KABBALA DENUDATA SEU DOCTRINA HEBRAEORUM TRANSCENDENTALIS ET METAPHYSICA...

Digitized by Google

Exeg. 416.

FRANCISCVS PRAEPOSITVS CANN. REGG. IN POLLING Anno 1744
SVSCEPISTI ME
EXALTANS TE
Jungwierth del. et Sc. M.

Digitized by Google

N. 84

A.
5.VI.
191.

Digitized by Google

Exeg. 416.

Digitized by Google

Cancrinis Cancrinus

Introitus patet haut claustris sunt ostia clausa

Ianua si pandit nec male progrederis

R	A	H	O	S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O	H	A	R
A	H	O	S	A	N	I	M	U	I	T	I	T	T	I	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O	H	A
H	O	S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O	H
O	S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O
S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S
A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A
N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	M
I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I
M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M
U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U
L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L
T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T
I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	N	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I
T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	N	U	N	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T
T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	N	U	X	U	N	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T
I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	N	U	X	E	X	U	N	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I
T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	N	U	X	U	N	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T
T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	N	U	N	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T
T	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	N	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I
T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	O	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T
I	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	C	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L
U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	E	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U
M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	N	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M
I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	R	T	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I
N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	N	A	U	S	O	R	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N
A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	O	S	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A
S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	S	U	A	S	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S
O	S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	U	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O
H	O	S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	A	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O	H
A	H	O	S	A	N	I	M	U	L	T	I	T	T	I	M	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O	H	A
R	A	H	O	S	A	R	I	M	U	L	T	I	T	T	I	T	T	I	T	L	U	M	I	N	A	S	O	H	A	R

KABBALÆ DENUDATÆ
TOMUS SECUNDUS:
Id eſt
LIBER
SOHAR
RESTITUTUS;
Cujus contenta pagina verſa monſtrabit.

OPUS

Omnibus genuinæ antiquitatis, & ſublimiorum Hebraicæ gentis dogmatum indagatoribus, nec non Hebraicæ & Chaldaicæ linguæ, & in ſpecie Idiomatis Terræ Iſraëliticæ, tempore Chriſti & Apoſtolorum uſitati, Studioſis, aliisque curioſis utiliſſimum, & verè Kabbaliſticum.

cui adjecta

Adumbratio Cabbalæ Chriſtianæ ad captum Judæorum.

FRANCOFURTI,
Sumptibus JOANNIS DAVIDIS ZUNNERI.
Typis BALTHASAR. CHRISTOPH. WUSTII Sen. 1684.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

PARTE PRIMA

continentur

I. Synopſis dogmatum vulgatiorum totius Libri Sohar ſub certos titulos digeſta; cum adjectis parallelismis Novi Teſtamenti in uſum Concionatorum; quæ eſt verſio Libri Mareh Cohen, cujus Autor fuit R. Jiſaſchar F. Naphtali Sacerdos.

II. Introductio in dogmata profundiora ejusdem libri; quæ eſt verſio partis cujusdam Libri Emekhammelech, cujus Autor fuit R. Naphtali Hirtz F. Jacobi Elchanan.

PARTE SECUNDA

I. Siphra de Zeniutha, ſeu Liber myſterii, pars fundamentalis totius Libri Sohar.

II. Idra Rabba, ſeu Synodus magna, pars alia Libri Sohar, quæ prioris quaſi Commentarius eſt.

III. Idra Suta, ſeu Synodus minor, pars itidem nobiliſſima Libri Sohar, quæ eſt ſupplementum præcedentis.

Et hi omnes cum textu originario, qui in gratiam tyronum punctatus, & in Sectiones & Paragraphos diſſectus exhibetur, unacum verſione.

IV. Commentarius in Librum Zeniutha ſpecialis, è Manuſcripto à R. Chajim vital juxta tradita R. Jizchak Lorienſis Germani edito, latinitate donatus.

V. Commentarius Generalis in tres illas partes Libri Sohar è ſcriptis R. Naphthali Hirtz collectus & tranſlatus.

VI. Tres Tractatus initiales Libri Sohar, qui in editione Mantuana referuntur ad præfationem, cum textu originario, pro majori exercitio tyronum, non punctato, ſed cum verſione tamen, & Commentariis, allegatis ubique foliis utriusque editionis Libri Sohar, tam majoris ſeu Cremonenſis, quam minoris ſeu Mantuanæ.

PARTE TERTIA

Quæ eſt

PNEUMATICA KABBALISTICA,

Seu

Doctrina Hebræorum de Spiritibus, nempe Angelis bonis & malis, item de Anima & variis ejus ſtatibus.

I. Tractatus, excerptus & tranſlatus è ſcripto Beth Elohim, cujus Autor R. Abraham Cohen Irira Luſitanus.

II. Tractatus de Revolutionibus Animarum, tranſlatus è Manuſcripto quodam Lorienſi, rariſſimo & magnæ inter Judæos autoritatis.

Additis per Tractatus omnes, de quibus prolixius agitur in præfatione, Locis Biblicis, qui in textibus originariis non adjecti ſunt.

Digitized by Google

Bayeriſche
Staatsbibliothek
München

LECTORI PHILEBRÆO SALUTEM!

§. 1. QVod Titulus Cabbalæ noſtræ denudatæ promiſerat, poſt editum Tomô primô Apparatum, nunc ad ipſum librum Sohar convertimur, de quo paucula hîc præmittenda ſunt. Nimirum ille nomen habet è loco Dan.12.v.3. ubi dicitur: Et intelligentes fulgebunt כזהר ſicut ſplendor firmamenti. In quem locum ſic ſcribitur in principio præfationis majoris תקוני ſeu Supplementorum Libri Sohar והמשכילים אלין רבי שמעון וחבריא
יזהירו כד אתכנשו למעבד האי חבורא רשותא אתיהיב לון ולאליהו עמהון ולכל
נשמתין דמתיבתאן לנחתא ביניהו ולכל מלאכיא באתכסיא ובאורח שכל ועלת על
כלא יהיב רשו לכל שמהן קדישין ולכל הויין ולכל כנויין לדרגא לון (ס"א לגלאה
לון) רזין טמירין כל שם בדרגא דיליה ורשותי יהיב לעש' ספירן לגלאה לון רזין
טמירין דלא אתיהיב רשו לגלאה לון עד דייתי דרא דמלכא משיחא: Id eſt:

Et intelligentes. Iſti ſunt R. Schimeon & ſocii. *Fulgebunt.* Cùm congregati eſſent, ut componerent hunc librum, licentia data eſt ipſis, & Eliæ cum ipſis, & omnibus animabus Scholarum (ſupernarum) ut inter eos deſcenderent; & omnibus Angelis, (ut id fieret) ſtylô obſcurô, & methodô intellectuali. Et cauſa ſuprema omnium licentiam dabat omnibus nominibus ſanctis, & omnibus variationibus Tetragrammaticis, & omnibus cognominibus, ut in gradibus ſiſterent illis (vel ut alii legunt, ut manifeſtarent illis) arcana abſtruſa, & ut quodlibet nomen eſſet in gradu ſuo. Et licentiam dabat decem numerationibus, ut illis revelarent myſteria occulta, quæ publici juris facere conceſſum non eſt, donec veniat generatio Regis Meſſiæ. Et in præfatione minore ejusdem Libri de hoc nomine extant ſequentia. כתוב והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע
וגו' (דניאל יב) אלין אינון רבי שמעון בן יוחאי וחברייו רבי אבא ורבי יוסי ורבי
חייא ורבי יצחק ורבי אלעזר ושאר חבריא דאזדהרו זהירין לעילא כזהר הרקיע.
מאי כזהר. אלא כד עבדו האי חבורא אסתכמו עליה לעילא וקראו ליה כזהר.

Id eſt: Scriptum eſt: Et intelligentes fulgebunt ut ſplendor firmamenti. [Dan.12.v.3.] Iſti ſunt Rabbi Schimeon ben Jochai, & Socii ejus R. Abba; & R. Joſe; & R. Chija; & R. Jizchak; & R. Eleaſar [Hic à multis vocatur R. Elieſer, ſed in Sohar nunquam ſcribitur אליעזר cum Jod, ſed אלעזר, quod eſt nomen Lazari apud Helleniſtas.] & reliqui Socii, qui illuſtrati ſunt ſplendore ſuperno, qualis eſt ſplendor firmamenti. Quid ſibi vult illud כזהר ſicut ſplendor? Nimirum cum componerent hunc librum, conſenſu

ſuo eundem approbabant in ſupernis, eumque vocabant ספר הזהר Librum ſplendoris.

§. 2. Et quia hinc patet, quod Autor hujus libri dicatur R. Schimeon filius Jochai, breviter huc transferemus de iſto, quæ narrantur in Gemara Tractatu de Sabbatho cap. 2. fol. 33. b. his verbis: Qvodam tempore conſidebant una R. Jehudah, R. Joſe, & R. Schimeon præſente quoque ipſis R. Jehudah filio proſelytorum. Tum exorſus R. Jehudah dicebat: Quam pulchra ſunt opera populi hujus (Romanor. ſcilicet!) extruxerunt enim fora, extruxerunt pontes, extruxerunt thermas. Ubi R. Joſe tacebat. Sed R. Schimeon filius Jochai reſpondebat, dicens. Qvicquid ſtruxerunt, non niſi ſui commodi cauſa ſtruxerunt. Fora nimirum, ut illic ſedere queant mercatores: Thermas, ut ipſi in illis delicias habeant; & pontes, ut ex illis vectigal capiant. Tunc R. Jehudah filius proſelytorum abiens, iſta enarravit, ita ut innoteſcerent Cæſari. Qui hanc tulit ſententiam: Jehudah qui extulit extollatur: Joſe qui ſiluit, exulet in Cyprum: Schimeon qui vituperavit, occidatur. Tunc hic & filius ejus ſeſe occultabant in auditorio, & domeſtici ipſorum quotidie ipſis afferebant placentam panis & poculum aquæ. Sed quia rigoroſa erat ſententia, ipſe dicebat filio ſuo: Mulierum animus levis eſt; forte dolore angentur, & nos manifeſtabunt. Abierunt ergò & ſeſe occultarunt in ſpelunca quadam, ubi contingebat miraculum, ipſisque creabatur arbor ſiliquifera, (cujus fructus κεράτια) & fons aquæ. Deponebant igitur veſtes, & usque ad collum ſuum ſedebant in arena, totâque die ſtudebant: tempore precum autem induebant & operiebant ſe, & orabant, deinde veſtes iterum deponebant, ne eas detererent. Sic ſedebant per duodecim annos in ſpelunca: donec veniret Elias, adſtansque ingreſſui ſpeluncæ, diceret: Quis indicabit filio Jochai, quod mortuus eſt Cæſar, & irrita reddita eſt ſententia ejus. Exite & videte homines, quomodo colant & ſeminent!

§. 3. De hoc egreſſu è ſpecu autem iſta narratur hiſtoria in Sohar ſuper Geneſin Editionis Cremonenſis col. 36. Mantuanæ fol. 11.

רבי פנחס הוה שכיח קמיה דר' רחמאי בכיף ימא דגנוסר וגבר נשרב וקשישא
ביומין הוה ועינוי אסתלקו למחמי אמר לר' פנחס ודאי שמענא דיוחאי
חברנא אית ליה מרגלית אבן טבא ואסתכלית בנהורא דההוא מרגלית נפקא
כנהירו דשמשא מנרתיקה ונהרא כל עלמא וההוא נהורא קאים משמיא לארעא
ונהיר כל עלמא עד דייתי עתיק יומין ויתיב על כרסיא כדקא יאות וההוא נהורא כליל
כלא בביתך ומנהורא דכליל בביתך נפק נהירו דקיק וזעיר ונפיק לבר ונהיר כל עלמא
זכאה חולקך · פוק ברי פוק זיל אבתריה דה הוא מרגלית דנהיר עלמי דהא שעתא
קיימא לך נפק קמיה וקאים למיעאל בההוא ארבא ותרין גוברין בהדיה חמא תרין
צפרין דהוו אתייאן וטאסין על ימא רמא לון קלא ואמר צפרין צפרין דאתון טאסין
על ימא חמיתון דוך דבר יוחאי תמן · אשתהי פורתא אמר צפרין צפרין זילו
ואתיבו לי · פרחו ואזלו שאלו בימא ואזלי ליה עד דנפק הא אינון צפרין אתיין
ובפומא דחדא מנייהו פתקא חדא וכתיב בגווה דהא בר יוחאי נפק מן מערתא
ורבי אלעזר בריה אזל לגביה ואשכח ליה משניא וגופיה מליא חלודין · בכה
בהדיה ואמר וי דחמיתיך בכך אמר זכאה חולקי דחמית לי בכך דאי לאו לא
חמי

Id eſt, *R. Pinchas conſidebat ante R. Rachamai ad* חמי תנא בכך לא חזינא בכך : *littus maris Genoſar, qui admodum decrepitus erat, ut oculi ejus deficerent. Hic autem dicebat ad R. Pinchaſum: profectò audivi, Jochaum ſocium noſtrum habere margaritam pretioſiſſimam* [per quam intelligitur R. Schimeon filius Jochai] *& vidi ſplendorem iſtius margaritæ, quod prodiret in fulgore qualem ſol habet, è theca ſua:* [i. e. Rachamæus enarrat ſe in viſione vidiſſe, quod R. Schimeon filius egrediatur è ſpelunca ſua, plenus ſapientia fulgidiſſima] *& illuminaret totum mundum* [ſenſus eſt doctrinam Cabbaliſticam, quæ hactenus tantum traditione orali propagata fuerat, jam à R. Schimeone conſcriptum iri, ut pluribus communicari queat.] *Et lumen illud ſtabat à cælo uſque in terram, & illuminabat totum mundum.* [i. e. Ille divina theoremata in terra propalaturus eſt.] *donec veniret Senex dierum, & ſederet ſuper throno, prout decet.* [i. e. Doctrina ſua in ordinem rediget omnes gradus divinarum emanationum uſque ad Senem dierum ſive coronam ſummam, cujus thronus dicuntur Nomina inferiora.] *Et illud lumen totum continebatur in domo tua:* [viderat enim, quod ignoraverat, R. Schimeonem eſſe generum R. Pinchaſi.] *Et è lumine contento in domo tua, prodibat lumen tenue & exiguum,* [hic intelligitur R. Eleaſar filius R. Schimeonis.] *Idque promicabat foras & illuminabat totum mundum.* [Senſus eſt; quod viderit & iſtum R. Eleaſarem ſcripturum partes quasdam libri Sohar.] *O beatam portionem tuam!* Egredere fili mi! egredere! vade quæſitum iſtam margaritam, quæ illuminat mundum: [i.e. abi in occurſum R. Schimeoni, quem in viſione video egredientem è ſpecu ſuo.] *nunc enim hora tibi favet. Hic exiit ab eo; cumque adſtaret ut ingrederetur naviculam, ubi cum ipſo erant duo viri; vidit duas aves* [vel ſub earum forma angelos] *advenientes, & volitantes ſuper mare. Emiſit ergò vocem erga eas, dicens: O aves, aves, quæ circumvolutatis ſuper mare, vidiſtisne locum ubi degat filius Jochai? Cunctatus que parum iterum dicebat: Aves, aves, abite & referte mihi reſponſum. Illæ avolantes abibant, & pergentes per ulteriora maris proſequebantur viam ſuam; donec exiret* [R. Schimeon cum filio ſuo è ſpelunca.] *Tunc illæ aves redibant, & in ore unius illarum tabella quædam erat, in qua ſcriptum erat, quod filius Jochai egreſſus ſit è ſpelunca, ut & R. Eleaſar filius ejus. Abiit ergò ad eum eumque inveniebat omninò mutatum, & corpus ejus plenum rubiginoſis exulcerationibus. Flebatque cum eo dicens: Væ! quòd ita videam te. Ille autem reſpondebat; beatum me, quod ita videas me! niſi enim talem me videres, talis non factus eſſem!*

§. 4. Vixit autem hic R. Schimeon Jochaides ante & poſt excidium Hieroſolymitanum, prout è variis locis hujus libri colligi poteſt: & quanta deprædicentur de illius excellentia, inter alia etiam colligi poteſt ex hiſtoria illa de R. Chija, qui in viſione eum vidiſſe dicitur poſt mortem ejus in Schola ſuperna inter Sanctos & Angelos quam plurimos docentem; prout id legi poteſt col. Cremon. 23. Mant f. 4. De morte ejus quoque infra narrabuntur plura in fine Synodi minoris. Quæ autem in vita ſua egerit, paſſim produnt hiſtoriæ in fine Synopſeos Soharisticæ cumulatæ.

§. 5. Dubium tamen quibusdam exortum eſt, an etiam vera ſint iſta, quæ in Sohar traduntur, de Sapientia ipſius Cabbaliſtica; ex eo, quod in Talmudis Codice, ubi ſæpe

ejus ſit mentio, nihil unquam de Cabbala ejus commemoretur. Verum enim verò quod Pace illorum dixerim, quorum penes me magna ſemper fuit autoritas; id mirum nemini videatur, quia fieri potuit ut acroamatica hæc ejus dogmata quamvis conſcripta eſſent, in terra Iſraëlis tamen occultata manſerint; & ad Babylonios translata non ſint. Præſertim cum ſcholæ hæ ambæ, Orientalis nimirum ſive Babylonica, & Occidentalis ſive Jiſraëlitica non admodum ſibi faverent, & ipſe quoque R. Schimeon Jochaides Babylonios aliquoties vocet ſtolidos.

§. 6. Deinde fabuloſum videri, ajunt, & incredibile, quod vulgus Judæorum comminiſcitur: illum cum filio librum Sohar conſcripſiſſe in ſpelunca. Ubi ſciendum non totum librum Sohar factum, nedum conſcriptum eſſe in ſpelunca. Sed aliqua, quorum hinc inde in ipſo textu hujus libri fit mentio, prout exemplum occurrit in Geneſin col. Cremon. 523. Mant. f. 249. Totus enim liber hic nihil aliud eſt in ſe, quàm relatio Diſcurſuum quorundam à R. Schimeone & Diſcipulis ejus, nec non quibusdam aliis de rebus Divinis textibusque ſacris variis in locis habitorum. Ubi deinde in utraque Editione indebite immixta ſunt ſcripta quædam alia ejusdem materiæ, de quibus infra ſpecialiùs dicemus. Adeoque pro Autore hujus Libri primario quidem haberi poteſt R. Schimeon ben Jochai, quia ex illius Schola & informatione emanavit tota hæc iſtius Sapientiæ compages, non ipſe tamen eundem ſcripſit, niſi fortè Siphra de Zeniutha ſive Liber Myſterii, quem hîc edimus, ipſi tribuendus eſt. Cætera autem pleraque conſcripſit R. Abba, primarius diſcipulorum ejus. Imò nec ipſe ſolus autor eſt omnium iſtorum dogmatum, ſed eadem ſaltem, cùm antea tantùm oretenus traderentur, in unam ſummam redegit, partim ex ore Magiſtrorum percepta, partim ex ſcriptis quoque priorum collecta, quales fuerant Raf Hammenuna Senex; R. Jebha Senex, & ſimiles: prout non tantùm hi, ſed & liber Chanochi, Libri quidam Salomonis, & Traditiones variæ tàm in urbe Hieroſolyma, quàm extra eam editæ, ſæpiſſimè allegantur.

§. 7. Ratio autem, quare hic Autor cenſeatur eſſe ſuppoſititius, hæc profertur: quia poſt mille demum annos & amplius innoteſcere cœperit hic Liber: cùm tamen nulla Schola in Ægypto tam diu duraverit, ut eum tot ſeculis ab hominum manibus excluderet, & à vermibus atque obliteratione conſervaret. Ubi quidem Judæi reſpondent; id mirum non eſſe, quia & Lex ipſa per bis mille annos intra domeſticos primorum Patrum parietes fuerit occultata, donec tempore Moſis per hunc publici juris fieret. Deinde & alios dari ipſorum libros, qualis eſt Sephir Jezira à R. Akiba è Traditionibus Abrahami Patriarchæ conſcriptus, qui multô temporis ſpatio paucis fuerint cogniti. Adde quod ipſi Textus hujus Libri declarent, eundem non publicatum iri niſi circa ultima mundi tempora, prout apparet è loco Supplementorum veterum Suppl. 6. fol. 19. b. ubi dicitur, Eliam dixiſſe R. Schimeoni Jochaidæ: רבי רבי אנת הוא רברה אילנא ותקיף באוריתא וכו׳ וכמה בני נשא לתתא יתפרנסן מה איתבורא דילך כד אתגלייא לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא וכו׳: Id eſt. Rabbi Rabbi, tu es arbor illa magna & grandis in Lege, (de qua dicitur Dan. 3.) ſub ramis tuis, quæ ſunt membra ſancta multæ aves degunt, quæ ſunt animæ ſanctæ quoad partem ſupernam; & multi homines

mines quoad partem inferiorem nutrientur ex hoc Libro tuo, cùm manifeſtabitur inferiùs ætate ultimâ ſub finem dierum. Quod & alibi ſæpiùs repetitur. Quibus accedit, quòd ſciri nequeat quodnam ante ipſam hujus Libri impreſſionem ipſius fuerit fatum, & quibus in Bibliothecis Orientalium ejus latuerint exemplaria, quorum unum, [prout mihi relatum eſt per Epiſtolam quandam Oxonio ſcriptam,] etiam pervenit in manus Patrum Oratorii, quorum Collegium Pariſiis eſt, in quorum Bibliotheca adhuc aſſervatur manuſcriptum. Porrò etiam ſtyli ſingularitas & conſtitutionum ejus antiquitas, & quod nec Gemaræ nec ullius Libri Talmudici ullibi faciat mentionem; item quod ab omnibus quorumcunque locorum Judæis pro Claſſico receptus ſit; ſatis teſtantur, illum ſcripto illo, quod dicitur מערכת האלהות multò eſſe antiquiorem, ita ut opinio illa, quæ inter doctos quosdam de novitate ejus excitata fuit, procul dubio non amplius ſit prævalitura.

§. 8. Materia quæ in illo tractatur, propriè loquendo nihil eſt aliud, quàm tota Doctrina de Deo, ejusque Eſſentia & Attributis ſive Nominibus; item de Meſſia, deque Angelis bonis & malis; nec non de Anima hominis, ejusque origine & ſtatibus; unà cum Practicis quibusdam & Ritualibus; quorum magna pars à nobis hic exhibetur peculiari Synopſi, quæ primam hujus Tomi partem conſtituit.

§. 9. Forma ſive methodus in hoc libro obſervata duplicis eſt generis: ſicut enim Ariſtoteles inter dogmata ſua alia vocat, acroamatica, alia exoterica: ita hic alia ſunt Scholæ intimioris tradita, quæ multis ænigmatibus involuta exercitatis ſaltem proponuntur præſertim de rebus ſublimioribus in divinitate, aliisq; partibus pneumaticis: alia autem admiſcentur vulgatiora. Ordo autem ab ipſo Autore nullus fuit obſervatus; niſi quod diverſis temporibus diverſa ediſſeruerit. A collectoribus autem diſcurſus illi digeſti ſunt ſecundum ordinem Pentateuchi; ita tamen ut non una eademque obſervata ſit ſeries in editione Mantuana, quæ impreſſa eſt in quarto, anno Judaico 318. id eſt anno Chriſti 1558. & in Cremonenſi quæ impreſſa eſt in folio anno 319. i. e. 1559. cum qua concordat Lublinenſis. Quia autem non omnes diſcurſus directi ſunt ad certum aliquem textum Biblicum: ſed alii multò ſunt generaliores: & præ cæteris certa quadam methodo ſpeciali ſunt conſcripti tres Tractatus Synoptici, totam doctrinam Cabbaliſticã in una epitome repræſentantes; & ita quidem ut alter alterius quaſi ſit Commentarius: hinc illi ipſi meritò præ cæteris præmittendi fuiſſent. Quod & ego in hac editione obſervavi: ita ut primo loco à me exhibeatur Siphra de Zeniutha, ſive liber occultationis vel myſterii, qui Compendium eſt omnium breviſſimum totius Cabbalæ, quamvis non amplius extet integrum, quem tractatum editio Cremonenſis & Lublinenſis inſerunt Parti primæ in Geneſin fol.19.col.75.77.80.81.84.85. Sed Mantuana Parti ſecundæ fol. 176.ſeqq. De hoc libro ſic loquitur R. Schimeon Jochaides in Sohar ſub finem Sectionis Trumah ed. Cremon. fol.78. col.4. ובספרא דצניעותא תאנא ווים לעילא ווים לתתא וכלהו במתקלא חד סלקין· מאן צניעותא דספרא· ארש חמשה פרקין אינון דכלילן בהיכל רב ומליין כל ארעא· אמר ר׳ יהודה· אי כלילן הכי מעלת עלייהו ארש הכי הוא למאן דעאל ונפק ולמאן דלא עאל ונפק לאו הכי· לנהמא דחוורא

 דיוריה

דיוריה ניני טנרין ולא ידע ברוורי מתא זרע חטין ואכל חטין בגופייהו· יומא חד עאל למתא אקרבוה נהמא טבא אמר ההוא בר נש דנא למא אמרו ליה למיכל אמר וממה אתעבידא אמרו מחטין· לבתר אקרבו לידה גריצין דלישא במשחא טעם מנייהו אמר ואילין ממה אתעבידו אמרו מחיטין· לבתר אקריבו קדמוהי טסיקי מלכין דלישין בדובשא ומשחא· אמר ואילין ממה אתעבידו אמרו מחיטין אמר אנא מלכא דכל אילין דאנא אכיל עקרא דכל הני ובגין ההוא דעתא מעדוני מלכא לא ידע ואתאבידו מניה· כך מאן דנקט כללא ולא ידע בכלהו עדונין דמהניין דנפקין מההוא כללא עכ׳·

Id eſt. Et in Libro Zeniutha didicimus; vavim ſupra & vavim infra, & omnia in unum recidunt. Quid eſt myſterium Libri? R. Schimeon dixit: Quinque capitula ſunt, quæ continent Palatium magnum, & implent univerſam terram. Dixit R. Jehudah: Si iſta continent, præſtantiora ſunt omnibus. Dixit R. Schimeon: ita eſt, reſpectu illius, qui intravit & exiit: ſed reſpectu illius, qui non intravit & exiit, ita non eſt. [Huc quadrat ſimile] de homine quodam, qui habitabat inter montana, & nihil ſciebat de habitatoribus Urbium; ſeminiabat enim triticum & comedebat triticum in granis ſuis. Die quodam cùm intraret in urbem, apponebant ei panem ſimilagineum. Ubi dicebat homo ille: Ad quid hoc? reſpondebant ei: ad comedendum. Et ille porrò: & ex quo factum eſt? reſpondebant è tritico. Deinde apponebant ei tortas oleo imbutas; quas cum guſtaret, iterum interrogabat: Et hæc unde facta ſunt? & reſpondebant: è tritico. Deinde ipſi apponebant placentas regias depſendo cum melle pinſitas & oleo. Et iterum interrogabat: & hæc unde facta ſunt? & reſpondebant; è tritico. Tunc dicebat: Ego igitur Rex ſum ſuper hæc omnia, quia ego comedo fundamentum iſtorum omnium. Et propter hanc opinionem de deliciis regiis nihil ſciebat, quippe quæ ipſi erant, quaſi non eſſent. Ita ſi quis adipiſcitur Generalia, & tamen cognitionem non habet omnium deliciarum perceptibilium, quæ è Generalibus illis ſortiuntur. Quæ verba egregie illuſtrantur à R. Moſcheh Korduno in Libro Pardes Rimmonim Tractat. 27. cap. 2. fol. 190 col. 3. Et à R. Naphthali F. Jac. Elchanan in præfat. in Librum Emek Hamelech fol. 4. col. 3. ſeqq.

Huic adjunxi Synodum magnam, quæ dicitur Idra rabba, & quia in Sectionem נשא inſerta eſt, aliàs quoque appellari ſolet אדרא נשא; Qui tractatus eſt Libri Zeniutha uberior explicatio; & reperitur in Editione Cremonenſi & Lublinenſi Parte tertia à fol. 61. col. 242. & ſeqq. usque ad col. 273. fol. 69. Sed in Mantuana Parte tertia fol. 128. Et tertiò addidi Synodum minorem, quæ dicitur Idra ſuta vel etiam אדרא האזינו à ſectione in quam inſerta eſt; quæ eſt quaſi cygnea cantio R. Schimeonis ben Jochai, & ſupplementum illorum, quæ in Idra magna nondum expreſsè ſatis tradita erant: ubi etiam mors ipſius deſcribitur, hæc autem reperitur in Editionibus Cremonenſi & Lublinenſi Parte tertia fol. 140. à col. 557. usque ad col. 575. fol. 156. In Mantuana autem Parte 3. fol. 287. usque ad fol. 296. Deinde tractatus quosdam initiales ſuperaddidi juxta Editionem Mantuanam, quam etiam ſecutus eſt R. Jizchak Lorjenſis cum omnibus orientalibus. Et quia hâc ratione è tenebris in lucem revoco genuinos illos Tractatus R. Schimeonis ben Jochai, qui hactenus à Chriſtianis quaſi ignorati fuerunt; hinc

hinc meritò editio hæc à me vocatur Sohar reſtitutus, ob ordinem nimirum, non quidem temporis, nec Pentateuchi, ſed doctrinæ reſtitutum: ut nimirum generalia ſic præmittantur ſpecialibus.

§. 10. Finis tandem Libri hujus quoque ſpectandus eſt: quem quidem R. Schimeon Jochaides nullum habuit alium, niſi ut doctrinam hanc Theologiæ Hebraicæ ſummam, quæ hactenus oretenus ſaltem propagata fuerat, pro poſteritate conſcriberet, melioríque methodo diſcipulis ſuis imprimeret. Sed quia toties in hoc Libro mentio quoque fit variarum apparitionum & præſertim Eliæ, quem etiam Chriſto Domino noſtro apparuiſſe hiſtoria Evangelica perhibet: Deinde etiam animarum quarundam ſanctarum; imò vocum ê cœlo auditarum, geſtorumque miraculoſorum haud paucorum: quæ omnia tamen poſt Chriſti adventum in carnem eveniſſe traduntur, imò in ipſo *Chriſtianismi* propagandi paroxysmo. Hinc ſæpe multumque dubius hæſi, utrum *hæc fabuloſa* ſint omnia, an verò parabolica; ad minimum pleraque, an verò prout circa eadem tempora Apollonium Thyanæum inter gentiles Chriſto opponebat Satanas; ita hunc Jochaidem ſimili apparatu eidem oppoſuerit inter Judæos? an verò tandem in certum quendam finem Deus ter ſanctiſſimus dogmata hæc conſcribi curaverit? Ubi quidem contra tres caſus priores mihi occurrebat; partim doctrinæ hujus ſanctitas & ſublimitas; partim ejusdem ad explicandam ſcripturam Veteris & Novi Teſtamenti uſus inſignis; partim etiam, quod circa fabuloſa & Satanica Deus preces non audiat: meas autem circa difficilia hæc tam ſæpe cum ſtupore audiverit, quod in æternam illius Jeſuque intercedentis gloriam deprædico. Adde quod etiam contra Chriſtum in toto libro ne *minimùm* quidem effutiatur, prout in recentioribus Judæorum ſcriptis plerumque fieri *ſolet*. Sciſcitanti igitur reſpondebatur: Cum perfectio animæ partim verſetur circa agenda, per Sophiam practicam, quæ conſiſtat in actibus voluntatis; partim circa contemplanda per Theoreticam, quæ conſiſtat in actibus intellectus: Jeſum quidem ut Meſſiam contra omnem priorum temporum (partim inter gentiles per auxilium naturæ, partim inter Judæos per auxilium Legis & meditationum) uſitatam methodum, novam introduxiſſe, pro perficienda in praxi animâ, viam, ut nempe homo, abnegatis viribus propriis, actus omnes edat per ſpeciale Spiritûs Sancti auxilium, ardentibus (ex vera propter magnum illud Sacrificium fœdusque Meſſianum in ſe excitata fide,) ad Patrem fuſis precibus impetratum: in quem finem Sophiæ Hebræorum theoreticæ dogmata quoad hoc ſtudium practicum in pauciora reduxerit prolegomena: eâdemque methodo propagatum etiam tum temporis fuiſſe & propagandum ſemper eſſe Chriſtianismum ceu novi fœderis profeſſionem. Quia autem Animæ, ratione voluntatis ſuæ hoc modo conſummatæ, pro perficiendo etiam methodicè intellectu, non ſufficerent paucula illa à Chriſto & Apoſtolis ex hac ipſa Hebræorum Theologia excerpta inque uſum vitæ activæ accommodata theoremata; Deusque prævidiſſet, Chriſtianos in hunc finem refugituros ad avia gentilium, quod tamen nullo modo conſultum eſſet Chriſtianismo, niſi relabi vellet tam in praxi quam in theoria, ad Mæandros ex illis fontibus oriundos; hinc factum eſſe ſpeciali illius providentia, ut quicquid Metaphyſicum & Pneumaticum

eſſet

eſſet in doctrina Hebræorum ſingulari iſtius Viri ſtudio colligeretur; ſuo tempore, cum ultimata Chriſtianismi inſtaret conſummatio, inter exercitatiores feliciore praxi animos cum Chriſti traditis in ordinem pro facilitanda Animæ contemplatione redigendum: Ita ut non alio opus ſit ſtudioſis iſtius Optices Teleſcopio. Et Juxta hunc finem dimetiendos eſſe fines omnes ſecundarios alios; quò tandem in ultimo conſpirent, qui ſit Dei gloria & animæ perfectio.

§. 11. Diviſio porrò iſtius Libri fieri poteſt, in partes, tam internas quam externas. Partes internas voco illas, quæ ſimul in una Editione combinatæ ſunt: Suntque primo textus Sohar propriè dictus, qui ſi reliqua additamenta ſeparentur, usque adeo magnus non eſt: & propriè conſiſtit in Relatione variorum Diſcurſuum R. Schimeonis Jochaidæ cum Diſcipulis ſuis, & Diſcipulorum inter ſe & cum aliis.

Secundò ספרא דצניותא ſeu Liber myſterii.

Tertiò אדרא רבא ſeu Synodus magna.

Quartò אדרא זוטא ſeu Synodus parva; de quibus egimus ſupra.

Quintò סבא דמשפטים ſeu Hiſtoria de Sene quodam, in Sectione Miſchpatim, quæ agit de Leviratus myſterio & anima. Cremonenſ. Part. II. fol. 43. col. 169. Mantuan. Part. II. fol. 94. in fin.

Sexto מדרש רות ſeu Commentarius in Ruth. Cujus additamenta reperiuntur in Editione Cremon, Part. I. col. 61. 86. Part. III. col. 114. 124. 130. 174. 181. 184. 332. 530.

Septimò ספר הבהיר ſeu Liber Illuſtris quem compoſuit R. Nechonjah ben Hakkanah: & cujus excerpta inveniuntur in Editione Cremonenſ. Part. I. col. 76. 79. 82. 86. 88. 104. 110. 112. 122. 125. 127. 130. 137. 138. 185. 241. 462. Part. II. col. 145. 259. Part. III. col. 151. 176. 201. 333. qui textus etiam hinc exſcripti & peculiari libello impreſſi reperiuntur.

Octavò תוספתא ſeu Additamentum cujus partes inſertæ reperiuntur in eadem Editione Part. I. col. 83. 87. 145. 176. 188. 189. 203. 222. 259. 265 295 303. 318. 367. 371. 487. 513. Part. II. col. 48. 107. 120. 163. 238. 358. 426. Part. III. col. 50. 82. 97. 98. 117. 149. 155. 163. 177. 184. 186 191. 193. 274. 331. 441.

Nonò רעיא מהימנא ſeu Paſtor fidelis, per quem intelligitur Moſes, qui apparuiſſe fertur R. Schimeoni Jochaidæ eique revelaſſe ea, quæ in Tractatu hoc reperiuntur. Excerpta autem ex hinc diſperſa ſunt locis ſequentibus Part. I. col. 104. 126. 207. 211. 214. 247. 322. 343. 346. 378. 483. Part. II. col. 72. 165. 203. 281. 328. Part. III. col. 1. 26. 32. 42. 45. 47. 56. 57. 79. 122. 144. 147. 171. 187. 209. 214. 233. 235. 277. 289. 329. 332. 339. 343 394. 400. 404. 408. 413. 422. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 447. 451. 456. 457. 458 459 460. 461. 466. 468. 472. 519. 534.

Decimò היכלות ſeu Palatia, quæ tribus potiſſimum locis occurrunt Part. I. col. 316. Part. II. col. 358. & col. 438 Suntque deſcriptiones Paradiſi & Inferni.

Undecimò סתרי תורה ſeu Arcana Legis, quæ carptim extant Part. I. col. 221. 258. 262. 370. Part. II col. 259.

Duodecimo מדרש הנעלם ſeu Commentarius ſecretus, cujus partes extant Part.I. col.257. 260.261.264. 265.268. 269. 272. 273.276.296.370.

Decimotertio רזי דרזין ſeu Arcana Arcanorum, quæ extant Part.II.col.134.

Ut nihil jam dicam de Tractatibus illis qui vocantur מדרש חזית: פקודא: ינוקא & ſimilibus, quorum quidam etiam in editione Mantuana non extant.

Partes externas voco illas, quæ in aliis editionibus prioribus ſuperadditæ ſunt: ut ſunt primò præter Tomum hunc magnum, תקוני הזהר, ſive ſupplementa Libri Sohar, quia ſunt partes quædam in Tomo majore non comprehenſæ; & vocari ſolent תקונים ישנים, ſeu ſupplementa vetera; reſpectu recentiorum. In ſpecie autem hoc in Tomo vox בראשית à R. Schimeone Jochaide ſeptuaginta modis exponitur; unde habet ſeptuaginta capitula, quæ dicuntur תקונין: quibus adjecta ſunt capitula adhuc undecim. *Ipſe* liber autem impreſſus eſt Mantuæ anno 318. ut & Cracoviæ.

Secundo זוהר חדש ſeu Sohar novus, in quo continentur ea, quæ in impreſſis exemplaribus Libri Sohar non extant. Ejusque partes ſunt quatuor: 1. Ipſe Textus Sohar, cui inſertum multis in locis eſt Supplementum Tractatus מדרש הנעלם, cujus pars aliqua etiam in Tomo magno continetur. 2. תקונים חדשים ſeu Supplementa nova. 3. זוהר שיר השירים ſeu Expoſitio in Canticum Canticorum ad Librum Sohar pertinens. Et 4. זוהר איכה ſeu Expoſitio in Threnos, ad Sohar pertinens. Et hisce partibus abſolvuntur ea, quæ de Libro Sohar in manibus noſtris verſantur.

§. 12. Ut autem eò commodiùs tractari queat ſtudium difficillimi iſtius Libri, haud parùm conducit, ſi cuidam ad manus ſint libri ſequentes impreſſi.

1. ספר דרך אמת, ſeu via veritatis: quæ ſunt variæ Lectiones in Librum Sohar juxta Editionem Mantuanam diſpoſitæ.

2. Pro meliori intellectu difficiliorum quorundam vocabulorum libellus אמרי בינה: quamvis eidem non in omnibus ſit adhibenda fides; dirigitur autem juxta editionem Cremonenſem.

3. Commentariolus extat in Partem primam Sohar, qui vocatur זוהרי חמה, quaſi ſplendores ſolis, qui ſequitur editionem Mantuanam.

4. Haud inutile erit perlegere Librum פרדס רמונים R. Moſcheh, Kordueri, in quo quam plurimi textus Libri Sohar & Tikkunim explicantur: quamvis ſtudium iſtius eo usque non aſcendit quo pertigit R. Jizchak Lorjenſis.

5. Valde conducit pervolvere Libellos Synopticos: quales ſunt מקור חכמה, quæ eſt altera pars libri אמרי בינה. Item

6. מראה כהן, cujus maximam partem Latinitate donatam hoc in Tomo exhibemus: Nec non

7. Libellum זר זהב, cujus magnam partem inſeruimus Apparatui noſtro, Indicis loco.

8. Tandem etiam ut dicta Biblica in Sohar & Tikkunim hinc inde explicata, commodius inveniri queant, non inutilis eſt libellus פתח עינים.

§. 13. Si quis autem habere poteſt Tractatus Manuſcriptos R. Jizchak Lorjenſis

Germani, conſcriptos à R. Chajim Vital, & haut ita pridem ex oriente in has plagas allatos, quorum ibidem magnus adhuc extare dicitur numerus; illi demum lumen affulgebit longè majus. Totum autem opus vocatur עץ חיים, juxta Nomen Compilatoris; quod variis tandem viis obtinui totum. Dividitur autem in Tomos potiſſimum ſex: quorum primus vocatur

אוצרות חיים ſeu Theſauri Vitæ: cujus diſſertationes ſunt ſequentes.
1. הקדמת עץ חיים Seu Præfatio in totum opus Arboris vitæ.
2. ליקוט הקדמה .Fragmentum Præfationis ſimilis.
3. הקדמת אחת גדולה, Præfatio quædam magna.
4. שער אדם קדמון Tractatus de Adamo primo.
5. דרוש עתיק Diſſertatio de Seniore.
6. דרוש אריך אנפין Diſſertatio de Macroproſopo.
7. דרוש אבא ואמא Diſſertatio de Patre & Matre.
8. שער רפח ניצוצין Tractatus de 288 Scintillis.
9. שער אורות ניצוצות וכלים Tractatus de Luminibus, ſcintillis & Vaſis.
10. מוחין דקטנות ויניקה וגדלות De Cerebris ſtatus infantiæ & lactationis & adoleſcentiæ.
11. שער מוחין דצלם Tractatus de Cerebris Imaginis.
12. שער העיבור Tractatus de ſtatu impragnationis.
13. ענין עיבור דמוחין De Impragnatione Cerebrorum cauſa inſtituta.
14. דרוש ישראל ורחל Diſſertatio de Iiſraële & Rachele.
15. שער ג׳ רישין Tractatus de tribus Capitibus.
16. שער אבי״ע Tractatus de quatuor ſyſtematibus Emanativo, creativo, formativo & factivo.
17. ענין אור פנימי ואור מקיף De Luce interna & Luce ambiente.
18. הפרש שבין אצילות ובין בריאה De differentia, quæ eſt inter Emanationem & creationem.
19. ענין אבי״ע De natura quatuor mundorum.
20. ענין ז׳ היכלות De ſeptem Palatiis Sectionis Pekude.
21. ענין שם של מ״ב De natura nominis quadraginta binarii.

Tomus Secundus vocatur ספר דרושים ſeu Liber Diſſertationum, cujus Tractatus ſunt ſequentes. Et quidem Libri ejus Primi

1. ענין ב׳ חקירות המקובלים de duabus Opinionibus Cabbaliſtarum.
2. סדר אצילות בקיצור מופלג De ordine Emanationis tractatus ſynopticus.
3. השתלשלות י״ס דרך עיגולים Connexio decem Numerationum ſub forma Sphærarum.
4. ענין פנים ואחור De natura anteriorum & poſteriorum.
5. דרוש טנת״א Diſſertatio de Accentibus Punctis, Apicibus & literis.
6. ביאור המלכים Expoſitio Hypotheſeos de Regibus.

7. דרוש

7. דרוש א״א דרוש א׳ Diſſertatio de Macroproſopo prima.

8. ענין פרצוף א״א חלק ב׳ De Natura Perſonæ Macroproſopi Pars ſecunda.

9. דרוש אבא ואימא Diſſertatio de Patre & Matre.

10. סדר בינה ותבונה על מתכנתו Ordo Binah & Tebunah, ſeu Intelligentiæ ſuperioris & inferioris juxta debitam formam ſuam.

11. שער ז״א ונוקבידה Tractatus de Microproſopo & uxore ejus.

12. שער רפח ניצוצין Tractatus de 288. Scintillis.

13. ענין האורות ניצוצות וכלים De luminibus, Scintillis & vaſis.

14. ענין זון על מתכונתו De Microproſopo & uxore ejus juxta formam ſuam debitam.

15. דרוש כולל כל בחינת ז״א וענין הנסירה Diſſertatio exponens totum conceptum Microproſopi & naturam Diſſectionis.

16. דרוש אחור ופנים Diſſertatio de anteriori & poſteriori;

18. דרוש עיבור ויניקה ומוחין Diſſertatio de embryonatu & ſtatu lactandi & cerebris.

17. דרוש ג׳ בחינות שיש בכל עולמות והם אחור ואמצע ופנים Diſſertatio de tribus conceptibus qui in omnibus mundis inveniuntur, & ſunt poſterius, medianum & anterius.

19. דרוש פנימיות וחיצוניות Diſſertatio de Interno & externo.

20. דרוש פרטי עולמות כלם : Diſſertatio de Particularibus omnium mundorum.

Libri ſecundi.

21. דרוש קליפות Diſſertatio de Corticibus. Pars prima & ſecunda.

22. מרכבת יחזקאל : De Curru Jecheskielis.

23. שער פנימי וחיצון Tractatus de Interiore & exteriore.

24. ענין יצר טוב ויצורהרע De Concupiſcentia bona & prava.

25. שער מים נוקבים Tractatus de Aquis fæmininis.

26. ענין הצלם באמיתות De Imagine prout revera ſe habet.

27. שער פרקי הצלם Tractatus de Partibus Imaginis.

28. שער פרטי עיבור ומוחין Tractatus de Particularibus Embryonatus & Cerebrorum.

Libri tertii.

29. דרוש מיעוט הירח Tractatus de Diminutione Lunæ & Throno gloriæ.

30. דרוש אבי״ע Diſſertatio de quatuor mundis.

31. ביאור יציאות הנקודות בפרטות De egreſſu punctorum in ſpecie.

32. דרוש מטי ולא מטי Diſſertatio de phraſi, Attigit & non attigit.

33. סדר בריאת המלכות ואיקוכה De Creatione Regni & partibus ejus.

34. שער הנבואה ורוח הקודש Tractatus de Prophetia & Spiritu Sancto.

35. סדר אנשים הבאים מסיטרא הנוקבא De hominibus qui originem habent de parte fæminæ.

36. ענין מוחין דקטנות De Cerebris Infantiæ.

37. סוד יוסף ופרעה והחלומות של השרים Myſterium Joſephi & Pharaonis & de ſomniis Principum.

38. סוד ז׳ בחינות שיש למלכות Myſterium ſeptem notionum quas habet Regnum.

39. סוד ו׳ אלפי שנין הוי עלמא Myſterium dicti illius: Sex mille annos duraturus eſt mundus.

40. סוד נדב ואביהו Myſterium Nadabi & Abihu.

41. מעלת אה״ר קודם שחטא De excellentia Adami protoplaſtæ ante lapſum.

42. ענין חטא אה״ר De peccato Adami protoplaſtæ.

43. ענין ד׳ חכמים שנכנסו לפרדס De quatuor Sapientibus ingreſſis in Paradiſum.

44. ענין הולדת קין והבל De nativitate Kaini & Hebelis.

45. סוד למה נקרא יחזקאל בן אדם Quare Jecheskeel vocetur filius hominis.

46. סוד תאומה יתירה שלקין והבל De gemella redundante Kaini & Hebelis. Item de Kaino & Hebele, & Schetho & Moſcheh, Zipporah, Jethrone & Ægyptio.

47. סוד י״ח נשים שח מלך יכול ליקח De octodecim uxoribus quas Regi ducere licuit.

48. סוד שלוח הקן De dimiſſione Matris captis è nido pullis.

49. סוד ג׳ עולמות ביע De tribus mundis inferioribus, Creativo, Formativo & Factivo.

50. דרוש אבי״ע : Diſſertatio de quatuor mundis.

51. שער אבי״ע בקיצור וגע וגהינום Tractatus Synopticus de quatuor mundis, nec non paradiſo & inferno.

Tomus Tertius vocatur ספר כונות ſive Opus de Meditationibus in precibus feſtorumque celebratione adhibendis, & dividitur in duas partes, quarum

Prima continet Tractatus ſequentes.

1. הקדמה Præfatio Generalis.
2. הקדמה מעץ החיים Præfatio ſpecialis de Libro, quæ dicitur Arbor Vitæ.
3. ענין התפלה Tractatus de precibus.
4. שער הברכות Tractatus de Benedictionibus.
5. כונת הברכות Meditatio ſuper Benedictionibus.
6. שער הציצית Tractatus de peniculamentis.
7. שער התפלין Tractatus de Phylacteriis.
8. ענין הרצועות וקשר תפלה שלראש De loris & nodo phylacterii capitis.
9. שער עולם העשיה Tractatus de mundo Factivo, ſive de meditationibus ſub ingreſſum Synagogæ neceſſariis.
10. ענין הק״ש De Lectione Audi Jiſraël.
11. ענין ביטום הקטורת De mixtura ſuffitus.
12. מהדורא בתרא Repetitio poſterior de Lectione Audi.
13. מציאות פיטום הקטורת De natura mixturæ ſuffitus.

14. כונת

14. כונת פיטום הקטורת Meditatio ſuper mixtura ſuffitus.
15 משקל הקטורת De pondere ſuffitus, cum annexis quibusdam.
16. סוד ברייתא של ר ישמעאל Explicatio myſtica Traditionis R. Jiſchmael.
17. שער הקדישין מהדורא קמא Tractatus de Cantico Seraphico, Repetitio prima.
18. מהדורא בתרא משער הקדישין Repetitio poſterior in Tractatum de Cantico Seraphico.
19. קדיש דהודו ופרטים של כל קדיש De commemoratione Sanctitatis Formulæ הודו, & aliis particularibus omnium commemorationum Sanctitatis, ſeu Cantici Seraphici.
20. שער עולם היצירה Tractatus Mundi Formativi, in quo primo occurrunt meditationes in Formulam יהי כבוד ה׳ לעולם וכו׳, & quidem Repetitio prior & poſterior. Deinde & formularum ſequentium explicationes; uſque ad ברוך אתה.
21. שער עולם הבריאה Tractatus mundi Creativi, in quo occurrunt meditationes in formulas ברוך אתה & ſequentes.
22. מהדורא בתרא דקש בקיצור מופלג Repetitio poſterior de Lectione Audi, quam breviſſimè contracta.
23. קיבוץ כונת קש: Collectio Meditationum ſuper Lectionem Audi.
24. קש של שחרית De Lectione Audi matutina.
25. קו המדה Funiculus menſuræ; ubi agitur de Lectione Audi, in genere.
26. מציאות מיין נוקבין: De natura Aquarum fœmininarum.
27. קש דשחרית כונת אחרת De Lectione Audi matutina, meditatio alia.
28. שער עולם הבריאה Tractatus de mundo Creationis, ſuper Textu ויאמר.
29. שער עולם האצילות Tractatus de mundo Emanativo, ſive de Stationariis.
30. סוד ברכת אבות Explicatio myſtica Benedictionis Patrum.
31. סוד הקדושה Explicatio myſtica Cantici Seraphici.
32. ליקוטים Collectanea quædam huc pertinentia.
33. סוד ברכת אבות Explicatio myſtica alia in Benedictionem Patrum.
34. ענין הכריעת מהדורא בתרא De genuflexione repetitio poſterior.
35. כונת אמן Meditatio ſuper vocula Amen.
36. ענין השיבנו מלקוטים De formula השיבנו è collectaneis; aliisque ſequentibus.
37. סוד לבקשה על החלום De precibus ſomnii cauſa.
38. ברכת כהנים De Benedictione Sacerdotum.
39. סוד ברכת כהנים בקיצור Explicatio myſtica de Benedictione Sacerdotum, compendioſa.
40. כונת אחרת בברכת כהנים Meditatio alia in Benedictionem Sacerdotum.
41. סוד הוידוי: Myſtica explicatio Confeſſionis Peccatorum.
42. סוד ויעבור Explicatio myſtica textus ויעבור Exod. 34. v. 6.
43. כונת ויעבור בקיצור Meditatio in textum ויעבור in compedium redacta.

44. כוונת יג מדות Meditatio in tredecim Attributa.

45. עוד כוונת ויעבור Ulterior meditatio in textum ויעבור.

46. שער יג מדות הרחמים Tractatus de tredecim Attributis Miſerationum Microproſopi è textu Exod. 34. v. 6.

47. מהדורא בתרא סוד ויעבור וגו' Repetitio ſecunda myſterii textus Exod. 34. v. 6.

48. סליחות De Formula pro remiſſione peccatorum.

49. כוונת נ״א : Meditatio ſuper prolapſu in faciem; pluribus partibus conſtans.

50. קדיש אחר העמידה De Cantico Seraphico poſt ſtationem.

51. שער הוצאת ספר תורה Tractatus de productione Libri Legis.

52. ס״ת דחול De Libro Legis diebus profeſtis producendo.

53. ס״ת דשבת בבוקר De Libro Legis die Sabbathi mane producendo.

54. ס״ת דמנחה דשבת De Libro Legis precum Pomeridianarum.

55. אשרי שקודם ובא לציון De formula אשרי, quæ dicitur ante formulam ובא לציון Formulisque ſequentibus.

56. ליקוטים Collectanea quædam.

57. סדר קריאת התורה De ordine Legendi Librum Legis; cum variis meditationibus huc requiſitis.

58. תפילת ערבית De precatione veſpertina.

59. סדר ק״ש שעל המטה De Lectione Audi ante decubitum.

60. ליקוטים Collectanea de Somno, pollutione nocturna.

61. סוד הגלגול בעודנו אחיים De revolutione eorum, qui adhuc vivunt.

62. ליקוטים Collectanea alia de formulis quibuſdam & de luctu.

Tomus quartus conſtituit Partem ſecundam de Meditationibus, & continet Tractatus ſequentes.

1. סדר הלכות שבת De ritibus Sabbathicis.

2. סוד הטבילה Explicatio myſtica de Baptiſmo; aliiſque materiis ad Sabbathum pertinentibus.

3. תפילת מנחה בע״ש : De precibus pomeridianis veſperæ Sabbathi.

4. תפילת ערבית של שבת Precatio veſpertina Diei Sabbathi.

5. סוד הקידוש של ליל שבת De Sanctificatione Noctis Sabbathicæ.

6. דיני נטילה לאחר הקידוש ודיני סעודה של ליל שבת De Lotione manuum poſt conſecrationem Sabbathi, & epulo noctis Sabbathicæ; item de copula maritali noctis Sabbathicæ.

7. דיני תפילות יום שבת De Precibus diurnis Diei Sabbathi.

8. תענית בשבת De jejunio Diei Sabbathi.

9. סעודה של שחרית De prandio Sabbathico.

10. דיני תפילת מנחה של שבת De Ritibus precum pomeridianarum Diei Sabbathi.

11. סוד

11. סוד מוצאי שבת Myſterium exitus Sabbathi.
12. סוד תחום שבת Myſterium limitis Sabbathici.
13. סוד ערובי חצירות De myſterio mixtionis conclavium.
14. סוד אסורי חג De prohibitis Diei feſti.
15. סוד ראש חודש Myſterium Neomeniæ.
16. סוד חנוכה Myſterium Encæniorum.
17. ענין ט״ו בשבט De die decima quinta Menſis Schevat.
18. ענין פורים De feſto Purim.
19. סוד פסח ויציאת מצרים Myſterium Paſchatos & Exitus ex Ægypto.
20. פירוש ההגדה Explicatio Narrationis Paſchalis.
21. סוד העמר Myſterium Manipuli; & numerationis hebdomadum.
22. סוד יום ז׳ של פסח Myſterium diei ſeptimæ Feſti Paſchatos.
23. חג השבועות Feſtum Penteccoſtes.
24. בין המצרים De intervallo inter diem 17. Menſis Tamur & 9. Menſis Abh.
25. כונת מ׳ יום דאלול Meditatio inſtituenda per quadraginta dies partim Julii, totiusque Auguſti.
26. ענין ראש השנה De Feſto Novi Anni.
27. כונת התקיעות Meditatio Clangoris Tubæ.
28. סוד השופר Myſterium Tubæ.
29. ענין יום הכפורים De Die Expiationis, cum annexis.
30. כונת חג הסוכות Meditatio ſuper Feſto Tabernaculorum.
31. סוד לולב ואתרוג הדס וערבה Myſterium rami palmei & mali citrii, myrtique & ſalicis.
32. ענין שמחת תורה De Gaudio Legis.
33. ליקוטים Collectanea quædam de præparatione ad iter; item de Heptaëteride & Jubilæo, ut & de cultura agri & de Meſſe & ſimilibus.

Tomus Quintus dicitur גילגולים Seu de Revolutionibus; qui continet tres partes potiſſimum, quarum

1. dicitur ספר גילגולים ראשון Liber revolutionum primus, quem latinitate donatum, Operi huic in fine ſubnectimus.

2. dicitur ספר גילגולים שני Liber revolutionum Secundus, cujus capitula ſunt plurima.

3. Continet in ſe Tractatus ſequentes.

(1.) פירוש על סבא דמשפטים Commentarius in Diſſertationem Senis cujusdam in Sohar Sectione Miſchpatim; qui agit de revolutionibus & Leviratu atque ſimilibus.

(2.) ליקוטי הגילגולים Fragmenta quædam de Revolutionibus; & de Animæ ſtatibus aliis.

(3.)

(3.) קצת דרושים על גלגולי׳ Diſſertationes quædam de Revolutionibus.

(4.) דרושי הנשמה וגלגול ויבום ועיבור וכמה פרטותשׁנתם Diſſertationes variæ de Anima & revolutione & Leviratu, & imprægnatione, & variis particularibus huc pertinentibus. Suntque capitula 15.

(5.) סוד האגוז Myſtica explicatio Nucis.
(6.) : ברכת הנהנין De Benedictione ſuper omnibus quibus fruimur.
(7.) : כוונת פאות הראש והזקן Meditatio ſuper Angulis capitis & barbæ.
(8.) : סוד ברכת המזון Myſterium benedictionis Menſæ.
(9.) כוונת האכילה Meditatio de Comeſtione.
(10.) כלל גדול לכל הזווגים Doctrina generalior de omnibus copulis.
(11.) להפלה בכללות De precibus in genere.
(12.) ענין הטבת חלום Pro bonis Somniis.
(13.) ענין השחיטה De mactatione.
(14.) ענין הצדקה De Eleemoſynis.
(15.) ענין המגפה De Peſte.

Tomus Sextus vocatur ספר ליקוטים Liber Collectaneorum, ad quem pertinent Tractatus ſequentes.

1. ספר טעמי מצוות Liber de Senſu myſtico Præceptorum Legis, per totum Pentateuchum omnia Præcepta Cabbaliſticè explicans; juxta Sectiones Legis diviſus.

2. פירוש ספרא דצניעותא Commentarius in Librum Myſterii, cujus maximam partem infra exhibemus.

3. ספר פירוש על קצת מאמרים הזוהר Liber variorum Commentariorum in diverſos textus Sohariſticos.

4. ליקוטים Collectanea in varia Loca Scripturæ Sacræ: item variæ Annotationes in Libros ſupra recenſitos: quæ omnia in ſpecie deſcribere hujus loci non eſt.

§. 14. Sicut autem magno mihi conſtitit Opus hoc Lorienſe; ita haud minore ſumtu comparavi magnum Opus Manuſcriptum aliud, quod vocatur ילקוט ראובני ſeu Pera Rubenitica; ſive Commentarius in Univerſam Legem Cabbaliſticus è variis Libris Cabbaliſticis, & potiſſimum Manuſcriptis collectus; ut ſunt præter rariora quædam ex ipſo Sohar & Tikkunim; חייט : סולי רזא : ספר תגין : מגלה עמוקות
: צרור המור : אותיות ר׳ עקיבא : כנפי יונה : דברי שלמה : בחיי : תמונה
: פליאה : שפתי כהן : ציוני : חסד אברהם : פרדס : גלי רזיא : ספר קנה
: כונתאריי : מדרש הנעלם : רקנטי : עמק המלך : עשרה מאמרות : מדרש כונן
ספרא דשלמה מלכא : פרק שירה : טוב הארץ : שוחר טוב : עבודת הקודש
: מגיד משרים : תולדות יצחק : ספר החיים : גלגולים : מאמר עולם קטן
: סברי : ספר חסידים : חכם הרזים : מדרש חזית : ברית מנוחה מכילתא &c.&c.

Et præterea jam quoque Copia mihi eſt Magni illius operis Cabbaliſtici; quod vocatur חסד אברהם; Ita ut ad intimiora literaturæ Cabbaliſticæ Arcana jamjam quaſi penetraſſe mihi videar, quo rarò perveniunt ex ipſa quoque Hebræorum gente quam plurimi.

Imò

Imò adhuc alia mihi nuper enata eſt ſpes adipiſcendi quoque reliqua quæ in occidente adhuc latent Manuſcripta Lorjenſia: ut ita tandem gloriari deſinant illi, latere nos potiſſima ſuæ religionis myſteria.

§. 15. Quod autem ad præſens hoc opus attinet: Illius tres potiſſimum ſunt Partes. Prima eſt Introductoria: ſecunda, Tractatus ipſi Soharistici: & tertia eſt Appendix. In parte prima duos propono Tractatus, primum ad prægustum dogmatum exotericorum ſive vulgatiorum; & alterum ad prægustum dogmatum acroamaticorum Libri Sohar. In primo igitur Synopſin habebis doctrinæ Sohariſticæ de Lege; de Precibus: de Eleemoſynis; de Pœnitentia; de pœnis divinitus immiſſis; & judiciis humanis: de caſtitate intra & extra matrimonium; item de matrimonio & circumciſione: de iis quæ ad menſam ſpectant: *de feſtis* & Sabbatho: de bonis operibus & virtutibus variis: de Paradiſo & *inferno*; item de Meſſia: de bona & prava Concupiſcentia; de anima & ſpiritibus ma*lignis & bonis*; de Terra Jiſraëlitica & Judæorum exilio; de Patriarchis; de morte; de ſan*ctuario* ejusque requiſitis: & ſimilibus aliis. Tractatus ipſe quem hic latinitate donatum exhibeo vocatur מראה כהן ſeu viſio ſacerdotis, compoſitus à R. Jiſaſchar ben Naphthali; & impreſſus eſt Cracoviæ ann. 349. & Chriſti 1589. ſub Sigismundo III. Adjunxi autem, in gratiam illorum quibus allegare dicta Soharis voluptas erit, ſive in Concionibus ſive in ſcriptis aliis, paralleliſmum aliqualem dictorum quorundam Novi Teſtamenti, cujus uſum alio tempore, Deo favente, exhibebo uberiorem. Pars altera introductoria continet Excerpta potiora ex illuſtri illo Libro Cabbaliſtico, quod ſpeculum eſt Cabbalæ recentioris, vocaturque עמק המלך ſive vallis Regia: de quo cum in multorum verſetur manibus, plura hic addere ſuperſedeo.

16. Textus ipſos Sohariſticos ita propono, ut tres Tractatus principales de quibus ſupra mentionem feci, legi poſſint cum Textu originario & quidem punctato, non quidem ad ultimam apicum Grammaticalium *ἀκρίβειαν*, ſed prout id facere ſolent Rabbini noſtrates, ita ut converſanti cum Judæis ipſis familiaris fiat illorum idiotiſmus. Inſuper etiam tertiò addidi verſionem; non quidem cum elegantia ſtyli latini, prout id deſideratur à delicatioribus; ſed ut tyrones etiam aſſueſcere queant ſtylo Sohariſtico: cum in communem hæc omnia faciam utilitatem, & neutiquam è ſtudio vanæ gloriæ, quod à me abſit quam longiſſimè! Tractatus autem poſteriores in Editione Mantuana initiales, non punctavi; ut alium habeant exercitii gradum tyrones iſtorum ſtudiorum: verſionem tamen addidi. Omnibus autem in locis loca Scripturæ Sacræ allegavi cum verſiculis, qui non minimus eſt laborum iſtorum; eorumque verſionem aliquando mutare coactus fui ut cum ſenſu Cabbaliſtico congruerent; ubi tamen reliquis verſionibus nihil velim præjudicatum. Porrò Commentarios adjunxi; & primò quidem ſpecialem è Manuſcripto meo in Librum Zeniutha translatum: Deinde & generaliorem è libro Emek ham Melech excerptum. In omnibus enim id ſtudui ut ipſorum Hebræorum tradita tibi exponerem, & non mea: ne Judæi dicere queant, hæc à nobis falsò eſſe conficta. Ubi inter cætera veniam & in hoc rogo, quod Lectorem non in ſingulis Textuum difficultatibus, ad certum quendam paragraphum Commentarii remiſi, prout ab

initio conſtitueram: non enim admiſit hoc Nundinarum memet obruens terminus; idque vel reſarciet, quicunque erit Indicis compilator, vel ipſa pervolventis diligentia. Commentarii in Tractatus initiales ultimò à me propoſitos, partim deſumti ſunt è libro Sohare Chammah, partim è Manuſcriptis meis, quorum ſphalmata, quæ in omnibus hiſce Manuſcriptis ſunt innumera, in verſione omnia correxi, ſuperatis & hiſce difficultatibus, per Dei gratiam.

§. 17. Appendicis autem loco Pneumaticam Cabbaliſticam adjungo, cujus pars prior quæ agit de Angelis bonis & malis deque anima in genere: excerpta eſt è libro בית אלהים cujus autor eſt R. Abraham Cohen Irirah Hiſpanus: pars altera autem, quæ agit de Anima in ſpecie, ejusque revolutionibus juxta mentem Hebræorum; traducta eſt è Manuſcripto meo, quod in ſpecie multò mihi conſtitit; & alias ad Opera Lorjenſia pertinet, non tamen ſimul venditur. Hæc omnia enim ignorari non poſſunt ab iis, qui quomodocunque de converſione Judæorum cogitant.

§. 18. Et quia Editiones veteres Libri Sohar jam vix amplius proſtant præter Lublinenſem, quæ vitioſiſſima eſt: imò etſi obtineantur, una tamen ſine altera exiguum habet uſum, præſertim propter allegationes ab aliis autoribus factas; quorum quidam allegant Editionem minorem Mantuanam, prout facit R. Jizchak Lorja in omnibus Scriptis ſuis, ſic liber Sohare Chammah; eodemque modo & Pardes meus correctus & alii antiquiores: alii autem Editionem majorem Cremonenſem & Lublienenſem, ut faciunt Poloni plerique inter quos magno fervore tractatur ſtudium iſtud Cabbaliſticum & Soharis, & recentiores alii plerique. Hinc editionem nunc paro totius Libri Sohar in uſum vulgatiorem, in qua

primò utraque editio conciliatur, ita ut utriusque folia ſuis locis inveniri queant, quod magno labore in meo Exemplari primum effeci, nunc autem communi Uſui dedico.

ſecundò Editio inſtituitur ſecundum Exemplar Mantuanum induſtria ſingulari Cabbaliſtæ cujusdam maximi correctum & multis millibus additionum auctum. Additis tertio Variis lectionibus totius libri Derech Emeth de quo ſupra.

quartò adduntur explicationes locorum difficiliorum libri Imre Binah.

quintò adjicietur Index materiarum è libro Ser Sahab, & fortè locorum Scripturæ.

ſextò retinentur folia Editionis majoris Cremonenſis.

ſeptimò Correctio ipſa hujus Editionis quam accuratiſſimè inſtituitur operâ trium Rabbinorum ſingulariter in id incumbentium; quorum duo ſunt Cabbaliſtæ: ſuperadditâ tandem & mea reviſione propria. Ut ita & hoc bono gaudere queat ſtudioſus, quod multa pecunia inter ſeſe coëmunt Judæi accuratiores.

§. 19. Quod ſi igitur iſta tibi arriſerint, amice Lector, non tantum in Verſione ipſius textus Sohariſtici lubens pergam; ſed etiam Manuſcripta mea quandoque publici juris faciam. Unde cognoſcere poteris quanto ſtudio, in te ferar, imò cum periculo propriæ ſanitatis & vitæ meæ: ut de bonis & ſumtibus nihil dicam. Nec deterreri me paſſus

ſum

ſum cum circa initia Magiſtro meo jam ſeni, cujus nomen ob odium contribulium ejus reticeo, aliàs ſua laude haud privandum, duo morerentur liberi; & mox totidem & mihi, quod ille in pœnam publicatæ hujus doctrinæ fieri interpretabatur. Nec deterreor tot non minùs domeſticorum meorum, quam Amicorum undiquaque omnium monitis; hoc ſolo fine ut tibi inſerviam: ut nimirum rerum Hebraicarum cognitio non amplius verſetur circa nuda Ritualia; nedum Grammaticalia: ſed ut ad res ipſas accedatur, earumque cum phraſi & doctrina Novi fœderis fiat collatio; ſi fortè hoc etiam medio facilitari queat Judaicæ gentis ad fidem Jeſu Meſſiæ converſio. In quem finem hic inſerere volui Hypotheſin aliquam, proponendorum Judæis convertendis: hypotheſin inquam, qualem & Aſtronomi & Phyſici ſupponunt; quamque tum demum admitti jubent, ſi omnia phænomena per illam explicari queant; ſic & hic. Sed cohibeor! Et profectò Ego quidem tenuitatis meæ quàm maximè mihi ſum conſcius, ut neutiquam comparari velim, cum magnis illis in his ſtudiis Luminibus, quibus Academiæ noſtrates hactenus ſingulari Dei beneficio adhuc effulſerunt: Ego ſcilicet umbratilis, mei nominis non ſtudioſus; nec pro decoro rem agens & prout illis enitendum eſt circa minima, qui minimorum horologiorum ſunt fabri automatarii: multa enim negligo; non elimo, non expolio; ſed rudi craſſaque opera luci exponere non vereor. Revera autem ad hoc opus adactus ſum, illudque quaſi extorſum mihi eſt ab Editore. Unde veniam rogo, ſi ut canis feſtinans cæcos peperi catulos: videbunt enim fortè, & oculos, ut ſpero, multis ſatis pandent. Sed illis potiſſimum, qui non illotis manibus huc accedent, i. e. qui citra præmiſſum ſtudium vitæ purioris ad contemplativum hoc ſtudiorum genus non aſpirabunt. Fruſtra enim, eheù fruſtra ad ſummum iſtius montis culmen aſcendere nituntur, qui cùm ſiſypheo affectuum pravorum ſaxo mox iterum retrovoluti ad ima relabuntur. Fruſtra etiam ad lumen iſtud advolant, quibus Theoremata Scholarum gentilium adhuc occæcant oculos; cujuscunque illa ſint generis, ſive recentiorum induſtria prodita, [quæ ob ſolius naturæ ductum ab ethniciſmi cæcitate ſeſe excuſare non poſſunt, quamvis omnium ſeſe glorientur eſſe perſpicaciſſimos;] ſive ex antiquorum ſcriptis eruta. Et fortè non ſine omine factum, quod ſignum illud cæleſte, in quo Conſtantinus Magnus jubebatur gentiliſmum ſuperare, quatuor literas initiales Nominis mei expreſſè contineat. Fortè inquam labarum nunc erigitur idem; non quidem à me, cui etſi animus non deſit, vires tamen non largitus eſt ſufficientes iſtarum rerum arbiter: ſed à Te, ô lector ſtrenue, cui via me ſaltem panditur ruricolâ. Agedum igitur, non noſtrum eſt opus, purgare aream, ſed illius, qui manu ſuâ ventilabrum tenet: ventilemus ſaltem ut ventilabra; probantes omnia; retinentes quod bonum eſt. Ego ut vides, hæc muſſito ſaltem; tu eloquere; in ſolius Dei noſtri gloriam! Unum adhuc ſuperaddo. Omnes quærunt quæ ſit mea ſententia? Ego hîc iterum repeto, quod Tomo priore jam dixeram: me translatorem eſſe, non theticè rem proponere: ſed zeteticè. Prout enim qui Philoſophorum ſcripta & qui Alcorani ediderunt, non eò ipſo profeſſi ſunt Ethniciſmum vel Muhammediſmum; ita nec Ego totum Cabbaliſmum, ſed quatenus à Chriſtò & Apoſtolis correctus eſt; multò minùs Judaiſmum.

§. 20. Hunc in finem & Apologiæ loco hic ſubnecto Diſſertationem meam de Toleratione Judæorum inter Chriſtianos; quam haud ita pridem conſcribere juſſus ſum ex certa quadam, tùm temporis enata occaſione: Nam quamvis de populo Judaico ejusque ſusceptione in Republica Chriſtianorum, nec non converſione tot jam tum extent ſcripta, ut is, qui plura de his in lucem edere conetur, videri queat mari aquam & ipſi ſoli lucem lucrari velle; videmus tamen hôc locô id uſu venire, quod in cæteris non ſolum rebus Politicis; ſed & viciſſitudinibus naturalibus, ceu Cometis, & id genus aliis; fieri ſolet. Hi enim licet non primâ vice appareant, ſed jam pridem disquiſitionem paſſi ſint; attamen adhuc & quaſi de novo aſpiciuntur & à variis variè dijudicantur. Ut igitur nationem hanc ſingularem pauſo contemplemur accuratius, quàm hactenus factum, iſtam hîc breviter diducemus quæſtionem. Num Judæi inter Chriſtianos tolerandi ſint, nec ne? Antequam autem id fiat, pium ac benevolum rogamus Lectorem, ut in perlegendo callidum imitetur ſerpentem, qui aquam ex fonte hauſturus venenum prius exſpuere dicitur, præconceptisque opinionibus pauliſper carere velit, quò eò melius atque tranquillius veritatem diſcernere poſſit, in Dei gloriam & proximi ſalutem. Omnibus itaque hanc quæſtionem circumſtantiis rite atque exactè ponderatis, nemo non affirmativam amplectetur: cui noſtræ theſi brevibus jam ſubnectemus argumenta in utramque partem quàm diligentiſſimè conquiſita; quæque tum ad ſtatuminandam eam facere, tum ad confutandam ab adverſa parte objici quovis modo poterunt.

§. 21. Primum Argumentum, quod Theſin noſtram confirmat, Judæos nempe inter Chriſtianos eſſe tolerandos, deſumtum eſt ab adhortatione DOMINI noſtri Matth. 5. v. 43. ſeq. quæ ita ſe habet: *Audiviſtis quod dictum eſt: Diliges proximum tuum: & odio habebis inimicum tuum. Ego autem dico vobis: Diligite inimicos veſtros: benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro lædentibus & perſequentibus vos, ut ſitis filii Patris veſtri, qui in cœlis eſt: quia ſolem ſuum oriri facit ſuper bonos & malos: & pluit ſuper juſtos & injuſtos. Si enim diligitis eos, qui vos diligunt, quam mercedem habetis? Nonne & publicani hoc faciunt? Et ſi complexi fueritis fratres veſtros tantum, quid eximium facitis? Nonne & publicani hoc faciunt? Eſtote ergò vos perfecti, ſicut & Pater veſter, qui in cœlis eſt, perfectus eſt.* Quod mandatum primo omnes concernit, doctrinæ Chriſti ejusque imitationi addictos, id quod non epilogus ſolùm hujus orationis comprobat Matth. 7. v. 24, 26. ubi Dominus: *Omnis, qui audit hæc mea verba &c.* ſimilesque doctrinæ in illa oratione contentæ: ſed & Lucas Evangeliſta c. 6. v. 27. qui ita Dominum introducit loquentem: *Sed vobis dico, qui hæc auditis: Diligite inimicos veſtros &c.* Cui aſſentitur Apoſt. *Paulus Rom. 12. v. 14. 20. Benedicite perſequentibus vos. Benedicite, & nolite maledicere: Si igitur eſurierit inimicus tuus, ciba illum: ſi ſitit, potum da illi: Hoc enim faciens, carbones ignis congeres ſuper caput ejus:* juxta Prov. 25, 21. Et Petrus 1. c. 3, 9. *Non reddentes malum pro malo, nec maledictum pro maledicto; ſed è contrario benedicentes; ſcientes: quia in hoc vocati eſtis, ut benedictionem hæreditate poſſideatis.* Secundo mandatum iſtud complectitur omne genus proximi noſtri, quôvis modô damnum nobis inferentis: quod ipſum non ſaltem Parabola de Samaritano, hoſti ſuo Judæo miſericordiam exhibente,

Luc.10.v.10,33,34. ſeq. ſed & ſuo ipſius exempl. nos edocet Dominus pro *crucifigentibus* orans, Luc.23.v.34. Id quod pari modo & fecit Stephanus Actor.7.v.60. & Paulus 1.Cor.4.v.12,13. dicens: *Maledicimur & benedicimus: perſecutionem patimur, & ſuſtinemus: blaſphemamur & obſecramus.* Tertiò Dictum hoc reſpicit cunctos benefaciendi modos, à quibus beneficium iſtud, quod miſer ille diſſipatusque cœtus Judaicus à Chriſtianis exigit, ne ſcilicet habitaculum ipſis denegetur, haut eximi poteſt. Sarcaſticè hic quidem nonnulli objicient; hunc actum heroicum ſaltem eſſe, ſi quis inimicos ſuos amore proſequatur, ad hunc tamen non æquè omnes adſtringi. Quibus hoc damus reſponſi: primò non ſequi: Actus eſt heroicus. Ergò non quilibet ad eum obligatur: Totus namque Chriſtianiſmus in meris ejusmodi actibus heroicis conſiſtit, qui zelo quodam ferventiſſimo, cum vera ſuarum virium abnegatione veterisque hominis mortificatione per ſolum Spiritûs S. auxilium, è vera fide fuſis ad Patrem precibus propter Chriſtum impetratum, ſunt peragendi: [quare & in Reges nos unxit Servator noſter Apoc. 1.v.6.] Et nihilominus quilibet iſtos adimplere tenetur ſub pœna inobedientiæ. Secundo; poſitô, non autem conceſſo, aliquem ibi exemtum eſſe; talis tamen actus laudabilis omninò eſt, & præmio non cariturus; unde præ cæteris quilibet Magiſtratus Chriſtianus operam dare deberet, ut illum obſervet. Si quis porrò objecerit, cavendum ne amor erga inimicos eousque extendatur, ut ſub hoc prætextu Judæorum conniveatur blaſphemiis: Is ſciat (1) Judæos in cultu ſuo formalis cujusdam blaſphemiæ nunquam eſſe convictos, uti ex ſequentibus patebit, (2) Demus, hunc vel illum Judæorum adverſus Chriſtum ejusque Eccleſiam blaſphemias evomere, hi tamen hoc Chriſtianorum beneficio emendari, atque ut illis benedicant, induci poterunt, etiam à Propheta ſic moniti. Magiſtratus inſuper (3) Chriſtianus poteſtatem habet, in delinquentes ac blaſphemantes juſtâ pœnâ animadvertendi, nec opus eſt ut inſons ſontis culpam ferat. Cum præſertim (4) tolerandi & modeſtâ inſtructione, quoad ejus fieri poteſt, corrigendi eſſent, licet univerſi blaſphemarent, id quod Paulus ſibi ac Apoſtolis attribuit, dicens 1.Cor.4,13. *Blaſphemantibus illis, precibus ac obſecrationibus nos inhæremus.* Ex quibus omnibus clariſſimè elucet, quod ob generale præceptum Chriſti Domini noſtri, Judæi & poſſint & debeant tolerari.

§. 22. Ratio ſecunda cur Magiſtratus Chriſtianus populum Judaicum tolerare debeat, innititur præcepto Paulino Gal.6.v.9,10. *Bonum autem facientes non defatigemur: tempore enim ſuo me[illegible]mus non delaſſati. Ergò dum tempus habemus; operemur bonum ad omnes; maximè autem ad domeſticos fidei.* Quod mandatum Dei tàm manifeſtum eſt, ut nihil ipſi objici poſſit. Quoniam ſcilicet obſtricti ſumus, ut benefaciamus omnibus, etiam infidelibus, & à noſtra fide alienis.

§. 23. Expreſſis hiſce mandatis accedit tertiò, quod in Novo Teſtamento nullibi ſit interdictum, ne Judæos ſuſcipiamus, illique nobis cohabitent. Unde hunc in modum argumentamur: Quod nec à Chriſto nec Apoſtolis uſpiam, ſive disertè ſive illativè vetitum legimus, id in Chriſtiani Magiſtratus libertate meritò poſitum eſt, citraque

conſcientiæ læſionem agere licet. Minorem facilè quis ſubſumet. Objectiones quoque, quæ hic opponi queant, infrà ſuo loco conſtanter elidemus.

§. 24. Ex Veteri quoque Teſtamento quartum nunc argumentum nobis ſeſe offert, & quidem è v. 12. Pſ. 59. qui vaticinium eſt de Meſſia, ſub cujus perſona David hunc pſalmum in perſecutores ſuos Judæos compoſuit; prout communis omnium interpretum fert ſententia: Verba à Propheta expreſſa hæc ſunt: *Ne occidas eos, ne quando obliviſcatur populus meus. Diſperge illos in virtute tua.* Hic ſi quis excipiat, non neceſſariò hoc pro vaticinio habendum, ſtatimque in hodiernos Judæos applicandum: ejusdem tamen impletionem hodie in diſperſis miſerè & ſub graviſſima Dei pœna gementibus Judæis tàm clarè cernere licet, ut ſicut alia Scripturæ vaticinia ex impletione dijudicantur: ita & hîc jure meritoque colligi poſſit, id quod nunc contingit, eô locô prædictum & quaſi ob oculos nobis poſitum eſſe. Quod ipſum egregiè confirmat Auguſtinus in hunc Pſalmum; qui ſuô locô evolvi poteſt. Et quamvis ſecundò hîc, quidam regerere velit: Exinde, quod Judæi non ſint trucidandi, non ſtatim probari, illis habitacula eſſe concedenda: dari quippe tertium, videlicet ut agantur in exilium: Reſponſio tamen eſt: illos jam tum in exilio degere è patria ſua excluſos, preſſos, afflictos atque in ſervitutem redactos; inter Chriſtianos licet habitent; id quod & ipſi pro exilio habent, ſeque exules eſſe lamentantur, quamdiu ſuæ non reſtituti ſunt patriæ, inque libertatem aſſerti & ſub proprio habitantes magiſtratu. Et quònam quæſo, eſſent pellendi, ubi majorem ſuſtineant calamitatem; eò quod loca inculta vix reperiantur amplius, quæ coli queant niſi forſan mittantur in Indiam occidentalem; quò tamen etiam jamjam dicuntur commigraſſe: vel planè in loca inculta atque deſerta relegentur, quod tamen idem eſſet ac ſi interficerentur. Et quamvis (3) 14. verſus hujus Pſalmi dicat: *Conſume eos in ira, conſume & non ſint amplius.* Hæc tamen ita ſunt intelligenda, ne ſuperioribus antecedentibus contrarientur; unde id ab interpretibus haud immeritò ad conditionis dignitatisque ſuæ abolitionem reſtringitur.

§. 25. Quintum nobis argumentum erit, quod & in Veteri Teſtamento Iſraelitis à Deo fuerit permiſſum, extraneos nec ſuæ religioni addictos tolerare atque commercia cum illis inſtituere; quò faciunt dicta quædam, ut Deut. 14, 21. *Quicquid morticinium eſt, ne veſcamini ex eo: peregrino qui intra portas tuas eſt, da, ut comedat, aut vende alienigenæ, quia tu populus ſanctus DOMINI Dei tui es.* Deut. 15. v. 2, 3. *Cui debetur aliquid ab amico vel proximo, ac fratre ſuo, repetere non poterit: quia annus remiſſionis eſt DOMINI. A peregrino & advena exiges, à fratre verò repetendi non habetis poteſtatem.* Deut. 23. v. 19, 20. *Non fœnerabis fratri tuo ad uſuram pecuniam, nec fruges nec quamlibet aliam rem, quæ fœnus exerceri ſolet: ſed alieno: fratri autem tuo absque uſura id, quod indiget, commodabis.* Deut. 28, 43. Verba maledictionis hæc continent. *Advena* qui tecum verſatur in terra, aſcendet ſuper te: eritque ſublimior, ſuprà, ſuprà, tu autem deſcendes, & eris inferior, infrà, infrà. Exod. 22. v. 21. Advenam non contriſtabis neque opprimes eum: advenæ

enim

enim & ipſi fuiſtis in terra Ægypti. Exod. 23. v. 9. *Peregrino moleſtus non eris. Scitis enim advenarum animas, quia & ipſi peregrini fuiſtis in terra Ægypti*, Lev. 19. v. 10. *Neque in vinea tua racemos, & grana decidentia, congregabis: ſed pauperibus & peregrinis carpenda dimittes. Ego DOMINUS Deus veſter.* Ut ſicco jam pede prætereamus plura ejus generis dicta, nimirum: Jerem. 7. v. 5. 6. cap. 22. v. 3. Zach. 7. v. 10. Mal. 3. v. 5. Deut. 10. v. 18. cap. 21. v. 14. 17. 18 19. 20. 21. Ex quibus omnibus ſic concludimus. Si Lex ipſa in Veteri Teſtamento non prohibuit tolerare à religione ſua alienos; utique & Chriſtianis hodienum liberum eſt tolerare homines Chriſtianam Religionem haud amplexos. Cætera per ſe ſubſumi poſſunt.

§. 26. Sextum argumentum exemplis fidelium Veteris Teſtamenti, qui partim fœdus cum præputiatis inierunt, partim habitandi locum iis conceſſerunt ceu ſubjugatis. *De Iſaaco* memoriæ proditum eſt Gen. 26. v. 31. quod cum Abimelecho Rege *Philiſtæorum* fœdus pepigerit, in ejusdemque regione aliquandiu commoratus fuerit. De Joſua quoque & Principibus populi Jiſraëlitici Joſ. 9. v. 15-17. perhibetur, eos Gibeonitis licet paganis & incircumciſis domicilia penes ſe non denegaſſe, eosque ad findendum lingua, aquamque portandam tam domi quàm in æde ſacra adhibuiſſe, 1. Chron. 19. v. 6-13. traditur: Davidem in Gentilium urbibus Syriæ ac Idumææ præſidia collocaſſe, easque ſibi ſubditas ad circumciſionem nullatenus compuliſſe. Salomo quoque 1. Reg. 5. v. 2. 6. 12. fertur cum Hiramo incircumciſo Tyriorum Rege fœdus pepigiſſe, atque Sidonios allophylos pariter ſervis ſuis in Templo extruendo adjunxiſſe; ſubque eo etiam utriusque nationis naves in terram Ophir ſimul navigarunt, 1. Reg. 9 v. 25. Quod ſi iſti ſalva hoc fecere conſcientia: Chriſtiano quis exprobraret magiſtratui, ſi Judæos ſibi habeat ſubjectos, & incolas; mentemque ipſorum incredulam in melius dirigat?

§. 27. Ut autem ad novi quoque Teſtamenti exempla deſcendamus, quæ nobis ſeptimum ſuppeditant argumentum; ſileamus jam, primos Chriſtianos haud exiguo temporis intervallo Judaicis uſos fuiſſe ritibus, ita ut Templum frequentarent, Actor. 2. v. 46. cap. 3. v. 1. Sanguinis atque ſuffocatorum eſum interdicerent, Actor. 15. v. 29. Circumciſionem obſervarent cap. 16. v. 3. vota perſolverent & ſeſe purificarent oblatis hoſtiis ac capillis abraſis, cap. 21. v. 20-26. Quin etiam quod DEUS ipſe ter maximus Johanni Theologo in Theatro omni ex parte juxta veteres ritus Judaicos inſtructo Apocalypſin viſionesque repræſentarit, Apoc. 5. v. 8. cap. 8. v. 3. cap. 15. v. 2 5. 6. ſolumque nobis præponamus Apoſtoli Pauli exemplum; conſiderantes, quid ipſe de Judæis ſenſerit, de illisque ſentire præceperit in Epiſt. ad Rom. c. 9. v. 1-5. Ubi verba ſunt: *Veritatem dico in Chriſto Jeſu, non mentior, teſtimonium mihi perhibente conſcientiâ mea in Spiritu Sancto: quoniam triſtitia mihi magna eſt, & continuus dolor cordi meo. Optabam enim ego ipſe anathema* (ita ut viliſſimus omnium atque repudiatiſſimus ſim, æque ac miſeri illi abjectique peccatores, qui ſegregati ſunt,) *à Chriſto* (ejusque Eccleſia) *pro fratribus meis* (Judæis adhuc infidelibus,) *qui ſunt cognati mei ſecundum carnem* (& proſapiam) ſi ſci-

ſi ſcilicet hac ratione Chriſto adduci poſſent;) *qui ſunt Jiſraëlitæ*, (ex Jiſraële ſancto illo & à Deo ſingulariter dilecto viro oriundi:) *quorum adoptio eſt* (filii quippe Dei vocantur Deut.14.v.1. Exod.4.v.22. Jerem.31.v.20.) *& gloria* (Hebræis Schechicah, quæ in arca fœderis ſuper Cherubim ſeſe manifeſtabat, 1.Sam.4.v.21,22. Pſal.26.v.8. Hebr.9.v.5.) *& fœdera* (circumciſionis Gen.17.v.10. & ſanguinis aſperſionis Exod.24,8.) *& legis latio* (à DEO ipſo in monte Sinai facta Exod.19,20. c.20,1. Deut.4,32.) *& cultus* (eò planè modo ac ritu, quem DEUS ipſe præſcripſerat;) & promiſſa, (tam variæ benedictionis Lev.26.v.3-12. Deut.28.v.1-14.) *quorum* (etiam) *patres ſunt* (nempe Abraham, Iſaac & Jacob Exod.3.v.13,16. cap.4,5. c.13,5. &c.) *& ex quibus* (modo deſcriptis Jiſraëlitis etiam) *CHRISTUS* (exortus eſt atque prognatus;) *ſecundum carnem, qui eſt* (juxta Divinam ſuam naturam) *ſuper omnia DEUS benedictus in ſecula ſeculorum, Amen!* Quæ verba ſequenti ſcitè includi poſſunt Syllogiſmo: Iſte populus, cujus dolore Apoſtolus tàm alte tangitur, quemque adeo effert, & ob cujus converſionem tanta ſuſtinere ſpondet, inter Chriſtianos meritò eſt tolerandus. Hi autem Judæi infideles ac nondum converſi, tùm temporis hiſce noſtris multò pejores, Evangelium quippe non odio tantùm habentes, ſed & perſequentes. Ergo &c.

§. 28. Et de hiſce porrò loquitur Paulus Rom.10.v.1,2. *Fratres, beneplacitum cordis mei, & obſecratio ad DEUM pro Jiſraël eſt in ſalutem. Teſtimonium enim perhibeo illis, quod æmulationem quidem DEI habent, ſed non ſecundum ſcientiam.* Hæc octavi argumenti loco eſſe poſſunt: Illi enim, quorum ſalus exoptatur, & pro quibus oramus, quin penes quoque habitent, quid obſtat?

§. 29. Ut autem Apoſtolico huic argumento & ulteriùs inſiſtamus, ad ea quoque accedimus, quæ cap.10.v.18.19,20. ſibimetipſi ad objectionem illam reſpondet, quomodo nempe Judæi in univerſum omnes ſint convertendi, cùm tamen non ubivis terrarum, quâ habitant Judæi, Evangelium ſit prædicatum. *Sed dico:* inquit: *Nunquid non audiverunt? Equidem in omnem terram exivit ſonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum. Dico autem: Nunquid Jiſraël non cognovit?* (Contrarium docebit experientia, cùm & DEUS in veteri jam tum Inſtrumento vaticinatus ſit eos hæc cogituros. Nam) *primus* (omnium Prophetarum) *Moſes dixit:* (Deut.32.v.21.) *Ego in æmulationem vos adducam in non* (à me ſelecta) *gente: in gente* (olim) *inſipiente in æmulationem vos mittam*, (quò ad patem veſtri amorem ac benedictionem annitamini.) Ex quibus verbis ſequens fluit argumentum. Illos, quos DEUS vult in æmulationem abduci, inter Chriſtianos habitare, eorumque exempla ob oculos habere oportet, ut Prophetia Divina adimpleri queat. Pluribus id ipſum corroborat cap.11.v.11.ſeq. *Dico ergo: Nunquid* (ideo) *offenderunt, ut caderent* (& in caſu perſiſterent)? *Abſit. Sed illorum lapſu ſalus eſt gentibus* (illis nimirum verbum ſpernentibus hoc inter Ethnicos percrebuit ac divulgatum eſt. Cui accedit, quod illi forte ſi numerus ex ipſis converſorum nimium excreviſſet, Ethnicos ad communionem ſuam haud admiſiſſent, niſi circumciſioni ac legi ſeſe ſubjeciſſent; à quo tamen non pauci Ethnicorum valdè abhorrebant: unde Providentiâ Divinâ ita proſpectum eſt, ut iſtorum numerus Judæos ſuperaverit,) ut illi (Judæi) hos æmula-

æmularentur. *Quod ſi ergò lapſus illorum mundi* (ac Ethnicorum) *ſunt divitiæ* (& cauſa, ut tot Chriſtiani inter ipſos fiunt.) *& eorum diminutio* (inter converſos Chriſtianos) *divitiæ* (ac multitudo) *gentium; quantò magis plenitudo eorum?* (Et quot Ethnici Judæorum doctrinâ ac vitâ ad Chriſtianiſmum informari ac commoveri poſſent?) *Vobis enim dico gentibus: quamdiu quidē ego ſum gentium Apoſtolus, miniſterium meū honorificabo*, (meritoq; deprædicabo, quam plurimos Gentilium meâ induſtriâ ad Chriſtianam vitam eſſe promotos:) *ſi quomodo ad æmulandum provocem carnem meam* (Judæos ſecundùm eam mihi cognatos): *& ſalvos faciam aliquos ex illis.* Hæc ſunt ipſiſſima Apoſtoli verba. Quæ quilibet Chriſtianus in vita ſua imitanda ſibi proponere, & zelô quodam divino; tum demum Judæos auxiliante Spiritu Sanctô ad æmulandum provocare poterit, cum juxta ſe habitent, ſuaque bona opera adſpiciant, de quibus Pater cœleſtis glorificari queat.

§. 30. Pergit autem Apoſtolus & Rom. 11. v. 15. quæ verba decimum nobis faciant Argumentum: *Si enim eorum* (Judæorum ſcilicet ob ſuam ipſorum culpam facta) *rejectio mundi* (& Ethnicorum) *reconciliatio eſt*, (dum iſta Judæorum rejectio occaſionem dedit, ut gentes cum Deo fuerint reconciliatæ,) *quid erit aſſumptio* (illorum repudiatorum hominum); *niſi vita ex mortuis?* (quod ineffabile parit gaudium, æque ac ſi mortuus reviviſcat.) Exinde hic nobis naſcitur Syllogiſmus: Illi quorum aſſumptio ejusmodi incomparabile affert gaudium, ad eandem aſſumtionem omni ſtudiô promovendi, eâque de causâ ipſis domicilia penes ſe deneganda non ſunt: Tales autem ſunt Judæi nondum converſi; qui obinde utique tolerandi, quemadmodum eosdem Deus tolerat, pro quibus etiam ſeriæ nobis fundendæ ſunt preces.

§. 31. Ex uberrimo iſto textûs hujus Apoſtolici fonte, noſtræ huic materiæ accommodatiſſimo, undecimum quoque hauriamus argumentum: quod in ſequentibus conſiſtit verbis. Rom. 11. v. 16. ſeqq. *Quod ſi primitiæ* (i. e. illa de ſingulis Judæorum panificiis juxta Dei mandata Num. 15. v. 20. ſeparanda placenta;) *ſanctæ ſunt* (nullaque impuritate adſperſæ, & ad eſcam aptæ) *& maſſa:* (reliquum ſcil. demtâ placentâ purum eſſe poterit.) Quibus verbis Apoſtolus id indicaturus eſt, quoniam primi Judæorum ſub auſpicium novi Teſtamenti Deo placuere, ut ſanctificentur; nec reliquos ceu anathema rejiciendos, ſed bono uſui deſtinandos eſſe: quod minime fieri poterit, ſi de loco in locum pellantur.

§. 32. Subjicitque Apoſtolus Rom. 11. v. 16. *Et ſi radix ſancta, & rami.* (i. e. Cum Deus radicem Judaicæ ſtirpis Abrahamum ex gentibus & ab idololatria avocare, ſuoque officio apparare potuerit, extremos etiam ramos, videlicet ſub finem viventes infideles Judæos ab infidelitate ſua convertere, in ſuumque cultum quem novum præcipit fœdus, ſanctificare poterit. Quæ cùm ſe ita habeant; æquum utique eſt, ut ejusmodi hominibus domicilia inter nos concedantur, nihilque non tentetur, quò ad finem iſtum perduci queant. Hoc duodecimum noſtrum eſt argumentum.

§. 33. Decimum tertium nobis ſubminiſtrant ſubſequentia hujus capitis verba verſ. 17-24. ubi Apoſtolus hanc materiam prolixiùs diducit, dicendo: *Quod ſi aliqui ex ramis*

mis fracti ſunt, (hoc eſt, ſi quidam Judæorum à fide Abrahami abiere)*: tu autem* (ô ethnice) *cùm oleaſter eſſes* (ac propè bonam oleam, fideles nempe Veteris Teſtamenti progerminaſſes,) *inſertus es in illis* (æque ac ſi ſurculi quidam oleaſtri, penes oleam poſiti, in bonam iſtam inflectantur, inflexôque modô eidem inſerantur, & cerâ illitâ, coaleſcentes foliaque ſua emittentes ab oleaſtro demum reſecentur, bonæ oleæ ſoli relicti. Ita enim ethnici inſiti ſunt ſtirpi fidei Abraham:) *& particeps radicis* (fidei toties in Abrahamo deprædicatæ, atque ad imitationem omnibus ſanctis propoſitæ,) *& pingvedinis oleæ factus es,* (Spiritus ſcilicet unctionis:) *noli gloriari adverſus ramos* (& ſpernere, expellere, ejicere confractos, punitos illos peregrinos noli.) *Quod ſi gloriaris* (& ſuperbias dominio tuo in illos, ſcias,) *non tu radicem portas, ſed radix te,* (id eſt, Patriarchas nihil tibi acceptum referre, te autem illis illorumque poſteris multum.) *Dicis ergò: Fracti ſunt rami, ut ego inſerar. Benè: propter* (ſuam) *incredulitatem fracti ſunt; tu autem* (hactenus) *fide* (in arbore) *ſtas: noli ſuperbè de te ſentire,* (nec vim inferas confractis:) *ſed time: Si enim DEUS naturalibus ramis non pepercit, ne fortè nec tibi parcat.* (ſi confractis ramis arroganter inſultares, & ita in infidelitatem prolabereris.) *Vide ergò bonitatem & ſeveritatem DEI: in eos quidem, qui ceciderunt, ſeveritatem: in te autem bonitatem, ſi permanſeris in bonitate,* (& eandem, quam Pater cœleſtis bonitatem erga lapſos peccatores fide tuâ exercueris) *Alioquin & tu excideris. Sed & illi, ſi non permanſerint in incredulitate, inſerentur. Potens eſt enim DEUS iterum inſerere illos. Nam ſi & tu ex naturali exciſus es oleaſtro, & contra naturam inſertus es in bonam oleam: quantò magis hi* (rami) *qui ſecundùm naturam inſerentur ſuæ oleæ?* Quæ verba Apoſtoli adeò clara ſunt, ut non opus ſit, Syllogiſmum ex illis formare; & ſpes eſt, quemlibet Magiſtratum Chriſtianum verbô hocce Divino commotum iri, quò debitâ humilitate id curet, ne naturales illi rami ab oleâ penitùs abjiciantur, ſed propiùs admoveantur; imò tandem omninò reinſerantur.

§. 34. Apoſtolicam hanc doctrinam primitiva Eccleſia omni ſtudio obſervavit, & quamvis Judæi adverſus Chriſtianos magnam ſæpe excitarint perſecutioem; hi tamen illis apud Magiſtratus nequaquam propterea detraxerunt, neque odium ipſis conſciverunt; ſed illos cohabitantes (unde binæ iſtæ religiones à perſecutionibus pro una eademque habitæ eandem ſæpe ſuſtinuere perſecutionem) circa Religionem placidiſſimam illis dedere informationem, ſatis ſuperque id comprobante colloquiô Juſtini Martyris cum Judæo Tryphone. Qui modus primitivæ Eccleſiæ decimum quartum nobis argumentum exhibet.

§. 35. Nunc ex Verbo DEI atque Sanctorum exemplis circa hanc rem ſatis inſtructis, pergendum quoque eſt ad jus primò naturæ, quod noſtræ etiam parti adſtipulatur; [unde decimum quintum ducimus argumentum,] cùm jubet, ut id, quod nobis fieri velimus, aliis quoque faciamus; ſive ut, quod benè alii nobis fecerint, illis retaliemus. Meritò igitur memoriâ recolamus, multa millia Chriſtianorum primis Chriſtianæ Eccleſiæ ſeculis inter Judæos, & præter illos inter ethnicos degiſſe;

non

non attento, quod multæ DEO ita permittente, interea perſecutiones ſubrepſerint. Conſiderandum etiam, quod fortè & nos vel alii Chriſtiani à DEO captivitate Turcicâ ſive Tartaricâ propter peccata noſtra plecti poſſimus: adeoque vel ex hoc miſerrimam peregrinorum exulum conditionem expendere, ſolatiique expertes ejusmodi homines in calamitate ſua mitius tractare diſcamus. Ipſo quoque lumine naturæ edocemur, cœcis hominibus, quales Judæos jure vocamus, in cœcitate ſua majorem afflictionem haud addendam, ſed illos benignè in viam rectam ducendos eſſe. Imò quamvis poneremus illos mente captos; lege tamen naturæ juberemur, ejusmodi homines ex commiſeratione non in durum ejicere exilium, ſed eorum curam ſub proba inſpectione gerere, illisque occaſionem nocendi demere. Quod ipſum jure Gentium quoque confirmari exemplisque comprobari poſſet, alienigenas ubivis ferè locorum ſuſceptos & pacem colentes toleratos fuiſſe.

§. 36. Decimum ſextum hinc damus argumentum, quod nec jus Civile commune ulli*bi eos ejicere jubeat*, ſive ſuſceptionem eorum prohibeat; quin potiùs in commodum illorum nonnulla paſſim conſtituat. Exempli gratia, quod *(1.)* Arcadius & Honorius illis concedant, ut diebus Sabbathi aliorumque feſtorum, quo cultus ſui reverentiam ſervant, nemo ex illis vel facere aliquid cogatur, vel ulla ex parte conveniatur. l. 13. C. de Judæis & Cœlicolis. Similiter (2.) quod Honorius & Theodoſius ipſis permittant, cunctos ſuos retinere ritus, modo id fiat citra contemtum Chriſtianæ Legis. L. 11. C. eod. (3.) Quod Valentinianus & Valens militibus in ipſorum Synagogas ceu religioſarum loca habitationum veluti hoſpitii merito irruere interdicant. l. 4. ibid. (4.) Quod Arcadius & Honorius ipſis proprio jure ſuo ſub certis quibusdam arbitris uti permittant, & judicibus Chriſtianis, caſu dato, eorum ſententias exequi mandent. l. 8. ibid. Nec minus (5.) mercium ſuarum æſtimationem illis relinquant. l. 9. ib. Publicum quoque (6.) ediderint mandatum, ut nullus tanquam Judæus, cum ſit innocens obteratur, nec contumeliæ exponatur, multò minus eorum Synagogæ vel habitacula concrementur vel perperam ſine ulla ratione lædantur: & ut ſi quis ſceleribus implicitus ſit, idcircò tamen judiciorum vigor jurisque publici tutela obſervetur, ne quisquam ſibi ipſi permittat ultionem. l. 14. ibid. *(7.)* Quod Theodoſius & Valentinianus Primates illis cedant, qui in utriusque Palæſtinæ Synedriis, aliisque provinciis ipſis præeſſent. l. 17. ibid. *(8.)* Quod Conſtitutio quoque Honorii ac Theodoſii extet, ne ullus Chriſtianorum Judæis quietè degentibus nihilque tentantibus turbulentum legibus contrarium audeat manus inferre religionis auctoritate abuſus, ſub pœna ſatis ſevera. l. 6. Cod. de paganis. *(8.)* Quod Imperator Juſtinianus illis Scripturam ſacram quavis lingua legendam conceſſerit, modò in lingua Græca verſione ne uterentur alia quam LXX. Interpretum & Aquilæ, Novell. 146. c. 1.

§. 36. Decimum ſeptimum Argumentum è Jure Canonico petitur, quo Judæi à communi inter nos vita nullatenus excluduntur, ſed potius ad eandem recipiuntur: quem in finem Gregorius l. 11. ep. 15. c. 3. qui ſincera diſt. 45. expreſsè pronunciat, Judæi omnes feſtivitates ſuas, ſicut hactenus ipſi & patres ipſorum per longa colentes retrò

tempora tenuerunt, liberam habeant obſervandi, celebrandique licentiam; Conferantur &c. etſi Judæos, 13. extra de Judæis pr. & c. Judæis Extra de Teſtibus. f. Unde in nullo unquam Concilio concluſum legimus, Judæos eſſe exterminandos, aut à ſocietate excludendos; ſed potius in Concilio Meldenſi ſub Sergio II. Anno 845. communis omnium ſententia fuit, ut erga Judæos à Chriſtianis Principibus ac cæteris omnibus DEI fidelibus, tam clericis quam laicis, viris ſive fœminis ſacrorum Canonum & antiquorum Regum atque legum jura ſerventur. Eodem modo in Concilio Lateranenſi III. Oecumenico Anno 1179. imperante Friderico I. ſub Alexandro III. celebrato, Canon extat: Judæi ad baptiſmum non ſint compellendi, ſed ſi voluerint, abſque calumnia Chriſtiani efficiantur. Nullus etiam eos ſine judicio vulnerare vel occidere, vel eis res ſuas auferre, vel eorum ſolennitates perturbare præſumat. Similisque Canon reperitur in Concilio Turonenſi ap. Bochell. Decret. Eccleſ. Gall. l. 1. t. 13.

§. 37. Ne autem quis exiſtimet ejusmodi jura publicis poſtmodum conſtitutionibus Imperialibus eſſe antiquata; decimum octavum jam argumentum proferamus ex Jure Publico, ubi à Doctoribus unanimiter ſtatuitur, Judæos cives eſſe Romanos. Reinking. de regim. ſecul. lib. 2. cl. 2. c. 3. &, ſi Imperium quid ſtatuat pro ſubditis ſuis, ſubditorum nomine Judæos quoque comprehendi Schvvan. obſ. Cam. 67. in f. Mynſ. 5. obſ. 6. Schütz de ſtatu Rei Rom. Vol. 2. d. 1. th. 18. c. Hinc Imperator Carolus IV. in Aurea Bulla c. 9. §. 2. Electoribus poteſtatem tradit, Judæos ſuſcipiendi; quod jus tamen non Electoribus ſolùm, ſed omnibus Regalia poſſidentibus, hodiè competit. Id quod ordinatione Politica de an. 1548. Tit. de Judæis diſertè ſancitur. Cui omninò ſimilis eſt Conſtitutio Politica de anno 1577. tit. 20. Et quia Judæi in Romano Imperio haud habentur pro peregrinis, ſed pro ſubditis ejusdem; hinc à Juriſperitis communiter ſtatuitur, iniquum eſſe, ſi illi ex urbibus ac regionibus, ubi habitandi jus ſemel adepti ſunt, & quietè atque legibus conformiter vivunt, proſcribantur. Natta Conſil. 620. n. 22. Becht. in tract. de ſecuritat. & ſalv. cond. à th. 292. usque ad 103. Alexand. Conſ. 99. n. 14. vol. 6. & conſil. 13. n. 23. vol. 7. Daniel Otton. in Diſcurſ. de Jure publ. c. 19. p. 666. ſeqq. Thom. Michaël de Jurisdict. concl. 49. in f. Franc. Becc. Conſ. 84. n. 3, 4, 5, 6, 7, 8. Ubi pluribus docetur, Magiſtratum quendam absque peccato Judæos ejicere non poſſe, ſi nempe pacem & tranquillitatem loci non turbent; verùm obſtringi ut eos amet, ad minimum in quantum homines ſunt; imò ut eleemoſynas illis in indigentia ſua eroget. Huc pertinet mandatum quoddam Cameræ Imperialis de 28. Sept. 1551. contra Senatum Neuhuſienſem, cum Judæum quendam Joachimum Færber antea in clientelam ſuſceptum, urbe ſuâ excedere juſſiſſet. Ruland. part. 3. de Commiſſar. l. 7. c. 32. n. 5. Videatur Rumelin. ad Auream Bull. part. I. diſſ. rt. 8. th. 18. p. 187.

§ 38. Decimum nonum argumentum ſuperſtruere poſſumus authoritati plurium eximiorum Theologorum omnium Religionum: inter quos ſunt Thom. 2. 2. quæſt. 10. art. 11. Alexand. Alenſ. Summæ par. 2. 179. 180. Vincent. Beluacenſ. ſpecul. doctr.

l.10.c.38. Lombard p.38-56. Becanus Manual.l.5.c.18.p.729.n.2.3.ſeq. Lutherus quoque Tom.2.Jenenſ.in lib. Jeſum Chriſtum Judæum eſſe natum. Et quamvis Tomo octavo Jenenſi ferè contrarium aſſerere videatur; tamen ſi ſcopum Lutheri ibidem intimius contemplemur, ſenſus hoc loco ita reſtringendus eſt: quod nimirum, ſi deteſtandæ Judæorum blasphemiæ ac uſuræ intolerabiles cohiberi non poſſint, melius ſit ſi penitus exterminentur. Vid. Bidenbach. Conſ.Theolog.Tom.1.p.2.p.410. Luc. Oſiander in cap. 11.Rom. Geſnerus in Pſal.59. Mylius in cap.11.Rom. Arcularius Tom.1.Diſput.Marpurg.diſp.51.theſ.34. Frid. Balduinus in Examine Apolog. Caſparis Schoppii c.7. Helvicus Syſtemat. Controverſ.Judaic.Elencho Judæor.8. Hutterus L.C.ar.32.q.6.p.1037. Gerhard.Tom.6.th.223. Loc.Com.ar.de Magiſtr. Polit.p.890.ſeq. Academiæ Jenenſis Theologi in Conſilio de anno 1611. Facultas Theolog. Academ. Francof. ad Oderam in Conſ. de anno 1613. ap. Dedekennum vol. 2.part. 2. p.139. ſeqq. Müllerus in Rabbinism. p.1385. ſeqq. & alii plures; & inter Autores Reformatæ Religionis, Peter Cunæus de Republ. Hebr. l.1.c.18. Altingius Probl.Practic.probl.21. Hottinger. Theſauri Philol.l.1.c.1.ſ.2.q.1.p.9. Hornbek. de convinc. & convertend. Judæis prolegom. §.15.17. Hiſce Theologis adjungantur Juriſconſulti, Baldus vol.1.conſ.315 316. Rolandus à Valle vol.3. Conſ. 25. Georgius Theodorus integro Tractatu de jure & ſtatu Judæorum in Republ. Chriſtianorum, & plures alii, quorum mentionem partim ſupra jam fecimus.

§. 39. Quibus omnibus non pauci hacce noſtra ætate Magiſtratus Chriſtiani morem gerunt, apud quos hic populus receptus eſt; & notatu inſuper dignum eſt, Romanum Pontificem ipſum in urbe ſua primaria Roma libertatem habitandi ac ſecuritatem, in hunc usque diem illis indulgere. Videatur Pontificale Romanum fol.47. & L'auth. du Diſcours Politique de l'eſtat de Rome fol. 119. Eandem ſemper invenere protectionem Judæi ſub Imperatorib.S.Rom.Imperii, Regibusque Bohemiæ ac Poloniæ; ut & plurimis Electoribus atque Principibus S. R. Imperii; nec non ſub Republica Venetorum, atque locis quibusdam confœderatis Provinciarum; quibus accedunt Urbes quædam celebres, Hamburgum, Francofurtum, Wormatia. Quæ Exempla vigeſimum præbent argumentum, quod nempe conſcientiam aut Chriſtianiſmum id non lædat, ſi Judæi excipiantur aut tolerentur.

§. 40. Vigeſimum primum argumentum deſumimus ab inconvenientibus ac abſurditatibus, quæ ex proſcriptione eorum, & ſi prorſus excluderentur pronaſcuntur. Etenim (1) vaticinia de eorum converſione quomodocunque illa explicentur, ceſſarent omnia; ſiquidem à Turcis ac Ethnicis nullam de Chriſto informationem expectare poſſunt: quî enim in Chriſtum crederent, de quo nihil audirent, & quomodo audirent abſque prædicatione? juxta Paulum Rom.10,14. (2) Si à Chriſtianis planè non perferrentur, major illis quaſi porrigeretur occaſio hac ratione ſub infidelibus atrociora in

Chriſtum ejusque confeſſores emittendi convicia; à quibus tamen ſub Chriſtianis vel abſterrentur, vel ſaltem propterea puniuntur. (3) Captivitas illorum hac profligatione inincredulorum loca non exaſperaretur, ſed mitigaretur, ſiquidem à Saracenis liberè excipiuntur, nec perinde ut à Chriſtianis onerantur: unde pœnam incredulitatis ſuæ ibidem quaſi planè non ſentiunt, & multò minùs per eandem ad veram commoventur fidem; quæ tamen à Chriſtianis haud abſque fructu ipſis proponi, illique incredulitatis ſuæ hoc modo ad minimùm convinci, ſi non omninò ad converſionem perduci poſſunt. (4) Si Judæi prorſus inter Chriſtianos non eſſent tolerandi, dicendum, illos aut in univerſum omnes manifeſtos atque criminoſos eſſe maleficos vitâque indignos; aut à Deo totaliter ac finaliter repudiatos. Neutrum tamen dici poteſt; reperiuntur enim & inter illos quàm plurimi quoad externa honeſtam ducentes vitam, quæ à Magiſtratu Politico criminaliter plecti nequit; Nec Deus illos prorſus repudiavit, teſte Paulo Rom. 11. v. 1. *Nunquid DEUS repudiavit populum ſuum? Abſit. Nam & ego Jiſraëlita ſum, ex ſemine Abraham, de tribu Benjamin; non repulit DEUS plebem ſuam, quam præſcivit.* Si itaque à DEO non planè ſint repulſi, licet ob deteſtandum in Chriſtum facinus temporali (prout quatenus infideles quoque æternâ) pœnâ ſeverè ſatis multentur; cur igitur nos Chriſtiani adeo ſimus inclementes, qui illos planè proſcribant? (5) Inter infideles citiùs, quàm apud Chriſtianos imperitiores quosdam ad ſuam ſeducere poſſent fidem, eosque ſic ad converſionem ineptiores reddere. (6.) Cum certum ſit, Judæos profligatione non emendari, imprudenter fieret, ſi quod iſti committunt, potius illo loco quàm hoc permittere velint: imitati ruſticos nonnullos, qui rabidum canem, quem includere ac curare debuiſſent, ex pago ſuo abigunt, inque vicinia quàm apud ſe videre malunt.

§. 41. Tandem uſus quoque ſpectandus eſt, quem Chriſtiani à populo Judaico hauſerunt hactenus, quique etiamnum ab illis oritur inter Chriſtianos degentibus; & haſce utilitates, Religionem propriè concernentes, tanquam vigeſimum ſecundum pro nobis argumentum allegabimus: (1) autem perpetuum hi vivumque exemplum rigoroſiſſimæ juſtitiæ divinæ præbent, ad emendationem vitæ longè utiliſſimum, ut ita præ metu, ne in parem incidamus pœnam, ad veram pietatem, quæ proh pudor! admodum rara eſt, eò magis inſtigemur. Quemadmodum enim DEUS Sanctiſſimus inter alia & hanc ob cauſam ethnicos ſub populo Jiſraëlitico in terra Canaan ſuperſtites eſſe voluit, qui nimirum propter Idololatriam ſuam Jiſraëlitis ſubjecti eſſent, ut hi ob ſeveram hanc ſervitutis pœnam de Idololatris ſumtam, Idololatriam eò magis abominarentur: ſic procul dubio Deus juſtiſſimus Judæos relinquit inter Chriſtianos, quò illorum exemplo ſapere diſcant. (2) Nobis Chriſtianis Scriptura S. Veteris Teſtamenti, in lingua originali Hebraica, unà cum Paraphraſi Chaldaica, quæ pluribus in locis vaticinia de MESSIA egregiè explanat, ſummâ judaici iſtius cœtus induſtriâ in hunc usque diem immutilata ac illibata ſervata eſt. Ipſis enim eloquia DEI

DEI fuêre concredita, teſtante Paulo Rom. 3, 2. Quantô autem labore, quantâve curâ illorum id factum ſit, Maſoræ beneficiô exponit Joh. Buxtorffius in Tiberiade ſua ſ. Commentario Maſoretico per totum. Quod beneficium ſanè tantum eſt, ut vel propter illud ſolum ſuſtentatio neceſſaria, ni ingrati eſſe velimus, illis debeatur: perinde ut & Ptolomæus Philadelphus Ægypti Rex; cùm Veteris Teſtamenti Codicem in Linguam Græcam eidem transferri curaſſet Judaica Natio, non libertatem modo in terra Ægyptiaca habitandi atque mercaturam exercendi, verùm multas inſuper immunitates eidem conceſſit quondam. Quod beneficium etiam Patres agnovere, adverſus ethnicos id allegando, quo hi convincerentur Libros Scripturæ à Chriſtianis haud eſſe confictos. Deque his videri poteſt Auguſtin. in lib. de *doctr. Chriſt.* & in Pſal. 59. Imò huc etiam ſpectat & probè notandum eſt, quod *omnia* fermè munia Eccleſiaſtica nec non forma divini cultus univerſa ex *Eccleſia Judaica* originem ſuam habeant, uti id prolixiùs demonſtrari poſſet. (3) Quæ *inde* emanat utilitas hæc eſt, quod lingua Chaldaica ut & Hebraica minori ab illis negotio quàm in Academiis noſtratibus addiſci queat, cujus beneficiô non ſacra ſolum oracula utilius pervolvi, ſed & libri illorum proprii perluſtrari, & ex illis argumenta ad illorum converſionem maximè proficua colligi poſſunt: ut nihil jam dicam de variis temporum, locorum, rituum, cæterarumque antiquitatum circumſtantiis ad meliorem ipſius quoque Novi Teſtamenti intellectum uſumque facientibus, quæ omnes aliunde addiſci nequeunt. Et hâc ipſa lingua viri tot inſignes, utpote Origenes, Hieronymus, Raymundus, Martinius, Petrus Galatinus, Reuchlinus, Riccius, Picus Mirandulanus, Scaligeri, Druſius, Münſterus, Buxtorffii, Fagius, Hutterus, Arias Montanus, Hottingerus, L'Empereur, Voiſin, Cunæus, Bortram, Sheringamius, Lightfootius atque alii non ſibi modo ipſis famam comparavere immortalem; ſed & Eccleſiæ Chriſtianæ hanc accenderunt lucem, qua nobis adhuc, hac quidem in parte, frui conceſſum eſt. Nec prætermittenda cenſemus verba illa Clariſſimi Buxtorffii, cùm in præfatione Lexici ſui Talmudici circa hanc rem ſic inquit: Nequaquam, quod multi ſomniant, ita jam à Chriſtianis interpretibus exhauſti ſunt illi fontes, ut nil ſit poſterorum diligentiæ & ſolertiæ relictum. Plura certè adhuc reſtant quàm proſtant, ſint modo, qui eos adire velint & poſſint. (4) Et hanc nobis præbent utilitatem Judæi, quod illi non intermoriturum nobis ſint mnemoſynon ſanctiſſimi DEI conſilii de noſtra redemtione, prout & de vita, morte ac paſſione DOMINI ac Servatoris noſtri JESU CHRISTI. Hinc Bernhardus: Non ſunt perſequendi Judæi, non ſunt trucidandi, ſed non effugandi quidem, vivi quidam apices ſunt, repræſentantes Dominicam paſſionem, &c. Propter hoc diſperſi ſunt in omnes regiones, ut dum juſtas tanti facinoris pœnas luunt, teſtes ſint noſtræ redemptionis epiſt. 322. (5) diceremus utilitatem hanc, ut Doctores Chriſtiani à multis non neceſſariis, arrogantibus, atque rixoſis inter ſemetipſos altercationibus ac ſcriptis deſiſtere, manusque invicem conferre, atque ſic unita vi legitimâque & appropriatâ methodo converſionem miſerorum iſto-

rum

rum hominum aggredi & poſſint & debeant: de quo inferius plura. (6) Et in hoc oſtenditur utilitas, ut Chriſtiani, cum certiſſimum ſit pietatem ſuam, ſcandaloſamque vitam omnem offendiculum Judæis convertendis ponere maximum, in id incumbant ſedulò, quò veſtigiis Chriſti eò preſſius inſiſtant, veraque & ſincera pietate teſtificentur, doctrinam reperiri nullam, quæ perinde ac Chriſtiana veram doceat Sanctitatem, neque ullam aliam eſſe viam, qua ad unionem cum DEO perducamur, nec in ulla alia Religione tam certa & efficacia extare auxilia gratiæ, per continuata ardentiſſimis precibus fidei exercitia à Patre propter Chriſtum impetranda, quàm in Chriſtiana: quod ipſum profectò longè certius atque efficacius eſſet medium Judæos convertendi, quàm conciones ac diſputationes alioquin omnes. Æquè ut ſanctiſſima Chriſtianorum vita in primitivâ Eccleſia adeò ad convertendos Ethnicos fuit proficua, ut Imperator Julianus Apoſtata non efficaciore methodo Ethnicos à Chriſtianiſmo, avocari poſſe exiſtimaverit, quàm ſi eosdem ad talem, vel moraliter ſaltem perducere poſſet vitam, qualem Chriſtiani præ ſe ferrent; quò id, quod in aliis admirarentur, familiare fieret ſibimet ipſis.

§. 42. Vigeſimum tertium ſubminiſtrabunt argumentum utilitates quædam Politicæ, rem publicam ſaltem ejusque incrementum ſpectantes; quamvis in iſtas vel minima fieri debeat reflexio. Primo enim haud ignotum eſt Politicis, creſcentibus ſubditis, creſcere quoque commoda Reipublicæ, quod ſatis teſtantur loca quævis Italiæ, Belgii, ac Germaniæ populoſiora: eò quod hoc ipſo non collectæ ſolum tàm ordinariæ quàm extraordinariæ; prout & tributa, vectigalia, aliique reditus magiſtratuum augeantur, ſed & opificia atque mercaturæ in univerſum, prout experientia docet ſatis, floreant, imò omnium quaſi ſtatuum conditio ob majorem conſumtionem per importanda & exportanda melior reddatur. Secundo in ſpecie per exemplum Judæorum, qui ob paupertatem ſuam ut plurimum induſtrii ac laborioſi ſunt, quique in pane lucrando ſedulitate ſua formicas referunt, & ne unicum quidem nummum inutiliter profundendo omnemque veſtimentorum luxum vitando, parſimoniæ ac ſobrietati ſtudent, & inde magnas ſæpè divitias corradunt, cæteri quoque ſubditi ad ſimilem diligentiam, parſimoniam & ſobrietatem excitari poſſunt, ne quemlibet teruncium, quem lucrantur, gulæ ſtatim litent, aut ignaviæ, ut ſæpiùs fieri ſolet, totos ſeſe dedant. Satis etenim præprimis in urbibus celebrioribus, ubi major eſt civium frequentia, quotidie per experientiam edocemur, quâ ratione inter artifices, opificesque ac mercatores alter alteri calcar addat, quo ipſo inter ingenuos alter alterum in ſtatu ſuo ſanê magis promovet quàm impedit. Ut ſiccô jam pede prætereamus ſpecialia illa pſeudopoliticorum quorundam commoda, quod ſcil. neceſſitate exigente magnam ſæpe pecuniæ ſummam ſubminiſtrent Judæi; quod & Judæus ſi criminis cujusdam reus ſit, mulctâ puniri queat majori; quod hi plura etiam offerant munera, & quæ ſunt alia ſimilia, quæ à Magiſtratu Chriſtiano cui timor Domini ſumma lex eſt, meritò ceu ſordidiora omninò negliguntur.

§. 43.

§. 43. Unde ad ultimum jam accingimur argumentum; quod (24) eſt ſpes nempe converſionis hujus populi, certiſſimis ſanè & clariſſimis S. Scripturæ nixa vaticiniis. Et quia converſio hæc vel eſt ſpecialis, nimirum hujus vel illius ſaltem individui, adeoque pauciorum quorundam; vel generalior, quæ univerſalis dici poſſet: de illa primò ſciendum eſt, fœdus illud, quod DEUS pepigit cum Abrahamo non prorſus eſſe abrogatum, de quo Geneſ. 17. v. 7. *Et ſtatuam pactum meum inter me & te, & inter ſemen tuum poſt te in generationibus ſuis fœdere ſempiterno: ut ſim Deus tuus & ſeminis tui poſt te.* Quo cum conſentit Petrus Actor. 2. v. 39. dicens: *Vobis enim facta eſt promiſſio & filiis veſtris:* atque David Pſal. 89. v. 21, 29, 30, 36. *Inveni David ſervum meum. In æternum ſervabo illi miſericordiam meam: & teſtamentum meum fidele ipſi: & ponam in ſeculum ſeculi ſemen ejus, & thronum ejus ſicut dies cœli. Semel juravi per ſanctitatem meam, ſi Davidi mentiar: ſemen ejus in æternum manebit. Et thronus ejus, ſicut ſol in conſpectu meo, & ſicut luna firmabitur in æternum: & teſtis in nubibus fidelis.* Ex quibus dictis Doctores Eccleſiæ ſemper id collegere, Judæos non penitus eſſe repudiatos, ſed nullo non tempore ad finem uſque mundi quosdam converſum iri. Quæ cùm ita ſint, nec DEUS Ipſe ter maximus illos ſimul omnes à regno cœlorum vitâque æterna penitus excluſit, quî nos igitur eosdem à cohabitatione Chriſtianorum omnimodo ſeparare velimus ac poſſimus? Porrò ſi aliqui ſemper ex Judæis ſive hoc ſive illo tempore converti debent, neceſſe omnino eſt, ut id fiat per media vel conſueta & ordinaria, vel per inconſueta & extraordinaria. Si hoc quemadmodum nimirum Paulus eſt converſus; tunc ſanè admodum conduceret, ut Judæi cùm temporis inter Chriſtianos habitarent, quo per eximium hoc miraculum tot etiam horum converterentur, quot per miraculoſas quasdam olim factas converſiones in primitiva Eccleſia ex Judæis convertebantur. Sin verò per media ordinaria, qualia ſunt prædicatio verbi Divini, exempla piorum & ſimilia inſtitui debet illorum converſio, tunc utique etiam requiritur, ut inter Chriſtianos tolerentur Judæi. Quare cùm incertum ſit, quos DEUS hîc vel illîc tunc vel nunc, quod ipſius eſt beneplacitum, converti velit, eò ſane magis patienter ferendi, & ad converſionem præparandi ſunt; præſertim quod Chriſti ſit voluntas, ut Zizania una cum tritico ad tempus meſſis usque creſcere ſinamus. Matth. 13, 30. Reſtant autem vaticinia adhuc alia, majorem longè ac illuſtriorem promittentia converſionem; ut Hoſ. 3, 4. *Quia dies multos ſedebunt filii Jiſraël ſine Rege, & ſine Principe & ſine ſacrificio, & ſine ſtatua, & ſine ephod, & ſine theraphim; & poſthac revertentur Jiſraël & quærent Dominum Deum ſuum & David Regem ſuum* (i. e. Meſſiam juxta interpretem Chaldæum,) *& reverenter colent Dominum & bonitatem ejus, in noviſſimo dierum.* Item Lev. 26. v. 44, 45. *Attamen etiam cum erunt in terra hoſtili, non penitus abjiciam eos, neque ſic abominabor, ut conſumantur & irritum faciam pactum meum cum eis: ego enim ſum DOMINUS DEUS eorum, & recordabor fœderis mei priſtini, quando eduxi eos de terra Ægypti, in conſpectu gentium, ut eſſem DEUS*

eorum; Ego DOMINUS DEUS. Et Deut.4,31. *Quia* DEUS *miſericors* DOMINUS DEUS *tuus eſt; non deſeret te, nec omninò delebit te, neque obliviſcetur pacti, in quo juravit patribus tuis.* Deinde & Jerem.30.v.9. vaticinium extat de extremo tempore, cum dicitur: *Sed ſervient* DOMINO DEO *ſuo & David Regi ſuo, quem ſuſcitabo eis.* Idem c.31.v.1. quod ad noviſſima tempora applicant tùm Chriſtiani tùm Judæi, ubi dicitur: *In tempore illo, dicit* DOMINUS, *ero* DEUS *univerſis cognationibus Jiſraël, & ipſi erunt mihi in populum.* Et v.10: *Audite verbum* DOMINI *gentes*, & annunciate *in inſulis, quæ procul ſunt, & dicite: Qui diſperſit Jiſraël, congregabit eum: & cuſtodiet eum ſicut paſtor gregem ſuum.* Ezech.37,21.ſeqq. *Hæc dicit* DOMINUS DEUS: *Ecce ego aſſumam filios Jiſraël de medio gentium, ad quas abierunt, & congregabo eos undique, & adducam eos in terram ſuam. Et faciam eos in gentem unam: in terra in montibus Jiſraël, & Rex unus erit omnibus imperans: & non erunt ultrà duæ gentes, nec dividentur ampliùs in duo Regna. Neque polluentur ultrà Idolis ſuis & abominationibus ſuis, & cunctis iniquitatibus ſuis: & ſalvos eos faciam de univerſis ſedibus ſuis, in quibus peccaverunt, & emundabo eos: & erunt mihi populus, & ego ero eis* DEUS. *Et ſervus meus David Rex ſuper eos, & paſtor unus erit omnium eorum: In judiciis meis ambulabunt, & mandata mea cuſtodient, & facient ea.* Præcipuus autem ac clariſſimus locus circa hanc materiam continetur Rom.11.v.25.ſeqq. *Nolo enim vos ignorare, fratres, myſterium hoc,* (quod ſi igitur myſterium eſt, prophetiam ſanè denotat ſpecialiorem, nec de vulgari quadam converſione intelligi poteſt;) [*ne ſitis intra vos ipſos elato animo,*] *quia cæcitas ex parte contigit in Jiſraël* (populo Jiſraëlitico,) *donec plenitudo gentium intraret, & ſic* (tum demum) *omnis Jiſrael ſalvus fieret. Sicut ſcriptum eſt:* (Eſa.59,20.) *Veniet ex Sion, qui eripiat & avertat impietatem à Jacob.* (Eſa.27,9.) *Et hoc illis à me fœdus eſt, quod ablaturus ſim peccata eorum. Secundum Evangelium quidem (noſtri ſunt) inimici propter vos:* (ut citra circumciſionem vos in fœdus DEI recipiamini:) *ſecundum electionem autem,* (quod DEUS hunc præ cæteris ſibi populum ſelegerit, ſunt illi) *chariſſimi, propter Patres. Sine pœnitentia enim ſunt dona & vocatio* DEI (quod abſque conditione abſolutè illos in populum aſſumſerit, hâc additâ promiſſione, illos nunquam prorſus deletum iri Jerem.4,27. cap.5.v.18. cap.15.v.11. cap.30.v.11. cap.46.v.28. Ezech.20.v.17. quamvis præcepta ſua transgrediantur; quæ incomparabilia ſunt chariſmata, & vocatio in populum ſpecialem, qualis nulli contigit populo amplius. Si autem certis ſub conditionibus illos ſuſcepiſſet, tantiſper ſcil. eritis populus meus, quamdiu præcepta mea non transgrediamini; tunc pactum hoc ſemel initum conditione ab illis neglectâ poſſet antiquare: ſub qua conditione ethnici in fœdus novum vocati fuere, ad quod in Oriente etiam frequentiſſimus fuit acceſſus, ubi tamen integræ jam nationes ſunt deletæ, earumque locum infideles occuparunt.) *Sicut enim aliquando & vos non credidiſtis* DEO: *nunc autem miſericordiam conſecuti eſtis* (per) *& propter incredulitatem illorum: ita & iſti nunc non credunt* (per) *& propter veſtram miſericordiam; ita tamen ut & ipſi aliquando miſericordiam conſecuti ſint,* (quæ eſt alternatio DEI.) DEUS *enim omnes in incredulitatem concludi* (permiſit; primò quidem Ethni-

Ethnicos, nunc & Judæos,) *ut omnium miſereatur. O altitudo divitiarum Sapientiæ & Scientiæ DEI! quam incomprehenſibilia ſunt judicia* (pœnarum) *ejus*, & inveſtigabiles viæ ejus (commiſerandi ?)

Et certe, ſi geſta hujus populi ſingularemque ejus indolem examinemus, ultrò patet, DEUM, utpote qui ſingulari illos modo ſemper tractavit, ſingulare quid & illis adhuc reſervaſſe. Nunquam enim legimus populum quendam toties ac tam procul per terras diſſipatum, & ſuam tamen diſtinctè ſemper aſſervaſſe nationem atque cultum divinum, nec aliis ſeſe immiſcuiſſe. *Eſt populus per omnes provincias regni tui diſperſus, & inter populos diviſus, & leges eorum aliæ ſunt, quam omnium populorum: dixit Haman Regi Aſſuero.* Eſth. 3, 8. *Populus ſolus habitabit & inter gentes non reputabitur, vaticinante Bileamo.* Num. 23, 9. Quæ cuncta Patres meritò ſolicitos effecere; ut Bernhardus *Epiſt. 322.* dicat: Convertentur tamen ad veſperam, & in tempore erit reſpectus eorum.

Ad quam converſionem multum conferre poſſent Chriſtiani, ſi (1) quilibet ab omni ſcandalo tàm verbis quàm factis dato ſibi ſtudioſè caveret; maledictionemque illam DOMINI accuratiùs perpenderet, dicentis: *Væ mundo à ſcandalis.* Matth. 18, 7. Nec non verba S. Apoſtoli 1. Cor. 9. v. 19. *Nam cum liber eſſem ex omnibus, omnium me ſervum feci, ut plures lucrifacerem. Et factus ſum Judæis tanquam Judæus, ut Judæos lucrarer. His, qui ſub lege ſunt* (proſelytis) *quaſi ſub lege eſſem, cùm ipſe non eſſem ſub lege, ut eos, qui ſub lege erant, lucrifacerem.* (2) Si non fere ubivis adeò vexarentur & exagitarentur, teſſeras luſorias ab ipſis petendo, lardum illis affigendo, eosdem ſubſanniendo, aliisque injuriis afficiendo. (3) Si tùm publicè tùm privatim preces pro iſtis fierent crebriores ac efficaciores. (4) Si doctiores id potiſſimum ſtudii genus excolerent, quomodo Judæi tractandi ſint, (perinde ut olim religioſi Ordinis prædicatorum, qualis fuit Raymundus à penna forti, ejusque ſucceſſores, inter quos & Raymundus Martini in Arragonia ac Caſtilia negotium hoc haud infelici ſanè ſucceſſu aggreſſi fuere,) quod fieri poſſet, ſi (5) vulgatam illorum linguam Germano-Hebræo-Chaldæam diſcerent; (6) eorum religionem totam atque antiquitates omnes examuſſim ſcirent; (7) deinde è propriis ipſorum fundamentis ac principiis cum illis colloquia inſtituerent; facultatem Judæis dantes interrogandi, ſuaque dubia movendi: quæ dehinc modeſtè, ſobriè ac ſolidè eſſent ſolvenda. (8.) Si docti iſti viri præ cæteris ſanctiorem ducerent vitam, illisque diſcrimen inter verum atque internum, & inter externum falſumque & debitis fructibus carentem Chriſtianiſmum dextrè proponerent; ut & (9) in conventibus eorum illo ipſo Judæis uſitatô idiomate crebrò concionarentur; (10) Si libros ederent Hebraico aut mixto iſto vulgatô idiomate, pro captu Judæorum: (11) Si novi Teſtamenti libri vel ſaltem Hiſtorici in dictum verterentur idioma, & typis Hebraicis imprimerentur, quò ad legendum ea commoveri poſſent. (12) Si adigerentur ut liberos ſuos ſaltem legendi ſcribendique cauſa mitterent in Scholas no-

eorum; Ego DOMINUS DEUS. Et Deut. 4, 31. *Quia DEUS miſericors DOMINUS DEUS tuus eſt; non deſeret te, nec omninò delebit te, neque obliviſcetur pacti, in quo juravit patribus tuis.* Deinde & Jerem. 30. v. 9. vaticinium extat de extremo tempore, cum dicitur: *Sed ſervient DOMINO DEO ſuo & David Regi ſuo, quem ſuſcitabo eis.* Idem c. 31. v. 1. quod ad noviſſima tempora applicant tùm Chriſtiani tùm Judæi, ubi dicitur: *In tempore illo, dicit DOMINUS, ero DEUS univerſis cognationibus Jiſraël, & ipſi erunt mihi in populum.* Et v. 10: *Audite verbum DOMINI gentes,* & annunciate *in inſulis, quæ procul ſunt, & dicite: Qui diſperſit Jiſraël, congregabit eum: & cuſtodiet eum ſicut paſtor gregem ſuum.* Ezech. 37, 21. ſeqq. *Hæc dicit DOMINUS DEUS: Ecce ego aſſumam filios Jiſraël de medio gentium, ad quas abierunt, & congregabo eos undique, & adducam eos in terram ſuam. Et faciam eos in gentem unam: in terra in montibus Jiſraël, & Rex unus erit omnibus imperans: & non erunt ultrà duæ gentes, nec dividentur ampliùs in duo Regna. Neque polluentur ultrà Idolis ſuis & abominationibus ſuis, & cunctis iniquitatibus ſuis: & ſalvos eos faciam de univerſis ſedibus ſuis, in quibus peccaverunt, & emundabo eos: & erunt mihi populus, & ego ero eis DEUS. Et ſervus meus David Rex ſuper eos, & paſtor unus erit omnium eorum: In judiciis meis ambulabunt, & mandata mea cuſtodient, & facient ea.* Præcipuus autem ac clariſſimus locus circa hanc materiam continetur Rom. 11. v. 25. ſeqq. *Nolo enim vos ignorare, fratres, myſterium hoc,* (quod ſi igitur myſterium eſt, prophetiam ſanè denotat ſpecialiorem, nec de vulgari quadam converſione intelligi poteſt;) [*ne ſitis intra vos ipſos elato animo,*] *quia cæcitas ex parte contigit in Jiſraël* (populo Jiſraëlitico,) *donec plenitudo gentium intraret, & ſic* (tum demum) *omnis Jiſrael ſalvus fieret. Sicut ſcriptum eſt:* (Eſa. 59, 20.) *Veniet ex Sion, qui eripiat & avertat impietatem à Jacob.* (Eſa. 27, 9.) *Et hoc illis à me fœdus eſt, quod ablaturus ſim peccata eorum. Secundum Evangelium quidem (noſtri ſunt) inimici propter vos:* (ut citra circumciſionem vos in fœdus DEI recipiamini:) *ſecundum electionem autem,* (quod DEUS hunc præ cæteris ſibi populum ſelegerit, ſunt illi) *chariſſimi, propter Patres. Sine pœnitentia enim ſunt dona & vocatio DEI* (quod abſque conditione abſolutè illos in populum aſſumſerit, hâc additâ promiſſione, illos nunquam prorſus deletum iri Jerem. 4, 27. cap. 5. v. 18. cap. 15. v. 11. cap. 30. v. 11. cap. 46. v. 28. Ezech. 20. v. 17. quamvis præcepta ſua transgrediantur; quæ incomparabilia ſunt chariſmata, & vocatio in populum ſpecialem, qualis nulli contigit populo amplius. Si autem certis ſub conditionibus illos ſuſcepiſſet, tantiſper ſcil. eritis populus meus, quamdiu præcepta mea non transgrediamini; tunc pactum hoc ſemel initum conditione ab illis neglectâ poſſet antiquare: ſub qua conditione ethnici in fœdus novum vocati fuere, ad quod in Oriente etiam frequentiſſimus fuit acceſſus, ubi tamen integræ jam nationes ſunt deletæ, earumque locum infideles occuparunt.) *Sicut enim aliquando & vos non credidiſtis DEO: nunc autem miſericordiam conſecuti eſtis* (per) *& propter incredulitatem illorum: ita & iſti nunc non credunt* (per) *& propter veſtram miſericordiam; ita tamen ut & ipſi aliquando miſericordiam conſecuti ſint,* (quæ eſt alternatio DEI.) *DEUS enim omnes in incredulitatem concludi* (permiſit; primò quidem Ethni-

Ethnicos, nunc & Judæos,) *ut omnium miſereatur. O altitudo divitiarum Sapientiæ & Scientiæ DEI! quam incomprehenſibilia ſunt judicia* (pœnarum) *ejus*, & inveſtigabiles viæ ejus (commiſerandi?)

Et certe, ſi geſta hujus populi ſingularemque ejus indolem examinemus, ultrò patet, DEUM, utpote qui ſingulari illos modo ſemper tractavit, ſingulare quid & illis adhuc reſervaſſe. Nunquam enim legimus populum quendam toties ac tam procul per terras diſſipatum, & ſuam tamen diſtinctè ſemper aſſervaſſe nationem atque cultum divinum, nec aliis ſeſe immiſcuiſſe. *Eſt populus per omnes provincias regni tui diſperſus, & inter populos diviſus, & leges eorum aliæ ſunt, quam omnium populorum: dixit Haman Regi Aſſuero.* Eſth. 3, 8. *Populus ſolus habitabit & inter gentes non reputabitur, vaticinante Bileamo.* Num. 23, 9. Quæ cuncta Patres meritò ſolicitos effecere; ut Bernhardus Epiſt. 322. dicat: Convertentur tamen ad veſperam, & in tempore erit reſpectus eorum.

Ad quam converſionem multum conferre poſſent Chriſtiani, ſi (1) quilibet ab omni ſcandalo tàm verbis quàm factis dato ſibi ſtudioſè caveret; maledictionemque illam DOMINI accuratiùs perpenderet, dicentis: *Væ mundo à ſcandalis.* Matth. 18, 7. Nec non verba S. Apoſtoli 1. Cor. 9. v. 19. *Nam cum liber eſſem ex omnibus, omnium me ſervum feci, ut plures lucrifacerem. Et factus ſum Judæis tanquam Judæus, ut Judæos lucrarer. His, qui ſub lege ſunt* (proſelytis) *quaſi ſub lege eſſem, cùm ipſe non eſſem ſub lege, ut eos, qui ſub lege erant, lucrifacerem.* (2) Si non fere ubivis adeò vexarentur & exagitarentur, teſſeras luſorias ab ipſis petendo, lardum illis affigendo, eosdem ſubſanniendo, aliisque injuriis afficiendo. (3) Si tùm publicè tùm privatim preces pro iſtis fierent crebriores ac efficaciores. (4) Si doctiores id potiſſimum ſtudii genus excolerent, quomodo Judæi tractandi ſint, (perinde ut olim religioſi Ordinis prædicatorum, qualis fuit Raymundus à penna forti, ejusque ſucceſſores, inter quos & Raymundus Martini in Arragonia ac Caſtilia negotium hoc haud infelici ſanè ſucceſſu aggreſſi fuere,) quod fieri poſſet, ſi (5) vulgatam illorum linguam Germano-Hebræo-Chaldæam diſcerent; (6) eorum religionem totam atque antiquitates omnes examuſſim ſcirent; (7) deinde è propriis ipſorum fundamentis ac principiis cum illis colloquia inſtituerent; facultatem Judæis dantes interrogandi, ſuaque dubia movendi: quæ dehinc modeſtè, ſobriè ac ſolidè eſſent ſolvenda. (8.) Si docti iſti viri præ cæteris ſanctiorem ducerent vitam, illisque diſcrimen inter verum atque internum, & inter externum falſumque & debitis fructibus carentem Chriſtianiſmum dextrè proponerent; ut & (9) in conventibus eorum illo ipſo Judæis uſitatô idiomate crebrò concionarentur; (10) Si libros ederent Hebraico aut mixto iſto vulgatô idiomate, pro captu Judæorum: (11) Si novi Teſtamenti libri vel ſaltem Hiſtorici in dictum verterentur idioma, & typis Hebraicis imprimerentur, quò ad legendum ea commoveri poſſent. (12) Si adigerentur ut liberos ſuos ſaltem legendi ſcribendique cauſa mitterent in Scholas no-

ſtras Germanicas & Latinas, quò poſtmodum utiles Chriſtianorum libros, vel curioſitatis ergò, legerent. Et quæ plura his ſimilia media excogitari poſſent. Hæc itaque ſunt argumenta ac rationes, quæ quemlibet Magiſtratum Chriſtianum commovere poſſunt, ad receptandos tutandosque Judæos.

§. 44. Quibus nunc expenſis, deſcendendum quoque eſt ad objectiones, quæ hîc produci poſſunt, ut appareat, an illæ tanti ſint ponderis, prout à quibusdam exaggerari ſolent. Primò etenim Judæi in Chriſtum ejusque doctrinam, regnum atque populum varias eructare dicuntur blaſphemias & convitia, quo ipſo proinde indignos ſe omninò reddant, conceſsâ alioquin libertate. Cui reſpondendum. (1) Non omnia blasphemias eſſe, quæ ipſis imputantur; imò omnia nec illa, quæ ipſis ab adverſariis ſuis objiciuntur, legitimè eſſe probata; cùm non contemnendas etiam Apologias in medium proferant, adde quod cauſa tota in foro legitimo ſecundum rigorem proceſſus nunquam examinata, multo minus ſententia contra illos lata ſit, quod tamen ante relegationis eorum omnimodæque expulſionis pœnam utique fieri debuiſſet. (2) Blasphemias non ab omnibus publicè, ſed forte clam à nonnullis proferri, qui idcircò puniendi, (3) & inter Chriſtianos reperiri blasphemos, imò & atheos, qui tamen omnes extirpari nequeant: (4) illos per indignam illam, quam à Chriſtianis patiuntur tractationem, ad easdem adigi; cùm cæteroquin religio ſua obſtringat ad obſervandum mandatum illud divinum Jerem. 29, 7. *Quærite pacem civitatis, ad quam transmigrare vos feci: & orate pro ea ad DOMINUM: quia in pace illius erit pax vobis.* (5) Maledicta eorum privata ac clandeſtina, jam nihil eſſe novi, ſed eadem quamdiu Chriſtianiſmus eſt, jam duraſſe; & populum tamen hunc ad exemplum DEI, qui eos tolerat, ſemper eſſe toleratum. (6) Cœcitati eorum atque ignorantiæ, zeloque pro Gloria Divina hæc omnia eſſe aſcribenda, pro illisque orandum, æque ac Chriſtus fecit dicens: Luc. 23. v. 34. *Pater dimitte illis: non enim ſciunt, quid faciunt.* Atque Stephanus Act. 7. v. 60. *Domine, ne ſtatuas illis hoc peccatum.* Nec non Petrus Actor. 3. v. 17. *Et nunc fratres ſcio, quia per ignorantiam feciſtis, ſicut & principes veſtri. Pœnitemini igitur & convertimini.* (7) Velamen iſtud remotum iri, cùm ad DEUM fuerint converſi. 2. Cor. 3. v. 16.

§. 45. Secundò adducitur dictum Pauli 2. Cor. 6. v. 14. *Nolite jugum ducere cum infidelibus.* Et Johannis 2. epiſt. 10. *Si quis venit ad vos, & hanc doctrinam non affert, nolite recipere eum in domum, nec Ave ei dixeritis.* Ad quod R. (1) utrumque dictum illud velle, ne ejusmodi homines ſequamur, aut pravæ eorum vitæ ac doctrinæ participes eſſe debeamus. (2) Seipſum explicat Apoſtolus 1. Cor. 5. 9. *Ne commiſceamini fornicariis. Non utique de fornicariis hujus mundi* (extra Eccleſiam conſtitutis) *accipi volo, aut avaris aut rapacibus aut idolis ſervientibus, alioquin debuiſſetis de hoc mundo exiiſſe.* Unde (3) conceſſum omninò eſt cum illis quoad vitam externam ac negotia communia converſari.

§. 46.

§. 46. Tertio opponunt, Chriſtianos undique, ubi hi illis cohabitant, maxima à Judæis pati damna, dum (1.) imprudentiores ſeducant, (2.) in proditionem, infidelitatem atque perjuria proni ſint; (3.) ſubditos fraude, (4.) uſuris, (5.) pignorum retentione, (6.) mercimoniorum ſuppreſſione enervent: (7.) furto ablata coëmant vel receptent, & ſimilia his plura. Quæ diſtinctè ſunt perluſtranda ac diluenda. Et (1.) quidem, Chriſtianos ad Judaicam commovere fidem, in jure civili illis ſub pœna capitali prohibitum eſt. L. 17. 6. de Jud. quare cum ob metum tantæ pœnæ haud immeritò abſterreantur, ſeductio quidem hoc in caſu tantoperè non eſt metuenda: quin etiam ſevera inſpectione malo huic facilè inveniri poteſt remedium. (2.) Ob proditionem, furtum, perjurium, cæteraque crimina publica Judæi longè duriùs plectuntur ac Chriſtiani; *quæ etiam* cuncta autoritate magiſtratuum publica facilime, prout ſolet, cohiberi *poſſunt.* (3.) Adverſus fraudem, à qua tamen & cæteri mercatores Chriſtia*ni haud* ſunt alieni, in omnibus conſtitutionibus Imperialibus & ordinationibus politi*cis leges* ſancitæ ſunt, quarum transgreſſio à Magiſtratu Judæis non condonanda. Ad (4.) (5.) & (7.) contra Judæorum uſuras in Receſſibus Imperii, & in ſpecie de anno 1530. tit. de Judæis eorumque uſuris. 1548. eod. tit. 1577. ibid. 1576. circa finem Receſſus: nec non de pignoribus, rebusque furtivis expreſſæ extant conſtitutiones, contra quæ Judæus impunè haud delinquet. Ad (6.) victum ſubditi quærunt vel agriculturâ, vel manufacturis ac artificiis, vel mercaturâ. In primo genere nulli facilè detrimento ſunt, cùm agros ac hortos non poſſideant; imò quia victu ac amictu interea carere non poſſunt, è contrario apparet hoc acquirendi genus ob conſumtionem ab illis potius promoveri quàm minui. Nec opificia illis ubique conceduntur, & pauci illorum opifices facilè eò adigi poſſunt, ne aliis niſi Judæis operam locent, unde Chriſtianis nihil decedet, præſertim ubi tribuum ſunt ſtatuta inter opifices. Mercaturam non omnes Chriſtiani exercent, quare damnum, ſi quod inde naſceretur, non multi nec magnum paterentur. Præterea teſtatur experientia Amſtelodami, Hamburgi, Francofurti, Venetiis, &c. quæ urbes præ cæteris commerciis florent, mercaturam à Judæis non detrimentum, ſed incrementum potius capere. Mercator enim commercia ſua vel ſtabilita jam habet, vel adhuc ſtabilienda. Qui prioris generis eſt, non metuit Judæum, cum certos jam tum habeat ſuarum mercium ſive venditores ſive emptores. Incipiens verò ſi tantam, quam Judæus, diligentiam adhibet, ſimiliter non habet quod metuat; imò ſi pius eſt Deoque confidit, benedictionem à Domino præ infideli impetrabit. Atque ſic & huic objectioni ſatisfecimus.

§. 47. Tandem & populum iſtum à Deo ipſo execratum eſſe (4.) objicitur, Deut. 28. v. 15. Pſ. 69 v. 24. Pſ. 109. v. 17. Matth. 27. v. 25. c. 23. v. 35. Luc. 13. v. 35. Cui reſpondemus (1.) omnes haſce execrationes ſub certis factas eſſe conditionibus, ita ſcilicet & tamdiu, dum vocem DEI non audiant, relictâ illis apertâ ad converſionem viâ, ad quam quilibet Chriſtianorum illos perducere omni operâ meritò intendat, quò à ma-

ledictione liberentur, ac in ſtatum benedictionis denique reſtituantur. Maledictio enim (2.) hujus populi quidem eſt totalis, ut dici ſolet, omnes nempe ac ſingulos tangens, ſed non finalis ac interminabilis; quod dicta prius allegata ſatis ſuperque demonſtrant.

§. 48. Objectiones reliquæ, quæ forſan adhuc moveri poſſent, ex iis, quæ ſatis prolixè jam tum diſſeruimus, abundè ſolvi ac refutari poſſunt. Nos igitur hîc ſubſiſtimus, connectentes pium hoc atque ſincerum votum, ut nempe DEUS ter O. M. glorioſiſſimè adimplere dignetur vaticinium ſuum Apoc. 3. 9. *Ecce, dabo de ſynagoga Satanæ, qui dicunt ſe Judæos eſſe, & non ſunt, ſed mentiuntur. Ecce faciam illos, ut veniant & adorent ante pedes tuos: & ſcient, quia ego dilexi te.* Vale, & errata typographica, quæ ſub prælo ob abſentiam meam irreptura ſunt, æquô animô corrige.

PARS

PARS PRIMA

ejusque Tractatus primus:

quæ eſt

SYNOPSIS

Celeberrimi illius Codicis Cabbaliſtici,

qui vulgo dicitur

LIBER SOHAR,

per novendecim titulos generales diſtributa,

Autore R. Jiſaſchar F. Naphthali Sacerdote.

INDEX TITULORUM.

I. *Lumen Legis.*
II. *Domus Precum.*
III. *Semita Eleemoſynarum.*
IV. *Portæ Pœnitentiæ.*
V. *Ordo Iudicii.*
VI. *Porta Caſtitatis & Sanctitatis.*
VII. *Opus Menſæ.*
VIII. *Portæ Feſtorum: ſive Convocatio Sanctitatis.*
IX. *De Feſto Paſchatos & reliquis Feſtis in ſpecie*
X. *Semita Iuſtorum.*
XI. *Porta retributionis futuræ; ubi de Meſſia.*
XII. *Porta Concupiſcentiæ bonæ & Concupiſcentiæ pravæ.*
XIII. *Porta Spirituum.*
XIV. *De excellentia Terræ Populique Iſraelis, & de Exilio illius.*
XV. *Geſta Patrum.*
XVI. *Porta Mortis.*
XVII. *De Sanctuario ejusque requiſitis.*
XVIII. *Collectanea.*
XIX. *Hiſtoriæ inſignes,*

TI-

TITULUS PRIMUS.

LUMEN LEGIS.

E Diſſertationibus collectaneis

in

GENESIN.

1. SAnctus ille, qui benedictus ſit, auſcultat & attendit vocem illius, qui occupatus eſt ſtudio Legis: & è quolibet verbo, quo iſte noviter explicat Legem, formatur firmamentum aliquod; & iſti ſunt cœli novi; de quibus in Prophetis. col. 24. [conf. 2. Petr. 3, 13. *Novos verò cœlos & novam terram, ſecundum promiſſa ejus exſpectamus, in quibus juſtitia habitat.* Ap. 21, 1. *Et vidi cœlum novum & terram novam. Primum enim cœlum & prima terra abiit: & mare jam non eſt.* Rom. 9, 5. *Quorum Patres, ex quibus eſt* CHRISTUS *ſecundum carnem, qui eſt ſuper omnia* DEUS *benedictus in ſecula.*

2. De pœna illius graviſſima, qui noviter explicat verba Legis, & illa tamen non intimè intelligit: Deque ſpiritu huic negotio Præfecto, qui vocatur Vir Contorſionum. [conf. 2. Pet. 3, 16. *Paulus, ſecundum datam ſibi ſapientiam, ſcripſit vobis, ſicut & in omnibus epiſtolis, loquens in eis, de his, in quibus ſunt quædam difficilia intellectu, quæ indocti & inſtabiles depravant (detorquent) ſicut & cæteras ſcripturas ad ſuam ipſorum perditionem.*] qui exinde condat Firmamentum Vanitatis & Inanitatis. col. 25. [confer Jac. 3, 1. *Nolite plures magiſtri fieri, fratres mei, ſcientes, quoniam majus judicium ſumitis.*

3. Propter pueros ſtudio Legis occupatos mundus permanentiam habet. Et huc applicatur locus Cant. 1, 11. *Ordines aureos faciemus tibi, &c.* col. 17. [conf. Matth. 21, 15. *Videntes autem Principes Sacerdotum & Scribæ mirabilia, quæ fecit, & pueros clamantes in templo, & dicentes: Hoſanna filio David, indignati ſunt.*

4. Neminem debere noviter exponere verba Legis, niſi iſtud acceperit ab arbore quadam magna (i. e. Doctore quodam excellente.) col. 25.

5. De magna illius dignitate, qui ſtudio Legis incumbit nocte Pentecoſtes [conf. Act. 2, 1. *Et cum complerentur dies Pentecoſtes, erant omnes pariter (unanimiter) in eodem loco.*] ubi ſubnectitur Hiſtoria de R. Schimeone Ben Jochai. col. 30.

6. DEUS ſanctus & benedictus quater inſpexit Legem, antequam crearet creata ſua: ut doceret homines, ne ex præcipitantia errores committant in negotiis ſuis. Ibidem etiam allegatur dictum illud Sapientum noſtrorum b. m! multos propterea occiſos

F · eſſe,

eſſe, quod Diſcipulus quidam, qui gradum informandi nondum aſſecutus eſſet, tamen informaverit. col. 25.

7. Illis hominibus, qui ſtipendia largiuntur docentibus Legem, Sanctus ille, qui benedictus ſit, iſtud imputat, ac ſi ipſi feciſſent iſtos Doctores Legis, quia illis tribuitur factio Pſal. 111. v. 10. *Initium ſapientiæ timor* DOMINI, *intellectus bonus omnibus facientibus ea.* Doctoribus Legis autē Factio non tribuitur. col. 30. [conf. Matth. 23. 14. *Væ vobis Scribæ & Pharisæi, hypocritæ, quia comeditis domus viduarum, orationes longas orantes: propter hoc amplius accipietis judicium.* Luc. 8, 3. *Iohanna, uxor Chuzæ, procuratoris Herodis, & Suſanna & aliæ multæ, quæ miniſtrabant ei, de facultatibus ſuis.*]

8. Encomium Legis, quomodo illa conſilium det & auxilium ſtudentibus in ea. col. 36.

9. Qui legis ſtudio occupatur, reſtituitur & perficitur, accipiendo animam aliam ſanctam, & ſic præparatur in mundum venturum. col. 39. [conf. 2. Cor. 5, 17 *Si quis ergò in Chriſto, nova eſt creatura, vetera tranſierunt: ecce facta ſunt omnia nova.* Ad Eph. 2, 15. *Legem mandatorum decretis evacuans, ut duos condat in ſemetipſo in unum novum hominem.* c. 4. 24. *Renovamini ſpiritu mentis veſtræ: & induite novum hominem, qui ſecundum DEUM creatus eſt in juſtitia & ſanctitate veritatis.*

10. Adhortatio ad ſtudium Legis & ad cultum Divinum. col. 57.

11. Encomium Legis, & excellentia illius, qui ſtudio Legis detinetur, quia idem facit ac ſi conderet mundos. col. 127.

12. Quia defecerunt, qui aliquid contribuerent pro ſtipendiis diſcipulorum Sapientum; Lex ipſa oblivioni tradita eſt inter Iſraëlitas, & multæ miſeriæ ſupervenerunt toti populo. col. 391.

13. Liber quidam traditus eſt Adamo Protoplaſtæ, de quo dicitur Gen. 5, 1. Iſte eſt liber generationum Adam: quam reliquit filio ſuo Scheth &c. ad Abrahamum uſque: è quo ipſi innotuerunt Arcana ſumma. Eodemque modo liber quidam traditus eſt Chanocho, qui dicitur liber Chanochi. col. 178.

14. Qui in Lege ſtudet jugitur, ſurgitque nocte mediâ, ille ſemper ſuam partem habet in mundo venturo. col. 249.

15. Qui ſemper occupatus eſt ſtudio Legis, hæres fit ducentorum mundorum. col. 300.

16. Ampliſſimum & prolixum encomium Legis atque docentium eam, cum increpatione eorum, qui eam deſerunt. col. 312. 313. 319.

17. Nemo tam dignus eſt, qui laudet Sanctum illum benedictum, atque illi, qui ſurgunt nocte mediâ, ut in Lege ſtudeant. col. 323.

18. Studendum eſſe in Lege ob ſolam DEI gloriam. col. 333.

19 Lex divina incedere hominem docet viâ Bonorum: de Impiis autem, qui eandam negligunt, ſcriptum eſt Jeſch. 46, 12. *quod remoti ſint à juſtitiâ.* col. 221.

20. Adhortatio ſtrenua, ut quis ſtudeat in Verbis divinæ Legis. col. 374.

21. Ille

21. Ille homo, qui divinam Legem negligenter tractat, multos habet accuſatores & adverſarios, tempore tribulationis ſuæ; inter quos eſt ipſa illius Anima. Contrarium autem accidit illi, qui toto robore Legi invigilat. col. 390.

22. Multi Juſti atque pii occiſi ſunt ſub perſecutionibus Gentilium; idque non aliam ob cauſam, quàm in pœnam, quod neglexiſſent Legem, dum adhuc commorarentur in Terra Iiſraël. col. 288.

23. Increpatio manifeſta adverſus eos, qui deriſores ſunt, & ſcommatibus inceſſunt Legem & Hiſtorias ejus. col. 374.

24. Encomium Legis & excellentiæ illius, qui ejus ſtudio delectatur in DEI Legiſque gloriam: cujus Mors ipſi non infertur per Angelum Mortis. col. 385. [confer Johan. 5, 24. *Amen, amen dico vobis, quia qui verbum meum audit, & credit ei, qui me miſit, habet vitam æternam, & in judicium non venit, ſed tranſit à morte in vitam.*]

25. Sapientia Legis non confirmari (vel aſſeri & propagari) poteſt ab homine, niſi conſederit: juxta illud Jeſch. 14, 13. *Et ſedebo in monte, &c.* col. 401. 470. [confer Matth. 23. 2. *Super cathedram Moſis ſederunt Scribæ & Phariſæi. Omnia enim quæ &c.* cap. 5, 1. *Videns autem JESUS turbas, aſcendit in montem, & cum ſediſſet, acceſſerunt ad eum diſcipuli ejus, &c.* Joh. 8, 2. *Diluculo iterum venit in templum, & omnis populus venit ad eum. & ſedens docebat eos.* &c.]

26. Quantoperè delectetur Sanctus ille, qui benedictus ſit! iis, qui nocte media ſurgunt, & in Lege ſtudent. col. 232.

27. Qui occupatur ſtudio Legis, eidem Sanctus ille, qui benedictus ſit! annunciat Evangelium, ſeu læta nuncia. Et quæ ſit differentia præmii illius, qui legis ſtudio vacat לשמה ipſius Legis gratia; (& nomine) & illius qui aliam ob cauſam idem præſtat. col. 242. [conf. Matth. 11, 5. *Euntes, renunciate Johanni, quæ audiſtis & vidiſtis: Cæci vident, &c. pauperes evangelizantur.* Matth. 10, 41, 42. *Qui recipit Prophetam in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ accipiet. Et qui recipit juſtum, &c. Et quicunque potum dederit uni ex minimis iſtis calicem aquæ frigidæ, tantum in nomine diſcipuli: Amen dico vobis, non perdet mercedem ſuam.* cap. 18, 5. 20. *Qui ſuſceperit unum parvulum talem in nomine meo, me ſuſcepit. Ubi ſunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi ſum in medio eorum.*

28. Hiſtoria de R. Joſe Ben Paſi, qui primùm ad ſtudium Legis ſeſe applicuerat ex alia intentione, quàm ob ipſam Legis dignitatem: & deinde propter Legem ipſam hoc faciebat. ibidem. [conf. Act. 8, 18. 19. *Cum vidiſſet autem Simon, quia per impoſitionem manûs Apoſtolorum daretur Spiritus Sanctus, obtulit eis pecuniam, dicens: Date & mihi hanc poteſtatem, ut, cuicunque &c.*

29. Dixit Elias ad R. Chija: Futurum eſſe ut Jeruſalem & omnes Academiæ Sapientum devaſtentur: cùm hâc admonitione, ut propterea magnam adhiberent in ſtudio Legis induſtriam. col. 352. [conf. Matth. 17, 3. *Et ecce, apparuerunt illis Moſes & Elias, cum eo loquentes.* Matth. 24, 2. *Videtis hæc omnia? Amen dico vobis, non relinquetur hic lapis ſuper lapidem, qui non deſtruatur.*

30. De illo, qui ſemper detinetur occupatione divinæ Legis, intelligendus eſt locus Pſ. 106, 3. *Beati cuſtodientes judicium, facientes juſtitiam in omni tempore.* col. 324. 325. ubi etiam agitur de pœnis eorum, qui Legem negligunt.

31. Adhortatio inſignis ad ſtudium Legis; deque præmio ſtudioſorum ejus; qua ratione nimirum gradus aſſequentur ſemper ulteriores in Arbore vitæ col. 431. [confer Apoc. 2. v. 7. *Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod eſt in medio paradiſi DEI.*

32. De magno illorum præmio atque inſigni, qui nocturno tempore in legis ſtudio lucubrant. col. 433. [conf. Luc. 18, 7. *DEUS non faceret vindictam electorum ſuorum, clamantium ad ſe die ac nocte, &c.* c. 21, 37. *Noctibus morabatur (CHRISTUS) in monte, qui vocatur* Oliveti. Act. 20, 31. *Per triennium nocte ac die non ceſſavi cum lachrymis monens unumquemque.* Matth. 24, 42. *Vigilate quia neſcitis, qua hora DOMINUS veſter venturus eſt.* Marc. 13, 37. *Quod vobis dico, omnibus dico: Vigilate.* 1. Cor. 16, 13. *Vigilate, ſtate in fide, &c.*

33. Sanctus ille qui benedictus ſit! hominem dignum reddit honore ſibi proprio per Legis ſtudium. col. 441. [conf. Joh. 12, 26. *Ubi ego ſum, illic & miniſter meus erit. Si quis mihi miniſtraverit, honorabit eum Pater meus.*

34. Adhortatio ſedula ad ſtudium Legis: Quodque non comedere debeat homo tempore matutino, donec ſtuduerit in Lege. col. 442.

35. De præmio illorum, qui nocte media ſurgunt, ut in lege ſtudeant. Vide admiranda col. 457. [Conf. 2. Cor. 6, 7. *In omnibus exhibeamus nosmetipſos ſicut DEI miniſtros, in multa patientia, &c. in vigiliis &c.* Epheſ. 6, 18. *Per omnem orationem & obſecrationem, orantes omni tempore in ſpiritu: & in ipſo vigilantes, &c.* Col. 4. 2. *Orationi inſtate, vigilantes in ea, &c.* 1. *Theſſ.* 5, 6. *Igitur non dormiamus, ſicut & cæteri, ſed vigilemus, & ſobrii ſimus, &c.* 1. Pet. 5, 8. *Sobrii eſtote & vigilate, quia &c.* Apoc. 3, 3. *Si autem non vigilaveris, veniam ad te, &c.* c. 16, 15. *Ecce, venio ſicut fur. Beatus, qui vigilat, & cuſtodit veſtimenta, &c.*

36. Quantum ſit præmium illius, qui ſtudium Legis amplectitur, tam in mundo hoc, quam in mundo venturo, & quo præconio illa ante hunc declamet, cumque defendat ab omni genere pœnarum: & quomodo omnia verba Legis, quæ didicit in hoc mundo, ingrediantur in ejus viſcera, ut in mundo venturo in iis ſe exercere queat. Ex adverſo autem ærumnæ plurimæ & mala multa eundem impetunt, qui illius ſtudium negligit. col. 416. & 431.

37. Cum gallus cantat ſub noctem mediam, ſurgere tenetur homo & ſtudere in Lege. col. 222.

38. Mira deſcriptio præmii illius, qui ſemper Legis ſtudio vacat. col. 425.

39. Illum, qui ſemqer meditationibus Divinæ Legis detinetur, hæc ipſa liberat à pravis cogitationibus. col. 425. 426. 427.

40. De præmio illius, qui filium ſuum docet Legem ſacram. col. 422.

41. De præmio illorum, qui in Lege ſtudent in ipſius Legis gloriam; vel propter finem alium. col. 425.

42. Qui

42. Qui occupatus eſt ſtudio Legis & obſervatione præceptorum Domini ſui, illius timore percelluntur omnia, ejusque formam omnia extimeſcunt. col. 427. [Conf. Joh. 7,30. *Quærebant eum apprehendere: & nemo miſit in illum manus, quia nondum venerat hora ejus.* 44. *Quidam ex ipſis volebant apprehendere eum: ſed nemo miſit ſuper illum manus.* Joh. 8,20. *Nemo apprehendit eum, quia nec dum venerat hora ejus.* Joh. 18, 6. *Ut dixit eis: Ego ſum; abierunt retrorſum.* Marc. 6,20. *Herodias inſidiabatur illi (Johanni) & volebat occidere eum, nec poterat.* c. 11,18. *Principes Sacerdotum & Scribæ, quærebant quomodo eum perderent. Timebant enim eum; quoniam &c.*]

43. Nihil proſunt theſauri impio. Et per hos intelliguntur illi, qui non amplectuntur ſtudium Legis. col. 424. [Conf. Matth. 16,26. *Quid prodeſt homini, ſi univerſum mundum lucretur; animæ verò ſuæ detrimentum patiatur.* Luc. 9,25. *Quid proficit homo, ſi lucretur univerſum mundum, ſeipſum autem perdat, & detrimentum ſui faciat.* Marc. 8,36. *Quid proderit homini, ſi lucretur mundum totum: & detrimentum animæ ſuæ faciat.* Luc. 12,20 21. *Stulte, hâc nocte animam repetunt à te: quæ autem paraſti cujus erunt? Sic eſt, qui ſibi theſaurizat & non eſt dives in DEO.*]

44. Quicunque deſiderat, ut accepta ſit oratio ejus, is in Lege ſtudeat. [Conf. Act. 10, 4. *Orationes tuæ & eleemoſynæ tuæ aſcenderunt in memoriam in conſpectu DEI.* 31. *Corneli, exaudita eſt oratio tua, & eleemoſynæ &c.*]

45. Quicunque Legis ſtudio delectantur, primi erunt in reſurrectione mortuorum. col. 410. [Conf. 1. Theſſ. 4,16. *Mortui, qui in CHRISTO ſunt, reſurgent primi.* Apoc. 20, 5.6. *Cæteri mortuorum non revixerunt donec conſummentur mille anni. Hæc eſt reſurrectio prima. Beatus & ſanctus, qui habet partem in reſurrectione prima: in his ſecunda mors non habet poteſtatem, ſed erunt ſacerdotes DEI, & CHRISTI: & regnabunt cum illo mille annis.*]

46. Singulis diebus avis quædam (i. e. Angelus alatus) magna voce præconis inſtar exclamat in horto Eden ſive Paradiſo; & creaturas (i. e. homines) admonet ad ſtudium Legis. col. 450. [Conf. Marc. 16, 15. *Euntes in mundum univerſum, prædicate Evangelium omni creaturæ.* Apoc. 5, 2. *Et vidi Angelum fortem, prædicantem voce magna &c.* c. 14, 6 7. 8 9. *Et vidi Angelum volantem, per medium cœli habentem Evangelium æternum &c.* c. 15, 18. *Et facta ſunt fulgura, & voces & tonitrua* &c.]

47. Lex vocatur nomine Turturis, & Pulli columbini, quia vox ejus eſt dulcis. [Conf. Luc. 2. 24. *Ut darent hoſtiam &c. par turturum aut duos pullos columbarum.*] col. 480.

48. Quantum ſit præmium, & quaſi infinitum illius, qui novas proferre ſcit explicationes ſuper verba Legis: & quomodo Sanctus ille qui benedictus ſit! delectetur talib. col. 512. [Conf. Luc. 24, 27. *Incipiens à Moſe & omnibus Prophetis interpretabatur illis &c.* Matth. 22, 29. *Erratis neſcientes Scripturas &c.* Luc. 4, 21. *Hodie impleta eſt hæc Scriptura in auribus veſtris &c.* Joh. 7, 15. *Mirabantur Judæi, dicentes: Quomodo hic literas ſcit, cum non didicerit &c.* Act. 17, 2. *Secundum conſuetudinem Paulus introivit ad*

eos: & per Sabbatha tria diſſerebat illis de Scripturis &c. c. 18, 28. *Vehementer Judæos revincebat, publicè oſtendens per Scripturas eſſe CHRISTUM Jeſum.*

49. Quicunque lectionibus Legis invigilat nocturno tempore, illius vocem attendit Sanctus ille qui benedictus ſit! cum juſtis in Paradiſo degentibus col. 489. & 490.

50. Qui alimoniam præſtat, & in aliis uſui eſt ei, qui in Lege ſtudet, meretur divitias accipere, tàm mundi hujus, quàm mundi venturi. col. 510. [Conf. Marc. 10, 30. *Nemo eſt, qui reliquerit &c. qui non accipiet centies tantum, nunc in tempore hoc, domos & fratres &c. & in ſeculo futuro vitam æternam.*

51. Qui ſtudio Legis incumbit, ſimilis eſt aſino: non verò equo vel bovi: quia aſinus non curat honorem ſuum. col. 511. [Conf. Matth. 21, 2. 5. 7. *Ite in caſtellum &c. & ſtatim invenietis aſinam alligatam, & pullum cum ea: ſolvite & adducite mihi &c. Ecce Rex tuus veniet tibi manſuetus, & ſedens ſuper aſinam &c. Et adduxerunt aſinam & pullum, & impoſuerunt ſuper eos veſtimenta ſua, & eum deſuper ſedere fecerunt.* Joh. 12, 14. 15. *Et invenit JESUS aſellum, & ſedit ſuper eum &c. Ecce Rex tuus venit, ſedens ſuper pullum aſinæ.*] Ubi plura adduntur de excellentia ſtudioſorum Legis, præſertim ſi nocte mediâ ſurgant.

52. Ille qui ſaltem deſiderat ſpeculari & ſtudere in Lege, quamvis actu nequeat, ſuam tamen habet laudem. col. 207. [Conf. Luc. 19, 3. *Zachæus quærebat videre JESUM, quis eſſet, & non poterat præ turba &c.* Joh. 12, 20. 21. *Erant quidam gentiles Græci &c. rogabant Philippum dicentes: Domine, volumus JESUM videre.*]

53. Verba illa Legis circa quæ verſatur homo in hoc mundo, nec tamen aſſequi poteſt eadem; illa aſſequetur atque intelliget in mundo venturo. col. 416. [Conf. 1. Cor. 13, 9. 10. 12. *Ex parte cognoſcimus, & ex parte prophetamus. Cum autem venerit, quod perfectum eſt, evacuabitur, quod ex parte eſt. Videmus nunc per ſpeculum in ænigmate: tunc autem facie ad faciem. Nunc cognoſco ex parte, tunc autem cognoſcam ſicut & cognitus ſum.*]

54. Quantum futurum ſit præmium illius, & quantô gaudio exhilaret Creatorem ſuum, qui nocte media ſurgit, ut lectionibus Legis vacet. fol. 123. col. 489.

55. Non excitabit Sanctus ille qui benedictus ſit! dexteram ſuam ad liberationem Iſraëlis, donec ipſi Iſraëlitæ exſuſcitent dexteram Dei: quæ eſt Lex. col. 487. [Conf. Apoc. 5, 1. 7. *Et vidi in dextera ſedentis ſuper thronum, librum ſcriptum intus & foris ſignatum ſigillis ſeptem. Et venit & accepit de dextera ſedentis in throno librum.*]

56. Qui ſtudium Legis exoſculatur in hoc mundo, non citatur ad judicium in mundo venturo. col. 313. [Conf. Joh. 5, 24. *Amen, amen dico vobis, quia qui verbum meum audit, & credit ei qui me miſit, habet vitam æternam & in judicium non venit, ſed tranſiit à morte in vitam.*]

57. Adhortatio ſeria, ut homo ſemper in Lege ſtudeat. Quodque eadem hora, cùm Sanctus ille qui benedictus ſit! creavit mundum, eundem ita ſit allocutus: Munde, ô munde, tu & omnia ſtatuta tua in alio non conſiſtunt, niſi ſuper Lege. col. 319. [Conf. Hebr. 1, 3. *Qui cum ſit ſplendor gloriæ & character ſubſtantiæ ejus, portansque omnia verbo virtutis ſuæ &c.*

58. In

58. In illa hora, cum Jiſraelitæ incumbunt ſtudio Legis, omne robur idololatrarum coram iis confringitur. Col.511. Et in Exodum col.120.

59. Qui filium ſuum manè & veſperi deducit in domum Magiſtri, ille in tanto gradu eſt, ac ſi bis Legem accepiſſet in monte Sinai. [Conf. 2.Tim.3,15. *Quia ab infantiâ ſacras literas noſti &c.*]

60. Loca quædam dantur, ubi proſperè ſuccedit ſtudium Legis; & ubi infelici fato mulctantur qui eam negligunt. col.253. [1.Cor.16,9. *Oſtium mihi apertum eſt magnum & efficax, & adverſarii multi &c.* 2.Cor.2,12. *Cum veniſſem autem Troadem propter Evangelium CHRISTI, & oſtium mihi apertum eſſet in Domino &c.* Col.4,3. *Orantes ſimul, & pro nobis, ut DEUS aperiat nobis oſtium ſermonis ad loquendum myſterium Chriſti &c.* Act.14,27. *Morati ſunt ibi (Antiochiæ) tempus non modicum cum diſcipulis.*]

61. Qui in Lege ſtudere vult, neceſſe habet ut ſeſe præparet, quoad corpus & quoad cogitationes. col.213. [Conf. 1.Cor.9,27. *Caſtigo corpus meum & in ſervitutem redigo, ne forte cum aliis prædicaverim, ipſe reprobus efficiar.* Rom.12,1. *Obſecro vos fratres, per miſericordiam DEI, ut exhibeatis corpora veſtra hoſtiam viventem, ſanctam, DEO placentem, rationalem cultum veſtrum.*]

62. Quanta ſit dignitas illius, qui nocte media ſurgit, ut exerceat ſtudium Legis. col.213.

63. Adhortatio ſevera ad ſtudium Legis, col.415.416.

64. De præmio illius qui nocte media ſurgit ut in Lege ſtudeat: ubi hiſtoria additur de quodam, qui clepſydram ſibi præparaverat, [quæ nocte media exſtillaſſet &c.] & de alio, qui è cantu Galli obſervabat noctis medium. col.249. [Conf. Marc.13,35. *Vigilate, neſcitis enim quando Dominus domus veniat, ſero, an media nocte, an gallicantu, an mane &c.* Actor.20,7. *Protraxit (Paulus) ſermonem usque in mediam noctem.* Act.16,25. *Media nocte Paulus & Sylas orantes laudabant DEUM.* Apoc.21,13. *Ab aquilone portæ tres &c.* Matth.26,34.74. *Amen, dico tibi, in hac nocte antequam gallus cantet, ter me negabis.*]

65. Encomium Legis & quantum ſit præmium Doctorum ejus. col.280. [Conf. Luc.2,46. *Poſt triduum invenerunt JESUM in templo, ſedentem in medio Doctorum, audientem illos, & interrogantem eos.* Actor.13,1. *Erant in Eccleſia, quæ erat Antiochiæ, Prophetæ & Doctores &c.* Rom.2,20. *Confidis te ipſum eſſe ducem cæterorum &c. eruditorem inſipientium, magiſtrum ſimplicium &c.* 1.Cor.12,28.29. *Quosdam poſuit DEUS in Eccleſia, primo Apoſtolos, ſecundo Prophetas, tertio Doctores &c.* Hebr.13,7.17. *Memento te Præpoſitorum veſtrorum &c. Obedite præpoſitis veſtris, ſubjacete eis: Ipſi enim pervigilant, quaſi rationem pro animabus &c.*]

66. Surgendum eſſe nocte media, & ſtudendum in Lege. col.404.

67. Admonitio ad ſtudium Divinæ Legis. col.378.

68. Diſcurſus prolixus de præmio ſtudentium in Lege, & de pœna acerbiſſima illorum, qui hoc caſu negligentes ſunt. col.399. & 400.

69. Loco Hoſ.14,10. *Recta via Domini &c.* per verba illa: *Juſti ambulabunt in eis;* intel-

intelliguntur, qui ſtudio Legis occupati ſunt: & per verba ſequentia; prævaricatores corruent in eis; intelliguntur, qui Legem negligunt. ibidem.

Sequuntur Loca quædam, propter analogiam ad hunc Titulum reducta.

1. De dicto illo Sapientum noſtrorum: Nullum reperiri benedictionem, niſi in rebus ab oculo ſemotis: & quæ ſit hujus ratio, vide col. 25. & col. 447. & 128. [Conf. Matt. 6, 4. 18. *Ut ſit eleemoſyna tua in abſcondito, & Pater tuus, qui videt in abſcondito, reddet tibi.*]

2. De uſu vocis פקידה ſub ſenſu viſitandi, quod nempe ſemper præſupponat actum aliquem [converſationis] præcedentem: vid. col. 277. [conf. Luc. 7, 16. *Deus viſitavit plebem ſuam.* Luc. 19, 44. *Quod non cognoveris tempus viſitationis tuæ.* Luc. 1, 68. *Quia viſitavit & fecit redemptionem plebis ſuæ.*]

3. De dicto illo Sapientum: Si principium alicujus rei difficile eſt, bonum eſt pro rei ſucceſſu ſignum. Item de dicto alio: Juſtorum initia ærumnoſa ſunt, & finis tranquillus: Impiis autem contrarium accidit. vide col. 396. [conf. Luc. 16, 25. *Fili, recordare, quia recepiſti bona in vita tua, & Lazarus ſimiliter mala: nunc autem hic conſolatur, tu verò cruciaris.*]

4. De trito illo maledicendi genere: Hic vel iſte ſit expiatio mea: Vel, inveni expiationem. Vid. col. 397. [conf. 1. Cor. 4, 13. *Tanquam purgamenta hujus mundi facti ſumus, omnium peripſema uſque adhuc.* Gal. 3, 13. *Maledictus omnis qui pendet in ligno &c.*]

5. Quater in anno judicatur mundus: in feſto Paſchatis ſuper frugibus: In feſto Pentecoſtes ſuper fructibus arborum: in feſto novi Anni ſuper omnibus creaturis mundanis; & in feſto Scenopegiæ ſuper Aquâ. Hîc autem involvi reſpectum Abrahami, Jizchaci, Jacobi & Davidis. Col. 476. 477. 227. [conf. Matth. 7, 2. *In quo judicio judicaveritis, judicabimini &c.* Joh. 12, 31. *Nunc judicium eſt mundi hujus.*]

6. Id quod dicunt Sapientes noſtri, quædam creata eſſe inter ſoles veſperæ Sabbathi; ita eſt intelligendum: Creationis tempore hæc conſtituta eſſe in potentia, ut poſſent prodire in actum, requirente neceſſitate. col. 294.

7. Id quod dictum eſt: Neminem iter facere debere ſolum: Intelligendum eſt de Lege; ita ut qui ſine Lege eſt, ſolitarius dicatur. col. 488. [conf. Luc. 24, 14. *Ipſi loquebantur ad invicem de his omnibus, quæ acciderant.*]

8. Ubi de ſtellis dicitur: Gen. 1, 14. *Erunt in ſigna, & tempora, & dies, & annos:* Per ſigna, intelliguntur Sabbatha; quia de Sabbatho dicitur Exod. 31, 13. *Quia iſtud ſignum eſt inter me & inter vos &c.* Per tempora, feſta; per dies, Neomeniæ; & per annos, Initium anni. col. 500.

9. Ubi dicitur: v. gr. Gen. 1, 3. ויהי (connotato tempore tam præterito quoad ſenſum, quam futuro quoad literam) *& fuit*, intelligitur aliquid factum tam quoad mundum præſentem, quàm quoad mundum venturum. col. 83.

10. Diſci-

10. Diſcipuli Sapientum vocantur *Aves alatæ.* Gen.1, 21. & *Animæ viventes.* ib. col. 125.

11. Locus ille, ubi habitant impii, vocatur חרוב deſolatus. col. 275. [Matth. 12.v.25. *Omne regnum in ſe diviſum, deſolabitur: & omnis civitas, vel domus diviſa contra ſe, non ſtabit.* Luc.11.,17. *Omne regnum in ſe ipſũ diviſum, deſolabitur, & domus ſupra domũ cadit.* Matth. 23,38. Luc.13.35. *Ecce relinquetur vobis domus veſtra deſerta.* Act.1.20. *Fiat commoratio ejus deſerta, & non ſit, qui habitet in ea.*

12. Idiotæ plebeji, qui dicuntur Populus terræ, intelliguntur per *beſtias agri* Gen.1.v. 24. & *per volatile cœli* v.26. col.134.

13. Per agrum nil niſi uxor intelligitur. col.176. & 188. [conf. Matth. 13,24. *Simile factum eſt regnum cœlorum homini, qui ſeminavit bonum ſemen in agro ſuo.*]

14. Invenimus ſeptem nominibus vocari terram, quæ ſunt: *(1.)* ארץ *(2.)* ארמה *(3.)* איקא *(4.)* ג״א *(5.)* נשידה *(6.)* צירה *(7.)* תבל. Et ſunt ſeptem Terræ regiones diſtinctæ, ſive climata: Et in quolibet climate creaturę (ſive homines) diverſi sũt. col.180.

15. Ratio quædam memorabilis admodum, quare nullus Prophetarum vaticinatus ſit contra Regnum Edom, præter unicum Obadiam. col. 390.

16. Quomodo David dicere potuerit: Pſal. 27. v. 11. *Doce me Domine viam tuam.* Cum timorem ſuum Deus libero arbitrio hominum commiſerit, quamvis cætera omnia in manibus ſuis habeat. col.

17. Vox *Reminiſcendi* quandoque in bonam partem ſumitur, quandoque in malam; Et ſic quoque vox *Viſitandi*, ſicut dicitur Pſal.78. v. 39. *& recordatus eſt, quod caro ſint.* col. 368. [conf. Ap.16. v. 19. *Et Babylon magna venit in memoriam ante Deum.* Luc.1.v. 72. *Memorari teſtamenti ſui ſancti.*]

18. Iiſraëlitæ non metuunt nivem infernalem, juxta Prov.31 .v.21. quia ibidem dicitur: *quia omnis domus ejus veſtita eſt* שנים. Ubi non legendum שָׁנִים coccino: ſed שְׁנַיִם duplicibus; & intelligitur Circumciſio & denudatio: item fimbriæ & phylacteria: (& paria ſimilia) col.504. [confer 1. Joh. 5. v. 6. *Hic eſt, qui venit per aquam & ſanguinem, Jeſus Chriſtus. Non in aqua ſolum, ſed & in ſanguine.*

19. In verbis illis Jer. 10. v. 7. *Quia in omnibus ſapientibus gentium* &c. per ſapientes gentium intelliguntur Turmæ & exercitus ſuperni. col. 34. [conf. 1.Cor.3. v.18. 19. *Si quis videtur inter vos ſapiens eſſe in hoc ſeculo, ſtultus fiat, ut ſit ſapiens: ſapientia enim hujus mundi ſtultitia eſt apud Deum. Scriptum eſt enim: Comprehendam ſapientes in aſtutia eorum. Et iterum: Dominus novit cogitationes ſapientum, quoniam vanæ ſunt.*

20. Gen.1. v.9. Cum dicitur: *Congregentur aquæ ſub cœlis ad locum unum:* Per *locum unum* intelliguntur Iiſraëlitæ, (in quibus congregari debet Lex.) col.130. [conf. Ap. 16. v. 16. *Congregabit illos in locum, qui vocatur Hebraicè Harmageddon.* c. 20, 9. *Et aſcenderunt ſuper latitudinem terræ, & circumierunt ſancta ſanctorum, & civitatem dilectam.*]

21. Per *Gramen & herbas* Gen.1. v. 11. 12. intelliguntur Diſcipuli Sapientum. col.132. [conf. Apoc. 8. verſ. 7. *Tertia pars arborum concremata eſt, & omne fœnum viride combuſtum eſt.* c. 9. v. 4. *Præceptum eſt locuſtis, ne læderent fœnum terræ, neque omne viride, neque omnem arborem.*

22. Quis ſit ſenſus Dicti illius Magiſtrorum noſtrorum bonæ memoriæ! Quam primùm infans loqui incipit, pater ejus cum ipſo loquatur linguâ ſanctâ. col. 219. [conf. 2. Tim. 3. v. 15. *Quia ab infantia ſacras literas noſti.*

23. Elegans explicatio Dicti illius: Deut. 4. v. 24. *Dominus Deus tuus eſt ignis conſumens.* Quo non obſtante Iſraëlitæ tamen eidem adhærent. col. 142. [conf. 1. Tim. 6. v. 16. *Lucem inhabitat inacceſſibilem.* Matt. 3. v. 11. *Ipſe vos baptizabit in Spiritu Sancto, & igne.* Luc. 3. v. 16. *Ipſe baptizabit vos igne,* Luc. 12. v. 49. *Ignem veni mittere in terram; & quid volo, niſi ut accendatur?* Ebr. 12. v. 29. *Deus noſter ignis conſumens eſt.*]

24. Emanatio Sanctiſſimæ Divinitatis eleganter comparatur cum coloribus in lucerna apparentibus. col. 142. [conf. Matth. 25. v. 1. *Simile erit regnum cœlorum decem virginibus, quæ accipientes lampades ſuas, exierunt obviam ſponſo & ſponſæ.*]

25. Circa tempora Meſſiæ manifeſtabuntur omnes ſapientiæ ſpecies, etiam profundiſſimæ, vel ipſis quoque pueris. col. 290. [conf. Act. 2. v. 17. *Et erit in noviſſimis diebus, dicit Dominus: effundam de Spiritu meo ſuper omnem carnem; & prophetabunt filii veſtri, & filiæ veſtræ, &c.*

26. Dictum illud Talmudicum, quod nempe Deus dixerit ad Doctorem quendam: Si vis, deſtruam mundum: explicatur ex illo ſenſu, quod homo vocetur Microcoſmus. col. 154. [conf. Luc. 21. v. 25. *Et erunt ſigna in ſole, luna & ſtellis; & in terris preſſura gentium, &c.* & parallela ubi agitur de deſolatione Judææ ſub allegoria totius Mundi.]

27. Eccleſia Iſraëlitica (ſeu Gradus ille Divinitatis, qui regnum dicitur, & ad quem refertur Spiritus ſanctus,) denominationes accipit ſecundum operationes ſuas: ſi enim dominium habet in herbas, vocatur Roſa; ſi in arbores, Arbor fructifera dicitur. col. 166. [conf. Matth. 13. v. 32. *Simile eſt regnum cœlorum grano ſinapis, quod accipiens homo ſeminavit, &c.* Luc. 13. v. 19. *Simile eſt regnum cœlorum grano ſinapis, &c.*]

28. Interdum Deus appellatur nomine Tetragrammato, cum juſti in mundo multiplicantur: cum autem multiplicantur impii, vocatur nomine Elohim. col. 396.

29. Dicta illa Geneſ. 4. verſ. 17. ſq. de generatione Chanochi, Irad, Mechujaël, Methuſaël, &c. omnia intelligi poſſunt de prava concupiſcentia, ab illo ſcilicet tempore, quo eadem intravit in hominem, uſque ad diem illam, qua debitam ſuam accipiet mercedem. col. 169. [conf. Jac. 1. v. 14. 15. *Unusquisque tentatur à concupiſcentia ſua abſtractus & illectus. Deinde concupiſcentia cùm conceperit, parit peccatum: peccatum verò, cùm conſummatum fuerit, generat mortem.*]

30. Quæ toties dicuntur de Iſaaco, quod ſeſe applicuerit ad Metrum Judicii, ea ſic intelligenda ſunt; quod per mundum propalaverit eſſe Judicium, & eſſe Judicem, qui ſalvare queat & judicare mundum. col. 214. & 241. [conf. 2. Tim. 4, 8. *Repoſita eſt mihi corona juſtitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die juſtus Judex.* Jac. 5. v. 9. *Ut non judicemini: ecce Judex ante januam aſſiſtit.*]

31. Sicut dici ſolet: Qui auget ſcientiam, auget dolores: Ita plerumque quibus multum Sapientiæ largitur DEUS, illi eâdem ad peccandum abutuntur, quod declaratur exemplis Adami, Noæ, Abrahami, Iſaaci, Jacobi, Salomonis; ſolo Moſe excepto; & temporibus

poribus Meſſianis. col. 220. [conf. 1. Cor. 8, 2. *Si quis ſe exiſtimat ſcire aliquid, nondum cognovit, quemadmodum oporteat ſcire.* 1. Cor. 13, 2. *Et ſi habuero prophetiam, & noverim myſteria omnia & omnem ſcientiam, &c. charitatem autem non habuero, nihil ſum.* 1. Cor. 1. verſ. 24. 30. *Prædicamus vocatis Judæis & Græcis Chriſtum, Dei virtutem & ſapientiam. Chriſtus factus eſt nobis ſapientia, &c.* Eph. 1. v. 8. 17. *Gratia ejus ſuperabundavit in nobis in omni ſapientia & prudentia, &c.* v. 17. *Ut Deus det vobis Spiritum ſapientiæ & revelationis in agnitionem ejus, &c.* c. 3. v. 10. *Ut innoteſcat principatibus & poteſtatibus, in cœleſtibus per Eccleſiam, multiformis Sapientia Dei, &c.* Jac. 1, 5. *Si quis veſtrûm indiget ſapientiâ, poſtulet à Deo.* c. 3. v. 17. *Quæ deſurſum eſt Sapientia, primùm quidem pudica eſt, deinde pacifica, modeſta, &c.*

32. R. Jehudah veniens in locum quendam, ubi eidem Azyma mittebant, reſpondebat, ſe pretium pro iis ſoluturum: illisque mirantibus, dicebat: annon permittetis, ut id faciam per verba Legis? atque ſic fecit. col. 247. [conf. Rom. 15. v. 27. Debitores ſunt eorum: nam ſi ſpiritualium eorum participes facti ſunt gentiles, debent & in carnalibus miniſtrare eis. 1. Cor. 9. v. 11. *Si nos vobis ſpiritualia ſeminavimus, magnum eſt, ſi nos carnalia veſtra metamus.*]

33. Dictum illud Cant. 8. v. 8. *Soror nobis parvula*: explicatur de Iiſraëlitis, qui propterea dicuntur ſoror Sancti illius, qui benedictus ſit! quia ſicut ſoror & frater reſpectu hoc privari nequeunt in æternum, ita nec illi à Deo ſeparantur. col. 285. [conf. Matt. 12. v. 50. *Quicunque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis eſt: ipſe meus frater, & ſoror, & mater eſt.*]

34. Ad locum Ex. 3. v. 5. *Solve calceamenta tua de pedibus tuis*: dicitur: Uxorem hominis vocari pedes ejus. col. 285.

35. Ratio, quare Uxor dicatur, *ſicut vitis fructificans.* Pſal. 128. v. 3. col. 288.

36. Ubicunque dicitur ויהי *& factum eſt*, (ut Geneſ. 22. verſ. 1. quamvis non dicatur ויהי בימי *& factum eſt in diebus* (ut Gen. 14. v. 1. Ruth. 1. v. 1.) ſemper narratio alicujus ærumnæ vel tribulationis inſeritur. col. 292.

37. Dictum illud Pſal. 92. v. 13. *Juſtus ut palma viret*; ſic explicatur: quod ſicut palma ſemel exciſa, non iterum progerminet niſi multo tempore elapſo; ita & mortuo juſto quodam, non ſuccedat alius ipſi ſimilis, niſi poſt multa temporum intervalla. col. 231.

38. De petenda licentia, quoties quis aliquid è Scriptura ſacra proponere cupit. col. 294. 257.

39. De Cantico Canticorum, & excellentia Sanctitatis ejus. col. 260.

40 Litera טְ Thet (è voce טוב bonum) à dextris homini adſtat, & ab illa oriuntur dies fauſti: ſed litera רְ (è voce רע malum) à ſiniſtris adeſt eidem, & ab illa procedunt dies infauſti, qui circundant hominem propter peccata ejus, quæ committit. col. 450.

41. Ubicunque in Scriptura adhibetur vocula אֵלֶּה myſterium partis adverſæ (malignorum ſpirituum) involvitur. col. 482.

42. Locus ille Cant. 8, 6. *Pone me ut ſignaculum &c.* exponitur de Iiſraelitis, qui ita dicant ad Dominum illum benedictum: quia ſigillum ſemel applicitum, quamvis dein-

de tollatur, attamen veſtigium ſui ibidem relinquit. col. 515. [confer 2. Tim 2. v. 19. *Firmum fundamentum Dei ſtat, habens ſignaculum hoc: Cognovit Dominus, qui ſunt ejus.*]

43. De dicto illo Sapientum n. b. m! Deum confeſtim è modio tollere peccata. col. 485. [conf. Marc. 1. v. 31. *Accedens elevavit eam apprehensâ manu ejus, & continuò dimiſit eam febris.*]

44. Lex vocatur תֹּר turtur; זֹה, hoc, item זֹאת hæc: quorum omnium numerus æqualis eſt, juxta numerum parvum (qui eſt ternarius,) col. 480.

45. Ubicunque dicitur, לדוד משכיל *Davidi erudiens:* ut Pſ. 32. v. 1. vel Pſalmus & ſimilia, ſubintelligendum, Spiritum ſanctum id dixiſſe. col. 504. [conf. Act. 1. v. 16. *Oportet impleri Scripturam, quam prædixit Spiritus S. per os David, &c.* Act. 2. v. 31. *David Propheta, providens locutus eſt de Reſurrectione Chriſti.*]

46. Ubicunque in Lege ſcribitur זֹאת ſine vav, id ob peccatum quoddam fieri intelligendum eſt. col. 68.

47. Phraſis יצירה id eſt, formandi, ſenſum habet congregandi: ſicut dicitur Gen. 2. v. 19. *Et formavit Deus*) i. e. & congregavit) *è terra omnem beſtiam agri, & omne volatile cœli, & adduxit ad hominem.* col. 125.

48. Dictum illud Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ, Deum creaſſe mundos, eosdemque rurſus deſtruxiſſe: explicatur de populis illis, qui non obſervant præcepta Legis, qui relicti ſunt deſolati & aridi. col. 129. [Matth. 23. v. 38. *Ecce relinquetur vobis domus veſtra deſerta.*]

49. Quæ ſit differentia inter רשע impius: & רע malus: & quod Malus dicatur maſtrupator, qui polluit ſeipſum & polluit terram &c. Impius autem qui elevata manu peccat. col. 182.

50. Quod Doctor intelligatur per mare: & Diſcipuli ejus per fluvios. col. 203. [confer Apoc. 16. v. 3. *Et ſecundus Angelus effudit phialam ſuam in mare, & factus eſt ſanguis tanquam mortui: & omnis anima vivens mortua eſt in mari.*]

51. Dictum illud Prov. 31. v. 23. *Notus* בשערים *in portis maritus ejus:* explicatur per phraſin æſtimandi: quaſi Deus in tantum cuivis innoteſcat & adhæreat, in quantum ab eo æſtimatur in corde ſuo. (ut ſenſus ſit: Notus ab æſtimatoribus Dominus.) col. 271.

52. Dictum illud: Gen. 1. v. 21. *Et creavit Deus cetos magnos*; exponitur de Jacobo & Eſavo. col. 327.

53. Lingua ſancta adjutorium eſt, ad perficienda quæ fiunt, & quæ dicuntur. col. 219. & 220.

54. E dicto illo Gen. 11. v. 6. (*Et omnibus eſt labium unum, & hoc incipere eorum ad faciendum &c.* & v. 7. *& confundamus labium eorum:*) patet, quod omnia dependeant à ſermone hominum. col. 221.

55. Phraſis *Exeundi*; dicitur de eo, qui penitus transfert domicilium ſuum è loco priori fixo; phraſis *eundi* autem, dicitur de eo, qui proficiſcitur, quocunque vult. col. 223. & col. 226.

56. Quicunque in ſomnio videt fluvium, pacem & tranquillitatem nanciſcetur: ſicut dicitur Jeſ. 66. v. 21. *Ecce ego declino ad eam tanquam fluvium, pacem.* col. 432.

57. E

57. E loco illo Cant.2.v.17. *donec aſpiret dies, & fugiant umbræ*: monentur homines, mundum hunc fugacem eſſe & vix uno oculi ictu durare. col.261.

58. Dictum illud Cant.3.v.6. *Quæ iſta aſcendens è deſerto ſicut columna fumi*. pulcrimè explicatur. col.302.

59. Dictum illud Eccleſ.9.v.10. *Omne quod invenerit manus tua ad faciendum, in virtute tua fac*: non ſumendum eſt in malam partem. Non enim hoc ipſo habenæ laxantur nobis. col.417.

60. Locus ille Nahum.1.v.12. *Num pacifici? & certè multi &c.* eleganter explicatur. col.444.

61. Nemo tanta mercede beabitur in mundo venturo, ac ille, qui omnibus viribus id urget ut cognoſcat myſteria Legis: deque hujus excellentia videatur. col.310. [conf. Matth.11.v.12. *A diebus Johannis Baptiſtæ regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud.*]

62. Qui contemplatur id quod didicit à Magiſtro ſuo; & contemplatur Magiſtrum ipſum in eodem ſtudii genere, ille plus proficere poteſt in ſapientia illa. col.428. [conf. Hebr.12.v.2. *Adſpicientes in autorem fidei & conſummatorem Jeſum &c.*]

63. Vox רגזה exacerbatio ſeu ira aliquando etiam ſumitur de benedictione & in bonam partem col.451. Ubi dicitur: duas eſſe iras, alteram ſub benedictionis genere comprehenſam, & alteram ſub genere maledictionis. col.415. Et exempli loco allegatur Iſaac, è quo prodierunt Jaacob & Eſav; quorum alter erat benedictio, & alter maledictio. [Joh.11.v.33. *Jeſus, ut vidit eam plorantem &c. infremuit ſpiritu & turbavit ſeipſum.* & v.38. *Jeſus rurſum fremens in ſemetipſo, venit &c.* Actor.17.v.16. *Incitabatur Spiritus Pauli in ipſo, videns Idololatriæ deditam civitatem.* Hebr.10.v.24. *Et conſideremus invicem in provocationem charitatis, & bonorum operum.*]

64. Sicut homo in varia dividitur membra atque articulos, certis gradibus ſibi invicem innexos & ſupra ſe invicem elevatos; è quibus omnibus tamen exurgit unum corpus: Sic quoque omnia creata, quæ in mundis ſunt, membra ſunt ſupra ſeſe invicem diſpoſita, & quando omnia debito ordine conſiderantur, unum ſunt corpus. Ad inſtar Legis, quæ in varios etiam articulos diſtributa, & unum tamen corpus eſt. col.319. Et in Exodum col.287. & 252. [conf. Rom.12.v.4.5. *Sicut in uno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent: ita multi unum corpus ſumus in Chriſto; ſinguli autem alter alterius membra.* 1.Cor.10.v.17. *Unus panis, & unum corpus multi ſumus: nam omnes de uno pane participamus.* 1.Cor.12.v.12. *Sicut corpus unum eſt, & membra habet multa; omnia autem membra corporis unius cùm ſint multa, unum tamen corpus ſunt: ita & Chriſtus.*]

LUMEN LEGIS.

è dictis in

EXODUM.

1. Encomium Legis, & excellentia illius, qui in ea ſtudet à mediâ nocte & ulterius. col.79.

2. Adhortatio ad ſtudium Legis, eò quod Adverſarii dentur Supra & infra. col. 97.

3. Cum Jiſraëlitæ operam dant Legis ſtudio, infringitur robur Idololatrarum; nihilque tam eſt robuſtum, quod iſtos æquè retundat ac ſtudium hoc: unde Lex etiam vocatur Robur. Col. 102.

4. Sanctus ille benedictus filum aliquod Gratiæ è luce illa occultata in illos derivat, qui in Lege ſtudent nocturno tempore. col. 265.

5. Nemo mortalium perfecte vocari poteſt nomine אדם ſeu hominis, niſi cum ſtudio Legis incumbit. col. 153.

6. Nihil dicitur mundi nomine, niſi illi, qui ſtudium Legis amplectuntur: Plebeji autem vocantur bruta. col. 159.

7. Furari ſcientiam Magiſtri ſui in Lege, licitum eſt. col. 166.

8. Omnia occulta quadantenus adumbrantur in Lege, & deinde magis paulò revelantur, donec tandem plenè in lucem prodeant: quæ quidem à prudentibus conſpiciuntur; à ſtultis autem negliguntur, quia occultantur aliis narrationibus. col. 176. Ubi & ſimile de his proponitur. col. 177. [conf. 1. Cor. 10. v. 11. *Hæc omnia in figura contingebant ipſis: Scripta ſunt autem ad correptionem noſtram in quos fines ſeculorum devenerunt.*]

9. Cum homines in Lege ſtudent, Sanctus ille benedictus totam ſuam Aulam convocatam ſic alloquitur: En vobis populum iſtum ſanctum, quem in mundo creavi. col. 277. [conf. Luc. 15. v. 7. *Dico vobis quod ita gaudium erit in cœlis ſuper uno peccatore pœnitentiam agente, quam ſuper nonaginta novem juſtis, qui non indigent pœnitentia.* v. 10. *Gaudium erit coram Angelis Dei ſuper uno peccatore pœnitentiam agente.*]

10. Non eſt ſtudendum in Lege tempore pomeridiano diei Sabbathi; in memoriam, quod circa hoc tempus mortuus ſit Moſes Magiſter ſuper quo pax! & idcircò Lex ibidem finitur. col. 278.

11. Quantum boni reconditum ſit pro eo, qui ſurgit media nocte, ut in Lege ſtudeat, & preces fundat: quodque iſte mercedem accipiat cum Juſtis qui in Paradiſo. col. 307.

12. Admonitio ſeria ad ſtudium Legis: quia qui in bello Legis prælatur, pacem in mundo multiplicat. col. 98.

13. Qui nocte media ſurgit, ut in Lege ſtudeat, vocatur Filius Sancti illius benedicti: & quicunque id præſtare deſiderat, is certò poterit, & nihil eum impedire valebit. col. 116.

14. Adhortatio ſtrenua ad ſtudium Legis. col. 238.

15. Illa hora, quâ Jiſraëlitæ occupantur ſtudio Legis, gaudium magnum exoritur coram Sancto illo, qui benedictus ſit. col. 277.

16. Dictum illud Eccl. 7. v. 20. *Sapientia roborabit Sapientem:* explicatur de illis, qui amplexantur ſtudium Legis; ubi hæc eosdem defendit ab omni malo. col. 278. [confer. Epheſ. 6. v. 10. *Confortamini in Domino, & in potentia virtutis ejus.*]

17. Cum

17. Cum illi, qui in Legis ſtudio verſantur, multis cibis ſupernis è ſupremo omnium loco nutriantur, quæritur, quare iidem debiliores ſint, cæteris hominibus? Rationem invenies. col. 108. & 109. [conf. 1. Tim. 5. v. 23. *Noli adhuc aquam bibere; ſed modicô vinô utere, propter ſtomachum tuum & frequentes tuas infirmitates.*]

18. Cum homines in ſtudio Legis negligentes ſunt, Vis ſuperna, ſi ita dicere fas eſſet, debilitatur: Unde cæteri diſcipuli ſapientum alacriter inſtigandi ſunt, ut curſum ſuum ferventiſſimè proſequantur. col. 277. [conf. Matth. 13, 58. *Et non fecit ibi virtutes multas, propter incredulitatem eorum.*]

19. Increpatio vehemens & exclamatio acerbiſſima contra Creaturas (i. e. homines) qui non auſcultant, ut Legis ſtudio delectarentur, & cultum DEI ſanctiſſimi benedicti proſequerentur. col. 308.

20. Nocte media ſurgat homo & in Lege ſtudeat, usque ad lucem diei, ac deinde in Synagogam eat. col. 52.

21. Qui ſocium ſuum non informat in Lege, idem facit, ac ſi idolum ex illo faceret, quia hic tandem in omnes impietatis gradus proruit & præcepta Legis transgreditur. Plebejus enim ſuſpectus eſt de delictis omnibus. col. 165.

22. De præmio illius, qui in ſtudio Legis ſeſe exercet nocte media. fol. 25. col. 100.

23. Prohibitum eſt Ethnicum informare in Lege. col. 197.

24. Inſignis adhortatio ut homines ſemper occupentur ſtudio Legis. col. 218.

25. Encomium Legis & præmium illius: nec non admonitio ad ſtudium ejusdem. col. 57.

26. Sexcentas & tredecim Conſilii ſpecies Lex præbet hominibus, ne à Legis tramite deflectant. col. 147. & fol. 37. col. 3.

27. Lex data eſt per Ignem & per tenebras; quo docemur, eum, qui illius ſtudium amplectitur, defendi ab igne & tenebris infernalibus. f. 149. [conf. Matth. 8. v. 12. *Filii regni ejicientur in tenebras exteriores: ibi erit fletus & ſtridor dentium.* Matth. 22. v. 13. *Ligatis pedibus & manibus ejus, mittite eum in tenebras exteriores, ibi erit fletus & ſtridor dentium.*]

28. Qui in hoc mundo ad hunc gradum aſcendere meretur, ut ſtatis temporibus in Lege ſtudeat, is hoc è veræ fidei propoſito & in DEI honorem faciat. col. 399.

29. Is qui à Lege non ſeparatur, duplicem accipere meretur vitam, hujus nempè mundi, & mundi venturi. Et quid è contrario accidat ei, qui non obedit, ut in ea ſtudeat. col. 154.

30. Quilibet monetur, ne ex ore ſuo proferat verbum aliquod è Lege, quod non intelligat, vel quod non acceperit à Magiſtro ſuo. Quia ſcriptum eſt: Exod. 20. v. 4. *Non facies tibi ſculptile* &c. col. 155.

31. Quodlibet præceptum quod homo implet in hoc mundo, fit radius, qui ipſum illuminabit in mundo venturo: Lex ipſa autem eidem fit Lux, radium illum emittens. col. 293.

32. Lex homini manifeſtatur pedetentim, flectitque animum ejus ad amorem variarum

riarum

riarum ſui expoſitionum, donec evadat in hominem magnum atque inſignem: quod illuſtratur per ſimile de ſponſo & ſponſa. col.177.

33. Prohibitum eſt è libris alienis, qui non tractant de Lege vel rem minimam, diſcere, multò minus talia, per quæ Lex explicari debeat. col.218.

34. Legem intuitus eſt Deus ſanctiſſimus benedictus, cum conditurus eſſet mundum; & illa fuit architecta ejusdem. col.284.

35. Encomium Legis: quodque is qui in Lege ſtudet, idem faciat, ac ſi mundum de novo conderet. Cujus ratio traditur. col.284. [conf. 2. Cor. 5, 17. *Si quis in Chriſto nova creatura, vetera tranſierunt: ecce facta ſunt omnia nova.* 2. Cor. 6. v. 15. *Quæ autem conventio Chriſto ad Belial?* Eph. 2. v. 10. *Ipſius ſumus factura, creati in Chriſto Jeſu ad opera bona &c.* Eph. 4. v. 24. *Induite novum hominem, qui ſecundum Deum creatus eſt.*]

36. Encomium illius, qui in Lege ſtudet; & multò magis illius, qui ejusdem præcepta obſervat. col. 293. [conf. Luc. 11. v. 28. *Aſſumſit Petrum, & Jacobum & Johannem: & aſcendit in montem, ut cum illis oraret.*]

37. Encomium illius qui Legis ſtudio detinetur, quodque Is eripiatur è triplici judicio in mundo hoc; & è judicio angeli mortis; & è judicio inferni. col.350. [conf. Joh. 5. v. 24. *Qui verbum meum audit &c. habet vitam æternam, & in judicium non venit, ſed tranſiit à morte in vitam.*]

38. Encomium & excellentia illius, qui Legis ſtudium amplectitur. col.391.

39. Quanta pœna maneat illum, qui cum applicari queat ad nexum verborum Legis, & illum negligit. col.444.

40. De excellentia illius qui nocturno tempore invigilat ſtudio Legis; & quomodo hæc ab eo accipiatur per animal quoddam, quod appellatur בזק i. e. fulgur. col. 441. [conf. Matth. 28. v. 3. *Erat autem aſpectus ejus, ſicut fulgur.* Apoc. 4. v. 5. *Et de throno procedebant fulgura, & voces, & tonitrua &c.*]

41. Dantur præfecti quidam (Angeli ſcilicet;) qui obſervant illos, qui occupati ſunt ſtudio Legis, & inter iſtos ſeſe immiſcent, ut ſimul ſtudeant in Lege. col.449. [conf. 1. Pet. 1. v. 12. *Quibus revelatum eſt, quia non ſemetipſis, ſed nobis miniſtrabant ea &c.*]

42. Dantur præfecti quidam, qui per præconium exclamant horrendas quaſdam maledictiones ſuper illum, qui filium ſuum abſtinet à ſtudio Legis. col. 459. Ubi etiam agitur de præmio habitus, prodeuntis ab ore infantum è Schola. [conf. Matth. 21. v. 15. *Videntes principes ſacerdotum & pueros clamantes in templo, & dicentes Hoſanna, &c.*]

43. Triginta duo Præfecti dantur illorum, qui Legis ſtudio occupantur continuò; nec ceſſant ſive noctu ſive interdiu. Et alii ſunt Præfecti illorum, qui ſtatis temporibus in Lege ſtudent. Et ſi præfecti puniunt omnes eos, qui in Lege ſtudere poſſunt, nec id tamen faciunt. col.460. [conf. Luc. 2. v. 37. *Hæc vidua usque ad annos octoginta quatuor, quæ non diſcedebat de templo, jejuniis & obſecrationibus ſerviens die ac nocte.*]

44. De præmio illius, qui in lege ſtudet, & unire poteſt Nomen Sancti illius benedicti. col.460.

45. De pœna illorum graviſſima, qui cavillantur verba Legis & Sapientum. col. 475.

Sequun-

Sequuntur loca quædam propter analogiam ad hunc Titulum reducta.

1. Ubicunque reperitur נער juvencula ſine ה intelligitur virgo, antequam cognoverit virum. Sed נערה dicitur eodem ſenſu, juvencula, quæ virum jam admiſit. col. 68. & col. 406.

2. Sanctus ille, qui benedictus ſit, Iſraëlitas vocavit Regnum ſacerdotale: imò eouſque eoſdem amavit, ut eos vocet Populum ſanctum & gentem ſanctam, & viros ſanctos. col. 213. [conf. 1. Pet. 2. v. 5. *Ipſi tanquam lapides vivi ſuperædificamini, domus ſpiritualis, in ſacerdotium ſanctum, offerentes ſpirituales hoſtias, &c.* v. 9. *Vos genus electum, regale ſacerdotium, gens ſancta, populus acquiſitionis.* Ap. 1. v. 6. *Fecit nos regnum, & ſacerdotes Deo & patri ſuo.* Ap. 5. v. 10. *Feciſti nos Deo noſtro regnum, & ſacerdotes, & regnabimus ſuper terram.*]

3. Ubicunque reperitur אורח ſemita, ibi intelligitur via quædam noviter facta; דרך autem denotat viam à multo jam tempore factam. col. 388.

4. Locus ille Jeſch. 21. v. 12. *Dixit cuſtos: Venit mane, & etiam nox.* &c. egregiè & prolixè explicatur de exilio Iſraëlitarum, interrogantium quaſi Deum; & quaſi idem reſponderet. col. 231.

5. Locus ille, Cant. 2. v. 17. *Donec aſpiraverit dies*, &c. explicatur de redemptione ultima. col. 59.

6. Quandoque Sanctus ille benedictus vocatur תורה Lex, item עץ Arbor. col. 106.

7. Quandoque idem quoque vocatur לב cor: ſicut dicitur Iſ. 73. v. 26. *Petra; cor meum.* col. 226.

8. Tres inſignes Moyſi occurrerunt difficultates, juxta literas Nominis ejus משה: nimirum circa מנורה Candelabrum in tabernaculo fabrefaciendum: circa שקלים ſeu Siclos, quos Iiſraëlitæ contribuere debebant: & circa החדש ſeu menſem, quinam ſcilicet ſanctificandus eſſet in menſem primum. col. 281.

9. De excellentiâ Cantici Canticorum videatur. col. 255.

10. Vox עם ſeu populus denotat tales, qui confregerint corda ſua pro cultu divino: cùm enim dicitur Deut. 27. v. 9. *hac die* נהיית *factus es in populum*: vox illa נהיית habet ſenſum confringendi. col. 283.

11. Quare pupilla vocetur filia oculi? col. 365.

12. Non facienda eſt diſtinctio inter ſectiones, imò ne quidem inter ſingulas voces, ubi non diſtinxit Moſes Magiſter noſter, ſuper quo pax! col. 364.

13. Cum Deus interrogare dicitur: Quis habet dominium in me? & reſpondetur: Juſtus: quia Deus decernit decretum aliquod, & iſte idem infringit. Id non ita intelligendum, quaſi hic reluctari queat Domino. col. 361.

14. Explicatio dicti illius Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ! Ipſe, tanquam princeps coram Rege; & Ego tanquam ſervus, habetur col. 24.

15. Juſti vocantur Reliquiæ populi. col. 95.

16. Iidem vocantur, Vaſa; Vaſa Domini. col. 390.

17. Explicatio dicti illius Sapientum noſtrûm bonæ memoriæ! Inter Iſraëlitas Propheta talis non ſurrexit,ſed inter Gentiles ſurrexit: Quis autem ille? Bileam. col. 37. & 122. Ubi ſenſus dicitur eſſe talis: quod ſicut ex parte Sanctitatis nemo ſit ſuperior Moſe; ſic ex parte impuritatis nemo fuerit ſuperior Bileamo.

18. Juſti & Pii,qui in hac vel illa ætate vivunt,vocantur Facies Gloriæ cohabitantis; quia Gloria cohabitans propter illos præſens eſt. col. 288. [conf. 2. Cor. 4. v. 6. *Deus, qui dixit de tenebris lucem ſplendeſcere, ipſe illuxit in cordibus noſtris ad illuminationem ſcientiæ claritatis Dei in facie Jeſu Chriſti.*]

19. Sanctus ille, qui benedictus ſit, vocatur Domus: ſicut dicitur: Num. 12. v. 7. *in omni domo mea fidelis eſt.* Item Jeſch. 56. v. 5. *& dabo eis in domo mea & in muris meis, manum & nomen,&c.* col. 160.

20. Quæ ſit ratio dicti illius Sapientum noſtrorum, bonæ memoriæ! Quicunque in Lege tantùm ſtudet,(& eam nō obſervat)is ſimilis eſt ei,qui nullū habet Deum.col.208.

21. Ubicunque occurrit vocula אלה, iſti, illi; ibi innuitur genus adverſum. col. 424.

22. Quare dixerint Sapientes noſtri bonæ memoriæ: Haud licitum eſſe viro, in ſpeculo ſe intueri. col. 483.

23. Ubicunque occurrit Vox דרך via, intelligitur via publica & lata: ſed ubi occurrit נתיב ſemita, intelligitur trames minor. col. 95. [conf. Matth. 3. v. 3. *Parate viam Domini,rectas facite ſemitas ejus.*]

24. Cùm dicitur 2. Reg. 4. v. 9. *Novi, quod Vir DEI, ſanctus eſt*: quæritur, unde illa hoc ſciverit? Nimirum, cùm ille mane ſurgeret, de lecto ejus aſcendebat odor ſuavis, ſicut odor Paradiſi: cum ſurgentibus aliis hominibus odor fœtidus aſcendat. col. 76.

25. Explicatio dicti illius Pſal. 33. v. 18. *Ecce oculus Domini ad timentes eū.* Cùm tamē multos reperiamus juſtos,qui ne quidē tantum cibi habent,quantum corvus. col. 404.

26. Cùm dicitur קדש ſine vav,ſublimius quid intelligitur in ſanctitate, quàm קדוש ſanctus. col. 213.

27. Sanctus ille benedictus aſſimilatur Cervæ & capreæ,quia hæ,quamvis procul abeant è loco quodam, mox tamen revertuntur in locum ſuum: quod idem etiam facit Sanctus ille,qui benedictus ſit. col. 245.

28. Cum Sanctus ille benedictus Decalogum promulgaret Iiſraëlitis,ad præcepta ſingula iſtos interrogabat, utrum hoc vel iſtud in ſe ſuſcipere vellent, an minùs? cum annexis pœnis & promiſſis. col. 260.

29. Ubicunque viri & mulieris ſimul fit mentio,ambo maſculino genere notantur: & omne quod accidentaliter ineſt alteri, nomine principalis appellatur. col. 263.

30. Cùm dicitur Pſ. 127. v. 1. *Niſi Dominus cuſtodiverit civitatem, &c.* intelligitur Halitus,qui prodit ex ore puerorum in Schola Magiſtri ſui diſcentium: è quo deinde formatur vox, & extenditur per mundum. Et ipſi ſunt cuſtodes mundi. col. 69.

31. Lex tradita eſt menſe tertio,cui præſunt in Zodaico Gemini; in quibus os reperitur atque lingua; quo docemur, hominem in Lege ſtudere debere die ac nocte, juxta Pſ. 1. v. 2. Job. 1. v. 8. col. 139.

32. Ubi-

32. Ubicunque dicitur ויהי & factum eſt: quamvis non addatur בימי in diebus &c. aliquid miſeriæ connotatur. col. 249.

33. Cùm dicitur Deut. 6. v. 5. *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota vehementia tua:* unum non eſt ſeparandum ab altero; quia non dicitur, vel ex tota anima tua, &c. col. 286.

34. Mundus Creativus ſubtilis eſt admodum: Formativus non uſque adeò: Factivus autem craſſiſſimus omnium. col. 330.

35. Cùm Puncta & accentus denotent myſteria ſublimia; quæritur, quare myſteriis iſtis careat Liber Legis. col. 368.

36. Eden ſive Paradiſus terreſtris, unde prodiit Fluvius ad irrigandum hortum propter Eden *ſive Paradiſum* ſupremum atque ſanctum occultatus & reconditus eſt: ſi enim revelandus fuiſſet locus Paradiſi inferioris, revelandus etiam fuiſſet locus Paradiſi ſuperni atque ſancti. col. 377.

37. Locus ille ubi de Elia dicitur 1. Reg. 17. v. 9. *Ecce præcepi ibi mulieri viduæ ad alendum te:* ſic intelligendus eſt, ut decretum hoc jam factum eſſe ſupponatur à DEO, antequam Elias veniſſet in mundum. Quod notandum & de Præcepto corvis dato, ibid. v. 4. col. 397. & 348.

38. Cùm duæ quædam res occurrunt, quarum altera occulta & altera manifeſta eſt, ambæ appellantur juxta nomen rei manifeſtæ: ſicut exempli gratia, Pectorale & Ephod ſive Thorax Sacerdotis magni, ambo vocantur Ephod ſive thoracis nomine; ita ut nominato thorace, Pectorale etiam ſubintelligatur. Sic nomen Adonai manifeſtum eſt, & Tetragrammaton occultum, unde hoc per Nomen Adonai legitur. col. 413.

39. Si Benedictio non quieſcit ſuper re numerata, (prout dici ſolet:) quæritur quare ergò omnia & ſingula numerata ſint apud tabernaculum divinum; & ſic quoque decimæ? col. 403.

40. Opus tabernaculi & ſanctuarii conſummatum eſt per ſe ipſum: & ſic quoque opus cœli & terræ; quia ſcriptum eſt: Gen. 2. v. 1. *Et perfecti ſunt &c.* nempe per te. Et quamvis ſcriptum ſit ibid. v. 2. *& perfecit Deus in die ſeptimo, &c.* hoc tamen ſic intelligendum, quod adveniente Sabbatho, hoc ipſo perfectum fuerit totum opificium cœlorum & terræ: col. 399.

41. Quæritur quare Deus præceperit Abrahamo, ut ligaret Jizchak filium ſuum; & nō ipſi Jizchako, ut ſeſe ligaret? Ratio hæc eſt, quia niſi Abraham (id eſt, Gratia,) ligaſſet Iſaacum (id eſt, judicium ſeveriſſimum) nihil de Jiſraële manſiſſet ſuperſtes. col. 462.

42. Quadraginta & novem literæ ſunt in Nominibus Tribuum Jiſraëliticarum. col. 25.

43. Ex eo quod dicitur: Ex. 19. v. 3. *Et Moſcheh aſcendit ad Deum, & vocavit eum Dominus:* diſcimus; quod verum ſit illud; qui initium facit ut purificetur, hunc adjuvant. col. 460. [conf. Matth. 9. v. 22. *Confide filia, fides tua ſalvam te fecit.* Marc. 9. v. 24. *Credo Domine, adjuva infirmitatem meam.*]

44. De loco Deut. 26. v. 3. *Annunciavi hodie Domino Deo tuo, &c.* ubi dicendum videtur: Deo noſtro. Vid. col. 141.

45. Quæ venia petendà ſit,ſi quis coram majoribus quædam diſſerere velit. col. 170.

46. Illa hora, quâ Pueri abeunt in domum ſtudiorum, & in domum precum, Deus aſſumit animam illam,eâque delectatur,eique dat munera varia.col.175.

47. Juxta locum illum Ieſch.54.v.13. *Et univerſi filii tui erunt docti Domini*: dicitur, quod Deus virtutem largiatur pueris ut ſtudeant in Lege; quod niſi foret, illi ſtudium hoc ſuſtinere non poſſent. col. 300.

48. De eo,quod dicitur: Rem adeò eſſe difficilem, atque Deo erat fiſſio Maris rubri: quæritur; an ergo fiſſio maris rubri difficilis dici queat Sancto illi benedicto? col. 301.

49. Ubi Deut. 6. v. 5. dicitur: *de toto corde tuo*: intelligitur utraque concupiſcentia,tam bona,quam mala. Fatendum enim homini eſt,quid acceperit de parte boni & de parte mali. col. col. 307.

50. Qui novit univerſale,& non etiam particularia illa, quæ ex univerſali iſto fluunt, ſimilis eſt ei,qui triticum ſeminat,& illud comedit prout crevit. col. 312.

51. Locus ille Jeſch. 66. v. 5. *Dixerunt fratres veſtri, odio habentes vos, abominantes vos propter nomen meum,&c.* intelligendus eſt de opprobriis illis & contumeliis, quibus populi mundani nos conviciantur. col. 329.

52. Omne opus, quod noviter in mundo producitur, à Deo jam conſtitutum eſt (in potentia) intra ſextiduum creationis. col. 348.

LUMEN LEGIS
è dictis in
LEVITICUM.

1. Dicta Sapientum noſtrorum nullo ſanè caſu in dubium vocanda: ne hiſtoria quidem R. Nehoræi, qui ſubmerſus in mari, per miraculum ſalvatus, & certis quibusdam viis deductus eſt in ima Maris profunda, & pervenit in habitationem quandam &c. col. 15.

2. Non prius vaſtata Hieroſolyma,niſi poſtquam neglexerunt Legem.col.37.

3. Quicunque non amplectitur ſtudium Legis, non fit particeps Mentis,nec ſpiritus, ſed Pſychen tantùm accipit: & ſupplicium ejus eſt maximum. col. 41.

4. Idem prolixiùs diducitur. col. 126.

5. Encomium illius,qui occupatus eſt ſtudio Legis. col. 31. & 37.

6. De præmio illius,qui pertigit ad gradum Magiſterii, & informat ſecundùm tradita. Et de pœna illius, qui gradum informandi non attigit, & tamen informat.col.154.

7. In lucerna tres ſunt colores ignis; albus nimirum, niger, & cœruleus; quibus ſimiles ſunt Lex, Prophetæ, & Hagiographa. Lex enim vocatur Lucerna, & lumen. col. 56. [conf. Luc. 24. v. 44. *Neceſſe eſt impleri omnia, quæ ſcripta ſunt in Lege Moyſis, & Prophetis, & Pſalmis de me.*]

8. Encomium & præmium illorum,qui occupantur ſtudio Legis; quodque hi ſubliniores ſint,quàm Propheta mundi. col. 60.

9. Qui-

9. Quicunque amplectitur ſtudium Legis non opus habet victimis & holocauſtis, quia Lex ſublimior his omnibus. col. 60. [conf. Hebr. 10. v. 14. *Unâ oblatione conſummavit in ſempiternum ſanctificatos.*]

10. Qua ratione Lex oblivioni tradenda ſit donec veniat Rex Meſchiach. col. 103.

11. Quicunque diligit Sanctum illum, qui benedictus ſit! vero amore cordis ſui, tenetur media nocte ſurgere ut in Lege ſtudeat: & magna eſt merces ejus. col. 119.

12. Quanta ſit gloria & quam inſigne ſit præmium ejus, qui continuò ſtudio Legis detinetur. col. 123.

13. Prohibitum eſt in Lege informare talem, qui non habet characterem ſanctum, & quanta ſit illius pœna. col. 130. 131. 132.

14. *De laude* atque præmio illorum, qui in Lege ſtudent, prolixè agitur & varia narrantur. *col. 136.*

15. *Si* homines intuerentur ea, quæ ſcripta ſunt in Lege, non peccarent. col. 142.

16. Encomium Legis inſigne; quodque cum eo, qui non ſtudet in Lege nullum habendum ſit commercium, nec approximandum ſit eidem. col. 144. [conf. 2. Tim. 3, 6. *Hos devita: ſunt enim ex his, qui penetrant domos, & captivas ducunt mulierculas oneratas peccatis &c.* Rom. 16, 17. *Obſerveris eos, qui diſſenſiones, & offendicula præter doctrinam, quam vos didiciſtis, faciunt: & declinate ab illis.* 1. Cor. 5, 11. *Nunc autem ſcripſi vobis non commiſceri: Si is qui frater nominatur, eſt fornicator, aut avarus, aut idolis ſerviens, &c. cum hujuſmodi ne cibum ſumere.* Tit. 3, 10. *Hæreticum hominem poſt unam & ſecundam correptionem devita.*]

17. Encomium Legis, ſimile aliud; quodque eadem æquipolleat omnibus ſacrificiis; & quod ipſa nequeat pollui, quia homo per eam purificatur. col. 146. [conf. Matth. 9. v. 13. *Euntes diſcite, quid ſit: Miſericordiam volo; & non ſacrificium.* Actor. 15. v. 9. *Fide purificans corda eorum.*]

18. Surgendum eſſe nocte media & ſtudendum in Lege. col. 146.

19. In quo non eſt Lex, in illo non eſt honor. col. 148.

20. Si magno quis tenetur deſiderio ſtudendi in Lege, & neminem tamen invenit, qui ipſum doceat; ipſe tamen præ nimio amore hoc ſtudium aggreditur ipſe, & hinc inde balbutit; illius ſingula verba aſcendunt ante Sanctum illum benedictum; &c. qui magnus etiam inde plantat arbores, quæ vocantur Salices rivi. col. 155. [conf. Act. 8, 31. *Quomodo poſſum (intelligere,) ſi non aliquis oſtenderit mihi?*]

21. Quicunque conatur cognoſcere myſteria Legis, & tamen improbus eſt; circa illum multi ſunt angeli perditionis &c. qui cogitationes ejus confundunt, ne ingrediatur in id, quod ſuum non eſt. Qui verò probus eſt, & hoc ſtudium amplecti deſiderat, de eo omnes benè loquuntur, eumque introducunt. col. 165.

22. Quicunq; ſtudet in Lege, idem facit ac ſi ſtuderet circa Nomen ſanctum: & quicunque ſeſe à Lege ſeparat, is procul abit ab ipſo DEO ſanctiſſimo benedicto! col. 170.

23. Quantum ſit præmium & quanta ſit excellentia illius, qui media nocte ſurgit, ut diſcat in Lege. col. 171.

24. Doctores & ſtudioſi Legis vocantur domus, ſive prædia urbana intra muros extructa: & qui non ſunt ſtudioſi Legis vocantur domus ſive prædia ruſtica. col.210.

25. Claritas & perſpicuitas Legis nocturno tempore major eſt , quam diurno. col.39.

26. Beatus ille, qui amplectitur Legem: ſed Væ illi, qui Legem non amplectitur. col.41.

27. Prohibitum eſt in Lege informare Gentilem; & quamvis factus ſit proſelytus, attamen niſi obſervet præcepta Legis, habendus adhuc eſt pro ethnico; & vetitum eſt, eundem docere verba Legis. col.130. col.131.132. In ſpecie autem col.170. dicitur: eum qui verba Legis tradit homini non proſelyto, falſificare Legem & Prophetas & Hagiographa. [conf. Matth.10.v.5. *Ad duritiem cordis veſtri, ſcripſit vobis præceptum illud.* Actor.10.v.45. *Et ſtupuerunt ex circumciſione fideles, quia & in gentes gratia Spiritus Sancti effuſa eſt.* Actor.11.v.3. *Quare introiſti ad viros præputium habentes & manducaſti cum illis.* v.18. *Glorificaverunt Deum, dicentes: Ergò & gentibus pœnitentiam dedit Deus ad vitam.*]

28. Dictum illud Deut.29.v.29. *Abſcondita Domino Deo noſtro, & revelata nobis & filiis noſtris* &c. ſic explicatur, ut per abſcondita intelligatur timor & amor Dei; quos nemo novit niſi Deus ſolus: per revelata autem, ſtudium Legis. col.165.

29. Quicunque in lege ſtudent ut propterea mercedem accipiant, illi vocantur ſervi: & qui ſtudium hoc amplectuntur citra reſpectum mercedis, vocantur filii. Et ſuper illos, qui mercedis gratia ſtudent, conſtituti ſunt præfecti quidam, qui vocantur ſervi, qui illis mercedem ſuam præbent. Illis autem, qui citra reſpectum mercedis ſtudent, ipſe Deus ille Sanctiſſimus atque benedictus mercedem dat. col.48. [conf. Rom.8.v.15. *Non accepiſtis ſpiritum ſervitutis iterum in timore: ſed accepiſtis Spiritum adoptionis, in quo clamamus: Abba Pater.* Matth.20.v.8. *Voca operarios, & redde illis mercedem, incipiens à noviſſimis usque ad primos.* Gal.4.v.7. *Jam non eſt ſervus, ſed filius. Quod ſi filius: & hæres per Deum.*]

30. De excellentia illius, qui ſtudet in Lege; deque pœna illius, qui eandem negligit. col.94.

31. De excellentia illorum, qui ſtudium Legis exercent nocte media. col.87.

32. Qui amplectitur Legem, amplectitur ipſum Deum Sanctiſſimum atque benedictum. col.108. [conf. Joh.14.v.21. *Qui habet mandata mea, & ſervat ea, ille eſt, qui diligit me.*]

33. Sanctiſſimus ille Deus benedictus Jiſraëlitis dedit animas ſanctas, ut ſtudeant in Lege: de quorum excellentia vide col.121.

34. Verba Legis dicuntur Aquæ frigidæ. col.114. [conf. Luc.16.24. *Mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti ſui in aquam, ut refrigeret linguam meam &c.* Matth. 10.v.42. *Quicunque potum dederit uni ex minimis iſtis calicem aquæ frigidæ, &c.*]

35. De excellentia illius, qui nocte media in Lege ſtudet. col.115.

36. Quicunque delectatur in Lege, nihil penitus timet. col.121. [conf. 1. Johan.4. v.18.

v. 18. *Timor non eſt in charitate, ſed perfecta charitas foràs mittit timorem, quoniam timor pœnam habet. Qui autem timet, non eſt perfectus in charitate.*]

37. De præmio & excellentia illius, qui nocte media ſurgit, ut in Lege ſtudeat. col. 122.

38. Encomium illius, qui nocte media ſurgit, ut in lege diſcat, & quid de eo exclament; & quomodo eidem benedicant. col. 20.

39. Qui verba legis adeo è corde ſuo tollit, ut eadem obliviſcatur, idem facit ac ſi obliviſceretur ipſius Dei ſanctiſſimi atque benedicti. col. 21.

40. Si quis nocturno tempore ſurgit ut in Lege ſtudeat, eidem Lex manifeſtat peccata ſua, ad inſtar matris, quæ caſtigat filium ſuum. col. 40.

41. Encomium illorum qui in lege ſtudent, præſertim nocturno tempore. col. 61.

42. Quicunque in lege ſtudet, præſertim nocturno tempore, & nocte media ſurgit, & ſtudet, vocatur filius Dei ſanctiſſimi benedicti. col. 171.

43. Quicunque in Lege ſtudet, tenetur elevare vocem ſuam. col. 68.

44. De excellentia illius qui in Lege ſtudet, & quomodo de eo proclamationes fiant. Qui verò in Lege non ſtudet, ab eo aufertur præſentia divina, & cuſtodes illi, qui cuſtodiunt hominem, eum deſerunt. col 92.

45. Inſigne encomium illius qui ſtudioſus Legis eſt. col. 109.

46. De excellentia & præmio illius, qui in Lege ſtudet: & pœnâ ejusdem, qui eam negligit. col. 184.

Sequuntur Loca quædam ob ſimilem materiam ad hunc Titulum relata.

1. Quod circa initium Anni, & diem Expiationis conciones fieri debeant inter multos. col. 11.

2. Interdum Benignitas Abrahami vocatur Nomine אל DEI, interdum etiam Severitas. fol. 13. col. 52.

3. Anima diſcipuli Sapientum vocatur Sabbathum, & feſtum; & anima ſupereminens. Sed pſyche plebeji & idiotæ vocatur brutum. col. 49. [conf. Apoc. 22. v. 15. *Foris canes & venefici, & impudici, & homicidæ, &c.*]

4. Quando Deus ſanctiſſimus atque benedictus decretum aliquod decernit, Scriptura ſic de eo loquitur, ac ſi illud jam eſſet factum; quamvis nondum factum ſit; quia ſcilicet certiſſimè fiet. col. 54.

5. Quomodo concilianda ſint dicta illa, Lev. 21. v. 17. *Vir de ſemine tuo &c. cui fuerit macula non accedet ad offerendum panem Dei ſui.* Et illud: Jeſch. 57. v. 15. *Habitabo cum contrito & humili ſpiritu.* col. 173.

6. Multæ animæ ſunt in homine; nulla tamen illorum licentiam habet loquendi coram Deo ſanctiſſimo atque benedicto, exceptâ illâ, quæ vocatur Neſchamah ſeu Mens. Quare eadem vocatur Spiritus loquens. col. 81.

7. Ad

7. Ad dictum illud Pſal. 39. v. 7. *Veruntamen in imagine ambulabit Vir:* & dicitur; quod hæc Imago Jiſraëlitis detur de loco ſancto: Idolotatris autem de loco immundo. col. 199.

8. Cùm ſcriptum ſit Gen. 2. v. 17. *In die illa, qua comederis ex illa, moriendo morieris:* quæritur quare mors ſtatuta ſit omnibus creaturis (i. e. hominibus) cum tamen non omnes creaturæ peccaverint, ſed Adam ſolus? col. 207.

9. Liber Pſalmorum conſcriptus eſt juxta decem genera canticorum; inter quæ ſupremum omnium eſt Hallelujah. col. 193.

10. Plebeji idiotæ ſervi ſunt populorum mundanorum. col. 49.

11. Dictum illud Lev. 19. v. 32. *Ante canitiem ſurge & honora faciem ſenis:* explicatur de Libro Legis, coram quo ſurgendum eſt; & facies ſenis exponitur de Pentateucho; multò magis autem intelliguntur Diſcipuli ſapientum. col. 167.

12. Quamvis prohibitum ſit in hoc mundo lætitiam capere è rebus mundanis: lætari tamen verbis divinæ Legis licitum eſt. col. 100.

13. Quicunque dicit, Legem tantùm enarrare res mundanas, illius ſpiritus crepet. col. 282.

14. Dictum illud Cant. 5. v. 16. *Iſte dilectus meus, & iſte ſocius meus:* ſic exponitur; ut per dilectos intelligantur illi, qui non ſemper præſentes ſunt alicui: qui verò ſemper præſentes ſunt, dicantur ſocii. col. 2.

15. De Nominibus ſanctiſſimarum Numerationum, אלהִים : יהּ & ſimilibus videatur col. 16. & col. 17.

16. Deus ipſe ſanctiſſimus atque benedictus, item Lex, & pariter circumciſio, Nomine Fœderis vocantur. col. 131.

17. Deus ille ſanctiſſimus atque benedictus vocatur Aqua vitæ ſeu viva. col. 18. [conf. Joh. 4. v. 10. *Si ſcires &c. tu forſitan petiiſſes ab eo, & dediſſet tibi aquam vivam.* Johan. 7. v. 38. 39. *Qui credit in me, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ. Hoc autem dixit de Spiritu, quem accepturi erant credentes in eum.*]

18. Locus ille Cant. 8. v. 7. *Si dederit Vir omnem ſubſtantiam domus ſuæ pro amore contemnendo, contemnent eum.* Sic explicatur, ut per voculam בוז contemnendo, intelligatur dies ſecunda, & ſexta atque ſeptima feſti Tabernaculorum; quibus effundebatur Aqua & vinum ſuper altare. col. 97. [conf. Joh. 7. v. 37. *In noviſſimo die magno feſtivitatis, ſtabat Jeſus, & clamabat, dicens: Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat.*]

19. Dictum illud Lev. 4. v. 22. *Cum Princeps ſ. Prælatus peccaverit* &c. ſic exponitur; ſi nempe cor ejus extollatur ſuper populum; col. 39. [conf. Matth. 24, 49. *Si ſervus cœperit percutere conſervos ſuos, manducet autem & bibat cum ebrioſis, &c.*]

20. Egregia explicatio illius Dicti ſapientum noſtrorum: ſi quis incipit purificari, illum adjuvant. col. 98.

21. Dictum illud Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ: Expiate me, quia diminui Lunam; explicatur col. 142.

22. Dictum illud Lev. 6. v. 1. *Et erit cum peccaverit & deliquerit* &c. ſic exponitur, quod

quod quis reſtituere teneatur quod corrupit. Sicut ſcriptum eſt, Num. 5. v. 8. *Delictum reſtitutum Domino* &c. col. 163.

23. Dictum illud Prov. 21. v. 17. *Qui diligit vinum & oleum, non ditabitur*; ſic exponitur, ut aliæ divitiæ huic dicantur eſſe paratæ. col. 70.

24. Jiſraëlitis tribuitur nomen Zijon. col. 59.

25. Sicut Piſces & locuſtæ non ſubſunt regulis de legitima mactatione; ſed ſufficit quod colligantur: ita Diſcipuli ſapientum non ſubſunt morti; ſed colliguntur: ſicut dicitur Gen. 49. v. 33 & aggregatus eſt ad populos ſuos. col. 73. [conf. Matth. 3. v. 4. *Eſca ejus erat, locuſtæ &c.*]

26. De diſcipulo qui nondum pertigit ad gradum docendi & docet, vid. col. 73.

27. Ad dictum illud ſapientum noſtrorum: Si mulier ſemen ſuum emittat prior, ipſa pariet maſculum: quæritur: cum Deus ipſe ſanctiſſimus atque benedictus decernat de quavis gutta ſeminali, utrum exinde maſculus pronaſci debeat an fæmina; quomodo illud intelligendum. vid. col. 73.

28. Dictum illud Eccleſ. 2. v. 13. ſic exponitur: *Et vidi ego, quod utilitas eſſet ſapientiæ à ſtultitia*, cum qui diſcere vult ſapientiam, quoque diſcere atque ſcire oportere ſtultitiam. col. 83.

29. Quia dicitur Gen. 1. v. 27. *Et creavit Deus* את האדם *hominem in imagine ſua*: hinc patet quod nomen Adam, præſtantius ſit quàm nomina גבר vir; אנוש homo; איש vir. col. 84.

30. Præmium illorum qui fulciunt & ſuſtentant manus diſcentium Legem, major eſt, quam ipſorum Legis ſtudioſorum, quia ſcriptum eſt. Prov. 3, 18. *Suſtentantes eam, beati.* col. 94.

31. Dictum illud Pſalm. 133. v. 1. *Ecce quàm bonum & quàm jucundum*; exponitur de Diſcipulis ſapientum, qui ſtudent in Lege, ſimileſque ſunt præliantibus invicem, & tamen in fraterna hoc faciunt ſocietate, ita ut tandem invicem uniantur cum Gloria cohabitante. col. 106.

32. Quod nemo debeat exponere Legem, coram Magiſtro ſuo. col. 107.

33. Dictum illud Cant. 2. v. 14. *Columba mea in ſciſſuris petræ, in abſcondito gradus.* Sic exponitur, ut per eos qui in fiſſuris &c. intelligantur ſtudioſi Legis; & per eos, qui in abſcondito gradus, pii illius generationis. col. 109.

LUMEN LEGIS
è dictis in
NUMEROS.

1. Quicunque dicit Narrationes Legis, alium non habere ſenſum, quàm illius ſaltem hiſtoriæ, iſtius crepet ſpiritus. col. 282.

2. Rumpantur ilia illius, qui dicit, narrationes Legis tantùm continere res vulgares. col. 288.

3. Quicunque ſtudium Legis proſequitur, idem facit, ac ſi omnes totius mundi victimas offerret; & Deus ſanctiſſimus atque benedictus condonat ei omnia peccata ejus; multique eidem throni parantur pro mundo venturo. col. 302. [conf. Luc. 22. v. 30. *Ut ſedeatis ſuper thronos, judicantes duodecim tribus Jiſraël.*]

4. Mundus non eſt creatus in alium finem, niſi ut Jiſraëlitæ ſtudeant in Lege: Et Deus ſanctiſſimus ipſe, & Lex, & populus Jiſraël uniti ſunt invicem. col. 306.

5. Anima ſive Mens hominis eſt vaſculum Dei ſanctiſſimi benedicti: non autem utitur eâdem, niſi prius eandem depuraverit Igne Legis: ſicut ſcriptum eſt: Jirm. 23. v. 29. Nonne ſic? Verbum meum tanquam ignis. col. 289. [conf. 2. Tim. 2. v. 21. *Si quis ſe emundaverit ab iſtis, erit vas in honorem ſanctificatum, & utile Domino ad omne opus bonum paratum.* Act. 2, 3. *Et apparuerunt illis diſpertitæ linguæ, tanquam ignis, ſeditque ſuper ſingulos eorum: & repleti ſunt omnes Sp. S. &c.* Matth. 3, 11. *Ipſe vos baptizabit in Spiritu & igne.*]

6. In Dicto illo Deut. 29. v. 29. *Abſcondita Domino Deo noſtro, & revelata nobis & filiis noſtris:* per abſcondita intelliguntur myſteria Legis; & per manifeſta, ſenſus literalis & allegoricus ſive tropicus. col. 302.

7. Quicunque in Lege ſtudet, vocatur Pius col. 409.

8. Omnis doctrina Sapientum noſtrorum, ſive Miſchnicorum ſive Gemaricorum, ſtructa eſt ſuper myſterio Legis. col. 452.

9. Cùm verba Legis prodeunt ex ore Jiſraëlitarum, Michaël & Gabriel tanquam Legati DEI ipſius ſanctiſſimi atque benedicti ad eos advolant, quia hic hàbitat in illis. col. 421. [conf. Joh. 14. v. 23. *Si quis diligit me, ſermonem meum ſervabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & manſionem apud eum faciemus.*]

10. De præmio illius qui magis ſemper magisque in lege ſtudet, vid. col. 528.

11. Redemptio Jiſraëlitarum ab exilio, ſeu lytron eorum erit per Legem, quæ vocatur Argentum, à כסף, quod ſit res omnium deſiderabiliſſima. col. 339. [conf. Matth. 20. v. 28. Marc. 10, 45. *Filius hominis venit, ut miniſtraret, & daret animam ſuam redemtionem pro multis.* 1. Pet. 1. v. 18. *Scientes, quod non corruptibilius aurô vel argentô redemti eſtis, de vana veſtra converſatione paternæ traditionis, ſed pretioſo ſanguine, quaſi agni immaculati & incontaminati Chriſti &c.*]

12. Quicunque ſtudet in Lege, idem facit, ac ſi ſingulis diebus ſtaret in monte Sinai & acciperet Legem. col. 341.

13. Quicunque occupatur ſtudio Legis, eundem non tangunt fata ſtellarum & planetarum. Contrarium autem accidit plebejis idiotis, qui in lege non ſtudent. col. 397.

14. Quicunque non honorat Legem & eos, qui in eâ ſtudent, primus eſt qui judicatur feſto novi anni. col. 424. [conf. Joh. 12, 48. *Qui ſpernit me, & non accipit verba mea, habet qui judicet eum: ſermo, quem locutus ſum, ille judicabit eum in noviſſimo die.*]

15. Non eſſe tradenda arcana Legis, alicui qui ineptus eſt. Nec negligendas & vilipendendas eſſe coronulas & apices Legis. col. 451. [conf. Matth. 7, 6. *Nolite ſanctum dare canibus; neque mittatis margaritas veſtras ante porcos, ne fortè conculcent eas pedibus ſuis: & (canes) converſi dirumpant vos.* Matth. 5. v. 18. *Amen dico vobis: donec tranſeat cælum & terra, jota unum aut unus apex non præteribit à lege, donec omnia fiant.*]

16. Qui-

16. Quicunque occupatus eſt ſtudio Legis, vocetur Rex in duobus mundis: quia bis ſcriptum eſt: Pſ. 24. v. 7. & 10. *Quis eſt iſte Rex Gloriæ?* col. 471.

17. Homo non debet manifeſtare verba & arcana Legis, donec ipſi detur licentia. col. 556.

18. Encomium Legis, & quantũ ſit præmium illorũ qui in eâ ſtudent ſemper. col. 227.

19. In lege occurrunt literalia, in quib. tamen occultantur arcana ſumma. Sicut enim Angelus non poteſt videri in mundo hoc, niſi induat indumentum humanum: ſic multò magis Lex divina; in qua ſtulti tantum contuentur veſtem; ſapientes autem non ita. col. 288. [conf. Gal. 4. v. 24. *Quæ ſunt per allegoriam dicta.*]

20. Lex vocatur Chebron (quaſi urbs Sociorum;) quia, qui illius ſtudio detinetur vocatur חבר *ſocius.* col. 304.

21. Qui ſtudet in Lege, liberatur à ſpiritibus noxiis. col. 297. [conf. Luc. 8, 2. *(Erant cum illo) mulieres aliquæ, quæ erant curatæ à ſpiritibus malignis & infirmitatibus.*]

22. Qui Legem præſcindit, i. e. qui dicit Legem ceſſare, & officio functam cum enarravit res mundanas; illius dies præſcindentur. col. 307.

23. In illum locum, ubi Diſcipulus ſapientum in hoc mundo novas expoſitiones edit ſuper legem, idem etiam poſt mortem ſuam redire ſolet: & multò magis, ſi inibi conſederint ſapientum diſcipuli & ſtudio legis indulgeant. col. 404. [conf. Matth. 18, 20. *Ubi ſunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi ſum in medio eorum.*]

24. Encomium Legis elegantiſſimum. col. 335.

25. Summam hominis excellentiam conſiſtere in eo, ſi quis ſtudio Legis detineatur noctu atque interdiu in occulto, & non in publico. col. 347. [conf. Matth. 6. v. 4. *Sit eleemoſyna tua in abſcondito, & pater tuus, qui videt in abſcondito, reddet tibi in propatulo. v. 6. Tu cùm oraveris intra in cubiculum tuum: & clausô oſtiô, ora patrem tuum in abſcondito: & pater tuus, qui videt in abſcondito, reddet tibi in propatulo.*]

26. Quanta ſint merita illius, qui novas expoſitiones invenit ſuper Lege. Col. 353.

27. Encomium & præmium illorum, qui in Lege ſtudent; quodque cum Peſtis in mundo graſſatur, Deus perditori præcipiat, ne iſtos tangat. col. 343.

28. Encomium legis & illorum, qui ejus ſtudio delectantur, nec ullam ob cauſam deſiſtendum eſſe ab ea: deque pœna illius qui hoc ſtudium negligit. col. 512.

29. Nihil tantopere promovet Redemptionem Jiſraëlitarum ab exilio, quàm Lex divina, ſi illius ſtudium hi decenter proſequantur. col. 515.

30. Studium Legis melius eſt, quàm omnia ſacrificia, ad impedienda & reſcindenda decreta judiciorum divinorum ſeveriſſima. col. 524.

31. Encomium & præmium illius qui ſtudium Legis amplectitur; & pœna ejus, qui illam negligit. col. 234.

32. Non manifeſtandum eſſe cuivis, cum quis eſt ſtudioſus Legis, niſi neceſſitas expoſcat. col. 300.

33. Encomium Legis, & illius qui ejus ſtudio delectatur. col. 281.

34. Encomium Legis ex ore Doctoris illius Sancti, R. Schimeon ben Jochai. col. 316.

35. Encomium illius, qui nocturno tempore in Lege lucubrat. Hanc enim ob cauſam noctu homines evigilant è ſomno; quamvis arbor mortis dominium habeat in mundum: ne quis dicere queat, ſi experrectus eſſem, noctu, in Lege ſtuduiſſem. col 229.

36. Qui in itinere eſt, ſtudio legis occupetur; quod melius eſt, quàm aliud quidvis. col. 499.

Sequuntur Loca quædam, propter analogiam materiæ ad hunc Titulum relata.

1. Ubicunque occurrit phraſis דיבור ſeu verba faciendi, ibi elevanda eſt vox: ſed ubi occurrit phraſis אמירה ſeu dicendi; ibi non opus eſt elevare vocem. col. 251.

2. Ubicunque dicitur יי אלהים, Tetragrammaton Deus, ibi Nomen intelligitur plenum. col. 262.

3. Ubicunque occurrunt nomina duplicata (ut Abraham, Abraham &c.) ibi accentu diſtinguuntur eadem; excepto Loco, *Moſcheh Moſcheh:* Exod. 3, 4. col. 208. & col. 484.

4. Non alia loquendi formulâ magis exprimitur dolor & anguſtia ſpiritus & animæ, quàm cum præ anxietate cordis exclamant: Pater noſter. col. 379. [Marc. 14, 36. *Abba Pater, omnia tibi poſſibilia ſunt &c.* Rom. 8, 15. *Accepiſtis Spiritum adoptionis, in quo clamamus: Abba Pater,* Gal. 4. v. 6. *Miſit Deus Spiritum filii ſui in corda veſtra clamantem: Abba Pater.*]

5. Egregia explicatio dicti illius Pſ. 51. v. 19. *Sacrificia Dei ſpiritus contritus.* col. 444.

6. Diſcipuli ſapientum ſimiles ſunt poculo benedictionis. col. 422. & col. 454. [conf. Matth. 26. v. 27. *Et accipiens calicem, gratias egit, & dedit illis dicens: Bibite ex hoc omnes.* 1. Cor. 10. v. 16. *Calix benedictionis, cui benedicimus, nonne communicatio ſanguinis Chriſti eſt?*]

7. Membrum aliquod hominis, quo quis implevit præceptum quoddam Legis, dicitur Gratia, benignitas, clementia: & quo quis commiſit peccatum, dicitur judicium, ira, indignatio, furor. col. 479.

8. Silentium intelligitur per Stationem: Ezech. 1, 21. Stant enim, dum homo ſilet, membra pleraque immota, ut cor, pulmo, arteria aſpera, dentes, labia &c. col. 328. [conf. Matth. 13, 2. *Et omnis turba ſtabat in littore.*]

9. Quamvis interdum duo vel tres verſiculi ſenſum habeant occultum: mox tamen iterum textus ſequitur apertus: & mox iterum ſequitur ſenſus occultatus. col. 330.

10. Ubicunque occurrit aliquid Maſculini, quamvis vel centum Fœminina ſimul immiſceantur, omnia tamen Maſculino genere efferuntur. col. 349.

11. Diſcipuli Sapientum, quibus ſunt liberi ſancti, ad Legem tam oralem quàm ſcriptam diſcendam idonei & proni, vocantur duo Altaria. col. 363.

12. Diſcipuli Sapientum ſimiles dicuntur leonibus: è quorum tamen ore facilius eripi poteſt præda, quàm ex ore leonum naturalium. col. 362.

13. Per os intelligitur gradus & potentia, quæ ab excelſis traditur omnibus creaturis. Exempli gratia, os aſinæ denotat gradum & vim quandam aſinæ traditam. Et ſic in

ſic in cæteris. [confer Act. 10, 34. *Aperiens autem Petrus os ſuum dixit.* Apoc. 12. 16. *Aperuit terra os ſuum, & abſorbuit flumen, quod miſit draco de ore ſuo.*]

14. Manna, quod deſcendebat in deſerto, veſtiebatur veſtimentô quodam, [id eſt, naturam quandam corpoream induebat:] ſicut Aſa & Aſael, [duo quidam Angeli lapſi,] cùm deſcenderunt, veſtiti ſunt veſtimentô hujus mundi. col. 384. [confer Apoc. 2. v. 17. *Vincenti dabo edere Manna abſconditum.*]

15. Ubicunque dicitur: וידבר *Et elocutus eſt*; ויגד *Et annunciavit.* ויספר *Et narravit*, ויאמר *Et dixit*; ſingula ſenſum habent proprium. col. 305.

16. Locus ille Ex. 3, 5. *Solve calceamenta tua deſuper pedibus tuis:* explicatur de faciendo divortio ab uxore ſua. col. 342.

17. Locus ille Ex. 20. 6. *Et faciens miſericordiam millibus diligentibus me, & cuſtodientibus præcepta mea:* ſic explicatur, ut intelligatur Revolutio pro bonis, quod ea vel mille vicibus fiat: cùm è contrario impii ſaltem ter revolvantur: juxta illud Jobi 33, 29. *Ecce iſta omnia operabitur Deus vicibus tribus cum viro.* col. 396.

18. Mos eſt Legis-peritorum, qui arcana illius nôrunt, margaritas eloqui Diſcipulis ſuis ſenſu admodum occultatô: ut cum dicunt, mulierem quandam unâ fœtatione uterô geſtaſſe ſexaginta myriades infantum: [ubi intelligunt Moſen:] item ovum quoddam delapſum inundaſſe ſexaginta urbes, &c. In omnibus enim ſublimia latent myſteria. col. 356. [conf. Matth. 7, 6. *Neque mittatis margaritas veſtras ante porcos.*]

19. Antequam promulgaretur Lex divina, omnia dependebant ab influxu ſtellarum; etiam liberi, vita, & alimenta. Cùm autem Lex traderetur Iiſraëlitis, Deus ille Sanctiſſimus atque Benedictus illos, qui ſtudio Legis ſeſe dedunt, exemit è ſubjectione aſtrorum. col. 357.

20. Ubicunque dicitur ויהי *Et factum eſt:* ibi ſubinnuitur ærumna quædam. Si autem dicitur: *Et factum eſt in diebus &c.* indubitatò caſus aliquis lamentabilis ſubindicatur. 425.

21. Quinquageſies in Lege mentio fit Exitus ex Ægypto. col. 500.

22. Ubicunque dicitur *Canticum graduum*; nec additur, quis illud compoſuerit: ibi intelligitur à Spiritu Sancto hæc dici de Iiſraëlitis in exilio detentis. col. 507.

22. Ubicunque in Sohar dicitur היא Illa: ibi intelligitur litera ultima nominis Tetragrammati; & denotatur Numeratio ultima Divinę Emanationis, in qua nulla unquam eſt diviſio. col. 422. & 477.

23. Lex Divina dicitur Panis: Et præceptum unum ſive ritus unicus, vocatur maſſa, ſive forma panis unica, כִּכָּר. col. 451.

24. Diſcipuli Sapientum vocantur Adam & Iiſraël. Sed plebeji & Idiotæ non vocantur Adam nec Iiſraël; ſed ſervi Iiſraëlitis venditi: quia non aliter quàm bruta ſe habent. Et huc refertur illud Ezech. 34, 31. *Et vos pecus meum, oves paſcui mei Adam eſtis.* Ubi per oves & pecus intelliguntur plebeji; voce Adami autem Diſcipuli Sapientum. col. 237.

25. Deus ille Sanctiſſimus atque Benedictus dicitur gaudium. col. 394. [conf. Rom.

 14, 18.

14, 18. *Regnum Dei non eſt cibus & potus, ſed juſtitia, & pax, & gaudium in Spiritu Sancto.* 1. Petr. 1. v. 8. *Exultabitis lætitia inenarrabili & glorificatâ.*]

26. Hillel & Schammai inter gradus ſublimes referebantur hôc modô, ut ille ad benignitatem; hic verò ad Severitatem ſpectaret. col. 453.

27. Pſalmus vigeſimus: *Exaudiat te Dominus in die anguſtiæ, &c.* utiliter recitatur ſuper fœmina difficultate partûs laborante. col. 462.

28. Quicquid in ſe parvum & exiguum eſt, de ſublimibus tamen cùm prædicatur, glorioſum & excellens atque magnificum aliquid denotat. col. 565.

29. Quia Deus ille Sanctiſſimus atque benedictus multis vocatur nominibus atque gradibus; quæritur an propterea in illo ſit multiplicitas ſive diviſio. col. 478.

30. Corpus hominis vocatur ellychnium. col. 486. [conf. Matth. 12, 20. *Linum fumigans non extinguet.*]

31. Animæ juſtorum vocantur herba agri & aves mundæ. col. 399.

32. Omnis ille, in quo eſt Spiritus Sanctitatis, vocatur Angelus. [confer Matth. 11, 16. *Ecce, ego mitto Angelum meum ante faciem tuam.* Apoc. 14, 6. *Et vidi alterum Angelum volantem per medium cœli.*]

33. Explicatio dicti illius Sapientum: Deo nihil placuiſſe in Iiſraëlitis quàm paupertatem &c. col. 522. [conf. Matth. 5, 3. *Beati pauperes Spiritu: quoniam ipſorum eſt regnum cœlorum.*]

34. Illo tempore, cùm Iiſraëlitæ intrarent in terram ſanctam, omni locô, quò incedebant, audiebatur vox quædam dicens: *Hæc eſt Lex illa, quam ſtatuit Moſes coram filiis Iſrael.* Deut. 4. v. 44. Atque hinc intelligitur illud Jeſ. 24. v. 16. *Ab uno extremo terræ ad alterum cantus audivimus in gloriam juſto.* col. 551.

35. Idolum illud, quod coluerunt in Ægypto, in cœlis vocatur Abominatio Ægyptiorum. col. 466.

36. Diſcipuli Sapientum vocantur Sabbathum & Feſta: quia aluntur à plebejis & & idiotis, ſicut Sabbathum & Feſta nutriuntur à diebus profeſtis. col. 236.

37. Pſalmus centeſimus, qui dicitur Pſalmus pro laude ſeu confeſſione: & Pſalmus 149. *Cantate Domino canticum novum*; vocantur Pupilli. vid. col. 324.

38. Lex ſine mandatis vocatur ſterilis. col. 400. [conf. ad Gal. 4, 27. *Lætare ſterilis, quæ non paris.*]

39. Ratio, quare Iiſraëlitæ huc illuc nutent, cum Legis ſtudiô detinentur: non ſic autem cæteri populi. col. 402. 403. [conf. Matth. 11. v. 7. *Quid exiſtis in deſertum videre? arundinem vento agitatam?*]

40. Explicatio elegans dicti illius Sapientum: tres ſociari in producendo homine; Deum nempe cum Patre & Matre. Ubi ſimul explicatur dictum illud Gen. 1. verſ. 26. *Faciamus hominem.* col. 403.

41. Septem partes inveniuntur in arbore, nimirum radix, cortex, medulla, rami, folia, flores, & fructus. Eodemque modo ſeptem ſunt genera explicandi Legem; nimirum ſenſus Literalis; ſenſus Homileticus; ſenſus Allegoricus; ſenſus

Cabba-

Cabbaliſticus ſive Myſticus; ſenſus Arithmeticus; Arcana occulta; & Arcana occultiſſima: qui ſinguli iterum ſubdividuntur in decem modos alios, ut hinc exurgant ſeptuaginta. col. 373.

42. Egregia explicatio de Sacrificiis. col. 444. & 445.

43. Multæ deſcribuntur pœnæ illorum, qui micas ciborum negligunt; qui profundunt ſemen; & qui negligunt Legem. col. 411. [conf. Joh. 6. v. 12. *Colligite, quæ ſuperaverunt fragmenta, ne pereant.*]

44. Egregia & prolixa explicatio de ultima Numeratione, quæ vocatur Corona Iiſraëlis, & quàm variis illa vocetur nominibus, ratione geſtorum variorum. col. 477.

45. Cùm de Moſe dicatur: *Et Deus clamavit ad Moſen.* Lev. 1. v. 1. de Bileam autem dicatur *Num.* 22. verſ. 9. *Et venit Deus ad Bileam:* quæritur, annon Bileam ſic habeatur pro digniore & honoratiore? Simile autem datur de leproſo, qui *ad portam clamat:* ubi Rex foras prodit eumque increpat, ne propiùs aſcendat ad filium *ſuum.* col. 370.

46. Quod ſigillum Dei ſit אמת veritas, quâ denotetur, DEUM eſſe unum: ubi ſimul explicatur dictum Illud: Deut. 6, 4. *Dominus Deus tuus Dominus &c.* quodque hæc tria unum ſint; & in hoc conſiſtit Sigillum Dei, nempe Veritas. col. 307.

47. Illud quod dixerunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ! ventum Septentrionalem eſſe apertum: explicatur de Spiritibus, qui creati dicuntur veſpera Sabbathi inter Soles, ita ut nulla ipſis tributa ſint corpora. col. 339.

48. De Moyſe dicitur: Exod. 3. v. 5. *Solve calceamenta tua*; & de Joſua: Joſ. 5. v. 15. *Solve calceamentum tuum.* col. 280.

49. Gigantes vocantur רפאים, id eſt, remiſſi ſeu relaxati, quia cùm debilitarentur, dimidia ſaltem corporis illorum pars debilitabatur, medietate alterâ incolumi. Mortuâ autem medietate priore, accipiebant herbas venenatas, quibus comeſtis moriebantur: & quia ſic cogebantur ſeipſos occidere; hinc vocabantur רפאים id eſt, αὐτόχειρες. R. Jitzchak dicebat, illos in mare magnum proſiliiſſe, ibique ſubmerſos ſic eſſe mortuos. col. 305.

50. Mori dicitur & ille, qui delabitur, adeoque deſcendit è gradu illo, in quo prius erat, juxta illud: *Et mortuus eſt Rex Ægypti.* Ex. 2, 23. col. 256.

51. Fœmina dicitur filia hujus vel illius, antequam nubat alicui: poſtquam autem matrimonium contraxit, dicitur mulier ſive uxor. col. 330.

52. Locus ille: *Et factum eſt poſt diem tertiam, ut Eſther veſtiretur regno.* Eſth. 5. v. 1. ſic explicatur, quod debilitatio corporis [v. g. per jejunium, ut fecerat Eſther] ſit corroboratio ſpiritus. col. 348. [conf. 1. Cor. 9. v. 27. *Sed caſtigo corpus meum, & in ſervitutem redigo.* 2. Cor. 12. v. 9. *Sufficit tibi gratia mea: nam virtus mea in infirmitate perficitur.*]

53. Pectus linguâ Arabicâ vocatur כח id eſt, fortitudo, vel potentia, vis &c. Hinc intelligi poteſt locus ille Ex. 15. v. 6. *Dextera tua, Domine, magnificata eſt in fortitudine.* col. 371.

54. Iiſraë-

54. Iiſraëlitæ ſcripturam habent & linguam, ita ut in ſingulis literis intueri queant formam atque figuram (ſublimem) prout decet. Populi autem mundani, nec ſcripturam, nec linguam habent, nec contemplari aliquid vel ſcire poſſunt. col. 376.

55. Cum ſcriptum ſit: Malach. 3, 6. *Ego Dominus, & non mutor:* quæritur, quomodo impii benignitatem Dei mutare queant in judicium. col. 256.

56. Deus ille Sanctiſſimus atque Benedictus vocatur אֵל, id eſt, Deus fortis; ut indicetur, illum potentem eſſe ſuper omnem Deum: Et vocatur אֱלֹהִים; ut indicetur, illum eſſe judicem omnium judicum ſupernorum: Et vocatur אָדוֹן quia eſt Dominus omniũ dominantium. Eademque eſt ratio omnium reliquorum nominum Dei. col. 395.

57. Myſterium Cantici ſimplicis, & duplicis, & triplicis, & quadruplicis, explicatur col. 401. 416.

58. Ubicunque dicitur: Et factus eſt dies: ibi intelligitur initium anni. col. 224.

59. Ratio, quare carnis eſus prohibitus fuerit Adamo Protoplaſtæ, & conceſſus filiis Noach. col. 442.

60. Quæcunque dixerit Paterfamilias, id eſt, Deus; id facias: exceptô caſu, quo dixerit: Exi. col. 451.

61. Quod futuris temporibus regnum ſuperborum tollendum ſit è terra. col. 456.

62. De dicto illo Sapientum, nihil incipiendum die ſecunda, & nihil finiendum die quartâ. vide col. 521. & 545.

63. Ubi ſcriptum eſt נְשָׂא ſenſu portandi, ibi denotatur onus. Sed ubi ſcriptum eſt נְשׂוּא ſenſu tollendi, ibi denotatur ablatio oneris. col. 459.

64. Ubicunque occurrit vox מָתְנַיִם, ibi intelliguntur lumbi & pars illorum ſuperior. Sed ubi dicitur חֲלָצַיִם: ibi intelligitur pars femorum & inferior. col. 397.

65. Cùm Deus Legem traderet Iiſraëlitis, pactus quaſi eſt cum populis mundanis, ne præ invidia exhinc contractâ nocerent Iiſraëlitis: ubi ſimul adducitur ſimile aliquod. col. 355.

66. Explicatio illius dicti Eccleſ. 9. v. 10. *Omne quod invenerit manus tua ad faciendum, in virtute tua fac.* col. 338.

67. Cùm in Hiſtoria de vitulo Ex. 32. 28. cecidiſſe è populo dicuntur tria fermè millia: in Sohar hoc ita explicatur, quaſi è Iiſraëlitis ne unicus quidem homo mortuus eſſet. col. 358.

68. Nominum Balak, Bileam, & Amalek duplex expoſitio. col. 368.

69. De Regno Emanativo & Creativo vid. col. 537.

70. De Sene decrepito Sanctiſſimo, & Microproſopo videatur col. 561.

TITU-

TITULUS SECUNDUS.

DOMUS PRECUM.

E Dictis in

GENESIN.

1. De præmio illius, qui pronuntiationi literæ ד in voce אחד ſub recitatione Lectionis, Audi Iſraël, diu immoratur. col. 2. & 8.

2. Tria ſunt precum genera, alterum alterô ſublimius: Oratio; Clamor; & Lachrymæ. Oratio fit voce ſilente: Clamor voce elevatâ; Lachrymæ autem ſuperant omnia. col. 314. [conſ. Heb. 5. 7. *Qui in diebus carnis ſuæ preces, ſupplicationesque ad eum, qui poſſet illum ſalvum facere a morte, cum clamore valido & lachrymis offerens, exauditus eſt pro ſua reverentia.*]

3. Quod homo teneatur elevare vocem ſuam ſub precibus, & attollere oculos ſuos in cœlum. col. 314. [conſ. Joh. 1. v. 41. *Jeſus autem elevatis ſurſum oculis, dixit: Pater &c.* Joh. 17. v. 1. *Hæc locutus eſt Jeſus, & ſublevatis oculis in cœlum, dixit: Pater &c.*

4. Preces dicuntur Scala in terra conſiſtens & ſummitate ſuâ cœlum attingens. col. 347.

5. Quicunque deſiderat, ut preces ejus acceptæ ſint coram Deo illo Sanctiſſimo; is ſtudio Legis occupetur. col. 448.

6. Quandoque non opus eſt, ut homo clarâ voce preces ſuas fundat; ſed ſufficit, ſi tacite id faciat. col. 457.

7. Locus Jeſch. 10 v. 30. *Jubilando eleva vocem tuam filia Gallim*; exponitur de eo, qui laudaturus eſt Sanctiſſimum Deum noſtrum, atque benedictum; ita tamen, ut eidem ſit vox dulciſona; quam niſi habeat, vocem quoque non elevet. col. 523.

8. De præmio illius, qui eſt è numero decem illorum, qui primi ſunt in ſynagoga. Ubi ſimul exponitur dictum illud Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ! Quod Sanctiſſimus Deus noſter atque benedictus iraſcatur, ſi ibidem non inveniat decem: adducto pariter ſimili. col. 44.

9. De pœna illius, qui garrit in Synagoga, quod Deus avertat. col. 45.

10. Prohibitum eſt ſuper impiis orare, ut moriantur; ſed orandum ſaltem eſt, ut convertantur. col. 268.

11. Cum Eccleſia reſpondet; Amen! ſit nomen ejus magnum, &c. remiſſionem habent & quietem, illi qui judicantur in Gehenna. col. 194. [conſ. 1. Cor. 14. v. 16. *Si benedixeris Spiritu, qui ſupplet locum idiotæ, quomodo dicet: Amen, ſuper benedictionem tuam, &c.*]

12. Qui fundit preces ſuas, diſtinctè pronunciare tenetur voces ſingulas, ut accepta ſit precatio ejus. col. 387.

13. Ne precetur homo precationem ſuam, antequam ſplendet Sol. col. 403.

14. Patriarchæ quotidie ter orant pro Iiſraëlitis. col. 474.

15. In oratione pomeridiana, quæ Minchah dicitur, cautior eſſe debet homo, quàm in aliis precibus. col. 486. & 414.] conf. Act. 3. v. 1. *Petrus & Johannes aſcendebant in Templum, ad horam orationis nonam.* Act. 10. v. 30. *Cornelius ait: A die abhinc quarto uſque ad hanc horam, orans eram horâ nonâ in domo mea.*]

16. Cùm homo peregrè abiturus eſt, preces priùs fundere debet ad Dominum ſuum, ut in ſeſe derivet cuſtodiam divinæ præſentiæ. col. 488. [conf. Act. 20. v. 36. *Cùm hæc dixiſſet, poſitis genibus ſuis, oravit cum omnibus illis.*]

17. Cum cantatur Hymnus Paſchalis [Pſalmus nempe 113. 114. 115. 116. 117. 118.] requiruntur tria hominum genera; Pii nempe, reputati ad dextram; Juſti reputati ad ſiniſtram: & Iiſraëlitæ ubique locum habentes. col. 495. [conf. Matth. 26. v. 30. *Et hymnô dictô exiverunt in montem oliveti.*]

18. Hoc tempore, cùm nulla nobis ſunt Sacrificia; Oratio ſupplet locum ſacrificiorum. Et qui benedicit Sanctiſſimo Deo noſtro atque benedicto, is bendictionem ab eodem accipit: qui verò non benedicit Domino huic Sanctiſſimo, nullam quoque accipit benedictionem. col. 525. [conf. Hebr. 13. 15. *Per CHRISTUM ergò offeramus hoſtiam laudis ſemper DEO, id eſt, fructum labiorum confitentium nomini ejus, &c. Beneficentiæ & communionis nolite oblivisci: talibus enim hoſtiis promeretur Deus.*]

19. Oratio Eccleſiæ non revertitur inanis: & quare id ita fiat? Item quod oratio pauperis ſuperet cæteras omnes. col. 385. fol. 97. & col. 386. [conf. Act. 12. v. 5. *Oratio fiebat ſine intermiſſione ab Eccleſia ad Deum pro Petro.*]

20. Perpetuò præmittere homo tenetur Laudem Dei ſui; & deinde precetur: quod didicimus à Jacobo. col. 327.

21. De ordine precum matutinarum & nocturnarum vid. col. 485. & 486.

22. Quod Sanctiſſimus ille DEUS atque benedictus eum, qui ſolus orat, quàm accuratiſſimè examinet, utrum dignus ſit, cujus oratio accipiatur, an minùs: quod non contingit, ſi quis orat cum Eccleſia. col. 495.

23. Licet quis non poſſit attentè meditari ſuper verſiculis Pſalmorum (nec eosdem intelligat:) nihilominùs eosdem recitare tenetur: & ſic quoque in precibus. col. 514.

24. Certum eſt, ſi quis meminerit ſacrificiorum in Synagogis ſive Oratoriis, & in Auditoriis ſive Scholis; illi nullum inferri poſſe damnum, ab angelis commemorantibus peccata ejus; ſed hos potiùs prodeſſe ipſi. col. 261.

25. Qui attendit, quando Sanctiſſimus ille atque benedictus accepturus ſit orationem ſuam: vocatur, *ægritudine cordis affectus* juxta Proverb. 13. v. 12 col. 447. 448.

26. Qui iter facturus eſt, priùs oret. col. 452. & col. 507.

27. Qui iter facit, & non priùs conſilium habet cum Deo illo ſanctiſſimo atque benedicto, (id eſt, preces ad eum fundit:) infidelis eſt, & vocatur ſtultus. col. 186.

28. Unde id diſcatur: quod profundenti lachrymas inter preces ſuas, annihiletur ſententia judicialiter contra ipſum lata: nempe ab expemplo Leæ. col. 470.

29. Quare

29. Quare Angeli miniſtratorii non adjungant ſe *illi*, qui precatur linguâ Aramicâ, ſeu Syriaca: (ut nempe orationem ejus ad Deum deferant.) col. 243.

30. Quo ordine locentur Angeli illi, Michaël, Gabriël, Raphaël & Uriel; primus nempe ad dextram; ſecundus, ad ſiniſtram Schechinæ; tertius ante eam; & quartus poſt illam. vid. col. 258.

31. Qui cum attentione cordis recitat verſiculum primum Lectionis; Audi Iiſraël, &c. eidem hoc ſic imputatur, ac ſi ſe ipſum obtuliſſet ad martyrium pro ſanctificatione nominis divini; hæresque ſit quadringentorum mundorum. col. 300.

32. Quia juxta dictum illud Sapientum, quilibet Magiſtrum ſuum timere debet, ut Deum ipſum; hinc nemo orare debet à tergo Magiſtri ſui: quia hoc ipſo oſtenderet, ſe tantam non habere reverentiam erga Magiſtrum ſuum, quantam habet erga Deum. col. 314.

33. *Oratio* pauperis tranſcendit omnia: hinc homo corde contrito fundat preces ſuas. col. 386.

34. Cùm quis noctu cubitum iturus eſt, prius legat Lectionem Audi Iiſraël &c. & verſiculum aliquem de amore divino. col. 412.

35. Cùm congregantur in Synagoga, decem; & unus ex illis abit; huic Deus ille ſanctiſſimus atque benedictus iraſcitur. col. 445.

36. Quamvis homo confeſſus ſit peccata ſua anni præteriti, & convertatur; utile tamen eſt eadem confiteri omni tempore. col. 216. [conf. Matth. 6. v. 12. *Et dimitte nobis debita noſtra, ſicut & nos dimittimus debitoribus noſtris.*]

37. Qui orare vult pro remiſſione peccatorum ſuorum, primò animum eò dirigat, ut ipſum priùs peccatum expurget; ſicut dicitur: Thren. 3. v. 40. *Scrutemur vias noſtras, & inquiramus, & revertamur ad Dominum.* col. 483.

38. Liber Legis cùm ejicitur è Loco ſuo, ut exulare cogatur in loco quodam alio, expiationem quidem infert peccatorum illius generationis: ſed væ illi generationi, in qua hoc fieri neceſſe eſt. col. 474. & 475.

39. Ratio elegans, quare precatio nocturna ſit arbitraria. col. 486.

40. Inter preces noſtras hæc quoque formula occurrit: & meminit Gratiæ Patribus exhibitæ: quia merita Patrum non abolentur in æternum. Et cùm Iiſraëlitæ in tribulatione ſunt, Deus intuetur iconem Jacobi, inſculptam Throno gloriæ; & propter illum eripit Iiſraëlitas. col. 385. [conf. Luc. 1. v. 72. *Ad faciendam miſericordiam cum patribus noſtris.* Et Joh. 16. v. 23. ubi pro Patribus ſubſtituitur Chriſtus: *Amen, amen, dico vobis: ſi quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.*]

41. Iiſraëlitæ ter in die recitant verſiculum Jeſ. 6. verſ. 3. *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus exercituum: plenitudo totius terræ eſt gloria ejus:* quia ter ita canunt Angeli ſancti per noctem. col. 424.

DOMUS PRECUM.

è Dictis in

EXODUM.

1. De præmio illius, qui debitè in ſe ſuſcipit jugum Regni Cœlorum. col. 283. [conf. Matth. 11. v. 29. *Tollite jugum meum ſupe vos, &c.*]

2. Quia ſcriptum eſt Pſ. 100. v. 2. *Servite Domino in lætitia:* quæritur, quomodo acceptæ poſſint eſſe preces illius, qui in mœrore eſt, ita ut lachrymæ ex oculis ejus promanent? col. 292. ubi plura de dignitate illius, qui cum lachrymis orat.

3. Dum labia hominis muſſitant ſub precibus, cor ejus attentionem habeat, & devotè ad Deum dirigatur: & nocte implebitur deſiderium ejus. Excedit enim ex hoc mundo, & anima ejus ab ipſo egreſſa redit ad Dominum ſuum. col. 382.

4. Qui in mediis precibus ceſſat, easque præſcindit, ille præſcindetur: qui preces abbreviat, illius dies abbreviabuntur, &c. col. 318.

5. Admonitio ſeria, ut homo cum attentione preces ſuas fundat. fol. 28. col. 112.

6. Antequam precatus eſt homo orationem ſuam, non componitur anima ejus in ipſo, quamvis etiam in Lege ſtudeat. col. 386.

7. Quatuor ordinationes fiunt in precibus: ordinatio ſuiipſius; ordinatio mundi hujus; ordinatio mundi ſuperni; & ordinatio ipſarum precum: Prima fit commemoratione ſacrificiorum: ſecunda commemoratione operum hujus mundi in formula illa: Benedictus, qui dixit: Tertia commemoratione turmarum cœleſtium in formula Hallelujah: Quarta fit per octodecim formulas Benedictionum. col. 387.

8. Multa ſunt genera precum; ſed clamor tranſcendit omnia. col. 34.

9. Illô tempore, cùm Sacerdotes expandunt manus ſuas, gloria Divina advenit, & implet manus eorum. col. 403. [conf. Luc. 24. v. 50. *Et ſuſtollens manus ſuas, benedixit eis.*]

10. Cùm oratio cujusdam repellitur, quia indigna eſt, quæ ingrediatur ante Regem Sanctum, hæc traditur in manus Angeli cujusdam, qui vocatur Sahadiel. Et ſi homo ille verâ pœnitentiâ convertitur, & aliam orationem precatur meliorem & decentiorem, prior illa rejecta cum ſecundâ hac ſuſcipitur. Si autem homo iſte non convertitur, genus adverſum orationem illam accipit, & commemorat peccata iſtius hominis. col. 401.

11. De dicto illo, quod portæ lachrymarum non claudantur, vid. col. 440.

12. Datur animal quoddam inter Angelos, cui nomen Baſak, id eſt, fulgor. Et Angelus iſte hanc habet præfecturam, ut numeret omnes illas preces, quæ aſcendunt; & omnia illa verba Legis, de quibus tractatur nocturnô tempore, cùm exurgit aquilo, & nox fit media. col. 441.

13. Qui ex ore ſuo profert verbum aliquod non neceſſarium, & qui polluit os ſuum, vel aliàs peccat coram Domino ſuo, nec convertitur vera pœnitentia; illius preces non accipiuntur, donec pœnitentiam egerit. col. 448. [conf. Matth. 12. v. 36. *Dico*

autem

autem vobis: quod omne verbum otioſum, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die judicii.]

14. De excellentia precum, & de decem primis, qui in Domo precum ſive Synagoga conveniunt. col.448.

15. Quàm acerbum ſit ſupplicium illius, qui intermittit & ceſſat inter tredecim illas laudes formulæ illius יִשְׁתַּבַּח à verbis illis שִׁיר וּשְׁבָחָה usque ad verba בָּרְכוּ col. 233.

16. Tredecim præcepta dantur in verbis illis Deut.6.v.5. *Et diliges Dominum Deum tuum*; usque ad verba v.9. *Et in portis tuis*. col.286.

17. De numeratione dierum manipuli, & quare eandem ſtando fieri oporteat: quodque mulieres ab illa ſint liberæ. col.319.

18. *Encomium* & excellentia illorum, cum Deus in Synagogam advenit, & ibi invenit *decem*, & quanta pœna ſequatur, ſi non inveniat decem. col.290.

19. *De* ſeptem Benedictionibus in copulatione Sponſi & Sponſæ recitatis vid. col. 299. & in Geneſin col.157.

20. In formula Benedictionis, quæ recitatur ſuper copulatione novorum Conjugum, quæ incipit: *Qui creavit gaudium & lætitiam &c.* decem enarrantur ſpecies Gaudii. col.300.

21. De precibus, quæ ſedendo funduntur cum tota materia precum vide col. 315.

22. Nomen Dei celebrandum eſſe quàm optimè, & vero magnoque amore ſuper illo meditandum: item de myſterio & ſanctitate Lectionis: Audi Jiſraël &c. & quâ ratione quis tradere ſeipſum debeat Deo totum. col.387. & 388. [Conf. Rom.12.v.1. *Obſecro vos, fratres, per miſericordiam DEI, ut exhibeatis corpora veſtra (i. e. vos ipſos) hoſtiam viventem.*]

23. Quicunque comedit & bibit illotis manibus, & ſine Benedictione deſuper recitata, de eo intelligendus eſt locus: Lev.19.v.26. *Non comedetis ſuper ſanguine*: & ille accuſatur in ſupernis, ac ſi eſſet præſtigiator & augur. col.386. [Conf. Matth.15.v.2. *Quare diſcipuli tui transgrediuntur traditionem ſeniorum? Non enim lavant manus ſuas, cum panem manducant.*]

24. Dantur præfecti quidam, qui accipiunt illas preces, quæ emittuntur ab his, qui Dominum ſuum ritè ſanctificare nôrunt. Et deinde alii quoque dantur præfecti, qui preces illorum accipiunt, qui ſanctitatem nominis Divini non deprædicant, prout decet: & utræque preces ſimul uniuntur. col.444.

25. Oratio requirit attentas cogitationes & propoſitum Spiritûs liberum, & pronunciationem verborum. col.448.

26. In Oratorio ſive Synagoga faciendæ ſunt duodecim feneſtræ. col.450.

27. Locus ille: Ezech.1.v.8. *Et manus hominis ſub alis eorum &c.* ſic explicatur, ut per manus has intelligatur officium accipiendi preces Jiſraëlitarum, easdemque introducendi, per omnes portas ſupernas. col.468.

28. Homo quotidiè tenetur cibum à Deo petere, quamvis cibos jam habeat in domo ſua. col.109.110.

29. Non abeundum eſt in campum ad peragendas preces, ſed extruendum eſt Oratorium ſive Synagoga pulchra cum omnibus requiſitis feneſtriſque anguſtioribus. col. 105. [Conf. Luc.7.v.5. *Et Synagogam ipſe ædificavit nobis.*]

30. Summoperc monendus eſt homo, ut cautus ſit circa preces pomeridianas, & magnâ devotione ſuper illis meditetur. col.464.

31. Quare neceſſarium ſit, ſpeciatim enarrare peccata ſua; cum tamen omnia manifeſta atque nota ſint coram Deo. col.70.

32. Neceſſe eſt, ut homo elevet manus ſuas tempore orationis ſuæ, non verò extra hoc tempus. col.118.

33. Oratio pauperis citiſſimè ſuſcipitur.col.154.

34. Ratio elegans, quare dicamus è Pſ.69,14. *Et ego oratione mea ad te Domine &c.* Vid.col.164. Idemque latiùs deducitur ſectione Truma. col.278.

35. Qui ſe non incurvat, ſive genua flectit in recitatione formulæ Modim: [cujus verba ſunt hæc: Confitemur tibi, quod tu ſis Dominus, Deus noſter, & Deus Patrum noſtrorum in ſeculum & in ſempiternum &c.] non reſurget in æternum.col.178. [conf. Phil.2.v.9. *Ideò & Deus illum ſuperexaltavit & donavit illi nomen ſuper omne nomen. Ut in nomine Jeſu* (& non amplius in nomine, ſive mentione facta Patrum) *omne genu flectatur*, (quando recitatur Oratio Confeſſionis:) *cœleſtium:* (i.e.animarum in Paradiſo ſuperno degentium;) *& terreſtrium* (i.e. hominum in terra degentium;) *& infernorum*, (i.e. animarum in Paradiſo inferiore conſiſtentium:) *& omnis lingua confiteatur*; (dùm dicitur in Eccleſiis: Confitemur tibi &c.) *quod Dominus Jeſus ſit Meſſias, in gloriam Dei Patris.* (Unde patet, quod formula hæc Modim, in primitivis Eccleſiis ſic recitata fuerit: Confitemur tibi, quod tu ſis Dominus Deus noſter, & Pater Domini noſtri Jeſu, qui eſt Meſſias, in ſeculum & in ſempiternum &c. & quod in iſta Confeſſione flexa fuerint genua, ritu antiquo. Hæc enim formula eſt è numero octodecim benedictionum, quæ non ſunt de recentioribus Judæorum precibus ſed antiquiſſimi jam inſtituti.]

36. Ratio, quare verba illa, Amen, ſit nomen ejus magnum &c. dicantur linguâ Chaldaicâ, videatur col.229.

37. Ratio, quare ſolitarius Hymnum angelicum, Sanctus, Sanctus, Sanctus &c. in formula illa: &c. ובא לציון dicere poſſit: cum in aliis formulis, in quibus verba hæc occurrunt, requirantur decem ad minimum.col.229.

38. Nos in recitatione Hymni iſtius ſanctificatorii plus præſtamus quam Angeli miniſtratorii col. 229.

39. De oratione nocturna; quod ſit res arbitraria. Et quare formula illa; והוא רחום & ipſe miſericos eſt, &c. recitetur diebus profeſtis; non autem in Sabbatho. Et ſic etiam illud: שומר עמו ישראל לעד אמן, & cuſtodit populum ſuum Jiſraël in æternum, Amen. col.230.

40. Egregia explicatio illorum verborum: Et immutat tempora, & ordinat ſtellas, &c. col.131. & col.134.

41.Quan-

41. Quantum ſit præmium illius, qui primus accedit in Oratorium ſive Synagogam. Ubi ſimul fit objectio, è dicto illo Sapientum: Deum cum in Synagogam venit & non invenit decem, iraſci. ad quam reſpondetur per ſimile. col. 232.

42. De acerbiſſima illius pœna, qui in Oratorio ſive Synagoga garrit. col. 233. [confer Matth. 21. v. 12. 13. *Et intravit Jeſus in templum Dei, & ejiciebat omnes vendentes & ementes in templo: & menſas nummulariorum, & cathedras vendentium columbas evertit, & dicit eis: Scriptum eſt: Domus mea domus orationis vocabitur; vos autem feciſtis illam ſpeluncam latronum.*]

43. Quanta ſit vis Canticorum & precum Jiſraëlitarum; & quomodo tres Hierarchiæ Angelorum ſupernorum ad cantica & preces Jiſraëlitarum deſtinentur. col. 233.

44. Ratio, quare ebrius orare non debeat. col. 273.

45. De oratione, & quo ordine accipiatur; & quod debeat eſſe tacita. col. 354.

46. Sex præcepta circa preces obſervanda, quæ dependent ab ore. Primum; Timendum eſſe Deum benedictum: cum dicimus ea, quæ de ſacrificiis agunt; & cantica. Secundum, benedicendum eſſe Sanctiſſimo nomini Divino; cum dici debet formula: ישתבח; Laudetur nomen tuum &c. Benedictus ſis tu, &c. qui vivis in ſecula. Item, Benedictus ſis tu &c. qui formaſti lucem &c. Tertium; Eundem amandum eſſe; cum accedimus ad formulam, Amore magno &c. Quartum; deprædicandam eſſe Unitatem Dei, cum accedimus ad Lectionem: Audi Jiſraël &c. Quintum; A Sacerdotibus benedictionem pronunciandam eſſe ſuper populo. Sextum; tradendam eſſe Deo animam, prono corde, cum procidimus in faciem, & dicimus; è Pſal. 25, 1. Ad te Domine animam meam levabo. Vid. col. 362.

47. Certum eſt eum, qui cum attentione recitat ordinem ſuffimenti, liberari ab omni malo & ab omnibus pravis cogitationibus. col. 391.

48. Ratio, quare quotidie fiat mentio exitus ex Ægypto. col. 388.

49. De anima omnis Viventis, vid. col. 245.

50. Cum homo orat die jejunii, odor atque halitus, qui prodit ab ore ejus, omninò ſimilis eſt ſacrificio. Quodque preces inſtitutæ ſint loco ſacrificii jugis. col. 35.

51. De eo qui peccata ſua quidem ſpecialiter enarrat & confitetur, & tamen non veram agit pœnitentiam. col. 70.

52. De ordine precum, & ſuper quibus inſtituenda ſit meditatio; & de præmio ejus magno qui id obſervat. Item quod ad quemlibet cæli cardinem certi ſint præfecti ſuper preces: quodq; ad hunc cardinem converti debeat, qui precatur ut concidant oſores ejus: & ad cardinem alium, qui precatur ſuper anguſtia ſua &c. vid. col. 352. 353. & 354.

53. In formula illa, quæ incipit &c. עזרת אבותינו Tu es auxilium Patrum noſtrorum ab æterno &c. quater inſtituenda eſt meditatio nominis אמת veritas. col. 388.

54. Duodecim ſunt membra in corpore humano, quę ad cultum divinum ipſo opere exercendum requiruntur. Et ſic quoque duodecim ſunt membra divini cultus interna, quæ conſiſtunt in ſpiritu & precibus hominis, in quibus magna latent myſteria, quæ homines ignorant. col. 352.

55. Quan-

55. Quanta ſit excellentia precum, quæ fiunt cum attentione, & quo ordine ſuſcipiantur. col. 353.

56. Admonitio ſeria, ut homo quotidie cum attentione recitet Canticum Maris rubri: quodque præmium ejus quaſi infinitum ſit. col. 95. & 96.

57. Non quilibet homo eâ pollet Sapientiâ, ut adimplere ſciat voluntatem Dei Sanctiſſimi atque benedicti, & propterea precibus opus eſt. col. 166. [conf. Jac. 1. v. 6. *Si quis autem veſtrûm indiget Sapientia, poſtulet à Deo &c.* 1. Theſſ. 5. v. 17. *Sine intermiſſione orate.* Judæ v. 20. *In Spiritu Sancto orantes vosmet ipſos in dilectione Dei ſervate &c.*]

58. In Pſalmo 145. [qui ſecundum ordinem Alphabeticum conſcriptus eſt,] ſemper altera pars verſiculi incipit à litera Vav, excepta litera ח & litera ק; quarum una denotat peccatum, & altera eſt media vocis שקר i. e. mendacium: unde etiam duæ hæ literæ non inveniuntur inter nomina tribuum. col. 315.

59. Admonitio ſeria, ut cum attentione recitentur preces. col. 112. fol. 28.

60. Mentionem faciendam mixturæ ſuffimenti, omni tempore veſpertinô & matutinô, ante omnia Cantica & Laudes. col. 392. 393.

61. In omni Benedictione digiti elevandi ſunt ſurſum. col. 372.

62. Qui complet numerum denarium in Synagoga, tantundem habet præmii, ac cæteri novem: ad inſtar Numerationis ultimæ, quæ perficit decadem Divinæ Emanationis, eamque totam in ſe includit. col. 153.

63. Hiſtoria de quodam, qui deſiliit de tabulato ædium, ut intereſſet recitationi Hymni Angelici: *Sanctus* &c. col. 293.

64. Sex gradus eſſe debent in ſuggeſto, è quo prælegitur Lex Divina; & liber Legis gradus eſt ſeptimus. col. 369.

DOMUS PRECUM
è dictis in
LEVITICUM.

1. Qui non numerat numerum manipuli (inter feſtum Paſchatos & Pentecoſtes,) non dicitur purus. col. 187.

2. Quamvis Jiſraëlitæ ſint in exilio, ita ut quaſi ſeparati ſint à Deo: nihilominus Sanctiſſimus ille Deus atque benedictus maturat adventum ſuum in Synagogam. col. 3.

3. Prius homo ſeſe exhilaret in Lege, & deinde fundat preces ſuas. col. 11. & 12.

4. Cautiùs recitandam eſſe Orationem pomeridianam; additâ ſimul ratione. col. 115.

5. Jiſraëlitæ vocantur filii & Servi Dei: quicunque enim Deum Sanctiſſimum atque benedictum tantùm cognoſcit generaliter, ille vocatur Servus: qui verò eundem novit ſpecialius, vocatur Filius, ſicut filius accuratè novit, & perquirit omnia ſecreta patris ſui. Inter preces autem aſſumenda eſt tàm filii quàm ſervi qualitas. Vide de his prolixiùs col. 216. [Conf. Rom. 8. v. 14. 15. 16. *Quicunque Spiritu Dei aguntur, hi ſuunt filii Dei: Non*

Non enim accepiſtis Spiritum ſervitutis iterum in timore: ſed accepiſtis Spiritum adoptionis: in quo clamamus Abba Pater. *Ipſe enim Spiritus teſtimonium reddit Spiritui noſtro, quod ſumus filii Dei.* Gal. 3. v. 26. *Omnes filii Dei eſtis per fidem, quæ eſt in Chriſto Jeſu.* Gal. 4. v. 6. 7. *Quoniam autem eſtis filii Dei, miſit Deus Spiritum filii ſui in corda veſtra, clamantem: Abba Pater. Itaque jam non amplius eſt ſervus, ſed filius. Quod ſi filius & hæres per Deum, Dei per Chriſtum.*]

6. Qui linguam habet maledicam, illius precatio non intrat ante conſpectum Dei ſanctiſſimi atque benedicti. col. 94.

7. Si Angelus Eccleſiæ pravus eſt, nullius valoris quoque eſt Eccleſia, cui ipſe præeſt. col. 300. [Conf. Apoc. 1. v. 20. *Septem ſtellæ Angeli ſeptem Eccleſiarum ſunt.*]

DOMUS PRECUM

è dictis in

NUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. Quicquid vocari debet nomine Precum, proferri debet labiis & ore hominis; quia quod homo cogitat & meditatur in corde ſuo, nondum dicitur verbum, niſi poſtquam prodiit è labiis. col. 503.

2. Quæ ſit differentia inter קדוש & inter קדש ſine ו. vid. 575.

3. Quod verba illa: *Sanctus, Sanctus, Sanctus*, reſpectum habeant ad tres mundos. col. 493.

4. Qui ad ſingulas Benedictiones reſpondet, Amen, illi aperiuntur Portæ cæleſtes, & benedicuntur ſuperni & inferni: & cum eidem opus eſt, Sanctiſſimus Deus atque benedictus ipſi omnes portas aperit, ſuperiores & inferiores, quamdiu ipſe adhuc eſt in hoc mundo: & cum anima ejus ab ipſo diſcedit, eadem defertur in Regnum ſupernum, ubi exclamant coram ea, quod dicitur Jeſ. 26. v. 2. *Aperite portas & ingrediatur &c.* Si quis autem non reſpondet Amen, coram illo occluduntur omnes hæ portæ; tandemque detrunt eum in imum habitaculum Gehennæ, quod vocatur *terra obſcuritatis:* Job. 10. v. 22; *vel duplicata:* idemque etiam vocatur *Abaddon*, ſive *perditionis locus.* Prov. 15. v. 11. col. 555. [Conf. Apoc. 9. v. 11. *Et habebant ſuper ſe Regem Angelum abyſſi, cui nomen Hebraice Abaddon, Græcè autem Apollyon, & Latinè habens nomen exterminans.*]

5. Deus Sanctiſſimus atque benedictus, orationem pauperis præ omnibus ſuſcipit precibus; hinc ſcriptum eſt: Pſal. 102. *Oratio pauperis cum deficit angore.* Sicut dicitur: Gen. 30. v. 42. *Pecora debilia pro Labano.* Hinc quilibet ſeipſum reddere debet pauperem, cùm precaturus eſt. col. 360.

6. Qui inter preces ſuas quatuor aſſumit gradus ſequentes, ille certus eſſe poteſt, quod oratio ejus ſuſcipiatur: nimirum ſi ſit pius; pauper; ſervus; & tradens ſeipſum pro Sanctitate Nominis benedicti. col. 360. 420.

7. Cum autem ſeipſum reddit pium; ſpecialiter confiteatur peccata ſua. col. 361. [conf.Jac.5.v.16. *Confitemini alii aliis peccata veſtra.*]

8. Sub precibus componendi ſunt pedes, & tegendum eſt caput, & claudendi ſunt oculi &c. & qui oculos ſuos aperit ſub precibus, ille gravi mulctatur pœna. col. 494. [conf.1.Cor.11.v.4. *Ubi Paulus Græcis, accommodando ſeſe ad ritum eorum patrium, de capite contrarium præſcribit.*]

9. Si quis, qui mentionem facit bonorum proximi, v. 9. liberorum ejus, vel divitiarum, vel eruditionis aut gradus ejus, eidem benedicere tenetur oculo bono, i. e. ex animo, & non oculo malo ſive ex invidiâ: multò magis benedicere tenemur DEO ſanctiſſimo atque benedicto, ex intimo cordis affectu.col.226. fol.57. [conf.Matth.20.v.15. *Non licet mihi, quod volo, facere? An oculus tuus malus eſt, quia bonus ſum?* Matth.6.v.23. Luc.11.v.34. *Si oculus tuus fuerit ſimplex, totum corpus tuum lucidum erit: ſin autem malus fuerit, etiam corpus tuum tenebroſum erit.*]

10. Quid requiratur ad preces, ſive quoad opera, ſive quoad verba & os? vid. col. 232.

11. Cum Sacerdotes aſcendunt in locum illum elevatum, unde benedicere ſolent populo; Gloria divina cohabitans reſidet in digitis manuum eorum.col.278.

12. Quare etiam prohibitum eſt illos aſpicere.col.153. Vide plura de dignitate Loci iſtius benedictorii. col.274.

13. Levita ille, qui Sacerdoti benedictionem pronunciaturo manus lavat, ſeipſum prius ſanctificare, i.e. manus lavare debet.col.276.

14. Dictum illud; qui abbreviat, abbreviabitur: ſic exponitur; qui breviter reſpondet Amen, illius vita abbreviatur in hoc mundo.col.307.

15. Dictum illud; qui abbreviat, prolongatur; ſic exponitur: qui brevi raptu pronunciat literam Aleph in voce אחד, Lectionis, Audi Jiſraël &c. illius dies annique prolongantur. col.307.

16. Quicunque non inflectit corpus & genua ſua ſub recitatione Formulæ, מודים Confitemur &c. è corpore ejus fit ſerpens. Qui in Synagogam ingreditur, quaſi duas occupaturus portas, is adhæret Domino ſuo. Qui ſpeculatur ſuper effectu orationis ſuæ, procul eſt ab exauditione.col.311.

17. Tria ſunt orationum genera: Oratio Moyſis; cui non fuit ſimilis inter Prophetas. Oratio Davidis; cui non fuit ſimilis inter Reges. *Oratio pauperis* Pſal.102.v.1.quæ ſuperat cæteras omnes. Et quamvis etiam ſcriptum ſit Chabak. 3. v.1. *Oratio Chabbakkuk* &c. Hoc tamen eodem modo non exponitur.col.360.

18. Homo tenetur ſpecialiter confiteri peccata ſua; & quamvis non omnia enarrare queat, quæ per totam vitam ſuam commiſit, quia multa oblitus eſt; nihil tamen refert: Symbolum autem hujus habemus in Inquiſitione fermenti. col.360. [conf.1.Cor. 5.7. *Expurgate vetus fermentum, ut ſitis nova conſperſio, ſicut eſtis azymi.*]

19. Antequam Jiſraëlitæ congregantur in Synagogis, Genus adverſum circumit, & præcludit omnia lumina ſuperna, ne effulgeant ſuper mundum.col.362.

20. Omnes in mundo homines eunt in Synagogam ut excitent divinitùs influxum aliquem: ſed pauci ſunt, qui modum iſtius exſuſcitationis ſciunt. col. 349.

21. Ter in die Pars adverſa cum Uxore ſua abeundo per mundum, circumvolitat in montibus caliginoſis: atque tunc tempus eſt orandi; quia tum temporis accuſatores abſentes ſunt. col. 362.

22. Ter in die recitare Laudem Davidis, ſive Pſalmum 145. nemo obligatus eſt; ſed bis tamen: & prima quidem vice in laudem Regis ipſius. col. 424.

23. Quicunque confitetur peccata ſua, ab illo diſcedunt judices Tribunalis, & ipſe à ſolo Deo judicatur. Imò hanc enarrationem quis etiam facere poteſt per mandatarium. Vid. col. 425.

24. Quicunque iter facturus eſt, prius componat animum ad orandum. col. 499.

25. Adhortatio ſtrenua ut homines in Synagogam properent, tam manè quàm veſperi: deque præmio illius inſigni, qui primus eſt in eâ. col. 239.

26. Cum Sacerdotes expandunt manus ſuas, homo ſedeat in timore & tremore cum ſilentio. col. 274. & col. 286.

27. Sacerdos benedicere tenetur populo in charitate & amore plurimo. Ubi ſimul narratur hiſtoria de ſacerdote quodam, qui mutatus eſt in cumulum Oſſium antequam abſolverat benedictionem; quia non benedixerat ex intimo cordis affectu. col. 278.

28. Turris ſive ſuggeſtum Synagogæ, unde prælegitur Lex divina, debet habere ſex gradus. col. 312.

29. De pœna illius, qui non ex omnibus viribus ſuis reſpondet: Amen, ſit Nomen ejus magnum. col. 405.

30. Homo inter precandum aſſumere debet qualitatem ſervi; ita ut ſub benedictionibus primis ſimilis ſit ſervo, qui enarrat laudes domini ſui; in mediis ſervo, qui præmium accipit à domino ſuo; & in ultimis, ut accipiens præmium & abiens &c. col. 410.

31. Deus Sanctiſſimus atque benedictus dixit ad exercitus ſuos ſupernos: nullas preces intromittendas eſſe in Palatium ſuum, donec in illis appareant decem requiſita, de quibus vid. col. 415.

32. Incurvatio corporis facienda eſt, cum dicitur: Benedictus &c. & elevatio fieri debet, cum profertur nomen Dei. col. 420.

33. Hominem currere debere ad preces, & ad Lectiones Sabbathinas, & ad omnia præcepta: & ſub precibus componendos eſſe pedes; elevandum cor; & demittendos oculos. col. 451. [Conf. Luc. 18. v. 13. *Nec volebat oculos ad cœlum elevare.*]

34. Oraturus coronatus eſſe debet Phylacteriis. col. 422.

34. Et internum ſimile eſſe debet ipſius externo. col. 422.

35. De præmio illius, qui in ſe ſuſcipit jugum Regni cœlorum per Lectionem Audi Iſraël. col. 436.

36. Quâ ratione ordo precum inſtitutus ſit reſpectu ſacrificiorum. col. 446.

37. Odor precum Jiſraëliticarum æquiparatur Myrrhæ & thuri: tempore Sabbathi autem melior cenſetur ſuffitu omnium aromatum. col.449. [Conf. Apoc. 5. v. 8. *Habentes ſinguli citharas & phialas aureas plenas odoramentorum, quæ ſunt orationes Sanctorum.* c. 8. v. 3. 4. *Et alius Angelus venit, & ſtetit ante altare, habens thuribulum aureum: & data ſunt illi incenſa multa, ut daret de orationibus Sanctorum omnium ſuper altare aureum, quod eſt ante thronum Dei. Et aſcendit fumus incenſorum de orationibus Sanctorum, de manu Angeli coram Deo.*]

38. Quare diebus profeſtis recitetur formula: Et ipſe eſt miſericors &c. non autem die Sabathi. vid. col. 450.

39. Cùm homo venit in Synagogam, ſeipſum prius purificat commemoratione ſacrificiorum &c. & quare octodecim benedictiones ſtando recitentur. col. 496.

40. De aliis requiſitis iſtarum precum. vid. col. 232.

41. Quicunque in Synagogam abit inſtructus eſſe debet phylacteriis capitis & brachii! quod niſi fiat, ne etiam recitet è Pſal. 5. v. 8. *Et ego in multitudine miſericordia tua introibo domum tuam.* col. 506. [Conf. Matth. 23. v. 5. *Dilatant phylacteria ſua.*]

42. A formula: *Qui creat lucem &c.* usque ad preces octodecim oratio dicitur ſedentaria: ipſæ autem formulæ octodecim vocantur oratio ſtationaria. col 424.

43. De præmio illius, qui benedictionem recitat, ad quam quis reſpondet Amen: & quantum ſit præmium illius, qui reſpondet Amen. vid. col. 517.

44. Genua flectenda eſſe in benedictionibus, cum dicimus: Benedictus: & caput inclinandum eſſe, cum dicimus Tu. col. 518.

DE PENICULAMENTIS.

45. Non pauciores nectendos eſſe nodos in quolibet filo peniculamenti: nec plures quàm tredecim. col. 333. [Conf. Matth. 23. v. 5. *Et magnificant fimbrias veſtimentorum ſuorum.*]

46. Qui non amicitur veſte fimbriatâ in hoc mundo, ille in mundo futuro veſtitur veſtibus impuris & ſordidiſſimis; plurimique lictores hominem talem corripiunt, eumque abducunt in Gehennam. col. 331.

47. Veſtis, in qua non eſt peniculamentum, vocatur veſtimentum perfidorum. col. 332.

48. Quàm magnum ſit præmium fimbriarum. 500.

49. Qui è domo ſua egreditur involutus pallio fimbriatô & inſtructus phylacteriis, illum duo Angeli comitantur usque ad Synagogam: & Angelus ille noxius, qui adſtat portæ abinde diſcedit: & ipſe inſequitur veſtigia gloriæ Divinæ unà cum duobus illis Angelis; auditque benedictiones illorum, quibus ipſi benedicunt: iisque reſpondet Amen. col. 332.

50. De præmio illius, qui amicitur veſte peniculata, & applicat phylacteria, & obſervat ſchedulam poſtis in porta domus ſuæ, atque ſic abit in Synagogam. Item de pœna illius, qui iſta negligit. col. 506.

DE

DE PHYLACTERIIS.

51. Qui coronatur Phylacteriis, vocatur Rex hîc infra, ſicut Deus Sanctiſſimus atque benedictus vocatur Rex ibi ſupra. col. 514.

52. Tres illi nodi, qui nectuntur ſuper digito, in loro phylacterii fiunt reſpectu trium illarum vocum: Sanctus, Sanctus, Sanctus. col. 419. & 422.

53. Quàm magnum ſit præmium illius, qui applicat phylacteria. vid. col. 500.

DE SCHEDULA POSTIUM.

54. Admonitio ſedula de circumſpecto uſu Schedulæ poſtium, & quomodo illa hominem dirigat in viam rectam. col. 499. it. col. 506. 507. & 509.

55. Qua benedictione benedicatur ei, qui Schedulam in poſte occultat; & de pœna illius, qui eandem negligit. col. 509. [conf. Joh. 10. verſ. 9. *Ego ſum oſtium, per me ſi quis intraverit, ſalvabitur: & ingredietur, & egredietur, & paſcua inveniet.*]

56. *In* Schedula poſtium deſcripta eſt tota ſectio Lectionis Audi Iiſraël, exceptô textu de fimbriis: cujus complemetum tunc accedit, cum homo per portam exit & intrat involutus palliô fimbriatô. col. 332.

57. Multæ catervæ ſanctæ præſtò ſunt, cùm homo ſchedulam poſti ſuæ imponit; quæ omnes exclamant ex Pſ. 118. v. 20. *Hæc eſt porta Domini, juſti intrabunt per eam.* col. 508.

58 Phylacterium brachii vocatur ſedentis: capitis autem vocatur ſtantis. vide in Geneſin col. 314.

59. De præmio illius, qui applicat Phylacteria: & de pœna ejus, qui eadem negligit. vide in Geneſin col. 331.

60. De Phylacterio brachii, quodque benedictio ſuper illud ſedendô recitari debeat juxta quosdam: vide in Exodum col. 235. v. 247. Et in Levit col. 186.

61. Neceſſe eſt, ut in Phylacteriis adhuc appareat aliquid de pilo vitulino. Rationem vide in Exodum col. 424.

62. De myſterio textuum in phylacteriis deſcriptorum. videatur in Exodum col. 280. & col. 300.

TITULUS TERTIUS.

SEMITA ELEEMOSYNARUM.

E Dictis in

GENESIN.

1. Excellentia Eleemoſynæ liberat à morte. col. 274.

2. Qui liberalis eſt erga pauperes, dignus eſt, ut mundus propter illum conſervetur. col. 282.

3. Qui non refocillat animam pauperis in hoc mundo, illius animam Deus Sanctiſſimus atque benedictus non refocillabit in mundo venturo. col. 282.

4. In omni gaudio aſſociandi ſunt pauperes: & quanta ſit pœna illius, qui hoc negli-

git unà cum hiſtoria quadam. vid. col. 35. [conf. Luc. 14. verſ. 13. *Sed cum facis convivium, voca pauperes, debiles, claudos & cæcos: & beatus eris, quia non habent retribuere tibi.*]

5. Deus Sanctiſſimus atque benedictus homini largitur divitias, liberos & omnia bona, ut horum beneficiô impleat voluntatem Divinam: ſi verò per illa extollitur, iisdem quoque punitur. col. 296.

6. Cùm judicia Divina in mundo ſæviunt, Deus Sanctiſſimus atque benedictus ei homini, quem diligit, mittit donum quoddam, id eſt, pauperem, ut eidem opituletur, atque benefaciat: quod ſi fiat, Deus hunc hominem filô quôdam ſive tenui quôdam ſignô benignitatis ſignare ſolet; cumque judicium in mundum venit, Angelus perditor conſpectô hôc ſignô, illum ipſum non attingit. col. 274.

7. Moris eſſe in terra, ut novis conjugibus donentur munera. col. 346.

8. Inter officia hoſpitis eſſe, ut faciat voluntatem patrisfamilias, quamvis aliàs ipſe hoſpes ſic agere non ſoleat. Exemplum autem hujus proponitur in ipſo Deo, cùm hoſpes eſſet Davidis. col. 345.

9. Avari homines, qui uſque adeò obdurarunt cor ſuum, ut theſauros ſibi cumulent, & nullam dent Eleemoſynam, intelliguntur in loco illo Proverb. 10. v. 2. *Non proderunt theſauri impietatis.* col. 442.

10. Nec plus laudatur, nec plus plangitur homo, quàm honor ejus fert. col. 492.

11. Qui ſuſtentat Studioſos Legis, meretur accipere divitias hujus & alterius mundi. col. 510.

12. Cùm fames in mundo graſſatur, duo eidem præpoſiti ſunt Spiritus. Et ſi populi mundani aliis benefaciunt & Eleemoſynas diſtribuunt, potentia illorum corroboratur. Si autem Iiſraëlitæ Eleemoſynas largiuntur, potentia illorum infringitur. Et certi præpoſiti huic pœnæ præſunt, ut quamvis comedant homines, non tamen ſaturentur. col. 481. [conf. Luc. 15. v. 14. *Et poſtquam omnia conſumſiſſet, facta eſt fames valida, &c.* Item Act. 11. v. 28. *Agabus ſignificabat per Spiritum, famem magnam futuram in univerſo orbe terrarum.*]

13. Quanta ſit excellentia eorum, qui pacem diligunt. col. 444. 445. 446. [confer Matth. 5. v. 9. *Beati pacifici, quoniam ipſi filii Dei vocabuntur.*]

14. Deus Sanctiſſimus atque benedictus in mundo creavit ſapientes & inſipientes; juſtos & impios; divites & pauperes ſibi invicem oppoſitos, ut iſti his benefaciant. Et vide plura de excellentia Eleemoſynæ col. 458. it. col. 455. fol. 115. [conf. Hebr. 13. v. 16. *Beneficentiæ nolite oblviſci.* 1. Timoth. 6. verſ. 18. *Divitibus præcipe, &c. facilè tribuere, communicare.*]

15. Qui eleemoſynam largitur, non eſt quod metuat feras beſtias, quia in illo effigurata eſt imago Divina, per quam dominium habet in omnia viventia. Cujus exemplum eſt Nebucadnezar col. 41. [conf. Coloſſ. 3. v. 10. *Qui renovatur in agnitionem, ſecundum imaginem ejus, qui creavit illum.* 2. Cor. 3. v. 18. *Nos omnes &c. in eandem imaginem transformamur.*]

16. De

16. De excellentia illius, qui cibat pauperes. col. 376.

17 Quanta ſit excellentia illius, qui ægrotum commovet, ut convertatur à peccatis ſuis. col. 300. [conf. Jac. 5. v. 20. *Qui converti fecerit peccatorem ab errore vitæ ſuæ, ſalvabit animam a morte.*]

18. Homo tenetur comitari hoſpitem ſuum: Ab iſta enim deductione dependent omnia; & talis in ſe derivat præſentiam Divinam. col. 275. [conf. Act. 20, 38. *Et deducebant eum ad navem.* Act. 15. v. 3. *Illi deducti ab Eccleſia pertranſibant, &c.* Act. 21. v. 5. *Profecti ibamus deducentibus nos omnibus, cum uxoribus & filiis uſque foras civitatem.*]

19. Hoſpes laudandus eſt, (non verò extenuandus.) col. 243.

SEMITA ELEEMOSYNÆ.

è dictis in

EXODUM.

1. Qui convivam invitat, cum illo etiam converſetur, & non cum alio. col. 82. [conf. Luc. 7. v. 44. *intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dediſti: oſculum mihi non dediſti: oleo caput meum non unxiſti.*]

2. Certi quidam præfecti præſunt, & inſpectionem habent ſuper illos, qui conſolantur pauperes, vel afflictos corde ſuô: item illos, qui ambulant in via præceptorum, & qui miſericordiam exercent erga mortuos: & mentionem eorum faciunt, ut effiguretur forma ejus in ſupernis, & ipſe introducatur in mundum venturum. col. 449 [conf. Matth. 25. v. 34. 35. *Venite benedicti Patris mei, poſſidete paratum vobis regnum à conſtitutione mundi: eſurivi enim, & dediſtis mihi manducare: ſitivi, &c.*]

3. Certi quidam Præfecti inſpectionem habent in eos, qui viſitant pauperes, illosque docent, quomodo inquirere debeant in opera ſua, & converti verâ pœnitentiâ: talis enim quaſi ſit curator ejus & advocatus, ut eundem eripiat à judicio. col. 108. & 449 [conf. Matth. 25. *Ægrotavi & viſitaſtis me.*]

4. Qui miſeretur pauperis, & nummos ſuos erogat in Eleemoſynam, & in Sabbatha atque feſta; eidem Deus Sanctiſſimus atque benedictus hæc omnia retribuit dupliciter: quaſi nimirum pecuniam ſuam mutuò dediſſet Domino, ſicut ſcriptum eſt: Eccleſ. 8. verſ. 15. *Et ipſe mutuò dabit ei in labore ſuo.* col. 458.

5. Si quis pauperem ad menſam ſuam aſſumat, & verba Legis inter cibos contempletur; illa menſa dignum eum reddit, ut particeps fiat mundi omnium ſummi: & duo Angeli veniunt, & duabus benedictionibus benedicunt ei. col. 274. [conf. Luc. 14. v. 13. *Sed cum facis convivium, voca pauperes.*]

6. Benefaciendum eſſe pauperibus de menſa noſtra. vid. col. 298.

7. De magno præmio illius, qui libenter erogaret Eleemoſynam, & obſervaret præcepta, quamvis in poteſtate ejus non ſit. Item de eo, qui conſolatur pauperem, & hortatur ægrotum, ut convertatur. col. 444. 449. 450.

8. Pauper,

8. Pauper, qui ad hominem aliquem accedit, donum eſt Regis cœleſtis: quare hic hilari vultu eundem ſuſcipere tenetur: & Deus Sanctiſſimus atque benedictus ipſi hoc, imputat, quaſi hunc hominem de novo creaſſet. col. 347.

9. Homo tenetur pauperi fruſta panis frangere in conſpectu ejus, ne ille erubeſcat juxta illud: Jeſ. 58. v. 7. *Nonne frangere debes eſurienti panem tuum*. col. 347. idque facere debet de pane proprio, & non de injuſto, vel rapto: qui enim hoc facit in cauſa eſt, ut peccatorum ejus fiat commemoratio. col. 347.

10. Qui ab alio quicquam accipit, vocatur domus reſpectu illius, qui dat. col. 5.

11. Quàm magnum ſit opus Eleemoſynarum cum multis hiſtoriis huc pertinentibus. vid. col. 108.

12. Multa genera ciborum ſupernorum dantur pauperibus & ægrotis & ſtudentibus in Lege, è loco omnium ſummo. col. 108. & 109.

13. Sunamitis appellatur mulier excellens, quia cum gaudio excepit hoſpitem ſuum, & pecuniam pro illo erogavit. col. 76.

14. De Excellentia Eleemoſynæ videantur plura col. 108.

15. Spiritus prodeuntes à latere ſiniſtro, accedunt ad hominem, & impediunt manus ejus, ne Eleemoſynas eroget, & benefaciat. col. 114.

SEMITA ELEEMOSYNÆ.

E Dictis in

LEVITICUM.

1. De dignitate & excellentia Eleemoſynæ vid. col. 219.

2. Homo erogare debet Eleemoſynam, & non dicere: Si hoc nunc erogo, quid faciam cras. col. 213. Ubi ſimul narratur hiſtoria.

3. Qui miſeretur pauperis, pacem largitur Eccleſiæ Iiſraëlis, cumulatque benedictiones ſupernas. col. 210.

4. Qui multa contribuunt fiſco ſtudioſorum Legis, illorum præmium tranſcendit ſuper caput ipſorum. col. 94.

5. Quouſque pertingat excellentia & meritum Eleemoſynæ. col. 220.

6. Cum annonæ caritas eſt in mundo, & pauperes plorando & clamando invocant Deum Sanctiſſimum atque benedictum, hic animitùs miſeretur eorum. Væ autem divitibus illius temporis! Deus enim vel peſtem in mundum mittit, vel famem majorem. col. 12.

7. Qui ſatisfacit animæ pauperis, illius animæ Deus iterum ſatisfacit, vel ipſo tempore diſceſſus ejus è mundo. col. 154.

8. Cùm affluentia & benedictio in mundo eſt, homo ſtudeat Eleemoſynis & beneficiis. col. 69.

SEMITA

SEMITA ELEEMOSYNÆ.

E Dictis in

NUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. De excellentia Eleemoſynarum porrò vid. col. 292.

2. Magna eſt vis *pacis*. col. 335.

3. Qui conſolari vult lugentem, priùs meditari debet, ut verba inveniat pro fundando ſolatio. col. 336.

4. Si Diſcipulus Sapientum moritur, alii ſtudioſi Legis divinæ congregari debent in locum illum, *ubi* ille ſolitus fuit ſtudiis ſuis incumbere dum viveret. col. 404.

5. Cùm quis convivium apparat, ne negligat ad illud quoque vocare pauperes: quod niſi faciat, Satanas ipſum propterea accuſat, & pœna ejus magna admodum eſt, col. 484. & col. 487. & 488.

6. Locus ille Exod. 5. v. 16. *Palea non datur, &c. otioſi eſtis, &c.* exponitur de divitibus, qui nolunt erogare Eleemoſynam. col. 290. [conf. Luc. 15. v. 21. *Erat quidam mendicus nomine Lazarus, qui jacebat ante januam divitis ulceribus plenus, cupiens ſaturari de micis, quæ cadebant de menſa divitis: & nemo illi dabat.*]

TITULUS QUARTUS.

PORTA POENITNTIÆ

è Dictis in

GENESIN.

1. Kain expulſus de ſuperficie terræ, quæ ארמה dicitur; dejectus eſt in locum terræ infimum, qui vocatur ארקא. col. 176.

2. Cùm Adam protoplaſtes peccaſſet, ablatus ipſi eſt Liber ille, qui antehac ipſi traditus erat è cœlo. Abiit igitur & flevit, & conſedit in flumine Gichon, donec caput ejus ſuum contraheret & ſcabiem: atque tunc Deus ipſi miſit Raphaëlem, qui ſanavit eum; & redditus ipſi eſt Liber ejus. col. 178.

3. Adam Protoplaſtes reſidet ad portam Paradiſi, gaudetque cum Juſtis & pœnitentibus; quia & ipſe converſus eſt à peccatis ſuis. col. 200. [conf. Luc. 15. v. 7. *Dico vobis, quòd gaudium erit in cœlo ſuper uno peccatore pœnitentiam agente, quàm ſuper nonaginta novem juſtis, &c.*]

4. Adam Protoplaſtes transgreſſus eſt totam Legem ab Aleph, uſque ad Tav. Deinde autem convertebatur, initium faciendo à duabus ultimis literis Alphabethi, quæ ſunt שׁ ת, in voce תשובה ſeu pœnitentia; uſque ad primas, quæ ſunt א ב. Atque ſic literæ Alphabethi erant inverſæ, donec Deus ſanctiſſimus atque benedictus traderet Legem in monte Sinai, & inciperet per א, in voce אנכי Ego &c. vid. col. 178. & 179. [confer Apoc. 22. v. 13. *Ego ſum* Α *&* Ω, &c.]

5. Lachrymæ illę, quas demiſit Eſav coram Patre ſuo, demiſerunt Iiſraëlitas in exilium: atque hinc cum lachrymis iſti redibunt in terram ſuam; ſicut ſcriptum eſt: Jer. 31. v. 9. *Cum fletu venient, & cum miſerationibus faciam adducere eos.* col. 341.

6. Juſti non niſi poſt longum temporis intervallum & de gradu in gradum perveniunt ad deſiderium ſuum, Deum nempe Sanctiſſimum atque benedictum: qui convertuntur autem, & pœnitentiam agunt, ſimul & ſemel. col. 307. [conf. *quæ de regeneratione Joh. 3. v. 5. & de reſuſcitatione dicuntur Rom. 6. v. 4. 1. Cor. 6. v. 14. Col. 2. v. 12. 13. quæ propriè loquendo intelligenda ſunt de inſtantanea illa Converſione.*]

7. Initium juſtorum eſt dolor, ſed finis, tranquillitas. Impiis autem contrarium accidit. col. 396. [conf. 2. Theſſ. 1. v. 7. *Juſtum eſt apud Deum retribuere vobis, qui tribulamini, requiem nobiscum, in revelatione Domini JESU de cœlo, cum angelis virtutis ejus, in flamma ignis, dantis vindictam iis, qui non noverunt Deum, & non obediunt Evangelio Domini noſtri Jeſu Chriſti.*]

8. Deus Sanctiſſimus atque benedictus retardat iram ſuam erga impios, ut pœnitentiam agant atque convertantur: Vel ut ex illis prodeat ſtirps quædam ſancta. col. 329. [conf. Rom. 2. v. 4. *An divitias bonitatis ejus &c. contemnis? ignorans, quod benignitas Dei ad pœnitentiam te invitat.*]

9. Ærumnæ dulces ſint homini. col. 408. [conf. Rom. 5. v. 3. *Gloriamur in tribulationibus, ſcientes, quod tribulatio patientiam operatur, &c.* 2. Cor. 7. v. 4. *Repletus ſum conſolatione, ſuperabundo gaudiô, in omni tribulatione noſtra.*]

10. Quare juſti quidam pluribus ærumnis premantur quàm alii juſti. col. 408.

11. Qui traditur in manus inimici, difficilius eripitur quàm ex aliis periculis. col. 417. [conf. Joh. 18. v. 36. *Regnum meum non eſt de hoc mundo. Si ex hoc mundo eſſet, miniſtri mei utique decertarent, ne traderer Judæis.*]

12. Deus Sanctiſſimus atque benedictus affligit juſtos, ut dominium habeat anima ipſorum: cùm enim corpus in ſtatu ſanitatis eſt, Anima non dominatur. col. 330.

13. Quanta ſit excellentia Converſionis: quodque animanda ſit Concupiſcentia bona adverſus pravam: [conf. Gal. 5. v. 17. *Spiritus concupiſcit adverſus carnem.*] Item quod meditanda ſit dies mortis, ut ambulemus in via recta. Singulis quoque diluculis homo conſideret in corde ſuo, quod teſtes contra ipſum conſtituti ſint, qui teſtimonium contra ipſum perhibeant: quodque ſingulis horis vel ipſa anima ejus teſtis ſit contra eum. Si igitur auſcultat, bene eſt; ſin minus libri aperti ſunt, & opera ejus ibidem conſignantur. col. 477. [conf. Rom. 9. v. 1. *Veritatem dico in Chriſto, non mentior: teſtimonium mihi perhibente conſcientia mea in Spiritu Sancto.* Apoc. 20. p. 12. *Et libri aperti ſunt, & liber alius apertus eſt, qui eſt vitæ.*]

Qui cupit, ut peccata ſua aboleantur precibus & lachrymis, ille priùs ceſſare debet ab omnibus peccatis prioribus. Sicut ſcriptum eſt Thren. 3. v. 40. *Scrùtemur vias noſtras.* col. 483. & col. 70.

15. De afflictionibus juſtorum, vide plurima col. 408.

16. Qui

16. Qui pœnitentiam agit & convertitur, hunc ſtabiliet Deus Sanctiſſimus atque benedictus in mundo hoc & in mundo venturo. col. 417.

17. Anima ipſum hominem admonet, ut convertatur verâ pœnitentiâ, dum adhuc vivit in hoc mundo, qui unico ſaltem quaſi oculi ictu durat. col. 261.

18. De dicto illo Sapientum: Qui incipit purificari, eundem adjuvant col. 299. & col. 302.

19. Dum nondum ſuſcipit conſolationem ſuper impiis, DEUS Sanctiſſimus atque benedictus; locus eſt pœnitentiæ: ſed cum accepit conſolationes, locus non ampliùs eſt pœnitentiæ. col. 183.

20. *De excellentia pœnitentiæ videatur quoque* col. 307.

PORTA POENITENTIÆ
è Dictis in
EXODUM.

1. Scriptum eſt Pſal. 34. v. 16. *Oculi Domini ad juſtos.* Et tamen videmus multis juſtis ne tantum quidem alimenti ſuppetere, quantum eſt corvis. col. 404.

2. Cùm homo ægrotat, judiciô Legis ſuperni judicatur: & Angelus quidam omnia peccata conſcribit, quæcunque ille fecit, eademque proponit DEO Sanctiſſimo atque benedicto. col. 452.

3. Cùm dicitur Ezech. 1. v. 8. *Et manus hominis ſub alis eorum:* ibidem intelliguntur miniſtri illi, qui ſuſcipiunt pœnitentes, eosque introducunt in omnes portas ſupernas. col. 468.

4. Quanta ſit excellentia mercesque illius, qui paupertatem ſuam lubenti animô in ſe ſuſcipit, nec obloquitur providentiæ ſupernæ. col. 210.

5. Quod pauper habeatur pro mortuo. col. 210.

6. Jejunium hominis majoris æſtimatur, quàm ſacrificium. col. 210. [conf. Act. 13. v. 2. *Miniſtrantibus autem illis Domino, & jejunantibus dicit &c.*]

7. De dignitate pœnitentiæ. col. 267.

8. Omnia dependent à Converſione & à precibus: multoque magis ſi quis lachrymas profundat orando. col. 19.

9. De dicto illo: Juſtum perire in juſtitia ſua propter peccatum generationis illius. col. 68.

10. Si homo objurgationem & afflictionem cum amore ſuſcipit, hôc ipsô viam ſibi ſternit introeundi in mundum venturum. col. 293. [conf. Luc. 24. v. 26. *Nonne hæc oportuit Chriſtum pati, & ita intrare in gloriam ſuam?*]

11. Finis dependet à pœnitentia: ubi ſimile datur de filio Regis nimiô ſale conſpergente cibos ſuos. col. 329. 330. 331.

12. Gratum eſt juſtis, ſi pluribus gradatim fracturis confringantur propter ſan-

 ctitatem

ctitatem nominis Divini. col. 347. [conf. Gal. 5. v. 24. *Qui ſunt Chriſti, carnem ſuam crucifixerunt cum vitiis & concupiſcentiis. c. 6. v. 13. Per Chriſtum mihi mundus crucifixus eſt, & ego mundo.*]

13. Homo contemplari tenetur opera ſua, & converti ad Dominum ſuum, antequam veniat tempus ejus, ubi non ampliùs converti poterit. col. 349. & 350. [conf. 1. Tim. 4. v. 16. *Attende tibi.* Act. 20. v. 28. *Attendite vobis.* Matth. 6. v. 1. *Attendite, ne eleemoſynam &c.*]

14. Quod magni æſtimetur pœnitentia vid. col. 189. & 190.

15. Quod morbi inſectantur juſtos atque pios, id non provenit de parte mali, quia ſcriptum eſt: Eſa 53. v. 10. *Et Dominus voluit contundere eum morbo.* col. 338.

16. De dicto illo: Portas lachrymarum non occludi. col. 401.

17. Quatuor Angeli præfecturam habent ſuper eum, qui peccat coram Deo Sanctiſſimo atque benedicto, & non agit pœnitentiam, ut eundem excommunicent, & increpent: imò nocturnô etiam tempore, cum anima ejus aſcendit, eadem foras expellitur. col. 448.

18. Quare juſto cuidam bene, cuidam autem malè ſit. col. 208. & col. 17.

19. Iſraëlitæ non agunt pœnitentiam, niſi tempore calamitatis. col. 81.

20. Quâ ratione homo per jejunium, quaſi ſacrificet adipem & ſanguinem ſuum ſuper igne. col. 35.

21. Duo ſunt palatia: in uno præfectus eſt Angelus quidam illis, qui ſibi propoſuerunt pœnitentiam agere, ſed morte præventi ſunt: & in altero Angelus præfectus eſt illis, qui in vita ſua converſi ſunt. col. 391.] conf. Joh. 14. v. 2. *In domo Patris mei manſiones multa ſunt.*]

PORTA POENITENTIÆ.

E Dictis in

LEVITICUM.

1. De dignitate pœnitentiæ vid. col. 125.

2. Cùm mundus in tribulatione eſt, abire debent in cœmeteria, ſecum illuc deportantes librum Legis, in quo nullus ſit error, ut ibidem pœnitentiam agant cum jejuniis & precibus. Cum Hiſtoria quadam. col. 127.

3. Deus Sanctiſſimus atque benedictus ſupplicia retardat erga impios, ſi fortè converterentur pœnitendo. col. 95.

4. Quotidiè homo ſacrificium offerre poteſt adipis & ſanguinis ſui. col. 13. [conf. Rom. 12. v. 1. *Obſecro vos, ut exhibeatis corpora veſtra hoſtiam viventem, ſanctam, &c.*]

5. Ob meritum converſionis exibimus ab exilio. col. 37.

6. Quomodo Deus Sanctiſſimus atque benedictus conſilium inierit cum converſione, dum crearet hominem. col. 125.

7 Qui in facie ſua ſignatus eſt nævis & plagis malignis, hæc velut ſigna peccati habet; & iſtis non datur nomen caſtigationis amoroſæ. col. 80. & 135. it. 136.

8. Qui

8. Qui dolore tangitur ſuper morte juſtorum, ab illo tolluntur peccata ejus. col. 192. [Conf. Luc. 23. v. 48. *Et omnis turba eorum, qui ſimul aderant ad ſpectaculum iſtud, & videbant, quæ fiebant, percutientes pectora ſua, revertebantur.*]

9. Cùm homo peccat bis vel ter, & non redit converſus, eidem in publico propalantur peccata ejus, & proclamatio fit ſuper illo. col. 193. [Conf. Matth. 18. v. 17. *Quod ſi non audierit eos, dic Eccleſiæ.*]

10. Cùm homo quidam peccat coram Domino ſuo, qui aliàs juſtus eſt, tàm ſuperi quàm inferi illud contegunt. col. 193. [conf. 1. Pet. 4. v. 8. *Charitas operit multitudinem peccatorum.*] Et projiciunt peccata ejus in profundum maris Michæ 7. v. 19. Atque hinc mos inolevit, ut die Novi anni ad flumina & ſtagna aquarum abeant, dicendô verſiculum iſtum. *Et projicies in profundum maris omnia peccata eorum.*

11. Cùm homo contegit peccata ſua, nec eadem confitetur coram Rege Sanctiſſimo, eidem non aperiuntur portæ Converſionis. col. 33. [conf. Actor. 5. v. 8. *Dic mihi mulier, ſi tanti agrum vendidiſtis? At illa dixit: Etiam tanti.*]

12. Admonitio ut homo revertatur verâ converſione: quoniam mundus iſte in judicio creatus eſt: omnique die, cùm homo exit è domo ſua, ipſe ſanè ignorat, an ſit rediturus: vel ſi conſidet, ignorat, an ſit exiturus. col. 51. [conf. Jac. 4. v. 13. *Ecce nunc, qui dicitis: Hodie aut craſtinô ibimus in illam civitatem &c. qui ignoratis, quid erit in craſtinum.*]

13. Cùm polluitur homo peccato ſuo, in ipſo reſidet Spiritus impuritatis, donec purificetur. col. 98. [conf. Tit. 1. v. 15. *Coinquinatis & infidelibus nihil eſt mundum, ſed inquinatæ ſunt eorum & mens & conſcientia.*]

14. Locus ille Lev. 6. v. 4. *Cum peccaverit & deliquerit & reddet &c.* ſic exponitur: Si quis peccaverit & correctus fuerit converſione, ſicut dicitur Num. 5. v. 8. *Delictum reſtitutum Domino* &c. col. 163.

15. Converſio nominatur vita. col. 164. 165. & 166. [conf. Luc. 15. v. 32. *Quia frater hic tuus mortuus erat, & revixit.*]

16. Dives majori expiatione atque lytro opus habet, quàm pauper: quia cor ejus durum eſt; non autem cor pauperis. col. 12.

17. De dignitate pœnitentium & converſorum vide plura col. 24. & 25.

18. Si homo quidam incedat viâ perverſâ, oculi Domini vagantes per omnem terram, faciem ejus ſignant nævis & characteribus quibusdam; deque eo proclamationes ſunt in omnibus mundis in deterius. Per converſionem autem iterum tolli poſſunt iſta ſigna. col. 135. & 136. Ubi ſimul narratur hiſtoria de tali, cui ſignatum erat in facie ſua, quod peccator eſſet; qui deinde pœnitentiam agebat cum lachrymis & corde contrito & ſanabatur à nævis iſtis.

19. Quandoque homini denegatur converſio. col. 135.

20. Multæ ſunt ſpecies Converſionis, alia aliam ſuperans. col. 165.

21. Ad locum illum: *Quem diligit Dominus, illum redarguit.* Prov. 3. v. 12. col. 222.

22. Qui inter jejunandum quieſcit tempore Sabbathi, illius decreta judicialia reſcinduntur in ſeptuaginta annos. Cum ſimili de Rege. col. 204.

23. Jejunium conducit, ſi quis ſomnium vidit terribile. vid.col.176.

PORTA POENITENTIÆ
è Dictis in
NUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. Cùm convertuntur juſti perfecti & mediocres & impii, ſimiliter fit, ac ſi vaſa Paſchalia eluuntur, quædam aquâ frigidâ, quædam tepidâ, quædam fervente.col.289.

2. Juſtus,cùm in adverſitate verſatur,ſimilis eſt ligno,quod accenditur, ſique flammam non edat ſatis claram, agitare ſolent illud & concutere, unde flamma deinde prodit pulchrior. Eôdem enim modô res ſe habet cum corpore, è quo non clarè ſatis prodit lux animæ. Et hæc de juſto. Impius autem in tribulatione ſua blaſphemias evomit & contumelias. Unde *Juſtus probari* dicitur Pſal.11.v.5.col.319.

3. Debilitas corporis eſt robur animæ, quod probatur è loco Eſth.5,1. *Et die tertia Eſther ſe induit regno*. col.348.

4. Melius eſt, ſi homo accuratè inquirat in opera ſua , antequam cum ipſo incipiat judicium cœleſte : tunc enim longè difficillimum eſt, illud ipſum cohibere.col.235.

5. Cùm homo in hoc mundo ambulat & agit, quod ſuum eſt, & peccat coram Domino ſuo, tunc finis iſtius operis ejus eſt judicium. Si autem convertitur verâ converſione, DEUS Sanctiſſimus atque benedictus eundem iterum recipit. col. 336. [Conf. Hebr 9.v.27. *Statutum eſt hominibus ſemel mori: poſt hoc autem judicium.*]

6. Homo convertatur verâ converſione in hoc mundo, quia poſt mortem ejus nihil ipſi prodeſt quicquam. Singulis igitur noctibus computum ineat operum ſuorum, antequam cubitum eat: & ſi quædam invenit pravè facta, pœnitentiam agat, & confiteatur, & miſericordiam exoret à Domino ſuo.col.338.

7. Lepra ex undecim cauſis originem habet, ut ſunt inceſtus; falſum teſtimonium; furtum; convitiatio; perjurium; oculus pravus ſive invidia; amotio terminorum; pravæ cogitationes; ſeminatio litium inter fratres; ſi judex pervertat judicium; & blaſphemia col.381.

8. Qui orat pro remiſſione peccatorum; prius ipſum peccatum aboleat; atque tunc precetur. col.483.

9. Homo convertatur pœnitendo in juventute ſua, antequam cortex pravæ concupiſcentiæ in ipſo obdureſcat; quia tunc durities vix cedit loco: ad inſtar nucis aridæ, è qua cortex difficilius amovetur.col.414.

10. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus tribulationibus affligit Jiſraëlitas: quia ſi in judicium venire debeant coram Deo, inter cæteros populos, Deus ipſis vix poſſet parcere, propter Samaëlem accuſatorem. Hinc illô tempore eidem commonſtrat tribula-

bulationes illas, quas jam ſuſtinuerunt. col. 368. Et huc pertinet illud Jerem. 30. v. 11. & cap. 46. v. 28. *Et caſtigabo te pro judicio.*

11. Qui verè convertitur, tenetur mutare nomen, mutare locum, & mutare opera. col. 400. [Conf. Apoc. 2. v. 17. *Dabo illi novum nomen ſcriptum, quod nemo ſcit, niſi qui accipit.* 1. Tim. 2. v. 10. *Promittentes pietatem per opera bona.* Eph. 2, 10. *Creati in Chriſto Jeſu in operibus bonis.*]

12. Quare Juſti affligantur tribulationibus: cum Simili. col. 400. & 401.

13. De dicto illo: Quod juſti moriantur propter peccatum illius generationis. Item quod dolores juſtorum expient peccatum generationis: unà cum ſimili de Phlebotomia in brachio inſtituta. col. 402. & col. 28.

14. Quandoque morbis affliguntur homines, quia numerare debuiſſent hanc vel illam ſummam pecuniæ: quâ erogatâ ſanantur. col. 570. 580.

15. De præmio illius juſti, qui ſimul abripitur propter peccata generationis. col. 402.

16. Etiam perfectè juſti deſcendunt ad inferos, & exinde efferunt multos homines, converſos quidem pœnitentiâ, ſed morte præventos ante ſatisfactionem. col. 405. [Conf. 1. Pet. 3. v. 17. 18. *In quo & his, qui in carcere erant ſpiritu veniens prædicavit: qui increduli fuerant aliquando, quando expectabant &c.*]

17. Egregia explicatio dicti illius Pſal. 51. v. 19. *Sacrificia Dei Spiritus contritus.* col. 443.

18. De juſto, qui adverſitatibus agitatur. col. 319.

19. Dives, qui afflictionibus & doloribus oneratur, vocatur pauper. col. 522.

20. Cùm homo peccatum aliquod committit, adverſarius ille, qui ipſum accuſat, non ſtatim in cœlum aſcendit, ſed expectat, an forte pœnitentiam agere velit. col. 512.

21. Omne opus malum, quod homo perpetrat, deſcriptum manet coram Deo Sanctiſſimo atque benedicto, donec homo ille convertatur verâ pœnitentiâ. col. 523.

22. Homo qui peccat, non poteſt reſtituere animam ſuam, niſi quoad id, in quo deliquit. col. 398. 399.

23. Cùm Jiſraelitæ verâ converſione convertentur ad DEUM Sanctiſſimum atque benedictum, ob meritum Legis congregabuntur ab exilio, & redibunt in Terram Sanctam. col. 515.

TITULUS QUINTUS.
ORDO JUDICII
è Dictis in
GENESIN.

1. Quamvis decretum ſiat divinitùs, ſive in bonum ſive in malum; DEUS tamen Sanctiſſimus atque benedictus illud ipſum rurſus immutat, propter opera hominum. col. 283.

2. In-

2. Interdum juſtus quidam in omni opere ſuo perfectus propterea moritur, quia DEUS Sanctiſſimus atque benedictus novit, quod poſtmodum peccaturus ſit. col. 181.

3. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus non exercet judicium in impios, donec prius conſilium capiat cum animabus juſtorum. col. 265.

4. DEUS hominem bonis cumulat, ut per illa voluntati Creatoris ſui ſatisfaciat: & ſi ſuperbit propter illa, iisdem quoque punitur. col. 296.

5. Cùm homo prehenditur propter peccata ſua, quamvis deinde liberetur intuitu bene meritorum ſuorum, tamen accuſator ille eundem non dimittit, niſi ipſi locô hujus tradatur impius quidam alius. Et huc pertinet illud Hiob. 33. v. 24. *Inveni expiationem.* col. 97.

6. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus revelat myſteria ſua juſtis, ne impii excuſationem habeant: quia non puniuntur, niſi priùs moneantur. col. 275.

7. Interdum DEUS Sanctiſſimus atque benedictus pœnas impiorum retardat, donec moriantur juſti illius generationis. col. 181.

8. Ratio, quare multi impii è morbis ſuis reconvaleſcant, quandoque hæc eſt, quia adhuc ſemen bonum ex iis proditurum eſt. Vide rationes plures col. 477.

9. Deus Sanctiſſimus atque benedictus non exercet judicium in impios, donec impleta ſit menſura illorum omnium. Quia difficile eſt, judicare hos, & liberare illos. col. 286.

10. De juſtis morientibus propter peccata generationis; vide col. 407. [conf. Joh. 11. v. 49. *Expedit nobis, ut unus moriatur homo pro populo, & non tota gens pereat.* Ad Rom. 4. v. 25. *Qui traditus eſt propter delicta noſtra.* cap. 5. v. 6. *Chriſtus pro impiis mortuus eſt.* 1. Cor. 5. v. 7. *Paſcha noſtrum pro nobis immolatus eſt Chriſtus.*]

11. Jizchak Patriarcha notum in mundo fecit, quod judicium ſit atque judex. Et hanc ob cauſam ubique dicitur, quod Jizchak ſeſe applicuerit ad metrum judicii. col. 214. & col. 241.

ORDO JUDCII
è dictis in
EXODUM.

1. Attributum miſericordiæ convertitur in attributum judicii per opera impiorum. col. 111.

2. Seſſiones judicii inſtiduendas eſſe manè, non autem poſtquam homo comedit atque bibit. col. 215. [Conf. Joh. 18, 28. *Adducunt Jeſum ad Caipham: Erat autem manè.*]

3. Admonitio ad judices, ut primò incipiant à benè meritis. col. 462. & 463.

4. Attributum judicii Divini comparatur cum roſa rubra, cujus aqua eſt alba. Item attributum judicii quaſi rubicundum eſt, & mutatur in album, i. e. in miſericordiam. col. 34.

5. Duæ

5. Duæ rationes, quare DEUS retardet iram ſuam erga impios in hoc mundo. col. 401.

6. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus nulli creaturæ ſuum præſcindit præmium. Et hæc eſt ratio, quare regnum Jismaëliticum tamdiu dominetur. col. 56. [Conf. Matth. 10, 42. *Et quicunque potum dederit uni ex minimis iſtis calicem aquæ frigidæ &c. non perdet mercedem ſuam.*]

7. Satanæ creditur deferenti quæcunque opera hominum ſingulorum; non verò plurium. col. 58.

8. Nunquam DEUS Sanctiſſimus atque benedictus voluntatem imputat pro facto, niſi in Idololatria. Videatur ratio col. 63.

9. Tres ſunt, qui judicant ſine teſtibus: Moſcheh; Schlomo; & Meſchiach. col. 133. [Conf. Joh. 5. v. 22. *Neque enim judicat Pater, ſed omne judicium dedit Filio.* Act. 17. v. 31. *Statuit diem, in quo judicaturus eſt orbem in æquitate, in viro, in quo ſtatuit.*]

10. Conceſſum eſt judici, furtim & callidè expiſcari circumſtantias facti litigantium: ut re ſic inveſtigatâ, ſententiam ſtatuere poſſit veram. col. 166.

11. Cautiſſimum eſſe debere hominem in exercendo judicio, eò quod in illo conſiſtant omnia. Vid. col. 217.

12. Quandocunque judicia exercentur erga mundum, Angelus mortis ibidem ſemper præſtò eſt. col. 407. [Conf. Apoc. 9, 11. *Et habebant ſuper ſe Regem, cui nomen Hebraicè Abaddon.*]

13. Juſtus è mundo tollitur propter peccata generationis; vel quia DEUS prænovit, illum non fore conſtantem. col. 17.

ORDO JUDICII
è dictis in
LEVITICUM.

1. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus ſellam judicii locat illâ ipſa horâ, cum Judices conſident. col. 155.

2. Permiſſum & præceptum eſt judicibus, exploratores conſtituere, in provincia, qui inquirant in opera mala, & illa coram judicibus referant. Quia DEUS diligit judicium, & ſuper eo mundus conſiſtit. col. 191.

3. Cum decretum malum decernitur erga mundum, triginta diebus hoc ipſum ſuſpenditur, donec DEUS Sanctiſſimus atque benedictus illud notificet juſtis. col. 162.

4. Si Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit, exactè expoſceret hoc ipſum, quod illi debetur, mundus ne unicô quidem momentô ſubſiſtere poſſet. col. 222.

5. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus quàm exactiſſimè procedit cum juſtis ad pili usque ſubtilitatem. Cum hiſtoria huc pertinente de R. Pinchas, filio Jair. col. 62.

6. Certi præfecti quotidiè per mundum oberrant, qui obſervent opera hominum, venientesque referant ea coram Rege Sancto. col. 401. Et id quoque tribunalia terrena obſervare debent.

7. Mors juſtorum eſt expiatio ſeculi. col.100. [conf.Matth.20 v.28. *Filius hominis venit dare animam ſuam redemptionem pro multis.* 1.Tim.2, 6. *Chriſtus dedit ſeipſum redemptionem pro omnibus.*]

8. Quotidie circa horam ſacrificii pomeridiani DEUS Sanctiſſimus atque benedictus judicat omnes transgreſſores præceptorum Legis.col.115. [conf.Matth.27.46.*Circa horam nonam clamabat Jeſus.* Luc.23.v.44. *Et tenebræ factæ ſunt usque in horam nonam &c. Et clamans Jeſus expiravit.*]

9. Singulis diebus tribunalia ſublimia aperiri jubentur: exceptâ veſperâ diei expiationis.col.139.

10. Cum dictum ſit ob tres cauſas famem in mundum venire: quæ omnes tamen reperiuntur in divitibus: quæritur quare tunc divites ſuperſtites maneant; pauperes autem moriantur? col.12.

11. Quamvis pauperes interdum propoſitum habeant peccandi: ob crucem tamen ſuam & miſeriam domeſticorum ſuorum hoc ipſis non imputatur. ibid.

ORDO JUDICII
è *Dictis in*
MUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus juſtos aſſumit in mundum venturum, ut protegant mundum iſtum: quoniam & ipſi ſunt de mundo hoc. col. 65. [conf. Hebr. 2, 17. *Debuit per omnia fratribus aſſimilari, ut miſericors fieret, & fidelis Pontifex in Divinis ad expiandum peccata populi.*]

2. Propter juſtos & pueros Scholam frequentantes conſervatur mundus, & DEUS benedictus illos è mundo tollit, cùm puniturus eſt populum.col.38.& 402.

3. Niſi judicium & ſupplicia reperirentur in mundo, homines non ſtuderent in Lege, nec obſervarent mandata Domini ſui, prout decet. col.339.

4. Judicium duriſſimum exercetur menſibus Juniô, Juliô & Decembri. col. 330.

5. Cum pars quædam litigantium judicem quendam metuit, ne ſcilicet propter odium aliquod antiquum ipſi adverſetur; judex ille ſurgere debet; & diſcedere ab illo judicio. Quod niſi faciat, vocatur vir protervus & impudens col.380.

6. Illo tempore cum judicium mundo imminet, hic protegitur per juſtum aliquem iſtius generationis. Ubi quomodo hoc fiat, explicatur per ſimile de Rege quodam &c. col.337.

TITU-

TITULUS SEXTUS.

PORTA CASTITATIS & SANCTITATIS

è Dictis in

GENESIN.

1. De pœna illius, qui obſcœna loquitur, ut in eo naſcantur laſcivæ cogitationes ad committendas pollutiones fornicationis. col. 31. [conf. 1. Cor. 15. v. 33. *Corrumpunt mores bonos colloquia mala.* Eph. 4. v. 29. *Omnis ſermo malus ex ore veſtro non procedat.*]

2. Parentes ſponſæ eandem introducant in ſponſi propria [conf. Johan. 16, 32. *Ut diſpergamini unusquisque in propria.* cap. 19, 29. *Et ex illa hora accepit eam diſcipulus in propria.*] col. 138.

3. Quilibet homo reperiri debet ut mas & fœmina [contractô ſcilicet matrimoniô:) & cum peregre abit iter facturus, uxoris loco ſibi ſociare debet Præſentiam Divinam, per preces & pia vota. col. 139. [conf. 1. Cor. 7. v. 2. *Propter fornicationem unusquisque ſuam uxorem habeat, & unaquaque ſuum virum.*]

4. Ratio, quare homo viſitare debeat uxorem ſuam peregrè abiturus & è via redux. col. 139.

5. Atque ſic quoque nocte Sabbathinâ & nocte Baptizationis. col. 160.

6. Qui ritè obſervat tempus elongationis uxoris ſuæ; cum illo interea copulatur Gloria Divina, donec purificetur uxor ejus. col. 160.

7. Quandocunque quis tempus eſſe ſcit copularum, hilari admodum ſit animô. col. 160. 140.

8. Non datur benedictio & ſocietas DEI Sanctiſſimi atque benedicti, niſi ubi contractum eſt matrimonium: quia mas & fœmina ſimiles ſunt cœlo & terræ. col. 178. [conf. Eph. 5. 23. *Vir caput eſt mulieris, &c.* Et v. 31. *Et erunt hi duo in carnem unam. Sacramentum hoc magnum eſt: ego autem dico de Chriſto & de Eccleſia.*]

9. Nihil datur in mundo, quod DEUS Sanctiſſimus atque benedictus majori zelô proſequatur, quàm debitum fœdus Divinum in perpetua conſervandi ſanctitate. col. 202. [conf. 1. Theſſ. 4, 4. *Ut ſciat unusquisque vas ſuum poſſidere in Sanctificatione & honore: non in paſſione deſiderii.*]

10. DEUS Sanctiſſimus copulat matrimonia, atque tunc dicitur ædificare mundos. col. 245.

11. Populi gentiles non dominati ſunt in Jiſraëlitas, niſi poſtquam hi neglexerunt denudationem fœderis. col. 251.

12. Panis ille, quem comedit improles, vocatur panis mœſtorum: ſed cum alicui liberi ſunt, panis ejus vocatur Panis lætitiæ. col. 420.

13. De pœna illius acerbiſſima, qui ſemen ſuum profundit inaniter, quod Deus avertat. col. 421.

14. Si quis nudus concumbit cum uxore ad lumen lucernæ, in liberos exinde natos intrat ſpiritus malignus, & epileptici fiunt: vel ſtrix illa Lilith in eos intrat, eosque occidit. col.42.

15. Quanta ſit dignitas ſigni circumciſionis, & fœderis ſancti: & quantâ pœnâ afficiatur ille, qui negligit ſanctificationem ejus: (per caſtitatem.) Cum enim Adam Protoplaſtes in hoc transgreſſus eſſet, DEUS ſanctiſſimus atque benedictus jam deſtruere volebat mundum; niſi reſpexiſſet id, quod Jiſraëlitæ ſuſcepturi eſſent Legem. col.179.

16. Generatio diluvii multa quidem perpetrabat ſcelera; delicta tamen ejus non conſummabantur, donec ſanguinem profunderent inaniter. Quid autem per hoc intelligitur? quod nempe juxta Gen.6.v.12. *Omnis caro corrumperet viam ſuam ſuper terram.* col.182.

17. Quandocunque Jiſraëlitæ fœdus ſanctum caſtè cuſtodiunt, nullus populus vel Lingua in illos dominari poteſt. col.201.

18. Id quod dixerunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ! Circumciſum non deſcendere in Infernum: intelligendum de eo caſu, ſi egregiè caverit, ne fœdus ſuum pollueret. col.250.

19. Cum amor mariti exſuſcitatur erga uxorem, & deſiderium hujus erga illum; ex hinc naſcitur filius, qui continet duos gradus. Quare quilibet ſeipſum ſanctificare debet, tempore copulæ. col.246. & col.229.

20. Cum homo è via redux eſt, magnopere cavere debet, ne aſpiciat mulieres: quia calor itineris in ipſo prædominatur & parum abeſt, quin dominium in ipſum obtineat prava concupiſcentia. col.273.

21. De pœna illius, qui improles moritur: quod Deus avertat. col.483.

22. Qui Legis eſt ſtudioſus, & omnia opera ſua peragit in honorem Dei ſanctiſſimi atque benedicti; & non habuit liberos: vel ſi habuit, & mortui ſunt: vel ſi ipſe eſt ſterilis: Ille magnam tamen habet portionem in mundo venturo. col.420. & 421.

23. Quomodo, cum Deus matrimonia jungat; quædam tamen adeo eidem dicantur difficilia, ac fiſſio maris rubri. col.184.

24. Cautiſſimè obſervandum eſſe ſignum fœderis ſancti: deque pœna illius, qui illud polluit. col.507.

25. Fœdus conſtans atque ſanctum (circumciſionis ſcilicet) vocatur Opus manuum ejus; & opus manuum noſtrarum. col.31.

26. Qui negligenter obſervat fœdus circumciſionis, idem facit, ac ſi dirueret altare. Qui verò (vera caſtitate) conſervat illud, idem agit, ac ſi altare conſtitueret. col.201.

27. De dicto illo: Quædam matrimonia tam difficilia eſſe, atque fiſſio maris rubri. Item; quod dicitur: Cavendum, ne alius quidam ipſi præveniat in amore. Item, an alius hic non habeat conſortem? col.248.

28. Mundus non niſi ſuper his conſiſtit qui dominantur ſpiritui (ſeu affectui) ſuo: prout fecit Joſeph juſtus. col. 268. [conf. Rom. 6. v. 12. *Non regnet peccatum in veſtro mortali corpore, ut obediatis concupiſcentiis ejus.*]

29. Qui

29. Qui fœdus ſanctum ritè cuſtodit, & obſervat præcepta Legis, vocatur Juſtus: & cùm benedictiones deſcendunt, eædem quieſcunt ſuper capite ejus: & ab illo benedictiones iſtæ derivantur in liberos ſanctos atque probos. col. 373.

30. Quanta ſit dignitas illius, qui fœdus ſtabile atque ſanctum legitimè conſervat atque ſtabilit. Et quanta ſit pœna illius, qui facit contrarium. col. 424.

31. Non alio loco quieſcit benedictio, quam ubi mas & fœmina matrimonio juncti ſunt. Quod probatur exemplo Jacobi Patriarchæ; ſuper quo pax. col. 378.

32. Uxorem ducendam eſſe in juventute tenera. col. 422.

33. De pœna illius, qui ſemen inutiliter profundit. col. 422.

34. De dignitate illius, qui ſtudioſus eſt prolificationis & multiplicationis: & de pœna illius, qui præceptum illud negligit. col. 39.

35. Ubicunque celebratur circumciſio, ibi Elias præſtò eſt, quatuor volatibus: cui propterea locanda eſt ſella, his verbis clarè prolatis: Hæc eſt ſella Eliæ; quod niſi quis dixerit; Ipſe illuc non accedit. col. 40. & col. 251.

36. De præmio illius, qui caſtè cuſtodit fœdus ſtabile atque ſanctum: quodque propterea particeps fiat mundi venturi. col. 188. & col. 189.

37. Qui moritur improles, quamvis aliàs multis polleat benè meritis, non tamen videt faciem Adami protoplaſti, qui conſidet ad portam Paradiſi. col. 200. & col. 245.

38. Fœdus circumciſionis æquiparatur toti & univerſæ Legi. col. 438.

39. Ratio, quare prohibitum ſit cohabitare uxori, illis annis, cùm annonæ caritas & fames dominantur. col. 450.

40. Cum Pater profert filium ſuum ad fœdus circumciſionis, Deus Sanctiſſimus atque benedictus totam aulam ſuam cœleſtem congregat, &c. & Elias advolans, quatuor volatibus illuc accedit: hinc ſella ibidem collocanda eſt. Ubi hic deinde aſcendit & teſtimonium perhibet coram Deo benedicto. col. 251.

41. Cùm circumciditur infans, adſtantes dicere tenentur è Pſal. 55. v. 5. *Beatus, quem elegiſti, & appropinquare feciſti, &c.* Deque pœna illius, qui id non dicit. col. 253.

42. Pater circumciſi hilaris eſſe debet per totum diem illum, quod præciſum ſit præputium filii ſui. col. 254.

43. Qui liberos generat in hoc mundo, meretur intrare intra Velum mundi venturi. col. 288.

44. Qui ſeipſum ritè ſanctificare novit in hoc mundo; cùm filium generat, è cœlo in illum derivat Spiritum Sanctum: & tales vocantur filii Dei. col. 311. [conf. Joh. 1. v. 12. 13. *Quotquot receperunt eum, dedit eis poteſtatem filios DEI fieri, his, qui credunt in nomine ejus: qui non ex ſanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, ſed ex DEO nati ſunt.*]

45. De pœna illius, qui fœdus ſanctum polluit mulieribus alienis: filius enim, qui ab illo naſcitur, immundus eſt duplici impuritatis genere. col. 312.

46. Quicunque impedit concubitum legalem, de eo Scriptura dicit, quod concubuerit cum uxore proximi ſui. col. 400.

47. Mulier illa, quæ duobus nupſit in hoc mundo, reſtituitur primo. col. 100. [conf. Matth. 22. v. 27. *Noviſſimè omnium & mulier defuncta eſt.*]

48. Fœdus circumciſionis vocatur Altare. col. 201.

49. Quæritur, quomodo intelligendum ſit dictum illud Jeſch. 60. v. 21. *Et populus tuus omnes juſti, &c.* Cum tamen multi ſint impii in illo? Nimirum ex eo, quod circumcidantur die octavâ: & fœdus circumciſionis vocatur ſacrificium perfectum. col. 200.

50. Quindecim genera inceſtus recenſentur Levit. 18. reſpectu duarum literarum Tetragrammati יה: & adhuc ſex alia. vid. col. 148.

51. Præceptum eſt homini ut cum zelo amet uxorem ſuam, veroque amore cordis copuletur cum ipſa: nec oculis ſuis ſectetur alias. col. 516.

52. Qui fœdus ſtabile atque ſanctum caſtè cuſtodit, dignus evadit, ut ab ipſo generentur Reges atque dominantes: vel ipſe evadit Rex. Quod nos docent exempla Joſephi & Boaſi. col. 251.

53. Fœdus ſanctum non ſtabilitur, donec quis uxorem ducat, & illud loco debito inferat. col. 252.

54. Qui offert filium ſuum ut intret in fœdus, idem præſtat, ac ſi obtuliſſet omnia mundi ſacrificia. Et hinc præputium mandatur terræ: ac ſi altare terreum adeſſet. col. 253. 254.

55. Benjamin vocatur Juſtus, quia cuſtodivit fœdus ſtabile atque ſanctum. col. 356.

56. Cum pudore inſtituendam eſſe copulam maritalem, propter duos illos angelos, ad dextram & ad ſiniſtram homini aſſiſtentes, qui ſunt cupido boni, & cupido mali. col. 378.

57. Ubicunque inſtituitur copula legalis, ibi reperitur Gloria divina cohabitans. Et qui hanc copulam impedit, in cauſa eſt, ut Gloria divina tollatur è mundo. col. 400.

58. Qui improles moritur, non ingreditur intra velum, donec Frater ejus ipſum liberet è manu Angeli perditoris. Quam ob cauſam hic vocatur Redemptor. col. 420.

59. Ratio, quare Elias ubique adſit locis illis, ubi circumciſio celebratur: quia nimirum ipſe deſcendit è mundo maſculino. col. 456 fol. 115.

60. Nullus eſt peccator in mundo, cui non concedatur pœnitentia, præter illum, qui ſemen inutiliter profudit. col. 467.

61. Qui habitat ſine uxore, illi non cohabitat Præſentia Divina. col. 483.

PORTA CASTITATIS ET SANCTITATIS,

E Dictis in

EXODUM.

1. Fœdus ſanctum vocatur janua corporis.

2. Tempore concubitûs inſtituendas eſſe meditationes ſanctas. col. 18.

3. Tres ſunt, qui Gloriam Divinam cohabitantem è mundo expellunt: qui concumbit cum menſtruata: qui concumbit cum Syriaca (ſeu Gentili): & præ cæteris ille, qui infantem occidit in utero matris (i.e. qui abortum cauſatur. col. 4.

4. Capi-

4. Capita populi in qualibet generatione puniuntur, quia non impediunt illos, qui rem habent cum Syriacis (ſive Gentilibus) & illi hoc ſciant. col. 4.

5. In exilio Babylonico Iſraëlitæ duxerunt uxores alienas: & propterea Deus Sanctus atque benedictus nulla ipſis exhibuit miracula. col. 10.

6. Filius probus, qui generatur ab impio, laudabilior eſt patre. col. 80.

7. In dicto illo Jobi 3. verſ. 2. *Et nox dixit: Conceptus eſt vir*: Intelligitur Gabriel. col. 18.

8. Cujus ſemen reprobum eſt uſque in tertiam generationem, ab iſtius poſteris non facilè recedet improbitas. col. 132.

9. Propter dignitatem fœderis ſancti, Iſraëlitis oſores ſui ſubjiciuntur. col. 219.

10. De præmio illius, qui cuſtodit fœdus ſanctum: quodque pœna transgreſſoris in hoc genere ſit gladius. col. 45.

11. Qui non timet Deum ſanctiſſimum atque benedictum, in puncto fœderis ſancti, eundem planè non timet. col. 45.

12. In mundo venturo è bello Gog & Magog nemo ſuperſtes erit, niſi qui fuerit circumciſus, & fœdus ſtabile atque ſanctum cuſtodit. col. 101.

13. Tempus copulæ diſcipulis Sapientum eſt Nox Sabbathica; & quidem præcisè poſt mediam noctem; neutiquam verò ante meſonyctium. Ratio hujus videatur col. 241. Vid. etiam fol. 28. col. 112.

14. De pœna acerbiſſima illius, qui cum uxore ſua concumbit præter viam naturalem. col. 465. 466.

15. Hiſtoria de quodam, qui duxerat uxorem Idololatricam: cujus proſapiam cum inquiſiviſſent, inventum fuit quod ipſe filius mulieris Idololatricæ, & pater ejus è ſemine rejecto natus fuerit. col. 79.

16. Qui uxorem ducit alienigenam, circa illum ſunt præfecti quidam, qui ſeipſos transformant in formas illarum mulierum, quibus ipſe polluit fœdus ſanctum: cumque ex hoc mundo abit, illi ipſi coram eo præcedunt, cumque polluunt. col. 476.

17. Certi quidam præfecti ſunt, qui in Gehennam detrudunt eum, qui non cuſtodit fœdus ſanctum. col. 481.

18. Cùm Deus ſuppliciis mundum affligere cogitat, certi quidam Angeli conſtituti ſunt, qui ſanguinem circumciſionis ante Deum apportent: quô factô decretum illud rigoroſum mox reſcinditur. Item quomodo fœdus circumciſionis accuſationem convertat in apologiam. col. 459. [confer Hebr. 12. v. 24. *Et ſanguinis adſperſionem melius loquentem, quàm Abel.*]

19. Certi quidam Spiritus conſtituti ſunt ſuper eum, qui præputium filii ſui circumcidere impedit. col. 481.

20. Non falſificandum eſſe fœdus ſanctum. col. 158. 155.

21. Certus quidam præfectus conſtitutus eſt nomine פתות, qui perſuadet homini, eumque ſeducit, ut intueatur pudenda, & res illicitas. Cumque hic moritur, ille ad ipſum intrat in ſepulchrum, & confringit oculos ejus, quia ipſius ſunt. col. 575.

22. Adhuc

22. Adhuc alii præfecti conſtituti ſunt ſuper illos, qui ſemen ſuum emittunt vel inutiliter; vel in brutum; vel in mulierem Dei alieni. col. 456.

23. Duo dantur Angeli, quilibet præpoſitus duodecim millibus præfectorum. [conf. Matth. 26. v. 53. *Et exhibebit mihi plus quam duodecim legiones Angelorum:*] Et omnes illi lachrymas profundunt ſuper eo, qui divortium facit cum uxore ſua legitima, propter ſeptem illas benedictiones, in copulatione ſuper illa exſuſcitatas, jam verò non conſervatas. col. 458. conf. Matth. 19. v. 9. *Quicunque dimiſerit uxorem ſuam niſi propter fornicationem, & aliam duxerit, mœchatur.*]

24. De dignitate illius, qui cuſtodit fœdus ſtabile atque ſanctum. col. 106.

25. De denudatione circumciſionis. col. 106.

26. Propter denudationem ſigni ſancti meriti ſunt Iiſraëlitæ panem cibumque accipere cœleſtem. col. 108.

27. Cum circumciditur filius cujusdam, vocatur altare expiationis: cui nomen eſt; *Dominus ſignum meum* Exod. 17. v. 15. col. 117.

28. Cavendum eſſe, ne quis ducat viduam, præſertim ſi jam nupta fuerit duobus. col. 183.

29. De matrimonio primo & matrimonio ſecundo, videatur col. 180. & 183. it. col. 194. & 199.

30. Qui circumciſus eſt, & cuſtodit fœdus ſanctum, vocatur juſtus. col. 40. & col. 105.

31. Prohibitum eſt, inſpicere pudenda propria & aliena. col. 117.

32. Ratio, quare matrimoniô ſecundô juncti continuò altercentur. Quia nimirum Spiritus ille, quem maritus prior reliquit in uxore, adverſatur illi Spiritui, quem in eam introduxit maritus ſecundus: unde perpetua altercatio: & illa ſemper mentionem facit prioris mariti. col. 172. 182.

33. Mulier, cui moritur maritus, ſi non nubit viro alii, hôc ipsô beneficium & rem gratam præſtat marito priori. col. 122.

34. Cum hominem judicant in mundo altero, inter opera ejus inquirunt, an etiam vitiaverit ſignum illud ſtabile atque ſanctum: item de pœna illius acerbiſſima, qui ſignum hoc ſtabile atque ſanctum non ſervavit purum; niſi plenè fuerit converſus. col. 384.

35. Cum mulieri cuidam moritur maritus, quamvis ille non fuerit verus ejus conſors; & deinde verus illius compar eam quidem deſiderat, illa verò eidem nubere renuit: illa propterea non punitur. Huic autem viro deſtinatur uxor alia. Sed levirum admittere ex præcepto tenetur. col. 183.

36. Cùm circumciditur infans, incipit vocari homo: & cùm ſtudet in Lege, meritò demum vocatur homo. col. 153.

37. Si quædam mulier non accuratè obſervat dies indumentorum ſuorum alborum; vel ſi ſe baptizaverit, & non indicaverit marito ſuo, ut ſaltem ipſi incommoda creet; cum ipſa rem habent ſtryges & maligni Spiritus. col. 197.

38. Ob

38. Ob dignitatem fœderis circumciſionis Iiſraëlitis ſubjiciuntur hoſtes ſui, ut occupent hæreditates eorum. col. 219.

39. Sponſæ præparandum eſt conopeum nuptiale pulcherrimum, in honorem ſponſæ alterius, quæ accedit & ibi quieſcit. Sicut in Circumciſione locanda eſt ſella fœderis, ut in illa quieſcat fœderis Angelus. col. 299.

40. Mulier gentilis & Idololatrica, quamvis fiat proſelyta; debitè tamen non legitimatur; eamque homo omninò vitare debet: quia difficile eſt, inquinamentum illud evellere. col. 156.

PORTA SANCTITATIS ET CASTITATIS
E Dictis in
LEVITICUM.

1. Quocunque tempore populus congregatur ad præſcindendum præputium infantis, Deus Sanctiſſimus atque benedictus totam familiam ſuam cœleſtem congregat, eidemque hoc notificat. col. 76. [conf. Luc. 12. v. 8. *Filius hominis confitebitur illum coram Angelis Dei.*]

2. Pater infantis meditationem inſtituere debet ſuper circumciſione, ac ſi obtuliſſet ſacrificium. col. 76.

3. Quicunque approximat uxori alteri præter ſuam, idem facit, ac ſi ſerviret duobus dominis; [id eſt, Diis] col. 78. [conf. Matth. 6. v. 24. *Nemo poteſt duobus dominis ſervire.*]

4. In muliere inveniuntur quinque ſpecies ſanguinis puri, & quinque ſpecies ſanguinis impuri; & qui his caſibus transgreſſor eſt, idem facit, ac ſi transgrederetur Decalogum. col. 57.

5. De dicto illo; hominem non ſatisfeciſſe præcepto de fructificatione & multiplicatione, niſi genuerit filium & filiam. col. 58. Vid. quoque col. 157. & 414.

6. Qui approximat uxori alii præter ſuam, quamvis illa ſit ſoluta, illius pœna magna eſt: & difficile eſt, ut admittatur ad converſionem. col. 78.

7. Cùm quis cogitationes habet de uxore proximi ſui, & deinde rem habet cum uxore propria, illius liberi, qui hinc generantur, vocantur Dii fuſiles. col. 172.

8. Non præficitur homini Spiritus cœleſtis, donec circumciſus eſt. col. 174. it. fol. 33. col. 130.

9. Illâ horâ, cùm copula exercetur hîc infra, Deus Sanctiſſimus atque benedictus formam quandam demittit in ſimilitudine hominis, &c. Et ſi homini concederetur facultas illam videndi, tunc videret imaginem ſupra ſe adſtantem: & hæc vocatur Spiritus tertius. col. 199.

10. Quicunque ſeipſum ſanctificat hîc infra, illum ſanctificant ſupra. col. 53.

11. In quo non invenitur ſignum ſanctum (circumciſionis,) cum illo non inſtituenda eſt ſocietas, nec gaudendum cum eo: imò prohibitum eſt eidem aperire verba Legis Divinæ. col. 130. & 131. [conf. 1. Cor. 5. v. 11. *Nunc autem ſcripſi vobis non commiſcere cum*

fratre, qui eſt fornicator, aut avarus, aut idolis ſerviens, aut maledicus, aut ebrioſus, aut rapax, cum hujusmodi ne cibum ſumere. 2. Theſſ. 3. v. 6. *Denunciamus vobis fratres, in nomine Domini noſtri Jeſu Chriſti, ut ſubtrahatis vos ab omni fratre ambulante inordinatè.*]

11. Uxor reſecare debet omnes crines & ungues, qui ipſi creverunt in diebus impuritatis ſuæ. col. 142.

13. Prava concupiſcentia magis ſuſcitatur in homine circa libidinem, quàm circa actus illicitos alios. col. 25.

14. De ordine copulæ conjugalis. col. 147.

15. Homo non vocatur homo integer, niſi in copula ſua conjugali. col. 147. & 157.

16. Quicunque vitiat ſignum hoc ſanctum, dignus eſt, ut eradicetur è mundo. col. 350.

17. Conjunctio maris & fœminæ vocatur Unum. col. 158. [conf. Matth. 19. v. 6. *Itaque jam non ſunt duo, ſed una caro.*

18. Antequam mulier ter fuerit prægnans, non abſoluta eſt fructificatio ventris ejus. col. 161.

19. De dignitate fœderis ſancti: unde etiam Iiſmaëlitis, quamvis in illis ſit tantùm pars una iſtius ſigni, non verò ſignum totum, Deus Sanctiſſimus atque benedictus concedit partem terræ ſanctæ, per omne tempus exilii noſtri. col. 179.

20. De dicto illo; *Si mulier ſementaverit, & pepererit maſculum,* Levit. 12. verſ. 2. col. 33.

21. Cùm homo copulatur cum uxore ſua in Sanctitate & puritate, in illum è ſupernis derivatur Spiritus quidam ſanctus. col. 75.

22. Pro præputio parari ſolet vaſculum cum pulvere terræ; ad implendum dictum illud: Gen. 3. v. 15. *Pulvis es, & in pulverem reverteris.* col. 76.

23. Locus ille, ubi non invenitur mas & fœmina, dignus non eſt ut videat faciem Præſentiæ Divinæ. col. 105. & col. 65.

24. Omnes animæ creatæ ſunt androgynæ: & ſi homo dignus eſt, ipſi deſtinatur vera compar ejus. col. 75.

25. Qui uxorem habet, in qua non eſt timor Domini Benedicti, ille non vocatur magnus. col. 5.

26. Qui non eſt uxoratus, non pertinet in genus Adami, nec dignus eſt Benedictione. col. 5.

27. Homo non vocatur integer, nec nomine Adam, donec genuerit filium & filiam. Deque pœna illius, qui non contrahit matrimonium, & moritur. col. 9.

28. Qui deſcendit ab impuro ſemine, tandem detegitur coram omnibus. col. 204.

29. Sacerdos, qui non habet comparem ſuam, arcetur à cultu. col. 275.

30. Si vir quidam deſcendit è latere dextro; ipſe dominium habet in uxorem ſuam; quia

quia & ipſa venit è latere dextero. Sed ſi ipſe venit de latere ſiniſtro; illa dominatur ipſi; quamvis & ipſa de eodem ſit latere: quoniam mas & fœmina de uno latere deſcendunt. col. 76.

31. Tempore copulæ conjugalis componendus eſt animus piis meditationibus, ut liberi generentur ſancti. col. 99.

32. De temporibus ſtudioſorum Legis, quod eſt de veſpera Sabbathi in veſperam Sabbathi. col. 108.

33. Sub mediam noctem, vel poſt noctis medium congredi ſolent plebeji & idiotæ: ſed tempus *Diſcipulorum* Sapientum eſt à nocte Sabbathina in noctem Sabbathinam. col. 146.

34. *Si mas* & fœmina ſe ipſos ſanctificant tempore miniſterii lecti, major eſt laus fœminæ, *quam viri*. fol. 37. col. 148.

35. *De dicto* illo Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ; Si mulier maritum alliciat *ad negotium* legale, ex illis progenerantur liberi virtuoſi. col. 79.

36. Sanguinem circumciſionis DEUS ſanctiſſimus atque benedictus cuſtodit: & cum judicia ſtatuenda ſunt ſuper mundo, hunc ſanguinem intuetur; mundumque liberum dimittit. col. 22.

PORTA SANCTITATIS atque CASTITATIS
è Dictis in
NUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. Juſti, qui cum uxoribus ſuis, quæ ſteriles ſunt, tamen copulantur, generant animas proſelytorum. col. 318.

2. Cum mulier ſe ipſam purificat pro marito ſuo, abſcindat ungues ſuos cum ſpurcitie illorum, & aliquid de capillis capitis ſui: & hæc omnia convolvat & abſcondat in foramine quodam occulto atrii ſui, ubi non tranſeunt homines. col. 460.

3. De matrimonio primo & ſecundo: & quare moriatur maritus primus. col. 550.

4. Mulier quam verecundiſſima eſſe debet, ita ut ne unicum quidem pilum capitis ſui denudet: niſi mala quam plurima cauſari velit tam ſupra quàm infra: & marito ſuo liberiſque ſuis in ſpecie paupertatem. col. 239. & 287.

5. Homo tenetur alloqui uxorem ſuam ante concubitum; quia fieri poſſet, ut ſuccuba ipſi quædam illius loco ſubſtituta eſſet. col. 537.

6. Admonitio ſeria, ut quilibet caveat, ne ſemen ſuum permiſceat cum familiis rejectis. col. 438.

7. Cum Juſtus magno zelo conſervare conatur ſanctitatem Domini, circa fœdus ſanctum, Patriarchæ mundi eidem ſeſe aſſociant: & DEUS avertit iram ſuam. col. 439.

8. Quotieſcunque Achaſverus voluit congredi cum Eſthera, hujus loco ipſi ſubſtituta fuit ſuccuba. col. 533.

9. Encomium atque excellentia illius, qui fœdus ſanctum ritè cuſtodit. col. 313.

10. Nulla laus quam quis coram DEO habere queat, huic ſimilis eſt, quæ eidem tribuitur,

tribuitur, qui fœdus ſanctum legaliter ſervat: Deus enim ſanctiſſimus atque benedictus illius quotidiè meminit. col. 314. & 315.

11. De Leviratu, rationes elegantiſſimæ. col. 317.

12. Qui fœdus ſanctum non legaliter obſervat, idem eſt ac ſi non eſſet circumciſus. col. 350.

13. Præputium deponendum eſt in vaſe cum pulvere terræ. col. 478.

14. Mulier tollere debet omnem capillum ſuum cum matrimonio jungitur cum marito ſuo. Et propterea nullam ipſa habet barbam. col. 241.

15. De pœna illius, qui vitiat ſignum fœderis ſancti, illudque immittit loco alieno. col. 508.

16. De pœna illius, qui ſemen ſuum inaniter educit; vel coit cum menſtruata; vel cum filia Dei alieni. col. 451.

17. Matrimonia cur adeò difficilia dicantur Deo, atque fiſſio maris rubri. col. 550. in fin.

18. Nulla in tali quieſcit benedictio, qui maſculus eſt ſine fœmina; quia ipſe dimidium tantùm corpus eſt. col. 573.

19. Qui vitiat fœdus ſanctum, ſeipſum vitiat: & illi liberi, qui hinc naſcuntur, vitiati ſunt ſupra & infra. col. 551.

20. Qandoque moritur homo hanc ob cauſam, ut vir quidam alius ducere queat uxorem ejus. col. 550.

21. Præſentia divina non quieſcit ſuper tali, qui non init matrimonium: & multò magis ſi ſacerdos ſit, quia hi cautiores eſſe debent, quàm omnis populus. col. 275.

22. De copula corporea quæ in hoc mundo fit: & de copula animarum mundi illius: quodque hæc fiat ſub noctem mediam. col. 318.

23. Mulier antequam nubit, vocatur filia hujus vel illius: contracto autem matrimonio eadem vocatur אשה uxor. col. 330.

24. De diſcalceatione vid. col. 343.

25. Qui ritè cuſtodit fœdus ſanctum, liberatur in ſupernis & hîc infra. col. 437.

26. Qui ſtabile conſervant fœdus ſanctum, merentur filios accipere ſanctos. col. 495.

Sequuntur Loca quædam, ob analogiam materiæ ad hunc Titulum relata.

1. Ratio arcana, quare homo anno ætatis ſuæ decimo quarto obligatus ſit obſervare præcepta. col. 225. in princip.

2. Homo cum abſolvit annum ætatis ſuæ decimum tertium, eſt filius hominis. Cum autem abſolvit annum vigeſimum, tunc filius eſt Dei Sanctiſſimi atque benedicti. Qui ipſum alloquitur è Pſ. 2. v. 7. *Filius meus es tu; ego hodie genui te.* col. 175.

3. Homo tredecim annorum vocatur filius dici. In Exodum col. 201.

TITULUS SEPTIMUS.
OPUS MENSÆ
è Dictis in
GENESIN.

1. Homo bibere tenetur poculum benedictionis, ut dignus evadat benedictione ſupernâ. col.274. [conf. 1. Cor. 10,16.

2. R. Jebha ſenex, quamvis habuiſſet quod ederet, non tamen accubuit, antequam illud petiiſſet è domo Regis, per preces. col.442.

3. Poculum benedictionis vocatur Roſa. col.17. [conf. Marc. 14. v. 23. *Et acceptô calice gratias agens, dedit illis &c.*]

4. Raf Hammenuna poculum benedictionis non dedit alii, niſi illud prius prehendiſſet dextrâ. &c. vid. col.525.

5. Siniſtra non debet juvare dextram in actu poculi benedictionis col.360.

6. Ratio quare panis in menſa eſſe debeat, cum dicitur benedictio cibi. col. 244.

7. Diſcipulus Sapientum qui ſeſe inebriat, vocatur *Inauris aurea in nare porci.* Prov. 11. v. 22. col.269.

8. Moris eſt, quod conviva facere debeat id, quod vult hoſpes ejus. col. 345.

9. Ratio, quare manus tempore matutino impuræ ſint: quodque nemo accipere debeat aquas, ab eo qui non eſt lotus: item quod non accipere debeat veſtes ſuas ab eo qui non lavit manus. col. 147.

10. Homo nihil comedere debet tempore matutino, donec ſtuduerit in Lege. col. 442.

11. De præmio illius, qui cautè obſervat lotionem manuum: deque pœna ejusdem qui illam negligit. col. 342. [conf. Matth. 15. v. 2. *Quare diſcipuli tui transgrediuntur traditionem ſeniorum? Non enim lavant manus ſuas, dum panem manducant.*]

12. Quod etiam qui aliquantulum ſaltem dormitat, & interdiu; teneatur lavare manus. col. 409.

13. Benedictio cibi dicenda non eſt, menſâ adhuc vacuâ. col.507.

14. Qui cibum largitur ſtudioſis Legis, meretur accipere divitias hujus & illius mundi. col. 510.

15. Cautè obſervandam eſſe lotionem manuum: easque aquas non amplius eſſe adhibendas. col. 415.

16. Ratio, quare manus levandæ ſint manè; & cum quis redit è cloaca. col. 35.

OPUS MENSÆ
è Dictis in
EXODUM.

1. Explicatio benedictionum menſalium, quarum una formula incipit, המוציא: idque tam Cabbaliſticè, quam populariter. col.297.

2. Benedictio cibi recitanda eſt cum gaudio, & velando caput. col.298.

3. Multas benedictiones, cum longævitate accidere illi, qui dicit benedictionem cibi. col.299.

4. Cavendas eſſe aquas ultimas. col.299.

5. Non dicendam eſſe benedictionem cibi ſuper menſa vacua, quia benedictio ibidem non quieſcit. col.156.

6. Qui non cautè tractat carnem & lac, ſed utrumque ſimul comedit; & genuerit filium intra quadraginta dies, huic inditur anima de latere adverſo. col.221.

7. Ratio, quare ebrio liceat dicere benedictionem cibi. col.273.

8. Si quis ad menſam ſuam aſſumit pauperem, & verba Legis meditatur, ille meretur in mundum omnium ſupremum ingredi: & duo angeli accedentes eidem benedicunt duabus benedictionibus. col.274.

9. Vetitum eſt comedere ante levatam alvum. Et ratio petitur è loco Jeſ. 28. v. 8. *Omnes menſæ repletæ ſunt vomitu ſordeque absque loco.* Adde quod ſalutare hoc ſit corpori, & conducat ſanitati. col.275.

10. Ratio, quare in benedictione cibi mentio fiat terræ bonæ &c. cùm tamen ſit devaſtata. col. 280.

11. Cavendas eſſe aquas ultimas. col.280.

12. Qui triſtis eſt, & cum dolore cibum capit propter vaſtatum Sanctuarium, eidem DEUS Sanctiſſimus atque benedictus hoc imputat, ac ſi reædificaret domum Sanctuarii, & omnia loca deſolata Hieroſolymarum. col.280.

13. Ratio quare benedictio poſt menſam dici nequeat, niſi in conſeſſu trium. col. 280.

14. Admonitio, ut quis pauperes invitet ad menſam ſuam. col.298.

15. Tota benedictio poſt menſam explicatur ſenſu Cabbaliſticô col. 298.

16. Pauperi frangendæ ſunt fruſta ſuper menſa, ne erubeſcat aliquid accipere & comedere. col.347.

17. Qui Eleemoſynam dat pauperibus de raptu & furto, ipſe facit ut mentio fiat peccatorum ejus. col.347.

18. Quicunque comedit antequam oraverit orationem ſuam, ille defertur ac ſi eſſet hariolus & augur. col.386.

19. De præmio illius, qui benedictionem cibi, (ſive poſt menſam,) debite recitat, & corde hilari. col.391.

20. Qui

20. Qui non ſectatur voluptates, in eum dominium non habet genus adverſum poſt mortem ejus. col. 290.

21. Nihil expetendum eſſe ab eo, qui invitus aliquid largitur & oculô malo col. 5. fol. 1.

22. Quotidie precandum eſt ante cibum, quamvis cibum quis habeat in domo ſua: Nec præparandi ſunt cibi, niſi hora una poſt factas preces. Nec coquendum eſt una die pro die alia. col. 109. & col. 110.

23. Qui convivam invitavit, cum illlo etiam converſetur, & non cum alio. col. 82.

24. Poculum benedictionis elevandum eſt è menſa, diſtantiâ unius palmi. col. 331.

25. Quicunque comedit & bibit, antequam lavet manus aquis, de eo intelligendus eſt locus ille Levit. 19. v. 26. *Non comedetis ſuper ſanguine.* col. 386.

OPUS MENSÆ
è Dictis in
LEVITICUM.

1. Principium vini eſt lætitia, & finis ejus mœror. Hinc Sacerdotibus prohibitum eſt bibere vinum. col. 67.

2. Prohibitum eſt vinum libaminis Idololatræ; quamvis ſaltem tetigerit illud Idololatra. Deque pœna illius, qui non cautè hîc agit. col. 69.

3. Dictum illud Eccleſ. 6. v. 7. *Omnis labor hominis ob os ejus*: explicatur de eo, qui ſeipſum contaminat eduliis immundis: quodque hîc judicetur in mundo venturo. Unde verba illa, *Ob os ejus*, ſic explicantur, quod puniatur propter os ſuum. Vide de pœna ejus inſupportabili. col. 72.

4. Qui ſeipſum ſanctificat hîc infra, illum ſanctificant è ſupernis. Et ſic quoque qui ſeipſum polluit hîc infra, eundem inquinant è ſupernis: quia è verbis & dictis inferioribus dependent ſuperna. col. 53.

OPUS MENSÆ
è Dictis in
NUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. Qui contemnit panem, eumque rejicit in locum indebitum, illum perſequitur paupertas: & certus quidam præfectus conſtitutus eſt ſuper tales. col. 451.

2. Meditationes ſuper benedictione cibi: & encomium atque præmium illius, qui benedicit. col. 517.

3. De rebus illis, quas homo cautè tractare & adhibere debet ſuper menſa. col. 453.

4. De

4. De dicto illo, quod non negligendæ & diſpergendæ ſint micæ. col.519.

5. Omninò hilaritas, ubi non invitatur DEUS Sanctiſſimus atque benedictus, & Gloria ejus cohabitans, non eſt habenda pro hilaritate. Quodſi autem quis invitet DEUM Sanctiſſimum, etiam parentes ejus jàm demortui ſimul cum illo accedunt. col. 403.

6. Non parandum eſſe convivium ullum, niſi eodem quoque fruantur pauperes. Deque pœna illius, qui hanc admonitionem negligit. col.484.485.486.

7. Cùm paterfamilias accumbit menſæ, Præſentia Divina ibidem adſtat: ſed pariter quoque genus adverſum. Et ſi quis legaliter incipit benedicere, genus adverſum ſupprimitur. col. 486.

8. Ratio quare non ad benedictionem ſuper omnia utibilia recitandam, etiam requirantur tres viri. col. 486.

9. Qui accumbit menſæ & proponit verba Legis, ei de jure incumbit, ut benedictionem recitet.

10. De præmio illius, qui benedictionem dicit ſuper omni, quô utitur: & quænam ſit hujus benedictionis natura. col. 516.

11. Homo debet invitare Legis peritum, qui ſecum converſetur ex Lege Divina ſuper menſa ſua. col.522.

12. Qui ſeipſum inquinat hîc infra, eundem inquinant è ſupernis: & hic longè removetur à DEO. vid.col.191.

13. Quia Jiſraëlitæ comeſſantur & compotant inter alios populos, hinc refractarii & rebelles dicuntur coram DEO Sanctiſſimo atque benedicto. col 365. & 529.

TITULUS OCTAVUS.

PORTA FESTORUM SIVE CONVOCATIO SANCTITATIS

è Dictis in

GENESIN.

1. Nocte Sabbathicâ & die Sabbathi genus adverſum ſeipſum abſcondit, exceptô Spiritu unico, qui vocatur אסימן cum tota ſua caterva: qui circumvolitant & inquirunt, utrum inveniant aliquem, qui miniſterio lecti utatur denudato corpore ad lumen lucernæ: atque tunc introducunt Spiritum malum in tales infantes, ut epileptici fiant: vel ipſa Lilith in illos ingreditur, eoſque occidit. col.42.

2. Tres ſunt, qui ſibi ipſis malum creant: unus, qui ſibi maledicit; ſecundus, qui micas quantitate olivæ negligit; & tertius, qui lucernam accendit, antequam inſtruxit ſanctitatem, [recitandô benedictionem, cujus initium קדיש veſperâ Sabbathi:] omnes enim damnati in Gehenna eidem maledicunt: cum alias eidem benedicant, ut vera in ipſo fiat benedictio illa, quæ incipit ויתן לך' &c. col. 43.

3. Tem-

3. Tempore neomeniæ & Sabbathi, Pſyche delitiis fruitur Spiritûs & Mentis ſuæ. col. 472.

4. Non dicendum eſſe nocte Sabbathinâ : *& cuſtodi exitum noſtrum* : quia omnes Spiritus maligni ſponte fugiunt, ſeſeque abſcondunt, usque ad finem Sabbathi. col. 130.

5. Præceptum de accendendâ lucernâ Sabbathinâ potiùs incumbit fæminæ, quam viro : & præmium illius valdè magnum eſt. col. 130.

6. Ad minimum homo duo edulia cocta comedere debet die Sabbathi. col. 130.

7. Copula diſcipulorum Sapientum tantùm inſtituitur noctibus Sabbathinis. col. 140.

8. *Die* Sabbathi diebusque feſtis & neomeniarum mundus abundantiùs cibatur, quàm *diebus* aliis : item de diſtinctione inter ſanctum & profanum. col. 219.

9. Circa finem Sabbathi dicimus è Pſ. 90. v. 17. *Et ſit jucunditas Domini DEI noſtri ſuper nos*; ut derivemus in nos jucunditatem ſupernam, & liberemur à judicio Gehennæ; quæ robur ſuum recipit hâc ipſâ horâ. col. 439.

10. Cùm Jiſraëlitæ faciunt ſeparationem [inter ſacrum & profanum recitandô formulam benedictionis in hunc finem inſtitutæ :] in exitu Sabbathi ; genus adverſum fugit & deſcendit in infernum , in locum ubi Korach & aſſeclæ ejus. col. 92.

11. Quomodo quis intueri debeat ungues digitorum ſuorum tempore ſeparationis Sabbathinæ. col. 98.

12. Vide quoque de unguibus col. 305. & col. 373.

13. In exitu Sabbathi omnes Spiritus maligni per mundum circumvolitant, ut veſtiantur corpore quôdam : ſed non poſſunt, atque tunc contra illos nos præmunire tenemur, dicendô Pſalmum malorum contingentium [i. e. nonageſimum primum] col. 129.

14. Die Sabbathi & neomeniarum quietem habent damnati in inferno : & ſic pariter ſingulis diebus ter. col. 199.

15. Eadem eſt ratio hirci, qui oblatus fuit feſtô neomeniæ; quæ fuit hirci emiſſorii. col. 199.

16. Tempore neomeniæ, cum Spiritus aſcendit, ut delitiis Paradiſi fruatur, hic intrare tenetur in ſpeluncam illam, ubi ſunt Adam atque Patriarchæ, ibique eidem datur tabella quædam ſigni locô; & ſic intrat in Paradiſum, ubi Cherubini adſtant cum flammagladii : ſi igitur dignus eſt, conſpiciunt tabellam iſtam, eique aperiunt Paradiſum : ſin minus &c. vid. col. 229. & 230. ubi deſcribitur, quomodo invicem delectentur in horto Eden, Pſyche, Spiritus & Mens, feſtis Neomeniarum & Sabbathi aliisque majoribus. vid. quoque col. 473.

17. Die Sabbathi omnes portæ aperiuntur, & benevolentia, & quies ubique reperitur. col. 219.

18. Tres catervæ Angelorum miniſtrantium die Sabbathi & Neomeniæ, mentem deducunt ad locum dignitatis ſuæ. col. 320.

19. In inferno ſeptem dantur gradus, & ſeptem portæ: & animæ impiorum die Sabbathi abinde exeunt; & quietem habent, usque ad finem Sabbathi. col. 502.

20. Singulis Neomeniis animæ juſtorum fruuntur facie præſentiæ Divinæ. col. 277.

21. Quare die Sabbathi panis duplicatus menſæ imponi debeat. col. 515.

CONVOCATIO SANCTITATIS
SIVE
DE FESTIS
è Dictis in
EXODUM.

1. Omnes dies profeſti benedictionem accipiunt à die Sabbathi: & propterea menſa probè inſtruenda eſt; quia benedictio non quieſcit in loco vacuo. col. 112. fol. 28. & col. 157. 158. & 164.

2. De tribus epulis Sabbathicis, & quomodo ſingulis his epulis contineantur reliqua epulorum genera: unde etiam cœna Sabbathica inſtructior eſſe debet, quàm prandium Sabbathicum. vid. in Numeros col. 559. 156. & 164. & 165.

3. Quam magni æſtimetur populus Jiſraëliticus ſub ingreſſum Sabbathi: & quare nocte Sabbathinâ non recitetur formula precum והוא רחום. col. 260.

4. Sabbathum æquiparatur toti legi: & quomodo hac die homo ſe gerere debeat: item quare die Sabbathi homo non loqui debeat, ſicut diebus profeſtis: cum ſimilibus quibusdam huc facientibus. col. 82.

5. Spiritus quidam præpoſitus eſt menſis, quæ vacuæ ſunt nocte Sabbathi, vel nocte feſti cujusdam: & hic Spiritus vocatur נגע i. e. plaga, quæ eſt metatheſis, vocis ענג i. e. voluptas. col. 480.

6. Tempus copulæ Legisperitorum nonniſi noctibus Sabbathicis eſt. col. 336. & 386. & 241.

7. E quo loco in hominem die Sabbathi veniat anima adhuc alia ſuperflua. col. 175.

8. Sub ingreſſum Sabbathi omnes ſpecies ignis judicii rigoroſi occultantur; adeoque & ignis Gehennæ, usque ad exitum Sabbathi; & Jiſraëlitæ benedictionem recitant ſuper igne: atque tunc omnes redeunt in loca ſua. col 364.

9. De anima ſuperflua, quæ eſt ſpiritus deſcendens, qui ſuperadditur hominibus; & quando deſcendit, priùs lavatur liquoribus aromaticis in Paradiſo &c. col. 368.

10. Et iſte Spiritus uſum habet certum ex illo cibo ac potu Sabbathico: hinc cùm dicitur Exod. 31. v. 16. *Et cuſtodient filii Jiſraël* את השבת Sabbathum; Particula את ſuperinvolvit ſignificationem iſtius Spiritus qui probè obſervandus eſt &c. col. 365. & 366.

11. Quod

11. Quod circa exitum Sabbathi diu ſatis ſit retardandum, ne videamur expellere convivam hunc ſanctum. col.371.

12. De benedictione, quâ benedicitur illi homini, qui ritè inſtruit menſam pro Sabbatho, & quomodo, quid & quando &c. Item de caſu contrario. col.453.

13. Qui prophanant Sabbatha & Feſta alia deliberatô animô; illi nullam quietem habent in inferno, per omnia ſecula: quamvis enim die Sabbathi diebusque feſtis judicium ab illis ceſſet; nihilominus tamen non exeunt ex inferno, ſicut cæteri, quibus venia conceditur exeundi. col.268.

14. Die Sabbathi ab hora diei nona & porrò, homo non ſtudere debet in Lege: (quia Moſes illo tempore mortuus dicitur) col.278. [conf. Luc.23.v.44. *Usque in horam nonam &c. & clamans Jeſus &c. expiravit.*]

15. Qui die Sabbathi in jejunio ſedet, illius decretum judiciale reſcinditur: videatur ratio col.292.

16. *Præceptum* eſt, quod homo lavare debeat veſperâ Sabbathi in Sabbathi honorem. *videatur* ratio col.364.

17. Ratio, quare prohibitum ſit jejunare die Sabbathi: item quare (ſi dies jejunii alicujus incidat in Sabbathum,) diei jejunii ſui adhuc aliam ſuperaddere debeat, & quidem præciſè ſeptimanæ primum. col.371.

18. Quod homo teneatur incurvare digitos ſuos coram lucerna, ſub egreſſum Sabbathi: quodque intueri debeat quatuor digitos manus dextræ, extroverſos & non intro in manum verſos. col.373.

19. Die neomeniæ atque Sabbathi Gloria Divina in cœlo quodam, qui vocatur רקיע i. e. firmamentum, manifeſtatur, & juſti adveniunt, & coram ea ſe incurvant. Et ſi juſti illi induti ſint veſte quadam honorificâ è bonis ſuis operibus, quæ fecerunt in hoc mundo; nunc, cùm reverentiam hanc exhibent Divinæ Gloriæ, veſtiuntur veſtibus aliis. col.376.

20. Quot laudibus & benedictionibus cumulentur Jiſraëlitæ, ita ut illis benedicant impii in Gehenna; qui ſub egreſſum Sabbathi in infernum redeunt, cum dicimus: *Et ipſe eſt miſericors &c.* Item de ordine Sanctificationis Sabbathinæ, & de dicto Pſ.90. *Et ſit jucunditas &c.* col.371.

21. Ratio, quare dicamus è Pſ.90.v.17. *Et ſit jucunditas Domini &c.* Sub exitum Sabbathi. col.95.

22. Sabbathum & omnia feſta memoria ſunt exitus ex Ægypto. col.67.

23. Mundus non aliter ſubſiſtit, niſi per illos, qui creati ſunt è concubitu noctibus Sabbathicis inſtituto. col.159.

24. De præmio Spiritus, in Paradiſo inferiore; quodque hic omni Sabbatho & neomenia deliciis fruatur ſuperioribus cùm mente ſua. col.174.

25. Multi præfecti conſtituti ſunt, qui cùm anima illa redundans, quæ die Sabbathi Jiſraëlitis ſuperadditur, rurſus diſcedit, cum ipſa exeunt: omnemque dolorem & triſtitiam & mœrorem à Jiſraëlitis arcent; nec non ab illis, qui in gehenna judicantur. col. 460.

26. Admonitio ſeria, de gaudio Sabbathino; quodque menſa hac die ſic inſtruenda ſit, ut ab ea benedictionem accipiant omnes dies hebdomadæ: item de neceſſitate trium epulorum; & de pœna illius, qui illa non cautè obſervat. col. 157. & 158. item col. 164.

27. Hominem die Sabbathi non exhilarari debere ſolum, & ſine pauperib. Quodq; voluptas dierum feſtorum & neomeniarum major ſit quam Sabbathi &c. col. 158. & 157.

28. De tribus epulis Sabbathicis, quò pertineant, & quid denotent? col. 157.

29. Quod homini die Sabbathi detur anima alia. col. 157. & col. 158.

30. Quod Sabbathum multis gradibus ſublimius ſit cæteris feſtis. col. 157. & 158.

31. Quare die Sabbathi recitetur hæc precatiuncula: 'ואני תפילתי': vid. ibidem: item Sectione Trumah col. 278.

32. Quod inter aromata, quæ adolentur ſub egreſſum Sabbathi, ſumenda ſit myrtus. col. 374.

33. Quod tempus copulæ Legisperitorum ſit nox Sabbathica, & præciſè meſonyctium; & quare? col. 241.

34. Nocte Sabbathica & feſtorum & neomeniarum pſyche à corpore ſeparata eandem aſſumit ſpeciem in qua vixerat, illoque corpore & oſſibus veſtitur. Et niſi homines præ ſtultitia quaſi cæci eſſent, illam videre poſſent ſub exitum Sabbathi & feſtorum atque neomeniarum. col. 252. 253. & 279.

35. Die Sabbathi circa nonam pomeridianam mortuus eſt Moſcheh Magiſter noſter, ſuper quo pax! & Joſeph juſtus: & ſic David Rex, ſuper quibus pax. col. 278.

36. Cum nocte Sabbathi non dici ſoleat precatiuntula illa: *qui cuſtodit populum ſuum Jiſraël in æternum, &c.* quia cuſtodia opus non habemus; quæritur, quare Sapientes noſtri bonæ memoriæ præceperint, hominem non debere ſolum exire nocte diei quartæ; & nocte Sabbathi. &c. col. 367.

37. De pœna illius, qui verba inania profert in Synagoga die Sabbathi. col. 367.

38. Ratio, quare die Sabbathi ad Librum Legis advocentur ſeptem; & die feſto, quinque; & die expiationis, ſex; & die neomeniæ, quatuor? col. 368.

39. Prohibitum eſt Angelo Eccleſiæ (ſive Præcentori;) ne legat in Lege, niſi prius Sectionem illam perluſtraverit. Item de ritibus iſtius lectionis vid. col. 370.

40. Cautè adornandas eſſe delicias Sabbathi; & procuranda omnia eidem neceſſaria dum adhuc dies eſt. col. 82.

41. Lectio quæ legenda fuit Sabbatho præterito, non eſt legenda Sabbatho ſequente. col. 370.

42. De pœna illius, qui non ſingulis Sabbathis lectiones Sabbathorum illorum proprias legit. col. 370.

43. Qui die Sabbathi loquitur ea, quæ dicenda ſunt diebus profeſtis, eidem hoc imputatur, quaſi feciſſet opus aliquod, vel exiviſſet è termino Sabbathico. col. 370.

44. Singulis neomeniis & Sabbathis aſcendunt animæ usque ad locum quendam, qui vocatur murus Hieroſolymarum: intrò autem pergere nequeunt, quia nondum dealbatæ ſunt; & ibi delectantur. Porrò autem hinc abeunt & conſpiciunt pœnas impiorum in gehenna. col. 379.

45. Sin-

45. Singulis Neomeniis & Sabbathis Anima juſtorum accedit ad illos peccatores, qui ſuſtinent pœnas ſuas: prout etiam ad illos, qui tolerant mala quædam propter unitatem Dei Sanctiſſimi atque benedicti; abiensque hæc annunciat Meſſiæ; hic igitur in ſe ſuſcipit partem aliquam dolorum iſtorum: quod niſi fieret, impoſſibile eſſet ut ſubſiſterent. col. 379. [conf. Matth. 8. v. 17. *Ipſe infirmitates noſtras accepit, & ægrotationes noſtras portavit.*]

46. Singulis diebus hora ſacrificii pomeridiani judicium inſtituitur; exceptâ die Sabbathi, quia hoc tempore beneplacitum excitatur: hinc Moſches Magiſter noſter, ſuper quo pax! mortuus eſt circa ſacrificium pomeridianum Sabbathinum; ut indicetur, illum non eſſe mortuum, ut cæteri homines moriuntur. col. 158.

47. De voce illa Ex. 31. v. 17. וינפש, quod communiter ſonat: *& reſpiravit.* Myſticè autem dividitur, quaſi dicatur וי נפש væ animæ! vel potius, væ corpori! col. 366.

48. *Homo* teſtimonium illud Gen. 2. v. 1. ויכלו השמים *& perfecti ſunt cœli & terra &c.* perhibere debet, cum gaudio & animo lubente. col. 372.

CONVOCATIO SANCTITATIS, ſeu DE FESTIS

E Dictis in

LEVITICUM.

1. Die Sabbathi non dicitur: Convocatio Sanctitatis; quia ipſa eſt Sanctitas. Sed feſta ſic inchoantur ſanctificando: quia Sabbathum ſublimius eſt illis. col. 180.

2. Quod etiam non dicatur: Convocatio Sanctitatis, feſto novi anni; & die expiationum. col. 180. & 182.

3. Peccatoribus in Gehenna quies conceditur die Sabbathi: Cum ſimili quodam. col. 181.

4. Si feſtum incidat in diem Sabbathi, quare non inſtruantur duæ menſæ. col. 181.

5. Non eſſe negligenda tria epula Sabbathica: & ſi in Sabbathum incidat feſtum aliud, quomodo ordinanda ſint tria hæc epula. col. 182.

6. Quid interſit Sabbatho, utrum quis loquatur inania, illa die, an minus? Quodque qui hoc facit, dicatur transgreſſus eſſe limitem. col. 203.

7. Ratio, quare reſcindatur decretum aliquod judiciale, vel ante ſeptuaginta annos contra aliquem promulgatum, ſi die Sabbathi ſedeat & jejunet. Una cum ſimili. col. 203.

8. Omni neomenia, omnique Sabbatho & feſto, Deus Sanctiſſimus atque benedictus accedit, & viſitat Iiſraëlitas. Hinc quilibet ſeipſum ritè præparare debet. col. 221.

9. Ad tertium Sabbathi epulum neceſſariò requiritur Panis. col. 181.

10. Ratio, quare die Sabbathi neceſſariò facienda ſit benedictio ſuper vino. col. 181.

11. Quamvis Iiſraëlitæ ſint in exilio; Deus Sanctiſſimus atque benedictus, tamen advenit eosque reſpicit ſingulis Sabbathis, neomeniis, & feſtis: propter Pignus illud, (quæ eſt Lex divina,) quam in manibus ſuis habent. Una cum ſimili de Rege quodam. col. 221.

12. Die Sabbathi adhuc una homini ſuperadditur anima è mundo venturo. col. 182.

13. Ne parcus ſit homo circa expenſas in Sabbathum & feſta; & confidat in Dominum. col. 214.

14. Homo die Sabbathi & neomeniæ ſit hilaris lætique animi: quia Deus Sanctiſſimus atque benedictus manifeſtatur nobis illis diebus. col. 221.

15. Ad dictum illud Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ! Afferte mihi expiationem; quia diminui Lunam; egregia explicatio. col. 142.

16. Singulis neomeniis & Sabbathis pſyche, ſpiritus & mens hominis invicem uniuntur; & adorant (reverentiam exhibendo) Regem ſanctum, qui benedictus ſit. col. 126.

17. De dignitate Sabbathi ſuper cætera feſta. col. 181.

18. Quod nocte Sabbathi ad recitandam benedictionem panis per formulam מוציא, frangendus ſit panis inferior. col. 186.

CONVOCATIO SANCTITATIS ſeu DE FESTIS;

è Dictis in

NUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. Quod die Sabbathi non recitatur hæc precum formula: Et ipſe eſt miſericors, &c. col. 450.

2. De pœna illius, qui adornare poteſt tria epula Sabbathina; & illa tamen negligit. col. 402. & col. 522.

3. Singulis neomeniis homo tenetur ſuſcipere faciem Divinæ præſentiæ. col. 580.

4. Cùm incipit Sabbathum, animæ ſuperfluæ deſcendunt ſuper populum ſanctum; & animæ juſtorum aſcendunt. col. 328.

5. Et ſub exitum Sabbathi animæ iſtæ iterum aſcendunt: & interrogantur, quæ nova iisdem propoſita ſit explicatio in Lege? & utrum novi quid iſtius generis audiverint? col. 328.

6. Qui in Legis ſtudio verſatur die Sabbathi, illius præmium majus eſt, quam ſi id faciat diebus profeſtis. Et quo præmio afficiatur Pater talis Viri. col. 329.

7. Quamvis die Sabbathi deſcendat anima redundans ſuper omnes Iiſraëlitas; hoc tamen non fit æqualiter: ſed quilibet eam accipit pro ſuo gradu: Nimirum quatenus vel benignus eſt, vel ſeverus; vel perfectus, vel juſtus, vel ſapiens vel intelligens, eatenus peculiarem quoque accipit animam ſuperfluam. col. 448.

8. Singulis neomeniis & Sabbathis & feſtis maſculi illi, qui in mundo altero degunt, aſcendunt ad Regem Sanctum. col. 317.

9. De tribus epulis Sabbathicis, & quid deſignent; deque præmio illius, qui eadem celebrat ritu debito. col. 559. Ubi etiam exponitur: quare dicatur tempore ſacrificii pomeridiani; ואני תבילתי &c. col. ead.

10. Qui tria epula Sabbathina obſervat, non opus habet ut metuat, ſibi jejunandum fore (propter ſomnium aliquod infauſtum) die Sabbathi: quia nihil tale ipſi accidet. col. 559.

11. Quod nocte Sabbathinâ non dicatur formula illa: Et ipſe eſt miſericors, remittet peccatum, &c. col. 450.

12. Cuicunque poſſibile eſt, is ſingulis epulis Sabbathicis apponat quatuor panes. col. 453.

13. De

13. De pœna *illius*, qui lucernam accendit, antequam Iiſraëlitæ dicant benedictionem de ſanctificando Sabbatho. col. 455.

14. Admonitio ſeria, quod quilibet pro facultatibus ſuis in honorem Sabbathi adornare debeat lucernas & ſellas. col. 520.

15. Quod in benedictione nocte Sabbathi ſuper vino recitandâ, verba quædam omittantur, quæ agunt de convocatione Sanctitatis, quæ efficiunt voces ſeptuaginta duas. col. 454. & in Geneſin col. 26.

16. Quare in Sabbatho panis duplex apponatur. col. 515.

17. Quod epula Sabbathica reſpectum habeant ad Sapientiam cum corona unitam; ad pulchritudinem; & ad regnum. col. 559. & in Exod. col. 157. & 165.

TITULUS NONUS.

DE FESTO PASCHATOS ET RELIQUIS FESTIS IN SPECIE

è Dictis in

EXODUM.

1. Præceptum eſt, hiſtoriam Exitûs ex Ægypto enarrare corde hilari: & de præmio illius, qui hoc obſervat. col. 70.

2. Ratio, quare DEUS præceperit enarrationem iſtius exitûs ex Ægypto: cùm tamen coram eo omnia ſint manifeſta atque cognita. col. 70.

3. Qui comedit fermentatum tempore Paſchali, idem facit, ac ſi adoraret Idola. col. 317.

4. Quod homo teneatur hilaris eſſe temporibus feſtivis, & benefacere pauperibus. In Geneſ. col. 35.

DE FESTO PASCHATIS

E Dictis in

LEVITICUM.

5. De agendis veſperâ Paſchali, item de his, quæ agenda ſunt nocte Paſchali: nec non de quatuor calicibus epuli Paſchalis. col. 183.

6. Benedictio recitanda ſuper numeratione manipuli, recitanda eſt ſtando. col. 186.

7. Qui non numerat numerationem dierum manipuli, non vocatur purus. col. 187.

8. Quod homo teneatur exhilarari tribus feſtis majoribus, quaſi nimirum invitaſſet convivam aliquem &c. Una cum Simili de Rege quodam &c. quodque hæc multò magis fieri debeant die Sabbathi: & quæ ſit inter hoc & cætera Feſta differentia. Una cum ſimili de filio Regis. col. 180.

DE FESTO PASCHATIS.

E Dictis in

NUMEROS.

9. Qui comedit fermentatum tempore Paſchali, mortem ſibi accelerat in mundo hoc & in mundo venturo: Quod obſervari poteſt voce מחמצת; ubi prima litera cum ultima mortis; mediæ autem fermenti ſignificationem habent.

10. Azyma efficiunt, ut fugiant omnes Spiritus noxii: quod etiam efficit nomen שדי ſi ſcribatur in poſte januæ. Et hinc azyma vocantur מצות quaſi à bello, quod inferant ſpiritibus malignis. col. 468.

11. Dictum illud Jeſai. 58. v. 9. *Tunc invocabis, & Dominus exaudiet*; explicatur de azymis & ſeptem diebus Paſchalibus. col. 548.

DE FESTO PENTECOSTES

è dictis in

GENESIN.

12. De dignitate & præmio illius, qui in Lege ſtudet, nocte Pentecoſtali. Una cum hiſtoria de R. Schimeone filio Jochai. col. 30.

E Dictis in

LEVITICUM.

13. In quocunque eſt Spiritus Pietatis, ille non dormit nocte Pentecoſtali; ſed ſtudet in Lege orali. Una cum ſimili. col. 188.

DE FESTO NOVI ANNI & DIE EXPIATIONIS.

E Dictis in

GENESIN.

14. De feſto Novi Anni & ſigno tubæ: item de hirco emiſſario: & quare unus immolandus fuerit Domino; ubi quæritur, ſi hoc factum ſit ad Samaelem ab Iiſraëlitis arcendum, annon ſuffeciſſet hircus unus. Una cum ſimili. col. 328.

15. Quod die expiationis homo non teneatur confiteri peccata ſua coram alio: & quam ob cauſam. 351.

16. De tuba & de die expiationis vid. quoque col. 287. Ubi ſimul traditur ratio, quare in confuſionem ſeducatur Satan.

17. De feſto Novi Anni & die expiationis; item de feſto tabernaculorum videri quoque poſſunt columnæ 207. & 208.

18. Quamvis homo confeſſus eſt peccata ſua die expiationis præteritâ, & revera converſus ſit; bene tamen agit, ſi eadem ſemper iterum confiteatur. col. 216.

19. Qui aliquid comedit die Jejunii nona menſis Abh: idem facit, ac ſi comederet de nervo luxato. col. 390.

20. Fe-

20. Feſtô Novi Anni & die expiationis tres formulæ recitandæ ſunt, quarum initium eſt ובכן. col. 92.

E Dictis in

EXODUM.

21. De feſto novi anni deque libris viventium & de libris mortuorum. col. 57. 58. 59. [conf. ad Philip. 4. v. 3. *Quorum nomina ſunt in libro vitæ.* Apoc. 3. v. 5. *Qui vicerit, &c. non delebo nomen ejus è libro vitæ.* cap. 13. v. 8. *Quorum non ſunt ſcripta nomina in libro vitæ agni.* cap. 17. verſ. 8. *quorum non ſunt ſcripta nomina in libro vitæ.* cap. 20. verſ. 12. *Et libri aperti ſunt: & alius liber apertus eſt, qui eſt liber vitæ: & judicati ſunt mortui ex his, quæ ſcripta erant in libris.* ibid. v. 15. *Et qui non inventus eſt in libro vitæ ſcriptus, miſſus eſt in ſtagnum ignis.* cap. 21. v. 26. *Non intrabunt in eam, niſi qui ſcripti ſunt in libro vitæ agni.* c. 22. v. 19. *Si quis diminuerit &c. auferet Deus partem ejus de libro vitæ.*]

22. Datur palatium, quod vocatur meriti; item aliud quod vocatur culpæ. Feſtô novi anni autem utriusque fit invicem comparatio: & hoc eſt, quod dicitur de lance meriti & de lance culpæ. col. 479.

23. De die expiationum materia pleniſſimè tractatur; unà cum ratione nominis. col. 322.

E Dictis in

LEVITICUM.

24 Quod circa feſtum novi anni & diem expiationis Conciones haberi debeant in cœtu plurium. col. 11.

25. Meditatio, quæ inſtituenda eſt ſuper clangore tubæ: quod clangere non debeat, niſi talis, qui exactè noverit methodum meditandi. col. 181. 283. & 192. [conf. Matth. 24. v. 31. *Et mittet Angelos ſuos cum tubâ & voce magna.* 1. Cor. 15. v. 52. *In noviſſima tuba mortui reſurgent &c.* 1. Theſſ. 4. v. 16. *Ipſe Dominus in tuba Dei deſcendet de cælo.*]

26. Preces novi anni & diei expiationum publicè non recitandas eſſe à quolibet, ſed à talibus tantùm, qui eruditi ſunt, & juſtorum operum ſtudioſi. Multò magis autem cautionem adhibendam eſſe his temporibus circa clangorem tubæ. col. 28. & 30. Ubi plenè tractatur tota hæc materia de ſono tubæ, & meditationibus ad eundem requiſitis.

27. De ſono tubæ videatur etiam col. 320.

28. Si homo juſtus peccet, peccatum hoc abſconditur in profundo maris. col. 193. Atque hinc ortus eſt ritus feſtô novi anni abeundi ad flumina & recitandi verſiculum illum Michæ 7, 19. *Et projicies in profunda maris omnia peccata eorũ.* vid. etiã col. 323. & 114.

29. De feſto novi anni, & quare Deus Sanctiſſimus atque benedictus mundum judicet per teſtes & probationes: & teſtimonia edita conſcribat igne nigrô ſuper igne albo. Et quare hæc omnia fiant, cùm tamen omnia manifeſta ſint ipſi, col. 191.

30. Per totum annum certi præfecti per mundum obvolitant, ut contueantur opera hominum, quæ deinde referunt coram Deo Sanctiſſimo atque benedicto. col. 191.

E Dictis in

NUMEROS.

31. Babylonii ex ignorantia inſtituunt & cum dubio, clangorem tubæ Altum & Baſſum: & neſciunt, quod utrôque modô præciſè ſit opus. Altus enim ſonus denotat judicium remiſſum; & Baſſus judicium rigoroſum. col. 428.

32. Quod die novi anni recitanda ſit formula וּבְכֵן צַדִּיקִים. col. 401.

33. Quomodo tres modi clangendi tubâ, applicentur ad exilium Iiſraëlitarum. col. 401.

34. Tota materia de clangore tubæ ulteriùs explicatur col. 430. & 283.

35. Feſtum novi anni celebrandum eſt per biduum, quamvis non ob dubium de ortu Lunæ, ſicut fit in feſtis aliis. col. 425.

36. De clangore tubæ vide etiam col. 548.

37. De feſto novi anni pleniſſimè tractatur, & quare hoc ſit initium judicii. col. 424

DE DIE EXPIATIONIS

E Dictis in

LEVITICUM.

38. De die expiationis, & quomodo judicent juxta meritum & juxta culpam. vid. col. 200.

39. Ratio dicti illius: Qui comedit die nonâ, idem facit ac ſi jejunaret die nonâ & decimâ menſis Tiſri. col. 122.

40. Quando Iiſraëlitæ expiati ſunt die expiationis, DEUS Sanctiſſimus atque benedictus omnia illorum peccata conjicit in capita populorum mundi. Unde ſi ſciviſſent populi gentiles, quodnam fuerit myſterium hirci emiſſarii, Iiſraëlitas ne unicâ quidem horâ in mundo reliquiſſent. col. 194.

41. Propter amorem, quo DEUS Sanctiſſimus atque benedictus Iiſraëlitas diligit, iisdem dedit diem expiationis. col. 112.

42. Die expiationis legitur ſectio Achare moth: ut mentio fiat mortis duorum filiorum Aaron: fiatque expiatio locô duorum hircorum. Quia mors juſtorum expiat peccata generationis. col. 100.

43. De tribus libris, qui aperiuntur die expiationis: & de tota materia diei expiationis vid. col. 119. & col. 120.

44. Tribunalia cœleſtia ſemper ſunt aperta, exceptâ veſperâ diei expiationum. col. 119.

45. Explicatio Cabbaliſtica de ritu numerandi conſperſiones ſanguinis hirci expiatorii, ut diceret: Semel: Semel & ſemel &c. col. 195.

46. Sacerdoti magno intranti Sanctum Sanctorum ad pedem alligatus fuit quaſi funiculus; ut ſi ibidem fuiſſet mortuus, per hunc potuiſſet extrahi. col. 195.

47. Quicunque dicit, non opus eſſe opere in omnibus; vel voces non clarè proferendas, illius exturgeſcat Spiritus. col. 203.

48. Ra-

48. Ratio, quare nocte expiationis recitanda ſit formula כָּל נִדְרֵי vid. col. 414.

49. Bonum eſt, ut etiam pueri jejunent die expiationum, totumque diem maneant in Synagoga. col. 374.

DE FESTO TABERNACULORUM.

E Dictis in

GENESIN.

50. Omnibus ſeptem diebus feſti Tabernaculorum preces fiunt pro pluvia: ut populi mundani ſtrenuè incumbant agriculturæ, nec veniant & imiſceantur Iiſraëlitis. col. 197.

51. Quare immolati fuerint ſeptuaginta tauri, intuitu populorum mundanorum. Una cum ſimili. col. 197.

52. De dicto illo: quod videns umbram ſuam nocte Hoſchanah magni (ſeu diei ultimæ feſti tabernaculorum,) abſoluturus ſit annos ſuos. col. 60.

53. De feſto tabernaculorum brevibus agitur. col. 60.

54. De fuſione aquarum: Una cum explicatione dicti illius Hillelis: Si ego hîc ſum; omnia hic ſunt. col. 70. [conf. Joh. 7. v. 37. *Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat.*]

E Dictis in

EXODUM.

55. De myſterio feſti Tabernaculorum & quatuor ſpeciebus Rami feſtivi myſticè expoſitis. col. 324. & 325.

56. E feſto novi anni, & feſto Pentecoſtes diſcitur; quod omne initium ſit difficile, finis autem jucundus. col. 324. & 325.

E Dictis in

LEVITICUM.

57. De ſeſſione in tabernaculis: quodque homo hoſpites ſupernos ad ſe invitare; & eleemoſynam pauperibus diſtribuere debeat antequam ipſe comedat; & aliis prolixius videatur col. 198.

58. Cùm Iiſraëlitæ capiunt ramum palmæ & citrum, (ut benedictionem deſuper recitent:) hoc ſignum eſt, quod vicerint die Expiationis accuſatores ſuos: Una cum ſimili. col. 202. [conf. Apoc. 7. v. 9. *Amicti ſtolis albis, & palmæ in manibus eorum &c.*]

59. E vocula בֹּה Cant. 8. v. 7. probatur; quod in feſto tabernaculorum die ſecunda, ſexta, & ſeptima vinum & aquam libaverint ſuper altari. col. 97.

60. Tres myrti exponuntur de tribus Patriarchis. col. 60.

61. Ratio quare die ultima feſti Tabernaculorum faſciculum ſaliceum concutiant. col 54. fol. 14. Ubi tota hæc materia de feſto Tabernaculorum, deque quatuor ſpeciebus faſciculi palmei explicatur.

62. Quare nocte Hoſchianah magni ad ſplendorem Lunæ diſquirant de umbrâ ſua; & ſi cuidam vel caput, vel aliud è membris ejus, deſit, quid hoc ſibi velit? col. 4.

E Dictis in

NUMEROS.

63. Rationes de Feſto tabernaculorum, & faſciculo palmeo, & octodecim quaſſationibus, Cabbaliſticè explicatæ reperiuntur. col. 475. & 476. Ubi plurima invenies de numero octodecim. [conf. Luc. 13. v. 4. *Sicut illi decem & octo, ſupra quos cecidit turris in Siloa &c.* v. 11. *Ecce mulier, quæ habebat ſpiritum infirmitatis annis decem & octo, &c.* v. 16. *Quam alligavit Satanas decem & octo annis, &c.*]

64. Quod taurorum numerus feſto tabernaculorum immolatorum, propterea diminutus fuerit, quia illo menſe Iiſraëlitæ multâ obſervatione præceptorum Legis effecerint, quod & peccata ſua diminuerentur, & angeli perditores ſuper peccata conſtituti; qui ſunt Præfecti ſeptuaginta populorum. col. 476.

65. Inſtituendum eſſe gaudium die Pentecoſtes, quod vocatur Gaudium Legis; ubi Lex conoratur coronâ ſuâ. col. 476.

66. Admonitio ſeria ut diebus feſtis pauperibus aliquid diſtribuatur, iidèmque ad menſam aſſumantur: deque pœna illorum, qui hoc negligunt. col. 484.

67. Cùm Jeſch. 58. v. 9. dicitur: אז *tunc invocabis &c.* per literam א vocula אז, denotatur Tabernaculum: & per ז ſeptem ſpecies faſciculi palmei; quæ ſunt tres ramuli myrtei; duo ſalicei; & palma, & citrus. col. 548.

68. In dicto illo: Cant. 7. v. 8. *Dixi:* אעלה *aſcendam in palmam &c.* literis vocis אעלה denotantur literæ initiales ſpecierum faſciculi palmei; ita ut א ſit אתרוג citrus; ערבה, ע ſalix; לולב, ל palma; & הדס, ה myrtus. col. 548.

TITULUS DECIMUS.

SEMITA JUSTORUM.

E Dictis in

GENESIN.

1. Homo, qui ambulat in via bonâ, in ſe derivat Spiritum Sanctum ſupernum &c. & filius ille, qui ab ipſo generatur, deſcendet de genere ſancto atque ſuperno. col. 175. & 177.

2. Excellentia piorum tranſcendit omnia; quin etiam excellentiam eorum, qui per pœnitentiam convertuntur. col. 117.

3. Qui ſuſtentat Studioſos Legis, illiſque alimenta ſubminiſtrat, meretur accipere divitias mundi hujus & mundi venturi. col. 510.

4. Legis Studioſi cum uxoribus non copulantur niſi de nocte Sabbathi, in noctem Sabbathi: per totam autem ſeptimanam cum ipſis copulatur Gloria divina cohabitans. col. 101.

5. Cùm Noah videret, quod Ætas illa, in qua viveret, mala eſſet; ipſe occultatus in Lege ſtudebat. col. 186.

6. Cum

6. Cum homo polluit viam ſuam, in ſe attrahit omnes ſpiritus malignos. Quæcunque autem occultantur ab oculis aliorum, magnum accipiunt auxilium è ſupernis. col. 25. [conf. Matth. 6. v. 4. *Sit eleemoſyna tua in abſcondito, & Pater tuus, qui videt in abſcondito, reddet tibi in propatulo.* Matth. 6. v. 6. *Clauſô oſtiô, ora Patrem tuum in abſcondito, & Pater tuus, qui videt in abſcondito, reddet tibi in propatulo.*]

7. Si ſecta quædam, quæ non reſpicit honorem Dei, ſubſiſtere poteſt, cum unanimes ſunt & in una ſocietate permanent: multò magis ſocietas ſancta talium, qui ſtudent in Lege. col. 221.

8. Homo ne loquatur verba inania, quæ in ipſo excitare queant pravas cogitationes, ut polluat ſignum fœderis ſancti. col. 31.

9. Quod homo Jugum regni cœlorum lubenti animo ſingulis noctibus in ſe ſuſcipere, & depoſitum ſuum Domino reſtituere (animam ſcilicet eidem commendando:) mane autem dicere debeat (è Num. 24. v. 1.) *Quam bona ſunt tentoria tua Jacob: &c.* col. 36. [conf. 2. Tim. 1. v. 12. *Certus ſum, quod potens eſt depoſitum meum ſervare in illum diem.*]

10. Timor Domini triplex eſt: primò cum timetur pœna, quæ hoc in mundo nobis immitti poteſt; ſecundò, cum timetur pœna mundi venturi; & tertiò, qui verus eſt timor, cum homo Deum timet ob magnificentiam & potentiſſimum robur atque Majeſtatem ejus; quodque eidem meritò debeatur reverentia. col. 37. [conf. Actor. 9. v. 31. *Eccleſia per totam Judaam &c. ædificabatur ambulans in timore Domini.* 2. Cor. 7. v. 1. *Mundemus nos ab omni inquinamento carnis & ſpiritûs, perficientes ſanctificationem in timore DEI.* Eph. 5. v. 21. *Subjecti invicem in timore Chriſti.* Col. 3. v. 22. *Servi obedite per omnia Dominis carnalibus, &c. in ſimplicitate cordis timentes Dominum.* Hebr. 12. v. 28. *Habemus gratiam, per quam ſerviamus, placentes Deo cum metu & reverentia.*]

11. Credendum eſt, Deum eſſe in ſupernis; & illius unitas ritè curanda eſt; idemque quoque amandus eſt utroque cupidinis genere, bono ſcilicet, & malo; credendumque, quod ille qui eſt יהוה i. e. Dominus benignus; etiam ſit אלהים i. e. Judex ſeverus col. 38.

12. Cum homines benè inſtituunt vias ſuas; Gloria divina habitat in terra, & propter illos omnia bona in mundo reperiuntur. Caſu contrario autem eadem ſurſum aſcendit, & terra diſperditur, ob malum eorum qui in ea habitant. col. 151.

13. Influxus ſuperni non demittuntur, donec hîc infra aliquid præparetur, ubi quieſcere queant. col. 223.

14. Mulier non debet ſuſcipere convivam niſi cum conſenſu mariti ſui. Paterfamilias quoque non debet recipere hoſpitem talem, quem novit eſſe impium. Hoſpes etiam non debet alios hoſpites ſecum introducere. col. 202.

15. Portio proſelyti non tam perfecta eſt, quam portio Jiſraëlitæ. col. 40.

16. Si quis objurgat proximum ſuum, quamvis hic admonitionem ejus non ſuſcipiat, ille cum hoc non punitur propter peccatum illud (ſciente ipſo) commiſſum. Sed tamen (ſi pœnæ hujus particeps eſſe nolit,) tam ſeria debet eſſe increpatio illa, donec hic

eundem verberet, vel ei maledicat. col.204. [conf. Matth. 18. v. 15. *Si autem peccaverit in te frater tuus, vade & corripe eum inter te, & ipſum ſolum, &c.*]

17. De impiis illis, qui opera ſua occultare volunt coram mundi domino, qui benedictus ſit! Unà cum ſimili. col.502. [Actor. 5. v. 3. *Anania, cur tentavit Satanas cor tuum, mentiri te Spiritui Sancto, & fraudare de pretio agri?*]

18. Juſti ſeipſos cuſtodiunt, ne polluantur operibus malis. Quicunque enim polluitur, & polluit mundum hunc, non reſurget ad mundum venturum: ſed reſurget ad judicium magnum. col.206. [conf. Luc. 14. v. 14. *Retribuetur tibi in reſurrectione juſtorum.* Joh. 5. v. 29. *Procedent, qui bona fecerunt, in reſurrectionem vitæ: qui vero mala egerunt, in reſurrectionem judicii.* Apoc. 20. v. 5. 6. *Cæteri mortuorum non revixerunt, donec conſummentur mille anni. Hæc eſt reſurrectio prima. Beatus & ſanctus, qui habet partem in reſurrectione prima: in his ſecunda mors non dominatur &c.* Apoc. 20. v. 13. *Et dedit mare mortuos, qui in eo erant, & mors & infernus, dederunt mortuos ſuos, qui in ipſis erant: & judicatum eſt de ſingulis, ſecundum opera ipſorum.*]

19. Quicunque ſaltem deſiderio tangitur inſpiciendi & addiſcendi Sapientiam, quamvis non poſſit, laude tamen dignus eſt. col.207. [conf. Act. 8. v. 28. *Ecce vir Æthiops eunuchus &c. revertebatur, ſedens ſupra currum ſuum, legensque Eſaiam Prophetam &c.* v. 34. *Obſecro te, de quo Propheta dicit hoc, de ſe, an de alio aliquo &c.*]

20. Cum judicium mundo imminet, homo cavere debet ne nominis ejus mentio fiat coram Deo ſanctiſſimo atque benedicto; ne forte & peccata ejus commemorentur coram illo. col. 207.

21. Homo non ſolus ambulare debet in via, ſed cum alio quodam, cum quo loqui poſſit de divina Lege. col.213. [conf. Matth. 10. v. 2. *ubi emittuntur ſex paria.* Luc. 10. v. 1. *Poſthac deſignavit Dominus & alios ſeptuaginta duos: & miſit illos binos ante faciem ſuam in omnem civitatem, &c.*

22. Corpus hominis vocatur Caſtrorum nomine: hinc dicitur Deut. 23, 14. *& erunt caſtra tua ſancta, & non videbitur in te turpitudo aliqua:* i.e. turpiloquium, ex ore tuo egrediens. col.220. [conf. Eph. 5, 4. *Aut turpitudo, aut ſtultiloquium, aut ſcurrilitas &c.*]

23. Homo admonitiones ſuas erga impium perpetuo continuare, nec eundem dimittere debet, quia aliàs ſtatim relaberetur ad viam ſuam pravam. col.226.

24. Si quis proximum ſuum aliquid boni edocet, omnia bona opera hujus, eidem imputantur qui eum ita docuit, quaſi ipſe illa feciſſet. col.226.

25. Multas tentationes acerbas & doloroſas juſti tolerant à prava concupiſcentia, ut ritè præparentur ad mundum venturum. col. 406.

26. Beneficia, quæ quis in pios confert, hominem in mundo protegunt. col. 275. [conf. Matth. 10. v. 40. *Qui recipit vos, me recipit: & qui me recipit, &c.* cap. 25. v. 40. *quæcunque feciſtis uni de his fratribus meis minimis, mihi feciſtis.*]

27. Antequam homo aliquid faciat vel diſcat, fœdus inire debet cum Deo Sanctiſſimo atque benedicto, ne hic ob eo diſcedat: & deinde facere poteſt, quæ ipſi facienda ſunt pro lubitu ſuo. Una cum ſimili de homine quodam &c. col.285.

28. Juſti

28. Juſti non attingunt ſcopum DEI Sanctiſſimi atque benedicti, niſi poſt multa temporum intervalla, atque gradatim: ſed pœnitentes, qui convertuntur, ſimul atque ſemel eodem perveniunt. col. 307.

29. Conceſſum eſt homini, ut exploret tempora ſua, nimirum an proſperè res ipſi ſuccedat: ſin minus; ab opere deſiſtat. col. 370.

30. Si quis deſiderat adhærere DEO Sanctiſſimo atque benedicto, DEUS ipſe eum prehendit, nec iterum dimittit. col. 374.

31. Quod nemo hominum ſit contemnendus! Unà cum hiſtoria quadam huc pertinente. col. 376.

32. De præmio illius, qui diſcipulo Sapientum pecuniam ſuppeditat pro ſtudiis: quodque mala multa Jiſraëlitis accidant, quod in ſtudioſos tàm parum conferant. col. 391.

33. Per verba ſancta & bona, quæ homo eloquitur, creari dicuntur cœli: & per verba prava atque perjura & ſimilia, ſibi ipſi totique mundo multa creat mala. col. 187.

34. Homo pius quaſi ſacrificium eſt, & ſicut victima expiare poteſt. Sed de homine impio ſcriptum eſt: *Nævum habet, non eſt acceptus.* Lev. 22. v. 20. col. 199.

35. De dignitate oculi faventis: ſi autem quis habet oculum avarum, ſuper illo quieſcit oculus perditoris; & talis vocatur corrumpens terram. col. 205. [conf. 2. Cor. 9. v. 7. *Hilarem datorem diligit Deus.* Jac. 1. v. 5. *Deus dat omnibus affluenter, & non improperat:* Matth. 6. v. 22. 23. *Si oculus tuus fuerit ſimplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebroſum erit.*]

36. Studioſus Legis depoſitum domini ſui in manu ſua habet. col. 248.

37. Res omnes ſive bonæ ſive malæ, conſiſtunt in verbis, operibus & in voluntate. col. 266.

38. Prout homo in hoc mundo ambulat, ſive in via bona, ſive in via mala, talem è ſupernis in ſeſe derivat ſpiritum: & poſt mortem ſuam genus illud ipſi adhæret. col. 263. & 266.

39. Tria in ſe gubernare debet homo: intellectum ſuum, concupiſcentiam pravam, & corpus ſuum. col. 269.

40. Conviva componat res ſuas juxta conſuetudinem patrisfamilias, quamvis ipſe ſic non conſueverit. col. 345.

41. Admonitio ſeria, ne homo ſuſpicetur mala: quia omnia dependent à cogitationibus. col. 361. [conf. Matth. 9. v. 4. *Quid cogitatis mala in cordibus veſtris?*]

42. Cùm homo incedit in via bona, concupiſcentia prava à bona ejus intentione ſupprimitur, cumque hac conjungitur in cuſtodiam hominis. col 379.

43. Quantâ vi armandus ſit homo contra pravam concupiſcentiam; quia hæc hominem perpetuò tentat: quodque tales vocentur *fortes robore.* Pſ. 103, 20. col. 424. [conf. Matth. 11, 12. *Regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud.* Jac. 1, 14. *Unusquisque tentatur à concupiſcentia ſua abſtractus & illectus.*]

44. In

44. In quocunque exurgunt pravæ cogitationes, ille ſtudeat in Lege. col. 425. 426. 427.

45. Opera bona, quæ homo peragit, ſunt robur cordis: & opera mala, ſunt rupturæ cordis. col. 447.

46. Præcepta Legis ſunt iſtud, è quo veſtimenta fiunt homini pro mundo venturo. col. 477. ubi de veſtimentis his plura. [conf. Apoc. 19. v. 8. *Byſſinum enim juſtificationes ſunt Sanctorum.* Apoc. 3. v. 18. *Ut veſtimentis albis induaris, ut non appareat confuſio nuditatis tuæ.*]

47. Si ita dicere liceat, Congregatio Jiſraëlis [i. e. gradus ille Divinitatis, ubi prævalet Spiritus S.] juramentum expoſcit ab animabus illâ horâ, cùm producuntur; quod velint eſſe ſanctæ: ut illas redimat DEUS Sanctiſſimus atque benedictus. col. 510. [conf. 1. Petr. 3. v. 21. *Baptiſma, non carnis depoſitio ſordium, ſed conſcientiæ bonæ interrogatio in Deum &c.* Rom. 6. v. 4. *Conſepulti ſumus cum illo per Baptiſmum in mortem: ut quemadmodum Chriſtus reſurrexit à mortuis, per gloriam Patris: ita & nos in novitate vitæ ambulemus.*]

48. Illi homines, qui peccatum tàm vilipendunt ac pilum, intelligendi ſunt per dictum illud. Jeſ. 5. v. 18. *Væ trahentibus iniquitatem in funibus mendacii &c.* col. 182.

49. Mos eſt in terra, ne hoſpes patrifamilias nuncium bonum nunciet, antequam comederit: ne hic videatur cibum ei dediſſe propter nuncium hoc. col. 267. [conf. 1. Pet. 4. v. 9. *Hoſpitales invicem ſine murmuratione.* Hebr. 13. v. 1. *Hoſpitalitatem nolite oblíviſci.*

50. Quicunque oculis ſuis periculum aliquod videt, & ſeipſum tamen eidem immittit; ab ipſo diſcedit Gloria Divina cum omnibus cuſtodibus ſanctis. col. 380.

51. Duo genera gaudii ſunt: gaudium Legis pro concupiſcentia bona: & gaudium vini, pro concupiſcentia mala. col. 446. [conf. Eph. 5. v. 18. *Nolite inebriari vinô, in quo eſt luxuria.*]

52. Qui peccaturus eſt, metuat, ne bonæ cogitationes ſupprimantur à peccatis; & in ipſo deinde nullum amplius ſit robur. col. 447.

53. Cùm homo manè ſurgit, jam teſtes quidam ipſi adſunt, qui ipſum moneant: & ipſa anima ejus ſingulis horis contra ipſum teſtatur, (quaſi certa quædam dicta contra ipſam allegandô) cùmque aperit oculos ſuos, eidem ſuggeritur dictum Prov. 4. v. 25. *Oculi tui ad rectum aſpiciant, & palpebræ tuæ dirigant coram te ſemitam tuam.* Et ſic circa ſingula ejus membra. ſi itaque obedit bene eſt; ſin minus; libri aperiuntur, & opera conſcribuntur in illis. col. 477. & 427. [conf. Rom. 8. v. 16. *Ipſe Spiritus teſtimonium reddit Spiritui Dei.* 2. Cor. 1. v. 12. *Teſtimonium conſcientiæ noſtræ.*]

54. Si quis aliquid laudare vult, is priùs benedicere debet DEO Sanctiſſimo atque benedicto. col. 481. 482. [conf. 1. Theſſ. 5. v. 18. *In omnibus gratias agite.* Coloſſ. 3. v. 17. *Omne quodcunque facitis in verbo aut in opere, omnia in nomine Domini noſtri Jeſu, gratias agentes Deo & Patri per ipſum.*

55. Pro-

55. Prohibitum eſt, ne homo priùs laudet proximum ſuum, antequam benedixerit DEO Sanctiſſimo atque benedicto: rationem vide col. 521.

56. Homo ne ſolus ambulet noctu, & præcipuè nocte diei quartæ. col. 388.

57. Viro benedicendum eſt priùs, & deinde mulieri; quia hæc ab illo benedictionem accipit. Et quando uxorem duxit homo, DEUS Sanctiſſimus atque benedictus duas eidem largitur portiones. col. 494.

58. Cùm homo in hoc mundo Deum ſectatur, eundem etiam poſt mortem ſuam inſequitur. col. 263. & 266.

59. Qui filium ſuum manè & veſperi in ſcholam ducit, idem præſtat, ac ſi bis accepiſſet legem in monte Sinai. col. 265.

60. Non licet orare ſuper impiis, ut moriantur, ſed ut convertantur in melius. col. 268.

61. Si Legis peritus inebriatur, meritò dicitur, *monile aureum in naſo porci* Prov. 11. v. 22. col. 269.

62. Homo tenetur ſtudere in Lege, ut liberetur à Spiritibus malignis, qui dominium habent noctu. [conf. Eph. 6. v. 12. *Non eſt nobis colluctatio &c. adverſus rectores tenebrarum harum.*]

63. Qui venit ſibique proponit, ut purificetur, eundem adjuvant &c. Una cum hiſtoria quadam huc pertinente. col. 299. & 302.

64. Dantur fluvii, unde educantur ſapientes; & dantur fluvii, unde educantur ſtulti: & qui obſervat animam ſuam, ab his longè diſcedat. col. 301.

65. Qui ſeipſum humiliat, illum DEUS Sanctiſſimus atque benedictus magnum reddit: & contra. col. 318. [conf. Luc. 14. v. 11. Luc. 18. v. 14. *Omnis, qui ſe exaltat, humiliabitur: & qui ſe humiliat, exaltabitur.*]

66. Ne confidat homo, quod DEUS Sanctiſſimus atque benedictus eidem facturus ſit hôc vel illô modô; vel quod illum ſit liberaturus, ſed fiduciam habeat in eum, quod ſibi auxilium miſſurus ſit ad obſervanda præcepta Legis. col. 333. [conf. Rom. 8. v. 26. *Spiritus adjuvat infirmitatem noſtram.* Hebr. 2. v. 18. *In quo paſſus eſt ipſe tentatus, potens eſt eis, qui tentantur, auxiliari.*]

67. Hiſtoria de quodam, qui R. Jitzchakum non invitaverat ad nuptias filii ſui ob tres rationes: primò, quia ipſum non noviſſet; ubi ſi fortè vir eſſet magnus, facilè aliquid fieri potuiſſet contra honorem ejus: ſecundò, quia fortè feſtinâſſet in itinere ſuo, unde nullam ipſi creare voluerit moleſtiam: & tertiò, ne fortè pudefactus eſſet coram convivis, qui omnes dona darent novis nuptis; cum ipſe manus haberet vacuas. col. 346.

68. Quod homo cautiſſimè honorare debeat Patrem ſuum. col. 377.

69. Nemo peccata committit, niſi qui humanitatis vix habet initia, ſicut embryo, (i. e. inſipiens.) col. 296.

70. Satanas hominem accuſat tempore periculi; unde homo cavere debet, ne Satanæ occaſionem præbeat calumniandi. col. 394. 398. [conf. Apoc. 12. v. 10. *Accuſator*

R *fratrum*

fratrum noſtrorum, qui accuſabat illos ante conſpectum Dei, die ac nocte. Eph.4,27. *Nolite locum dare calumniatori.*]

71. Homo tenetur purificare omnia membra ſua, quia unumquodque eſt ſimilitudo quædam rerum ſupernarum.col.419.

72. Admonitiones neceſſariæ, ut homo magnam cautelam adhibeat in operibus ſuis; filiumque ſuum doceat Legem: & uxorem ducat in juventute ſua. col. 422. [conf. Phil.2.v.12. *Cum metu & tremore veſtram ſalutem operamini.*]

73. In quo exurgunt cogitationes malæ, ita ut prava concupiſcentia, jamjam inclinet eum, is ſtudeat in Lege. vid. col.425. & 426. [conf. Matth.26,41. *Vigilate & orate, ut non intretis in tentationem.*]

74. Tempore exilii homo cautiùs obſervare debet opera ſua, & diligentiùs ſtudere in Lege; quia hæc ſacrificiorum loco eſt, omnemque cultum domus ſanctuarii ſupplet. col. 428.

75. Ad omnia verba inferius facta aliquid excitatur ſuperius.col.362.

76. Duo Angeli hominem comitantur per totum diem: ſique bonum aliquod opus facit, is qui ad dextram eſt, adjuvat eum. col.435.

77. Quidam timent, & neſciunt, quid timeant: & hoc fit propter peccata, quæ ab illis vilipenduntur.col.401.

78. Quatuor fuerunt Reges, qui timuerunt peccata, quæ alii quaſi pedibus calcant præ contemtu: quantò magis id facere debet quilibet alius homo? col.441.

79. Homo ſingulis noctibus remittere debet culpam illi, qui offendit eum: unà cum hiſtoria inſigni huc pertinente. col. 446. [conf. Matth. 18, 22. *Non dico tibi, usque ſepties; ſed usque ſeptuageſies ſepties.* Epheſ. 4, 26. *Sol non occidat ſuper iracundiam veſtram.*]

80. Semper inſtiget homo bonam ſuam cupiditatem contra concupiſcentiam pravam, eamque moneat, quod aliquando conſtituenda ſit coram judicio Regis superni, qui benedictus ſit! col.446. [conf. Rom.14,11. *Omnes ſtabimus ante tribunal Chriſti.*]

81. Qui exit iter facturus, inſtructus eſſe debet tribus requiſitis; nempe precibus, donis & armis. Ubi quoque narratur hiſtoria de quodam, qui indutus erat palliô peniculatô, ſub quo accinxerat arma ſua. col. 452.

82. Cum Angelus perditor dominium habet in mundum [tempore peſtis vel belli] homo cavere debet, ne in publicum prodeat, nec ab illo conſpiciatur: quia hic in omnes habet poteſtatem, qui in conſpectum ejus veniunt. col. 205. & 267. & 412.

83. Excitatio ad homines, qui in hoc mundo incedunt cœcorum inſtar. col. 263.

84. Quantopere quis DEUM æſtimat in corde ſuo, tantam quoque acquirit illius cognitionem.col.271.

85. Quamvis Jaacob callidè egerit cum Eſavo & Labano, nihilominus vocatur vir perfectus: quia in eo conſiſtebat perfectio ejus, ut pius eſſet cum piis, & perverſè ageret cum perverſis.col.329.

86. Ad-

86. Admonitio ſeria, ne homines cedant illecebris pravæ concupiſcentiæ: quid igitur agendum? Cogitationibus tuis bellum gerere debes, bellum nimirum Legis. col. 368. [conf. 1. Pet. 2, 11. *Obſecro vos abſtinere à carnalibus deſideriis, quæ militant adverſus animam &c.* Jac. 4, 1. *Unde bella & lites in vobis? nonne ex concupiſcentiis veſtris, quæ militant in membris veſtris.*]

87. Adhortatio, ne quis juret per nomen Dei. col. 377. [conf. Matth. 5. v. 34. *Ne juraté omnino &c.*]

88. Cavendum eſſe, ne aquas lotionis manuum effundamus illô loco, ubi transeunt homines. col. 415.

89. Non plus laudandum eſſe in homine quodam, quàm in ipſo eſt. col. 492.

90. Cùm homo vadit in via bona, in ſe attrahit omnes ſpiritus ſanctos: & filius, quem generat, provenit de parte Spiritûs ſancti: ſi autem ambulat in via prava, in ſeſe derivat Spiritum polluentem, & filius, quem generat, provenit de latere impuritatis. col. 175. & 177. & 147. & 263. & 266. [conf. 1. Cor. 7. v. 14. *Sanctificatus eſt vir infidelis per mulierem, & ſanctificata eſt mulier infidelis per virum: alioquin filii veſtri immundi eſſent, nunc autem ſancti ſunt.*]

91. Quodcunque peccatum committitur in propatulo, illud præſentiam Divinam cohabitantem ex mundo expellit. col. 181.

92. Mulier quidem licentiam habet hoſpitem è domo ſua educendi, ſed non introducendi. col. 210.

93. Moris eſt in terra, ſi hoſpes munus aliquod det mulieri, quod illud eidem tradat in manus ſuas, non verò in manus mariti ejus. col. 210.

94. Cùm quis in ſe derivare vult influxum quendam cœleſtem, fundamenti locô aſſumere debet rem omninò certam. Unde in omnibus amuletis & cameis mentio facienda eſt nominis tantùm matris cujusdam, non vero patris: quia certiſſimum eſt, quod ille ſit filius matris ſuæ. col. 205.

95. Singulis diebus hora quædam eſt, in qua dominium habet judicium, unde homo magnâ cautione opus habet. col. 411.

è Dictis in

EXODUM.

1. Nunquàm ſeipſum ſeparet homo è cœtu plurium (ſive ab Eccleſia) col. 59. & 77. [conf. Hebr. 10. v. 25. *Nec deſerentes majorem Synagogam noſtram.*]

2. Ubicunque ſimul ſermo eſt de maſculo & fœmina, laus nonniſi ad maſculum pertinet. col. 68.

3. Quicquid homini accidit in mundo, ſive bonum ſit ſive malum, id omne dependet ab operibus ejus. col. 63.

4. Qui invitat convivam, cum eo quoque converſetur, & non cum alio. col. 82.

5. Duobus modis Jiſraëlitæ DEUM Sanctiſſimum atque benedictum ad iram commoverunt: quod conjuraverint Angelos ſupernos: & quod in ſe attrahere potuerint virtutem Planetarum atque ſtellarum. col. 199.

6. Non licet homini ignominioſè convitiari genus adverſum, quia de illo ſcriptum eſt: Ezech.1.v.4. *Et ſplendor undique circa eum.* [conf. Judæ v.9. *Michaël non eſt auſus judicium inferre blaſphemiæ, ſed dixit: Increpet te Dominus.*]

7. Si primores populi juſti ſunt; benè populo: ſin minus; væ populo. col. 64.

8. Si quis manus ſuas elevat exceptô caſu precum, illi maledicitur 248 maledictionibus à decem potentibus, qui in urbe. Eccleſ.7.v.20. col.118.472.

9. Homo non debet occidere, nec contemnere ullam creaturam, à Creatore benedicto conditam, ſive bona ſit, ſive mala. col.120.121.

10. Homo non poteſt in ſe attrahere Spiritum aliquem ſupernum, niſi per timorem & meditationem cordis. col.121.

11. Nihil poteſt dici purum, niſi quod exivit ab impuro: & tales ſunt meliores omnium. Et huc pertinet dictum illud Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ: Obſervate filios plebejorum, quia ab illis prodit lex col.20. & 122.

12. Qui mentionem facit nominis Divini inutiliter, melius illi foret, ſi non eſſet creatus. col.156.

13. Nunquam debet commemorari Nomen DEI Altiſſimi, niſi præmiſsâ voce quadam ad minimum unicâ. col.156.

14. Cùm homo in melius convertit vias ſuas hôc in mundo, DEUS Sanctiſſimus atque benedictus proclamationes fieri curat de eo, eôdemque gloriatur quotidie. Quod etiam poſt mortem ita fit cum anima ejus. col.173.

15. Vir maledicus in Gehennam detruditur, & propter illum morbi peſſimi in mundum deſcendunt. Deque pœna illius, qui proximum ſuum turpi nomine compellat. col.214. & 478. [conf. Matth.5.v.22. *Qui dixerit fratri ſuo: Racha, reus erit concilio. Qui autem dixerit: fatue, reus erit gehennæ ignis.*]

16. Qui non cautè tractat carnem atque lac, & intra quadraginta dies eidem naſcitur filius, huic anima datur de latere adverſo. col.221.

17. Qui præceptum aliquod obſervat, circa illud occupari tenetur omni modô, prout decet; nec enim fruſtra id faciet, ſed mercedem perfectam accipiet: quod latè deducitur col.226. & 227.

18. Quàm magnum ſit præmium illius, qui impios convertit in viam Domini benedicti: & quàm acriter iisdem ſit inſiſtendum. col.222.

19. Gratum eſt juſtis pati afflictiones propter Deum, quia ſic liberantur ab exilio hoc. col.347. [conf. Matth.5.v.10. *Beati, qui perſecutionem patiuntur propter juſtitiam: quoniam ipſorum eſt regnum cœlorum.*]

20. Inſignis admonitio, ne quis ſectetur voluptates vanas, ſed voluptates Divinorum præceptorum. col.250.

21. Homo piis meditationibus ſibi proponere ad minimum debet, quod velit obſervare hæc vel illa præcepta, & erogare tales eleemoſynas, quamvis forte occaſionem

nem non habeat, eadem actu præſtandi: quia & hoc acceptum erit. col. 267. 448. 449. & 450.

22. Omne præceptum, quod homo obſervat in hoc mundo, eidem fit lumen, quod ipſi lucebit in mundum venturum: Lex ipſa autem lucerna eſt horum luminum. col. 293.

23. Per iram hominis cognoſcitur via ejus, utrum nempe benè compoſitus ſit, an minus, &c. Ibidemque etiam ratio additur dicti illius Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ: Quicunque iraſcitur, idem facit ac ſi idola coleret. Sed ira Rabbinorum legitima & conceſſa eſt. col. 318. [conf. Matth. 5. v. 22. *Omnis, qui iraſcitur fratri ſuo, reus erit judicio.*]

24. Si in urbe quadam peſtis graſſatur, homo in occulto verſari debet: quia aliàs perditor commemorat peccata ejus, & ipſe citatur ad judicium. col. 343.

25. In arbitrio hominis poſitum eſt, propoſitum habere ſerviendi Domino, donec in ſe attrahat ſplendorem ſupernum, cum omnibus benedictionibus. col. 348.

26. Homo protervus portionem nullam habet, nec in hoc mundo, nec in venturo. *col. 391.*

27. De pœna illius, qui avertere poteſt malum, & non avertit. col. 200.

28. Adhortatio de lotione manuum, una cum ratione, quare lavandæ ſint manus. col. 322.

29. Tres ſunt, qui Gloriam divinam ex hoc mundo expellunt: qui concumbit cum alienigena; & qui cum menſtruata; & multò magis qui fœtum occidit in utero matris. col. 3. & 4.

30. Quotidie vox auditur è monte Choreb, quæ exclamat: Væ ſuper illos, qui cultum Creatoris ſui negligunt: & ex adverſo de præmio illorum, qui emendant opera ſua. col. 7.

31. Si peccatum aliquod committi ſoleat ab impio, & iſte ab hoc deſiſtat, Deus Sanctiſſimus atque benedictus hoc tanti æſtimat, ac ſi juſtus quidam peccatum aliquod ſuperaſſet. col. 17.

32. R. Joſe unicô quaſi momentô ſeſe immiſcuerat rebus mundanis; & eum perſecutus erat ſerpens: quanto magis illum, qui à ſtudiis omninò ſe ſeparat, mordebit ſerpens. *col. 29.*

33. Rectores Iiſraëlitarum, cùm juſti ſunt, merentur accipere vitam æternam: & comparantur variis rebus, v. g. paſtoribus ovium, & ſimilibus. col. 35 & 36. [conf. Joh. 21. v. 15. *Paſce agnos meos.* Act. 20. v. 28. *Attendite vobis & univerſo gregi, &c. paſcere Eccleſiam Dei, &c.*]

34. Qui fiduciam ſuam collocat in Deum Sanctiſſimum atque benedictum, confirmatur, &c. col. 38.

35. Qui ſalutat juſtos, idem facit, ac ſi ſalutaret Deum Sanctiſſimum atque benedictum. col. 41.

36. Qui in itinere incedit, & occurrit impiis quibusdam, ab iisdem ſe ſeparet. *col. 54.*

37. Mundus iſte creatus eſt per judicium, ut homines etiam juſtè ambulent, nec ex orbita diſcedant. col. 38.

38. Qui ſalutat impios, in corde ſuo convertat verbum ſuum erga DEUM benedictum, quaſi eundem ſalutaret. col. 41.

39. Homo ab Eccleſia nunquam ſeſe ſeparet; rationem vide col. 76. & 59.

40. Cognoſcere DEUM Sanctiſſimum atque benedictum, quod iſte dominium habeat ſuper omnia, præceptum primum eſt. col. 43. [conf. Matth. 22. v. 38. *Hoc eſt maximum & primum præceptum.* Joh. 17. v. 3. *Hæc eſt vita æterna, ut cognoſcant te verum DEUM, &c.* Hebr. 11. v. 6. *Credere oportet accedentem ad Deum, quia eſt, & inquirentibus ſe munerator ſit.*]

41. Quicunque diligit impios, illius oculi caligant. col. 80.

42. Qualis paſtor populi, talis populus: ſi ille juſtus eſt, juſtus eſt & populus: ſi autem ipſe ad juſtitiam eos non promovet, illi propter eum puniuntur. col. 81. & 64. & col. 347.

43. In omni negotio homo ſeipſum purgare tenetur coram hominibus: quod diſcimus à Moſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax! col. 396.

44. Quamvis dictum ſit, benedictionem non quieſcere ſuper re menſuratâ & numerata: attamen ſi eadem numeretur, vel benedictionem accipiat per Prophetam aliquem illius generationis, benedictio ſuper eo quieſcit. col. 397.

45. Cùm numeratur vel menſuratur res quædam ſacra, benedictio DEI Sanctiſſimi atque benedicti eandem adauget. col. 403. & 404.

46. Quandocunque numerantur res aliæ, quæ ſacræ non ſunt, genus adverſum dominium habet in eas. col. 403.

47. Quæcunque ab homine fiunt in occulto & ſecreto, ſuper iis quieſcit benedictio ſuperna. Si quid autem fiat in propatulo, benedictio ſuper eo non quieſcit. col. 408.

48. Cùm calumnia & maledicentia in mundo exoritur, certi quidam ſerpentes exuvias ſuas deponunt: unde mala plurima in mundo oriuntur. col. 478.

49. Qui juſtus eſt, ſacrificium eſt DEI Sanctiſſimi atque benedicti: non verò ſic etiam injuſtus. col. 488.

50. Homo ſcire tenetur 248. præcepta, quæ ſunt medicina 248. membrorum ejus: & ſic quoque 365. præcepta alia, quæ ſunt medicina 365. dierum anni: Sciendum enim omnia ſibi invicem eſſe innexa, ut homo benedictionem accipiat è ſupernis, & hîc infra. col. 291. & 292. & col. 44.

51. Via illa, in qua vadunt juſti, quamvis ſit antiqua, nova tamen dicitur, in amorem juſtorum. col. 385. [conf. 1. Joh. 2. v. 7. *Non mandatum novum ſcribo vobis, ſed mandatum vetus, quod habuiſtis ab initio. Mandatum vetus ſit verbum, quod audiſtis. Iterum mandatum novum ſcribo vobis, &c.*]

52. Laus illa, quæ ad DEUM Sanctiſſimum, qui benedictus ſit! aſcendit ex hoc mundo

mundo, gratior ipſi eſt, quàm cæteræ omnes; quia remotior & magis quaſi inſperata eſt. col. 80.

53. Quod dicitur: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis*: ſic intelligendum, ut unum citra alterum non ſufficiat. col. 286.

54. Quod dicitur *Ex toto corde tuo*: intelligitur de duabus concupiſcentiis, bonâ & malâ: & quomodo poſſibile ſit, ut DEUS colatur concupiſcentiâ pravâ. col. 287.

55. *Ex omni anima tua* dicitur, ubi quæritur, quot ergo animas habeat homo? Ubi etiam explicatur, quid ſit illud: *Ex omnibus ulterioribus tuis*. col. 287.

56. Homo non debet properare, ut vindictam ſumat de quodam, qui ipſum aut res ſuas offendit: & melius eſt, ſi vindictam committat alii. col. 232. [conf. Rom. 12. v. 19. *Non vosmetipſos vindicantes, ſed date locum iræ.*]

57. *Illi ſocii ſive condiſcipuli, qui ſeipſos non diligunt*, ex hoc mudo tolluntur, antequam tempus illorum expoſcat. col. 303. [conf. Joh. 15. v. 12. *Hoc eſt præceptum meum, ut diligatis vos invicem, ſicut dilexi vos.*]

58. Cùm homo peragere præſumit opus quoddam bonum, primum propoſitum hoc aſcendit ſuper cor ejus: & deinde bona illa voluntas aſcendit in omnia membra corporis ejus: atque ſic attrahitur in ipſum Præſentia Divina, ut in eo habitet. col. 345. [confer. Johan. 14. verſ. 23. *Si quis diligit me, ad eum veniemus, & manſionem apud eum faciemus.*]

59. Singulis noctibus ſic homo componat animum ſuum, quaſi exceſſurus ſit ex hoc mundo. col. 382.

60. Si per aliquem ſcandalum accipiat proximus, ut ceſpitet, quamvis non fiat ex intentione illius, nec ipſe ad opus hoc concurrat; DEUS Sanctiſſimus atque benedictus eundem tamen punit. col. 401. [conf. Matth. 18. v. 7. *Væ homini, per quem ſcandalum venit.*]

61. Quàm magna excellentia ſit humilitatis. col. 417.

62. Quod verum ſit dictum illud: Qui ſuperaddit, diminuit: diſcimus ex aulæis tabernaculi. col. 408.

63. De parte animæ iraſcibili; & quot ſint ſpecies iræ; & unde quælibet ſpecies iræ veniat. col. 432. conf. Matth. 5. v. 22. *Omnis qui iraſcitur fratri ſuo temerè, reus erit judicii.*]

64. Si quis animam ſuam polluit in vita ſua, iſta non facilè redit ad latus ſanctitatis. col. 483.

65. Tempore annonæ caritatis eleemoſynas erogare debet homo. col. 481. [confer Rom. 15. v. 6. *Decreverunt Macedonia & Achaia collationem aliquam facere in pauperes Sanctorum &c.*]

66. Præcepta Legis correſpondent membris hominis; & ſi deficit membrum

brum aliquod homini, ille dicitur mutilus: quanto magis igitur, ſi aliquod ex præceptis Legis deficiat (homini, ille mancus erit.) col. 291. 292. & col. 44.

67. Sexaginta myriades malignorum ſpirituum dominium habent in ungues, qui diſperguntur in publicum: atque hinc mors induci poteſt toti mundo. col. 305.

68. Stella quædam datur, quæ dicitur צבעין: cumque illa dominium habet, & quis ungues reſectos negligenter diſpergit; vel ad veneficia iisdem utitur, is mortem inducere poteſt toti mundo. col. 305.

69. Tria debet homo filio ſuo: ut illum circumcidi curet; ut illum redimat; ut illum ad matrimonium promoveat. Et hæc omnia Deus Sanctiſſimus præſtitit Iiſraëlitis. col. 68.

70. Cùm Deus Sanctiſſimus atque benedictus populoſam reddere vult urbem quendam, priùs intuetur caput illius, & ducem, utrum hic bonus ſit an minus. col. 347.

71. Ad omnes benedictiones homo elevare tenetur digitos ſuos. col. 372.

72. Sapiens melior eſt Prophetâ; quia à Sapiente Spiritus Sanctus non aufertur in æternum. col. 10. [conf. Joh. 14. v. 16. *Rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum.*]

73. Illo tempore cum judicium mundo impendet, ne foràs prodeat homo. col. 63.

74. Homo nunquam habitet in loco impiorum, quia aliàs cum illis comprehendi poteſt: ſed habitet in loco juſtorum; quia per illos melior fieri poteſt. col. 68.

75. Duo ſunt mulierum genera, in quibus locum habere poteſt vox ſerpentis: unum earum, quæ non accuratè obſervant dies impuritatis ſuæ & indumentorum ſuorum alborum: & unum earum, quæ non annùnciant maritis ſuis, quando ſeſe baptizarunt, ut ipſos mortificent. Si talis mulier parit filium, hic ſanè in poteſtate Lilith & ſpiritus alicujus immundi eſt. col. 197.

76. Omnia præcepta Legis, æſtimantur pro uno: & ſi quis vel unicum minuit, idem facit ac ſi totam Legem è medio ſuſtuliſſet. col. 287. & col. 292. [conf. Jac. 2. v. 10. *Quicunque totam legem ſervaverit, offendat autem in uno, factus eſt omnium reus.*]

77. Prohibitum eſt aſpicere arcum ſupernum (id eſt, iridem,) & arcum inferum, (id eſt, membrum virile:) quia hoc eſt ſignum fœderis ſancti in corpore humano facti. col. 117.

78. Conceſſum eſt judici furtim expiſcari ſtatum cauſæ à litigante, ut ſententiam ritè ferre queat. Et ſic diſcipulo quoque permiſſum eſt, furtim ſibi comparare ſcientiam Magiſtri ſui in Lege. col. 186.

79. Homo ne nimium excreſcere ſinat ungues ſuos: quo magis enim hi creſcunt, eo magis ipſi quoque prævalent ſpiritus maligni, ut ipſum quotidiè affligant. col. 373.

80. Qui ſuſtentat vel liberat animas multas; illarum cauſa, vocatur nomine plurali. col. 46.

81. Nocte mediâ ſurgat homo & ſtudeat in Lege; uſque ad ortum diei; & deinde eat in Synagogam. col. 92.

82. Ex omni opere ſuo homo aliquid concedat generi adverſo, ne ipſum accuſet. col. 60.

83. Valdè

83. Valdè exaltatur gloria Dei, cùm Populi collaudantes confitentur Domino. col. 121.

84. Bene jam agit, qui obſervat præcepta Domini ſui, quamvis non cum debitâ meditatione (nec intelligat, quid ea ſibi velint,). Id tamen non ſic ei rependitur, ſicut illi, qui debitè meditari novit. col. 166.

85. Non quilibet homo ſapiens eſt, ut facere queat voluntatem Dei Sanctiſſimi atque benedicti: hinc talis orare debet debitas preces. col. 166. [conf. Jac. 1. v. 5. *Si quis veſtrûm indiget ſapientiâ, poſtulet à Deo, qui dat omnibus affluenter, & non improperat: & dabitur ei.*]

86. De dignitate oculi faventis, (qui hilariter largitur;) quia talis benedictionem confert omni loco. col. 390.

87. Si Iiſraëlitæ in quadraginta illis annis cùm in deſerto fuerunt, feciſſent voluntatem Dei, genus illud adverſum omnino ſublatum fuiſſet è mundo. col. 280.

SEMITA JUSTORUM
è Dictis in
LEVITICUM.

1. Sicut homo punitur propter verba mala; ſic punitur propter verba bona, ſi ea proferre poſſet ad monendum populum, & id tamen non facit. col. 82.

2. Monendus eſt homo, ne peccet, ſed ſanctificet membra ſua 248; quæ vocantur Caſtra. Hinc dicitur: *Et Caſtra tua erunt ſancta.* Deut. 22. v. 14. col. 135.

3. Omnia præcepta, quæ homo facere tenetur, præſtare debet ipſo opere: ubi autem opera locum non habent, verbis tamen eadem commemorare debet. col. 217.

4. Si caput populi juſtitiæ ſtudet, totus populus propter ipſum ſervatur. Et Joſchijahu propterea punitus eſt, quod non ſeverius corriperet eos. col. 220.

5. Qui vias ſuas in juſtitiam dirigit hoc in mudo, magnam felicitatem creat patri ſuo in hoc mundo: quantò magis in mundo venturo. col. 224.

6. Qui maledicit proximo ſuo in faciem ejus; idem facit ac ſi ſanguinem ejus effunderet; ſi autem abſentem calumnietur, illa tamen verba ſurſum aſcendunt. Et ſic quoque omnia verba prava. col. 154. [conf. 1. Joh. 3. v. 15. *Omnis qui odit fratrem ſuum, homicida eſt; & ſcitis, quod omnis homicida non habet vitam æternam in ſe manentem.*]

7. Nocturno tempore homo non proferre debet verba futilia; ſed potiùs verba Legis. col. 220.

8. Ilia crepent illi, qui dicit, non requiri opera & verba in omnibus: nec opus eſſe voce. col. 203.

9. R. Jehudah (honoris cauſa) ſurrexit coram puero quodam, à quo verbum quoddam è Lege divina didicerat. col. 71.

10. Qui nocturno tempore ſolus eſt in domo, vel in campo; vel etiam interdiu in domo ſolitaria, damno affici poteſt. col. 78.

11. Qui avertere poteſt malum aliquod, & non avertit, is propterea punitur. col. 81.

12. Si quis ædificat domum, is eandem ſapienter extruat, ut in ea exerceri queat ſtudiũ Legis, & præceptorum: idque ore ſuo expreſſè pronunciet, ut ibi commoretur Spiritus Sanctus: quod niſi faciat, illi, qui in ea habitant, puniuntur. col. 88. 89. 90. 91. Ubi quoque hiſtoria quædam huc pertinens enarratur.

13. Et ſic quoque ſuper omni opere & præcepto quod obſervatur, homo commemorare debet nomen DEI, dicendo; hoc eſt præceptum iſtud; & hoc eſt pro præcepto illo. Rationem vide col. 88.

14. Monendus eſt homo, ut nomen DEI cum ſanctitate & puritate ſcribat: quod niſi fecerit, de eo intelligitur dictum illud Num. 15. v. 31. *Quia verbum Domini ſprevit.* col. 117.

15. Cùm judicium & plagæ publicæ in mundo graſſantur, homo ne prodeat foràs; nec ſolus vadat ullo loco. col. 96.

16. Cavendum eſt ne Liber Legis divinæ transportetur de Synagoga in Synagogam aliam; & multò minus in locum quendam tertium. col. 120. & 126.

17. Bathſcheba Davidi quidem deputata erat ab ipſo ſextiduo creationis: ſed David tamen punitus eſt, quod ante debitum tempus iſtam acciperet. col. 141.

18. Cautelam adhibendam circa reſcindendos ungues. col. 141.

19. Si tempore famis homo cibum habet, periculoſum eſt, ut ſeipſum exhibeat hominibus. col. 44. & col. 176.

20. Singulis annis, menſibus, hebdomadibus, diebus atque horis certa quædam tempora ſunt, ubi benevolentia divina prævalet; & alia pariter, ubi judicium ejus rigoroſum dominatur. Hinc homo ſemper metuere debet, ne è timore Domini excedat. col. 103. [conf. Phil. 2. v. 12. *Cum metu & tremore veſtram ſalutem operamini.*]

21. Quam acerba & prava res ſit oculus malus, (ſive invidus:) deſcribitur col. 113. una cum hiſtoria quadam.

22. Cultus Dei primùm incipiat à timore; & deinde procedatur ad cultum ex amore præſtandum. col. 100.

23. Prohibitum eſt homini gaudio indulgere in hoc mundo: niſi ſit gaudium Legis. col. 100.

24. Summopere mirandum eſt, quod homines mundani non meminerint noviſſimorum ſuorum: cùm DEUS ſanctiſſimus atque benedictus tamen, item Lex divina, & ipſa anima eorum uſque adeo eos commoneant. col. 103.

25. De illis, qui obediunt illecebris pravæ ſuæ concupiſcentiæ, intelligi poteſt dictum illud: Pſal. 81. v. 10. *Non erit in te Deus alienus.* col. 205.

26. De pœna illius qui nomen DEI in vanum uſurpat, vel jurat per nomen DEI benedicti. col. 216.

27. Ne unicum quidem è miniſtris DEI Sanctiſſimi atque benedicti vilipendendum eſſe: in quorum numerum etiam referri debent, aqua, ignis, ſerpentes, ſcorpii, &c. col. 206.

28. Magnum eſſe præceptum de correptione proximi ſui: & quo ordine correptio hæc

hæc inſtituenda ſit. col. 126. & col. 40. [conf. Matth. 18. v. 15. *Si peccaverit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te & ipſum ſolum. Si te audierit, lucratus eris fratrem tuum. Si autem te non audierit, &c.* Jac. 5. v. 19. *Si quis ex vobis erraverit à veritate, & converterit quis eum, ſcire debet, quod &c.*]

29. Nocturno tempore homo tenetur legere Lectionem; Audi Iſraël, &c. & animam ſuam commmendare in manum Dei Sanctiſſimi atque benedicti, multis laudibus & confeſſionibus. Et quomodo liberetur à Dæmonibus noxiis: item quomodo anima aſcendat ſurſum; quælibet juxta gradum ſuum. col. 37. & col. 49.

30. Juſti vocantur Sabbatha & feſta ſancta, & vaſa ſancta: & qui eos vilipendit, reus eſt lapidationis: & quilibet eos honorare illisque delectari debet, ut honorat Sabbathum & feſta alia. col. 49. [conf. 2. Tim. 2. v. 20. *In magna domo, non ſolum ſunt vaſa aurea & argentea, ſed & lignea & fictilia: & quædam in honorem, quædam autem in contumeliam.*]

31. Seriò monendi ſunt homines ut cautiſſimè obſervent honorem Domini ſui. col. 51.

32. Benedictio non quieſcit in loco vacuo. col. 58.

33. Cùm tempora ſunt felicia & benedictione plena, homo multas eroget eleemoſynas: atque tunc quandoque in publicum prodire poteſt, ut in ipſum quoque deſcendat felicitas & benedictio ſuperna. Cùm autem mundus plagis premitur, è domo ſua ne exeat. col. 96.

34. Cùm homo bonum aliquod opus peragit, ſuper capite ejus quieſcit Spiritus quidam ſanctus: ſi verò pravum opus committit, in ſeſe derivat ſpiritum malum. col. 160.

35. Demonſtratio, quod vetitum ſit aliquid inaniter projicere, quod uſui eſſe queat ſpiritibus malignis. col. 75.

36. Qui perjurium committit, univerſam legem transgreditur. fol. 14. col. 90.

37. Ab illa die, quâ vaſtatum eſt ſanctuarium, vera amplius medicina non reperitur in mundo: unde monendus eſt homo, quò ſeriò ſemper caveat. col. 91.

38. Divitias quandoque & bona accipere meretur homo quidam, propter uxorem ſuam, & pietatem ejus: quod demonſtratur è loco Geneſ. 12. v. 13. *Ut benè ſit mihi propter te.* col. 91.

39. Cultus perfectus hominis eſt, ut Deo ſerviat, intimô ſui cordis amore. col. 122.

40. Prohibitum eſt capite nudô incedere, vel quatuor cubitorum ſpatiô, quia Gloria Divina ſuper homine quieſcit. col. 164.

41. Homines in omnibus operibus atque converſatione ſuâ aſſociare ſibi debent Nomen Dei Sanctiſſimi col. 213.

42. Quilibet poteſt offerre victimam, etiam non extructô ſanctuariô; adipe nimirum & ſanguine (id eſt, jejuniô) ſuô. col. 13.

43. Quotidie exclamatio quædam fit, quæ hominem monet, ut à peccato abſtineat: & quomodo Deus Sanctiſſimus atque benedictus homini, antequam naſcatur, oſtendat mille & octo mundos & Paradiſum, ceu præmium juſtorum. col. 11. & col. 2.

44. Cùm homo peccat, Deus Sanctiſſimus & Lex divina mirantur eum. col. 91. & 25.

45. Cùm pauper opus aliquod ſervile peragit in domo quadam, halitus ab ore ipſius prodiens ſub gravi illo labore ad noctem uſque ſurſum aſcendit. Væ igitur illi patri-familias, qui mercedem ejus retardat. col. 124.

46. Cum plagis affligitur mundus, Liber Legis exportatur ad ſepulchra juſtorum, precesque ibidem fiunt: atque tùm juſti intercedunt pro mundo. Notandum autem, quod liber ille Legis omni carere debeat errore. Videatur col. 126. 127. Unde hic mos inter nos exolevit.

SEMITA JUSTORUM

E Dictis in

NUMEROS.

1. Cùm Legisperitus quidam moritur, eundem locum inviſere ſolet, in quo ſolitus erat incumbere ſtudiis Divinæ Legis, dum viveret: hinc præceptum eſt, ut ibi conventus inſtituant, Legisque ſtudium ibidem excolant. col. 404.

2. Qui ore ſuô profert verba prava, illius verba ſurſum aſcendunt, omnesque exclamant: Secedite à pravo hoc verbo iſtius viri. col. 81.

3. Qui præceptum aliquod obſervat, ad ſingula opera pronunciare debet: Hoc eſt pro iſto præcepto; & hoc pro præcepto illo. Videatur ratio col. 88.

4. Qui ædes extruit, initio ſtatim dicat; ſe illas extruere pro cultu Dei Sanctiſſimi atque benedicti. col. 88.

5. Lingua maledica vocatur gladius, & qui linguam habet calumniis plenam, illius preces non ingrediuntur ante Deum Sanctiſſimum. col. 93. & 94.

6. Nihilque majori odiô Deus proſequitur, quàm linguam maledicam. col. 305.

7. Quidquid ore ſuô profert homo, ſurſum aſcendit. col. 97.

8. Prohibitum eſt intueri iridem, & digitos Sacerdotum è ſuggeſtu benedicentium: & multò magis locum talem, quem odio habet Dominus. col. 153.

9. Egregia explicatio dicti illius; Eccleſ. 9. v. 10. *Omne, quod invenerit manus tua ad faciendum in virtute tua, id fac.* col. 405.

10. Illi homines, qui greſſu veloci adeunt Synagogam, & auditorium, & ſi quæ obſervanda ſunt præcepta, ſocii fiunt Angelorum: & certum ipſis deſtinatum eſt palatium. col. 421.

11. Nullum eſt præceptum, quod non æquiparetur toti Legi. col. 418.

12. Omnia quæ fiunt feſtinanter, non fiunt cum ſapientia perfecta. col. 561.

13. Quamvis homo quædam cogitet corde ſuô, & meditetur animô; nihil tamen ipsô opere faciat, niſi prius de eo locutus ſit diſertis verbis. col. 570.

14. Si quis ſeipſum polluit infra, illum quoque polluunt ſupra. col. 291.

15. Qui irâ plenus eſt, monendus eſt, ne ſibi ipſi maledicat hôc ipsô tempore: quia hoc certiſſimè confirmabitur. col. 295.

16. Qui

16. Qui à quibusdam ablegatur, is legatus fidelis ſit eorum, qui illum ablegârunt. Quodque homo non cuivis aperire debeat, quod ſit Legis peritus: Unà cum hiſtoria quadam. col. 300.

17. Si homo non peccat, non guſtat ſaporem mortis: aſcenditque in mundum ſupremum. col. 303. [conf. Matth. 16, 28. Joh. 8, 52. *Si quis ſermonem meum ſervaverit, non guſtabit mortem in æternum.*]

18. Hiſtoria de quodam, qui cùm ſocius ejus in Lege legiſſet, & ipſe ſciret, quod ille erraturus eſſet circa verbum aliquod, condiſcipulis tamen reliquis prohibuerat, ne ipſi aliquid ſuggererent: unde hic cùm ad locum illum pertigiſſet, pudore ſuffuſus eſt. Quia autem pudore hôc affecerat ſocium ſuum, in gehenna punitus eſt unâ hora cum dimidiâ. Quia DEUS Sanctiſſimus peccatum illud non remittit, ſi quis Divinâ ſuâ Lege abutatur ad pudorem alterius. col. 317.

19. Si cuidam benè non ſit in urbe hac, is abeat in urbem aliam. col. 316. [conf. Matth. 10, 14. *Quicunque non receperit vos, neque audierit ſermones veſtros, exeuntes foras de domo vel civitate &c.*]

20. Etiam vox ex ore hominis prodiens ſuum habet locum, vocemque aliam erga ſe excitat, prout facit Echo: & quare Echo reſpondeat finalia, & non initialia, vide col. 320.

21. Qui ſeipſum humiliat in hoc mundo, magnus erit in mundo venturo; & qui ſeipſum extollit in hoc mundo, parvus erit in mundo venturo. Quod probatur loco de annis vitæ Saræ Gen. 23. v. 1. col. 319.

22. Qui autem res ſuas in occulto gerit, nec omnia in publico facit, præſtantiſſimus eſt omnium: talis enim vir pius eſt & perfectus, qui præcepta Legis obſervat, & in Lege ſtudet noctu & interdiu. col. 347.

23. Qui os linguamque ſuam aſſuefacit, ut nihil revelet, meretur accipere Spiritum ſanctum: & contra. col. 348.

24. Qui filium ſuum per forum deducit, eundem contegat, ne dominium in ipſum obtineat oculus malus (faſcinatorius) col. 391.

25. Qui habitat in urbe prava, exhinc transferre debet domicilium ſuum. col. 400.

26. Feſtô novi anni primò omnium judicatur ille, qui non honorat nomen DEI benedicti, vel Legem Divinam, vel illos, qui in ea ſtudent &c. col. 424.

27. Diſcipuli ſapientum, qui è ſtudio Legis unicam ſuam faciunt profeſſionem, ita præſentem habent Divinam Gloriam, ut ab illis non diſcedat: qui autem non ſemper hôc ſtudiô detinentur, cum illis hæc quandoque habitat, quandoque non. col. 440.

28. Qui infamem reddit uxorem ſuam, idem facit, ac ſi ipſam Gloriam cohabitantem infamiæ maculâ notaret. col. 508.

29. In noctem ſpiritibus noxiis poteſtas tradita eſt: hinc precibus & ſupplicationibus opus eſt, ut quis ab illis liberetur. col. 297. [conf. Luc. 22. verſ. 53.

Sed hæc eſt poteſtas tenebrarum. Coloſſ. 1. v. 13. *Qui eripuit nos de poteſtate tenebrarum.*]

30. Is cui oculi ſunt occœcati, tantâ pœnâ non punitur, ac ille qui oculos habet apertos. col.533. [conf. Joh.9.v.41. *Si cæci eſſetis, non haberetis pœnam: nunc verò dicitis: quia videmus, ideo veſtra pœna manet.*]

31. Qui filium ſuum in ſcholam ducit, ſacrificium perfectum offert. col.311.

32. Excellentia Levitarum major eſt, quàm ſacerdotum. col.456.

33. In hilaritate ſua homo ad ſe invitet DEUM Sanctiſſimum atque benedictum, atque tùm hic advenit, ſecumque adducit parentes iſtius hominis, & plures demortuos, ad iſtam hilaritatem: ſed in luctu hominis Deus ter Optimus ſolus advenit. col.404.

34. Neceſſe eſt, ut homo faciat voluntatem Domini ſui, dum ſuper capite ſuo adhuc ardet lucerna Domini, (i. e. anima ejus) col.405.

35. Qui aliquem occidit, ille deſcendit ex latere adverſo. col.413.

36. Ex timore quis procedit in humilitatem & pietatem. col.274.

37. Actibus inferis excitantur actus ſuperi: atque hinc expanſione manuum ſacerdotes excitant Divinam Gloriam, ut ſuper illis quieſcat. col.274.

38. Timeri dicitur DEUS Sanctiſſimus atque benedictus, modô generali & modô ſpeciali. col.502.

39. Qui degit ſub poteſtate altera, influxum aſſugit à poteſtate altera: idemque eſt, ac ſi infidelis eſſet. col.509.

40. Qui deſcendit de latere judicii rigoroſi, ne ſinat excreſcere capillos ſuos: atque hinc mulieres capillos ſuos contegere tenentur. col.287.

41. Qui ſecreta revelat, illius anima certiſſimè non eſt de loco ſancto & ſuperno: & cùm anima ejus excedit ex hoc mundo, Regi Sanctiſſimo adhærere nequit. col. 571.

42. Medicus ille, qui ægrotum viſitat, cum ipſo agat de medicinis, pro omni poſſibili; nec dicat, à Deo hunc morbum ipſi immiſſum eſſe ſingulariter &c. quod ſi verò medicamenta ſua ipſi applicare nequeat; cum ipſo agat de rebus divinis, ut eum convertat ad pœnitentiam atque preces. col.580.

43. Quicquid homo ſibi in hoc mundo proponit, non confirmatur, niſi diſertis verbis illud enunciet: tunc enim alicui committitur negotium. col. 225. & 226.

44. Quicunque meminit proſperitatis proximi ſui, vel liberorum & divitiarum ejus, is eidem benedicat oculo favente, non verò oculo invido. col.226.

45. Si quis ex depoſito penes ſe ſolutionem debiti ſui facere velit, ille facta inquiſitione, procul dubio non deſcendit è ſemine ſancto. col.229.

46. Quantam vim habeat peccatum in delinquentem, in familiam ejus, & in totum mundum. col.234.

47. Homo ſcrutetur opera ſua, antequam producatur ante judicium cœleſte, quia tunc difficilis eſt liberatio. col.235.

48. De

48. De homine ſecuro, qui in hoc mundo ſic vivit, quaſi iſte duraturus ſit in ſecula ſeculorum: &c. deque pœna illius ſubitanea; & quid de eo proclametur; col. 240.

49. Prohibitum eſt digitos fruſtra elevare, niſi ſub precibus & benedictionibus & in honorem Dei Sanctiſſimi atque benedicti. col. 274. & 381.

50. Ab illo momento, quo homo ſurgit è lecto ſuo, Deus Sanctiſſimus in ipſum conſtituit obſervatores, qui teſtentur de converſatione, verbisque & operibus ejus, eôdem die ab ipſo peragendis. col. 333.

51. Quicunque ſectatur id, quod ſuum non eſt, ille perdit id, quod ſuum eſt, nec tamen lucratur id quod eſt alienum. col. 335.

52. Qui iraſcitur, æquiparatur idololatræ, quia genus adverſum in ipſo quieſcit. col. 360.

53. Quod Jiſraëlitæ comedant & bibant cum gentilibus, ſic illis imputatur, quaſi eſſent rebelles atque refractarii erga Deum. col. 365.

54. Tria dicuntur eſſe ſigna: icterus dicitur ſignum peccati: multiloquium dicitur ſignum ſtultitiæ; & laus propria, ſignum, quod quis nihil ſciat. col. 357.

55. Homo filium ſuum conſecret præceptis: & qui hoc negligit, punitur. col. 499.

56. Monendus eſt homo, ne aquas turbidas, vel aliquas ſordes effundat ſub porta oſtii ſui, vel prope eandem; quia ſpiritus aliquis malignus ibidem ſemper commoratur; qui hac ratione licentiam accipit ipſam domum intrandi: & magnum eſt periculum per talem locum tranſire. col. 503. 506. & 509.

57. Nimium quantum monendus eſt homo ut cautè obſervet opera ſua; quia quàm ſæpiſſimè judicium mundo imminet. col. 337.

58. Quicquid homo agere præſumit ſive bonum ſit ſive malum, non ritè aſcendit, donec verbis & opere debitè in actum deducatur. col. 349.

59. Homo majori honore proſequi tenetur Patrem ſuum poſt mortem, quàm in vita ejus. Hinc quilibet monendus eſt, ut filium ſuum erudiat in Lege & in præceptis. col. 221.

60. Si caput populi bonum eſt, totus populus melior evadit: ſin minùs, contrarium accidit. col. 225.

TITULUS UNDECIMUS.

PORTA RETRIBUTIONIS FUTURÆ

E Dictis in

GENESIN.

1. De Paradiſo ſupero & infero. Et ſic quoque de Inferno. col. 269.

2. Septem ſunt palatia, & in quovis horum præmia dantur illis, qui obſervant præcepta; uni plura alteri pauciora. col. 116. 117. & 118. [conf. Joh. 14. v. 2. *In domo Patris mei manſiones multa ſunt: ſi quo minùs, dixiſſem vobis, vado parare vobis locum.*]

3. Deus

3. Deus ſanctiſſimus atque benedictus nulli creaturæ (ſive homini,) mala quædam infert; ſed tantùm præſentiam ſuam gratioſam eidem ſubtrahit: atque ſic illa per ſe perit. col.277. [conf. Act.17,25.28. *Ipſe dat omnibus vitam, & inſpirationem, & omnia. In ipſo vivimus, movemur & ſumus.* Hebr.1,3. *Portans omnia verbô virtutis ejus.*]

4. Tria ſunt præmiorum genera, pro Pſyche; pro ſpiritu, & pro mente. Pro pſyche extra Paradiſum inferum; pro ſpiritu in Paradiſo infero; & pro mente in Paradiſo ſupero. In neomeniis autem & Sabbathis pſyche aſcendit, & fruitur præmio ſpiritus & mentis. col.473. & col.229.

5. Cum juſtus ex hoc mundo diſcedit, Deus Sanctiſſimus atque benedictus eidem præparat formam aliam, qua veſtiatur juxta ritum illius mundi. col.235. [conf.2.Cor.5. v.1.2. *Scimus, quoniam ſi terreſtris domus noſtra hujus habitationis diſſolvatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non manufactam, æternam in cœlis. Nam & in hoc ingemiſcimus, habitationem noſtram, quæ de cœlo eſt, ſuperindui cupientes: ſi tamen veſtiti, & non nudi inveniamur.*]

6. Deus Sanctiſſimus atque benedictus prodit ad excipiendum Juſtos; Abraham autem & Jizchak non procedunt, donec procedentes videant Deum benedictum & Jacobum; atque tunc etiam ipſi ſeſe movent in occurſum illorum. col.257.

7. Duodecim menſibus pſyche judicatur cum corpore: atque tunc pſyche illa per mundum divagatur, ut miſericordiam quorundam commoveat ad intercedendum pro ſeſe. Et ſic quotidie Patriarchæ intercedunt pro mundo. col.474.

8. Quod mortui inter gentiles & idololatras non reſurrecturi ſint tempore mundi venturi; col.410.

9. Illo tempore cum anima Juſti cujusdam ex hoc mundo diſcedit, eandem adducunt ad ſpeluncam duplicem, ut Patriarchæ videant ſemen illud ſanctum, quod reliquerunt in mundo hoc. col.526.

10. Prodigia fient denotantia bella inter Edomitas & Jiſchmaëlitas, reliquosque populos, prope adventum Redemtoris. 279. [conf. Apoc.14,20. *Calcatus eſt lacus extra civitatem, & exivit ſanguis de lacu, usq; ad frenos equorum, per ſtadia mille ſexcenta.* Apoc. 19.v.19. *Vidi beſtiam & Reges terræ, & exercitus eorum congregatos, ad faciendum prælium cum eo, qui ſedebat in equo, & cum exercitu ejus.*]

11. Rex Meſſias ſive è vivis ſive è mortuis ſit, David vocabitur. col.232. [conf. Apoc.1.v.5. *Qui eſt teſtis fidelis, primogenitus mortuorum, & princeps regum terræ.*]

12. Diem unum Eccleſia Jiſraëlitica ſedebit in pulvere (i.e. exulabit,) nec amplius. col.289.

13. Futuro tempore Deus ſanctiſſimus atque benedictus Jiſraëlitis aperiet portam aliquam lucis tenuiſſimæ; deinde portam aliam lucis majoris; atque ſic majorem ſemper admittet lucem, usque ad gradum diei. Sic enim cùm Jiſraëlitis procedit in omnibus negotiis eorum. Cum gentilibus autem proceſſum obſervat contrarium. Unà cum ſimili de medico quodam &c. col.389.

14. Sanctuarium erigetur ante collectionem exulantium: rationem vide. col.317.

15. Juſti

15. Juſti jam in hoc mundo prægustum aliquem habent mundi venturi, quem ſingulis noctibus deguſtant. col.233.

16. Tempore reſurrectionis mortuorum corpora fulgebunt ſicut ſplendor firmamenti. col.273. [conf. 1. Cor.15. v.41.42. *Alia claritas ſolis, alia claritas lunæ, & alia claritas ſtellarum, ſtella enim differt à ſtella in claritate: ſic & reſurrectio mortuorum. Seminatur in corruptione, ſurget in incorruptione.*]

17. De mortuis extra terram ſanctam, quod nempe corpus illorum reſtaurandum ſit extra terram, & illi volutandi ſint per antra ſubterranea usque in terram. col. 273.

18. Ratio quare corpora volutari oporteat usque ad terram Jiſraëliticam, ut ibi vivificentur; & quare non reſurgant extra Terram ſanctam. col.276.

19. Qua formâ juſti fuerunt in hoc mundo, tali exſculpuntur in throno gloriæ; ut anima certa eſſe queat ſe redituram in corpus, prout fuerat dum hîc viveret. col. 277.

20. Animæ, quæ admitti merentur ad faciem divinæ gloriæ, vocantur Filiæ Jeruſchalem. col.296.

21. Pro plebe dictum fuit, quod futuro tempore comeſturi ſimus carnem Leviathanis atque bovis; & bibituri vinum optimum: ut corda illorum allicerentur ad timorem Domini: quia nullâ aliâ re citius allici poteſt humana natura, quàm cibô & potu. col.321.

22. Septem diebus primis poſt mortem, Pſyche atque corpus ſingulis diebus ter judicantur. col.476.

23. Filii Gad & filii Reuben primi erunt, qui bellum gerent tempore redemtionis; totumque mundum ſubigent. col.498.

24. Rex Meſſias vocatur Vinum, quia gaudium erit Jiſraëlitis, judicium verò gentibus. col.506.

25. Prope dies Meſſiæ omnes ſapientiæ, etiam profundiſſimæ, vel pueris manifeſtabuntur. col.290.

26. Meſſias primò manifeſtabitur in terra Galilæa; illisque diebus multa ſigna & prodigia exiſtent. col.291. [conf. Joh.2. v.11. *Hoc fecit initium ſignorum Jeſus in Cana Galilææ &c.* Matth. 28. v.10. *Nunciate fratribus meis, ut eant in Galilæam, ibi me videbunt.*]

27. Angelus quidam Dumah conſtitutus eſt ſuper computum juſtorum & piorum, quique tradiderunt animas propter ſanctitatem DEI benedicti, & ſpem præmii futuri. col.300.

28. Tempore Reſurrectionis DEUS Sanctiſſimus atque benedictus advocabit Angelum Dumah, & expoſcet computum omnium juſtorum. col.300.

29. De præmio illius, qui filium poſt ſe relinquit: deque pœna illius, qui nullum relinquit filium. col.129.

30. Omnis anima futurô tempore redibit in corpus ſuum, & reſurgent ſimul, ut fuerant antea; ſed multâ cum ſcientia atque ſapientia. col. 302.

31. Bona opera, quæ homo peragit, conſcribuntur coram Deo ſanctiſſimo atque benedicto: & ſic etiam opera mala. col. 195.

32. Cum anima aſcendit ad portas Jeruſalem, Michaël Dux magnus cum ipſa aſcendit, eamque ſalute excipit. col. 301.

33. Homo qui peccat, annotatur coram DEO Sanctiſſimo qui benedictus ſit! & ſi in illa ſtultitia perſeveret, nota illa augetur. col. 216.

34. Cum homo ambulat in via ſancta, formam quandam ſanctam habet; omnesque mundi creaturæ eundem metuunt, & coram eo contremiſcunt. Si autem incedat viâ perversâ, figura Domini ſui ab ipſo tollitur, & ipſe metuit omnes in mundo creaturas. col. 210.

35. Metatron princeps ad faciem DEI miniſtrans futurô tempore ſuſcipiet computum juſtorum, de manu Dumah. col. 304.

36. Futuro tempore corpora volutabuntur usque in terram Jiſraeliticam: & quidam dicunt Gabrielem Angelum eadem illuc perducturum. col. 308. & 311.

37. Quadraginta annis ante Reſurrectionem anima corpus ſuum expectat in terra Jiſraëlis. col. 308. & 324.

38. De pœnis atque ſuppliciis acerbiſſimis, quibus affligendi ſunt impii in mundo vindictæ futuræ. col. 310.

39. Qui ſeipſum ſanctificat in hoc mundo, illius anima ſeſe applicat ad gradus ſanctos ſupernos. Qui verò ſeipſum contaminat, ille adhæret ſpiritibus noxiis & perditoribus; unde morbi peſſimi. col. 266. 309. 310.

40. Juxta doctrinam de Revolutione animarum una anima tria habet corpora: unde quæritur, quodnam è tribus illis corporibus reſurrecturum ſit, in reſurrectione mortuorum? col. 311.

41. Tempore futurô corpora conſiſtent ad portas ſepulchrorum ſuorum ad excipiendum animas ſuas: & Dumah computum exhibebit omnium, col. 320.

42. Ter ſingulis diebus ſpiritus quidam è ſupernis deſcendit ſuper Patriarchas, eosdemque reſuſcitat: atque tunc hi intercedunt pro Jiſraëlitis &c. Non enim miſereretur mundi DEUS Sanctiſſimus, niſi Patriarchæ forent. col. 474.

43. Os quoddam in ſepulchro ſuperſtes manet, ex quo reædificabitur futurô tempore corpus; & hoc officulum nullum habuit alimentum è cibis hujus mundi; hinc tantum ipſi robur eſt, ut non putreſcat in terra. col. 324. & 206.

44. Structura Sanctuarii & collectio diſperſionum exulantium, & reſurrectio mortuorum, ſeſe invicem inſequentur. col. 328.

45. De miraculis illis, quæ eventura ſunt tempore redemtionis. col. 328.

46. Feſtô neomeniæ & die Sabbathi, aliisque feſtis, Mens, Spiritus & Pſyche ſimul delectantur. col. 229. & col. 473.

47. Qui moritur in terra Jiſraëlitica, & eâdem die ſepelitur, in illum dominium non habet ſpiritus malignus: quid autem fiat morientibus extra terram, vid. col. 250.

48. Juſti aſcendunt è Paradiſo infero in Paradiſum ſuperum: & quandoque abhinc etiam deſcendunt huc inferius, & apparent hominibus quibusdam, iisque revelant myſteria ſublimia. col. 302.

49. In illo mundo anima veſtitur veſte pretiosâ, cujus beneficiô haurire poſſit lucem præclaram mundi ſuperni: ſicut in hoc mundo eadem pariter veſtitur veſte quâdam, ut haurire poſſit aërem hujus mundi. col. 200.

50. Corpora volutabuntur ſub terra usque ad terram Jiſraëliticam: & ibi accipient animam novam. col. 207.

51. *Qui* multum in Lege proficit, & omnia opera ſua in honorem DEI peragit; & non habet liberos; vel ſi habuerit, iidem ſint mortui; vel ſi ipſi ſint ſteriles; is portionem tamen bonam habet in mundo venturo. vid. col. 420. & col. 421.

52. Juſti impediunt pœnas, ne in mundum veniant. col. 432.

53. Anima hominis juſti ingreditur in Paradiſum inferum, & ingreditur in ſpeluncam duplicatam, & occurrit Adamo Protoplaſtæ. col. 288.

54. In reſurrectione mortuorum primi reſurgent illi, qui ſtudent in Lege. col. 410. [conf. Apoc. 20. verſ. 4. *Et animas decollatorum propter teſtimonium Jeſu, & qui &c. hæc eſt reſurrectio prima.* 1. Theſſ. 4. v. 16. *Mortui in Chriſto reſurgent primum.*]

55. Omnes dies hominis, ex quo in mundum productus eſt, in mundo circumvolitant, & quilibet dies hominem monet, ut incedat viâ rectâ: quod niſi faciat, illa dies aſcendit & teſtimonium contra ipſum perhibet coram DEO Sanctiſſimo atque benedicto, & ſola foràs conſiſtit &c. Et ſi homo juſtus eſt, è diebus illis DEUS benedictus veſtem pretioſam efformat, ut homo iſte futurô tempore exhinc magnâ voluptate perfundatur. Si ergò operibus malis indulget homo, veſtis illa interpolata variè eſt, & propterea homo dupliciter punitur in gehenna. col. 472. & 468.

56. Omnes dies hominis in ſupernis conſiſtunt: cumque tempus adeſt, ut homo è mundo diſcedat, illi omnes apparent coram DEO Sanctiſſimo, & cum operibus hominis conferuntur. col. 263.

57. Cùm homo moritur, ſi probus eſt, confeſtim applicatur corpori regio: ſin minus lavandus eſt igne ardente, ut reſtituatur, quò partem aliquam habeat in corpore Regis. Si verò reſtaurari nequeat ob nimia peccata ſua; væ ipſi, quia tunc de ipſo verificatur, quod dicitur 1. Sam. 25. *Et anima inimicorum tuorum jaculabitur in medio funda.* col. 463.

58. Anima illa, quæ non eſt juſta, in hoc mundo permanet, donec corpus ſepultum ſit, quô factô ipſa deducitur in Gehennam. vid. col. 466. & 476. ubi traditur, quod ſingulis ſeptiduis anima aſcendat & deſcendat.

T 2 59. Ge-

59. Gehenna ex igne conſtat & ex aqua: & de tempore, quô puniuntur impii. vid. col. 281.

60. Quæritur, quâ pœnâ afficiatur homo tredecim annorum & plurium, poſtquam moritur? quia jam patriâ poteſtate ſolutus eſt, & in ordinem pœnarum cœleſtium, ante annum vigeſimum tamen non aſſumitur? De hoc vid. col. 291.

61. Futurô tempore illud ipſum præceptum, quod moriens homo deſeruit, in eo iterum apparebit. col. 416.

PORTA RETRIBUTIONIS FUTURÆ

è Dictis in

EXODUM.

1. Homo tredecim annorum habetur pro filio unius diei: unde ſi talis moritur, quoad peccata ſua, excuſare ſe poteſt coram DEO Sanctiſſimo, quod ætatem ſaltem habeat unius diei. Et ſic etiam ſpurius excuſare ſe poteſt: quid ad me peccatum parentum meorum, ſi opera mea ſint juſta? Idem intelligendum de embryonibus mortuis in utero matris. col. 201.

2. Si anima non reperitur digna, quæ veſtiatur veſte supernâ, digna quoque non eſt videre Regem ſanctum. col. 412.

3. Ratio quare quandoque moriantur infantes in tenerâ ætate ſua. col. 172.

4. E bonis operibus, quæ homo peragit, huic paratur veſtis, in qua conſignantur omnia ipſius opera bona. Hâc autem veſte non induitur niſi poſt triginta dies: quia nulla eſt anima, quæ non aliquâ mulctetur pœnâ intra triginta hos dies. col. 376. & 377.

5. Locus quidam paratus eſt pro infantibus qui moriuntur, in quo ne perfectè juſti quidem conſiſtere poſſent. Et iſti protegunt vivos. col. 201.

6. Anima hominis lavatur in flumine igneo, & offertur in holocauſtum. Non tamen comburitur ſed tantum lavatur, ſicut veſtis Salamandrina, quæ non niſi igne purgatur, ita ut ignis ſordes in ipſa contentas exedat: ſic enim res & cum anima ſeſe habet. Quod ſi igitur multa in ipſa eſt ſpurcities, pœna hæc eſt magna & dolor acerbiſſimus. Bis autem lavatur anima, ſemel in gehenna &c. & quare vocetur gehenna. Vide plura de præmiis & pœnis. col 379. & 380.

7. Cum Juſtus aliquis ex hoc mundo diſcedit, præpoſiti quidam in ipſum conſtituuntur, ut anima ejus exeat per oſculum. col 460.

8. De tali, qui moritur ſine liberis. col. 178. & 179.

9. In corpora Juſtorum, qui non ſectati ſunt voluptates niſi Sabbathis, feſtisque & epulis legalibus, poſt mortem illorum dominium nullum habere poteſt Cortex durus, quia illius nullum habuerunt uſum in hoc mundo; Si quis autem deliciis indulgeat diebus profeſtis, cortex iſte duriſſimus in illum habet dominium. vid. col. 220.

10. In Paradiſo Manſiones quædam ſunt pro piis è populis gentilibus, & pro Regibus mundanis, qui benefaciunt Iiſraëlitis. De pœnis autem illorum, qui ipſos malè tractant vid. col. 485. [conf. Joh. 14. v. 2. *In domo Patris mei manſiones multæ ſunt: ſi quo minus, dixiſſem vobis: Vado parare vobis locum.*]

11. Quadraginta novem odores quotidie aſcendunt ab Animabus Juſtorum, uſque ad locum Paradiſi ſuperni. col. 25.

12. Dantur & habitacula pro Animabus proſelytorum. col. 325.

13. Pro omnibus mercedem numerat DEUS Sanctiſſimus atque benedictus: Unde & pro quadraginta duobus illis altaribus, quæ extruebat Bileam, temporibus Eliſchæ ab urſis occidebantur 42. pueri. col. 402.

14. De his qui ſuppliciis afficiuntur à Magiſtratibus; & qui occiduntur à gentilibus: quodque horum formam, præfectus quidam imprimat veſti ſuæ, quæ eſt ignis ardens; eamque ſurſum efferat; DEUS autem Sanctiſſimus illos notet in facie ſuâ col. 442.

15. Prout homo in hoc mundo incumbit ſtudio Legis, ita eidem veſtis quædam præparatur pro mundo venturo. col. 443.

16. Tempore futuro Juſti tam certi erunt quod in bonis operibus perrecturi ſint, ſicut mons Zijon, quæ non nutat in ſeculum. Quod hoc tempore ita ſe nondum habet: ubi tantùm fiduciam quandam habent, ad inſtar Catuli Leonis, qui debilior eſt Leone ſene, vel Leænâ, vel Leone fero. col. 253. & col. 204.

17. Angelus quidam præfectus animam morientis ſuſcipit, eamque in flumine igneo ſubmergit: ubi lavanda & purganda eſt. Quandoque igitur ſtatim iterum emergit & induit illam veſtem ſuam, quæ ipſi parata eſt è bonis ſuis operibus. Quandoque autem ibidem ſubmergitur & detinetur, nec iterum emergit, uſque in diem aliam, cùm ventus auſtralis flare incipit: tunc eadem innovatur & canticum canit: ſicut Angeli ſuperni, qui quandoque ibidem pariter exuruntur, exuti omni poteſtate ſuâ: ubi tamen deinceps renovantur, ſicut ſcriptum eſt Thren. 3. v. 22. *Miſericordia Domini, non quod conſumpti ſumus, quia non defecerunt miſericordiæ ejus: novæ ſunt quolibet mane, &c.* col. 443.

18. Illi pueri, qui moriuntur poſt annum ætatis decimum tertium uſque ad vigeſimum, traduntur in manum Præfecti cujusdam è ſerpente curvo oriundi: & quia hic videt, quod mox futurô tempore peccaturi ſint; hinc eosdem tollit ante tempus debitum. col. 446. & col. 478.

19. De pœna illius acerbiſſima qui proximum ſuum nomine turpi compellat, deque pœna linguæ maledicæ vid. col. 478. & 214.

20. Animæ ſanctæ, qualis fuit anima R. Akibhæ, & diſcipulorum ejus, non deſcendunt ut laventur in flumine igneo, ſicut animæ reliquæ. col. 456.

21. Ob dignitatem illius ætatis, in qua vixit R. Schimeon Ben Jochai, mundus conſiſtet, donec veniet Rex Meſſias. col. 14.

22. Si quis moritur in terra Iiſraëlitica, & eâdem die ſepelitur, in eum ſpiritus malignus nullum habet dominium. De iis autem, qui moriuntur extra terram ſanctam, vid. col. 250.

23. Anima idololatræ, qui moritur in terra ſancta, multis revolvitur revolutionibus, donec exinde diſcedat. col. 250.

24. Merces Pſyches & Spiritûs & Mentis, tribus locis diſtinctis diſtribuitur. col. 251.

25. Spiritus omnes humani delitiis fruuntur in Paradiſo infero: quia etiam Spiritus hominis antequam naſcatur, ibidem veſtitur veſtimentô & corpore & vultu quôdam hujus mundi. Sed delitiæ illæ non ſimiles ſunt iis, quæ extant in hoc mundo, &c. Vide totam materiam de Paradiſo & Gehenna. col. 267.

26. Si quis moritur ſine liberis, corpus ejus non perit: quia Deus Sanctiſſimus nulli creaturæ decurtat mercedem ſuam. col. 178.

27. Gehenna ardens correſpondet operibus impiorum, peractis vi pravæ concupiſcentiæ, quæ etiam ardet ad inſtar ignis. col. 268.

28. Septem dantur portæ in Gehenna, correſpondentes ſeptem ſpeciebus impiorum, quæ ſunt רע malus; בליעל perverſus; חוטא peccator; רשע impius; משחית vaſtator ſive perdens; לץ deriſor; יהיר arrogans. col. 268.

29. Pueri, qui moriuntur, antequam ſtudium Legis amplectantur, certum ſuum habent palatium, certumque ſuum præfectum, qui illos informat in Lege. col. 355.

30. Ab illis animabus, quæ in inferno puniuntur, ſordes quædam prodeunt, quæ vocantur ſtercus fervens: & peccatores, & qui alios peccare faciunt, qui non curant honorem Domini ſui, & prophanant ſabbatha & feſta è malitia, ibidem in ſecula puniuntur, niſi ante mortem ſuam pœnitentiam agant; & diebus neomeniarum, ſabbathique & feſtis aliis, quamvis pœnas non patiantur, nihilominus exinde non exeunt: ſed corpora quoque eorum illuc introducuntur è ſepulchris, ibique circumdantur vermibus, &c. col. 268. & 269. [conf. Marc. 9. v. 43. *Ire in Gehennam, in ignem inextinguibilem: ubi vermis eorum non moritur, & ignis non extinguitur.*]

31. Septem judiciis homo judicatur poſt mortem ſuam. col. 349. & 350.

32. De ſignis & prodigiis, quibus manifeſtandus ſit adventus Meſſiæ: quodque hic primò manifeſtandus ſit in terra Galilæa. col. 12. & 14.

33. Cùm Spiritus deſcendit è ſupernis, in Paradiſo formam accipit illam, quam habiturus eſt in hoc mundo. Et cum Spiritus à corpore ſeparatur, in Paradiſo eâdem formâ delineatur, quam in hoc mundo habuit. col. 18.

34. Rex Meſſias vocatur Zebaoth. col. 14.

35. Poſt mortem hominis Spiritus ejus unitur cum quatuor ventis, ſicut in hoc mundo unitus fuerat, cum quatuor Elementis. col. 21.

36. Deus Sanctiſſimus atque benedictus ignominiam juſto illatam graviùs ulciſcitur quàm propriam. col. 112.

37. De reſurrectione mortuorum videatur prolixè col. 49.

38. In locum illum Jobi 33. v. 23. *Si fuerit pro eo angelus intercedens unus è mille, &c.* quæritur, cùm omnia Deo ſint nota atque manifeſta; quid opus ſit defenſore & accuſatore? col. 57.

39. Quod ſpiritus mulieris & fœminæ in unionem deventuri ſint in illo mundo. col. 125.

40. DEUS Sanctiſſimus atque benedictus deſcendet in ſanctuarium cùm reædificatum erit: & deinde ædificabit muros Hieroſolymarum. col. 193.

41. Futurô tempore quilibet homo, qui nondum guſtavit ſaporem mortis, tamen morietur, ut nihil ſuperſtes maneat in mundo de illo inquinamento; mundusque erit novus à DEO Sanctiſſimo atque benedicto fabricatus. col. 493. [conf. Apoc. 21. v. 1. *Vidi cœlum novum & terram novam: primum enim cœlum & prima terra abiit.* 1. Cor. 15. v. 51. 52. *Omnes quidem non obdormiemus: omnes autem immutabimur, &c. Mortui reſurgent & nos immutabimur.*]

42. Stella quædam dicitur בזריין quaſi Cometa; quia cùm hæc dominatur, nova decreta & plagæ acerbiſſimæ in mundo graſſantur. Et circa adventum Meſſiæ ſtella iſta fulgebit. col. 305. [conf. Matth. 2. v. 2. *Vidimus enim ſtellam ejus in Oriente.* Luc. 21. v. 25. *Erunt ſigna in ſtellis.*]

43. Futurô tempore etiam oſſa gentilium medicinam quandam accipient in ſepulchro, ſed non reſurgent. col. 350.

44. Lapides fundamentales urbis Zion & Hieroſolymarum, non perditi ſunt, nec ullus ex iis combuſtus eſt: ſed DEUS Sanctiſſimus & benedictus ſurſum illos aſſumpſit; & futurô tempore ſuper iis ædificabitur Zijon & Jeruſchalem; quia ſcriptum eſt Pſ. 126. v. 1. *Quando redire faciet Dominus reverſionem Zion.* col. 431.

45. De calice ſolaminis, & de calice horroris vid. col. 442. [conf. Apoc. 8. v. 6. *In poculo, quo miſcuit, miſcete illi duplum.*]

46. Omnes infantes, qui moriuntur, traduntur in manum præfecti cujusdam, qui iisdem delectatur: & ſingulis Sabbathis & neomeniis eosdem ſurſum fert, ut appareant coram Rege ſancto. col. 146. Ubi rationes deſcribuntur plures, quare moriantur infantes in ætate ſua tenella.

47. Meſſias judicabit ſine teſtibus. col. 133.

48. De operibus bonis, quæ homo peragit in hoc mundo, halitus quidam efficitur, qui aſcendit, & in ſupernis coronatur, & pro hoc homine intercedit, ut ligetur in faſciculo viventium. Ex operibus malis autem halitus pariter ſurſum aſcendit, qui fit hominis iſtius accuſator, & poſt mortem ejus anima talis immittitur curvaturæ fundæ. col. 164.

49. Opera illa, quæ juſti peragunt in hoc mundo, coadunita ſeſe repræſentant coram DEO Sanctiſſimo & benedicto in forma iſtius juſti: & DEUS hâc formâ delectatur; & deinde eadem ſcribuntur in libro memoriæ coram Domino, ibique conſiſtunt perpetuò. col. 389.

50. Septem nomina habet prava concupiſcentia: & ſeptem manſiones ſunt in Gehenna correſpondentes ſeptem palatiis ſanctis. Porrò duodecim menſibus homo peccator in mundo judicatur, qui correſpondent duodecim ſanctis. col. 474.

51. Meſſias manifeſtabitur in portione Joſephi primùm, & in terra Galilæa; quia Galilæi primi abierunt in exilium. Ibique etiam reſurgent mortui. col. 393. Vide plura ibidem de Reſurrectione mortuorum.

52. Futurô

52. Futurô tempore Aſſyrii & Edomitæ maximis afficientur pœnis, exemplô ſumptô ab Ægyptiis. col. 12.

53. Corpus iſtud, quod quis habuit in hoc muudo, reſurget cum anima ſua pro mundo venturo. col. 179.

54. Beatus ille, qui vivet temporibus illis, cùm veniet Meſſias: & væ illi, qui tùm temporis vivet. col. 12.

55. Futurô tempore Deus Sanctiſſimus atque benedictus vivificabit omnes Reges & potentes, qui oppreſſerunt Iiſraëlitas, eosdemque judicabit, &c. col. 103.

56. Admiranda, varia & bella horrenda exiſtent mari terrâque circa Jeruſalem, cùm revelabitur Meſſias. col. 56. [conf. Luc. 21. v. 9. *Cùm audieritis prælia & ſeditiones, &c.* v. 25. *reſonabit mare & fluctus.*]

57. Sanctuarium primum extructum eſt per judicium; Et hinc quoque non fuit perenne: Sanctuarium autem ſecundum futurum ædificabitur per gratiam, atque hinc ſtabile erit. col. 104.

58. Sanctuarium primum non ædificatum eſt cum beneplacito Divino, & propterea non potuit ſubſiſtere: Sanctuarium ultimum autem ædificabitur juxta beneplacitum Divinum; & propterea ſtabile erit; imò ne Angeli quidem ſuperni illud ipſum intueri poterunt. col. 192.

59. Mundus venturus vocatur juſtus. col. 25.

60. De variis ſpeciebus exciſionis vid. col. 273.

61. Pauci ſunt in mundo, quibus non ſuſtinenda ſit pœna ſepulchri. col. 289.

PORTA RETRIBUTIONIS FUTURÆ

E Dictis in

LEVTICUM.

1. Deus Sanctiſſimus propriè non dicitur Rex, donec redeat in urbem Hieroſolymam: & ſic quoque Iiſraëlitæ non vocantur filii Regum, donec redeant Hieroſolymam. col. 171.

2. Iiſraëlitæ non vocantur populus unus, niſi cùm ſunt in terra ſancta. col. 178.

3. Cùm homo opera mala peragit, Spiritus Sanctus ipſi traditus ab eo tollitur, & Spiritus immundus in ipſum deſcendit. col. 81. Ubi quoque exponitur, quomodo lingua maledica & verba prava ſurſum aſcendant, & anima talia loquens obmuteſcat. col. 81.

4. Multis modis Pſyche judicatur cum corpore in mundo illo, antequam ab invicem ſeparentur. Ubi quoque differentia eſt inter juſtos & impios, quomodo judicentur. col. 93. & 168.

5. Si homo peccet bis vel ter, de eo proclamant in ſupernis: Secedite circumcirca ab hoc &c. col. 193.

6. Animæ juſtorum Angeli ſunt ſublimes. col. 98.

7. Et animæ impiorum maligni ſpiritus fiunt: Ubi quæritur, quomodo, hôc poſitô iidem puniantur in inferno. col. 125. 126.

8. Quan-

8. Quanta mala ingruant ſuper impios in mundo pœnarum. col. 125. 126.

9. DEUS Sanctiſſimus punit impios in hoc mundo & in futuro. col. 95.

10. Cùm homo peragit opera bona, dies illa ſuper ipſo diem exuſcitat in ſupernis, quæ iſtius hominis eſt tutor. col. 177.

11. Filius laudabilem reddit patrem. col. 224.

12. Quâ ratione Pſyche, Spiritus & Mens præmia ſua accipiant in tribus diverſis locis: ſicut homo primo etiam ſaltem accipit Pſychen; & deinde ſpiritum; atque dein demum mentem. col. 126.

13. In inferno loca diſtincta ſunt pro ſingulis peccatorum generibus: alia nimirum pro iis, qui prophanant Sabbatha; alia pro inceſtuoſis; atque ſic pro ſingulis. Et ſic etiam in Paradiſo loca ſunt ſeparata pro ſingulis præceptis & illorum obſervatoribus col. 26.

14. *Juſti* tranſeunt per fluvium igneum; ibidemque purgantur: impii autem in eodem comburuntur. col. 27.

15. *Major* eſt poteſtas Juſtorum in morte ſua, quàm dum vivunt: viventes enim tantùm exiſtunt in hoc mundo: poſt mortem ſuam autem in omnibus mundis reperiuntur. col. 128.

16. Cùm Iiſraëlitæ juſtitiæ ſtudent, DEus benedictus accelerat redemptionem: ſin minus, expectandum ipſis eſt in finem uſque, ubi eos redimet propter nomen ſuum. col. 118.

17. Si quis transgreditur præceptum aliquod Legis, DEUS eidem notam imprimit in facie ſua, ut eundem intueantur ſuperi & inferi; qui maledictiones effundunt ſuper caput ejus, col. 135. 136. Una cum hiſtoria quadam huc pertinente. Videatur quoque col. 63. & 98.

18. De operibus bonis, quæ homo peragit, DEUS eidem parat veſtem pretioſam: & ſi declinet ab operibus ſuis primis, & opera mala edat, DEUS opera illius bona præparat in veſtem pro juſtis quibusdam aliis. col. 193.

19. Quocunque locô juſti degunt, DEUS ad illos mittit animas juſtorum demortuorum, qui Angeli ſunt atque ſuperni. col. 98.

20. DEUS Sanctiſſimus vocatur primus: & Eſav vocatur primus; & Sanctuarium vocatur primum: futurô igitur tempore veniet primus, & puniet primum, & extruet primum. col. 99.

21. Futurô tempore DEUS novos mundos creabit ex animabus juſtorum. col. 122.

22. Septem flumina ignea deſcendunt ſuper capita impiorum circa horam diei nonam: unde illi exclamant: Væ nobis, quia declinat dies &c. Unde homo magna cautione opus habet circa preces pomeridianas. col. 115.

23. Futurô tempore DEUS Sanctiſſimus atque benedictus veſtimentum vindictæ induet contra Edom. col. 169. [conf. Apoc. 19. v. 13. *Et veſtitus erat veſte aſperſâ ſanguine.*]

24. Futurô tempore DEUS ita perficiet Iiſraëlitas, ut inter illos nemo inveniatur, qui defectu quodam laboret. col. 173.

25. Illô tempore, cùm Deus vindictam exercebit pro populo ſuo Iiſraël, carnibus hoſtium illorum cibabuntur omnes beſtiæ menſibus duodecim; & aves cibum exinde habebunt ſeptem annis. col. 169. [conf. Apoc. 19. v. 17. *Et vidi unum Angelum ſtantem in ſole, & clamavit voce magnâ, dicens omnibus avibus, quæ volabant per medium cœli: Venite & congregamini ad cœnam magnam Dei, ut manducetis carnes Regum, & carnes tribunorum, & carnes fortium, & carnes equorum, & ſedentium in ipſis, & carnes omnium liberorum, & ſervorum, & puſillorum, ac magnorum.*]

PORTA RETRIBUTIONIS FUTURÆ
è Dictis in
NUMEROS & DEUTERONOMIUM.

1. Quantus in juſtis eſt gradus juſtitiæ, tantus quoque erit gradus præmii eorum. col. 347.

2. Spiritus in Paradiſo infero veſtitur eâdem formâ, quâ hic vixerat: & hic ſingulis neomeniis & Sabbathis aſcendit, & unitur cum anima ſive mente. Vide plura de præmio Pſyches, Spiritûs & Mentis. col. 303.

3. Divitiæ hujus mundi ſunt quaſi intereſſe, cujus ipſa ſors repoſita eſt in mundo venturo. col. 296.

4. Quomodo homo judicetur poſt mortem ſuam: deque præmio illius, qui novas explicationes & quidem veras adinvenit ſuper Lege. col. 353.

5. Futurô tempore Deus Sanctiſſimus atque benedictus aperiet illorum oculos, qui aliàs intueri non potuerunt ſapientiam ſupernam (Cabbalæ). col. 499.

6. Si homo ambulat in via recta coram Deo, Deus eidem largitur Spiritum Sanctum: Si verò ambulat in via perverſa, in ſeſe derivat ſpiritum impurum. col. 531.

7. De præmio & delitiis animæ in mundo venturo, etiam videatur col. 109.

8. Etiam juſti perfecti deſcendunt in infernum, & abhinc educunt multos homines pœnitentiam quidem meditatos in hoc mundo, ſed morte tamen præventos. col. 405.

9. Spiritus non veſtitur veſtimentô illius mundi, donec corpus fuerit ſepultum. col. 321.

10. Omne verbum & opus ſingulis noctibus ſurſum aſcendit per animam, &c. col. 233.

11. De miſericordia, quæ fit ei, qui improles moritur, ſi uxor ejus diſcalceet levirum ſuum. col. 343.

12. Juſti poſt mortem ſuam magis aſſiſtunt Iiſraëlitis, quàm dum viverent. col. 348.

13. Deus plus curat honorem juſtorum, quàm ſuam propriam. col. 527.

14. In via illa, in qua juſtus ambulat, Deus eidem deſtinat animas juſtorum, qui eundem liberent ab omni damno & lapſu. col. 97.

15. Præcepta, quæ ab homine obſervantur, ſurſum aſcendunt, & ante Deum ſanctiſſimum conſiſtunt, dicendo: Hic vel ille vir obſervavit me. col. 227. 233.

16. Filius gloriam tribuit Patri, etiam jamjam demortuo. col. 363. & col. 221.

17. De

17. De præmio juſtorum in Paradiſo, inque mundo venturo vide etiam col. 363.

18. Tres ſunt muri circa Paradiſum, & intra quemlibet multi ſpiritus & animæ delectantur odore delitiarum, quibus juſti fruuntur: ipſas autem has juſtorum delitias oculus non vidit, &c. Et in Niſſan ſive Aprili, & Tiſri, id eſt Septembri, dies ſunt beneplaciti, quia Iiſraëlitæ multum incumbunt obſervationibus præceptorum; hôc igitur tempore animæ illæ evolant in locum quendam conceſſum, ibique conſiſtunt ſuper muris ſimilitudine avicularum, omnique manè, & veſperi ſuaviter cantillant: & hæc cantillatio continet laudes Dei Sanctiſſimi atque benedicti, & preces pro viventibus Iiſraëlitis in hoc mundo. col. 363.

19. Palatium quoddam datur, quod vocatur nidus avium: in illo coronabitur Meſſias tempore futurô. Et ter in anno, cùm Deus Sanctiſſimus delitiis indulget cum juſtis. col. 363.

20. In reſurrectione mortuorum idem fiet, quod nunc fit cum maſſa panis & caſeo. Et utrum reſurrectio futura ſit creationis ordine, an minus. col. 408. & 436.

21. Mulieribus juſtis optima parata eſt merces in mundo venturo occulta præ omnibus. col. 318.

22. Si ita dicere liceat, Deus Sanctiſſimus non vocatur Rex, niſi cùm Iiſraëlitæ revertentur in locum ſuum. col. 532.

23. Deus Sanctiſſimus atque benedictus ſpiritum immundum auferet è terra, quià homines eundem coluerunt cultu alieno. col. 536. [conf. Apoc. 20. v. 2. 3. *Et vidi angelum deſcendentem de cœlo, habentem clavem abyſſi, & catenam magnam in manu ſua. Et apprehendit draconem, ſerpentem antiquum, qui eſt diabolus & Satanas: & ligavit eum per annos mille, & miſit eum in abyſſum, & clauſit, & ſignavit ſuper illum, ut non ſeducat amplius Gentes, donec conſummentur mille anni.*]

24. Dantur juſti, qui pœnam nonniſi aliquantulum tantùm ſuſtinent; ſicut vaſa dantur, quæ purificari poſſunt ſolâ elotione per frigidam factâ. Dantur autem & intermedii, quibus plura toleranda ſunt, ad inſtar vaſorum, quæ pro elotione aquam calidam requirunt: atque ſic qualis eſt cujusvis impuritas, talis eſt ejusdem purificatio. col. 289.

25. Quicunque moritur ſine liberis occultari non poteſt ſub alis petræ ſanctæ. col. 398.

26. Sicut paſta fit mediante fermento, ita futurô tempore ſtructura corporis fiet nova Creatura. col. 321.

27. In atrio illius mundi ſunt duodecim portæ, quarum ſingulis inſcriptum eſt nomen quoddam è duodecim tribubus v. g. Rubenis, Simeonis, &c. Qui igitur è tribu Rubenis eſt, non recipitur ab ulla portarum, niſi à porta tribus ſuæ: atque ſic ſe habent & tribus reliquæ. col. 322. [conf. Apoc. 21. v. 12. *Et habebat murum magnum & altum & portas duodecim, & nomina inſcripta, quæ ſunt nomina duodecim tribuum filiorum Iſrael.*]

28. R. Joſe vidit præmium martyrum, qui ſeipſos tradiderunt pro ſanctificatione nominis Divini; & præmium eorum, qui Deum diligunt ex toto corde, tranſcendit omnia. col. 507.

28. Temporibus Meſſiæ Deus Sanctiſſimus & benedictus dicet ad plebejos & idiotas: Si recepturi eſtis in vos ſtudioſos legis ad inſtar equi recipientis ſeſſorem ſuum, & ad inſtar ſervorum, qui miniſtrant Domino ſuo; bene eſt: ſin minus; hîc erunt ſepulchra veſtra. col. 237.

29. Totam materiam de redemptione ultima invenies col. 328.

30. Semper redemtio evenit Iiſraëlitis è tribu Dan: nam Zeliah filius ejus erat contra Bileam: Irah erat cum Davide; & Schrajah filius Dan futurô tempore veniet cum Meſſia filio Ephraim. col. 328.

31. Meſſias eſt Menachem filius Ammiel, filii Chephzibah uxoris Nathan filii David. col. 328. conf. Luc. 3. v. 31. *qui erat Nathanis; qui erat Davidis &c.*]

32. De aſino illo, in quo ſeſſurus eſt Meſſias, videatur col. 389. [conf. Matth. 21. v. 7. *Et adduxerunt aſinum & pullum, & impoſuerunt ſuper eos veſtimenta ſua, & eum deſuper ſedere fecerunt.*]

33. Quæſtio, cùm in Scripturâ tantùm duo templa deſcripta ſint, quomodo nos adhuc tertium expectare queamus? col. 356.

34. Quam magno judicio homo judicetur poſt mortem ſuam, ſub manu Satanæ, qui vocatur Taurus; & ſub manu Angeli Dumah. col. 353.

35 De dicto illo Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ! Liberatio Iiſraëlitarum erit hodie, ſi vocem ejus audiveritis. col. 537.

36. In Paradiſo quatuor ſunt parietes intergerini; ut conclavia fiant pro infantibus; pro pueris; pro adoleſcentibus; & pro ſenibus. col. 521. [confer 1. Joh. 2. v. 13. 14. *Scribo vobis Patres, quoniam cognoviſtis eum, qui ab initio eſt. Scribo vobis adoleſcentes, quoniam viciſtis malignum. Scribo vobis infantes, quoniam cognoviſtis Patrem. Scribo vobis adoleſcentes, quoniam fortes eſtis, &c.*]

TITULUS DUODECIMUS.

PORTA CONCUPISCENTIÆ BONÆ & CONCUPISCENTIÆ PRAVÆ.

è Dictis in

GENESIN.

1. Futuro tempore debilitabitur concupiſcentia prava: nec quiſquam deſiderabit copulam cum uxore ſua, niſi in finem fructificationis & multiplicationis tantum: quia ſcriptum eſt: Jechesk. 36. v. 26. *Et dabo vobis cor carneum:* id eſt, cor tale, quod carnis tantum productionem appetat. col. 325. & col. 70.

2. In mundo venturo prava concupiſcentia planè abolebitur è mundo: ſed tempore futuro Meſſiano non planè abolebitur, ſed portiuncula quædam illius ſuperſtes erit. col. 308.

3. Futuro tempore Prava concupiſcentia vocabitur Laban. col. 324.

4. Quænam futura ſit operatio pravæ concupiſcentiæ tempore futuro Meſſiano. col. 325.

5. Niſi

5. Niſi prava Concupiſcentia foret, nullum quoque exiſteret gaudium ſuper ſtudiis. col. 325.

6. Prava concupiſcentia ſeducit hominem ut extollat cor ſuum, & comat capillos ſuos, donec eundem trahat in gehennam. col. 380.

7. Admonitio, ut homo caveat pravam concupiſcentiam. col. 405.

8. Prava concupiſcentia homini inſita eſt à die nativitatis ejus. Ubi porro oſtenditur, quod bruta à diebus nativitatis ſuæ cautè evitent omnia damna; homo verò damna ſua nullatenus evitet, ſed ad illa ſponte accedat: quæ omnia proveniant à prava concupiſcentia. col. 405.

9. Ab anno ætatis decimo tertio & porrò concupiſcentia bona ab homine non ſecedit: & ſi hic incedit Viâ rectâ, concupiſcentia prava ſeſe ſubmittit & cum bonâ conjungitur, hominemque cuſtodiunt. col. 379.

10. Pravæ concupiſcentiæ ſtatuti quidam ſunt dies, quibus poteſtas ipſi data eſt hominem à via bona abducendi. col. 401.

11. Duo angeli qui hominem conducunt, ſunt concupiſcentia bona & concupiſcentia prava: quod ſi igitur in via bona ambulaverit homo, corroboratur concupiſcentia bona: ſi verò ambulet in via prava; corroboratur concupiſcentia prava. col. 337. & 379.

12. Prava concupiſcentia ſimilis eſt litiganti coram judicio, qui cauſam ſuam inſtruit, antequam accedat pars adverſa. col. 15.

13. Prava concupiſcentia ſimilis eſt exploratori cuidam emiſſo â cohorte quadam Prædonum, ut obſervet tranſeuntes per viam illam, ut blandiloquentia ſua Creaturas (ſeu homines) abducat ad locum illum, in quo prædones habitant. col. 272. & col. 343.

14. Prava concupiſcentia & Samaël dominantur in corpus, & inquinatur. col. 350.

15. Prava concupiſcentia vocatur Peccatum. col. 379. [conf. Rom. 7. v. 7. *Quid ergò dicemus? Lex peccatum eſt? Abſit. Sed peccatum non cognovi, niſi per Legem. Nam concupiſcentiam neſciebam, niſi lex diceret: Non concupiſces.*]

16. Septem ſunt nomina pravæ concupiſcentiæ. col. 474.

è Dictis in

EXODUM.

17. Illa hora qua ſpiritum pravæ concupiſcentiæ comprehenſum incluſerunt Aheno cupreo [quod ſub templo ſecundo per conjurationes factum dicitur;] ignis gehennæ non arſit. col. 288.

18. In corde hominis duæ ſunt cameræ; una ſanguine plena, & ibidem habitaculum eſt pravæ concupiſcentiæ: & altera plena ſpiritu; & ibidem eſt habitaculum concupiſcentiæ bonæ. col. 191.

19. Dicto illo, Gen. 1. v. 31. *Bonum valde:* intelligitur prava concupiſcentia. Et ſi quæratur in quo conſiſtat bonitas ejus? iſtud explicatur per ſimile de meretrice quadam; (quæ virum probum cum tentat, nec tamen ſuperat, præmium ejus inſigniter auget) vide plura de his col. 288.

20. Septem nomina habet prava Concupiſcentia, & his correſpondent ſeptem habitacula gehennæ, à quibus concupiſcentiæ hæc data ſunt nomina. col. 475. & col. 476.

21. Prava concupiſcentia vocatur fermentum: quia parum ejus ſaltem viſcera pervadit, & deinde tamen in tantum exturgeſcit ut findantur. col. 317.

è Dictis in

LEVITICUM.

22. Prava concupiſcentia vocatur Reptile. col. 56.

è Dictis in

NUMEROS.

23. Prava concupiſcentia ſimilis eſt ferro, antequam incandeſcat: quia poſtquam incanduit totum quaſi convertitur in Ignem. col. 511. Ubi vide ſimilia plura.

24. Prava concupiſcentia vocatur Urſus; Leo; Canis; & Aſinus: omnique nomine Animalium rapacium & conculcantium: & in quolibet nomine peccati ſui ſpecifici nuncupatur: (v.g. Homicida, Scortator, fur &c.) col. 439.

TITULUS DECIMUS TERTIUS.

PORTA SPIRITUUM.

è Dictis in

GENESIN.

1. Animæ creatæ ſunt per paria, mares nempe & fæminæ: & quandoque unus conſors aliquo tempore naſcitur citius. col. 248.

2. Nocturno tempore cum homo dormit, anima ejus ſurſum aſcendit; & hic homo judicatur quoad omnia opera atque verba ſua quæ per totam illam diem ore ſuo protulit. col. 248.

3. Angeli in illo mundo neſciunt quid hic geratur, niſi in quantum illis manifeſtatur: quod autem futurum eſt illud exinde nôrunt, quia Deus Sanctiſſimus atque benedictus, ſuper omnibus quæ fieri debent, certas quaſdam proclamationes fieri jubet per præcones. col. 267.

4. Mulier quæ præſtigiis utitur tempore pollutionis ſuæ menſtruæ, majori ſucceſſu gaudet, quam diebus puritatis ſuæ. col. 303.

5. Quare Mulieres potius inclinent ad faſcina & incantationes, quàm Viri. col. 302.

6. Deus Sanctiſſimus atque benedictus nocturno tempore Animæ notificat Veritatem circa illa, quæ homo fuerat meditatus. col. 412.

7. Nihil in mundo fit, quod non proclametur per præconem; vel manifeſtetur Prophetæ cuidam, vel tali qui ſomnia habet, antequam eveniat. col. 413.

8. Duo

8. Duo angeli cum quavis Anima exeunt, unus à dextris & alter à ſiniſtris. Et ſi probus eſt homo, iſti eundem cuſtodiunt; ſin minus, eundem accuſant. Et R. Pinchas inquit, iſtos Angelos eſſe tres: qui ſint tutores hominis. col. 40.

9. Vespera Sabbathi inter ſolem declinantem & occidentem creatæ ſunt animæ corporibus deſtitutæ; quæ vocantur dies defectivi: quaſi innuatur, quod nec ad veſperam Sabbathi ſive paraſceven nec ad Sabbathum pertineant. Unica autem hora ſingulis diebus involvuntur corporibus, & inter montes deambulant. col. 600.

10. Cuilibet homini ſomnia exhibentur ſecundum opera atque gradus ſuos: exceptis Regibus, quibus ſubliminiora exhibentur, quàm gradus illorum ſecum ferunt. col. 433.

11. De ſomniis; & quomodo Anima ſurſum aſcendat. col. 443.

12. De dicto illo Sapientum noſtrorum, bonæ memoriæ: Homini bono, exhibent ſomnium malum. col. 443.

13. Qui in ſomnio videt Jacobum Patrem noſtrum, illius vita augebitur. col. 386.

14. Ratio, quare populi gentiles ſomnia videant, nihil ſignificantia. col. 503.

15. Pſyche annexa eſt corpori; & ſpiritus pſychæ; & mens ſpiritui: Ad inſtar luminis lucernæ, quod inhæret ellychnio, flammâ ſemper aſcendente. col. 234.

16. Mens major eſt lumine Throni. col. 304.

17. Decem ſunt genera rei magicæ, de quibus videatur. col. 384.

18. Ratio quare ſomniorum eventus ſequatur explicationem interpretantis. col. 412.

19. In omnibus atque ſingulis firmamentis, præfecti ſunt quàm plurimi, miniſtranſtrantes DEO Sanctiſſimo atque benedicto: & ſinguli ſua norunt miniſteria atque officia. col. 423.

20. Tempore creationis omnes animæ veſtitæ fuerunt forma hujus mundi. col. 246.

21. Cùm homo naſcitur, ſpiritus ejus nullum invenit locum, ut extendatur in corpore; hinc in certo quodam loco ſubſiſtit, donec corpus ad debitam excreſcat magnitudinem; atque tunc ſpiritus per illud expanditur. Hinc intelligitur illud, quod ſcriptum eſt Zach. 12. v. 1. *& formans ſpiritum hominis in interiori ejus*. col. 438.

22. Cùm homo naſcitur, nonniſi Pſychen ſolam accipit, & præterea nec ſpiritum nec mentem: cùm autem deinde incedit in via virtutum, eidem ſuperadditur Spiritus & Mens. col. 454.

23. Multi ſunt præfecti in hoc conſtituti, ut accipiant vocem hominis, quam ore ſuo effert, ſive in bonum ſive in malum finem. vid. col. 151. & 248.

24. Quamvis Gloria Divina cohabitans non moretur in terris extraneis; attamen, ſi juſtus quidam eripiendus eſt è periculo, eadem illuc advenit. col. 380.

25. Si anima juſti è ſublimiore loco deſcendit, quàm animæ cæteræ, quæritur quare DEUS Sanctiſſimus eandem in hunc mundum mittat? ubi ſimile affertur de Rege quodam mittente filium ſuum in pagum aliquem. col. 516.

26. Ani-

26. Animæ juſtorum vocantur filiæ Jeruſalem, col, 510. [conf. Luc.23.v.28. *Filiæ Jeruſalem nolite flere ſuper me.*]

27. Eædem etiam vocantur fructus & poma DEI Sanctiſſimi. col, 232. & 237.

28. Una de ſeptem terris inferis vocatur Arca; ibidemque degunt poſteri Kaini, quorum forma ſimilis eſt Angelis: & in illos conſtituti ſunt duo præfecti עפרירא & קסטימון: & iſti nocturnô tempore evolant ad Aſam & Aſaelem, & ad Naëmam &c. atque in cauſa ſunt, ut Naëmah hominibus appareat ſub variis formis, eosque ſeducat à via ſancta. col.33.

29. Pſyche & ſpiritus uniuntur invicem; Menti autem locus eſt occultus. col.193.

30. De Lilith ſive ſtrige, quæ occidit infantulos: & de Naëmah ſuccubâ: quæ generat Spiritus atque Dæmones ab hominibus, qui ſoli in domibus dormiunt. col.69.

31. Angelorum pars quædam habet naturam aëris, & quædam naturam ignis, ita ut pars una aliquid tribuat parti alteri; & quia conſiſtunt è duobus his elementis; hinc cum deſcendunt huc infra, iisdem ulterius involvuntur: unde ſi hîc infra permanent ſeptem diebus, jam induuntur elementô iſtius mundi, ut non iterum poſſint ſurſum evolare. col. 124.

32. Angeli vocantur pedes Domini. col.238.

33. Elias Propheta deſcendit è mundo maſculino; & propterea vivus permanſit in perpetuum. col.456. fol.115.

34. Cuilibet juſto duo ſunt Spiritus; unus pro mundo hoc, & alter pro mundo venturo: & propterea nomina illorum duplicantur: exceptô Jiſaaco. col.189.

35. Elias Propheta reliquit corpus ſuum in illo turbine; ipſique data eſt veſtis quædam, in qua apparet in ſupernis: cùm autem deſcendit, iterum veſtitur veſtimentô corporis illius, quod depoſuit in illo turbine, & in illo apparet hominibus. col. 345.

36. Omnia miracula, quæ DEUS Sanctiſſimus edit, ea per manus Eliæ operatur. fol.115. col.456.

37. Qui in ſomnio ſuo videt fluvium, in pace erit: quia dicitur: *Ecce extendo ſuper eam pacem ad inſtar fluminis* Jeſ.66.v.12. col.432.

38. Anima è loco originis ſuæ evolat, & expectat in loco quodam certo, donec pro ipſa formetur corpus, in quod introeat: ſicut embryo formatur in utero Matris, ibidemque conſiſtit usque ad tempus egreſſus ſui. col.438.

39. Quomodo anima nocturnô tempore aſcendat, & occurrat accidentibus & ſpiritibus illis malignis: ubi ſi proba eſt &c. col. 63.

40. Per ſingulas tres noctis vigilias DEUS Sanctiſſimus atque benedictus cum anima converſatur. col.296.

41. Datur firmamentum ad inſtar unius puncti, quod interdiu connectitur cum ſupernis, & noctu cum inferis: in illo ſunt animæ juſtorum, in illo nimirum igne nigro, qui adhæret igni albo ſe ſuperiore, & adhæret ellychnio, & oleo infra ſe conſtituto. Vide plura ibidem, quomodo omnes animæ ſtudio Legis & bonorum operum detentæ interdiu abſorbeantur in iſto puncto, à quo deinde regenerantur, juxta illud Thren.3.v.22. *Nova ſingulô mane.* col.362. & 383.

42. Dan-

42. Dantur Dæmones, qui vocantur plagæ filiorum Adam: & fœminæ quidem in hoc genere illudunt homini noctu dormienti, eductôque ſemine ejus generant Dæmones alios hominibus ſimiles, modò quod capillis careant: maſculi autem ex hoc genere eôdem modô illudunt mulieribus hominum &c. col. 176. & 177. it. col. 388.

43. Anima ſurſum aſcendit dormiente homine, & judicatur propter opera bona, quæ homo jam fecit, & quæ facturus eſt poſtmodum: ſed non propter mala quæ peracturus eſt: & hinc anima in corpus ſuum redit. col. 295.

44. Quamvis Dæmones moriantur ſicut homines; nihilominus Lilith & Naëmas & Igrath filia Machalath de generatione in generationem perennant; donec DEUS Sanctiſſimus & benedictus Spiritum impuritatis ſublaturus eſt è terra. col. 177.

45. Qui ſeſe applicat ad cultum DEI Sanctiſſimi benedicti, poſt mortem ſuam evadit miniſter ſanctus Domini ſui. Sed animæ impiorum, qui ambulant appliciti ad latus impurum, & rei Magicæ operam dantes in hoc mundo, poſt mortem ſuam adhærent lateri impuro, & mutantur in Dæmones noxios, qui homines damnis afficiunt. col. 266.

46. Quadraginta octo Prophetæ ſurrexerunt inter Jiſraëlitas; & quilibet illorum accepit guttam unam à quadraginta octo guttis, quas acceperat Adam Protoplaſtes. col. 301.

47. Angeli cum huc infra deſcendunt, veſtiuntur aëre & elementis hujus mundi. col. 266.

48. Ex quo vaſtatum eſt ſanctuarium, illi, qui in ſupernis cantant, non canunt, niſi ſub tribus diviſionibus noctis. fol. 123. col. 489.

49. Angeli cùm deſcendunt in hunc mundum, veſtiuntur corpore aëreô, ne diſcedant ab uſu hominum. col. 336.

50. De ſerpente & exercitu ejus, quod eſt ſidus aliquod cœleſte, præfectum illis, qui opera mala in occulto peragunt. col. 299. & 302.

51. De excellentia Prophetiæ Moſis ſuper Prophetas reliquos. col. 390.

52. Inter omnes catervas Angelorum nulli dantur, qui ita miſceri poſſint elementis hujus mundi prout illi, qui vocantur אישים viri, & בני אלהים i. e. Filii Dei. col. 184.

53. Quomodo omnes ſpiritus graduati ſint invicem, & quæ ſit cujusvis natura: unius ſcilicet calida & humida; & alterius frigida & ſicca, ita ut in quolibet exiſtant duæ naturæ contrariæ, & proinde ex illis oriantur contrariæ operationes. fol. 11. col. 41. & 42.

54. Etiam maligni Spiritus & Dæmones in uſum hujus mundi ſunt, ut nempe per illos homines puniantur & corrigantur.

PORTA SPIRITUUM
è Dictis in
EXODUM.

1. Quinque Angelorum chori cantica canunt ſub tribus vigiliis noctis: & quænam ſint cantica cujusvis chori. col. 343.

2. Magi fundamenti locô ſemper ſubſtituunt rem quandam indubitatam; unde etiam mentionem non faciunt Patris ſed Matris cujusdam ſaltem. col. 28.

3. Dumah primò fuit præfectus Ægypti: illô autem tempore, cùm Jiſraëlitæ ex Ægypto egrederentur, hæc præfectura ipſi ſublata eſt, & præfectus eſt Gehennæ, vel juxta quosdam demortuis. col. 30.

4. Cùm anima hominis ſurſum aſcendit & ingreditur in palatia illa Paradiſi inferi, eadem ſignata eſt viginti duabus literis Legis. col. 447.

5. Jonas deſcendens in navem eſt typus animæ humanæ è cœlo deſcendentis intra corpus col. 348.

6. DEUS Sanctiſſimus & benedictus nemini adimit dominium & præfecturam ſupernam, donec illius locô ſubſtituerit alium; ne in aula cœleſti vel unicô momentô quædam ſit vacantia. col. 85.

7. Cùm dicitur Pſal. 104. v. 3. *Qui ponit nubes craſſas currum ſuum*; intelliguntur Michaël & Gabriel. col. 176.

8. Ab anno ætatis decimô tertio & ulterius DEUS Sanctiſſimus qui benedictus ſit, duos homini adjungit Angelos, unum à dextris, & alterum à ſiniſtris: & ſi ambulat in via bona, angelus dexter fortificatur, & proclamationes coram eo fiunt &c. ſi verò ambulat in via prava, angelus ſiniſter fortior evadit. col. 190.

9. Omnia, quibus utuntur Magi, è talibus deſumta ſunt, quæ nondum cognoverunt fæminam. col. 322.

10. Dantur populi, qui Auroram colunt, lumen ſcilicet illud, quod lucet ante ſolis exortum: eumque vocant Deum, qui lucere ſolet. col. 219. & 260.

11. De omnibus, quæ in mundo fiunt, proclamationes fiunt per præcones: & ſinguli gradus idipſum notificant gradibus vicinis ſeſe inferioribus; donec hoc etiam reſciant aves cœlorum: cùm autem Prophetæ adhuc in mundo eſſent, avium reſpectus non habebatur. col. 451.

12. Die ſecunda creatæ ſunt creaturæ mutabiles, quæ cùm ad ignem accedunt, ſtatim moriuntur, redeuntque in ſtatum ſuum priſtinum. col. 296.

13. Quandocunque homo ab uxore ſua ſe ſeparat, ſpiritus maligni & Dæmones cum eo rem habent, generantque ſtriges & lemures. col. 415.

14. Spiritus quidam, qui vocantur morbi maligni, impediunt hominem, ne de facultatibus ſuis ipſe comedat, vel aliquem rerum ſuarum habeat uſum. col. 114.

15. Cùm genua Doctorum fatigantur, & veſtimenta eorum deteruntur, cauſa hujus ſunt ſpiritus. col. 198. 199.

16. Ro-

16. Robur lateris adverſi maximum eſt menſe Niſan. col. 431. [conf. Luc. v. 53. *Hæc eſt hora veſtra & poteſtas tenebrarum.*]

17. Cùm nox ingruit, Angeli non poſſunt canere cantica ſua, propter latus adverſum, quô cingitur Gloria Divina: hinc ſexaginta myriades Angelorum ſanctorum deſcendunt, ſomnumque in homines demittunt; ubi latus hoc adverſarium mox etiam deſcendit, eosdemque polluit: interea autem Angeli ſancti cantica ſua canunt. col. 306.

18. Ratio, quare Dæmones adhæreant capris. col. 326.

19. Anima antequam in mundum deducatur, ante DEUM conſtituitur, ubi eandem adjurant, &c. col. 285.

20. In genere Sanctitatis diminutio literarum adauget ſanctitatem: ſed in genere adverſo additio literarum iſtius diminutio eſt. col. 384.

21. Quatuor Angeli à dextris homini adſtant, Michaël, Gabriel, Nuriel, & Raphael: & quatuor à ſiniſtris Ira & Excandeſcentia, Peccatum & Perditio. *col. 72.*

22. Et pro ratione ſigni cujusvis, horum quoque ordo incipit: v. g. ſi quis in ſigno Leonis, penes illum ordo eſt ſupra dictus &c. ibid.

23. Nocturnô tempore in ſomno omnes animæ ſurſum aſcendunt: & ſi juſtæ ſunt, eædem aſcendunt usque ad locum, qui dicitur Sanctum ſanctorum: ſin minus; foras easdem expellunt. col. 345.

24. Gabriel infantem in utero Matris edocet ſeptuaginta linguas; deinde autem eundem deducit in unum de ſeptem illis habitaculis, ubi omnes iterum obliviſcitur. col. 72.

25. Quicunque applicatur lateri maligno, extinguitur, & è mundo tollitur: quia hoc non amat ut homines, qui amicos ſuos diligunt ut ſeipſos. col. 198.

26. Cùm dicitur Jobi 3. v. 3. *Et mox dixit: conceptus eſt vir: intelligitur Gabriel.* col. 18.

27. Anima ſingulis noctibus aſcendit, & judicatur ſecundum lancem juſtitiæ. col. 322. 295. & 342.

28. Anima juſtorum vocatur filia Levi. col. 18.

29. Catervæ animarum deſcendentes, ut mares & fœminæ deſcendunt, col. 441.

30. Cuilibet animæ ſtatutum eſt tempus moriendi: exceptis quibusdam, quibus nullum eſt ſtatutum tempus mortis ſuæ. col. 172.

31. Infantuli quandoque moriuntur per manum Lilith, quia notorium eſt coram Deo, nihil boni ex iis proditurum in mundum. col. 172.

32. Quædam animæ tàm ſublimes ſunt, ut anima R. Akiba & ſociorum ejus, quæ non deſcendunt, ne in flumen igneum quidem. col. 456.

33. Multi ſpiritus maligni hominem impediunt, ne eleemoſynam eroget, & præcepta obſervet. col. 114.

34. Seraphini ſex habentes alas tàm accuratè examinant res juſtorum, ne pili quidem quantitate intactâ remanente: iidem etiam puniunt eos, qui vilipendunt Magiſtros ſuos, etiam ſi quis vel unicum tantùm verbum Legis Divinæ ab iis didiciſſet: nec non illos, qui Legis peritis utuntur ad miniſteria quædam. col. 444.

35. Angelus quidam Jophiel mercedem petit à Deo pro omnibus illis, qui ſectantur eruditos, ut ab iis quædam diſcant de cognitione Domini ſui col. 444.

36. De dicto illo ſapientum, quod Michaël ſacrificet animas juſtorum. col. 445.

37. Quidam rebus Magicis operam dat, quæ proſperè ipſi ſuccedunt; & alius nullum habet ſucceſſum. col. 424.

38. Spiritus quidam dantur, qui res vanas veritatibus illis immiſcent, quæ homini aperiuntur in ſomnio è loco ſancto. col. 477.

39. Duo ſunt Spiritus, qui modò incubi, modò ſuccubi ſunt, & hominibus in ſomno apparent ſub forma pulchrarum mulierum, & libidinem in illis excitant. col. 477.

40. E ſpiritibus, qui dicuntur Ira & Excandeſcentia, omnes illi emiſſarii prodeunt, qui hominem ſeducere tentant à via Veritatis atque Legis: & his opponuntur Angeli, qui dicuntur rotæ, & hi hominem protegunt. col. 448. & 478.

41. Spiritus quidam vocatur Aſcarah, qui cum infantulis ludit, quaſi illos lacteret mater eorum, donec ipſos occidat. col. 478.

42. Magi & Sagæ diminuuntur in mundo, quia interdum proſperô ſucceſſu utuntur, interdum verò non: ipſi autem ignorant rationem. col. 305.

43. Qui rei Magicæ operam dat, non debet parcere ſumtibus, col. 335.

44. Datur & Palatium quoddam pro Animabus proſelytorum. col. 355.

45. Omne oſculum facit ut ſpiritus adhæreat ſpiritui. col. 461.

46. Præfecti quidam conſtituti ſunt, qui protegant Jiſraëlitas à gentilibus; & quaſi clypei & gladii & lanceæ ſint contra iſtos. col. 448.

47. Ad latus dextrum ſanctum datur Socius quidam bonus, qui hominibus benefacit, in hoc mundo & in mundo futuro, & reſiſtit iis qui prava conſilia contra hominem cudunt, aſcendensque eadem annihilat. Sed ad latus ſiniſtrum eſt ſocius malus, & ſi quis rebus magicis operam dat, eidem hic ſeſe aſſociat. col. 449.

48. Præfecti quidam conſtituti ſunt, ut obſervent eos qui eleemoſynas erogant; col. 449. & eorum mentionem faciunt, ut forma eorum delineetur pro mundo venturo. col. 449.

49. Præfecti quidam conſtituti ſunt in eos, qui pravam ſuam concupiſcentiam ſubigunt. col. 449.

50. Præfecti alii conſtituti ſunt in eos, qui in Lege ſtudent, & iisdem ſeſe adjungunt ut cumm iis in Lege ſtudeant. Item in illos, qui ægrotos viſitant, illisque indicant, quod agenda ipſis ſit pœnitentia; de quorum præmio vid. col. 449.

51. Tri-

51. Triginta duo Præfecti conſtituti ſunt in eos, qui in Lege ſtudent continuò: Item in illos, qui ſtatis ſaltem temporibus hæc ſtudia tractant. Deque pœnis illorum, qui incumbere poſſint Legis ſtudio, illudque tamen negligunt. col. 460.

52. Præfectus quidam exiſtit, qui vocatur perſuaſor, qui homines allicit ut aſpiciant res pudendas & turpes. Cumque talis moritur, ille ſpiritus jam prior adeſt in ſepulchro, eique eruit oculos, quia ipſius ſunt proprii. col. 475.

53. Quadraginta Angeli conſtituti ſunt in eum, qui ex ore ſuo profert verba non neceſſaria, & os ſuum polluit: Nec non ſuper eum, qui non pœnitentiam agit, nec convertitur à peccatis ſuis; eundemque excommunicant; & nocturno tempore animam ejus foràs propellunt. col. 448.

54. *Alii præfecti* conſtituti ſunt in pœnam eorum, qui verba prava & turpia ore ſuo proferunt, & poſtmodum rurſus ſancta. col. 475.

55. *Alii præfecti* res iſtas ſuſcipiunt, quas homo è manu ſua projicit per iram; quia hæc ſacrificium fit lateris adverſi. col. 475.

56. *Alii* conſtituti ſunt in eos, qui maſtupratores ſunt, vel Sodomitæ, vel rem habent cum alienigena. col. 476.

57. Cùm novi quid in mundo eventurum eſt, illud manifeſtatur pueris, vel ſtultis, vel avibus cœli. col. 9.

58. Alii conſtituti ſunt in eos, qui Rabbinos quidem audiunt objurgantes, ſed malis non reſiſtunt. Item in eos, qui derident verba Legis vel Sapientum. col. 478.

59. Ratio, quare Dæmones non creati ſint cum corpore. col. 384.

60. Alii conſtituti ſunt in eos, qui ambulant in via præceptorum, vel in Lege ſtudent; ſed non cum gaudio: unde eosdem mœrore afficiunt. col. 478.

61. Alii præfecti ſunt maledicis: de quibus vid. col. 479. & 480.

62. Caterva quædam angelica vocatur Lingua ſancta; quæ præfecta eſt illis, qui bona & ſancta loquuntur. col. 479.

63. Duo dantur angeli, qui ſinguli præfecti ſunt viginti duobus millibus præfectorum aliorum, qui lachrymas demittunt ſuper eo, qui cum uxore ſua prima divortium facit. col. 458.

64. Multi præfecti ſuſcipiunt clamorem mulieris parturientis, eumque deferunt ante palatium illud, quod vocatur Sella parturientis: & cum Accuſator accedit eandem accuſaturus, eundem clamorem intro deferunt; unde hic eidem nocere non poteſt. Quandoque tamen Satanas prior adeſt, eamque accuſat. col. 459.

65. Caterva alia datur eorum, qui homini perſuadent, ut voluptates hujus mundi ſectetur atque libidines. col. 480.

66. Caterva alia hominem allicit in Auditorio ſtantem, vel ſtudio Legis incubiturum; ut his neglectis mundanorum ſocietati ſeſe jungat & voluptatibus indulgeat. col. 480.

67. Angelus mortis vocatur *Valde bonus*, Gen. 1. v. ult. & bonitas ejus in hoc conſiſtit, quod multi præcepta Legis obſervent & peccatum timeant, præ timore mortis. col. 266.

 68. Spi-

68. Spiritus quidam dicitur Plaga; qui præfectus eſt menſis, quæ vacuæ reperiuntur nocte Sabbathi & feſtorum: utque puniat maledicos. col. 480.

69. Spiritus quidam conſtituti ſunt in eos, qui maledicunt ſibi ipſis, ſive verbis maledicis, ſive juramentis vanis; unde maledictio ingruit ſuper totum mundum. col. 480.

70. Spiritus quidam dicitur Plaga Lepræ; qui conſtitutus eſt ſuper Linguas maledicas. col. 480.

71. Duo ſpiritus conſtituti ſunt in præfecturam, cùm annonæ caritas mundum affligit. Cumque populi gentiles eleemoſynas erogant & benefaciunt, robur illorum augetur: Si autem Iſraëlitæ benefaciunt & liberalitatem exercent, robur gentilium deficit col. 481.

72. Spiritus alii præfecti ſunt hominibus famis tempore, ut comedant, & non ſaturentur. col. 481. videatur etiam col. 455.

73. Alii ſpiritus inſpectionem habent ſuper illos, qui Legem transgrediuntur; & ſi quis retardat circumciſionem filii ſui, col. 481.

74. Spiritus quidam hominem ſeducunt ad omnia mala perpetranda; poſtmodum autem animam ab ipſo tollunt, & tres guttas in ipſum conſpergunt; unam ut in morbum incidat; alteram ut moriatur; & tertiam ut putreſcat, &c. col. 483.

75. Præfecti quidam ſunt, qui dicuntur Manus; ut ſuſcipiant omnes pœnitentiam agentes; & preces Iiſraëlitarum. col. 468.

76. Si quis rem habet cum alienigena, præfecti quidam corpora ſua transformant in formam talium mulierum alienigenarum; cumque talis moritur, iisdem ipſum inquinant. col. 476.

77. Spiritus quidam hominem alliciunt ut ſeſe exornet & comat capillos ſuos, ſeque tandem in ſpeculo contueatur. col. 483.

78. Certi quidam præfecti ſuſcipiunt preces & animas, easque examinant. col. 440.

79. Præfectus quidam in veſte Dei ſanctiſſimi atque benedicti depingit formas illorum, qui occiduntur à gentilibus. col. 442.

80. Præfectus quidam animam hominis baptizat in flumine igneo. col. 443.

81. Multi præfecti ſunt, ut recipiant preces illorum, qui debitè ſanctificare queunt Dominum ſuum. Et alii conſtituti ſunt ut recipiant preces illorum, qui Dominum ſuum debitè ſanctificare non poſſunt. col. 444.

82. Nullum in mundo oritur bellum, nec ullum exſcinditur Regnum, niſi exercitus cœlorum in prodigio quodam appareant pugnantes & omnia confundentes. col. 447. [conf. Luc, 21. v. 26. *Nam virtutes cœlorum tumultuabuntur.*]

83. Cùm homines ambulant in via perverſâ, Animæ illæ quæ deſcendunt, eadem hora abripiuntur à latere adverſo: & ex illis deinde fiunt Pii gentilium, & animæ ſpuriorum à Legisperitis generatorum, quæ præſtantiores ſunt Sacerdote magno idiota. col. 171.

84. Spiritus quidam homines avertere nituntur à bonis operibus; ſed aliâ quædam caterva, eosdem protegit. col. 448.

85. Præ-

85. Præfectus quidam, qui appellatur Fames, tempore annonæ caritatis efficit, ut homines quidem comedant, ſed non ſaturentur. col. 455. & col. 481.

PORTA SPIRITUUM.

è Dictis in

LEVITICUM.

1. Chorus quidam Angelicus Cantica canit DEO Sanctiſſimo atque benedicto horis matutinis; & chorus alius ſub meridiem; & chorus alius inter Soles. col. 115. Ubi etiam agitur de omnibus Vigiliis.

2. Spiritus impurus non propriè quieſcit ſuper Caprâ, quia aliàs non eſſet idonea, ut offerretur ſuper altari: ſed per illas tranſit, iisque apparet, non autem commoratur ſuper illis. col. 72.

3. De Lilith & Naëmah, quæ occidunt infantes: & quomodo quis ab iis tutus eſſe queat. col. 38.

4. Idololatræ ne quidem Pſychen habent propriam; & ſi proſelyti fiunt, hoc ipſo loco pſyches immundæ, quaſi pſychen ſibi emunt; (i. e. pſychen ſanctam comparant.) col. 41. [conf. Luc. 21. v. 19. *Per patientiam emite animas veſtras*]

5. Imago illa, quæ ab homine tollitur, una die ante mortem ejus, unde ortum habeat? col. 75.

6. Poſtquam ſerpens ſpurcitiem ſuam injecit in Evam, hæc generavit Kainum; & ab eo originem habent omnes impii totius mundi, & ſimul Dæmones. Hinc Dæmones pro dimidiâ parte ſimiles ſunt ſuperis, & pro dimidia inferis. col. 137.

7. Ibidem quoque traditur, quod Dæmones geniti ſint à Naëmah, cujus pulchritudo à ſuperis & ab inferis deſcendebat. col. 137.

8. Interdum Naëmah dormienti cuidam ſuperveniens ad libidinem eundem incitat; qui ſi evigilans ſtatim concumbit cum uxore ſua, & infans exinde naſcitur, hunc educat Lilith, & non occidit eum; ſed ſingulis neomeniis eundem concutit atque debilitat, nec unquam illum deſerit. Et ſic ſingulis noviluniis illa capillos talium infantum pectit. col. 138.

9. Sicut quieſcit Spiritus bonus ſuper capite juſti, ut eundem ducat in via bona: ita ſpiritus turbinis ſuper capite impii quieſcit, ut eundem ducat in via perverſa; utque eum eundem præcipitet in puteũ perditionis. col. 165. [conf. Apoc. 9. v. 1. *Clavis putei abyſſi.*]

10. Singulis diebus cibantur Spiritus hominum; exceptis ſpiritibus infantum ante trigeſimum tertium ætatis diem demortuorum. col. 76.

11. Cùm Cherubini alas ſuas extollunt, ſic dicunt: *Magnus eſt DEUS & laudabilis valdè* Pſal. 49. v. 2. Et cùm alas ſuas extendunt, ſic dicunt 1. Paral. 16. v. 26. *Omnes Dii gentilium vani ſunt &c.* Et cùm contexerunt propitiatorium, ſic dicunt: Pſal. 9. v. 9 *Et ipſe judicabit mundum in juſtitia.* col. 105.

12. Cùm mundus affligitur plagis, Pſyche juſti demortui idipſum notificat Spiritui ſuo; Spiritus autem Menti. col. 126.

13. Spi-

13. Spiritus ſupernus non inditur homini, donec circumcidatur: & ſi juſtitiæ ſtudet, & in Lege educatur, ſublimior motus ipſi confertur: & ſi præcepta Legis obſervat, adhuc ſublimiore excitatione excitatur, & uxorem ducit &c. & liberos generat &c. col. 175.

14. Spiritus impurus magis appetit corpora Iiſraëlitarum, quàm corpora Gentilium. col. 169.

15. Anima hominis, antequam in corpus veniat, conſiſtit coram Deo Sanctiſſimo in forma hujus mundi; deſcenditque in Paradiſum inferum, ibique delitiis fruitur per triginta dies; iterumque aſcendit, atque tùm creatur (id eſt, in mundum deducitur.) col. 20.

16. Anima hominis vocatur, *Domus proximi tui*, col. 36. Ubi etiam deſcribitur, quomodo animæ furſum aſcendant, ſingulæ juxta gradum ſuum.

17. Animæ quorundam juſtorum in ſupernis detinentur, & conſiſtunt coram Deo Sanctiſſimo & benedicto, donec hic eaſdem demittat: & tales rurſum aſcendunt ſine morte, ſicut Chanoch & Elias. col. 122.

18. Cùm homo ab uxore ſua ſe ſeparat, eidem ſe adjungunt duæ Succubæ, & ex ipſo generant Dæmones, qui vocantur plagæ, filii hominis: & hi ſeducunt homines, commoranturque circa portas domûs, & in cloacis. col. 137.

19. Cùm nox ingruit, omnes Spiritus maligni per mundum circumvolitant, hominisque corpus appetunt: cùm autem ad lectum venientes conſpiciunt formam Regis (i. e. coronatum phylacteriis, dum precatur,) cum Lectionem; Audi Iſrael legit, ſtatim perterrefiunt. col. 36.

PORTA SPIRITUUM.

E Dictis in

NUMEROS.

1. Anima Patrem & Matrem habet eodem modô ut corpus. col. 331.

2. Angeli dantur, qui vocantur gramen: & animæ juſtorum dicuntur herbæ agri; & aves mundæ. col. 399.

3. Multa Spirituum noxiorum genera in mundo circumvolitant nocturno tempore, illuduntq; animabus impiorum, quædam ipſis notificantes, quæ partim vera ſunt, partim falſa. Illisque data eſt facultas, ut lædant omnes, qui ipſis occurrunt. col. 297.

4. Prophetia Moſis Magiſtri noſtri major fuit, quàm Prophetia Joſuæ & reliquorum Prophetarum. col. 513.

5. Nihil eſt in mundo, de quo non participet aliquatenus genus adverſum. col. 490.

6. De Echo, quæ auditur in campis, refertque verba finalia, non verò initialia, vid. col. 320. Ubi etiam ſermo eſt de voce tubæ feſti novi anni.

7. Quæritur quid proſit Angelo mortis, quod hominem ſeducat vel occidat? col. 322. & 327.

8. Qui oculis invidis aliquid faſcinaturi ſunt, rem illam prius laudant. col. 391.

9. Omne verbum & omne opus, quod illâ die locutus eſt vel peregit homo, per multos

tos cœlos aſcendit, locôq; aliquo deſtinatô conſiſtit, uſque ad tempus noctis: atque tunc anima hominis aſcendit, illudq; ſecum elevat ante Regem ſanctiſſimum benedictum, ſive bonum ſit ſive malum &c. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Michæ 7. v. 5. *A cumbente in ſinu tuo cuſtodi oſtia oris tui.* col. 233.

10. Ter ſingulis diebus adverſarius noſter & uxor ejus abeuntes circumvolitant per montes caliginoſos, atque tunc tempus eſt precum. col. 362.

11. Tria ſunt genera Dæmonum: quidam enim Angelis ſunt ſimiles; quidam hominibus; & quidam brutis. Sed Aſmodæus cum omni ſuo populo ſunt Dæmones Judaici. col. 468. & col. 535.

12. Dæmon ille, qui commoratur circa portam domûs, miniſtros ſecum habet trecentos & ſexaginta quinque: & ſi quis portam ſuam non debitè obſervat, eundem accuſant interdiu, & noctu affligunt in ſomniis. col. 509.

13. Deus Ahaſvero ſubſtituit ſuccubam Eſtheræ locô. 533.

14. Angelus mortis ſingulariter gaudet planctu mulierum mortuos deflentium, ut præ lætitia ſubſultet, aureſque arrigat. col. 327.

15. Spiritus juſtorum in ſupernis commorantur, antequam deſcendant. col. 330. & col. 331.

16. Michaël, Gabriël, Nuriël & Raphaël dominium habent in quatuor Elementa bona hominum, quæ ſunt aqua, ignis, ſpiritus, & terra. col. 417.

17. Michaël inter Intelligentias eſt Aqua; Gabriël eſt Ignis intellectualis; Raphaël, Terra in Intelligentiis &c. col. 432.

18. Angeli cùm in hunc mundum deſcendunt, corpore quôdam amiciuntur, ut videri queant ab eo, cui apparere volunt. col. 240.

19. Tres voces non pereunt, præter voces Legis & precum, nimirum parturientis, moribundi, & ſerpentis deponentis exuvias. col. 320.

20. Quæritur, quid Satanæ proſit, quod homines ſeducat? ut ſcilicet impediat, ne veſtiatur veſte ſuperna, & pereat ſtructura corporis ejus, atque hoc in poteſtatem ſuam deveniat. col. 322.

21. Spiritus hominis originem habet è latere Spiritûs Sancti; & Mens ejus procedit ab arbore vitæ. Et cùm Spiritus Sanctus vires ſuas largitur, mox etiam ſatellitium earum ſuperadditur, quod ſunt oſſa & membra omnia. De latere autem adverſo nihil accedit, quàm caro. Et ſatellitium ejus ſunt veni & nervi. Cœlum etiam dat vires ſuas, nimirum cutem, quæ eſt ad inſtar firmamenti, & hæc de parte cœli eſt; terra autem elementa ſua contribuit. Tandem autem ſingula res ſuas iterum ad ſe recipiunt: & de ſatellitio ſancto reſidua eſt portio una, quæ ſunt oſſa, & de latere Satanæ remanet caro &c. vide col. 322.

22. Dantur Dæmones docti, quibus in terra correſpondent Philoſophi Iiſraëlitarum: & dantur Dæmones brutales, quibus correſpondent plebeji & idiotæ. col. 535.

23. Cùm crearetur Adam Protoplaſtes, cum ipſo etiam creatus eſt Spiritus, & Pſyche vivens. Cùm autem peccaret, ex his facti ſunt homines, quorum corpora non ſunt per-

ſecta: & illi rem habuerunt cum corpore ejus, & ex eo generarunt: & tales vocantur plagæ filii Adami, & quidam his paulò ſunt altiores; qui eidem non adhæſerunt, ad ima uſque deſcendendô; & hi ſuſtentantur in aëre, audiuntque multa è ſupernis, quorum aliqua hîc infrà notificant. col. 85.

TITULUS DECIMUS QUARTUS.

DE EXCELLENTIA TERRÆ JISRAELIS POPULIQUE JISRAELITICI ET DE EXILIO EORUM

E Dictis in

GENESIN.

1. In terram Iiſraelis dominium non habuit legatus vel præfectus quidam, ſed Deus ſolus. col. 195.

2. Deus benedictus & populus Iiſraël & urbs Jeruſalem vocantur ſancti: & ſicut Deus perennat per omnem æternitatem, ſic & hi æternùm durabunt. col. 276.

3. Aliquando idololatræ cum Iiſraëlitis permixti feſtum aliquod celebrare voluerunt Hieroſolymis; ſed non benè ipſis ſucceſſit. col. 218.

4. Lachrymæ illæ, quas profudit Eſavus, effecerunt, ut Iiſraëlitæ expellerentur: atque hinc iidem cum lachrymis etiam redibunt. col. 341.

5. Ex illo tempore, quô vaſtatum eſt Sanctuarium, benedictio non quieſcit in mundo. col. 178.

6. Novies numerati ſunt Iiſraelitæ: & adhuc ſemel numerabuntur futurô tempore Meſſiano, quia dictum eſt Jerem. 33. v. 13. *Adhuc tranſibunt oves ad manus numerantis.* col. 72.

7. Cùm Iiſraëlitæ exiverunt ex Ægypto ſimiles fuerunt infanti, qui loqui non poteſt, donec comedat panem. col. 364.

8. Populi mundani meritò benefacere deberent Iiſraëlitis, quia iidem cauſa ſunt incrementi ipſorum, dum non faciunt voluntatem Domini ſui. col. 485.

9. Terra Iiſraëlis vocatur Lectus patris tui. col. 499.

10. Quomodo R. Elieſer diſputaverit cum Philoſopho quodam, eique demoſtraverit, quod Iiſraëlitæ meritò vocandi ſint, Dominus excelſus è loco Jerem. 10. v. 7. Quis non timeret te, Rex gentium &c. Unde hic factus ſit Proſelytus. col. 34.

11. Septem terræ ſunt erga ſeptem cœlos: terra Iiſraëlitica autem in medio harum ſita eſt. col. 23.

12. Omnes adverſarii neminem accuſant niſi ſolos Iiſraëlitas, quia iſti filii ſunt Dei Sanctiſſimi. col. 57.

13. Populi nos oderunt, quia Deus nos diligit. col. 412.

14. Dictum illud Proverb. 11. v. 10. Cùm peribunt impii, erit exultatio coram Deo: ſic intelligendum eſt, cùm omninò perfecta ſunt peccata eorum. Si autem moriuntur ante tempus ſuum, eò quod malè tractârint Iiſraëlitas, nùllum Deo eſt gaudium. Et dum vaſta-

vaſtatum eſt Sanctuarium, etiamſi conſummata ſunt peccata eorum, nullum tamen coram eo exiſtit gaudium. col. 192.

15. Quare Iiſraëlitarum cadavera polluant hominem, non verò gentilium. col. 312.

16. Si Iiſraëlitæ feciſſent voluntatem Domini ſtante Sanctuariô primô, inter populos mundanos, nulli extitiſſent Reges & dominatores. col. 236.

17. Tota terra Iiſraëlitica comprehenditur nominibus Jeruſchalem & Zion. col. 277.

18. Gloria Divina non manifeſtata eſt niſi in terra Iiſraëlis: & raro etiam extra terram; ibique ſaltem ſuper aquis, quia talis locus eſt purior. col. 469.

19. Deus Sanctiſſimus Iiſraëlitas non diſperſit inter gentes: niſi ut gentes etiam benedictionem accipiant propter illos. col. 514.

20. *In terra* Iiſraëlitica & Ægypti corpora citiùs putreſcunt, quàm in aliis terris; quod ipſis quoque magis prodeſt. col. 526.

21. Poſtquam inter Iiſraëlitas fuiſſent ſeptem Juſti, Abraham, Jizchak, Jaacob, Joſeph, Moſcheh, Aharon, David; ſurrexerunt ſeptem impii: Jerobeam, Baëſa, Achab, *Jehu*, Pekach, Menachem, Hoſchea: & propter iſtos vaſtata eſt Hieroſolyma. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Jerem. 15. v. 9. *Infirmata eſt pariens ſeptem*. col. 56.

22. Eccleſia Iiſraëlis comparatur Leoni & Leopardo; quia cùm hi olfaciunt prædam ſuam, procidunt; ubi tamen lapſus hic ipſis tantùm inſervit ad arripiendam prædam: ſic etiam ſe habet lapſus Iiſraëlis. col. 402.

23. Iiſraëlitæ ſimiles ſunt bombyci; unde Regibus ſua generantur veſtimenta: hic enim pariendô ova ſua moritur; deinde autem reſtituitur, ut priùs. Iidem etiam comparantur materiæ, unde fit vitrum. col. 403.

DE EXCELLENTIA TERRÆ ISRAELITICÆ
è Dictis in
EXODUM.

1. Tam digni ſunt Iiſraëlitæ, ut appellentur regnum Sacerdotum; imò gens ſancta, & adhuc ulterius populus ſanctus; imò tandem viri ſancti. col. 213.

2. Iiſraëlitæ nihil ſciunt, donec comedant cibum ſupernum: ſicut infans, qui nil novit, donec comedat cibum hujus mundi. col. 364.

3. Nullum Regnum excellentius fit, niſi dum Iiſraëlitæ in illo exulant. col. 9.

4. Iiſraëlitæ comparantur toti mundo; hinc qui in illos dominium habet, tantus eſt ac ſi dominium haberet in totum mundum. col. 9. & 27.

5. Colluvies plebeja non collegit Manna; nec comedit, niſi quod Iiſraëlitæ ipſis dederunt: nec etiam inceſſerunt intra nubem Gloriæ. col. 335.

6. Cùm Deus Sanctiſſimus benedictus à Iiſraelitis fugit, non aufugit, niſi ad inſtar capreoli, qui currens & fugiens caput ſemper retrò convertit. col. 22.

7. Cùm Ethnicus quidam diceret ad ſocium ſuum: Septies exſpue in faciem hujus Judæi, quia turpiſſimus eſt, & ſubjectus ſeptem populis Cananiticis; eidem maledixit R. Jhoſchua; & terra ipſum abſorpſit. col. 28.

 8. Illâ

8. Illâ horâ, cùm exurgit dominator quidam, qui afflicturus eſt Iiſraëlitas, contremiſcit omnis terra. col. 29. Ubi etiam hiſtoria narratur huc pertinens.

9. Si populi ſciviſſent, quantò amore DEUS amaret Iiſraëlitas, ad inſtar leonis rugientis eosdem perſecuti eſſent. col. 7.

10. DEUS Sanctiſſimus Iiſraëlitas judicat ſiniſtrâ; dextrâ autem eosdem ad ſe reducit: cum populis mundanis autem agit caſu contrariô. col. 47.

11. Mundus pro dimidia parte habitatus eſt; & in medio partis hujus dimidiæ ſita eſt urbs Hieroſolymarum; & in hac domus Sancti ſanctorum. col. 279.

12. Iiſraëlitæ vocantur arena maris, quia ſicut arena cohibet fluctus, ne inundent terram; ſic Iiſraëlitæ cohibent pœnas, & propter illos perſiſtit mundus. col. 327. & 404.

13. Iiſraëlitæ vocantur labium veritatis. col. 389.

14. Niſi omnes aſſecurationes deſcriptæ eſſent in Lege, Prophetis & Hagiographis, Iiſraëlitæ non poſſent ſuſtinere jugum exilii. col. 329. Ubi etiam deſcribitur, quibus calumniis & contumeliis nos afficiant Edomitæ.

15. DEUS Sanctiſſimus & benedictus multò accuratiùs examinat facta Iiſraëlitarum, quàm gentilium, quia illos diligit. col. 57.

16. Iiſraëlitæ non abierunt in exilium, donec vera fides ceſſaret inter eos. col. 467.

17. Abraham pater noſter expetiit à DEO, ut poſteri ejus exularent inter gentes. col. 149.

18. Ab Abrahamo uſque ad Salomonem quindecim ſunt generationes; atque tunc luna fuit in plenilunio: à Salomone uſque ad Zedekiam, iterum ſunt quindecim generationes; & tunc luna defecit, & Zedekiæ effoſſi ſunt oculi. col. 51. [conf. Matth. 1. v. 17.]

19. Quamdiu Iiſraëlitæ habitârunt in terra ſancta, idololatræ cibati ſunt à vinaccis & furfuribus, ſicut canes cibantur oſſibus, quæ ipſis projiciuntur è menſa Regis. Jam verò caſus inverſus eſt: quod declaratur per ſimile, col. 271.

20. Nullus populorum in terra tàm magnus eſt ac Iiſraëliticus, & quamvis Iiſmaëlitæ & Edomitæ ſatis magni ſint; attamen immixti ſunt reliquis populis: non ſic autem Iiſraëlitæ. col. 290.

21. Quater diſperſi ſunt Iiſraëlitæ in exilium: hinc quatuor extant phraſes gaudii in dicto illo Jeſaiæ 35. v. 10. *Et venient in Sion cum præconio & lætitia ſeculi ſuper caput eorum: gaudium & lætitiam apprehendent, & fugient mœror & gemitus.* col. 162.

22. In exilio Ægyptiaco oblivioni traditum fuit inter Iiſraëlitas myſterium Nominis Sancti; donec Moſes & Aharon illud reſtituerent. col. 396.

23. Mille annis Iiſraëlitæ exulabunt. Et quamvis tempus hoc protrahatur ulteriùs, millenarius tamen hic eſt alius. col. 408. & 28.

24. Gloria Divina in exilio præſens eſt, ut defendat Iiſraëlitas: ipſa verò non exulat, quia nec in Sanctuario primo & ſecundo viſibilis fuit, iis deſtructis, ſed jam ante abiverat. col. 388.

25. DEUS tàm diu Iiſraëlitas peregrinari fecit de loco in locum, donec deſcenderint in Ægyptum, qui populus erat protervus, deſpiciens & ſubjiciens iſtos, ne cum illis matrimonia inirent & pollueréntur. col. 24.

26. Cùm

26. Cùm Jiſraëlitæ facerent vitulum, mille partes ſplendoris faciei Moſaicæ iisdem ſublatæ ſunt. col. 102.

27. Quicunque moritur in terra Iſraëlis, illius anima non excedit per angelum mortis. col. 269.

DE EXCELLENTIA TERRÆ ISRAELITICÆ

è Dictis in

LEVITICUM.

1. Quia Iſraëlitæ in gradu majore conſtituti ſunt, hinc cùm non obediunt, pœna ipſorum gravior eſt. col. 41.

2. Jiſraëlitæ vocantur filii & ſervi DEI altiſſimi. Si quis illum novit generaliter, iſte vocatur ſervus; qui eum verò ſpecialius novit, vocatur filius. vid. col. 216.

3. Quare Jiſraelitæ à DEO variis afficiantur pœnis, populi verò mundani tranquilli ſint & quieti. col 286.

4. Jiſraëlitæ in exilium abierunt manibus poſt terga ligatis, & lapidibus onerati molaribus in cervice ſua, ut non poſſent aperire os ſuum. col. 49.

5. Quocunque Jiſraëlitæ abierunt in exilium, eodem cum illis abiit Gloria Divina, quod explicatur per ſimile de Rege quodam & filio ejus. col. 282.

6. Quare Jiſraëlitæ in morte ſua graviter polluant; idololatræ autem amplius haud polluant, quàm in vita ſuà. col, 199.

7. De excellentia & præmio illius, qui habitat in terra Iſraëlitica adhuc vivus. fol. 33. col. 130.

8. Jiſraëlitæ tàm dilecti ſunt DEO, ut eos vocet ſervos ſuos, & deinde filios, imò planè fratres, juxta illud Pſal. 133. v. 1. *Ecce quàm bonum & quàm jucundum habitare fratres in unum.* col. 70. [conf. Hebr. 2. v. 11. *Propter quam cauſam non confunditur fratres eos vocare, dicens: Nunciabo nomen tuum fratribus meis.*]

9. Iſraëlitæ vocantur firmamentum cœli. col. 18.

10. Tria ſibi invicem innexa ſunt, DEUS Sanctiſſimus atque benedictus, Lex, & Jiſraelitæ: & in ſingulis horum aliquid eſt occulti & aliquid manifeſti: & hoc eſt myſterium, quare Jacob interdum vocetur Jiſraël. col. 131.

11. Si Jiſraelitæ ſcire volunt, quare DEUS ſeveriùs eos puniat, quàm populos alios idololatricos, intelligant, quod DEUS tantum tollat, quod ſuum eſt, imò vix unum pro centenis. col. 118.

12. Ratio, quare Jiſraëlitæ ejecti ſint in exilium Jiſmaëliticum. col. 179.

13. Colloquium Jiſraëlitarum cum DEO de exilii hujus diuturnitate, Deique reſponſum. vid. col. 37.

DE EXCELLENTIA TERRÆ ISRAELIS
è Dictis in
NUMEROS.

1. Jiſraëlitæ ſimiles ſunt cordi humano cum venis & arteriis ejus; gentiles autem hepati cum venis ejusdem. col. 430.

2. Jiſraëlitæ & Jiſmaëlitæ annos ſuos computant juxta Lunæ curſum, quæ ſi Eccleſia patitur in plenilunio, malum ſignum eſt pro Jiſraëlitis; ſi verò tum non in plenilunio eſt, malum eſt ſignum pro Jiſmaëlitis. col. 545.

3. Quamvis à via recta diſcedant Jiſraëlitæ, & Deus ab iis avertat faciem ſuam, hic tamen eos non planè deſerit, ſed eos iterum reſpicit: quod niſi fieret, non poſſent ſubſiſtere. col. 294.

4. Quod DEUS Sanctiſſimus Jiſraëlitas tractet, ſicut homo tractat filium ſuum dilectum. col. 375.

5. Unicâ ſaltem die Jiſraëlitæ exulabunt, nec amplius. col. 515.

6. Hæreticus quidam tres propoſuit quæſtiones R. Elieſeri, quarum prima hæc fuit: cum Sanctuarium primum & ſecundum tantùm deſcripta ſint, quare nos adhuc tertium expectemus? Secunda; cùm nos propinquiores ſimus Regi, quam ſeptuaginta populi; qui autem vicinus eſt Regi, hilaris ſemper eſſe debeat; quare nobis contrarium accidat? Tertia; Cùm nos non comedamus cadavera diſcerpta & reptilia, quare nihilominùs ſimus debiles admodum; gentiles autem, qui omnia hæc comedunt, admodum ſint robuſti atque ſani? Reſponſiones ejus autem deſcribuntur col. 406. 407.

7. Ante rem gratam ſemper præcedit dolor: hinc intelligi poteſt exilium Jiſraëlitarum, & dolor mortis ante animæ diſceſſum.

TITULUS DECIMUS QUINTUS.
GESTA PATRUM
è Dictis in
GENESIN.

1. Abraham Pater noſter absque licentia deſcendit in Ægyptum: hinc Jiſraelitæ per quadringentos annos ſubjecti fuerunt Ægyptiis. col. 229.

2. Abraham Pater noſter Solem habuit pro re Divina: & hôc occidente putabat Lunam rem eſſe Divinam &c. col. 239.

3. Septem Reges mali fuerunt inter Jiſraelitas, & totidem boni; inter hos autem Salomo mediô conſtitit locô, ut nec inter bonos numeretur, nec inter malos. col. 96.

4. Quomodo Dumah Angelus accuſaverit Davidem Regem propter factum cum Bathſcheba: & quid reſponderit Deus, latè traditur. col. 31.

5. Nulla eſt generatio, in qua non ſit aliquis de fructu Jacobi. col. 552.

6. Amram, Levi, & Benjamin mortui ſunt propter ſolum conſilium ſerpentis, (i.e. ſine peccato actuali.) col. 183.

7. Jacob Pater noſter accepit benedictiones pro mundo hoc & pro mundo ſuperno: quæ autem mundi ſunt ſuperni, ipſi non confirmatæ ſunt usque ad adventum Regis Meſſiæ. col. 336.

8. Niſi peccaſſet Adam Protoplaſtes, liberos generaſſet de genere Sanctitatis, qui non peccaſſent per omnia ſecula. col. 191.

9. David nullos habuit annos vitæ proprios; ſed Abraham & Jacob & Joſeph eidem conceſſerunt ſeptuaginta annos. col. 326. & 327.

10. Joſeph generationes fecit æquales omnibus tribubus: hinc Jiſraëlitæ ipſius nomine vocantur, & nomine filii ejus Ephraim. col. 237.

11. Ab illa hora, quâ Adam transgreſſus eſt præcepta Creatoris ſui, omnes homines juxta ipſius nomen appellantur, in ignominiam ejus, & non in honorem. col. 150.

12. Propter Abrahamum, quia ab illo prodiit Jaacob, conſiſtit mundus. col. 239.

13. Juſtitia Patriarcharum non tradetur oblivioni in æternum. col. 385.

14. Cùm dicitur Abraham, Abraham: Jacob, Jacob: medio loco ponitur accentus: & ſic ubique præterquam cùm dicitur Moſcheh Moſcheh. Ratio videatur. col. 294.

GESTA PATRUM

è Dictis in

EXODUM.

1. Samuel æquiparatus fuit Moſi; namque & Propheta fuit, quamvis non æqualem haberet cum Moſe excellentiam: idem etiam æquiparatur Aharoni, quia & Sacerdos erat, quamvis non in excellentiâ Aaronis. cól. 264.

2. Septem nomina habuit Salomo. Rationem vide col. 65.

3. Nullus homo dignus eſt ad regnum ſimul admitti, & ad Prophetiam, exceptô Moſcheh. Et Saul, Propheta tantùm erat, antequam confirmaretur regnum ejus. col. 274.

4. Salomon Rex duabus nubibus & aquilæ inſidens, adiit locum, ubi degebant, *dilabens, & apertos oculos habens*, (qui duo ſunt Angeli, qui tempore diluvii deſcenderunt, à quibus etiam Bileam ſapientiam ſuam didicerat) ut ab illis diſceret ſapientias ſublimes. col. 199. & col. 200.

5. De Moſe cùm aſcendit intra nubes. col. 102.

GESTA

GESTA PATRUM
è Dictis in
LEVITICUM.

1. Mundus primum creatus eſt per Iſaacum, & non ſubſtitit, niſi per Abrahamum & Jacobum. Et huc pertinet dictum illud Pſal.25.v.6. *Reminiſcere miſerationum tuarum, Domine, & benignitatum tuarum, quia à ſeculo ſunt.* col.65.

2. Jacob (i.e. Deus intuitu Jacobi) liberavit Abrahamum è furno igneo: & ſic etiam Chananiam, Miſaëlem, & Aſariam. col.102.

3. Schlomoh Rex per Spiritum quendam effecit, ut Chiram Rex Tyri revocaret verba illa, quæ dixerat: Se in throno Dei ſediſſe col.109.

4. Quæ ſit differentia inter Moſchen & Noachum, deſcribitur col.23. & 162.

GESTA PATRUM
E Dictis in
NUMEROS.

1. Cùm Jizchak ligaretur ſuper altari, anima ejus jam aſſumta fuit in cœlum. col.98.

2. Ruth & ſoror ejus jam Proſelytæ factæ erant, antequam nuberent Machloni & Kiljoni. col. 492.

3. Quidam dicunt Jobum fuiſſe è piis inter gentiles: quidam autem, eum fuiſſe è piis inter Jiſraëlitas.col.424

4. Salomo Rex quotidie aquilæ inſidens abiit in regionem Tarmud, ibique didicit ſcientias ſublimes. col. 427.

5. In tribu Benjamin & Joſeph dominium non habet oculus invidus.col.374.

6. De excellentia Adami Protoplaſtæ ante peccatum vid.col.499.

TITULUS DECIMUS SEXTUS.
PORTA MORTIS
E Dictis in
GENESIN.

1. Illâ horâ, cùm homo moritur, ſocios ſuos videt & cognatos; ſi probus eſt, qui lætantur ſuper eo, eique locum ſuum oſtendunt in horto Eden: ſi autem probus non eſt, impios videt & malignos, qui ipſi acclamant: Væ, væ, &c. col. 265. & 464.

2. Triginta dies, antequam homo moritur, præconium de ipſo proclamatur per mun-

mundum, ut vel aves cœli intelligant: & ſi juſtus eſt, proclamatio de ipſo fit in Paradiſo. col.464.

3. Cùm tempus hominis appropinquat, ut ex hoc mundo diſcedat, ſuperadditur ipſi Spiritus Cognitionis, Prudentiæ, & Intellectus. col. 465.

4. Omnibus illis triginta diebus anima hominis ab illo exit ſingulis noctibus, ſurſumque aſcendit, & locum ſuum videt in illo mundo: & ille homo hæc omnia ignorat, nec dominium habet in animam ſuam per omnes illos triginta dies: & imago obtenebraſcit, & forma ejus diminuitur. col.463. 464. & 465.

5. Et anima ejus teſtimonium ipſi perhibet ſuarum cogitationum; non verò operum, quia hæc deſcripta ſunt in libro. col.477. Ubi quoque additur ratio, quare tot impii è morbis ſuis reconvaleſcant.

6. Quare anima hominis ab homine diſcedat per triginta dies ante mortem. col. 474.

7. Illâ horâ, quâ homo diſcedit è mundo, ſpiritus aſcendit & deſcendit in corpore, tanquam navis remô deſtituta, & ab omnibus corporis membris auxilium expoſcit. col. 515.

8. Illâ horâ, cùm tempus appropinquat, ut homo diſſolvatur ex hoc mundo, id videt, quod antehac videre non potuiſſet: & tres legati ſuper ipſo adſtant, & rationem ab ipſo exigunt. col.277.

9. Demortui noverunt præmium mundi venturi, & quæ fiant in hoc mundo. col. 130.

10. Hiſtoria de R. Elieſer tempore mortis ejus. col.260.

11. Cùm homo ſurſum aſcenſurus eſt, multa genera ſpirituum malignorum ibidem adſtant: cumque vident ſignum fœderis ſancti, quodque circumciſus ſit, ab eo rurſus diſcedunt. col.252.

12. Præfectus quidam umbram hominis tollit, cùm tempus mortis ejus appropinquat. col.252.

13. Sepulchrum Adami Protoplaſtæ vicinum eſt Paradiſo. col.184.

14. Qui occiditur ab homine quodam, non moritur per Angelum mortis: atque hinc iſte ultionem expoſcit ab homicida, quod occiſum iſtum de manu ſua rapuerit. fol. 166. col.458.

15. Illâ horâ, cùm homo ex hoc mundo tollitur, rationem reddit, dum Spiritus & Pſyche adhuc ſimul in ipſo extant. col.200.

16. Homo non tollitur è mundo, donec videat Angelum mortis, atque tunc moritur. Rationem vide col.183. & 303.

17. Cùm tempus hominis appropinquat, ut de mundo diſcedat, Angelus mortis ipſi illius mundi veſtem exuit, & aliam ipſi præbet veſtem optimam in Paradiſo, in qua contemplari poteſt Sapientiam ſupernam &c. Et hanc ob cauſam Angelus mortis bonus valdè dicitur, quia bonum eſt homini, quod ipſi exuatur veſtis hujus mundi, quia ipſi parata eſt veſtis pretioſior in Paradiſo. col.267.

18. Bonum eſt tàm juſtis quàm impiis, ſi ſepeliantur in pulvere terræ; qui corpora citò conſumit. col. 269. & 526.

19. Locus quidam eſt qui vocatur Lus, in quo habitatores mori non poſſunt, niſi ex urbe exeant. Rationem vide col. 74.

20. Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, & Joſeph juſtus, & David Rex, omnes tres mortui ſunt circa nonam Sabbathi. col. 278. & in Exod. col. 158.

21. Qui animam efflat extra terram ſanctam, & ſepelitur in terra Jiſraëlis, de eo dici poteſt illud Jerem. 2, 7. *Ingreſſi eſtis, & contamináſtis terram meam, & hæreditatem meam poſuiſtis in abominationem.* col. 475. Ubi ſimul etiam ſolvitur objectio de Jacobo, qui animam efflavit extra terram Canaan, & in ea ſepultus eſt.

22. In terra Canaan & in terra Ægypti corpus citiùs putreſcit, quam in terris aliis. col. 526.

23. Homo etiamſi vel mille annos viveret, illâ die cùm moritur, ſibi tamen videtur vix unicam diem vixiſſe. col. 471.

PORTA MORTIS

è Dictis in

EXODUM.

1. Quatuor præfecti ad juſtum approperant, cùm anima ejus ex hoc mundo exitura eſt, ut eadem egrediatur per oſculum. col. 460.

2. Latus adverſum non ſuſcipit animam hominis, ſed in corpus tantum dominium habet: anima autem ab iſto ſe proripit, quia penes ſe invicem non amplius conſiſtere poſſunt. col. 483.

3. Cavendum eſt, tempore illo cum mortuus è domo effertur in ſepulchrum, & cum è cœmiterio reditur, ut ne de facie ad faciem inſpiciantur mulieres, præſertim ſi ſint decem vel ſeptem. col. 344.

4. Demortui opera viventium nôrunt, & ſi cuidam caſus aliquis triſtis accidat, cognati ejus nullam in ſepulchro quietem habent. Et niſi mortui orarent pro vivis, impoſſibile eſſet, ut mundus vel unicô momentô ſubſiſteret. col. 27.

5. Mortui ſciunt, quis ad ipſos accedere debeat quàm proximè: gaudentque de adventu juſti, & triſtantur ſuper adventu impii. col. 252.

6. Quicunque moriuntur in terra Jiſraelis, illorum anima non diſſolvitur per Angelum mortis. col. 269.

7. Jacob pater noſter & Moſes Doctor noſter ſuper quo pax, non ſunt mortui: & ſic omnes, qui in perfectione ſunt; quia vera vita ab hac dependet. Et quamvis de illis ſcriptum ſit, quod mortui ſint, id tamen intelligendum ſaltem eſt noſtri, & non illorum reſpectu. col. 308.

PORTA MORTIS

è Dictis in

LEVITICUM & NUMEROS.

1. Quicunque ægrotans morti proximus eſt, talia videt, quæ homo vivus videre non poſſet. Item quomodo Angelum mortis videat, & anima in corpus regredi velit, ipſi verò non liceat. col.93. & col.168.

2. Ordo Patriarcharum & primævarum Matrum noſtrarum, quomodo ſepulti ſint in ſpelunca duplici. col.311.

3. Qui mediocris pietatis eſt, cùm ægrotat, Gloriam Divinam adſtantem habet capiti, & Angelum mortis adſtantem pedibus ſuis. Sed ſi moriturus eſt perfectè juſtus, Gloria Divina circumcirca eundem ambit. col.429.

4. Cùm homo moritur, amici ejus eidem claudere debent oculos, ſicut dicitur. Gen.46,4. *Et Joſeph ponet manum ſuam ſuper oculos tuos*.col.321.

5. Nullô gaudiô tangitur Angelus mortis, quod hominem occidere debeat: & nihilominus lætum ſeſe gerit, quia videt ſic eſſe voluntatem Domini ſui.col.327.

6. Quilibet homo guſtare cogitur mortem: hinc ſub promulgatione Legis animam efflârunt Jiſraëlitæ. col.499.

7. Qui moritur & è mundo diſcedit, vocatur filia ſpontanei.col.342.

8. Planctu mulierum delectatur Angelus mortis.col.327.

9. Quicquid mortuus (ſive Spiritus ejus) homini præbet; bonum eſt: ſed ſi quid è domo aufert, malum eſt. præſertim ſi calcei ſint.col.342.

TITULUS DECIMUS SEPTIMUS.

DE SANCTUARIO EJUSQUE REQUISITIS,

E Dictis in

GENESIN.

1. Altare vocatur lupus rapax col.520.

2. Certum eſt, eum, qui legit textum de Sacrificiis in Synagogis, ab Angelis non deferri propter peccata ſua, imò hos non poſſe nocere eidem, ſed tantùm benefacere. col. 261.

DE SANCTUARIO ET REQUISITIS EJUS,

E Dictis in

EXODUM.

1. Fumus ſacrificii jugis veſpertini, & membrorum, & adipis, per totam noctem ardentium non aſcendit rectâ, ſed curvatus in latus Septentrionale. Rationem vid. col. 130. & 250.

2. Lamina frontalis proſternere potuit protervos: quia ſi quis eandem intueretur, literæ ſanctæ fulgorem emittebant in faciem ejus, ut oculos demittere cogeretur, & remiſſionem petere; ſic iſta humiliare poterat hominem coram Domino ſuo. col. 389. & 391.

3. Quicunque olfecit odorem ſuffimenti, ſtatim ſibi propoſuit, quàm lubentiſſimè & cum gaudio ſervire Domino ſuo, & ab omni diſcedere malo. col. 391.

4. Sanctum Sanctorum, Arca fœderis, & Propitiatorium, & Palatia, & Atria, & urbs Hieroſolyma totum repræſentavit mundum, fuitque inſtar pupillæ oculi. col. 398.

5. Propter dignitatem Sancti Sanctorum totus mundus accipit benedictionem, quamvis Jiſraëlitæ abinde ejecti ſint. col. 280.

6. Omnia vaſa Sanctuarii unum conſtituebant corpus, ſicut omnia membra corporis humani: & ſic omnia quoque præcepta Legis in unam aſſurgunt ſummam. col. 287. & 292.

7. Omnis ſtructura tabernaculi atque templi Salomonis, poſtquam incepiſſent opifices, ſeſe conſummavit ipſam. col. 405.

DE SANCTUARIO
è Dictis in
LEVITICUM.

1. Nadab & Abihu puniti ſunt propterea, quod ſuffimentum offerrent vivente Aharone. col. 107.

2. Quando ſacrificium Deo acceptum fuit, fumus rectâ ſurſum aſcendit, & ſuper altari quaſi forma leonis apparuit: ſi autem ſacrificium acceptum non eſſet, fumus curvô ducta ſe gyravit, & ſuper altari formâ canis apparuit. col. 55.

3. Quia homo, qui peccavit & expiationem deſiderat per ſacrificium ſuum, ſpiritu triſti & corde contritô id facere debuit: quæritur quare ſcriptum: Pſalmo 100. v. 2. *Servite Domino in lætitia!* nimirum ſacerdotes & Levitæ canticis ſuis illius locô hoc præſtabant. Jam igitur cùm nihil tale amplius ſuperſit, homo prius exhilarari debet in Lege, & deinde preces ſuas fundere. col. 11. 12.

DE SANCTUARIO ET REQUISITIS EJUS
è Dictis in
NUMEROS.

1. Quâ ratione omnes Angeli ſuperni & omnes dæmones, qui ſe habent ad inſtar hominum, cibati fuerint à ſacrificiis: ſinguli ſcilicet ſecundum naturam ſuam. col. 431. 432. 433.

2. Qua-

2. Quælibet ſpecies animalium in ſupernis habet poteſtatem quandam, quæ vocantur animalia; & ſingulæ illæ poteſtates accipiebant illa ſacrificia boum, vel ovium, vel caprarum &c. col. 433.

3. Ratio ſacrificiorum; quodque anima bruti ſteterit locô hominis, qui peccaverat. vid. col. 442.

4. Tauri in feſto tabernaculorum immolati propterea ſemper diminuti fuerunt, quia illô menſe diminuerentur peccata Iiſraëlitarum, & maligni ſpiritus peccatis præpoſiti, qui præfecti ſunt ſeptuaginta populis. col. 476.

5. Tauri feſti tabernaculorum non immolati ſunt poteſtatibus ſupernis; ſed DEO Sanctiſſimo benedicto: hic autem iiſdem eos diſtribuit. col. 482.

6. Cùm primogenitura aſini redimenda eſſet per agnum, typus erat redemptionis Iiſraëliticæ ab exilio, in quod non relapſuri ſunt in æternum. col. 339.

TITULUS DECIMUS OCTAVUS.

PORTA COLLECTANEORUM.

1. Quomodo oculus humanus totum repræſentet mundum. Album nempe oceanum; nigrum orbem terræ univerſum; fibræ pupillares Domum Sanctuarii; & figura interna pupillæ, Arcam fœderis & propitiatorium. Videatur in Geneſin col. 475. & in Exodum col. 398.

2. Nepotes homini chariores ſunt, quàm liberi proprii. in Geneſin col. 493.

3. Sicut in cœlo ſunt ſtellæ & planetæ; ſic in cute hominis lineæ ſunt & colores, in quibus apparet quid in ipſo deliteſcat. col. 129.

4. Et prout ſeſe geſſerit homo, iſtæ lineæ mutantur; eodem modo ſicut & in collo accidit cùm DEUS tempora mutat & ſtellas ordinat. col. 131. & 134. in Exodum.

5. Lux illa quæ occultata fuit in ſextiduo Creationis, non penitus à DEO abſcondita eſt: quia aliàs ne unico quidem momento ſubſiſtere poſſet mundus: ſed DEUS ſanctiſſimus atque benedictus illam diſſeminavit per omnes generationes. col. 265.

6. Medietas mundi habitata eſt, in cujus medio eſt terra Iiſraëlis, & in medio iſtius Hieroſolyma. &c. Dimidia autem pars deſerta eſt, & ad hanc quoque pertinet deſertum illud, per quod Iiſraëlitæ ambularunt per quadraginta illos annos; quod eſt inter deſerta omnia maximè horrendum. Et niſi Iiſraëlitæ transgreſſi eſſent voluntatem Creatoris ſui, genus adverſum planè abolitum fuiſſet è terra. col. 289. & 290. in Exodum.

7. Mons Abarim, in quo ſepultus eſt Moſes Doctor noſter, ſuper quo pax! nunquam traditur in manum generis adverſi. col. 280.

8. Generatio Diluviana non fuit ſub forma hominum. col. 210. in Geneſin.

9. Qui juſti ſunt in hoc mundo, tales jam fuerunt antequam in mundum venirent. Et ſic quoque impii & præfracti. Et quicquid homo in hoc mundo diſcit, illud jam didicerat antequam in hunc mundum veniret col. 225. in Geneſin.

10. Quicquid in terra eſt, id omne typum & ſimilitudinem gerit rerum quarundam admirandarum: imò etiam Arbores & herbæ omnes. col. 25. in Exodum.

11. Omnes arbores eodem modo inſeri poſſunt; excepto malo: & ſic arbores ſteriles eodem modo ſe habent, exceptis ſalicibus: & ſic omnes herbæ ſimiles ſunt inter ſe, excepta hyſſopo. col. 25. in Exodum.

12. Quod quatuor anni Quadrantes inſtituantur juxta os hominum. col. 143. & 142. in Exodum.

13. Dudaim ſive (Mandragoræ vel) Violæ non auxilio ſunt ſterilibus; ſed illis tantùm, quæ difficulter pariunt. col. 62. in Geneſin.

14. Duodecim horæ ſunt tempus noctis; ſi verò aliquid iisdem additur, id ad diem pertinet. col. 342. in Exodum.

15. Cùm Luna nova eſt, ſpiritus maligni in mundo inveniuntur; ſed cùm Luna plena fit, gaudium adeſt. col. 182.

16. Qui in anguſtiis verſatur, nihil videt, quamvis damno affici queat. In Numeros; col. 301.

17. Multa ſunt hominis membra, ſed omnia conſtituunt unum corpus vel hominem. Sic quoque ſe habent omnia vaſa Sanctuarii; & ſic omnia præcepta Legis ad unum pertinent corpus. Unde ſi quis vel unicum præceptum minuit, idem facit ac ſi totam Legem deſtrueret col. 287. & col. 292. in Exodum. Et in Geneſin col. 319.

18. Quomodo in creatione hominis ſupera ſociata ſint cum inferis; itemque in vita ejus. col. 404. in Deuteronomium.

19. Quod duodecim ſint in corpore humano membra, in quibus conſiſtat cultus divinus. col. 352. in Exodum.

20. Tres mundi deſtinati ſunt pro homine, mundus hic ſeparatus; Et hortus Paradiſi annexus mundo ſuperno: & mundus ſupernus occultus & abſconditus. Eodemque modo etiam mundus ſuperior dividitur in tres gradus: ita ut mundus unus ibidem ſit ille, in quo occultus latet Deus Sanctiſſimus atque benedictus; mundus ſecundus autem dicitur Corollæ, in quo illa cognoſcendam ſe præbet; & mundus tertius eſt mundus Angelorum, in quo Deus manifeſtatur, ita tamen, ut ſi eum intueri velint, cum ipſum laudaturi ſunt, iterum evaneſcat; & illi quærant: *Ubi eſt locus gloriæ ejus?* Eodemque modo in hoc mundo eſt homo: juxta illud: Prov. 23. v. 5. *Si volare facies oculos tuos in illum, non eſt* &c. Et huc pertinet illud Gen. 1, 27. *in imagine Dei fecit illum*. col. 302. & 303. in Numer.

21. Mundus conſiſtit in ſpiritu (ſive aëre:) quia ſi hic vel unico momento ceſſaret; animæ non poſſent ſubſiſtere. col. 42. in Exodum.

22. Flamma quæ prodit è lucerna, ſymbolum eſt unitatis Dei ſupremi, qui benedictus ſit. col. 405. in Exodum.

23. Juxta naturam creationis & Scientiam Phyſicam Iris diebus æſtivis videri non poteſt: (dies enim pluviæ dicuntur hyemales; & dies æſtivi, quibus pluvia nulla decidit:) unde quæritur; quomodo illa dici queat ſignum fœderis æterni? vid. col. 214. in Geneſin.

24. Nihil in mundo hominis opera ſic imitari poteſt, quam avis. Sicut enim homo domum extruit, ita & avis; ſicut homo laudat & confitetur Domino ſuo; ſic etiam Avis. col. 530. in Deuteronomium.

25. Loca

25. Loca in mari ſunt diverſiſſima. In quodam enim mari aquæ ſunt claræ; in alio autem aquæ ſunt turbidæ, vel amaræ, vel dulces. Et hanc ob cauſam hæc dicuntur maria. col. 509. in Geneſin.

26. Circa illum mundi cardinem, in quo Sol dominium habet fortius, altiſſimi ſunt montes, & niſi ſerpentes adurentes ibidem invenirentur, mundo non deeſſet aurum optimum, quod in copia ibidem invenitur. col. 529. in Geneſin.

27. Cujus horoſcopus eſt Taurus, dotes habet alias; alias verò cujus horoſcopus eſt aries. &c. col. 72. in Exodum.

28. Quæritur, quare animalia hominem metuant; cùm iſte tamen aſtris æque ſubſit ac illa, & alius pro ſigno habeat taurum, vel arietem, vel Leonem &c. Et reſpondetur, id fieri propter nomen Altiſſimi benedictum, quod in ipſo quieſcit. col. 166. in Leviticum.

29. In pomo bona eſt medicina; & odor; & ſapor; & aſpectus: col. 132. in Leviticum.

30. *Baſiliſcus* ſi aliquis eum aſpiciat, vel ab eo aſpiciatur, ſtatim occidit. col. 206. in Leviticum.

31. Ratio, quare aquæ Maris inferioris ſint amaræ. Col. 238. in Numeros.

32. Deus benedictus unus eſt, non ſicut Unitas numerica &c. col. 103. in Geneſin.

33. Ad omne opus requiritur homo idoneus; quandoque enim adhibetur homo idoneus, per quem omnis benedictio affluit ad negotium illud; quandoque autem contrarium quoque accidit. col. 113. in Levit. Ubi & hiſtoria narratur materiam hanc illuſtrans.

34. Deus Sanctiſſimus atque benedictus literam ט locavit ad dextram; & literam ר ad ſiniſtram: quia à dextra veniunt dies fauſti; & à ſiniſtra dies infauſti. col. 450. in Numeros.

35. Propriiſſimè nox dicitur, à meſonyctio & ultra. col. 79. in Exodum.

36. Nihil manifeſtatur, niſi illi cui debetur. col. 306. in Geneſin.

37. Infans nihil novit donec guſtavit panem hujus mundi. col. 364. in Geneſin.

38. Homo vocatur Rex iſtius mundi. col. 266. in Exodum.

39. Cum mulier ultimò exclamat (in partu,) porta illa perrumpitur, ad quam peccatum cubat, (id eſt, natura, quæ propter peccatum primum clauſa erat, aperitur.) col. 198. in Exodum.

40. Qui quatuor cardines mundi intuetur, idem eſt ac ſi totum mundum conſpiceret. col. 359. in Geneſin.

41. Benedictio è ſupernis minùs non continet, quàm millecuplum de quavis ſpecie. col. 370. in Geneſin.

42. Quicquid in ſupernis eſt, ſimile quid habet inferius: & quicquid inferius eſt, ſimile quid habet in mari. &c. col. 34. in Exodum.

43. Quicquid à genere adverſo provenit, corticum naturam habet, qui ab extra fructum ambiunt, fructuque priores ſunt & citius excreſcunt; deinde autem projiciuntur. col. 193. in Leviticum.

44. De ore aſinæ; de puteo deſerti, & ore terræ (aperto pro deglutiendo Coracho &c.) quod iſta creata ſint veſpera Sabbathi inter Soles. vid. col. 372. in Numeros.

45. Qui-

45. Quilibet opifex dum loquitur, de opificio ſuo loquitur. col. 191. in Exodum.

46. Nulla eſt herba, nec planta, quæ ſuam in ſupernis non habeat ſtellam. Et quædam ſtellæ ſerviunt per totam noctem; quædam per dimidiam noctem; quædam verò parum ſaltem. col. 303. in Exodum.

47. Niſi obtuſæ mentis eſſent homines, cœcique intellectus, ſubſiſtere non poſſent à ſtrepitu horribili quem edit orbis Solaris. col. 343. in Exodum.

48. Septem ſunt firmamenta; & ſic ſeptem terræ hic infra; ſeptem quoque maria; ſeptem flumina; ſeptem dies; ſeptem hebdomades; ſeptem anni; ſeptem annorum heptades; ſeptem quoque millennia mundi. Et Deus Sanctiſſimus atque benedictus in omnibus his ſeptenariis eſt. col. 14. in Leviticum.

49. Quomodo mundus creatus ſit ſub forma imaginis humanæ, ut corpus; cor; cerebrum; &c. habeat. col. 306. in Numeros.

50. Septem ſunt auri ſpecies; de quibus vide latius, col. 136. in Exodum.

51. Cùm dolor vel gaudium exoritur in homine, & ipſe ignorat quid illud ſit; vix eadem tolerare poteſt. col. 151. fol. 38. in Exodum.

TITULUS DECIMUS NONUS.

HISTORIÆ INSIGNES

è Dictis in

GENESIN.

1. Hiſtoria de R. Acha, qui peſtem ſanavit precibus ſuis in pago Tarſa. col. 264.

2. Hiſtoria de R. Elieſer, qui abierit ad R. Schimeon filium Lekonja ſocerum ſuum. col. 192.

3. Hiſtoria de R. Chia & R. Joſe, qui iter facientes pervenerint ad montes maximos. col. 195.

4. Hiſtoria de R. Joſe, qui fuerit apud R. Schimeonem: ubi occupati fuerint explicatione illius dicti: *Et ſanavit altare confractum.* 1. Reg. 18. v. 30. col. 201.

5. Hiſtoria de R. Joſe, quod fuerit apud R. Schimeonem filium Jochai, eumque interrogaverit; quam ob cauſam Deus Sanctiſſimus diluviô perdiderit omnem carnem? Et ſi peccaviſſent homines, an igitur & bruta peccâſſent? col. 214.

6. Hiſtoria de R. Joſe filio Paſi, quod propter factum aliquod hoc nomen adeptus ſit. col. 243.

7. Hiſtoria de morte R. Elieſeris magni 260.

8. Hiſtoria de R. Elieſere, qui conſederit coram Schimeone filio Jochai, eumque interrogaverit: quare non ſcriptum ſit, Deum Abrahamo dixiſſe plurali numerô *Exite*; cùm tamen plures eſſent: ſed ſingulari tantum *Exito*. Gen. 12. v. 1. col. 224.

9. Hiſtoria de R. Schimeone filio Jochai, quomodo conſederit & occupatus fuerit in explicando textu Deut. 21. v. 1. de vitula decollanda. col. 286.

10. Hiſtoria de R. Schimeone, quod iter fecerit Tyberiadem. col. 139.

11. Hi-

11. Hiſtoria pulchra de claudis quibusdam grallatis. col. 126.

12. Hiſtoria de R. Joſe & R. Illai, qui iter facientes occurrerint R. Elieſeri: quodque per ipſos myſterium aliquod in Lege detectum ſit. col. 157.

13. Hiſtoria de R. Elieſere, quod abierit viſitatum R. Jochananem filium Zaccai magiſtrum ſuum: quodque illa dies fuerit neomenia. col. 7.

14. Hiſtoria de R. Chija, qui jejunaverit quadraginta dies, ut videret faciem R. Schimeonis jam demortui; quæ ipſi tamen oſtenſa non fuerit. Unde jejunaverit adhuc quadraginta dies, cumque tandem viderit, cum collegis collegii ſuperni, cumque Meſſia. col. 23.

15. Hiſtoria de R. Abba & R. Elieſere, quos in itinere ſecutus ſit quidam: à quo perceperint myſteria ſumma; tandemque intellexerint, quod eſſet filius R. Hammenunæ ſenis. col. 25.

16. Hiſtoria de R. Chija, qui duris verbis allocutus ſit terram, quod juſti in pulvere ejus abſumendi ſint. col. 23.

17. Hiſtoria de R. Elieſere & R. Abba, qui pervenerint ad montem quendam, ubi rami arborum ſibi invicem allidi cœperint: ipſi verò audiverint vocem quandam admirandam. col. 29.

18 Hiſtoria de Philoſopho quodam, qui à R. Elieſere petierit explicationem dicti illius Jer. 10, 7. *Quis non timeret te, Rex gentium* &c. Quod cum hic explicuiſſet, ille factus ſit proſelytus in pago Schachlaim. col. 34.

19. Hiſtoria de R. Pinchaſo, quod conſidens ſtuduerit in lege, ad littus maris Genetſarath coram R. Rachumai: cui hic dixerit, quod abire debeat quæſitum R. Schimeonem filium Jochai, qui jam exiverit è ſpelunca. Quodque hic cum conſcendere vellet naviculam, viderit duas aves in mari volantes, easque allocutus dixerit, annon vidiſſent aliquid de R. Schimeone Jochaide? Quæ mox accedentes ore ſuô ipſi attulerint tabellam quandam, in qua ſcriptum fuerit: R. Schimeonem Jochaidem exiviſſe. col. 36.

20. Hiſtoria de R. Schimeone, qui incedens per portam (vel ſuburbium) Tyberiadis, viderit quosdam, qui in publico transgrederentur Legem; quique, cùm acriùs eos intuitus eſſet, conjecti ſint in mare. col. 183.

21. Hiſtoria de R. Chija & R. Juda, qui greſſi ſint trecentos paſſus, ſuper oſſe quodam hominis alicujus diluviani. col. 193.

22. Hiſtoria de R. Joſe & R. Chija, qui abeuntes ad montes Ararath, viderint Judæum quendam, qui exierat allatum concivibus ſuis quatuor ſpecies rami palmei ſcenopegitici. col. 96.

23. Hiſtoria de R. Chiskia, qui iter faciens ſecum habuerit puerum quendam, à quo didicerit myſteria Legis. col. 207.

24. Hiſtoria de R. Juda, qui pernoctaverit in diverſorio quodam, & cùm nocte media ſurgeret, ut in Lege ſtuderet, hoſpes autem diverſorii ipſi reſponderet verbis Divinæ Legis in lecto decumbens; hunc inclamaverit, ut è lecto ſurgeret, eò quod ſcriptum ſit Amos 4. v. 12. *Præparate ipſum in occurſum DEI tui Iſraël.* col. 213.

25. Hiſtoria de R. Elieſere, qui inciderit in Judæum quendam ludimagiſtrum antehac,

hac,ſed cui jam ablati eſſent pueri,commiſſique R.Joſe,de pago Chanan: quem adduxerit in domum patris ſui R.Schimeonis.&c.col.242.

26. Hiſtoria de R.Elieſere,& R.Abba,qui cùm veniſſent in pagum Tarſa,nocte mediâ ſurrexerunt,ut in Lege ſtuderent. col. 249.

27. Hiſtoria de R.Joſe,cui dixerit Pater ejus, quod cùm ætatem attigiſſet ſexaginta annorum, in loco quodam certo inventurus eſſet divitias magnas: ipſe verò ibidem librum invenerit egregium col. 290.

28. Hiſtoria de R.Jizchak, qui tranſierit coram viro quodam, qui cum duobus filiis ſuis, ſtuduerit in Lege iturus ad nuptias filii ſui: à quibus ipſe quædam è Lege didicerit tandemque ploraverit,quod ab his ſibi abeundum eſſet. col. 345. 346.

29. Hiſtoria de R. Chija & R.Chiskia, qui ſederint ſub arbore quadam in agro: ubi cùm dormiiſſet R.Chija, eidem apparuerit Elias, ipſi indicans, quod Hieroſolyma & omnes urbes Sapientum mox eſſent deſtruendæ. col. 352.

30. Hiſtoria de R.Chija & R Joſe,qui viderint virum quendam de habitatoribus climatis Arca, qui eos interrogaverit, quô nomine hæc regio appelletur, in qua nos verſamur? ubi ipſi reſponderint: illam vocari nomine Arez ſive terræ. col. 364.

31. Hiſtoria de R. Jizchack & R.Joſe,qui iter facientes inciderint in virum quendam, qui filium ſuum portaret in humeris; cui benefecerint, cibumque dederint; ab ipſo autem quædam è Lege divina didicerint. col. 376. fol. 94.

32. Hiſtoria de R.Joſe,qui ex olfactu herbarum venenatarum in morbum inciderit; à DEO autem per miraculum ſanatus ſit. col. 141.

33. Hiſtoria de R. Elieſere & R. Jizchak iter facientibus: Ubi appropinquante tempore Lectionis; Audi Iiſraël, ſurrexiſſe dicitur R. Elieſer & precatus eſſe preces ſuas; R. Jizchak verò jam oraſſe perhibetur antequam exiiſſet: ubi traduntur rationes pro utraque parte. Item quomodo in montibus illis altiſſimis viderint creaturas admirandas; & R.Jizchak metu correptus ſit: non verò R.Elieſer. col. 403.

34. Hiſtoria inſignis de R.Chija,qui uſque adeò occupatus fuerit ſtudiô Legis, donec facies ejus luceret ad inſtar luminis ſolis: ſciveritque quinam è diſcipulis Legis ſtudium amplexus fuerit in alium,quàm Divinæ gloriæ finem,& pro eo oraverit. 425.

35. Hiſtoria de ſapientibus, qui ſtudium Legis exercuerint. col. 418. 438. 442.

36. Hiſtoria de R.Abba, qui viderit illum hominem,cui duo miracula acciderant, ut è mortis periculo liberatus eſſet: quem interrogaverit,quænam ſint opera ejus? Cui ille reſponderit, neminem unquam ipſum læſiſſe, cum quo non ſtatim reconciliatus fuerit: quodque ſi cum ipſo reconciliari non potuiſſet, ipſe eidem remiſerit culpam, antequam cepiſſet ſomnum; nec unquam in animum ſibi induxerit, eidem nocere. col. 446.

37. Hiſtoria de R.Chija & R.Joſe, qui viderint hominem indutum palliô peniculatô, ſub quo accinxiſſet arma: quodque hic homo inſignis atque pius fuerit. col. 451.

38. Hiſtoria de R.Jehuda, qui dormiens ad portam Tyberiadis in ſomnio viderit excellentiam R.Schimeonis per ænigma quoddam. col. 462.

39. Hiſtoria de R.Joſe & R.Chija,qui viderint hominem quendam ad fluvium,in cujus

jus capite ſederet avis, & coſta quædam in ore ejus, quam comederit & conculcaverit ad deſignandam rem quandam ſingularem. col. 466.

40. Hiſtoria de R. Joſe & R. Jehuda, & R. Chiskia; qui ambulaverint in monte quodam, donec nox ingrueret: ubi ſpeluncam quandam invenerint metuente R. Joſe: ipſi verò noctem diviſerint in plures vigilias, & Legis ſtudium exercuerint.

41. Hiſtoria de R. Jizchak & R. Jehuda, qui inciderunt in ſenem quendam equitantem; qui ſecum habuerit infantem in Lege jamjam informatum; ita ut etiam à ſene illo diſceſſerit, iſtosque ſecutus ſit, ut plura è Lege diſceret. col. 504.

42. Hiſtoria de R. Schimeone, qui in ſpelunca ſedens per Spiritum Sanctum viderit, quod illa die in urbe collapſura ſit domus quædam, duoque Dæmones ibidem emanſuri eſſent. col. 523.

HISTORIÆ INSIGNES

è Dictis in

EXODUM.

1. Hiſtoria de R. Elieſere, qui ſedens in porta Lyddæ intellexerit cantillationem aviculæ cujusdam. Ubi mira invenies de Prophetia. col. 9.

2. Hiſtoria de R. Elieſere & R. Abba, quod inciderint in hominem narrantem ipſis, quâ ratione perveniſſet ad antrum illud, ubi janua ſit in Paradiſum. col. 20.

3. Hiſtoria admiranda de R. Schimeone Jochaide cum diſcipulis, qui per biduum conſederint nihil comedentes vel bibentes &c. col. 24.

4. Hiſtoria de R. Elieſere, qui jejunium edixerit, quod tamen non ſit ſecuta pluvia: ubi deinde accedente R. Akiba ſecuta ſit pluvia, cum admiratione R. Elieſeris. col. 29.

5. Hiſtoria inſignis de R. Elieſere, qui dormiens in ſepulchro quodam viderit & audiverit, quomodo commotum ſit ſepulchrum præ dolore Patris cujusdam ibidem ſepulti, qui ſciviſſet filium ſuum captum eſſe à gentilibus. fol. 7. col. 36.

6. Hiſtoria de R. Joſe & R. Jizchak iter facientibus, ubi ſerpens quidam perſecutus ſit R. Joſen. col. 29.

7. Hiſtoria de R. Jizchak, qui viderit virum quendam ſub arbore dormientem atque ſomniantem, quaſi terra conſternata fuiſſet propter plagas Iiſraëlitarum. col. 29.

8. Hiſtoria de R. Joſe & R. Juda, qui audiverint vocem cervæ mediâ nocte transeuntis, & altâ voce clamantis. col. 69.

9. Hiſtoria de R. Jizchak & R. Juda iter facientibus cum Joſe mercatore quôdam: ubi Joſe mercator viderit mulierem quandam gentilem, cumque ea rem habuerit: Ipſis deinde inquirentibus in proſapiam ejus; ubi inventum fuerit, ipſum rejectitii ſeminis fuiſſe, quoad patrem & matrem. col. 78.

10. Hiſtoria de R. Chija & R. Joſe iter facientibus in deſerto: ubi vir quidam declinare eos juſſerit ab illa via in aliam; quia ibidem plebejus quidam occideret Sacerdotem ſapientem, unde periculoſa hæc via ſit omnibus tranſeuntibus. col. 85.

11. Hiſtoria de paupere quodam, qui fuerit in vicinia R. Jeſa, cui R. Jeſa benefecerit. Item hiſtoria de paupere alio tranſeunte coram R. Jizchako, & habente in manu ſua dimidiam Mæam (qui eſt velor, quaſi crucigeri;) cui R. Jizchak tantùm addiderit, ut Mæam haberet integram. &c. col. 108.

12. Hiſtoria de R. Chiskia, qui viſum à ſe ſerpentem occidere voluerit, cui tamen id non conceſſerit R. Elieſer. col. 120.

13. Hiſtoria de homine quodam colligente herbas ad expellendum ſpiritum immundum habitantem in domo ſua. col. 141.

14. Hiſtoria de R. Chija & R. Joſe iter facientibus cum mercatore quodam, à quo didicerint novas explicationes Legis in pago Chanan. col. 276.

15. Hiſtoria de viro quodam, qui deſiliit è tabulato, ut intereſſet precationi cantionis Angelicæ &c. col. 293. 297.

16. Hiſtoria de R. Elieſere, à quo Gentilis quidam petebat interpretationem dicti illius Proverb. 12. v. 19. *Labium veritatis firmum erit in perpetuum; & ad momentum lingua mendacis*; ubi auditâ explicatione congruâ, gentilis ille factus ſit proſelytus. col. 329.

HISTORIÆ INSIGNES

è Dictis in

LEVITICUM.

1. Hiſtoria de ſacerdote quodam in ſacrificium offerente duos turtures; quos ſacerdos magnus offerre noluerit, quia eſſet ſacrificium pauperis. col. 12.

2. Hiſtoria de R. Schimeone, qui viderit ſolem aliàs clarum ter occultari: quodque idem ſerpentem viderit ore apertô pulveri terræ inhiantem: unde intellexerit, pœnam inſignem imminere habitatoribus terræ: quam precibus ſuis averterit. col. 23.

3. Hiſtoria de R. Chija & R. Joſe videntibus volatile quoddam ante ſeſe repens: quâ occaſione liberati ſint à prædonibus inſectantibus eos. col. 34.

4. Hiſtoria de R. Elieſere è Cappadocia Lyddam eunte unà cum R. Jeſa, & R. Chiskia, &c. ubi iiſdem occurrit quidam tres ramulos myrteos habens olfactûs gratiâ, in memoriam trium Patriarcharum. col. 60.

5. Hiſtoria de R. Elieſere, qui iter faciens incidebat in R. Pinchaſum filium Jair, cujus aſinus rudebat ob ſerpentem pedi ejus circumvolutum; quia illâ die tranſierat per locum aliquem immundum: cùm R. Pinchas interim in Lege occuparetur. col. 62.

6. Hiſtoria de R. Juda & R. Jizchak, quibus occurrebat puellus quidam filius R. Seiræ de Ramin, à quo multa diſcebant è Lege Divina. col. 67. 68.

7. Hiſtoria de R. Chia & R. Abba, qui mediâ nocte videbant ſtellam quandam ter ſupprimentem ſtellam aliam, ut fulgor hujus occultaretur. Quod ſignum erat eôdem tempore DEUM Sanctiſſimum ingreſſum eſſe in Paradiſum, ut converſaretur cum juſtis. col. 77.

8. Hi-

8. Hiſtoria de R. Chija & R. Joſe, qui iter facientes occurrerunt cuidam, cujus facies vulneribus plena eſſet: à quo multa diſcebant è Lege.

9. Hiſtoria de R. Jizchak, qui advenerat ad ſpeluncam Seroniam, ubi offendebat virum quendam cum filio ſuo ægro, ligatô ſuper aſino qui ad antrum illud Seronium (à Magis opem imploraturus) acceſſerat: ſed à fumo hinc exeunte occidebatur. col. 91. fol. 14.

10. Hiſtoria de R. Chija, qui inveniebat duos viros in ſpeluncis petræ ſedentes, & dicentes verſum illum: Pſal. 48. v. 1. *Magnus Dominus & laudatus valdè &c.* quem verſiculum explicabant; ita ut multa ab illis diſceret. col. 100.

11. Hiſtoria de ſociis, qui acceſſerant ad R. Schimeonem, cùm pluviâ opus eſſet, & ab ipſo didicerint novas quaſdam explicationes in dictum illud: Ecce quàm bonum & quàm jucundum. col. 105.

12. Hiſtoria de R. Chiskia & R. Jeſa; ſedentibus in loco deſerto; R. Jeſâ volumen Legis manibus tenente, ubi apertum ſit ſepulchrum quoddam &c. col. 27. vid. etiam col. 489.

13. Hiſtoria de R. Elieſere ſedente apud ſocerum ſuum, ubi tranſibat vir quidam alterô oculô privus &c. col. 172.

14. Hiſtoria de R. Schimeone ſociisque videntibus ſerpentem pugnantem cum baſiliſco ambobus morientibus, ne homo quidem ab iis læderetur. col. 206.

15. Hiſtoria de R. Chija & R. Joſe, quibus in itinere occurrebat vir quidam, qui per triduum nil comederat, paululum panis ab iis petens: ubi è duobus quibuſdam aliis ibi etiam præſentibus alter prior ipſi porrexerit panem: cui propterea magnum acciderit miraculum, ut è magna liberaretur pœna. col. 213.

HISTORIÆ INSIGNES,
è Dictis in
NUMEROS.

1. Hiſtoria de R. Elieſere & R. Joſe & R. Jizchak ad montem Cardoniæ. col 282.

2. Hiſtoria de R. Jecheskiel & R. Joſe, qui offendebant ſapientem quendam, à quo multa diſcebant è Lege, qui tamen innoteſcere nolebat, donec ipſi intelligerent, quod ablegatus eſſet ad R. Schimeonem Jochaidem. col. 299. 300.

3. Hiſtoria inſignis, quod DEUS Sanctiſſimus aves quaſdam deſtinaverit, quæ R. Pinchaſo filio Jair, & R. Schimeoni Jochaidæ (ſedentibus in campo & ſtudentibus) umbram facerent, quas cùm alloqueretur R. Pinchaſus, ne ſibi moleſtiam parerent; Deus tres illis parabat arbores, fontemque ſub illis. col. 372.

4. Hiſtoria de R. Illai & filio ejus, qui ingreſſi in ſpeluncam quandam miranda viderint de Paradiſo & ſede Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax, & Bezaleele. col. 308. 309. 310.

5. De R. Pinchaſo occurrente Arabibus quibuſdam, qui ipſi narraverint miracula quædam, quæ in campo illo vidiſſent. 370.

6. Hiſtoria de R. Elieſere & R. Abba, ſuper quibus cum ſurgerent, ut in Lege ſtuderent, umbra quædam apparebat, diſcedens iterumque accedens; quæ erat umbra R. Pinchaſi filii Jair. col. 402. 404.

7. Hiſtoria de R. Elieſere, cui gentilis quidam propoſuerit tres quæſtiones. col. 406.

8. Hiſtoria de R. Pinchaſo filio Jair, qui cum iter feceret è Cappadocia Lyddam, aſinum ſuum de loco amovere non poterat, donec accederet R. Schimeon. col. 407.

9. De rana quadam, quæ increpuerit Davidem Regem, quod ſeipſum appellâſſet pium. col. 409.

10. Hiſtoria de R. Pinchaſo, qui viderit aquilam roſam ore tenentem, quam projiceret inter ſocios. col. 426.

11. Hiſtoria de Rabh Hammenuna & ſociis ejus captivatis in palatio Regis cujusdam, ubi accedens Elias effregerit palatium, morientibus quadraginta quinque dominis, & eductô R. Hammenunâ ſociisque in vallem Eno, ubi illos cibaverit pane & aquâ, cùm per triduum nihil comediſſent. col. 273.

12. Hiſtoria de R. Mari & R. Jizchak, qui diverterant apud mulierem quandam, cui filius eſſet tenellus, à quo multa didicerunt myſteria Legis. col. 485.

13. Hiſtoria de R. Elieſere, qui ſtudium Legis tractaverit præſente Gloriâ Divinâ. col. 410.

14. Hiſtoria de R. Schimeone, cui occurrebat Elias ipſi indicans, quod DEUS Sanctiſſimus in cœlis verba quædam Legis explicaſſet juxta mentem ejus. col. 446.

15. Hiſtoria de R. Jizchak ægrotante, quem R. Juda & R. Jeheſchua invenerint ridentem in ſomno: ubi interrogatus reſponderit: ſe vidiſſe præmium illorum, qui ſeipſos traderent pro ſanctitate Nominis Divini. col. 510.

16. Hiſtoria de R. Elieſere & R. Acha, videntibus hominem quendam obvolutô capite labia ſua moventem, qui ab ipſis ſalutatus, nihil reſponderet, ita ut pro ſtulto haberetur, à quo tamen myſteria quædam Legis didicerint. col. 512.

17. Hiſtoria de R. Joſe, de Pekiun, quem cùm mortuus eſſet, reſtituebat filius ejus minor, per preces quasdam è Deut. 22. v. 6. col. 378.

18. Hiſtoria inſignis de obitu R. Schimeonis Jochaidæ, poſt conventum in area minore. col. 592. fol. 140.

19. Hiſtoria de R. Chija, qui ſeptem dies jejunaverit, ut intelligeret verba illa Jeſai. 49. v. 15. Nunquid obliviſcetur mulier lactentis ſui, à miſerendo filii uteri ſui? &c. quem oblitus erat; ubi cum adiret interrogaturus R. Schimeonem, eidem occurrerit R. Jizchak, eumque commonefecerit. col. 578.

20. Hiſtoria de R. Elieſere, quod à mercatore librum quendam medicum acceperit, & per totum annum retinuerit; ubi cum perveniſſet ad myſteria quædam Bileami, in ſomno dictum ipſi fuerit, quid tibi in limitibus alienis? Ubi & alia ſuperadditur hiſtoria de medico quodam, qui ſciverit, quisnam ægrorum ſuorum ſanitatem recuperaturus, & quisnam moriturus eſſet: quibus etiam oſtenderit viam Domini, cui ſit benedictio! col. 580.

FINIS.

PARTIS PRIMÆ

Tractatus Secundus,

quæ eſt

INTRODUCTIO

pro meliori intellectu

LIBRI SOHAR.

E Scripto R. Naphthali Hirtz, F. R. Jaacob Elchanan;

quod vocat

VALLEM REGIAM.

INTRODUCTIO
pro meliori Intellectu
LIBRI SOHAR
E Scripto R. Naphthali Hirtz, F. Jaacob Elchanan,
quod vocat
VALLEM REGIAM.

SECTIO PRIMA
De Mundo Infiniti primo.

Ubi notetur, quod omnes Digreſſiones, expreſſæ ſint lineis retractis, ad diſtinctionem materiæ principalis.

Cauſa Creationis impulſiva.

§. 1. BEnedictum ſit Nomen ejus ſanctum. Antequam eſſet quicquam, voluntate ſuâ ſimpliciſſima proponebat ſibi Mundos condere. Non enim datur Rex ſine populo, ſicut ſcriptum eſt Prov. 14, 28. *In multitudine populi conſiſtit decor Regis.* Et hæc quoque eſt natura Boni, ut benefaciat: Quod ſi autem mundus non foret, cui benefacere poſſet?

Locus replens omnia ante Creationem.
Lucis locus & operatio.

§. 2. Illo autem tempore locus non erat vacuus pro mundis, proque ſeptem terris infra ipſos locatis; (ab illis enim ulteriùs deſcendendo iterum Infinitum ſequitur.) Omnia enim plena erant Luce ſubſtantiæ ejus, qui Benedictus ſit! quam determinatè locaverat in medio ſui, & ex cujus partibus & in qua poſtmodum complicationem inſtituturus erat.

Agentis liberrimi prima ante Creationem operatio.
Lucis intrinſecæ evacuatio atq; compreſſio pro ſtatione Mundorum.

§. 3. Quid tùm egit בעל הרצון liberrimum illud Agens? Dimenſus eſt æſtimatione ſuâ intra ſubſtantiam ſuam, quæ benedicta ſit! latitudinem & longitudinem circuli cujusdam evacuandi, ubi foret ſtatio mundorum ſuprà dictorum: illamque Lucem, quæ intra circulum hunc, compreſſit, complicavitque quandam ejus partem, veluti cùm quis colligit atque conduplicat veſtem ſuam (nudandô ſe:) illamque Lucem elevavit in ſublime, atque ſic relictus eſt locus primâ Luce vacuus.

§. 4.

§. 4. Non tamen omnimodo (evacuatus eſt locus iſte luce ſuâ:) veſtigia enim Lucis primæ in loco ſuo perſiſtebant, nec inde recedebant: juxta myſticum illud Rabbinorum noſtrorum bonæ memoriæ: Non dimota eſt Schechinah, donec imprimeret veſtigia. Et ſic alibi dixerunt Rabbini noſtri bonæ memoriæ: Sanctitas prima eſt ſanctitas moderna, & ſanctitas temporis venturi. Omnis enim lux ſancta, quamvis diſcedat è loco ſuo, illô tamen in loco ſua relinquit veſtigia. Ea tamen non omnimoda.

§. 5. Atque hæc eſt compreſſio prima intra lucem ſcil. ſubſtantiæ ejus inſtituta: inque ſpatio hoc circulari poſtmodum omnes collocati ſunt mundi; ita ut ipſe circulus hic locatus eſſet intra lucem ſubſtantiæ ejus, quæ benedicta ſit! Et hoc eſt myſterium illud, quod ſcriptum eſt. Exod. 33, 21. *Ecce locus mecum.* In quem locum ſic commentati ſunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ: Ipſe eſt locus mundi, non verò mundus eſt locus ejus. Et propterea dicitur: *Jeſ. 44, 6. Ego primus & ego poſtremus*, i. e. Summum circuli & imum circuli atque ſphæræ: *Et præter me non eſt Deus*, i. e. in medio: nempe in ipſo circuli medio exiſtebat lux ſubſtantiæ ejus, qui benedictus ſit! quæ eadem quoque erat ex parte poſtica circuli, & à duobus lateribus ejus, nec minus ſupra & infra circulum. De hoc diſſerunt Rabbini noſtri bonæ memoriæ: Ne percontetur homo, quid ſit antrorſum, & quid retrorſum. Hinc patet, in ſpatio illo, in quo nunc omnes locati ſunt mundi cum interſtitiis ſuis, cumq; ſpatio vacuo mundi hujus, primùm ſubſtitiſſe ipſam ſubſtantiam ejus, qui benedictus ſit! atque omnia fuiſſe ſancta.

Poſitio mundorum intra circulare Lucis ſpatium.

Lux ipſa in ipſo circuli medio, nec minùs ſupra & infra ipſum, atque etiam à duobus ejus lateribus.

§. 6. Adam primus autem peccato ſuo; cùm ſcil. addictus eſſet cultui alieno, polluit ſpatium iſtud, ſicut dixerunt Rabbini noſtri bonæ memoriæ: Adam primus triplici transgreſſione peccavit, nimirum illicitô concubitu, & idololatriâ, & profuſione ſanguinis.

Culpa Adami primi polluens locum iſtum ſanctum.

§. 7. Myſterium autem ita ſe habet: Finitô opere Creationis, cum Sanctus ille Benedictus creaviſſet bonum atque malum in mundo, juxta id quod dicitur: Jeſ. 45, 7. *Qui facit lucem & creat malum*; malum occultum erat admodum: non aliter ac cùm lucerna quædam intra oleum ardet, eò quod ellychnium in ipſum vaſculum immiſſum eſt; ita ut flamma non ardeat nec luceat extra, ſed in illo. Atque ſic malum non poterat generandô prodire, niſi mediante peccatô Adami primi. Unde Rabbini noſtri bonæ memoriæ dixerunt: Adamum primum generâſſe dæmones & Spiritus, & ſtriges; quod intelligendum de peccato ejus, quod multiplex fuit, ſicut exponam ſuô locô, auxiliante Sanctô illô Benedictô & Schechinâ ejus.

Mali occulti manifeſtatio facta per culpam Adami primi.

Culpæ Adami primi effectus.

§. 8. Quia igitur Adam primus licentiam dedit 70. Principibus populorum, illisque diſtribuit terras ſuperiùs & inferiùs, contaminavitque ſpatium exterius: nonne fas eſt, ut rem iſtam reſtituant filii ejus? id eſt: Nos Iſraëlitæ. Nos enim populus ſumus ſanctus, juxta id, quod dictum eſt Deut. 7, 6. *Quia populus ſanctus tu Domino Deo tuo:* adeoque nos oportet reſtituere iſta, mediante halitu Legis & præceptorum, (quem ex ore emittimus his ſtudiis incumbentes;) in exilio noſtro omnium locorum, ut locum demus throno Gloriæ ejus, utque Schechinah quieſcat in omni loco. Atque ſic etiam myſteriô precum ritè diſponimus aliquid de Sanctuario, quamvis parum, ut attrahamus veſtigia ſancta ex umbella illa tenui, quæ ſuperiùs eſt in cœlo ſuper domo Sancti Sanctorum, quæ Hieroſolymis de ſanctitate ſuperſtes eſt, etiam deſolationis tempore. Sic etenim etiam tempore Jacobi Patris noſtri, ſuper quo pax! quamvis nondum extructa eſſet domus Sanctuarii, tamen dicitur: Geneſ. 28, 17. *Non eſt hic, niſi domus DEI, & hæc porta cœli*; nimirum pro halitu precum, & pro animabus, quibus transmigrandum eſt per ſpatium mundanum illuc usque; ibi enim ſurſum aſcendunt per portam iſtam.

Transmigratio Jiſraëlitarum ex hoc ſpatio mundano ad alterum.

§. 9. Atque ita reſtituitur ſpatium externum, ſicut innuitur his verbis: *Et cùm oraverint via terræ eorum.*

Reſtitutio ſpatii mundani externi. 2. Par. 6, 38.

§. 10. Et quia in diebus Meſſiæ ſpatium externum purificabitur usque ad finem ſuum; hinc Rabbini noſtri bonæ memoriæ dixerunt: Domûs aggregationis & domûs ſtudiorum fixæ erunt in terra Iſraël: id eſt, eâ erunt ſanctitate, quâ terra Iſraël. Unde etiam in Midraſch dicitur, terram Iſraëlis tàm magnam fore, ac totus eſt mundus.

Terræ Jiſraëliticæ duratio atque amplitudo usque ad finem mundi.

Senſus loci (Exo. 33, 21.)

§. 11. Mens autem loci ſupra citati: (*Ecce locus mecum, & ſtabis ſupra petram. Et erit, cùm tranſierit Gloria mea &c.*) hæc eſt: *Ecce locus mecum*, i. e. in medio mei locati ſunt omnes mundi, quos creavi. Poſſibile autem eſt, ut Sanctitas promicet per ſpatium illud, utque reducantur veſtigia (lucis originariæ) in ſtatum priſtinum.

Reductio veſtigiorum poſſibilis in ſtatum priſtinum.

§. 12. Et propterea ne mireris, quod manifeſtem Gloriam meam in *deſerto* hoc *magno atque terribili ſerpentis adurentis, & ſcorpionis, & loci ſiticuloſi, in quo non ſunt aquæ:* Deut. 8, 15. quæ omnia ſunt patres patrum impuritatis, ſicut dicitur Lev. 16, 16. *Ego Dominus commorans cum eis in medio immunditiarum eorum.* Et in manu mea eſt (facultas) cogendi omnes poteſtates impuritatis, faciendique è malo bonum. Omnis enim intentio Sancti illius Benedicti circa iter ipſorum in deſerto ea erat, ut faceret è malo bonum, adeoque reſtitueret ſpatium iſtius circuli cum omnibus 70. terris.

Benedicti clementia ac ſapientia in tolerando malo.

§. 13.

§. 13. Et ſanè in deſerto meritò debilitandæ erant vires illorum: ſicut in Sohar dicitur Sect. Trumah: Punctum polare atque *centrum* totius exercitûs immunditiei eſſe in deſerto, in quo *ſerpens adurens & ſcorpio:* & ibi quieſcit Lilith (lamia nocturna.) Ex ſententia R. Jehoſchuæ filii Levi autem ibidem locus eſt dæmonum, ſpirituum & Lilith, ibidem habitantium. Per ſingulos illos 40. annos, à quibus Jiſraëlitæ ambulabant in deſerto princeps deſerti ante ipſos incedebat, ligatus atque vinctus ad inſtar hœdi; ita ut pœnis ipſum mulctarent pro lubitu ſuo.

Impuritatum debilitatio in deſerto.

Principis deſerti potentia ſufflaminata.

§. 14. Autor autem hujus reſtitutionis erat Moſcheh Magiſter noſter, ſuper quo pax! qui erat revolutio Sethi & Hebel, ut tegeret nuditatem Patris ſui, Adami ſcil. primi, adeóque mederetur peccato ejus conſummatiſſi &c.

Reſtitutionis in deſerto autor Moſcheh.

§. 15. Et niſi prolapſi eſſent ad cultum alienum Jiſraëlitæ, facientes vitulum, & attrahentes hoc modo poteſtates immunditiei hôc in deſerto: non amplius poſtea fuiſſet exilium, ſanctitasque externi ſpatii fuiſſet reſtituta, ſicut in diebus ſeculi, inque annis prioribus.

Cauſa exilii Jiſraelitarum in deſerto, cultus vituli.

§. 16. Sed peccatum Adami primi & generationis deſerti, in cauſa fuit, ut corrumperetur vacuum hoc externum. Atque ibidem decretum prodiit ex ore Sancti illius Benedicti de reliquis exiliis omnibus; ſicut ſcriptum eſt Pſal. 106. v. 20. 26. *Et mutaverunt gloriam ejus in ſimilitudinem bovis comedentis herbam. Et elevavit manum ſuam ſuper eos, ut faceret eos cadere in deſerto: & ut cadere faceret ſemen eorum inter gentes, & diſpergeret eos in terras &c.* Donec miſerebitur noſtri, qui fecit nos, atque effundet ſuper nos Spiritum ex alto, utque ſolamen fiat, nobis per Meſſiam filium David ſubigendô totum mundum ſubactione multorum, quorum ſunt 60. myriades: Et per illum & per manus Angelorum, quorum etiam 60. myriades, dilatabitur terminus Sanctitatis, ſicut dicitur: Jeſ. 54, 2. *Dilata locum tentorii tui.* Et ſicut ait Sohar Sect. Pekude ſuper textum Exod. 40, 18. *Et erigi fecit Moſes tabernaculum &c.* Vid. ibid. Propterea orabat David Rex, ſuper quo pax. Pſal. 82, 8. *Surge Deus, judica terram, quoniam Tu hæreditabis omnes gentes.*

Peccatum Adami primi & peccantium Jiſraelitarum in deſerto cauſa corruptionis vacui externi.

Cauſa finalis exilii Adami primi hodiernorumque Iſraelitarum, hujusq; proficuus effectus.

17. Quinimò etiam Adam primus ejiciebatur ex horto Eden, ut reſtitueret ſpatium externum halitu Legis & opere præceptorum. Nec minùs in exilio noſtro idem fieri incepit in omnibus terris iſtis. Et hanc ob cauſam per Samaritanos, exiliô mulctatos, quod non eſſent ſtudioſi Legis, non reſtituenda eſt atque ſanctificanda niſi pars una è mundo; Nos verò filii Jehudah & Benjamin, cùm Legis ſtudioſi ſimus, quotcunque egreſſi ſumus ex Hieruſalem, diſperſi ſumus foràs, ut medeamur ſpatio omni-

Exilii Jiſraelitarum & Samaritanorum conditio longè diverſa.

omnium terrarum in tribus partibus reliquis; utque educamus exinde ſcintillas puritatis; & Klippoth (cortices) ſint ſacrificia mortuorum, & ſpatium Infiniti redeat in ſtatum priſtinum, & omnia ſancta fiant per anxietates exilii habitumque Legis & precum atque præceptorum, donec veniat tempus viſitationis, de quo dictum eſt l. c. *Surge Deus, judica terram, quia tu hæreditabis omnes gentes.* Et hunc in finem ſanctitas terræ Jiſraël totum abſorbebit mundum, & ſpatium mundi ſanctum erit, juxta id, quod dicitur: Jeſ. 25, 8. *Abſorbebit mortem in æternum.* Unde Sohar ait Sect. Pekude: Quoniam abſorbebitur pars adverſa, id eſt, locus partis adverſæ.

Terminus ac finis ignominiæ, quam hodie ſuſtinent Iſraelitæ à gentib9.

§. 18. Atque tunc ratio non erit cur populi ſuſcitentur & objiciant Iſraëlitis, dicentes: Raptores eſtis. Unde Rabbi Iſaac in Midraſch dicit: non opus eſſe, ut Lex incipiatur alibi, quàm in loco illo: Exod. 12, 2. *Menſis iſte vobis caput menſium erit &c.* Et reſponſio eſt: Pſal. 111, 6. *Potentiam operum ſuorum annunciavit populo ſuo.*

Potentia operum Benedicti quid.
Myſterium mundi veſtimenti, elevatæque lucis ſubſtantiæ Benedicti.

§. 19. Atque hoc eſt myſterium mundi veſtimenti, elevatæque lucis ſubſtantiæ ejus; In hoc enim creavit locum vacuum & inanem. *Et per hoc annunciabit populo ſuo, ſe daturum eis hæreditatem gentium*, quæ eſt ſpatium hoc extramundanum iſtius circuli, quod primò ſanctum fuit, à populis autem raptu occupatum eſt.

Spatium mundi extraneum prophanatum à gentibus occupantibus.
Demonſtratio injuſtæ ignominiæ.

§. 20. Hinc patet, falsò Iſraëlitas vocari raptores, cùm è contrario illi raptores ſint: Hæreditas enim eorum provenit ex *potentia operum ejus.* Hoc enim fuit Hiuli [materia prima,] & potentia nondum in actum deducta, quod evacuavit locum pro mundis; & ex illo factum eſt ſpatium extra mundum, ex quibus poſtmodum prodiit *hæreditas gentium.* *Opera* enim Sancti illius Benedicti, qui ſunt mundi, nondum erant creati, ſed adhuc in potentia valdè remota: Potentia autem illa remota erat locus iſte vacuus.

Potentia operum Benedicti quid.
Loci vacui pro mundis creatio non fuit abſq; aquis fœmininis.

§. 21. Vel etiam dici poteſt, ex hac ratione id vocari *potentiam operum ejus*, quod illô tempore, quô elevabat lucem ſurſum, ut conderet locum vacuum pro mundis, nondum eſſent in mundo aquæ fœmininæ. Fieri autem non poteſt, ut ulla fiat elevatio ſine aquis fœmininis, quæ ſunt ſuſcitatio inferiorum, (ſicut cùm fœmina ſeminis ſui, quod per aquas intelligunt, pruritu exuſcitata marito blanditur, & illum ad prolificationem provocat.) Tum enim nondum erant juſti in mundo.

Potentia operum Benedicti quid.
Benedictus

§. 22. Contentus autem erat Benedictus ille cogitatione atque idea ſua, qua ſibi juſtos concipiebat: juxta id, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Jiſraëlitæ objectum fuerunt cogitandi. Et alibi dicunt: Cum

Cum animabus Sanctorum conſilium iniit Sanctus ille Benedictus, creavitque mundum. Propterea autem voluit juſtorum ideam ſibi proponere, quoniam finis operis penes ipſum eſt initium cogitationis: Tunc ergo in idea ſibi proponebat, quomodo futurus ipſi eſſet populus ſanctus.

creaturus mundum, juſtos futuros habebat pro objecto.

§. 23. Et in hoc conſiſtit myſterium horum verborum: *Potentia operum ejus*, quod per id intelligantur juſti, tunc cùm adhuc eſſent in potentia, nec adhuc prodiiſſent in actum. Potentia igitur ipſorum remota objectum fiebat cogitationis ejus, id quod ipſi erat locô aquarum fœmininarũ Per hanc igitur ideam juſtorum fiebat elevatio hęc (lucis); & hæc ipſa elevatio, per quam creabatur locus vacuus, vocatur *Potentia operum ejus.*

Aquæ fœmininæ fuerunt idea atque cogitatio de juſtis futuris.

§. 24. Ubi autem *annunciavit illis?* Cùm dicit: Gen. 1, 1. *In principio creavit DEUS*; ubi ſenſus eſt, mediante principiô hôc, quod eſt ſpatium circuili, qui dicitur ראשית Reſchith, principium, cum fuerit ante reliquas creaturas omnes atque mundos. *Creavit DEUS cœlum & terram*: quaſi dicat: Illud cœlum & illam terram creavit intra ſpatium hoc: Vocula enim את conſignificat expanſionem cæterorum mundorum, ex quibus expanſi ſunt cœlum & terra.

Spatium circuli internum fuit principium creationis mundorum, ex quibus cœli & terra.

§. 25. Vox בראשית tamen aliud quid etiam connotat, nempe Iiſraëlitas, qui vocantur principium, quoniam cùm venirent ipſi in mentem, ſpatium mundi hujus creatum eſt: id quod etiam vocari poteſt *Potentia operum ejus, de quo ſuprà.* &c.

§. 26. Nec objicias ore perturbatô: Annon totum ſpatium externum reſtituetur? Quare tantum Synagogarum mentio fit? Nimirum halitus precum ex iſtis prodiens ad infirmandas immunditiei poteſtates extenditur in ſanctitate ad ſubigendum reliquum terræ illius ſpatium: Et quoniam ille hujus rei cauſa eſt, hinc fit, quod Synagogarum facta eſt mentio. Multò magis autem id dici poterit de Lege.

Halitus precum Iſraeliticarum & Legis obſervatio cauſa ſunt ſubactionis immunditierum in ſpatio reliquo.

§. 27. Quinimo & Gehenna extinguetur aliquando, & hortus Eden illius locum occupabit, juxta id, quod dicitur: Jeſ. 30. 33. *Diſpoſita eſt ab heri Tophteh, etiam ipſa Regi parata eſt*: Fuit enim primitùs Sanctitas Regis & ſpatium ſanctum; atque adeò futuris temporibus ad Sanctitatem iterum revertetur, eritque Sanctitas Regis ſicuti quondam, & ab initio. Et hinc intelliges, quid ſibi velint verba illa in Tractatu Peſachim capite 4. ubi quæſtio movetur de Gehenna his verbis: Ignis Gehennæ autem veſpera Sabbathi creatus eſt. Didicimus autem in Barajetha, ſeptem res creatas eſſe, antequam conderetur mundus, quæ ſunt Lex, Converſio, Hortus Eden, & Gehenna, & thronus Glorię, & domus Sanctuarii, & Nomen Meſſiæ &c. Et Gehenna quidem, quia ſcriptum eſt l. c. *Diſpoſita eſt ab heri Tophteh.* Mox tamen mutatur ibidem ſententia, dicendo: Cavitas, quæ creata fuit, antequam crearetur mundus, cum igne ejus, veſpera Sab-

Succeſſio horti Eden in locum Gehennæ extinctæ. Verborum in Tract. Peſachim c. 4. expoſitio.

bathi creata eſt. Et docet Barajetha, R. Joſe inquit: Ignis, quem creavit Sanctus Ille Benedictus inter duo Sabbatha, non extinguitur in æternum: Dicitur enim *Jeſ.66,24. Et egredientur & videbunt cadavera virorum prævaricantium in me, quia vermis eorum non morietur, & ignis eorum non extinguetur.* &c. Cavitas autem antequam crearetur mundus, & ignis ejus inter duo Sabbatha. Hæc ibi: Ubi conſiderandum, quare diſtinguat Doctor de Gehenna loquens inter cavitatem & inter ignem ejus; & quare id non faciat de Horto Eden loquens: Et ex noſtra ſententia reſponderi poterit: Quod, antequam conderetur mundus, cavitas inferni fuerit ſancta: Et omnis quidem locus, qui mundus dicitur, compoſitus eſt ex bono & malo; tùm verò nihil adhuc mali erat in mundo: idcirco rationem adducit ex textu: Jeſ.30,33. *Diſpoſita eſt ab heri Topheth, etiã ipſa Regi præparata eſt,* ſicut diximus. Et propterea dicitur *Pſal. 84,7. Tranſeuntes in vallem fletus fontem ponent eam.* Id eſt; Maligni in lamentatione ſua flebili, cùm dicent: Moſes eſt veritas, & Lex ejus eſt veritas; ibidem quaſi fontem facient fluentem. *Ez. 47,1,2. ſub limine domus* tempore venturo, qui aſſervabitur ad mundificandum, ut undæ menſtruatæ: Sic inundabunt fletu ſuo locum Gehennæ; hinc etiam additur: *Pſal. 84,7. Etiam benedictionibus operietur docens.* Et hortus Eden abſorbebit locum Gehennæ: atque ibi erit locus choreæ (de hoc inquit R. Elieſer in fine Taanijoth: Futurum eſt, ut DEUS Sanctus Benedictus paret locum choreæ juſtis, DEO ipſo inter ipſos conſidente in Paradiſo, & unusquisque digito ſuo monſtrabit dicens: *Ecce iſte eſt DEUS noſter, in quem ſperavimus, & ſervavit nos* &c. Jeſ. 25,9.) juſtorum, cùm illuc veniet filius David, ut reſtituat iſtam. Et tunc pulvis erunt ſub plantis pedum juſtorum, quoniam infra ipſos erunt: Super iſto pulvere autem non incedent calceis; quia terra ſancta erit Domino Exercituum DEO Iſraël. Et propterea inquit David Rex, ſuper quo pax! qui ipſe erat anima Adami primi, eamque reſtituit, & reduxit Coronam in priſtinum ſtatum: *Pſ. 141,10. Cadent in retia ſua impii, ſimul ego donec tranſeam*, ſcilicet in Gehennam ad purificandam illam. Et propterea Poëta ait; Zemach vir, Zemach nomen ejus, Ille eſt David ipſe de ſe ipſo vaticinans & dicens &c. Et Jecheskeel quoque ait: Ezech. 34,24. *Et David ſervus meus erit Princeps ſuper eis in æternum.* Quòd autem dicit R. Joſe, Gehennæ non fore extinctionem עלמין in ſeculum; non ſic intelligendum, quod non ſit deſitura nec extinguenda: ſed vox עלמין denotat omne tempus, quo duraturus eſt mundus iſte, tamdiu non eſt diſtinguendus infernus: Cùm autem vaſtaverit Sanctus Benedictus ille mundũ hunc, & è medio ſuſtulerit malum, & omnia erunt Sabbathum, & quies in vitam perpetuam; tunc quoque deſtruetur infernus, & impii non ſupererunt amplius, nec incaleſcent fervore tranſgreſſionum:

Diſtinctio inter cavitatem Gehennæ & inter ignem ejus.

ſionum: iſtæ enim revera ſunt aquæ fœmininæ pro incendio ignis ve- „
hementiſſimi gehennalis. Et tunc locum inveniet textus ille: *Pſal.* 104, „
35. *Conſumentur peccatores de terra, & impii ultra non erunt, Benedic anima mea Domino, Allelujah.* Atque tunc planè reſtituetur Nepheſch David, quæ eſt Nepheſch Adami primi; unde inquit, *Nepheſch mea benedic Domino*: perfecta enim erit reſtitutio Nepheſch ejus.

28. Omnes enim animæ dependebant ab Adamo primo, & poſtquam ipſe eas peccato ſuo corrupit, ipſe quoque easdem reſtituere tenetur. Et hoc eſt quod dicũt Magiſtri noſtri bonę memorię! in tract. Sanhedrim cap. חלק: Non venit filius David, donec conſumentur omnes animæ, quæ in corpore Adami primi fuerunt: Ab ipſo n. omnes dependent, ut reſtituantur. Et hoc eſt, quod dicitur *Jeſ.* 59, 20. *Et veniet ad Sion Redemptor & ad redeuntes ab iniquitate in Jacob, dixit Dominus.* In quibus verbis literæ initiales vocum גואל ולשבי פשע conſtituunt vocabulum גלף, ſicut diximus; ipſi enim incumbit reſtituere eas.

Reſtitutio animarum dependet ab Adamo primo.

§. 29. Sed hæc ſufficiunt ad excitandum corda ſapientum Iſrael ſuper „
ſpatio hoc, ex quo multæ ſectiones & myſteria legis prodeunt. Audiat „
Sapiens & addat doctrinam omnemq; perfectionem circa ſenſum capitis „
hujus, ut detur intelligentia contemplativa illis, qui non invocant princi- „
pium illud Emanativum omnium; quod circumdat circulum & ſphæram „
hanc, cui litera competit nulla, nec ulla ſimilitudo, nec aliquod nomen è „
Nominibus ſanctis, ac terribilibus, per quæ manifeſta fiunt opera ejus: „
Mundi autem ſunt nomina exhibita ſuper charta ſubſtantiæ ejus Benedictæ; ſinguli magis ſemper magisque remoti ab illo. „

Mundorum deſcriptio.

§. 30. Mundi autem iſti facti ſunt è veſtigiis relictis, de quibus ſuprà. Principium enim emanativum omnium, collegit veſtigium in puncta minuta; & ex 100. punctis facta eſt litera una, ſicut docebimus: in illis enim omnibus „
vita eſt, conſiſtuntque è Luce ſubſtantiæ ejus, qui benedictus ſit: *Nam in luce* „
faciei Regis vita eſt. Prov. 16, 14. „

Mundi è quibus facti ſint?

§. 31. Et propterea Elijahu inquit in Tikkunim: Tu unus es, & non in numero, nec ſignum, vel ſimilitudo ulla tibi. Unde apparet, quod Lux Principii Emanativi omnium ſigno nulli nullique ſimilitudini ſubjaceat. Mundi autem qui locati ſunt intra circulum, omnes ſunt literæ & ſimilitudines, coloris albi & nigri, & rubri, & viridis, quorum ἀκρόστιχον eſt חריך conclave Regis, id eſt, חסד דין רחמים benignitas, judicium, miſericordia. Et ex mundis nobis innoteſcit differentia, quæ inter ipſos & inter Principium Emanativum omnium; Et per eos ſcimus, quod cognoſcere non poteramus: Et in hoc conſiſtit perfectio, quod innoteſcit illud, quod cognoſci & intelligi non poterat.

Differentia inter Mundos & inter Principium Emanativum.

Mundorum nota atque ſignum.

§. 32. Porrò hoc quoque caput commodum præbet intellectum, contra

Invectiva contra Ari-

ſtotelem ejusque ſequaces, in puncto de origine Mundi.

tra Ariſtotelem & Sectatores ejus, qui dicunt in Libris ſuis, mundum eſſe entium primum. Et profectò ſtultus in tenebris ambulat, & d. e. *Diminuitur ab impiis lux eorum.* Lux enim & myſterium Cabbalæ veræ nihil ab ipſis æſtimatur, quippe qui ignorant Lucem Subſtantiæ ejus impleviſſe locum deſtinatum pro creatione mundorum in illo ordinanda. Et ſi non evacuaſſet locum pro mundis, non potuiſſet fieri ſtatio, in qua mundi conſiſterent.

Loci evacuatio fuit creatio prima.

§. 31. Apparet igitur, quod evacuatio loci fuerit creatio prima, ſicut expoſitum eſt ſuper loco illo: *Ecce locus mecum.* Ipſe eſt locus mundi, non verò mundus eſt locus ejus.

Alterum argumentum contra Ariſtotelem.

§. 33. Et quomodo venire poteſt in mentem homini, mundũ eſſe ens primum, quoniam non fuit locus vacuus? Et propterea dicitur: *Prov.* 9, 4. *Prov.* 8, 5. *Quisquis eſt ſimplex, huc declinet, ut detur ſimplicibus aſtutia.*

Tertium argumentum.

§. 34. Nihil autem datur, quod non indigitatum ſit in Lege noſtra ſancta. Atque hoc eſt myſterium illud, quod Sanctus ille Benedictus vocatur מקום locus, & de ipſo dicitur: Benedictus ſit locus. Intelligens autem intelliget. Deus autem Dominus illuminet oculos noſtros in Lege Ejus ſancta, & exultabit Jacob & lætabitur Iſraël. *Pſal.* 89, 12. *Benedictus ſit Dominus in æternum, Amen & Amen.*

Cap. II.

Lucis aſcenſus factus fuit in benignitate & reſpectu ad juſtos futuros.

§. 1. Et aſcenſus iſte lucis factus eſt per Legem benignitatis, (cujus ſymbolum Aqua) ſicut dictum eſt *Pſal.* 89, 3. *Quoniam dixi; Mundus benignitate ædificabitur.* Nullus enim eſt aſcenſus, niſi per myſterium aquarum fœmininarum, ſeu exuſcitationis operum juſtorum, qui in mundo inferiori. Sic enim hæc effert Sohar Cantici Cant. Sicut opus eſt excitatione ab imo ad ſummum, ut excitetur Rex & matrona Ejus ab imo ad ſummum; ſic opus eſt excitatione Regis & Matronæ, ut excitetur Pater & Mater. Non enim poſſunt elevari aquæ fœmininæ, niſi mediante bono opere inferiorum, ſicut notum eſt: unde ſuſcitatur influentia quædam bona pro effundenda ſuper nos benedictione è myſterio copulæ excelſæ. Sic enim inquit Schechina: Reſpice, cum hoc filio ego veni coram te, ita vel ita ſtuduit, talia vel talia ſunt opera ejus: hinc æquitas poſtulat, ut per illum influxus & benedictio detur mundo inferiori. Unde apparet, aſcenſum hunc factum eſſe per Legem benignitatis.

§. 2. Ne itaque irritum fiat ſtatutum altiſſimum, decretumque Regium; non fieri debere aſcenſum vel creationem novam factam per aſcenſum vel copulam excelſam niſi per meritum operis juſtorum, atque excitationem inferiorum; ideoque proponebat ſibi in idea ſua opera bona juſtorum, qui creandi erant; hæc ſibi pro norma locabat, quam non eſſet transgreſſurus.

Con-

Contentus autem erat in idea ſua concipere juſtos, quos creaturus erat, populumque ſanctum & opera eorum: Atque ſic produxit ideam ſuam è potentia in actum, & elevabat Lucem hanc ad ſe, & intra ſe.

Lucis aſcenſus etiam facti ſunt plures

§. 3. Nec hic tantum aſcenſus factus eſt per Legem benignitatis; ſed & multi aſcenſus poſtmodum alii uſque ad tempus poſt creationem Adami primi: ſicut dicitur: *Gen.* 2, 5. *Et homo non erat ad colendam terram*: quæ eſt Schechinah, quæ pro diſpoſitione ſua opus habet elevatione operis inferiorum; ſicut dicit Sohar in *Gen.* 2, 15. *Ad colendum eum*, præceptis affirmativis; *& ad cuſtodiendum eum*, præceptis negativis: Juxta id quod dicitur in præcedentibus; *Gen.* 2, 5. *Et omne virgultum agri antequam eſſet in terra, & omnem herbam agri, antequam germinaret.* Quare non germinabat? & quare non erat pluvia? Et reſpondet textus: *l. c. Et homo non erat ad colendam terram*, id eſt, ad elevandum aquas fœmininas pro Schechinah, quæ vocatur אדמה *cujus* numerus eſt 50. quoniam accipit 50. portas intelligentiæ à Matre excelſa.

Nomen Schechinæ אדמה per Gematr. notans 50. portas 50. Intelligentiæ.

Lucis aſcenſus ſeu elevatio multivaria.

§. 4. Hinc apparet, omnem elevationem, quales ſunt elevatio prima, qua evacuatus eſt locus pro mundis, & ſic elevatio ſecunda, qua elevata eſt medietas veſtimenti inferior, deinde medietas veſtimenti ſuperior, & ſic omnes elevationes, quas elevavit litera יוד Nominis סג poteſtatis 63. è lumine ſubſtantiæ ejus, quæ erat in medio טהירו ſeu ſplendoris, puritatis; & ſic elevatio ſeptē luminum internorum in fragmentis vaſorum, quæ elevavit אריך Arich cum duplicaretur medietas ejus in ſe ipſo; omnes, inquam, factæ ſunt per Legem benignitatis: Satisq; fuit pro iis idea Divina, qua prævidit juſtos, & quomodo futuri ſint ipſi populus ſanctus, qui inclareſceret per opera bona præceptorum & ſtudii Legis, quæ omnia condita ſunt propter ipſos.

Elevationes lucis omnes factæ fuerunt per Legem Benignitatis.

§. 5. Et illicò gaviſus eſt ſecum, ſi ita dicere licet, populo illo ſancto aliquando exituro. Cumque lætitia hæc eſſet דין i. e. vehementia quædam, hinc creata exinde eſt commotio & exhilaratio, quæ ſunt collectio punctorum literalium, de quibus dicturi ſumus juvante Sancto Benedicto & Schechina ejus. Exultet Jacob & gaudeat Iſraël.

Nata punctorum literalium collectio ex gaudio Benedicti de futuris Juſtis.

Textus allegatus ex tract. Roſch haſchanah c. 4. illuſtrans creationem factam fuiſſe abſque ſocio.

§. 6. Antequam autem progrediar, ad ulteriorem dilucidationem cogitationis Principii Emanativi omnium atque hujus elevationis, præmittam textum aliquem ex Tract. Roſch haſchanah cap. 4. cujus verba hæc ſunt: Ecce decem regna; Quorum reſpectu? &c. R. Jochanan inquit; reſpectu decem orationum, per quas creatus eſt mundus. Quænam ſunt illæ? Dicendumne, hic intelligi illud, *Et dixit* in textu de creatione? Sanè illud novies ſaltem occurrit: Annumeres igitur vocem בראשית *in principio*, quæ ipſa quoque oratio eſt, juxta id, quod dicitur *Pſal.* 33, 6. *Sermone Domini cœli facti ſunt.* Quæſtio tamen eſt, quomodo vox, *in principio*, oratio ſit & ſermo? Niſi fortè hoc ita dicatur ad complendum numerum

ſermonum denarium, quamvis revera formam orationis non habeat. Ulterius tamen quæritur, quamobrem oratio hæc phraſi tam occultè deſcripta ſit, ut character dicendi ibi non inveniatur, ſed nudè dicatur, *in principio:* unde colligendum, nō potuiſſe hîc ſubintelligi cōnotationem dicendi ex certa quadam cauſa. Ad quæ reſponderi poterit ex Midraſch Bereſchith rabba fol. 1. cujus verba: R. Jochanan inquit: Die ſecunda creati ſunt Angeli, ſicut ſcribitur *Pſal.* 104,3. *Contignans aquis cænacula ſua*, &c. Et ſcriptum eſt ibid. *verſ.* 4. *Faciens Angelos ſuos ſpiritus.* R. Chanina inquit: Die quinta creati ſunt Angeli, quod ſcriptum eſt *Gen.* 1, 20. *Et volatile volet ſuper terram* &c. Et ſcriptum eſt *Jeſ.* 6, 2. *Duabus volabant.* R. Luliani filius Tabrin inquit, nomine R. Chizchak: tam juxta mentem R. Chanina quàm R. Jochanan: omnes fatentur, die prima non eſſe conditum quicquam, ne dici poſſit, Michaëlem extenſionem feciſſe cardinis meridionalis in cœlo, & Gabriëlem ſeptentrionalis, DEUM autem dimenſionem inſtituiſſe in medio; ſed locum habeat illud: *Jeſ.* 44, 24. *Ego Dominus, faciens omnia, extendens cœlos ſolus Ego, expandens terram* מאתי *à mecum.* מי אתי Mi ithi ſcriptum eſt, i. e. Quis aderat mihi ſocius, cùm conderem mundum. Hæc ibi. Porrò invenimus in verbis Magiſtrorum noſtrorum bonæ memoriæ, & R. Iiſmaël, Sacerdotis magni; ex quolibet ſermone DEI Benedicti factum eſſe Angelum quendam: Si itaque diei primæ adſcripta eſſet vox dicendi & orationis, ſtatim creatus eſſet Angelus aliquis; & mox dixiſſent, eundem ſocium fuiſſe Sancto illi Benedicto in opere creationis. Unde Scriptura ait *Pſal.* 33, 6. *Verbo Domini cœli facti ſunt, & Spiritu oris Ejus omnis exercitus eorum.* Id eſt: Popterea vox בראשית etiam dicitur oratio, quia ſcriptum invenimus: *Verbo Domini cœli facti ſunt.* Quare autem ſermonem ſic contorſit textus, ut verbum dicendi non adhibuerit? Ratio eſt, quia *Spiritu oris Ejus omnis exercitus eorum factus eſt.* Si enim Sanctus ille Benedictus verbum produxiſſet, per Spiritum oris ſui, mox creati eſſent omnes exercitus Angelorum, atque tum dici potuiſſet: Angelus iſte extendit auſtralia cœli, & ille ſeptentrionalia. Et hæc concordant cum ſuprà dictis ex Midraſch, ubi dicitur, omnes fateri, illos non creatos die prima, ne dici poſſit &c. Vel etiã exponi poterit vox *Breſchith* inter ſermones numerata ad mentem commentationis Sohar novi Sect. Breſchith *fol.* 30. *a.* ad textum: *Faciamus hominem ad imaginem noſtram* &c. ubi rationem dat, qua reſponderi queat Epicuræis objicientibus, vocem, *Faciamus*, eſſe pluralis numeri; & reſpondet R. Buta per ſimile à Rege deſumtum, qui omnia verba ſua plurali numero profert, ut oſtendat regimen à ſe dependere ſuæq; manui multos ſubjici. Hoc reſponſum autem non receperunt diſcipuli dicentes, rem ita non eſſe, & hæreticos reſpondere incongruè hæc

Hunc textum ulterius explanat Autor,

Reſponſio ad objectionem ex verbis: *faciamus hominem,*

hæc dici, donec res deveniret ad R. Schimeonem Jochaidem, ſuper quo pax, qui interrogatus reſpondit ipſis his verbis *l. c.* Dixit R. Schimeon: *O ſurdi audite, & cæci reſpicite ad videndum.* An igitur cœcos ac ſurdos alloquitur Lex iſta? Minimè; ſed tales cœcos, qui cœci & ſurdi ſunt ratione Legis, cumque via recta coram ipſis ſit, ſemita tamen tortuoſa ambulant, ſicut cœci & ſurdi, ignorantes quodnam rei fundamentum. Iſte enim textus noſtra doctrina expoſitus eſt, & ſic decidimus. Cùm Sanctus ille Benedictus crearet mundum, fundamentum omnium erat aqua, & ex aqua omnino fundatus eſt mundus: fecitque DEUS tres opifices, qui hîc conficerent opus ſuum: Suntque hi; Cœlum, & Terra, & Aquæ; & illorum beneficio creatum eſt quicquid in mundo hoc. Evocansque tres *illos* cuilibet mandabat, ut produceret creaturam aliquam, qua opus ſit mundo. Evocataque aqua dixit ipſi: Tu produc terram, quæ ſub te eſt, & abiens côllige te in locum unum; & aquæ fecerunt ſic. Sicut ſcriptum eſt *Gen.* 1, 9. *Congregentur aquæ* &c. Mox terram evocavit, dicens: Tu creaturas ex te producito, beſtias & animalia, & ſimilia illis: & illicò factum eſt ita, ſicut ſcriptum eſt: Et dixit DEUS *v.* 23. *Producat trrra animam viventem ſecundum ſpeciem ſuam.* Appellavit & cœlos dixitque: Vos diviſionem inſtituite inter aquas & aquas; factumque eſt ita, ſicut ſcriptum eſt *verſ.* 7. *Et fecit Deus firmamentum.* Mox terram inclamans dixit ipſi: Produc gramen & herbas & fruges & arbores agri: & factum ſtatim, ſicut ſcriptum eſt *verſ.* 12. *Et protulit terra germen, herbam ſeminificantem in ſpecie ſua.* Mox cœlos inclamavit dicens: Exiſtant in vobis luminaria, & lumina quæ luceant ſuper terram, ſicut ſcriptum eſt *verſ.* 14. *Fiant luminaria in firmamento cœlorum.* Similiter & aquis dixit: Vos producite reptile, & reptificationes piſcium & avium, & ſimilia, ſicut ſcriptum eſt *verſ.* 19. *Reptificent aquæ reptile animæ viventis.* Adeoque beneficio horum trium factum eſt omne opus creationis quodcunque ſecundùm ſpeciem ſuam. Cùm veniret dies ſextus, omnia parata erant ad creandum, ſicut diebus cæteris: Sed dixit ipſis Sanctus ille Benedictus; Nemo ex vobis facere poteſt creaturam iſtam ex ſe ipſo, ſicut factæ ſunt hactenus creaturæ: Omnes autem vos ſociemini & ego vobiſcum, & faciamus hominem: Vos enim non poteritis conficere eum ex vobis ipſis; ſed corpus hoc ſit ex vobis tribus; anima autem à me: Quare inclamavit eos & dixit ipſis *v.* 26. *Faciamus hominem*, ego & vos, ego animam & vos corpus; & factum eſt ita. Corpus enim factum eſt ex tribus illis, qui erant opifices creationis, & animam dedit Sanctus ille Benedictus ſociatus cum illis in hoc. *ibid. In*

imagine noſtra ſecundùm ſimilitudinem noſtram, id eſt, ut appareat coram nobis in illo corpore, quod deſumtum eſt à vobis, ut cognoſcat & perpendat vos, ſicut illud, quod deſumtum eſt à me, anima ſcilicet ſeparata erit ab operibus mundi, & deſiderium atque voluntas ejus erit ad ſuperna ſancta. Vel aliter: *l. c. In imagine noſtra ſecundùm ſimilitudinem noſtram.* Quoniam corpus, quod deſumtum eſt à vobis, non poterit perſiſtere propter vos, ſicut illæ creaturæ, quas vos produxiſtis, quoniam pulvis eſt, ſicut omnes creaturæ reliquæ: Iſta autem anima ſancta, quam ego ipſi trado, permanens erit in æternum: Non enim eſt corpus, & duratione ſimilis eſt mihi, &c. Hucuſque aliquanto prolixius pro commodiore reſponſione hæreticis danda: Quanquam hinc quoque dilucidetur, quod dixerunt Rabbini noſtri bonæ memoriæ de voce בראשית inter orationes computanda. Notum eſt enim primitus Sanctum illum Benedictum creaſſe tres iſtos opifices die prima, qui ſunt Cœlum, Terra, & Aqua, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Decem creata ſunt die prima, inter quæ tres opifices iſti, qui ſunt miniſtri inſervientes Domino, id eſt, Sancto illi Benedicto per totum ſeptiduum creationis. Creatio autem miniſtrorum ipſorum die prima ad opus futurum facta eſt, tum verò ipſi nondum erant miniſtri ad creandum ipſos miniſtros; quem enim debuiſſet compellare ad creandum eos? Ideo dicitur vocem *Breſchith* etiam eſſe orationem; non autem tum dicitur: *Et dixit*: quoniam tum nondum habebat miniſtros; omnia enim erant in principio ſeu circa initium, cùm nulli adhuc ipſi exiſterent ſervi. Unde patet, neceſſariò ipſum loqui ad ſe ipſum, cùm ſervos hos faceret. Hæc autem non eſt via terræ, nec conſuetudo mundi: ipſe verò contentus fuit cogitatione, utque creaturam in idea ſibi proponeret; & tunc creavit iſta. Mundi autem hæc eſt natura, quòd homo (ſculpturus imaginem) lignum cedrinum ad manus ſumat; ſi autem tantum cogitatione ſua volvit figuram iſtius rei, in infinitum ſculpet, & res illa nunquam fiet. Et huc pertinet textus: *Exod.* 31, 4. *Ad cogitandum cogitationes in fabrefactione lapidis, ligni*, &c. Senſus autem Scripturæ literalis non eò tendit, ut docearis Legem modo populari, & pro conſuetudine humana, ſed vox *Breſchith* etiam eſt oratio, ut ſapienter intelligas, orationem ibi tectè & occultè intelligi. Unde paraphraſis Hieroſolymitana vocem *Breſchith, in Sapientia*, traduxit. Sed de his ſatis.

Principii Emanativi cogitatio idealis fuit creativa.

Thora accuratè atque profundè ſcrutanda. Mundi in Sapientia creati.

§. 7. At-

§. 7. Atque ſic hîc quoque nondum erant juſti in mundo, nec poterat compellare eos oratione præcipiente, ut nimirum facerent præcepta Ejus, & elevarent aquas fœmininas, quippe quæ nondum exiſterent in mundo. Contentus ergo erat cogitatione ſua circa ideam hanc, ita ut furſum coram ſe ſiſteret opera juſtorum, ex quibus poſtmodum prodirent mundi, & quorum beneficio crearentur. Propterea dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Cum quo conſultavit? Cum animabus juſtorum, &c. Iidem quoque dixerunt: Quicunque præmittit ſapientiam operibus ſuis, illius ſapientia ſubſiſtit.

§. 8. Hoc ergo ſermone revera creavit locum iſtum vacuum, intra quem locanda erant Cœlum & Terra, ſpiritualia & corporalia: & hic eſt ſenſus verborum: *In principio creavit Deus cœlum & terram:* in quæ ſic commentatus eſt R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax! Sub initium activitatis Regis, ſculpſit ſculpturas in puritate excelſa; quæ ſuo loco exponemus.

§. 9. Summa eorum quæ diximus, hæc eſt; non poſſe elevari aquas fœmininas, niſi beneficio operis boni juſtorum; cumque ipſi nondum eſſent ſervi i.e. juſti, elevantes aquas fœmininas, contentus erat cogitatione ſuâ, qua ſibi in idea proponebat juſtos & opera eorum bona aliquando creanda. Finis ergo operis eſt initium cogitationis; qui nempe ſunt illi propter quos creabatur mundus, qui totus ſpiritualis eſt animæ, necnon Lex & opera præceptorum quæ illi facturi erant; ſicut dictum eſt: Jerem. 33, 25. *Si non foret pactum meum cum die & nocte, ſtatuta cœlorum & terræ non poſui.* Vox autem *ſtatuti* habet ſignificationem termini, ſicut dicitur Jer. 5, 22. *Poſui arenam terminum mari ſtatutum ſempiternum, & non præteribit illud.* Et ſenſus eſt, ſtatutum & terminum, quem poſui mundo, qui comprehendit cœlum & terram, i. e. loco huic vacuo, qui eſt initium cogitationis meæ, (evacuandi ſcil. locum pro mundis) non poſui nec creavi, niſi propter legem & opera præceptorum, ut eleventur aquæ fœmininæ.

Juſti in idea concepti concitarunt Benedictum ſtatim ad creationem mundorum.

§. 10. Et præ magnitudine gaudii, quo ferebatur in juſtos, exhilarabatur & in delitias effluebat, quòd habiturus ſit populum ſanctum.

Idea illa cum ſummo gaudio conjuncta.

§. 11. Et ex iſta commotione generabatur potentia judicii remota, quæ eſt collectio literarum generatarum ex punctis veſtigiorum intra circulum nictorum: Singulis enim literis ſui ſunt termini ſuper charta.

Potentia judicii remota conſiſtit in collectione literarum.

§. 12. Quod ut clariùs intelligas, ſimile tibi apponam ad multas diſtinctiones profuturum. Homo corporeus, ſi aliquo movetur gaudio aut animo vol-

Oriturque ea

potentia ex gaudio & inſigni commotione Benedicti.

volvit inſignem aliquam lucri ſpem, exhilaratur intra ſe ipſum & ridet ſecum, & præ magnitudine gaudii inſigniter commovetur: Notum vero eſt, riſum in homine corporeo provenire à liene, qui nihil eſt aliud quàm ſuperabundantia ſanguinis; Riſus ergo in homine provenit ex ſuperabundantia ſanguinis, quæ eſt nota judicii ſive vehementiæ. Sic, ſi ita dicere licet, Agens illud liberrimum, cujus Nomen benedictum ſit in æternum, contemplatus eſt atq; vidit illis mundis, quos emanatione producturus erat, opus fore judicio, ut nimirum diſtribui poſſet præmium atque pœna. Et niſi ita exhilaratus fuiſſet, locus non eſſet judicio.

Ratio redditur, cur Benedictus intra ſuam ſubſtantiam non ſculpſerit.

§. 13. Imò etiam ſculpturæ illi, quam ſculpturus erat in ſubſtantia ſua, non erat locus; nam ſphæra illa locandis mundis deſtinata reſpectu Infiniti judicium eſt: Et propterea exhilarabatur. Non aliter ac aqua vel ignis cùm vento exufflantur, inſigniter moveri ſolent, flammisque fulguris inſtar oculos feriunt ſplendentque & coruſcant huc & illuc. Sic Infinitum, cujus Nomen ſit Benedictum, commovebatur in ſe ipſo, ſplendebatque & coruſcabat in circulo illo à medio ejus & iterum usque ad medium: & iſta commotio vocatur exhilaratio. Et ex illa exhilaratione intra ſe ipſam variè diviſa, generabatur poteſtas determinandi ſculpturas literarum.

Exhilarationis effectus literarum ſculptio.

§. 14. Et hæc eſt lex in potentia remota in Alphabetis, quæ poſtmodum exponam.

Cogitatio Benedicti de juſtis cauſa fuit omnium.

§. 15. Et ſumma rei hæc eſt, quòd omnia facta ſint ex cogitatione, qua ferebatur in juſtos: id quod ſufficiebat pro elevando lumine ſubſtantiæ Ejus Benedictæ, ut fieret locus vacuus creandis mundis; utque commoveretur & ipſo actu exhilararetur intra ſe ad colligendum particulas ſcintillarum de veſtigiis, ex quib. fierent literæ. Omnia autem fiebant tempore uno; & quoniam Infinitum, cujus Nomen benedictum ſit, ſimpliciſſimum eſt, ideò ex omni parte motus generabatur calor, ita ut exhilaratio hæc fieret determinatio potentiæ remotæ judicii.

Potentia judicii remota exſerebat ſeſe uno tempore.

Exhilaratio Benedicti determinatrix fuit ſculpturæ, adeoque etiam judicii.

§. 16. Et ab exhilaratione illa generabatur determinatio ſculpturæ: Hæc autem ſculptura notatur in Sohar. Sect. Breſchith his verbis: Sub initium regiminis Regis ſculpebat ſculpturas ſuas in ſplendore ſuperno. Senſus hic eſt: Sub initium, cùm in mentem ipſi veniret emittere exhilarationem, de qua diximus: Quod fuit initium determinationis illius, qua determinabat intra ſe, quod futurum ſibi eſſet regimen. Omne autem regimen eſt ex parte judicii, eò quòd ipſe quaſi præceptum ſit iis quæ ſubſunt, ita ut facientibus, quod præceptum eſt, diſtribuat mercedem, & facientes contrarium plectat. Unde apparet, regimen eſſe radicem mercedis & pœnæ. Atque ſic etiam in dicta hac exhilaratione radix latet fundamentalis judicii: quæ ſunt רל״א אחוריים 231. Alphabetha retrorſum ſcripta; Cum hoc combinavit miſerationes, earumque radicem fundamentalem, quæ eſt Neſchamah Infiniti,

Radix fundamentalis 231. Alphabetorū retrorſum ſcriptorum.

cujus

cujus Nomen benedictum ſit in æternum, Amen. Nimirum Neſchamah Alphabethi אלבם Albam quæ in eo. Et benignitatem benignitatum quæ eſt combinatio 231. portarum Alphabethicarum antrorſum ſcriptarum, cum Neſchama אלבם Albam in ipſo recondita. Et judicium hoc fuit radix initii הורמנות, quod eſt imperium ſive regimen; unde R. Schimeon ben Jochai illud vocat הורמנותא דמלכא regimen regis; & ipſum vocat Regem & Imperatorem, ut oſtendat quod diximus.

Radix fundamentalis 231. Alphabetorum antrorſum ſcriptorum.

§. 17. Sculptura autem illa ab exhilaratione hac enata erat determinatio illa, qua Infinitum intra ſe determinabat iſta, quaſi dicendo: Sphæra hæc ſit locus debitus, in quo creentur omnes mundi. Unde patet, partem illam Infiniti, quæ intra dictam hanc determinationem erat, fuiſſe circumdatam; illud autem Infinitum, quod circa illam ſculpturam erat, fuiſſe circumdans: Unde clarum eſt quod diximus, Infinitum eſſe circumdans & circumdatum. Et portio Infiniti, quæ veluti charta circumdata eſt, eſt radix maſſæ omnium mundorum, & Lux paulatim detegebatur, donec ex illo fieret veſtimentum.

Infinitum ad ſculpturam ſeſe determinavit.

Infinitum quo ſenſu dicatur circumdatum & quo circumdans.

Cap. III.

§. 1. Prævidebat autem liberrimum illud Agens, cujus Nomen benedictum ſit, mundos illos, quos emanatione producere conſtituerat, opus habere judicio, ut præmium atque pœna diſtribui poſſet in mundo: At vero ſi exhilaratus non fuiſſet, locus non foret judicio. Hinc judicium hoc deinceps eò usq; deorſum tendebat, donec ex ipſo fierent fragmenta vaſorum, ex quib. facta ſunt judicia; & ex illis provenerunt cortices, qui vocantur Dii alieni, aſſuguntque aliquid à Deo ſancto, ſicut dicitur *Pſal.* 79, 1. *Pſal.* 21, 10. *Elohim, Deus, venerunt gentes in hæreditatem tuam &c.* Ex igne enim valido prodierunt, & ignis perdet eos.

Judicium à Liberrimo Agente præviſum.

Cortices orti ex fragmentis vaſorum Dii ſunt alieni.

§. 2. Quare omnis cupido & omne deſiderium eorum ad nocendum tendit, non vero ad benefaciendum; ſicut natura canis eſt mordere homines, & natura ejus maligna tantùm eſt quotidie.

Corticum deſiderium non niſi nocivum.

§. 3. Imò etiam de Angelis illis, qui influxum ſortiti ſunt de Sephirah Hod, ſ. Gloriæ, dicitur: Gen. 6, 5. Gen. 10. 8. *Et gloria mea verſa eſt in me in corruptionem.* Vocanturque בני אלהים filii Deorum; quorum aliqui rectè dirigunt viam ſuam, aliis eandem corrumpentibus, ita ut fiant accuſatores, cùm inferiores fructum ad ſe trahunt amarum. Et huc pertinet quod dicitur: Job. 1, 6. *Et fuit dies, & venerunt filii Deorum, ut ſtarent coram Domino, & advenit etiam Satan in medium eorum &c.*

Angeli בני אלהים vocantur & hi duplices generis.

§. 4. Judicium autem primum provenit è potentia determinationis literarum è veſtigio factarum, quod colligebat Infinitus ille, cujus Nomen benedictum ſit in puncta illud contrahens, ex quibus punctis fiebant literæ.

Judicium primum unde?

Quò

Punctorum & literarum origo.

Quò pertinet myſterium illius textus: *Prov. 13, 9. Lux juſtorum lætificat.* Et ſcriptum eſt alibi: *Pſal. 104, 31. Erit gloria Domini in ſeculum, ut agnoſcant magnitudinem & gloriam Ejus, latabitur Dominus in operibus ſuis.*

§. 5. Et quanquam diximus, terminum & limitem literarum eſſe radicem judicii, id tamen ſaltem intelligendum eſt, ſi reſpiciantur quatenus hic infra ſunt. Hoc vero in loco in mundo veſtimenti idem eſt radix omnium miſerationum, reſpectu illorum quæ infra ipſum: Reſpectu Infiniti autem judicium vocatur.

Terminus literarum eſt radix judicii & miſerationum, diverſo reſpectu. Differentia primæ compreſſionis & ſecundæ. Ratio deſtinatæ hujus literarum figuræ hoc in mundo manet ignota. Quis eam rationem ſit patefacturus? Ortum literarum ex punctis quis revelaverit?

§. 6. Apparet ergo compreſſionem primam eò factam, ut aſcenderet Lux prima fieretque locus vacuus. Secunda vero compreſſio fuit, cum relinqueretur veſtigium lucis ſublatæ, quod veſtigium compreſſum fuit in puncta: & iſta compreſſio facta eſt beneficio motus lætitiæ; ſicut homo ridens præ magnitudine gaudii commovetur. Id volo: ipſum radiando & coruſcando effeciſſe puncta; ut ſcintillæ eorum fulguris inſtar ferirent oculos. Puncta vero ſingula combinavit invicem, donec inde fierent literæ ad ſimilitudinem imaginemque illarum, quibus decreta Sapientiæ ſuæ propoſuit Benedictus. De quarum figuris diſquirere non licet, quare ſcil. Infinitus eas hoc modo creaverit, & non ſub forma alia; quoniam mundus primus occultus eſt valde, nec manifeſtabitur ratio, niſi tempore futuro per R. Akiba filium Joſeph ſuper quo pax! qui manifeſtabit id ex ratione coronarum literalium, quæ ſunt myſterium lucis veſtitus Infiniti; vocanturque coronæ ratione literarum, quæ ſub eis.

§. 7. De luce autem punctorum iſtorum, quomodo ceciderint iverintque, ut ex illis fieret figura literarum, revelationem fecit Elias bonæ memoriæ Doctori & Præceptori noſtro R. Iſaaco Germano bonæ memoriæ cujus verbis nihil addendum, nec detrahendum.

Cap. IV.

Ortus iſte hic & in ſequentibus prolixè edocetur.

§. 1. Ecce è 100. punctis creata eſt litera una. Et initio quidem creabat Alphabetum ſecundùm ordinem ſuum.

§. 2. Poſtmodum vero combinabat ſingulas Alphabeti literas cum literis omnibus, ita ut infra ſingula membra debitè concinnarentur, naſus nempe cum oculo, oculus cum aure, manus cum pede, & ſic præterea. Unde in Libro Jezirah dicitur: Libravit eas, combinavit eas, mutavit eas; Aleph cum omnibus & omnes cum Aleph: & Beth cum omnibus & omnes cum Beth &c. ſicut dilucidabimus hoc iſta Sectione auxiliante Deo benedicto & Schechinâ Ejus.

§. 3. Atque ſic combinatis literis omnibus usque ad Tau apparet, cuilibet literæ viginti eſſe Alphabeta præter אל בם quod eſt centrum & vita cujusli-

juslibet Perſonæ in qualibet litera: Eſtque lux ejus interna. Et de his dicitur; Literæ formatæ ſunt: Item dicitur; Locatæ ſunt ſicut veſtimentum. Et hæc eſt Lux veſtis Sancti illius Benedicti, ſicut dicitur *Pſal.*104,2. *Amictus lumine ſicut veſtimento.*

§. 4. Et in hoc conveniunt, quod 10. Alphabeta ſemper locentur ſupra centrum, & decem infra illud: Eſtq; Spiritus vitalis in eis, quod eſt centrum, unde vita toti Perſonæ ejus, & facultas lineationis toti Alphabeto ejus.

§. 5. Unde apparet, quamlibet perſonam literarum tantùm continere bis 231. literas, quæ ſunt uno numero 462. juxta vocabulum נתיב ſemita.

§. 6. Porrò usque ad Lamed provenit numerus 231. Alphabetorum antrorſum ſcriptorum; Alphabetum enim אל בם eò usque directò procedit tanquam Neſchamah veſtimenti.

§. 7. Dantur tamen etiam 231. Alphabeta retrorſum ſcripta à litera Lamed usque ad Tav: ubi אל בם Albam cum 11. turmis ſuis retrorſum procedit hoc modo &c. לא מב נג כד.

§. 8. Notum autem quòd, quæ antrorſum, deſignent benignitatem ſub nomine Maſculi, quæ vero retrorſum, deſignent judicium ſub nomine fœminæ. Quanquam ibi judicium reale non inveniatur, niſi ſaltem in potentia remota, idque tantum reſpectu Ipſius, qui ſuperior eſt, non vero reſpectu mundorum infra ipſum conſideratorum, quo reſpectu verè eſt potentia miſerationum.

Nomen Maſculi & Fœminæ quid notent.

Potentia judicii & miſerationum una eſt atque eadem, diverſo tamen reſpectu.

§. 9. Et niſi in mundo primo aliquid fuiſſet judicii, literæ non apparuiſſent; quoniam ipſis non fuiſſet determinatio, in qua conſiſterent, & omnia rediiſſent in unum ſimpliciſſimi: nec ulla creatura fuiſſet in mundo pro arbore vitæ, quod eſt myſterium Nominis יהוה, nec pro arbore ſcientiæ boni & mali, quod eſt myſterium Nominis אלהים diviſum in myſterium de Diis ſanctis & de Diis alienis: Nec fuiſſet bonum & malum, nec præmium & pœna in mundo, nec boni malique uſus ad perficiendum operationes agentium.

Judicium, origo literarum & creaturarum, boni quoque & mali adeoque præmii & pœnæ atque etiam providentiæ circa malum.

§. 10. Si autem dices: Quare neceſſum habuit liberrimum Agens ſic agere? Re. quod ſuprà jam dictum, hanc eſſe notam Boni, ut bene faciat extra ſemet ipſum. Id quod teſtantur verba illa: *Pſ.* 31,20. *Quàm multum bonum tuum, quod abſcondidiſti timentibus te.* Ubi notetur vocabulum צפנת *abſcondiſti* quod habet connotationem vocis צפון Septentrionis, quo notatur judicium, ſicut dicitur: Jer. 1,14. *Ab Aquilone pandetur malum.* Et hoc ipſum eſt quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Quàm magni ſunt juſti, quoniam invertunt attributum judicii in attributum miſerationum! Ecce merces eorum in horto Eden. Nam ex parte Septentrionis, quod eſt attributum rigoris & juſtitiæ, Benignitas eſt, ſed admodùm tenuis, ita ut ſecundum naturam ejus nemo mereatur illa uti poſſe; itur ergo

Nominis יהוה & אלהים myſterium.

Judicium omne vergit in bonum.

Judicium omne naturam habet Boni. Septentrio

nota judicii, ut & veſpera, ſed iſte dignioris eſt gradûs.

ergo ad veſperam, ubi quoque attributum juſtitiæ, ſed mitigatæ per Benignitatem, ut poſſit accipi. Gradûs enim ſuperioris eſt aurum quàm argentum, ſi uſum ejus ſpectes: Dicitur autem Job. 36, 22. *A Septentrione aurum provenit:* Eſtque res animæ valde ſimilis argentoque craſſior.

Porta Binæ quinquageſima impervia.

Mundus veſtimenti. Lex mundo prior mille annis.

§. 11. Sed redeamus ad propoſitum. Ecce bis 231. efficiunt numerum vocis נתיב & hæc eſt porta quinquageſima Binæ ſeu Intelligentiæ, ad quam non pertigit Moſes Magiſter noſter bonæ memoriæ, ſicut dicitur Job. 28, 7. נתיב *Semita quam non cognovit avis.* Et Sapientes noſtri vocarunt mundum veſtimenti hujus, Legem mundo priorem mille annis ex phraſi Job. 33, 33. ואאלפך *Et docebo te Sapientiam,* i. e. doctrinam duplicem, quæ ſunt duo illa 231. ſuprà dicta. Et de iſtis ſibi invicem oppoſitis etiam intelligendum, quod habetur in Sohar Sect. Breſchith: Dixit Raf Hammenuna Senex, ſuper quo pax. Duo millia annorum indigitantur in his verbis: בראשית ברא אלהים את quæ ſunt duo Beth & duo Aleph connotantia duo hæc 231. ſuprà dicta.

בראשית ברא אלהים את connotat duo dicta Alphabeta.

Cur Lex dicatur prior.

§. 12. Lex autem dicitur prior, quoniam Lex extenditur deorſum in omnes mundos per myſterium Linguæ Sanctæ: Et in contextu ſuo, qui eſt extra ordinem Alphabeticum, non potuiſſet creari, niſi acceſſiſſet beneficium combinationis literarum in Alphabetis mundi veſtimenti. Exhinc enim provenit convenientia & compoſitio literæ Aleph in vocabulo את in Lingua Sancta cum litera Tav, & ſimilia, quod pariter eſt citra ordinem Alphabeticum: & ſic omnia nomina & voces citra ordinem Alphabeticum ſunt; unde Lex vocatur prior.

Potentia exercitus immundi cauſa eſt diſperſionis literarum.

Literarum inordinatio à fragmentis vaſorum inducta cauſa eſt omnium inimicitiarum adverſus populum ſanctum.

§. 13. Scito autem, quod omnis additio, & ſeparatio, & auctio, & defectus alicujus literæ vel vocis, ſit poteſtas partis adverſæ, quæ creata eſt per ſeparationem literarum earumque diſperſionem factam à fragmentis vaſorum iisq; literis quæ delapſæ ſunt deorſum, cùm crearet mundos, eosq; deſtrueret. Et exhinc generata ſunt inimicitia, odium & rixæ in mundo & bella populorum ex illis creata ſunt, omneque deſiderium & intentio nocendi populo ſancto, truncandique arborem ſanctam cum omnibus ſurculis ejus, quod Deus avertat! Sicut dicitur *Gen. 3, 15. Et inimicitiam ponam inter te & mulierem,* quæ eſt Schechina: *Et inter ſemen ejus,* quod eſt ſemen populi ſancti, cujus animæ prodierunt ex illa, ut notum eſt.

Bellum inter Principes perditionis cum Angelis Schechinæ.

§. 14. Unde colligimus, omnem defectum vel ſuperfluitatem omnino viam eſſe & potentiam partis adverſæ: & hæ revera ſunt literæ hominis Belial, cujus natura eſt profundere ſanguinem in bello vehementi, quod geritur inter principes perditionis & Angelos Schechinæ.

Potentia partis adverſæ quo tempore

§. 15. Corroboratur autem deficiente Luna & debilitatur plenilunii tempore potentia exercitus immunditiei.

§. 16. Longè autem aliter ſe habet ſanctitas, cujus via ac ſemita omnis pax eſt; iſtiusque literæ nec defectum, nec argumentum, nec ſeparationem

nem

nem habent ullam: Et ideò quælibet litera Alphabetica ſecum combinat omnes reliquas Alphabeti literas, ſicut ait Liber Jezirah: Aleph cum omnibus & omnes cum Aleph, & ſic in reliquis. Et in combinatione eſt convenientia cum omnibus literis reliquis & adhæſio; unde inferiùs quoque Lex cum literis ſuis extra Alphabeti ordinem concatenata eſt.

roboretur, & quo debilitetur. Sanctitas non fertur niſi in ordinem Alphabeticum.

§. 17. Qui prudens autem eſt, intelligit, Legem iſtam priorem eſſe radicem; maſſam & fundamentum omnium mundorum ſub illa contentorum; omnes enim concatenati ſunt è combinationibus ejus ejusque literis: Superius enim nihil aliud eſt niſi quod literæ lucis collocantur juxta myſterium figuræ humanæ, maſculi & fœminæ, ſecundum id quod dicitur *Gen.* 5, 2. *Maſculum & fœminam creavit eos, & vocavit nomen eorum Adam.*

Lex collocationis literarum radix eſt ac fundamentum mundorum omniū.

§. 18. Revera autem ſtant in forma maris & fœminæ, & hæc ſimilitudo atque imago deſcendit in omnes mundos, etiam in mundum Angelorum.

In collocatione literarum delitescit myſterium Maſculi & Fœminæ.

§. 19. Scribit enim R. Jiſmaël Sacerdos magnus in Capitulis de Palatiis: Inter Angelos quidam ſunt forma maſculorum, quidam forma mulierum.

§. 20. Omnia tamen hæc, literæ ſunt quæ aluntur & fruuntur lumine charæ hujus, quæ eſt lux ipſcitatis, ſi ita dicere licet, poſt multa tabulata & parietes iis accedens, ſicut dicitur *Cant.* 2. 9. *Ecce iſte ſtat poſt parietem noſtrũ proſpiciens è feneſtris, prodens ſe è cancellis. Proſpiciens* מן החלונות, quaſi è quinq; *feneſtris* ſunt 5. benignitates, *prodens ſe* מן ה׳ חרכים quaſi è quinque *cancellis* ſunt 5. rigores. Feneſtræ autem ſemper apertæ ſunt ad largiendam influentiam, nullo judicio prohibente: Cancelli autem non ſunt aperti niſi ſub myſterio foraminis parvi: quò pertinet alluſio vocis נקבה: innuo autem fœminam, quæ eſt myſterium judicii, quod prohibet illuminationem deorſum ipſo influente.

Maſculus & Fœmina pertingit omnes Mundos. Omnes Mundi opus habent luce Ipſeitatis, atque ejus Influentia.

§. 21. Id omne autem pro commodo mundi ſæpe eſt, ut ſcil. homines Angelique poſſint ſuſcipere quæ affluunt: Imò ne mundus more ſolito ceſſet habere præmium & pœnam, nec benignitas omne judicium deſtruat, unde nulla in mundo foret pœna: Omnes enim ignes extinguerentur cum gehenna, quod non fiet niſi temporibus futuris. Et hæc ſufficiant.

Influentia omnis bona eſt.

§. 22. Literæ autem Sephiræ Kether quæ in hoc mundo, magis ſunt occultæ quam ulla Influentia cæterarum Sephirarum; & ab iis participant Chaſchmalim, qui ipſi quoque occulti ſunt: nec prodeunt, niſi exurgat juſtus quidam Moſi ſimilis, Magiſtro noſtro ſuper quo pax, vel Magiſtro noſtro R. Jizchak Germano bonæ memoriæ in quorum manibus clavis eſt reſuſcitandi mortuos. Hi aliquantulum habent è veſtigiis deciduis Kether in mundo venturo, nec ultra: Quin etiam ad avertendum decreta maligna. Literæ enim & fragmenta dilapſa de Kether ſunt aquæ fœmininæ pro reſuſcitatione mortuorum, ſicut expoſui Cap. ultimo Sectionis Mundi vacui.

Literæ Sephiræ Kether ut & Chaſchmalim in hoc mundo manent ignoti. Moſis & Rabbi Jizchak præcellentia.

Myſterium Jechidæ poſt mortem Iſraelitarum revelandum.

§. 23. Et exhinc provenit myſterium Jechidæ ſeu Animæ ſingularis ſuper omnem juſtum poſt mortem ejus in horto Eden: Hic enim mundus non poteſt ſufferre eam præ nimia ejus ſanctitate, quod omne effecit peccatum Adami primi.

Principum Legis dignitas atque officium.

§. 24. Sed literas Sephiræ Chochmah participant principes legis, qui operantur, ut Sapientes reddant & informent multos: & iſti accerſere poſſunt Eliam Prophetam felicis memoriæ, ut revelationes faciat ſic operanti, poſtquam ſanctificaverit ſe 7. annis jejunio & merſione, ut notum eſt nobis.

Quæ ſperanda à literis Chochmah, Quæ à Tiphereth & Malchuth. Myſterium 7. vocum Pſal. 29,1.

§. 25. Omnia autem fiunt per Sephiram Malchuth, quæ ipſa eſt myſterium ſermonis vel verbi, & Seir Anpin, ſeu Microproſopi, qui eſt Sephirah Tiphereth, ſeu gradus pulcher, qui repræſentat perſonam per ſe: id quod eſt myſterium de 7. vocibus, quæ ſunt 7. Sephiroth in ipſo locatæ ſemper; quarum mentio fit Pſ. 29,1. *Date Domino &c.*

Pater & Mater ſunt occulti, & qua ratione manifeſtentur.

§. 26. Pater autem & Mater ſuper ipſos ſunt, & ex his illi prodeunt: hi autem in locis ſuis occulti ſunt, at infrà manifeſtantur per Chochmah & Thebunah & Daath. Et hæc ſufficiant.

Literarum Chochmæ operatio & quomodo ſit limitata.

§. 27. Porro quoque literæ Sephiræ Chochmah operantur in cogitatione per 32. judicia ſua, quæ ſunt 32. Elohim operis Creationis: Ad largiendam influentiam omnibus Sephiroth, prout viſum fuerit Chochmæ, ſingulis nimirum portionem ſuam debitam & non nimus, ne annihiletur ſtatutum & providentia pro influentia reliquorum inferiorum. Et ipſa diſtribuit alimenta toti exercitui in altis & ſphæris & ſtellis earum & 12. ſignis: Et ipſa dat influentiam Angelis ſeorſim & hominibus ſeorſim. Et ſi plus daret, quàm determinatam portionem, ſpecies iſta annihilaretur penitus, Imò & ſtatutum mundi annihilaretur. Ipſa autem dat omnia per Schechinam, ſicut dicitur *Prov.* 31, 15. *Et dedit predã domui ſuæ, ſtatutumq; puellis ſuis*; quæ ſunt 7. palatia in Briah, & domus ſunt habitacula in Jezirah & Aſiah. Omnia tamen fiunt per Kether, cujus influentia determinationem non habet: Quapropter 32. illa judicia membranæ ſunt ſeparatoriæ, ne plus foràs prodeat influentiæ.

Kether Influentia haud eſt limitata per ſe. Non ipſa Chochmah, ſed literæ ejus operantur deorſum.

§. 28. Unde patet, quod Sephirah Chochmah & operationes literarum ejus omnes peragant operationes deorſum: Ipſa vero Chochmah determinationem non habet. Nihil autem porrò addam, & ſi quid ſapis, ipſe intelliges creationis ordinem in opere Breſchith ejusq; concatenationem, quam oportet derivare ex Cauſa Prima per mundos Infiniti ordine debito, donec deveniatur ad providentiam Chochmæ; cui facultas eſt ſapienter comprehendendi omnem Providentiam pro mundis ipſa inferioribus. Deſcenſus enim gradus habet, donec accipiat determinationem reſpectu mundorum ſuperiorum.

§. 29.

§. 29. Ipſa autem influentia non eſt niſi literæ, quæ incraſſeſcit deſcendendo. Et huc reſpexit David dicens *Pſ.* 104, 24. *Quàm multa ſunt opera tua Domine! Omnia in Sapientia feciſti.* Et dicitur *Prov.* 3, 19. *Dominus in Sapientia fundavit terram.* Et ipſa eſt cibatrix totius exercitus in altis cum inferioribus.

Literarum Chochmæ deſcenſio & craſſitudo.

§. 30. Et hoc fit ſolummodo per conjunctionem literarum Sephiræ Binah cum ea, iſta enim eſt quaſi fœmina, ſi ita dicere licet.

Craſſitudo illa unde contingat.

§. 31. Et ex his prodeunt literæ Daath: quæ & ipſa diſtribuit omni exercitui in altis influentiam & cibum ad inſtar hominis, ſi fas eſt ita dicere, cui eſt ſapientia, quique à Magiſtro ſuo accipit legem, ita tamen ut ipſe nihil poſſit novi exponere vel interpretari verbum ex verbo: Cui verò talis eſt Sapientia, ut verbum per verbum edocere queat, ille noviter aliquid exponere poterit, quod non accepit à Magiſtro ſuo. Et iſta innovatio dicitur Daath, Scientia, quæ gignitur ex Sapientia ejus ejusque Informatione.

Literarum Daath ortus atque operatio.

§. 32. Propterea quandocunque Chochmah ſeu Sapientia, & Binah ſeu Informatio copulantur, gignitur ex ipſis Daath, ſeu Cognitio, quod nota.

§. 33. Quapropter principes Chochmah & principes Binah & principes Daath ſemper ſimul operantur; ſuntque myſterium cerebrorum, quæ ſimul includuntur, & deorſum prodeunt, ſicubi copula fit: Quando autem non fit copula, occluſa manent in ſcaturigine ſua. In mundo Jezirah autem explicavi, quicquid de iis revelari poteſt; & niſi timuiſſem homines, qui non conſueti ſunt tractare hæc, prolixior fuiſſem: Si quis autem dignus fuerit, ut ipſi appereat Elias felicis memoriæ, ille præſtantior eſt gradu annunciatoris graduque principum illorum, quorum feci mentionem.

Cochmah, Binah & Daath ſem. ſimul operantur.
Myſterium Cerebrorum.
De cerebris hisce ex profeſſo egit Autor in mundo Jezirah.

§. 34. Adducam tamen adhuc quædam è Libro Berith menucha quam breviſſimè: Et illa loquitur de Sephirah Chochmah mundi Briah, quæ accipit de Chochmah mundi Aziluth, dicens: Illuc devenit influentia ejus, quæ ſunt nomina magna & præclara, diſtenſa per omnes partes Mercabæ. Et è ſplendore Chochmah (hæc ſunt verba ejus) ejusq; gloria expanduntur omnes diſpoſitiones cuſtodiarum: omnisque cuſtodia in loco ſuo eſt, ut operetur operationes ſuas faciatque opera ſua: ipſæ autem cuſtodiæ accipiunt de ſplendore Chochmah & ab ea dependent. Septentrionem verſus locata eſt cuſtodia una, obſervans exitus Angelorum perditionis, ne exeant & extendantur ad perdendum mundum. Et huic cuſtodiæ attributum eſt ſpatium 600. milliarium &c. Id ſic intellige; Ubicunque allegatur eſſe milliare פַּרְסָה denotatur Nomen Sanctum: valet enim per Gematriam ſecundum quod השם 345. Et pergit ibid. Et de Sephirah Chochmah dicunt, quod ſit mater omnium luminarium & omnium ſphæ-

Adducit nonnulla è Libro Berith menucha.

פרסה & השם Gematria.

rarum & exercitus earum &c. & omnia occulta non aliter reputantur penes eam, ac quaſi non forent, quoniam ipſa habitat in ſinu Regis, & adjutrix eſt Regis. Et cùm ſpeculantur Sapientes circa profunda Sapientiæ occupati, ut ſciant fundamentum, unde expanſa ſint omnia luminaria, & ſphæræ, & exercitus earum, & mundus, & exercitus ejus, & abyſſi, & piſces maris. & aquæ ſupracœleſtes; tùm ipſos Chochmah ſuperintegit totos, & nihil ex ipſis videtur è ſummo ad imum: & penes Chochmam omnia reputantur ſicut ſcutella exigua, in qua aquæ nullæ. Et omnia inſerviunt ei & Sapientes rimantes profunda ſcientiæ ſuper Chochmah dicunt: Omnia miranda Domini mundorum, & omne robur & fortitudinem ejus penes eam non aliter haberi, ac quaſi non ſint. Et ipſa eſt luminare ſalutem afferens & reſpondens tempore anguſtiæ, & ipſa vocatur *Sepulchra deſiderii Num.* 11, 34. quoniam omnia creata attingere deſiderant profunditatem ejus, & Intelligentiam ejus ejusq; Pulchritudinem, & Dominium.

Chochmah abſtruſa & abſcondita mortalibus.

Chochmæ nomẽ Sepulchra deſiderii.

Et dicunt viri intelligentes, quamprimum pertingant ad aliquid de Intelligentia iſtius Luminaris, quosdam ſtare attonitos, quosdam abſcedere à via & fide, & pervenire ad interitum æternum: ſicut invenimus de viris magnis (ſicut Eliſa alter, qui erravit circa Metatronem, qui eſt Chochmah Jeziræ: & ſic fil. Aſſai, & fil. Soma, de quibus dictum *l. c. Quia ibi ſepelierunt populum concupiſcentem*, quod nota). Et dicunt de Chochma; nihil ſive ſurſum ſive deorſum facere aliquid ſine ea, quoniam ipſa Sapientiam det ad faciẽdum iſtud, unde nihil fiat ſine Chochmah. Et quis creavit Chochmam, & quis produxit eam de loco ſuo? Et hæc eſt quæſtio inſignis è dubiis difficillimis, quomodo Chochmah poſſit eſſe creata inter ea, quæ ambiunt ipſam, cùm ne locum quidem compleat? & tùm fuerit, antequam prodiret de ſubſtantia illa magna, quæ ſit ejus natura? Similium quæſtionum non eſt finis, nec ulla ſapientia explicari poſſunt, cùm profundæ ſint nimium.

Aliqualiter ſaltem approximans indagatio Chochmæ mortalibus exiſtit nociva.

Nihil fit ſine Chochmah.

Quæſtiones de Chochma intricatæ atq; inſolubiles mortalibus.

Et dicunt de myſterio Chochmah, quod ſit luminare, proveniens è ſcaturigine occulta, quæ dicatur ſcaturigo Sapientiæ (id quod eſt myſteriũ mundi veſtimenti, quod vocatur Lex prior, & de hac dicit R. Elieſer: Antequã conderetur mundus, ipſe erat & Nomen Ejus ſolùm, & Nomen יהוה in combinationibus ſuis. Ipſum includit totum mundum veſtimenti, ſicut videbis hac ipſa Sectione.

Myſterium mundi veſtimenti vocatur Lex prior.

Et de eo Sanctus Ille Benedictus aliquid Sapientiæ dedit Salomoni Regi, ſuper quo pax! ſicut dicitur: *Et Dominus dedit Sapientiam Salomoni*; intellige Sapientiam ſimpliciter ita dictam, non verò Sapientiam notam. Sic quoque Sanctus Ille Benedictus Regi Meſſiæ dabit: ſicut dicitur 1. *Reg.* 4, 29. *Et quieſcet ſuper eo Spiritus* יהוה *Spiritus Sapientiæ*. Et dicitur *Jeſ.* 11, 2. 9. *Et repleta eſt terra ſcientia de* יהוה &c. Et dicitur *Joel* 3, 2. *Et ſuper ſervos & ancillas effundam Spiritum meum* &c. Et Cochmah poſtquam extenſa eſt,

De Sapientia Myſterii Mundi Veſtimenti participavit Salomon: participabit etiam Meſſias.

tenſa eſt, produxit operationes ſuas in lucem, & prior fuit Jezirâh mille annis, & potentiam ſuam oſtendit ante ſcaturiginem ſuam, ſicut dicitur *Prov.* 8. 30. *Et eram apud eum opifex, & eram in lætitiis die die.* Dies autem Sancti illius Benedicti ſunt mille anni, ſicut dicitur *Pſal.* 90, 4. *Quia mille anni in oculis tuis ſicut dies heſternus cùm tranſierit.* Et vox שנה annus per Gematriam idem valet ac ספירה 355. & in mundis iſtis Sephirah una major eſt quàm mille Sephiroth inferius, & omnes virtutem contribuunt ad augendas horas diei, de quo infra), & Chochmah illa ſemper ambulat cum Iſraëlitis, unde Salomo de ea *Cantic.* 3, 6. *Quænam ea, quæ aſcendit de deſerto, ſicut columna fumi*; hoc eſt myſterium Geburæ: ipſa enim extenditur cum fortitudine magna ad protegendum Iſraëlitas per ſuos 32. Elohim: Ipſa enim protegit Iſraëlitas à populis (Vox תמר palma vel columna per Gematriam idem valet ac 320. judicia bis ſumta, quæ ſunt 320. illius & uxoris ejus, quorum numerus 640. Et hoc eſt quod dicitur *Eſth.* 2, 1. כשך *ſecundùm quieſcere furorem Regis*; ubi vocula שך 320. denotans. Et hoc eſt myſterium prunarum juniperi, quæ non extinguuntur 12. menſibus, quas vidit Rabba bar Barchanah, quia ſi invertas תמר palma, occurret vox רתם juniperus. Et hoc eſt arcanum Juniperi Eliæ bonæ memoriæ, 1. *Reg.* 19, 4. *Et ſedit ſubtus juniperum unam, & petivit anima ſua mori.* Et id tantum fit, cùm extenduntur Geburoth deorſum in mundos inferiores). Et ipſa dat Sapientiam purificatis, nec quieſcit niſi ſuper purificatis; & ibi vocatur חשבון numerus, quoniam ipſa in ſemita Sapientiæ ſuperaddit creaturis omnia neceſſaria, cibatque & ſuſtentat eas, & oſtendit numerum, quanta ſit ſumma capitalis, qua opus habet ad ſuſtentandum & proſpiciendum eis. Hæc ibi.

Chochmah prior ſit quam Jezirah.

Gematria inter vocem שנה & ספירה

Myſterium Geburæ.

Judicia 320. in voce שך: bis ſumta in voce תמר.

Myſterium prunarum juniperi per תמר per inverſionem רתם

Chochma rẽ habet cum purificatis.

Chochmah quo reſpectu vocetur חשבון

§. 35. Iſtis in locis deſcribitur, quod Cochmah expandatur è mundo primo, qui dicitur Lex, mundo prior bis mille annis; quo alluditur ad 2. Alphabetha & 2. doctrinas. Atque ideò ne quæras, quis creaverit eam; quoniam ipſa tota conſiſtit in literis, & creata eſt ab Agente liberrimo, cui ſignum nullum, nec ulla ſimilitudo, quique occultus eſt valde, ita ut nec benignitas, nec judicium ibi nominari poſſit, donec paulatim urgeatur, ut emanando producat literas pro qualitate Sephira, nempe benignitatis, judicii & miſerationum.

Chochmah expanditur ex mundo primo.

Mundi primi deſcriptio atque ortus.

Liberrimum Agens in ſe occultum eſt.

§. 36. Et literæ judicii inverſæ ſunt ab imo ſurſum, ſicut verſus Exod. 14, 20. ויבא in Nomine 72. literarum. Ad inſtar naturæ ignis qui ſurſum aſcendit, ut avertat influentiam majorem ab inferioribus. Et per literas iſtas benè facit omnibus, malis & bonis, inque iis revera occulitur, illiſque dat vitam & potentiam, & ſi aufertur ab iis, quod abſit, ſtatim deficiunt in momento, ſicut iis accidit in mundo inanitatis.

Literæ judicii inverſæ.

A literis iſtis bona fluunt omnia in inferiora.

§. 37. Apparet ergo omnia eſſe unum omnino: niſi quod illarum beneficio

Homo ſuperior ſanctus.

facit Iſraelitas unum quid.

ficio inferioribus fit notificatio: Et ab imagine & ſimilitudine earum creatus eſt homo inferior. Anima enim tota conſiſtit in literis: propterea dicitur Ezech. 34, 31. *Et vos pecus meum, pecus paſcuæ meæ homo eſtis.* Et dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Vos vocamini Adam: propter animam Adami primi; populi mundi autem non vocantur Adam, homo, quoniam nullam habent Animam ex Homine ſuperiore ſancto; ſed Nepheſch eſt ipſis ex Adam Belial in mundo, in quo literæ præſtigiarum. Et quamvis omnes generati ſint ab Adamo primo, fratres tamen noſtri tantùm ſunt ex parte corporis, non verò ex parte animæ.

Populi verò mundi non ſunt unum.

Agens Liberrimum & Sephiroth nil differunt. Sephiroth ab Agente Liberrimo dependent.

§. 38. Et propterea fieri non poteſt, ut diſtinctio & ſeparatio fiat inter Sephiroth & inter Agens liberrimum; quoniam hæ vitam non habent, niſi quatenus adhærent ipſi, & Ipſum per eas operatur operationes ſuas inferiùs. Talis verò ſermone Sapientum noſtrorum bonæ memoriæ, vocatur truncans plantas; id eſt, diviſionem inſtituens inter plantas & plantatorem, quod abſit. Ipſæ enim revera ſunt ſicut literæ libri Legis, quæ extant ſuper pergameno: ipſe verò in cauſâ eſt, quòd videantur.

Sephiroth vocantur ita ab operationibus ſuis innumeris.

§. 39. Et Sephiroth quidem denominantur ab operationibus ſuis, per quas vel benè vel malè facit inferioribus. Quælibet autem Sephirah multa millia & myriades nominum habet.

Lex ante Salomonem erat quaſi ſimia.

§. 40. Et antequam veniret Salomo, Lex erat quaſi ſimia, quæ nullas habet aures i. e. lecta tum ſunt nomina continentia omnes literas ſuas, ita ut quilibet diſcipulus Sapientum aure ſua intelligere poſſet legem, juxta optimam explicationem; ſi ad id ſe præberet dignum. Et hoc ſufficiat.

Operatio nominum Kether ſuper Iſraelitas.

§. 41. Et ecce hæc eſt natura Kether juxta operationem Ejus, quòd nempe ſit myſterium Lucis ambientis expandens ſuper omnes Iſraëlitas tabernacula pacis ad eripiendum eos ab omnibus pœnis Adami primi, & à dæmonibus malignis: atque ideò corona ipſis eſt regni.

Mediante Chochmah, Binah & Daath.

§. 42. Id autem non fiet niſi mediante Chochmah, & Binah, & Daath, quas aliquis habebit per legem noſtram ſanctam.

Differentia inter myſterium מִי & מה

§. 43. Binah autem mitigavit & purificavit judicia mundi inanitatis, quoniam hîc latet myſterium מִי; ille qui dicitur Job. 14, 4. מי *dabit mundum de immundo? Non unus.* Et hæc vocatur מי quod per Gematriam valet 50. portas Binæ. Et ipſa magis eſt manifeſta, quam Chochmah, quæ vocatur מה quæ eſt phraſis occulta. Et propterea data eſt in manum ejus libertas tubæ jubilæi, quæ ſervos ducit in libertatem. Et vocatur converſio, quoniam purificat revertentes.

Operatio nominum Cheſed & Gedulah.

§. 44. Et manus dextra hominis ſuperioris eſt Sephirah Cheſed & Gedulah & nomina ejus id operantur, ut adducantur ejecti, & colligantur diſperſi.

Operatio no-

§. 45. Sephiræ autem Geburah nomina hæc ſunt, quod ſit manus ſiniſtra ad

ſtra ad percutiendum oſores Iſraël, & ad ulciſcendum ſanguinem ſervorum ejus effuſum.

minum Sephiræ Geburah.

§. 46. Sephirah autem Tiphereth operatur ad intelligendum, & ipſa pertingere facit cor ad arcana Legis ſcriptæ, & exhibet in mundis ſuperioribus myſteria mirabilia.

Sephiræ Tiphereth.

§. 47. Porrò Sephiroth Nezach & Hod ſunt crura, & operantur, ut ſaltu percurratur via: Ipſę quoque operantur ad ſtabiliendum omnes operationes, ut vita & ſtabilitas ſit mundo. Et hæc eſt explicatio vocis Nezach, quòd ſtabiliat operationes in æternum.

Operatio τῶν Nezach & Hod eorumque Nominum.

§. 48. Et eadem eſt operatio Hod. Et Tiphereth cũ Sephirah Jeſod hoc operatur, ut hoc fiat fundamentum mundi. Sed hominem Belial quod attinet; quicunque operam dabit præſtigiis, deſeretur in dimidio dierum ſuorum, ſicut Bileam, qui occidebatur in dimidio dierum ſuorum: vel poteſtas ejus & operatio ejus ceſſabit in eo poſt aliquod tẽpus, ſive poſt ſeptenniũ, ſive poſt novennium, & tunc nulla ipſi ſupererit facultas. Unde dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod abſciſſi ſint pedes ſerpenti: Talibus enim non ſunt נהי Nezach, Hod, Jeſod, qui ſunt pedes ſanctitatis. Porrò & hæc operatio Fundamenti, quæ ſit Fœdus ſanctum, ad ſolvendum quod ligatum eſt per præſtigias, & inde proveniant liberi.

Operationes τῶν Hod & Tiphereth cum Sephirah Jeſod.

Hominis Belial maledictio.

Homini Belial abſcinduntur pedes.

Pedes Sanctitatis נהי.

Operatio alia Fundamenti.

§. 49. Huc etiam pertinet copula, quæ eſt inter Sponſum & Sponſam, qui ſunt Tiphereth & Malchuth pro augendo amore: & nomina valde operantur ad amorem & gratiam.

Amor Sponſi & Sponſæ inter Tiphereth & Malchuth.

§. 50. Sed prolixior hîc eſſe non poſſum, ne dilabar à ſcopo. Tu verò ipſe judices, quæ operationes membris humanis conveniant; quibus ſimile quid, ſi ita dicere licet, operabuntur nomina hæc.

§. 51. Et nomina Malchuth operantur ad intelligendam Legem oralem. Sed nomina in Chochmah, Binah & Daath operantur circa arcana Legis. Et propterea inquit R. Elieſer: Niſi Lex ſcripta eſſet ſuo ordine, homo per eam poſſet excitare mortuos.

Sephirarum operationes nonnullæ innoteſcunt ex analogia cum mẽbris corporis humani.

§. 52. Et ecce in mundis Infiniti combinatio eſt ex combinatione Alphabetorum, quorum beneficio creari poteſt maſſa humana; ſed operatio humana eò ſe non extendit, ut ipſi facultas loquendi dari queat.

§. 53. Et in mundo Aziluth etiam ſunt combinationes 10. Nominum, quæ nec ipſa, nec numeri, nec combinationes eorum delentur. Et de iis dictum eſt Jeſ. 42, 8. *Ego Dominus, eſt Nomen meum, & gloriam meam alii non dabo, nec gloriam meam idolis.* Quaſi dicat: Non pertingunt combinationes Nominis mei ad alium ibi habitantem, id eſt, de mundis Briah, Jezirah. Aſiah; Non ſunt ibi perpetuò, ſed exiguntur ibi tempore beneplaciti ad ſalvandam puellam deſponſatam, quæ eſt Schechina, quæ clamat in urbe Jeruſalem, quæ ſuperiùs eſt, & nemo ſalvat ipſam ibi, niſi ex mundo Aziluth.

Operationes nominum Malchuthitẽ Chochmæ, Binæ & Daath.

Sententia R. Elieſeris.

Mundi Infi-

§. 54. Et in mundo Briah emanant combinationes textuum Legis citra ordinem ſuum ſcriptorum in Lege: ſcriptorum quidem in Lege, cùm tamen omnia ſint Nomina ſancta.

§. 55. Et in mundo Jezirah ſunt Angeli, quorum nominum initia inveniuntur in Lege, ſicut apparet ex voce שמי quæ per Notarikon eſt Schmuel, Metatron, Jehuel, & vox ראם quæ occurrit in illo verſu Gen. 32, 2. *Et dixit Jacob: Quando vidit eos; caſtra Dei*; illa per Notarikon denotat Raphaël, Uriel, Michaël. Et voces ופני לא יראו ſunt literæ אוריאל ופניאל ubi vocabulum אל utrinque ſervit. Dantur quoque ſimilia per Gematriam: Et inveniuntur in שמושא זוטא Geoneorum bonæ memoriæ. Sunt autem in Lege 60. myriades literarum, & ex iis proveniunt 60. myriades Angelorum.

§. 56. Et in mundo Aſiah invenitur myſterium Themurah, ſicuti Ophanim per Themuram proveniunt: & mutatio Alphabetorum ex Lege. Et de hoc loco dicitur Lev. 27, 10. *Non mutabit bonum in malum, & ſi commutando commutaverit, erit & ipſum & mutatio ejus ſanctitas.* Nec invenitur homo ullus inter Iſraëlitas, cujus nomen non proveniat è Lege noſtra ſancta, vel per explicationem vel per Gematriam, vel per transmutationem & Themuram. Et invenimus, quòd Sapiens ille Ramban ſeu R. Moſcheh bar Nachman, bonæ memoriæ, habuerit diſcipulum, qui comederet carnem ſuillam, & ambularet juxta deſideria cordis ſui: Cumque interrogaret ipſum, quis futurus ſit exitus ſuus, reſpondit ipſi ex verſu illo Deut. 32, 26. אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם *Dixi: exterminabo eos, ceſſare faciam ex homine memoriam eorũ.* Ubi tertia quælibet litera producit ראבנר R. Abner, quod erat nomen iſtius diſcipuli: Et exitus ejus fuit, quòd perierit. Unde patet, quòd etiam malorũ mentio fiat in lege ſecundùm opera eorum. Et dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, Hamam ex Lege &c. Et inqnit R. Jizchak Germanus: Quoties circumciditur puer ex Iſraëlitis, nomen ipſi indunt; quod non mundano more vocatur, ſed Sanctus ille Benedictus parat id per os Patris ejus; atque ita ſtatim conſignatur in throno Gloriæ, & ſi futurus eſt juſtus, Deus vivens & Rex mundi confirmat filium eum, ſicut dicitur Jeſ. 46, 3. *Et omnes filii tui erunt docti à Domino*; & dicitur: *Qui portamini ab utero & geſtamini à vulva.*

Cap. V.

§. 1. Lex prior conſtruitur è numero 231. bis ſumto, quæ ſunt Alphabeta antrorſum & retrorſum ſcripta: proceduntque & extenduntur ſecundum longitudinem, donec Tav veſtimenti inferiùs attingat finem circuli, ubi nimirum iterum incipit Æn Soph. Et hæc vocatur longitudo veſtimenti.

§. 2. Se-

Aiti combinantur per combinationem Alphabetorum, eorumque potentia.
Mundus Aziluth combinatur per 10. Nomina.
Combinationes Nominis Tetragrammati non pertingunt ad Mũdos ביע: ſed manent in Mundo Aziluth.
Textuum Legis combinationes emanant in Mundo Briah.
In Mundo Jezirah emanant Angeli.
Notarikon vocis שמי & ראם.
Uriel & Pniel in dictionibus ופני לא יראו
Myſterium Themurah in Mundo Aſiah.
Omnium Iſraelitarum nomina in Lege habentur.
Exemplum hujus præbet אבנר diſcipulus Ramban.

§. 2. Secundùm latitudinẽ verò etiam attexuntur literæ יוּהוּ centri loco, nimirũ יה antrorſum וה retrorſum: Sicut & plenitudines ejus עב סג i.e. poteſtatis 72. & 63. antrorſum locantur: nimirum עב ſupra centrum & סג infra illud, quæ etiã ſunt viginti literæ: ita ut quælibet litera cuilibet Alphabeto ſtationem & lineam ſuam confirmet: ſine hoc enim literæ ſuam non haberent firmitatem propter nimiam chartæ lucem, quæ eſt ipſa ſubſtantia.

Longitudo Veſtimenti. Latitudo ejus.

עב & סג Plenitudines.

§. 4. Atque hoc eſt myſterium, Fuit, eſt & erit, ad denotandam firmitatem literarum, quam corroborat Nomen יהוה ſupra dictum in plenitudinibus ſuis, juxta Alphabetha ſupra dicta.

Myſterium אהיה

§. 5. Atque ſic מה & בן firmitatem dant 231. Alphabetis retrorſum ſcriptis, ita ut 10. ſupra literas יה quæ eſt vitalitas centri, quod eſt anima atque vita ipſius turmæ Alphabeticæ, nimirum אל בם in medio; & 10. infra illud.

בן & מה Plenitudines.

§. 6. *Et nomen* יהוה in 4. plenitudinibus ſuis comprehendit omnes *mundos*; quoniam per עב ædificatur mundus Aziluth, & per סג Briah, per מה *autem* Jezirah, & per בן Aſiah. Iſta enim ſunt radix, maſſa, fundamentum, vita, ſtabilitas & ſtatio omnium mundorum, qui infra ea.

Quatuor plenitudines fundamentum omnium Mundorum.

§. 7. Et 4. illa nomina aſcendunt ad numerum 232. qui convenit cum numero 231. adjungendo generalitatem Alphabeti אל בם. Figura autem & forma mundi veſtimenti ſecundum longitudinem & latitudinem hæc eſt.

Quatuor plenitudines faciunt numerum 231.

Cap. VI.

אל Perſona Keter.

	Al
Nomen עב	
י	אב גד הו זח טי כל מן סע פצ קר שת
ו	אג דה וז חט יך לם נס עף צק רש תב
ד	אד הו זח טי כל מן סע פץ קר שת בג
ה	אה וז חט יך לם נס עף צק רש תב גד
י	או זח טי כל מן סע פץ קר שת בג דה
ו	אז חט יך לם נס עף צק רש תב גד הו
י	אח טי כל מן סע פץ קר שת בג דה וז
ו	אט יך לם נס עף צק רש תב גד הו זח
ה	אי כל מן סע פץ קר שת בג דה וז חט
י	אך לם נס עף צק רש תב גד הו זח טי
יוה	אל מן סע פץ קר שת בג דה וז חט יך

Nomen סג	
י	אם נס עף צק רש תב גר הו זח טי כל
ו	אן סע פץ קר שת בג דה וז חט ור לם
ד	אס עף צק רש תב גר הו זח טי כל מן
ה	אע פץ קר שת בג דה ח חט יך לם נס
י	אפ צק רש תב גר הו זח טי כל מן סע
ו	אץ קר שת בג דה וז חט יך לם נס עף
א	אק רש תב גר הו זח טי כל מן סע פץ
ו	אר שת בג דה ח טח יך לם נס עף צק
ה	אש תב גח הו זח טי כל מן סע פץ קר
י	את בג דה ח חט יך לם נס עף צק רש

Cap. VII.

בם Perſona Chochma.

Bam

Nomen עב	
י	בג דה וז חט יך לם נס עף צק רש תא
ו	כר הו זח טי כל מן סע פץ קר שת אג
ד	כה ח חט יך לם נס עף צק רש תא גר
ה	כו זח טי כל מן סע פץ קר שת אג דה
י	כז חט יך לם נס עף צק רש תא גר הו
ו	כח טי כל מן סע פץ קר תש אג דה ח
י	כט יך לם נס עף צק רש תא גר הו זח
ו	כי כל מן סע פץ קר שת אג דה ח חט
ה	כך לם נס עף צק רש תא גר הו זח טי
י	כל מן כע פץ קר שת אג דה ח חט יך
יה	בם נס עף צק רש תא גר הו זח טי כל

Nomen גס	
י	בן סע פץ קר שת אג דה וז חט יך לם
ו	כס עף צק רש תא גר הו זח טי כל מן
ד	בע פץ קר שת אג דה וז חט יך לם נס
ה	בפ צק רש תא גר הו זח טי כל מן סע
י	בץ קר שת אג דה וז חט יך לם נס עף
ו	בק רש תא גר הו זח טי כל מן סע פץ
א	בר שת אג דה ח חט יך לם נס עף צק
ו	כש תא גר הו זח טי כל מן סע פץ קר
ה	בת אג דה וז חט יך לם נס עף צק רש
י	בא גר הו זח טי כל מן סע פץ קר שת

Cap.

Cap. VIII.

גן Perſona Binah.

Gan.

Nomen עב	
י	גד הו זח טי כל מן סע פץ קר שת אב
ו	גה וז חט יך לם נס עף צק רש תא בד
ד	גו זח טי כל מן סע פץ קר שת אב דה
ה	גז חט יך לם נס עף צק רש תא בד הו
י	גח טי כל מן סע פץ קר שת אב דה וז
ו	גט יך לם נס עף צק רש תא בד הו זח
י	גי כל מן סע פץ קר שת אב דה וז חט
ו	גך לם נס עף צק רש תא בד הו זח טי
ה	גל מן סע פץ קר שת אב דה וז חט יך
י	גם נס עף צק רש תא בד הו זח טי כל
יה	גן סע פץ קר שת אב דה וז חט יך לם
Nomen סג	
י	גס עף צק רש תא בד הו זח טי כל מן
ו	גע פץ קר שת אב דה וז חט יך לם נס
ד	גף צק רש תא בד הו זח טי כל מן סע
ה	גץ קר שת אב דה וז חט יך לם נס עף
י	גק רש תא בד הו חז טי כל מן סע פץ
ו	גר שת אב דה וז חט יך לם נס עף צק
א	גש תא בד הו זח טי כל מן סע פץ קר
ו	גת אב דה וז חט יך לם נס עף צק רש
ה	גא בד הו זח טי כל מן סע פץ קר שת
י	גב דה וז חט יך לם נס עף צק רש תא

Cap. IX.

דס Perſona Daath.

Das.

Nomen עב	
י	דה וז חט יך לם נס עף צק רש תא בג
ו	דו זח טי כל מן סע פץ קר שת אב גה
ד	דז חט יך לם נס עף צק רש תא בג הו
ה	דח טי כל מן סע פץ קר שת אב גה וז
י	דט יך לם נס עפ צק רש תא בג הו זח
ו	די כל מן סע פץ קר שת אב גה וז חט
י	דך לם נס עף צק רש תא בג הו זח טי

רל מן סע פץ קר שת אב גה וז חט יך ו
רם נס עף צק רש תא בג הו זח טי כל ה
רן סע פץ קר שת אב גה וז חט יך לם י
רס עף צק רש תא בג הו זח טי כל מן יה

Nomen סג

רע פץ קר שת אב גה וז חט יך לם נס י
רף צק רש תא בג הו זח טי כל מן סע ו
רץ קר שת אב גה וז חט יך לם נס עף ד
רק רש תא בג הו זח טי כל מן סע פץ ח
רר שת אב גה וז חט יך לם נס עף צק י
רש תא בג הו זח טי כל מן סע פץ קר ו
רת אב גה וז חט יך לם נס עף צק רש א
רא בג הו זח טי כל מן סע פץ קר שת ו
רב גה וז חט יך לם נס עף צק רש תא ה
רג הו זח טי כל מן סע פץ קר שת אב י

Cap. X.

Nomen עב

הע Persona Chesed. Hoa.

הו זח טי כל מן סע פץ קר שת אב גד י
הז חט יך לם נס עף צק רש תא בג דו ו
הח טי כל מן סע פץ קר שת אב גד וז ד
הט יך לם נס עף צק רש תא בג דו זח ח
הי כל מן סע פץ קר שת אב גד וז חט י
הך לם נס עף צק רש תא בג דו זח טי ו
הל מן סע פץ קר שת אב גד וז חט יך י
הם נס עף צק רש תא בג דו זח טי כל ו
הן סע פץ קר שת אב גד וז חט יך לם ה
הס עף צק רש תא בג דו זח טי כל מן י
הע פץ קר שת אב גד וז חט יך לם נס יה

Nomen סג

הף צק רש תא בג דו זח טי כל מן סע י
הץ קר שת אב גד וז חט יך לם נס עף ו
הק רש תא בג דו זח טי כל מן סע פץ ד
הר שת אב גד וז חט יך לם נס עף צק ה
הש תא בג דו זח טי כל מן סע פץ קר י
הת אב גד וז חט יך לם נס עף צק רש ו
הא בג דו זח טי כל מן סע פץ קר שת א
הב

הב גד וז חט יך לם נס עף צק רש תא ו
הג דו זה טי כל מן סע פץ קר שת אב ח
הד וז חט יך לם נס עף צק רש תא בג י

Cap. XI.

Nomen ע״ב

וף Perſona Geburah. Veph.

וז חט יך לם נס עף צק רש תא בג דה י
וח טי כל מן סע פץ קר שת אב גד הז ו
וט יך לם נס עף צק רש תא בג דה זח ד
וי כל מן סע פץ קר שת אב גד הז חט ה
וך לם נס עף צק רש תא בג דה זח טי י
ול מן סע פץ קר שת אב גד הז חט יך ו
ום נס עף צק רש תא בג דה זח טי כל י
ון סע פץ קר שת אב גד הז חט יך לם ו
וס עף צק רש תא בג דה זח טי כל מן ה
וע פץ קר שת אב גד הז חט יך לם נס י
וף צק רש תא בג דה זח טי כל מן סע י׳ת

Nomen ס״ג

וץ קר שת אב גד הז חט יך לם נס עף י
וק רש תא בג דה זח טי כל מן סע פץ ו
ור שת אב גד הז חט יך לם נס עף צק ד
וש תא בג דה זח טי כל מן סע פץ קר ה
ות אב גד הז חט יך לם נס עף צק רש י
וא בג דה זח טי כל מן סע פץ קר שת ו
וב גד הז חט יך לם נס עף צק רש תא א
וג דה זח טי כל מן סע פץ קר שת אב ו
וד הז חט יך לם נס עף צק רש תא בג ח
וה זח טי כל מן סע פץ קר שת אב גד י

Cap. XII.

Nomen ע״ב

וץ Perſona Tiphereth. Saz.

זח טי כל מן סע פץ קר שת אב גד הו י
זט יך לם נס עף צק רש תא בג דה וח ו
זי כל מן סע פץ קר שת אב גד הו חט ד
זך לם נס עף צק רש תא בג דה וח טי ה
זל

זל מן סע פץ קר שת אב גר הו חט יך	י
זם נס עף צק רש תא בג דה וח טי כל	ו
זן סע פץ קר שת אב גר הו חט יך לם	י
זס עף צק רש תא בג דה וח טי כל מן	
זע פץ קר שת אב גר הו. חט יך לם נס	ת
זף צק רש תא בג דה וח טי כל מן סע	י
זץ קר תש אב גר הו חט יך לם נס עף	יֹת
	Nomen סָנ
זק רש תא בג דה וח טי כל מן סע פץ	י
זר שת אב גר הו חט יך לם נס עף צק	ו
זש תא בג דה וח טי כל מן סע פץ קר	ד
זת אב גר הו חט יך לם נס עף צק רש	ה
זא בג דה וח טי כל מן סע פץ קר שת	י
זב גר הו חט יך לם נס עף צק רש תא	ו
זג דה וח טי כל מן סע פץ קר שת אב	א
זד הו חט יך לם נס עף צק רש תא בג	ו
זה וח טי כל מן סע פץ קר שת אב גר	ח
זו חט יך לם נס עף צק רש תא בג דה	•

Cap. XIII.

חק Perſona Nezach.

Chak.

	Nomen עָ״ב
חט יך לם נס עף צק רש תא בג דה וז	י
חי כל מן סע פץ קר שת אב גר הו זט	ו
חך לם נס עף צק רש תא בג דה וז טי	ד
חל מן סע פץ קר שת אב גר הו זט יך	ה
חם נס עף צק רש תא בג דה וז טי כל	י
חן סע פץ קר שת אב גר הו זט יך לם	ו
חס עף צק רש תא בג דה וז טי כל מן	י
חע פץ קר שת אב גר הו זט יך לם נס	ו
חף צק רש תא בג דה וז טי כל מן סע	ח
חץ קר שת אב גר הו זט יך לם נס עף	י
חק רש תא בג דה ח טי כל מן סע פץ	יֹת
	Nomen סָנ
חר שת אב גר הו זט יך לם נס עף צק	י
חש תא בג דה וז טי כל מן סע פץ קר	ו
חת אב גר הו זט יך לם נס עף צק רש	ד
חא בג דה ח טי כל מן סע פצ קר שת	ה
חב	

חב גד הו זט יך לם נס עף צק רש תא	י
חג דה וז טי כל מן סע פץ קר שת אב	ו
חד הו זט יך לם נס עף צק רש תא בג	א
חה וז טי כל מן סע פץ קר שת אב גד	ו
חו זט יך לם נס עף צק רש תא בג דה	ה
חז טי כל מן סע פץ קר שת אב גד הו	י

Cap. XIV.

Nomen ע״ב — טר Perſona Hod, antrorſum. — Tar.

טי כל מן סע פץ קר שת אב גד הו זח	י
טך לם נס עף צק רש תא בג דה וז חי	ו
טל מן סע פץ קר שת אב גד הו זח יך	ד
טם נס עף צק רש תא בג דה וז חי כל	ה
טן סע פץ קר שת אב גד הו זח יך לם	י
טס עף צק רש תא בג דה וז חי כל מן	ו
טע פץ קר שת אב גד הו זח יך לם נס	י
טף צק רש תא בג דה וז חי כל מן סע	ו
טץ קר שת אב גד הו זח יך לם נס עף	ה
טק רש תא בג דה וז חי כל מן סע פץ	י
טר שת אב גד הו זח יך לם נס עף צק	יה

Nomen סג

טש תא בג דה וז חי כל מן סע פץ קר	י
טת אב גד הו זח יך לם נס עף צק רש	ו
טא בג דה וז חי כל מן סע פץ קר שת	ד
טב גד הו זח יך לם נס עף צק רש תא	ה
טג דה וז חי כל מן סע פץ קר שת אב	י
טד הו זח יך לם נס עף צק רש תא בג	ו
טה וז חי כל מן סע פץ קר שת אב גד	א
טו זח יך לם נס עף צק רש תא בג דה	ו
טז חי כל מן סע פץ קר שת אב גד הו	ה
טח יך לם נס עף צק רש תא בג דה וז	י

Cap. XV.

Nomen ע״ב — יש Perſona Jeſod, antrorſum. — Jeſch.

יך לם נס עף צק רש תא בג דה וז חט	י

יל מן סע פץ קר שת אב גר הו זח טך	ו
ים נס עף צק רש תא בג דה וז חט כל	ד
ין סע פץ קר שת אב גר הו זח טך לם	ה
יס עף צק רש תא בג דה וז חט כל מן	י
יע פץ קר שת אב גר הו זח טך לם נס	ו
יפ צק רש תא בג דה וז חט כל מן סע	י
יץ קר שת אב גר הו זח טך לם נס עף	ו
יק רש תא בג דה וז חט כל מן סע פץ	ה
יר שת אב גר הו זח טך לם נס עף צק	י
וש תא בג דה וז חט כל מן סע פץ קר	יה

Nomen סג

ית אב גר הו זח טך לם נס עף צק רש	י
יא בג דה וז חט כל מן סע פץ קר שת	ו
יב גר הו זח טך לם נס עף צק רש תא	ד
יג דה וז חט כל מן סע פץ קר שת אב	ה
יד הו זח טך לם נס עף צק רש תא בג	י
יה וז חט כל מן סע פץ קר שת אב גר	ו
יו זח טך לם נס עף צק רש תא בג דה	א
יז חט כל מן סע פץ קר שת אב גר הו	ו
יח טך לם נס עף צק רש תא בג דה וז	ה
יט כל מן סע פץ קר שת אב גר הו זח	י

Cap. XVI.

כת Perſona Malchuth. Cath.

Nomen עב

כל מן סע פץ קר שת אב גר הו זח טי	י
כם נס עף צק רש תא בג דה וז חט יל	ו
כן סע פץ קר שת אב גר הו זח טי לם	ד
כס עף צק רש תא בג דה וז חט יל מן	ה
כע פץ קר שת אב גר הו זח טי לם נס	י
כפ צק רש תא בג דה וז חט יל מן סע	ו
כץ קר שת אב גר הו זח טי לם נס עף	י
כק רש תא בג דה וז חט יל מן סע פץ	ו
כר שת אב גר הו זח טי לם נס עף צק	ה
כש תא בג דה וז חט יל מן סע פץ קר	י
כת אב גר הו זח טי לם נס עף צק רש	יה

Nomen סג

כא בג דה וז חט יל מן סע פץ קר שת	י

כב גד הו זח טי לם נס עף צק רש תא   ו
כג דה וז חט יל מן כע פץ קר שת אב   ד
כד הו זח טי לם נס עף צק רש תא בג   ה
כה וז חט יל מן סע פץ קר שת אב גד   י
כו זח טי לם נס עף צק רש תא בג דה   ו
כז חט יל מן סע פץ קר שת אב גד הו   א
כח טי לם נס עף צק רש תא בג דה וז   ו
כט יל מן סע פץ קר שת אב גד הו זח   ח
כי לם נס עף צק רש תא בג דה וז חט   י

§. 2. Hucusque 231. portæ antrorſum ſcriptæ: Sed à Lamed & ulterius ſequuntur 231. portæ retrorſum ſcriptæ; ubi Alphabetum Albam invertitur, ſicut videbis.

§. 3. Sic quoque nomina מ״ה & ב״ן hîc retrò accedunt à Lamed & ulterius: nec non literæ י״ה è Nomine: hæc enim poſtrema pars Nominis י״ה locatur in vitalitate & centro iſtarum literarum à Lamed usque ad Tav. Quod nota.

Cap. XVII.

Nomen מ״ה — לא Perſona Kether, retrorſum. La.

לם נס עף צק רש תא בג דה וז חט יך   י
לן סע פץ קר שת אב גד הו זח טי כם   ו
לס עף צק רש תא בג דה וז חט יך מן   ד
לע פץ קר שת אב גד הו זח טי כם נס   ה
לף צק רש תא בג דה וז חט יך מן סע   א
לץ קר שת אב גד הו זח טי כם נס עף   ו
לק רש תא בג דה וז חט יך מן סע פץ   א
לר שת אב גד הו זח טי כם נס עף צק   ו
לש תא בג דה וז חט יך מן סע פץ קר   ה
לת אב גד הו זח טי כם נס עף צק רש   א
לא בג דה וז חט יך מן סע פץ קר שת   י״ה

Nomen ב״ן

לב גד הו זח טי כם נס עף צק רש תא   י
לג דה וז חט יך מן סע פץ קר שת אב   ו
לד הו זח טי כם נס עף צק רש תא בג   ד
לה וז חט יך מן סע פץ קר שת אב גד   ח
לו זח טי כם נס עף צק רש תא בג דה   ה

לז חט יך מן סע פץ קר שת אב גר הו	ו
לח טי כם נס עף צק רש תא בג דה וז	ז
לט יך מן סע פץ קר שת אב גר הו זח	ח
לי כם נס עף צק רש תא בג דה וז חט	ח
לך מן סע פץ קר שת אב גר הו זח טי	

Cap. XVIII.

Nomen מ״ה מב Perſona Chochmah, retrorſum. Mab.

מן סע פץ קר שת אב גר הו זח טי כל	י
מס עף צק רש תא בג דה וז חט יך לן	ו
מע פץ קר שת אב גר הו זח טי כל נס	ד
מף צק רש תא בג דה וז חט יך לן סע	ה
מץ קר שת אב גר הו זח טי כל נס עף	א
מק רש תא בג דה וז חט יך לן סע פץ	ו
מר שת אב גר הו זח טי כל נס עף צק	א
מש תא בג דה וז חט יך לן סע פץ קר	ו
מת אב גר הו זח טי כל נס עף צק רש	ה
מא בג דה וז חט יך לן סע פץ קר שת	א
מב גר הו זח טי כל נס עף צק רש תא	וה

Nomen כ״ן

מג דה וז חט יך לן סע פץ קר שת אב	י
מר הו זח טי כל נס עף צק רש תא בג	ו
מה וז חט יך לן סע פץ קר שת אב גר	ד
מו זח טי כל נס עף צק רש תא בג דה	ה
מז חט יך לן סע פץ קר שת אב גר הו	ה
מח טי כל נס עף צק רש תא בג דה וז	ו
מט יך לן סע פץ קר שת אב גר הו זח	ו
מי כל נס עף צק רש תא בג דה וז חט	ה
מך לן סע פץ קר שת אב גר הו זח טי	ה
מל נס עף צק רש תא בג דה וז חט יך	

Cap. XIX.

Nomen מ״ה נג Perſona Binah, retrorſum. Nag.

נס עף צק רש תא בג דה וז חט יך לם	י
נע פץ קר שת אב גר הו זח טי כל מס	ו
נף	

נף צק רש תא בג דה וז חט יר למ כע	ד
נץ קר שת אב גד הו זח טי כל מס עף	ה
נק רש תא בג דה וז חט יך למ סע פץ	א
נר שת אב גד הו זח טי כל מס עף צק	ו
נש תא בג דה וז חט יך לם סע פץ קר	א
נת אב גד הו זח טי כל מס עף צק רש	ו
נא בג דה וז חט יך לם סע פץ קר שת	ה
נב גד הו זח טי כל מס עף צק רש תא	א
נג דה וז חט יך לם וסע פץ קר שת אב	וה

Nomen בן

נר הו זח טי כל מס עף צק רש תא בג	
נה וז חט יך לם סע פץ קר שת אב גד	ו
נו זח טי כל מס עף צק רש תא בג דה	ד
נז חט יך לם סע פץ קר שת אב גד הו	ה
נח טי כל מס עף צק רש תא בג דה וז	ה
נט יך לם סע פץ קר שת אב גד הו זח	ו
ני כל מס עף צק רש תא בג דה וז חט	ו
נך לם סע פץ קר שת אב גד הו זח טי	ה
נל מס עף צק רש תא בג דה וז חט יך	ה
נם סע פץ קר שת אב גד הו זח טי כל	

Cap. XX.

Nomen מה — סד Perſona Daath, retrorſum. Sad

סע פץ קר שת אב גד הו זח טי כל מן	י
סף צק רש תא בג דה וז חט יך לם נע	ו
סץ קר שת אב גד הו זח טי כל מן עף	ד
סק רש תא בג דה וז חט יך לם נע פץ	ה
סר שת אב גד הו זח טי כל מן עף צק	א
סש תא בג דה וז חט יך לם נע פץ קר	ו
סת אב גד הו זח טי כל מן עף צק רש	א
סא בג דה וז חט יך לם נע פץ קר שת	ו
סב גד הו זח טי כל מן עפ צק רש תא	ה
סג דה וז חט יך לם נע פץ קר שת אב	א
סד הו זח טי כל מן עף צק רש תא בג	וה

Nomen בן

סה וז חט יך לם נע פץ קר שת אב גד	
סו זח טי כל מן עף צק רש תא בג דה	ו
סז	

סז	חט	יך	לם	נע	פץ	קר	שת	אב	גר	הו	ד
סח	טי	כל	מן	עף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	ה
סט	יך	לם	נע	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	ה
סי	כל	מן	עף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	ו
סך	לם	נע	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	טי	ו
סל	מן	עף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	יך	ח
סם	נע	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	טי	כל	ח
סן	עף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	יך	לם	

Cap. XXI.

עה Perſona Cheſed, retrorſum.

Nomen מֹה

עף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	יך	לם	נס	י
עץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	טי	כל	מן	סף	ו
עק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	יך	לם	נס	פץ	ד
ער	שת	אב	גד	הו	זח	טי	כל	מן	סף	צק	ה
עש	תא	בג	דה	וז	חט	יך	לם	נס	פץ	קר	א
עת	אב	גד	הו	זח	טי	כל	מן	סף	צק	רש	ו
עא	בג	דה	וז	חט	יך	לם	נס	פץ	קר	שת	א
עב	גד	הו	זח	טי	כל	מן	סף	צק	רש	תא	ו
עג	דה	וז	חט	יך	לם	נס	פץ	קר	שת	אב	ה
עד	הו	זח	טי	כל	מן	סף	צק	רש	תא	בג	א
עה	וז	חט	יך	לם	נס	פץ	קר	שת	אב	גד	וֹה

Nomen בֹן

עו	זח	טי	כל	מן	סף	צק	רש	תא	בג	דה	י
עז	חט	יך	לם	נס	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	ו
עח	טי	כל	מן	סף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	ד
עט	יך	לם	נס	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	ה
עי	כל	מן	סף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	ח
עך	לם	נס	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	טי	ו
על	מן	סף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	יך	ו
עם	נס	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	טי	כל	ח
ען	סף	צק	רש	תא	בג	דה	וז	חט	יך	לם	ח
עס	פץ	קר	שת	אב	גד	הו	זח	טי	כל	מן	

Cap. XXII.

פו Perſona Geburah, retrorſum, per Gematriam
אלהים id eſt, 86.

Nomen מה	
י	פץ קר שת אב גד הו זח טי כל מן כע
ו	פק רש תא בג דה וז חט יך לם נס עץ
ד	פר שת אב גד הו זח טי כל מן כע צק
ה	פש תא בג דה וז חט יך לם נס עץ קר
א	פת אב גד הו זח טי כל מן סע צק רש
ו	פא בג דה וז חט יך לם נס עץ קר שת
א	פב גד הו זח טי כל מן סע צק רש תא
ו	פג דה וז חט יך לם נס עץ קר שת אב
ה	פד הו זח טי כל מן סע צק רש תא בג
א	פה וז חט יך לם נס עץ קר שת אב גד
ות	פן זח טי כל מן סע צק רש תא בג דה

Nomen בן	
י	פז חט יך לם נס עצ קר שת אב גד הו
ו	פח טי כל מן סע צק רש תא בג דה וז
ד	פט יך לם נס עץ קר שת אב גד הו זח
ה	פי כל מן סע צק רש תא בג דה וז חט
ה	פך לם נס עץ קר שת אב גד הו זח טי
ו	פל מן סע צק רש תא בג דה וז חט יך
ו	פם נס עץ קר שת אב גד הו זח טי כל
ה	פן סע צק רש תא בג דה וז חת יך לם
ה	פס עץ קר שת אב גד הו זח טי כל מן :
	פע צק רש תא בג דה וז חט יך לם נס

Cap. XXIII.

צו Perſona Tiphereth, retrorſum, per Gematriam
אל אדני

Nomen מה	
י	צק רש תא בג דה וז חט יך לם נס עף
ו	צר שת אב גד הו זח טי כל מן סע פף
ד	צש תא בג דה וז חט יך לם נס עף קר
ה	צת אב גד הו זח טי כל מן סע פק רש
א	צא בג דה וז חט יך לם נס עף קר שת
ו	צב גד הו זח טי כל מן סע פק רש תא

צג

צג רה וז חט יך לם נס עף קר שת אב	א
צד הו זח טי כל מן סע פק רש תא בג	ו
צה וז חט יך לם נס עף קר שת אב גד	ה
צו זח טי כל מן סע פק רש תא בג דה	א
צז חט יך לם נס עף קר שת אב גד הו	יה

Nomen בן

צח טי כל מן סע פק רש תא בג דה וז	י
צט יך לם נס עף קר שת אב גד הו זח	ו
צי כל מן סע פק רש תא בג דה וז חט	ד
צך לם נס עף קר שת אב גד הו זח טי	ה
צל מן סע פק רש תא בג דה וז חט יך	ה
צם נס עף קר שת אב גד הו זח טי כל	ו
צן סע פק רש תא בג דה וז חט יך לם	ו
צס עף קר שת אב גד הו זח טי כל מן	ה
צע פק רש תא בג דה וז חט יך לם נס	ה
צף קר שת אב גד הו זח טי כל מן סע	

Cap. XXIV.

קח Perſona Daath, retrorſum.

Nomen מה

קר שת אב גד הו זח טי כל מן סע פץ	י
קש תא בג דה וז חט יך לם נס עף צר	ו
קת אב גד הו זח טי כל מן סע פץ רש	ד
קא בג דה וז חט יך לם נס עף צר שת	ה
קב גד הו זח טי כל מן סע פץ רש תא	א
קג דה וז חט יך לם נס עף צר שת אב	ו
קד הו זח טי כל מן סע פץ רש תא בג	א
קה וז חט יך לם נס עף צר שת אב גד	ו
קו זח טי כל מן סע פץ רש תא בג דה	ה
קז חט יך לם נס עף צר שת אב גד הו	א
קח טי כל מן סע פץ רש תא בג דה וז	וה

Nomen בן

קט יך לם נס עף צר שת אב גד הו זח	י
קי כל מן סע פץ רש תא בג דה וז חט	ו
קך לם נס עף צר שת אב גד הו זח טי	ד
קל מן סע פץ רש תא בג דה וז חט יך	ה
קם נס עף צר שת אב גד הו זח טי כל	ה
קן סע פץ רש תא בג דה וז חט יך לם	ו
קס	

קס עף צר שת אב גר הו זח טי כל מן ו
קע פץ רש תא בג דה וז חט יך לם נס ת
קף צר שת אב גר הו זח טי כל מן סע ה
קץ רש תא בג דה וז חט יך לם נס עף

Cap. XXV.

רש Perſona Hod, retrorſum. Nomen מ״ה

רש תא בג דה וז חט יך לם נס עף צק י
רת אב גד הו חז טי כל מן סע פץ קש ו
רא בג דה וז חט יך לם נס עף צק שת ד
רב גד הו זח טי כל מן סע פץ קש תא ה
רג דה וז חט יך לם נס עף צק שת אב א
רד הו זח טי כל מן סע פץ קש תא בג ו
רה וז חט יך לם נס עף צק שת אב גח א
רו זח טי כל מן סע פץ קש תא בג דה ו
רז חט יך לם נס עף צק שת אב גד הו ה
רח טי כל מן סע פץ קש תא בג דה וז א
רט יך לם נס עף צק שת אב גד הו זח

Nomen ב״ן וה

רי כל מן סע פץ קש תא בג דה וז חט י
רך לם נס עף צק שת אב גד הו זח טי ו
רל מן סע פץ קש תא בג דה וז חט יך ד
רם נס עף צק שת אב גד הו זח טי כל ה
רן סע פץ קש תא בג דה וז חת יך לם ה
רס עף צק שת אב גד הו זח טי כל מן י
רע פץ קש תא בג דה וז חט יך לם נס ד
רף צק שת אב גד הו זח טי כל מן סע ה
רץ קש תא בג דה וז חט יך לם נס עף ה
רק שת אב גד הו זח טי כל מן סע פץ

Cap. XXVI.

שי Perſona Jeſod, retrorſum. Nomen מ״ח

שת אב גד הו זח טי כל מן סע פץ קר י
שא בג דה וז חט יך לם נס עף צק רת ו
שב גד הו זח טי כל מן סע פץ קר תא. ד

שג רה וז חט יך לם נס עף צק רת אב ת
שד הו זח טי כל מן סע פץ קר תא בג א
שה וז חט יך לם נס עף צק רת אב גד ו
שו זח טי כל מן סע פץ קר תא בג דה א
שז חט יך לם נס עף צק רת אב גד הו ו
שח טי כל מן סע פץ קר תא בג דה וז ה
שט יך לם נס עף צק רת אב גד הו זח א
שי כל מן סע פץ קר תא בג דה וז חט וה

Nomen בן

שך לם נס עף צק רת אב גד הו זח טי י
של מן סע פץ קר תא בג דה וז חט יך ו
שם נס עף צק רת אב גד הו זח טי כל ד
שן סע פץ קר תא בג דה וז חט יך לם ה
שס עף צק רת תב גד הו זח טי כל מן ה
שע פץ קר תא בג דה וז חט יך לם נס ו
שף צק רת אב גד הו זח טי כל מן סע ו
שץ קר תא בג דה וז חט יך לם נס עף ה
שק רת אב גד הו זח טי כל מן סע פץ ה
שר תא בג דה וז חט יך לם נס עף צק

Cap. XXVII.

תך Perſona Malchuht, retrorſum.

Nomen מה

תא בג דה וז חט יך לם נס עף צק רש י
תב גד הו זח טי כל מן סע פץ קר שא ו
תג דה וז חט יך לם נס עף צק רש אב ד
תד הו זח טי כל מן סע פץ קר שא בג ה
תה וז חט יך לם נס עף צק רש אב גד א
תו זח טי כל מן סע פץ קר שא בג דה ו
תז חט יך לם נס צף עק רש אב גד הו א
תח טי כל מן סע פץ קר שא בג דה וז ו
תט יך לם נס עף צק רש אב גד הו זח ה
תי כל מן סע פץ קר שא בג דה וז חט א
תך לם נס עף צק רש אב גד הו זח טי יה

Nomen בן

תל מן סע פץ קר שא בג דה וז חט יך ו
תם נס עף צק רש אב גד הו זח טי כל ו
תן סע פץ קר שא בג דה וז חת יך לם ד

תס

תס עף צק רש אב גד הוזח טי כל מן ה
תע פץ קר שא בג דה וז חט יך לם נס ת
תף צק רש אב גד הו זח טי כל מן סע ו
תץ קר שא בג דה וז חט יך לם נס עף ו
תק רש אב גד הו זח טי כל מן סע פץ ה
תר שא בג דה וז חט יך לם נס עף צק ה
תש אב גד הו זח טי כל מן סע פץ קר

§. 2. Hactenus expanſæ ſunt 231. portæ, antrorſum & retrorſum ſuprà dictæ: ubi literæ tam juſtè ſunt diſpoſitæ, ut quælibet ſecum habeat bis 231. literas juxta numerum נְתִיב. Sed & Alphabeta extenduntur uſque ad numerum 231. portarum anteriorum, & 231. portarum poſteriorum. Nomen autem vadit & exſculpitur cum ipſis in 4. plenitudinibus ſuis עַב סַג מָה בַּן Relinquitur tamen Alphabetum unum, cui non eſt facultas prodire in lineas, Eſt, fuit & erit, ob rationem, de qua infrà, juxta id quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Omnibus dediſti ſocium, mihi autem non dediſti ſocium. Reſpondit Sanctus ille Benedictus: Congregatio Iſraël erit ſocia tua &c. Vide infra. Portæ 461.

§. 3. Demonſtratio a. horum peti poteſt à Traditis Libri Jezirah cap. 2. Miſchnah 2. *Viginti & duas literas exſculpſit, excidit & ponderavit, & permutavit, & combinavit; formavit cum eis Nepheſch omnis formati, & Nepheſch omnis formandi.* Senſus eſt: *Exſculpſit eas*; hæc eſt ſculptura, cujus meminit Liber Sohar: Sculpſit ſculpturas ſuas in puritate excelſa. Sculpſit enim ſculptione quadam unamquamque literarum Alphabeti, ita ut literæ ibi revera prominerent, factæque eſſent quaſi undiquaque cœlo fuiſſent ſculptæ, donec litera ipſa extaret per ſe. Literæ autem enatæ ex qualibet Alphabeti litera ad inſtar areolæ Horti effiguratæ erant circa ſculpturam literæ fundamentalis: non aliter atque qui arat pulvillos, arat foditque ex parte una, donec latus iſtud exurgat; ad hunc modum inſtituebatur ſculptura illa circa literas, donec corpus literarum per ſe protuberaret. Explicatio textus Libri Jezirah c. 2. Miſchna 2.

§. 4. Deinde accipiebat literas, easque ad inſtar coronæ literis ex ſe progeneratis apponebat, ſingulisque viginti duas tribuebat, unam poſt aliam ſumendo א deinde ב; ſicut in muro ordinatur lapis ſupra lapidem: ita lapides literarum, quæ exciſæ erant è corporibus literarum, quæ vocantur rota in ſphæra ſua; provolvebat de combinatione in combinationem, quaſi murum ex illis faciens & ædificium validum admodum. Quilibet autem lapis excindebatur è monte; antequam enim exſcinderetur, non niſi mons vocabatur; facta autem exciſione è monte vocatur lapis. Deinde multi ſumuntur lapides, multæque inde ſtruuntur domus vel murus; Sic juxta hoc ſimile & ibi: Ideoque dicitur: Sculpſit eas, excidit eas.

§. 5. Mox addit, *Ponderavit eas*: nimirum quaſi in libra, ita ut pondus non deficeret, ſed eſſet perfectum. Singulæ autem literæ in multis combinationibus habent 22. literas; Hæc eſt rota, quæ ſemper cum ipſo procurrit, ſuntque rotæ vehiculi ſemper circumvolutæ quàm perfectiſſimè, nullo exiſtente defectu quoad axem perfectiſſimam 22. literarum.

§. 6. Porrò addit, *Permutavit eas*. Hîc adhibetur phraſis Themuræ ſive inverſionis anterioris & poſterioris in Alphabeto אַל בַּם ex quo fit לֹא מִב &c. Et huc pertinet quod dicitur Lev. 27, 10. *Non commutabit bonum in malum, & ſi commutando commutaverit, erit & illud & commutatatio ejus ſanctitas.* Ibi enim nullum omnino malum eſt, ſicut dicitur Thren. 3, 38. *De ore Altiſſimi non egredientur mala & bonum.*

§. 7. Mox ſubjungit, *Combinavit eas*; ne erres opinione tua dicendo, illas aliter mutatas eſſe; ut in permutatione hac nihil relinqueretur de ſtatu priori, ſicut humanæ ſunt mutationes in permutationibus mercatoriis; ſed combinavit eas myſterio combinationis, ita ut non omitteretur vel deficeret litera una.

§. 8. Per combinationem hanc literarum *formavit* in illis *Nepheſch* ſeu Pſychen *omnis formati*: Nam per literas iſtas Bar Abhan & Bar Urian multa poterant ſcientes vires earum; ut per eas facerent & procrearent hominem quendam, maſſam terream virginem, ut notum eſt iis, qui talia tractant: Et ſic quoque vitula triennis Abie & Rabba.

Confer Sanhedr. fol. 65. b.

§. 9. Tandem ait; Et creaturus eſt per illas *omne formatum*, id eſt, per revolutionem; imò & reſuſcitatio mortuorum illorum beneficio fiet; & hæc eſt mens Miſchnæ in Sepher Jezirah c. 2. ſect. 4. *Viginti duæ literæ fundamenti fixæ in rota in 231. portis, & vertitur rota antè & retrò. Et hujus rei ſignum eſt; in bonis nihil ſupra* ענג, *& in malis nihil infra* נגע. Senſus eſt: Viginti duas literas eſſe fundamentum ſtructuræ ædificii ex his lapidibus: Et iſti ſuperſtructæ ſunt combinationes 231. portarum fixarum in rota combinationum ejus: Iſtæ moventur in rota, verturque antè & retrò אַל בַּם Alphabeticum. Sic etiam numerus 231. & ſignum ejus: non eſt ſupra in bonis præ ענג horum verborum עֵדֶן נָהָר גַּן Eden fluvius horti; antrorſum & ſi invertatur ענג quod denotat Benignitatem & Miſerationes in נֶגַע plaga, ut diſponatur retrorſum, judicium denotabit.

§. 10. Et ſic intelliges aliquantum operationes ex hinc provenientes, & mutationem è combinationibus ortam ad creandum membra judicii & miſerationum.

§. 11. Et hinc intelliges, quod ſequitur in Miſchnah his verbis: *Quomodo ponderavit & permutavit eas? Aleph cum omnibus & omnes cum Aleph, Beth cum omnibus, & omnes cum Beth: Et retrovertitur quoque quod abſit.*

Inde

Inde patet, omne formatum & omnem Sermonem comprehendi & prodire è Nomine uno. Hactenus Miſchnah. Senſus eſt, Aleph combinari cum omnibus literis & omnes cum ipſo i.e. in omni combinatione non tantùm hanc literam eſſe, ſed omnes literas circumvolvi cum tota combinatione, & Nomen circumvolvi cum ipſis comprehendens omnia. Unde patet omnes formationes, quæ per Ipſum poſſunt edi, comprehendi in iſta combinatione; & omnem ſermonem nominum prodeuntium ex hoc Nomine, quod omnia comprehendit, & omnes voces linguæ & nomina quæ extrahuntur & creantur ex iſtis, prodire è Nomine uno, quod eſt Nomen דיוד quod comprehendit omnes 231. portas. Et hæc ſufficiant.

Cap. XXVIII.

§. 1. Jam ſcito de Alphabeto primo Perſonæ אל, quomodo extendatur lumen ejus, & quare lineæ ſingularum literarum hac procedant via & figura *in rectum* & obliquum, & quomodo poſtea generetur ſimilitudo & imago ejus, usque ad finem omnium literarum Al, habethi. De Alphabetis cujusque Perſonæ.

§. 2. Incipiemus autem à litera Aleph, quæ fit ex 100. punctis, ſicut quælibet litera alia. Quæſtionem autem moverunt Majores noſtri, quare non inchoaverit creationem literarum à litera Jod, quoniam & ipſa punctum eſt, & quidem prima omnium: Scito ergo in ſingulis punctis, cùm propinqua ſunt Infinito, admodum augeri lucem; propter lucem illam magnam igitur repente deſcendebat ex eo linea quædam, quæ linea aſcendere volebat fruique luce Infiniti, ſicut punctum ipſum: ſed deflectebat ab eo ad diſtantiam quaſi duorum punctorum, unde ſummitas lineæ ſeparabatur à litera Jod, & aſcendebat via obliqua ſurſum præ pudore, quod prævaricata eſſe; unde non firmo gradu aſcendebat rectà, ſed ſurſum pergebat oblique. Et quia punctum illud ſemper eſt in actu cauſandi, hinc & porrò Lux quidem deſcendebat ab eo, ſed non adeo magna ſicut ab initio, propter lumen lineæ, ab ipſo prodeuntis. Hoc autem lumen ſecundum, quod è puncto ſuprà dicto deſcendit, ſemper adhæret lineæ illi; quoniam linea deflectit à recto, unde punctum ſemper procedit cum linea. Nam quoniam linea prima ſeparabatur à puncto, aſcenditque ſurſum, hinc punctum iterum è luce ſua producere volebat lineam ſecundam, quæ deſcendebat & adhærebat lineæ primæ. Et quoniã linea ſecunda adhæreſcere volebat ſummitati lineæ primæ, quippe quæ præſtantiſſima illius pars eſt, & tamen pars iſta, terminis Principii Emanativi nimis propinqua eſſet; hinc linea hæc ſecunda parti iſti adhærere non poterat ob nimiam excellentiam ejus: unde adhærebat medietati lineæ, ubi finis partis primæ eſt: cumque pars iſta prima lineæ, quæ à puncto deflectebat, aſcenderet prope Infinitum, lumen ejus augebatur, unde deſcendere

non poterat niſi via recta. Deſcendit ergo à ſummitate lineæ via recta ad illum usque locum, ubi diminuitur finis lineæ; non enim tranſire penitus poterat propter puncta quæ infra ipſam. Infinitum autem circumdabat illas & Influentia augebatur in fine lineæ, deſcendentis è ſummitate lineæ, quæ aſcenderat; cumque deorſum ſe extendere nequiret, in latere ſe extendebat, hinc atque illinc. Et hoc eſt Daleth, quod ſub Aleph eſt.

Cap. XXIX.

§. 1. Et jam explicabo literam Beth. Scito ergo quòd punctum Jod ſe extenderit in latitudinem verſus dextrum latus usque ad locum termini ſui, qui eſt digitus ſuper digito in quadrato.

Myſterium Phylacteriorum.

§. 2. Et propterea phylacteria miniſterii magni ita confecta ſunt, ut quælibet litera ſit in diſtantia digiti ſuper digito: Et myſterium connotat nomen אהיה quod in plenitudine ſua (אלף הי ואו הי) idem valet quod אצבע digitus. Suntque in manibus Arich quæ tectæ ſunt per Abba ve Imma. Et hoc eſt myſterium Thphillin juxta mentem Rabbenu Fam. Et deducuntur è mundo veſtimenti per filum Infiniti, quod deſcendit ſuper caput Arich Anpin, & vivificat omnes mundos.

§. 3. Et tempore beneplaciti, Seir ab ipſis literis participat, & in ſpecie hora Minchæ Sabbathicæ; de qua dicitur: Pſal. 69, 14. *Et ego precor ad te Domine tempore beneplaciti.*

§. 4. Et quoniam ſuprà dictum Jod in latitudinem extendebatur digito, hinc ipſi non erat locus, ut ulteriùs extenderetur: Et cùm linea illa extenſa eſſet in latitudinem & non in longitudinem; ſicut dictum; tum auctum fuit lumen lineæ, ut difflueret, atque ſic extenſa eſt ab eo linea quædam recta ſecundùm longitudinem, idque pro menſura 2. digitorum & inſuper aliquantum, quia digitus unus infra terminum ſuum deſcenderat: cùm autem nec liceret, nec poſſet in hac extenſione conſiſtere inferiùs; regreſſa & conduplicata eſt verſus tectum ſuperius, & hinc facta litera Beth. Et cùm aliquantò longior eſſet, quam tectum ſuperius, reductum eſt quod ſuperaret, & facta gibboſitas.

Cap. XXX.

§. 1. Quantum ad literam Gimel, ſcito initium ejus fuiſſe Jod, è quo extendebatur linea recta deorſum, quæ erat longa ſicut Nun finale.

Senſus verborum in Præfatione Sohar parvi.

§. 2. Hinc reſponderi poteſt ad validam aliquam objectionem in præfatione Sohar parvi, cujus verba: Septem literæ Alphabeti ſunt, quæ non coagulatæ ſunt & humidæ manſerunt, & creata eſt ex illis Lux. Senſus eſt: Septem

Septem literæ Alphabeti ſunt אבן קדמי lapis primus, quorum numerus æquipollet voci אחד. Hinc dicitur quod ex illis creata ſit Lux. Quare autē non ſumuntur literæ Alphabeti ſecundum ordinem אבגדהוז? Reſpond. in dicta præfatione; Diximus quod illicò poſt Beth acceſſit punctum ſub myſterio ֶ unde fiunt literæ אבן. Ideò dicit humidas fuiſſe nec eſſe coagulatas: Id innuit, quòd linea ſtatim fuerit extenſa & ſubitò poſt generationem puncti factam per compreſſionem.

§. 3. Imò cùm deſcenderent literæ, non deſcenderunt ordine, ſed tumultuariò, hinc non ſunt coagulatæ i. e. non coaluerunt, nec diſpoſitæ ſunt in ſtatum ſuum. Sed redeamus ad propoſitum.

§. 4. Poſtquam Gimel extenſum fuiſſet ſicut Nun, & infra terminum ſuum deſcendiſſet, rediit ſurſum, ſicut fecerat Beth: quamvis Beth haberet tectum majus; unde tectum inferius cùm duplicaretur, æquale fiebat tecto ſuperiori: Gimel autem tectum habet parvum, unde duplicatio lineæ hujus longæ tam parva fieri non potuit atque eſt tectum ejus: Unde linea hæc duplicata inferior mediocris facta eſt, quodque erat infrà, paululum aſcendit, tectumque inferius ſecum traxit: Particula autem quæ remanſit inferiùs, facta eſt cauda Gimel.

Cap. XXXI.

§. 1. Punctum Literæ Daleth diſtendebatur in latitudinem, conſiſtebatque in termino ſuo: Poſtmodum autem adaucto lumine ejus circa finem latitudinis lineæ prioris recta deſcendebat linea altera. Si quæritur, quare linea ſecunda eò usque tantùm extenſa fuerit, nec tam longa facta ſit ſicut in Gimel & in Beth: R. literam hanc cùm fieri deberet, vidiſſe anguſtias, quæ obtigerunt literis Beth & Gimel, quòd nimis longæ fuerint & transgreſſæ terminum ſuum, opusque habuerint conduplicatione: unde extra terminum ſuum progredi noluit; & lux illa, quæ potuiſſet ulteriùs deſcendere, extenſa eſt in latera ejus ipſa, unde craſſior facta eſt, quam Beth & Gimel.

Cap. XXXII.

§. 1. Et progrediamur ad literam He, cujus punctum idem planè fecit quod Daleth, niſi quòd Lux lineæ inferioris è ſummo tecto deductæ magna eſſet, & è regione ſui lineam ſibi ſimilem illuminaret, ex qua linea ſub Daleth locata factum eſt He.

§. 2. Si quæris, quare linea iſta non adhæret tecto ſummo, ſicut altera, quæ conficit Daleth? R. non aliter rem ſe habere, ac ſi homo columnam quan-

quandam ſub tecto collocet è regione lucis; tunc ſanè umbra illius non extat recta, ſed paululum obliqua, nec attingit ſummitatem tecti: Ita linea juxta crus Daleth enata in He tecto non adhæreſcit; atque ideò vocatur He, quoniam homo cùm He pronunciat, non opus habet niſi halitu tantùm citra omnem moleſtiam: Unde linea ſecunda tecto non adhærens ſine puncto nata eſt, & ſine labore atque ſaltem ex umbra lineæ primæ.

§. 3. Et ſi quæris, quare Lux Daleth in He major eſt quàm fuit in Daleth vero? ℞. id propterea factum, quòd hæc locanda eſſet in Nomine expoſito.

Janua in palatio lapidis Saphirini.

§.4. Scito autem quòd litera He locata ſit in palatio lapidis Saphiri, ubi ex umbra tecti Jod prodit, quod claudit pedem He; quæ eſt janua aperta, nec tamen aperitur niſi illi qui dignus eſt. Intra januam hanc autem 2. ſunt Angeli, quorum unus vocatur פתחון & alter סגרון quorum præfectus eſt טהריאל. Et cùm anima egreditur ex hoc mundo, aſcenditque ut intret in hortum Eden per palatium hoc lapidis Saphiri, venit Angelus

Introitus animæ dignæ per januam illam.

טהריאל & conſiderat eam, & ſi digna eſt, innuit Pithchoni, ut aperiat januam, & dicit Jeſ. 26, 2. *Aperite portas, & ingrediatur gens juſta, cuſtodiens veritatem.* Et notificat Pithchoni, è quonam gradu ſit, utrum ſit è dominis oculorum, vel è Dominis ſtaturæ corporis, vel è Dominis colli, vel è Dominis manuum, vel pedum Dominis; Omnia enim hæc membra ſunt Mercavæ, de quibus infrà in mundo Briah.

Pithchonis Angeli officium.

Rachmielis officium.

§. 5. Sed ad rem. Si anima illa digna eſt, & oſtium ipſi aperitur, mox illa traditur Angelo Rachmiel, ut elevet illam per viam מקום הר ציון i. e. locum montis Zion, qui eſt hortus Eden ſuperior.

Palatium lapidis Saphiri quid.

§. 6. Res autem ſic capienda, quod palatium hoc lapidis Saphiri ſit Malchuth in Briah, quæ eſt umbra Malchuth de Aziluth. Et in medio hoc palatio eſt aulæum quoddam ad inſtar firmamenti, quod dicitur Pargud Velum. Et ex Pargud iſto vaticinati ſunt Prophetæ per ſomnium, excepto Moſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax, qui fuit intra aulæum. In iſto Pargud autem præfectus quidam è Angelus, cui nomen Rachmiel.

Porta verſus Eurum clauſa.

§. 7. Et ex iſto palatio in palatium עצם השמים quod proximè ſuperius eſt, nimirum Jeſod in Briah, datur columna excavata, quæ eſt porta verſus Eurum, quæ clauſa eſt, nec aperitur niſi Neomeniis & Sabbathis.

Tahariclis munus.

§.8. Porrò anima quoque ex hoc mundo aſcendens primum examinatur à Tahariele (quod nomen טהריאל per Gematriam æquipollet voci נהר fluvius, juxta Gen. 2, 10.)

§. 9. Et ſi invenitur pura, præcipit Pithchoni, qui ipſi aperit, ſtatimque eam tradit Rachmieli: Qui Angelus ſi ipſam viderit puram, confeſtim ipſi excavatam aperit columnam.

Zadkielis munus.

§. 10. Zadkiel autem Angelus, qui ibi eſt, veſtit ipſam tunica Magiſtrorum

ſtrorum, quæ conſiſtit è Lege atque Præceptis, quas fecerat in hoc mundo: Et ex *illa* veſt apparent opera ejus ſuperius.

§. 11. Scito autem columnam hanc excavatam eſſe Nomen Eſſentiæ & Dominii, unam ſcil. literam ex quolibet nomine: Quanquam hîc etiam ſunt nomina 3. colorum, nimirùm album, quod eſt Nomen אהיה: flavum quod eſt Nomen יהוה & aliud ad rubrum tendens, quod eſt Nomen אלוה. Transmittuntur autem animæ per cochleam hanc, ne ipſas videant cortices ipſisque prævaleant. Porta dicta ſive columna excavata quid.

§. 12. In media autem hac columna Angelus quidam præfectus eſt Sahariel nomine, qui acceptam hanc animam ulterius elevat in palatium Ezem haſchamaim, quod eſt Jeſod in Briah, umbra de Jeſod Aziluthico: ibi collocant eam loco decenti. Saharielis munus.

§. 13. Si autem quod abſit, in illa quicquam reperiatur indecens, è veſtigio traditur Perditoribus, qui ſunt in palatio corticum è regione lapidis Saphiri. Et in hæc palatia corticum ingreſſus eſt Noach, ut illa videret; & quidem ferè in errorem deductus fuiſſet, ſicut ſcribitur Gen. 9, 21. *Et bibit de vino & inebriatus eſt, & diſcoopernit ſe:* Ubi innuitur, quod adhæſerit iſtis, & iſti polluerint eum, & detexerint nuditatem ejus: id quod propterea factum, quòd interdiu rem habuerit cum uxore. Et palatium hoc eſt Gomer, filia Diblaim, quæ fuit mulier fornicationum, quam duxit Hoſcheah, ex præcepto Domini; ad denotandum, quòd populus adhæreret palatio huic in mundo. Palatium corticum pro animabus impuris. De introitu animarũ medii generis.

§. 14. Si autem anima hæc medii eſt generis, Angelus Tahariel ipſam introducit coram 71. Sanhedrin, ubi Metatron eſt pater domus judicii, ubi judicialiter de ipſa inquirunt: Et ſi reperta fuerit innocens in judicio, traditur Rachmieli; & Rachmiel ſuper judicio inquirit, aperitque ipſi duas portas, unam verſus hortum Eden & alteram verſus Gehennam. Ex illa videt lucem magnam magnamque voluptatem, in qua degunt juſti; & à Luce illa, quæ in cujuslibet juſti tabernaculo ipſam percellit, ita ut pudefiat ab operibus ſuis malis & ita ſit expiatio iniquitatum ejus. Ex altera autem porta ſiniſtri lateris Gehennam videt, & quomodo impii ibi judicentur, unde terretur; qui ipſe pavor etiam expiat iniquitates ejus. Taharielis munus. Rachmielis munus.

§. 15. Et ſi pœnitens iſte plorat ſuper peccatis ſuis, tunc aperiunt ipſi portam Lachrymarum; quod eſt ſpatium illud inter tectum literæ He ejusq; lineam dehiſcentem ab umbra factam; & iſta porta, Lachrymarum porta appellatur. Porta Lacrymarum quid.

§. 16. Cumque introducta eſt in portam hanc, Rachmiel illam accipit, ipſique locum montis Zion aperit, quæ eſt columna excavata; ubi Sahariel ipſam ſuſceptam conſolatur, feneſtram eidem aperiens, ut ipſi quaſi oriatur Sol juſtitiæ & ſanans, id eſt, cùm anima hæc aſcendit in palatium Saharielis munus.

Ezem haſchamaim, duæ ibi ſunt portæ, quarum una ſanatur anima ab angore, qui ſupervenerat ipſi ſive in vita ſive in morte ejus, ubi ſanatur à doloribus ſuis: Porta autem altera advehit ipſi ſpiritum vitæ ex arbore vitæ, quæ facultatem ipſi largitur, ut tolerare poſſit magnam illam voluptatem, qua frui debet ex ſplendore Schechinæ.

Cap. XXXIII.

§. 1. Punctum literæ Vav fiebat linea retrò verſum, & infrà tendens: ipſique non erat usque adeò magna illuminatio, ut poſſet egredi extra terminum ſuum.

Cap. XXXIV.

§. 1. Litera Sain eſt Jod ſuper Vav: nempe poſtquam Jod lineam fecerat retrorſum, rediit & inſedit ſummitati ejus: Id quod in Sohar his verbis innuitur: Sain eſt Jod ſuper Vav.

Cap. XXXV.

§. 1. De Litera Cheth ſcito, quòd facta ſit ex duobus punctis æquipollentibus uni, eo quod eſſent geminæ. Et è duobus his punctis facta ſunt duo Sain ſicut diximus. Et illa duo puncta primùm fuerunt unum, quæ poſtmodum diviſa ſunt in duo. Gibboſitas autem media eſt punctum illud, quod quia in 2. Sain dividitur, & illa demittit verſus 2. latera, hinc tenuis relinquitur gibboſitas, quoniam inde dimittitur lux, ſicut dictum. Et quoniam Cheth eſt fœmina, hinc indigitat duas gemellas Hebelis, quæ ſunt Rachel & Leah.

Cap. XXXVI.

§. 1. Teth litera facta eſt è duobus punctis geminis, mare & fœmina. Fœmina eſt Nun literæ Teth; ſed Sain literæ Teth eſt maſculus, obvertuntque ſibi facies. Et Nun quidem, quæ eſt fœmina, ſimplex erat & duplicata eſt atq; incurvata ob duas cauſas: primò, ne transgrederetur terminum ſuum; & deinde ut adhæreret maſculo, quod eſt Sain. Sain autem maſculus extendebatur deorſum & hærebat in curvatura ejus. Ipſa vero quoque extendebat ſub capite illius lineam ſub myſterio manus quaſi ſuſceptura illum: & hæc eſt manus extenſa ad accipiendum converſos.

§. 2. Denotatur etiam in illa, quomodo ſe gerat pœnitens, qui incurvat caput ſuum & extendit manus ſuas.

§. 3.

§. 3. Et ſcito hæc duo marem & fœminam in iſta litera eſſe myſterium tribuum, qui ſinguli cum gemella ſua prodibant, unde in illis non repe- riuntur literæ טּ חּ. Et ſi dicis de ח quidem quæ eſt fœmina, id concedi; reſtare autem quæſtionem, quare ט quod eſt mas & fœmina ipſique aſſimilatur, inter ipſos non inveniatur; Reſpondetur, duas illas geminas per Cheth deſignatas, cauſam fuiſſe cædis Hebel, factumque Chet cum Teth, unde חט ita ut etiam Teth deſignet Cain, quod cum ipſo prodiret gemina ejus, & ipſe occidit Hebel, & accepit duas geminas, & ex iis genuit חט: unde nec Chet nec Teth eſt inter tribus. Myſterium tribuum, in quibus non reperitur חט.

Cap. XXXVII.

§. 1. Litera Jod quæ punctum ipſum, facta eſt principium, medium & finis; *imò ipſa etiam principium Decadum & finis unitatum atque ideò redit in unum.* Atque ſic Kuph ſe habet inter decades, quia continet decies decem. Signi autem loco habeas Alphabetum אי״ק בכ״ר גל״ש, ubi Jud denotat denarium, quoniam ipſi eſt initium, medium & finis; Noſti autem quod ipſum quoque principium includat initium, medium & finem, & ſic omnia tria, unde novem, quibus ſi addis Jud ipſum, ecce decem.

Cap. XXXVIII.

§. 1. Litera Caph tendebat è puncto ſuo in latus dextrum, & ex illo deſcendebat linea in longum progreſſa ultra terminum ſuum, atque duplicata ſive incurvata: & quia mox incurvabatur, quam primùm ſe terminum ſupergreſſam videret, ideò meruit poni in initio כת״ר.

Cap. XXXIX.

§. 1. De Litera Lamed ſcito, quod Æn Soph facta compreſſione ſurſum aſcenderit ſupra ſummitatem veſtimenti: illud vero punctum Æn Soph, quod veſtimento vitam dedit ſub myſterio Neſchannæ, poſtmodum veſtigium impreſſit ſummitati veſtis, quod ipſum veſtigium etiam punctum eſt; & hoc punctum extitit ſuper ſummitate Lamed.

§. 2. Deinceps vero extenſum eſt deorſum in veſtimentum usque ad locum, ubi literarum ſummitas, quò cum proveniret, extendebatur in latus dextrum, deſcendebatque ex ipſo linea, & id eveniebat quod in Daleth.

§. 3. Et hoc eſt myſterium turris volantis in aëre; quoniam ſummitas ejus deſuper eſt inter Æn Soph & veſtimentum, ſuntq; 300. conſtitutiones deciſæ: Quia Lamed denotat 30. & quælibet continet 10, unde 300. Turris volans in aëre.

Signum iſte fuit in Cain.

§. 4. Arcanum Lamed etiam reperitur in Sohar Sect. Breſchith fol. 37. in verba Gen. 4, 15. *Et poſuit Dominus in Cain ſignum*, quod eſt Prov. 18, 10. *Turris fortitudinis Nomen Domini, in ipſum curret juſtus & exaltabitur.* Huc quoque pertinent duo illa Nomina צדיק יי quæ reperiuntur inter 12. nomina ternis literis conſtantia (ex hoc textu combinata, quorum figura in Sohar.) Et ſcito, numerum illius verſus: *Turris fortitudinis &c.* æquari numero Lamed in plenitudine ejus & plenitudinis plenitudine, nimirum ita: למ״ד מ״ם דל״ת. מ״ם מ״ם. דל״ת למ״ד תי״ו quorũ numerus eſt, 1672. Textus vero citatus cum ויצדיק efficiunt 1635. & 36. literæ in 12. illis nominibus ſuprà dictis contentæ cum generalitate faciunt 1672.

Cap. XL.

§. 1. Punctum literæ Mem magnum fuit, & in ipſum ingreſſa eſt potentia contrahendi ſe, finita autem contractione remanebat punctum; regreſſa igitur potentia comprimendi ab Æn Soph percuſſit medium puncti hujus, unde prodierunt adhuc 3. ſcintillæ in omnes ventos, & deinceps è qualibet ſcintilla prodiit linea, quæ coaluerunt invicem in figuram quadratam 4. lineis conſtantem. Deinde Lux iſtius percuſſionis aucta eſt intra ſpatium iſtud, quoniam virtus puncti ſemper conſiſtit in medio, quamvis diſpergatur circumcirca illud. Et iſtud punctum deflectebat in latus dextrum, eò quod eſſet benignitas, cumque vellet aſcendere ſurſum, non poterat: nihilominus imprimebat veſtigium, & prodibat ſimilitudo ejus ſuper linea dextra extrinſecus; & propter percuſſionem magnam, quæ facta erat, linea dextra paulatim defecit à reliquis hujus literæ. Cum autem corroboraretur linea, iterum coaluit: Cumque videret, quod non poſſet aſcendere pro lubitu; deſcendit ſecundùm angulum lineæ dextræ, & fiſſa eſt linea dextra infrà, ita ut relinqueretur apertura, deſcenditque & prodiit foràs.

§. 2. Deinde autem virtute illius percuſſionis etiam factum eſt Mem clauſum, quoniam dilatabatur in medio, i. e. faciebat locum vacuum intra ſe, unde Mem quadratum. Et quoniam debilitabatur virtus, talis percuſſio in hac fieri non poterat, qualis facta erat in priore.

Cap. XLI.

§. 1. Punctum literæ Nun extendebatur deorſum, cumque ſupergreſſa eſſet terminum ſuum, incurvabatur, unde Nun curvatum.

Cap. XLII.

§. 1. Punctum Literæ Nun longæ extendebatur & tranſcendebat termi-

terminum ſuum. Quare hoc? Quoniam omnes literæ longæ denotant judicium, eò quòd terminum tranſcendunt. Hæc autem tranſgreſſio ultra limitem fiebat per modum extenſionis, quod ſcilicet extenderetur in rectum, qualis extenſio denotat benignitatem; hinc oſtenditur, quòd juſti convertant judicium in miſerationes. Ubique enim eſt extenſio; ſive fiat judicium, ſive fiat miſeratio, ſane extenſio fit; verùm cùm juſtis, qui attributum judicii in attributum miſerationum convertunt, iſtæ literæ conſiderantur quoad extenſionem tantùm, quæ denotat miſerationes; quoad impios verò ſeſe exerit reſpectus tranſgreſſionis ultra terminum, quæ eſt judicium citra omnem reſpectum extenſionis.

§. 2. Jamque oſtendam tibi myſterium magnum, quod non pervenit ad multos ex prioribus. Scito Nun longum quoad ſignaturam pertinere in Jeſod, quoad fundamentum in Binah: Nam litera He, quæ in Binah conſtat è denariis; denarii autem quinquies repetiti efficiunt ן 50.

Nun curvum eſt in Jeſod & in Binah.

§. 3. Porrò ſcias, deductionem hanc literæ Nun ex He pertinere ad Jeſod Imma, nec minùs ad Jeſod Abba, quoniam Jeſod Abba ingreditur intra Jeſod Imma. Notum autem jam eſt, quod Jeſod Abba ſit longum, Jeſod Imma autem brevius: Nam Jeſod Abba quaſi triplo longius eſt, unde hujus reſpectu aliud eſt Nun breve, aliud Nun longum: Nun longum eſt in Jeſod Abba, Nun breve in Jeſod Imma, quod breve.

Nun longum in Jeſod Abba: breve in Jeſod Imma.

§. 4. Et ſi quæras, quomodo Nun longum, quod denotat judicium perfectum, pertinere poſſit ad Abba, ubi perfectæ miſerationes; habeas loco reſponſi, quòd hoc Nun ſit ex 32. ſemitis Chochmah, quæ ſunt 32. Elohim operis creationis. Iſtæ autem in Chochmah non videntur nec operantur, quoniam ibi ſunt miſerationes ſimplices: Cùm verò 32. Elohim deſcendunt in Jeſod Abba, quod eſt חי vita mundorum, quæ exiſtit tempore unionis Abba & Imma; hinc ex 32. Elohim & חי vita mundorum, id eſt 18. oriuntur 50. quæ eſt poteſtas & valor literæ ן.

Objectio ad Nun longum, & reſponſio.

§. 5. Et cum Jeſod Abba intrat in Jeſod Imma, & ibi invenit Nun curvum, quod denotat, ſi ita dicere licet, locum poni in fœmina, tunc 32. & 18. de Abba ſub myſterio ן veniunt in actum; Nimirum quia Jeſod Abba longum, hinc quoque ן hic longum eſt. Deinde autem Jeſod Abba etiam denotatur per ו. Cùm ergo intrat in Jeſod Imma, & ibi invenit Nun curvum, tunc ſanè Vav & Nun curvum concurrunt; & quia deinde 32. & 18. in Jeſod Abba extenduntur, unde Nun longum, hinc fit נון Nun. Hinc venit, quòd volenti ſcribere Nun inſerendum ſit Vav inter duo Nun, quibus innuitur Jeſod Abba, ſicut dictum.

Cur Vav in Plenitudine τῦ Nun.

§. 6. Occurrit tamen etiam reſponſio alia, quam tradit R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax, in Idra נשא his verbis: Triginta duæ ſemitæ Chochmah, quando ſunt in Abba, non aperiuntur; ſed quando deſcendunt in Seir, diſpeſcuntur in 32. tramites Sapientiæ. Senſus eſt: Tri-

Reſponſio alia ex Jochaide.

ginta duo Elohim, de quibus diximus, quod deſcendant in Jeſod Abba, quod dicitur חי mitigari hac conjunctione, fierique ן: Et quanquam illi 32. ſint radix judicii; atque etiam ן״ ſit judicium; nihilominus ibidem opus ſuum non operantur, quia Jeſod Abba miſerationes denotat ſimplices. Cùm autem deſcendunt in Seir, ibi operantur opus ſuum & diſpeſcuntur in 32. ſemitas, quæ ſunt ipſa 32. Elohim. Imò etiam ipſum Nun, cùm deſcendit in Jeſod Seir, ibi non poteſt mitigari in חי, remanet ergo ן attributum judicii perfecti.

Nun utrumque Radix eſt animarum R. Hammenuna & filii ejus.

§. 7. Porrò ſcias ex iſto Nun, nimirum è radice ſuperna ex Abba & Imma exciſas eſſe animas R. Hammenuna Senis & filii ejus; illius animam ex Nun longo & filii ex Nun brevi. Hinc in Sohar vocatur נינא רבא Nina rabba, quod denotat piſcem; Piſcis autem pertinet ad myſterium Jeſod; ſicut enim piſcis ſemper in mari movetur, ita Jeſod ſemper movetur, ut affluentiam producat in Malchuth. Et radix animæ R. Hammenunæ ſenis fuit Jehojada, & filius ejus fuit Benajahu. Nam יהו reperitur in omni Seir, & eſt Seir inter Sephiroth, & ידע nempe reliqua pars nominis Jehojada alludit ad illud: Et Adam cognovit Chava uxorem ſuam, id eſt, Jeſod Abba, in quo conſiſtit cognitio inter maritum & uxorem ſuam. Benajahu autem eſt ב״ן יה״ו quod eſt de Jeſod Seir in Imma, ubi nomen בן. Et ideò Benajahu vocatur Ben Jehojada, quia bis includit nomen בן quæ ſunt duo nomina הויה in plenitudine Hehin quæ efficiunt ב״ן ſuntque ex Jeſod Binah, id eſt, Imma. Atque ideò mortuus eſt poſt paucos annos, cùm Benajahu perveniret ad pueritiam, quippe qui erat filius R. Hammenuna Senis, qui eſt Johojada: Mortuus autem eſt, quoniam perfecerat animam ſuam illo tempore. Mortuus etiam eſt paucis annis exactis illo tempore cùm celebris eſſet Benajahu propter fortia facta, quæ faciebat. Et hoc eſt quod dicitur in Scriptura 2. Sam. 23, 20. *Et ipſe percuſſit Leonem in fovea in die nivis:* ubi innuitur, quod tempore nivali in nive ſeipſum ſubmergeret, frigusque adhiberet contra pravam concupiſcentiam, quæ ipſum incitabat atque impellebat, ne id faceret; ipſe autem concupiſcentiam ſuam ſubigebat. Et hæc eſt cædes illa, qua leonem cædebat; ille enim leo erat prava concupiſcentia. Et iſta ſunt poma, quorum odore factus eſt Sanctus ille Benedictus, ſicut dicitur in Sohar de iſto puero: Et hæc ſunt poma illa, quæ olfecit Sanctus ille Benedictus. Senſus eſt: ſicut cùm homo olfacit aliquid, odor intra ipſum ingreditur, inque ipſo includitur: ita ſi fas eſt ita dicere, ſe habent animæ illæ ſanctæ atque puræ, & in ſpecie illi, qui ſtudio Mercavæ incumbunt, ſuntque è mundo fœminino, id eſt, Imma: horum odore quaſi tangitur ipſe, & anima eorum adhæret Schechinæ ejus.

§. 8. Et

§. 8. Et ſi quæris, quare illi, qui ſunt è fœmina, non diu vivunt in hoc mundo? Reſp. Sicut fœmina naturalis cauſa fuit mortis in mundo, ita etiam Malchuth, quæ vocatur Arbor ſcientiæ boni & mali, ejusque pedes deſcendunt in mortem, id eſt, pedes Malchuth, qui ſunt נה״י extenduntur in mundum hunc, qui eſt mundus mortis & ſeparationis; illisque animabus, quæ ex parte illius proveniunt, non eſt vita longa. *Cauſa brevitatis vitæ.*

§. 9. Et notandum quia & Jizchak pater noſter erat metrum judicii rigoroſi, è cujus ſpeciebus & Baſilia eſt, quod propterea illius generatio referebatur ad nomen fœminæ, quæ eſt judicium, ſicut dicitur Gen. 18, 10. *Revertendo revertar ad te ſecundùm tempus vitæ, & ecce filium habebit Sara uxor tua:* ubi Saræ deſtinatur: Unde etiam ligatus eſt ſuper altare, & fermè mortuus eſſet, niſi Sanctus ille Benedictus dixiſſet ad Abraham, Gen. 17, 16. *Et etiam dabo ex ea tibi filium:* ubi eundem inſeruit illi, Abrahamo ſcil. ut veniret in mundum maſculinum: Et propterea ſalvabatur & vivebat. Sicut etiam ſcriptum eſt Gen. 21, 2. *Et concepit & peperit Sara Abrahamo filium:* Ubi eundem removet à Sarah & annectit Abrahamo. *Jizchak pater liberatus fuit à judicio.*

§. 10. Schmuel etiam Channæ deſtinatus erat, ſicut dicitur 1. Sam. 1, 11. *Dederisque famulæ tuæ ſemen virile*, item v. 20. *Et factum eſt in revolutione dierum & concepit Channah, & peperit filium* &c. item v. 27. *Pro puero hoc oravi, & dedit Dominus mihi petitionē meam:* Unde Eli fermè occidiſſet eum, quoniam ederet conſtitutionem de mactatione &c. Et niſi Channah dixiſſet 1. Sam. 1, 26. *In me, Domine, pro puero hoc oravi*, quaſi diceret: *In me* peccatum eſt, & non in ipſo, & propter me condona ei. Imò nihilominùs paucis annis exactis mortuus eſt, cùm ſcil. 52. annos natus eſſet. *Schmuel etiam ſervatus.*

§. 11. Et Chabakuk quoque deſtinatus erat Sunamitidi, ſicut dicitur 2. Reg. 4, 16. *Ad ſtatutum tempus iſtud ſecundùm tempus vitæ amplexaberis filium.* Et propterea mortuus eſt, & deinde neceſſe erat, ut Eliſcha illum deduceret in mundum maſculinum, quod eſt Nomen 72. literarum, quod prodit ex verſiculis Exod. 14, 19. 20. & 21. *Et profectus eſt, &c. Et venit &c. Et extendit &c.* in quibus ſunt 216. literæ juxta numerum vocis חבקוק. Sicut etiam vox חבקוק duos innuit amplexus, unum ſcilicet matris, & alterum Eliſchæ. *Chabakuk ſervatus.*

§. 12. Scito autem, quod Sarah, Channah, Sunamitis & Zarphitis omnes fuerint ex revolutione Chavæ, venerintque ut reſtituerent præcepta de menſtruis, placenta & accenſione candelæ. Et Sarah quidem reſtituit omnia, quoad ejus fieri poterat; iſtud enim eſt quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quòd benedictionem invenerit in maſſa, id quod factum erat proter præceptum placentæ: Et lucernam accendit de una veſpera Sabbathi in alteram: Et ratione menſtruorum huc referendum, quod ſcriptum eſt Gen. 18, 11. *Ceſſaverat eſſe* *Revolutio Chavæ in Sara, Channa, Sunamitide & Zarphitide.*

Saræ

Sara, Channa, Sunamitis & Zarphitis ſunt plenitudo literarum Nominis מ״ה

Sara conſuetudo mulierum. Sed quia hoc ſaltem initium erat reſtitutionis, reſtitutio non fiebat pro requiſitis; quare neceſſum erat, ut venirent 3. iſtæ mulieres cæteræ, quarum quælibet reſtitueret præceptum unum ex illis tribus. Channa reſtituit præceptum Nidda, quia ſcriptum eſt 1. Sam. 1, 18. *Et facies ejus ei non fuerunt ultra:* Sunamitis reſtituit candelam, ſicut ſcriptum eſt 2. Reg. 4, 10. *Ponamusque ipſi ibi lectum & menſam, & ſellam, & candelabrum:* Zarphitis autem reſtituit Challah, ſicut ſcriptum eſt 1. Reg. 17, 14. *Cad farina non conſumetur.*

§. 13. Signum autem quod quatuor ipſi viri Jizchak, Schmuel, Chabakuk & Jonah deſtinati fuerint mulieris reſpectu, eſt in vocabulo שיח Gen. 2, 5. *Virgultum agri antequam germinaret;* ubi poſtmodum ſequitur: *Et homo non erat ad colendam terram:* Senſus eſt: Quare non erat שיח virgultum agri? Reſp. textus: *Et homo non erat:* ergo literæ initiales vocabuli שיח denotant reſtitutionem hominis. Res itaque concipienda eſt: Antequam viri iſti venirent in mundum, non erat diſpoſitum Nomen מ״ה quod æquipollet numero אדם. Et hoc Nomen מב in plenitudine ſua miſſis literis ſubſtantialibus, æquipollet nomini חו״ה: Huc reſpicitur cùm ſcriptũ eſt Gen. 5, 2. *Maſculam & fœminã creavit eos, & vocavit nomen eorum Adam;* per *Maſculum* intelliguntur literæ radicales יהו״ה & fœminæ loco ſunt literæ plenitudinis, quæ efficiunt חו״ה: Ecce ergo in nomine iſto אד״ם & חו״ה. Unde חו״ה erat unũ ex lateribus ejus, quæ eſt hæc plenitudo. Et quamdiu חוה non fuit reſtituta per 4. iſtas mulieres, quæ obſervarunt 3. hæc præcepta; nullus homo erat perfectus, eò quòd defectus adhuc lateret, ſi fas eſt ita loqui, in iſta plenitudine. Et hoc eſt, quod dicitur: *Et homo non erat ad colendum.*

Cauſa brevitatis annorum in Benajahu.

§. 14. Ex hac cauſa etiam Benajahu fil. Jehojada, quia erat ex Jeſod Binah, mortuus eſt paucis annis exactis in omni revolutione ſua. Et ſi dicis: Binah eſt de mundo maſculino; quare ergo mortuus eſt in brevitate annorum: ſcias, quòd Binah poſſideat mundum Briah; Mundus Briah autem eſt ſub pedibus Malchuth: Et ibi poſſeſſionem habet tanquam mater: Qualis autem Mater, talis Filia. Senſus eſt: Quamvis in Imma nulla planè ſit mors, nec malum ullum; nihilominus cùm Geburoth extenduntur deorſum, tum faciunt operationes ſuas: unde patet, quòd hoc in loco, ſcilicet Briah, ſicut Mater, ita Filia.

Revolutio Benajahu in R. Benaah. Aſinus oſſeus.

§. 15. Benajahu autem puer ille fuit R. Benaah in revolutione: Et ille fuit, qui venit poſt R. Elieſer ſub forma Arabis ſuper aſino: ut alluderet ad Jeſod, quod reſidet ſuper Malchuth, juxta myſterium Gen. 49, 14. *Iſſaſechar, aſinus oſſeus;* quaſi dicat, innui hîc Abrahamũ, qui antequam fieret proſelytus, vocatur אברם, cujus numerus valet גר״ם: Poſtquam autem factus eſſet proſelytus, vocatum eſt nomen ejus אברהם, cui æquipollet חמ״ר ſive Var, quod efficit 248.

§. 16. Sci-

§. 16. Scito autem quòd ſicut eſt Chamor ex parte dextra in ſanctitate, ita etiam in cortice eſt Chamor noxius: Sicut dixit R. Akiva, quod cùm adhuc fuiſſet plebejus, dixerit: Utinam eſſet mihi diſcipulus Sapientum, morderem eum inſtar aſini. Ita in latere ſiniſtro etiam eſt bos cornupeta. Unde apparet, bovem & aſinum à dextris eſſe & ſiniſtris in cortice. Et in ſanctitate etiam eſt bos, Pſ. 69,32. *Taurus cornibus & ungulis praditus*, & aſinus ex parte dextra ratione Abrahami, ſicut diximus. Chamor in parte dextra & ſiniſtra.

§ 17. Et nota, quòd & in Iſmaël fuerit potentia aſini: & quia rem habuit cum ſocru ſua, & cum maſculis, per revolutionem venit in aſinam, antequam reſtitueretur: nempe in aſinam Bileami, quæ mortua eſt in facto illo cum Angelo, ſicut dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, ſuper verba illa: Num. 23, 33. *Et ipſam vivificaſſem.* Et poſtmodum revolutione alia factus eſt aſina R. Pinchas, filius Jair. Inter ſcintillas etiam R. Pinchaſi erat Abraham, qui venerat ad reſtituendam Nepheſch Iiſmaëlis filii ſui. Et quia Iiſmaëlitæ ſunt fures & raptores, ideò furto ablata & captiva fuit triduo ſine cibo & potu, donec reſtitueretur R. Pinchaſo. Iſmaelis revolutio ultima in aſina Bileami. Nepheſch Iſmaelis reſtituta in R. Pinchas.

§. 18. Et Eſav fuit bos: Eſav enim in plenitudine ſua עַיִן שִׁין וָאו cum tribus literis ſuis radicalibus, efficit 506. juxta numerum שׁוֹר bos. Ideò puer ille equitabat ſuper aſino, ſicut diximus. Et id eſt, quod innuit Jacob, cùm dicit Gen. 32, 5. *Et fuit mihi bos & aſinus*, quaſi diceret, Eſavum & Iiſmaëlem fuiſſe ſub ipſo: quin & innueret, illorum ſurculos, qui ſunt ſervus & ancilla. Et hoc eſt, quod dicit Scriptura Prov. 30, 22. *Propter ſervum cùm regnaverit, & ancillam, cùm fuerit hæres dominæ ſuæ:* ubi per ſervum intelligitur Eſav, ſicut dicitur Gen. 27, 40. *Et fratri tuo ſervies*; qui eſt Samaël, ſicut inquit R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax! Servus, id eſt, Samaël; & ancilla eſt ex Iiſmaël, ſcilicet Lilith, cujus numerus עֵת 470: Et iſtud eſt, quod dicit Scriptura Lev. 16, 2. *Et non ingrediatur in omni* עֵת *tempore ad ſanctitatem.* Intelligitur autem per עֵת tempus bonum, Rachel; per עת tempus malum Lilith. Adhæreat autem quilibet Iſraelita tempori bono, quod eſt Schechinah, quæ vocatur tempus beneplaciti. Eſav fuit bos ſub Jacobo, ſicut & Iſmael.

Cap. XLIII.

§. 1. Punctum literæ Samech majus fuit quam cæterarum, æquavitque magnitudinem Mem clauſi: Et poſt compreſſionem remanſit punctum, mox rediit facultas compreſſionis Infiniti, percuſſoque puncti medio ex iſta percuſſione prodierunt 18. puncta, juxta numerum trium Vavin, efficientium figuram Samech, quæ poſtmodum coaluerunt, & hanc produxerunt figuram.

Litera ם & ס quomodo coincidat.

§. 2. Scito autem figuram Samech non multum diſtare à figura ם, ſicut etiam in plenitudine Samech invenitur מם & ך quæ effi.iunt 60. juxta numerum ס. Unde apparet, quod Samech primò fuerit Mem, & ambo efficiunt 100. Si tolles novem puncta, remanent 91. juxta numerum vocis אמן, quod per mutationem retropoſitarum efficitur ex בנס: Nam poſt ב retrò ſequitur א; poſt נ retro ſequitur מ & poſt ס retrò ſequitur ן. Literæ autem בנס efficiunt יבק 112. quæ tria nomina אהיה יהוה אדני.

Tabularum ortus.

§. 3. Porrò ſcito, quòd tabulę veniant ex Nezach & Hod de Imma, ſuntq; Nomen אהיה & Nomen יהוה, quæ æquipollent numero לוח cùm literis. Quare cùm tabulis inſculperentur Samech & Mem, quæ ſunt Nomina, יהוה & אדני cum אהיה, & literæ illæ coaleſcerent invicem, factum eſt hoc

Nomen 12. literarum,

Nomen יאא ההד וין ההי juxta numerum בנס quod etiam eſt 112. Et illa 3. nomina ſimul ſumta ſunt Nomen unum duodecim literarum quod occultarunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ in tract. Kidduſchim: Nomen duodecim literarum: Ubi inquit Raſchi bonæ memoriæ. Ego ignoro Nomen hoc.

Nominis hujus vis & efficacia in juſtis.

Et nota, unicuique Judæo affulgere lumen aliquod è tribus Nominibus iſtis in unum combinatis, quæ dominium habent in hominem in cogitatis, verbis & operibus ejus; & cùm quis juſtus eſt, eundem adjuvat

Ejusdem nominis ſeparatio à peccaminoſis.

Nomen יהוה in cogitatione ejus; reliquis autem hominibus ſpiritualibus אהיה opitulatur in verbo, & אדני in opere. Et ſi homo peccat juxta 4. gradus cogitationis, pro quolibet gradu peccati una litera ſeparatur à Nomine, & contriſtatur pro eo: Et ſic in 4. gradibus loquendi. & 4. operandi gradibus, atque occultantur ab eo, & ille homo relinquitur ſine umbra, ſicut dicitur Num. 14, 9. *Receſſit umbra eorum ab ipſis.*

צל umbra, in ſanctitate quid.

Umbra enim in ſanctitate eſt Nomen אלהים & יהוה, quæ cum 9. literis efficiunt 121. ſicut vox צל adjecta unitate vocabuli 121. efficit. Et in immunditie ſunt 121. combinationes Elohim, quæ cum Radice efficiunt 121.

Umbra immunditiei.

Atque iſtud eſt quod dicit Scriptura l. c. *Receſſit umbra eorum ab ipſis, & Dominus nobiscum; ne timeatis eos.* Nam receſſit ab ipſis umbra immunditiei: Nullum enim ipſis erat auxilium, ne quidem ab immunditie: Nobis autem adeſt umbra ſanctitatis, ſicut dicitur. Et יהוה *nobiscum*, i. e. Ipſe & domus judicii ejus, quæ ſunt הויה & אלהים, quæ ſunt umbra ſanctitatis, ſicut dicitur.

120. Combinationes אלהים in anima & corpore Judæi.

§. 4. Porrò ſcias, quòd 120. combinationes Elohim, quæ ſunt in ſanctitate, quieſcunt ſuper Iſraël; & Nomen אלוה obſignat animam Judæi, ſicut dicitur in Sohar, Sect. Miſchpatim ſuper textu Exod. 21, 8. *Non dominabitur ad vendendum eum, ſi veſtitus ejus fuerit in ea.* Quoniam veſtitus Sancti illius Benedicti eſt Nomen אלוה quod eſt ſignaculum animæ in mundo exiſtentis: Nam hoc Nomen aſcendit deſcenditque in anima Judæi, &

Nominis אלהים ſyl-

reliquæ literæ Nominis אלהים quæ ſunt ים aſcendunt deſcenduntque

in

in corpore. Imò etiam inter gentes mundi Nomen hoc ים inſculptum eſt corpori animæque eorum, ſed literis inverſis, ita ut loco ים ſit מי. Et hoc Nomen ſcivit Parho, cùm diceret Exod. 5, 2. מי *Quis Dominus, cujus vocem audiam?* Et propterea inquit: *Non novi Dominum.* Deinde Sanctus ille benedictus dicebat ad Moſen Exod. 10, 1. *Ingredere ad Parho, ut ponam ſigna mea* אלה *in medio ejus.* Ne legas ſigna mea Elleh hæc, ſed literas meas Eloah, quæ ſunt literæ illæ reliquæ in nomine Elohim, nimirum אלה propter ים. Pergitque textus: *Et ponam illa in medio ejus*, ut in ipſo excitent judicium, ſciatque eas illæque & tibi manifeſtentur.

laba ים inverſa eſt in corpore atque anima gentium.

§. 5. Hic ſciendum eſt, Nomen אלהים habere 120. combinationes; quælibet enim litera habet 24. combinationes: Atque adeò literis ים combinationes ſunt 48. unde Mizraim dicitur terra חם. Literis autem אלה competunt combinationes 72. juxta 72. combinationes verſuum Ex. 14, 19, 20, 21. Vajiſſa, vajabo, vajet, quibus percutiebatur Parho & omnes exercitus ej9, in ים (mari) unde literę אלה Elleh revera in medio ejus ſunt in ים. Unde patet, quòd tempore fiſſionis maris rubri combinatæ ſint literæ אלה Elleh, & ים Jam, unde Nomen אלהים Elohim integrum. Unde rectè dixit R. Akiba, quòd ſingulæ plagæ conſtiterint ex 5. plagis aliis, quæ ſunt 5. literæ Nominis Elohim. Porrò patet, quòd ſi Iſraelita quidam peccet per modum irriſionis, omnes illæ 120. cõbinationes Elohim invertantur in pœnam ejus, quoniam ipſe invertit צל umbram in לץ irriſionem, unde & illæ vertuntur ipſi in judicium & afflictiones veniunt ſuper eum: Atque iſtud eſt, quod dicit Scriptura Proverb. 21, 24. *Superbus elatus, deriſor nomen ejus*, quaſi diceret: Superbus jactitat quod non eſt in eo; ſic deriſor irridet verbis mendacibus. Et hoc eſt, quod ait Scriptura Eccleſ. 8, 13. *Bonum non erit impio, & non prolongabit dies tanquam umbra, qui non timet à facie Elohim.* id eſt: Sicut umbra impuritatis, quæ non timet à facie Elohim: Ideoque & illud invertitur ſuper eo, ut adverſetur malitiæ ejus: Verbi autem כצל ſicut umbra, etiam ſunt literæ כלץ ſicut deriſor, ut diximus.

Ægyptus quare vocetur חם

Literæ אלה percutiebant Ægyptios, addita ים ſyllaba.

Iſraelitæ apoſtatæ invertuntur 120. combinationes Elohim.

צל irriſoris vel apoſtatæ vertitur in לץ

§. 6. Repeto autem, quòd Nomen אלוה ſit ſigillum animæ: Et ſi cum Vav ſcribitur, efficit 42. quæ indigitant nomen אבגיתץ ex quo conſtruitur homo, & 42. literæ modò dictæ inſculptæ ſunt capiti hominis: Et deſignantur 42. dictionibus, quæ ſunt in *Audi Iſraël* &c. Deut. 6, 5-9. incipiendo à voce ואהבת Deut. 6, 5. *Et diliges* &c. uſque ad vocem ובשעריך verſ. 9. Iſta enim ſectio correſpondet capiti hominis.

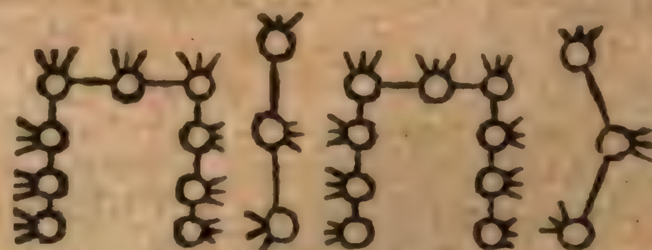
Nomen אבגיתץ inſculptum capiti hominis.

Caput hominis deſignatum in verbis.

Brachia hominis deſignata in verbis Deut, 11. 13-16.

§. 7. Et à verbis Deut. 11, 13. והיה *& erit* &c. uſque ad verba ושמתם *& ponetis* v. 18. ſunt dictiones 72. quæ correſpondent brachiis hominis. Et à verbis דברי ibidem verſ. 18. uſque ad verba כימי השמים על הארץ ſunt voces 50. quæ correſpondent ventri hominis. Et à verbis Num. 15, 37. ויאמר uſque ad finem ſectionis ſunt 72. dictiones, quæ correſpondent cruribus cum fundamento fœderis ſancti. Unde patet, quòd in homine ſint 42. 72. 50. & 72. quæ efficiunt 236. adjectisq; 12. vocibus in Audi Iſraël cum Baruch ſchem, &c. ecce 248. Et ſi quæris, quomodo in brachiis & cruribus ſit Nomen 72: Scito nomen crurum eſſe oculatum hoc modo.

Venter hominis itidem deſignatus. Item crura. Quare in brachiis & cruribus hominis ſit Nomen עֹב

Et quilibet circulus 3. habet coronas, & omnes circuli ſunt 24. Coronæ autem ſunt 72. Et horum Nominum 3. ſunt genera, nempe tria Nomina הויה oculata, quæ ſunt נה״י de Imma: unde patet, eſſe 72. circulos, & 216. coronas; ſicut in Nomine Vajiſſa, Vajabo, Vajat ſunt 72. nomina & 216. literæ. Et ſcito, cùm illa נה״י de Imma intrant in caput Seir, tunc Nezach & Hod effulgent è foraminibus oculorum in Seir. Et hoc eſt quod dicitur in Tikkunim, Tikk. 18. Nezach & Hod Immæ ſunt 2. oculi Seir. Unde patet, quod Rachel, quæ eſt Malchut ejus, oculos non habeat: id quod innuitur tractatu de Sene Sect. Miſchpatim: Juvencula pulchra oculis carens, quod eſt arcanum Rachel. Unde neceſſum eſt homini, qui dicit Audi Iſrael, & in ſpecie Sectionem Vajomer, ut attentionem dirigat in oculos Seir inibi indigitatos, quippe qui lumen accipiunt ex נה״י Immæ per 3. Nomina הויה ſuprà dicta: Et dum intueri debet Zizzith, qui ſunt capilli Rachel, ut dealbentur, & in eos intret lumen ex oculis hominis, qui ſunt ſimilitudo oculorum Seir. Et oportet aſſumere Zizzith manu ſua pectoretenus; quoniam ibi eſt foramen prodiens è Seir in caput uxoris ſuæ: Iſtud foramen enim in pectore eſt, tranſitque in regionem contrariam foras per ſpinam dorſi; & exinde lumen affulget uxori: Ibi enim intrat in caput uxoris ejus, eamque illuminat per poſteriora capitis ejus; contiguum enim eſt caput ejus huic foramini, obverſis ſcilicet poſterioribus; & exhinc aſſugit omnem affluentiam. Quando igitur homo aſpicit Zizzith, tunc in illam ingreditur lumen per pectus, ſicut diximus. Unde patet, quod homo attrahat lumen ex נה״י Imma intra oculos Seir, quod deinde pergit per dictum foramen in caput Rachel, ubi illuminantur oculi ejus,

Nomina tria הויה oculata. Nezach & Hod Immæ ſunt duo oculi τοῦ Seir. Puella pulcra oculis carens.

Capilli ejus puellæ.

Lumen tranſiens ex Seir in Uxorem ejus.

ejus, quæ ſunt Chochmah & Binah Rachelis. Hinc ſequitur, quòd adoleſcentula illa pulchra oculis carens oculos accipiat per intentionem hujus aſpectus.

Cap. XLIV.

§. 1. Punctum literæ Ain dividitur in duo, quorum dextrum prius extenditur prolongando lineam ſuam ultra terminum, quod tamen cùm videt, mox cupit duplicari linea illa, iterumq; aſcendere: Eodem igitur tempore deſcendit linea ſecunda, quæ erat pars altera ſuper lineam iſtam aſcenſuram, quod ipſi non permittit propter gravitatem ſuam, unde quieſcit ſuper ea, & relinquitur curvatura inferiùs, unde prodit figura ע.

§. 2. *Et ſi quæris*, quare punctum ejus biſecetur, ſcias iſtud punctum includere myſterium duarum perſonarum, quæ ſunt Mas & Fœmina. Perpetuò autem in literis potentia maſculi minor eſt quantitate, quam potentia fœminina, eò quod omnes literæ myſterium fœminitatis in ſe habent; ſicut enim fœmina gignit, ita etiam literæ plenitudinibus ſuis literas alias generant. Unde potentia maſculi minor eſt, quæ eſt linea ſecunda in Ain minor altera: Nam linea prima major ſimilis Nun eſt fœmina, & linea altera parva, quæ ſimilis eſt Sain innuit maſculum.

Cap. XLV.

§. 1. In litera Pe latet myſterium converſionis. Sicut enim pœnitentem oportet incurvare caput ſuum & pudefieri, atque extendere manus ſuas; ita punctum Pe, quam primùm prodiit, voluit aſcendere ultra locum ſuum, cumque non poſſet, iterum deſcendit incurvato capite deorſum intra ſe hoc modo ף. Deinde ex eodem Puncto, quod voluerat aſcendere, alia prodibat linea ad dextram deflectens ſuper caput hujus literæ, cumque in latitudinem excurreret, circa latitudinis terminum augebatur lumen ejus, ita ut ex illa deorſum deſcenderet linea in longum protenſa, usque dum terminum transgrederetur; ubi regreſſa conduplicabatur ſurſum & hoc eſt tectum inferius ſub Pe.

Cap. XLVI.

§. 1. Litera Zade conſtat è duobus punctis combinatis ſub myſterio duarum perſonarum, quarum poſteriora connectuntur, anteriora vero hìc orientem illic occidentem reſpiciunt. Nam Jud figuræ Nun in צ faciem ſuam vertit ad orientem, & Jod alterum, quod ſuper Nun eſt, verſus occidentem, & ex duob. his punctis dextrum formatur quaſi figura ב ob gravitatem Jod ipſi incumbentis; & hæc innuunt mundum hunc, cujus Providentia

& Influentia ſit à tergo. In mundo venturo autem poſt vivificationem ſic non erit, ſed ibi erit facies ad faciem, quò reſpicit plenitudo hujus literæ quæ eſt די ubi Daleth reſpicit & intuetur Jud ſibi appoſitum de facie ad faciem.

Cap. XLVII.

§. 1. De litera Kuph ſcito punctum hujus literæ in longum fuiſſe protenſum ſicut Nun finale, & quoniam auctum eſt lumen in eo, in lineam deorſum tendentem, ideò hæc ſeparavit ſe à puncto; cumque punctum videret lineam à ſe ſeparari, tum protenſum eſt in ſiniſtram usque ad terminum latitudinis, prodiitque ex ipſo linea parva ad inſtar Daleth, quoniam jam egreſſa erat ex ipſo linea magna, unde debilitabatur facultas ejus.

Cap. XLVIII.

§. 1. Punctum literæ Reſch habebat lumen diminutum, ita ut rectà de ſe non poſſet producere lineam, ideò abiit in latitudinem ſiniſtrorſum.

Cap. XLIX.

§. 1. Litera Schin eſt litera veritatis; ſicut enim in mundo diſpoſito hinc Chochmah, illinc Binah, & in medio Daath, atque ſic hinc Cheſed, illinc Geburah, & in medio Tiphereth: ſic in Schin 3. ſunt puncta, hinc unum, illinc alterum, & in medio tertium. Et ex litera Schin creatus eſt mundus, quatenus denotat Nomen שדי, quod ad mundum ſuum dicit: די ſufficit.

§. 2. Et ſcias, quòd ex quolibet horum 3. punctorum prodierit linea, quaſi forent tres lineæ: Et quia lineæ illæ bilanci ſunt ſimiles, ideò combinandæ erant ſimul, ſicut Nezach & Hod combinantur cum Jeſod: Hæc conjunctio tamen ſic facta eſt, ut dextra, quæ protendebatur ſicut Nun finale, conduplicaretur ſicut Nun curvum, duplicatur verſus lineam vicinam: Et ſic quoque linea ſiniſtra; mediana autem locum non inveniebat ad conduplicationem nec ad dextram nec ad ſiniſtram, unde colligebatur, & contrahebatur inter duo Nunin ſuprà dicta. Unde locus conjunctionis literæ mediæ craſſior eſt reliquis: unde dicunt figuram Schin eſſe Nun; habet enim in ſe duo Nun & Vav in medio.

Cap. L.

§. 1. Cùm punctum literæ Tav extenderetur, prodibat ex illo linea in longum

longum ſicut Nun finale, & quia augebatur longitudo lineæ protractæ, quæ etiam non tam magna erat ut Nun, ideò ſeparabatur à puncto. Et cùm punctum videret, quòd linea ſua à ſe ſepararetur, hoc in ſiniſtrum abibat, usque ad terminum latitudinis literæ, & ex illo prodibat linea parva, ſicut ר Reſch. Linea autem longa ſeparata cùm videret ſe eſſe ultimam literarum, nec aliam ſequi literam, quæ ſe integeret, timuit ne fortè ſibi adhæreſcerent judicia, hinc conduplicabatur linea pro dimidio longitudinis; metuebat enim ulteriùs duplicari ſicut fecerant reliquæ, cùm ante ſe non videret literam aliam; ideò contrahebatur. Metuebat autem judicia; ideò ulteriùs duplicari nolebat, & in duplicatura ſua paululum contrahebatur.

Cap. LI.

§. 1. Facto ſic Alphabeto primo perſonæ אל'' de quo diximus, deinde producta ſunt 231. Alphabeta anteriora & 231. poſteriora, quæ ex hoc Alphabeto combinata, exſculpta, permutata & ponderata ſunt invicem, finito ſcil. Alphabeto integro.

Ex Alphabeto primo perſonæ אל'' facta ſunt 432. Alphabetha reliqua.

§. 2. Atq; ſic factæ ſunt undecim perſonæ, quæ ſunt Cether, Chochmah, Binah, Daath, Gedulah, Geburah, Tiphereth, Nezach, Hod, Jeſod, Malchuth, ſicut ſcribit Autor Canphe Jonah part. 3. his verbis: In mundo vacui ſeu deſtructo dicitur, Decem & non Novem, Decem & non Undecim: Sed in mundo diſpoſito ſeu reſtituto ſunt 10. & ſunt 9. & ſunt 11. Et ita etiam quod ſuperiùs eſt, extra Tehiru ſive ſplendorem, reputatur pro mundo diſpoſito, quoniam hæc deſtructa non ſunt. Et quanquam per diſpoſitionem ex uno facta ſint duo ſub initium mundi diſpoſiti, nihilominus ſupra circulum omnia habentur pro mundo diſpoſito, & nulla ibi corruptio.

Undecim Perſonæ. In Mundo Tohu 10. Numerationes; in Mundo Tikun 11.

§. 3. Quælibet autem perſona continet 462. literas: & אל'' כם'' ſemper invenitur in medio cujuslibet perſonæ ſingularum literarum: Eſtque centrum & vita cujuslibet perſonæ: & propterea alimentum & ſuſtentationem atque ſtationem habet ex ipſo Nomine הויה ita ut ה''ה in 231. anterioribus, ה''ה in 231. poſterioribus inveniuntur, ſicut dicetur, cùm de elevatione veſtis ſub myſterio תוהו ובוהו agendum erit.

Cujuslibet Perſonæ Alphabeticæ ſtatus ac conditio.

§. 4. Suntque undecim perſonæ anteriores usque ad Lamed, & 231. Alphabeta poſteriora ſunt 11. perſonæ à tergo ſpectatæ à Lamed usque ad Tav.

Perſonæ antrorſum & retrorſum ſpectatæ.

Cap. LII.

§. 1. Lux iſtius veſtimenti vibrat per omnes mundos, atque hoc vocatur חוט של חסד filum benignitatis, quod deorſum vergit manè: & media nocte pariter deſcendit è duabus medietatibus veſtimenti antica & poſtica, poſtquam poſtica ſubſtollitur poſt anticam; atque hinc exiſtit

Filum benignitatis.

exiſtit Exhilaratio juſtorum cum Sancto illo Benedicto in horto Eden, & excitatio copulæ.

Quid intelligatur per Exhilarationem in Sohar.

§. 2. Et ubicunque de Exhilaratione dicitur in Sohar, ibi de hoc mundo intelligendum: Et quicunque fruitur hac influentia, ſcit quid fuerit, & quid ſit, & quid futurum ſit.

Explicatio textus ex Sohar novo Midraſch Hanneelam.

§. 3. Atque ideò dicitur in Sohar novo Midraſch Hanneelam: Sect. Breſchith: Lucem illam, quam creavit Sanctus Benedictus ille initio, intuebatur Adam, & viſu penetrabat ab initio mundi usque ad finem ejus. Veni, obſerva. Fulgur Solis pars una eſt è ſexaginta millibus & ſeptuaginta quinque partibus illius ſplendoris ſpecularis illius lucis, quæ reconditа eſt; & tamen ne hunc quidem Solis fulgorem homo contueri poteſt; quantò minùs putandum de ſplendore illo. Quod autem dictum eſt, hominem per illum vidiſſe ab initio mundi usque ad finem ejus, ita definitum eſt noſtra theſi; quòd per illum ſplendorem homo ſcire potuerit & per lumen ſapientiæ videre, quid ſit & quid futurum ſit ab initio mundi usque ad finem ejus: Sed iſte reconditus eſt pro juſtis in mundo venturo. Quomodo in mundo venturo. Quando ſcil. egreditur anima ſancta ex hoc mundo, tum vadit per eum in mundum venturum. Senſus eſt, quòd ſtatim ſciat, qua via eatur in hortum Eden, & qua via commoretur Lux horti Eden: quoniam tenebræ id eſt Gehenna circundant hortum Eden omnesque homines oportet per illam viam ambulare: in illa autem Luce cum fiducia quis ambulat in viam ſuam, *vadens & lucens usque ad ſtatutum diem*, Prov. 4, 18. Veni, vide. Scriptum eſt: Exod. 34, 28. *Et fuit ibi cum eo* ידוד *quadraginta dies & 40. noctes, panem non edit & aquam non bibit.* Quam ob cauſam? Ut frueretur illo ſplendore: Et quamvis deſcenderet inde & illa fulgiditas cum ipſo non deſcenderet; tamen non poterant intueri faciem Moſis, prout antea aſpexerant illam: Cùm enim ibi fuiſſet, facies ejus remanebat fulgida ad inſtar Solis. Hæc ibi. Ideò

Sculpturæ tegumentum.

dicit: Portio exſculpta ibi contecta eſt, quaſi diceret; mundum veſtimenti vocari portionem exſculptam, quia ſculptura & determinata figura literarum ibi contegitur & abſconditur. Et illam quidem portionem

462. Alphabeta in vocabulo נתיב.

aſſecutus eſt Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax. Sed hæc eſt ſemita quinquageſima, quam non aſſecutus eſt Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, ſicut dicitur Job. 28, 7. נתיב *ſemita, quam non vidit avis.* Nam נתיב per Gematriam efficit bis 231. antrorſum & retrorſum.

Initium Sohar explicatur.

Moſis ſcintilla in R. Schimeon.

§. 4. Et hæc ſculptura indigitata eſt in Sohar, ſub initium h. v. ſub initium imperii Regis ſculpſit ſculpturas ſuas in ſplendore excelſo. Senſus eſt hic: רשבי R. Schimeon bar Jochai ſuper quo pax, denotatur voce בריש ſub initium, per Notarikon (literis transpoſitis.) Ipſe enim erat ſcintilla Moſis Magiſtri noſtri

ſuper

ſuper quo pax & ambo pertigerunt usque ad regimen atque imperium judicii ſculpti, quod exaratum & coagulatum eſt in myſterio circuli, qui vocatur Tehiru illaah, ſplendor excelſus. Anima quippe ejus ſcintilla erat ex anima Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax; & generatio ejus erat generatio ſcientiæ. Unde in Sohar Sect. Schelach lecha venit in hortum Eden cum diſcipulis ſuis viditque ibi excellentiam generationis deſerti, unde inquit: Nec fuit generatio huic ſimilis, niſi generatio deſerti. Et propterea conſcripſit Librum Myſterii, cujus 5. capitula correſponderent 5. libris Legis ſcriptis à Moſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax. Idem quoque innuitur fuga ejusdem propter Cæſarem, de qua in Tract. Schabbath: Schimeon occidendus erat, ſicut Parho volebat occidere Moſen, fugitq; à facie ejus, ſicut dicitur: Exod. 18.4. *Et eripuit me à gladio Parho*, ibique aſſecutus eſt perfectionem ſuam in deſerto: ſic quoque R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax, aſſecutus eſt perfectionem ſuam in deſerto *Lud*, ibique apparuit ipſi Deus. Sed plura de his infrà parte ſecunda. Vide & Sohar Ruth.

Cap. LIII.

§. 1. Veniri non poteſt ad intellectum creationis hominis niſi per myſterium literarum.

Creatio hominis in myſterio literarum.

§. 2. Literæ autem iſtæ creatæ ſunt per myſterium Cheſed, Din ve Rachmim, benignitatis, judicii & miſerationum, id quod vocatur ח״ד״ר המלך concalve Regis: Stantque in figura ſimilitudinis humanæ, cum omni membrorum perfectione, ut mas & fœmina: quamvis ibi nihil corporei, quod abſit! Sed literæ lucis in hac ſtant figura & ſimilitudine in quolibet ſtando; donec deveniatur ad figuram hominis corporei omnibus ordine ſupra ſe invicem atque lineatum diſpoſitis.

Conclave Regis.

Literarum ſitus ac figura.

§. 3. Literæ autem diſpeſcuntur in 3. partes, Cheſed, benignitas in dextra, Din judicium in ſiniſtra, & Rachmim miſerationes in medio.

Literarum tres partes.

§. 4. Colores quoque earum coruſcant pro illarum natura & imagine: Si ſcil. literæ ſunt albæ, denotant Cheſed, quod eſt benignitas, & ſunt rectitudo: ſi autem literæ ſunt nubefactæ per myſterium קרן הפוך *cornu ſtibii*, Job. 42,14. denotant Din, judicium: Et ſi ſunt flavæ, Rachmim denotant & miſerationes; quò pertinet illud: de Anima David: Jeſ. 19,22. *percutiendo populos & ſanando Iſraël.*

Colores literarum.

§. 5. In manu dextra ſunt literæ Cheſed, benignitatis, pro admovendis remotis; literæ autem & nomina, quæ in ſiniſtra manu, amotioni inſerviunt.

Literarum Cheſed & literarum Din effectus.

Literarum Capitis effectus.

§. 6. Et ex literis, quæ in capite, aliquæ inſerviunt ad ſpeculationes Sapientum, & ad inveſtiganda myſteria operis Merkavæ & operis Breſchith; & aliquas accipiunt principes Legis, ſicut יפיפיה Princeps Legis & יפיאל qui ad crura refertur, ut exaltatio fieri & incedi poſſit ſuper excelſis populorum mundi, & reſtituatur, quod Samael perdidit dum percuſſit acetabulum femoris Jacobi, juxta illud: 1. Sam. 15, 29. *Et etiam Nezach Iſraël non mentietur:* Hic enim eſt locus victoriæ & locus viſionis videntium. Sunt tamen etiam inter nomina crurum & pedum quædam pro ſaltu in via, & ſimilia. Sapienti ſatis.

32. Semitæ Sapientiæ. Lux Ænſophica. Turris in aëre volitans.

§. 7. Et in iſtis mundis Infiniti, qui benedictus ſit, nihil invenitur niſi literæ Alphabetorum & ipſarum combinationes: Nam 22. literæ diſpeſcuntur in 10. perſonas, unde in univerſum fiunt 32. quæ ſunt ſemitæ Sapientiæ: Nam lux אל, quæ eſt P rſona אל in אל־בם, eſt lux Æn Sophica deorſum coruſcans: Sic & Lamed in אל eſt turris volitans in aëre Æn Sophico, qui eſt ipſa ſubſtantia.

5. Perſonæ in Mundo Aziluth.

§. 8. Sed in mundo Aziluth, de quo ſcriptum eſt Gen. 5, 2. *In He creavit eos*, i. e. in 5. perſonis; Omnia conſtruuntur per myſterium Nominum ſcriptorum in Lege, quæ ſunt 10. Nomina indelebilia, ידוד אהיה ארני אלהים & plenitudo eorum, & plenitudo plenitudinis eorum, & ſimilia. Et de mundo Aziluth dictum eſt Jeſ. 43, 10. *Ego ipſe*, & non alius. Omninò tamen cum iſtis conjunguntur generationes 231. anteriorum & poſteriorum, & ex contextura horum etiam fiunt 5. perſonæ Adami ſancti, ubi malum nullum dominatur.

Combinationes Legis in Mundo Briah.

§. 9. Et in mundo Briah ſunt combinationes Legis juxta verſiculos ejus & nomina Legis dominantur ibi, ſed verſiculi non ſcribuntur ibi ſuo ordine, ſicut dixerunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ: Niſi Lex ſcripta eſſet ſecundum ordinem, ſed per nomina & ipſorum combinationes, tunc homo in ipſa legens poſſet vivificare mortuos. Et quando Aziluth fulget in Briam, Lex quæ in Briah, in perfectione eſt.

In Mundo Jezirah Angelorum nomina pateſcunt ex univerſa Lege.

§. 10. In Jezirah autem Lex tota conſiſtit in myſterio Angelorum emiſſorum ad operandum operationes ſuas, & ut ſtent in cuſtodia pro neceſſitate mundorum inferiorum: Et quælibet litera Legis eſt initium vocis Nominis alicujus Angelici; ſicut in textu illo: Gen. 32, 2. *Et dixit Jacob, quando* ראם *vidit eos caſtra Dei hæc*; ubi vox Raam denotat Raphael, Uriel, Michaël. Et hac ratione quoque ex voce שמי proveniunt Schmuel, Metatron, Jehuel, quæ ſunt cerebra in Jezirah. Prodeunt tamen etiam Nomina ex Lege Angeliq; per myſterium computi numeri minoris, quæ omnia ſunt myſterium in Jezirah. Myſterium computi enim eſt myſterium aquarum fœmininarum. Præterea quoq; ſtant ibi 10. catervæ juxta ſimilitudinē hominis.

In Mundo

§. 11. Ad Aſiam autem pertinet myſterium Themurah conſiſtens in permu-

permutatione Alphabetorum. Huc pertinet illud Lev. 27, 10. *Ne permutet bonum cum malo.* Malum enim prævalet ibi: *Quòd ſi permutando permutave-rit, ipſe & permutatio ejus ſancta erunt.*

Aſiah myſterium Temuræ.

Cap. LV.

§. 1. Unde colligendum, omnes mundos eſſe literas & nomina; qui autem autor eſt omnium, Nomen non habet. Et propterea Elijahu dicit in Tikkunim: Tu unus & non in numero, nec litera vel ſimilitudo ulla.

Omnes Mundi ſunt literæ & nomina.

§. 2. Et hinc ſcimus & intellectu noſtro formamus diſtinctionem, quæ eſt inter autorem omnium & mundos: Et de hoc dicitur Jeſ. 40, 18. *Et quam ſimilitudinem attribuetis ei?*

Infinito nomen haud competit, nec numerus, vel ulla ſimilitudo.

§. 3. Et mundus iſte veſtimenti differentiam oſtendit: Eſt enim veſtimentum intimum, quod propinquius eſt Subſtantiæ Ejus, qui benedictus ſit & veſtimento huic nomen eſt generale, nempe אור פניאל lux faciei Dei, intellige faciei Subſtantiæ Ejus, qui benedictus ſit! quaſi dicatur, hanc veſtem fieri è luce faciei Subſtantiæ ejus, qui benedictus ſit, quæ incipit in perſona אל. Et hoc nomen operatur operationes & æquipollet per Gematriam voci מלבוש veſtimentum & חשמל pruna. Et cùm deorſum coruſcat in mundum Jezirah, prodit ab eo Angelus quidam nomine Autori ſimilis: prodeuntque ab eo 378. Angeli juxta numerum nominis ejus, qui ſunt animalia ignea loquentia: quando Iſraëlitæ perficiunt voluntatem DEI, qui locus eſt omnium, apologiam pro Iſraëlitis edunt: & ſtatim tegumentum & veſtis ejus exit in omnes mundos, eripitque & protegit eos, ne viciniùs accedant cortices, & contingant, quod abſit! Sanctitatem. Atque ſic iſte exiſtit ſub myſterio Angeli legationem exequentis; non autem ſemper præſens ibi manet: Superius autem eſt ſub myſterio Nominis, nec locum inde mutat. Eſtque & aliud ipſi nomen ipſum includens, quod eſt בוו ותצ מרכד cui ſunt 10. literæ pro numero decem Sephirarum, excepta perſona אל, quæ eſt filum Æn Sophicum, & propterea non de numero: continetque numerum 380. ישע. Et de hoc dicitur Jeſ. 61, 10. *Veſtimentis* ישע *ſalutis, pallio juſtitiæ involvit me.*

Veſtimentum duplex. Veſtimenti interni nomen.

§. 4. Nam David Rex, ſuper quo pax, oravit pro adipiſcendo involucro veſtimenti hujus, quod vocatur סוכת שלום tabernaculum pacis; Et in voce בשלום continentur literæ מלבוש veſtimentum: Unde huc dirigenda eſt intentio in fine orationis 18. formularum; ubi dicitur: Qui benedicit populo ſuo Iſraël בשלום in pace.

Tabernaculum pacis in בשלום & מלבוש.

§. 5. Et hoc deſcendit in caput Antiqui Sancti, & ab Ipſo deſcendit influentia in omnes mundos à Spiritu Naſi Antiqui, à Luce ſcil. influentiæ veſtimenti. Et de hoc inquit R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax, in Libro Myſterii, Et inde excitatur Spiritus pro omnibus.

Veſtimenti deſcenſus & influentia.

Nomen extremitatis & cur ſic vocetur.

§. 6. Et hoc Nomen vocatur שם הכנף nomen alæ ſeu extremitatis ob duas cauſas, quarum prima, quia prodit ab initio & fine verſiculorum Sectionis primæ Geneſeos usque ad verba יום אחד continetque extremitatem verſiculorum, initium nempe & finem. Secunda ratio eſt, quia corroborat alas animalium, quæ defecerunt propter peccata noſtra; ipſumq; alis ſuis tegumentum eſt ſuper capita populi ſancti & ſuper omnes mundos, ita ut nullus adverſarius, nec ullum accidens malum quicquam efficere poſſit. Hinc dicitur Deut. 32, 11. 12. *Sicut aquila, quæ excitat nidum ſuum ſuper pullos ſuos, motitabit ſe, expandet alas ſuas, accipiet eum, portabit eum ſuper alam ſuam. Dominus ſolus ducet eum, & non cum eo Deus alienigena.* Id eſt, tempore venturo lumen hoc affluet Iſraëlitis ſolis, & Nomen ſuprà dictum operabitur in amorem ipſorum qui ſciunt originem ejus.

Nominis ejus effectus & operationes.

§. 7. Ipſum quoque protegit à latronibus & ab omni caſu maligno, ſi homo conſuat illud in fimbriam veſtimenti ſui cum aliis vocibus huc requiſitis. Et cùm viderit hoſtes, accipiet fimbriam manu ſua illamque elevabit ſupra caput ſuum adverſus hoſtes. Et ratio eſt, quoniam veſtis ſuperiùs eſt ſuper caput omnium mundorum, & contexta eſt ſicut veſtis ſub myſterio quadrati juxta myſterium Nominis הויה quod quadratum eſt.

Schechina inter duos vectes arcæ.

§. 8. Et hæc veſtis vocatur Schechina i. e. locus ubi habitat יה antrorſum & וה à tergo. Atque iſtud eſt, quod dicunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ; Contraxit Schechinam ſuam inter duos vectes arcæ, quæ ſunt duæ medietates veſtimenti. Et Sapienti ſatis.

Alii effectus ejus Nominis ſive Veſtimenti.

§. 9. Porrò quoque & aliud tibi manifeſtabo myſterium magnum circa effectus nominum, aperiamque aures tuas, ut audias verba DEI viventis Regisque mundi: Sed partem tantùm audies, non omnia, ne iſta homines indecenter adhibeant. Scito ergo operationem Alphabetorum hanc, ſi creare voles molem aliquam aut juvencam triennem ſicut Abbaja & Rabba bonæ memoriæ, qui id fecerunt conſenſu Regis omnium Regum: Conſecuti enim erant veniam à Senatu Sancti illius Benedicti, & conceſſum ipſis erat uſu contrectare coronem Regis omnium Regum impune. Oportet ergo operatorem combinare cum Alphabeto integro Nomen הויה cum quinque vocalibus quæ ſunt Schurek, Patach, Chirek, Tſere, Cholem. Circumvolvat ergo primò perſonam א cum omnibus literis ejus cum ipſo combinatis ſub vocali Schurek, ut אֻי: deinde ſecunda vice אַי mox אִי porrò אֵי iterum אֹי donec abſolverit literas Aleph cum Jod Nominis tetragrammati. Deinde hoc ordine procedat cum He ejusdem Nominis, & porrò cum Vav, tandemque cum He, & ſic eodem ordine omnes literas reliquarum 21. perſonarum tractet. Caveas autem ne erres pœnamq; incurras; ſi enim inverſo ordine illas leges, terra te deglutiet. Scias autem porrò, quòd ſi facturus es corpus, dicere debeas

literas illas quas dixi. Nimirum cùm facturus es corpus ipſum, dicas perſonam א cum literis ejus, prout tibi oſtendi: Et cùm facies viſcera, combines literam Mem: & caput facturus, combines perſonam Schin: ad formandum os combines Beth: ad oculum dextrum perſonam Gimel; ad oculum ſiniſtrum He; ad genam dextram Caph; ad genam ſiniſtram Pe; ad aurem dextram Reſch; ad aurem ſiniſtram Tau: ad manum dextram ה: ad manum ſiniſtram ו: ad pedem dextrum Sain; ad pedẽ ſiniſtrum Cheth: ad renem dextrum Teth; ad renem ſiniſtrum Jod; ad epar Lamed; ad fel Nun; ad lienem Samech: ad ſtomachum Ain: ad œſophagum Zade: ad ingluviem ſive laryngem Kuph. Qui autem operari vult in Libro Jezirah; purificet ſe ipſum veſtibus albis & puris, & ne operetur ſolus, ſed cum ſocio vel duobus. Scriptum eſt enim Gen. 12, 5. *Et animam quam fecerant in Charom:* Et alibi ſcriptum eſt Eccl 4, 9. *Præſtant duo uni:* iterumque ſcriptum eſt Gen. 2, 18. *Non eſt bonum, hominem eſſe ſolum.* Unde Lex quoque incipit per literam Beth, cùm dicitur: Breſchith bará &c. Porrò jejunia quoque nota nobis præmittat cum cæteris applicationibus mentis huic operationi debitis. Deinde accipiat terram virginem in loco montano, ubi nemo fodit unquam, ſubigatque pulverem puriſſimè cum aqua viva, faciatque maſſam quandam rotundam, volvatque per combinationes Alphabeticas 231. portarum ſingulis literis ſeorſim ſumtis, cum litera Nominis punctoque ſuprà dicto, incipiatque cum eo, & pervolvat primò Alphabetum, ſicut dictum, & deinde revolvat per compoſitionem vocalium Schurek, Patach, Chirek, Tſere, Cholem, ſemperque revolvat Nomen cum ipſis vocalibus totumque Alphabetum, modò ſupra dicto, donec abſolvat perſonam literæ Aleph. Et ſic combines literam Beth cum Nomine, pariterque literam & perſonam Gimel, atque ità omnes uſque ad 21. Alphabeta literæ Thau: Et omne membrum cum litera in illo figurata. Omnia autem fiant in puritate & ſine errore ſive in literis ſive in punctis, multò minus in revolutione literarum Nominis. Rectæ enim viæ Domini, & juſti ambulant in eis, transgreſſores autem ceſpitant in eis.

Dignitas operantis ſecundùm Nomen illud.

§. 10. Et qui novit ordinem operandi Libri Jezirah, amatus erit ſuperiùs & inferiùs, hæresque erit duorum mundorum, ſicut dicitur Prov. 8, 21. *Ad hæreditare faciendum diligentes me, Jeſch, & theſauros eorum replebo.* Per illas enim creavit Æn Soph omnes mundos, omnemque ordinem Jezirah corporalem & ſpiritualem. Et id ipſum eſt, quod dicitur in Libro Jezirah: Et formavit per illas omne formatum, ſicut dicitur Jeſ. 43, 7. *Omnis qui vocatur nomine meo, & ad gloriam meam creavi eum, formavi eum, etiam feci eum.* Et dicitur Jeſ. 26, 4. *quia in Jah* יהוה *eſt fortitudo ſeculorum.*

Cap. LVI.

Perſonarum אל כם notiones ac relationes.

§. 1. Porrò ſcias, quod perſona אל ex כם אל quod eſt filum Æn Sophicum, quod benedictũ ſit notio Cether: Et invenies, quod כם 11. plus cõtinet quàm אל juxta numerum 11. parium in כם אל qui correſpondet 10. Sephiroth & filo Æn Sophico, quod in eo: כם autẽ eſt notio Chochmah in veſtimento. Et ſic בן 11. plus continet quam כם eſtque Binah in veſtimento: pariter & דם quæ eſt perſona Daath & חע quæ eſt notio Cheſed, & פם Geburah, ubi ſimul per Gematriam continetur nomen אלהים quod eſt judicium Geburæ reſpectu Æn Soph, item ין quæ eſt notio Tiphereth, & חק Nezach: at טר quod eſt Hod 101. plus continet quàm חק ſecundum numerũ מיכאל qui utitur ſuperiore veſtis medietate: eſtque ſacerdos magnus, qui ſuprà eſt, & animas juſtorum ſacrificat coram Sancto illo Benedicto, quando ex hoc mundo egrediuntur. Id ſic intellige, quòd illis notum faciat tradátq; myſterium operationum hujus Veſtimenti, ut ſciant viam omnium mundorum, norintque quod præſens, præteritum & futurum eſt, videantque ab uno mundi extremo uſque ad alterum.

Michaelis munus.

Literæ oculares.

§. 2. Et propter magnam lucis potentiam literæ ibi fiunt ſub forma circulorum & ſignaculorum ocularium, quæ adhibentur in amuletis; & omnes etiam vocantur Domini oculorum. Et hoc eſt luminare providens ad illuminandum omnes mundos: eſtque fons illos irrigans mediantibus multis aulæis & cortinis, quæ in Sohar vocantur פרסה expanſum.

פרסה in Sohar.

Perſonæ Hod influentia haud ceſſans poſt vaſtationem Sanctuarii.

§. 3. Et ab illo die, quo vaſtata eſt domus Sanctuarii, non receſſit Schechina ab uno Cherub: Et propterea incipiunt radicalem accipere influentiam à Perſona Hod, ſicut dicitur Thren. 2, 3. *Redire fecit retrorſum dextram ſuam à faciebus inimici*; & alibi dicitur, Dan. 10, 8. *Et Hod gloria mea verſa eſt in me in corruptionem*, & verſa eſt ab ordine trutinæ, id eſt, à puncto Segol in punctum Schurek. Sapienti ſatis. Et hîc quoque aliquid vitiatum eſt, donec effundatur ſuper nos Spiritus ex alto in ſolatium noſtrum. Sed ad rem.

Puncti Schurek ortus ex puncto Segol.

§. 4. Ita יש 101. plus continet quam כר & eſt notio Jeſod: ubi pariter innuitur myſterium, de quo ſupra facta eſt mentio in notione Hod. Et propter 3. illas Sephiroth, quæ inverſæ ſunt ab ordine lancis, nimirum כרוי formatum eſt punctum Schurek, quod ſunt 3. puncta obliqua, quæ depravata ſunt per peccata noſtra è ſtatu quo fuerunt illo tempore, cùm templum adhuc ſtaret, nimirum in forma Segol, ſicut dicitur Exod. 19, 5. *Et eritis mihi* סגלה *peculium præ omnibus populis.*

§. 5. Tandem כת eſt notio Malchuth & 110. plus continet quam יש juxta numerum annorum, quos vixit Joſeph, qui concedere noluit, ut ancilla

cilla hæres fieret Dominæ, juxta illud, Gen. 37, 29. *Juſti hereditabunt terram viventium.* Juſtus eſt Jeſod & terra eſt Malchuth. Unde qui concumbit cum gentili, quia tùm ancilla copulatur cum fœdere juſti, quod eſt fundamentum mundi, profligatur è terra viventium.

Annorum Joſeph numerus quid notet.

Judæus concumbens cum gentili profligatur è terra viventium.

§. 6. Meritò autem ſingulæ poſteriores numero 11. tantùm deberent eſſe majores prioribus; quare igitur 3. poſtremæ numero majori præpollent? Ratio eſt, quia ut notum Nezach & Hod extra corpus ſunt: Nezach etiam non uſque adeò vitiata eſt infra, ſicut Hod, ut notum ſub myſterio termini Sabbathici; unde dicitur 1. Sam. 15, 29 *Et etiam Nezach Iſrael mentietur*: ſcilicet ex toto, quamvis ex parte (ſit vitiata:) Ideò Sephirah Hod numerum habet alium & continet 91. plus quàm priores ſupra ipſam exiſtentes: Oportet enim roborare & ſtabilire & diſponere hoc loco è Nomine tetragrammato & dominii, quæ efficiunt 91. Singulis autem tantùm 10. ſunt Sephiroth, & unum quod reſiduum eſt, correſpondet filo Infiniti pro utroque ſimul, quaſi, ſi ita dicere licet, medietas huc & medietas illuc pertineret, unde ipſis non niſi 10. notiones tribuuntur.

Filum Infiniti in tribus poſterioribus Numerationibus numero centenario excreſcit & quare?

§ 7. Jeſod autem ſuperabundat 110. quia in ipſo eſt lumen יאהדונהי quæ efficiunt 91. ſicut diximus. In eo tamen etiam eſt notio plenitudinis מ״ה quæ efficit חוה. Ita ut in eo ſint 10. ejus Sephiroth veſtimenti & filum Infiniti ipſum ingrediens, unde 11. porrò Corona fœderis ſancti ipſi adhæret, quod eſt Dalath magnum ſub æſtimatione duorum, quæ efficiunt 8. de quo infrà: Et huic correſpondent 8. dies circumciſionis, hinc 8. & 11. efficiunt 19. quæ cum toto efficiunt 110.

Lumen יאהדונהי in Jeſod.

Numerus 110. in Jeſod.

§. 8. Et quamvis ulteriùs accedat perſona בת quæ deſignat Malchut; veritas tamen ita ſe habet, quod literæ Malchuth non videantur niſi ſub combinatione literarum Jeſod. Nam in mundo Ænſophico, qui eſt Androgynos, Malchuth ſub myſterio Coronæ adhæret fœderi ſancto, & non apparet ſola: unde nulla radix nullumque fundamentum judicii ibi apparet, quod non ſtatim mitigetur, eò quòd Malchuth & Jeſod ſimul copulentur; quamvis reſpectu liberrimè agentis judicium dicatur. Atque ſic in mundis Ænſophicis res ſe habet, quod fœmina ſemper abſorbeatur in Jeſod.

Malchuth eſt fœmina reſpectu Jeſod.

§. 9. Veſtis autem hæc exiſtit ſub myſterio Libri Legis; pergamenum enim denotat ipſam ſubſtantiam, & literæ ſunt Sephiroth veſtimenti, quamvis tenues ſicut cornua cicadarum & perfectè ſimplices, quæ quidem noſtri reſpectu benignitatem, ſed reſpectu Ænſoph judicium denotant intuitu lætitiæ. Unde dicitur Pſal. 63, 12. *Et Rex lætabitur in Elohim.* Sapienti ſatis.

Veſtimenti myſterium in Libro Legis.

Cap.

Cap. LVII.

De Sculptura ex Libro Sohar.

§. 1. Jam ulteriùs aliquid dicendum eſt de Sculptura, de qua dicitur in Sohar Sect. Breſchith: Sculpſit ſculpturas ſuas in ſplendore excelſo. חקיקה autem eſt ſculptura & Chaldaicè vocatur גליפו; & radix ſculpturæ eſt judicium, quod determinationem & collectionem tribuit literis, ne deſtruatur charta, quæ eſt Ænſoph, unde illuſtratur atramentum, quæ ſunt literæ.

Sculpturæ natura ac modus.

§. 2. Natura autem ſculpturæ conſiſtit in interſtitio, quod circumdat circulum magnum admodum conſiſtens inter lucem ipſius ſubſtantiæ foris ambientis hunc circulum & inter ſubſtantiam comprehenſam intra circulum hunc. Et iſte circulus vocatur טהירו עילאה ſplendor excelſus in contradiſtinctionem טהירו סתם ſplendoris ſimpliciter ita dicti. Vox Chaldaica Tehiru autem idem eſt quod Lux: Nam Ænſoph Lucis nomine appellatur, quem impoſſibile eſt alio nomine compellari, unde circulus iſte collectionis punctorum vocatur Splendor excelſus phraſi Chaldaica, qua denotatur aliqua immiſſio caliginis luciſque deminutio.

טהירו עילאה quid?

עילאה vocatur & non ראשונה & quare?

§. 3. Hic autem Splendor vocatur excelſus & non primus, quia ante eum jam aderat lux Ænſoph, in quam exarabatur hæc ſculptura.

§. 4. Porrò etiam טהירו per Gematriam cum voce efficit 231. ut oſtendatur ipſum eſſe locum continentem ſtationem & ſpatium eſſe Alphabetorum omnium.

Tehiru ſpatium pro Alphabetis omnibus.

§. 5. Et circulus iſte quidem ita circumvallat rem contentam, ut impediat lucem Ænſoph extra circulum verſantem, ne aboleatur lux, quæ intra circulum eſt. Et in hac circumvallatione 3. occurrunt notiones, una lucis Ænſoph, ambientis veſtem, altera lucis Ænſoph intra circulum contentæ, tertia lucis Ænſoph, quæ inter continentem & contentam, quæ quaſi papyrus eſt, ſuper qua collocatæ ſunt literæ, & dicitur Lux mixta.

Tria judicia contenta intra circulum Splendoris excelſi.

§. 6. Et 3. iſtæ notiones ſunt 3. notiones Geburoth, quia omnis res determinata, ut percipi poſſit, qualitercunq; reſpectu noſtri ſe habeat, tamen reſpectu Ænſoph eſt judicium. Nam Ænſoph, quæ benedicta ſit, eſt benignitas, in qua Ipſe extenditur uſque ad infinitum: Unde diminutio extenſionis judicium denotat. Et propterea circulus Splendoris excelſi, prout nobis apparet, tria continet judicia, quorum primum efficit, ut Lux Ænſoph ambiens extra circulum ſe ipſam quaſi impediat ab ingreſſu intra circulum veſtimenti, ne vitium inducat, quod abſit! Alterum efficit, ne Lux Ænſoph, quæ benedicta ſit, contenta ſeſe extendat egrediendo extra circulum & jungendo ſe cum continente, unde aliud vitium veſtimento, quod abſit! Ut æqualitas inter utramque lucem oriatur, nec reliquatur ſtatio locusque pro literis. Judicium tertium eſt Lux Infiniti, quæ producitur à duobus luminibus illis reſtrictis; quæque comprehendit intra ſe lucem collectam in literas, & extra amovet lucem, quæ extra veſtem eſt. Et tria illa judicia ſunt Binah, Geburah, Jeſod.

§. 7. Et

§. 7. Et ſi quæris, cùm attributum Hod etiam ſit è Geburoth, imò altius ſit quàm Jeſod, quare loco judicii tertii ponatur attributum Jeſod, & non Hod? Reſp. cauſam eſſe, quod natura Jeſod ſit conjungere, ut notum eſt, quod etiam ſit inter res mixtas; quod ita non eſt in Hod; unde Lux illa circumvallatrix, quæ oritur inter 2. cæteras, eſt Jeſod, quod facies illarum conjungit, ſicut natura Jeſod eſt conjungere: Reſtrictum autem circumvallans extrà eſt Binah; ex hac enim excitantur judicia & Geburoth, dum ipſa impedimento eſt. Reſtrictum autem intra circulum contentum habet notionem Geburæ, eſtque, ſi ita dicere licet, quaſi Rex ligatus in ambulacris. Quare in judicio tertio ponatur Jeſod, & non Hod?

Cap. LVIII.

§. 1. Et ecce 3. iſtæ Geburoth generantur in media Exhilaratione Lucis Ænſoph circumdatæ, qua exhilaratus eſt in ſeipſo. Omnis autẽ exhilaratio, ſi ita dicere licet, generat motum noſtri reſpectu: id quod etiam apparet in ſenſibilibus; ſi enim quis intueatur ſtellam, putabit illam moveri, quod ita tamen non eſt, cùm fixa ſtet loco ſuo. Tres Geburoth ab Exhilaratione Infiniti.

§. 2. Et ex illa exhilaratione patet, quod commotio illa intra ipſum fuerit recondita in potentia, unde videtur in actum prodiiſſe generando literas Legis actuales, quæ reconditæ intra ipſum erant in potentia ſuprà dicta. Unde Scriptura ait Prov. 8, 30. *Et fui apud eum opifex*, quaſi dicat: *Apud eum*, intra ſubſtantiam Ejus ipſam. Notum enim, quòd etiam ex flamma corporea, cùm commovetur & vicina eſt uſtioni, generentur literæ, quæ non ſunt ſicut literæ corporales, ſed è Sapientia colliguntur & futura annunciant atque bona loquuntur ei, qui dignus eſt verba earum intelligere: Quod ſi igitur flamma corporea progenerare poteſt literas, multò magis exhilaratio Ænſoph Benedicti. Exhilaratio Infiniti cauſa productrix literarum Legis.

§. 3. Et iſtæ literæ generatæ ſunt in medio trium Geburoth, è media Exhilaratione.

§. 4. Qualitas autem illius Jeſod, de quo ſuprà diximus, quòd conjungat reliqua, ſimilis eſt qualitati Tiphereth, quæ commiſcet & conjungit benignitates cum rigoribus. Jeſod & Tiphereth quo pacto conveniant.

§. 5. Et ſi quis, quare Tiphereth vocetur Cheſed, Jeſod autem Geburah, cùm nec Tiphereth Cheſed, nec Jeſod Geburah dici, ſed conjunctim utrumque attributum utrique attribui debeat, quia ambo conjungunt & commiſcent Chaſadim cum Geburoth: Reſponſio eſt; quoniam Tiphereth inclinat ad Cheſed; ideo vocatur Cheſed; & quia Jeſod inclinat ad Geburah, ideò vocatur Geburah. Sed hæc ita tantùm ſunt hoc in loco, ubi omnia ſunt quaſi puncta, quorum ſingula per ſe ſubſiſtunt. Poſtmodum autem in mundo diſpoſito cùm Jeſod comprehenditur in natura Seir ſub perſona hominis deſcripti, in quo corpus & fœdus pro uno computantur; tunc ſicut Seir inclinat ad Cheſed, ita Jeſod inclinat ad Cheſed. Cur Tiphereth vocetur Cheſed & Jeſod Geburah. Alia ratio eſt in Mundo hoc, & in Mundo Tikun.

Quinque Geburoth. §. 6. Jam porrò notum eſt, quod veſtis iſtius initium & radix conſiſtat
Ignis niger in myſterio determinationis; collectio autem eſt ex illis Geburoth, quæ ſunt
ſuper igne quinque, quarum ſingulæ continent 10. reſpectu 50. portarum Binah: ideò
albo. data eſt lex tanquam ignis niger ſuper igne albo.

Inverſio literæ יוד quid notet. §. 7. Et quia omnium literarum veſtimenti radix & initium eſt litera יוד quæ eſt Jod veſtimenti, inverte literas Jod, & invenies דיו atramentum: hic eſt ignis niger. Proveniunt autem inverſæ, quoniam ipſa litera adhuc eſt informis.

Cap. LIX.

§. 1. Cùm Ænſoph ambiens, facto veſtimento, eidem, ſi ita dicere licet, fermè adhæreat, & parum abſit, quin omnia ſint unum, hinc neceſſe fuit, ſi
Separatio veſtimenti ab Infinito neceſſaria fuit, atque ea tamen ſenſim ac paulatim inſtituta. fas eſt ita loqui, ut aliquantulum avelleret ſubſtantiam ſuam à veſtimento, ita ut quælibet portio per ſe ſubſiſteret, utque apparerent literæ & foràs prominerent decenter, & illuminatio non uſq; adeò magna foret atq; vehemens, ſicut fuerat antea; ita quidem, ut vita & ſubſiſtentia atque ſtatio illis eſſet: Quòd ſi autem uno impetu avulſionem hanc inſtituiſſet, veſtimentum ſanè rediiſſet in ſtatum priſtinum, nempe Ænſoph, ideoque avulſionem hanc paulatim atque ſenſim promovit, ut veſtis permaneret atque ſubſiſteret in eſſe ſtatuque ſuo.

§. 2. In ſingulis autem portionibus avulſionis veſtimenti veſtigia relicta
Puncta ſunt veſtigium avulſionis veſtimenti. ſunt in veſte ſub myſterio puncti, in quo ſcilicet deficientia exiſteret & diminutio Lucis Ænſoph à veſte. Et quoniam ipſa veſtis 3. habet notiones, principium, medium & finem; ideò etiam veſtigium puncti in eo relicti extat ſub
Jod eſt veſtigium puncti relicti. myſterio Jod, cui eſt principium, medium & finis.

§. 3. Centum autem Jodin habet quælibet litera, & hinc fluit myſterium illud, quòd quælibet Lux, quæ in Arich & ſupra illum, dividatur in 1000. mun-
Mundorum millenarius, & unde. dos: quod ipſum eſt, quod dicitur Exod. 34, 7. *Servans benignitatem millibus*; quæ omnia Benignitas benignitatum, quæ prævalet attributo Judicii,
Gem. inter שנה & ספירה unde dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quòd Sanctus ille Benedictus Adamo primo dederit 1000 שנה annos: Schanah autem per Gematriam eſt ספירה; dies enim Sancti illíus Benedict ſunt 1000. anni: Nam Seir qui vo-
Millenariorum mentio in Idra ſancta. catur Sanctus ille Benedictus, ab Arich accipit myſterium millenarii hujus tempore bene placiti, & amovet iram ſuam, & hinc provenit omnis computus millenariorum, quorum fit mentio in Idra ſancta.

§. 4. Et Moſes Magiſter noſter, ſuper quo pax, id meditabatur, ut attra-
Moſis orantis pro populo intentio ſub ipſa precatione. heret Lucem Antiqui Sancti, dum oraret ſuper peccato vituli pro Iſraël, & illuc direxit preces ſuas, ut procul amoveret iram ſuam, ſicut dicitur Exod. 33, 19: *Et dixit Dominus: Ego tranſire faciam omnem bonitatem meam coram facie tua*; & manifeſtavit ipſi 13. menſuras miſerationum. Sed ad rem.

Lineationes §. 5. Jam noſti, quòd veſtis iſta facta ſit è potentia ſcintillarum Geburoth,

roth, quæ contexunt veſtem hanc ab una extremitate ad alteram, ſicut filum; & cùm combinavit eas invicem, factæ ſunt telæ: unde patet, quòd deinde, poſtquam conglomeraretur veſtis, relicta ſint veſtigia illorum filorum ſub myſterio linearum: unde intelliges myſterium lineationum in Libro Legis: Hæc enim veſtis omnino facta eſt ſicut liber Legis.

in Veſtimento æquè ac in Libro Legis.

§. 6. Porrò hæc etiam veſtis extat ſub myſterio Mem quadrati & clauſi. Veſtis enim quadrata fuit. Deinde autem diviſa eſt in duas partes, & facta ſunt duo Nun, qualia ſcripta ſunt in illis verbis Num. 10, 35. *Et factum eſt, cùm proficiſceretur arca* &c. habetque ſimilitudinem Nun inverſi & apertiad demittendam influentiam hoc modo ⊂⊃: nec formari poſſunt via alia præter lineam latam inferiùs, atque ſic habent quaſi figuram Mem finalis.

Mem quadratum biſectum.

§. 7. Et hoc eſt myſterium magnum, ita ut quilibet, qui hanc Sectionem dicit cum attentione mentis ſingulis diebus, nullo damno affici poſſit, quamvis incidat in locum latronum, vel in mare, vel quemcunq; alium locum periculoſum; modò in animum ſibi revocet 2. illa Nun ſuprà dicta, quæ indigitant duas medietates veſtimenti.

Effectus atq; operationes eorum verborum.

§. 8. Et hoc eſt myſterium orationis Moſis Magiſtri noſtri, ſuper quo pax. *Et factum eſt, cum proficiſceretur arca, dicebat Moſes: Surge Domine & diſpergantur inimici, & fugiant oſores tui à facie tua.*

§. 9. Sic etiam R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax, dicit Sect. Vajakhel: Quando producunt librum Legis in congregationem, aperiunt portas miſerationum; unde diſpoſuit orationẽ illam: Benedictum ſit Nomen Domini mundi &c. quoniam tum eſt tempus beneplaciti; ſicut dicitur Pſal. 69, 14. *Et ego precor ad te Domine, tempore beneplaciti, Deus, in magnitudine Benignitatis tuæ, exaudi me in veritate ſalutis tuæ.* Nos autem dicimus illam tempore Minchæ Sabbathicæ ante productionem libri Legis, ut attrahamus affluentiam è tempore beneplaciti, quæ eſt diſpoſitio ſeu pars barbæ, quæ dicitur נוצר חסד cuſtodiens benignitatem: Si enim invertis רצון beneplacitum, invenies נוצר Exod. 34, 7. *cuſtodiens Benignitatem in millibus.*

Uſus ejus orationis priſtinus & hodiernus.

נוצר & רצון inverſa quid notent.

Cap. LX.

§. 1. Longitudo 39. literarum Nominum עב סג מה בן adæquat longitudinem omnium 22. literarum juxta longitudinem 231. portarum, & latitudo ſingularum literarum Tetragrammati adæquat latitudinem omnium 231. portarum.

Convenientia longitudinis & latitudinis literarum Veſtimenti, cum longitudine & latitudine literarum Tetragrammati.

§. 2. Et poſtquam facta erat veſtis hæc, contraxit eam Sanctus ille Benedictus, ita ut medietatem inferiorem 231. poſteriorum elevaret poſt medietatem ſuperiorem 231. portarum anteriorum: E hæc eſt contractio tertia: Et hac ratione evacuavit locum pro mundis, qui ea non erant capacitate, ut uti poſſent luce illa magnâ veſtimenti hujus: cujus finis tam lucidus & excellens erat quam ipſum ejus initium.

Contractio Veſtimenti tertia.

Ratio redditur hujus contractionis.

§. 3. Hæc autem non erat intentio Infiniti, qui benedictus ſit, ſed ut diminueretur deſcenſus ejus, ut creare poſſet hominem & conjugem ejus: hæc erat intentio ejus prima antequam crearet veſtem hanc. Cum ergo non eſſet locus ſtationi mundorum propter eandem, eò quòd pertingeret usque ad finem 7. terrarum, ubi iterum incipiebat redire in Æn Soph: ideò retraxit illam Sanctus ille benenedictus & evacuavit locum pro mundis, ſurſumque duxit medietatem Alphabeti 231. poſteriorum, nimirum à Lamed usque ad Tav poſt medietatem Alphabeti primi, quæ ſunt 231. anteriora ab Aleph usque ad Lamed hoc modo.

Modus ejus contractionis.

Nomen מ"ה	Nomen ע"ב		
י	י	לא	אל
ו	י	מב	בם
ד	ד	נג	גן
ה	ה	סד	דס
א	י	עה	הע
ו	ו	פו	וף
א	י	צז	זץ
ו	ו	קח	חק
ה	ה	רט	טר
א	י	שי	יש
		תך	כת

§. 4. Et ſic omnia facta ſunt אל"בם ita ut 21. Lamedin aſcenderent poſt 21. Alephin, & 21. Memin poſt 21. Bethin; & ſic omnia facta ſunt אל"בם.

אל"בם per omnia Alphabeta pervagatur.

§. 5. Nec tantùm in vitalitate ejus factum eſt אל"בם &c. ſed & per omnia Alphabeta, ita ut omnia eſſent juncta per myſteriũ אל"בם quoniam cùm 21. Lamedin aſcendunt poſt 21. Alephin, tum ſanè tota perſona אל i.e. 21. Alphabeta ejus fiunt 21. vicibus אל"; & ſic apud perſonam בם" omnesque cæteras usque ad finem. Et hoc eſt myſterium Poëtæ, qui compoſuit carmen אל"נא & incipit à litera Mem מלך Rex Regum omnium, & incipit à voce אל"בם ſc. אל"נא:

Carmen Poetæ אל"נא.

Quam cantionem præcentor canit.

Nomen ב"ן	Nomen ס"ג
י	י
ו	ו
ד	ד
ה	ה
ה	י
ו	ו
ו	א
ה	ו
ה	ה
	י

Principium omnium.

§. 6. Et Moſes Magiſter noſter vidit lucem iſtam, cum dicit Deut. 33. 21. *Et vidit principium ſibi*, quod eſt principium omnium mundorum; Sed non apprehendit eam, & res eſt admiranda.

Perſonæ 11. Mas & Fœmina in Alphabeto.

§. 7. Et ſic facti ſunt mas & fœmina, nempe anterius & poſterius adhærentia ſibi invicem: Suntque 11. perſonæ, nimirum perſona אל" eſt Cether, & eſt maſculus ſub nomine anterioris; בם" eſt Chochmah: גן" Binah דס" Daath,

Daath, & ita porrò. Deinde ſequuntur poſteriora fœminam ſingulorum repræſentantia, ubi ת״א eſt Cether retrò poſt א״ל quod erat Cether anterius mas: ב״כ eſt Chochmah & ita porrò.

§. 8. Et hic ordo poſteriorum à Tau usque ad Lamed verſus eſt ab imo ſurſum ſub myſterio ignis, quod è judicium, & cujus natura eſt aſcendere ſurſum: unde etiam dicuntur poſteriora. Und. Rabbini noſtri bonæ memoriæ dixerunt: Dixit Tau coram Sancto illo benedicto. Sit beneplacitum tuum, ut per me creetur mundus tuus: unde inceperunt elevari à Tav.

A poſterioribus factum fuit mundorum exordium.

§. 9. Quin & vitalitas poſteriorum quæ eſt אל בם naturam poſterioris induit. Sed anteriora deſcendunt à ſummo deorſum ad inſtar aquarum, quæ defluunt vehementer.

Poſteriora ſurſum aſcendunt, & anteriora deſcendunt.

§. 10. Sed anteriora tamen occulta ſunt valde, quoniam ſunt obtecta, nec videntur; unde illorum non fit mentio in verbis Magiſtrorum noſtrorum bonæ memoriæ de creatione mundi; ſed poſteriorum tantùm.

Poſteriora revelantur, non anteriora.

§. 11. Et ſicut medietas veſtimenti Alphabeti poſterioris aſcendit poſt medietatem primam: ita nomina מ״ח & ב״ן quæ ſunt 19. literæ, abierunt poſt ע״ז & כ״נ quæ ſunt 20: Unde patet, quòd Jud plenitudinis ה״י ultimi in כ״נ reſidua manſit infrà citra conſorte. Unde dixit ad Sanctum illum benedictũ. Omnibus dediſti ſocium, mihi autẽ ſocium non dediſti: Hinc patet, quòd mihi nulla ſit copulatio ſuperiùs, quæ ſi mihi eſſet, adfixa manſiſſem ſuperiùs, nec potuiſſem deſcendere deorſum, quod nunc fieri non poteſt, cùm ſocium non habeam. In qem finem hoc factum eſt mihi? Reſpondit ipſi Sanctus ille benedictus. Congregatio Iſraël erit ſocia tua. Quaſi diceret: congregatio & collectio omnium luminum, quæ emanabunt deorſum pro neceſſitate Iſraëlitarum, planè erit ex te; unde vides, quòd tota Aziluth ex te futura ſit.

Jod deſcendit ob defectum ſocii. Jod hoc emanat pro neceſſitate Iſraëlitarum.

§. 12. Porrò ſciendum, quòd in litera ultima Alphabeti in veſtimento, cùm illud retractione ſua conduplicaretur, coadunitis medietatibus relicta ſint crura, ſcil. in litera Tav in ſpatio primo, eò quòd eſſent longiora quàm litera Caph perſonæ כ״ת ipſi appoſita. Cùm ergo frigeſcerent crura hujus Tav in ſpatio primo, eò quod eſſent defecta & deorſum protenſa in ſpatium hoc, ut adhæreſcere poſſent veſtigiis veſtimenti, & veſtigia cum illis coaleſcerent: Et quia non videbat ibi כ״ת ſicut fuerant in veſte ante retractionem, quodque remaneret in fine medietatis veſtimenti; tum obſtupeſcebat, quod ipſum eſt, quod dicit Scriptura: Gen. 1. 2. *Et terra erat Tohu & Bohu* i.e. hoc Tau eſt terra, & ſpatium primum vocatur terra reſpectu veſtis, & in hoc ſpatio erant crura literæ Tav: Hæc ergo litera admirata id dicebat ad ſe ipſam: Ubi ſunt literæ כ״ת quæ erant in veſtimento, &c. Unde illa deorſum relicta eſt, ut ſignetur in omni facie. Et

Literæ Tav ſignum in Veſtimento & Alphabetis.

hoc

hoc eſt myſteriũ illud, quod dicitur Ezech. 9, 4. *Et ſignabis Tav ſuper frontes virorum.* Eſt autem Tav aliud vivificans, aliud mortificans. Et vox תהו dividitur in duas voces, nempe Tav & הו i.e. Tav inquirit ſuper הו ubi ſint. Proſpiciebat enim antrorſum per ſpatium primum, non autem retrorſum. Et Adam primus, qui generatus eſt è veſtigio adhærenti literæ Jod Nominis ס״ג ſuprà dicti, reſpondebat literæ Tav: quaſi dicendo: בוהו in eo ſunt הו, aſcenderunt enim ſurſum poſt הה combinationem anteriorum ad copulandum anteriora & poſteriora. Sed de his ſatis.

27. plenitudines literarum Tetragrammati.
Literæ מנצפך Gemat. inter 27 plenitudines & inter שבת ut & פסקנית.

§. 13. Lux illa vero quæ id operabatur, ut veſtis ſcinderetur in duas partes, erat è myſterio Geburoth, & coruſcabat deorſum, & prodibant 27. plenitudines Tetragrammati de myſterio ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן: Prodibant autem combinatæ & conjunctæ cum illis 27. literæ Alphabeti annumeratis ſcil. מנצפ״ך duplicibus, quæ ſunt judicium; Et ex illis prodierunt literæ אלהים. Ita ut quælibet litera ſibi aſſumeret plenitudinem Nominis Tetragrammati. Et 27. Havajoth ſuprà dictæ efficiunt שבת, juxta numerum פסקנ״ית cum duobus totis duarum partium veſtimenti. Et in hoc conſiſtit myſterium de רוח פסקנית ſpiritus deciſorii, (Gabrielis) Hic enim ſpiritus abſcidit & diviſit veſtem in duas partes, & deſcendit in Jezirah per myſterium 70. nominum Metatronis: Et ipſe eſt in medio 70. illorum Nominum. Notumque eſt, quòd in manu hujus נער adoleſcentis ſint 120. Elohim, qui ſunt gladius ejus. Et ipſe ſcindit hoc judicium in duo, nimirum in duas ſexagenas: Nam 60. fortes circa illud, ut cuſtodiant à corticibus. Et notum eſt, quòd 13. Havajoth è 27. ſuprà dictis ſunt radicales, quæ deinde duplicantur: ita 13. literæ ſunt in plenitudine Elohim per Jod ſcriptæ, cujus plenitudo efficit ר״וח & per Gematriam Chanich filius ירך: & hoc eſt myſterium רוח ſpiritus deciſorii. Et hoc eſt myſterium, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ in Bava bathra & Sanhedrin fol. 44. col. 2. Dixit ſpiritus deciſorius coram Sancto illo Benedicto: Et dicitur פסקנית &c. quòd vis illarum Geburoth veſtimentum diſcidit in duo.

70 Nomina Metatronis.

120. Elohim.

Havajoth radicales

13 literæ plenitudinis Elohim per Gem. רוח & ירך fol. 44. b

בוצינא דקדרנותא

§. 14. Et deinde Jod iſtud ſuprà dictum ſuſcepit Bozina de Kadrinutha i.e. ſcintillam nigredinis invectam in fundo aheni. Et hæc eſt ſcintilla illa, quæ infrà generavit nigredinem, quæ eſt judicium.

Funiculus menſuræ.

§. 15. Et in manu illius Jod eſt facultas ſuprà dictarum, Geburoth ad faciendum funiculum menſuræ pro omni ſtructura, quæ extruenda eſt inferiùs.

אויר קדמון
אור פניאל

§. 16. Et locus ille vacuus, qui fiebat per hanc retractionem, dicitur אויר קדמון ſpatium primum: Eſt enim primum inter omnia ſpatia. Nec licebat illum vocare nomine veſtis, quæ vocatur אור פניאל Lux faciei Dei per Gematriam אין סוף.

§. 17. Et quia etiam Jod debebat deſcendere ad illuſtrandum locum hunc vacuum, quamvis ibi adhuc laterent veſtigia Lucis veſtimenti; hinc ſi Jud ponas inter ו & ר literarum אור hinc fit אויר. Porrò אור etiam eſt per Gem. רז quia recondita eſt pro juſtis, ut cum illa eant in mundum venturum.

אור ex אויר & אור Gem. רז.

§. 18. Et mundus iſte veſtimenti nomen habet omnia includens quod eſt Nomen tetragrammaton, quoniam hoc Nomen alligatum eſt ipſi & continet portas ejus. Atque hoc ipſum eſt, quod dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Antequam crearetur mundus (i. e. mundus vacuitatis) ipſe erat & nomen ejus tantum i. e. Ænſoph & veſtis. Vel aliter: antequam crearetur mundus i. e. locus vacuus, in quo erat mundus locandus, quod eſt ſpatium primum, ante quod non erat quicquam, niſi Æn Soph & veſtis, quod eſt Nomen Ejus. Et de hoc dictum eſt: Job. 38, 14. *Et ſtabunt ſicut veſtimentum.*

Nomen Tetragrammaton in mundo Veſtimenti.

Nomen Tetragramm. eſt veſtis τῷ Æn Soph.

§. 19. Et tempore venturo ex hac veſte veniet dulcedo שמש Malach. 4, 2. *Solis juſtitiæ, in cujus alis ſanitas.* Nam שמש eſt 320. ipſius & 320. uxoris ejus Jeſ. 35, 10. *Et recedet ab eo mœror & ſuſpirium*, & judicium ſuperveniet iis, qui remoti ſunt à Deo, & inflammabit eos dies ventura. Iſraëlitis autem montes ſtillabunt muſtum: nam הר mons eſt quadratura Elohim. Et omnia flagella judiciorum venient ſuper populos, quos percutiet, ſed ſanabit Iſraël. Et omnes mares ac fœminæ corticum mitigabuntur. Et tunc Luna erit in plenitudine & perfectione ſua, ſicut fuit in diebus Regis Salomonis, ſuper quo pax cum adhuc faceret voluntatem Dei: ſicut dicitur 1. Reg. 3, 16. *Tunc veniebant 2. mulieres fornicatrices, ad Regem &c.* non vero antea. Suntque mulieres duorum virorum exploratorum clandeſtinorum, qui ceciderunt ſub volas pedum Joſuæ: erant enim Aſa & Aſael, duo hirci immundi, quorum unus mittebatur in Aſaſel, quæ vox compoſita eſt ex Aſa & Aſaël. Et illi adhuc hodie homines docent præſtigias & Magiam; ſunt enim experti artis Magicæ. Et ſunt capita potentiarum impuritatis, quæ dependent poſtremo loco à poſterioribus ſummis, quæ ſunt 121. combinationes Elohim, Deorum alienorum, juxta myſterium: Quicunque addit, minuit. De quibus infrà. Futuro autem tempore corrigentur, ſicut dictum eſt Jeſ. 11, 8. *Et delectabitur lactens ſuper foramen aſpidis.* Lactens autem eſt infans, qui ſugit de mammis matris ſuæ, nimirum Metatron puer, qui vocatur שדי. Et tunc Seir erit perfectus in 10. Sephirothis & membris ſuis, & uxor ejus pariter erit perfecta 10. Sephiroth & membris ſuis. Et quia dicitur, Geneſ. 5, 2. *Maſculum & fœminam creavit*

De tempore futuro Meſſiæ.

Aſa & Aſael Magiæ autores & præſtigiarum.

121. combinationes Elohim.

Metatron puer vocatus שדי.

eos,

eos, & vocavit nomen eorum Homo, quaſi qui in ſe contineat marem & fœminam; ideò in Nomine מָה qui per Gematriam eſt אָדָם invenitur plenitudo, quæ efficit 19. juxta numerum חוה. Ideò dicitur: Et fiet illa die, ut Dominus ſit unus & Nomen ejus unum, id eſt, perfectum, ſicut dicitur Exod. 26, 6. *Et erit tabernaculum unum.* (id eſt, perfectum) quod nunc eſt in exilio hoc profano, ſicut dicitur Thren. 5, 16. *Cecidit corona de capite noſtro*, de tempore autem venturo dicitur Amos 9, 11. *Die illa erigam tabernaculum David, quod collapſum eſt.*

Cap. LXI.

10. Sephiroth Mundi veſtimenti ſunt radix omniũ Sephiroth, quæ infra eas.

§. 1. Jam ſciendum eſt, quòd illæ 10. Sephiroth mundi veſtimenti ſint radix omniũ Sephiroth, quæ infra eas. Nam Perſona אל eſt filum ex Æn Soph, ſed valdè occultum; unde non loquimur, niſi de 10. Sephiroth. Unde in multis locis in Zohar dicitur, quòd omnia quæ emanant vel creata ſunt, radicem ſuam habeant ſuperiùs. Hinc & 10. Sephiroth radicem habent ſuperiùs in mundo veſtimenti penes ipſam Subſtantiam Ejus, qui benedictus ſit: Et Æn Soph, qui benedictus ſit, omnes gradus omnesq; perſonas intra ſe reconditas ante realem earum exiſtentiam debitè æſtimavit quoad illarum eſſentiam, & virtutem dominandi: & hoc eſt, quod dicit R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax, in Idra Naſo: Æſtimavit Reges: id eſt: Cùm venit ad Sephiram perſonæ Malchuth, quam intra ſe habebat reconditam, æſtimabat Benedictus Ille intra ſe ipſum, quòd hoc in loco extruendi eſſent mundi; quoniam gradus novem Sephirarum ſuperiorum ita ſe non habebat, ut inde vel liceret, vel opus eſſet fieri mundos: Omnia enim attributa Sephirarum ſuperiorum attribui ipſi poterant, quamvis jam non operaretur per iſta attributa: Non autem poterat ipſi attribui Malchuth, quod eſt Imperium, niſi Ipſe dominaretur aliis: Unde in actum produxit mundos omnes è puncto Malchuth, quod in Subſtantia ejus, qui benedictus ſit, ſicut dicetur, cùm agendum erit de Jod plenitudinis He ultimi Nominis כן quod eſt Jeſod in Malchuth, & ex eo conſtructi ſunt mundi. Et quia Malchuth eſt Regimen & Imperium Regis, ſicut dicit R. Schimeon bar Jochai Sect. Breſchith: Sub initium Imperii Regis, i.e. ſub initium voluntatis S. Benedicti, qua volebat dominator eſſe & Rex; hinc per hanc ipſam determinationem, qua Æn Soph, qui benedictus ſit, dijudicabat omnes gradus intra ſe contentos ab initio puncti ſummi Kether in ſe reconditi uſque ad punctum imum, quod eſt Malchuth, creata eſt Lex in potentia, ſed non in actu. Atque iſtud, quod dicit Scriptura Prov. 8, 30. *Et fui apud eum opifex.* Cùm ergo conſtitueret Æn Soph iſto in loco conſtruendos eſſe mund.s ipſo actu, tunc confirmavit locum illum, qui hoc morbo quaſi termino cinctus fuit, ſicuti locus noſter reſpectu cœli; quam-

Mundi inferiores tantùm ex Malchuth prodierunt, & quidem ex Jod quod eſt in Malchuth.

Mundorum inferiorum productio ex potentia deducta eſt in actum.

quamvis ibi omnia unum eſſent: non aliter ac ſi ponas manum tuam ſuper chartam albam, ſuper qua, ſi extantia quædam minuta appareat, tum umbram ſanè percipies in charta, ita ut ſi quis è longinquo videat, hæc umbra puncti ad inſtar ipſi appareat, quod tamen ita non eſt, quia applicita manu ſuper charta omnia inveniuntur eſſe unum. Sic in loco illo in puncto Malchuth; quam primùm intentionem eò direxit, ut ſuprà dictum, tum apparuit quoad nos quaſi punctum; & hæc ſunt puncta literarum: Et quia punctum in charta factum circa ſe exhibet quaſi ſculpturam, nimirum differentiam inter chartam & atramentum, & quia umbra quaſi profundior apparet, ideò punctum hoc quoad nos vocatur ſculptura. Atque id eſt quod dicitur Sectione Breſchith: Sculpſit Sculpturas ſuas in ſplendore ſublimi, de quo ſupra.

De punctis literarum ſeu ſculpturis.

§. 2. Et ſciendum porrò eſt, quòd in veſte hac extet Tetragrammaton oculatum, nempe 24. circulis & 72. coronis conſtans: Et eſt Tetragrammaton, quod biſecatur in anteriora & poſteriora. Nec mireris, literas Tetragrammati oculatas reperiri; quia & literæ hominis inſculptę animæ ejus & ſpecificantes opera ejus, ut integantur ipſius capiti, omnes ſunt oculorũ figura, quia radicaliter è dicto Tetragrammato veniunt: Nam ex Tetragrammato Neſchamah ſuperadvenit homini juſto, qui ſtudet operi Mercavæ. Et quia litera Jod 3. habet coronas, inde hoc reſpectu homini competit Nepheſch, Ruach, Neſchamah. Et quia radix Neſchamæ ſunt 5. Geburoth, ideò & Neſchamæ Neſchama eſt, quæ vocatur Chajah, quæ deſignatur in ipſo Jod Tetragrammati, ſicut ſcriptum Gen. 5, 7. *Et factus eſt homo in Nepheſch chaja.* Et hæc eſt perſona Abba. Invenitur tamen etiam Jechidah, quæ deſignatur in apice Jod, cùm proveniat ex Arich Anpin. Et ſi quæris, quare tres illæ communiter explicentur à quolibet, ſed duæ hæ, nempe Chajah & Jechidah, occultæ ſint, reſpondetur: Quia parum abeſt, quin duæ hæ Geburoth & duæ tertiæ è 5. Tetragrammatis Geburothicis mitigentur, & producantur in naturam Chaſadim: Unde juſti attributum judicii convertunt in attributum miſerationum, ita ut homo juſtus bonis ſuis operibus & in ſpecie ſtudio ſtaturæ determinatæ dignus fit Chajâ; & ſi digniorem ſe præbet, etiam Jechidam accipere meretur. Quamvis Moſes Magiſter noſter, ſuper quo pax, illa non fuerit dignus niſi iis diebus, quibus in alto fuit: poſtquam autẽ peccaverant Iſraëlitæ, hæc iterũ avolavit ab eo, ita ut 1000. lumina minuerẽtur ab eo, nempe quæ veniunt ab Antiquo Sancto, qui eſt Arich; quò pertinet myſterium Aleph parvi in Vajikra, nec relictũ eſt in eo niſi veſtigiũ: ex quo fulſit cutis faciei ejus. Et cùm diminueretur Moſes Magiſter noſter, ſuper quo pax, & avolaret ab eo Jechidah, tum frangebantur tabulæ. Et quia pauci ſunt digni Jechidâ, hinc dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Vidi filios עליה ſive ele-

Tetragrammaton oculatum in Veſtimento.

In homine juſto literæ etiam ſunt oculatæ, ut & Nepheſch chajah.

Jechidah.

Cur Chaja & Jechidah ſint occultæ adeoque non explicentur à Doctoribus?

Jechida ad tempus fuit in Moſe.

Pauci filii עליה

vationis, & ſunt pauci, id eſt, Nomen יה cõprehendit Chajah & Neſchamah, quia Chaja eſt in Abba, nempe Jod, & Neſchamah in Imma, nempe He: Jechidah autem eſt in Arich in apice Jod, nimirum ſuper Jod יה & in ſummitate eorum: Et pauci ſunt, qui tam digni evadunt, Imò & Neſchamâh, quæ provenit ex Geburah mitigata, non multi fiunt digni: unde & R. Eleaſar filius R. Schimeon Joachidæ, ſuper quo pax, cùm mereretur accipere Neſchamam, convivium apparavit, ſicut dicitur in Sohar novo, Sect. Breſchith in Midraſch Hanneclam. Et in generatione noſtra hac vix unus eſt qui eam habeat. Unde colligimus, quòd Tetragrammaton hoc in mundo veſtimenti dimidium ſit anteriùs & dimidium poſteriùs, itaut יה reduplicata ſint poſt יה juxta allegoriam Tohu & Bohu. Et ipſum totum circulis conſtat ad inſtar oculorum: & inde provenit Neſchamah per deſcenſum graduum: Unde opera hominis Iſraëlitæ inveniuntur in fronte ejus capitique ejus inſternuntur. Et in hoc Tetragrammato quinque ſunt partes, nempe 4. literæ, & apex Jod: ex quibus veniunt Nepheſch, Ruach, Neſchamah, Chajah, Jechidah, quinque perſonæ animæ. Et de his dicitur Gen. 2, 4. *Iſta ſunt generationes cœli & terræ, dum crearentur*; ubi Magiſtri noſtri bonæ memoriæ dicunt; In quinque creavit eos. Et propterea dicitur Prov. 20, 27. *Lucerna* יהוה *anima hominis.* Et hæc eſt lucerna, quæ ardet ſuper capite infantis in viſceribus matris ſuæ, quæ ex luce Tetragrammati, ut dictum. Hinc dicitur Deut. 32, 9. *Pars Tetragrammati populus ejus.* Unde oramus DEUM Tetragrammaton, ut nobis lucem præbeat è lumine hoc Tetragrammati, & effundat ſuper nos Spiritum ſuum Sanctum ex alto in ſolamen noſtrum, Et tunc verum de nobis, Jeſ. 11, 9. *Et plena eſt Terra ſcientia Tetragrammati, ſicut aqua maris inundantes.*

Quin nec Neſchamah adcò frequens.

Tetragrammaton dimidiatum in Mundo Veſtimenti anteriùs & poſteriùs.

Tetragrammati partes quinque.

SECTIO SECUNDA,

Quæ vocatur

אויר קדמון

& in Sohar אוירא קדמאה Spatium primum, eſtque Mundus ſecundus ex mundis Æn Soph, ſeu Infiniti.

CAP. I.

Extenſio Lucis Veſtimenti.

§. 1. Lux veſtimenti radens extendebatur ſine omni impedimento & implebat ſpatium circuli Splendoris excelſi à ſummitate circuli, qua ipſam attingebat

tingebat ſubſtantiam Benedicti ſuperiùs uſq; ad ſpatia infra 7. terras, ubi iterum ad Æn Soph abibat tangendo ſubſtantiam Benedicti inferiùs; atque ſic etiam ad latera circuli: Et de hoc dicitur Cant. 2, 9. *Ecce hic ſtat poſt parietem noſtrum, & proſpicit per* החלונות *feneſtras*, quę ſunt quinque feneſtræ, nim. 5 notiones Tetragrammati, nempe 5. perſonę cum ſummo apice Jod: Quæ 5. feneſtræ ex 10. dividuntur in 5. Chaſadim, ut notum, & 5 Chaſadim ſunt feneſtræ & cataractæ cœli, ſtillantque Chochmah, *ibid. l. c. Prodens ſe è cancellis*, החרכים quæ ſunt 5. cancelli, nempe 5. Geburoth, quæ in 10. perſonis nec ſunt uſque adeò aperti, ſicut feneſtræ. Quinque feneſtræ vel cancelli.

§. 2. Et finis lucis veſtimenti ferè eadem fulgebat luciditate & puritate atque principium ejus; cùm tamen hæc non eſſet intentio Principii Emanativi Summi, quoniam per diminutionem deſcenſumque graduum venturus erat ad finem intentionis ſuæ, nempe creationem hominis. Nec locus erat vacuus, ubi locarentur mundi; Veſtis enim omnia adimplebat: Idcirco Sanctus ille Benedictus ſuſtollebat lucem dimidiæ veſtis inferioris poſt medietatem ſupernam, cum nominibus ejus ejusque vitalitate & anima, ut evacuaret locum pro ſtatione mundorum. Lucis fulgor idem in fine Veſtimenti cum eo, qui in principio. Locus paratus pro ſtatione Mundorum.

§. 3. Relinquebatur ergo locus medietatis veſtimenti inferioris vacuus à luce Veſtis.

§. 4. Sed veſtigium ejus remanebat in loco ejus, juxta id, quod dicitur: Non receſſit Schechinah, donec imprimeret veſtigium. Et veſtis hæc appellatur Schechinah, id eſt, locus, ubi habitat ה״ה in anterioribus, ה״ה in poſterioribus. Schechinæ veſtigium in Mundis.

Cap. II.

§. 1. Locus iſte vacuus erat quadratus. Et vocatur ſpatium primum, quia primum eſt inter omnia, & in Sohar vocatur אוירא קדמאה vel רשימו עילאה ſpatium primum vel veſtigium ſublime. Loci vacui deſcriptio.

§. 2. Et quia fundamentum lucis veſtimenti eſt ex Tetragrammato juxta 4. ejus plenitudines, quæ ſunt radix, cardo & maſſa 4. mundorum אבי״ע correſpondentium 4. literis ejus; hinc apex ſummus correſpondet mundis Æn Soph. Et cùm è 4. literis prodeant 4. plenitudines ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן unde creati ſunt mundi אבי״ע; ideo locus eſt quadratus. Ratio reddi tacur locus iſte fueritque quadratus.

Cap. III.

§. 1. Spatium hoc primum eſt veſtigium lucis veſtimenti, cui aliquid admiſcetur de veſtigio Subſtantiæ ejus; unde deinceps Jod oportuit deſcendere intra ſplendorem Tehiru, ut illud exinde ſuſtolleret, ſicut dicam. Spatii primi ſive loci vacui quidditas.

§. 2. Et hoc ſpatium eſt quadratum ex virtute nominis Tetragrammati, quod extat in 4. angulis. Nam in 4. angulis ejus ſunt 4. plenitudines Tetragrammati ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן quæ ſupereminent & apparent ſupra circulum Cur ſit quadratum?

 ſphæræ

ſphæræ Tehiru, ſplendoris, quæ exſtat in medio ejus. Et ſphæra iſta eſt circularis, ſpatium primum autem quadratum: Ideò reſidui ſunt ultra circulum quatuor anguli ſpatii primi, & literæ ejus conſtruuntur è deciduis veſtimenti.

Decidua unde?

§.3. Et cùm Sanctus Ille Benedictus elevaret medietatem veſtis inferiorem poſt medietatem ſupernam, tunc ſuperior in elevatione hac premebatur per aſcenſum ab inferiore circa latitudinem ſpatiorum, quæ inter lineas literarum, ut poſt ſe relinqueret benedictionem, quæ ſunt decidua ſuprà dicta. Et hinc myſterium ſpatii hujus aërei primi.

Spatii aërei extenſio.

§.4. Et aër iſte extenditur deorſum uſque ad naſum, qui dicitur Pardiska ſive menianum Antiqui. Et hoc eſt quod dicitur in libro myſterii: Et inde excitatur ſpiritus pro omnibus, id eſt Spiritus Sanctus pro illis, qui illo digni ſunt.

Cap. IV.

Cur locus ille vacuus vocetur aer Primus.

§.1. Spatium hoc primum vocatur aër primus, non verò locus vacuus: ſi enim locus vacuus diceretur, videri poſſet, quod abſit, ibi vacuum dari, quod ita non eſt; quia lux veſtigii ſemper in loco ſuo exſtat adhæretque radici ſuæ ceu aliquid ſpirituale, tenue admodum.

Lux Subſtantiæ & Lux veſtimenti quomodo differant?

§.2. Sunt tamen in aëre hoc duo lumina, nempe lux Subſtantiæ, quæ ſublata fuit, & lux veſtimenti. Eſtq; magna differentia inter lucem veſtigii Subſtantiæ, & lucem veſtigii veſtimenti: Nam lux veſtigii veſtimenti reſpectu veſtigii Subſtantiæ eſt quaſi punctum in circulo. Et quia Lux veſtigii Æn Soph aliter appellari non poteſt quam אור Lux; id quod & numerus hujus vocis indicat, qui per Gematriam eſt אין סוף; ideò Lux veſtigii veſtis אור dici non poterat: quare nos illam appellamus punctum, nempe Jod, quod eſt punctum illud in medio lucis: Quemadmodum etiam qui ſcripturus eſt אור inter Vau & Reſch facilè punctum Jod inſerere poteſt: ubi denotatur hanc lucem eſſe quaſi punctum in medio lucis magnæ; & vocari nomine אויר aëris vel ſpatii.

Gematria אור & אין סוף.

Aer primus dictus Anima mundi, replens omnia.

§. 3. Et aër iſte aliquantum craſſior eſt Luce; Lux enim illa ſenſibilis planè non eſt; aër autem tam ſubtilis non eſt, quamvis comprehendi nequeat. Et quia primus eſt inter omnes aëres, hinc vocatur aër primus, & hinc fluit quod dicitur, non dari vacuum. Unde patet, Ipſum extendi per omnia; unde Philoſophi illum vocant Animam mundi.

Cap. V.

Diſcrepantia inter veſtimentum & aerem primum.

§.1. Diſcrepantia inter veſtimentum & aërem primum eſt, quòd iſte ſit inferior veſte; Tehiru autem & ſplendor, eſt in medio. Veſtis autem elevatior eſt aëre primo, quoniam viciniùs adhæret Æn Soph, ſeu Infinito.

Tehiru impedit aerem primum à vicinitate Veſtis.

§.2. Aër primus autem, qui propior eſt veſti & ſplendori, tam præſtans non eſt ob interpoſitam veſtem. Nec tamen dicendum, ipſum ex parte inferiore, ubi veſtis non eſt, cõſtitui in gradu veſtis; eò quòd adhæreat ſplendori,

cui

cui competit aliquantulum craſſitiei, illius reſpectu, ſic loquendo, quæ non permittit, ut cum Æn Soph cohæreat ad inſtar veſtis, quam nihil impedit. Unde aër iſte ex parte inferiori, quamvis Æn Soph ſeu Infinito vicinus, conſtitui tamen non poteſt in gradu veſtimenti, quoniam ſplendori adhæret.

§. 3. Nomen autem aëris primi, quod eſt fundamentum vitæ ejus, eſt יג ממ i. e. 13. Memmin. Sicut enim Mem clauſum comprehendit omnia, ſic aër primus omnia nubit. *Aer primus vocatus 13. Memmim.*

§. 4. Et quia Aër primus tenuis admodum eſt & circumdatus ab Æn Soph, hinc vocatur Mem, cujus plenitudo literæ ſimilis eſt citra omnem diſcrepantiam, ſicut etiam diverſitas non eſt inter Æn Soph & id quod ipſi vicinum eſt ipſique adhæret. *Et cur?*

§. 5. Habet autem 13. literas, quoniam fit ex litera Jod, quæ eſt opifex Sancti illius Benedicti. Jod autem ita factum eſt, ſicut dicit R. Schimeon *Jochaides* multis in locis: Apex ſuprà, apex infrà & corpus in medio. Id eſt: punctum ſuperiùs, punctum inferiùs, & inter hæc medium. *Aeris primi 13. literæ.*

§. 6. Et competit aëri primo portio quædam de Jod ſuprà dicto ex Nomine כג. Unde patet, quòd juxta 3. notiones partium Jod tria Nomina tetragrammata ſimplicia hîc extent, quæ ſunt 12. literæ, & ſi addas totum, quod denotat τὸν Æn Soph, qui ipſas compingit, habebis 13. literas. Et iſtæ 13. literæ radix ſunt omnium tredenariorum, quæ deinde occurrunt in mundo diſpoſito, ut ſunt 13. diſpoſitiones ſive partes Barbæ Arich Anpin & 13. quæ in Seir Anpin, cùm ex Arich Anpin 4. in ipſum deſcendunt: Nam aliàs Seir Anpin nonniſi novem habet: Et è Seir Anpin deſcendunt in Malchuth. Malchuth enim habet nonniſi 6. diſpoſitiones, juxta id quod ſcribitur 1. Reg. 10, 19. *Sex gradus erant ſolio.* Et iſtæ non competunt ipſi ſub myſterio barbæ; ipſa enim barbam non habet, ſed ſub notione diſpoſitionum ſive partium ipſius. Et ab illa promanant deorſum in mundum Briah; unde 13. fluvii balſami puri, qui ſunt merces bona juſtorum. *Unde ortæ, & quid ſint? 13. diſpoſ. Barbæ Arich Anpin, 9. Seir Anpin. 6. diſpoſitiones in Malchuth. 13. fluvii balſami puri.*

Cap. VI.

§. 1. Jam ſcito etiam, quòd aër primus totus ſit אין quoniam non eſt factus niſi per privationem & ſublationem lucis dimidii veſtimenti, quæ veſtigium ibi reliquit, ſicut diximus. Et iſtud veſtigium eſt אין non-Ens, & tantum reſpectu non-Entis ſimpliciter ita dicti, quod antea aderat, vocatur Ens; nec tamen eſt Ens perfectum, ſed tantum ſpatium aëreum, quod non percipitur, imò ne videtur quidem: Lux enim quamvis non percipiatur, ad minimum tamen videtur: ſed aër iſte abſtrahit ab utroque, & nec percipitur, nec videtur. *Aer primus eſt אין & quare? Qua ratione dici poſſit יש Ens.*

§. 2. Et vocatur aër primus, quoniam abſtrahit etiam à ſenſu. Idcirco aër iſte compoſitus eſt ex Luce & Aëre, ſicut in luce aër eſt, eſtque mirum *Cur vocetur Tohu va Bohu.*

ſuper mirum. Et hoc eſt, quod dicit Scriptura Gen. 1, 2. *Tohu & Bohu*, quòd homo cum ſtupore miretur illum, quòd nec viſio lucis, nec ſenſus aëris in eo ſit.

Cap. VII.

Literæ Tav in Perſona כרת extenſio.

§. 1. De Tav perſonæ כרת quæ eſt Malchuth mundi veſtis, dictum eſt, quòd pedes ejus extendantur in aërem primum pro neceſſitate mundi. Et quia pedes ejus influunt, & extenduntur in aërem primum factum ex veſtigio; hinc Tav magnam habet cum veſtigio hoc convenientiam: Unde omnes ſignaturæ, quæ infrà ſignantur, per hanc literam fiunt. Et quia veſtigium ejus efficacius erat quam cæterarum literarum omnium, eò quòd extenderetur deorſum, ideò quicquid ſignatur, inferiùs, myſterio Tav ſubjicitur. Et hoc ipſum eſt, quod in Sohar dicitur: Tav ſignavit ſignaturam Antiqui dierum: Quaſi dicat; literam iſtam ſignatam eſſe infrà in Malchuth capitis, quod non cognoſcitur, quod eſt Caput Antiqui. Ex exinde deſcendit deorſum, donec ſignetur in fronte omnium hominum ſicut ſcriptum eſt: Ezech. 9, 4. *Et ſignabis Tav ſuper frontes virorum.* Tau lethale & vivificans.

Tav duplex, lethale & vivificans.

Cap. VIII.

Literæ vocantur lapides & quare?

§. 1. Et de myſterio iſtius Tav dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Per Bohu intelliguntur lapides humentes, juxta id, quod dicitur Jeſ. 34, 11. *Extendit ſuper eo lineam inanitatis, & lapides vacuitatis. Linea inanitatis* eſt Tav, cujus linea extenſa eſt deorſum, ſicut dictum, & *lapides vacuitatis* id ſignificant quod quælibet litera vocatur lapis, ſicut dicitur in Libro Jezirah: Duo lapides extruunt duas domus, & tres extruunt domus ſex. Literæ autem vocantur lapides ob duas cauſas. I. Quia ſicut ex lapidibus extruuntur domus, ita ex literis componuntur combinationes, quæ omnes domus appellantur, ut in libro Jezirah ſcribitur. Et ſicut in domo habitat homo illáque fruitur; ita ex combinationibus iſtis conſtruuntur omnes mundi, cœlumq; & terra, & quicquid in iis, ut & homo; Et ſic omnia habitant in eis, illiſque fruuntur non minùs mortui, qui jam obierunt, quam vivi, qui adhuc ſuperſunt. Altera ratio eſt, quod lapis, antequam cæderetur è monte, vocabatur mons, non vero lapis; poſtquam autem cæſus eſt è monte, lapis vocatur: Sic literæ, quando exciſæ ſunt in veſtimento, non vocantur nominibus ſuis ſuisvé plenitudinibus, ſed Aleph eſt ſine Leph, quæ ſunt plenitudo ejus: quando autem deſcendunt deorſum & evelluntur è locis ſuis ſeorſim ſingulæ, tunc accipiunt plenitudinem hanc, & Aleph pronunciatur cum Leph, atque hoc eſt quod dicitur in Libro Jezirah: Sculpſit eas, excidit eas i. e. ſculpſit eas in veſte ſub myſterio ſculpturæ; excidit eas, cùm evellerentur & deſcenderent: in mundo veſtimenti enim plenitudine carent.

§. 2.

§. 2. Deinde autem emanatione mittuntur deorſum & ibi relinquunt plenitudines ſuas & plenitudinum plenitudines, & ob potentiam regreſſus ſive reflexionis ad ſuperna, & ex omnibus illis particularibus fiunt judicia: nam מ״לוי per Gem. è אל״הים. Exemplum ſit in Jod, quod plenitudinem ſuam infrà relinquit, nempe ו״ד quod per Gem. eſt 10. Sephiroth. Et huc pertinet, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ Adam primus דו״ פרצופין duabus perſonis creatus eſt; ubi notanter dixerunt ד״ו & non decem. Sed ſapienti ſatis.

Gem. מלוי & אלהים. Gem. ו״ד ex Jod cum 10. Sephiroth. דו פרצופין.

§. 3. Tempore venturo autem effundetur ſuper nos Spiritus ex alto, qui eſt Spiritus iſte Sanctus, qui deſcendit ex aëre primo ſuper nos; efflatur enim Spiritus vitæ è naſo Antiqui. Et hîc latet myſterium de puero in Sohar, qui adorabatur in veſtibus eorum, quod non oraſſent Kriſchma illa die; nactus quippe erat odorem beneficio Metatronis pueri, qui eſt *Magiſter puerorum*, & quidem de Jezirah, quæ vocatur odor gratus ſacrificiorum.

De tempore futuro Meſſiæ.

Odor gratus.

§. 4. Et per hunc odorem percipit Unctus Domini omnia peccata & transgreſſiones hominum, ut & opera præceptorum quæ faciunt, & num ipſis timor ſit: Et in Juſto oritur Benignitas per naſum Seir, in quo duæ nares, una Benignitas, altera Judicium. Naſus autem Antiqui aliter ſe habet: ibi enim è foramine uno vita, & ex altero vita Vitarum; & Judicium pro impio, ſicut dicitur Jeſ. 11, 3. *Et odorari ejus in timore Domini & Spiritu labiorum ſuorum interficiet impium.* Et ſcriptum eſt: ibid. v. 2. *Et requieſcet ſuper eum Spiritus Domini, Spiritus Sapientiæ & Intelligentiæ, Spiritus Conſilii & Fortitudinis &c.*

Odoris hujus efficacia. Nares τῦ Seir. Naſus Antiqui.

SECTIO TERTIA,

Quæ dicitur

Sectio literæ Jod Nominis סג.

Cap. I.

§. 1. Hîc vides Sapientiam DEI Benedicti. Non enim poterant effingi mundi in aëre hoc primo propter magnam ejus tenuitatem nimiamque lucem: nec minùs quia in aëre hoc primo eſt anima veſtigii lucis Æn Soph, & anima veſtigiæ lucis veſtimenti, unde impedita eſt manifeſtatio illa.

Impedita mundorum productio ob ſubtilitatem aëris primi.

§. 2. Innuit ergo literæ Jod He ultimi in Nomine סג quæ eſt in pedibus Schechinæ, quoniam illa non adeò erat fulgida, ſicut aër primus: quia aër primus eſt veſtigium de literis dimidiæ veſtis cum literis Nominum vivificantium veſtem; Jod autem tantum una erat litera ex illis & quidem de plenitudine; numerus autem vocis מלוי reperitur in Nomine אלהים, nempe 86. denotatque judicium, & eſt cauſa regreſſus & fractio-

Litera Jod & Lux diffuſa radius ſunt Mundorum.

Lux τȣ̃ He & Aeris primi.

fractionis vaſorum ſicut dicetur. Lux enim diffuſa erat & deſcenderat in aërem primum ex veſte illa, cujus charta eſt Æn Soph, ſive Infinitus, qui adhæret ipſi inter ſingulas lineas; hæc enim urgebatur aſcenſu ſuo à ſuperiore, ut fierent decidua in aërem primum, ita ut aër primus aſſequeretur literas.

Surſum elevari debuerunt Lux τȣ̃ Æn Soph & ejus Veſtimenti.

Omne autem deſiderium Æn Soph, qui benedictus ſit, erat, ut ſurſum elevaret è ſphæra ſplendoris, quæ deorſum compingebatur, animam veſtigii lucis Æn Soph & animam veſtigii lucis veſtimenti, quæ obſiſtebant manifeſtationi in ſphæra ſplendoris;

Lux τȣ̃ He & aëris primi.

§. 3. Quare innuebat huic literæ Jod He ultimi Nominis כ״ג quæ eſt in pedibus Schechinæ, cùm ipſa non adeò fulgida eſſet, ut aër primus, ut deſcenderet, & lucem aſſumeret in aëre primo, deinceps autem rediret ſurſum cum illo veſtigio manifeſtationem impediente: quæ id fecit.

Cap. II.

Literæ Jod facultas unde?

§. 1. Nunc inquirendum, quis facultatem dederit literæ huic Jod, ut deſcenderet? Et reſpondetur, quòd facultatem acceperit ex literis antecedentibus Nominis כ״ג de quo plura infrà.

Quare litera Jod deſcenderit?

§. 2. Reſtat tamen quæſtio alia: Nempe cùm omni luci ſanctæ, quæ ſuperiùs eſt, nullum ſit deſiderium deſcendendi, imò ex adverſo intimiùs adhærere radici ſuæ cupiat; quare Jod hoc deſcenderit, & quis illud coëgerit?

Plenitudo literæ Jod.

Reſponſio eſt, literam hanc affixam fuiſſe Perſonæ כ״ת quæ eſt Perſona Schechinæ, & quidem ultima medietatis veſtimenti ſuperioris. Hinc patet, quod Caph hoc perſonæ כ״ת quæ Malchuth eſt, illam impulerit dicens: Abi deorſum, & relinque ibi plenitudinem tuam, nemqe ד״ו duas Perſonas, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod Adam primus duabus Perſonis creatus ſit, quorum numerus 10. unde provenerunt 10. Sephiroth, ſub myſterio puncti, in quo continentur 10. Et has deinde produxit è potentia in actum, ſicut dicam Sectione de ſplendore.

Cap. III.

Statura Adami primi determinata.

§. 1. Et hoc eſt myſterium loci illius: Pſ. 139, 5. *Retrò & antè formaſti me, & poſuiſti ſupra me* כפך *manum tuam*, quod dicitur. Poſt literam iſtam Jod non fuiſſe literam aliam: atque iſtud eſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quòd nimirum diminuerit Sanctus ille Benedictus hominem

Formatio Adami primi ex parte anteriori & poſteriori.

primum, & attribuerit ipſi 100. cubitos, quæ eſt determinatio ſtaturæ ejus. כ״ף autem per Gem. denotat 100. cubitos, unde dicitur: *Et poſuiſti ſuper me* כפכה *volam tuam*; quod nota. Unde dicitur: *Retrò & antè formaſti me*, quia, quod ante & poſt ipſum manifeſtum eſt: Et ſequitur; *Et poſuiſti ſuper*

me

me volam tuam, quæ eſt manus Domini cuſtodiens; ubi intelligitur Caph Perſonæ נוק׳ quæ eſt Schechina, vicina Jod Nominis ס״ג.

§. 2. Et hoc Caph percuſſit caput hujus literæ, & compulit illam deorſum, ut extrueret ſphæram ſplendoris in loco vacuo, qui in aëre primo.
Literæ Jod deſcenſum fecit τὸ Caph.

§. 3. Et hoc eſt myſterium percuſſionis, qua Caph percuſſit Jod virtute literarum antecedanearum, quæ ipſam adigebant, ut deſcenderet. Et hoc myſterium extenſionis factum eſt per modum lapſus è virtute percuſſionis.
Myſterium percuſſionis & extenſionis.

§. 4. Et nota hanc regulam, quòd omnis extenſio lucis denotet benignitatem, juxta ſimile aquarum defluentium. Omnis autem regreſſus lucis ſurſum eſt judicium, quod tamen intelligendum de extenſione per ſe, quæ non contingit per modum lapſus. Nam extenſio lucis, quæ denotat judicium è Geburah, & delabitur certo lapſu, fit per myſterium Nominis 42. literarum; cùm ſcil. Voluntas Dei Benedicti illi mandat, ut exequatur legationem ſuam, aut elevet eum, cui opus eſt aſcendere: Et hæc operatur *cito curſu* & feſtinanter, & natura ejus ſimilis eſt igni, cujus natura eſt aſcendere ſurſum, non vero deſcendere deorſum, niſi fortè delabatur velociter, & mox iterum regrediatur ſurſum: Quod non facit Nomen 72. literarum cujus natura eſt extendi deorſum lento grado, non vero feſtinanter ad inſtar aquarum. Ideò dicitur in Sohar Sect. Beſchallach: Hoc aſcendit, & hoc deſcendit, Extenſio autem ſimpliciter dicta denotat benignitatem; ſed extenſio per modum lapſus denotat judicium benignitatum, ſicut Nomen 42. literarum.
Myſterium Benignitatis & Judicii ſub Luce extenſa & retrogrediente.
Myſterium delapſus.
Differentia inter Nomen מ״ב & ע״ב.

§. 5. Et veſtigia bujus latent in Nomine יעקב Jacob, ubi Jod denotat miſerationes, ſed בקע diſſectio denotat delapſum lucis, quod eſt judicium. Et ſic etiam judicium erat in delapſu literæ hujus Jod, quam deorſum compellebat Caph pro emolumento mundi, nimirum ut ex illa extrueretur ædificium mundi.
Benignitas & judicium in Nomine יעקב.

§. 6. Et Jod hoc fuit architectus, qui omnes conſtruxit mundos, ſicut dicetur.
Jod mundorum architectus.

Cap. IV.

§. 1. Suprà jam diximus, quod Jod plenitudinis He Nominis ס״ג non habuerit ſocium: Unde dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Dixit Sabbathum coram Sancto illo Benedicto. Omnibus dediſti ſocium, mihi autem ſocium non dediſti. Hoc enim Jod plenitudinis He alludit ad Jeſod quod in Malchuth, quæ eſt Perſona נוק׳; eſtque perſonæ Schechinæ Malchuth: Nam Malchuth de Malchuth abſorbetur in illius Jeſod, quoniam eſt in mundo Æn Soph. Jeſod vero ubique vocatur Sabbathum, ut notum eſt, quoniam ſeptimum habet locum poſt קודש i. e. poſt Chochmah, quæ eſt Pater, ubi hic numerus incipit nempe à Binah usque ad Jeſod, quod
Jod ultimum Nominis ס״ג caret ſocio.
Jod plenitudinis He refert Jeſod in Malchuth.
Jeſod vocatur Sabbathum & quare.

quod loco ſeptimo, & propterea Sabbathum dicitur. Quamvis etiam contineat 3. ramos, qui in Schin vocis שבת qui ſunt נה״י protenſi in agrũ pomorum Maſculi quod eſt myſticũ illud שין quod innuit בת״ filiam, quæ adhæret 3. ramis ש qui ſunt נה״י in Imma, & extenduntur in חגת τῦ Seir. Schechinah autem aſcendit ad hoc Schin Patrum חגדת ſicut dicam alio loco.

Tres rami literæ ש.

§. 2. Reſponſum autem eſt illi: Congregatio Iſraël erit ſocia tua: quaſi diceretur: Tota Aziluth erit ex te.

Quem in finem deſcendent?

§. 3. Deſcendit autem quinquies deorſum, ut attolleret animam veſtigii lucis Æn Soph qui benedictus ſit & veſtigium lucis animam veſtimenti è ſphæra ſplendoris, ut faceret ex illo Adamum qui Kadmon dicitur. Omnis autem regreſſus denotat judicium, ſicut etiam docet verſus ויבוא Exod. 14, 20. qui eſt retrorſum, & lucem percuſſit retrorſum, quæ impediebat, ne detegeretur ſphæra ſplendoris.

Quem in finem quinquies?
He litera ex ח.

§. 4. Ratio autem quare quinquies regreſſa ſit, provenit è poteſtate חי plenitudinis Jod; ſi enim Vav non ponatur ſub Daleth, oritur He. Omnis autem plenitudo eſt judicium, ut tandem deveniretur ad intentionem finalem, nempe creationem mundi, quæ eſt Nepheſch mundi ſplendoris.

Cap. V.

Modus creationis Mundi.

§. 1. Sanctus ille Benedictus innuebat literæ huic Jod, ut quaſi exoriretur, & luceret in loco vacuo: Quæ ſic fecit, & mox rediit ſurſum cum Luce Æn Soph & luce veſtimenti, quæ impediebant detectionem ſphæræ ſplendoris, & 10. ejus Sephiroth inibi comprehenſas ſub Nomine mundi Tohu.

Fit per judicium.

§. 2. Et in regreſſu ſuo conſtituit literas judicii quæ ſunt literæ regreſſus retrocedentes, ſicut verſiculus ויבוא, Exod. 14, 20.

Materia prima Tehiru ſive Splendor.
Explicatio Textus primi è Sohar Breſchith Edit. Crem.
Fumus colore deſtitutus.
Sphæra in annulo.

§. 3. Et hoc regreſſu facta eſt manifeſtatio infrà & extitit veſtigium, ſicut forma ſphærica è fulgore excelſo; id quod in Sohar vocatur Tehiru ſimpliciter i. e. ſplendor: vocaturque Materia prima. Et intenditur in Sohar, ubi in præfatione dicitur: קוטרא בגולמא נעיץ בעזקא לא אוכם ולא חוור: ולא גוון כלל id eſt: Fumus quidam ſive exhalatio, quæ exiſtebat in informitate infixa eſt annulo & non erat nigra; nec alba; nec ullo calore alio. Quaſi diceret: Regreſſus literæ hujus Jod effecit veſtigium ſuprà dictum, quæ eſt Sphæra iſta, quæ eſt quaſi ſuffitus & quaſi fumus. Et ſicut fumus eſt informis, nec ſub certa forma comprehenditur, ita ſphæra hæc eſt informe quiddam, cùm ſphærica appareat quidem, non tamen comprehendatur, quia in illa non eſt judicium ſive nigredo, nec albedo ſive benignitas, nec alius color, ſive miſerationes: Sed ſphæra fulgida in fixa eſt in dictâ hâc literâ Jod: Hoc

Hoc

Hoc enim eſt, quod dicitur נעיץ בעזקא: Nam litera Jod qui vocatur annulus, ſicut dicitur in Præfat. Tikkunim.

Cap. VI.

§. 1. Scito: Cùm litera Jod ſurſum regrederetur, illam non potuiſſe aſcendere & adhærere veſtimento: ſed relicta eſt ſupereminens ſplendori; & ſplendor infixus eſt ipſi ejusque apici inferiori. *Literæ Jod cum ſplendore cohæſio.*

§. 2. Sciendum autem quòd omnis lux ſpiritualis, quæ lucet in loco alio, quamvis ex illo tollatur, tamen relinquat veſtigium, nec tollatur omnino: juxta illud: Non recedit Schechinah. Unde etiam in loco hoc vacuo relictum eſt veſtigium de luce veſtimenti. *Veſtigium Veſtimenti relictum in loco vacuo.*

§. 3. Et quia mundus non potuit uti luce iſta magna, ideò mandavit literæ Jod ſuprà dictæ, ut deſcenderet, & luceret lumine ſuo, quod aliquantò craſſius erat. *Lux Veſtimenti & lux literæ Jod quid differant.*

§. 4 Nihilominus tamen etiam ſecunda hæc lux tam magna erat, ut mundus illa non poſſet uti; unde Sanctum Illum Benedictum ſecunda vice oportebat nutu præcipere literæ Jod, ut denuò deſcenderet, luceretque in ſplendore ſuprà dicto, ut lux illa magis incraſſeſceret. *Literæ Jod deſcenſus iteratus.*

§. 5. Et ſenſus eſt; quòd litera Jod, cùm adhæreret Schechinæ, adhærentem ſibi habuerit lucem Schechinæ, quamvis lux ejus non tam magna eſſet atque Schechinæ. Cùm autem deſcenderet, lucem ſuam inferiùs reliquit, ex qua factus eſt ſplendor: In ipſa autem non relictum eſt niſi veſtigium tantum, quoniam non poterat regreſſu ſuo aſcendere ſurſum, ut adhæreret Schechinæ, quia jam in maſſam redacta erat. *Literæ Jod aſcenſus præpeditus.*

§. 6. Quòd autem litera Caph ipſam percuteret, fiebat ad ſeparanda multa millia ſeparationum, ſicut faciunt mallei ferrei, qui ſunt 120, Elohim ferientes caput Aſa & Aſael, cùm volunt aſcendere: quod cuilibet accidit, qui non eſt dignus ut aſcendat. *Quid ſignificent plagæ à litera Caph inflictæ. 120. Elohim.*

§. 7. Confeſtim autem cùm Jod iterum deſcenderet, non ſanè talem habebat lucem ut prius, ſed ejus tantum veſtigium: ideò Sanctus ille Benedictus nutu præcepit literæ He, quæ ſupra Jod in ſuprà dicto Nomine ,,מה, ut ipſi communicaret de lumine ſuo: Et demiſit illam, ut deſcenderet & luceret per lucem iſtam in ſplendore ſuprà dicto, ut nempe litera Jod haberet potentiam diffindendi ſphæram ſplendoris, poſſetque intra illam ingredi. Mox enim cùm litera Jod aſcendiſſet, ſphæra ſplendoris clauſa fuerat, & iſta non poterat diffindere ſphæram, niſi virtute literæ He in Nomine ,,מה literæ Jod præcedentis. *Veſtigium lucis in litera Jod dependens ex deſcenſu iterato. Literæ He ſubſidium pro litera Iod.*

§. 8. Cùm autem deſcenderet intra ſplendorem hunc, tunc irradiabat

in eum lucem illam, quæ ipſi data erat ab He; quod ipſum eſt quod dicit textus Gen. 5, 2. *In creare eos*, quod Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ita explicant: Per ה creavit eos.

Ratio nominis Coronæ Summæ, Antiqui antiquorum, Cauſæ cauſarum &c.

§. 9. Et cùm iterum ſurſum regrederetur, hanc lucem literæ He radicalem ſuprà dictam iterum reliquit poſt ſe, ex qua facta eſt ſphæra alia in ſuprà dicto ſplendore, & ſphæra hæc vocatur כתר עילאה Corona ſumma in Sohar, & עתיקא דעתיקין Antiquus antiquorum, imò etiam עלת העלות Cauſa cauſarum. Scias autem, quod ſphæra Coronæ hujus multò ſit minor ſphæra ſplendoris, ita ut ſpatium locusque vacuus vaſtiſſimus relinqueretur intra ſplendorem. Et omnia nomina illa quæ ſunt intra ſpatium iſtorum mundorum, virtutem habent operandi operationes ſtupendas, creandi mundos eosque deſtruendi. Et myſterium ex eo patet, quod ipſa deinceps deſtruxerunt mundum Tohu: unde oportuit alia nomina producere ſupra mundum Tohu. Imò adhuc hodie operantur tales operationes: Sicut enim devaſtarunt mundum Tohu, ita deſtruent mundum iſtum cum cæteris mundis, qui ſunt radix craſſitiei & corporeitatis, quæ in Nepheſch & Ruach: Deinceps autem mundus erit Neſchamah, quem creabit liberrimum illud Agens, poſtquam 6000. annis ſteterit mundus. Et tunc erit dies, qui totus bonus, & totus Sabbathum erit, nec ullum in ipſo erit malum. Et hoc eſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Sex mille annis ſtabit mundus (nimirum mundus iſte qui compoſitus eſt è bono & malo) & uno vaſtabitur, ſicut dicitur Jeſ. 2, 11. *Et exaltabitur Dominus ſolus die illa.* Id eſt: Nomen tetragrammaton, quod eſt gradus Neſchamah, qui totus bonus eſt: non vero gradus Elohim: & reliquæ alæ ſunt cognomina. Et illa die verificabitur hoc: Jeſ. 30, 20. *Et non amplius alis utetur Doctor tuus, & oculi tui videbunt Doctorem tuum*; quod eſt ipſum Nomen tetragrammaton; alæ autem, ſunt tegumenta & velamina ejus alis ſimilia, ne illud tangant cortices: Et alæ hæ ſunt cognomina. Quod ipſum eſt quod dicit R. Schimeon Jochaides Sect. Schelach lecha: Dixit R. Elieſer: Omnia illa verba & quicquid viderunt (in horto Eden Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax & generationis ejus) ſcripſerunt; & cùm huc venirent, dixi: Scriptum eſt Pſ. 39, 2. *Cuſtodiam vias meas, ne peccem lingua mea.* Et interrogavi patrem meum; Pater, in quo conſiſtunt illæ duæ voces? Qui reſpondit mihi: Per vitam tuam, fili mi, illæ duæ voces conſtruunt mundos & deſtruunt mundos, ſi quis illis utatur. Sed ſapienti ſatis.

Operationes ſtupendæ ex Tohu.

Mundus Nepheſch, Ruach & Neſchamah.

Nomen Tetragramm. & nomen Elohim conſtruunt Mundos & deſtruunt.

Mundus Nepheſch, Ruach & Neſchamah.

§. 10. Tempore autem venturo Nomina iſta veſtabunt mundum hunc & conſtruent mundum novum. Tres enim mundos condere in idea ſibi propoſuit, qui ſunt Mundus Nepheſch, in quo malum prævaluit bono, quę fuit mundus Tohu, unde illum deſtruxit. Deinde creavit Mundum hunc, qui eſt myſterium Ruach, qui ſciſſus eſt in medietates, unde vocatur Arbor ſcien-

ſcientiæ boni & mali, quæ ſibi invicem vicina ſunt, ſicut dicitur Gen. 1, 2. *Et terra erat Tohu, & Spiritus Domini ferebatur &c.* Futuro tempore autem Sanctus ille Benedictus deſtruet mundum hunc itidem, & creabit mundum Neſchamæ, qui vocatur אור Lux, ſicut dicitur ibid. *Et dixit DEUS: Fiat lux*; & iſte totus bonus eſt, nec eſt malum in eo, ſicut dicitur Jeſ. 2, 11. *Et exaltabitur Tetragrammaton ſolum in die illa.* Et alibi dicitur Deut. 32, 12. *Dominus ſolus ducet eum, & non cum eo Deus alienigena.*

SECTIO QUARTA

De Adamo primo occulto, qui extat ſupra ſplendorem: Ubi tamen præmittuntur adhuc myſteria quædam alia de aëre primo.

Cap. I.

§. 1. Diximus ſuprà, quòd poſt duplicationem veſtis, nempe poſt reductionem medietatis infimæ poſt ſuperiorem, litera Jod relicta ſit in extremitate aëris primi inferiùs ſine ſocia, & antequam deſcenderet hæc litera deorſum, locus dimidii veſtimenti quaſi fuerit vacuus. Non tamen fuit vacuus omninò, quia nihilominus in eo relictum erat veſtigium lucis Æn Soph, quæ eſt lux Subſtantiæ ejus & quaſi charta; lux autem literarum erat veſtimentum. Erat ergo inibi Lux veſtigii medietatis veſtimenti quaſi eſſent mera Jodin. Locus dimidii veſtimenti.

§. 2. Noſti autem quòd litera Jod collecta ſit è multis punctis, ſicut dicunt Geometræ. Ex veſtigio igitur punctorum Jodalium inhærentium huic aëri primo, omnia collecta ſunt invicem, & factum eſt Jod magnum. Et iſtud Jod reconditum eſt intra literas אור, unde facta eſt dictio אויר qui eſt aër primus, qui poſtea è deciduis ſupernis ritè eſt diſpoſitus. Et vocatur primus, quia eſt initium ſpatiorum aëreorum, quæ in mundo. Si enim vocatus eſſet lux, non potuiſſet vocari lux prima, cùm jam antecederet lux veſtis, &c. Sic etiam ſplendor non poterat vocari Lux, quia lux veſtimenti jam antea aderat: Nec ritè poterat vocari ſplendor primus, quia ante eum jam erat ſplendor excelſus. Puncta literæ Jod. אור & אויר Cur primus vocetur Aer.

Cap. II.

§. 1. Jam verò notes regulam inſignem, quòd, ubicunque Sohar loquitur de aëre puro, intelligendus ſit hic aër primus. Hic enim aër primus poſt factum ædificium & poſt conſtitutam trutinam diviſus eſt in multas portiones, quæ verè ſunt de luce ejus & prorumpentes ſubintrant ædificium, & vocantur aër purus, Aer purus in Sohar quid notet.

Litera Jod interpolita Luci Æn-ſoph.

§. 2. Et quia aër iſte immixtam habuit lucem multam, nempe de Luce Æn Soph ambientis, quæ erat Lux ſubſtantialis, atque iſta lux etiam permiſta eſt aëri huic puro, hinc, ſi ita dicere licet, illum præcipere oportuit literę Jod plenitudinis He, ut interponeret ſe, quò iſta lux retraheretur & evacuaret locum, ut in illo poſſet condere mundos.

Cap. III.

Lux veſtimẽti retracta & recondita in Jeſod.

§. 1. Lux iſta, de qua diximus, quod retracta fuerit in latera, fuit Lux magna: Et Æn Soph, qui benedictus ſit, videbat, quòd mundus non poſſet ſufferre, ut in eo conderetur, eâque frueretur: idcirco recondidit illam in Jeſod, quæ eſt perſona יש quæ in fine medietatis veſtimenti ſuperioris: Nam Malchuth, quæ eſt perſona בת abſorpta erat inibi in ſuo Jeſod, quippe quod eſſet in mundo Æn Soph: & ab eo aluntur omnes mundi virtute fili Æn Soph, quæ eſt perſona אל in medio ejus recondita, per quam ipſe derivatur è ſummis ad ima tanquam per filum, ad dandum vitam Adamo primo, ſicut dicam.

Filum Ænſophicum.

Explicatio dicti Sohar.

§. 2. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur in Sohar Sect. Breſchith: אור דאתברי ואתגניז ואתכליל בברית קדישא id eſt Lux quæ creata quidem, ſed recondita eſt & comprehenditur in fœdere ſancto. Ubi textus id vult, quod lucem ſuprà dictam, poſtquam elevata eſſet in latera, acceperit ÆnSoph, & recondiderit intra medietatem veſtis ſuperiorem, nempe in cuticulam mediam, quæ eſt Jeſod, ſicut diximus in Capitulis antecedentibus ſub myſterio trium cuticularum ſive membranarum.

Reconditum, repoſitum quid notet in Sohar.

§. 3. Et nunc tradam tibi regulam inſignem, quòd omni loco, quo in Sohar aliquid dicitur eſſe reconditũ vel repoſitum vel ſimiliter, intelligendũ ſit ſuprà dictum Jeſod. Et hoc eſt, quod dicitur in Sohar: *Comprehenditur*, id eſt, collectæ & incluſæ ſunt partes ejus intra partes ejus: Et recondita eſt *in fœdere*, id eſt, in Jeſod, quod appellat ſanctum, quoniam ſeparatum eſt à mundis & extra mundos, qui ſunt intra ſphæram ſplendoris. Si enim eſſet intra mundos, fieri non poſſet, quin mundi illa fruerentur, quamvis recondita eſſet multis reconditoriis. Jam verò quoniam hoc in loco recondita eſt, illa planè non utuntur, & tantum de parte lucis ejus participant, quæ demittitur & ingreditur intra filum Æn Soph protenſum è Perſona אל deorſum: intratque & perrumpit & tranſit per Adam primum occultum uſque in ſtatum diſpoſitionis tranſitq; per eum à capite uſque ad pedes ejus: & in eo eſt figura hominis: Et ab eo prodit mundus bilancis intra Coronam, qui eſt Adam primus ſimpliciter ita dictus poſt diſpoſitionem.

Cap. IV.

Quæſtio ſolvitur de de-

§. 1. Hîc proponenda eſt quæſtio notabilis, quare Scriptores dicant, quòd

quòd tam neceſſarium fuerit, ut deſcenderet litera hæc Jod in aërem primum & ibi emitteret lucem ſuam magis craſſiorem, ut ex illa fieret ſphæra ſplendoris: cùm tamen Jod fuerit è medietate veſtis ſuperiore; lux autem quæ in aëre primo, fuerit veſtigium medietatis veſtimenti inferioris? Adde quòd Jod fuerit de ipſo Nomine Tetragrammato, quod eſt vita veſtimenti: quare ergo lucem ejus vocant lucem craſſiorem? Reſpondetur ad illum modum, quo multæ formantur diſtinctiones inter impuritatem & puritatem, & inter ſacrum & profanum. De Aſa & Aſaël enim invenimus, quòd deſcenderint & uſque adeò corporei facti ſint, ut potuerint coire cum filiabus hominum, quod eſt opus brutale: & non ampliùs potuerunt redire in locum ſuum priorem. Quamprimùm enim pervenerunt in aërem mundi alterius, acceperunt veſtem corpoream, quæ non iterum ſeparata eſt ab eis. Et in Sohar Ruth dicitur, quemlibet Angelum, qui infra moratur 7. dies continuos, non poſſe redire in locum ſuum ſurſum. Et Angelos, qui peragunt legationes & miracula edunt pro Iſraëlitis, oportet demergi in fluvio igneo, ut corpora eorum exurantur, & anima eorum perſiſtat. Habent enim corpus ex mundo Jezirah, animam autem in myſterio Nominis è mundo Briah; Et deinde renovantur pro futuro. Et hoc eſt quod dicit Scriptura Thren. 3. 23. *Nova matutinis, multa fides tua.* Accipiunt enim odorem corporeum.

ſcenſu literæ Jod, & de Luce ejus: ſumpto exemplo ab Aſa & Aſael, & applicatione facta deinceps in §. 2.

§. 2. Ita res ſe habuit cum litera hac Jod, quæ deſcenderat deorſum, nec iterum poterat aſcendere, quoniam compacta & craſſa facta erat lux ejus; unde hærebat deſuper & ferebatur ſuper ſplendore. Atque ſic actum eſt cum luce, quæ in aëre hoc.

§. 3. Sed veſtigium ſubſtantiæ ejus non tam craſſum evaſerat, & in ſpecie lux deciduorum: unde recondi oportuit lucem Subſtantiæ ejus, quæ in hoc aëre infra Jeſod medietatis veſtimenti ſuperioris, & lux veſtigii veſtimenti, quæ in aëre hoc contenta, quæ eſt Jod illud magnum, quod illi adhærebat, non poterat ſufferre eam & adhærere illi: unde lux hæc extrudebatur ſupra ſphæram ſplendoris & ex eo factus eſt Adam primus occultus, qui ſupra ſplendorem.

Adam primus occultus ejusque origo.

Cap. V.

§. 1. Litera hæc Jod evacuabat interpoſitione ſua totum aërem primum à luce inibi incluſa, eamque ſurſum tollebat, quam deinde ſuſcipiebat Jeſod ſuprà dictum; Illam enim non ſinebant aſcendere, ut adhæreret radici ſuæ ſicut antea.

Litera Jod poſtquam deſcendit, non iterum aſcendit.

§. 2. Deinde ipſa ſubintrabat aërem hunc deſcendensque emittebat fulgorem in hoc aëre, & implebat illam luce multis millenis vicibus craſſiore, quam lux illa erat, quæ jam ibi inveniebatur, eò quòd lux illa recōdenda erat. Quamvis autem reconderetur, tamen veſtigium ejus adhuc in aëre erat: Sed veſtigium hoc tali non erat poteſtate præditum, ut poſſet coagulare

Sphæra magna Splendoris unde.

&for-

& formare vas pro hoc fulgore craſſiore: Cùm ergo lumen fulgoris hoc rediret ſurſum, ex illo regreſſu compingebatur lux fulgoris & fiebat ſphæra magna ſplendoris.

Tehiru quid notet.

§. 3. Et facto hoc regreſſu in ſuperiora, videbatur illud quod ejectum erat deorſum; nam ante factam ejectionem, & quia ſphæra hæc obſcura valde erat reſpectu illius lucis, quæ jam erat in aëre, & reſpectu mundorum ſuperiorum. Splendor iſte vocatur טהירו, id eſt lux, nomine Chaldaico, quod denotat poſteriorationem & judicium, & obſcuritas eſt reſpectu lucis. Et hinc intelliges, quod quando R. Schimeon Jochaides mentionem facit Tehiru ſimpliciter ita dictæ, intelligenda ſit hæc ſphæra.

Cap. VI.

Jod magnum.

§. 1. Et jam ſcias, quòd, quamprimùm deſcendit Jod in lucem ſuprà dictam veſtigii medietatis veſtimenti inferioris, hæc ipſi adhæſerit, factumque ſit Jod magnum: Sed poſtquam Jod rediit ſurſum, facta nempe ſphæra ſplendoris, ſtatim conſummata & clauſa eſt ſphæra. Jod autem cùm vellet aſcendere, in locum originis ſuæ, non conceſſum eſt illi: Quotiescunque enim adſcendere vellet, Caph percuſſit caput ejus, unde ferebatur ſuper faciem aquarum tanquam gutta veſtigii lucis veſtimenti, cùm adhuc eſſent aquæ, nec adhuc ex illis factus eſſet Adam primus occultus. Litera Jod veſtigii tamen non habebat facultatem ſubigendi omnes partes fulgoris, qui in ipſa comprehenſus erat: Et ſinebat illas cadere & illi fulgores punctorum veſtigii deſcendebant, & inde fiebat lux ambiens Tehiru ſive ſplendorem deſuper.

Literæ Jod aſcenſus inhibitus.

Lux ambiens ſplendorem unde.

§. 2. Et iſta lux ambiens tota fiebat in forma circulorum, ſicut ipſa veſtis.

Lux ambiens circularis.

Circuli 10. lucem ambientes.

§. 3. Et circuli iſti ſunt 10. quoniam radix eorum ſunt puncta, unde etiam extenſio ipſorum forma erat circulari.

Sphæræ circulorum ſitus.

§. 4. Erant autem circuli 10. ſub myſterio 10. Sephiroth. כחב גנת נהים & inter illos 10. ſpatia. Unde patet, quod ſphæra hæc ſplendoris ſit in medio ſpatii Malchuth Adami primi occulti.

Lux ambiens ſupra ſplendorem.

§. 5. Et hinc intelliges quod ſuprà dixmus lucem ambientem eſſe ſupra ſplendorem, cùm hic videas Malchuth ejus ipſum ambire.

18000. myriades mundorum.

§ 6. Novem autem Sephiroth, quæ ſupra ſplendorem, ſunt 18000. myriades mundorum, in quibus Sanctus ille Benedictus, id eſt, Seir quotidie circumfertur, ut ipſa adipiſcatur lucem ejus. Sicut etiam deferturin cogitatione ejus, ut adipiſcatur arcana ejus: Illa enim eſt deſiderium ſuperiorum & inferiorum.

Duo millia in ſingulis Sephiroth.

§. 7. Duo autem millia, de quibus dicitur Pſal. 68, 18. 2000. שנאן noli legere שנאן ſed שאינן quaſi quæ non ſunt, id eſt, quæ pertinent ad Malchuth

chuth ejus. Malchuth enim abſorbetur in illius Jeſod, nec refertur ad numerum mundi maſculini. Et reſpectu vaſorum & ſpatii intermedii dicuntur 2000. Malchuth, juxta illa verba: *Currus DEI duæ myriades millia, quæ non ſunt:* Sicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ.

§. 8. Et exhinc iidē operationē etiam inſtituunt in Adamo primo ſimpliciter ita dicto, qui eſt Corona Coronæ poſt diſpoſitionem 18000. myriadum mundorum ipſo actu inſtitutam: Quoniam in Adamo primo occulto tantùm in potentia ſunt. Sed de his ſatis. Diſpoſitio 18000. myriadum mundorum in Adamo primo.

Cap. VII.

§. 1. Adam iſte primus, qui eſt in 10. iſtis circulis ſupra ſplendorem, vocatur Adam primus occultus. Et in quolibet iſtorum circulorum extruuntur *multa milla* mundorum. quanquam & in ſpatiis ſint mundi, illi tamen non *videntur*, niſi tanquam in aëre. In circulis Sephirothicis Adam primus occultus & multa millia mundorum.

§. 2. Et iſti circuli Adami hujus primi occulti conſiderantur ſub Myſterio ממן. Myſterium ממן Nomē unum in 10. Memmin, quid notet hæc phraſis.

§. 3. Et hoc ipſum eſt, quod ſcripſit R. Jiſchmaël f. Eliſcha, Sacerdos magnus in Opere Vehiculi: Nomen unum in 10. Memmin. Et qui ignorat myſterium, quod eſt in his Memmin, nempe modò dictis circulis, ille ignorat, quid proſint.

§. 4. Et hoc eſt myſterium, quod toties ſcribitur in Opere Creationis; ויאמר Elohim, ubi inveniuntur literæ אויר מ׳ qui eſt aër ille, quem intra Memmin producunt 10. Locutiones per phraſin ויאמר è potentia in actum, mediante Elohim, quæ eſt Malchuth Adami primi ſimpliciter ita dicti; ut notum eſt. Myſterium in dictione ויאמר Malchuth Adami primi.

§. 5. Et ſi dicis, Memmin i'la merito debere eſſe clauſa, & non aperta, quoniam ſunt circuli: Reſpondetur, ſingulos horum circulorum aperturam habere circa ſuum Jeſod verſus ſpatium: Et Mem quod erat clauſum, factum eſt apertum, & prodierunt ab eo intra ſpatia 10. Jodin. Cur illa 10. Memmin ſint aperta & non clauſa.

§. 6. Sic enim pariter ſcribitur in Opere Vehiculi, Nomen unum in 10. Jodin. Et quia Mem aperit os ſuum, & producit Jod in aërem, tum fit quaſi ק: Nam Jod adhæret lineæ Mem & gravitate ſua deorſum tendit, avellitque lineam à tecto Mem, unde pes literæ Kuph pendulus eſt: Unde in dicto Opere Vehiculi pariter ſcriptum eſt: Nomen unum in 10. Kuphin. Ubi indigitantur illa Kuphin, è quibus fiunt 10. Sephiroth ipſius ſplendoris, quarum meminit liber מעין חכמה fons Sapientiæ, quem compoſuit Moſes Magiſter noſter, ſuper quo pax. Nomen unū in 10. Joddin, quid ſubinnuat hæc phraſis. Nomen unū in 10. Kuphin: quid ſignificet. De conciliatione numeri dena-

rii & tredenarii ſuprà dicti.

pax. Et quamvis in Capitulis præcedentibus ſcripſerim, 13. Kuphin eſſe in myſterio Tehiru ſplendoris, ſicut 13. Zade in Kether, & 13. Memmin in aëre primo; nihilominus, quod eſt in parte, id eſt in toto: Nihil enim eſt in generali; niſi quod in ſpeciali eſt, quod eſt Adam Kadmon. Et tria illa ſuperantia denarium ſunt tres partes literæ Jod, ſicut diximus in Capitulis præcedentibus. Et hæc ſufficiant pro confirmandis omnibus verbis Sapientum.

Cap. VIII.

Adam primus analogus Mundo Briah.

§. 1. Nunc ſcias, quòd ſicut intra Malchuth Aziluthicā ſunt mundi Briah, Jezirah, Aſiah, quæ vocātur caſtra Schechinæ, ita in aëre primo eſt Adam primus, qui analogus eſt mundo Briah. Unde poſt reſtitutionem cùm Adam primus ſimpliciter ita dictus elevatur in locum Adami primi occulti uſque ad pedes ejus, qui relicti ſunt in craſſitie ſplendoris deorſum, poſt altitudinem capitis Malchuth Adami primi ſimpliciter ita dicti, quod eſt caput Antiqui Sancti; tunc 10. Sephiroth ejus vocantur Adam Briathicus: Quamvis ille ſecundus ſit ab Æn Soph, qui benedictus ſit. Ibi enim revera creantur 10. Sephiroth ipſo actu, quod magis eſt, quàm quòd ſuprà illum, ubi hæc tenuia ſunt ſicut cornua cicadarum reſpectu inferiorum. Unde etiam tantùm phraſis בחינה notionis, non verò phraſis פעל actus ibi adhibetur propter nimiam tenuitatem.

Splendor intra Adamum primum analogus Mundo Jezirah; & Kether intra ſplendorem mundo Aſiah.

§. 2. Porrò intra Adamum primum, Tehiru ſplendor analogus eſt mundo Jezirah: & intra ſplendorem eſt Kether, quæ analoga eſt mundo Aſiah. Et ſicut Malchuth eſt quaſi gutta reſpectu Seir Anpin; ita aër primus cum omnibus in eo contentis eſt quaſi gutta reſpectu Æn Soph, qui benedictus ſit, ambientis veſtem.

Cap. IX.

Adam primus occultus quid.

§. 1. Sphæra hæc vocatur Adam primus occultus, quoniam eſt incluſus & obſignatus ſupra ſplendorem.

Velum diſtinguens inter Adamum primum occultum & ſimpliciter ſic dictum.

§. 2. Et quamvis poſt reſtitutionem ſurſum elevatus ſit Adam primus ſimpliciter ita dictus: non tamen commiſcetur cum hoc: Quoniam filum Ænſophicum, quod ſemper exit de Jeſod extremitatis dimidiæ veſtis pro vita mundorum, efficit aulæum diſcernens inter eos, quod eſt velum diſtinguens inter Adamum primum occultum & Adamum primum ſimpliciter ita dictū.

Veli ejus uſus ac finis.

§. 3. Et quamvis iſte influentiam ſuam ab illo accipiat, id tamen aliter non fit niſi mediante exigua irradiatione per velum hoc facta, juxta textum illum Pſal. 84, 12. *Quia Sol & ſcutum Dominus DEUS.* Et velum hoc impedit influentiam, ne majori copia prodeat, quàm ſufferre poſſunt mundi.

Atque

Atque ſic inter ſingulos mundos eſt velum aliquod diſcernens, juxta illud Ex. 26, 33. *Et dividet velum vobis inter ſanctitatem & ſanctitatem ſanctitatum.*

§. 4. Hinc ille vocatur occultus. Et hoc eſt quod dicitur in Idra magna: Et expandit coram ſe aulæum quoddam: Id eſt, filum illud, quod prodit de Jeſod veſtis ſuperioris, de quo diximus. Et in hoc velo ſculpſit & æſtimavit Reges. Nam quia omne velum eſt judicium, cujus lux deſuper effulget ſub myſterio lucis retrogredientis, hinc in tota creatione 7. Regum illorumque diſpoſitione quaſi ſculpſit, & determinavit, ne nimium quid acciperent.

Cur Sphæra illa vocetur Adam primus occultus.

§. 5. Quare autem vocatur פרסה velum? quia judicia ſunt מנצפך & ארני ſicut notum: Quòd hæc ſint duo judicia Minchæ & veſperæ, quæ mitiganda ſunt. Et illæ duæ guttæ judiciorum lapſæ ſunt deorſum, & Jizchack & Jacob, ſuper quo pax, diſpoſuerunt illa ſub myſterio copulæ, ut mitigarentur. Unde per preces noſtras mitigantur hæc judicia. Et ideò illo tempore & illa hora peccatores, qui in inferno, remiſſionem habent & liberationem modicam tempore illarum precum.

Quare vocetur velum?

§. 6. Et illud ipſum velum etiam eſt judicium ad impediendam influentiam, ne abundantior prodeat, quàm mundi poſſint ſufferre, & cauſentur fracturam aliquam, quod abſit. Intuere autem dictionem פרסה & invenies duas voces פר סה quæ ſunt duo illa Nomina ſupra dicta juxta numeros eorum, nempe מנצפך & ארני.

Duæ voces סה & פר in dictione פרסה correſpondent per Gematriam מנצפך פ״ד & ארני.

Cap. X.

§. 1. Quare autem vocatur Adam primus? Quia notorium eſt, quòd myſterium bilancis ſit diſpoſitio perſonæ Adami ſive Hominis: Kether enim eſt caput, Chochmah & Binah ſunt 2. humeri, &c.

Quare vocetur Adam primus?

§. 2. Et quamvis bilanx non fuerit niſi poſt reſtitutionem: nihil tamen intereſt, quia ſic loquimur propter finem ejus, qui deinceps productus eſt è 236. millenis myriadibus literarum egreſſarum ad ædificandum mundos & ad deſtruendum eos: ubi relictæ ſunt ſub myſterio lucis ambientis 100000. myriades, ſicut exponetur in materia de Fragmentis Vaſorum.

100000. myriades relictæ de 236 m. myriadibus.

§. 3. Et Adam primus factus eſt in perfectione ſua etiam beneficio filii hujus; & quia ibi eſt prima bilancis manifeſtatio, qualis in ſuperioribus nondum facta erat, ideo vocatur Adam primus.

§. 4. Et ex hac ſphæra prodierunt Iſraëlitæ, qui vocantur Adam ob myſterium Neſchamæ, quæ ſub notione Jechidæ deſignatur in apice Jod. Notum enim quod omnes mundi ſupra Abba conſtituti exiſtant ſub myſterio Jod. Et hoc eſt quod dicitur in Sohar ſect. Schemoth: Cùm vaſtaretur domus Sanctuarii, ſurſum ablata eſt ſcaturigo literæ Jod; Quia

Myſterium literæ Jod.

omnia proveniunt è virtute Jod plenitudinis He, quod vocatur linea menſuræ, cujus apex inferior infixus eſt Adamo primo & ſphæræ ſplendoris demittitque illico omnem influentiam è ſupernis advenientem ad modum fili ſuprà dicti; hinc 236. millenæ myriades proveniunt è myſterio 231. portarum, & הוא aëris primi, unde 236. quæ deſignant הי ultimum Nominis סג quod demittit lucem ſuam per 231. combinationes ſuprà dictas.

236m myriades literarum unde oriantur.

§. 5. Et numerus hic frequentiùs invenitur in determinatione ſtaturæ R. Jiſchmaël f. Eliſcha Sacerdotis magni, & in Capitulis Palatiorum ejus, ubi latitudo gloriæ 236. mille myriades milliaria, quæ ſunt nomina, ut ſuprà expoſui.

Explicatio integri textus ex Sohar de Aere primo.

Cap. XI.

Jod primum & Jod ultimum.

§. 1. Huc pertinet dilucidationis loco, quod in Sohar dicitur fol. 4. יוד דאסתלק מאויר ואשתאר אור והיינו יהי אור שהוא קדמאה: Si Jod tollitur ex אויר relinquitur אור, & hoc ipſum eſt Gen. 1, 3. יהי אור *Fiat Lux, quod eſt primum*, id eſt, Jod lucis veſtimenti: Sed Jod ultimum eſt Jod veſtigii, quod fuit in aëre. Et ſenſus eſt, quòd cùm deſcenderet Jod Nominis סג quod eſt de ipſâ luce veſtimenti, in aërem hunc, eidem adhæſerit Jod veſtigii, & Jod ingreſſum ſit inter Vav & Reſch vocis אור, unde אויר.

Ex אור factum אויר.

§. 2. Deinde cùm altera vice ſurſum tolleretur, & ex illa ebulliret lux Adami primi, tunc cum illa etiam Jod hoc elevabatur, & veſtigium hoc redibat ad literas אור; nam Jod avolaverat & abierat. Et hoc ipſum eſt, quod ibi dicitur יהי אור antequam ſcilicet Jod veniret in aërem primum, ibi אור tantum erat & non אויר: deinde autem fiebat אויר, cùm hoc illud deſcenderet.

§. 3. Mox iterum ſurſum tollebatur, & res iterum redibat ad vocem אור; unde dicitur ויהי אור *& fuit Lux*, quæ eſt Lux illa, quæ jam erat, antequam Jod ſuprà dictum deſcenderet.

§. 4. בקע בקדמיתא *Fidit initio* (Jod ſuprà dictum perrupit aërem primum) *& produxit punctum aliquod occultum è myſterio ſui*, id eſt, effulſit è plenitudine ejus יוד, quæ etiam æquivalet alii Jod, Lux craſſior, & ibi collecta ſunt puncta ſub myſterio Jod occulti magni.

§. 5. דהא אין סוף בקע מאוירא דיליה *Nam Æn Soph perrupit aërem ejus.* Æn Soph eſt veſtis quæ eſt Jod illud, quod nactum eſt influentiam, i. e. potentiam è Nomine: *& perrupit aërem ejus*, quod eſt veſtigium medietatis veſtimenti inferioris, quæ eſt ejus יוד וגלי האי נקודה *Et manifeſtavit hoc punctum Jod*; quoniam hoc Jod extendebatur ſurſum, ut adhæreret Jod fundamentali, & abiret, hinc quod relinquebatur, inveniebatur eſſe אור ex illo arcano aëris occulti, qui erat extra circulum ſphæræ ſplendoris. Qui ideò excul-

excultus eſt, quando ſcil. ab eo aufertur punctum primum Jod, ſicut diximus. לבתר אתגלי עלידה *Deinde manifeſtatur ſuper ipſo*, cùm ſcil. deturbarent ipſum deorſum: מטי ולא מטי *attigit & non attigit*; intellige de infixione apicis inferioris. כיון דאתפשט נפק *Cùm extenſum eſt prodiit*, i. e. rediit ſurſum, ut ejiceret ex ſe veſtigium illud, è quo factus erat Adam primus: Et hæc eſt Lux illa, quæ relicta eſt ex אויר, & hæc eſt Lux, quæ antea fuerat: Vide latiùs loc. cit. & in Edict. Mantuan. fol. 16. col. 2.

Cap. XII.

§. 1. Filum Æn Soph, quod prodit de Jeſod medietatis veſtimenti ſuperioris, creavit omnes creationes infra ſe conſtitutas: quin & omnes diſpoſitiones luminum interiorum factæ è fragmentis vaſorum per illud reſtitutæ ſunt, & aſcenderunt illuc. *Fili Ænſoph operationes.*

§. 2. Quin & per myſterium aquarum fœmininarum, quas nos elevamus per bona noſtra opera in Seir & Uxorem ejus, & è Seir & Uxore ejus in Patrem & Matrem, & hinc in Arich, & ex hoc in Adamum primum, iſtud fit, ut filum hoc huic immittatur. Unde patet, quod omnis excitatio aſcendat ad hoc filum. *Bona opera Iſraelitarum diriguntur ad filum Ænſophicum.*

§. 3. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur in Libro myſterii: ביה סלקין *In illud aſcendunt* lumina ſcil. interna fragmentorum vaſorum וביה סליקן *& per illud aſcendunt* i. e. Nunc per aquas fœmininas quotidie. דלא הוו *Quæ non fuerunt* i. e. illa quæ aſcenderunt in cogitationem ejus, ut crearentur, nec tamen prodierunt ipſo actu: quæ ſunt illa recondita in Adamo primo occulto. Et hæc ſunt illa quæ non fuerunt, nimirum quæ nunc nondum exiſtunt, ſed quæ aliquando ſunt extitura, ſicut dicemus. והוו *Et ſunt* i. e. vaſa quæ prodierunt ipſo actu ויהוויין *& erunt*, nempe millenario octavo, cùm innovabuntur mundi, & ſinguli tribus gradibus aſcendent in altiora, donec omnia regrediantur & comprehendantur in filo hoc. Et tum locum habebit textus ille, qui dicit Jeſ. 30, 26. *Et erit Lux Lunæ &c.* ubi ſenſus eſt: Lux Lunæ i. e. mundus Aſiah, quem poſſidet Luna i. e. Uxor ejus: *Erit ſicut lumen Solis* i. e. Seir, qui poſſidet mundum Jezirah. *Et lumen Solis* i. e. Jezirah: *Erit bis ſeptem* i. e. aſcendet duos gradus i. e. ſeptem in mundo Briah & 7. in mundo Aziluth. Et tunc quoque Arich comprehendetur in Adamo primo, & Seir & Uxor ejus aſcendent in locum ſuum per Patrem & Matrem, ita ut omnia aſcendant ad filum hoc millenario octavo. *Explicatio textus ex libro Zeniutha.*

§. 4. Jam autem noſti, quod extenſio Adami primi procedat per totum mundum punctorum nempe usque ad finem ſeptem punctorum quoad *Adam primi extenſio.*

loca ſua prima, quæ fracta ſunt, qui ſunt ſeptem dies primi. Unde vides, quòd & illa quæ futura ſunt, aſcenderint in filum hoc: Quin & illa quorum non eſt reſtitutio in mundo, ſicut 974. generationes, & illa vaſa fracta & ſimilia quæ ſunt myſterium millenarii ſeptimi, ubi reſtituetur, quod vaſtatum eſt, & analogum eſt Malchuth abolitæ.

De tempore venturo.

§. 5. Hinc dictum eſt Jeſ.2, 11. 17. *Et elevabitur Dominus ſolus in die illa.* Et illo tempore deſtruetur, quicquid corporeum eſt, & nihil penitus mali relinquetur in mundo, ſed omnia erunt bona: Nempe Tetragrammaton & Neſchamah. Malum autem & locus ejus corrigentur, & omnia erunt bona & Sabbathum & quies in vitam æternam.

SECTIO QUINTA,

Sphæra Splendoris.

Cap. I.

Sphæra Splendoris ob deſcenſum literæ Jod conſtans è decade.

§. 1. Summa eorum quæ ſuprà diximus eſt, quòd Sanctus ille Benedictus nutu præceperit literæ huic Jod, ut deſcenderet & fulgorem emitteret in loco hoc vacuo: quæ ſic fecit, & lucem ſuam infrà reliquit, quæ eſt plenitudo ejus, nempe יי ſub myſterio duarum perſonarum. Cùm ergo יי per Gem. efficiat 10. inde 10. Sephiroth mundi Tohu, quæ ſunt intra ſplendorem, unde facta eſt ſphæra ſplendoris, quæ conſtat è Decade, ſicut notum.

Regreſſus Lucis de litera Jod quid induxerit.

§. 2. Deinde autem rediit ſurſum: & hoc in reditu ſuprà ipſi acceſſit anima veſtigii lucis Æn Soph, quod impediebat manifeſtationem judicii Sephirarum mundi Tohu. Quin etiam per reditum hunc conſtituit ſtationem literarum ad modum lucis regredientis, nempe ſic תשרק. Regreſſus enim cauſa fuit fractionis vaſorum : Et omnis regreſſus denotat judicium.

Judicium benignitatis.

§. 3. Quin & extenſio literæ Jod deorſum facta vocatur judicium benignitatum; Quoniam decidebat per modum lapſus ob percuſſionem literæ Caph ſibi vicinæ, juxta illud Pſal.139,5. *Et poſuiſti ſuper Jod Caph tuum*, quod communiter ſonat: Et poſuiſti ſuper me volam tuam.

Maſſa ſphærica è ſplendore ſuperno conflata appellatur Tehiru & quare.

§. 4. Et reditus iſte effecit detectionem infrà: Nam Jod elevabat ſecum veſtigium lucis Æn Soph, quæ erat in medio hoc aëre eum adimplens, & apparebat maſſa quædam ſphærica è ſplendore ſuperno. Appellatur autem Tehiru nomine Chaldaico lucem ſignificante, ſicut in illa phraſi שרגא בטהירו lucerna in meridie. Omne autem Chaldaicum denotat poſterioratio-

rationem atque judicium. Non enim poterat vocari nomine aëris, nec nomine lucri, ut dictum eſt Capitulis præced.

§. 5. Circulus autem ſphæræ ſplendoris replebat aërem primum in circulo ſuo, non vero quadrato. Et relinquebantur 4. anguli, ut dictum ſuprà.

Aër primus in forma circuli.

§. 6. Et quia Jod illud craſſeſcebat deſcenſu ſuo, hinc non poterat aſcendere, ut adhæreret radici ſuæ: Manebat ergo obverſans ſuper ſphæram ſplendoris, & apex ejus inferior infigebatur ſphæræ ſplendoris atque extendebatur in Adamum primum & in velum.

Lux literæ Jod deſcendentis craſſeſcens.

Cap. II.

§. 1. Ex illis regreſſibus lapſuque & ſimilibus facta eſt confractio vaſorum, & exorta ſunt judicia atque cortices.

§. 2. Et ex hoc regreſſu Jod ſuprà dicti, quòd denotat judicium, compingebatur & incraſſabatur aliqua portio aëris primi & fiebat ſphæra, quæ in Sohar vocatur Tehiru, Splendor.

Fractiones vaſorum, judicia & cortices unde.
Sphæra Tehiru unde.

§. 3. Atque iſtud eſt, quod dicit Sohar in præfatione ſua, ubi inquit: Fumum informem affixit annulo nec nigrum nec album, nec coloris alius. Quaſi diceret; Regreſſus iſtius literæ Jod efficiebat veſtigium ſuprà dictum, quod eſt ſphæra hæc, quæ eſt quaſi maſſa informis, quoniam eſt quaſi ſuffitus fumi: Et ſicut fumus videtur quidem eſſe maſſa quædam, ſed non comprehenditur; ita ſphæra hæc eſt quaſi maſſa aliqua rudis, quoniam ſphærica quidem eſſe videtur, ſed non comprehenditur: Non enim in ea eſt judicium, hæc eſt nigredo: nec albedo, quæ eſt benignitas: nec color in genere i. e. miſerationes: Sed ſphæra ſplendida affigebatur literæ Jod, ut dictum: Hoc eſt illud: Et infixit annulo. Jod enim vocatur annulus, ſicut dicitur in præfat. Tikkunim.

Explicatio textus ex Sohar.
Litera Jod annulus.

Cap. III.

§. 1. Sphæra ſplendoris eſt finis graduum occultorum, & in ſe comprehendit 10. colores, quæ ſunt 10. ejus Sephiroth: Suntque ipſa ſubſtantia ejus ſcaturientes è medio caliginis, cujus meminit Liber Fons Sapientiæ, quem compoſuit Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax. Caligo autem nihil eſt aliud niſi Occultum abſolutè.

Sphæra ſplendoris quid.

§. 2. Ibi autem dicitur, quòd ſint iſtæ: אור מאור Lux de luce, זוהר מזוהר Splendor de ſplendore, זיו מזיו Fulgor de fulgore. Id & Scito, quòd אור Lux præſtantior ſit quam זוהר ſplendor, & ſplendor præſtantior quam זיו Fulgor. Appellat autem primam אור מופלא, lucem mirabilem vel abſcondi-

Explicatio textus ex Fonte Sapientiæ.

ſconditam; quæ eſt Kether: Et ſecundam נסתר occultam quæ eſt Chochmah; & Tertiam: מתנוצץ Coruſcantem, quæ eſt Binah. Et ſenſus eſt: Tres primas illas ſine dubio eſſe Kether, Chochmah, Binah, atque æquales, quoniam in tribus illis vas & ſubſtantia unum & idem ſunt: Et ſimul concreſcunt nec ſeparantur.

§. 3. Ulteriùs quartam vocat אור צח lucem nitidam, & hic eſt זוהר מאור ſplendor de luce. Quintam אור מצוחצח lucem candefactam, quæ eſt אור מזוהר lux de ſplendore. Et hæ ſunt Gedulah & Geburah, quæ proveniunt è coruſcatione Coronæ & Sapientiæ ſimul ſumtarum. Et ſplendor de Luce præſtantior eſt quam Lux de ſplendore, quia omnia judicanda ſunt ſecundum Fundamentum. Atque ſic in prima vas eſt Splendor, & ipſa ſubſtantia Lux in altera ordine inverſo: atque ita in omnibus ſpecialibus & partibus, quarum fiet mentio.

§. 4. Porrò ſextam appellat אור מזהיר lucem ſplendentem, atque hic eſt זיו מאור fulgor de luce. Septimam אור מזוקק lucem defecatam, & hæc eſt אור מזיו Lux de fulgore. Id eſt: E coruſcatione Coronæ & Intelligentiæ ſimul ſumtarum producitur Tiphereth, quæ ſplendeſcit de Chochmah, ut filius ſubjectus patri ſuo: Et Nezach lux defecata: quaſi dicat, Argento fuſo ſimilis, in quo ſcoriæ nullæ immiſtæ ſunt.

§. 5. Deinde octavam vocat אור צח ומצוחצח lucem nitidam & candefactam, qui eſt זיו מזוהר fulgor de ſplendore: Nonam autem אור בהיר lucem fulgidam, qui eſt זוהר מזיו ſplendor de fulgore. Senſus eſt, quòd ex coruſcatione Sapientiæ & Intelligantiæ ſimul ſumtarum producatur Jeſod combinans latera & Hod בהיר fulgens in æthere è phraſi fulgentiſſimæ albedinis, quæ tamen non usque adeò defecata.

§. 6. Tandem decimam vocat אור נוגה lucem claram. Et hæc eſt יקר מיקור claritas de claritate. Senſus eſt, quòd ex coruſcatione trium primarum, quæ ſunt lux ipſa ſeptem inferiorum affulgens iis producatur ignis niger, nempe Malchuth finis ultimarum, ex igne albo nempe Binah quæ eſt ultima primarum. Unde in hac vas & Subſtantia æquales ſunt.

Cap. IV.

§. 1. Suprà jam expoſuimus Cap. III. iſtas decem Sephiroth circuli ſphæræ Splendoris per ſe non tantum quatenus extenduntur in circulo ſuo per circuitum, ſed etiam quatenus extenduntur fulgoribus ſuis, usque ad centrum medium ex omni latere, donec ſimul conjungantur efficiantque punctum unum in medio: Ita ut cognoſci non poſſint in eo omnes decem, nempe ſingulæ in ſpecie. Illæ igitur adimplent maximam partem ſpatii ſplendoris, & in circulo iſtam habent figuram.

§. 2.

§. 2. Iſtæ ſunt 10. Sephiroth circuli ſphæræ ſplendoris, quatenus circumeunt in circulum, & tamen etiam per obliquum extenduntur ad centrum. Et in illis deinde incipit Æn Soph colligere centrum cum tota ſua decade inibi permixta, ut ſingulæ in ſpecie non poſſint agnoſci.

§. 3. Et deinde Æn Soph mittit Jod ſuprà dictum, ut portionem ſingularum educat in particularitate ſua: Ex quibus deinde factæ ſunt 10. Sephiroth mundi Tohu, ſicut dicetur Sectione ſequente. 10. Sephiroth Mundi Tohu unde.

Cap. V.

§. 1. Iſtæ ſunt 10. Sephiroth, quæ revera extant in corpore Splendoris in circulo ſphæræ, ibiq; illa lumina illis affulgent atque illa illuminant ſub myſterio colorum non confuſorum, qui ſcaturiunt ex Occulto perfecto. Occultum perfectum.

Extenſio 10. punctorum mundi Tohu.

§. 2. Et ex illis deinde extendebantur in ſpatium ſplendoris 10. puncta mundi Tohu comprehenſa in puncto uno ceu toto, in quo tamen pars nulla, unde non videbantur in eo, nec agnoſcebantur 10. illa puncta ſingula & in ſpecie, ut dicetur Sectione ſequenti.

Punctum Lucis retractum.

§. 3. Ipſum vero replebat ſpatium hoc ſplendoris, nec tamen illi competebat attributum loci, quoniam punctum ipſum inibi conſtitutum ſine diviſione erat, eò quòd nihil haberet realitatis ob nimiam lucis potentiam; donec lux illius puncti regrederetur & colligeretur, ut manifeſtaretur decas illa in ipſo contenta.

Retractio illa denotat judicium.

§. 4. Omnis autem regreſſus judicium denotat. Et quamvis Æn Soph intenderet inibi producere Benignitatem, nihilominus ſine illo non poterant ſubſiſtere, & retractio illa omnino haberi debet pro judicio, ſicut cùm lumen ab åliquo aufertur.

§. 5. Nomen autem Tehiru, ſplendoris eſt יג קוף Tredecim Kuphin quæ omnia fiunt ex Memmin Adunin primi, ſicut explicuimus. Tria autem reſidua veniunt à tribus partibus Jod: Atque hoc eſt myſterium quod dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Kuph eſt Sanctus ille Benedictus. Nam Kuph in plenitudine ſua per Gem. idem valet ac מקום quia ipſe eſt locus mundi, qui comprehendit omnes mundos in ſpatio ſphæræ ſuæ. Sapienti ſatis.

Kuph in plenitudine æquipollet τῷ מקום

Cap. VI.

Extenſio Sphæræ ſplendoris.

§. 1. Sphæra hæc Splendoris extenſa erat intra aërem primum occupans partem loci ejus, cui Adam primus prævalere non debebat virtute præcepti Regii.

Splendor circumdatur ab Adamo primo.

§. 2. Et poſt extenſionem Splendoris ſpatium Malchuth Adami primi eundem circundabat ab omni parte.

Aëris primi & Splendoris figura diverſa.

§. 3. Sed iſte aër primus erat quadratus; Splendor autem circularis, unde relinquebantur 4. anguli in quadratura ejus, & inibi exiſtebant 4. nomina ordine ſuo in angulis iſtis עב סג מה בן.

Situs Mundi Aziluth.

§. 4. Et iſte ſplendor eſt locus mundi Aziluth poſt reſtitutionem factam, cùm ſcil. Adam primus ſimpliciter ita dictus ſurſum propelleretur usque ad pedes ejus.

Corona Aziluth.

§. 5. Et ſtatim poſt illum incipit caput Antiqui Sancti, quod eſt Corona Aziluth: cui adſtruuntur 4. perſonæ ſociæ ſub combinatione בי״ע, qui mundi extructi ſunt ſuper pedibus Schechinæ.

Aſiah ſpiritualis & corporea.

§. 6. Intimum autem circuli & ſphæræ hujus ſplendoris eſt Aſiah ſpiritualis & Aſiah corporea, in cujus medio nos jam ſubſiſtimus, nempe in terra hac, quæ vocatur תבל, ubi combinantur Septem terræ usque ad

locum,

locum, ubi reditur ad Æn Soph parte nempe ſpatii inferiore, ubi eſt Malchuth Adami primi occulti.

§. 7. Ibi tamen etiam comprehenduntur mundi malorum extructi in Sphæra quadam ipſis propria quæ vocatur Mundus foraminis abyſſi magnæ phraſi Soharistica. Meminit tamen ejus & David Rex ſuper quo pax, Pſal. 36, 7. *Judicia tua abyſſus magna.* Nam literæ תהום ſunt literæ המות mortis. Mundus abyſſi magnæ.

§. 8. Et fragmenta vaſorum, è quibus facta ſunt judicia, de quibus poſtmodum orti ſunt cortices, hîc quoque continentur. Et de illis dicitur Gen. 39, 20. *Locus in quo vincti Regis locati ſunt.* Donec veniat Lux reviviſicationis mortuorum, nempe decidua CORONÆ, quod eſt myſterium baculi Eliſchæ Prophetæ ſuper quo pax, ſicut exponam Sectione ſequente ad locum illum Zachariæ 8, 4. *Et vir fulcrum ſuum in manu habebit præ multitudine dierum.* Fragmenta vaſorum ubi exiſtant.

SECTIO SEXTA

Operis Creationis, quæ agit de Mundo Inanitatis.

CAP. I.

§. 1. Quoniam Sapientia Benedicti videbat, quòd etiam in ſplendore hoc non poſſent manifeſtari mundi, cùm Lux ibi adhuc nimis magna eſſet atque tenuis; hinc iterum innuit literæ huic Jod, ut denuò deſcenderet & perrumperet ſphæram ſplendoris atque emitteret lucem ſuam, quæ paulò craſſior erat. Iteratus deſcenſus literæ Jod.

§. 2. Hoc non obſtante, Lux tamen hæc ſecunda adhuc tamen aliquantò major erat, ut ne illa quidem poſſet frui mundus; ita ut Sanctum illum Benedictum iterum oporteret præcipere literæ Jod ſuprà dictæ, ut deſcenderet & luceret in ſuprà dicto ſplendore, quò Lux adhuc fieret craſſior, illa autem rediret ſupra ſphæram. Quæ ſic fecit. Tertiò demum iteratus.

§. 3. Et ex illo regreſſu altero, poſtquam, perrupta ſphæra, ingreſſa eſſet, in iſto Splendore exorta eſt ſphæra quædam alia, quæ vocatur CORONA, in qua continebantur omnes numerationes reliquæ in potentia, ut non poſſent dignoſci. Non aliter atque cùm in homine exiſtunt 4. elementa in potentia, quæ tamen in ſpecie dignoſci non poſſunt: Sic in CORONA iſta in potentia erant omnes 10. Numerationes, nec tamen in ſpecie poterant dignoſci. Sphæra Coronæ in qua omnes reliquæ Sephiroth in potentia.

Fractio vaſorum unde.

§. 4. Virtute autem regreſſus iſtius ſuprà dictum Jod literas atque voces reddebat inverſus ad modum judicii, quod à poſteriori formatur, ſicut verſiculus ויבא Exod. 14, 20. in Nomine 72. & ſicut תשרק. Atque inde exorta eſt fractio vaſorum atque cortices.

Cap. II.

Cohæſio literæ Jod cum He.

§. 1. Jam ſciendum eſt, quòd cùm Jod adhæreret Schechinæ ipſi adhæſerit Lux Schechinæ, quod eſt ipſum He ultimum Nominis ס״ג quod vocatur Schechinah: (nam Jod eſt Jeſod in Malchuth, & ipſum He ultimum Nominis ס״ג eſt ipſa Malchuth adeoque Schechinah.)

Tehiru unde.

§. 2. Et quamvis ipſi adhæreret Lux Schechinæ; Lux tamen ejus non adeò magna erat, ſicut Schechinæ: Et cùm deſcendiſſet, lucem ſuam relinquebat deorſum, ex qua fiebat טהירו Splendor. In ipſo vero non niſi veſtigium tantum remanebat; quoniam in reditu ſuo ad ſuperna non poterat adhærere Schechinæ, ſicut diximus. Atque tunc cùm iteratò deſcenderet, non habebat lucem ut priùs, ſed tantum veſtigium.

Lucis literæ Jod veſtigium.

Literæ Jod communicatum aliquid Lucis de litera He.

§. 3. Unde Sanctus ille Benedictus præcipiebat literæ He, quæ ſupra Jod in Nomine ס״ג ſuprà dicto, ut communicaret ipſi de luce ſua, quò deſcenderet & de luce hac aliquid emitteret in ſuprà dictum Splendorem; ut nempe literæ Jod accederet potentia quædam diffindendi lucem ſphæræ Splendoris, eſſetque illi facultas ingrediendi intra illam. Confeſtim enim ex quo ſurſum abierat iſtud Jod, concluſa fuerat Sphæra Splendoris, & Jod non poterat illam diffindere niſi virtute ſuprà dicti He.

Creatio mundorum dependet ab He.

§. 4. Cùm ergo deſcendiſſet intra Splendorem, tum lucem emittebat aliquam de illa quam acceperat ab He. Atque iſtud eſt quod dicit textus Gen. 5, 2. *In creari eas* בהבראם quod Magiſtri noſtri bonæ memoriæ expoſuerunt: Per He creavit eas. Unde ſurſum regrediens poſt ſe relinquebat lucem He ſuprà dictam.

Corona ſumma, Cauſa cauſarum, Antiquus antiquantium.

§. 5. Et facta eſt ſphæra quædam intra Splendorem ſuprà dictum, quæ vocatur Corona Summa in Sohar; nec minùs Causa Causarum & Antiquus Antiquorum poſt reſtitutionem.

Conſtructio Mundorum & deſtructio prædefinita.

§. 6. Scias autem quòd Sphæræ iſtæ ſatis eſſent minutæ, nec complerent totum locum ſpatii, ita ut ibi adhuc locus eſſet vacuus: hinc aperiebant aperturas ſigilli Nomina ſancta, quibus poteſtas eſt conſtruere mundos & deſtruere. Non ergo locum reliquit Voluntas Benedicti errori, ut quis dicat: Unde venit facultas hæc mutandi voluntatem circa influentiam Benedictam, quòd nempe aliquæ Numerationes conſtituantur & aliquæ deſtruantur? Omnia enim jam erant præordinata & prædeſtinata per Nomina iſta architectonica ad horum conſtitutionem & iſtorum deſtructionem.

§. 7.

§. 7. Atque ſic quoque hîc Nomina aderant in ſphæris iſtis. Quamvis potiùs res dependeret è myſterio lucis ambientis, quod eſſet locus vacuus, quem non attingeret ſphæra. Mundi enim nondum habebant influentiam à luce ambiente, ſed vas tantum præſervabatur à fractione attactuque corticū. *Lucis ambientis beneficium.*

§. 8. Et huc pertinet myſterium טלית pallii Judaici, cum quo quis egredi poteſt in cloacam. Et hoc eſt myſterium, quòd ſuper nos extenſum ſit tabernaculum Pacis pro cuſtodia & protectione ab inimicis, ſicut dicitur Pſal. 27, 11. *Dominus benedicet populo ſuo* בשלום in pace, quæ ſunt literæ מלבוש veſtimenti, quo denotatur Lux hæc ambiens; quod nota. *De pallio Judaico.*

Cap. III.

§. 1. Punctum illud, quod Æn Soph emanando immittebat in Splendorem iſtum, implebat totum ejus ſpatium. Nec adhuc agnitus erat locus ullus. Regreſſa ergò litera Jod colligebatur lux, ut fieret terminata atque exiſteret locus vacuus juxta ſphæram, qui eidem eſſet loco lucis ambientis: Et hæc ſunt nomina illa terribilia, ſicut diximus. *Lucis evacuatio pro loco mundorū.*

§. 2. Omnis autem regreſſus judicium denotat. Atque hoc eſt myſterium illius textus Gen. 1. 3. *Fiat lux, & facta eſt lux.* Primò dicit: *Fiat Lux*; quæ eſt lux principii Emanativi magna, ſplendens & coruſcans, quæ erat intra Tehiru, ſplendorem: eſtque myſterium lucis internæ. Hic ergo eſt ſenſus verborum, *Fiat lux*; Intendatur Lux; ſicuti dixerunt Magiſtri noſtri b. m. circa illa verba ib. v. 6. *Fiat firmamentū*, i. e. cōfortetur firmamentū. Senſus ergo eſt: Intendatur & extendatur lux in infinitū: Quod ita declarandū, quòd literę illę mundorum *Ænſophicorum* excreſcant & multiplicentur uſque in infinitum. Et propterea vocatur Ænsoph, quòd non comprehendatur in vaſe, ſed extendatur & procedat in infinitum, abundentq; illæ literæ de plenitudine in plenitudinem ultra omnes terminos perſcrutandi, finiendi & terminandi. *Expoſitio Textus.*

§. 3. Hinc opus fuit, ut exiſteret vas aliquod, quod includeret lucem internam nominibus judicii ſui, ne prodeat foràs, ſed ſe ipſam cogatur contrahere & quantitatem ſuam imminuere hac incluſione, ut mundi illam poſſent ſufferre. *Lucis intercluſio in Vaſe.*

§. 4. Sed Lux ambiens circumagitur deſurſum citra incluſionem vel impedimentum: Nos autem de ea nunc non participamus hoc in mundo uſque ad tempus poſt revivificationem, ubi *conſumentur peccatores de terra.* His enim nulla eſt portio cum ea, quia corruptio operis ipſam non vitiat, Et nos nullam inde habemus influentiam: atque illa tantum cuſtodit vas, ne frangatur, quod abſit! *Lux ambiens libera.* *De Tempore venturo.*

§. 5. Natura autem vaſis aliquantulum obſcura eſt, nec ita ſplendida, ſicut *Regreſſus literæ Jod cauſa judicii.*

De differentia Vaſis & Lucis internæ.

ut Lux interna, quæ eſt BENIGNITAS, alba. Vas autem eſt caligo & nigredo, quæ denotat judicium, & præſertim in mundo *Inanitatis*, quæ extruitur è regreſſu, quæ eſt cauſa judicii, unde vas. Hinc dicitur Gen. 1, 3. ויהי אור phraſi redeundi, quòd Lux regreſſa eſt, ut tolleretur, ſub myſterio regreſſus judicii. Alludit tamen ad hanc naturam etiam incluſio, qua includitur lux interna, ita ut illam oporteat conſtringi, ſeque ipſam imminuere, ne poſſit ſplendere ut priùs. Unde dicit ויהי אור, Lux nempe, quæ jam erat, & poſt factum vas non poterat lucere ſicut priùs. Diminutio ergo eſt exiſtentia vaſis, quod aliquantò obſcurum eſt. Et hîc egregia eſt ſubtilitas, quòd ויהי אור per Gematriam efficit 232. id eſt, עֹב סֹג מֹה בֹן quæ comprehendunt 231. Alphabeta: Et hinc provenit natura Lucis internæ, ויהי אור autem eſt רח״ל 238. finis Schechinæ ſub myſterio regreſſus, quod denotat judicium. Nec opus fuiſſet, ut textus diceret ויהי niſi ut excitaremur in occultationem lucis primæ. Diminuta enim ex Lux illius puncti, & de novo ipſi supervenit aliqua obſtructio, unde natura vaſis, cujus cauſa eſt ablatio alicujus partis de luce è loco illo.

Textus ſuperioris explicatio adhuc alia.

Gem. inter ויהי אור & inter numeros 4. Plenitudinis Tetragrammati.

CAP. IV.

Punctum Lucis internæ conſtans è Decade.

§. 1. Punctum illud conſtabat è 10. quæ tamen in eo non videbantur nec agnoſcebantur, ſicut Homo compoſitus eſt ex 4. elementis, igne, aëre, aquâ, terra, quæ tamen in carne ejus in ſpecie non dignoſcuntur. Ita revera & hic: Punctum enim hoc ſub initium emanationis ſuæ conſtabat è 10, & lux extenſa à principio emanativo, cujus nomen benedictum ſit! ſimul emanabat in eam ſine prioritate temporis: Unde hæc duo generalia nempe vas & lux interna. Et lux iſta eſt ſubſtantia puncti. Nam voluntas Benedicti eſt anima omnium.

Vas & lux interna ſimul ſunt.

§. 2. Ubi notetur ſimile pro multis diſtinctionibus, quibus uti nobis licet pro facilitando intellectu de membris noſtris corporeis, ſicut dicitur Job. 19. *Et in carne mea videbo Deum*. Cave autem ne exiſtimes quaſi ſuperiùs ſit aliquod membrum corporeum: dicitur enim Jeſ. 40, 18. *Et quid ſimilitudinis ordinabitis ei?* Quamvis ergo ſimile adhibeamus de re corporea, id ſaltem fit docendi gratia. Sicut & invenimus in Scriptura de oculis & auribus Domini, quæ tamen ita non vocantur, niſi ut proponi poſſint ſpiritualia & occulta cõbinationum literalium Legis, quales inveniuntur in quolibet mundo ſub myſterio Perſonæ in ſimilitudine membrorum humanorum, quæ omnia tamen ſunt literæ lucis formatæ juxta membra ſua. Nam 613. membra ſunt literæ 248. præceptorum affirmativorum; & literæ 365. præceptorum negativorũ. Et nomina ſancta ſunt vitalitates & cætera quæ vitã largiuntur membris, exẽpli gratia, Providentiæ, qualia ſunt oculus & auris. Oculus n. perſpicit omnes mun-

Σωματοποιία in ſpiritualibus.

613 membra humana quomodo applicentur.

mundos, ſicut dicitur Deut. 11, 12. *Semper oculi Domini Dei tui in ea.* Et alibi dicitur Pſal. 33, 18. *Oculus Domini ſuper timentes eum.* Ubi differentia eſt inter Seir & Antiquum. Et ecce, עין oculus per Gematriam æquivalet 5. Tetragrammatis BENIGNITATUM, qui eſt oculus dexter: Et 5. Tetragrammata RIGORUM ſunt oculus ſiniſter. Et hæc omnia in Seir Anpin, cui duo ſunt oculi. Sicut dicitur in libro Jezirah: Quinque erga quinque. Et hîc RIGORES nō adeò corriguntur, ſicut in Arich Apin, cui non eſt niſi unius oculi notio, ita ut 10. Tetragrammata combinata ſint in unius oculi notione, ubi rigores ſub correctione BENIGNITATUM ſunt ubique combinatarum. Et propterea dicitur Prov. 22, 9. *Oculus bonus benedictus erit.*

Gem. inter עין & 5. Tetragrammata Benignitatum. Oculus dexter & ſiniſter in Seir Anpin. Unus oculus in א״א.

§. 3. Auris autem אזן per Gematriam efficit 64. Eſtque nomen ס״ג cum toto.

Gem. אזן & Nominis ס״ג

§. 4. Notumq; nobis eſt, quòd niſi capilli Seir contegerent cervicem, judicia lumen acciperent è cervice Seir, quia ibi foramen eſt. Vox שער capillus etiam 570. æquipollet voci תקע, qua denotatur clangor buccinæ magnæ in libertatem noſtram, juxta numerum מנצפך cum 5. literis bis ſumptum juxta dextrum & ſiniſtrum. Ideò oportet capillos hos eſſe nigros, ut conſortentur vehementia judiciorum ad abigendum lictores, ne fruantur luce prodeunte è foramine cervicis Seir. Et illo in loco duo ſunt Nomina Tetragrammata, quæ efficiunt 67. unde numerus 134. juxta קדל cervix. Nec eſt una combinatio ſimilis alteri, quoniam in dextro, He primum combinatur cum Jod, & He ultimum cum He; & in ſiniſtro vice verſa: Omnia autem punctata ſunt per Patach, quomodo decidua SAPIENTIÆ illuc uſque pertingunt.

Cervix τῶ Seir. Gem. vocis שער & תקע ut & literarum מנצפך Gem. inter קדל & 2. Nomina tetragramm.

§. 5. Et perſona LEAH applicata eſt extremitati colli Seir: habetque duo Nomina quadrata ארני: illa enim eſt portio de MALCHUTH, quæ relinquiquitur in MATRE tempore graviditatis primæ: Et punctum Malchuth dividitur in duo & non invenitur ibi in tempore graviditatis primæ. Quin & RACHEL ſignum ſuum dominatus tradit LEÆ, & duo illa quadrata ארני efficiunt 252. juxta numerum מאיר: unitas autem quæ reſidua eſt, denotat applicationem ad extremitatem colli Seir in myſterio LEAH, quod eſt myſterium nodi phylacteriorum. Eſtque ſimilitudo Daleth in Tebunah: Quæ eſt principium veſtis Seir in loco iſto, nempe, ab extremitate colli Seir. Semper enim facies eſt aperta, prout & in homine veſtis non tegit faciem. Et Rabbenu Hakkodeſch erat revolutio Jacobi patris noſtri, ſuper quo pax, cujus influentia & vita fundamentaliter erat ex quatuor illis Nominibus ſuprà dictis. Et prout lux eſt, ita decidua ſunt & pertingunt eò uſque: Et hinc pertingit & lucē affert Jacobo; cui propterea lux affluit è cervice, quę eſt Lux cervicis R. Meir in Rabbenu Kodeſch, quæ erat ſub myſterio JACOB, ſuper *quo pax!* Unde dicit Rabbi: Quantò præſtantior ſum quàm ſocii, quòd vidi

Perſona Leah Collum Seir

Perſona Rachel. Gem inter vocem מאיר & 2. nomina quadrata ארני Revolutio Jacobi in Hakkodeſch. Lux cervicis R. Meir.

R. Meir à tergo, id eſt, quod cum vidi in mundo illo ſub myſterio lucis, quæ in cervice Seir.

Cervix τȣ̃ Seir obtecta capillis & cur.

§. 6. Capillos autem oportet contegere cervicem, ne Lictores fruantur cervice Seir: Iſtæ ſunt ſtellæ fracturarum de vaſis, ſuntque judicia Nominum Elohim, à quorum derivationibus fiunt cortices, qui vocantur Dii alieni.

Cervix illa detecta per peccata Iſraelitarum.

§. 7. Et propter peccata noſtra multa, quæ peccarunt Iſraëlitæ, detegitur cervix iſta, ita ut capilli contegant aures Seir, ut non poſſit audire preces noſtras; unde cervix relinquitur detecta, & judicia fruuntur fulgore lucis ejus. Unde Propheta dicit ſub nomine Seir Jerem. 2, 27. *Detexerunt mihi cervicem & non faciem*; noli dicere פנו, Obverterunt, ſed פינו *detexerunt*, quaſi dicat: Propter opera eorum mala inverſa eſt Voluntas Seir; cùm enim deberent bona opera edere, quò detegeretur facies, & aperirentur aures ad audiendas preces noſtras, ſicut Scriptura dicit Dan. 9. 18. *Inclina DEUS aures tuas & audi*: unde etiam cervix mea debebat eſſe contecta, ne illa fruerentur cortices; illi econtra fecerunt, ut nudaretur cervix Seir, ut cortices illa fruantur, cùm nudata ſit capillis. De capillis autem Arich dicitur Dan. 7, 9. *Et capillus capitis ejus ſicut lana mundata* à judiciis: atque hoc eſt myſterium capillorum, oculorumque & aurium, de quibus Scriptura loquitur: Quæ omnia ſunt Nomina, quæ illuminant & gubernant mundum.

Gem. inter אצבת & אהוה Annulus τȣ̃ Arich. Elevatio manuum Sacerdotum.

§. 8. Sic & אצבע digitus æquivalet Nomini אהוה in plenitudine Judin. qui eſt annulus Arich in 10. digitis ejus, nempe PATER & MATER. Et hi ſunt digiti Sacerdotum, quos elevant uſque ad caput, ſicut dicitur Levit. 9, 22. *Et elevavit Aharon manus ſuas ſuper populum*; hinc elevatio manuum fit reſpectu capitis Antiqui, de quo plura ſuo loco. De Nomine אהוה autem dicit Sohar, quod ſit annulus, quo obſignata ſunt cœlum & terra, eò quòd indigitetur in literis initialibus verſus illius את השמים ואת הארץ Gen. 1, 1. quò etiam pertinet verſus ille Deut. 22, 7. את האם ואת הבנים ſub myſterio graviditatis MATRIS, qua utero geruntur ab ea Filius & Filia. Et in omni creatione nova uſui eſt Nomen hoc, quod menſuram præbet digito minimo cæteriſque digitis. Sed de his ſatis.

Gem. רגל & עב קסא

§. 9. Sic & רגל pes eſt myſterium Nominum עב קסא quæ efficiunt רגל 233. Et iſti ſunt pedes Hominis ſuperioris, de quibus dicitur Zach. 14, 4. *Et fiet die illa, & ſtabunt pedes ejus ſuper montem olivarum*: quo denotatur GLORIA SEIR ad mitiganda judicia ejus cum RIGORIBUS ASIAH. Et volente DEO, exponam reliqua membra Hominis ſuperioris, qualia ſunt cor DEI; ſic manus & naſus, &c.

CAP. V.

Cap. V.

§. 1. Inde colligimus, quòd lux interna ſit anima vaſorum opereturque in eis ſicut anima in corpore. Et ita in mundis ſanctis.

Lux ſive anima mundorum ſanctorum.

§. 2. Sed in mundis impuris penes Adam Belial contrarium eſt: nam vas ejus impurum aliquem habet contactum de radiis puritatis, qui tamen non extenditur, nec unitur cum partibus membrorum ejus, ſicut dicitur in Sohar de ſtatua Nebucadnezaris, quòd poſuerint laminam auream in eam, cui inſculptum fuerit Nomen expoſitum, donec Daniel Jerem. 51, 44. *educeret deglutitionem de ore ejus.* Atq; hoc eſt, quod dicitur Pſal. 115, 5. *Os habent & non loquuntur*, niſi ore alieno. Sicut & vitulus lamellam habebat in ore ſuo, unde dicere poterat Exod. 32, 4. *Iſti ſunt Dii tui Iſraël.* Nec præſtantius nobis datur remedium, quam ſi extrahatur *deglutitio de ore* impuritatis, & omnia ſint quaſi ſacrificia mortuorum, id quod eſt quod dicitur Pſal. 115, 7. *Et non immurmurant in guttere ſuo.*

In mundis impuris nulla eſt potentia ad bonum opus.

§. 3. Et ſicut quamdiu corpus ſalvum eſt, anima per omnia ejus membra diſtenditur, ut moveri poſſit; poſt mortem autem cùm anima abit è corpore in locum quietis ſuæ, corpus aufertur ut lapis inanimatus: Ita in Sanctitate lux interna extenditur, per omnes partes vaſis, eique vitam largitur, nec datur locus tam exiguus, quem non pervadat lux interna. Atque hoc eſt quod dicitur in libro Jezirah: Decem & non undecim; quoniam lux Principii Emanativi illis inhæret ceu vita, & lux interna atque anima vaſorum, ita ut non opus ſit ultra decadem aliquid ſuperaddere. Hinc & in Sohar dicitur: Iſpe & vita ejus unum ſunt in illis. Atque hæc expoſitio neceſſaria eſt: quòd ſi enim non ita foret, quæri poſſet, quare præcisè undecim negentur, plures verò quaſi concedantur? Senſus ergo ejus non eſt alius niſi de principio Emanativo, ſicut diximus. Quòd ſi enim negare velles adhæſionem Principii Emanativi hanc quaſi ob cauſam, quòd evertat lumen Numerationum, ita ut omnia ad unum redeant ſimpliciſſimum ob irradiationem principii nimis vehementem & occultam, tum ſanè everteretur regula altera, quòd decem ſint & non novem.

Omnia ſufficientiam habent à Principio Emanativo.

In Sanctitate neque additamentum eſt neque detrimentum.

§. 4. Sed in impuritate ita non eſt: ibi enim ſemper invenitur additamentum & detrimentum, ſeparatio & multiplicatio, zelus & odium: Nam generatio de fragmentis vaſorum in cauſa eſt, ut hæc ita ſint: quoniam illi ſunt ex literis diſperſionis & vaſtationis, unde locus habitationis eorum in locis vaſtis & deſerto: Et è lapſu oritur additio & diminutio: nam literæ vocis hujus decidunt & abeunt, ut conjungantur cum literis vocis alius, & ſic medietates vocum cum medietatibus; ita hîc auctio, ibi diminutio. Atque ibi oritur odium & zelus & augmentum: unde in impuritate ſunt 11. cortices, quoniam vitæ ipſorum non ſunt cum ipſis,

In impuritate omnia ſunt contraria.

11. Cortices in immunditie.

ſed ſolæ manent, juxta illud Zach. 3, 2. *Increpet Dominus te Satan*: ubi vox יגער reſolvitur in גֹע & עַר. Hinc 11. Sphiroth ſunt in immunditie, quoniam *Cortex Nogah* ſolus aliquando invenitur in Sanctitate, & vocatur *Bilanx juſtitia.*

Bilanx juſtitiæ.

CAP. VI.

Principium Emanativum anima eſt vaſorum. Demonſtratur hoc per ſimile.

§. 1. Sed redeamus ad propoſitum, atque ſimile noſtrum. Sicut perfectè credimus, quòd Sanctus ille, qui benedictus ſit! Hominem formet ſapientiſſimè; cùm enim Homo guttam ſeminalem emittit in corpus fœminæ, atq; illa ab eo ſeparatur, confeſtim Angelus quidam guttam illam ſuſceptam quid futura ſit, contemplatur, & mox eadem hora Benedictus ille præcipit, ut in illam deſcendat anima: in qua in potentiâ inſunt 248. membra, & 365. venæ, ex qua animæ potentiâ deinde fiunt 248. membra, & 365. venæ in corpore hominis. Ita res ſe habet ſuperiùs in luce ſuperna, quæ ſplendet atque fulget, proditque à Principio Emanativo ſummo, ut ſit anima vaſorum.

CAP. VII.

Vaſa orta è regreſſu lucis.

§. 1. Ut autem exponamus, quomodo fiant vaſa è regreſſu lucis, notandum quod jam diximus, omnem *regreſſum* denotare *judicium*, quoniam locus ille relinquitur tenebroſus, ſicut dicitur Jeſ. 45, 7. *Qui formas lucem & creat tenebras*, i. e. Quando aufertur Lux, remanet caligo. Et alibi dicitur Job. 12, 22. *Revelans profunda de tenebris, & educit ad lucem umbram mortis.* Quare dicit *profunda* & non profundum? Quoniam in tenebris 2. ſunt profunda, nimirum duæ plenitudines; Plenitudo prima eſt עב סג מה בן & retrogradatio plenitudinis efficit 184. 166. 130. & 144. (nam retrogradatio עב efficit 184. hoc modo:

עמוקות provenit per Gem. ex plenitudine 4. Tetragrammatorum & eorum retrogradatione.

יוד: יוד הי: יוד הי ויו: יוד הי ויו הי

Retrogradatio סג efficit 166. hoc modo:

יוד: יוד הי: יוד הי ואו: יוד הי ואו הי:

Retrogradatio מה efficit 130. hoc modo:

יוד: יוד הא: יוד הא ואו: יוד הא ואו הא:

Retrogradatio בן efficit 144. hoc modo:

יוד: יוד הה: יוד הה וו: יוד הה וו הה:)

quæ ſimul ſumta efficiunt per Gematriam 624. juxta vocem עמוקות cum dictione & ſumma. Et literæ initiales מגלה עמוקות מני חושך efficiunt 158. quæ ſunt 120. combinationes Elohim & 5 literæ ſimpliciter ſumtæ, & plenitudo plenitudinis ſimplicium literarum, in qua 33. literæ hoc modo:

(אלף למד הי יוד מם). אלף למד פא. למד מם. דלת. הי יוד. יוד
וו דלת. מם מם

Gematria eadem in literis initialibus vocum 4. apud Job. 12, 22. & in 120. Elohim.

quæ omnia faciunt 158, quæ ſunt *judicia.*

Et ſunt vaſa quæ fracta ſunt. Sed in verbis ſequentibus ויוציא לאור צלמות Literæ initiales efficiunt 126. quæ ſunt 120. *Elohim* & 5. literæ & ſumma.

§. 2. Cùm

§. 2. Cùm ergo *educeret Lucem*, i. e. cùm tolleretur lux, relinquebatur צלמות quod efficit bis מנצפך quæ ſunt literæ duplices, quæ ideò bis veniunt in computum & efficiunt תמנע 560. Vav autem reſiduum in dictione צלמות correſpondet cum Vav reſiduo in voce תמנע illius dicti Gen. 36, 12. ותמנע *Et Thimna erat concubina Eliphas*, non verò uxor ejus, quoniam nō erat מות mors, ſed צל מות umbra mortis. Nam צל per Gematriā efficit 120. *Elohim Sanctitatis*, quæ ſunt judicia. Et hæc eſt umbra judiciorum, ex qua facta eſt מות mors, quæ denotat 120. *Elohim alienos*, è quibus facti ſunt cortices. Ideò Jacob illam non volebat ducere, ne quidem in concubinam, ut fugeret à judiciis, ſicut dicetur infrà.

Gem. in voce צל מות & 5. literis judicialibus.

120. Elohim Sanctitatis & 120. Elohim alieni.

§. 3. Hinc patet, quòd per ablationem lucis relinquantur tenebræ, quæ eſt cauſa lucis caliginoſæ (בוצינא דקרדינותא) quæ præbet menſuram dicitque ad vaſa atq; ad mundum ſuum, Sufficit. Et hoc eſt myſteriū funiculi menſuræ.

§. 4. Aliter Vav reſiduum in צלמות exponi poteſt de 5. literis מנצפך cum ſumma.

Vav reſiduū in proximè præcedente computo.

CAP. VIII.

§ 1. Summa eorum, quæ ſuprà diximus, hæc fuit, quòd punctum illud, cujus locus detegebatur in *Splendore illo*, emanaverit cum ipſa Subſtantia ejus ſub myſterio *Subſtantiæ & vaſorum* eodem temporis momento: Sicut flamma annexa eſt prunæ; ad inſtar animæ in homine.

Emanatio puncti Lucis internæ.

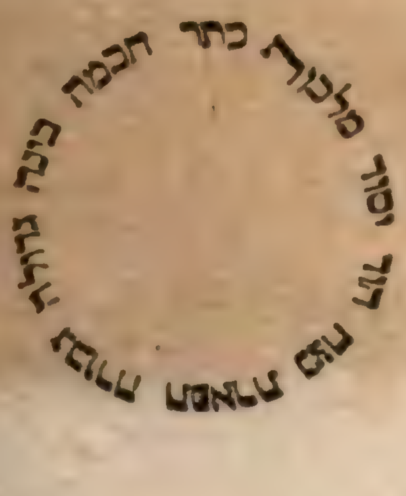
§. 2. Et punctum illud erat *punctum Coronæ* mundi *Inanitatis*. Et omnes *Numerationes* continebantur in eo in potentia, ſicut in homine ſunt 4. elementa, quæ tamen ſingula in ſpecie non dignoſcuntur, eò quòd omnia in potentia ſint. Sic 10. illæ Numerationes in potentia erant in CORONA hac.

Punctum illud quid.

10. Numerationes contentæ in illo puncto.

§. 3. Deinde jubebat Sapientia Benedicti, ut producerentur Numerationes ſuprà dictæ, quæ in CORONA, de potentia in actum, ut exiſterent mundi: nutuque præcipiebat literæ illæ Jod ultimæ, ut iterum perrumperet ingreſſaque luceret intra CORONAM hanc, & deinde ſurſum rediret: Quæ ſic faciebat. Hinc ex illa illuminatione iſta atque hoc regreſſu ſurſum facto detegebantur omnes reliquæ *Numerationes*, quæ in CORONA fuerant in potentia, & compingebantur modo ſuprà dicto, ibique in CORONA locabantur per circulum hoc modo:

Qua ratione 10. illæ Numerationes fuerint detectæ.

De circulo hoc variantes Rabbinorum ſententiæ.

§. 4. Et hoc ipſum eſt, quòd Cabbaliſtæ priores dixerunt, quod Numerationes omnes ſint in circulo, quæ verba eorum vera ſunt de tempore illo, cùm in CORONA ſuprà dicta eſſent. Et hæc via eſt R. Abraham de Bulmæſia in Libro ſuo Galgal: Sed Autor libri Pardes refutavit opinionem hanc Sectione de ordine ſtationum: ſed non attigit veram eorum intentionem finalem, prout alibi oſtendam, ubi apparebit, quòd in diebus ejus nondum manifeſtatum fuerit tempus beneplaciti, quo nos ex parte fruimur per Dominum & Magiſtrum noſtrum, qui eſt Lux 7. dierum, Sanctus Sanctorum R. Jizchak Lorja Germanus bonæ memoriæ.

CAP. IX.

Coronæ Splendor à Luce Jod. Jod in regreſſu ſuo ubi ſtiterit gradum.

§. 1. Nunc ſcias, quòd cùm Numerationes ſic eſſent in Sphæra CORONÆ circulari forma conſtitutæ, ſuprà dictum Jod influentiam affuderit lumenque irradiaverit ſuper illum circulum, & quicquid in eo; quoniam Sapientia Benedicti eidem literæ præceperat, ut regreſſu ſuo non penitus rediret ſurſum in locum ſuum primum, ſed ut remaneret ſuperimminens atque agitata ſuper CORONAM & apice ſuo inferiore ſuper ſuperficie *Vaſis*.

Explicatio dicti ex Sohar.

§. 2. Atque hoc eſt, quod in Sohar dicitur מטי ולא מטי Attigit & non attigit: Quaſi diceret: Attigit, ſed non pertigit niſi uſque ad apicem inferiorem, ut dubium ſit, utrum tetigerit eum, annon. Unde Scriptura dicit Gen. 1, 2. *Et Spiritus Domini ferebatur ſuper aquas.* Nam CORONA eſt aqua, id eſt BENIGNITAS ſimpliciſſima. Atque hoc eſt quod dicitur Job. 26, 13. *In Spiritu ejus cœlum decoravit*, id eſt, in CORONA hac litera Jod decorem & Splendorem produxit ſuper ſphæram iſtam, quæ eſt quaſi cœlum & circulus omnes Numerationes circundans.

De literæ Jod regredientis approximatione.

CAP. X.

Medietates duæ literæ Jod.

§. 1. Cùm Sanctus Ille Benedictus vellet producere Numerationes de CORONA ſuprà dicta, ut exiſterent mundi, innuebat literæ huic Jod, ut rediret in caput CORONÆ hujus, ita ut una medietas ejus foràs promineret, altera intrà penetraret.

Vav Nominis מ״ב lucem commodat ulteriorem literæ Jod. Jod menſura & Vav funiculus.

§. 2. Porrò Sanctus Ille Benedictus innuebat literæ Vav plenitudinis ואו Nominis מ״ב ut deſcenderet *in Splendorem* lucemque largiretur ſuprà dicto Jod: Nam He ultimum Nominis מ״ב ducem ſuam ante jam dederat Jod iſti pro elevanda aliqua parte veſtigii, ut dictum ſuprà. Id tamen & propterea per Vav fieri oportebat, quia illud eſt funiculus menſuræ, & illius virtute res extenduntur: Jod enim eſt menſura, & Vav eſt funiculus, ſicut in Tikkunim multis in locis dicitur.

Effectus dictæ commodationis.

§. 3. Jod igitur lucem accipiebat ab iſto Vav eoque dirigebat faciem ſuam, ut illuminaret & influentiam daret ſpecialem & longè maximam SA-

PIENTIÆ, quæ in CORONA, ut ipſi daret facultatem exinde prodeundi; utque colligeret & detegeret intra ſe reliquas Numerationes omnes ibidem in CORONA exiſtentes, ſicut dictum. Cùm enim hæc prima ibi ſederet ante cæteras Numerationes omnes, ipſi ſanè debebatur hæc influentia.

§. 4. Et factum eſt ita: Nam ſphæra CORONÆ aperiebatur & prodibat SAPIENTIA reſidens ſub fundo CORONÆ, ita ut in medio ejus eſſent omnes reliquæ Numerationes.

§. 5. Ecce autem è flumine influentiæ ſuprà dicti Jod, quæ ferebatur ſuper faciem CORONÆ & influentiam dabat SAPIENTIÆ, ut dictum eſt, fiebat quaſi linea quædam lucida, cujus caput prodibat de corpore Jod ſuprà dicti, finis autem pertingebat usque ad SAPIENTIAM quæ in CORONA, cui adhærebat. Et hoc eſt myſterium *funiculi menſuræ*, qui menſuram diſtribuit omnibus Numerationibus, ſicut dicetur. Funiculi menſuræ deſcriptio.

§. 6. Iſtius autem lineæ finis ob inſignem influentiæ multitudinem, quæ *affuſa* deſcendebat de corpore Jod in uſum SAPIENTIÆ, ut dictum, excreſcebat & dilatabatur, donec finis iſte hujus lineæ SAPIENTIÆ inhærentis fieret quaſi litera Jod, cujus apex inferior inſerebatur SAPIENTIÆ, corpus vero eidem ſupereminebat; & cùm SAPIENTIA è CORONA prodiret, ſicut dictum, hoc Jod illuc trahebatur, ita ut adhæreret & alligaretur ipſi deſuper. Literæ Jod connexio cum Corona.

§. 7. Duo autem Jodin hæc adhuc ſibi adhærebant mediante linea; & per illam lineam Jod primum influentiam dabat Jod ſecundo. Duo Jodin connexa mediante dicto funiculo.

§. 8. Et ſcias, quòd quamvis SAPIENTIA prodiiſſet è CORONA, ſemper tamen reliquerit in ea veſtigium reliquarum Numerationum, de quibus ſuprà diximus, juxta illud: Non receſſit Schechinah, donec imprimeret veſtigium. Et hoc eſt myſterium illud, quòd periti Cabbalæ dixerunt, omnem Numerationem conſtare è decade. Et quamvis deinde cæteræ Numerationes non eſſent aliæ in alia à MAGNIFICENTIA & deinceps, contactus tamen à CORONA proveniens omnibus competit omnesque irradiationem hujus contactus conſequuntur. Quin & in mundo reſtituto per pulſum membrorum omnia invicem cohærent, dum quotidie ac jugiter renovatur opus creationis, aſcenſuque mundorum membra membris occurrunt: v. g. cùm manus aſcendunt ſupra caput & pedes in locum manuum. Sed ſapienti ſatis; & alibi plura. Sapientiæ Emanatio non tollit virtutem cæterarum. Melioratio quotidiana Numerationum in Mundo Tikkun.

CAP. XI.

§. 1. Innuit ergo Sanctus ille Benedictus Jod huic ſecundo, quod adhærebat SAPIENTIÆ, ut influentiam cumularet, per apicem ſuum inferiorem modo ſuprà dicto in SAPIENTIAM inſertum. Jod ſecundi virtutes, atque effectus.

§. 2. Immanabat ergo in ſphæram INTELLIGENTIÆ, quæ in SAPIENTIA, illamque illuminabat illuſtremque reddebat, ut ipſi conferret facultatem illinc exeundi, utque colligeret & congregaret in medio ſui Numerationes reliquas, quæ cum ipſa erant in SAPIENTIA. Et factum eſt ita.

§. 3. Prodibat ergo INTELLIGENTIA de SAPIENTIÆ medio colligens in medio ſui omnes Numerationes reliquas.

Vas Intelligentiæ ad latus Sapientiæ.

§. 4. Et quoniam *Vas* INTELLIGENTIÆ excellens erat atque colore Saphirino coruſcabat, & quidem quam proximè ſimile colori SAPIENTIÆ, ita ut ferè nulla eſſet diſcrepantia inter illud & inter vas SAPIENTIÆ, hinc nolebat quieſcere ſub pedibus SAPIENTIÆ abiensque reſidebat poſt illam id eſt, in latus ejus ſiniſtrum (omne enim dextrum eſt anticum & omne ſiniſtrum poſticum.)

Vas Intelligentiæ lucem accipit à Vaſe Sapientiæ.

חש בינה in voce ישבחנה

§. 5. Et quia Lux ſuperna vehementer influebat augebaturque in *Vaſe* SAPIENTIÆ tantum, ita ut ipſum *Vas* Lux evaderet coruſcans, ideò etiam retrorſum facultatem dabat, & meliorationem pro vaſe INTELLIGENTIÆ, quod ipſum eſt quod dicit Scriptura Prov. 29, 11. *Et ſapiens in poſtremo* ישבחנה *meliorabit eum.* Senſus eſt: Sapiens i. e. *Vas* SAPIENTIÆ quaſi à tergo melius reddit *Vas* INTELLIGENTIÆ, quod eſt He. In voce ישבחנה autem ſunt literæ שח בינה incurvatum INTELLIGENTIÆ, ita ut innuatur, quòd *Vas* SAPIENTIÆ incurvaverit atque inclinaverit ſe ipſum, ut majorem præſtantiam daret vaſi INTELLIGENTIÆ ſecundùm id quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Ad Uxorem parvam inclinat ſe quis, ut aſſuſurret ei. Unde *Vas* SAPIENTIÆ oportuit ſe ipſum accommodare ad hunc actum; quoniam *Vas* INTELLIGENTIÆ reſideret ſubter illud poſt pedes ejus. Atque hoc eſt, quod dicitur Ruth 3, 8. *Et factum eſt media nocte, & expavit vir, & inclinavit ſe, & ecce mulier accubans pedibus ejus:* ubi innuitur, quòd media nocte manifeſtetur tempus beneplaciti jucunditas Domini; quæ eſt *Leah*, quæ tegitur & veſtitur à pedibus *Matris.* Et quoniam ipſa ſemper eſt *Lux* INTELLIGENTIÆ, hinc vocatur medium noctis, ex oppoſito medietatis primæ, quæ eſt arbor mortis Malchuth, REGNUM ſcil. cujus pedes deſcendunt ad mortem. *Et expavit vir.* Hic eſt Seir Anpin, *& inclinavit ſe* ob nimium ploratum *Rachel*, quæ *deſcendit mirabiliter* Thren. 1, 9. ſub pedes ejus, nec verſatur cum ipſo facie ad faciem converſa. Sic & hic quod accidit liberis, accidit & patribus: Nam *mundus inanitatis* vocatur Nox; quin & INTELLIGENTIA vocatur Nox, ſicut dictum. *Et expavit vir* id eſt SAPIENTIA, *& inclinavit ſe* ob multitudinem influentiæ, quæ cauſabatur fractionem vaſorum atque INTELLIGETIÆ locum dabat à parte poſtica ſub pedibus ejus: & aſ-

Leah Lux Intelligentiæ Medium noctis.

Rachel Intelligentia.

& affluebat ipſi, in quantum fieri poterat, ne frangeretur *Vas* ejus. Quare autem ipſa præſtat Numerationibus ſuperioribus illa? Quoniam ipſa eſt fœmina, & judicia excitantur ab ea.

Cap. XII.

§. 1. Et ecce hæc ſunt verba Cabbaliſtarum, quòd ſingulæ *Numerationes* conſtent è decade; quoniam omnes ſunt intra ſphæram, atque ſic etiam erant intra Sapientiam, & deinde prodibant cum Intelligentia, ita ut hæc omnes 7. produceret, aliam ſub alia. Et rectè ſe habent verba Cabbaliſtarum, qui omnes *Numerationes* depingunt ſub ſe invicem locatas, ſicut videri poteſt Autor Libri Pardes Sect. de illarum Statione: Et rectè inquam, ſe habent verba illa, dum intelliguntur de ſtatu mundi *inanitatis* hoc modo. Omnium Sephiroth intima cohæſio.

כתר
חכמה
בינה
גדולה
גבורה
תפארת
נצח
הוד
יסוד
מלכות

§. 2. Hic tamen quæri poteſt, quomodo Sapientia locum inveniat, ut quieſcat ſub fundo *Coronæ*; videtur enim Lux ambiens & affluens *Coronæ* poſſe deſcendere & implere totum Splendorem. Reſpondetur autem quod Lux ambiens non circundet totum *Vas* Coronæ ab omni parte, ita ut deorſum procedat ad illius fundum; ſed allabitur & deſcendit via recta à duobus ſuis lateribus tantum. Hæc enim tantum intentio erat, ut inveniretur locus pro *Numeratione* Sapientiæ. Unde ſub illa locus remanebat vacuus, & ibi Sapientia inveniebat requiem pro planta pedis ſui, nec inclinabat ad latus, ſicut Intelligentia faciebat. Quæſtio de ſitu Sapientiæ directo ſub Kether.

§. 3. Et quoniam natura omnium rerum ſpiritualium eſt aſcendere ſurſum, ita ut deſiderent virtutem accipere & affluentiam immediatam; hinc evenit incrementum illud magnum Sapientiæ, ita ut parum abſit, quin quantitate adæquet Coronam: Nec enim differunt niſi decima parte. Et quanquam dixi loco alio, illam luce quam ſimillimam eſſe Coronæ, hîc tamen non agitur de luce, ſed de vaſe. Sed redeamus ad propoſitum. Qua ratione Sapientia quoad Lucis quantitatem adæquet Coronam; & qua ratione etiam differat.

§. 4. Propterea autem locum non habebat deflectendi ad latus; quoniam lux ambiens circundans Coronam, illam impediebat. Intelligentia autem quoniam parva admodum eſt Sapientiæ reſpectu, quippe quæ tertiam tantùm Sapientiæ partem exæquet; ex hac ratione locum inve- Cur Sapientia non deflexerit ad latus Coronæ.

invenicbat aliquantulum ad latus deflectendi, ſicut diximus. Reſedit ergo poſt SAPIENTIAM, verſus pedes ejus, ſicut dictum.

Cur Binah declinarit obliquè ad Chochmam?

§. 5. Quamvis autem tam parva eſſet, nihilominus locum non inveniebat, ut quieſceret atque reſideret omnino ad latus SAPIENTIÆ; eò quòd Lux ambiens SAPIENTIAM, illam impediret: hinc propterea & propter inclinationem & blanditias SAPIENTIÆ, (quæ quaſi exoraverat ipſam, ſi ita dicere licet, ſicut dicitur: Blandiendum eſt,&c. acquieſcebat mens ejus, ut vellet reſidere ſub pedibus SAPIENTIÆ: ita tamen ut adhuc parum declinaret ad ſiniſtram.

Intelligentia productrix 7. inferiorũ Numerationum.

§. 6. INTELLIGENTIA ergo propter influentiam iſtam ingreſſam in ſe à tergo SAPIENTIÆ, ut dictum eſt, virtute Jod ſecundi, de quo ſuprà, accingebatur virtute & potentia, ut de ſe produceret 7. vaſa reliqua intra ſe contenta. Et ecce INTELLIGENTIA producebat ea omnia continua aliud poſt aliud.

Catena Numerationum

§. 7. Prodibat ergo ab illa primò REGNUM, deinde FUNDAMENTUM, GLORIA, SUPERATIO, PULCHRITUDO, RIGOR, MAGNIFICENTIA omnes ſibi invicem annexæ, ſicut annuli in catena.

§. 8. Rectè ergo ſe habent verba Libri *Siccaron*, ubi dicitur *Numerationes* catenatim ſe invicem inſequi: Sic enim revera hac in ſtatione res eſt, dum adhuc ſunt in *mundo Punctorum* & in Mundo *inanitatis*, in quo nos jam verſamur.

Quæſtio de prærogativa virtutis ſuperiorum Numerationum.

§. 9. Quare autem tres *Numerationes* primæ ſingulæ continebant cæteras omnes, ſicut dictum, & ita non faciebant reliquæ, quippe quæ ſingulæ ſeorſim prodibant? Quoniam tres ſuperiores influentiam habebant è Luce Jod, hinc validè comprehendere poterant omnes reliquas. MAGNIFICENTIA autem & reliqua vaſa inferiora digna non erant luce & influentia Jod, nec accipiebant niſi meliorationem, qua SAPIENTIA præſtantiorem reddebat INTELLIGENTIAM à tergo, ſicut dictum. Quare autem non citiùs prodiit MAGNIFICENTIA ab INTELLIGENTIA, ſicut fecerunt *Numerationes* ſuperiores cùm ipſa ſit prima cæterarum ſtructuræ ſecundæ? Reſpondetur primò, quoniam quod craſſius eſt, citiùs vergit deorſum, utpote grave; unde *Numeratio* craſſiſſima primùm dimota eſt: Secundò ſicut infans difficulter ſeparatur ex utero matris ante tempus legitimum, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: ita *Numeratio* tenuiſſima difficillimè dimota fuit è loco ſuo. Unde MAGNIFICENTIA diutiſſimè morata eſt, antequam egrederetur è loco ſuo, eò quòd præſtantior & ſpiritualior eſſet. Et ſic cæteræ, quarum alia ſemper ſuperior aliâ. Et iſtæ ſunt 10. *Numerationes* extenſæ è *Puncto* hoc, à Corona uſque ad Baſilian.

Quæſtio de tardata manifeſtatione Geburæ & cæterarum.

Cap. XIII.

§. 1. Antequam prodiret influentia ad vaſa hæc, quæ ſunt *Numerationes* ſuprà dictæ, pro facienda Luce interna & ambiente, decrevit Sapientia Benedicti, ut 7. illæ Numerationes à Benignitate & porrò deorſum ſubjicerentur deſtructioni & confractioni ob nimiam lucis copiam: Eratque intentio Benedicti ex illis creare mundos malorum. Tres autem primæ debebāt permanere & ſubſiſtere, ne inter cortices eſſent coronæ & Sapientiæ & Intelligentiæ, quæ ſunt cerebra. Sic enim dictum eſt Obad. 1, 8. *Et perdere faciam Sapientes de Edom, & Intelligentiam de monte Eſau.* Hæc enim ſpecies non niſi ſimiæ ſimilis eſt, quæ imitari vult omnia hominum opera, cùm tamen intellectu, & ratione careat. Unde Schlomo Rex ſuper quo pax, illum appellat *Regem ſenem & ſtultum* Eccleſ. 4, 13. quoniam ſtultitiam exercet inde à ſextiduo creationis, nec intermittit ſtultitiam ſuam, quamvis videat, quòd in manu ſua nulla ſanctitatis ſcintilla quieſcat, quamvis aliquando ad illam accedat propter aliquod peccatum: ſicut dicitur Job. 27, 17. *Præparabit impius & juſtus induet.* Sicut veſtes *Adami primi*, quas accepit Nimrod, & Eſav; & Jacob, qui fuit reſtitutio Adami, accepit illas. Et hæc fuit veſtis Animæ, quæ vocatur Imago Dei: ex hac enim provenit, quod dicitur Gen. 9, 2. *Timor veſter & pavor veſter ſit ſuper omnes beſtias agri.* A quo procul non abeſt locus alter Gen. 1, 27. *In imagine Dei creavit illum.* Unde quælibet beſtia, quæ videbat veſtes Adami primi, confeſtim ſe ipſam proſternebat & capiebatur. Quando autem peccatum aliquod committitur, qualis e. g. eſt comeſtio carnis cùm lacte, abit ab homine imago hæc, ita ut ſubitò devorent ipſum beſtiæ agri. Quapropter Daniel eripiebatur è fovea leonum, eò quòd cùm cibi Nebucadnezaris ſemper eſſent caro cum lacte, ipſe abſtineret, ne aliquid ederet de epulis iſtius impii, ſicut ſcriptum eſt, Dan. 1, 8. 12. *Ut non pollueret ſe in buccella eſca Regis. Et comedebat legumina cum aquis:* unde imago hæc non recedebat ab ipſo, & hinc eripiebatur è fovea leonum. Vide Sohar in Miſchpatim.

7. inferiora Vaſa ſubjecta deſtructioni & confractioni; tribus prioribus in integritate permanentibus.

Tria cerebra ſeparata ab impietate.

Imagine Dei carent impii.

Cap. XIV.

§. 1. Ecce videbat Sanctus ille Benedictus tribus prioribus advenire influentiam gradatim, ne fortè frangerentur, & omnia oporteret redire ad vacuum & inanitatem. Quamvis autem gradatim hoc fieret, tamen in Sapientia & Intelligentia aliqua virium debilitatio inde oriebatur, unde diffindebantur juxta myſterium tritici & hordei. Quin & per iſtos gradus non ibatur in longum, ſed Intelligentia potiùs in latus cedebat poſt Sapientiam, ita ut aliquantum converſa eſſet, quaſi jungerent terga, & aliquando ut facies tergo obverti poſſet, ſicut exponam.

Fiſſura Sapientiæ & Intelligentiæ.

Declinatio Binæ ad latus & poſticam partem Chochmæ.

§. 2. Ratio autem eſt, quoniam locus Intelligentiæ infrà erat, & quidem admodum remotus à Corona: Unde ſuper locum ejus deſtinata erat confractio; & idcircò veniam petere ipſam oportebat ut aſcenderet penes poſtica Sapientiæ: unde aliqua bilancis ſimilitudo exiſtebat, & tamen cum difficultate: Omnis enim locus, ubi bilanx, fracturam non patitur. Et quoniam bilanx non erat perfecta, hinc aliqua in ipſis erat virium debilitatio, ita ut omnia lumina penes illas conſervari non poſſent ſicut dicam.

Bilanx conſtituta à Binah & Chochma ejusque ſtatus & conditio.

§. 3. Quin & Corona aliquam patiebatur virium debilitationem, nec poterat ſufferre omnem affluentiam, affuſam ſibi à Jod Nominis סג. Et ab illa luce ſuperflua fiebant decidua Coronæ, quæ aſſervantur pro neceſſitate vivificationis mortuorum.

Decidua Coronæ unde.

Cap. XV.

Coronæ dignitas atque efficacia.
Lux data Sapientiæ.

§. 1. Nunc ſciendum eſt, quod Sapientia acceperit lucem Coronæ: deinde ergo cùm veniret influentia magna, facie verſa ad faciem, convertit ſe ad ſcaturiginem ſuam nempe Coronam, ut acciperet: Corona autem convertebat ſe ad Infinitum, ubi ſcaturigo ejus. Et in puncto Coronæ non datur attributum poſteriorationis per ſe, quoniam ipſa eſt dilectio ſimpliciſſima.

Lux data Binæ.

§. 2. Intelligentia autem cùm acciperet lucem Sapientiæ, erat tergo obverſa tergo. Nam quia illius reſpectu lux nimia erat, hinc nihil ampliùs accipere poterat quam iſtam portionem. Et huc pertinet illud Prov. 29, 11. *Et ſapiens in poſtrema meliorabit illam.* Ubi ſenſus eſt iſte: *Et ſapiens:* hæc eſt Sapientia *à tergo meliorabit illam* i. e. Intelligentiam. Nam vox ישבחנה denotat fœminam, & ſignificat, ac ſi diceret; Reddet ipſam meliorem, ita ut poſſit ſubſiſtere, eò quòd ſit à tergo & non faciem faciei obvertens.

Bina tergo obverſa tergo Chochmæ.

§. 3. Et hoc eſt illud, quod dixit Raf Hammenuna Senex in Sohar Sect. Breſchith de figura literæ Zade, quæ eſt Jod ſuper Nun ſub myſterio punctorum hoc modo formatorum צ ubi tergum tergo obvertitur, ita ut Nun accipiat lumen à Jod. Nam Jod eſt Sapientia & eſt Jod Tetragrammati complectens 10. orationes; Nun vero denotat 50. portas Intelligentiæ.

In figura literæ Zade myſterium copulæ Chochmæ & Binæ.

§. 4. Vel expone vocem ישבחנה per literas שת בינה incurvatum Intelligentiæ: Innuere enim vult, quòd *Vas* Sapientiæ incurvaverit & inclinaverit ſeipſum, ut ubertatem dare poſſit *Vaſi* Intelligentiæ. Unde dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ad uxorem parvam inclinant ſe & aſſuſurrant ei. Nam membra fœminæ ſemper ter-

שת בינה in dictione ישבחנה

tia

tia parte minora ſunt reſpectu membrorum maſculinorum. Unde *Vas* INTELLIGENTIÆ melioratum fuit à tergo.

§. 5. Notum autem eſt, quòd ab initio Aziluth non fuerint Perſonæ ſed tantum puncta. Et primò prodierunt tria puncta unum ſupra aliud, quæ ſunt Corona, Sapientia, Intelligentia, & tunc nulla erat copulatio. Deinde autem SAPIENTIA & INTELLIGENTIA converterunt ſe, ut altera ad latus alteriùs eſſet, & CORONA manebat ſupra eas: Atque tunc fiebat congreſſus *Patris & Matris* ſub myſterio punctorum. Nam quicquid non eſt ſub myſterio perſonæ, quæ denotatur per bilancem, iſtud eſt ſub myſterio punctorum, quæ uniuntur partibus ſuis, nec tamen conjunguntur usquequaque, præſertim cùm unum eſt ſub altero: Quomodo enim conjungerentur & unirentur, cùm non habent adjutorium è regione ſui, quod eſt *mas & fœmina* penes ſe invicem conjuncti. Et nota hanc differentiam inter *Mundum inanitatis* & mundum reſtitutum atque bilancis.

Perſonæ fuerunt puncta.

Unio alia punctorum & alia perſonarum.

§. 6. Et quoniam unum ſub altero erat, ideò ipſis non erat unio, & hinc oriebatur confractio *Vaſorum*. Deinde autem SAPIENTIA & INTELLIGENTIA penes ſeſe verſus latera diſcedebant & Corona ſuper eis. Atque tunc oriebatur congreſſus Sapientiæ & Intelligentiæ ſub myſterio punctorum.

Quando facta ſit confractio vaſorum, & quando copula S. & I.

§. 7. Congreſſus autem oppoſitis tergis factus non eſt pro emolumento infantis, ſed pro commodo fœminæ tantum. Et hoc eſt, quod dicitur l.c. *Et ſapiens à tergo meliorabit eam*; ubi vox, *meliorabit*, ad fœminam reſpicit, ita ut melior fiat fœmina & non infans.

§. 8. Atque ſic cùm egrederentur, 7. puncta reliqua de *matre*, etiam ſub myſterio punctorum exibant. Unde quodlibet ſubſiſtentiam habebat per ſe & nullum ex ipſis auxilium & ſuſtentationem habebat à ſocio ſuo. Atque hoc eſt quod dicitur Gen. 36, 33. *Et regnavit ſub eo, & mortuus eſt &c.* Unde patet quod hæc ſit cauſa *mortis & fractionis*, quòd fuerit *ſub eo*. Nam propterea quòd unum erat ſub altero & non alterum penes alterum, hinc oriebatur confractio. Et hæc eſt explicatio tertia vocis ישבחנו quam nota.

Quæ cauſa confractionis vaſorum.

CAP. XVI.

§. 1. Et ſcito quòd 3. puncta prima initio extenſa ſint ad inſtar lineæ rectæ juxta myſterium accentus, qui vocatur Schalſcheleth; quoniam puncta catenatim pendebant unum ſub altero. Atque tunc INTELLIGENTIA obverſa erat verſus poſteriora SAPIENTIÆ. Omnis enim Numeratio è tribus iſtis obverſa erat verſus originem ſuam, ita ut facies CORONÆ verteretur erga Infinitum qui benedictus ſit, & facies SAPIENTIÆ erga faciem CORONÆ. Et quamvis revera ibi tergum

Catena trium priorum punctorum.

Coronæ non competit poſteriorauo.

gum Coronæ eſſet, nihilominus facies vocatur, quoniam in puncto Coronæ non datur attributum poſticitatis per ſe, cùm illa ſit ſimpliciſſima miſeratio. Facies ergo Intelligentiæ converſa erat verſus tergum Sapientiæ.

Fractura Binæ præpedita, per funiculum Zade.

§. 2. Et ne frangeretur, quod abſit, eò quòd tam remota eſſet à radice; hinc linea ꓫ extendebatur, de qua ſuprà dictum, ut natura tertia elevaretur proxime ad naturam ſecundam, & ut formarentur quaſi duo humeri Sapientia & Intelligentia ſub Capite nempe Coronæ. Et duo illi humeri ſunt Jod & ſummitas Vav in Zade: Et Zade fiebat curvum hoc modo: ꓫ.

Myſterium Zade curvi & Zade extenſi.

§. 3. Atque hîc in utramque partem controverti poteſt. Cùm enim elevaretur Intelligentia ad Sapientiam, tum removebatur à judiciis, & utriusque facies vergebat verſus Coronam (in qua nihil poſticitatis, ut dictum) cùm 2. deinceps duo Reges una tantùm fruerentur Corona, & præterea quòd Intelligentia reſpiceret Coronam & Sapientia; illius judicium planè poterat everti, ita ut facultas ejus neutiquam debilitaretur; quin & Influentia ſeptem Numerationibus adducenda admodùm mitigaretur, ita ut non metuenda eſſet fractura ulla, quæ non erat intentio intendentis: Ideò dicebat ad illam Cant. 1, 8. *Egredere tibi in veſtigia pecoris*, i. e. in latus averſum poſt pedes ejus: hinc myſterium Zade curvati & Zade extenſi.

Copula Chochmæ & Binæ alia in Mundo Tohu & alia in Mundo Tikkun.

§. 4. Quòd autem reſpiceret verſus ſiniſtram, hinc erat, quia qui comedit de eo, quod ſuum non eſt, erubeſcit illud aſpicere. Antehac enim cùm ſurſum abiret, facie erat tergo obverſa ad tempus, deinde autem vertebat faciem ſuam, & non poterat aſpicere Sapientiam: unde poſtmodum retro adhærebat tergo Sapientiæ; & quòd tam vicina eſſet ſummitati, hinc eripiebatur à confractione. Et hoc fiebant in Mundo *Punctorum*. Ibi enim inter Sapientiam & Intelligentiam obverſio poſteriorum datur ſecundum magis & minus: Sed in Mundo *reſtitutionis* iſtæ ſemper obverſas habent facies, & ſunt brachia ſuperna, nec unquam ſeparantur, ut alibi dicetur.

Cap. XVII.

7. Vaſorum inferiorum confractio unde.

§. 1. Poſtquam ergo egreſſa eſſent ex Intelligentia 7. *vaſa* ſuprà dicta, & ſtatio Sapientiæ & Intelligentiæ facta eſſet juxta myſterium Zade curvi, ne frangerentur; deſcendebat influentia de Jod Nominis סג in combinatione omnium literarum illam antecedentium per viam *Tehiru ſ. Splendoris*: Et hæc influentia magna admodum erat, & abundantior quam opus haberent 7. poſtremæ (nam & 3. primæ patiebantur debilitationem facultatum, & diffindebantur juxta myſterium tritici & hordei) & hoc omne intendebat intendens, ut nempe frangeret 7. *Vaſa*, ut ſcil. illa deinde eſſent radix mali.

§ 2.

§. 2. Cauſa autem hæc erat, quòd Lux iſta magna proveniret ſine tegumento intermedio *Adami primi*, & velo ſeparatorio, quippe quæ demum diſponebantur, poſtquam conſtituta eſſent 3. capita.

§. 3. Multiplicatæ ergo erant literæ in infinitum per plenitudines ſuas, eò quòd fructificaſſent & generaſſent indeſinenter, quoniam nullum erat velum quod prohibuiſſet iſtam multiplicationem. Et hęc omnia propterea, quòd illæ literæ veniebant de Luce veſtis ejus, & eſſent ſine fine atque termino; quoniam Lux Infiniti illi veſtimento adhærebat. Et illarum literarum numerus efficiebat $\frac{m}{238}$ myriades, quæ omnes literæ radicales ſine ulla plenitudine: ſuntque myſterium lucis internæ & ambientis: id eſt aptę natæ erant, ut inde fieret lux interna & ambiens pro mundis, pro veſte & tegumento. Et literæ primæ prodibant in infinitum innumerabiles: Et fiebant lux ambiens circa aërem primũ in circulo pro ſubſiſtentia ejus, ut ipſi certa fieret ſtatio, quò in Mundo *reſtitutionis* diſponi poſſet, ut nempe aliquando emitteret Spiritum Sanctum per viam Naſi, qui in Capite Antiqui Sancti. 236. m myriades literarum pro luce interna & ambiente. Diſtributæ in 100. m. pro luce ambiente Adami primi.

§. 4. Et cùm literæ iſtæ deſcenderent ex aëre primo in Adamum primum, in eo relinquebantur $\frac{m}{100}$ myriades literarum, quæ fiebant lux ambiens pro Adamo primo. Hoc autem quod eſt lux ambiens pro Adamo primo, eſt lux interna & anima pro aëre primo. 91. m. pro ipſius luce interna & in 45. m. pro fractione Vaſorum.

§. 5. Et deinde Adam primus ſumebat ſibi pro luce interna $\frac{m}{91}$ myriades; & lux ejus interna erat lux ambiens pro Tehiru ſive *Splendore*: Et deinde relinquebantur in *Splendore* $\frac{m}{45}$ myriades ad imbuendas & confringendas Numerationes Mundi *Inanitatis*. Hæ ſunt $\frac{m}{236}$ mille myriades literarum. Et ſicuti hîc erant $\frac{m}{238}$ mille myriades literarum pro luce ambiente, ita ob multitudinem influentię affuſam Angelis ſanctis, ibi quoque occurrit myſterium $\frac{m}{23}$ millia myriadum milliarium, & quodlibet milliare eſt myſterium Nominis unius. In ſupernis enim non eſt terminus corporeus, quod abſit. Et hæc ſunt verba ſimilitudinis R. Iiſchmaël S. M. in capitulis Palatiorum, quòd plurimi Angelorum accipiant influentiam exinde pro vita ſua. Et illi etiam laudes inſtituunt canticis & hymnis, qui incipiunt ſecundùm Alphabeta: Et myſterium אל״ בם״. Nam Angelus Michaël miniſtrat in media veſte ſuperna: Ipſe enim eſt Sacerdos Magnus pro luce prima: quod nota. Antequam autem exponam via particulari literas influentiæ magnæ, quæ deſcenderunt intra 10. Numerationes Mundi *Inanitatis*, priùs exponam naturam influentiæ hujus in genere. 236. m. myriades aulæorum.

C a p. XVIII.

§. 1. Antequam Æn Soph mitteret influentiam ſuam deorſum, includebat 3. Numerationes primas Coronam Sapientiam, Intelligentiam, unam in alteram hoc modo, ne frangerentur, & una alteram adjuvare poſſet. Cuſtodia trium priorum Numerationum.

Influentia Lucis τῦ ÆnSoph in Coronam.

§. 2. Deinde idem Æn Soph, qui benedictus ſit, influentiam magnam & copioſam admodum deorſum mittebat, quam Corona primùm accipiebat, ita ut impleretur & cumularetur, quantum nimirum ſuſtineri poterat: Et quoniam influentia illa major erat quàm ut ſuſtineri poſſet, Corona de plenitudine ejus accipiebat lucem internam; reliquum autem abiens deſcendebat circumcirca & fiebat Lux ambiens pro Corona: Et cùm intraret in Coronam deſuper, intrabat per viam capitis ejus.

§. 3. Simile ſit de vaſe parvo, cui infunditur aqua multa: Ubi quicquid intrare poteſt, ſubintrat illud, reliquum dilabitur circumcirca & ſuperintegit illud.

Cum aliquali dimotione Coronæ de loco ſuo.

§. 4. Nec tamen Corona lucem iſtam accipere poterat, niſi amoveretur paulùm loco ſuo, ſicut dicam, eò quòd nimis propinqua eſſet Infinito.

§. 5. Simile ſit tale; Sicut homo cùm duo vaſa habet ambabus manibus & liquorem aliquem transfuſurus eſt de vaſe hoc in illud, tum ſanè dimovet manus ſuas à ſe invicem, quãtum fieri poteſt, & transfundit de manu dextra in ſiniſtram, ubi quod transfunditur, tenui ſaltem fluxu & quaſi per tubulum ſubintrat. Ita & hìc, quoniam Corona nimis propinqua erat, fieri oportebat canalem illum tenuem per dimotionem à loco.

Cap. XIX.

Prohibita operatio Numerationum à Luce τῦ Tehiru.

§. 1. Diximus in Capitulis præcedentibus, quòd lux tenuior in ſplendore non admiſerit compactionem Numerationum, ut prodire potuiſſent de potentia in actum. Illa ergò lux abiit ſurſum, & diminutum eſt vas, ita ut poſſent creari Mundi. Et quamvis hoc ita fieret, tamen non tollebatur tota penitus, ſed includebatur vaſi; & cùm rediret lux influentiæ magnæ ſuprà dictæ, ut extenderetur deorſum; adhuc ſupererat ſcintilla magna, quæ prohibebat & impediebat manifeſtationem Numerationum: Servabatque terminum *Vaſis*.

Penetratio Influentiæ magnæ.

§. 2. Quid faciebat Æn Soph, qui benedictus ſit? Vires concedebat influ-

fluentiæ huic, ut percuteret terminum continentem circa ima *Vaſis*, redibatque ſurſum. Et in *Vaſe* relinquebatur lux interna, quantum poterat ſuſtinere, reliquum fiebat ambiens ipſum, quæ eſt coruſcatio illa, quam non poterat ſufferre *Vas*.

§. 3. Et lux ambiens iſta eſt ſuper *Vas*; nobis enim non datur portio de ea in hoc mundo, nec circumambit ad influendum, quoniam extra illud quaſi caſtrametatur circumcirca: Et tantum eſt pro ſtabilitate & ſtatione in cuſtodiam *Vaſis*, ne frangatur, & in Mundo *reſtitutionis* ab anguſtiatoribus non poſſit contingi. Et hæc eſt lux illa, quæ recondita eſt propter impios, quoniam Mundus illa non valet uti. Et hoc ipſum eſt quod dicit Scriptura Job. 38, 15. *Et prohibebitur ab impiis lux eorum*, quæ eſt lux ambiens illos. Et cùm peccarent vitulo, Moſes ſolus lucem ambientem accipiebat, quam ſolebat habere totus populus Iſraël, ſicut dicitur Exod. 33, 7. *Et Moſes accepit tabernaculum & extendit ſibi extra caſtra procul à caſtris & vocavit illud tabernaculum conventus, & omnis quærens Dominum exibat ad tabernaculum conventus, quod extra caſtra.* Hæc erat lux ambiens.

Lucis ambientis uſus.

Lux ambiens quibus negata.

§. 4. Et hanc dat illi, qui ea dignus eſt, quales fuerunt R. Schimeon Jochaides & R. Jizchak Lorja. Et huc pertinet illud Exod. 33, 6. *Et detraxerunt ſibi filii Iſraël ornamẽta ſua à monte Horeb.* Hoc eſt myſterium lucis ambientis: Et eſt myſterium liberationis de ſervitute regni & libertas ab Angelo mortis. Et futurum eſt, ut redeat ſuper Iſraël. Unde lux ambiens præſtantior eſt quàm interna.

Lux ambiens quibus conceſſa.

Cap. XX.

§. 1. Adhuc alia datur ratio, quare lux ambiens major ſit luce interna, quia ſcilicet lux interna ſe ipſam conſtringit intra *Vas*, ita ut quantumvis magna ſit, vehemens atque copioſa, in ſe ipſam tamen redeat, nec coruſcet ex omni virtute ſua, ſed pro facultate recipientis: ad inſtar illius, quod dicitur Exod. 25. 22. *Et loquar tecum de propitiatorio inter duos Cherubim:* Ubi Schechinah reſtrinxerat ſeſe & lux ejus inter duos vectes arcæ, ita ut Cherubim intra ſe poſſent ſuſtinere lucem Schechinæ.

Lux ambiens & interna ſunt eadem, ita tamen ut hæc ſeſe reſtringat ad facultatem vaſis.

§. 2. Sic & alibi docemur, quod hîc reſpiciatur facultas ſuſcipientis. Nam Moſes Magiſter noſter, ſuper quo pax! etiam poterat ſufferre virtutem vocis & ſermonis illius. Ita lux hæc interna cogitur regredi in ſe ipſam, atque conſtringi intra *Vas*, quo clauditur pro arbitrio Benedicti, quando effundenda ſit in mundos per illud; tunc enim dilatatur & vadit.

§. 3. Lux ambiens autem major eſt illa, quippe quæ circumvolvitur deſuper ſine contractione: Nec tamen effunditur extra ſeſe, ſed efficit tuguria pacis pro circumdato, *Vaſe* ſcilicet: Et ipſa eſt *tentorium, quod non deponetur, nec tollentur paxilli ejus in æternum.* Jeſ. 33, 20.

Lucis ambientis efficacia.

§. 4. Iſta augetur in plenitudinibus ſuis in infinitum: Sed lucem internam oportet ire in ſe ipſam in literas ſuas radicales, & non poteſt planè

exſerere

Multiplicatio diverſa Lucis ambientis & internæ.

exſerere literas ſuas, nec multiplicari ſuper literas radicales: Quoniam *Vas* ipſum includit illam virtute literarum אלהים quæ denotant judicium.

Lux ſurſum rediens quid ſit, & quid proſit.

§. 5. Et lux quæ ſurſum redibat, de qua initio Capitis 19. eſt contractio prima puncti CORONÆ: Et lucis, quæ in illa eſt, quæ impediebat manifeſtationem. Tunc excitabatur omnis lux illa ad aſcendendum appetitu quàm perfectiſſimo, ut adhæreret ſcaturigini ſuæ, minueretque lucem ſuam ſelectam pro creatione Mundorum: ut ſcilicet *Vas* poſſet ſuſtinere quantitatem lucis illius, quæ ſufficeret condendis mundis.

Vaſis percuſſio, quæ à Luce proceſſit, quid effecerit.

§. 6. Et portio illa determinata redibat per Sapientiam Benedicti pro neceſſitate puncti CORONÆ & ſocii ejus: & percutiebat validè inferiora *Vaſis* ad inſtar aquæ (benignitatis notæ) quæ deſcendit curſu valido: Ut nempe lux interna corroboraret ſeipſam, ut poſſet ſufferre hanc pro neceſſitate ſua, omniumque adhærentium ſibi. Reliquum autem aſcendebat virtute percuſſionis hujus, & fiebat ambiens illam.

Excluſa prioritas temporis in Lucis Emanatione.

§. 7. Et nunc fili mi, aperi oculos intellectus tui, ut intelligas quæ propoſui Capitulis antecedentibus de puncto primo CORONÆ, quæ cõſtabat è 10. ſub initium emanationis ſuæ: Lux enim protenſa è principio Emanativo emanabat ſimul intra iſtud ſine prioritate temporis. Unde patet quòd elevatio lucis & ſublatio ejus ad ſuperiora in puncto ſuprà dicto; & electio ejus arbitraria, quòd alia deberet eſſe ambiens & alia interna, facta ſunt uno momento, & eodem inſtanti ſine prioritate temporis.

Lux ambiens in deſerto nunc dereliquit Iſraelitas.

§. 8. Et myſterium Lucis ambientis delituit in nubibus Gloriæ, quæ ambiebant Iſraëlitas in deſerto; etiam pro parte poſt peccatum, quod fiebat ex merito Aharonis, quamdiu ſcilicet ille vivebat. Mortuo autem Aharone, tollebatur hęc cuſtodia ambientis, & veniebat Chananæus Rex Arad, *& captivam faciebat ex eo turbam captivam.* Num. 21, 1. Et tempore futuro cum Samaël cum omnibus principibus perditionis præfectus erit populorum mundi, tunc de populis mundi dici poterit: Jeſ. 65, 20. *Quoniam puer filius centum annorum morietur:* Sed de Iſraëlitis implebitur: Jeſ. 25, 8. *Abſorpſit mortem in æternum.* Et illo tempore Rex Meſſias regnabit ſuper ſuperos & inferos, & dæmonia maligna affligent populos ad mandatum filii David. Sicut factum eſt tempore Salomonis, qui miſit ad Chiram Regem Tyri dæmonium aliquod & abduci illum juſſit in 7. habitacula inferni, donec faceret voluntatem ejus. Tunc enim ex timore Meſſiæ venient omnes populi, *& apprehendent fimbriam Viri Judæi,* Zach. 8, 23. propter dignitatem filamentorum Zizith, quæ in pallio ejus, in quo adumbratur myſterium Lucis iſtius Ambientis, ita ut cum illo quis abire poſſit in cloacam, citra participationem impuritatis. Exteriora enim (quo nomine Cortices appellantur,) cum (Luce) illa nullum habent conſortium: Populi autem *prehendent illam*, ut illius beneficio protegantur ab Angelis perditionis, ſpiritibusque malignis: & ſic illos oportebit

De tempore venturo.

eſſe

eſſe ſervos. Quin & Reges atque Principes eorum venient, ut audiant verba Spiritûs Sancti, & verba Sapientiæ, ſicut audiebant quondam & conveniebant apud Salomonem Regem, ſuper quo pax! Et propterea dicitur Zach. 12. 8. *Et erit, qui infirmus fuerit inter eos in die illa, ſicut David, & domus David tanquam Elohim, tanquam angelus Jehova coram eis.*

§. 9. Summa rei hæc eſt: Lux ambiens exiſtit ſupra vas abſque contractione; ſed Lucem internam condenſari oportet, multâq; conſtrictione ſubintrare: ad inſtar Juſtorum, qui minimos ſeſe reddunt, quamvis hujus vel illius anima Lux ſit magna atque copioſa, qualis erat Samuel parvus, qui dignus tamen erat, ut ſuper ipſo quieſceret Schechinah, ut ſuper Moſe Magiſtro noſtro, ſuper quo pax! Neceſſe autem eſt, ut Juſtus ſeipſum humiliet, quò Generatio ejus poſſit accipere Influentiam, divinumq; auxilium, ex parte ipſius, & de illius merito dicitur Jeſ. 53, 5. 4. *Et in livore ejus ſit curatio nobis, & languores noſtros Ipſe tulit.* Idque ideò, quoniam Generatio ejus iſtis digna non eſt; hinc ſuper illo quieſcere non poteſt Schechinah; ſicut exemplum habemus in Moſe Magiſtro noſtro, ſuper quo pax!

Juſti ſeſe contrahunt atque humiliant ad inſtar lucis internæ.

§ 10. Et nota, quod etiam Lux interna non dilatetur, niſi in quantum concitata fuerit ab Inferioribus. Et nullum eſt dubium quin differentia ſit inter Generationes. Tempore autem venturo implebitur illud Joël 3, 2. *Et etiam ſuper ſervos & ſuper ancillas in diebus illis effundam ſpiritum meũ:* ubi notetur vox אשפוך effundam: vide caput 18. ubi adducitur ſimile de eo, qui violenter aliquid effundit de uno vaſe in aliud, ubi quod prævalet ſubintrat, cæteris circum circa dilapſis; ſic fit Lux ambiens. Sic effundetur ſuper nos Spiritus ex alto in ſolatium noſtrum Amen.

Dilatatio lucis internæ quando fiat.

Lucis profuſio copioſa.

Cap. XXI.

§. 1. Scito autem, quod è Luce Interna Coronæ quaſi canalis prodeat intra Vas *Sapientiæ*, ſub myſterio *Feneſtræ:* ubi deinde *Sapientia* quicquid ſuſtinere poteſt, ſuſcipit; de cæteris autem fit Lux illius Ambiens.

Feneſtra per quam tranſit Lux nimirum Coronæ.

§. 2. Sic & è *Sapientia ad Intelligentiam* (fit communicatio:) non tamen per modum Canalis fit affluentia, quippe qui eſt modus communicandi à parte anteriore; ſed per modum cõmunicationis à parte poſteriore, ſub myſterio Foraminis; quo valeat ſufferre (Lucem) citra confractionem, quoniã vas iſtius craſſius eſt, Vaſe Sapientiæ, necnon & ipſa remota eſt à principio Emanativo, quod benedictum ſit! ſex gradibus, qui ſunt: *Intelligentia, Sapientia, Corona, Splendor,* (Tehiru) *Adam primus*, Aër primus: propterea affluentia ad illam accedit de parte poſtica. Scito autem, quod etiam poſtquam affluentiam ipſi largita eſt, de parte poſtica, tamen non penitùs derelinquat eam; quoniam ſemper affulget ei de parte poſtica, ut eam ſuſtentet & meliorem reddat; ſicut ſcriptum eſt Prov. 29, 11. *Et Sapiens in poſtremo meliorabit eam*; ſicut explicuimus in capitulis antecedentibus.

Communicatio Sapientiæ cum Intelligentia, ejusque modus.

Intelligentia remota ſex gradibus à Principio Emanativo.

Trium priorum Numerationum conſervatio & communicatio per Lucem ſupremam.

§.3. Quod ergo Lux interna erat in *Corona*, fit Lux ambiens & interna in Sapientia; & quod erat Lux interna in Sapientia, fit Lux ambiens & Interna in Intelligentia. Nimirum quod recipi non poteſt, abit ad vicinam. Nam è Luce ſuperna, quæ primitùs emanabat, fit Interna & ſuperior in Corona. Senſus eſt hic: cùm Coronæ tanta non eſſet vis, ut ſuſtinere poſſet Lucem omnem, pars ejus eam ſubintrabat, fiebatque Interna ejus Lux, atque illius Neſchamah; de cæterâ fiebat Ambiens Sapientiæ; & ſic de Sapientia ad Intelligentiam procedebatur: nam ex Interna Sapientiæ fiebat Interna & ambiens Intelligentiæ hoc modo:

ita ut altera alteram conſervaret, ne forte frangeretur, quod abſit! atque iſtud eſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ! Tres primæ reputantur ut una.

CAP. XXII.

Applicatio hujus loci ad communicationē trium priorum Sephiroth.

§.1. Ut autem intelligas id, quod ſuprà diximus, de diſtantia locali (Intelligentiæ à Principio Emanativo) item de Feneſtra & Foramine; adducemus Locum Davidis Regis, ſuper quo pax! Pſal. 84, 12. *Quoniam Sol & clypeus eſt Dominus Deus.* Senſus eſt hic: Sol eſt Lux magna, quam nemo hominum intueri poteſt ob nimium ejus ſplendorem atque fulgorem: Quòd ſi autē aliquis ſcutum aliquod Soli opponat, vel velum, intueri poterit illum beneficio tegumenti. Sic Dominus DEUS noſter; cujus lucem mundi atque numerationes non poſſunt ſuſtinere niſi beneficio velamentorum: Horum autem beneficio illam recipere poſſunt, eò quòd lux temperatior accedat ob diſtantiam localem, vel feneſtræ aut Foraminis modum adhibitum. Cùm enim lux ſe ipſam contrahit per Feneſtram compreſſa, tunc fieri poteſt, ut uſui ſit.

Mediorum, per quæ fit communicatio, differentia.

§.2. Non tamen omnes Feneſtræ ſunt æquales: Aliud enim eſt, ſi magna ſit, aliud ſi parva ſub myſterio foraminis de parte poſteriore. Lux enim,

quæ per feneſtram magnam advenit, copioſæ admodùm eſt influentiæ: Sed quæ per parvam advenit Feneſtram, comprimitur. חלון Feneſtra autem per Gematriam etiam efficit צַד latus, quoniam intelligentia reſidet ad latus ſapientiæ, quæ ipſam illuminat à latere de parte poſteriore ſub myſterio Foraminis.

Gem duarum vocum חלון & צד.

§. 3. Eſt & alia differentia, ſi adhibeatur velamentum interdiſtinguens; ſicuti in Mundo Reſtitutionis: Ubi Lux allidit ad velamentum Sephirothicum; unde Lux tranſit ad inſtar radiorum diminutorum.

§. 4. Differentiæ hæ priores dantur in ipſo Mundo Aziluth ſive mundum Reſtitutionis, ſive mundum Inanitatis reſpicias: Ibi enim Lux ipſa extenditur intra Sephiroth, hac tamen diſtinctione, ut adveniat vel per modum feneſtræ vel foraminis, vel per diſtantiam localem, ſicut expoſuimus ſuprà. In Coronam Lux non ſubintrat per modum feneſtræ; non enim poſſet ſufferre vim luminis: ſed beneficio diſtantiæ localis: Ipſa enim vicina admodum eſt Principio Emanativo, ideò diſtantia localis ipſi adjudicatur. Quod nec ipſum tamen uſquequaque illam juvat, quia poſtea debilitationem aliquam virium patitur, & ab ipſa prodeunt Decidua, id eſt, Lux roris ad reſtitutionem mortuorum, ſicut dicam.

Media iſtius communicationis originaliter ſunt in Mundo Aziluth.

Modus communicationis Coronæ cum Principio Emanativo.

Decidua lucis unde, & quid proſint.

§. 5. Sed de *Corona* ad *Sapientiam* communicatur per modum feneſtræ, ut per ſimile ita dicam. Sed Feneſtra, quæ de *Corona* ad ſapientiam tendit, major eſt, quàm quæ de Sapientia ad Intelligentiam: Nam radiatio illa, quæ de *Corona* prodit, ut fiat lux ambiens & interior *Sapientiæ*, luce gaudet majore, quam radiatio illa, quæ de *Sapientia* exit, ut ambiat & impleat Intelligentiam: Et hujus reſpectu adhibetur ſimile de Feneſtris.

Modus communicationis Coronæ cum Sapientia.

§. 6. Hæc omnia inveniuntur etiam in Mundo Aziluth, nempe in ſpecie diſtantia Lucis ob multas veſtes, quæ fiunt in Mundo Reſtitutionis, quales ſunt Adam Kadmon, & tria Capita, & quinque Perſonæ; in his eſt myſterium diſtantiæ localis juxta analogiam diſtantiæ localis & feneſtrarum, quæ in Mundo Inanitatis. Qui enim in parvo conſiſtit gradu, talem non habet influentiæ feneſtram, qualem qui ſupra illum eſt.

Opera Mundi Reſtitutionis.

Quantum ad communicationem, eadē convenientia inter Mundum Aziluth & mundum Tohu.

§. 7. Et in ſpecie נקבה ſeu fœmina, qualis eſt Intelligentia, ubi locum habet alluſio נקב ה foramen He. Et ſic Regnum ſemper accipit influentiam per myſterium foraminis, quod circa præcordia Seir in Mundo Reſtitutionis. Et hoc eſt Nomen אהיה quatenus efficit 152. נקב. Atque hoc pertingit uſque ad præcordia illa, & eſt myſterium alluſionis נקב ה. Sic analogia horum eſt in mundo Inanitatis.

נקב ה Foramen τῦ He.

G. m. vocis אהיה & נקב

§. 8. Sed Sapientia & Intelligentia, quæ in Mundo Reſtitutionis, ſunt

Sapientiæ & Intelligentiæ communicatio in Mundo Tikkun.

facie ad faciem converſæ, non verò ad poſteriora averſæ, ſicut Foramen hoc indicat in Mundo Inanitatis. Nam ipſarum copula fit per os, nimirum quatenus efficiũt Perſonas Patris & Matris: Et hoc occultum eſt valdè. Sed à præcordiis ſuis & deorſum ſunt Iſraël ſenex & Thebuna ſeu Intelligentia ſpecialis, quorum copula infra eſt circa fundamentum. Unde myſterium foraminis inibi locum non habet; In mundo enim Reſtitutionis iſtæ tali gaudent Amicitia, ut non ſeparentur in æternum; ſemperque habent obverſas facies, non verò foramine & poſteriorum utuntur myſterio.

Velamenti diſtinctio in omnibus Mundis.

Mater occupans בִּרְכֵי Regni Aziluthici.

Aulæum, Expanſum, Velum פרסה quid.

§. 9. Sed ſpecies illius Lucis, quæ affulget velamento Sephirothico, de quo ſupra, etiam in mundo Reſtitutionis eſt, inter Mundum Aziluth & inter cæteros mundos Briah, Jezirah, Aſiah; nec non inter omnia Horti Eden Palatia, pro habitatoribus Paradiſi, ſingulis juxta gradum ſuum. Atque ſic inter omnes mundos diſtinctio eſt Velamenti, Aulæi vel Cortinæ, ne quis aſcendere poſſit, qui dignus non ſit ulteriùs aſcendere.

§. 10. Sicut enim ipſa ſubſtantia Benedicti circumdat omnia Entia, ita ut ipſe ſit locus mundi juxta myſterium Veſtimenti, per quod evacuavit locum pro mundis: ita linea egreditur è mundo Aziluth & circumdat mundum Briah. Et hoc eſt myſterium illud: Mater poſſidet thronum; nempe per articulos priores τῶν בִּרְכֵי Regni in Aziluth, quæ ibi efficiunt פרסה ſeu ſeparationem aliquam, quæ vocatur Aulæum, Velum & Expanſum in libro Sohar.

Influentia per articulos ſuperiores, medios & inferiores τῶν בִּרְכֵי Regni Aziluthici in mundos cæteros.

§. 11. Atque ſic Sanctus ille, qui benedictus ſit! qui eſt Pulchritudo in Briah, occupat beneficio Veli Separatorii Jeziram.

§. 12. Et ſicuti Adam primus circumdat ſphæram Splendoris, iſta linea exit de Jezirah & circumdat Mundum Aſiah, nempe Malchuth Jezirathica occupat Rotam, quæ eſt Aſiah.

§. 13. Senſus autem eſt iſte: Mater derivat influentiam ſuam in articulos ſuperiores τῶν בִּרְכֵי Regni Aziluthici, & exinde influentia per Velamentum allidit ad Briam. Et Seir derivat influentiam ſuam in articulos medios τῶν בִּרְכֵי Regni Aziluthici per viam Velamenti, quod in Palatio Amoris, quę eſt Tiphereth Briathica: Et hinc influentia abit ad Jeziram. Tandem Malchuth derivat influentiam maximæ partis ſtaturæ ſuæ in articulos inferiores τῶν בִּרְכֵי quæ in ipſa, & inde in Aſiam beneficio Veli ſeparatorii & lineæ ſuprà dictæ. Et omnia iſta vela ſunt in Mundo Reſtitutionis à Mundo Aziluth ad Mundos reliquos ברכין.

Cohæſio Mundi Aziluth intima cum S. B.

§. 14. Sed in Mundo Aziluth Mundi Reſtitutionis Ipſe & vita ejus unum ſunt, id eſt, Ipſe, nimirum Mundus Aziluth & vita ejus, nempe filum Ænſophicum, q. b. ſ. quod eſt in Adam Kadmon de Capite ejus uſque ad pedes ejus, per Arich & ſocios ejus inſertum Perſonis Aziluthicis adhęrens

rens iisdem firmiter multumque deſideratum, donec omnia ſint unum virtute cohæſionis maximæ. Et huc pertinet etiam illud: Ipſe & ſubſtantia ejus unum ſunt i. e. Mundus Aziluth & ipſa Subſtantia Benedicti unum ſunt in P rſonis Aziluthicis; Quod ita ſe non habet abhinc & deorſum, nempe in בי״ע de quibus dicitur: *Et abinde dividitur.* Nam Æn Soph non inhæret ipſis niſi ſub myſterio ambientis. Illi etiam constructi ſunt per articulos נה״י Regni Aziluthici. Quin & hæc ipſa Malchuth non eſt in copula perpetua ſub myſterio רעים ſociorum proximorum, ſed ſub myſterio דודים amicorum, qui per intervalla ad ſe invicem accedunt ſicut hora precum.

Myſterium רעים & דודים.

Cap. XXIII.

§. 1. Ecce Principium Emanativum quod benedictum ſit, produxit 10. puncta, quæ conſtabant ex ipſa ſubſtantia & Vaſis, & quodlibet punctum conſtabat è denario.

Decem punctorum à principio Emanativo productorum deſcriptio.

§. 2. Et tria puncta prima quoniam tenuia admodum erant propter affinitatem ſuam cum Principio Emanativo, non cadebant & conſtituebantur tali gradu, ut in illis non fieret confractio, quod abſit! ne fragmenta illorum conſtituerentur in Coronam Regni & Sapientiam atq; Intelligentiam pro cogitatione partis deſtructricis & deſolatricis atq; truncaretur, quod abſit! arbor cum omnibus ſurculis ſuis. Atque ideò ipſis competebat gradus diſtantiæ localis, & feneſtræ & foraminis. Nihilominus tamen tria hæc prima tam ſubtilia erant, ut parum abeſſet, quin Vas ipſorum iterum fieret ſicut Subſtantia eorum: Atque ideò in ſtructura trium Capitum Mundi Reſtitutionis circa tria prima non fit mentio Vaſis, niſi ſub myſterio ipſius Subſtantiæ.

Trium primorum punctorum ſituatio.

Trium horum punctorum analogia cum ipſa Subſtantia Benedicti.

§. 3. Et hæc tria prima erant intra ſe invicem, ita ut quodlibet contineret ſocium ſuum. Et quælibet eorum per ſe habebat internum & ambiens, ita ut quod prævalere poterat, intraret intra Vas ſuum, & quod prævalere non poterat, ex illo rediret ſuperiùs circa Caput ejus & recideret circumcirca ſub myſterio ambientis.

Eorum intima unio.

Eorum lux interna & ambiens.

§. 4. Et ſi quod abſit! intentio intendentis non fuiſſet, ut ſingula haberent lucem ambientem per ſe; tum etiam quod abſit! facta eſſet confractio in tribus primis: Ideò ſingula prodibant per ſe.

Eorum egreſſus cauſa.

§. 5. Erat tamen etiam inter Sapientiam & Intelligentiam analogia quædam coordinationis, ut nempe reſiderent ſimul altera ad latus alterius, quod non invenimus de ſeptem punctis cæteris, quoniam non erant ſub myſterio Perſonæ, ſed tantum ſubter ſe invicem, juxta myſterium illud Gen. 36, 33. &c. *Et regnabat ſub eo, & moriebatur.* Nota hîc vocem

Puncta hæc prima coordinata inter Sapientiam & Intelligentiam, adeoq; diſtincta à

תח תין *pro èo*, quæ hîc exponitur, *ſub eo.* Erantque etiam ſicut annuli catenæ, unum infrà aliud connexa & conjuncta hoc modo, ut locus non eſſet, quo ſingulis fieret lux ambiens ſeorſim; unde neceſſum erat, ut ipſis fieret ambiens per omnia 6. latera ſimul, non vero ſingulis ſeorſim: Non enim ambiebant ſe invicem ſicut tria prima; ideò Influentiam ſimul oportebat deſcendere; ut faceret ambiens per omnia 6. latera ſimul: Et lux de Intelligentia uno loco intrabat in vaſa eorum, & ſimul exibat ad ſocium ſequentem. Quod ita non eſt in Mundo Reſtitutionis: In Perſona enim ſunt multa Foramina ad accipiendum & ad derivandum.

[Margin: cæteris ſeptem. Unum ambiens trium horum punctorum.]

§. 6. Quin etiam ſeparata erat quælibet Sephira à ſocia ſua, ita ut inter ipſas nulla eſſet unio ad analogiam aliqualis illius coordinationis, quæ inter Sapientiam & Intelligentiam; ſed omnes erant ſubter ſe invicem.

[Margin: In Mundo Tohu ſeptem reliquæ Sephiroth nullam inter ſe habent communionem.]

§. 7. Nec erat inter ipſas Amor, ſed tantum duæ notiones Timoris cuilibet erant: E. g. in Sapientia metus erat, ne fieret aſcenſus in numerationem Coronæ, quia omnis Lux deſiderat aduniri ſcaturigini ſuæ aſcendendo ſicut notum: Et ſic metus quoque alter aderat à deſcenſu in Intelligentiam. Et hoc modo in omnibus nulla erat unio. Et quamvis aliqua eſſet unio inter Sapientiam & Intelligentiam, non tamen erat in perfectione, ſed obverſio tergoris; atque ideò frangebantur. Et hoc ipſum eſt quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Mundus creatus eſt per judicium; qui eſt Timor ſuprà dictus. Et mundus ille non poterat ſubſiſtere, quoniam 7. Reges evertebantur; donec cum illo ſociaretur attributum Miſericordiæ, unde Reſtitutio. Tunc enim per illos derivabatur Amor & unio, & ſex partes uniebantur in perſonam unam. Attributum Miſericordiæ autem eſt amor ſuprà dictus: nam vox אהבה amor, bis ſumpta per Gematr. efficit יהוה & אהבה ſimpliciter ſumtum per Gemat. eſt אחד unum.

[Margin: Fractio Vaſorum à Timore cujuslibet Numerationis. In Mundo Tikkun locum habet Miſericordia & Amor.]

§. 8. Unde colligimus, quod Intelligentia produxerit 7. Reges inferiores, non ſingulos ſeorſim, ſed omnes ſimul. Et hoc eſt myſterium illud in textu: *Exod.* 28, 10. *Sex de nominibus eorum ſuper lapide uno. Sex* denotat ſex partes: *de nominibus eorum*; quoniam ſinguli Nomen habent per ſe usque ad Regnum, quod ſeptimo loco eſt, & vocatur lapis, juxta illud Pſ. 118, 22. *Lapis quem ſpreverunt ædificantes, factus eſt in caput anguli*; ubi intelligitur Regnum domus David. Imò hoc & propterea dicitur lapis, quoniam ex illo ædificantur palatia mundorum בריא ſicut dicam Deo juvante, de Mundo Briah. Hinc patet, quòd 7. Reges qui mortui ſunt, non ſicut tria prima prodierint ſeorſim, unde etiam non potuerunt accipere lucem.

[Margin: Septem Regum inferiorū productio ſimultanea. Malchuth vocatur lapis angularis.]

§. 9. Et tunc primùm everſa eſt benignitas, quoniam ſimul acceperat influentiam lucis ſociorum ſuorum, ut fieret lux ambiens pro 5. ſociis ejus

[Margin: Feneſtra una æqualis erga]

ejus ſimul, non vero pro ſingulis ſeorſim. Feneſtra enim quæ de Intelligentia vergebat ad 6. partes, æqualis erat erga omnes adeoque usque ad fundamentum tantum idque duplici reſpectu: Primò quia feneſtra illa continebat omnem influentiam quæ ſimul affluere debebat omnibus 6. partibus; Atque hinc oriebatur confractio ſingulis de 6. partibus: Secundò, quòd Feneſtra hæc æqualis erat erga omnes, & non gradibus diſtincta ſicut in tribus primis, ubi feneſtra Sapientiæ major erat quam illa, quæ de Sapientia procedebat ad Intelligentiam: Feneſtra enim ſex partium unam habebat menſuram pro Numerationibus omnibus; atque hæc ipſa eſt Feneſtra una. Feneſtra enim quæ procedebat ad Benignitatem, ita ſe habebat, ſicut quæ ad Rigorem, & ſic ad Pulchritudinem &c. Omnibus enim feneſtris illarum menſura & quantitas erat una, nec una quantitate minor & alia major erat. Atque hæc de feneſtra una æquali erga omnes, quod nota. omnes 6. Sephiroth, pertingens uſque ad Fundamentum.

§. 10. Hoc quoque nocebat ipſis admodum, quòd non poſſent prævalere tantæ luci: Singulæ enim debebant habere ambientem, quæ prodiret è ſummitate vaſis circa Caput ejus; quod non poterat fieri, unde frangebantur, quoniam omnes erant ſicut annuli in catena conjuncti & compacti ſubter ſe invicem, unde locus non erat ambienti. Atque ſic ſufficienter præfati ſumus, antequam deveniamus ad commentationem de fractione ſeptem Vaſorum. Fractio Vaſorum unde Catena 7. Numerationum.

Cap. XXIV.

§. 1. Suprà diximus, quòd lux primò deſcenderit in Vas Coronæ & impleverit atque cumulaverit illud, quantum nempe ſuſtinere poterat, quo impleto & cumulato effundebatur in Sapientiam, & ſic Sapientia in Intelligentiam: Nam tantus erat exceſſus magnitudinis in Vaſe Coronæ, ut quod ibi ſuperabundabat, ſufficeret ad implendum & cumulandum Vas Sapientiæ; atque ita Vas Sapientiæ in tantum erat majus Vaſe Intelligentiæ, ut cumulus ejus ſufficeret ad implendum & cumulandum Vas Intelligentiæ intrinſecus & extrinſecus: Et magnitudo Vaſis intelligentiæ in tantum ſuperabat omnia reliqua vaſa quæ infra eam, quoniam antea ſteterant intra illam; ut quod in illo exundabat, ſufficeret ad implenda omnia 7. Vaſa reliqua, ita ut implerentur ab exceſſu cumulatæ Lucis unum poſt aliud. Trium vaſorum ſuperiorum quoad lucem communio ſubalterna.

§. 2. Et huc alluſit pugillatio Sacerdotis, quæ eſt Influentia Benignitatis; non enim licebat, nec ſuprà nec infrà, niſi tantum tribus digitis uti, ut indigitarentur 3. Numerationes ſuprà dictæ. Pugillatio Sacerdotis myſterium trinæ Influentiæ Lucis in tres ſuperiores Sephiroth.

§. 3. Cùm autem Influentia deſcenderet ab Intelligentia ad ſeptem, intra hæc

Æqualitas feneſtræ pro inferiorib pertigit usque ad Fundamentum.

hæc una intercedebat Feneſtra æqualis pro omnibus, ſed tantum usque ad Fundamentum: Nam ab illo prodibat radius quidam alius, ut eſſet ambiens, & anima Regni: Et hoc per modum Feneſtræ anguſtioris quam Feneſtra prima erat, omnibus 6. partibus dicata; ſicuti alibi dicam uberius.

Fundamenti radiatio ad Malchuth.

Fractionis vaſorum inferiorum cauſa.

§. 4. Et Influentia, quæ de Intell gentia deſcendebat, ſimul derivabatur & vice una, illamque ſuſcipiebat B. nignitas, ut quæ illi eſſet proxima, eamque pro ſe retinebat; ſed propter nimietatem Lucis illius Influentiæ non poterat ſupportare illam, unde Vas ejus frang batur.

§. 5. Et tunc omnis Lux influens deſcendebat ad Rigorem, qui & ipſe omnem illam influentiam ſimul accedentem retinere volebat; ſed & ipſe frangebatur: Et ſic Pulchritudo, Victoria, Gloria.

Fundamenti præcaventis fracturam fractura.

§. 6. Cùm autem Fundamentum hoc videret, nolebat recipere Influentiam illam vice una; ſic enim intenderat intendens, ne frangeretur Regnum quod abſit! ne ſcil. dæmonibus malignis fierent corpora; nam ex illo corpus venit & Nepheſch. Atque huc pertinet myſticum illud, quòd creati ſint dæmones veſpera Sabbathi, quod eſt Fundamentum; & quidem inter Soles ejus, quæ eſt medietas portionis ultimæ Fundamenti; Nam & ipſum tandem frangebatur.

Tempus creationis dæmonum.

§. 7. Hoc ergo Fundamentum non accipiebat niſi portionem unam, ut illam daret Regno ſub lege depoſiti, ſicut ſcriptum eſt Gen. 41, 36. *Et ſit cibus in depoſitum pro terra*, quod dicebat Joſeph, qui eſt myſterium Fundamenti; per quæ intelligitur Influentia hæc exiguæ portionis. Et hoc omne ex metu faciebat, ne fortè frangeretur Vas ejus. Quæ omnia tamen non profuerunt ipſi, quoniam hæc erat Influentia illa, quam haurire, quaque frui deſiderabant inferiora & ſuperiora, ut nempe cibarentur de Splendore atque Luce ejus. Et non ſufficiebat, quòd dederat iſtam, donec reciperet omne influens reliquum, & ſtatim frangebatur, quoniam portio illa, quam Fundamentum acceperat pro ſe ipſo, multò erat major, quam portio, quam acceperat, ut illam præberet Regno: Et quoniam portio illa, quam pro ſe acceperat, ut ambiens ſibi eſſet lux, & interna major erat prima portione, facultas non erat Fundamento ſufferenti eam. Et quamvis non vellet omnem accipere Lucem, nihilominus portio quam elegerat pro ſe, ita in ipſo augebatur, ut vires ejus excederet: Atque ideò frangebatur & deſtruebatur, ſicut reliqua.

Cauſa ejus fracturæ.

Fractura Fundamenti facta fuit quoad partem dimidiam.

§. 8. Prius autem frangebatur prima medietas Vaſis ejus quam ultima, nempe cùm in hac adhuc eſſet portio depoſiti pro Regno: Nam cùm adhuc intra illud eſſet portio parva, nempe in medietate inferiore, dùm portio magna abſorbebat eam, ut non poſſet prævalere; unde deſtruebatur portio iſta dimidii Vaſis, niſi deinceps, ita ut momentum aliquod vitæ longius ipſi eſſet quam prioribus, cùm nempe haberet portionem Regni tantum: Unde vocatur *Vita mundorum*, quoniam longior ipſi vita erat quam ſociis in Mundo Inani-

Fundamentum Vita Mundorum.

Inanitatis: Et quia etiam in Mundo Reſtitutionis, qui eſt Mundus habitabilis, idem ipſi competit, hinc vocatur *Mundorum Vita*, nempe mundorum horum duorum.

§. 9. Regnum quoque cùm accepiſſet portionem parvam à Fundamento, quamvis portio illa non adeò magna eſſet, non tamen prævaluit illi, ſed vas ejus compreſſum eſt tanquam vas ferreum igni impoſitum, in quo figura Vaſis diſperit. Et hæc eſt ratio illa atque modus deſtructionis in Malchuth, de qua loquitur R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax in Libro Myſterii. Et ratio eſt hæc. Fracto fundamento in Malchuth deſcendebat tota influentia; quoniam autem cùm hîc deſcenſus fieret, illius vas jam compreſſum erat, hinc fractio nulla in illo fiebat, ſed illud deſtruebatur, fiebatq; quaſi informis mola uterina. Et huc pertinet, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quòd Vas ligneum non ſuſcipiat immunditiem. Unde de Regno non facti ſunt cortices. Cùm enim in illo nulla facta eſſet fractio, hinc eo modo de illo non facti ſunt cortices, ſicut de fragmentis Vaſorum priorum: Nam ſi in illo facta fuiſſet fractio, tum cortices exinde quam duriſſimi facti eſſent, ita ut fermè mundus non potuiſſet ſubſiſtere ob corticum multitudinem, quoniam Vas ejus multò erat craſſius, quam priorum: Et iſti cortices deinde apparuiſſent hominibus, ablata nempe larva à facie eorum, ut potuiſſent aſpicere homines adeòque nocere ipſis. Unde illud Gen. 19, 17. *Ne reſpice poſt te*, ne ſcil. Angelus corruptor aſpiciat faciem tuam. Et hanc ob cauſam decrevit Sanctus ille Benedictus, ne frangerentur niſi Vaſa tenuiora, ne cortices adeò fierent craſſi. Ex illa enim fractura Vaſorum prodierunt judicia, & cùm magis craſſeſcerent atque deſcenderent, ex illis facti ſunt cortices, ſicut alibi dicam.

Malchuth libera à fractione, & quæ cauſa.

Ex Regno nulli cortices, adeoque craſſities eorum præpedita.

Cap. XXV.

§. 1. Suprà diximus, quòd ſtatio 7. Vaſorum in 7. Numerationibus fractis talis fuerit juxta intentionem intendentis, ut ſubter ſe invicem ſtarent, & non ſub myſterio bilancis, quò frangi poſſent & in mundo fieret bonum atque malum. Item quòd nullum fuerit ſpatium inter illas, ut ipſis fieri potuiſſet Lux ambiens ab illa luce, cui prævalere non poterant; unde etiam confractæ ſunt, ortusque eſt ſtatus Mundi Inanitatis.

Cauſa fracturæ Vaſorum. Origo mali ex confractione Vaſorum.

§. 2. Dicit autem Scriptura Gen. 36, 33. &c. *Et regnavit ſub eo, & mortuus eſt.* Id eſt: Ex eo, quòd Rex unus ſub alio eſſet, exorta eſt mors eorum, atque confractio, & nota voculam, *ſub eo*.

§. 3. Et ſi dicis: Quare Benignitas accepit omnem Influentiam illam, cùm tamen ſciret, quòd illam non poſſet ſufferre: Et ſic etiam Severitas, quamvis videret, quid accidiſſet Benignitati: Et ſic etiam de cæteris. Sciendum

Cur Cheſed, Geburah &c. plus acceperint de influentia, quam ſufferre poterant?

dum tibi eſt, quòd Benignitas cogitaverit, ſe, cùm Benignitas eſſet & vas haberet tenue, ſuſtinere poſſe omnem illam Influentiam; præſertim cùm videret, quòd Intelligentia uno gradu ſe ſuperior, in qua tamen aliquid judicii eſſet, (judicia enim ab illa excitantur, unde illi quoque tribuitur Nomen הויה cum punctos אלהים) nihilominus prævaleret omni illi Influentiæ, quamvis etiam principio Emanativo eſſet propior: Ob has igitur cauſas putabat fore, ut ipſa quoque ſupportare poſſet influentiam ſicut Intelligentia: Unde poſtmodum fracta eſt.

§. 4. Severitas etiam, quoniam Vas ſuum aliquantò turbidius erat, eò quòd judicium in ea eſſet, imò ipſa quoque remotior erat quam Benignitas, fore putabat, ut ſufferre poſſet. Sed frangebatur.

§. 5. Sic & Pulchritudo, quoniam in ipſa erat Judicium & Miſeratio, imò ipſa quoque remotior eſſet, idem putabat: Sed fruſtrà. Sic victoria ob longinquitatem ſuam & quòd Benignitatem contineret, idem volvebat animo, ſed fruſtrà. Gloria autem idem cogitabat quod Severitas.

§. 6. Et quamvis rationes earum ut ita cogitarent, non eſſent ſufficientes, quoniam trium priorum ſpatium amplum valde erat, eò quòd jam gravidæ eſſent reliquis Numerationibus, quod ita non erat in 7. poſteriorib. Quin etiam cauſa differentiæ inter utrasque fuit Lux ambiens, quemadmodum ſuprà diximus: Nihilominus tamen appetitus eorum usque adeò magnus fuit ad ſuſcipiendam hancce influentiam.

Explicatio. §. 7. Hoc eſt illud deſiderium, quo ſupera & infera frui deſiderant luce illa, ſicut anima quæ relinquit corpus & perſequitur Lucem Schechinæ ſub articulo mortis, juxta illud Cant. 1, 4. משכני אחריך נרוצה *Trahe me poſt te, curremus*; quarum Vocum literæ initiales efficiunt אמן quod per Gematriam eſt יאהדונהי quibus denotatur unio Copulæ inter Seir Anpin & uxorem ejus.

§. 8. Hinc quælibet Sephirah pro ſe ipſa accipiebat rationem illam, quæ in dicto textu Gen. 36, 33. &c. *Et regnavit ſub eo.* Quælibet enim omnino volebat regnare ex argumento vocis, *ſub eo*; erant enim ſubter ſe invicem: Cui accedebat diſtantia à Principio Emanativo, unde à Luce magis diſtabant, putantes, ex cauſa diſtantiæ fore ſibi durationem, ut poſſent permanere. Et diſtantia illa quidem proderat ad tempus, ut conſtitui poſſent ætates Mundi Inanitatis: Quælibet enim harum 6. Numerationum regnabat per 150. generationes Benignitatum, & 150. generationes Severitatum, ut paulò pòſt dicam. Nihilominus tamen nulla ſubſiſtebat, ſed moriebatur vi ipſius argumenti de voce, *ſub ipſo*, deſumpti: Quamvis enim dicerent: Lux eſt remota, fortè propter iſtam diſtantiam poterimus illam ſuſtinere: Sed nulla poterat illuminationem illam perferre, unde moriebantur.

§. 9. Sed Fundamentum putabat, quoniam portionem dederat Regno & In-

& Influentia ampliùs non tam magna erat, adde quòd vas ejus craſſius eſſet & remotius, quam cæterarum, ſe ſubſtiturum; ſed hoc ipſi non proderat niſi tempore exiguo, ut ſuprà diximus.

§. 10. Malchuth autem haud quicquam accipiebat, niſi quod ipſi dederat Fundamentum, quæ erat portio ejus. Si autem objicis; cùm hæc eſſet portio ejus, quare comprimebatur? Reſpondetur: Quòd eodem momento cùm Fundamentum ipſi daret portionem ejus, ſtatim etiam acceperit influentiam reliquam, unde deſtruebatur ita ut eodem momento, quo in illam ſubintraret portio ſua, medietas prima illius intraret contecta, & medietas ultima ipſi aperta accederet; & hæc portio aperta extendebatur, ut illam illuminaret intrinſecus & extrinſecus: unde comprimebatur, non autē frangebatur. Cùm autem frangeretur Fundamentum, deſcendebat ſupra ipſam tota influentia vice una, unde ſic incaleſcebat, ut funderetur & comprimeretur, fieretque ſicut mola uterina. Idque ideò, quia Vas ejus turbidius erat, unde deſtruebatur. Et hæc eſt deſtructio illa, de qua dicitur in Libro Modeſtiæ.

Quare Vas Malchuth fuit compreſſum?

Vas Malchuth extinctum, non vero fractum.

§. 11. Sed non frangebatur, quoniam duo competunt Regno præ cæteris: unum quod acciperet à vaſe fracto id quod reliquis 6. punctis non accidebat, quippe quæ omnia influentiam ſuam accipiebant ab Intelligentia: Et deinde quod non haberet niſi portionē unam tantum de radio ſub myſterio Regni diviſi: Nam ſic etiam dividebatur Regnum domus Davidis: Et non accipiebat totum radium ſicut reliqua. Notum autem eſt, quòd magnitudo radii ab Intelligentia protenſi in puncta cætera cauſaretur fractionem illorum.

§. 12. Cum autem Malchuth non acciperet à vicino ſibi Fundamento niſi quantum ſibi ſufficeret, quare non permanebat cum portione ſua? Cæteræ enim plus acceperant quam ipſis debebatur & ſimul impletæ erant omnibus iis, quæ & inferioribus neceſſaria eſſent: id quod non accidebat Regno, quippe quod una vice non accipiebat totum radium: Quare ergo non perſiſtebat cum portione ſua, præſertim cùm ipſi competeret, ut regnaret? Sed ita ſe res habet, ſicut ſuprà diximus. Cùm enim Fundamentum Regno dare vellet radium penes ſe depoſitum, non dabat illum per modum canalis, prout debebat, ſed jam cùm fractum eſſet Fundamentum, & deinceps portio ejus ſurſum elevata eſſet in viſcera Intelligentiæ, ecce tum quicquid ſuperat reliquiarum è deciduis ejus & ipſum accedebat, ut portionem Regni velociſſimè deorſum propelleret, unde Lux violenter detegebatur, & extrinſecus ſuper ipſum augebatur, nec ipſi adveniebat per modum canalis vel tubuli, ſed lux detecta deſcendebat, unde extinguebatur & deſtruebatur pariter, ut deinceps ipſi vires non eſſent aliquid faciendi vel progenerandi generationes, ſicut prius fecerat, cùm primam tantum haberet portionem.

Cur Malchuth non permanſerit cum portione ſua.

Cauſa extinctionis Vaſis Malchuth.

Malchuth deſinit generare, & unde

§. 13. Tum enim generaverat 26. generationes. Sed non frangebatur ſicut cæteræ: Ratio eſt, quia de eo non dicitur in Lege Gen. 36, 39. Et mortuus

tuus eſt, ſed ſcriptum eſt: *Et regnavit Hadar*, quod eſt myſterium alterius loci; Lev. 23, 40. *Fructum ligni Hadar ſive decoris*, quod eſt אתרוג malum Citrium, ſymbolum Regni. Non autem dicitur: Et mortuus eſt. Sed in Libro Chronicorum dicitur 1. Paral. 1, 50. *Et mortuus eſt Hadad*, quod eſt myſterium deſtructionis illius de qua in Libro Myſterii. Porrò quoque ibi ſcribitur Hadad per Daleth, quod habet ſignificationem clamoris celeuſmatis & de eo dicitur in Propheta Jeremia ſuper quo pax, Jerem. 25, 30. *Rugiet celeuſma velut calcantium*. Et ideò dicitur in Scriptura Pſ. 34, 19. *Propinquus eſt Dominus contritis* לב *corde*, quæ ſunt 32. ſemitæ Elohim, quæ delapſæ ſunt: *Et attritos* רוח *ſpiritu &c.* iſte eſt Seir, qui vocatur ſpiritus, & quia attriti ſunt deorſum, ſunt lumina interna: *Servabit*, ut elevet eos, vel fragmenta ejus cum guttis, ita ſervabit eos. Reſurgent enim fragmenta ſub myſterio Reſtitutionis mortuorũ. *Mala multa juſti*, quamvis habuerit aliquantulum plus vitæ, nihilominus fractus eſt. *Et ex omnib. eripiet eum Dominus*; reſtitutus enim quoque eſt. *Cuſtodit omnia oſſa ejus*, nempe τȣ̃ Seir in Mundo Inanitatis, ne decidant luces internæ in locum lapſus fragmentorum vaſorum quod abſit! in Mundum Aſiah, ut oporteat quod abſit! omnia redire ad nihilum & inane, עצמתיו *Oſſa ejus:* alludit ad myſterium עצמות Ipſeitatis & Vaſorum, quæ ſunt Luces internæ 6. Numerationum, quorum Vaſa fracta ſunt, ſed *Unum ex eis non confractum eſt*, ſed tantum deſtructum eſt, ut non amplius haberet formam vaſis.

Myſterium Hadar & Hadad.

Myſterium עצמות in Malchuth.

§. 14. Deinceps autem in Mundo Reſtitutionis hinc facta eſt Perſona integra, quoniam non accepit lucem totam, ſed illam tantum portionem, quam acceperat Fundamentum pro depoſito ejus.

Malchuth Perſona integra in Mundo Tikkun.

Cap. XXVI.

§. 1. Nunc ſcias, quòd Influentia hæc quæ deſcendit in 10. Numerationes Mundi Inanitatis ſit myſterium multiplicationis literarum, quæ prodierunt deſuper de Mundo Veſtimenti: Et quia Lux Infiniti eiſdem adhærebat, quæ fine caret, hinc & literæ quæ veniunt de luce veſtis ejus, infinitæ ſunt: Et literæ radicales multiplicabantur, & plenè exarabantur à plenitudinibus ſuis primis usque in infinitum.

Influentia omnis profecta ex multiplicatione literarum in Mundo Veſtimenti.

§. 2. Et illæ literæ dilatabantur intra ſpatium Sphæricum vaſis Numerationum, ubi includitur Lux interna, donec cogerentur redire in ſeipſas atque comprimi, usque dum multiplicatio Lucis & Influentiæ literarum diſpergeretur, & ſingulæ à ſe invicem ſepararentur, & fragmenta eorum deorſum laberentur.

Dilatatio literarum in Sphæra vaſis Numerationum.

§. 3. Et ex illis facta ſunt judicia & ſcoriæ, quæ non poterant mundari & mitigari per imprægnationẽ in Matre: Et factæ ſunt aquæ turbidæ, ſi ita dicere licet, & projectæ ſunt deorſum, & invenerunt corpus Serpentis idoneum, quod acciperet ea. Et ex iis facta ſunt nomina impuritatis & præſtigiarum Adãmi Belial.

Ex fragmentis vaſorum orta ſunt omnia mala.

§. 4.

§. 4. Sed Lux interna ſurſum abiit in viſcera Intelligentiæ, quæ cùm illam non poſſet retinere, tradidit illam Sapientiæ, quæ nec ipſa illas luces ſuſtinere poterat, adeoque findebatur ad analogiam tritici easque deorſum mittebat, ut iterum redirent ad Intelligentiam: Quæ etiam diffindebatur ad analogiam hordei. Ergo ſecunda vice delabebantur ut facerent veſtigium 7. Numerationum in Mundis, ſicut ipſa quoque fragmenta: Sed non deſcendebant intra Aſiam, ne fortè adhærerent, quod abſit! fragmentis Vaſorum ſuorum.

Myſterium diffiſſionis hordei & tritici.

Luces internæ prohibitæ ſunt deſcendere in Mundum Aſiah.

§. 5. Innuebat ergo Æn Soph τῷ Arich, qui pedibus ſuis pertingebat uſque ad finem Tehiru ſplendoris, qui erat locus, ubi fragmenta vaſorum; ut conduplicaret pedes ſuos & elevaret luces internas de Jezirah ſurſum in Aziluth poſt ſtructuram Patris & Matris, ſicut infrà dicam.

Luces internæ elevatæ de Mundo Jezirah in Mundum Aziluth.

§. 6 Et quamvis nullam adhuc fecerimus mentionem de Arich vel Patre & Matre, ita ut hæc nondum videantur fuiſſe conſtructa: nihilominus ſcribendum mihi eſt, ſicut res eſt, ne aberret Contemplator &c.

Cap. XXVII.

§. 1. Suprà jam diximus de literis, quas accepit aër primus & Adam Kadmon. & Tehiru ſive Splendor. Relictæ ergò ſunt de illa influentia in Tehiru $\frac{m}{45}$ myriades literarum, juxta myſterium Nominis מ״ה in Mundo Veſtimenti, quod demiſit influentiam hanc.

In Tehiru 45 m. myriades literarum relictæ.

§. 2. Et ex iſtis $\frac{m}{45}$ myriadibus literarum intrabant intra Coronam $\frac{m}{18}$ myriades literarum, & $\frac{m}{27}$ myriades, quæ ſuperant de illis $\frac{m}{45}$ myriadibus ſuprà dictis, contegebant Coronam ſub myſterio Lucis ambientis.

18. m. myriades literarum conſtituunt lucem internam Vaſorum: & 27. m. ambientem.

§. 3. De $\frac{m}{18}$ myriadibus autem, quæ ſubintrarant intra Coronam, Corona Sapientię dabat $\frac{m}{12}$ myriades literarum; quę ita dividebantur, ut $\frac{m}{4}$ myriades intrarent in Sapientiam ipſam, & $\frac{m}{8}$ reliquę ſuperintegerent ipſam tanquam Lux ambiens.

§. 4. De illis $\frac{m}{4}$ myriadibus, quæ in ipſam ingreſſæ erant, illa retinebat mille myriades pro ſe ipſa & $\frac{m}{3}$ myriades dabat Intelligentiæ.

Partitio ulterior myriadum in Chochmam & Binam.

§. 5. Quæ & ipſa unum de his, nempe mille myriades retinebat pro ſe ipſa & cæteræ $\frac{m}{2}$ myriades fiebant ipſi Lux ambiens, ita ut intra Intelligentiam eſſent mille myriades literarum de Influentia, quæ deſcenderat poſt confectionem vaſorum è medietate literarum Nominis Tetragrammati ס״ג quæ ſunt literæ י״ה denotantes anterioritatem, & de Nomine ב״ן quod denotat poſterioritatem.

§. 6. Et ex illis mille myriadibus literarum Intelligentia dabat τῷ Seir 140. myriades literarum; quarum 60. debebant eſſe Lux interna in omnibus 7. Numerationibus; & 80. de illis debebant eſſe Lux ambiens. Omnes autem reliquas de mille illis myriadibus Intelligentia ſecum retinebat, quæ ſunt 860. myriades reliquæ, juxta numerum אלהים decies ſumtum, qui per Gematriam eſt תלתל cincinni, juxta illud Cant. 5, 11. *Capilli ejus criſpi ſunt* תלתלים.

Intelligentia concedit τῷ Seir 140 myriades literarum.

Gem. in אלהים decies ſumtis & in תלתל

Binah concedit τῷ Chesed 140 myriades literarum.

§. 7. Illæ 140. autem, quas Intelligentia dabat Benignitati, omnes ſimul adveniebant, quoniam Benignitas omnes volebat accipere intra ſe ceu Lucem internam; non enim erat locus pro ambientibus, ſicut explicuimus ſuprà: Et propterea illas non poterat ſupportare, unde frangebatur.

60. myriades literarum diſtributæ ab Intelligentia in 7. reliquas.

§. 8. Illæ porrò 60. quæ debebant eſſe Lux interna, ſic erant diſtribuendæ inter 7. Numerationes reliquas ultimas, ut quælibet accepiſſet novem, excepto Regno, cui poſt reſtitutionem non competiiſſent niſi ſex, ut infrà dicam. Sexies autem novem ſunt 54. quæ eſt portio ſex Numerationum, quibus ſi accedunt 6. quæ ſunt portio Regni ſub myſterio 6. graduum throni, tum oritur numerus pro omnibus 60. myriades

Sex Numerationum inferiorum potentia aſſumendi adhuc unam myriadem.

§. 9. Porrò ſciendum eſt, quodvis è vaſis ſuprà dictis capax fuiſſe adhuc alius myriadis ultra portionem ſuam, ſi habuiſſet ambientem: Quælibet enim conſtabat è decade; unde patet, quòd myrias una cum illis novem myriadibus ſuprà dictis, quæ deputatæ erant pro portione ſex Numerationum ſuprà dictarum, efficiant 10. myriades pro qualibet illarum ſex Numerationum.

§. 10. Et proinde Benignitas reſpectu 10. myriadum, quæ ipſi debebantur, cùm frangeretur, vocabatur Vas integrum, quæ eſt Lux interna aliquando reſtituenda per Patrem & Matrem: & vocatur integrum pro uſu Lucis ſuæ internæ, quæ debebat eſſe 10. myriades, cùm tamen primùm ipſi non eſſent niſi novem: Et cum myriade decima perficiebatur, ut poſtmodum reſtitueretur. Et hæc eſt ratio, quare iſtæ 10. Myriades relinquerentur in aëre in loco, ubi primùm erat Benignitas, & non deſcenderent, ſed relinquerentur pendentes in aëre: ita ut cùm intrarent in Severitatem, eſſent 130. myriades. Unde Severitas ipſas ſuſcipiebat, putans ſe illas poſſe ſuſtinere, quoniam 10. myriades relictæ erant in loco Benignitatis extra ſeſe.

10. myriades relictæ pendentes in aere, & cur.

§. 11. Sic quoque in loco Severitatis 10. Myriades aliæ relinquebantur pendentes in aëre, & cæteras proinde ſuſcipiebat Pulchritudo: & ſic porrò uſque ad Fundamentum. Fundamentum autem putabat: Jam deficiunt 50. ita ut de 140. tantum ſuperſint 90. de quibus 10. ad Regnum veniunt; Ergo 80. myriades reliquas ego mecum retinere potero. Sed nihilominùs frangebatur cum reliquis. Et propterea in litera צ quæ aſſignata eſt Fundamento, plenitudo conſtat literis די ad denotandum 90. myriades literarum, quæ intrarunt in Fundamentum, denotante hæc litera fundamentali, & 4. myriades, quas Regno dabat ultra portionem ipſi debitam poſt reſtitutionem, quoniam minuebatur & decreſcebat punctum ejus, & Sanctus ille Benedictus dicebat ad ipſam: Abi & diminue te: & tunc facta eſt myſteriũ Leah & Rachel. Porrò ibi denotantur 10. myriades, quas Regno dabat: Hæc ſunt די plenitudo literæ Zade. Et propterea Fundamentum vocatur חי quæ ſunt 9. myriades debitæ ipſi, & 9. myriades debitæ Regno, quas dedit illi. Unde numerus חי vivus in ſecula.

Myſterium literæ Zade.

Myſterium Leah & Rahel.

חי Myſterium Fundamenti.

Cap.

Cap. XXIIX.

§. 1. Nunc ſciendum quoque eſt, quòd Influentia interna, nempe 10. illæ myriades pro qualibet Numeratione, quæ in aëre relinquebantur, ſtatim poſt factam confractionem ſurſum aſcenderit cum literis fundamentalibus ipſius Vaſis omniq; luce, quæ debebat ambire, ſed non ambiebat propter defectum ſpatii inter Numerationes iſtas, ut dictum ſuprà. Iſta lux quæ debebat fieri ambiens, deſcenderat deorſum, donec per illam peracta eſſet compreſſio Regni, ut fieret ſicut mola. Tunc exibant ex illo omnes literæ Influentiæ internæ, ſurſumq; aſcendentes in viſcera Matris intrabant cum literis fundamentalibus Vaſis ſuprà dictis. Ita ut cùm aſcenderent literę Lucis ambientis, & ingrederentur in viſcera Matris, ipſa Mater jam eſſet diffiſſa à Luce interna, quæ in illam intraverat. Aſcenſus Influentiæ internæ cum literis fundamentalibus poſt factam confractionem. Compreſſio Regni unde. Binah diffiſſa & unde.

§. 2. Et ſcito, quòd diſperſio Regni non totalis diſperſio fuerit: Nam adauctum eſt iterum pedetentim propter 4. myriades, quæ illuc intraverant ultra portionem ipſi debitam, quaſque Fundamentum ipſi dederat. Et propterea ipſum non erat idoneum, ut acciperet intra ſe influentiam reliquam; quæ ab extrà ipſi adveniebat, unde deſtruebatur, ut amitteret formam Vaſis. Et quoniam deſtruebatur, & ex ipſo prodibant 10. myriades Influentiæ, hinc & literæ fundamentales Vaſis ejus cum iis aſcendebant intra viſcera Matris. Deſtructio Regni unde, & unde literarum ipſius Fundamentalium aſcenſus.

§. 3. Et mox cùm finderetur Mater, ex illa delabebantur decidua, quæ ſunt literæ Lucis influentiæ internæ. Et deinde in viſcera Matris etiam aſcendebat Lux ambiens, ſicut diximus. Decidua Matris unde.

§. 4. Et ſi dicis: Quomodo intravit in viſcera Matris Lux ambiens, cùm eſſet Lux interna nona? Nempe quoniam priùs fuerat ipſius Lux interna, hinc iterum intrabat in locum originis ſuæ. Cauſa regreſſus Lucis ambientis in Viſcera Matris.

§. 5. Sed objicies: Si Mater erat diffiſſa & ex illa delapſa erant decidua, quomodo potuit recipere iſtam Lucem ambientem? Reſpondetur per ſimile mundanum de tritico & hordeo, quorum ſpicę diffiſſę ſunt ſecundùm longitudinem. Triticum ergo correſpondeat Patri & hordeum Matri. Hinc ſcies, quòd fiſſuræ Patris nunquam iterum coaluerint, ſicut apparet in tritico, ubi fiſſuræ introrſum penetrant intra triticum; Ratio eſt, quòd fiſſura hæc fuerit quaſi Feneſtra, ex qua prodit Lux pro omnibus Mundis, & omnes mundi opus habēt Luce iſta. Et propterea in templo Feneſtræ proſpectus erant anguſtæ, ſicut fiſſura tritici ab intra, & latę ad extrà. Sed Mater etiam quidem findebatur, & ex illa prodibant decidua; ſed iterum coaluerat, & tantum veſtigium fiſſuræ in illa relictum erat, ſicut in hordeo eſt veſtigium fiſſuræ, ſed non penetrat ad interiora. Idcircò poterat recipere intra ſe lucem hanc ambientē. Myſterium tritici & hordei, uſurpatū pro enodatione cauſæ, cur Lux ambiens recipi potuerit à diffiſſa Matre.

§. 6. Et ſcito, quòd Lux interna omniū 7. Numerationum poſteriorū, quę erāt 70. myriades literarū, fractis vaſis ſuis ſurſum aſcēderit eò uſq; donec in- 70. myriades literarum

traret

aſcenſus in viſcera Matris poſt confractionem Vaſorum, abhinc in Coronam, & dehinc in Patrem.

Decidua Lucis.

intraret in viſcera Matris: Et Mater cùm illas videret aſcendere, dilatabat ipſis locum intra ſe, ut poſſent aſcendere uſque ad Coronam. Corona autem illas nolebat recipere, eò quòd jam compactæ eſſent: deſcendentes ergò iterum intrabant in Patrem, & ille eas retenturus erat intra ſe; ſed non poterat, & findebatur. Et 70. illæ myriades literarum, quæ erant Influentia interna, exibant ex eo. Et è feneſtra hujus fiſſuræ, Luces quotidiè prodeunt, & jugiter illuminant omnes mundos. Omnes enim Mundi illis opus habent. Et luces iſtæ vocantur decidua, quoniam ſimiles ſunt deciduis illis, quæ quotidie ſenſim de arbore decidunt.

Fiſſio Matris.

70. myriades literarum, diſtributæ in 49. & 21.

210 anni exilii Ægyptiaci.

§. 7. Cùm autem exirent è Patre, intrabant in Matrem, quæ cùm videret ipſas deſcendere, eas intra ſe retinere volebat; ſed non poterat, & pariter ipſa quoque findebatur, & prodibant ab ipſa 49. myriades literarum de illis, quæ ſunt de ſeptem Numerationibus fractis, & ſunt ſepties ſeptem, id eſt, 49. In Intelligentia autem remanebant ter ſeptem, quæ ſunt 21. myriades literarum, quæ miſſæ erant ſurſum ad reſtitutionem Coronæ Sapientiæ, Intelligentiæ, quod eſt myſterium conſtitutionis trium Capitum: Et eſt numerus אהיה. Arich autem, qui continet 3. capita, vocatur אהיה quoniam Ipſe eſt Intelligentia Coronæ. Et decies אהיה erant, quibus fiebat reſtitutio per exilium Ægyptiacum: Quæ per Gemetriam ſunt ררך 210: Et hæc ſunt etiam ter 70. Nam quilibet ſeptenarius conſtabat è decade, unde 70: Sub myſterio trium Capitum autem ſunt ter 70. nempe 210 anni exilii Ægyptiaci, quod in Capite erat, ut notum.

Cap. XXIX.

De 21 myriadibus literarum tres Perſonæ factæ.

§. 1. 21. Myriadibus literarum relictarum innuebatur, ut abirent in Coronam, quò efficerent perſonas trium Capitum, quæ ſunt Corona Coronæ, Sapientia Coronæ & Intelligentia Coronæ. Et illæ literæ aſcendebant in Coronam per Sapientiam: Unde patet, tres Perſonas Coronæ factas eſſe de illis 21. myriadibus ſuprà dictis.

Myſterium trium Capitum.

Bilanx.

Ros intra cranium τȢ Arich.

§ 2. In Corona autem priùs erant ceu Lux ejus interna $\overset{m}{18}$ myriades; cùm autem conficerent tria Capita ſupra dicta, illæ 21. myriades jungebantur cum $\overset{m}{18}$ myriadibus, ita ut cùm 21. myriades uſque ad ſummitatem Coronæ, quæ Sphæræ habebat formam, 21. cum 18. jungerentur & cum literis Vaſis Coronæ ipſius: Et literæ illæ de forma ſphęrica immutabantur in formam perſonæ, cujus ſymbolum eſt bilanx, quæ erat Mas & Fœmina, ſicut dicitur in Libro Myſterii. Sapientia hinc, Intelligentia illinc, & Corona ſupra eas: Sic Benignitas hinc, Severitas illinc, Pulchritudo infra eas, & ſic נהי; Atque ſic conſtituebatur Bilanx, in illa enim una Lanx hinc, altera illinc, & lingula in medio, unde demonſtratur, quòd 21. myriades cum $\overset{m}{18}$ myriadibus junctæ fuerint,

ſuerint, quorum numerus efficit לט 39. hic eſt טל ros trium Capitum: Ros nempe cryſtallinus reconditus intra cranium τῦ Arich continentis tria Capita.

§. 3. Scito etiam, quòd in יו myriadibus ſint literæ Alephin ſicut in Seir, in quo Nomen יהו eſt cum plenitudine Alephin hoc modo: יוד הא ואו quæ efficiunt טל 39. Et propter hanc ſimilitudinẽ Corona vocatur Seir reſpectu Tchiru: Et Tchiru vocatur Intelligentia; Adam Kadmon vocatur Sapientia, & Avir Kadmon Corona: ita ut Corona ſit loco Seir. *Corona eſt Seir.*

§. 4. Quamvis iſtis & alia ſit analogia multò elevatior, ſicut invenitur in Soar Sect. Trumah, unde colligitur, quòd Avir Kadmon cum omnibus, quæ in eo ſunt, habeat notionem Regni reſpectu Gliphu ſive ſculptionis, quod eſt myſterium Æn Soph circumdati, & vocatur Gliphu & veſtimentum ceu Seir. Nec licentia nobis eſt ſupra hæc loqui. *Avir Kadmon ſub notione Regni. Gliphu τῦ Seir.*

§. 5. Et in Seir Coronæ exaratum eſt nomen כוזו quæ efficiunt טל 39. *Gem. כוזו & טל*

§. 6. Imò hoc & in mundo Reſtitutionis ſculptum eſt in tribus capitibus; Sed Fundamentum ejus eſt in Tiphereth capitis ejus, quod ignoratur; hæc enim eſt diſpoſitio tertia de 7. diſpoſitionibus cranii Capitis τῦ Æn, quę ſunt גמטקרעשח. Cranium, Ros, Membrana, Frons, Capillus, Oculus, Naſus. Et טל Ros iſte, de quo diximus, deſcendit ſuper caput Patris, & ſuper Caput Seir, ſicut ſcriptum eſt Cant. 5, 2. *Aperi mihi ſoror mea, amica mea, columba mea, perfecta mea, quia caput meum plenum eſt* טל *rore.* Et iſte eſt ros, quo Sanctus ille Benedictus reſuſcitaturus eſt mortuos, ſicut ſcriptum eſt Jeſ. 26, 19. *Quia ros luminum ros tuus.* *טל locum etiam habet in Mundo Tikkun; & fundamentum ejus.*

§. 7. Duo autem rores ſunt, Ros Macroproſopi, & Ros τῦ Seir, de quibus alibi. *Ros duplex.*

Cap. XXX.

In quo exponitur Myſterium 974. Generationum.

§. 1. Jamque magnum tibi revelabo Secretum de myſteriis ſummis, quæ in Lege. Quoties in Idra ſancta magna atque parva mentio fit mille Mundorum, & ſimilium numerorum, tum notandum, quod in quolibet Mundo tali per ſe radicatæ ſint 60. myriades animarum, quibus deſcendendum eſt in Mundum Briah, in quo locus eſt animarum, ex quo Adam primus peccavit. *Mille mundi, quorũ quisque comprehendit 60. myriades animarum.*

§. 2. Quodlibet autem nomen diſtribuitur in numerum 1000. mundorum; Quicquid enim deorſum vergit, in partes dividitur juxta myſterium numeri ſui: Et ex illo prodeunt mille generationes: Et in qualibet generatione ſunt 60. myriades animarum: Et quoniam prodeunt de unitate nominis unius, ideò ſociatæ ſunt in numero millenario. *Deſcenſus animarum in Mundum Briah.*

§. 3. Omnes autem prodeunt ex Arich Mundisque ipſo ſuperioribus. Et *Mille mundorum origo*

Generationes juſtorum & impiorum.

hoc ipſum eſt quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Sanctus qui benedictus ſit! conſtruxit mundos & deſtruxit eos. Hoc eſt myſterium generationum juſtorum, quæ reconditæ ſunt in viſceribus Matris; & impiorum, qui deſtructi ſunt, & delapſi in profunda devaſtationis & corticum.

Mundus animarum de parte Chaſadim, & de parte Geburoth.

§. 4. Et ſciendum, quòd Mundi illi, qui deſtructi ſunt, ſunt vaſa, quæ ſunt confracta. Quàm primùm enim regnaret Benignitas, ſtatim in ea creabatur Mundus quidam conſiſtens è bis ſexaginta myriadibus animarum; nempe ut 60. myriades animarum eſſent de parte Benignitatum, quæ in illa; & 60. myriades aliæ ex parte Severitatum, quæ in illa.

Numerationum Generationes.

§. 5. Revera autem quælibet Numeratio 150. generationes habebat, excepto Regno, quod non conſtituebat tot generationes, ſicut dicam. Quælibet autem Generatio conſtat 60. myriadibus animarum. Unde patet, quod ex parte Benignitatum fuerint mille generationes, ſicut dicam: Et ex parte Severitatum tantum 974. generationes. Quæ omnia perſpicuè explicabo.

Animarum Jezirathicarum conditio.

§. 6. Sed animæ illæ non erant tam craſſæ ſicut noſtræ, ipſiſque creata erant corpora pellucida, quæ non tam materialia erant, ut noſtra.

Impiorum generationes.

§. 7. Et de illis, qui erant ex parte Severitatum, prævidebat Sanctus ille qui benedictus ſit! quod futuri eſſent perfectè impii, ſuperantes generationem diluvii, & generationem diviſionis, & Sodomæ. Quòd ſi addantur 26. illæ generationes à creatione Mundi uſque ad promulgationem Legis, tunc cum illis 974. completur millenarius generationum, ſicut alibi dicam. Hæ ſunt 974. generationes, de quibus Scriptura Job. 22, 16. *Quæ ſucciſæ ſunt, & non erat tempus. Fluvius diffuſus eſt in fundamento eorum.* Nam ex igne, qui eſt grave Judicium, prodierunt; & ignis gravis devorabit eos. Et plantavit eos Sanctus ille, qui benedictus ſit! per omnes generationes; nempe mittit illos in Mundum hunc per omnes generationes, ut reſtituantur. Et hi ſunt illi, qui obfirmata facie ſunt in generationibus. Et iſti abeunt in revolutionem brutorum, & pudore carent, juxta myſterium inanimatorum; vegetabilium, viventium & loquentium, de quibus alibi.

Mundi Severitatum omnes impii.

§. 8. Et iſti Mundi Severitatum tantum 974. generationes erant, quas cōdere animo volvebat; ſed non creabantur ſimul, quoniam omnes erant mali admodùm. Sed mitigatiores & meliores inter eos erant 26. generationes intercedentes inter Adamum & Moſen Magiſtrum noſtrum bonæ memoriæ; omnes autem mali erant coram DEO admodum ſupra generationem diluvii, & diſperſionis & Sodomæ.

§. 9. Et illi ſunt Myſticū illud Gen. 36, 31. *Et iſti ſunt Reges, qui regnarunt.*

Origo 974. generationum.

§. 10. Et jam monſtrabo tibi, quomodo fuerint 974. generationes & non plures. Scito ergo quòd in mundum Inanitatis, qui eſt Mundus Punctorū, intravit Lux ex הי Nominis עב, ſicut dictum eſt: Hæc enim eſt Influentia illa, quæ impellebat Vaſa confracta. Nam literæ reliquæ jam miniſtrabant & perage-

peragebant miniſterium ſuum. Et quoniam literæ iſtę erant Benignitates magnæ reſpectu Benignitatum illarũ, hinc Severitates admodùm duræ apparebant ob obſignem gradum Benignitatum. Et quamvis hoc in loco, nempe in Mundo Veſtimenti, Severitates planè non appareant; nihilominus cùm deſcenderunt, Severitatum nomen habent, & reſpectu Benignitatum Severitates apparent duræ admodum. Et hęc omnia dicuntur de luce interna & ambiente; multò magis Vas ipſum, quod factum eſt ſub myſterio Lucis redeuntis, ſicut ſuprà diximus, Severitas Severitatum erit. Et propter multitudinem Influentiæ Benignitatum & Severitatum Mundi ſuprà dicti non poterant permanere & ſubſiſtere; Nimirum 7. Numerationes, quæ frangebantur.

Origo 150. generationum.

§. 11. Et quoniam omnes Mundi de 10. Numerationibus ſuprà dictis conſtabant è decade, & quælibet portio è 10. illis coaluerat cum יה 15. quippe è quibus illis adveniebat Lux vel vita, & emolumentum; hinc ſi ſingulas portiones decadis per 15. multiplicas habes 150. Hinc proveniunt 150. Numerationes; & quælibet Numeratio conſtat è 60. myriadibus animarum de parte Severitatum. Et quoniam ſicut tibi jam dixi, omnis Numeratio quadrata eſt, quoniam ſunt è virtute Nominis Tetragrammati; & virtus Nominis Tetragramati ſunt יה ſuprà dicta; hinc ſi 15. multiplicas pro 4. prodeunt 60. quæ ſunt 60. myriades animarum, quæ vocantur דור Generatio una. Unde patet, quòd in unaquavis de Numerationibus fractis ſint 150. generationes ex parte Severitatum. Unde in omnibus 7. Numerationibus ſuprà dictis meritò debebant eſſe 150. generationes: Sed quoniam Fundamentum eſſentiæ Regni tantùm provenit de litera Jod, quæ eſt Sapientia (ſicut dicit Scriptura Proverb. 3, 19. *Dominus per Sapientiam fundavit terram:* Nam Sapientia eſt Jod, & Terra eſt Regnum) hinc in illo deficit He de literis יה conſtans è decade, quæ ſunt 50.; unde ipſi non remanebant niſi centum generationes: Et juxta hunc numerum debebant eſſe 1000. generationes impiorum ex parte Severitatum: Sed quoniam Regnum, poſtquam fundamentũ ipſi dederat portionem debitam de Influentia, ſubſiſtere poterat & permanere juxta numerum 26. generationum, quem refert numerus Nominis Tetragrammati (& revera illa portio, quam Fundamẽtum ei dedit, omnis eſt hoc ipſum Tetragrãmaton) hinc illę 26. generationes nõ cõputabantur cum numero reliquarũ 974. generationũ impiorum; iſtę enim mitigatiores erant, & optimę ex illis de parte Benignitatum in Severitatibus; & Nomen Tetragrammaton mitigaverat eas in numerum 26. generationum tantùm juxta numerum ſuum, & procreabantur in Mundo Reſtitutionis ab Adamo primo uſque ad Moſen Magiſtrum noſtrum, ſuper quo pax! generatione generationem ſubſequente, ita ut ne una quidem deficeret: id quod in 974. generationibus non contingebat, quippe qui erant perfectè impii: Quòd ſi enim Sanctus ille qui benedictus ſit! in Mundo Reſtitutionis procreaſſet generationẽ inte-

Origo 60. myriadum animarum.

60. myriades iſtæ ſunt generatio una.

Cur 150. generationes non ſint in omnibus Numerationibus fractis.

Cur 26. generationes deſint de complendo millenario.

gram,

Mille mundorum procreatio cur fuerit ſucceſſiva.

grum, ſubſequentibus ſeſe ita invicem generationibus, tum ſanè Mundi deſtructi fuiſſent, quod abſit! ideoque procreati ſunt ſeorſim ſinguli in qualibet generatione unus, & iterum unus tantum. Et hi ſunt illi, qui obfirmata facie ſunt in generatione hac vel illa. Et ſi mitigatiores inter illas, quales fuerunt generatio diluvii & diſperſionis, & Sodomæ uſque adeò fuêre impiæ, quantò magis de 974. illis generationibus dicendum erit.

Cur deſtructæ fuerint 974. generationes, ſalvis manentibus illis 26.

§. 12. Et propterea in viſceribus Matris reconditæ ſunt 26. generationes cum mille generationibus purorum, è quibus facti ſunt Angeli Reſtitutionis, ſicut alibi dicam: Unde non deſtructæ ſunt de generationibus dictis, niſi 974. tantum; quoniam 26. generationes puræ erant, eò quòd eſſent de ſubſiſtentia & permanentia Regni de portione illa influentiæ, quæ ipſi data erat à Fundamento.

Locus 974. generationum.

§. 13. Illæ verò 974. generationes ſuprà dictæ tales erant, quæ ipſi non proderant. Unde patet, quòd è Regno exierint generationes vaſtationis, quæ delapſæ ſunt in profunda corticum, è quibus Sanctus ille, qui benedictus ſit, quotidie elevat, de inanimatis, vegetabilibus, animantibus & loquentibus, ſicut alibi dicam.

Locus diverſus 26. generationum, ut & 1000. purorum.

§. 14. Sed generationes ſtabilitatis & permanentiæ reconditæ ſunt cum illis mille generationibus purorum, & non delapſæ ſunt deorſum, cum cæteris, quoniam mitigatæ erant à Nomine Tetragrammato ſuprà dicto, erantq; Benignitates Severitatum ſuprà dictarum, propterea non ingrediebantur ſocietatem illarum, quamvis creatæ erant ſimul.

Cur 26. generationes ſint, nec plures nec pauciores.

§. 15. Sed & alia datur ratio, quare ſint 26. generationes, nec plures, vel pauciores: Scito enim, quòd Fundamentum ſit Joſeph, de quo dicitur Gen. 41, 36. *Et cibus erat in depoſitum pro terra,* quæ eſt Regnũ: Et hæc eſt portio illa, quam ipſi dabat ceu depoſitum: Et portio illa erat ſub myſterio He ſuperni in Tetragrammato, quam acceperat ab ipſa Intelligentia per proſpectum de Feneſtra, ne Regnum frangeretur: Hinc Influentia illa erat ſub myſterio Quinarii, unde Fundamentum ipſi dabat quintam de centenario, quæ ſunt 20. Et quoniam, cùm Fundamentum Regno hanc daret portionem, hoc perfectum erat, ut non frangeretur amplius, hinc Vav parvum (quod eſt Fundamentum, ſicut in Sohar multis in locis dicitur) deſignabatur in Regno: hinc hoc veſtigium literæ Vav ſtabiliebat 6. generationes, unde portio illa de ſtabilitate ipſa erat 26. generationes: Quoniam nondum fracta erant Fundamentum & Regnum, unde vocantur generationes ſtabilitatis & permanentiæ. Poſtquam autem deſtructa eſſent, etiam generationes vaſtationis habebant. Sed ſic 6. tantum generationes competunt Fundamento, eò quòd illud eſt ſexta inter Numerationes fractas.

Quare 974. generationes

§. 16. Hic a. nõ eſt locus quærendi; Quare nõ etiã generationes ſtabiles reliquas conſtituerit? Quoniã has 6. generationes cõſtituit illo momento, cùm plus

plus haberet vitæ quam priores, pro neceſſitate vitæ Regni, cui plus erat vitæ quam Fundamento: Stabilitas autem 20. generationum hinc erat, quòd ipſum planè non frangebatur. Tota enim ſubſtantia Fundamenti vitam non habebat niſi propter Regnum, ne ſcil. corpora eſſent dæmonibus, & quæ iis ſunt ſimiles, animabus impiorum niſi per converſionem: Ideoque Sohar illas vocat animas nudas, quoniam corpora non habent de conclavi ſancto. Guph, quòd eſt è myſterio Regni: Et quoniam Adam primus ſuper quo pax, per peccatum ſuum perdidit veſtimenta Horti Eden ſuperni, hinc dicitur Gen. 3, 7. *Et cognoſcebant, quòd nudi eſſent.* Sed redeamus ad rem præſentem.

non fuerunt ſtabiles conſtitutæ.

§. 17. Et typus illius, quòd diximus Fundamentum Regno dediſſe quintam de centum, ibi latet, cùm Scriptura dicit Gen. 47, 24. *Et dabitis quintam Parrhoni.* Nam Parho eſt Regnum, quod vocatur פריעה disruptio, detectio Coronæ. Et quod dedit ipſi quintam de centum, digitum intendit ad He Fundamenti, quod accepit influentiam ab He ſuperno: Intelligentia enim dederat quintam pro Regno, ſicut dictum. Hinc generationes ſtabiles erant 26. & non plures.

Explicatio loci de portione quinta Regno data.

§ 18. Et ſicut ſunt mille generationes ex parte Severitatum, ita produxit Sanctus ille qui benedictus ſit è regione illarum 1000. generationes purorum, de quibus factæ ſunt 10. turmæ Angelorum in Mundo Reſtitutionis, quæ ſunt ex parte Benignitatum in illis Numerationibus contentarum. Et in Capita eorum ſunt videntes faciem Regis, quorum ſignum eſt ארגמן.

1000. generationes ex parte Severitatum oppoſitæ aliis 1000. purorum.

Cap. XXXI.

§. 1. Omnes illæ 974. generationes, quas in Mundo Reſtitutionis mente conceperat procreare, non condebantur per modum generationis integræ una vice, ſed ſeorſim & pauci per ſingulas generationes, ne prævaleret malitia, eò quòd omnes eſſent mali & peccantes admodùm contra Dominum plusquam generatio diluvii & generatio diſperſionis: *Et omnes ſucciſi ſunt ſine tempore: Fluvius diffuſus eſt in fundamento eorum* Job. 22, 16. Nam de igne judiciorum prodierunt, & ignis fluminis ignei devorabit eos: Ita ergo omnes iſtæ generationes, quæ ſucciſæ ſunt ſine tempore, deciderunt in profunda corticis in locum mortis, ubi vita nulla penitus. Sed Sanctus ille qui benedictus ſit, per miſerationes ſuas magnas elevat de illis quotidie occultè, & plantat eos per omnes generationes, ut reſtituantur & conſlentur atque defecentur. Quoniam ſunt animæ pretioſæ & magnæ admodùm: Sed quia malum usque adeò prævaluit ſuper ipſis, ut, quæ in illis erat Sanctitas, vires non haberet extollendi caput, hinc Sanctus ille qui benedictus ſit eos elevat de gradu in gradum. Primò revolvit ipſos per inanimata, & ex inanimatis aſcendunt in vegetabilia, & de vegetabili in vivens loquela carens, &

974. generationes animarum non una vice procreatæ.

Elevatio animarum iſtarum.

poſtmodum in vivens loquela præditum inter gentes vel ſervos, & deinceps inter Iſraelitas.

Saltus elevationis ex uno gradu in tertium vel quartum. Signa animarum iſtarum.

§. 2. Et interdum digna eſt Nepheſch quædam, ut ſaltum faciat per duos vel tres gradus ſimul. Et R. Jizchak Germanus bonæ memoriæ lumen illud ſanctum ſignum tradidit diſcipulis ſuis, ut cognoſcere poſſint animas iſtas, dixitque, quòd ſi viderent homines obfirmata facie & quibus non ſit pudor, certò ſcire poſſent atque perſpicuè, tales priore vice fuiſſe in Revolutione jumenti aut beſtiæ aut avis immundæ; ſicut enim talibus nulla eſt reverentia, ita & iſti ea carent, & ambulant juxta primam ſuam conſuetudinem.

Pœnæ ejusmodi animarum.

§. 3. Aliquando etiam accidit, ut retrovolvantur Nephaſchoth talium hominum, qui jam digni facti ſunt, ut Nepheſch, Ruach & Neſchamam habeant, ſed iterum violarunt Nepheſch ſuam per peccata ſua multa & maligna, rebellantes contra Patrem ſuum cœleſtem, quod DEUS à nobis avertat; donec Nephaſchoth eorum ita perdantur, & exſcindantur de faſciculo viventium, ut jam non ampliùs digni ſint numerari ne quidem cum caterva improborũ, qui puniuntur in Gehenna, & pipiunt in pœnitentia, & elevantur per juſtos Iſraëlitas: Sed illi perfectè extruduntur & mittuntur in accidentia peſſima, duriora pœnis Gehennalibus: donec veniat tempus viſitationis illius, cujus Nomen benedictum ſit, qui eos paulatim extollit, ut reſtituantur & conſlentur. Primùm ergo revolvit eos per inanimatum, deinde per vegetabile, poſtea in vivum loquela carens, & deinceps per vivum loquela præditum, omnia cum juſtitia & rectitudine, juxta ſententiam domus Judicii magnæ ſupernæ; Quemlibet juxta judicium ſuum ſuamque pœnam.

Revolutio earum per juſtitiam diſtributivam.

Delapſæ ſcintillæ ſunt animæ.

§. 4. Et nunc magnam tibi trado regulam de hoc myſterio, quòd ſcintillæ Influentiæ magnæ Vaſorum fractorum delapſæ in 4. elementa, ignem, aërem, aquam, terram ſpiritualia, & exinde in inanimatum, vegetabile, vivum, loquens, omnino ſint animæ iſtæ. Et propterea dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Non datur herbula deorſum, cui non ſit influentia in cœlo, qui irradiet ipſam, dicatque ei: Creſce. Et hæ ſunt ſcintillæ iſtæ. Et propterea ne conſeras agrum tuum heterogeneis, ne miſceas ſcintillas cum talibus quæ non ſunt de ſpecie earum, unde non acciperent reſtitutionem: Et in ſpecie ſi ſibi occurrerent ſcintillæ, quæ non opus habent niſi pauca ampliùs mundatione cum aliis, quæ nullam adhuc acceperunt reſtitutionem; de his enim dicitur Pſal. 119, 155. *Remota ab impiis eſt ſalus.* Et nihilominus ſalus eſt ipſis in tempus remotum: ſicut dicitur Jeſ. 57, 19. *Longinquo & propinquo dixit Dominus, & ſanavi eum, ut non expellat à ſe expulſum*, 2. Sam. 14, 14.

Influentia dirigitur in omnes animas.

Omnes Iſraelitæ reſtituuntur.

§. 5. Et circa hoc myſterium dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Omnibus Iſraelitis portio eſt in mundo venturo, ſicut dicitur Jeſ. 60, 21.

60, 21. *Et populus tuus omnes ſancti ſunt:* ita ut iſte reſtituat ſe ipſum poſt multos annos, & ille poſt tempus exiguum: Sed finis eorum eſt, ut numerentur cum caterva juſtorum.

§. 6. Quare autem tanto labore opus eſt in illis, quoniam tam mali ſunt ac Sodoma. & diſperſio & generatio diluvii, qui reſtituti ſunt tempore exilii Ægyptiaci? Reſponſio petitur ex textu Jeſ. 60, 21. *In æternum* id eſt, quomodocunque res eveniat, *hereditabunt terram* Viventium poſt mundationem iniquitatum ſuarum. Quare autem ita? Quoniam ſunt *virgultum plantationum mearum*, quod eſt æternum, & ipſi ſunt veſtigium Lucis Subſtantiæ ejus: Quicunque autem ſpirat aliquid de Subſtantia ſua expirat: id quod oſtendit textus Gen. 2, 7. *Et ſufflavit in faciem ejus ſpiraculum vitæ.* Sed adhuc alia ſequitur ratio Jeſ. 60, 21. *Opus manuum mearum ad glorificandum me.* Omne opus carnis & ſanguinis vaſa ſunt, quæ deficiunt, nec ſubſiſtere poſſunt; ſed Sanctus ille qui benedictus ſit, & opus manuum ejus vitam habet & permanentiam in perpetuum & ſecula ſeculorum.

Cap. XXXII.

§. 1. Sicut hinc 1000 generationes ſunt ex parte Severitatum; ita Sanctus ille qui benedictus ſit, produxit ex adverſo 1000. generationes purorum, de quibus factæ ſunt 10. turmæ Angelorum in mundo Reſtitutionis. Et iſti ſunt de parte Benignitatum, quæ in illis Numerationibus. Et inter præcipuos eorum, ſunt 7. videntes faciem Regis, qui ſunt ארגמן & Schmuiel Metatron & Jehuel, qui primi ſedent in Regno intra velum interdiſtinguens inter Jeziram & Briam. Nam pedes Briæ ſunt Caput Mundi Jezirah. Et de illis dicitur Pſal. 104, 4. *Miniſtros ſuos ignem flammantem*, qui ſunt intra velum. Sed abhinc & deorſum ſequitur *faciens Angelos ſuos ſpiritus.*

Generationes puræ quot. *Ortus duodecim ordinum Angelorum.* *Numerus præcipuorum.*

§. 2. Et ſcito quod omnes animæ puræ, quæ ſunt de Mundo Punctorum, nempe quæ ſunt de Benignitate, comprehendantur in Michaële: Et quæ ſunt de Severitate, comprehendantur in Gabriele: Et quæ ſunt in Pulchritudine in Uriele; & de Victoria in Schmuele; & de Gloria in Jehuele; & de Fundamento in Nuriele; & de Regno in Raphaële.

Purarum generationum ſubjectum comprehenſionis.

§. 3. Porrò ſcias, quòd Scintilla Abraham Patris noſtri fuerit depromta ex Michaële, & ſcintilla Jizchak ex Gabriele, & Jacobi ex Uriele: Et hæc ſunt Capita generationis ordinata ad reſtituendum generationes impiorum illorum, ut ſint puri, & ſunt de ſubſtantia animæ Adami primi ſub myſterio Revolutionis partium ejus, nempe lateris dextri & lateris ſiniſtri, & medietatis ad diſcindendam impu-

Scintillarum Abrah. Iſaac. Jacobi ortus & effectus.

impuritatem, quam acceperat à Samaële, & ſerpente compare ejus. Et propterea Adam primus creatus eſt in coronis ad reſtituendum Davidem filium abortus, de quô ſuprà.

Urielis revolutio prima in Chanochum.

§. 4. Et ſcito, quòd Uriel iſte, antequam veniret in Jacobum, venit in Chanochum, unde Chanoch, cùm veniſſet in mundum hunc materialem, ingreſſus eſt cum corpore & anima in hortum Eden, & comedit de arbore vitæ: Et in media arbore invenit librum Raſielis eumque accepit & perluſtravit; & ex illo alium compoſuit librum, qui vocatur liber Chanochi. Et hoc ipſum eſt quod ſcribitur Gen. 5, 22. 24. *Et ambulavit Chanoch cum Deo:* ubi innuitur, quòd abierit in hortum Eden reverſusque ſit in mundum hunc. Et hæc omnia fecit ex virtute illa, quæ ipſi data erat è ſcintilla Urielis. אוריאל autem continet numerum 248. ad indicandum, quòd venerit in Chanochum in 248. membris. Et cùm ſublatus eſt Chanoch, nempe cùm rediit ad radicem ſuam, & factus eſt Angelus Metatron, qui comprehendit omnes Angelos, tunc hoc ſuperabundans ejus, quod ipſi ſuperadditum eſt invicem mercedis, quòd fuit in mundo hoc, & extitit juſtus, & præſertim ſcintilla quam accepit, eſt myſterium corporis Metatronis: Sed Nepheſch, Ruach, & Neſchamah ejus omnino reſident in Briah cum juſtis in horto Eden. Et dicit Scriptura l. c. *Et non erat; quoniam tulerat eum Deus.* Ubi innuitur, quòd materia ejus non extiterit. Et cum rediret in mundum hunc, tradebat librum ſuum filio ſuo. Et hæc ſcripta ſunt in Sohar novo in textum: *Et ambulavit Chanoch.* Et nota, quòd forma Jacobi fuerit ſicut Chanochi; & Chanochi ſicut Adami primi. Nam Chanoch accipiebat Neſchamam Adami primi, cùm avolaret ab eo Splendor ſupernus, poſtquam peccaſſet: Et Jacob accepit quod in eo reliquum fuit.

Chanochi præmium.

Forma eadem Jacobi, Chanochi & Adami primi.

Ab Adamo primo dependent omnes animæ Iſraelitarum.

§. 5. Et ſcito, quòd Seir ſit Adam primus & Chanoch eſt ab umbilico ejus & deorſum, nempe Pulchritudo quæ in Seir. Nam Adam primus continebat omnes animas Iſraelitarum, juxta id quod dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ſuper textum Job. 38, 4. *Ubi fuiſti cùm ego fundarem terram?* Unus pependit in capillo ejus, &c. Unde ipſe eſt Lux ſpiritualis, quæ combinet omnem Lucem animarum Iſraëlis. Et ſicut Seir eſt 7. Numerationes à Benignitate & deorſum, quarum fundamentum eſt Pulchritudo; ita Adam primus eſt Seir, & Chanoch eſt Pulchritudo: Et ſicut Pulchritudo comprehendit Brachia & Pedes, ſic Chanoch qui eſt Metatron, & ipſe continet omnes 7. Et propterea vocatur Princeps faciei. Hoc tamen nomine etiam ob aliam vocatur rationē, nempe quia ipſe eſt Princeps comprehendens omnes 7. videntes faciem Regis. Et ipſe revera eſt forma Seir: Et ſicut Seir continet 7. numerationes, ita Matatron continet 7. videntes faciem Regis; qui ſunt intra velum, ubi facies Regis eſt ſine omni ceſſatione & velo diſtinguente; & quilibet eorum ſuæ correſpondet Numerationi. Et ſcito; quamvis

Adam primus comparatur cum Seir. Chanoch comparatur cum ת״ת. item cum Seir.

Scri-

Scriptura dicat Dan.12,1. *Michaël princeps magnus, qui ſtat pro filiis populi tui:* quòd tamen Chanoch includat illum.

§. 6. Porrò ſcias, quòd in quolibet de 7. modis, qui conſtant è decade, ſint 10. Nomina; & Metatron comprehendit illa. Et hoc ipſum eſt quod dixerunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ, Metatronem habere 70. Nomina. Et ſcias, quòd Nomen illud, quod continet illa 70. eſt in medio illorum 70. & vocatur רוח פסקנית ſpiritus deciſorius. רוח פסקנית

§. 7. Et de ſingulis horum 70. Nominum prodit una Angelorum caterva, & multi miniſtri ſub iis in Mundo Aſiah. Quæque Angelorum caterva è decade ſeptem modorum.

§. 8. Et jam expoſui, quòd Seir ſit Adam primus. Et Hebel eſt forma τῷ Seir ab intra: hocque ipſum eſt myſterium illud, de quo dicitur in Sohar: *Moſes ab intra &c.* Et ille antea fuit Hebel: & Chanoch fuit Adam primus; *& ille* vocatur Spiritus deciſorius, quæ eſt illa forma ab intra; & viciſſitudo Spiritus deciſorii eſt Noach: Et Abraham, Jizchak & Jacob omnes fuerunt Adam primus, & forma ab intra eſt Iſraël: è contrario Jacob, qui eſt ab extra. Et permutatio Iſraelis eſt Moſcheh, qui tamen adhuc interior eſt. Sed redeamus ad propoſitum noſtrum. Variæ animarum viciſſitudines.

§. 9. Et quoniam Moſcheh fuit Hebel ac Seth, ideo hoc ſic indicat Nomen משה per literas ſuas. Nam τὸ Mem eſt Moſcheh, & τὸ Schin eſt Seth, & He demum eſt Hebel. Quoniam vero in Nomine משה deficit ת״, litera nimirum illa de Nomine Seth, ut & ſyllaba ב״ל Nominis Hebel, idcircò apparuit ipſi Jehova בלבת אש, *in flamma ignis,* Exod. 3, 2. quaſi ipſi dediſſet vel reddidiſſet tres illas literas, ex Seth & Hebel, quæ aliàs deficiebant Nomini ejus. Deinde ſequitur אש quæ vox indigitat Adamum primum & Sethum, qui eſt in ſimilitudine atque imagine ejus: Et hinc textus dicit בלבת אש. Hebelis ac Sethi revolutio in Moſcheh.

§. 10. Sic etiam Jacob fuit forma Chanoch; & ſi computes nomina מיט״טרון מיט״טרון וחנ״ך tunc hæc tria cum univerſitate ſua efficient numerum יעקב ישראל quæ ſunt 723. Chanochi revolutio in Jacob.

§. 11. Et ſi dicis: Annon Scriptura alia dicit Lev.10,2. *Et prodit* אש *ignis à facie Domini?* Revera id non abs re eſt, nam & hîc אש denotat Adam & Seth. Nam Nadab & Abihu erant ſcintilla de Cain: Quod enim bonum erat in Neſchamah Caini, erat in Aharon, & reliquum erat in Jithro; ſicut phraſis Jithro denotat reſiduum, reliquum, quia quod non acceperat Aharon, ipſe accepit. Scintilla autem quæ erat in Nadab & Abihu, in duas dividebatur, & frui volebant ſplendore Schechinæ in Zelo ſuo, quoniam adhuc Caini ſcintillæ in Aharon & Jethro, item in Nadab & Abihu.

Nadab & Abihu combuſti à ſcintillis Adami & Sethi.

Rovolutio animarum Nadab & Abihu in Pinchas.

Harum animarum ex Pinchaſo avolatio.

In Chophni & Pinchas.

Ex his in duos filios Schmuel.

Exhinc in duos corvos Elijahu.

Iſaaci revolutio in Nadab & Abihu per cornua arietis.

יצחק per tranpoſitionem literarum קץ חי.

Aries quid denotet & quid cornua ejus.

Ligatum judicium in ligato Iſaaco.

Judicium temporis futuri quale & ſuper quos.

huc tum in ipſis excitabatur zelus contra Hebel: Atque ideo exibat אש ignis de myſterio Adami & Seth, qui eſt Seir, & comburebat animas eorum per ſcintillas ignis, quæ ſubintrabant nares eorum à duobus luminibus Adam & Seth. Poſtmodum autem per myſterium imprægnationis veniebant in Pinchas; ſed poſtquam veniret negotium Jephthach, & iſte nollet venire ad hunc, ut ſolveret votum ejus, tunc ab ipſo evellebantur; quoniam non venerant cum eo ab initio creationis, cùm ipſe naſceretur, hinc facilè ab ipſo avolabant, ſicut notum eſt in myſterio Ibbur ſive imprægnationis, quam tibi ſufficienter explicabo ſuo loco. Hinc dicitur 1. Paral. 9, 20. *Et Pinchas Dux erat ſuper eos antea &c.* Ubi nota, quod antea fuerit & non tunc. Deinde veniebant in Chophni & Pinchas & occidebantur. Poſtmodum veniebant in duos filios Schmuel; & quoniam peccabant circa carnem, hinc veniebant in duos corvos, qui duo homines fuerant, ſicut dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ; & reſtituebantur per carnem, quam afferebant Elijahu quotidie. Et Nadab & Abihu ſupra dicti ſunt quoque duo cornua arietis Iſaaci; nam ſi bis computas קרן cornu, per Gem. provenit שת qui eſt extremitas corporis, & איל aries, id eſt robur Iſaaci, qui eſt fundamentum in Seir, juxta myſterium קץ חי finis Viventis, quæ ſunt literæ יצחק Jizchak denotantque finem Fundamenti, quod vocatur vivens mundorum. Et ſunt cornua in Hod ſive Gloria Matris; myſterium tabularum libertatis & jubilæi mitigans omnes Hodoth ſive Glorias, atque ideò vocatur שופר buccina, quoniam ipſe eſt שופרא, pulchritudo corporis, & gloria atque decor Iſraelis, ad dominandum ſuper gentes cornibus ferientibus cortices usque ad illorum conſummationem. Simile huic exhibet textus ille 1. Reg. 22, 11. *Fecitque ſibi Zidkija filius Cnaana cornua ferrea, &c. In his cornu-petes Aram usque ad conſumendum eos.* Cùm enim ligaretur Jizchak, ligabantur omnes principes judicii ſuperiùs per manus Abrahami viri Benignitatis: Benignitas ligabat terrorem, Michaël ligabat Gabrielem, quantò magis Samaëlem; imò ipſe Jupiter Planeta ligabat Martem, & enervabatur vis judicii, multò magis perverſitates judicii, quæ antea prævalebant per impuritatem Serpentis, qui concumbebat cum Chava & impuritatem ſuam in illam ejiciebat. Et talis reſtitutio etiam erit tempore futuro; & myſterium in hoc conſiſtit, quòd cornua, quæ ſunt judicia, omnia mitigabuntur per amotionem à Benedicto. Et ferient iſti per cornua ſua & ceſſare facient ex hoc Mundo 4. iſtos Autores damnorum, indigitatos per vocem שבמה Jeſ. 16, 8. qui Autores ſunt שור בור מבעה הבער bos, puteus, depaſcens, incendium: & in vite hac ſunt *botri amari eis, & vinum eorum venenum aſpi-*

aſpidum, Deut. 32, 32. Et dixit Schmuel: Hic depaſcens eſt homo Belial. Et traditur in Barajetha: 24. eſſe Fontes damnorum; (quemadmodum dicitur: Hoc è regione iſtius fecit Deus) qui promanant verſus 24. ornamenta Sponſæ. Et hæc ſunt viginti quatuor triades Nominis ע״ב Fundamenti Patris qui prolongatur & inferiùs tangit Matrem inferiorem: Ipſe enim longior eſt Matre, & tranſit per ipſam totam uſque ad finem Seir; Ipſa verò tantum locatur inter duo brachia. Hinc patet, quæ mitiget 24. combinationes Nominis אד״ני: Et ex illis prodeunt 24. nomina de fine 24. librorum ſcripturæ, quæ bona ſunt pro memoria.

24. Ornamenta Sponſæ.

§. 12. Et ſcito, quòd Radix Neſchamæ Caini revoluta ſit in Jethrone, qui erat fundamentum reſtitutionis ejus, cui opus erat magna reſtitutione: E contrario portio, quæ in Aharone, avolabat ab eo, cùm haberet propoſitum peccandi; quid ergò dicendum erit de ea parte, quam tunc nondum dignus erat accipere, propter impuritatem ſerpentis; in ipſo enim erat קינא nidus impuritatis, & propterea vocatur קן. Hinc fundamentum reſtitutionis ejus erat in Jithrone, & ſpiritus ejus in Korach & Nephech ejus in Mizri Ægyptio; id quod Scriptura his verbis indigitat: Gen. 4. v. 15. *Quoniam ſeptuageſies* יקם *vindicabitur Cain*; ubi vox יקם per Notariacon literis ſuis denotat Jithro, Korach, & Mizri, qui erat Ægyptius ille, quem ipſe Moſes occidebat; Korach autem ſemper agebatur zelo, donec abſorberetur: Jithro autem reſtituebat ſeipſum, & dabat Moſi filiam ſuam, quæ erat Zipora, quæ erat illa gemina, propter quam Cain occidebat Hebelem: Poſterior natura Ziporæ autem erat Æthiopiſſa, quam Moſes nolebat accipere per divortium ab ipſa ſeparatus. Et hæc Æthiopiſſa erat Regina, eratque de parte judiciorum gravium (325. judicia ſunt judicia ſex Numerationum, quarum fracta ſunt vaſa; & addita generalitate fiunt 326. juxta numerum כוש; & ſunt judicia de fœmina, cum generalitate ſua, juxta numerum נערה Puella, & quinquies דינא 65. quod efficit 325.) Regnum autem judicium eſt, & quia radix eorum ſunt quinque literæ finales מנצפך; hinc veniunt numerô quinquies ſumtô. Atque ideò ipſam nolebat, quoniam omnes cortices ipſi adhærebant, eò quòd in ipſa eſſent judicia usque adeò gravia. Indicium autem horum, quod Jethro eſſet fundamentum Neſchamæ Caini; eſt in textu illo Exod. 18. 6. Ubi ſcribitur אני חתנך יתרו *Ego ſocer tuus Jithro*. Quarum vocum literæ initiales producunt אחי id eſt, frater mi. Jam autem notum eſt, quod omnis Neſchamah ſimilis ſit arbori ſeptem ramos Lucis habenti cum ſtipite ſua, quòd eſt fundamentum. Et omnes purificantur mediante trina revolutione, præſertim ſi quis eſt ſub ſcaturigine viventium in orbe terræ.

Caini revolutio in Jithro. Portio Neſchamæ Caini deficiens ab Aharone. קן unde dicatur. Reſtitutio Neſchamæ Caini deficientis ex Aharone in Jithro. Notariacon יקם.

Æthiopiſſæ repudium à Moſe; ejusque cauſa.

Nec abjicitur quod abſit! in ſex terras, vel in revolutionem Inanimati, Vegetabilis, Bruti & Loquentis. Et tres hæ revolutiones ſunt ſub myſterio imprægnationis, lactationis & Cerebrorum, ſicut hoc eſt revera penes Seir Anpin & Fœminam ejus. Et de hoc dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Anima ſimilis eſt Sancto illi Benedicto vi textûs illius Biblici: Pſal. 103, 2. *Benedic anima mea Domino, & ne obliviſcaris omnium* גמולין *educationum ejus*; juxta illud myſticum 1. Sam. 1, 22. *Donec ablactaretur puer*; ſub myſterio גדלות Adoleſcentiæ, quam aſſequitur per imprægnationem, lactationem & cerebra, cùm antea de illo diceretur: Amos 7. v. 2. *Quis eriget Jacobum, quoniam parvus eſt.*

Finis omnium animarum purificatio. Impuritas extrema, ejusq; deſcriptio.

§. 13. Finis autem omnium animarum atque arborum eſt, ut purificentur & ſanctificentur, & de omni particula cujusque tollatur impuritas, quæ tandem omnis collabitur in extremitatem ultimam, quæ purificari nequit, abitque in אבדון perditionem, ubi eſt ſtercus fervens: Ibi enim eſt habitaculum impuritatis infimæ, quæ in omnibus; omnis enim impuritas palatiorum immunditiei, quæ in talibus eſt, huc decidit de impuritate Nepheſch, quæ inter illos. Unde talis, qui punitur in ſtercore fervente, amplius mundari non poteſt, eſtque extremitas ultima de impuritate Cain, qui eſt nidus immunditiei, pollutio ſerpentis.

Cap. XXXIII.

Modus reſtitutionis mundorum.

§. 1. Poſtquam mortui eſſent Reges primi, Sanctus ille qui benedictus ſit! hoc modo reſtituebat mundos: Ipſe enim ſeligebat lumina idonea à rejectitiis, & bonum è malo, bonumque eligebat pro ſe ipſo: Et hoc ipſo reſtituebat univerſalitatem 7. Regum Mundi Aziluth, ut ſuo loco dicam, quod nempe poſtmodum ſelegerit per Arich Patrem & Matrem & deinde reſtituti ſint cæteri Mundi בי״ע.

Mali in mundis בי״ע cohibiti cauſa.

§. 2. Et quamvis in illis bonum eſſet & malum; nempe in Jezirah vicina ſibi invicem, & in Aſiah penitus intra illum; nihilominus malum non prodibat ipſo actu; quoniam Severitates manebant mitigatæ: Et opus erat aliqua parte Severitatum, ne aſcenderent cortices. Quin etiam illæ relinquebantur pro neceſſitate congreſſuum ad generandum. Et iſta neceſſitas exiſtentiæ Severitatis eſt myſterium Lætitiæ & Calefactionis appetitus generantis, adeoque Amor inter Maritum & Uxorem ſuam. Et niſi extitiſſet peccatum, Mundus ita manſiſſet, & generaſſet ſub mitigatione illas animas Mundi Briah, quæ non ita ſelectæ erant, ſicut quæ de Aziluth, & multò minùs Jeziratbicæ vel Aſiathicæ cum Mundis ipſis adeò ſelectæ erant.

§. 3.

§. 3. Et voluntas Sancti illius, qui benedictus ſit, erat reſtituere animas Aſiathicas, quæ vocantur Nepheſch, & Jezirathicas, quæ Ruach, & Briathicas, quæ Neſchamah vocantur, faciendo illis Neſchama leneſchamah de ipſa Aziluth, deque gradu illius ſublimi. Sed hoc non commodè fiet niſi poſt bis mille annos: tunc enim erit Mundus Neſchamæ, ſicut explicui Capitulis præcedentibus. Mundus Neſchamæ quando fiet.

§. 4. Et ille, è quo emanarunt omnia, creabat Adamum primum conſtantem ex omnibus Mundis, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memorię, quòd in illo fuerit aliquid de ſuperioribus & aliquid de inferioribus: Hinc ipſi erat Nepheſch de mundo Aſiah, quod eſt ה Tetragrammati, & Ruach de mundo Jezirah, quod eſt Vav Tetragrammati, & Neſchamah de Briah, quod eſt He alterum, & Neſchamah leneſchamah de Mundo Aziluth quod eſt Jod Tetragrammati. Et illum oportebat eſſe in mundo inferiore in horto Eden inferiore, ut colligaret & conjungeret invicem omnes mundos. Si *enim* fuiſſet in mundo medio, nemo ipſi applicuiſſet mundum, qui ſub eo. Et propterea poſuit eum in hortū Eden inferiorem ad colendum eum pręceptis affirmativis, quæ ſunt Benignitates, & cuſtodiendum eum præceptis negativis, quæ ſunt Severitates. Et hæc omnia pro myſterio cogitationis & intentionis præceptorum. In Adamo primo erant omnes Mundi. Cur Adamum primum oportuit fuiſſe in mundo inferiore.

§. 5. Et quantum ad myſterium hiſtoriæ de comeſtione de arbore vitæ, illa imputata ei fuiſſet tanquam comeſtio ſanctorum & holocauſti, in qua ſunt præcepta affirmativa & negativa, atque per attentionem ad nomina & prolocutionem illorum, & factum copulæ reſtituti fuiſſent omnes mundi.

§. 6. Et adhuc hodie filius David exibit redibitque de horto Eden in mundum hunc ad reſtituendum ſtatum Adami primi in horto Eden, quem ille reſtituere debebat: ſicut hæc ſufficienter explicabo in Sectione de Peccato Adami primi, & Commentario in illud: Bis mille annis fuit mundus &c. Et myſterium arboris ſcientiæ boni & mali, de quo dixit illi Gen. 2, 17. *Non comedes ex ea*; eſt fundamentaliter in Jezirah, quæ vocatur arbor ſcientiæ boni & mali: Verùm corruptio pertranſiit in omnes mundos; nam datur bonum in Aziluth, quæ ſunt Benignitates & malum, quæ ſunt Severitates; Iſtæ enim reſpectu Benignitatum malum appellantur. Inſuper etiam eſt bonum & malum in Briah eadem ratione, niſi quòd Benignitates expetuntur ex Mundo Aziluth per bona noſtra opera & deſcendunt de Matre nidificante in Briah. Et in Jezirah eſt bonum, id eſt, Severitates, & malum, id eſt, Cortices: Et poſtquam Adam comedit de ea, eumque tetigerat ſerpens, permixtum eſt malum cum bono, atque cortices prævaluerunt. Unde patet, quòd corruptio ſit in omnibus Mundis; Nam quoniam acceperant dominium, hinc annectebant ſeſe de mundo in mundum, ita ut iterum corrumperentur omnes Mundi, eò quòd ipſis ſuperinducti eſſent Cortices. Filii David exitus reditusque in mundum hunc inferiorem. Myſterium arboris ſcientiæ boni & mali. Corruptio in omnibus Mundis.

§. 7. In ipſo Adamo autem continebantur omnes Mundi; ipſe enim occupabat Adam primus fundamentum omnium Mundorum.

cupabat

cupabat locum trium mundorum Briah, Jezirah, & Aſiah, & ab eo dealbebantur omnes ſcintillæ: Et omnes generationes opus habent reſtitutione uſque ad adventum Redemptoris & revivificationem mortuorum; easque oportet eſſe in generatione alia nova. Et propterea ſuper eas mors confeſtim decernitur, quoniam ipſis non eſt poſſibile vivere, niſi mortuæ ſint univerſæ ac ſingulæ aliquot vicibus, ita ut ſingulis vicibus aliquid expurgetur de cumulata ipſarum impunitate: Ideo opus habent tempore & temporibus. Et hoc eſt exilium amarum. Defecatio autem ita fit, quoniam delapſæ ſunt in profunditates Abyſſi magnæ, quod iterum aſcendunt in 4 Elementa, Ignem, Aërem, Aquam, Terram, & ex ipſis in Inanimata, Vegetabilia, Bruta & Loquentia. Et quando ſic factæ ſunt plantæ ſive vegetabilia, & de illis comedunt animantia, tunc exaltantur: & quando rurſus homo de animantibus comedit, tunc iterum elevantur in gradum digniorem atque aſſumuntur intra hominem. Et ecce cortex craſſus fit excrementum ultimum, quod in omnibus corticibus, de quo dictum eſt Jeſ. 30, 22. *Egredere dices ei:* ejiciturque foràs, quoniam in eo nihil eſt penitus. Et per id reſtituitur cortex Aſiathicus, qui in Aſiah.

Decretum mortis ſuper omnes Mundos.

Animarum exaltationes per revolutionem.

§. 8. Et hoc eſt myſterium illud, quòd multi juſtorum moriantur morbo inteſtinorum, ut purificetur Mundus Aſiah, juxta myſterium interioritatis ſuæ, quam reſtitutionem nota.

Animarum depurgatio in Mundo Aſiah.

§. 9. Hinc neceſſum eſt, ut quis purificet ſe ipſum, antequam comedat quia ſcriptum eſt Lev. 11, 43. *Ne contaminetis veſtras Nephaſchoth*: Nam notio Nepheſch eſt in Malchuth. Quòd ſi verò quis comedat, antequam ſe purificet, tunc, quoniam cortex Aſiæ ipſi adhæret, quamvis comedat velitque attollere cibum de uno Mundo in altetum, eumque puriorem reddere à recrementis beneficio לב 32. dentium nihil juvat ipſum niſi fortè & noxam ſibi contrahat, quoniam in corpore ejus eſt cortex. Sed quod magis depuratur, abſorbetur in membra; id quod correſpondet Jeziræ: Et quod adhuc magis depuratur, de ſanguine intrat in cor, quod quaſi Rex eſt & correſpondet Briæ: Quodque ſpirituale eſt in eo, reſpectum habet ad Aziluth.

In Mundo Jezirah Briah & Aziluth.

§. 10. His ſimilia occurrunt in reſtitutione pro altare facta, ubi depurabantur ad eſum idonea à recrementis. Ibi enim occurrebant ſpecies Inanimati, Vegetabilis, Viventis & Loquentis: nempe de ſpecie Inanimatorum. Sed & Aqua, reſpectu Aſiæ: de ſpecie Vegetabilium Simila, oleum & vinum, reſpectu Jeziræ: de ſpecie Viventis pecudes & armenta inter quadrupeda & turtures & pulli columbarum inter aves, reſpectu Briæ: qui verò inibi ſerviebant, nempe Sacerdotes cultu, Levitæ ſuggeſtu, Iſraëlitæ ſtatione, quique ſeipſos offerebant ad ſacrificia, omnes reſpectu Aziluth. Porrò ibi erat comeſtum ab hominibus reſpectu Aſiæ, & odor reſpectu Jeziræ, & ſuavitas reſpectu Briæ, & τὸ pro Domino reſpectu Aziluth.

Analogia dictæ depurationis cum obligatione in altari.

§. 11. Et

§. 11. Et hæc omnia erant neceſſaria; quoniam ſcintillæ Lucis deciderant in cortices: quædam enim deciderant in Inanimata, quædam in Vegetabilia, quædam in Viventia, & quædam in Loquentia. Hinc dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Non datur herbula infrà, cui non ſit Princeps ſuprà, feriens ipſam radiis atque dicens: Creſce. Iſtæ ſunt ſcintillæ Lucis, quæ deciderunt; & hæ creſcere faciunt omnia, donec illa eleventur beneficio hominum, qui depurant bonum è cortice. Unde Lex monet, ne ſerantur heterogenea, & ne coitu miſceantur heterogenea; ne ſcilicet commiſceantur ſcintillæ Lucis invicem: Quòd ſi enim ſic ipſis fiat, nihil proderit, ſi reſtitutio tenetur more ſolito.

Depuratio fit beneficio ſcintillarum Lucis decíduarum.

Heterogeneorum miſtura cur vetita.

§. 12. Cùm igitur adhuc in ſtatu eſſet Sanctuarium, ſacrificia proderant ad elevandas ſcintillas easque depurandas: Jam verò cum Sanctuariũ ampliùs non eſt, ſacrificii loco eſt precatio, quæ dividenda eſt in ſenſu ſuo ſecreto juxta 4. Mundos אבי״ע eorumq; loca, ut nẽpe eleventur & reſtituantur in loca ſua cum reliquis meditationibus huc pertinentibus. Si ergo reſtituuntur Mundi, tum nos quoque elevamus ſcintillas Inanimatorum, Vegetabilium, Viventium & Loquentium, prout ipſis convenit: Et ſi ipſi mundi reſtituuntur, tum ſanè etiam ſcintillę illuc pertinentes reſtituuntur quas nos elevamus procidentes in facies. Sed de his ſatis.

Sanctuarii vicem nunc explent preces Iſraelitarum.

Cap. XXXIV.

§. 1. Adam primus in ſe continebat omnes 26. generationes, quæ debebant produci poſt ſe invicem ſingulæ. Et generatio diſperſionis atque generatio diluvii reſtituebantur per Ægyptum & ſtationem ad montem Sinai.

26. Generationum productio ſucceſſiva.

§. 2. Et quia iterum peccabant & in deſerto relabebantur; hinc redeundum ipſis eſt in Mundum hunc vice altera, ut conſequantur perfectionem ſuam in Loquente 40. diebus tempore dolorum Meſſiæ, diem computando pro anno; donec reſtituantur 40. illi anni deſerti, quibus peccaverant, ſitque reſtitutio ſicut fuerat corruptio. Nam etiam 40. dies exploratorum cedebant ipſis in totidem annos. Et per eos reſtituetur halitus atque aër Loquentium cum aëre ambiente terram, omnesq; cortices perdentur de terra: Et ligabuntur atque mactabuntur ſicut hœdi atque agni die expiationis, &c.

Reſtitutio lapſorum in deſerto.

§. 3. Et 26. illæ generationes erant de corpore Adami primi; hæ tamen non erant omnes; deerant enim ipſi ſcintillæ 974. generationum, etiam antequam peccaret: Igitur per patres, qui in ſe ſuſceperunt mercedem omnium, utrumque genus reſtituitur & ſeligitur idoneum eſui de recrementis, donec veniat Meſſias noſter, per puram elevationem ſcintillarum.

Reſtitutio 1000 generationum unde.

§. 4. Et hoc eſt illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri b. m. in Capitulis Patrum, donec venit Abraham Pater noſter, ſuper quo pax! & in ſe ſuſcepit mercedem

Abrahami deſcenſus in hortum Eden.

mercedem omnium, & ipſe fuit quaſi ille primus, qui venit in domum congregationis, atque accipit mercedem tantam, quantam omnes. Senſus eſt iſte, quòd ille eſt ſcaturigo Influentiæ & fideliter amavit Schechinam, & quadriga incepta eſt per eum, quoniam ipſe ſtatim conſiſtit ſub ea, & cæteri conſiſtunt ſub eo. Unde patet, quòd illos oporteat accipere per manum ejus, ita tamen ut Lux Influentiæ ſpiritualis neutiquam vel ipſi vel illis deficiat. Atque hoc eſt illud, quod dixerunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ: Si dignus eſt, ſumit portionem ſuam, & portionem ſocii ſui in horto Eden. Quoniam ipſe factus eſt ſcaturigo Influentiæ, quæ pertingit ad ſocium ejus, ita ut hic fruatur, & ille non egeat. Dignusque eſt ſtipite Neſchamæ, quod eſt principium & fundamentum ramorum, qui uniuntur & inſeruntur, ut participent ſtipitem.

26. Generationum ſtatus atque deſcriptio.

§. 5. Et iſtæ 26. generationes ſunt corpus Adami primi ejusque caput; ſuntque de 1000. generationibus puris, de ſcintillis Angelorum, de quibus ſuprà: Atque per ſtatum impprægnationis, lactationis & Cerebrorum, tribus vicibus ſingulæ reſtituuntur de ſcintilla in perſonam; fiuntque magnæ, fulgentes atque ſplendentes ad inſtar luminis ſolaris intenſiſſimi pro neceſſitate reſtituendæ generationis. Et tales fiunt capita generationis. Et niſi peccaſſet Adam primus, non ſubjectæ fuiſſent impuritati.

Figmenti mali ceſſatio qui fiat.

§. 6. Et huc pertinet myſterium infractæ poteſtatis figmenti mali per Legem & Præcepta; quod eſt myſterium tabularum lapidearum, quibus Lex inſcripta eſt: Nam cùm ſcriptum eſt Deut. 6, 5. *de toto corde tuo*, Scriptura loquitur de duobus figmentis humanis, & de malo fit bonum, juxta illud Lev. 27, 10. *Ne permutes bonum in malum*, ſicut fecit Adam primus: *Quod ſi autem permutando permutabit* attrahendo reſtitutionem, *ipſe & permutatio ejus erunt ſanctitas*. Et huc pertinet illud Jeſ. 30, 33. *Parata ab heri eſt fovea, etiam ipſa pro Rege diſpoſita eſt*. Et Meſſias accipiet Lunam in plenitudine: Omnia enim erunt bona. Namque & fœminæ corticum reſtituentur; multò magis autem maſculi, duo viri exploratores. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur 1. Reg. 3, 16. *Tunc venerunt duæ mulieres meretrices*, & non antea, ſicut dicitur in Libro Myſterii.

Animarum Sodomiticarum reſtitutio. Amalekitis reſtitutio denegata.

§. 7. Sed animæ Sodomitarum & Gomorritarum reſtituentur in generatione Meſſiæ: ſicut dicitur in Sohar; cum plebe permixta, quæ reſtituetur tempore futuro. Solus autem Amalec, qui eſt impuritas graviſſima, quæ in plebe permixta, non reſtituetur in æternum; Sed veſtigium relinquetur in ſupernis ſuper naſo; ibi enim erat adhæſio ejus; & eò pertingunt Proſelyti, qui ab ipſo proveniunt, quales ſunt Raf Schmuel filius Schilath & ſimiles ipſi.

Cap. XXXV.

§. 1. Illæ 974. generationes ſunt myſterium mali, quod in Mundo Inanitatis, & iſtæ mille generationes purorũ ſunt myſterium boni in Mundo Inanitatis: Hæ recondebantur, illæ verò delapſæ ſunt deorſum, ſicut dicitur Eccleſ. 4, 1. *Lachrymæ oppreſſorum, & non eſt ipſis conſolator.* Non enim ſufficiens habent reſponſum, cùm hanc objectionem formant: Quare non creaſti nos de luce bona ex parte Benignitatum, & non fuiſſemus lapſi in profunda corticum. Et nihilominus reſponſio eſt, quòd Sanctus ille Benedictus neceſſariò debuerit facere mundum Inanitatis, cujus fundamentum bonum nempe & malum ſunt animæ illæ, quæ ipſæ bonum ſunt & malum.

Neceſſitas boni & mali.

§. 2. Et omnes illæ 1000. generationes, nempe 974. cum 26. ſunt illæ, quæ cùm Lex recondere tur pro Iſraëlitis, accipiebant irradiationem ab optima parte copulæ Patris & Matris pro neceſſitate ſua; ſed digni non erant lege. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Job. 22. 16. *Succiſi ſunt ſine tempore; fluvius diffuſus eſt in fundamento eorum.* Fundamentum enim effundebat & evacuabat Influentiam confeſtim ſine copula & impręgnatione & mitigatione. Et hîc locum habet ſignificatio effuſionis & evacuationis de uno vaſe in aliud.

Influentiæ effuſio & evacuatio ex Fundamento.

§. 3. Quod autem effundebatur ab eo, dabatur 974. generationibus, quæ "
ibi erant: Non enim aderat, quæ detineret atque conciperet ſemen ſuper- "
num; unde ejiciebatur illud. Et hinc provenit Radix illius, quod dicitur "
Gen. 6, 4. *Et erant* נפילים *Gigantes in terra in diebus illis*; quaſi cadivi, quo- "
niam ejecerat illos Malchuth ſub myſterio נפילים cadentium. Et nota "
myſterium hoc magnum. Et propterea & ipſi perdebant ſemen ſuper o- "
mnem terram ad inſtar perditionis ſeminis, quod non recipitur à fœmina. "
Ratio autem hæc eſt: Quoniam Benedictus ille ſciebat, quòd nullum ipſis "
tunc prodeſſet auxilium; erant enim judicia duriſſima: Unde Malchuth "
ipſos ſinebat cadere, ſicut fecerat Intelligentia in Mundo Inanitatis, quæ de "
ipſa eos ejecerat. Et huc pertinet myſticum illud Deut. 7, 13. *De* שגר אלפיך "
fœtura boum tuarum ſeu millium tuorum: Ipſi enim ſunt millenarius 974. "
& 26. geneationum, quæ ibi commorabantur 7. & 9. & 12. menſes. Propter- "
ea cadebant & moriebantur ad inſtar fœminæ ejicientis abortum: Ita ut "
etiam David Rex, ſuper quo pax, ex iſta parte deberet eſſe abortus, donec "
ipſi dabatur vita à Patribus per Viventem in Mundis; unde extollebatur & dignus fiebat fundamento τῦ Seir ejuſque conjunctione cum Malchuth.

Cadentes ſive Nephilim.

Malchuth ſinit cadere Gigantes.

David quantumvis abortus præſervatur à cadentiâ Gigantum.

§. 4. Quoniam ergo tunc primùm veniebant in mundum hunc, ideò erant duri valdè. Et hoc eſt myſterium 70. פרים Juvencorum: (מנצפך per Gematriam eſt פר·)

Myſterium 70. פרים

§. 5. Malchuth ergo nolebat illos recipere, ut inde fieret numerus perfectus, *Sed die octava* עצרת *retentio erit vobis*, Num. 29, 35. quod nota, *vobis*,

עצרת retentio Iſraelitarum.

 & non

& non reliquis populis. Ipſa enim ſuſcipit ſemen ſupernum & non ejicit illud, quod abſit! ſed retinet & concipit iſtud, & propterea vocatur עצרת retentio.

Tres dies pro conceptione ſeminis

Tres illæ Sephiroth in Seir נגת

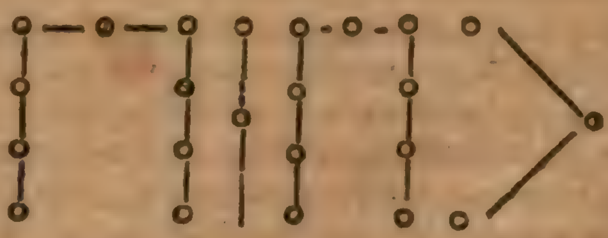
Tres filii Noach.

Tres colores iridis.

§. 6. Sed iſta conceptio ſeminis fit tribus diebus, ſi enim ejiciat ſemen die tertiâ, munda eſt, ſicut dicitur in Miſchna tract. Schabbath c. 9. Tunc enim ſemen jam corruptum eſt, nec amplius idoneum. Et ecce tres illi dies ſunt myſterium נגת in Seir; ab illis enim accipit guttam ſupernam de Matre; & ibi eſt locus ejus in fine tertiæ ſuperioris τῦ Tiphereth in Seir. Et hoc eſt myſterium 3. filiorum Noach, qui prodierunt de arca: Et correſpondent 3. coloribus iridis, quod eſt Jeſod plenum coloribus & irradiatione accipiens guttam infrà, & ibi excoquitur & ejaculatur ceu ſagitta, exiſtente myſterio copulæ in Jeſod Fœminæ. Sed de his prolixiores hoc loco eſſe non poſſumus. Ergo reſpectu trium illarum notionum neceſſe habet tres dies ad conceptionem trium illarum notionum. Et myſterium in hoc conſiſtit, quòd gutta ſeminis ſit חסדים Benignitates. חסד autem per Gematriam eſt 72. Et in ע״ב 72. ſunt tres notiones, nempe ter 24. quæ efficiunt 72: Quibus correſpondent tres dies conceptionis, ut in iis formetur Nomen ע״ב cujus mentio fit in Tikkunim, & ita ſe habet, ut nempe contineat 24. circulos hoc modo formatos ſine apicibus.

Gem. in חסד *& Nom.* ע״ב

Myſterium circulorum ſine apicibus.

Explicatio.

Quoniam apices pertinent ad oculos Fœminæ; ſed Nezach Hod Matris ſunt ex myſterio de Virgine pulchra oculis carente. E contrario hîc extat myſterium urceolorum כדין tantum ſine apicibus; qui ſunt כד 24. circuli. Et ſunt tria Tetragrammata, ac ſi eſſent ter 24. Et omnes ſunt notiones Cheſed, quæ eſt ע״ב. Et hoc eſt myſterium Pſal. 118, 27. *Ligate agnum*; quæ eſt conceptio ſeminis, qua ligatur atque obſervatur ſemen in Matrice ad generandum. Et vocula חג per Notarjakon denotat חסד גבורה: Et Tiphereth non computatur, quoniam tertia ſuperior iiſdem involvitur. Hinc ſequitur; *uſque ad cornua altaris*, quod eſt Malchuth: Nam ſuper illo reſtituuntur ſcintillæ Inanimatorum, Vegetativorum, Viventium & Loquentium, ſicut ſuper altari: Et נגת ſunt cornua ejus; quoniam gutta illa ligatur à נ״ג quæ ſunt ipſa cornua, dextrum & ſiniſtrum in utero ejus juxta tria Tetragrammata ſupra dicta. Et iſta quoque ſunt cornua ejus, quæ illuminant & progenerant animas. Et tempore futuro erit Tetragrammatos

matos unus, qui eſt Seir in 10. Numerationibus ſuis, & in diſpoſitionibus ſuis, ſicut Arich in diſpoſitionib9 Barbę in Miſerationibus magnis. Et nomen ejus etiam unũ erit in omnibus Membris & Numerationib9 ejus; id quod jam ita non eſt: Quoniam Cerebra τῦ Seir & diſpoſitiones eorum occultantur in Matre & Arich in 4. diſpoſitionibus Barbæ: Ipſe enim non habet niſi novem. Et Malchuth punctum tantum habet unum ſemper; & reliqua novem occultantur in Matre: Et temporibus notis hæc dat ipſi membra ſua, quæ deinde ſurſum redeunt. Tempore autem futuro relinquentur in perfectione ſua. Neque id tantum; ſed Autor emanationis ſuperaddet ipſis Lucem novam: Et propterea illo tempore canemus Canticum novum.

τῦ Seir diſpoſitio futura tempore venturo.

Cap. XXXVI.

§. 1. Cumque jam agendum mihi ſit de confractione, agedum modum illius ſatis perſpicuè tibi declarabo. Scito igitur, quòd cùm deſcenderent literæ, ut ex illis fierent vaſa; quoniam amotæ & exciſæ erant de loco ſuo ſuperno; ſingulis confecta ſit plenitudo ſua. Et illa plenitudo erat ſub myſterio Lucis externæ. Omne enim extrinſecum eſt plenitudo & retrogradatio: Cujus rei teſtimonium eſt, quòd vox מלוי per Gematriam æquipolleat τῷ אלהים quod eſt judicium, extra ipſum caſtra habens. Et ubicunque mentio fit Lucis externæ, ibi eſt myſterium retrogradationis.

Modus deſcriptus confractionis vaſorum. Externum omne ſub myſterio plenitudinis & retrogradationis.

§. 2. Sic in Mundo Tohu iſta plenitudo erat myſterium Lucis externæ, non verò Lucis ambientis vas aliquod: Literę radicales autem erant ipſa ſubſtantia Vaſis: & illæ literæ radicales ſive fundamentales affulgebant plenitudinibus, quæ extra ipſas erant.

Literarum radicalium operatio.

§. 3. Et cùm intra Vaſa venirent illæ קם 140. myriades literarum Influentiæ, de quibus ſuprà diximus; illa oportebat dilatari, ut iſtis locum darent intra ſe, easque ſuſciperent. Ibant ergo & dilatabantur; ita ut propter multitudinem literarum ſibi advenientium illas uſque adeò oporteret ampliari, ut ſi ita dicere liceat, à ſe invicem ſepararentur & diſpergerentur.

140. myriadum literarum dilatatio.

§. 4. Cùm ergo diſpergerentur literæ fundamentales, quæ erant Luces internæ; tunc cõjungebantur cum reliquis literis Influentiæ internæ, quæ ſunt 10. illæ Myriades literarum, quæ remanebant pendentes in aëre ingreſſuræ in viſcera Matris, ſicut alibi dicemus.

Conjunctio literarum radicalium cum literis Influentiæ internæ.

§. 5. Sed literæ plenitudinum ſeparabantur, ſi ita dicere licet, à literis fundamentalibus. Et hæ erant illæ, quę deorſum labebantur uſque ad fundum Tehiru Splendoris. Et diſponebant & deſignabant 4. diſpoſitiones pro 4. Mundis אבי״ע. Nempe Mundo Aziluth affulgebant de parte anteriori, nimirum

Literæ plenitudinum ſeparatæ earumque efficacia in Mundos אבי״ע

rum per irradiationẽ, quam habebant à literis fundamentalibꝰ de latere anteriori: Et in mundum Briah dirigebant illuminationem, qua ſplendebant de latere ſuo dextro; & in Mundum Jezirah de latere ſiniſtro, & in Mundum Aſiah per latus poſterius: Nimirum innuitur quadratura ipſarũ, ſicut alibi dicetur.

Literæ plenitudinum deſcendentes.

§. 6. Et de illa illuminatione, quam acceperant à literis fundamentalibus, manebat aliquid illis adhærens, etiam cùm deſcenderant ad fundum Tehiru. Et illuminatio hæc ſunt Guttæ & Scintillæ puriores, de quibus diximus, quòd manſerint adhærentes fragmentis Vaſorum.

Judiciorum origo.
Corticum origo.
Judiciorum deſcriptio & mitigatio.
Binæ operatio in Briam.

§. 7. Et de iſta dilatatione, diſperſione & lapſu literarum iſtius ſeparationis facta ſunt judicia; & de judiciis facti ſunt cortices, cùm peccaret Adam primus; qui prodierunt in actum & adhæſerunt illis literis, & fruiti ſunt irradiatione guttarum illis adhærentium. Et judicia, de quibus diximus, ſunt 1000000. ſcutati; ſuntque judicia Briæ; Et nomina Matris mitigant illa: nam אל שדי Deus Omnipotens, dominatur in Briah: Et ipſa erigit in Briah velamentum & aulæum diſtinguens, quod eſt inter Aziluth & Briah: Dicitque ad mundos; די Sufficit: Et hoc eſt myſterium שדי. Et de tegumento hoc illuminatio prodit foràs ſub myſterio Nominis חסד quod eſt אל: Et hoc eſt myſterium trium Jodin & Aleph è Nomine ס״ג quod in ea. Et beneficio mitigationis hujus de judiciis illis fiunt armati ſcutis, qui defendunt acceſſus quadrigæ, ne eoſdem attingant cortices. Nam quod Hebraicè dicitur מגן clypeus defendens, id Chaldaicè תריס clypeus. Et אל ter ſumtum, quæ eſt mitigatio τῶν בי״ע efficit מגן. Ita etiam אל שדי per Gematriam eſt משה qui dignus erat gradu Binæ, quæ mitigat judicia Briæ: Nam Mater in Aziluth nidificat in throno beneficio Velaminis. Et nomen hoc continet totum Mundum Briah: Ipſum enim eſt myſterium ſanguinis judiciorum, quod convertitur in lac in uberibus ejus: Idcircò ipſa mitigat judicia beneficio Nominis אל quod eſt חסד benignitas: eſtque de nomine ס״ג quod in ea. Lucetque per eam etiam de Angulis Arich Anpin, ſicut dicemus ſuo loco, de Capite Arich Anpin. Et אל שדי in plenitudine ſua cum voce, æquipollet 1000. montibus, quos quotidie abſumit attributum Malchuth.

Gem in voce מגן & אל ter ſumto.
Gem in משה & אל שדי.
1000. montes in אל שדי

Tria Alephin.

§. 7. Et quoniam tria אל deſcendunt de Binah beneficio Arich Anpin, nempe de angulis ejus; quæ ſunt radix mitigationis, quæ in בי״ע: Suntque אל שדי Deus Omnipotens אל הויה Deus Tetragrammaton, אל אדני Deus Dominus: hinc dicitur אלף אלפין quod verti poteſt millia & duo millia, cùm potiùs denotet tria Aleph, quod nota. Et porrò dicitur in Idra: 57. Alephin ſive millia Satellitum, qui ſunt Autores ejulatus, ſuntque judicia Jeziræ, ubi ſedem habet Seir, qui eſt myſterium הויה: Et אל eſt Cheſed cum ipſo deſcendens de Arich Anpin: Et אל הויה per Gematriam eſt 57. Inde ſunt 57. millia: Et hoc nomen mitigat ea.

Nomen אל mitigat ſatellites judiciales.

§. 8. Porrò Nomen אל eſt diſpoſitio prima de 13. diſpoſitionibus Barbæ.

§. 9. In

§. 9. In Aſiah autem ſunt 96. millia Autorum ejulatus: Quoniam Nomen אדני eſt in Malchuth, quæ reſidet in Aſiah: Et ſi cum ipſo combinetur Nomen אל tunc per Gem. fiunt 90. Unde 96. millia. Ergo Nomen hoc אל conſtituit tres Mundos Satellitum judicialium, qui per illud mitigantur.

§. 10. Porrò notum eſt, quòd ſint tria אלהים inter attributa: Unum in Binah, quæ vocatur אלהים חיים, alterum in Geburah, & tertium in Malchuth. אלהים autem in plenitudine & retrogradatione ſive quadratura ſua efficit mille hoc modo אלף־אלף למד־אלף למד הה־אלף למד הה־ יוד־אלף למד הה יוד מם Et propterea Aleph invenitur in quolibet horum. Judicia enim gravia fiunt ab אלהים: Et omnis quadratura eſt retrogradatio, nimirum externum quod in illis & myſterium poſterioritatis, quod eſt Aſiah. Et primum inter hæc Nomina אלהים nempe quod in Binah, includit 2. reliqua. Unde primus inter Reges vocatur בלע quoniam abſorbet & includit duos Reges cæteros. Et in Idra dicitur, quòd tempore duorum Regum reliquorum Jobab & Chuſcham exiſtat Mundus ejulationis & planctus: Quoniam fundamentum horum Regum eſt in Binah; ſicut & Scriptura dicit, *quòd regnaverint in terra Edom*, quæ eſt Binah; quæ vocatur gutta rubra, quoniam ab ejus parte prodeunt judicia. Et hoc fuit ante reſtitutionem; & ſenſus eſt, quòd de Malchuth Binæ prodeant iſta judicia; ſicut vinum bonum reſidens ſuper fecibus ſuis, quæ ſunt illa judicia. Supra Binam enim omnia ſunt Miſericordia: Quoniam judicia ibi ſubiguntur.

Tria אלהים

Numerus millenarius in plenitudine retrogrediente vocis אלהים

Judiciorum Fundamentum eſt Binah.

§. 11. Et in quemlibet Mundum ב״ע deſcendit Nomen אל quæ eſt Benignitas Dei; intratque intra judicia, ut diſponantur & mitigentur atque ſubigantur, ſicut latiùs dicitur in Idra Naſo, ubi vide.

Nominis אל deſcenſus in mundos

§. 12. Quin etiam in initio anni qui eſt dies judicii, ubi omnia parata ſunt ad accuſandum Iſraëlitas verendumque eſt, ne fortè cortices, quod abſit! illis adhæreant & accipiant ignem Judicii & vehementiæ, quod abſit; tunc mitigantur conſilio Sancti illius qui benedictus ſit, qui juſſit clangere buccina, quæ eſt Binæ Matris ſupernæ, quæ iſta judicia mitigat. De buccina autem ſuprà jam quædam dixi, quæ vide.

ב״ע. Clangor buccinæ mitigans judicia.

§. 13. Porrò dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ difficiliorem eſſe cibationem hominis quàm fuit fiſſio maris rubri. Edendo enim homo revera producit ſcintillas puritatis vitamque recrementorum per myſterium 32. Elohim, qui ſunt 32. dentes Oris ſuperni, quorum ſedecim ſupra & 16. infra; Myſterium duarum medietatum literæ Aleph de אין: ibi enim eſt radix 32. Semitarum; ſed non diſtribuuntur in partes, ſicut in Patre. Et per hæc ſeligitur cibus à recrementis per myſterium copulæ oris ſuperioris או״א: Atque illinc Abba & Imma accipiunt illuminationem, & exinde copulantur. Et copula hæc denotatur in phraſi comeſtionis.

Myſterium copulæ Abbæ & Immæ in phraſi comeſtionis.

§. 14. Et hoc omne ſic fert ordo judicii, ut homines in ſe accipiant

vitam illorum, quæ ſunt ſcintillæ puritatis ſuprà dictæ, ſicut dicitur Gen. 48,15. *Elohim qui paſcit me, dum adhuc ſum &c.* quæ eſt menſura judicii. Unde etiam oportet meditari ſuper mitigatione judiciorum die prima; quæ eſt dies illuminationis deciduorum Neſchamæ, cujus myſterium eſt Briah. Porrò meditari oportet ſuper אל שדי in benedictione cibi, quippe cui influentia eſt à Neſchamah ſuperflua Sabbathi præteriti. Die autem ſecunda quæ eſt dies Ruach de Sabbatho præterito, quod eſt myſterium Jezirah, meditandum eſt ſuper אל הויה. Et die tertia, quæ eſt *illuminatio* Nepheſch de Sabbatho præterito, quoniam in ſe habet ſignum Nepheſch, quod eſt myſterium Aſiah, meditandum eſt ſuper אל ארני in Synagoga in mentione Nominis. A die quarta autem fieri debet diſpoſitio è Nepheſch, Ruach, Neſchamah ab imo ſurſum in Sabbathum venturum per nomina hæc, juxta illud: Exod. 16,5. והיה *& erit in die ſexta, & parabunt, quod afferent* ex omnibus diebus ſeptimanæ: Atque ita mitigantur judicia, & nemo impedit illuminationes iſtas iſtamque mitigationem: Et hanc materiam alibi latiùs deducam.

Mitigatio judiciorum per meditationes peculiares.

§. 15. Et de illis judiciis, quorum ſuprà fecimus mentionem, facti ſunt cortices, nomina ſcil. incantamentorum & creata ſunt de literis ſeparationis & diſperſionis: Unde omnia invidia ſunt & odium atque ira & lis, & jurgium, & homicidium, & omnis macula mala, & violatio; nec eſt inter ipſos integritas: Hinc ipſis non ſunt pedes ſanctitatis, quæ operantur fundamentum vivum & permanens, dantque vitam & robur operationibus ſuis in ſecula perennia. Et hoc eſt myſterium crurum quæ ſunt Nezach & Hod, quibus denotatur, quòd operationes eorum ſint æternæ: Et huc pertinet illud 1. Par. 16,27. *Gloria & decor coram eo*, quoniam operationes ejus ſunt æternitas æternitatum; Ipſiſque eſt fundamentum vivum & permanens in ſeculum & ſecula ſeculorum. Sed mendacium pedes non habet: Et ſerpenti pedes detruncati ſunt. Et quamvis incantator ſecuritatem habeant temporaneam ab illis, ut faciat malum impleatque deſiderium ſuum; tamen deſerent eum in medio dierum ejus, vel poſt tempus exiguum jugulabunt & interficient eum.

Corticum origo.
Cortices pedibus carent.
Sanctitatis operationes.

§. 16. Et antequam peccaret Adam primus, nullus erat acceſſus corticibus ad judicia illa, nec fruebantur illis, nec adhærebant ipſis, nec prodibant in actum, quoniam terminus ipſorum quaſi in momento aderat, moriebanturque poſt emanationem ſuam, nec prodierunt ex ovo baſiliſci in Mundum. Simile extinctionis hujus obſervari poteſt in ellychnio accenſo & repoſito in lucerna oleo plena, ubi ellychnium ſemper haurit de oleo; & ſi quis vult illud ex parte extinguere, ne foràs luceat, ſed tantum intra vaſculum; tunc ſubmergit illud in oleo, quod haurit, inibique ardet, ſed non lucet foràs. Et ſic etiam erat extinctio ipſorum, quod non prodierunt in actum, ſicut ſerpens antiquus, cui non fuit coitus & generationes. Et Adam primus non generaſſet

Corticum vis omnis exhauſta ante peccatum Adami primi.

dæmo-

dæmones ſpiritusque & ſtryges, ſi non peccaſſet. Poſtquam autem peccaſſet Adam primus; cortices adhæſerunt illis literis judiciorum & fruiti ſunt illuminatione guttarum illis adhærentium. Et Adamus primus generavit dæmones, ſpiritus & ſtryges & generata eſt lis in Mundo.

Corticum vis à peccato Adami primi.

§. 17. Et intentio eorum erat confundere totam Aziluth & truncare arborem cum omnibus ſurculis ſuis. Et præputium ſuperintegebat fœdus ſanctum, donec veniret Abraham & præputium præſcinderet à fœdere. Hoc eſt myſterium palatii עצם השמים quod ipſum cœlum vocatur.

עצם השמים

§. 18. Et iterum incipiebant prodire animæ ſingulæ & in individuis; donec prodiret, univerſitas populi Iſrael de juniore inter Patres, quod ita non erat ante Abrahamum. Tunc enim generationum plurima pars erant impii & idololatræ vi præputii hujus, quod vocatur עצב dolor, ſicut dicitur Gen. 3, 17. *In dolore comedes ex ea:* Comeſtio autem eſt phraſis de congreſſu matricis fœminæ adhibita, ſicut dicitur Prov. 30, 20. *Comedit & terſit os ſuum.* Et alibi dicitur Exod. 2, 20. *Et comedat panem.* Et alibi dicitur Gen. 39, 6. *Niſi panem, quem ipſe comedebat.* Tunc autem ob peccatum Adami primi converſum eſt Mem in voce עצם השמים in בירת unde facta eſt vox עצב cum inteĉtione præputii hujus. Et hoc eſt myſterium de Mem, de quo dicit Sohar, quòd volaverit in aëre, nec voluerit combinari cum ות ut vox מורת fieret integra, quod eſt myſterium veſtitus tunicæ de cute & carne corticis, cujus finis eſt mors, donec quater circuiret ipſam, & Adam primus punitus eſt pœna, de qua dicitur Gen. 3, 16. *Cum dolore paries filios.* Palatium autem עצם השמים eſt myſterium matricis fœmininæ, ut notum eſt, & exinde prodeunt animæ. Poſt exitum autem ex Ægypto illud reſtitutum eſt juxta myſticum illud Exod. 24, 10. *Et viderunt Deum Iſraël & ſub pedibus ejus ſicut opus lapidis Saphiri & ſicut* עצם השמים *in ſerenitate.* In quo textu mentio fit trium palatiorum, quæ ſunt palatium *Elohe Jiſraël* & palatium *Libnathhaſappir*, & palatium *Ezem haſchſchamaim*, quæ hac vice reſtituebantur. Nam in palatio *Elohe* Jiſraël, quod eſt חִבּר de Malchuth, conſiſtunt animæ reconditæ mortuorum & viventium, illoque tempore, cùm paratæ ſunt deſcendere, ſtant in palatio *Ezem haſchſchamaim.* Et in palatio *Libnath haſappir* conſiſtunt proſelyti. Futuro autem tempore dici poterit Jeſ. 25, 8. *Abſorpſit mortem in æternum:* item: Pſal. 82, 8. *Surge Deus, judica terram, quoniam tu hereditatem accipies omnium gentium.* Et ſenſus hujus loci eſt: *Surge* אלהים, quoniam hucusque Nomen hoc non habuit ſtaturam erectam ſuprà in

Per peccatum Mem in voce עצם converſum in עצב.

Myſterium comeſtionis.

Mem volitans in aëre.

Tria palatia in text. cit.

De tempore futuro.

Aziluth

Aziluth in myſterio מי אלה: materablata eſt à pullis, *& propter transgreſſiones veſtras dimiſſa eſt mater veſtra*, Jeſ. 50, 1. & deorſum fragmenta vaſorum lapſa ſunt, nec eſt ipſis mitigatio usque ad tempus futurum, cùm Sanctus ille qui benedictus ſit judicabit Mundum Aſiah corporalem & ſpiritualem, qui vocatur ארץ terra: Nam Malchuth ſedem habet in Aſiah & dimiſſum in eam eſt Nomen ejus אלהים quod cum plenitudine Hehin æquipollet voci ארץ ad protegendum à corticibus Aſiam. Nam in Briah habet plenitudinem Joddin & æquipollet voci ברחמים & in Jezirah, ubi plenitudinem Alephin habet, æquipollet voci רצה. Nam illo tempore quod dicitur בין המצרים oportet meditari in orationibus 18. ſuper voce רצה ad eripiendum nos de מצרה de anguſtia per nomen hoc ad protegendum ab anguſtiis in diebus צרה tribulationis. Nam in Jezirah ſtat Samael cum caſtris ſuis contra Michaëlem principem magnum & caſtra ejus, & ibi æqualia ſunt bonum & malum, & ibi exortum eſt bellum, juxta myſticum illud Thren. 2, 2. *Polluit Regnum & Principes ejus*: Et alibi dictum eſt Amos 2, 9. *Et perdere feci fructum ejus ſurſum & radices ejus deorſum.* De tempore autem futuro dictum eſt Jeſ. 24, 21. *In die illa viſitabit Dominus ſuper exercitum Excelſi in excelſo & ſuper Reges terræ in terra.* Jeſ. 27, 1. *In die illa viſitabit Dominus gladio ſuo duro, & grandi, & forti ſuper Leviathan ſerpentem vectem qui eſt Samaël & ſuper Leviathan ſerpentem tortuoſum*, quæ eſt Lilith peccatrix. Et poſtea fiet illud: Pſal. 82, 8. *Hereditabis inter omnes gentes*, quia dictum eſt ipſi: Jeſ. 54, 2. *Dilata locum tentoris tui*: Et ſanctitas pervadet omnes terras & omnem locum immunditiei, ſicut dicitur Jeſ. 30, 33. *Quia diſpoſita ab heri eſt fovea, etiam ipſa Regi præparata eſt*: Et ſpatium Æn Soph, de quo dicitur Exod. 33, 21. *Ecce locus mecum*, mundabitur & ſanctificabitur. Amen, quod ita fiat.

אלהים converſum in מי אלה Mundus Aſiah judicio extremo eſt obnoxius. אלהים cum plenitudine Hein & Jodin, ut & Alephin.

Cap. XXXVII.

Repetitio ſuperiorum de aſcenſu 10. myriadum literarum poſt confractionem vaſorum.

§. 1. Suprà diximus, quòd 10. illæ myriades literarum cujuslibet Sephiræ, quæ relictæ ſunt in aëre, poſtquam confracta eſſet tota Sephirah, aſcenderint in viſcera Matris. Et omnis lux atque literæ, quæ debebant circumdare quodcunque vas, quod illam non poterat ſuſtinere, deſcendit deorſum, donec per illam tandem Malchuth planè compreſſa factaque eſſet ut mola uterina; unde omnes literæ influentiæ ejus internæ exiverunt & aſcenderunt in viſcera Binæ unà cum literis fundamentalibus ſui Vaſis, nec non 10. ſuæ myriades.

§. 2. Præ nimio timore ergo diffiſſæ ſunt Chochmah & Binah juxta longitudinem ſuam ob nimiam luminum multitudinem. Binah enim dabat illas

illas Patri; & Pater nec ipſe *illis* prævalere volebat illasque mittebat intra Coronam: Sed nec Corona eas accipere volebat, quoniam intrà jam compactæ erant: Cùm ergo iterum deſcenderent juxta intentionem Intendentis intra Chochmam & Binam, hæ diffindebantur & de ipſis prodibant decidua.

§. 3. Poſtea Ænſoph innuebat Binæ, ut illas transmitteret intra Coronam è coronis ipſarum & in Sapientias & Intelligentias omnium 7. Sephirarum. Tollebat ergo de 70. myriadibus literarum 21. myriades, ut conſtrueret Coronam, Sapientiam & Intelligentiam: Nam 21. ſunt ter 7. ut ex illis conſtruerentur tres Sephiroth. Decidebant ergo de Binah deorſum 49. myriades literarum ſepties ſeptem ſc. de luminibus internis è fragmentis vaſorum; quæ divagabantur & deorſum volabant, ut quærerent vaſa ſua. Et diſtendebantur in Mundum Aziluth & non inveniebant illa: Atque ſic deſcendebant de Mundo in Mundum, nec tamen inveniebant quietem pro vola pedum ſuorum, donec venirent ad extremos terminos Mundi Aſiah. Et ſi quod abſit! deſcendiſſent intra Mundum Aſiah, fieri potuiſſet (ſit fas ita dicere) ut adhæſiſſent fragmentis vaſorum ſuorum, quibus jam prædominabantur cortices, ut illis fruerentur, & fieri potuiſſet, ut Mundus redierit in vacuum & Inane.

§. 4. Scito autem quòd motio iſta, qua commota fuerunt interna ſeptem poſtremarum ſuprà dictarum, nempe 49. myriades literarum ſint typus exilii Ægyptiaci: Fieri enim debebat, ut illud duraret 400. annos, ut notum eſt. Et ſic etiam factum eſſet, ſi quod abſit! omnes illæ 7. Sephiroth deſcendiſſent per omnes 4. mundos אבי״ע (quilibet enim Mundus denotat 100. annos nempe quinos de 5. Benignitatibus conſtantes è decade, & quinos è 5. Severitatibus conſtantes è decade, unde 100.) atque tunc cortices prædominati eſſent quod abſit! ut illis fruerentur & fortè adhuc quod abſit! immerſa eſſent non minus illa quam nos, & omnia oporteret converti in vacuum & inane. Et ſi quod abſit! exilium illud attigiſſet numerum 400. annorum, nos & liberi noſtri adhuc ibi ſerviremus.

49. myriades literarum typus exilii Ægyptiaci. Ex 4. mundis אבי״ע quilibet denotat 100. annos.

§. 5. Sed quid faciebat Æn Soph cùm videret, quòd etiam deſcenderent in Mundum Aſiah? Innuebat τῷ Arich, ut conduplicaret medietatem ſuam inferiorem, i. e. ſua נה״י intra medietatem ſuam ſuperiorem, nimirum חג״ת i. e. crura in brachia. Cùm ergo viderent 7. illæ elevationem & conduplicationem iſtam, tunc applicabantur τῷ Arich, ut cum ipſo aſcenderent ſurſum: Cupiebant enim mundari & ſanctificari, & non quod abſit! adhærere fragmentis Vaſorum. Et nihil habebant, cui inniterentur, niſi τὸν Arich ſuprà dictum, cui innuerat Æn Soph, ut ipſa elevaret ſurſum per crura ſua.

Deſcenſus literarum in Mundum Aſiah præpeditus.

Cap. XXXVIII.

Fundus mundi Aſiah ſubſtratus fragmentis vaſorum.

§. 1. Suprà diximus, quòd iſta fragmenta deſcenderunt per 4. gradus אבי״ע & delapſa ſunt usque ad fundum Aſiah, de quo dicitur Gen. 39, 20. *quòd ſit locus, quo vincti ſunt ligati Regis usque ad reviviſicationem mortuorū.*

Omnia creata ex fragmentis vaſorum.

§. 2. Et ex illis facta ſunt 4. elementa, Ignis, Aer, Aqua, Terra, è quibus conſtant 4. gradus illi, Inanimatum, Vegetabile, Brutum & Loquens.

In omnibus creatis portio Lucis de fragmentis vaſorum.

§. 3. Et ſcintillæ puritatis abſorptæ manſerunt intra 4. illas ſpecies: Et cùm res fierent corpora, guttæ abſorptæ manebant intra illa; quoniam in illis fragmentis remanſerat aliqua portio Lucis ad inſtar guttulorum & ſcintillarum. Cumque deſcenderent in Aſiah, ſpecies illæ iſtas ſcintillas intra ſe recipiebant. Non aliter ac ſi Vas aliquod oleo plenum frangatur, ubi in ſuperficie fragmentorum aliquantulum olei remanet ad inſtar guttularum.

Quis finis atque intentio operum Iſraelitarum.

§. 4. Et jam omnis reſtitutio noſtra omneque opus præceptorum eò tendit, ut extrahamus pretioſum à viliori ad *conſummandas tranſgreſſiones & finienda peccata* Dan. 9, 24. Et de hoc dicitur Jerem. 51, 44. *Et educam deglutitionem de ore ejus.*

Quis finis Benedictionum in menſa.

§. 5. Et ſcintillæ iſtæ reverà ſunt animæ, quas reſtituit comedens meditatione Benedictionis, qua benedicit ſuper iis, quibus utitur: Et hoc modo reſtituit ſcintillas animæ ſuæ & ſcintillas quæ pertinent ad animam patris ſui.

Iniquitas intermittentis Benedictiones.

§. 6. Si quis autem id non fecerit & tamen cibo fruitur ſine benedictione deſuper facta, de illo dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriç, quòd ſit ſimilis ei, juxta Prov. 28, 24. *qui ſpoliat patrē ſuum & matrē ſuam* ſcintillis animab. eorum adeſſe ſolitis: *Eſtq; ſocius viri corrumpentis.* Omne enim deſiderium *viri corrumpentis* eſt rapere ſcintillas & recipere eas, nō vero reducere illas ad ſanctitatē. Et talis eſt *ſocius ejus*: Et ſi non benedicit, corrumpit ſcintillas cibi ſui, quæ reducuntur ad *virum corrumpentē*: Et talis eſt ſocius mercaturæ ejus. Et huc pertinet myſticum illud Deut. 8, 3. *Quia non in pane ſolo vivit homo, ſed ſuper omni egreſſione oris,* יְדֹוָד: Quæ eſt benedictio, quæ educit illas de impuritate ad Sanctitatē, ſeligitq; beneficio *oris* ידוד per manducationem 32. Elohim, qui ſunt dentes. Et hæc oportet hominem meditari quandocunq; comedit, quòd id fieri debeat manducatione per 32. dentes, quæ ſunt 32. Elohim, quorum fit mentio in Opere Creationis; Suntq; 32. Semitæ Sapientiæ, quæ proveniunt de virtute Aleph, quod eſt in Capite אין סוף, de qua dicemus ſuo loco. Forma autem hujus Aleph continet duo Jodin & inter ea Vav: Et quando deſcendit בוצינא דקרדינותא Lux de nigredine, quę ſunt literę מְכִצְפַר coruſcatio judicii de veſtimēto, ſcinditur Vav illud quod inter Jodin, in duo à principio ad finem, ſeparanturq; יְי ad ambo latera hoc modo ℵ & ita dividuntur in figurā oris: Et de illis creantur 32. dentes hominis, Iſraelitæ præſertim, qui iſtum habent numerum. Et hoc eſt myſteriū molæ, quæ comminuit Man pro juſtis. Nam ibi in palatio

Ortus 32. Elohim ex litera Aleph ſub hac forma ℵ

32. dentes hominis unde.

אהבה

Literæ מנצפך

אהבה amoris eſt mola hęc & molitura judicii, quę ſunt literę מ״ן de מנצפך quæ duriſſimæ ſunt inter illas. Quoniam Mem eſt litera מות mortis; & Nun eſt litera נחש ſerpentis, imò & ipſa figuram ſerpentis habet, qui etiam ex ipſo creatur. Mitigatio autem hæc fit beneficio dilectorum illorum qui ſunt ſancti illi, qui ſtabiliunt textum illum Deut. 6, 5. *Et diligas Dominum Deum tuum in toto corde tuo.* Virtute maſticationis hominis Iſraëlitæ autem & per meditationem ejus elevantur illæ guttæ abſorptæ illo cibo in locum ſanctitatis, virtute animæ ejus. Et de hoc dicit textus Job. 20, 15. חיל בלע ויקאנו *facultatem deglutivit & evomet eam: de ventre ejus expellet eam Deus.* Hæc eſt ſanctitas. Et in literis initialibus hujus loci invenitur Nomen unum de 72. quod eſt חב״ו cujus operatio eſt educere ſcintillas puritatis de manib9 corticum & ſcintillas in vanum profuſi ſeminis. Nempe ſi quis illud meditetur. Et myſterium ejus conſiſtit in numero ejus, qui eſt 16 Et meditandum eſt bis nomen hoc, nempe bis 16. quæ ſunt duæ medietates Aleph, fiuntque 32. dentes, qui in homine Briathico in cœlis illis tenuiſſimis; ſuntque duo ordines dentium qui in ore, ſuperiore & inferiore; quoniam bis 16. efficit 32. dentes: Et vis ejus magna eſt admodum. Et ego Naphthali Autor hujus Libri meditor ſuper hoc Nomine manè & veſperi in precibus octodenariis ad illa verba וקבצינו יחד מארבע כנפות Ubi literæ penultimæ hoc nomen producunt, unde Oratio hæc ſpecifica eſt pro hoc Nomine, quod colligit ſcintillas נדחי *depulſorum populi Iſraël* Jeſ. 11, 12. Ubi vox נדחי per Gem. æquipollet Nomini 72. Et Sectione de Meditatione in precibus perſpicuè exponam, quæ ſint meditationes huc pertinentes & quid meditandum ſit ſuper benedictione rerum quibus utimur: præſertim ſi quis ſit pœnitens, ut reſtituat quod perverſum eſt, utque per illum reducantur ſcintillæ ſanctæ in locum ſuum in partem animæ ſuæ. Unde Pſalmiſta inquit Pſal. 40, 9. *Et lex tua in medio viſcerum meorum.* Quibus verbis innuitur, quòd David Rex ſuper quo pax, virtute comeſtionis ſuæ atque meditationis ciborum tempore inſtitutæ introduxerit illas guttulas, quæ ſunt ſcintilla Legis, intra viſcera ſua. Et de hac meditatione dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quòd duo renes Abrahami patris noſtri ſuper quo pax, ſcaturiverint Sapientiam virtute iſtarum guttarum, de quo alibi ſpecialiùs. Et propterea dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Si quis deglutiat amarum, non ſatisfecit; quoniam opus eſt maſticatione dentium, ut inde producantur iſtæ guttæ. Et nota quòd vox מרור æquipolleat voci מות. Si ergo quis deglutiat illud, tunc מות ſive mors manet integra, quod abſit! unde opus eſt maſticatione dentium. Et virtute hujus, Vav illud, quod eſt in medio Aleph אין ת״ו diſcinditur τὸ Tav vocis מות in duo Reſch, ut inde fiat מרור, imo & ipſa eſt Vav iſtud in voce מות.

Numerus 16, dentium in literis initialibus allegati textus.

Duæ medietates ת״ו Aleph.

Autoris meditatio in menſa.

Amari deglutitio vana; non item maſticatio.

Gem. voc. מרור & מות

מרור ex מות

Ortus 32. dentium.

Unde opus eſt maſticatione 32. dentium provenientium de virtute Vav literæ Aleph טו״ אן, quæ diſciſſa eſt in duas vi Severitatum, quæ ſunt Lux de nigredine: Unde Vav illud ipſum, quod etiam eſt Vav literæ מורת, ſcindit literam Tav vocis מורת in duo, nempe in duo Reſch, & inde fit מרור: Unde opus eſt maſticatione dentium, ut diſcindatur מרור, ut indigitetur non diſciſſo illo ipſum relinqui integrum, cum tamen ſit Tav vocis מות quæ eſt virtus partis alterius, juxta myſterium Tav in voce תמות Gen. 2, 17. & Ezech. 9, 4. *Signato Tav ſuper frontes virorum.* Et ſcito quod hoc Vav etiam ſit lancea, qua Pinchas occidit Simri, quoniam ſimilis eſt lanceæ, & meditationi ejus atque nominibus pertinentibus ad operationem hanc ereptus ſit à Simri & $\frac{m}{24}$ viris, qui collocati erant circa tentorium ejus pro illius cuſtodia. Nun Vav in voce מות volitabat in aëre, ut intraret inter Mem & Tav, ut vox מות fieret integra ad faciendum conſummationem quod abſit! Pinchas autem ſtabat & ſumebat illam בידו *manu ſua* Num. 25, 7. Ne dicas בידו ſed ביודו per Jod ſuum, quod eſt ſignum fœderis, quod ipſi datum erat. Propterea dicitur ibid. v. 12. *Fœdus meum pax* 'עמי *cum Vav,* quod ſimile eſt lanceæ.

Litera Vav aſſimilata lanceæ.

Cap. XXXIX.

Character impreſſus Mundis אבי״ע.

§. 1. Fragmenta ſuprà dicta deſcenderunt quadruplici deſcenſu in Mundos אבי״ע & impreſſerunt atque conſignaverunt charactere ſuo in quolibet Mundo characterem ſeptem Sephirarum. Unde in mundis בי״ע non occurrit niſi ſeptenarius: Et tres primæ non ſemper ibi ſunt, Nec eſt ibidem niſi ipſorum materia prima, quæ ſunt vaſa.

Fragmentorum deſcenſus quare fuerit quadruplex.

§. 2. Quare autem deſcenderunt quadruplici hoc deſcenſu tantum, nec ultra? Ratio eſt; quoniam vaſa emanarunt de Nomine Tetragrammato Mundi Veſtitus conſtante è 4. plenitudinibus ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן: Unde omnis Influentia redditur quadripartita ſub myſterio anterioris & poſterioris, dextri & ſiniſtri. Unde in deſcenſu eorum latus anterius ceſſit Mundo Aziluth; dextrum Mundo Briah, ſiniſtrum Mundo Jezirah, poſterius Mundo Aſiah. Ratio alia eſt, quod aër primus quadratus eſt, & in quolibet angulo plenitudinem aliquam habet Nominis Tetragrammati. Superioris autem & inferioris notio ibi non datur, quoniam ipſa ſubſtantia ejus infrà eſt & ſuprà, quippe quæ Veſtis eſt; unde deſcenſus ſunt 4. tantum, nec plus, nec minùs. Et quodlibet fragmentum eſt quadratum ſub myſterio anterioris & poſterioris, dextri & ſiniſtri.

60. myriades fragmentorum unde.

§. 3. Ex quolibet autem Vaſe facta ſunt 60. myriades fragmentorum: Et quodlibet fragmentum nomen habet proprium, quod operationes producit admirandas, ſicut exponitur in Libro Sigilli R. Eliezeris de Garmeiſa.

Et

Et ex eo prodeunt plurimæ turmæ Angelorum: Et poſtea prodeunt ex illis ſtellæ & Planetæ, & vortices, & puncta dominantia, quæ ſunt capita ſtellarum, ſub quibus multæ ſunt ſtellæ: Numerus enim capitum omnium eſt 236. millies mille myriades, & ex illis prodeunt ſtellæ innumerabiles.

Ortus Angelorum, ſtellarum & Planetarum.

§. 4. Et ſcito, quòd quælibet ſtella habeat Alphabetum per ſe, nomenq́; unum, in ipſam dominium habet cum Angelis ſuis. Deſignatio autem numeri earum eſt plenitudo literarum משכן hoc modo: מם שין כף נון quæ plenitudo ipſis ſine literis מְשְׁכַן, quæ ſunt radix, efficit 236. Textus autem, qui numerum iſtum indigitat, eſt iſte Exod. 40,34. *Et gloria Domini replebat* המשכן *tabernaculum*, i.e. Si ſcire volueris magnitudinem gloriæ Domini, fac plenitudinem literarum משכן, quæ eſt influentia deſuper prodiens, eſtque 236.

Numerus 236. in voce משכן

§. 5. Quin etiam caſtra gloriæ Domini, quæ ſunt caſtra Schechinæ, ſunt 236. millies mille myriades, nec unquã deſcendunt infra hunc numerum. Et idem quoque valent voces רחב הכבד latitudo gloriæ, quæ eſt ſuper throno, ſicut exponitur in capitulis de Palatiis & in libro Mercavæ magnæ & parvæ, & in Libro Æſtimatio Staturæ R. Iiſmaël, ubi latitudo æſtimationis ſtaturæ gloriæ eſt 236. millies millena millia myriadum milliarium. Quodlibet autem milliare eſt Nomen aliquod, ſic enim vox פרסה per Gematriam æquipollet voci השם cui etiam per Gematriam æquipollet משה, qui reſtituit nomina ad fulgorem admirandum: Atque idem numerus per Gematriam eſt in אל שדי. Et hoc eſt myſterium illius textus: Exod. 6,3. *Et apparui patribus in* אל שדי. Et quoniam anima ejus erat ex iſto gradu, neceſſe erat, ut ipſi monſtraretur gradus quidam celſior.

Idem numerus in vocib9 רחב הכבד

Gem. vocis פרסה & vocis השם vel משה vel אל ש״י

§. 6. Et ſic omnis Influentia Mundi מל בוש extat ſub myſterio 236. quoniam 231. portæ cum He ultimo Nominis סג producit 236. Quæ emittunt omnem influentiam in mundos, atque ex iſto numero revera conficiuntur.

Numeri 236. Fundamentum.

Cap. XL.

Myſterium coctionis duorum ovorum.

§. 1. Maxima pars corticum formata eſt in Mundo reſtituto è myſterio coctionis duorum teſticulorum in fundamento τȣ̃ Abba; quæ ſunt Nezach, Hod in Fundamento Abba: Atque ibi excoquuntur lumina iſta, nimirum 49. illæ myriades. Et ſepties ſeptem iſtæ literæ de 7. luminibus internis fragmentorum vaſalium, quibus etiam adhærebant multa judicia, opus habebant hàc coctione pro ſeparandis judiciis; & hæc ceciderunt deorſum, & conſociata ſunt cum ſociis ſuis, qui priùs deorſum deciderant tempore fragmentorum vaſalium: Et conſtituerunt tres Mundos judiciorum & corticum verſus lucem externam τῶν בי״ע quæ eſt quadratura & poſterioratio. Et quamvis aliqua pars horum myſteriorum deinceps in Mundo Hattikkun pertineat

Neceſſitas ejus coctionis.

ad ſtructuram ז״א & Uxoris ejus; nihilominus & hic non debent omitti, ut & hac in Sectione oſtendatur, quomodo conſtructæ ſint turmæ impuritatis. Nec tamen poſtmodum à propoſito digrediar. Quod ſi enim res ita tractarem per ſaltus mixtos atque inordinatos, nemo iſtas intelligeret. Verùm enimverò in Mundo Aſiah uberiùs de illis dicam, & propterea alibi breviùs loquar. Nec mireris, quæ ſcribam de gutta duobusque teſticulis & coctione atque ſimilibus; Nam jam data nobis eſt licentia, ſicut apparet in Hiob, qui dicit cap. 19, 26. *Et in carne mea videbo Deum*: Et Magiſtri noſtri dixerunt: Lex loquitur phraſi humanâ.

Gutta commixta τῦ ז״א & Uxoris ejus. Exempla ſenſus myſtici in phraſibus Cabbaliſticis.

§. 2. Et ſcito, quòd omnes operationes, de quibus diximus & dicemus imposterum, ſint nomina operantia operationes diverſas ſecundùm gradus ſuos. Verbi gratia, quando dicitur gutta commixta τῦ ז״א & Uxoris ejus, qui ſunt ſub myſterio guttæ; Senſus myſticus iſte eſt, quòd literæ Nominum permixtæ ſint, nec ſociatæ ſuo ordine literæ cujuslibet Nominis, ſed omnia ſimul confuſa, ut nullum nomen per ſe cognoſci queat. Et cùm dicitur: Arich Anpin extendit manum ſuam dextram, & accepit guttam Seir & Uxoris ejus; ſenſus eſt iſte, quòd Nomen unum, quod in Cheſed τῦ Arich Anpin, acceperit illa nomina, & ordinaverit iſta 49. lumina confuſa, & immiſerit illa in cerebrum Abba, in cujus Cerebro eſt nomen aliquod magnum valde, & accipit nomina iſta, & ordinat ea, atque demittit ea ad inſtar medullæ ſpinalis, ubi ſcriptum eſt Nomen unum juxta longitudinem medullæ, ſicut apparet in Sohar ſectione Pekude in Hechaloth. Et cùm dicitur, quòd deſcenderint intra duos teſticulos fundamenti Abba; ſenſus eſt, quòd ibi ſint duo Nomina, quibus eſt facultas maturandi hæc Nomina, ut mitigentur & colligantur & ſeligantur, ut poſſint cognoſci ſingula per ſe: Utque ſeparentur דינין atque literæ, quibus non opus habent hæc Nomina. Nec veniat tibi in mentem cogitatio quædam corporalis, quod abſit! in myſteriis iſtis, ne puniaris, ſed cogites, quòd omnia Nomina atque literæ Lucis vivificantis omnes Mundos operantes operationes ſuas per Cheſed, Din vel Rachamim. Reſiduum refert id, quod adverſatur Nominibus Sanctitatis, nihilque operatur niſi malum quotidie.

In Cabbala cogitationes corporales locum non habent.

Cap. XLI.

Origo corticum & judiciorum. Origo Deorum alienorum.

§. 1. Senſus autẽ horum hic eſt, quòd deſcendentibus luminibus illis τῦ ז״א in fragmentis, quæ ſunt nomina, ex illis exorta ſit radix corticum & judiciorum, ſicut noſti. Ex illis nominibus corticum & judiciorum prodierunt nomina alia, & adhæſerunt nominibus Sanctitatis; Et hi ſunt Dii alieni, quorum applicatio tendit ad Elohim ſanctos.

§. 2. In

§.2. In Sanctitate autem ſunt 120. Elohim, quoniam 5. literæ ſtruunt 120. domos: in impuritate autem ſunt 121. juxta myſticum illud: Quicunque addit: diminuit; daturque in illis dextrum & ſiniſtrum, juxta myſterium throni רם excelſi atque elevati: Huic autẽ in corticibus oppoſitus eſt fructus מר amarus, cui per Gematriam æquipollet עמלק qui continet omnia judicia gravia: Atque etiam æquipollet voci ארם Syria, juxta myſticum illud: Quicunque addit, diminuit; Et hæc contermina eſt terræ Iſraël, & prima erit, quæ mundabitur tempore futuro. Quin & פלשתים per Gematriam æquipollent ק״ד אלהים 10. ſumpto.

Elohim Sanctitatis. Elohim Impuritatis. Eorum numerus in voce רם & מר Gem. vocis עמלק & מר, item ארם Gem. vocis פלשתים & אלהים

§.3. Et iſti 120. Elohim per Gematriam etiam æquipollent voci צל umbra, ubi nõ eſt metus ab Elohim Sanctitatis. Et inverſum ejus eſt לץ deriſor, quæ vox per Gematriam etiam æquipollet ק״ד בגיהנם, quo denotatur, quòd omnis deriſor decidat in Gehennam; talis enim accendit omnes ignes Gehennæ. Et in eo 7. ſunt habitacula, quæ ſunt rejectamentum atque cortices 49. myriadum literarum: qui ſunt ſepties ſeptem gradus, à quibus procedit omne myſterium numeri ſeptenarii. His ſi addis 4. gradus impuritatis, qui ſuper eis, fiunt 11. juxta illud: Omnis addens diminuit.

Gem. inter 120. Elohim & vocem צל & inverſam לץ Gem. vocis לץ & בגיהנם 7 habitacula impuritatis.

§.4. Nec mireris, quòd hactenus diximus de virtute Nominum corticum atque judiciorum, quamvis cortices nõdum exiſterent; Radix enim corticum jam aderat, in quo cortices in potentia erant. Et niſi peccaſſet Adam primus, cortices non prodiiſſent in actum. Quod ſi autem objicias: Si cortices nondum prodierunt in actum, quomodo peccavit homo primus, cum nondum eſſet figmentum malum in mundo? Reſp. quòd corpus Serpentis fuerit creatio perfecta. ſicut dicitur Jeſ. 45,7. *Et creans malum*: Et creatum eſt tempore fractionis vaſorũ de literis מנצפך durioribus, & de parte extantiore τῦ Nun. Et cortex prius prodiit quàm medulla, quę eſt Sanctitas: ſicut ſe habet fructus quidam, cujus cortex nucleum includit, qui tamen cùm hic comeditur, diſpergitur foràs, ita ut aſſumatur fructus. Propterea dicitur Job. 27, 16. *Impius parabit, & juſtus induet.*

Quomodo malum in Mundo eſſe potuerit, corticibus nondum actu exiſtentibus.

§.5. Et judicia venientia à fragmentis vaſorum inveniebant corpus ſerpentis paratum ut ea reciperet, poſtquam ſeparata erant à אי virtute Excoctionis duorum ovorum Fundamenti Abba, & deſcenderant deorſum, nec invenerant quietem pro vola pedis ſui, donec exiſteret Serpens, qui eſt ille, de quo dicitur Gen. 3,15. *Ipſum conteret tibi caput*: Atque ille magis erat idoneus ad recipiendum illa judicia, ſicut alibi dicam, juvante Deo.

Corpus Serpentis judiciorum receptaculum.

§.6. Sic autem intelligenda ſunt iſta: quòd omnes res divinæ ſint, ſive ſpirituales ſint ſive corporales; Omnes enim factæ ſunt per 231. portas memoratas in textu Libri Jezirah, quas ego ordine recenſui Sectione prima hujus Libri; Et hæc ſunt 22. Alphabeta excepto אל בם ex quibus Lex eſt compoſita.

Origo omniũ rerum.

§.7. Li-

Literarum diſtributio triplex in Cheſed, Din ve Rachmim.

§. 7. Literæ autem dividuntur in 3. ſpecies, nimirum 12. ſimplices, quæ ſunt הוזחטילנסעצק : Et 7. duplices, quæ ſunt בגדכפרת, tres reliquæ ſunt literæ אמש: Et dividuntur in tria genera, nempe Cheſed, Din & Rachmim; benignitas, judicium & miſeratio. Literæ autem מנצפך judicium denotant omnium graviſſimum, inter, quos tamen Nun longum omnes puritate præcellit, & ex illo factus eſt ſerpens, ſicut diximus; Et hæc ipſa litera figuram habet ſerpentis, atque ſic Serpens quoque duriſſimum denotat judicium inter omnes beſtias. Et literæ מנצפך ſunt protenſio 5. Severitatum, & radix earum in Sohar vocatur בוצינא דקרדינותא efficiuntque numero ſuo פר 280. cui æquipollet Nomen סנדלפון qui eſt Angelus יער ſeu ſylvæ mundi Aſiah, quoniam maxima pars ejus ſunt *arbores ſteriles*, Jeſ. 41, 19. potiùs quàm arbores fructiferæ; quoniam malum ibi prædominatur primo. Porrò hunc numerum quoque habet עיר urbs Sancta, quæ eſt ſandalium ejus. Atque id indigitatur in textu Cant. 5. 1. *Comedi favum meum cum melle meo*, ſicut loco ſuo exponam.

Literarum מנצפך deſcriptio, ortus & Gematria.

Cap. XLII.

Judiciorum receptaculum corpus Serpentis.

§. 1. Serpens iſte factus eſt de aculeo Nun hujus finalis, ſicut exponetur in Mundo Aſiah. Et quoniam iſtæ virtutes judiciorum, quæ adhærebant τῷ Seir & Uxori ejus, deſiderabant purificari & ſanctificari, & quia ſeparabantur & præcipitabantur deorſum, nec inveniebant gratiam in oculis τῷ Arich, ut reſtituerentur, quoniam amara erant valde, ideò non inveniebant requiem, niſi in Serpente hoc, qui revera domus atque vas eorum erat, cum antea non reperirent receptaculum.

Serpentis zelotypia erga Adamum ejusque effectus.

§. 2. Cùm ergo judicia iſta requieſcerent in Serpente, zelus iſtum agitabat erga Adamum propter Chavam, unde in illam immittebat impuritatem menſtrui. Poſtea offerebat iſti, ut ederet de fructu; & cùm ipſa videret, quòd lapſa eſſet in rete concupiſcentiæ pravæ, quærebat etiam labefactare Adamum, dabatque ipſi, & edebat, ſicut dicitur Gen. 3, 6. *Et dedit etiam viro ſuo ſecum & comedit*. Et poſtquam comediſſet inſcius, deinde iterum comedebat ſciens, quia ſtatim in eo dominabatur prava concupiſcentia.

Comeſtionis de fructu conſequens.

§. 3. Et poſtquam comederat 5. iſtas Severitates, quæ mitigatæ fuerant per 5. Benignitates; illæ ſeſe iterum corroborabant: Et poſtquam fructus intraſſet in ventrem ejus, ſtatim oriebatur in eo prava concupiſcentia.

Pravæ concupiſcentiæ ſubjectum & origo, item effectus.

§. 4. Et hæc comeſtio pertigit quoque ad omne vivum, & omnia cadebant in rete ejus præter unicam avem, quæ vocatur חול ſicut ſcriptum eſt Job. 29, 18. *Et ſicut* חול *phœnix multiplicabo dies*. Et hoc fuit initium pravæ concupiſcentiæ in mundo ipſo actu. Et ex hoc facti ſunt cortices & pars adverſa. Hactenus enim judicia & cortices non erant ipſo actu, ſed in potentia remota admodum atque occultæ adeò, ut neutiquam poſſent videri. Deinceps autem craſſiora facta ſunt judicia & cortices prodierunt in actum & adverſati

ſunt

ſunt Sanctitati, ſicut ait textus Gen. 3, 15. *Illud conteret tibi caput, & tu commenues ipſi calcaneum.* Senſus eſt: Enata lite in mundo cortex aliquid aſſugere volebat de Sanctitate, ſed non prævalebat niſi calcaneo Sanctitatis juxta myſterium cognitionis immundæ, ex phraſi Gen. 4, 1. *Et Adam cognovit Chavah uxorem ſuam*; quod eſt myſterium corticis נוגה quòd nempe Adam primus concubuit cum uxore ſua menſtruata, atque diebus profeſtis corrupitque calcaneum hunc; qui antea erat tunica אור lucis & ſepimentum & velum diſtinguens atque veſtis Sanctitatis. Et Adam primus perrumpebat veſtimentum hoc, & de eo dicitur Eccleſ 10, 8. *Qui perrumpit ſepem, illum mordebit ſerpens.* Iſte enim cupit benevolè agere cum Iſraële, & (ex parte Sanctitatis) vocatur bilanx juſtitiæ, ſi fortè poſſit ſervari per Sanctitatem. Poſtquam autem corruptus eſt, vocatur *bilanx doli*, & de eo dicitur Hoſ. 12, 8. *In manu* כנען *mercatoris trutina doli opprimere dilexit*, id eſt, cùm cortex eidem ſe applicuiſſet, & ipſa eſſet in manu Canaan opprimente omnes animas venientes deorſum, ſicut in Sohar dicitur Sectione Miſchpatim: Non ſine cauſa dixit Schlomo Rex, ſuper quo pax! Eccleſ. 4, 1. *Vidi lacrymas oppreſſorum, & non erat illis conſolator, & de manu opprimentium eos viribus, &c.* Nam poſt nodum vi eripiunt animas ab eo juxta myſticum illud Exod. 21, 8. *Non deſponſavit eam, & redimere faciet eam populo alieno: Non dominabitur ad vendendum eam, cùm ſpreverit eam*; Et de parte Exteriorum idem vocatur tunica עור pellis, quæ ſunt רע nempe Arbor ſcientiæ boni ורע & mali, de qua præceperat illi DEUS, ne comederet ab ea, nec commiſceret bonum cum malo. Nam omnis comeſtio ſcorias profert ſuperfluas. Et ante peccatum hominis bonū conſiſtebat per ſe ſolum, atq; ſic & malum in Mundis ברע per אא qui ſeligebat cibum è rejectamentis: Ipſe autem homo commiſcebat illa. Ideò neceſſaria eſt per myſterium mortis ſelectio alia nova.

Bilanx juſtitiæ.

Bilanx doli.

Ante peccati introductionem ſtatus boni atque mali.

§. 5. Literæ autem רע malum, deſignant voces ראש עקב: E in hoc peccavit ער primogenitus Jehuda, cui nomen erat, ער quod eſt עקב ראש ad denotandum quòd calcaneus Sanctitatis prædominaretur capiti corticis ad eximendam deglutitionem oris ejus, ſicut ſcriptum eſt Pſalm. 74, 13. *Confregiſti capita draconum in aquis*: quæ ſunt guttæ benignitatis abſorptæ in capite corticum, qui vocantur תנינם defectivè, ad oſtendendum, quòd caput corticis hujus illud ſit, de quo dicit R. Schimeon Jochaides Sectione Bo ſuper ipſo textu, ubi inquit, quòd iſti תנינם habeant foramen in capite ſuo ad denotandum receptaculum, quod habent in capite ſuo ad hauriendam influentiam de calcaneo Sanctitatis. ער autem primogenitus Jehudæ ſic non faciebat, ſed perdebat in terra, & corroborabat cortices, dum effunderet influentiam fœderis ſancti in terram in manus corticum atque efficiebat, ut caput corticum prædominaretur calcaneo Sanctitatis: Ex quo fiebat, ut ער verteretur in רע eumque occideret Dominus, quoniam dominari fecerat arborem mortis; applicuerat enim ſe morti.

Notarikon vocis רע & ראש עקב

Inverſio vocis ער & רע.

Modus ſeductionis Chavæ.

§. 6. Et ſerpens mulier fornicatrix ſeducebat & decipiebat Chavam beneficio corticis נוגה quæ quidem & ipſa eſt Sanctitas atque deſiderat Benignitatem exhibere Iſraëli. Ipſa ergo accipiebat benignitates easque furabatur à copula ſancta; quoniam ipſa quoque comprehenſa eſt in Sanctitate atque cum Schechina aſcendit ſurſum: Deinceps autẽ iſtas benignitates dabat cortici pro mitigando illo. Et hoc eſt myſterium illius textus Prov. 9, 17. *Aquæ furto ſublatæ dulceſcunt.* Atque ita beneficio נוגה fulgoris, cortices atque Serpens ſeducebant Chavam. Sed de his ſatis.

Corruptela omnium ex copula Adami primi cũ Chava immunda.

§. 7. Omnia autem hæc ſic corrupta ſunt per copulam Adami primi cum Chava in menſtruo ejus, quæ eſt immunditia ſemenque impurum Serpentis congreſſi cum Chava, antequam cum ipſa congrederetur Adam. Eſt autem regnum terræ, ſi ita dicere licet, ſicut regnum firmamenti. Sed ſapienti ſatis.

5. Severitates quid ſint.

§. 8. Jam ergo tibi patet, quòd propter peccatum Adami primi facta ſint omnia ſuprà dicta. Scito autem, quòd 5. Severitates ſint 5. Tetragrammata cum punctatione Elohim, quæ efficiunt 130. Hinc Adam 130. annos ſedebat in flumine Gichon ad collum uſque juxta numerum iſtarum 5. Severitatum, quas vitiaverat: Quæ tamen nihilominus non reſtituebantur, prout decuiſſet. Nam Lilith impia cum videret magnitudinem corruptionis ejus, confortabatur in corticibus ſuis veniebatque ſuper Adamum ipſo invito, cumque ipſo calefacta ex illo generabat multos dæmones, ſpiritus & ſtryges: Hinc illa 130. non reſtituebantur modo debito. Hujus ergo intuitu nos dicimus precationem illam ויהי נועם quolibet Sabbato exeunte, in quo ſunt 130. voces cum textu, quem repetit nuncius Eccleſiæ. Nam Sabbathum evertit omnes Severitates judiciorum, de quibus cõpoſitus eſt Pſalmus 92, 1: *Canticum pro die Sabbati*, qui cùm dicitur: *Diſperguntur omnes operatores iniquitatis. Nam ecce inimici tui Domine peribunt.* ibid. v. 10. Exeunte autem Sabbato confortantur judicia de novo, & illo tempore impii revertuntur in Gehennam: Ideoque dicunt Canticum malorum occurſuum, ut in fugam convertantur judicia atque mitigentur per myſterium orationis ויהי נועם unde mitigatio Matris ſupernæ.

Sedens Adamus per 130. annos in flumine Gichon.

Precatio ויהי נועם

Sabbathi celebrati & exeuntis diverſi effectus.

Gem. קל & עין

§. 10. Porrò ſcias, quòd קל 130. æquipolleat τῷ עַיִן ſecundùm numerum 5. Tetragrammatorum Geburathicorum, quæ vitiata ſunt. Sunt tamen etiam 5. Tetragrammata Chaſadica, quæ etiam efficiunt 130. juxta numerum עַיִן. Atque hi ſunt duo oculi τῷ Seir; Unde vitium pertexit uſque ad duos oculos: 5. erga 5. unde vitiatis 5. Severitatibus etiam vitiantur 5. Benignitates, ut vires ipſis non eſſent ad mitigandas eas. Unde Scriptura dicit Gen. 38, 7. *Et fuit* ער *primogenitus Jehudæ* רע *malus in oculis Domini.* Nempe רע *malum fuit in* duobus *oculis* ejus, qui ſunt 5. Benignitates & 5. Severitates ſuprà dictæ.

Vitium in duobus oculis τῷ Seir unde

Vitii ejus finis.

§. 11. Tempore autem liberationis *erunt oculi ejus ſicut columbarum ad excurſus aquarum loti lacte.* Cant. 5, 12. Omnes enim benignitates ſicut lac, quod

quod nota, quæ eſt mitigatio, quæ ſanguinem convertit in lac. Sed ſatis intelligenti.

§. 12. Atque jam expoſitum tibi eſt, quomodo extiterit concupiſcentia prava atque cortices per Adamum primum. Atque hic eſt modus unus phraſeos, qua loquitur Lex; eodemque ſe modo habent omnia membra corporea in Lege deſcripta.

Cap. XLIII.

§. 1. Jamque amice, qui contemplaturus es libros iſtos, viam tibi aperiam rectam, magnamque tradam regulam circa peccatum Adami primi, quâ valdè opus eſt pro ſcintillis puritatis. Quamvis ex parte ſaltem hac Sectione iſta ſim traditurus, latiori diductione ad alia loca reſervatâ, cum nempe venero ad Commentarium de peccato Adami primi per ſe.

§. 2. Jam ergo notum eſt intelligentibus, quòd Adam primus vitiaverit omnes Mundos, unde omnes Sanctitatis ſcintillas ab ipſo decidere oportebat; quæ deinde miſcebantur per omnes 4. ventos mundi, & ſinguli de 70. Principibus populorum capiebant portionem ſuam. Iſtæ autem ſcintillæ medium facultatemque non habent aliam hinc iterum exeundi, niſi Iſraëlitas, qui ſervant præcepta, funduntque preces, & per preces ſuas illas elevant ſub myſterio aquarum fœmininarum; atque tunc ſecernunt omnes.

Scintillarum corruptela, diſperſio, & elevatio.

§. 3. Eodem modo etiam fit in mundo venturo poſt obitum Juſti ex hoc mundo; non enim datur juſtus in Iſraël, qui non tranſeat intretque in Gehennam, quamvis illam non ſit meritus; Gehenna enim circundat Sanctitatem hortumque Eden, atque talis hâc viâ iſtum adire cogitur. Hoc autem efficit tranſitus ejus per Gehennam, ut inde educat virtute operum ſuorum impium aliquem de Iſraëlitis ibi exiſtentibus veſte carentem; atque ipſe talem recipit ſub veſtem palliumque ſuum. Et hoc etiam faciunt juſti in vita ſua in mundo hoc: Exulant enim penes gentes, ut iſtas ſcintillas educant. Et hoc eſt myſticum illud Scripturæ Eccleſ. 8, 9. *Tempus, quô dominatus eſt homo in hominem in malum ſibi.* Gentes enim dominantur ſuper Iſraëlitas, ut hi educant de manu illarum iſtas ſcintillas; atque hæ ipſæ ſunt, quæ vitam dant cortici, quoniam cortices mortui ſunt. Atque hoc eſt myſterium illud, quod impii in vita ſua vocantur mortui, quoniam ipſis non eſt Neſchamah ſancta de Fundamento, quod vocatur vita Mundorum; duos intellige mundos, iſtum nempe & venturum: ſed Nepheſch tantùm habent de cortice, qui vocatur mors atque umbra mortis: Unde tantùm per iſtas ſcintillas vivi ſunt. Et hæc eſt cauſa, quod cortices appetitum atque deſiderium habeant prehendendi animas, & ipſas ſeducendi ad peccata: quoniam ipſis non eſt vita, niſi per peccata noſtra; tunc enim facultatem habent abripiendi animas puras & ſanctas,

Scintillarum liberatio futura ex Gehenna, ut & hujus temporis.

unde vitam habent. Hinc magna eſt pœna impii, qui emori facit ſanctitatem, eò quod illam tradat in manum mortis atque corticis, & corticem vivificat.

Exiliũ Schechinæ ejusq; commodum in Iſraelitas redundans.

§. 4. Sed Iſraëlitæ etiam opus habent exiliô Schechinæ per omnes 70. linguas, ubi ſunt ſcintillæ Sanctitatis de anima Adami primi prolapſæ inter cortices 70 linguarum; quibus non eſt facultas inde regrediendi, niſi miſericordia ejus, qui benedictus ſit! exulare nobiscum juſſiſſet Schechinam: Atque iſta colligit illas animas ad ſe ſub myſterio aquarum fœmininarum beneficiô 10. occiſorum ab imperio. Atq; illa per iſtos recipit has ſcintillas juxta myſticum illud Thren. 3,22. *Magna eſt fides tua*; quæ eſt Malchuth, quæ vocatur אמונה fides. Iſta fit magna & grandis, juxta illud: Urbs Jeruſalem plena eſt animarum totius Iiſraël mortuorum & viventium.

Schechinæ acceſſus ad animam.

§. 5. Et quando perfecta eſt maturatio copulæ, tùm DEUS, qui benedictus ſit! animam hanc vel illam in mundum hunc demittit. Et quando completa eſt portio ſcintillarum, quam illa debet elevare; tunc Schechina venit ad animam, ut illam recipiat è Mundo, eique det gradus Nepheſch, Ruach, Neſchamah, Chajah, Jechidah, in perfectione, ut per iſtos elevatio ſit perfecta, purusque locus ſpatii, ubi ſteterant ſcintillæ ejus: Et per illas efficit copulam perpetuam. Atque iſta ſufficiant pro contemplante, ne fortè erroneè cogitet, quod anima ſcintillarum ſtatim de loco impuro deorſum in Iiſraëlitam veniat; quod minimè credatur! Schechinah enim, quę in exilio eſt, accipit illam animam & ſcintillas ſub myſterio aquarum fœmininarum ad copulam cum Seir: Et deinceps Schechinah eam deorſum mittit in exilium in iſtum vel illum Iſraëlitam per illud ſpatium, in quo ipſa eſt: & quando finita erit collectio iſta exiliorum ex omnibus 70. corticibus, ut pedes pertingant ad pedes, tunc locum habebit illud Jeſ. 25, 8. *Abſorpſit mortem in æternum*: ſicut dicitur in Sohar Sect. Pecude. Atque ſic intelliges, quomodo peccatum Adami primi cauſatum ſit omnia exilia uſque ad dies Meſſiæ.

Quæ ratio exiliorum Iiſraeliticorum.

§. 6. Et ſic etiam intelliges, quare Iſraëlitas oportuerit eſſe in exilio Ægyptiorum & Medorum, & ſimilibus, & quare iſta 4. notentur præ cæteris, cùm tamen exulaverint per omnes 70. linguas; & quare non fiat mentio niſi horum 4. tantum; & quare in iſtis 4. exularint omnes Iſraëlitæ, cùm ſufficiat, ſi in cæteris 70. linguis unus tantum Iſraëlita exulet, idque reputetur, ac ſi omnis Iſraël ibi exulaſſet. Res autem ita ſe habet, ſicut principium & fundamentum Sanctitatis ſunt 4. fluvii, qui ſunt 4. literæ Tetragrammati, ita horum reſpectu Iſraëlitæ exulârunt penes 4. fluvios prodeuntes de cortice; atque iſti comprehendunt omnia. Et dum exularunt animæ, fundamentum omnium ſcintillarum animarũ abierunt ad 4. illos fluvios prodeuntes de cortice. Unde omnes Iiſraëlitas oportuit exulare in 4. illis. Nam quantum ad notiones omnium & ſingulorum hominum, una ſanè notio reſpicit radicem ejus; atque tunc ille Judæus ibidem exulat, quoniam ab illa radice provenit;

Quatuor animalia immunda.

Et

Et notio animæ illius eſt, ut exinde educatur. Et ex hoc intelliges cætera omnia. Atque ex hac etiam cauſa primum exularunt in Ægypto, qui eſt primus 4. fluviorum, quoniam eſt exilium capitis. Et ſocia ipſi eſt Babel, de qua dicitur Dan. 2, 38. *Tu es caput ipſius de auro.* Talis enim eſt exilii ordo, ut Sanctitas ingredi incipiat in capite, abeatque deorſum usque ad pedes. Et cùm ſic ingreſſa ibi eſt Schechinah ad pedes usque, tunc maxima eſt potentia exterioribus; erit enim ſicut fluvius arctus: Atque mox veniet lux redemtionis Jeſ. 59, 20. *Venietque in Zion Redemtor.* Intenſio enim exilii eſt cauſa redemtionis. Expurgatis ergo planè pedibus locum habebit illud Jeſ. 25, 8. *Abſorpſit mortem in æternum.*

§. 7. In exilio Græcorum autem & Edomitarum non exularunt omnes Jiſraëlitæ, quoniam decem tribus primùm exularunt in Aſſyria. Et ratio eſt quod notiones ſcintillarum illarum, quæ in Græcia & Edom, ſint iſti tribus &c. Et hæc quilibet prudens per ſe intelliget.

§. 8. Ecce autem omnium redemtionum tempore liberatio non fuit perfecta; quoniam relictæ ſunt ſcintillæ parvæ, quibus admodum prævaluit manus corticum, ita ut non potuerint ſecerni, niſi longô tempore, unde non opus fuit, ut Iſraëlitæ ibi retardarentur, ſed exiverunt ab illo exilio. Non tamen obſtat hæc ratio, quin redire quis poſſit in locum illum, quoniam adhuc ulteriùs opus eſt, ut ibi exulet talis homo, qui venit de radice illarum ſcintillarum ibidem relictarum, nec adhuc eductarum. Adhuc enim relictæ ſunt ſcintillæ minutæ, partim ex Babel, partim ex Media, Græcia, locisque ſimilibus, quæ non perfectè potuerunt ſecerni. Nihilominus tamen omnes liberationes, quibus redemti ſunt Iſraelitæ, vocantur redemtio propter fundamentum, quamvis non ſint redemptio perfecta. Redemtio tamen Ægyptiaca perfecta erat redemtio: Et hoc eſt myſticum illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, ſuper textum illum: Spoliaverunt Ægyptios, quod fecerint illam regionem ſicut foſſam profundam, in qua nulli ampliùs piſces. Non enim relicta eſt ibi ulla Sanctitatis ſcintilla, & redemtio Schechinæ fuit perfecta, quæ in nulla alia redemtione invenitur. Et hæc eſt cauſa, quare mentio fiat exitus ex Ægypto præ omnibus reliquis redemtionibus hactenus ante redemtionem poſtremam factis. Et fundamentum in eo conſiſtit, quod in reliquis terris adhuc relictæ ſint ſcintillæ minutæ adhuc colligendæ; in Ægypto autem non ulla remanſit Sanctitatis ſcintilla, & redemtio Schechinæ ex illo cortice perfecta fuit; quòd ita ſe non habet in ulla redemtione alia.

Exulantium Iſraelitarum nulla redemtio perfecta.

Excepta Ægyptiaca.

§. 9. Futurô autem tempore cùm redemtio univerſalis fiet in toto mundo, redemtio Ægyptiaca erit quaſi acceſſorium quid, & redemtio ultima ipſum fundamentum. Et propterea dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ in tractatu Berachoth cap. 1. A quo tempore? Didicimus. Dixit Ben

Redemtio univerſalis futura omnium perfectiſſima.

Soma ad ſapientes: Fietne mentio exitus ex Ægypto in diebus Meſſiæ? Atqui jam dictum eſt: *Ecce veniunt dies, dicit Dominus, & non dicent ampliùs, Vivit Dominus, qui aſcendere facit filios Iſrael ex Ægypto*; Sed vivit Dominus, qui aſcendere fecit, & reduxit domum Iſraël de terra aquilonari & de omnibus terris, in quas propulſi ſunt? Reſponderunt ipſi: Non planè evelletur exitus ex Ægypto de loco ſuo, ſed regnum illud fiet res principalis & fundamentalis, exitus vero ex Ægypto acceſſorium ejus. Liberatio ergo ex Ægypto poſt ſe tamen habuit aliqualem defectum, quia ſcil. in omnibus reliquis terris adhuc fuerunt ſcintillæ: Futuro autem tempore redemptio erit univerſalis, poſtquam nullus erit defectus; ipſa enim continebit collectionem ſcintillarum è toto mundo. Atque ſic intelliges myſterium illud magnum de exiliis, quare nempe Iſraelitas oportuerit exulare per omnes 4. ventos mundi. Et ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ Iſraelitas exulare in omnibus 70. linguis: Dum enim Judæus unicus exulat in hoc vel illo populo ſingulatim, idem eſt ac ſi in ipſo vel alia natione totus Iſraël exularet: Atque hoc fit pro ratione ſcintillarum animæ ejus, quæ ibi ab ipſa ſunt colligendæ.

Exilium unius Iſraelitæ exilium omnium.

§. 10. Atque hinc patet, quod omnes 70. populi dominati ſunt ſuper Iſrael, atque hi ibi exularunt. Et hoc eſt myſticum illius textus Exod. 14, 13. *Quia ſicut videtis Ægyptios hodie, non ampliùs videbitis eos in æternum.* Et quare prohibitus eſt deſcenſus in Ægyptum præ omnibus terris extra terram Iſrael? Myſterium in eo latet, quòd ibi nihil omnino ſit relictum, & in exilio Ægypti omnia ſint collecta, non remanentibus ullis reliquiis; unde non licuit redire illuc. Quin & הערב רב intermixta plebs multa, qui fuerunt filii illorum proſelytorum, quos ad Judaiſmum converterat Joſeph, quique non erant defecati ſicut decebat, & illos, inquam, ſecum ſumpſit Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, quòd non accidit in cæteris terris: Et quia dum populus Iſrael exulat, iſte ſecum affert ſanctitatem illamque eò introducit; unde ipſum oportet colligere ſcintillas illuc delapſas, quæ fuerunt membra animæ Adami primi, quæ priùs continuit omnes animas filiorum Iſraël: Hinc qui rediiſſet in Ægyptum, cauſatus eſſet exilium Schechinæ fruſtrà, & vivificaſſet exteriores poſtquam jam fuerunt mortui.

Exilium Iſraelitarum in ſingulis 70. linguis.
Cur deſcenſus Iſraelitarum in Ægyptum fuerit prohibitus?

§. 11. Verùm enim verò ex hac ratione tamen videbis, quòd nullum fuerit exilium è memoratis, in quo ipſis non fuerit excellentia quædam inſignis. Cùm enim exularent in Ægypto, dominabantur in toto mundo; quia Schechinah ibi exulabat, & Fundamentum vitæ ſuæ omnes populi exinde attrahebant, unde reliquæ terræ eorum erant acceſſorium: Hinc illud Gen. 41, 54. *quòd fames erat in reliquis terris, in terra Ægypti autem abundantia erat magna:* Cùm ergo Iſrael exiret ex Ægypto, regnum manebat humile. Et cùm exilium eſt in reliquis terris, iſtæ hinc aliquid aſſugunt. Futuro

Iſraelitarum exulantium prærogativa præ populis, apud quos exulant.

Tempore u-

turo

turo autem tempore cùm redemptio erit univerſalis, nec ullum ampliùs exilium, tunc nullus cortex aliquam habebit affuctionem, & vita ab illis penitus tolletur, & tunc locum habebit illud Jeſ. 25, 8. *Abſorpſit mortem in æternum*, quæ eſt deſtructio partis adverſæ. Sic quoque in Ægypto cùm ſurgeret Rex novus & innovarentur decreta ejus, tunc veniebat Redemptor in Zion &c. Non autem dico, quòd ſervitus cauſetur redemptionem, ſed quòd ſignum ſit redemptionis, ſicut futurũ eſt tempore venturo, juxta illud Magiſtrorum noſtrorũ bonæ memoriæ. Durante primâ viſitatio ſecunda accelerat:& tunc venit Meſſias citra cognitionem tali tempore, dum agnitionem ſuam ab ipſo avertunt dicentes: Redi, nec veni, ob multitudinem anguſtiarum. Quæ nota. Et de myſterio colligendarum ſcintillarum dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Filius David non venit, donec conſummatæ ſunt omnes animæ, quæ in corpore Adami primi. Sicut etiam dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ad textum illum: *Ubi eras, dum ego fundarem terram?* Inde doceri, quòd omnes animæ dependerint ab Adamo primo, aliis pendentibus in capillo ejus, in naſo aliis, &c. Quamvis רש״י bonæ memoriæ exponat dari conclave, cui ſit nomen גוף quod pertinet ad 70. modos exponendi legem. In ſe tamen eſt myſterium animarum, quæ pependerunt in Adamo primo, atque delapſæ ſunt in manus corticis. Eſt autem in manu Sancti illius qui benedictus ſit, accelerare redemptionem, ſicut dicitur Jeſ. 60, 22. *Parvus erit in mille, & puſillus in gentem fortem. Ego Dominus fidelis retribuere mercedem in tempore ſuo accelerare faciam illud*; nempe dum 6. creabit infantes in ventre uno. Unde dixit R. Jochanan. Si digni ſunt; locum habet, *Accelerabo illud*: Sin minùs, locum habet, *In tempore ſuo.* Et hoc eſt myſterium illius textus Exod. 1, 7. *Et fructificarunt, & multiplicati ſunt & roborati ſunt valde valde:* Ita ut quaſi ſaltum faceret Sanctus ille qui benedictus ſit, ut acceleraret finem 400. annorum poſt 210. annos. Et hoc eſt myſterium illud in Midraſch אים׳ quòd Sanctus ille qui benedictus ſit ambulaverit cum Abraham Patre noſtro ſuper quo pax vias longas & breves, & Sapiens ita intelliget quòd longæ denotent *In tempore ſuo* & breves *Accelerare faciam illud* ad placandum & conſolandum Abraham Patrem noſtrum ſuper quo pax, quamvis quoad literam Abrahamo in hoc non ſit ſolatium. Sed de his ſatis.

Univerſalis liberationis ceſſatura omnis utilitas pro corticibus.

Exilium ac ſervitus ſignum redemptionis, non cauſa.

Cur adventus Meſſiæ nondum appareat?

Cap. XLIV.

§. 1. Tehiru ſive Splendor ille erat quaſi ager, & 10. puncta Mundi Tohu illuc erant conſita: Et ſicuti quodlibet granum tritici per ſe progerminat juxta vires ſuas. Ita puncta Mundi Tohu progerminabant ſingula pro viribus ſuis. Et quandocunque granum aliquod tritici permanet in loco ſuo, tum non provenit ad ſtatum germinationis & reſtitutionis, ſed perditio

10. puncta Mundi Tohu in Tehiru.

eſt

Eorum punctorum fractura, ejusque conſequens. Quatuor Mundorum אַבִּיע origo.

eſt illa germinatio, abſumiturque & veteraſcit in terra. Ita ſe res habet cum illis punctis; Dum adhuc erant in ſtatu ſuo, non perveniebant ad poſſibilitatem conformationis perſonarum, donec frangerentur. Nec etiam in Mundo Tohu ſunt 4. Mundi אַבִּיע. Poſtquam autem confracta ſunt puncta hæc & ſelectus eſt cibus à rejectamentis, atque ſimila è furfure, tunc fiebant 4 mundi אַבִּיע, non aliter atque in tritico; dum adhuc integrum eſt, nec immutatum, tunc permiſcentur ſimilago & furfures: Poſtquam autem molitur triticum, ſimilago ſeparatur à furfuribus. Sic & puncta hæc.

Anterius & poſterius, dextrum & ſiniſtrum in Mundis, quatuor.

§. 2. Atque deinde accedente ſeparatione accuratiore è ſubtiliori & puriori, facta è Aziluth, quæ vocatur anterius, provenitque è Luce Jod in Tetragrammato. Ex eo quod deinde purius erat & ſelectius præ cæteris ſpeciebus inferioribus, facta eſt Briah, atque illa vocatur dextrum, provenitque de luce He primi in Tetragrammato. Quod deinde purius erat & ſubtilius inferioribus, Jezirah extitit, quæ vocatur ſiniſtrum, provenique de Vav Tetragrammati. Denique quod craſſius erat, & pars judicialis præ tribus ſociis ſuperioribus, factum eſt Aſiah, quæ vocatur poſterius, provenitque de lumine He poſtremi in Tetragrammato.

§. 3. Et omnis quadratura vocatur poſterioratio, & denominatur phraſi percutiendi: quoniam literæ colliſæ & percuſſæ intra ſe invicem multiplicantur, & ſcintillas emittunt de grege ſociorum ſuorum ſub myſterio percuſſionis petræ, ſuper qua puniebatur Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax. Nam סֶלַע petra per Gem. eſt עֵץ arbor ſcientiæ boni & mali, ubi bonum ſunt Severitates & malum ſunt cortices. Et vox סֶלַע æquipollet nomini Tetragrammato in literis ſuis multiplicatis & ſecum invicem quadratis binis ſemper paribus hoc modo. Decies ה facit 50: quinquies Jod facit 50: ſexies ה facit 30: quinqnies ו facit 30. Unde 160.

§. 4. Et notum eſt, quòd Lex ſit bonum & cortices ſint malum, aquæ malæ & amaræ, & aquæ maledictæ includentesque & circumdantes bonum, ne prodeant foràs guttæ de puteo legis, juxta myſterium guttorum ſanguinis, quæ ſunt judicium grave & occultum valde, ut Iſraelitæ non aſſequantur myſteria.

Cap. XLV.

§. 1. Bonum eſt poſterius reſpectu mali in Mundo Tohu: Atque ſic etiam res ſe habet in Mundo Tikun, ſicut dicam poſtea. Id demonſtrare poſſumus per ſimile, quod ſuprà adduxi, quòd nempe privatio prior ſit exiſtentia.

§. 2. Erat autem intentio Benedicti bonum creare atque malum in mun-

mundo: Et radix corticum erat à Vaſis confractis: Ab iis facta ſunt judicia, & à judiciis facti ſunt cortices, atque inibi eſt radix mali.

§. 3. Radix autem boni ex illa luce eſt, quæ intra Vaſa confracta fuit, ad inſtar guttarum adhærentium lateribus Vaſis.

§. 4. Et ſi Sanctus ille qui benedictus ſit, non creaſſet mundos & iterum deſtruxiſſet eos, non potuiſſet eſſe aliquid mali in mundo, ſed omnia fuiſſent bona. Et notum eſt, quòd à malo agnoſcatur bonum, atque pariter non fuiſſet fructificatio & multiplicatio in mundo, ſicut dicunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ in Tractatu Joma: Si concupiſcentia prava captivaretur per triduum in foramine Abyſſi magnæ, non inveniretur pro ægroto ovum unius diei. Quoniam appetitus nullam de ſe præberet influentiam, cùm tamen dictum ſit Jeſ. 45, 18. *Non inanem creavit illam, ſed ut habitaretur, formavit illam.* Quia & tempore venturo vocabitur Laban, eò quòd dealbabitur ab impuritate ſua & redibit ad dominium Iſrael, & orabunt Dominum, ut det ipſis appetitum concupiſcentiæ pravæ ad generandum liberos, ſicut invenimus in Midraſch Neelam Sectione Toledos in textum Gen. 25, 21. *Et rogavit Jizchak Dominum propter uxorem ſuam.*

§. 5. Et quanquam cortices non prodierunt de potentia in actum ante peccatum Adami primi; nihilominus in potentia tenui & occulta admodum erat radix mali corticum à Vaſis confractis & opus erat creatione, juxta myſticum illud Jeſ. 45, 7. *Faciens pacem & creans malum.* Atque ſic iſtæ quæſtiones occultæ admodum ſunt in myſterio ſuo, quid futurum fuiſſet, ſi concupiſcentia prava non prodiiſſet de potentia in actum, & ſi non peccaſſet Adam primus, & generatio deſerti & ſimiliter tempore venturo quid futurum.

§. 6. Et hæc omnia inde ſunt, quòd intentio Benedicti, cùm crearet mundum, finiſque ejus hic eſſet, ut illum agnoſcerent Creaturæ ejus: Propterea creavit flagella ad cædendum iis peccantes, lucemque bonam ad dandam mercedem bonam juſtis. Et propterea neceſſum eſt, ut homo habeat liberum arbitrium atque electionem, dum bonum & malum in mundo ſunt. Et hinc dictum eſt Levit. 25, 17. 36. *Et timebis à Deo tuo.* Nam ille retribuit oſori, coram facie ejus, ut perdat eum. Et ſi non ædificaſſet mundos eoſque iterum deſtruxiſſet, non potuiſſet eſſe aliquod malum, ſed omnia fuiſſent bona, nec fuiſſet præmium vel pœna in mundo. Jam vero cùm malum & bonum eſt intra cortices, pœna quoque eſt pro impio, qui per opera ſua mala deſcendit à luce magna ſuperna intra cortices eoſque vivificat, quamvis jam ſint ſacrificia mortuorum. Sic quoque præmium eſt juſto, qui per opera ſua bona elevat aquas fœmininas de illa Luce intra Vaſa confracta, qui ſunt cortices, exiſtente, lucemque elevat in locum ſuum. Cujus contrarium accidit peccatori; cortices enim ſunt flagella pro cædendo peccatore. Et

hæc eſt ratio illius textus, qui dicit Prov. 30, 28. *Aranea manibus prehendet*; hic eſt cortex, qui prehendit brachia mundi, quæ ſunt Gedulah & Geburah vaſorum confractorum: Et telæ araneæ ſemper ſunt in domo, quod ſimile eſt corticis, qui ſemper adhæret ſtructuræ palatiorum; unde rectè ita nominatur: Et ipſe eſt in palatiis Regis; ſtat enim in 7. palatiis contrarietatis ex adverſo 7. palatiorum ſanctorum Regni, & initium ejus eſt à Gedulah & Geburah Regni τῆς Malchuth in Briah; ipſa enim eſt palatium Regis ז״א, quod inter 7. palatia maſculina: Illi enim competit nomen אדני cui æquipollet היכל.

§. 7. Adhuc alia datur ratio, quòd dum adhuc puncta eſſent, Malchuth ſteterit in loco capitis א״א; poſtquam autē extenſus eſſet Adam Kadmon ſimpliciter ita dictus in 10. Numerationes ſuas, hic occupavit omnem locum 10. Numerationum mundi Tohu pro conformatione ſua usque ad finem ejus, & ſub eo Arich, qui combinatus eſt cum capite τȣ̃ אין. Unde patet, quòd locus ſtationis Malchuth mundi Tohu fuerit ſuper caput Arich. Et quamvis iſte Adam Kadmon propulſus ſit ſupra Tehiru uſque ad pedes ſuos, qui ex parte remanſerunt infrà; nec non etiam Arich propulſus & preſſus ſit ſurſum poſt eum; nihilominus ipſa propenſionem & reſpectum habet erga caput א״א iſtius; Et quamvis extenſa ſint omnia 10. puncta in 5. perſonas, non tamen dimota eſt Schechinah à puncto primo, quod eſt caput א״א. Unde in mundo conformationis nos precibus noſtris & operibus bonis elevare poſſumus Malchuth usque ad caput א״א qui eſt locus ejus, ubi priùs fuerat, de quo plura alibi.

Cap. XLVI.

§. 1. Lux interna vaſorum confractorum ſurſum abibat in viſcera Matris. Hoc eſt myſterium cedrorum Libani, quos plantavit Dominus in loco alio. Ipſi enim antehac erant rubri & nigri virtute vehementis flammæ judiciorum: Sed dealbati ſunt per myſterium 4. nominum propriorum, quæ efficiunt לבנון 138. qui eſt numerus חקל ager pomorum ſanctorum. Dicitur enim Gen. 27, 27. *Vide odorē filii mei*, qui eſt Seir, quatenus conformatus; *ſicut odor agri, cui benedixit Dominus.* Et nomina illa ſunt הויה אהיה הויה אדני Pater & Mater, Seir & Uxor ejus: Et Arich occultatur in eis ſub myſterio apicis Jod Tetragrammati.

§. 2. Atque hinc intelligi poteſt, quod dicit R. Schimeon Jochaides ſuper quo pax, Sectione Breſchith in textum Gen. 2, 8. *Et plantavit Dominus Deus hortum in Eden ab Oriente.* Iſtæ ſunt plantæ, quas evulſit Sanctus ille qui benedictus ſit, plantavitque in loco alio in terra ſancta. Hæc eſt Binah, quæ vocatur terra vitarum ſuperior. Datur enim Jeruſchalaim ſuperior & infe-

inferior; atque ita terra eſt è regione terræ. Et propterea juravit Sanctus ille qui benedictus ſit, quòd non venturus ſit in Jeruſchalaim ſuperiorem, quæ eſt Binah ad accipiendum Cerebra; donec ingreſſus ſit in Jeruſchalaim inferiorem, quæ eſt Uxor ejus, ut iſtam elevet ſecum: Et tunc ipſa aſcendit cum eo, nec iterùm deſcendit. Et vox מקדם *ab Oriente* ſive ab anteriori, oſtendit, quòd acceperit lumina iſta de loco ſuo, ubi fuerant מקדם priùs, eaque plantaverit alio in loco.

§. 3. Sic etiam in Sectione Vajikra in textum Cant. 2, 12. *Flores viſi ſunt in terra* dicit lucerna ſancta, & indigitat illas plantas luminum internorum, quæ efformationem paſſa ſunt.

§. 4. At myſterium illorum vaſorum, quæ confracta ſunt, concernit illos mundos, de quibus dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Atque hîc ordine informandus es ſuper verbis iſtis Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quòd nempe Sanctus ille qui benedictus ſit, ante creationem mundi hujus conſtruxerit mundos & deſtruxerit eos, & dixerit. Hic proderit mihi; & hic non proderit mihi. Videtur enim fermè quòd dictum hoc occaſionem calumniandi præbeat Epicuræis, quod abſit, qui objiciunt: Quomodo poſſibile eſt, Sanctum illum qui benedictus ſit ita feciſſe, ut conſtruxerit & deſtruxerit. Debebat enim primùm ita creaſſe mundum, qui ipſi prodeſſet. Quomodo enim conſtruxiſſet mundum, dicens; iſte proderit mihi; & tamen deinceps eum iterum deſtruxerit dicens, eum non prodeſſe ipſi: An ergo quod abſit! in ipſo defectus datur Scientiæ, & annon omnia coram eo manifeſta ſunt? Ubi duæ ſunt reſponſiones, Prima, ſicut explicuimus ſuprà in Capitulis antecedentibus: Nempe quòd oportuerit eſſe malum ante bonum: Nam Mundus iſte vocatur bonus reſpectu Mundi Tohu, qui eſt malus: Quanquam & mundus hic vocatur malus, nempe reſpectu mundi venturi, qui exiturus eſt poſt reviviſicationem. Unde deſtruxit illum Sanctus ille qui benedictus ſit. Et iſti ſunt 7. Reges, qui regnarunt; Et creati ſunt 7. Mundi hominum, ſicut explicui ſuprà. Notanter autem dicitur, Mundi in plurali, deque omnibus dicitur, quòd deſtructi ſint, unde patet, quòd ne unus quidem profuerit ipſi quoniam vaſa confracta ſunt literæ, è quarum delapſu creata eſt radix mali: Et ex eo quod deſtructum eſt in mundis veteribus, exorta eſt ſtructura Mundi efformati.

§. 5. Quin & de hoc Mundo, qui aliquando deſtruendus eſt, innuebat amolitionem, eo nempe tempore, cùm locum habebit dictum illud: Sex mille annis erit Mundus: Hinc & de hoc dicitur: Et deſtruxit eos; quoniam decreto jam ſtabilito, idem eſt ac ſi eſſet jam factum, præſertim cùm locus Mundi venturi jam ſit paratus, nec niſi malum eſt abolendum; unde non relinquetur niſi Mundus Neſchamæ: Et de hoc dictum eſt Jeſ. 66, 22. *Nam ecce cœli novi & terra nova, quam ego facio.*

§. 6. Pro ſecunda autem reſponſione præfandum nobis eſt, quòd myſterium revolutionis animarum dependeat à cognitione myſterii de 7. Regibus, qui regnarunt, antequam Rex aliquis præeſſet filiis Iſraël. Malum quippe ante bonum eſt: Et propterea mortui ſunt & confracti: Et illorum ratione mortuæ ſunt 974. generationes, quæ quaſi corrugatæ diſparuerunt, ita ut nullum ipſis fuerit tempus vel ætas. Atque ita omnes Reges & omnes Angeli omnesque creaturæ, ſuperiores & inferiores, omnes deſtructæ ſunt, & demortuæ, donec veniat tempus & appropinquet beneplacitum Regis omnium Regum, Sanctus ille qui benedictus ſit, ut reviviſicet eas easque reſtituat iteratò efformatione pulchriori. Omnes enim creaturæ primæ 7. Regum, quæ creatæ ſunt, antequam conderetur Mundus hic, qui vocatur Rex octavus, omnes erant malæ & peccantes coram Domino; quoniam ipſis nimiùm quantum prædominabantur, judicia atque cortices, & Sanctus ille qui benedictus ſit, nihil penitus ex illis inveniebat in Mundo, quod quietaſſet Spiritum ejus, unde illas iterum deſtruebat. Atque iſtud eſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, illum creaſſe Mundos & deſtruxiſſe eos, atq; dixiſſe. Iſte non proderit mihi, deque mundo hoc iteratò conſtructo dixiſſe eum: Iſte proderit mihi, cùm tamen non usque adeò mihi ſit profuturus. Et quamvis malum prius ſit bono; id tamen in effectu ſaltem eſt, non autem in intentione. Et hoc eſt myſterium illud, quòd Iſraël aſcenderit in intentionem Divinam, dicuntq; Sapientes noſtri bonæ memoriæ quòd conſultaverit cum animabus juſtorum, cùm crearet mundum: Hinc primùm dixit: Iſte proderit mihi; de mundo hoc ſcilicet, ſeparatim nimirum conſiderata medulla & cortice ſeparatim; unde iteratò conſtruxit ipſum. Atque hinc dicitur in hiſtoria creationis Gen. 1, 10. 12. 18. 21. 25. 31. *Et vidit Deus, quòd bonum*; atque iterum: *Et vidit Deus omnia, quæ fecerat, & ecce bona erant valde:* Ut docearis, quòd primùm Sanctus ille Benedictus extruxerit mundos, ſed non profuerint ipſi, nec fuerunt boni in oculis ejus: Creati quippe erant per Nomen Elohim, quod eſt judicium. Et hoc ipſum eſt, quod dicit Scriptura: Ibid. v. 1. *In principio creavit Elohim, & terra erat inanis & vacua, & caligo ſuper faciem* תהום *Abyſſi*, quæ ſunt literæ המות qui ſunt cortices; Ibid. v. 2. *Et Spiritus Dei ferebatur ſuper facies aquarum:* hic eſt vapor oſſium comminutorum, qui intra vaſa remanſerat, quæ Sanctus ille Benedictus per eundem reviviſicaturus eſt. Et ſic usq; ad illa verba: Et dixit Deus ib. v. 3. *Fiat lux, &c.* Omnia dicuntur de mundo illo, qui fuit ante iſtum: Atque ille vocatur Mundus Tohu ſive in inanitatem redactus; quoniam cum non inveniret in eo aliquid proſicui, eum iterum deſtruxit.

§. 7. Atque hîc aliqui Cabbaliſtarum in errorem incidunt, dum ſcribunt, quòd ante Mundum iſtum mundus fuerit quidam, qui fuerit myſterium שמיטת החסד intermiſſionis gratioſæ, nunc autem Mundus ſecundus

cundus ſit intermiſſio שמיטת הפחד intermiſſio Rigoris, quodque ſic innovaturus ſit mundos Deus extollendus, donec conſummentur 7. שמיטות intermiſſiones. Sed iſti errant, quoniam audiverunt quidem à Magiſtro ſuo, quòd fuerit mundus aliquis ante mundum hunc, non tamen cupierunt interrogare Magiſtrum, quænam fuerit natura illius mundi, & quare deſtruxerit eum, eumque conſtruxerit iteratò; ſed ſtatim dixerunt ex ſe ipſis, quòd Sanctus ille Benedictus ſepties innovaturus ſit mundos; quodque mundus præteritus fuerit myſterium intermiſſionis gratioſæ, tempus autem in quo nos verſamur hoc in mundo ſit myſterium intermiſſionis rigoroſæ. Ita autem ſe non habent verba Magiſtri atque Doctoris noſtri Iſaaci R. Jizchak Germani bonæ memoriæ.

§. 8. Sed ille dicit, Sanctus ille Benedictus, primùm conſtruxiſſe mundum unum, in quo regnaverint ſeptem Reges, qui ſunt Scientia, Benignitas, Severitas, Pulchritudo, deinde Victoria & Gloria ſimul, quæ ſunt duæ medietates corporis, atque Fundamentum & Regnum. Bela denotat ſcientiam, Jobab Benignitatem, Chüſcham Severitatem, Hadad Pulchritudinem, Samla Victoriam & Gloriam, quæ ſunt duæ medietates corporis operanturque ſimul, ſicut homo, qui non poteſt ambulare pede uno, ſed opus habet duobus ſimul: Sic iſtæ duæ Sephiroth non operantur ſeorſim ſecluſa ſocia: Et quanquam tunc temporis nondum exiſteret trutina; nihilominus connexæ invicem prodierunt in Mundo Tohu, & operatæ ſunt operationes ſuas deſcendendo è Binah & procedentes Binæ. Unde Rex Samla utramque denotat. Schaul de Rechoboth Hannahar eſt fundamentum & vocatur Schaul, quod Regnum ipſi tantum fuerit commodatum illo tempore, cùm plus ipſi vitæ ſuppeteret, quàm ſociis ejus; nempe tempore illo, cùm portio Malchuth penes ipſum eſſet depoſita à Binah, quæ ipſi mittebat radiationem ſuam & influentiam ſuam ſolam; atque ipſa vocatur Rechoboth Hannahar; Binah enim eſt fœmina & pomum ejus, ſi ita dicere licet, latum eſt, non verò longum, ſicut Fundamentum Maris: Et quia influentia ejus deorſum pergebat ſicut fluvius inundans & confringens vaſa eorum, hinc vocatur fluvius: Sicut etiam in Mundo efformationis ipſa vocatur fluvius Jobel. Et propterea vocatur Schaul, quoniam Regnum ad tempus ipſi erat mutuò datum propter Malchuth, ne nempe hæc frangeretur. Omne autem mutuum reddendum eſt. Atque ideo Schaul non idoneus erat ad regnandum, ſed Regnum ipſi tantum cõmodatum erat propter audaciam ejus, quâ etiam uſus eſt adverſus cœlos: Quanquam audiverant ex ore Samuëlis Prophetæ, ſuper quo pax! qui aliquoties monuerat eos, ne ſuper ſe conſtituerent Regem illa vice, quòdque expectandum ipſis eſſet Regnum domus Davidis; in quod directa fuerat intentio Benedicti, cùm ipſis præciperet præ-

ceptum hoc de Rege: Ipſi autem nolebant expectare Davidem, quoniam iniquitates eorum horum cauſa erant: Quod eſt myſterium amiſſionis aſinarum, qui ſunt cortices, qui vocantur aſinæ: Atque hi tum prævalebant propter peccatum ſculptilis Michæ, quod illo tempore erat inter eos: Regnum autem domus David negabatur adhuc dum Iſraëlitis propter aſinas per duos annos & dimidium. Et hoc ipſum eſt quod dicitur in Sohar Schir Haſchirim fol. 21. col. 1. his verbis: Scriptum eſt 1. Sam. 10, 26. *Indicando indicavit nobis, quòd inventæ eſſent aſinæ, & verbum regni non indicavit ei:* Sic etiam hìc ſub myſterio Sapientiæ actum eſt. Niſi enim myſterium Sapientiæ affuiſſet, unde ſciviſſet Samuel, utrum inventæ fuerint, annon? *Verbum regni* autem Sapientia ſuperna eſt ſuprà & infrà, ſuntque arcana Sancti illius Benedicti. Senſus eſt iſte, quod Schmuel non indicaverit Sauli, quòd perditio aſinarum ipſi cauſaretur verbum Regni. Et quamdiu Uxor Seir Anpin, nempe Regnum domus David non erat parata & diſpoſita, ipſe non erat aptus ad regnandum: Scintilla enim Saulis erat de ſcintilla Fundamenti Mundi Tohu; volebatque admovere manum depoſito τῆς Malchuth, deque illo aliquid diripere: Peracto ergo furto hanc ſibi aſſumebat influentiam; nam influentia depoſiti hujus cauſa erat regni τῆς Malchuth in Mundo Tohu, antequam deſtrueretur. Ideoque ipſum (Fundamentum illud) abolebatur & Regnum ejus. Quia ipſe vitam illam exiguam paululum longiorem, quam ſocii ejus, non habebat, niſi in hunc tantum finem, ut regnaret Malchuth; hinc in manu Davidis erat omne in ordinem componere: Regnum enim domus David non confractum eſt nec abolitum. Scintilla autem Jehonathan erat de Seir Mundi Tohu, qui vocatur יהו quod nomen omni in loco eſt Seir Anpin & He ultimum (quod hìc deficit) eſt Malchuth. Et ecce etiam iſte acceperat à Binah 50. portas ejus; Et quinquagies decem ſunt 500. juxta numerum נתן quod eſt myſterium יהונתן. Omnis autem influentia τοῦ Seir non procedit niſi ut affluat τῇ Malchuth: Et propterea ſcintilla Jehonathan dividebatur in 10 portas: Omnis quippe influentia dividitur in decadem; quoniam provenit à Jod Nominis ס״ג. Et æquum erat, ut ipſe regnaſſet ſuper decem tribus: Verùm enimverò quoniam Regnum ejus non ſtabiliebatur in Mundo Tohu, ſed abolebatur, ideò nullum penitus habebat Regnum, tantumque erat ſecundus à Rege Davide, juxta myſticum illud 1. Sam. 23, 17. *Tu eris mihi in Regem, & ego tibi ero in ſecundum à te. Atque etiam Saul pater meus iſtud novit:* Ille enim erat inſignis Sapientum diſcipulus noveratque myſterium rei hujus, quòd etiam in cœlis eſſet Regnum domus David & ſecundus in eo Metatron. Regnum enim terrenum ſe habet ut Regnum cœleſte, & hoc eſt myſterium illius textus 1. Sam. 20, 31. *Quia omni-*

omnibus diebus, quibus filius Iiſchai vixerit ſuper humum &c. vel potiùs propter אדמה humum, quæ eſt Malchuth, *non ſtabilieris tu & regnum tuum.* Myſterium autem de filio Jiſchai iſtud eſt, quòd fuerit ſurculus de eo, nempe portio de influentia illa magna, quæ erat in medietate portionis primæ Vaſis Fundamenti tanquam depoſitum; non enim accipiebat reliquum, donec iſtam daret ד״ה Malchuth. Et vocatur ישי quod per Gematriam eſt 320. judicia nempe decies 32. ſemitæ Elohim, quæ confractæ ſunt. Et quoniam judicia ceciderunt ſuper Regnum domus David; fueruntq; tanquã perſequens, qui venit ad occidendum vel perſequitur puellam deſponſatam; hinc etiam Schaul erat de notione iſtius influentiæ judiciorum perſequentium: Ita enim perſequebatur Davidem, ut occideret eum & aboleret eum. Sed hæc ſufficiant.

§. 8. Et Rex Baal Chanan indigitat Malchuth, quoniam ipſa eſt ager, qui aſſecutus eſt gratiam per maritum ſuum, qui eſt Jeſod: Quoniam ſupra illum confracta ſunt omnia, & maritus iſte gratiam largitus eſt ipſi dividendo influentiam in duas partes, qui ſunt duo tribus relicti domui David, cùm rebellaret Vicarius: Et accepit influentiam à Nomine Tetragrammato: Nam radix ע״ב 72. eſt כ״ו 26. & hæc fuit cauſa, quòd non frangeretur, quoniam deducebatur à benignitatibus ſuprà dictis. Sed deinde veniebat influentia portionis ſecundę de Nomine אלהים, nam quinquies ם efficit Reſch 200. quod denotat judicium: Nam cùm influentia prima adhuc eſſet in manu ejus, abſorpta eſt portio poſtrema, & hæc cauſa fuit aliqualis deſtructionis ejus. Et propterea vocatur filius Achbor, quod eſt myſterium עכבור id eſt, numerorum 72, & 26, & 200. quod expoſuimus. Et iſte mundus non erat rectus in oculis Sancti illius Benedicti, & videbat quòd ab eo nunquam proditurum ſit aliquid boni; ideoque admodùm confortabantur judicia in loco Mundi Aziluth, & multò magis in loco mundorum inferiorum, ubi cortex in infinitum corroborabatur. Et ratio eſt, quia Æn Soph Rex Regum omnium Sanctus ille Benedictus non emanare ſinebat in Mundum iſtum de luce ſua ſancta & pura, niſi myſterium Nepheſch tantum de Nomine ſuo magno, quod benedictũ ſit! Jam verò notum eſt, quibus innotuit Gratia, quòd peccatum Adami non provenerit niſi ex parte Nepheſch: Sicut dicitur: *Et Nepheſch, quæ peccat, morietur:* & pariter: *Et exturpabitur Nepheſch illa coram me:* Et alibi dicitur: *Et Nepheſch quando peccabit.* E contrario Ruach & Neſchamah non cupiunt facere malum, quòd abſit! Quoniam in Nepheſch permixtum eſt malum cum bono, ſicut maſſa permixta & malum prævalet bono. Ruach autem & Neſchamah non ſunt permixta. Multò minus tale quid in eo eſt, qui habet Nepheſch de Aziluth, in quo non eſt malum uſque adeò. Malum autem

tem hoc eſt myſterium concupiſcentiæ pravæ, quæ ſemper ſociata eſt cum Nepheſch iſta, ita ut contingat ipſam & adhæreat ei. Et hoc eſt myſticum illud: *In toto corde tuo*, id eſt, in duabus concupiſcentiis tuis: Et qui major eſt ſocio ſuo, illius etiam concupiſcentia major eſt quàm ſocii ejus. Id volo: Si anima ejus eſt de ſcintilla contemplantium, tunc reformanda ipſi eſt ſcintilla poteſtatis oculorum hominis Belial & loci ejus, donec locum habeat dictum illud Jeſ. 25, 8. *Abſorpſit mortem in æternum*; ubi ſanctitas abſorbebit locum mortis; & hic abſorbebitur: *Et non apparebit tibi fermentum in omnibus finibus tuis*, ſicut dicit R. Schimeon Jochaides, ſuper quo pax! in Sohar Sectione Pekude fol. 240. col. 2. Sed Sanctus ille Benedictus conſtituet ex illo congregationem Iſraël, & ipſe ſtabiliet columnas & tabernacula, & omnia illa vocabuntur domus in reſtitutione ſua & in vigore ſuo in æternitatem æternitatum omnium. Et ſcriptum eſt: *Dilata locum tentorii tui*, quoniam abſorbebitur pars adverſa, & non reſtituetur in æternum. Atque tunc *opprobrium populi ejus tollet ſuper omnem terram*, quoniam Dominus dixit, & loco congruo rem pleniùs dicam.

§. 9. Sed redeamus ad propoſitum. Quoniam videbat Infinitus, cujus Nomen benedictum ſit! Rex Regum omnium, quòd judicia & cortices myſterium נפש Nepheſch per Gematriam quinquies אלהים conſortarentur in mundo illo, iterum deſtruebat illum & conſtruebat mundum alium, qui eſt mundus iſte: Et emanando producebat de Spiritu ſuo atque luce ſua ſancta atque pura myſterium Ruach. Atque iſtud eſt, quod ſcribitur: Et Spiritus Dei ferebatur ſuper aquas. Et regnabat Rex octavus, cui nomen Hadar, qui continet omnes 7. Reges priores, qui corrugati evanuerant ſine tempore & aboliti erant. Et Sanctus ille Benedictus inveniebat in eo quietem in Spiritu ſuo & ſtabiliebatur. Propterea de eo non dicitur: Et mortuus eſt, ſicut dicitur de ſeptem Regibus prioribus: Et mortuus eſt, & regnavit pro eo &c. Et propterea vocatur Hadar à revertendo, quòd res rediret ad mundum hunc, & iſte efformaretur. Et propterea dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Primùm Sanctus ille Benedictus creabat mundum in judicio, quod eſt myſterium Nepheſch, quæ tota conſtat judicio. Et huc pertinet illud: *In principio creavit Elohim*: nam quinquies Elohim eſt Nepheſch. Cumque videret, quòd ipſi non eſſet ſtabilitas, adjungebat ipſi attributum miſerationum, quod eſt myſterium Spiritus iſtius, unde ſtabiliebatur, ſicut dicitur: *Illa die, qua faciebat Dominus DEUS terram & cœlum.* Et hoc ipſum eſt quod dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Omnis Judex, qui judicat judicium veritatis ſecundum veritatem ſuam (quoniam veritas eſt myſterium attributi Miſeratio-

num

num) idem facit, ac ſi fieret ſocius Sancto illi Benedicto in Opere Creationis. Atque hoc ipſum eſt, quod dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Si eſt judicium infrà, non eſt judicium ſuprà, ſed miſerationes: Quoniam ſuper columnam judicii veritatis mundus ſtabilitur, ſicut dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ in capitulis Patrum. Et huic ſimile quid datur in Mundo Efformationis: Si ergo tollatur columna judicii, tunc locum habet illud Proverb. 22, 23. *Et diripiet diripientes eorum Nepheſch.* Porrò dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Gladius venit in mundum propter oculos iudicii, & propter perverſitatem judicii; Et huic ſimilis eſt devaſtatio Mundi Hattohu; Et propterea iteratò creavit Mundum hunc.

§. 10. Et nihilominus etiam hic mundus, in quo nos verſamur, deſtruendus eſt: Et propterea invenitur in libro Chronicorum mentio mortis etiam octavi Regis, ſicut dicitur: *Et mortuus eſt Hadad*; quæ eſt vox ejulatûs: Quoniam & in eo confortata ſunt judicia & cortices, quamvis non ita ſint validi, ſicut priores, nihilominus id fiet, ut exurantur omnes cortices malumq; perfectè è mundo tollatur, nec ipſorum fiat mentio, nec recognoſcantur ampliùs in æternum: Hinc Sanctus ille Benedictus Mundum hunc convertet in vacuum & inanitatem, nec remanebunt niſi Nephaſchoth juſtorum, qui ſe ipſos applicuerunt Domino Deo vivo. Atque ſic renovabit Sanctus ille Benedictus Mundum, & creabit Dominus creationem novam, producetque de luce ſua magna myſterium Neſchamæ Nominis ejus magni, quod benedictū ſit! Et tunc locum habebit illud: *Et exaltabitur* יי *ſolus in die illa.* Tetragrammaton enim eſt myſterium Neſchamæ. Et hoc ipſum eſt myſterium illud, quod dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Et una erit devaſtatio, ſicut dicitur: *Et exaltabitur* יי *ſolus in die illa*, qui eſt dies & millenarius ſeptimus. Et alibi dicitur: *Dominus* בדד *ſolus ducet eum.* בדד autem per Gematriam eſt Jod, decem. Senſus eſt, quòd omnes 10. Sephiroth futuræ ſunt ſimul in connexione perfecta: Et quòd etiam Seir & Uxor ejus, quibus non ſunt cerebra niſi temporibus notis, habituri ſunt 10. Sephiroth in perfectione, *ceu clavus firmus & tentorium non deponendum.* Omnes enim 5. perſonæ erunt perfectæ decem Numerationibus conſtantes in unitate perfecta; Et illuminabuntur ſimul in myſterio Lucis Neſchamæ in omnibus 10. partibus ſuis. Et propterea dicitur: *Et fiet in die illa, Dominus erit unus*, (iſte eſt Seir,) *& nomen ejus*, (quæ eſt uxor ejus) *etiam erit unum* in 10. Numerationibus ſuis. Senſus autem vocis אחד indigitat perfectionem, ſicut in Scriptura invenimus: *Et erat tabernaculum unum*, id eſt, integrum. Et אחד bis ſumptum æquipollet Nomini Tetragrammato, ſicut ſuprà diximus. Ergò *Dominus ſolus ducet eum*, id eſt: *Dominus*, qui denotat myſterium Neſchamæ; בדד id eſt, *ſolus ducet eum*, & non Elohim: Quoniam Elohim dividitur in אלה & ים: אלה autem eſt notio Spiritus, & ים eſt

 notio

notio Nepheſch. *Et non cum eo Deus alienigena*, nempe Deus Deorum alienigenorum, quod eſt myſterium corticum. Nam quoniam manifeſtabitur myſterium Neſchamæ Benedicti, totus mundus implebitur luce, ſanctitate, ſapientiâ, & prophetiâ, *ſicut aquæ mare operientes.* Et Spiritus impuritatis, qui ſunt cortices, auferetur à terra, nec mentio ejus ampliùs fiet; ita dilatabitur regnum ejus in mundo, ſicut dicitur: *Dominus regnabit in æternum & perennitatem.* Quamdiu enim regnârunt 8. Reges ſuprà dicti, non dilatatum eſt regnum ejus, cujus nomen benedictum ſit! Et propterea ſcriptum eſt: *Et iſti ſunt Reges, qui regnârunt, antequam regnaret Rex ſuper filios Iſraël.* Et cùm Nomen DEI benedictum etiam è medio tollet Regem octavum de terra, ſicut dicitur in libris Chronicorum: *Et mortuus eſt Hadad:* tunc regnabit Rex ſuper filios Iſraël, cujus nomen benedictum ſit! & hæc eſt dominatio Neſchamæ ejus, q. b. s! quæ tota eſt vita & tota eſt miſerationes perfectæ; nec malum in ea eſt ullatenus. Tunc dilatabitur magnitudo regni ejus, qui benedictus ſit! & exaltabitur Nomen ejus in mundo: Et omnes inclinabunt humerum ad ſerviendum ei, omnesque ſuſcipient jugum Regni ejus. *Illa die Dominus erit unus, & nomen ejus unum.* Benedictum ſit nomen ejus in æternum. Amen.

Sic eſto voluntas Dei!

F I N I S.

PARS

PARS SECUNDA

ejusque

Tractatus Primus,

qui eſt

SIPHRA de ZENIUTHA

ſeu

LIBER MYSTERII,

ſive

OCCULTATIONIS;

Cum Textu Originario correcto, & punctato, nec non in paragraphos diſſecto, adjectis Variis Lectionibus, cui è regione adjecta eſt Verſio, cum annotationibus; & allegatione Dictorum Biblicorum.

LIBER OCCULTATIONIS,
ſeu
MYSTERII.

CAP. I.

[NB. Numeri hic illic inſerti, Lectorem remittunt ad paragraphos Commentarii infra ſequentis.]

§.1. T*Raditio. Liber Occultationis* [§. 1.] *eſt Liber, qui deſcribit Librationem bilancis.* [§.2 131.132.]

§. 2. *Traditio.* [In editionibus impreſſis hęc vox non extat: Sed in Exemplari Mantuano correcto, adſcripta eſt.] *Antequam enim Bilanx eſſet*, [§. 10.132.] *non reſpiciebat facies ad faciem.* [§.11.]

§. 3. *Et Reges primi mortui ſunt:* [§.13. ſeqq.] *& alimenta eorum* [§.21. Alii corrigunt & legunt חִינֵיהוֹן id eſt, & coronæ eorum:] *non inventa ſunt: & Terra deſolata fuit.* [§.22.]

§. 4. *Donec Caput* [Codex Mantuanus correctus adſcriptum hîc habet, דלא אתידע quod ignoratur.] *omnibus deſideriis deſideratum* [§.23. 156. & codex correctus adjicit אֵין, id eſt, Infiniti.] *veſtimenta honoris* [§.24.134.136.171.174.] *paravit & communicavit.*

§. 5. *Hac Bilanx pendet in loco, qui non eſt.* [In Mantuano correcto adſcriptum eſt עתיקא, id eſt. in Seniore. §.26.]

§. 6. *Eadem ponderati ſunt illi, qui non reperiebantur.* [§.27.]

§. 7. *Libra conſiſtit in corpore illius* [§.37. In Codice correcto adſcriptum eſt עתיקא id eſt, Senioris.] *non adhæret, & non videtur.*

§. 8. *In illa aſcenderunt, & in illa aſcendunt* [§.38. *quæ non ſunt & ſunt & erunt.*

סִפְרָא דִצְנִיעוּתָא

פִּרְקָא קַדְמָאָה

1. תָאנָא סִפְרָא דִצְנִיעוּתָא סִפְרָא דְשָׁקִיל בְּמַתְקְלָא׃

2. תָאנָא דְעַד לָא הֲוָה מַתְקְלָא לָא הֲווּ מַשְׁגִיחִין אַפִּין בְּאַפִּין׃

3. וּמַלְכִין קַדְמָאִין מִיתוּ חֲיוּנֵיהוֹן לָא אִשְׁתַּכְחוּ וְאַרְעָא אִתְבַּטְּלַת׃

4. עַד רֵישָׁא דְכִסּוּפָא דְכָל כִּסּוּפִין לְבוּשִׁין דִיקָר אַתְקִין וְאַחְסִין׃

5. הַאי מַתְקְלָא תָלֵי בְאַתַר דְלָא הֲוָה׃

6. אִתְקְלוּ בֵיהּ אִינוּן דְלָא אִשְׁתַּכְחוּ׃

7. מַתְקְלָא קָאִים בְּגוּפֵיהּ לָא אִתְאַחַד וְלָא אִתְחֲזֵי׃

8. בֵיהּ סְלִיקוּ וּבֵיהּ סַלְקִין דְלָא הֲווּ וְהַווּ וְיֶהֱוְיִין׃

§. 9. Oc-

§. 9. *Occultum in occulto* [In Codice correcto adſcriptum eſt: רישא דלא אתידע Caput quod ignoratur. §. 44. 45. 46. 164.]

9. סתרא גו סתרא.

§. 10. *Conformatus* (autem) *& præparatus eſt ad inſtar cujusdam cranii* [Codex correctus addit numeros partium, dicitque hanc eſſe partem primam. §. 47. 176. 177.] *pleni rore cryſtallino* [Cod. correctus addit, hanc eſſe partem ſecundam §. 47. 178.]

10. אתתקן ואזדמן כחד גולגלא מליא טלא דבדולחא.

§. 11. *Membrana aëris clara eſt & clauſa* [In Codice correcto dicitur pars tertia, §. 48.]

11. קרומא דאוירא אזדכר וסתים.

§. 12. (Deinde) *ſunt* (capilli ut) *Lana munda pendentes in æquilibrio.* [Codex correctus hanc dicit formam quartam, quam refert ad gradus נצח id eſt ſuperationem & Gloriam. §. 75.]

12. אינון עמרנקי תליין בשקולא.

§. 13. *Benevolentia Benevolentiarum* [Codex correctus dicit hanc eſſe formam quintam, quam refert ad יסוד ſeu fundamentum eamque explicat de fronte & auribus.] *quæ manifeſtantur* [§. 185.] *per preces inferiorum.*

13. רעוא דרעוין אתגליין בצלותא דתתאי אשגחא.

§. 14. *Viſio aperta,* [Codex correctus hanc dicit eſſe formam ſextam, eamque refert ad נצח id eſt, ad ſuperationem & Gloriam.] *quæ non dormitat, & continuò obſervat: Aſpectus* (autem) *inferior* (dependet) *ab aſpectu lucis ſuperioris.*

14. פקיחא דלא נאים ונטיר תדירא אשגחותא דתתא באשגחותא דנהירו דעלאה.

§. 15. *In illo duo foramina Meniani* [Codex correctus addit hanc eſſe formam ſeptimam, quam refert ad מלכות ſive Regnum.] *&* (hinc) *excitatur ſpiritus pro omnibus.*

15. ביה תרין נוקבין דפרדשקא ואתער רוחא לכולא.

§. 16. [Cum igitur Lex divina incipit:] בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ׃ [quæ communiter verti ſolent:] *In principio creavit DEUS cœlum & terram:* [ſenſus eſt:] *Sex* (membra creata eſſe; quæ ſunt ſex numerationes Microproſopi: Benignitas ſcil. ut brachium dextrum; Severitas ut brachium ſiniſtrum; Pulchritudo, ut corpus: Superatio ut crus dextrum; Gloria, ut crus ſiniſtrum; & fundamentum, ut membrum genitale. Ut loco בראשית in principio legendum ſit: ברא שית *creavit ſex. Super iſtis* (conſiſtunt) *omnia* (quæ ſunt) *inferiùs,* [præcipue Baſilia, id eſt gradus ultimus, ſive Uxor Microproſopi; & omnes tres mundi inferiores.]

16. בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ שתא בראשית עלייהו כלהו לתתא.

§. 17. *Et dependet à ſeptem (*formis*) cranii Dignitas Dignitatis.* [Id eſt Barba venerabilis ſenioris in tredecim partes diſtincta.]

17. ותליין משבעה דגולגלא יקירו דיקירותא.

§. 18. *Et Terra ſecunda* [id eſt, Regnum mundi reſtituti, quod aliàs dicitur Uxor Microproſopi:] *non (venit) in computum* (cum creata dicuntur ſex Membra. Vel aliter: Cum Gen. 1. v. 2. altera vice dicitur, *Et Terra:* non intelligitur Terra illa, cujus primò facta eſt mentio; quia per primam intelligitur Regnum mundi reſtituti, & per ſecundam regnum mundi deſtructi;) *& hoc* (alibi) *dictum eſt.*

18. והארץ תניינא לאו בחושבן והא אתמר.

§. 19. *Et ex illa, quæ maledictionem ſubiit, prodiit:* ſicut ſcriptum eſt [Gen. 5. v. 29.] *de terra cui maledixit Dominus.* [ſenſus eſt, Regnum mundi reſtituti formatum fuiſſe è regno mundi Deſtructi, in quo ſeptem Reges mortui & vaſa eorum confracta fuerant. Vel: Explicatio terræ cujus altera vice fit mentio, prodit è regno mundi deſtructi.]

19. ומההיא דאתלטייא נפקא דכתיב מן האדמה אשר ארדה יי.

§. 20. *Erat inanis & vacua, & tenebræ ſuper faciem abyſſi & ſpiritus Dei ferebatur ſuper Aquas. Tredecim* [hæ voces, ab היתה, usq; ad המים, vel etiã ut alibi dicitur, à primo Nomine Elohim usq; ad ſecundum,] *dependent à tredecim* (formis ſive partibus) *Dignitatis Digniſſimæ* [id eſt, Barbæ Macroproſopi.]

20. היתה תהו ובהו וחושך על פני תהום ורוח אלקים מרחפת על פני המים וגו׳ · תליסר תליין בתליסר דיקרו דיקירותא.

§. 21. *Sex mille anni dependent à ſex primis* [id eſt, illud quod dixerunt Sapientes, ſex mille annos durabit mundus; &c. intelligendum de ſex numerationibus Microproſopi, prout infra latiùs dicetur. Anſam autem huic meditationi dant ſex voces ſequentes: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור & dixit Deus: fiat lux, & facta eſt Lux.]

21. שיתא אלפי שנין תליין בשיתא קדמאי.

§. 22. *Septimum* [millennium, & ſeptimum metrum, nimirum Regnum, conſiſtit] *ſuper eo, quod vehemens eſt ſolùm* [id eſt, cum gradus ſex membrorum denotent miſerationes & judicia, gradus ſeptimus ſolo judicio & rigore nititur.] *Et deſolatum eſt totum* [id eſt, Regnum in ſupernis eſt antitypus Sanctuarii, & ſicut hoc deſtructum eſt, ita & Schechinah, ſeu Baſilia illa exulat] *per duodecim horas* [Nam Hebræi totum hoc tempus exilii ſui unius tantum diei ſpatio includunt.] *Sicut ſcriptum eſt: erat inanis & vacua &c.* [nam à voce, היתה, usque ad פני ſunt duodecim voces.

22. שביעאה עליהו דאתתקף בלחודוי ואתחריב כלא בתריסר שעתי דכתיב היתה תהו ובהו וגו׳.

§. 23.

23. תליסר יקים לון ברחמי ומתחדשן כקדמיתא וקמו כל אינון שתא בגין דכתיב ברא ולבתר כתיב היתה דהא הות ודאי׃

§. 23. *Decimum tertium*, [id eſt, metrum המים, aquarum, quæ eſt vox decima tertia] *eriget ea* [id eſt, tam ſanctuarium ſuperum quam inferum] *per miſericordiam*; [quia aqua denotat metrum benignitatis, per quod judicia & pœnæ mitigantur.] *& renovabuntur ut prius* [nam de novo ſequuntur ſex voces, ut ab initio commemorantur ſex membra:] *Perſiſtunt enim omnia illa ſex* [Microproſopi membra & non ſunt ut Uxor ejus, & ab illis fiet reſtitutio:] *quia ſcriptum eſt* ברא *creavit* [quod habet ſenſum permanentiæ:] *& deinde ſcriptum eſt:* היתה *erat* [quæ etiam eſt phraſis eſſendi & non intereundi:] *nam reverà eſt*; [non planè periit regnum, quamvis ſit inane & vacuum; ſed adhuc eſſentiam habet.]

24. ולבסוף תהו ובהו וחשך ונשגב יי לבדו ביום ההוא׃

§. 24. *Et ſub finem Inanitatis & vacui & tenebrarum* [id eſt, finito exilio locum habebit dictum illud Jeſ. 2. v. 11.] *Et exaltabitur Tetragrammaton ſolum in die illa.* [id eſt, tempore Meſſiæ.]

25. גלופי דגליפין בחיזו דחויא אריך ומתפשט לכאן ולכאן׃

§. 25. *Sculptura* [autem] *ſculpturarum* [ſculptura eſt receptaculum, ſicut quod exſculpitur, excavatur, ut cava receptacula alia. Receptacula ergò ſunt inferiora omnia ſuperiorum reſpectu; inter quæ ultimum locum habent Cortices, qui hic deſcribuntur, quod ſint] *ſub ſpecie ſerpentis longi extenſi huc & illuc* [De hoc ſerpente ſic loquitur Autor Vallis regiæ Tractatu de corticibus. Fragmenta Vaſorum, quæ delapſa ſunt in mundum Creationis, formationis & factionis, ibidem ſubſtiterunt ab extra: illisque proxima ſunt judicia, quæ vocantur profanum, & inter ſanctum & inter immundum medio loco conſiſtunt. Et à capite conſiſtit Draco magnus, qui eſt in mari, & eſt ſerpens marinus, qui non tam noxius eſt ut terrenus. Et hic Draco caſtratus eſt, quia pinna ejus (ſeu membrum genitale) cum uxore ejus mitigata ſunt, & exinde facti ſunt 400. mundi deſiderabiles. Et hic in capite ſuo habet foramen (ad inſtar Cetaceorum) ut accipiat influentiam, & in ſe continet omnes Dracones reliquos; de quibus dicitur: Confregiſti capita Draconum ſuper aquis Pſal. 74. v. 13. Et intelligitur Idea ſeu forma Univerſalis omnium corticum, quæ ſeptem inferiores Baſiliæ emanativæ circundat ad inſtar ſerpentis, tam à dextra quam à ſiniſtra & ex omni latere.]

26. זנבא ברישא רישא אחורא אכתפין אעבר חעים נטיר וגניז חד לאלף יומין זעירין אתגלייא׃

§. 26. *Cauda* [ipſi eſt] *in Capite*: [id eſt caudam ore tenet, ut circulum formet, quia circundare dicitur ſanctitatem.] *Caput poſt humeros transfert*: [id eſt, in tergum Uxoris Microproſopicæ, ubi locus judiciorum rigoroſiſſimorum, caput ſuum convertit,] *& indignatur* [quoniam in ipſo judiciorum & ſeveritatum extremitas,

mitas, unde attributum ejus primarium eſt Ira.] *Obſervat* [id eſt, accuratè inquirit quonam loco aditum habere queat ad ſanctitatem.] *& occultatur* [quaſi inſidias ſtruens: quia inferioribus inſidiatur, quibus peccantibus ipſe acceſſum habet ad gradus ſanctos, ubi eidem committuntur executiones judiciorum.] *uno de mille diebus brevibus manifeſtatur.* [Dies dicuntur Numerationes, & dies breves, numerationes mundorum inferiorum; inter quos Factivo tribuuntur decades, ob decem numerationes ſuas: Formativo hecatontades, quia numerationes ejus auctioris ſunt luminis & è decadibus conſtant: Creativo autem chiliades, ob eandem rationem. Circa hunc autem potiſſimum locum habet Draco iſte, unde ſi in una ſaltem Numeratione iſtius ſyſtematis defectus contingat, ob culpam inferiorum, hic manifeſtatur, accuſationesque coram throno gloriæ inſtituit.]

§. 27. *Gibbi ſunt in ſquamis ejus* [id eſt, ſicut in Crocodilo; quia magnus in ipſo eſt judiciorum cumulus.] *pinna ſortem habet propriam* [id eſt genitalia ipſi præciſa ſunt, non amplius eſt in eo vis pergendi ad ulteriora.]

27. קילטרא בקטרוי סנפירא בערבוי׃

§. 28. *Confringitur* (autem) *caput ejus per aquas Maris magni.* [Mare magnum eſt Sapientia, fons miſerationis & Benignitatis; quæ ſi influxum ſuum demittit, judicia ſedantur & corticibus infringitur vis nocendi.] *ſicut ſcriptum eſt* [Pſal.74. v.13.] *Confregiſti capita Draconum per Aquas.*

28. אתבר רישיה במיין דימא רבא דכתיב שברת ראשי תנינם על המים׃

§. 29. Duo fuerunt [Mas & fœmina, unde textus Pſalmi loquitur de Draconibus in plurali: ubi autem pluralis numerus ponitur ad minimum, intelliguntur duo.] *In unum reducti ſunt:* [fœmina enim Leviathanis occiſa eſt, ne judicia prolificare queant.] *Unde vox* תנינם [in loco allegato Pſalmi] *defectivè ſcripta eſt;* [ad denotandam reſtrictionem iſtam.]

29. תרין הוו חד אתחזרו תנינם כתיב חסר׃

§. 30. [Dicitur autem] *Capita* [in numero plurali, ad denotandam ingentem multitudinem tam ſpecierum, quam individuorum in iſto genere:] *ſicut ſcriptum eſt:* [Jechesk.1.v.22.] *Et ſimilitudo ſuper Capita Animalis, firmamentum.* [Ubi etiam animal in ſingulari ponitur ut genus Angelorum; & capita in plurali, ad denotandas ſpecies & individua innumera.]

30. ראשי כדא ודמות על ראשי החיה רקיע׃

§. 31. *Et dixit Deus; fiat Lux; & facta eſt Lux. Senſus* (peti poteſt ex illo Pſal.33.v.9.) *ubi ſcriptum eſt: Quoniam Ipſe dixit: & factum eſt.* [Primo ergò commemoratur] *gradus* הוא [id eſt Mater intelligendi, quæ vocatur אלהים, juxta initium verſiculi: Et dixit Elohim, eadem quoque vocatur הוא in dicto Pſal.33. v. 9. ob na-

31. ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור היינו דכתיב כי הוא אמר ויהי הוא בלחודוי ויהי בלחודוי׃

ob naturam ſuam valde occultam.] *Solus* [tam à Moſe, quam à Davide.] *Et vox* ויהי *& facta eſt* [etiam] *ſola.* [quaſi ſcilicet ſex membra ſeparatim conſiderarentur, dum ו in ויהי primum locum occupat.

§. 32. *Deinde* [literæ] *invertuntur*, [& ſunt] *unum:* [ſi nempe in voce ויהי, literæ Jod & He præmittantur ut legatur יהוי, unum fit Tetragrammaton, quod totam divinitatem exhaurit. Quia autem hæc pertinent ad Matrem, à qua oriuntur judicia, hinc Tetragrammaton hoc hìc ſcribitur retrogradando, quod à Cabbaliſtis ad judicia refertur; ob naturam poſteriorum; unde poni debuiſſet hoc modo: יהוי · יהו · יה · י. Sed quia in gradu Intelligentiæ non ipſa judicia extant, ſed tantum illorum radices; in ſeſe autem Gradus hic mera eſt clementia, hinc retrogradatio invertitur, ut nomen integrum ſtatim primò locetur hoc modo:] יהוי · יהו · יה · י [non autem ſcribitur modo ordinario יהוה: quia de voce ויהי ſermo *eſt*, cujus metatheſis hic diſcutitur. Et nihilominus litera] *ultima* [nimirum Jod, quod loco He ultimi ponitur, denotat] *Schechinam* [ſeu præſentiam Baſilicam] *inferiorem* [id eſt, gradum Regni:] *ſicut* [aliàs] *litera He Schechinah* [eſſe] *reperitur.*

32. לְבָתַר אִתְחֲזָרוּ חַד יהוי יהו יהי בַּתְרָאֵי שְׁכִינְתָּא לְתַתָּאָה כְּמָה דְאָהא שְׁכִינְתָּא אִשְׁתְּכַח.

§. 33. *Sed in una bilance ponderantur.* [Bilanx denotat marem & fœminam: & ſenſus eſt literas Jod & He, quarum illa eſt maſculina & refertur ad gradum fundamenti; & hæc fœminina ad Baſiliam pertinens, eſſe permutabiles; quia dum ponderatio id eſt, cõmunicatio fit, pro uno habẽtur ſubjecto conjuges. Adde quod Baſilia etiam vocetur אדני, in quo litera Jod agmen claudit: propter quam eadem quoque vocari ſolet Sapientia inferior.] *Et animalia currunt & redeunt.* [i.e. quod Jechesk. 1, 14. dicitur de animalibus, id dici ſolet de literis Tetragrammati, quæ modo ultimum locũ habent, modo primum; ut Jod aliquando excurrit uſque ad graduum finem; aliquando redit, uſque ad graduum initium: & ſic quoque He. Vel etiam tunc animalia dicuntur currere, cùm Tetragrammaton ſcribitur per He ultimum, quia tunc totum ſyſtema emanativum exhauritur. Reverti autem dicuntur, cùm Tetragrammaton ſcribitur per Jod in fine, ita ut ſenſus redire cogatur à gradu ultimo Baſiliæ, in penultimum fundamenti, quod deſignatur per hanc literam Jod.]

33. וּבְחַד מַתְקְלָא אִתְקְלוּ׃ וְהַחַיּוֹת רָצוֹא וָשׁוֹב׃

§. 34. *Sicut ſcriptum eſt: & vidit Deus lucem, quod bona.* [Hîc rationem adducit ex ipſo textu propoſito, quomodo litera ultima hujus Tetragrammati nimirum Jod, deſignare queat uxorem: quia nempe Deus ipſe in luce viderit gradum fundamenti copulantis, quem indigitat vox boni: ubi autem fundamentum in actu copulandi, id eſt, ſub notione boni communicantis, ibi uxor. Quod autem Vox *boni* denotet funda-

34. כְּדִכְתִיב וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת־הָאוֹר כִּי טוֹב אָמַר׃ צַדִּיק כִּי טוֹב הַאי בְּמַתְקְלָא סַלְקָא׃

fundamentum, probatur ex Jeſchaj. 3. v. 10. ubi dicitur:] *Dicite juſto* [id eſt, gradui fundamenti, quia juſtus dicitur fundamentum mundi Prov. 10. v. 25.] *quod bonus ſit. Ergo in æquilibrium aſcendunt* [id eſt, unum & idem deſignant duæ hæ literæ Jod & He. Vel aliter: Ecce autem, quomodo in bilancem aſcendant literæ Tetragrammaticæ, id eſt, quomodo in copulas concurrant eæ, quæ antea ſtabant ſeparatæ in voce ויהי.]

§. 35. [Maritus Microproſopus dum] *primus* [erat] *ſolus* [ſtabat: dum litera Vav primum occuparet locum, tunc ſeparatus erat ab uxore ſua.] *Sed omnia in unum redibant* [id eſt, non tantum Pater & mater in copula erant, quia duæ literæ Jod & He combinatæ erant; ſed & Microproſopus ad uxorem accedebat, dum Vav reponitur ad Jod in Tetragrammato יהוי. Nam] *Vav deſcendit* [cùm in voce ויהי & facta eſt, occuparet locum primum; in metatheſi propoſita, deſcendebat in locum tertium, ut eſſet יהוי; [*Et cognitum ſe reddit* [id eſt, applicat ſeſe ad actum maritalem influxivum, erga literam Jod, quæ eſt uxor ejus.] *Annectuntur ſibi invicem* [mas & fœmina, Vav & Jod, Gradus pulcher & Baſilia] *penes Jod & He* [quibus denotātur Sapientia & Informatio, Pater & mater] *ſicut duo amantes, qui ſeſe amplectuntur* [per duos amantes intelligi poſſunt vel Vav & Jod tantùm; id eſt, par ultimum: vel ſimul etiam Jod & He, id eſt, par primum]

35. קדמאי בלחודוי וכלא לחד אתחזר ו׳ אחתא ומודעת כלילן דא בדא ביוד הא כתרין רחימין דמתחבקן.

§. 36. [Jam pergit ad ulteriorem explicationem duarum harum literarum Jod & Vav & de Vav inquit:] *Sex* (membra) *prodeunt de ſurculo radicis corporis.* [Corpus eſt Microproſopus: radix corporis eſt Mater, quæ deſignatur per literam He: ſurculus radicis eſt litera י intra literam ה incluſa & deliteſcens: & de iſto ſurculo, prodierunt ſex membra, id eſt, litera Vav integra, jam caput nacta.]

36. שתא נפקין מענפא דשרשא דגופא.

§. 37. *Lingua loquitur grandia* [juxta Dan. 7. v. 8. Et per linguam intelligitur membrum fundamenti, nempe litera Jod cum uxore copulata: loquela eſt influxus maritalis progeneratus ab uxore: Baſilia enim vocatur Verbum: grandia autem ſive magnalia, ſunt producta inferiora omnium graduum.]

37. לישן ממלל רברבן.

§. 38. *Lingua hac* [etiam] *occultata eſt inter Jod & He.* [Nam & Pater & mater per membrum fundamentale in perpetua ſunt copula, ſed abditiſſima: Sub myſterio Daath ſive cognitionis.]

38. לישן דא סתום בין יוד והא.

§. 39. *Quia ſcriptum eſt*] Jeſch. 44. v. 5.] *Iſte dicet Tetragrammati Ego.* [Vocula אני Ego, quando ſermo eſt de judiciis, pertinet ad Baſiliam. Sed quando miſericordia innuitur ad Intelligentiã refertur: ſicut hoc loco. Ut ſenſus ſit: Gradus ſupern',

39. דכתיב זה יאמר ליי אני וזה יקרא בשם יעקב וזה יכתוב ידו ליי ובשם ישראל יכנה יכנה ממש.

qui

qui Ego dicitur ſive Intelligentia in actu copulę cum Patrę eſt pro Tetragrammato efformando: & hæc eſt copula una inter Patrem & matrem pro conſtitutione ſex membrorum.] *& iſte vocabit nomine Jacobum*: [vocare nomine eſt conſervare; & innuitur copula altera Patris & matris pro cõſervando Microproſopo, qui vocatur Jaacobh.] *& iſte ſcribet manu ſua: Domini ſum.* [Scribere pertinet ad Legem ſcriptam ſeu gradum pulchrum; & idem eſt ac influere: manu ſua, בידו, per metatheſin eſt ביוד per Jod, id eſt, per fundamentum: ut ſenſus ſit, efficiet influxu ſuo, ut Tetragrammaton ſcribatur per Jod, ut diximus ſupra.] *& nomine Iſraëlis cognominabit ſe. Cognominabit revera.* [Nam proprius conceptus Microproſopi eſt ſub nomine Jacobi, cujus uxor eſt Rachel: & cognomen quaſi ipſius eſt Iſraël, cujus uxor eſt Leah.]

40. זה יאמר ליי אני אתתא
וכלא אתמר בידו כלא כלילן
בלישן סתים לאימא דהא
אתפתחת ליה דנפיק מינה.

§. 40. *Iſte dicet; Domini Ego: deſcendit.* [id eſt: Conceptus iſte Vocis Ego, qui aliàs tribuitur Matri ſupernæ, quatenus in illa concurrunt tres literæ vocis אני nempe א id eſt Corona ſumma: נ id eſt ipſa Intelligentia quinquaginta portis celebris. & י id eſt fundamentum vel cognitio Patris: hoc loco tribuitur gradui infimo Matris inferioris, quę jam eſt אדני ſine Daleth, ſive paupertate, ſed repleta influxu & אני.] *& omnia dicuntur* בידו [id eſt, hæc omnia applicanda ſunt ad יוד, de quo nobis ſermo eſt.] *omnia cohærent per linguam, occultatam in matre.* [id eſt, per Daath ſive cognitionem, per quam copulatur ſapientia cum intelligentia, & gradus pulcher cum uxore Baſilia: & ipſa eſt notio occulta, ceù anima pervadens totam emanationem.] *Quoniam hæc aperitur ei, qui prodit ab ipſa.* [id eſt, Daath eſt ipſe gradus pulcher, ſed quoad interiora ſua, quo referri ſolet Moſes: & iſte gradus latet intra Matrem, eſtque medium copulæ ejus. Sed quando conſideratur quoad exteriora, quatenus egreſſus eſt è matre, tunc vocatur Jacob.]

41. אבא יתיב ברישא אימא
באמצעיתא ומתכסייא מכאן
ומכאן ווי למאן דגלי עריתהון.

§. 41. [Et huc uſque diſſeruit de toto Nomine, & omnibus quatuor ejus literis, יהוה. Jam ſeſe convertit ad alteram quadraturæ partem, nempe יהו & dicit:] *Pater reſidet in principio* [Id eſt, litera Jod, quæ eſt ſymbolum Sapientiæ & Patris in iſta parte tenet primum locum, ſicut in toto ſyſtemate: quoniam Corona nimis occultata eſt, & tantùm comparatur cum ſummo apice literæ Jod.] *Mater in medio*: [nam litera ה, quæ eſt nota Intelligentiæ informatricis & Matris ſupernæ, inter Jod & Vav medium tenet, prout in ſupernis à Patre comprehenditur deſuper, & à Microproſopo, qui eſt filius ejus, veſtitur deorſum, in quo ipſa ſeſe demittit uſque ad gradum Hod ſive gloriæ.] *& contegitur hinc & illinc.* [à duobus maſculis, Patre & filio.] *Væ illi, qui revelat nuditates eorum.* [quoniam fieri poteſt per peccata inferiorum, ut Microproſopus influxum hunc amittat, per quem tantarum eſt virium, ut ſuperinveſtire queat Matrem; nam iſta contectio eſt receptio influxus ſuperni & capacitas

eundem demittendi ad inferiora: quod fieri non poteſt ſi mater denudetur & à Microproſopo divellatur, ſicut faciebant Iiſraëlitæ, cùm committerent peccatum vituli.]

42. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם שַׁלִּיט דְּכַר בְּנוּקְבָא דִּכְתִיב וְצַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם׃

§. 42. *Et dixit Deus, fiant* מארת *Luminaria in firmamento cœli.* [Nunc pergit ad tertiam partem iſtius quadraturæ, nimirum ad duas has literas יְהָ. Per luminaria autem intelliguntur Sol & Luna; gradus pulcher & Regnum ſive uxor ejus. Adeoque Senſus eſt hic: quamvis communiter per duas has literas intelligi ſoleant Pater & Mater, ſeu Sapientia & informatio; tamẽ in iſta parte Luminaria ſuperna deficiunt, ſicut vox מארת defectivè ſcripta eſt; & ſenſus applicandus eſt ad firmamentum cœli, id eſt, ad fundamentum, extenſum & paratum ad copulam maritalem; nam maritus vocatur cœlum; & membrum fœderis eſt firmamentum; ſicut ergò duo gradus poſtremi in Nomine integro יְהֹוָה deſignabantur per literas Vav & Jod: ita iidem in hac quadraturæ parte deſignantur per literas Jod & He.] *Maritus dominiũ habet in uxorem* [quia non per Vav ſcribitur, ſed per Jod, quæ eſt nota membri fœderis, adeoque denotat actualem copulam cum fœmina:] *ſicut ſcriptum eſt:* [Prov. 10. v. 25.] *& Juſtus fundamentum mundi eſt.* [hoc dicto illuſtrat ſententiam ſuam; quod nempe per literam Jod intelligatur membrum fundamentale, per quod conſervatur mundus in eſſe.]

43. נָהִיר יוֹד בִּתְרֵין וְנָהִיר וּמְעַבֵּר לְנוּקְבָא׃

§. 43. *Jod ergo irradiat duo.* [id eſt, Litera Jod in hâc Tetragrammati quadratura duplicem habet influendi ſenſum, primò quatenus ſignificat Patrem, qui illuminat matrem: & ſecundò quatenus ſignificat Microproſopum ſeu potius ejusdem fœdus, quod illuminat Regnum.] *Et* [Iterum alio modo] *ſplendet* [id eſt, & tertiam quoque habet ſignificationem, dum ſcilicet in Nomine integro conſtituit literam ultimam] *& tranſit in fœminam.* [id eſt, & denotat uxorem Microproſopi, ut ſupra declaratum eſt, quia ponitur loco He ultimi: ſicut etiam eandem ſignificandi vim habet in connexione Nominum eſſendi & dominandi hoc modo יאהדונהי.]

44. אִתְיַחַד יוֹד בִּלְחוֹדוֹי׃

§. 44. Jam ſeſe convertit ad ultimam illius quadraturæ partem, quæ eſt Jod ſolitarium; hoc modo, י, & dicit:] *Unicum manet Jod & ſolum* [ut denotetur omnia effluxiſſe ex unica litera Jod, quæ eſt puncti inſtar, trium tamen partium, de quibus alibi; hoc loco tamen ſolam fœminam denotans, ſive Regnum, in quo continentur omnia ſuperna.]

45. וּבָתַר כֵּן סָלִיק בְּדַרְגּוֹי לְעֵילָא לְעֵילָא· אִתְחַשְׁבָא נוּקְבָא׃

§. 45. *Et deinde* [ſi jam Tetragrammaton non conſideratur juxta modo tradita, ſed hoc modo inſtituendo quadraturam י· יְהָ· יְהוּ· יְהוָי tunc Jod quidem etiam eſt ſolitarium, ſed ſenſu plane con-

trario.

trario. Nam] *aſcendit in gradum ſuum ſurſum, ſurſum* [id eſt, ſenſum recipit non proximè ſuperiorem, ut denotetur gradus pulcher vel fundamentum ejus; ſed ſummum, id eſt Patrem, ſive Sapientiam.] *Obſcuratur fœmina* [id eſt, hoc modo, ſenſus prior, quo denotabat uxorem Microproſopi tanquam litera Tetragrammati ſupradicti ultima, in ipſo ceſſat.]

46. וְאִתְנַהֲרִית אִימָּא וּמִתְפַּתְחָא בְּתַרְעוֹי׃

§. 46. *Et illuminatur Mater*; [id eſt, in altera parte Tetragrammati retrogradantis ordinarii, quæ conſtat è literis יה, ad literam Jod, quæ habet ſignificationem Patris, accedit litera He, quæ eſt Mater, & quia duæ hæ ſolæ combinantur, hinc denotatur influentia illa luminoſa, qua Intelligentia imbuitur à Sapientia ſuperna] *& aperitur in portis ſuis.* [i. e. ſi duæ hæ literæ in ſe invicem ducantur, tunc è denario quinquies ſumto oritur quinquagenarius; quo denotantur quinquaginta portæ Intelligentiæ: hæ dicuntur aperiri, quia litera He eſt ultima & nuda, non clauſa à litera quadam ſuccedanea alia.

47. אַתְיָא מַפְתְּחָא דְּכָלִיל בְּשִׁית וּמְכַסְיָא פִּתְחָהָא׃

§. 47. *Accedit clavis, quæ continet ſex, & claudit portam ejus.* [Id eſt, in tertia parte retrogradationis hujus, quæ eſt יהו, litera He non amplius ultima eſt; ſed latus ejus claudit litera ו tertia Tetragrammati; qua denotantur ſex membra Microproſopi, ſuperinveſtientia ſex membra matris, ita ut porta ejus ultima, quæ eſt gradus Gloriæ; una cum reliquis quæ ſunt Benignitas, Severitas, Pulchritudo, Superatio; ſingulæ conſtantes è Decade; claudatur & cooperiatur.

48. וְאַחִיד לְתַתָּא [alii legunt] לְהַאי וּלְהַאי׃

§. 48. *Et applicatur ad infera*, [vel ut alii legunt, ad hoc latus] *& ad illud.* [Jam ſermo eſt de quarta quadraturæ parte, ubi nomen eſt integrum, ſive per ה ſive per ו ſcriptum in ultimo gradu: ut nimirum & uxor Microproſopi accedat. Utrinque ergo nexum habet Microproſopus dum Matrem è parte ſuperna ſuperinveſtit ut illam in ſe recipiat tanquam animam ſuam: & dum ab uxore è parte inferiore iterum veſtitur, ita ut ipſe fiat anima hujus.]

49. וַוי לְמַאן דְּגַלֵּי פִּתְחָהָא׃

§. 49. *Væ illi, qui aperit portam ejus.* [Portæ dicuntur gradus, per quos influentia prodit: illi dicuntur claudi, quia influentia aliàs nimia ab inferioribus non poſſet capi; quare membra membris dicuntur ſuperinduci ut lumen diminuatur tranſitu ſuo. Dum autem divelluntur per peccata inferiorum iſtæ concatenationes & luminum cohibitiones, nullus ſanè mundo advenire poteſt influxus.]

CAP. II.

פִּרְקָא תִּנְיָנָא׃

1. דִּיקְנָא מְהֵימְנוּתָא׃

§. 1. *Barba veritatis.* [Id eſt, jam ſequitur deſcri-

deſcriptio Barbæ Macroproſopi, & tredecim ejus partium, quæ in Idra magna latiſſimè deſcribuntur. vide infra §.160.191.]

§. 2. *Barbæ non facta eſt mentio.* [Hanc correcturam, ut inſeratur vox דקנא habet codex correctus Mantuanus. Senſus eſt, Salomonem in Cantico Canticorum mentionem quidem facere omnium membrorum, non autem Barbæ.] *quia hæc eſt ornatus omnium.* [Ornatus dicitur id, quod contegit aliud; prout veſtis qua corpus ornatur, iſtud contegit. Barba hæc autem contegit, non tantum Macroproſopum ſed & Patrem & Matrem & deſcendit usque ad Microproſopum. Unde ob communicationem lucis tam copioſæ præ magna reverentia ſilentii peplo & ipſa involuta fuit.]

2. דקנא לא אדכר בגין דהיא יקירותא דכלא.

§. 3. *Ab auribus procedit penes ambitum aperturæ: aſcendit & deſcendit filum album. In tredecim diſtribuitur in ornatum.* [Horum omnium explicationem vide infra §.

3. מאדנין נפקת בסחרניהא דבסיטא סליק ונחית חוטא חוורא בתליסר מתפרש ביקירא.

§. 4. *De ornatu iſto ſcriptum eſt* [Jer.2.v.6.] *Non tranſiit in eâ mas; nec habitavit homo ibi. Homo extrinſecus* [eſt:] *Homo non includitur ibi; multò minùs mas.*

4. ביקירותא ההיא כתיב לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם אדם לבר הוא אדם לא כליל הכא כש איש.

§. 5. *Per tredecim ſcaturigines fontes diſtribuuntur:* [quibus influxus fit in Microproſopum & inferiora vide) *Quatuor ſeparatim adjunguntur: novem verò potant corpus* [vel ut alii legunt, monente codice correcto Mantuano, *rigant hortum*; id eſt Microproſopum, vide

5. בתליסר נביעין מבועין מתפרשין ארבע בלחודוי אסתמכו· תשעה אשקיין לגופא (לגינתא·)

6. §. *Ante portam aurium incipit ornatus formari.*

6. מקפי פתחא דאדנין שרי יקירו לאתתקן·

§. 7. *Deſcendit in pulchritudine in principium Labiorum; ab hoc principio in illud principium.*

7. נחית בשפירו ברישא דשפוון מהאי רישא להאי רישא.

§. 8. *Exiſtit ſemita, quæ exit ſub duobus foraminibus Meniani, ut tranſire queat peccatum: ſicut ſcriptum eſt.* [Prov.19.v.11.] *Et decus ejus præterire iniquitatem.*

8. קאים ארחא דנפיק תחות תרין ניקבין דפרדשקא לאעברא חובא דכתיב ותפארתו עבור על פשע.

§. 9. *Sub labiis ambit pilus in principium alterum.*

9. תחות שפוון אסחר שערא לרישא אחרא·

§. 10.

§. 10. *Semita alia procedit ſub illa.*

10. ארחא אחרא נפיק תחותוי.

§. 11. *Tegit areolas aromatum ad initium quod ſupra* [*eſt.*]

11. חפי תקרובתא דבוסמא לרישא דלעילא.

§. 12. *Duo poma videntur ad illuminandum lucernas.*

12. תרין תפוחין אתחזן לאנהרא בוצינין.

§. 13. *Influentia omnium dependet usque in præcordia:* in ea pendent ſuperiora & inferiora.

13. מזלא דכלא תליה עד לבא ביה תלין עלאין ותתאין.

§. 14. *Inter illos* [pilos] *qui dependent, non promicat unus præ altero.*

14. אינון דתליין לא נפקין דא מן דא.

§. 15. *Minores tegunt guttur ornatus: majores rediguntur in proportionem perfectiſſimam.*

15. חפיין זעירין על גרונא דיקירא רברבין מתשערין בשיעורא שלים.

§. 16. *Labia vacua ſunt ex omni parte. Beatus ille, qui particeps fit illorum oſculorum.*

16. שפוון אתפנון מכל סטרין זכאה למאן דנשיק מאינון נשיקין.

§. 17. *In iſta influentia omnium, demanant tredecim chriſmata balſami puriſſimi.*

17. בההוא מזלא דכלא נגדין תליסר משיחין דאפרסמונא דכיא.

§. 18. *Omnia in hac influentia extant, & occultantur.*

18. כלא בהאי מזלא שכיח וסתים.

§. 19. *Illo tempore cum appropinquat menſis* [ſic legitur in Codice correcto Mantuano] *ſeptimus, inveniuntur menſes iſti tredecim* [nam in codice ſæpe dicto correcto, vox hæc תריסר ſive duodecim expuncta eſt: quaſi denotetur tunc eſſe annum embolimæum qui conſtat tredecim menſibus, juxta numerum tredecim iſtarum influentiæ partium.] *in mundo ſuperno: & aperiuntur tredecim* [nam eadem correctura & hîc extat,] *portæ miſerationum. Illo tempore* [quo præcipuè innuitur dies expiationum; juxta illud Jeſch. 55. v. 6.] *quærite Dominum dum inveniri poteſt.*

19. בזמנא דמטאירחא שביעא משתכחי ירחי אלין תריסר (סא תליסר) בעלמא עלאה ומתפתחי תריסר (סא תליסר) תרעי דרחמי בההוא זמנא דרשו יי בהמצאו.

§. 20. *Scriptum eſt:* [Gen. 1. v. 11.] *& dixit Deus: germinet terra germen:* [fiat] *herba ſeminificans ſemen.* [ſi hîc inſeratur יהי fiat, fiunt novem voces:] *hoc eſt illud, quod ſcriptum eſt* [Lev. 16. v. 31.] *& humiliate corpora veſtra in nono menſis*

20. כתיב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע וגו'. היינו דכתיב ועניתם את

veſperi.

veſperi. [Hoc intelligendum eſt de] *illo tempore* [de quo ſupra diximus, quod in eo quærendus ſit Dominus.]

נפשותיכם בתשעה לחדש בערב׃ בהאי זמנא׃

§. 21. In loco Deut. 3. v. 24. ubi dicitur:] *Adonai Jehovih, tu incepiſti oſtendere ſervo tuo magnitudinem tuam. Nomen Tetragrammaton* יה וה *perfectè ſcriptum extat in lateribus ſuis* [ita ut Nomen Adonai denotet He inferius ab uno latere; & puncta Nominis Elohim denotent He ſuperius ab altero latere.]

21. אדני יהוה אתה החלות להראות את עבדך את גדלך יה וה שלים בסטרוי׃

§. 22. *Sed hîc in iſta progerminatione terræ non* (eſt) *perfectum:* [quoniam] יהי [fiat herba,] *non ſcriptum eſt;* [ſed tantùm] *legimus* [ita Et ipſæ quoque hæ literæ Nomen non repræſentant perfectum.]

22. והכא ברחישותא דארעא לא שלים יהי לא כתיב קרינן׃

§. 23. [Sed in illla nobis repræſentatur] *Jod ſuperum* [id eſt nota miſericordiæ ſupernæ, quæ eſt ſenior ille ſanctiſſimus, prout Codex correctus Mantuanus etiam ad marginem annotat: &] *Jod inferum.* [id eſt, nota miſericordiæ inferioris, quæ eſt Microproſopus cum influxum habet à Macroproſopo. Quæ duo Jodin etiam repræſentantur in dicto illo Gen. 2. v. 7.] וייצר יהוה *& formavit* [Dominus &c. ubi etiam extat] *Jod ſuperum, & Jod inferum.*

23. יוד עלאה יוד תתאה׃ וייצר י עלאה י תתאה׃

§. 24. [Sed in] יהי [præter] *ſuperum & inferum* [etiam extat] *He in medio amborum*, [tanquam] *connexio perfectionis* [per quam derivatur influxus à Macroproſopo in Microproſopum.]

24. יהי עלאה ותתאה ה בגויהו כללא דשלימו׃

§. 25. [Quare] *Perfectum* [quidem eſt nomen hoc, citra divulſionem:] *ſed non verſus omne latus:* [quia uxoris Microproſopicæ nullum in eo eſt ſymbolum.] *Evulſum* [ergo] *eſt ex hoc loco nomen hoc* [i. e. præterquam quod omiſſa eſt hæc vox יהי] *& plantatum in alio.* [i. e. literæ iſtæ aliam quoque ſignificationem acceperunt de gradibus inferioribus.]

25. שלים ולא לכל סטר אתעקר מהאי אתר שמא דא ואשתיל באחרא׃

§. 26. [Nam] *ſcriptum eſt* [Gen. 2. v. 8. *Et plantavit Dominus τὸν Elohim:* [Ubi intelligitur] *He illud, quod eſt inter duo Jodin vocis* יהי: [quod in ſupernis eſt] *flatus naſi Senioris in Microproſopum* [de quo infra pluribus In Idra magna §. 175. Nam hic] *ſine ſpiritu non ſubſiſtit.*

26. כתיב ויטע יי אלהים ה בין יוד ליוד דיהי נשבא דפרדשקא דעתיקא לזעירא דאנפין בלא רוחא לא אתקיים׃

§. 27.

§. 27. *Per* He (igitur) *perficitur:* [tam ratione Matris, quæ ipſius; quam ratione Uxoris, cujus ipſe eſt anima.] *He* [enim aliud eſt] *ſuperius* [primum nempe Tetragrammati Intelligentiam deſignans; & aliud eſt] *He inferius* [nempe Baſilian & Uxorem denotans.]

27. בהא אשתכלל ה עלאה הא תתאה׃

§. 28. *Sicut ſcriptum eſt* [Jer. 32. v. 17.] אהה *Ahah Domine Jehovih &c. ubi eſt cohæſio connexionum:* [id eſt, in voce אהה combinantur duo illa Hehin, quæ aliàs ſunt media connectendi gradus.] *Per ſpiritum* (enim fit) *connexio ponderatorum* [id eſt, conjugum: tam Patris & Matris; quam Microproſopi & Uxoris.

28. דכתיב אהה אדני אלהים בקיטפוי דקטפין ברוחא צרורדה דמתקלין׃

§. 29 [Jam ad gradus inferiores deſcendit, omiſſo Macroproſopo; & examinat Nomen] יהו. [In hoc repræſentantur Pater & mater atque Microproſopus. Et primò occurrit] *Jod ſupernum* [Patris ſymbolum] *quod coronatur Corona Senioris.* [id eſt, cujus ſummus apex denotat Coronam ſummam ſive Macroproſopum. Vel juxta aliam Lectionem: quod circundatur aporthæa, id eſt, influentia ſive Barba Macroproſopi, quæ Patrem & matrem, ſuperintegit.] *eſt menynx ſuperna, quæ præ claritate fulget & clauſa eſt.* [De hac pluribus videatur Idra magna §. 58. & in commentario §. 48.]

29. יהו י עלאה דאתעטר בקטרא (סא בעטרא) דעתיקא היא קרומא עלאה דאזדכך וסתים׃

§. 30. *He ſupernum* [deinde ſe offert] *quod circundatur ſpiritu feneſtrarum Meniani* [ſive narium Macroproſopi] *qui procedit ut vivificet.*

30. הא צלאה דאתעטר ברוחא דנוקבין דפרדשקא דנפיק לאחייא׃

§. 31. *Vau ſupernum lucerna fulgentiſſima* (quæ eſt initium judiciorum quatenus nimirum Microproſopus adhuc eſt in matre, vid. Apparatum in Sohar Part. p. 577.) *quæ circundatur latere ſuo* [vel ut alii legunt, corona ſua, id eſt, Matre.]

31. ו עלאה בוצינא דקרדינותא דאתעטר בסטרוי (סא בעטרוי׃

§. 32. *Poſtmodum extenduntur literæ* [ut Nomen hoc plenè ſcribatur hoc modo יוד. הה. וו quæ forma, cùm integra eſt, vocari ſolet בן, quia numerus ejus eſt 52.] *& comprehenduntur in Microproſopo* [quatenus ſimul complectitur uxorem.]

32. מתפשטין אתוון לבתר ואתכללו בזעירא דאפין׃

§. 33. *Cùm incipit* [forma hæc] *in cranio inveniuntur* [hæ literæ, ibique diſtribuuntur in ſummitate Macroproſopi.]

33. כמה דשריא בגולגלתא אשתכחו׃

§.34. [Deinde] *extenduntur per totum corpus* [à Benignitate incipiendo:] *ad fundandum omnia* [inferiora, tanquam anima.]

34. מתפשטן בכל גופא לשכללא כלא.

§.35. *Cùm in lana munda pendet* [id eſt, cùm capillus albus Senis ſanctiſſimi lumina ſive nomina demittit:] *dependent iſta literæ.* [id eſt, virtute harum illuminatio fit.]

35. בעמר נקי כד תלי תליין אלין אתוון:

§.36. *Cùm manifeſtatur Microproſopo,* [Macroproſopus:] *in hoc reſident iſtæ literæ* [ceu lumina aucta.] *& denominatur per illas.*

36. כד אתגלי לזעירא מתיישבן ביה אלין אתוון ואתקרי בהון

§.37. יוד *Senioris occultatur in genere ſuo* [id eſt: Pater, qui per Jod intelligi ſolet, nec non & ipſe Senex vocatur, à barba Macroproſopi ſuperintegitur: Vel aliter. Pro eo, quod reliquæ duæ partes literas ſuas expreſsè duplicent, e. g. הה, & וו: Jod duplicaturam hanc ſui generis non expreſsè præ ſe fert; ſed tectè & ſolo numero.] *quia nomen non reperitur*: [id eſt, quia ſi poneretur יי; non poſſet pronunciari ut Jod: ideò ſcribitur יוד.]

37. יוד דעתיקא סתים בסטרוי בגין שמא לא אשתכח.

§.38. הא *aperitur per aliud* [He, ut ſcribatur הה ſcriptura aperta & plena; prout aliàs etiam ſcribi ſolet הי; item הא; illud in nomine עב, hoc in nomine מה.] *& ſymbolo fœmininitatis notat duas fœminas* [Matrem nempe ſuperam & inferam; intelligentiam & regnum.] *Et invenitur per formas.* [id eſt, quando Barba Macroproſopi & formæ ſive partes ejus lumen ſuum demittunt in Microproſopum, tunc in hoc uxor ipſius in lucem prodit, & He extenditur per aliud He inferum.]

38. הא אתפתח באחרא ואינקיב בתרין זוקבין ואשתכח בתקונין.

§.39. *Vav aperitur per aliud* [Vav, ut ſcribatur וו: nam ſicut aliàs ſcribi ſolet per י in nomine עב hoc modo ויו, & per א in Nomine סג & מה hoc modo ואו. Ita in Nomine בן ſcribitur hoc modo, וו. Aperiri enim eſt plenè ſcribi.] *Sicut ſcriptum eſt* [Cant. 7. v. 9.] *Abiens ad dilectum meum ſecundum rectitudines* [ubi per rectitudines intelliguntur duæ hæ literæ וו in rectum protenſæ.]

39. וו אתפתח באחרא דכתיב הולך לדודי למישרים.

§. 40. *In lucerna fulgidiſſima* [invenitur, i. e. in Microproſopo quatenus in minorennitate mera judicia in ſe habet] *ad contegendam portam* [id eſt, ut poſſit extendi ad ſtatum adoleſcentiæ & ſuperinveſtire matrem, quæ denominatur à quinquaginta portis.]

40. בבוצינא דקרדינותא למכסיא פתחא.

§.41. [De-

§. 41. [Denotatur igitur] *Vav ſuperum* [Daath ſive cognitio &] *Vav inferum* [id eſt, Microproſopus externus. Et ſic etiam] *He ſuperum* [id eſt, Mater.] *He inferum* [id eſt, Uxor.] *Jod* [autem tantum datur] *ſuperum*; [Patrem denotans:] *& cum ipſo non ſociatur aliud* [Jod, ut in prioribus:] *nec aſcendit cum ipſo* [per ſumma numeri, ſicut cum He quinarius, cum Vav ſenarius in ſimilem ſummam aſcendit.] *niſi nota ſymbolica* [id eſt, denarius, non in eadem litera Jod, ſed ſenario & quaternario expreſſus.]

41. ו׳ לעילא ו׳ לתתא ה׳ לעילא ה׳ לתתא י׳ לעילא ובהדיה לא אשתתף אחרא ולא סליק בהדיה בר רמיזא דרמיז.

§. 42. *Cùm (enim) manifeſtantur bina* [literæ ſcilicet Nominis propoſiti, ut הה & וו] *& uniuntur in unum gradum, in unam ſocietatem, ut exponantur* [id eſt, cum plenè ſcribuntur modo ſupra dicto [*tunc* וד [& nō Jod aliud] *applicantur ad Jod*: [ut etiam in eo ſit analogia quædam paritatis.]

42. כד אתגליין תרין (סמא באוריתא) ומתחברן בחד דרגא חד רגשא בגין לאתפרשא ו״ד כלילן ביו״ד.

§. 43. *Va cùm tollitur hoc* [id eſt, ſi ab illis וד tollatur litera י;] *& manifeſtantur illa* [duæ literæ, quæ denotant Microproſopum cum uxore ejus, quatenus adhuc imprægnati ſunt & vix concepti in utero matris; ub ad conſummandam perfectionem fœtus hujus ſemper neceſſarius eſt concurſus & perpetua copula Patris, niſi fieri debeat abortus, quæ eſt manifeſtatio fœtus ante tempus legitimum:] tunc *pinguia hæc, quæ formam lubricam reddunt* [id eſt, guttæ hæ ſeminales, quæ in utero conceptæ ſunt] *non imprægnant, nec morantur in loco.* [id eſt, abortus fit. Sive influxus impeditur & gradus ſuperni divulſionem patiuntur : Quod abſit.]

43. ווי כד אסתלק האי ואתגליין אינון פוטמין דטיפסא שריקן לא עברי לא מתעכבן בדוכתא.

§. 44. [Quod autem hoc fieri poſſit per peccata inferiorum, patet ex dictis iſtis. Jechesk. 1. v. 14.] *Et animalia currunt & redeunt.* [itē Num. 24, 12.] *Fuge ad locum tuum.* [item Obad. 1. v. 4. *Si elevaveris te ſicut aquila, & ſi inter ſtellas poſueris nidum tuum, exinde dejiciam te.*

44. והחיות רצוא ושוב ברח לך אל מקומך · אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך.

§. 45. [Porrò dicitur Gen. 1. v. 12.] *Et protulit terra germen. Quando? quando Nomen plantatur.* [id eſt, quando Microproſopus debitam ſuam accipit conformationem ſecundum requiſita 248. membrorum & 365. venarum.]

45. ותוצא הארץ דשא · אימתי כד שמא אתנטע.

§. 46. *Et tunc aër ſpirat* [id eſt, influxus vitalis prodit à Macroproſopo] *& ſcintilla præparatur* [id

46. וכדין אוירא נפק ונציצא אזדמן.

eſt Microproſopus, qui reſpectu ſuperiorum tantum eſt quaſi ſcintilla cum igne comparata, in debitum lumen excreſcit.]

§. 47. *Cranium quoddam extenditur ex parte ipſius* [ſicut cranium, id eſt, Corona ſumma in Macroproſopo reperitur.]

47. חד גולגלתא אתפשט בסטרוי.

48. *Ros copioſus ſuper eo duorum colorum.* [Sicut in Macroproſopo albus tantum, ita hîc albus & ruber eſt, ob judicia. vide in Idra magna §. 44.]

48. טלא מלי עלה דתרי גווני.

§. 49. *Tres cavitates, in quibus literæ expreſſæ manifeſtantur* [: hæc intelligenda ſunt de tribus cerebris ejus: Sapientia, Intelligentia & Cognitione, quæ hîc expreſſius apparent, cùm in ſupernis eſſent occultatiora.]

49. תלת חללין דאתוון רשימין אתגליין ביה.

§. 50. *Nigri* [capilli enati] *in quatuor* [lateribus cranii] *dependent ſuper foramina curva* [aurium] *ut non poſſit audire.*

50. אוכמין בערבאה תליין על נוקבין עקימין דלא יכיל למשמע.

§. 51. *Dextrum & ſiniſtrum hic datur,* [in omnibus faciei Capitiſque partibus.]

51. ימינא ושמאלא הכא.

§. 52. *Una ſemita ſuperius* (extat) *tenuis* [in diſcriminatione Capillorum.]

52. חד ארחא לעילא דקיק.

§. 53. *Frons, quæ non ſplendet*: [omnia cum antitheſi eorum, quæ in Macroproſopo reperiuntur; prout iſta omnia latius infra deſcribuntur tam in utraque Synodo, quam in Commentariis.] *Jurgia* [& pœnæ decernuntur] *erga mundum, cum voluntas* [ſive frons iſta] *eundem intuetur.*

53. מצחא דלא נהיר קטטותא דעלמא כד רעוא אשגח ביה.

§. 54. *Oculi* [ejus ſunt] *trium colorum,* [id eſt, rubri, nigri & flavi] *ut trematur coram illis.* [Et] *lavantur lacte fulgido* [id eſt, aſpectu oculi albi Macroproſopi & ipſi dealbantur.]

54. עיינין דתלת גוונין [למכתת] סא למרתת קמייהו אתסחן בחלבא דנהיר.

§. 55. *Scriptum eſt* [Jeſ. 33. v. 20.] *Oculi tui videbunt Jeruſchalaim habitationem quietam.*

55. כתיב עינך תראנה ירושלים נוה שאנן.

§. 56. *Atqui ſcriptum eſt* [Jeſ. 1. v. 21.] *Juſtitia pernoctabit ibi.*

56. וכתיב צדק ילין בה.

§. 57. [Nimirum] *Quieta habitatio eſt Senex, qui occultatus eſt.* [Unde] *Scriptum eſt* עינך *oculus tuus,* [ſine litera Jod. Hæc omnia infra explicantur in Idra magna.]

57. ונוה שאנן עתיקא דסתים. עינך כתיב.

§. 58. *Naſus* [eſt] *ad dignoſcendam faciem Microproſopi.*

58. חוטמא פרצופא דזעירא לאשתמודעה.

§. 59. Tres

§. 59. *Tres flammæ accenduntur per nares ejus.*

59. תְּלַת שַׁלְהוּבִין מִתּוֹקְדִין בְּנוּקְבוֹי׃

§. 60. *Gradus profundus* [eſt in auribus ejus] *ad audiendum bonum & malum.*

60. דַּרְגָּא עֲמִיקָא לְמִשְׁמַע טַב וּבִישׁ׃

§. 61. *Scriptum eſt:*] Jeſ. 42. v. 8.] *Ego Tetragramaton, hoc nomen meum.* [Jam incipit explicare differentiam ulteriorem inter Microproſopum & Macroproſopum, etiam quoad cognomina eorum: ubi Cognomen אֲנִי Ego refert ad Microproſopum, quatenus involvit conceptum uxoris.] *Et ſcriptum eſt* [Deut. 32. v. 39.] *Ego occido & vivifico.* Et ſcriptum eſt [Jeſ. 46. v. 4.] *Et ego feram, & ego bajulabo.*

61. כְּתִיב אֲנִי יְיָ הוּא שְׁמִי ׃ וּכְתִיב אֲנִי אָמִית וַאֲחַיֶּה ׃ וּכְתִיב וַאֲנִי אֶשָּׂא אֲנִי אֶסְבּוֹל׃

§. 62. [Jam verò tam propinquus nobis non eſt Macroproſopus ut in prima perſona nos alloqueretur: ſed iſte in tertia perſona vocatur הוא Ille: Sicut dicitur: Pſal. 100. v. 3.] *Ille fecit nos, & non nos.* Et porrò dicitur: Job. 23. v. 13.] *Et ille in uno, & quis avertet eum,*

62. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ ׃ וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ׃

§. 63. הוא [Igitur id eſt, in tertia perſona] *Ille vocatur, qui occultatus eſt & non invenitur coram. Ille* [eſt talis,] *qui non incurrit in oculos: Ille* [eſt talis] *qui non vocatur nomine.*

63. הוּא אִקְרֵי מַאן דְּסָתִים וְלָא שְׁכִיחַ ׃ הוּא מַאן דְּלָא אִזְדְּמַן לְעֵינָא ׃ הוּא מַאן דְּלָא אִקְרֵי בִשְׁמָא׃

§. 64. [Hactenus de Microproſopo actum eſt, ad quem etiam relata fuit iſta plenitudo literæ He, quā ſcribitur per duo הֵה. Jam aliquid etiam dicitur, de reliquis duabus ſcriptionibus iſtius literæ dum ſcribitur per הֵא & per הֵי; quorum illud fit in nomine מַה & hoc in nominibus עב & סג. quæ etiā inveniuntur in nomine אֶהְיֶה. Conſideranda ergo ſunt] הֵא & הֵי [Dum igitur ſcribitur הֵא, hæc ſcriptio reſolvi poteſt in הוּא pronomen illud tertiæ perſonæ de quo ſupra: quia] א *in ſe continet* ו [cui aſſimilari ſolet linea ejus media. Adeoque dum ſcribitur הא, intelligi poteſt הוּא. Sed non vice verſa. Nam quamvis] ו *in ſe includat* א. [quia figura literæ Aleph componi dicitur ex יוי ſi nempe linea ejus media findatur, ita ut etiam ſine א legi poſſit הו; hoc הו] *tamen in ſe non includit* [ſcriptionem aliquam literæ He, ita ut legere poſſem] הֵו [vel הֵי.]

64. הֵא הֵי א כָּלִיל ו ׃ ו כָּלִיל א וְלָא כָּלִיל הֵו (סָא הֵי)

§. 65. [Porrò in eadem ſcriptione הֵא, ſicut א tranſiit in ו, ut legi potuerit הוּא: ſic idem] א *pronunciatur ut Aleph* [& hic eſt ſecundus modus

65. א אָזִיל לְאַלֶף ׃ אָלֶף אָזִיל לְיוֹד ׃ יוֹד אָזִיל לְיוֹד ׃ דְּסָתִים מִכָּל

pronunciandi ſcriptionem ה״א, quæ ſimpliciter refertur ad nomen מ״ה. Sed & porrò] *Aleph pronunciatur ut* יו״ד [quia figura א reſolvi ſolet in tres has literas, ut Jod ſit ſupra; Vav in medio; & Daleth infra. Ita ut eadem ſcriptio ה״א in ſe comprehendat & conceptum tertium ſublimiorem. Sed non vice verſa, ex יו״ד ſubintelligitur ה״א: Jod enim non pronunciatur ut Aleph: ſed] יו״ד *pronunciatur ut Jod, quod occultatur omnibus occultationibus, & cui non junguntur* ו״ד [ſicut iſta forma reperitur in litera א.]

סתימין דלא מתחברן ביה ו״ד.

§. 66. [Forma autem hæc quæ in ſe includit Vav & Daleth conſueta eſt in gradibus inferioribus, & quidem in Patre. Et] *Væ! cum Jod non irradiat literas Vav Daleth*; [& multò magis] *cum Jod aufertur à Vav Daleth, per peccata mundi:* [quia tunc] *nuditas omnium invenitur.*

66. ווי כד לא נהיר י׳ בו״ד כד אסתלק י׳ מן ו״ד בחובי עלמא ערייתא דכלא אשתכח.

§. 67. *Propterea ſcriptum eſt:* [Lev. 18. v. 7.] *Nuditatem Patris tui non deteges.* [Nam Vav Daleth, idem ſunt ac ה; & cum ſcribitur יו״ד, idem eſt ac ſi diceretur] י״ה [ſi nempe ו inſeritur intra ד.] Væ! cum Jod tollitur *à He* [id eſt ſapientia ab intelligentia, quæ eſt mater informans] *Propterea ſcriptum eſt* [Lev. 18. v. 7.] *Et nuditatem matris tuæ non revelabis: mater tua eſt, non revelabis nuditatem ejus. Mater tua eſt*; reverà: quia [ſcriptum eſt Prov. 2. v. 3.] *Quoniam Matrem Intelligentiam vocabis.* [legendo אֵם pro אִם.]

67. על כתיב ערות אביך לא תגלה י״ה ווי כד אסתלק יו״ד מן ה״א על כתיב וערות אמך לא תגלה אמך היא לא תגלה ערותה אמך היא ודאי כי אם לבינה תקרא וגו׳.

Cap. III.

פרקא תליתאה.

§. 1. *Novem conformationes digniſſimæ traditæ ſunt Barbæ* Microproſopi:] *Quicquid* [enim] *occultum manet,* [i.e. reliquæ quatuor formæ, quæ interdum in Microproſopo non inveniuntur] *& non manifeſtatur, ſupernum & venerandum eſt,* [i.e. propriè & per ſe ad Microproſopum non ſpectat, ſed aliquando ſaltem in ipſum demittitur.]

1. תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדיקנא כל מה דאתטמר ולא אתגלייא עלאה ויקירא אשתכח.

§. 2. *Ita ergo ſe habet Barba* [al. theſaurus] *digniſſima. Pili incumbunt pilis ante aperturam aurium usque ad principium oris.* [Hæc eſt conformatio prima.]

2. והוא (סא דיקנא) גנזיה יקירא נימין על נימין מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא.

§. 3. *A principio hoc uſque ad principium* (oris) *alterum.* [hæc eſt conformatio ſecunda, nimirum myſtax.]

3. מרישא האי לרישא אחרא.

§. 4. *In-*

§. 4. *Invenitur ſub duabus naribus ſemita* (pilis) *repleta, ut non appareat.* [hæc eſt conformatio tertia.]

4. אִשְׁתְּכַח מִתְּחוֹת תְּרֵין נוּקְבִין אָרְחָא מַלְיָיא דְּלָא אִתְחֲזְיָיא׃

§. 5. *Genæ conteguntur in hoc latere & in altero.* [Hæc eſt conformatio quarta.]

5. עַלְעִין אִתְחַפְיָין מֵהַאי גִּיסָא וּמֵהַאי גִּיסָא׃

§. 6. *In illis apparent poma rubra ut roſa.* [Hæc eſt conformatio quinta.]

6. בְּהוּ אִתְחֲזְיָין תַּפּוּחִין סוּמְקִין כְּוַורְדָּא׃

§. 7. *In uno filo pendent* (pili) *nigri & validi, uſque ad pectus.* [Hæc eſt conformatio ſexta.]

7. בְּחַד חוּטָא תַּלְיָין אוּכְמִין תַּקִּיפִין עַד חֶדְווֹי׃

§. 8. *Labia rubra ſunt ut roſa, & vacua.* [Hæc eſt conformatio ſeptima.]

8. שִׂפְוָון סוּמְקִי כְּוַורְדָּא אִתְפְּנָן׃

§. 9. [Pili] *minuti deſcendunt per gutturis locum & contegunt locum Cervicis*; [quæ eſt conformatio octava.]

9. זְעֵירִין נַחְתִּין בִּגְרוֹנָא וּמְחַפְיָין קְדָלָא׃

§. 10. *Magni & parvi deſcendunt* [al. defluunt] *æqualiter.* [hæc eſt conformatio nona.]

10. כַּבְרְבִין וּזְעֵירִין נַחְתִּין בְּשִׁיקוּלָא (סָא נָגְדִין בְּשִׁקוּלָא׃)

§. 11. *Per illos invenitur fortis & robuſtus, quicunque invenitur:* [i. e. qui meditationes ſuas huc dirigit.]

11. בְּאִלֵּין אִשְׁתְּכַח גִּבֹּר וְתַקִּיף מַאן דְּאִשְׁתְּכַח׃

§. 12. *Scriptum eſt* [Pſalm. 118. v. 4.] *De anguſtia invocavi Jah.* [Hoc in loco] *Novem* [has formas vel juxta al. novem nomina] *commemorat David, uſque ad* [illa verba:] *omnes gentes circundederunt me: ut circundarent & protegerent eum.*

12. כְּתִיב מִן הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ תִּשְׁעָה אָמַר דָּוִד עַד כָּל גּוֹיִם סְבָבוּנִי לְאַסְחָרָא וּלְאַגְּנָא עֲלוֹי׃

§. 13. [Scriptum eſt Gen. 1. v. 12.] *Et protulit terra germen, herbam ſeminificantem ſemen ſecundum ſpeciem ſuam: & arborem ferentem fructum cujus ſemen in eo, ſecundum ſpeciem ſuam.*

13 וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ בוֹ לְמִינֵהוּ׃

§. 14. *Novem iſta* [ſubſtantiva ceu novem gradus Microproſopici,] *evulſa ſunt è nomine perfecto* [id eſt Intelligentia, ſeu matre, in qua concepta erant: nam ad iſtam pertinet nomen יֱהֹוִה quod eſt Tetragrammaton expreſſum & Elohim occultum, quæ efficiunt novem in potentia.] *Et deinde plantata ſunt in Nomen perfectum: ſicut ſcriptum eſt* [Gen. 2. v. 8.] *Et plantavit* יהוה אלהים [i. e. novem has literas Nomi-

14. תִּשְׁעָה אִלֵּין אִתְעֲקָרוּ מִשְּׁמָא שְׁלִים וְאִשְׁתִּילוּ לְבָתַר בִּשְׁמָא שְׁלִים דִּכְתִיב וַיִּטַּע יְיָ׃

Nominis perfecti Maſculini & fœminini, ut eſſent hortus, id eſt Microproſopus in actu.] אלהים.

§. 15. *Conformationes Barbæ* [Microproſopicæ] *tredecim eſſe reperiuntur* [quando] *illa, quæ eſt ſuperior inferior fit.* [i. e. quando Barba Macroproſopi lumen ſuum demittit.] *In inferiore* [autem, i. e. in Microproſopo, per ſe tantum] *in novem* [partibus formæ iſtæ] *conſpiciuntur.*

15. תקונין דדיקנא בתליסר אשתכחן אדהי דהיא עלאה תתאה בתתאה בתשעה אתחזון.

§. 16. *Viginti duæ literæ effigurantur colore illarum.* [non tantum cum Lex daretur igne nigro ſuper igne albo; ſed & in ſcriptura ordinaria; quia barba hæc nigra eſt.]

17. כב אתוון אתגליפו בגוונידהון.

§. 17. *De hac* [barba intelligendum eſt illud, quod dicitur: *de eo, qui in ſomnio videt barbam*] *Cum quis ſomniat, quod apprehendat barbam hominis ſupernam manu ſua, ille pacem habet cum Domino ſuo, & hoſtes ejus ipſi ſubjicientur.*

17. על האי (סא על מאן דחזי בחלמיה דיקנא) חלמא דאחיד דקנא דבר נש עלאה בידיה שלום במאריה שנאין תחותוי יכנעון.

§. 18. *Multò magis* [ſi tangere queat] *barbam ſupernam. Nam lumen inferius, ortum à ſuperno quod in Benignitate,* [ſic vocatur Barba Macroproſopi:] *vocatur in Microproſopo Benignitas ſimpliciter, ſed quando* [hic] *opus habet lumine, & illa lucet; tunc (* iſte) *vocatur, multus benignitate.* [Alii ſic legunt: Somnians quod myſtacem hominis tangat manu ſua, confidat, quod pacem habeat cum Domino ſuo, & inimici ejus ipſi ſubjicientur. Si id ſit, quia hoc vidit in ſomnio; multò magis, ſi mereatur oſtendere, quid ſit barba ſuperna. Nam hæc irradiat inferiorem, quia eſt ſuperior, & à Benignitate cognominatur. In Microproſopo autem &c.]

18. כש דיקנא עלאה דנהירא תתאה דעלאה דבחסד אק׳ בזעירא (סא בידיה הא מתרחץ דהא בשלם עם מאריה ושנאוי יכנעון תחותוי ודין הוא בדיל דחזא בחלמיה כש אם זכה לאורע׳ מה היא דקנ׳ עלאה דהוא נהיר לתתאה ארי עלאה ובחסד אקרי ובזעירא) חסד סתם כד אצטריך נהירו אנהר ואקרי רב חסד:

§. 19. *Scriptum eſt:* [Gen. 1, 20.] *Reptificent aquæ reptile animæ viventis* [חיה notetur;]

19. כתיב ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה (בכאן צריך להיות הגהה רא׳)

Huc pertinet Annotatio illa, quæ infra annexa eſt ſub finem iſtius capitis.

§. 20. *Quaſi diceretur* יה ח [ח יה habet correctus codex Mantuanus, ut exponatur vox חיה vivens, de gradu octavo nempe intelligentia, quæ eſt aqua illa Nominis Jah; quod Patrem & matrem denotat. Nam cum] *lumen iſtius in hanc extenditur* [quæ eſt commotio aquæ,] *omnia productiones faciunt uno eodemque tempore; Aqua bona, (&) aqua mala* [id eſt, tam in divinitate & ſanctitate, quam inter creaturas terreſtres viventes atque homines propagatio fit. Per reptile enim intelliguntur animæ.]

20. כלומר ח יה אתפשיט נהירו דדא ברא כלא אתרחשון במנא חדא מים טבאן מים בישן׃

§. 21. [Nam] *dum inquit:* ישרצו *commotionem vitalem habeant; unum ſimul includitur in altero; vivens ſuperum; vivens inferum: Vivens bonum; vivens malum.*

21. בגין דאמר ישרצו אתכלילו דא בדא חיה עלאה · חיה תתאה חיה טבא · חיה בישא׃

§. 22. [Sic etiam ſcriptum eſt: Gen. 1. v. 26.] *Et dixit Deus: faciamus hominem.* [Ubi] *non ſcriptum eſt,* האדם *hunc hominem; ſed* אדם *hominem ſimpliciter, in antitheſin ſuperioris, qui factus in Nomine perfecto.*

22. ויאמר אלהים נעשה אדם · האדם לא כתיב אלא אדם סתם לאפקא דלעילא דאתעביד בשמא שלים

§. 23. *Cum perficeretur iſte; perficiebatur & ille. Perficiebatur autem ut mas & fœmina; ad perficiendum omnia.*

23. כד אשתלים דא · אשתלים דא · אשתלים דכר ונוקבא לאשלמא כלא׃

§. 24. [Cum ergo dicitur] יהוה [exprimitur] *natura maſculi.* [cum adjungitur] אלהים [exprimitur] *natura fœminæ.* [quæ dicitur Regnum.]

24. יהוה סטרא דדכר · אלהים סטרא דנוקבא׃

§. 25. *Maſculus* [ergò] *extendebatur, & formabatur membris ſuis* [ut haberet] *quaſi membrum generationis.*

25. אתפשט דכורא ואתתקן בתקונוי כאמה׃

§. 26. *Per orificium membri* [hujus autem] *Reges, qui deſtructi fuerant, hic* [reſtituti &] *ſtabilitatem nacti ſunt.* [Cum ſcilicet lumina demitterentur per canales anguſtos in minori copia, intellectus inferiores eadem capere poterant.]

26. בפומה דאמה מלכין דאתבטלו הכא אתקיימו׃

§. 27. *Rigores* [judiciorum, qui intelliguntur per Reges iſtos] *maſculi, vehementes ſunt in principio; in fine autem remiſſi. In fœmina contrarium eſt.*

27. דינין דדכורא תקיפין ברישא בסופא נייחין ודנוקבא באיפכא.

§. 28. [Exemplum hujus habemus in hac forma Nominis] ויה [Ubi maſculus habet duas literas, & fœmina ſaltem unam: & maſculus quidem initio literam longam & poſtea brevem. Sed in hâc etiam forma] *Canales connexionis ſub tegumentum ejus immerſi ſunt* [i.e. literæ ſupernæ copulam maritalem promoventes, non debitè connexæ, ſed in litera Vav obvelatæ ſunt. Et] *Jod* [hoc loco eſt] *parvum*, [nota fundamenti; quod] *in forma ipſius* [fœminæ i.e. prout intra He deliteſcit, quod He etiam non ſuperum ſed inferum eſt:] *reperitur.* [& omnia ſunt judicia, quia ſupernus influxus non adeſt.]

28. ויה קוסטורין דקיטורא בעטפוי שקיעין י׳ זעירא בגוונהא אשתכח.

§. 29. *Si autem mitiganda ſunt* (hæc) *judicia* [neceſſariò] *requiritur Senior* [i.e. literæ primæ Tetragrammati Patrem יה denotantes cum Corona, quæ eſt apex primæ literæ, & Macroproſopus dicitur.]

29. אי אתבסמו דינין בעא עתיקא.

§. 30. [Idem rigorum & judiciorum genus occurrebat in inferioribus. Nam ſicut ad He uxoris accedunt duæ literæ Jod & Vav ſub conceptu Leviathan, ita] *veniebat ſerpens ſuper Mulierem, & in ea ſtruebat nidum impuritatis, ut faceret habitaculum malum.*

30. אתא חויא על נוקבא וקינא דזוהמא אתתקן בגווה למעבד מדורא בישא.

§. 31. *Sicut ſcriptum eſt:* [Gen. 4. v. 1.] *Et concepit & peperit* את קין *Kainum,* [id eſt] קינא *nidum manſionis ſpirituum malorum, & turbulentorum, & malorum occurrentium.* [vide infra in Tractatu de Revolutionibus.]

31. דכתיב ותהר ותלד את קין קינא דמדורא דרוחין בישין ועלעולין וקטפירין.

§. 32. [Hoc autem nomen ויה] *reſtituitur* [ſi ſcribatur יהו; adeoque] *in illo homine* [ſuperno de quo dictum eſt: & quidem] *in duobus* [paribus conjugum; nimirum Patre & Matre, nec non Microproſopo androgyno: adeoque partim] *in genere* [quatenus Vav ſolum notat ambos conjuges, Microproſopum & uxorem:] *& in ſpecie* [quatenus Jod & He ſeparatim ponuntur, ut Pater & Mater.]

32. אתתקן ביה בהאי אדם בתרין בכלל ופרט.

§. 33. *Continentur* [autem tam] *in ſpeciali* [repræſentatione iſtorum Conjugum, quam] *etiam in generali* [i.e. tam in Patre & matre, quam

33. אתכללו בפרט וכלל שוקין ודרועין ימינא ושמאלא.

in Mi-

in Microproſopo cum uxore] *crura & brachia, dextrum & ſiniſtrum* [i.e. reliquæ numerationes, in duabus lineis lateralibus collocandæ, cum lineam mediam repræſentent Vav & Jod.]

§. 34. [Sed] *Hoc* [i.e. ſupremum par] *dividitur in ſua latera*, [quia expreſsè ponuntur Jod & He, Pater & mater: ſed in altero pari] *formatur mas cum fœmina* [ſive androgynos, quia ultimum He non additur. Undè fiunt] יו׳.

34. דא אתפליג בסטרוי אתתקן דכר בנוקבא יו׳.

§. 35. *Jod eſt mas* [Pater ſcilicet:] *He fœmina*; [nempe Mater] *Vav* [autem eſt androgynos, ſicut] *ſcriptum eſt* [Gen. 5. v. 2.] *Maſculum & fœminam creavit eos, & benedixit iis, & vocabat nomen illorum Adam.*

35. י׳ דכר ה׳ נוקבא ו׳ כתיב זכר ונקבה בראם ויברך אותם ויקרא את שמם אדם.

§. 36. [Sic etiam] *forma & perſona hominis ſedebat in throno; & ſcriptum eſt* [Jechesk. 1. v. 26.] *Et ſuper ſimilitudine ſolii ſimilitudo ut aſpectus hominis ſuper illud deſuper.*

36. דיוקנא ופרצופא דאדם יתיב על כורסייא וכתיב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה.

Annotatio
ſupra ad §. 19. pertinens.

הגהה

§. 1. *Explicatio alia. Reptificent aquæ. Hoc loco in Paraphraſi Chaldaica dicitur* ירחשון, *quod ſenſum generalem motitandi habet. Quaſi diceretur. Cum ſeſe movendo & muſſitando labia Ejus producerent verba precum corde juſto & mente pura, Aqua producebat animam viventem.* [Senſus eſt de actu generandi.

1. דא ישרצו המים תרגום ירחשון כלומר כד מרחשן בשפוותיה פתגמי צלותא בזכותא ובנקיות דעתא מיא הוה רחיש נפשא חיתא.

§. 2. *Et cum homo ordinate preces fundere vult corā Domino ſuo, & labia ejus hoc modo ſeſe commovent, ab illo ſurſum tendendo, ad elevandam dignitatem Domini ſui ad locum aquationis, ubi profunditas fontis emanat & profluit* [i.e. Intelligentiam è Sapientia emanantem;] *tunc* [fons ille ſcaturit &] *promanat ad demittendū influxū è ſummo deorſum ab illo aquationis loco fluvii, in omnes & ſingulos gradus, uſque ad gradum ultimum; ut munificentia derivetur in omnia è ſummis deorſum.*

§. 2. וכד בעי בר נש לסדרא צלותא למאריה ושפוותיה מרחשן בהאי גוונא מתתא לעילא לסלקא יקרא דמאריה לאתר דשקיו דעמיקו דבירו נגיד ונפק לבתר ונגיד לאמשכי מלעילא לתתא מההוא שקיא דנחלה לכל דרגא ודרגא עד

דרגא בתראה לאמשכה נרכבה לכלא מעילא לתתא.

§.3. *Deinde talis tenetur nectere nexûs* [illorum] *omnium; nexûs* [nimirum] *meditationis veræ* [&] *legitimæ: & evenient omnes petitiones ejus: ſive ſit petitio in Eccleſia facta, ſive petitio ſolitaria.*

§.3. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא קשרא דכוונה דמהימנותא ויעברון כל משאלוהי · בין שאלתא דצבורא בין שאלתא דיחידא.

§.4. *Petitio autem, quam homo petere vult à Domino ſuo, ordine proponi poteſt novem modis.*

§.4 ושאלתא דאית לבר נש לשאלא ממאריה הן מסודרות בט גותי.

§.5. *Vel* (1.) *per Alphabetum. Vel* (2.) *commemorando attributa Dei ſanctiſſimi, benedicti,* [quod ſit] *miſericors & gratioſus &c.* [juxta Ex. 34. v. 6.] *Vel* (3.) *per Nomina veneranda Dei ſanctiſſimi benedicti; qualia ſunt:* אהיה [reſpectu Coronæ] & יה [reſpectu Sapientiæ:] יהוה [reſpectu intelligentiæ] אל [reſpectu dignitatis:] אלהים [reſpectu Severitatis:] יהוה [reſpectu pulchritudinis:] צבאות [reſpectu Superationis & Gloriæ] שדי [reſpectu fundamenti:] & אדני [reſpectu Regni.] *Vel* (4.) *per decem numerationes: ut ſunt:* מלכות *Baſilia:* יסוד *fundamentum:* הוד *gloria:* נצח *ſuperatio:* תפארת *pulchritudo:* גבורה *Severitas:* חסד *Benignitas:* בינה *Informatio:* חכמה *Sapientia:* כתר *Corona. Vel* (5) *Commemoratione juſtorum, ut ſunt Patriarchæ, & Prophetæ, & Reges. Vel* (6.) *per Cantica & laudes, in quibus ſit Cabbalah vera. Et* (7.) *Supra hæc omnia; Si quis noverit enarrare conformationes Domini ſui prout decet. Vel* (8.) *ſi ſciat aſcendere ab imo ſurſum. Vel* (9.) *quidam etiã ſciunt influxum è ſummo derivare deorſum. Et in omnibus novem his modis magnâ opus eſt attentione: quod ſi non fiat, de eo ſcriptum eſt* [1. Schmu. 2. v. 30.] *& contemnentes me vilipendentur.*

5. אית באלפא ביתא ואית באדכר מכילוהי דקודשא בריך הוא רחום וחנון וגו׳ · אית בשמהן יקירין דקבה כגון אהיה יה יהו אל אלהים יי צבאות שדי אדני · אית בין בעם כגון מ י ה נ ת ג ח ב ח כ · אית באדכר צדיקייא כגון האבות והנביאים והמלכים אית בשירי ובתושבחתי דאית בהון קבלא אמיתית · ועילא מנהון מאן דידע לתקן תקונין למאריה כדקיאות · ואית בידיעה סלקא מתתא לעילא · ואית מאן דידע להמשיך שפעא מעילא לתתא ובכל ט גותי אלין צריכא כוונה גדולה ואי לא עליה קרא דכתיב ובזי יקלו.

§. 6. *Huc etiam pertinet Meditatio vocis Amen! quæ in ſe continet duo Nomina* יהוה אדני [numero

6. ובכוונת אמן דהוא כליל תרין שמהן יהוה אדני והאחד

ſci-

ſcilicet 91.] *Quorum unum bonitatem & benedictionem ſuam abſcondit in theſaurum, qui vocatur* היכל *palatium.* [quæ vox per æquipollentiam numerorum eſt אדני: hoc autem nomen dicitur palatium Tetragrammati, quia primo hoc per illud pronunciatur; ſecundo etiã alternatis literis cum illo concatenatur hoc modo: יאהדונהי.]

גניז טוביה וברכוהי באתר דנקרא היכל.

§. 7. *Idque indigitatur in dicto illo* [Chabk. 2. v. 20.] *Et Tetragrammaton eſt in templo Sanctitatis ſuæ: Sile à facie ejus omnis terra.* [היכל & הס & אדני eundem habent numerum.]

7. והוא רמוז בפסוק ויי׳ בהיכל קדשו הס מפניו.

§. 8. *Quapropter Sapientes noſtri bonæ memoriæ myſticè dixerũt, omne bonũ hominis eſſe in domo ejus; juxta id quod ſcriptum eſt* [Num. 12. v. 7.] *in omni domo mea fidelis ipſe. Quod idem eſt ac ſi diceretur; in omni quod mecum eſt.*

8. ולדא רמזו רז״ל כל טוב האדם בביתו שנ׳ בכל ביתי נאמן הוא ומתרגמינן בכל דעמי.

§. 9. *Si autem quis attentè meditatur juxta ſingulos novem iſtorum modorũ, prout decet; talis eſt homo, qui honorat nomen Domini ſui, nomen ſanctum. Atque huc pertinet quod ſcriptum eſt* [1. Schm. 2. v. 30.] *Quoniam honorantes me honorabo; & contemnentes me contemnentur. Honorabo, eum in mundo hoc, ut conſervem eum, eique præbeam omnia, quibus opus habet: ut videant omnes populi terræ, quod nomen Domini vocatum ſit ſuper eum; eumque timeant: Et in mundo venturo merebitur conſiſtere in tabulato piorum.*

9. ואי מכוין בכל חד וחד מט׳ גווני כדקיאות דא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה לשמא קדישא ועל דא כתיב כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו. אכבד בעלמא דין לקיים ולמעבר כל צרכוי ויחזון כל עממי ארעא ארי שמא דה׳ אתקרי עליה וידחלון מניה ובעלמא דאתי יזכי למיקם במחיצת חסידים.

§. 10. *Quamvis talis non petat omnia, quibus opus habet, quia continetur ſub providentia ſpeciali Domini ſui; deque eo meditationes inſtituere poteſt, prout decet.*

10. אף על פי דלא קרי כל צורכיה כיון דהכרה לאשגחא ידיעת מאריה ואיכוון ביה כדקיאות.

§. 11. *Quid autem intelligitur, per illud: Et contemnentes me vilipendentur? Ille eſt talis, qui non poteſt inſtituere unionem nominis Sancti, nec nectere nexus veritatis; & derivare* (ſuperna) *in locum requiſitum; & honorare nomen Domini ſui; Huic melius fuiſſet, ſi non eſſet creatus. & multò magis, qui non attentè meditatur, cum dicit Amen!*

11. כאי ובוזי יקלו דא הוא מאן דלא ידע לאחדא שמא קדישא ולקשרי קשרא דמהימנותא ולאמשכא לאתר דיצטריך

§. 12. *Quapropter de omni illo, qui motitat labia ſua corde puro* [meditando] *de aquis purificantibus, perſpicuè & expreſsè ſcriptum eſt illud* [Gen. 1. v. 26.] *Et dixit Deus: faciamus hominem. Quaſi diceretur: propter talem hominem, qui novit unire imaginem & ſimilitudinem, prout decet. Et dominentur in piſces maris.*

Hucusque annotatio.

ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי וכש מאן דלא אתכוין באמן.

12. ועד כל מאן דמרחיש בשפוותיה בנקיותא דלבא במיא דמנקי מאי כתיב בהדיא ויאמר אלהים נעשה אדם כלומר בשביל אדם דידע לאחדא צלם ודמות כדקיאות וירדו בדגת הים:

עכ הגהה:

Cap. IV.

פרקא רביעאה.

§. 1. *Senior occultatus eſt & abſconditus: Microproſopus manifeſtus eſt, & non manifeſtus.*

1. עתיקא טמיר וסתים ועירא דאנפין אתגלייא ולא אתגלייא.

§. 2. *Cùm manifeſtus eſt, per literas ſcribitur* [eo ordine, prout Tetragrammaton communiter ſcribi ſolet.]

2. דאתגליא (נא דאתגלייא) באתווי כתיב.

§. 3. *Cùm* [verò] *reconditus eſt,* (tunc) *occultatur per literas, quæ non diſpoſitæ ſunt juxta literas* [debitas,] *vel* [juxta aliam lectionem:] *ſuo loco: Quia & in illo non debitè diſponuntur ſuperа & infera.* [propter ordines turbatos.]

3. דאתכסייא סתים באתוון דלא מתיישבן באתווי (נא באתרוי) בגין דאיהו לא אתיישבו ביה עלאין ותתאין.

§. 4. [Gen. 1. v. 24. ſcriptum eſt:] *Producat terra animam viventem ſecundum ſpeciem ſuam, jumentum & reptile, &c. Huc pertinet quod ſcriptum eſt* [Pſal. 36. v. 7.] *Hominem & jumentum ſervabis Domine.*

4. ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וגו׳ היינו דכתיב אדם ובהמה תושיע יי׳.

§. 5. *Unum ſub generalitate alterius continetur: & quidem jumentum ſub generali conceptu hominis,* [ob myſterium revolutionis.]

חד בכללא דאחרא אשתכחא בהמה בכללא דאדם.

§. 6. [Et huc pertinet illud Levit. 1. v. 2.] *Homo cum obtulerit ex vobis oblationem Domino, de jumento &c. offeretis. Quia* (animal) *continetur ſub genere Hominis.*

6. אדם כי יקריב מכם קרבן ליי׳ מן הבהמה משום דאתכליל בכללא דאדם.

§. 7. Cum

§. 7. *Cum homo inferior deſcenderet,* (in hunc mundum) *juxta formam ſupernam* (in ipſo) *inveniebantur duo ſpiritus.* (Ita ut) *è duobus lateribus dextro & ſiniſtro compoſitus eſſet homo.*

7. כד נחית אדם דלתתא בדיוקנא עלאה אשתכחן תרין רוחין מתרין סטרין דימינא ושמאלא כליל אדם.

§. 8. *Quoad dextram* (habebat) *mentem ſanctam; quoad ſiniſtram, pſychen animalem.*

8. דימינא נשמתא קדישא דשמאלא נפש חיה.

§. 9. *Peccabat homo* (&) *extendebatur ſiniſtra; & extendebantur illi, qui ſine corpore* [ſunt; i. e. ſpiritus corticoſi, qui dominium accipiebant in gradus animæ Adami inferiores, unde prava concupiſcentia.] *Cum* [igitur] *ambo ſimul jungerentur* [prava ſcil. concupiſcentia cum annexis & pſyche,] *generationes fiebant: ſicut ab animali quodam, quod multos ſpiritus generat uno in nexu.*

9. חב אדם אתפשט שמאלא ואתפשטו אינון בלא גופא כד מתדבקן דא בדא אתילדן כחאי חיה דאולידת רוחין סגיאין בקטורא חדא.

§. 10. [Dantur] *viginti duæ literæ occultæ, & viginti duæ literæ manifeſtæ.* [quæ ſunt ſymbola formarum illarum ſublimium.]

10. כב אתוון סתימין· כב אתוון אתגליין.

§. 11. *Jod* [aliud eſt] *occultum; aliud manifeſtum.* [illud intelligentia, hoc regnum: ita ut ſimul ad gradus ſuperiores reſpiciatur.] *Occultum* (autem) *& manifeſtum in libra formarum ponderantur* [i. e. maſculinum & fœmininum eſt, illud Pater & Mater; hoc fundamentum & regnum; prævalente conceptu fœminino, qui refert formam & receptaculum.

11. י סתים י גלייא · סתים וגלייא במתקלא דטפסין אתקלו.

§. 12. *E Jod prodeunt mas & fœmina,* [ſi ſcilicet plenè ſcribatur ut יוד. Augmentum ejus ſunt] *Vau & Daleth. Hoc loco Vau eſt mas; & Daleth fœmina. Et hinc exſurgunt דו, Duo: quæ duo ſunt mas & fœmina: (& non tantum) duo;* (ſed &) *paria duo* [conjugum ſuperiorum & inferiorum.]

12. י נפקין מניה דכר ונוקבא וד בהאי אתר ו דכר ד נוקבא בגין דא דו תרין דו דכר ונוקבא דו תרין קפלין (סא קליפין) תרין.

§. 13. *Jod ſolitarium eſt mas:* [nempe Pater:] *He fœmina* [id eſt, mater &c.]

13. י בלחודוי דכר · ה נוקבא.

§. 14. ה *primò fuit* ד. *Poſtquam autem impregnatum fuit per* י [ut exinde prodiret figura ה,] *generavit Vau.* [i. e. Mater à Patre imprægnata produxit Microproſopum. In figura autem ex Jod illo minuto, quod latet intra He, factum dicitur ו. Vel ex linea literæ ה horizontali, quæ eſt ו unum, & ex verticali, quæ eſt ו alterum, & ex י inſerto; fit ויו plenitudo literæ Vav.]

14. ה ד הות בקדמיתא ומד אתעברת בי בגוה אולידת ו.

§. 15.

§. 15. *Unde patet, quod in litera He, lateant literæ* דו [& per conſequens ו:] *& in* יוד *lateat* ה: unde fiunt יהו. *Apparet* (ergò) *quod* יוד *in figura ſua contineat Nomen* יהו, *quando ſcilicet plenè ſcribitur per Jod, Vav, Daleth, quæ ſunt mas & fœmina* [nimirum Jod mas; & Vav, Daleth in forma ה, fœmina:] *deinde compônitur* (filius, qui eſt ו) *& contegit matrem*; [i.e. ו, ponitur poſt ה; ut fiat יהו Pater, mater & Microproſopus.]

15. הרי כי בה את דו וכי את הה הרי יהו אתחזי יוד בחזוידה כללא דיהו מדאפיקת יוד דהוא דכר ונוקבא אתיישבת לבתר ומכסייא לאמא.

§. 16. [Ergò in litera יוד & in Nomine יהו latent duo viri & duo fœminæ. Quod adumbratur in dicto Gen. 6. v. 2.] *Et viderunt filii Dei,* [pluralis ad minimum duo denotat] *filias hominis* [& hîc pariter.] *Id patet ex eo quod ſcriptum eſt:* [Joſ. 2. v. 1.] *duos viros explorantes clam, dicendo.* [hinc effulget myſterium de duobus viris.] *Quomodo* [autem probatur, duas fœminas intelligi per] *filias hominis? quia ſcriptum eſt* [1. Reg. 3. 16.] *Tunc venerunt duæ mulieres meritoriæ ad Regem.*

16. ויראו בני אלדים את בנות האדם היינו דכתיב שנים אנשים מרגלים חרש לאמר · מאי בנות האדם דכתיב אז תבאנה שתים נשים זונות אל המלך.

§. 17. *Propter has ſcriptum eſt* [ibid. v. 28.] *quia viderunt quod Sapientia Elohim in eo eſſet.* [hic involvuntur duo maſculi, in Sapientia, Pater; in Salomone Microproſopus. Ergo] *tunc venerunt* [etiam duæ mulieres Intelligentia & Baſilia] *& non prius.*

17. בגיניהון כתיב כי ראו כי חכמת אלדים בקרבו וגו' אז תבאנה ולא מקדמיתא.

§. 18. *In palatio unionis fontium* [i.e. in mundo Creationis] *duo erant amplexibus nexi* [i. e. Protoplaſtæ] *in ſupernis:* (hi) *deſcendebant deorſum, & occupabant terram: ſed amittebant partem bonam, quæ in ipſis erat corona clementiæ: & coronabantur menſura uvarum.* [i. e. loco benignitatum, cingebantur judiciis & rigoribus. Quod etiam exponi poteſt de Microproſopo & uxore, prius in matre & poſtea infra exiſtentibus, & in exilio circundatis rigoribus, & ſeveritatibus.]

18. בקיסטרא דקיטירא דפיגאן תרין מתחבקן הוו לעילא לתתא נחתו ירתו עפרא אבדו חולקא טבא דהוה בהו עטרא דכומלא (סא דחמלא) ואתעטר בקיסטא דענבא.

§. 19. [Duo hæc paria etiam reperimus in dicto illo Exod. 14. v. 15.] *Et dixit Dominus ad Moſen* [qui refertur ad matrem:] *quid clamas ad me?* [clamor autem etiam refertur ad matrem, ſicut gemitus ad gradum pulchrum, & vociferatio

19. ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי · אלי דיקא · דבר אל בני ישראל ויסעו · ויסעו דיקא.

ad regnum. Sed] אלי nota [quod idem eſt ac ad Jod; ſive patrem.] *loquere ad filios Iſrael* [loquela eſt Baſilia; Iſraël eſt gradus pulcher.] *ut proficiſcantur. Ubi nota vocem* ויסעו [in qua יו literæ maſculinæ: סע fœmininæ.]

§. 20. [Tunc enim] *circa influentiam verſabatur* (Moſcheh,) *& cupiebat venerari barbam:* [ſicut Exod. 34. v. 6.]

20. בְּמַזְּלָא הֲוָה תָּלֵי דְּבָעֵי לְאוֹקִיר דִּיקְנָא׳

§. 21. [Huc etiam pertinet locus Exod. 15. v. 26.] *Et rectum in oculis ejus feceris, & auſcultaveris præceptis ejus, & cuſtodieris omnia ſtatuta ejus.* Huc uſque. [ubi in voce ultima, eadem duo paria inſunt.] *Quia Ego Dominus, ſanans te.* Hæc nota. [quia iterum hic latet myſterium Intelligentiæ, & Sapientiæ; gradus pulchri & Congregationis Iſraëlis.]

21. וְהַיָּשָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהַאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקָּיו עַד כַּאן כִּי אֲנִי יְיָ רֹפְאֶךָ לְהַאי דִּיקְנָא:

Cap. V.

פִּרְקָא חֲמִשָּׁאָה·

§. 1. [Scriptum eſt Jeſch. 1. v. 4.] *Væ genti peccanti, populo gravis iniquitatis, ſemini malignantium, filiis &c.* [Hic differit de vocula הוי væ! quæ etiam eſt forma nominis. Et hæc eſt una de partibus ſequentibus. Nam]

1. הוֹי גּוֹי חוֹטֵא עַם כֶּבֶד עָוֹן זֶרַע מְרֵעִים בָּנִים וְגוֹ׳·

§. 2. Septem ſunt gradus [ſi Tetragrammaton ſemiplenè ſcribatur hoc modo:] יוד הה ו ה [ubi Pater & mater plenè; Microproſopus & uxor nude ſcribuntur. Si hic combinantur, ultima & prima; & penultima & ſecunda, adeoque gradus extremi, ut fiant literæ] הי & וו [mater & filius] *tunc producuntur* [tres mediæ] ד הה [quæ ſunt notæ Baſiliæ judiciis gravatæ. Si autem combinantur mater & filia] הוי & הה [tunc] *producitur foràs* וו [ſive Microproſopus tanquam] דו [ſive androgynos qui etiam eſt ſtatus judiciorum.] *occultè* [enim] *denotatur Adam, ceu mas & fœmina, qui ſunt iſta* דו, *de quibus ſcribitur* [loco citato: quod ſint] *filii corruptores.*

2. שִׁבְעָה דַּרְגִּין יוד הֵה וָה הֵי וו אַפִּיק ד הֵה הוי הֵה אַפִּיק וָו דו לְבַר אַסְתִּיר אָדָם דְּכַר וְנוּקְבָא דְּאִינוּן דו דִּכְתִיב בָּנִים מַשְׁחִיתִים·

§. 3. [Cum dicitur] בראשית ברא *In principio creavit:* [gradus ſuperni intelliguntur. Nam] בראשית *eſt oratio* [unum de decem effatis Geneſeos] ברא [autem] *eſt oratio dimidia.* [Intelliguntur autem] *Pater & filius, occultum & manifeſtum.* [Et quidem]

3. בְּרֵאשִׁית בָּרָא · בְּרֵאשִׁית מַאֲמַר · בָּרָא חֲצִי מַאֲמַר · אָב וּבֵן סָתִים וְגַלְיָא·

§. 4. *Eden ſuperior occultatur & reconditur.* [i.e. Coronæ non fit mentio] *Eden inferior procedit ut transferatur* (verſus inferiora) *& manifeſtatur* [per vocem Principii, quæ ſapientiam denotat.]

4. עדן עלאה דסתים וגניז · עדן תתאה נפק למטלטלי (סא למטלטלי) ואתגלייא·

§. 5. Nomen enim יהוה includit nomen יה [quod eſt Patris: & nomen] אלהים, [quod in textu ſequitur, & ad matrem pertinet.]

5. יהוה יה אלהים·

§. 6. את [vox quarta hujus textus, quæ alias ſignificat Nomen] אדני [gradum ſcilicet regni: item Nomen] אהיה [i.e. gradum Coronæ, adeoque gradus ambos extremos; hic denotat] *dextrum & ſiniſtrum*, [id eſt, Benignitatem & ſeveritatem, quæ] *in unum junguntur.*

6. את אדני אהיה ימינא ושמאלא כחדא אשתתפו·

§. 7. השמים [vox quinta iſtius textus &] ואת [vox ſexta referuntur ad gradus Pulchritudinis & ſuperationis:] ſicut ſcriptum eſt [1. Chron. 29. v. 11.] *& Pulchritudo & victoria, hi* [gradus] *in unum junguntur.*

7. השמים ואת דכתיב והתפארת והנצח · אינון כחדא אשתתפו·

§. 8. הארץ [vox ſeptima iſtius initii denotat Baſiliam cum gloria & fundamento conjunctam.] *ſicut ſcriptum eſt* [Pſal. 8. v. 2.] *quàm magnificum* [hîc eſt gradus Gloriæ] *eſt nomen tuum in univerſa* [ubi denotatur fundamentum:] *terra* [quæ eſt regnum. Item Jeſ. 6. v. 3.] *Plenitudo omnis terræ gloria ejus* [ubi tres hi gradus iterum concurrunt.]

8. הארץ · דכתיב מה אדיר שמך בכל הארץ · מלא כל הארץ כבודו·

§. 9. *Fiat firmamentum in medio aquarum. Ad faciendam diſtinctionem inter ſanctum, & inter ſanctum ſanctorum.* [i.e. inter Microproſopum & Macroproſopum.]

9. יהי רקיע בתוך המים להבדיל בין הקדש ובין קדש הקדשים·

§. 10. *Senior expanditur ad Microproſopum* [ſive Corona ad Pulchritudinem.] *& adhæret* [ei ut hic incrementum accipere queat. Si] *non expanditur penitus* [ut Microproſopus quaſi per ſe ſubſiſtat, ſed adhuc in Matris utero degat] *os loquens grandia loco movet* [iſtum Microproſopum, ut ex utero ejus progeneretur] *& coronatur coronis parvis ſub quinque ſpeciebus aquarum.* [i.e. Microproſopus influxum accipit quinque Benignitatum: quæ dicuntur coronæ, quia à corona ſive Macroproſopo deſcendunt: ſed parvæ, quia à Benignitate i.e. Microproſopico gradu incipiunt: & vocantur

10. עתיקא לזעירא אתפרש ואתדבק לא אתפרש ממש פומא ממלל רברבן אנתיק ואתעטר בכתרין זעירין בחמשה זינין מים·

A qua-

Aquarum quinque ſpecies; quia Aqua ad Benignitatem pertinet, & in hoc verſu Gen. 1. v. 6. 7. vox מים quinquies reperitur.]

§. 11. *Sicut ſcriptum eſt* [Num. 19. v. 17.] *Et dabit ſuper eum aquas vivas in vaſe.* [Vita autem ad Matrem ſpectat; & intelligendus] *eſt* [gradus ille, qui vocatur] אלהים חיים *Deus vitæ: & Rex Mundi* [i. e. Intelligentia. Quo pertinent etiam dicta ſequentia: Pſal. 116. v. 9.] *ambulabo coram Domino in terris vitarum.* [Item 1. Sam. 25. v. 29.] *Et erit anima Domini mei ligata in faſciculo vitarum.* [item Gen. 2. v. 9.] *Et arborem vitæ in medio horti.* [Hæc omnia inquam referuntur ad intelligentiam, à qua ſex membra proximum, accipiunt influxum. Et ad eam quoque pertinent nomina ſequentia: nempe Nomen] יה [quando plenè ſcribitur per א hoc modo:] יוד הא [& continet numerum Tetragrammati 26; quem etiam refert, forma iſta Nominis ad Intelligentiam pertinentis] אהיי [ubi loco ה ultimi ponitur Jod, ut ſupra.]

11. דכתיב ונתן עליו מים חיים אל כלי הוא אלהים חיים ומלך עולם אתהלך לפני יי בארצות החיים והיתה נפש אדני צרורה וגו ועץ החיים בתוך הגן יה יוד הא אהיי.

§. 12. *Inter aquas & aquas.* [quoniam ſuperiores ſunt] *aquæ perfectæ* & [quæ in Microproſopo, ſunt] *Aquæ imperfectæ*, [ſive rigoribus mixtæ: quod aliàs dicitur] *miſeratio perfecta, miſeratio imperfecta.* [Jam ſequitur explicatio myſtica in Gen. 6. v. 3.]

12. בין מים למים · מים שלימין ומים דלא שלימין רחמין שלימין רחמין דלא שלימין:

§. 13. *Et dixit Tetragrammatos: non litigabit ſpiritus meus cum homine in ſeculum, eo quod etiam ipſe caro:* [Hoc loco cum dicitur:] *Et dixit Tetragrammatos.* [notandum, quod] *poſtquam compoſita fuit* [ſtructura ſuperna] *de Microproſopo in poſterum* [intelligatur hoc nomen.] *Nam cum loquitur, Nomine quidem appellat hunc*, (ſed) *ſenior occultè loquitur.*

13. ויאמר יי לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר ויאמר יי כד אתיתבא בזעירא מכאן דכד אמר בשם אמרו דעתיקא סתים קאמר.

§. 14. *Non contendet ſpiritus meus cum homine.* [Hic intelligitur non ſpiritus ipſius Microproſopi, ſed] *qui è ſupernis eſt: quia ab illo ſpiritu, qui efflatur è duobus foraminibus Naſi Macroproſopi, influxus demittitur in inferiores.*

14. לא ידון רוחי באדם דלעילא משום דבההוא רוחא דאתנשבא מתרין נוקבין דפרדשקא משיך לתתאי.

§. 15. *Et propterea ſcriptum eſt* [ibidem.] *Et erunt dies ejus centum & viginti anni. Jod vel eſt perfectum* [quando è decadibus conſtant ſingu-

15. ובגב כתיב והיו ימיו מאה ועשרי שנין · יוד שלים ולא

læ ejus partes.] *vel non perfectum* [quando è monadibus.] *Cùm* (ergò) י *ſolùm* [ponitur, perfectum intelligitur, quod in ſe ductum efficit] *centum.* [ſi autem ponuntur] *literæ duæ* [tunc ſaltem intelliguntur decem monades] *bis ſumta:* [hinc fiunt] *centum & viginti anni.*

שלים · י בלחודוי מאה תרין אתוון תרין ומנין מאה ועשרים שנה·

§. 16. *Jod ſolitarium quando manifeſtatur in Microproſopo* [id eſt, Lumina Macroproſopi cum in hunc deſcendunt, tunc gradus decadum valde augentur & decas hæc] *protrahitur in decem millia* [quatuor gradibus juxta literas Tetragrammati] *annorum.* [Sed] *ex hinc* [ſi juxta vim Microproſopi tantùm concipitur, locum habet id] *quod ſcriptum eſt* [Pſalm. 139. v. 5.] *Et ponis ſuper me* כפכה *manum tuam.* [ubi vox כפכה ſi ſcriberetur modo conſueto כפך efficeret numerum 120. jam verò addito ה paragogico fœminæ, fiunt 125; ob quinque rigores.

16. י בלחודוי כד אתגלייא בזעירא אתמשך בעשר אלפין שנין מכאן כתיב ותשת עלי כפכה·

§. 17. *Gigantes erant in terra.* [Gen. 6. v. 4.] Si hic conſideratur vox היו, quæ etiam eſt forma ſæpe variati Nominis, initium fit à Regno.] *Hoc ipſum eſt quod ſcriptum eſt* [Gen. 2. v. 10.] *Et inde dividitur; & eſt in quatuor capita.* [ubi intelligitur finis Emanationis, quem ſequitur mundus ſeparatus. Nimirum] *à loco ubi dividitur corpus, vocantur Decidui illi* [vel ut corrigit Codex Mantuanus, ubi dividitur hortus, & intelliguntur ſeptem inferiores Emanationes: ubi deinde diſpeſcitur univerſum in inferiores mundos, locumque præbet corticibus.] *Hinc ſcriptum eſt: & abhinc dividitur.*

17. הנפלים היו בארץ · היינו דכתיב ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים מאתר דאתפרש גופא אקרו הנפלים דכתיב ומשם יפרד·

§. 18. *Erant in terra. In diebus illis; ſed non ſequenti tempore, donec veniret Joſua.*] id eſt, applicabantur ad gradum uxoris, quæ etiam dicitur terra Canaan, in qua Joſua inveniebat Gigantes. Vox enim נפילים non amplius occurrit niſi cùm de exploratoribus agitur Num. 13. v. 33.]

18. היו בארץ בימים ההם· ולא לבתר זמנא עד דאתא יהושע·

§. 19. *Et filii Elohim cuſtodiuntur,* (nec ſimilis caſus mentio fit) *donec venit Salomo, & filias hominum conjungit: ſicut ſcriptum eſt:* [Eccleſ. 2. v. 8.] ותענגות *Et delicias filiorum hominis &c. Ubi* [in genere fœminino] תענוגות *vocat, & non* [ut alibi, genere maſculino] תענוגים, *filios Adami: ut ſubinnuatur, illos eſſe de illis ſpiritibus aliis, qui non*

19. ובני האלהים אסתמרו עד דאתא שלמה ובנות האדם אתכללא ההד ותענגות תענגות קארי תענוגים לא קארי בני אדם דאתרמיזו מהאי רוחין אחרנין

conti-

continentur ſub ſapientia ſuperna: de qua ſcribitur: [1.Reg.5.v.12.] *Et Dominus dedit Sapientiam Salomoni.* [De his vide Tractatum de Revolutionibus.]

דלא אתכללו בחכמה עלאה דכתיב ויי נתן חכמה לשלמה.

§. 20. *Et ſcriptum eſt* [cap.4. v.31.] *Et ſapiens erat præ omni homine. Quoniam hi non continentur ſub homine.*

20. וכתיב ויחכם מכל האדם משום דהני לא אתכללו באדם.

§. 21. [Cùm autem dicitur:] *Et Dominus dedit Sapientiam; tunc intelligitur He ſuperum.* [quod ipſi dedit influxum Sapientiæ Baſilicæ]. *Et ſapiens erat præ omni homine: quia ab illa ſapientiam accipiebat infra* [per gradum Regni.]

21. ויי נתן חכמה ה עלאה ויחכם מכל האדם דמינה אתחכם לתתא.

§.22. *Iſti* [ſpiritus] *ſunt potentes, qui à ſeculo. Id eſt à* [ſeculo ſive] *mundo ſuperno:* [Intelligentia ſcilicet, è qua ſeveritates & rigores excitantur.] *Viri Nominis* (id eſt) *qui exercebant ſe in Nomine.*

22. המה הגבורים אשר מעולם . עולם דלעילא אנשי השם · דאתנהגן בשמא.

§. 23. *In quo nomine? In nomine ſancto, in quo ſeſe exercebant* [ad patranda mira varia] *non ſancti inferiores.* (Hi) *tamen ſeſe non exercebant niſi in nomine* [& non in ſanctitate.]

23. מאי שמא שמא קדישא דאתנהגן ביה דלא קדישין לתתא ולא אתנהגן אלא בשמא.

§. 24. *Viri Nominis, nudè dicitur; & non Viri Tetragrammati. Non* [ergò utebantur Nomine] *quoad myſterium Arcani, ſeu diminutivè; nec tamen cum diminutione* [Nominis ipſius.]

24. אנשי השם סתים ולא אנשי ידוד לאו מסתים סתימותא אלא גריעותא ולא גריעותא.

§.25. [Et quia] *Viri Nominis nudè* [dicuntur, hinc] *è generali conceptu hominis excluduntur.*

25. אנשי השם סתם מכללא דאדם נפקא.

§. 26. *Scriptum eſt:* [Pſal.49.v.14.] *Homo in dignitate non pernoctabit.* [Cùm dicitur] *Homo in dignitate* [idem eſt ac ſi diceretur Homo, qualis erat Salomo] *in dignitate Regis non diu permanebit, ſine ſpiritu.* [id eſt, influxu à Rege Microproſopo, ad quem ceu gradum pulchrum pertinet ſpiritus.]

26. כתיב אדם ביקר בל ילין· אדם ביקר ביקרו דמלכא בל ילין בלא רוחא.

§. 27. *Tredecim Reges* [id eſt: duodecim metatheſes Tetragrammaticæ cum radice, quæ ſunt metra benignitatum;] *bellum gerunt cum ſeptem* [Regibus Edomiticis; quia dum illorum lumina influerent, hi non poterant ſubſiſtere, & adhuc ſunt Claſſes judiciorum rigoroſiſſimorum; quæ opponuntur benignitatibus. Nam] *ſeptem Reges in*

27. תליסר מלכי קרבא כשבעה שבעה מלכין בארעא אתחזיאן נצחי קרבא תשעה דסלקין בדרגין דרהטין ברעותהון וליית דימחי בידיהון.

in terra [Edom] *viſi ſunt.*] & jam poſtquam vaſa illorum confracta ſunt, dicuntur Cortices ad inferiora delapſi. Hos] *vincũt in bello novem* [metra Microproſopi, de quib9 in Idra magna, per quæ David vincebat hoſtes ſuos:] *quæ aſcendunt in gradus decurrentium pro arbitrio ſuo* [id eſt, quæ fiunt tredecim, ut ſunt in Macroproſopo, ejuſque Barba, quæ dicitur influentia, & decurrit ſive influit liberè,] *& nemo eſt, qui impediat manum eorum.* [Nam dum metra ſuperna incrementum largiuntur inferioribus, omnia judicia ſubiguntur.]

§. 28. *Quinque Reges* [id eſt, quinque literæ מנצפך, quæ ſunt judiciorum radices;] *in celerem fugam ſe corripiunt coram quatuor* [literis Tetragrãmati, quæ benignitatis influxum ſecũ ferunt:] *Non poſſunt ſubſiſtere*, [quia judicia & rigores ceſſant & fugiunt.]

28. חֲמִשָּׁה מַלְכִין קַיְמִין בִּבְהִילוּ לְקָמֵי אַרְבַּע לָא יָכְלִין לְמֵיקַם׃

§. 29. *Quatuor Reges occurrunt quatuor* [id eſt, quatuor literæ Tetragrammati innectuntur quatuor literis אדני: quæ] *ab illis dependent ut uva in racemo* [in cõcatenatione Nominis יאהדונהי.]

29. אַרְבַּע מַלְכִין נַפְקִין לְקַדְמוּת אַרְבַּע בְּתַח תַּלְיָין כְּעִנְבִין בְּאִתְכְּלָא׃

§. 30. *Secernuntur per iſtos* [id eſt, per hos gradus divinorum Nominum ſelectio fit ſanctitatis è vaſis confractis] *ſeptem canales* [id eſt, ſeptem vaſa confracta, quæ jam ceu cortices, magnam adhuc partem luminum & animarum in ſe continent] *teſtantur teſtimonium* [id eſt, animæ ita ſelectæ deinde in mundum progeneratæ teſtantur ſe ab impuritate ereptas] *& non permanent in loco ſuo* [& ſub corticibus non amplius detineri.]

30. בְּרִירָן בְּתוֹ שִׁבְעָה רְהִיטִין סָהֲדִין סַהֲדוּתָא וְלָא קַיְמִין בְּדוּכְתַּיְיהוּ׃

§. 31. *Arbor quæ mitigata eſt* [id eſt, Regni gradus ſive Schechinah, quæ eſt arbor Cognitionis boni & mali, quæ in ſe tota conſiſtit è judiciis, ſed à marito per influxum benignitatum mitigatur;] *reſidet interius* [intra Cortices; quia regnum ejus dominium habet in omnia: & pedes ejus deſcendunt in mortem.] *In ramis ejus* [in mundis inferioribus] *reſident & nidificant aves* [locum habent animæ & angeli.] *Sub eâ umbram quærunt animalia poteſtatem habentia* [id eſt, cortices: Nam in ipſa ambulat omnis beſtia ſylveſtris Pſal. 104. v. 20.]

31. אִילָנָא דְמִתְבַּסַּם יָתִיב בְּגוֹ· בְּעַנְפוֹי אַחִידָן וּמְקַנְּנָן צִפֳּרִין· תְּחוֹתוֹי תְּטַלֵּל חֵיוָתָא דְשַׁלִּיטָא׃

§. 32. *Hæc eſt arbor, quæ duas habet ſemitas* [nam ita reſtitutus eſt hic locus in Codice correcto] *ad eundum*] nempe bonum & malum: quia eſt arbor cognitionis boni & mali.] *Habetque ſeptem columnas circa ſe*, [id eſt, ſeptena palatia.] *& quatuor ſplendores* [id eſt, quatuor animalia] *circumvolvun-*

32. הוּא אִילָנָא בִּתְרֵין אָרְחִין תְּרֵי כְּבִישָׁן לִמְהַךְ בְּשִׁבְעָה סַמְכִין סְחַרָנֵיהּ בְּאַרְבַּע זִוִין מִתְגַּלְגְּלִין בְּאַרְבַּע סִטְרִין׃

tur

tur [quatuor rotis] *in quatuor lateribus* [ſive quadrifariam juxta currum Jecheskelis.]

§. 33. *Serpens* [qui fiebat è baculo Moſis, i.e. Cortex נוגה ſive ſplendoris] *qui currit trecentis & ſeptuaginta ſaltibus* [triginta duo Nomina Elohim cum quinque literis, quæ ſunt 37. per decades multiplicata, efficiunt 370. & denotantur judicia Uxoris, ad quæ ſaltum ſuum dirigit Cortex iſte, quia mediæ eſt naturę inter ſanctum & profanum.] *Salit ſuper montes, & raptim accurrit ſuper colles, ſicut ſcriptum eſt* [Cant. 2. v. 8. Id eſt, in altum aſſilit ſupra reliquos Cortices.] *Caudam ſuam ore ſuo dentibus tenet* [id eſt, extremum ſuum, quo ad Cortices porrigitur, convertit ad extremum alterum, quo ad ſanctitatem ſpectat.] *perforatus eſt in utroque latere* [ut recipere queat naturam ſuperam & inferam] *Cum tollitur præfectus* [qui eſt Metatron] *convertitur in tres ſpiritus* [id eſt, aſſumit naturam trium corticum inferiorum.]

33. חויא דרהיט בשע דלוגין דלא על טורין מקפץ על גבעתא דכתיב מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות · זנביה בפומיה בשני נקיב לתרין גיסין כד נטיל גיסטרא אתעביר לתלת רוחין׃

§. 34. [De Metatrone autem] *ſcriptum eſt* [Gen. 5. v. 22.] *Et ambulavit Chanoch cum Elohim.* [quia ex Chanocho factus eſt Metatron.] *Et ſcriptum eſt* [Prov. 22. v. 6.] חנוך *Chanoch factus eſt in puerum, juxta viam ſuam.* [id eſt, mutatus eſt] *in Puerum notum* [Metatronem, qui nomine ſuo vocatur נער.]

34. כתיב ויתהלך חנוך את האלדים · וכתיב חנוך לנער על פי דרכו · לנער הידוע׃

§. 35. *Cum Elohim: & non cum Tetragrammato,* [quia ipſe applicatur ad gradum Baſiliæ, cui tribuitur nomen hoc rigoris.] *Et non erat,* [amplius] *ſub hoc nomine: quia tulit eum Elohim, ut appellaretur nomine ſuo.* [hoc enim nomen communicabile eſt Angelis, & inprimis huic illorum principi.]

35. את האלדים ולא את יי ואיננו בשם זה · כי לקח אותו אלדים להקרא בשמו׃

§. 36. *Tres domus judicii dantur, quæ ſunt quatuor* [i. e. tres literæ יהו relatæ ad Intelligentiam, quæ ſunt quatuor literæ Tetragrammati punctata punctis nominis Elohim. Nam] *quatuor ſunt domus judicii ſuperiores* [modo dictæ quatuor Tetragrammaticæ] *& quatuor inferiores* [quæ ſunt quatuor literæ אדני ad Regnum pertinentia.] *Nam ſcriptum eſt:* [Lev. 19. v. 35.] *Non facietis iniquitatem in judicio, in dimenſione cubili, in pondere, & in menſura.* [Ubi quatuor hæc myſticè innuuntur.]

36. תלת בתי דינין ארבע אינון · ארבע בתי דינין דלעילא ארבע לתתא דכתיב לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה׃

§. 37.

§. 37. [Aliud enim eſt] *Judicium rigoroſum* [Severitatis;] *aliud judicium non rigoroſum* [id eſt, regni.] *Aliud judicium per bilancem*, [ubi duæ lances meriti & debiti] *aliud judicium, quod non fit per bilancem*; [& hoc eſt] *judicium lene* [quo judicantur Iiſraëlitæ. Sed etiam datur] *judicium quod neque hujus neque illius generis.* [nempe gradus pulcher.]

37. דִינָא קַשְׁיָא · דִינָא דְלָא קַשְׁיָא · דִינָא בְשִׁקוּלָא · דִינָא דְלָא בְשִׁקוּל · דִינָא רַפְיָא · דִינָא דְאֲפִילוּ לָא הַאי וְלָא הַאי׃

§. 38. Porrò ſcriptum eſt Gen. 6. v. 1. *Et factum eſt cum inciperet homo multiplicari ſuper facie terræ.* [Ubi per verba hæc] *incipiebat* אדם *multiplicari* [intelligitur Daath ſeu Cognitio, Anima gradus pulchri, ad quam refertur Moſes; quæ multa lumina demitttit in Uxorem terram, cùm Maritus illuc aſcendit.] *Hoc eſt illud, quod ſcriptum eſt:* [ibid. v. 3.] בשׁגם *eo quod etiam eſt caro* [quæ voce בשׁגם per æquipollentiam numerorum eſt משׁה] *Adam* (ſcilicet) *ſupernus* [Daath ſive Cognitio.] *Et ſcriptum eſt: ſuper facie terræ:* [quæ facies terræ, id eſt, ſumma repræſentatio Baſiliæ eſt Intelligentia Mater, ad cujus portas aſcendit Moſes.]

38. וַיְהִי כִּי הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה · הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב · הַיְינוּ דִכְתִיב בְּשַׁגָּם הוּא בָשָׂר הָאָדָם דִלְעֵילָא · וּכְתִיב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה׃

§. 39. [De hac facie ſcriptum eſt: Ex. 34, 29.] *Et Moſcheh neſciebat, quod fulgeret cutis faciei ſuæ* [ubi per faciem Mater, per cutem Baſilia intelligitur.] *Hoc ipſum eſt, quod dicitur* [Gen. 3. v. 21.] *Tunicas pellis*, [quia regnum per ſe luce caret.]

39. וּמֹשֶׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו הַיְינוּ דִכְתִיב כָּתְנוֹת עוֹר׃

§. 40. *Fulgere* [autem cùm dicitur facies Moſis, intelligitur Mater,] *juxta illud:* [1. Schmu. 16. v. 13.] *Accepitque Schmuel cornu olei* [ubi per oleum, Sapientia, per cornu, ſive fulgorem olei, intelligentia connotatur.] *Nulla enim eſt unctio, niſi per cornu* [id eſt, omnis deſcenſus unctionis eſt per Matrem.] *Hinc dicitur* [Pſal. 89, 18.] *Et in voluntate tua exaltabis cornu noſtrum.* [Item Pſalm. 132. v. 17.] *Ibi germinabit cornu Davidi* [id eſt, Baſilia influxum accipiet à matre.] *Hic eſt Regum decimus* [id eſt, Regni gradus.] *& provenit à Jubilao, qui eſt Mater.*

40. קָרַן דִכְתִיב וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת קֶרֶן הַשֶּׁמֶן · לֵית מְשִׁיחָה אֶלָּא בְקֶרֶן וּבִשְׁמְךָ (סא וברצונך) תָּרוּם קַרְנֵנוּ · שָׁם אַצְמִיחַ קֶרֶן לְדָוִד הַיְינוּ עֲשִׂירָאָה דְמַלְכִים וְאַתְיָא מִן יוֹבְלָא דְהִיא אִימָא׃

§. 41. *Nam ſcriptum eſt:* [Joſ. 6. v. 5.] *Et erit cum intonabitur Cornu Jubilæi. Hic eſt ſplendor Jubilæi; & coronatur* (gradus) *decimus à Matre.*

41. דִכְתִיב וְהָיָה בִּמְשֹׁךְ בְּקֶרֶן הַיּוֹבֵל · קֶרֶן בְּיוֹבְלָא אִתְעַטַּר עֲשִׂירָאָה בְאִימָא׃

§. 42. [Hoc eſt] *Cornu, quod accipit capitale & lucrum, ut reſtituat ſpiritum ipſi*; [id eſt, cum Microproſopo dandus eſt ſpiritus, mater tam ſua contribuit, quod eſt קרן fulgor, capitalis, quã augmentum, quod à patre accipit.] *Et hoc eſt cornu Jubilæi. Et Jobel eſt* ה [primum Tetragrammati:] *Et* ה *eſt afflatus ſpiritus ad omnia*: [quia Mater eſt mundus venturus, ubi in reſurrectione omnia recipient ſpiritum:] & *omnia redibunt in locum ſuum*, [ſicut in Jubilæo, ita in mundo venturo.]

42. קרן דנטיל קרן ורוח לאתבא רוחידה ליה· והאי קרן דיובלא הוא ויובל ה וה נשיבא דרוחא לכולא וכולא תייבין לאתרייהו·

§. 43. *Scriptum eſt enim*: אהה יי אלהים *Ahah, Tetragrammaton Elohim. Cùm apparet* ה (primum) ה (ſecundo), *tunc Tetragrãmaton vocatur Elohim*; [quaſi judex; quia circa mundum venturum multis opus erit viribus. Hoc eſt] *Nomen plenum*. [*Et ſcriptum eſt* Jeſch. 2. v. 11.] *Et exaltabitur Tetragrammaton ſolum in die illa.* [Al. Cum convertitur He unum ad He alterum, & tollitur Jod, vindicta venit in mundum: & niſi propter Adamum illum, qui vocatur Tetragrammaton [gratiæ locus eſſet] mundus non ſubſiſteret; ſed omnia devaſtarentur. Hinc ſcriptum eſt: Et exaltabitur &c.]

43. דכתיב אהה יי אלהים כד אתחזי ה לה יי אלהים אתקרי שם מלא וכתיב ונשגב יי לבדו ביום ההוא· (סא כד אתחזר ה לה ואסתלק יפורענותא אתי לעלמא ואם לא בשביל אדם יחד לא אתקיים עלמא וכולא אתחרב תעל דא כתיב ונשגב וגו׳·

§. 44. Hucuſque occultatum & involutum eſt myſterium Regis, id eſt, Liber myſterii, ſeu occultationis. Beatus eſt ille, qui intrat & exit, & novit ſemitas ejus & tramites ejus.

44. עכב סתים ואתעטר צניעותא דמלכא דהיינו ספרא דצניעותא זכאה למאן דעל ונפק וידע שבילוי וארחוי·

F I N I S.

PARTIS SECUNDÆ
Tractatus Secundus,
qui eſt
IDRA RABBA,
ſeu
SYNODUS AREÆ MAGNA,

Cum Textu Originario, correcto & punctato, nec non in Sectiones & paragraphos diſſecto, adjectis Variis Lectionibus; & Verſione cum allegatione Dictorum Biblicorum.

Synodus magna Sancta. (§. 163.)

האדרא רבא קדישא.

SECTIO I.
Ingreſſus & Præloquium.

§. 1. TRaditio. Dixit R. Schimeon ad ſocios: quamdiu ſedebimus in ſtatu unius columnæ? cùm ſcriptum ſit [*Pſal.*119.v.126.] Tempus faciendi Domino, diſſipaverunt Legem *tuam.*

1. תניא אר"ש לחבריא עד אימת ניתיב בקיימא דחד סמכא כתיב עת לעשות ליי' הפרו תורתך.

Editionis Cremonenſis fol. 61.col. 242. Editionis Mantuanæ fol. 127.b.

§. 2. Dies pauci ſunt, & creditor urget, præco clamat quotidiè, & meſſores agri pauci ſunt, & iſti qui circa extremum vineæ ſunt, (*i. e. non ſtudent ſanctitati, quæ dicitur vinea*) non attendunt & non noverunt, Ubi ſit locus legitimus.

2. יומין זעירין ומארי דחובא דחיק כרוזא קארי כל יומא ומחצדי חקלא זעירין אינן ואינהו בשולי כרמא לא אשגחן ולא ידעין לאן הוא אתר כמה דיאות.

§. 3. Congregate vos, ſocii, in aream; inſtructi loricis & haſtis, eſtote alacres in apparatu veſtro, conſilio, ſapientia, intellectu, ſcientia, attentione, manibus & pedibus: Conſtituite Regem ſuper vos, illum in cujus poteſtate eſt vita & mors; ut ferantur ſententiæ veritatis; res ad quas Sancti ſuperni attendunt, illaſque audire & cognoſcere gaudent.

3. אתכנשו חבריא לבי אדרא מלובשין שריין ורומחי אזדרזו בתקוניכון בעיטא בחכמתא בסוכלתנו בדעת בחזו בידין ברגלין אמליכו עליכון למאן (למלכא) דברשותיה חייא ומותא למגזר דינין (סא מלין) דקשוט מלין דקדישי עליונין צייתי להו. וחדאן למשמע להו ולמנדע להו.

§. 4. Sedit R. Schimeon & flevit, dixitque: Væ! ſi revelabo, væ! ſi non revelabo.

4. יתיב ר"ש ובכה ואמר ווי אי גליתא ווי אי לא גליתא.

§. 5. Socii, qui ibi erant, tacebant.

5. חבריא דהוו תמן אשתיקו.

§. 6. Surrexit R. Abba & dixit ei: Cum venia Domini; atqui ſcriptum eſt [*Pſal. 25. v. 14.*] Arcanum Domini ſuper timentibus eum. Et ſane ſocii iſti timent Sanctum illum Benedictum, & jam ingreſſi ſunt in ſynodum domûs tabernaculi ex illis quidam tantum ingreſſi ſunt, & *(quidam)* ex illis etiam exiverunt.

6. קם ר׳ אבא ואל אי ניחא
קמיה דמר הא כתיב סוד יי
ליראיו והא חברייא אלין דחלין
דקב״ה אינון וכבר עאלו באדרא
דבי משכנא מנהון עלו מנהון
נפקו.

§. 7. Traditum eſt porrò: Numerati ſunt ſocii coram R. Schimeone: & inventi ſunt, R. Eleaſar filius ejus: & R. Abba; & R. Jehudah, & R. Joſe filius Jacobi, & R. Iſaac, & R. Chiskia filius Raf, & R. Chija, & R. Joſe, & R. Jeſa.

7. תאנו אתמנו חברייא קמיה
דר״ש ואשתכחו ר׳ אלעזר בריה · ור׳
אבא · ור׳ יהודה ור׳ יוסי בר יעקב · ור׳
יצחק · ור׳ חזקיה בר רב · ור׳ חייא · ור׳
יוסי · ור׳ ייסא.

§. 8. Manus dederunt R. Schimeoni, & digitos ſuſtulerunt in altum, & intraverunt in agrum, *(ubi area trituratoria erat, id eſt locus ſub dio rotundus, ubi bobus circumactis, frumentum conculcari ſolebat pro granis excutiendis, qualis deſcribitur Jud. 6. v. 11. 37. 39.)* inter arbores, & ſederunt.

8. ידין יהבו לר״ש ואצבען זקפו
לעילא ועאלו בחקלא ביני אילני
ויתבו.

§. 9. Surrexit R. Schimeon & precatus eſt orationem ſuam. Sedit in medio eorum, & dixit, quilibet ponat manum ſuam in ſinum meum; poſuerunt manus ſuas, & apprehendit illas.

9. קם ר״ש וצלי צלותיה · יתיב
בגווייהו ואמר כל חד ישוי ידוי
בתוקפי · שוו ידייהו ונסיב לון.

§. 10. Exorſus dixit *(ex Deut. 27. v. 14.)* Maledictus vir, qui fecerit idolum & fuſile opus manuum fabri, & ponit in occulto, & omnis populus reſpondeat & dicat Amen!

10. פתח ואמר ארור
האיש אשר יעשה פסל
ומסכה מעשה ידי חרש
ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן.

Editionis Mantuan. fol. 128.

§. 11. Incepit R. Schimeon & dixit: Tempus faciendi Domino: quid eſt, tempus faciendi Domino? propterea quod perverterunt legem tuam. Quid eſt, perverterunt legem tuam? Lex ſuperior, quæ neglectui exponitur, ſi non peragitur ſecundum requiſita ſua. Quare hoc?

11. פתח ר״ש ואמר עת לעשות
ליי׳ אמאי עת לעשות ליי׳ משום
דהפרו תורתך · מאי הפרו תורתך
תורה דלעילא דאיהי מתבטלא אי

(*vel*

(*vel ut alii legunt : Quare Nomen hoc Tetragrammaton hic adhibetur?*) Nimirum de ſene dierum dictum eſt.

לא יתעביד בתקוני אמאי (סא שמא) דא ולעתיק יומין אתמר.

§. 12. Scriptum [*enim Deut.* 33. *v.* 29.] Beatus tu Iſraël, quis ſicut tu? Et ſcriptum eſt [*Exod.*15.*v.*11.] Quis ſicut tu inter Deos, Domine!

12. כתיב אשריך ישראל מי כמוך · וכתיב מי כמוך באלים יי.

§. 13. Vocavit R. Eleaſarem filium ſuum, & ſedere juſſit eum coram ſe, & R. Abbam ex altero latere, & dixit: Nos ſumus typus omnium (*i. e. nos repræſentamus tres columnas Numerationum:*) hactenus confirmatæ ſunt columnæ.

13. קרא לרבי אלעזר בריה אותביה קמיה · ולר' אבא מסטרא אחרא ואמר אנן כללא דכולא עד כאן אתתקנו קיימין.

§. 14. Siluerunt & audiverunt vocem; & genua eorum invicem colliſa ſunt. Quæ (*fuit illa*) vox? vox congregationis ſuperioris, quæ congregata erat. (*Animæ nempe Juſtorum è Paradiſo acceſſerant, ut auſcultarent; una cum Schechinah ſ. præſentia divina.*)

14. אשתקו שמעו קלא וארכובתן דא לדא נקשן · מאי קלא · קלא דכנופייא עלאה דמתכנפי.

§. 15. Gaviſus eſt R. Schimeon, & dixit: Domine audivi rumorem tuum & timui. [*Habac.*3.*v.*1.] Dixit: Ibi rectè factum, quod timor ſecutus eſt; quantum ad nos (*autem*) ab amore dependet negotium, ſicut ſcriptum eſt [*Deut.* 6. *v.* 5.] Et diliges Tetragrammaton Deum tuum: & ſcriptum eſt [*Mal.*1.*v.*2.] Dilexi vos.

15. חדי ר"ש ואמר יי שמעתי שמעך יראתי אמר התם יאות הוי למהוי דחיל · אנן בחביבותא תליא מלתא דכתיב ואהבת את יי אלהיך וכתיב אהבתי אתכם וגו'.

§. 16. R. Schimeon exorſus dixit: Qui ambulat (ut) circumforaneus, revelat ſecretum; ſed fidelis ſpiritu operit verbum. [*Prov.* 11.*v.*13.]

16. ר"ש פתח ואמר הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר.

§. 17. Ambulans ut circumforaneus: hoc dictum quæſtionem meretur: quia dicitur circumforaneus, quare ambulans? vir circumforaneus dicendum erat: quid eſt ambulans?

17. הולך רכיל האי קרא קשיא כיון דאתמר רכיל אמאי הולך איש רכיל מבעי ליה למימר מאן הולך.

§. 18. Verum enim vero in illo, qui non ſedatus eſt Spiritu ſuo, nec verax, verbum, quod audivit, huc illuc movetur, ſicut ſpina in aqua, donec illud forâs expellat.

18. אלא מאן דלא אתיישבא ברוחיה ולא מהימנא · ההוא מלת דשמע אזיל בגויה כחיזרא במיא עד דרחי ליה לבר.

§. 19. Quamobrem ? quia ſpiritus ejus non eſt ſpiritus ſtabilis.

19. מאי טעמא משום דלית רוחיה רוחא דקיומא. Cremonenſ. fol. 61. col. 243.

§. 20. Sed in quo Spiritus ſtabilis eſt, de eo ſcribitur : Sed fidelis ſpiritu operit verbum. [*Phraſis autem*] fidelis ſpiritu, denotat firmitatem ſpiritus: ſicut dicitur [*Jeſ. 22. v. 23.*] Et infigam eum clavum in loco fideli. A ſpiritu res dependet.

20. אבל מאן דרוחיה רוחא דקיומא ביה כתיב ונאמן רוח מכסה דבר · ונאמן רוח קיומא דרוחא (כמו ותקעתיו יתד במקום נאמן) ברוחא תליא מלתא.

§. 21. Et ſcriptum eſt : [*Eccleſ. 5. v. 5.*] Ne concede ori tuo, ut ſeducat carnem tuam.

21. וכתיב אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

§. 22. Nec enim mundus in ſtabilitate manet, niſi per ſecretum (*ſcil. ſi illud fideliter ſervetur.*) Et ſi circa negotia mundana opus eſt ſecreto; quantò magis in negotiis ſecretorum ſecretiſſimorum, & conſideratione Senis dierum, quæ ne quidem tradita ſunt ſummis angelis.

22. ולית עלמא מתקיימא אלא ברזא · וכי אי במילי עלמא אצטריך רזא במלין רזין דרזיא דעתיק יומין דלא אתמסרן אפילו למלאכין עלאין עאכו.

§. 23. Dixit R. Schimeon : Cœlis non dicam ut auſcultent; terræ non dicam ut audiat: certè enim nos columnæ mundorum ſumus.

23. אמר ר׳ שמעון לשמיא לא אימא דציתון לארעא לא אימא דתשמע · דהא אנן קיומי עלמין.

§. 24. Traditum eſt in arcano arcanorum. Cum R. Schimeon aperuit os ſuum, commotus eſt locus, & ſocii commoti ſunt.

24. תני רזין דרזין כד פתח ר״ש פימיה אזדעזע אתרא וחברין אתחלחלו.

SECTIO II.
De ſtatu mundi Inanitatis.

§. 25. Manifeſtavit arcanum, & incipiens dixit: Scriptum eſt: [*Gen. 36. v. 29.*] Et iſti ſunt Reges, qui regnarunt in terra Edom antequam regnaret Rex ſuper filios Iſraël.

25. גלי רזא ופתח ואמ׳ כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו׳.

§. 26. Beatos vos, ô juſti, quod vobis manifeſtatur arcanum arcanorum Legis, quod non manifeſtatum eſt Sanctis ſuperioribus!

26. זכאין אתון צדיקייא דאתגלי לכון רזי דרזין דאורייתא דלא אתגלי לקדישיא עליונים.

§. 27. Quis aſſequetur hoc? & quis dignus erit eo? Eſt enim teſtimonium veritatis veritatum. Omnes ergò preces cum devotione fundantur, ne [*mihi*] imputetur in peccatum, quod hoc manifeſtem.

27. מאן ישגח בהאי ומאן יזכה בהאי דהוא סהדותא על מהמנותיה דהימנות דכולא צלותא ברעוא יהא דלא יתחשב לחובא לגלאה דא.

§. 28. Et fortè dicent mihi ſocii, quod contra hæc verba formari queat objectio. Sane enim iſtud non opus erat ut ſcriberetur: cùm per ſe appareat quàm plurimos Reges fuiſſe, antequam filii Iiſraël venirent, & antequam Rex eſſet filiis Iiſraël: quomodo ergò hoc quadrat? Et propterea quæſtionem moverunt ſocii.

28. ומה דיימרון לי חבריא דהאי קרא קשייא הוא דהא לא הוה ליה למכתב הכי דהא חזינן כמה מלכים הוו עד דלא ייתון בני ישראל ועד דלא הוי מלכא לבני ישראל ומה אתחזי הכא וברא אתערו חבריא.

§. 29. Arcanum igitur Arcanorum eſt, quod homines nec ſcire, nec comprehendere, nec ſcientiam ſuam de illo vel muſſitare poſſunt.

29. אלא רזי דרזין הוא דלא יכלין בני נשא למנדע ולאשתמודע ולמרחש ברעתייהו בהאי.

§. 30. Traditum eſt, antequam Senior Seniorum, occultus occultorum inſtitueret efformationes Regis [*Microproſopi, ſub certis membris & gradibus*] & diademata diadematum; [*id eſt, varia involucra, quibus circundaretur luminum nimietas:*] principium & finis non fuit [*id eſt, nulla erat communicatio & acceptio.*]

30. תאנא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין עד דלא זמין תקוני דמלכא ועטורי עטורין שירותא וסיומא לא הוה.

§. 31. Sculpſit ergo [*i. e. ſpatiū evacuavit, quo influeret*] & proportiones inſtituit in ſe [*quot modis lux cognitionis ſuæ ſuſcipi poſſet, unde oriebantur gradus mundorum:*] & expandit ante ſe velum quoddam, [*id eſt, produxit naturam quandam, quâ Lux ſua infinita modificaretur, quæ fuit Adam primus:*] & in eo ſculpſit, & certâ proportione diſtribuit Reges, & formas eorum [*id eſt, omnes creaturas ſub ſtatu activitatis propriæ; à quibus ipſe cognoſceretur & amaretur:*] ſed non ſubſtiterunt. [*Hic innuitur lapſus creaturarum, partim in ſtatum quietis, qualis eſt materia; partim in ſtatum motus inordinati, qualis erat ſpirituum malorum, &c.*]

§. 31. והוה מגליף ומשער ביה ופרים קמיה חד פרסא ובה גליף ושיער מלכין ותקונוי ולא אתקיימו.

§. 32. Id ipſum eſt quod dicitur [*Gen. 36. v. 29.*] Et iſti ſunt Reges, qui regnarũt in terra Edom, antequam regnaret Rex ſuper filiis Iiſraël. Rex primus reſpectu filiorum Iiſraël [*per filios*

32. הה״ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל · מלכא קדמאה לבני

Iiſraël

Iſraël intelliguntur gradus mundi Reſtituti;] prior eſt.

ישראל קדמאה.

§. 33. Et omnia illa, quæ ſculpta ſunt, nec ſubſtiterunt, nominibus ſuis vocata ſunt [*id eſt, in certas claſſes diſtributa fuerunt,*] nec tamen ſubſtiterunt; donec deſeruit eos, [*itaut lumina è vaſis ſeſe ſurſum reciperent*:] & occultavit ſe præ illis [*luce diminuta.*]

33. ובולהו דגליפו ולא אתקיימו בשמהן אתקרון ולא אתקיימו עד דאנח להו ואצנע להו.

SECTIO III.

De Seniore ſive Macroproſopo, & Partibus ejus, & in ſpecie de Cranio.

§. 34. Poſt aliquod tempus reſpexit illud velum, & conformatum eſt juxta partes ſuas.

34. ולבתר זמנא הוה מסתכל בתרוא פרסא ואתתקן בתקונוי.

§. 35. Et ſic traditum eſt. Propoſuit ſibi creare Legem [*id eſt, literas Alphabeticas, ex quarum tranſpoſitionibus deinde conſcripta eſt Lex*;] abſconditam bis mille annis, eamque produxit. Sed illa ſic eum alloquebatur: Qui diſponere & conſtituere vult [*alia*], prius diſponatur ipſe conformatione propria.

35. ותאנא סליק ברעותיה למברי אוריתא טמירא תרי אלפי שנין ואפקה מיד אמרה קמיה מאן דבעי לאתקנא ולמעבר יתקן בקדמיתא תקונוי.

§. 36. Traditum eſt in occultatione [*Regis*] Libro deſcripta: Senior Seniorum, occultus occultorum, in membra compoſitus & præparatus eſt [*pro futura cognitione.*]

36. תאנא בצניעותא דספרא עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין אתתקן ואזדמן.

§. 37. Quaſi diceretur, inventus eſt, (*id eſt, aliquatenus cognoſci potuit,*) & non inventus eſt: non enim planè comprehendi potuit: ſed formatus quidem eſt, nec tamen innotuit alicui, quoniam eſt Senior Seniorum.

37 כלומר אשתכח ולא אשתכח· לא אשתכח ממש אבל אתתקן ולית דידע ליה משום דהוא עתיק דעתיקין.

§. 38. Sed in conformatione ſua innotuit; ut quidam ſenex ſenum, decrepitus ex decrepitis, occultus occultorum: & in ſignis ſuis innotuit & non innotuit.

38. אבל בתקונוי ידיע כחד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר מטמירין ובסימנוי ידיע ולא ידיע·

§. 39. Canus (*eſt*) habitus (*ejus*) & aſpectus (*ejus*) eſt apertura faciei cujusdam:

39. מארי דחוור כסו וחיזו בוסיטא דאנפוי.

§. 40. Sedet

§. 40. Sedet (*autem*) ſuper throno ſcintillarum, ut ſubigat illas.

40. יתיב על כורסייא דשביבין לאכפייא לון.

§. 41. In quadraginta millia mundorum extenditur album calvariæ [*vide infra §.* 177.] capitis ejus, & de luce albedinis hujus accipient juſti in mundo venturo quadringentos mundos.

41. ארבע מאה אלפי עלמין אתפשט חוורא דגולגלתא דרישוי ומנהירו דהאי חוורא ירתי צדיקייא לעלמא דאתי ד׳ מאות עלמין.

§. 42. Iſtud eſt, quod ſcriptum eſt [*Gen.* 23. *v.* 16.] quadringentos ſiclos argenti tranſeuntis ad mercatorem.

42. הה״ד ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר.

§. 43. In cranio quotidie conſiſtunt tredecies mille myriades mundorum, qui accipiunt ab eo, & fulciuntur ſuper eo.

43. בגולגלתא יתבין בכל יומין תליסר אלפי רבוא עלמין דנטלין עליו [רגלין] וסמכין עלוי.

SECTIO IV.

De Rore ſeu humiditate cerebri Senioris; ſeu Macroproſopi.

§. 44. Et ex illo cranio deſtillat ros verſus illum, qui eſt extrinſecus; & replet caput ejus quotidie.

44. ומהאי גולגלתא נטיף טלא לההוא דאיהו דלבר ומליא לרישיה בכל יומא.

§. 45. Et ex illo rore, quem excutit de capite ſuo, ille qui eſt extrinſecus, excitabuntur mortui ad mundum venturum.

45. ומההוא טלא דאנער מרישיה ההוא דאיהו לבר יתערון מתייא לעלמא דאתי.

§. 46. De quo ſcriptum eſt [*Cant.* 5. *v.* 2.] Caput meum repletur rore. Non ſcriptum eſt עלאתי plenum eſt rore, ſed נמלא repletur.

46. דכתיב שראשי נמלא טל מלאתי טל לא כתיב אלא נמלא.

§. 47. Et ſcriptum eſt [*Jeſ.* 26. *v.* 19.] Ros luminum ros tuus. Luminum i. e. lumen de albedine ſenis.

47. וכתיב כי טל אורות טלך אורות נהורא דחוורתא דעתיקא.

§. 48. Et ab illo rore ſuſtentantur Sancti ſuperni.

48. ומההוא טלא מתקיימין קדישי עליונין.

§. 49. Et hoc eſt Manna illud, quod molitur pro Juſtis in mundo venturo.

49. והוא מנא דטחנין לצדיקייא לעלמא דאתי.

§. 50. Et ille ros deſtillat in agrum pomorum ſanctorum. Hoc eſt, quod ſcriptum eſt [*Exod.*16.*v.*14.] Et aſcendit cubatio roris, & ecce ſuper facie deſerti tenue rotundum.

50. ונטיף ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישן · הה״ד ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס.

§. 51. Et aſpectus hujus roris albus, ſicut eſt color lapidis cryſtalli, cujus aſpectus omnes colores in ſe habet; hoc eſt, quod ſcribitur [*Num.*11.*v.*7.] Et ſpecies ejus ſicut ſpecies cryſtalli.

51. וחיזו דההוא טלא חוור כהאי גוונא דאבנא דבדולחא דאתחזייא כל גוונין בגווה הה״ד ועינו כעין הבדולח.

SECTIO V.

Ulteriora de cranio Macroproſopi.

§. 52. Hujus cranii albedo fulget in tredecim latera ſculpta: in 4 latera ex parte una; in 4 latera ex parte faciei ejus; & in quatuor latera ex parte ambitus alterius, & unum ſupra cranium, quaſi dicatur latus ſupernum. [*vide infra Commentar.§.*104.*ſeq.*]

52. האי גולגלתא חוורא דיליה אנהיר לתליסר עיבר גלופין לארבע עיבר בסיטרא חד ולארבע עיבר בסיטרא דאנפוי. ולארבע עיבר בסיטרא בסחרני אחרא וחד לעילא דגולגלתא (כלומר לסטרא דלעילא·)

Cremonenſ. col. 244.

§. 53. Et exinde extenditur longitudo faciei ejus in trecentas & ſeptuaginta myriades mundorum: & hæc ארך אפים longitudo faciei vocatur.

53. ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין וההוא אתקרי ארך אפים (כלומר אורכא דאנפין·)

§. 54. Et ipſe Senior Seniorum vocatur Arich Anpin, longus facie ſeu Macroproſopus: & ille, qui eſt exterior, vocatur Seir anpin ſeu brevem faciem habens (*Microproſopus,*) in oppoſitionem decrepiti Senis ſancti, Sancti Sanctorum.

54. והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריכ׳ דאנפין וההוא דלבר אתקרי זעיר אנפין לקבליה דעתיקא סבא קדש קדשים דקדשייא·

§. 55. Et cum Microproſopus reſpicit iſtum, omnia inferiora in ordinem rediguntur, & facies ejus extenditur, & longior fit illo tem-

55. וזעיר אנפין כד אסתכל להאי כלא דלתתא אתתקן ואנפוי

pore;

pore; ſed non omni tempore, (*longa eſt*) ſicut Senioris (*facies.*)

מתפשטין ואריכין בההוא זמנא אבל לאו כל שעתא כמה דעתיקא.

§. 56. Et ex illo cranio egreditur tractatus quidam albus verſus cranium Microproſopi, ad conformandum caput (*ejus:*) & ex illo ad cætera crania inferiorum, quorum non eſt numerus.

56. ומהאי גולגלתא נפיק חד עיבור חוור לגולגלתא דזעיר אנפין לתקנא רישא ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא דלית לון חושבנא.

§. 57. Et omnia crania reflectunt albedinem verſus Senem dierum, cum numerantur ſub virga. Et hujus ratione apertura exiſtit [*in hoc*] verſus cranium inferius, cum procedunt ad numerum.

57. וכל גולגלתא יהבון אגר חיוורתא (סא אוראותא) לעתיק יומין כד עאלין בחושבנא תחות שרביטא ולקבל דא בקע לגולגלת לתתא כד עאלין בחושבנא.

SECTIO VI.

De menynge Macroproſopi.

§. 58. In cavitate cranii membrana aërea eſt Sapientiæ ſupremæ occultatæ, quæ nullibi aperta eſt: & illa non invenitur, & non aperitur.

58. בחללא דגולגלתא קרומא דאוירא דחכמתא עלאה סתימאה דלא פסיק והאי לא שכיח ולא אתפתח.

§. 59. Et illa membrana ſuperintegitur cerebro Sapientiæ occultatæ, & propterea contegitur illa Sapientia, quia non aperitur per illam membranam.

59. והאי קרומא אתחפייא על מוחא דהאי חכמתא סתימאה ובגיני כך אתכסייא האי חכמתא דלא אתפתחא בההוא קרומא.

§. 60. Et illud cerebrum, quod ipſum eſt Sapientia occultata, quieſcit & tranquillum reſidet in loco ſuo, ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis.

60. והאי מוחא דאיהו האי חכמתא סתימאה שקיט ואשתכיך באתריה כחמר טב על דורדייה.

§. 61. Et hoc eſt, quod dicunt: Senis ſcientia occulta eſt, & cerebrum ejus abſconditum & tranquillum.

61. והיינו דאמרי סבא דעתוי סתם ומוחי סתים ושכיך.

§. 62. Et illa membrana aperturam habet in Microproſopo, & propterea cerebrum ejus protenditur, & exit in 32 ſemitas:

62. והאי קרומא אתפסיק מזעיר אפין ובגיני כך מוחיה אתפשיט

ונפיק לתלתין ותרין שבילין.

§. 63. Id ipſum eſt, quod dicitur: Et fluvius egreditur ex Eden [*Gen.2.v.7.*] quam ob cauſam? quoniam aperta eſt membrana, nec ſuperintegitur cerebro.

63. והדר ונהר יוצא מעדן מאי משום דקרומא אתפסק ולא מחפי על מוחא.

§. 64. Nihilominus membrana aperta eſt infra. Et iſtud eſt, quod didicimus: Inter ſignaturas literarum (*eſt*) תו Thav: Nimirum ſignum impreſſit Seni dierum, à quo dependet perfectio ſcientiæ; quia perfectus eſt ex omni parte, & abſconditus & tranquillus & ſedatus, ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis. [*vide infra Commentar.§.48.65.ſeqq.*]

64. ועכ״ב קרומא פסיק לתתא והיינו דתנינן ברשומי אתוון תו (כלומר רשים רישומא לעתיק יומין דביה תליא תמים דעת שלים מכל סטרוי וסתים ושכיך ושקיט כחמר טב על דורדייה.)

SECTIO VII.

De capillis Macroproſopi.

65. Traditum eſt: E cranio capitis pendent millena millia myriadum & ſeptem millia & quingenti cincinni capilli albi & puri, ſicut eſt lana, cum pura eſt; qui non immixti ſunt invicem, ne oſtendatur inordinata perturbatio in conformatione ejus; ſed omnia ad ſelectum, ut non prodeat pilus præ pilo, & crinis præ crine. [*vide infra in Commentar. §. 91. ſeq.*]

65. תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפין רבוא ושבעת אלפין וחמש מאה קוצי דשערי חוור נקי כהאי עמרא כד איהו נקי ולא אסתבך דא בדא דלא לאחזאה ערבוביא בתקוניה אלא כלא על בוריה דלא נפיק נימא מנימא ושערא משערא.

§. 66. Et in ſingulis cincinnis ſunt quadringenti & decem pili capillitii juxta numerum vocis קדוש.

66. וכל קוצא וקוצא אית ביה ארבע מאה ועשר נימי דשערי כחושבן קדוש.

§. 67. Omnes autem & ſinguli pili radiant in quadringentos & decem mundos.

67. וכל נימא ונימא להיט בארבע מאה ועשר עלמין. Mantuan, fol. 129.

§. 68. Singuli autem mundi abſconditi & abſtruſi ſunt, & nemo ſcit illos, exceptô ipsô.

68. וכל עלמא ועלמא סתים וגניז ולית דידע לון בר איהו.

§. 69.

§. 69. Et radiat in ſeptingenta [*alii, quadringenta*] & viginti latera.

69. ולהיט לשבע (סא לארבע) מאה ועשרין עיבר.

§. 70. Et in ſingulis pilis eſt ſcaturigo, quæ prodit è cerebro occultato poſt parietem.

70. ובכל נימא ונימא אית מבוע דנפיק ממוחא סתימאה דבתר כותלא.

§. 71. Et lucet & promanat in illo pilo ad pilos Microproſopi, & ex illa conformatur [*alii: nutritur*] cerebrum ejus: & tunc promanat illud cerebrum in 32. ſemitas.

71. ינהיר ונגיד בההוא נימא לנימין דזעיר אנפין ומהאי מתקן (סא מתזן) מוחיה וכדין נגיד ההוא מוחא לתלתין ותרין שבילין.

§. 72. Et quilibet cincinnus radiat & pendet comtus forma pulchra, ornatuque decoro, ſuperintegunt que cranium.

72. וכל קוצי וקוצי מתלהטן ותליין מתתקנן בתקונא יאה בתקונא שפיר' מחפיין על גולגלתא.

§. 73. Diſponuntur autem cincinni pilorum ex hac parte, & ex parte altera ſuper cranio.

73. מתתקני קוצי דנימין מהאי סטרא ומהאי סטרא על גולגלתא.

74. Et didicimus. Quilibet pilus dicitur fractus ſcaturiginum occultarum, prodeuntium de cerebro occluſo.

74. ותאנא כל נימא ונימא אקרי משיכא דמבועא (סא ממבועין) סתימין דנפקין ממוחא סתימא.

§. 75. Iterum traditum eſt. Ex crinibus hominis ſcitur, qualis ſit, utrum rigoroſus, an miſericors; cùm tranſcendit quadraginta annos: ſic etiam quando eſt perfectus in pilis, in barba & ſuperciliis oculorum.

75. ותאנא משערוי דבר נש אשתמודע מאי אוה אי דינא אי רחמי מכד עברין עלוי ארבעין שנין ואפי' כד איהו שלים בשערי בתקיניה (סא בדיקניה) ובגביני עינוי.

§. 76. Cincinni capillitii pendent comti puri que ſicut lana [*pura,*] usque ad humeros ejus. [*vid. in Comment. §. 76.*] Itáne usque ad humeros ejus? nimirum usque ad principia humerorum ejus, ut non videatur cervix: propterea quod ſcriptum eſt [*Jer. 2. v. 27.*] quia obvertunt mihi cervicem & non faciem.

76. קיצין דשערי תליין בתקינוי נקיי' כעמ' עד כתפוי· עד כתפוי ס"ד אלא עד רישי דכתפוי דלא אתחזי קודלא משום דכתיב כי פנו אלי עורף ולא פנים.

§. 77. Et capillus remiſſus eſt poſt aures, ne

77. ושערא סליק אבתרא דאודנין

integatur ſuper eis: quia ſcriptum eſt [*Pſal.*130. *v.*2.] ut ſint aures tuæ apertæ.

דלא לחפייא עלוי דכתיב להוית אזניך פקחות.

§.78. Hinc prodit capillus poſt aures. Totus eſt in æquilibrio: non prodit pilus unus præ alio, diſpoſitione perfectâ ornatuque pulchrô & ſtatu decorô.

78. דנפיק שערא מבתר אודניה כליה בשקולא לא נפיק דא מן דא תקוניה שלים תקונא יאה תקונא שפירא.

§.79. Deſiderat videre (*hæc*) delectatio & gaudium juſtorum, qui ſunt in Microproſopo: videre (*inquam cupiunt*) & adhærere conformationi, quæ eſt in Sene occultiſſimo omnium.

79. תאיב למחמי תיאובתא וחדותא דצדיקיי דאינון בזעיר אפין למחמי ולאתדבקא בתקוני דעתיקא סתימאה דכלא.

§.80. Tredecim pili capillitii conſiſtunt ex hoc latere, & ex illo latere cranii, circa faciem ejus, & per illos incipit capillorum diviſio.

80. יג נימין דשערין קיימי מהאי סטרא ומהאי סטרא דגולגלתא לקביל אנפוי ובאינון שרין שערי לאתפלגא.

§.81. Non eſt ſiniſtrum in illo Sene occulto; ſed omnia dextra:

81. לית שמאלא בהאי עתיקא סתימאה כולא ימינא.

§.82. Apparet & non apparet, abſconditus eſt & non abſconditus, & id in confortatione ejus, multò magis in ipſo.

82. אתחזי ולא אתחזי סתים ולא סתים והאי בתיקוני כש ביה.

§.83. Et in id filii Iiſraël inquirere volebant in corde ſuo; ſicut ſcriptum eſt [*Ex.*17.*v.*7.] Eſtne Dominus in medio noſtri, an Non? [*ubi diſtinguebant*] inter Microproſopum, qui dicitur Tetragrammatos; & inter Macroproſopum, qui dicitur אין, quaſi non Ens.

83. ועל האי תאיבו בני ישראל לצרפא בלבהון דכתיב היש יי בקרבנו אם אין בין זעיר אנפין דאקרי יי ובין אריך אנפין דאקרי אין.

Cremonenſ. col. 245.

§.84. Cur [*autem*] puniti ſunt? propterea quod id non fecerunt in amore; ſed in tentatione: ſicut ſcriptum eſt [*ibid.*]: Quia tentaverunt Dominum, dicendo: Num Dominus in medio noſtri; an ille Non exiſtens?

84. אמאי אתענשו משום דלא עבדו בחביבותא אלא בנסיונא דכתיב ועל נסותם את יי היש יי בקרבנו אם אין וגו׳.

§.85. In diſcriminatione capillorum prodit ſemita quædam, quæ lucet in ducentos & ſe-

85. בפלגותא דשערי אזיל חד

ptuaginta

ptuaginta mundos, & ex illa lucet ſemita, in qua fulgent Juſti mundi venturi.

ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין ומניה נהיר ארחא דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי.

§. 86. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt [*Proverb.* 4. *v.* 18.] Et ſemita juſtorum ſicut lux fulget, procedens & lucens uſque ad paratum diem.

86. הה״ד וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

§ 87. Et ex illa dividitur ſemita in ſexcentas tredecim ſemitas, quæ diſtribuuntur in Microproſopum.

87. ומניה ארחא אתפרשא לשית מאה ותליסר אורחין דפליג בזעיר אנפין.

§. 88. Ut ſcriptum eſt de eo [*Pſal.* 25. *v.* 6.] Omnes ſemitæ Domini miſericordia & veritas &c.

88. דכתיב ביה כל אורחות יי חסד ואמת וגו׳.

SECTIO VIII.

De fronte Microproſopi.

§. 89. Frons cranii eſt beneplacitum beneplacitorum, cui oppoſitum eſt beneplacitum Microproſopi, ſicut ſcriptum eſt [*Ex.* 28. *v.* 39.] Et erit ſuper fronte ejus ſemper ad beneplacitum &c.

89. מצחא דגולגלתא רעוא דרעוין רעותא דזעיר אנפין לקבלי ההוא רעותא דכתיב והיה על מצחו תמיד לרצון וגו׳.

90. Et iſta frons dicitur Razon (*Voluntas*): quia eſt detectio totius capitis & cranii, quod tegitur quadringentis viginti mundis.

90. וההוא מצחא אקרי רצון דהוא גלויא דכל רישא וגולגלתא דמתכסייא בארבע מאה ועשרין עלמין.

§. 91. Et cùm detegitur, ſuſcipiuntur preces Iſraëlitarum. [*vid. infra Commentar.* §. 98.]

91. וכד אתגלייא אתקבלא צלותהון דישראל.

§. 92. Quando detegitur? Siluit R. Schimeon. Interrogavit ſecundâ vice; quando? Dixit R. Schimeon ad Eleaſarem filium ſuum; quando detegitur?

92. אימתי אתגלייא· שתיק ר״ש· שאל תניינות אימתי· אמר ר״ש לאלעזר בריה אימתי אתגלייא.

§. 93. Reſpondit ei: tempore orationis Minchæ Sabbathicæ.

93. א״ל בשעת׳ דצלותא דמנחא דשבתא.

§. 94. Dixit ei: quamobrem? Reſpondit ei:

94. אמר ליה מ״ט· א״ל משום

quo-

quoniam illo tempore immminet judicium inferius per Microproſopum: ſed detegitur frons, quæ dicitur Beneplacitum; & tunc ſedatur ira, [*alii legunt: invenitur beneplacitum,*] & ſuſcipitur oratio.

דההיא שעתא (סא ביומי דחול) תליא דינא דלתתא בזעיר אפין וגלייא מצחא דאתקרי רצון· בההיא שעתא אשתכיך רוגזא (סא ואשתכח רעוא) ומתקבלא צלותא·

§.95. Hoc ipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Pſ.* 69.*v.*14. Et ego oravi ad te, Domine, tempore beneplaciti.

95. הה״ד ואני תפלתי לך יי׳ עת רצון·

§.96. Et tempus beneplaciti de Sene dierum intelligendum, & de retectione frontis: & propterea diſponitur per orationem Minchæ Sabbathicæ.

96. ועת רצון מעתיק יומין לגלאה מצחא ובגין כך אתתקן בצלותא דמנחה בשבתא·

§.97. Dixit R. Schimeon ad R. Eleaſar filium ſuum: Bnedictus ſis, fili mi, à Sene dierum; beneplacitum frontis invenias eô tempore, quo opus tibi erit.

97. אמר ר״ש לר׳ אלעזר בריה בריך ברי לעתיק יומין רעוא דמצחא תשכח בשעתא דתצטריך ליה·

§.98. Veni vide! in cæteris inferioribus, cùm detegitur frons, invenitur obfirmata impudentia.

98. תח בשאר דלתתא כד אתגלי מצחא אשתכח חוצפא·

§.99. Hoc ipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Jer.*3.*v.*3.] Et frons mulieris meretricis fuit tibi, renuiſti erubeſcere.

99. הה״ד ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם·

§.100. At hic cum detegitur frons, propenſio & beneplacitum perfectum reperitur, & omnes iræ ſedantur & ſubiguntur coram eo.

100. והכא כד אתגלי מצחא תיאובתא ורעוא שלים אשתכח וכל רוגזין אשתככו ומתכפיין קמיה·

§.101. Ex illa fronte fulgent quadringentæ domus judiciorum, cùm detegitur iſtud tempus beneplaciti, & omnia placantur coram ea.

101. מהאי מצחא נהרין ארבע מאה בתי דינין כד אתגלייא האי עת רצון וכ להו משתככין קמיה·

102. Idipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Dan.* 7. *v.* 10.] Judicium ſedit, id eſt, ſubſidit in loco ſuo, & judicium non exercetur.

102. הה״ד דינא יתיב (כלומר יתיב באתריה ודינא לא אתעביד·)

§.103. Et didicimns. Pilus nullus invenitur in loco iſto, propterea quod apertus eſt & non tectus.

103. ותאנא שערא לא קאים בהאי אתר משום דמתגלייא ולא אתכסייא·

§.104. Detectus eſt, inquam, & hunc intuentur executores judicii & placantur, & non exerceetur (*judicinm.*)

104. אתגליא ויסתכלון מארי דדינא וישתככון ולא אתעבידו·

§.105.

§. 105. Didicimus. Hæc frons extenſa eſt in ducenties & ſeptuageſies mille lumina lucernarum ex Eden ſuperiori.

105. תָּאנָא הַאי מִצְחָא אִתְפַּשִּׁיט בְּמָאתָן וְשַׁבְעִין אַלְפִין נְהִירִין דְּבוּצִינִין מֵעֵדֶן עִלָּאָה.

§. 106. Didicimus traditione exotica: Eſt Eden (ſ. *Paradiſus*) qui lucet in Eden. Eden ſuperior, qui non detegitur, & eſt abſconditus in occultatione, & non diſtribuitur in ſemitas, ſicut dictum eſt.

106. דְּתַנְיָא אִית עֵדֶן דְּנָהִיר לְעֵדֶן עֵדֶן עִילָּאָה דְּלָא אִתְגַּלְיָיא וְהוּא סָתִים בִּסְתִימָא וְלָא מִתְפַּרְשָׁא לְאָרְחִין כִּדְקָאמְרָן.

§. 107. Eden inferior diſtribuitur in ſemitas ſuas; [*nimirum*] in 32 latera ſemitarum.

107. וְהַאי עֵדֶן דִּלְתַתָּא מִתְפְּרֵשׁ בִּשְׁבִילוֹי לִתְלָתִין וּתְרֵין עִיבַר שְׁבִילִין.

§. 108. Et quamvis hic Eden diſtribuatur in ſemitas ſuas; non innotuit tamen cuiquam, niſi Microproſopo.

108. וְאַעַג דְּמִתְפְּרֵשׁ הַאי עֵדֶן בִּשְׁבִילוֹי לֵית דְּיָדַע לֵיהּ בַּר הַאי זְעֵיר אַפִּין.

§. 109. Sed Eden Superiorem nemo novit, nec ſemitas ejus, præterquam ille Macroproſopus.

109. וְעֵדֶן דִּלְעֵילָא לֵית דְּיָדַע לֵיהּ וְלָא שְׁבִילוֹי בַּר הַהוּא אֲרִיךְ אַנְפִּין.

§. 110. Sicut ſcriptum eſt: [*Job.* 28. *v.* 23.] Deus intelligit viam ejus, & ipſe novit locum ejus.

110. דִּכְתִיב אֱלֹהִים הֵבִין דַּרְכָּהּ וְהוּא יָדַע אֶת מְקוֹמָהּ.

§. 111. אלהים Deus intelligit viam ejus: hic eſt Eden inferior notus Microproſopo. Et ipſe novit locum ejus. Hic eſt Eden ſuperior, quem novit Senex dierum, abſtruſiſſimus omnium.

111. אֱלֹהִים הֵבִין דַּרְכָּהּ דָּא עֵדֶן דִּלְתַתָּא · דְּיָדַע זְעֵיר אַפִּין · וְהוּא יָדַע אֶת מְקוֹמָהּ דָּא עֵדֶן דִּלְעֵילָא דְּיָדַע עַתִּיק יוֹמִין סְתִימָאָה דְּכֹלָּא.

SECTIO IX.

De oculis Macroproſopi.

§. 112. Oculi capitis albi, diverſi ſunt ab aliis oculis. Non eſt palpebra ſuper oculo nec ſupercilium ſuper eo.

112. עֵינוֹי דְּרֵישָׁא חִוָּרָא מִשְׁתַּנְיָין מִשְּׁאַר עַיְינִין לֵית כְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלֵית גְּבִינִין עַל עֵינָא.

§. 113. Quare? quia ſcriptum eſt: [*Pſal.* 121. *v.* 4.]

113. מַטַּט דִּכְתִיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא

121.*v*.4.] Ecce non dormitat, nec dormiet cuſtos Jiſraël; i. e. Jiſraël ſuperior.

יישן שומר ישראל ישראל דלעילא.

§. 114. Et ſcriptum eſt: [*Jer*. 32. *v*. 19.] cujus oculi aperti ſunt.

114. וכתיב אשר עיניך פקוחות.

§. 115. Et traditum eſt. Quicquid operatur per miſerationes, non habet tegumentum ſuper oculo, nec ſupercilia ſuper oculo: multò minus caput album requirit tale quid.

115. ותאנא כל מה דאתי ברחמי לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא כ״ש רישא חוורא דלא בעי מידי.

§. 116. Dixit R. Schimeon ad R. Abba: Cui ſimile eſt hoc? Reſpondet ei: Piſcibus & cetaceis marinis, quæ non habent tegumentum ſuper oculo; nec ſupercilia ſuper oculo, & non dormitant, & non cupiunt cuſtodiam ſuper oculo.

116. אמר ר״ש לר׳ אבא למאי הוא דמיא א״ל לדגים ולנוני ימא דלית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא ולא ניימין ולא בעין נטירא על עינא.

§. 117. Multo minus Senior Seniorum cupit cuſtodiam, cùm multò magis ipſe attendat ad omnia, & omnia nutriantur ab eo, ipſô non dormiente.

117. כ״ש עתיקי דעתיקי דלא בעי נטירא וכ״ש דאיהו משגח לכלא וכלא מתזן ביה ולא נאים.

§. 118. Id ipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Pſ*. 121. *v*. 4.] Ecce non dormitat, nec dormit cuſtos Jiſraël, id eſt, Jiſraël ſuperior.

118. ה״ד הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל דלעילא.

§. 119. Scriptum eſt [*Pſal*. 33. *v*. 18.] Ecce oculus Domini ſuper timentes eum; & ſcriptum eſt [*Zach*. 4. *v*. 10.] Oculi Domini ſunt peragrantes univerſam terram.

119. כתיב הנה עין יי׳ אל יראיו. וכתיב עיני יי׳ המה משוטטות בכל הארץ.

§. 120. Non eſt contrarietas [*inter dicta hæc:*] unum de Microproſopo, & alterum de Macroproſopo (*dicitur*.)

120. לא קשיא הא בזעיר אפין הא באריך אנפין.

§. 121. Et præterea duo quidem oculi ſunt, ſed albeſcunt [al. convertuntur] in oculum unum.

121. ועכ״ד תרי עיינין אינון ואתחוורו (ס״א ואתחזרו) לחד עינא.

§. 122. Is candidus eſt in albo; & tàm albus ut includat omne album.

122. דאיהי חוור בגו חוור וחוור דכליל כל חוור:

§. 123. Albedo prima lucet & aſcendit, & deſcendit ad contemplandum [*alii: ad combinandum*,] quod connectitur in connexione.

23. חוורא קדמאה נהיר וסליק ונחית לאסתכלא (ס״א לאתכללא) דצריר בצרורא.

§. 124.

§. 124. Sic habet Traditio. Iſta albedo allidit (*radiis ſuis*) & accendit tres lucernas, quæ vocantur הוד gloria; והדר & majeſtas, וחדוה & gaudium & radiant in lætitia inque perfectione.

124. תאנא בטיש האי חוורא ואדליק ג׳ בוצינין דאקרון הוד והדר וחדוה ולהטין בחדוותא בשלימותא:

§. 125. Albedo ſecunda fulget & aſcendit, & deſcendit, & allidit & accendit [*al. producit*] tres lucernas alias, quæ vocantur נצח victoria ſive ſuperatio, חסד & benignitas; ת״ת & pulchritudo: & radiant in perfectione inque lætitia.

125. חוורא תנייתא נהיר וסליק ונחית ובטש ואפיק (סא. ואדליק) ג׳ בוצינין אחרנין דאקרון נצח וחסד ותפארת ולהטין בשלימותא בחדוותא:

Cremonenſ. col. 246.

§. 126. Albedo tertia radiat & lucet & deſcendit & aſcendit & egreditur ex occluſione cerebri, & allidit ad lucernam mediam ſeptimam.

126. חוורא תליתאה להיט ונהיר ונחית וסליק ונפק מסתימותא דמוחא ובטש בבוצינא אמצעיתא שביעאה.

§. 127. Et producit ſemitam ad cerebrum inferius, & producit ſemitam ad inferius, & inflammantur omnes lucernæ inferiores.

127. ואפיק ארחא למוחא תתאה ואפיק אורחא ללבא תתאה ומתלהטן כלהו בוצינין דלתתא.

§. 128. Dixit R. Schimeon: recte dixiſti; & Senex dierum aperiat oculum hunc ſuper te in tempore neceſſitatis tuæ.

28. אמר ר״ש יאות הוא ועתיק יומין יפקח עינא דא עלך בשעתא דתצטריך.

§. 129. Alia traditio ſic habet: Album in albo; & album, quod includit omne album.

129. תו תאנא חוור בגו חוור וחוור דכליל כל חוור.

§. 130. Albedo prima lucet, & aſcendit & deſcendit in 3. lucernas lateris ſiniſtri; & radiant & lavantur (*ſive dealbantur*) iſtâ albedine, ſicut cùm quis lavat corpus ſuum in unguentis bonis & in odoribus, melioribus quam prius in ſe habuerat.

130. חוורא קדמאה נהיר וסליק ונחית לתלת בוצינא דלסטר שמאלא ולהטי ואסחן בהאי חוורא כמאן דאסחי גופיה בבוסמין טבין ובריחין על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

§. 131. Albedo ſecunda deſcendit & aſcendit, & lucet in tres lucernas lateris dextri, & radiant & lavantur in illa albedine, ſicut cum quis

131. חוורא תניינא נחית וסליק ונהיר לתלת בוציני דלסטר ימינא

Iſraël intelliguntur gradus mundi Reſtituti;] prior eſt.

ישראל קדמאה.

§. 33. Et omnia illa, quæ ſculpta ſunt, nec ſubſtiterunt, nominibus ſuis vocata ſunt [*id eſt, in certas claſſes diſtributa fuerunt*,] nec tamen ſubſtiterunt; donec deſeruit eos, [*ſtaut lumina è vaſis ſeſe ſurſum reciperent*:] & occultavit ſe præ illis [*luce diminuta.*]

33. וכולהו דגליפו ולא אתקיימו בשמהון אתקרון ולא אתקיימו עד דאנח להו ואצנע להו.

SECTIO III.

De Seniore ſive Macroproſopo, & Partibus ejus, & in ſpecie de Cranio.

§. 34. Poſt aliquod tempus reſpexit illud velum, & conformatum eſt juxta partes ſuas.

34. ולבתר זמנא הוה מסתכל בתהוא פרסא ואתתקן בתקונוי.

§. 35. Et ſic traditum eſt. Propoſuit ſibi creare Legem [*id eſt, literas Alphabeticas, ex quarum tranſpoſitionibus deinde conſcripta eſt Lex*;] abſconditam bis mille annis, eamque produxit. Sed illa ſic eum alloquebatur: Qui diſponere & conſtituere vult [*alia*], prius diſponatur ipſe conformatione propria.

35. ותאנא סליק ברעותיה למברי אורייתא טמירא תרי אלפי שנין ואפקה מיד אמרה קמיה מאן דבעי לאתקנא ולמעבר יתקן בקדמיתא תקונוי.

§. 36. Traditum eſt in occultatione [*Regis*] Libro deſcripta: Senior Seniorum, occultus occultorum, in membra compoſitus & præparatus eſt [*pro futura cognitione.*]

36. תאנא בצניעותא דספרא עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין אתתקן ואזדמן.

§. 37. Quaſi diceretur, inventus eſt, (*id eſt, aliquatenus cognoſci potuit,*) & non inventus eſt: non enim planè comprehendi potuit: ſed formatus quidem eſt, nec tamen innotuit alicui, quoniam eſt Senior Seniorum.

37 כלומר אשתכח ולא אשתכח. לא אשתכח ממש אבל אתתקן ולית דידע ליה משום דהוא עתיק דעתיקין.

§. 38. Sed in conformatione ſua innotuit; ut quidam ſenex ſenum, decrepitus ex decrepitis, occultus occultorum: & in ſignis ſuis innotuit & non innotuit.

38. אבל בתקונוי ידיע כחד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר מטמירין ובסימנוי ידיע ולא ידיע.

§. 39. Canus (*eſt*) habitus (*ejus*) & aſpectus (*ejus*) eſt apertura faciei cujusdam:

39. מארי דחוור כסו וחיזו בוסיטא דאנפוי.

§. 40. Sedet

§. 40. Sedet (*autem*) ſuper throno ſcintillarum, ut ſubigat illas.

40. יתיב על כורסייא רשביבין לאכפייא לון׃

§. 41. In quadraginta millia mundorum extenditur album calvariæ [*vide infra §.* 177.] capitis ejus, & de luce albedinis hujus accipient juſti in mundo venturo quadringentos mundos.

41. ארבע מאה אלפי עלמין אתפשט חוורא דגולגלתא דרישוי ומנהירו דהאי חוורא ירתי צדיקייא לעלמא דאתי ד׳ מאות עלמין׃

§. 42. Iſtud eſt, quod ſcriptum eſt [*Gen.* 23. *v.* 16.] quadringentos ſiclos argenti tranſeuntis ad mercatorem.

42. ההוד ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר׃

§. 43. In cranio quotidie conſiſtunt tredecies mille myriades mundorum, qui accipiunt ab eo, & fulciuntur ſuper eo.

43. בגולגלתא יתבין בכל יומן תליסר אלפי רבוא עלמין דנטלין עליו [דגלין] וסמכין עלוי׃

SECTIO IV.

De Rore ſeu humiditate cerebri Senioris; ſeu Macroproſopi.

§. 44. Et ex illo cranio deſtillat ros verſus illum, qui eſt extrinſecus; & replet caput ejus quotidie.

44. ומהאי גולגלתא נטיף טלא להההוא דאיהו דלבר ומלייא לרישיה בכל יומא׃

§. 45. Et ex illo rore, quem excutit de capite ſuo, ille qui eſt extrinſecus, excitabuntur mortui ad mundum venturum.

45. ומההוא טלא דאנער מרישי ההוא דאיהו לבר יתערון מתייא לעלמא דאתי׃

§. 46. De quo ſcriptum eſt [*Cant.* 5. *v.* 2.] Caput meum repletur rore. Non ſcriptum eſt מלאתי plenum eſt rore, ſed נמלא repletur.

46. דכתיב שראשי נמלא טל מלאתי טל לא כתיב אלא נמלא׃

§. 47. Et ſcriptum eſt [*Jeſ.* 26. *v.* 19.] Ros luminum ros tuus. Luminum i. e. lumen de albedine ſenis.

47. וכתיב כי טל אורות טלך אורות נהורא דחוורתא דעתיקא׃

§. 48. Et ab illo rore ſuſtentantur Sancti ſuperni.

48. ומההוא טלא מתקיימין קדישי עליונין׃

§. 49. Et hoc eſt Manna illud, quod molitur pro Juſtis in mundo venturo.

49. והוא מנא דטחנין לצדיקייא לעלמא דאתי׃

§. 50. Et ille ros deſtillat in agrum pomorum ſanctorum. Hoc eſt, quod ſcriptum eſt [*Exod.16.v.14.*] Et aſcendit cubatio roris, & ecce ſuper facie deſerti tenue rotundum.

50. ונטיף ההוא טלא לחקלא דתפוחין קדישין · הה״ד ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחוספס.

§. 51. Et aſpectus hujus roris albus, ſicut eſt color lapidis cryſtalli, cujus aſpectus omnes colores in ſe habet; hoc eſt, quod ſcribitur [*Num.11.v.7.*] Et ſpecies ejus ſicut ſpecies cryſtalli.

51. וחיזו דההוא טלא חוור כהאי גוונא דאבנא דבדולחא דאתחזייא כל גוונין בגווה הה״ד ועינו כעין הבדולח.

SECTIO V.

Ulteriora de cranio Macroproſopi.

§. 52. Hujus cranii albedo fulget in tredecim latera ſculpta: in 4 latera ex parte una; in 4 latera ex parte faciei ejus; & in quatuor latera ex parte ambitus alterius, & unum ſupra cranium, quaſi dicatur latus ſupernum. [*vide infra Commentar.§.104.ſeq.*]

52. האי גולגלתא חוורא דיליה אנהיר לתליסר עיבר גלופין לארבע עיבר בסיטרא חד ולארבע עיבר בסיטרא דאנפוי. ולארבע עיבר בסיטרא בסחרני אחרא וחד לעילא דגולגלתא (כלומר לסטרא דלעילא·)

Cremo- nenſ. col. 244.

§. 53. Et exinde extenditur longitudo faciei ejus in trecentas & ſeptuaginta myriades mundorum: & hæc ארך אפים longitudo faciei vocatur.

53. ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין וההוא אתקרי ארך אפים (כלומר אורכא דאנפין·)

§. 54. Et ipſe Senior Seniorum vocatur Arich Anpin, longus facie ſeu Macroproſopus: & ille, qui eſt exterior, vocatur Seir anpin ſeu brevem faciem habens (*Microproſopus,*) in oppoſitionem decrepiti Senis ſancti, Sancti Sanctorum.

54. והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריכ׳ דאנפין וההוא דלבר אתקרי זעיר אנפין לקבליה דעתיקא סבא קדש קדשים דקדשיא.

§. 55. Et cum Microproſopus reſpicit iſtum, omnia inferiora in ordinem rediguntur, & facies ejus extenditur, & longior fit illo tem-

55. וזעיר אנפין כד אסתכל להאי כלא דלתתא אתתקן ואנפוי

pore;

pore; ſed non omni tempore, (*longa eſt*) ſicut Senioris (*facies.*)

מתפשטין ואריכין בההוא זמנא אבל לאו כל שעתא כמה דעתיקא.

§. 56. Et ex illo cranio egreditur tractatus quidam albus verſus cranium Microproſopi, ad conformandum caput (*ejus:*) & ex illo ad cætera crania inferiorum, quorum non eſt numerus.

56. ומהאי גולגלתא נפיק חד עיבור חוור לגולגלתא דזעיר אנפין לתקנא רישא ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא דלית לון חושבנא.

§. 57. Et omnia crania reflectunt albedinem verſus Senem dierum, cum numerantur ſub virga. Et hujus ratione apertura exiſtit [*in hoc*] verſus cranium inferius, cum procedunt ad numerum.

57. וכל גולגלתא יהבון אגר חוורתא (סא אוראותא) לעתיק יומין כד עאלין בחושבנא תחות שרביטא ולקבל דא בקע לגולגלת לתתא כד עאלין בחושבנא.

SECTIO VI.
De menynge Macroproſopi.

§. 58. In cavitate cranii membrana aërea eſt Sapientiæ ſupremæ occultatæ, quæ nullibi aperta eſt: & illa non invenitur, & non aperitur.

58. בחללא דגולגלתא קרומא דאוירא דחכמתא עלאה סתימאה דלא פסיק והאי לא שכיח ולא אתפתח.

§. 59. Et illa membrana ſuperintegitur cerebro Sapientiæ occultatæ, & propterea contegitur illa Sapientia, quia non aperitur per illam membranam.

59. והאי קרומא אתחפייא על מוחא דהאי חכמתא סתימאה ובגיני כך אתכסייא האי חכמתא דלא אתפתחא בההוא קרומא.

§. 60. Et illud cerebrum, quod ipſum eſt Sapientia occultata, quieſcit & tranquillum reſidet in loco ſuo, ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis.

60. והאי מוחא דאיהו האי חכמתא סתימאה שקיט ואשתכיך באתריה כחמר טב על דורדייה.

§. 61. Et hoc eſt, quod dicunt: Senis ſcientia occulta eſt, & cerebrum ejus abſconditum & tranquillum.

61. והיינו דאמרי סבא דעתוי סתם ומוחי סתים ושכיך.

§. 62. Et illa membrana aperturam habet in Microproſopo, & propterea cerebrum ejus protenditur, & exit in 32 ſemitas:

62. והאי קרומא אתפסיק מזעיר אפין ובגיני כך מוחיה אתפשיט

ונפיק לתלתין ותרין שבילין.

§. 63. Id ipſum eſt, quod dicitur: Et fluvius egreditur ex Eden [*Gen.2.v.7.*] quam ob cauſam? quoniam aperta eſt membrana, nec ſuperintegitur cerebro.

63. ההד ונהר יוצא מעדן מט משום דקרומא אתפסק דלא מחפי' על מוחא.

§. 64. Nihilominus membrana aperta eſt infra. Et iſtud eſt, quod didicimus: Inter ſignaturas literarum (*eſt*) תו Thav: Nimirum ſignum impreſſit Seni dierum, à quo dependet perfectio ſcientiæ; quia perfectus eſt ex omni parte, & abſconditus & tranquillus & ſedatus, ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis. [*vide infra Commentar.§.48.65.ſeqq.*]

64. ועכפ קרומא פסיק לתתא והיינו דתנינן ברשומי אתוון תו (כלומר רשים רשומא לעתיק יומין רביה תליא תמים רעות שלים מכל סטרוי וסתים ושכיך ושקיט כחמר טב על דורדייה.)

SECTIO VII.

De capillis Macroproſopi.

65. Traditum eſt: E cranio capitis pendent millena millia myriadum & ſeptem millia & quingenti cincinni capilli albi & puri, ſicut eſt lana, cum pura eſt; qui non immixti ſunt invicem, ne oſtendatur inordinata perturbatio in conformatione ejus; ſed omnia ad ſelectum, ut non prodeat pilus præ pilo, & crinis præ crine. [*vide infra in Commentar. §. 91. ſeq.*]

65. תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפין רבוא ושבעת אלפין וחמש מאה קוצי דשערי חוור ונקי כהאי עמרא כד איהו נקי דלא אסתבך דא כדא דלא לאחזאה ערבוביא בתקוניה אלא כלא על בוריה דלא נפיק נימא מנימא ושערא משערא.

§. 66. Et in ſingulis cincinnis ſunt quadringenti & decem pili capillitii juxta numerum vocis קדוש.

66. וכל קוצא וקוצא אית ביה ארבע מאה ועשר נימי דשערי כחושבן קדוש.

§. 67. Omnes autem & ſinguli pili radiant in quadringentos & decem mundos.

67. וכל נימא ונימא להיט בארבע מאה ועשר עלמין. Mantuan, fol. 129.

§. 68. Singuli autem mundi abſconditi & abſtruſi ſunt, & nemo ſcit illos, exceptô ipsô.

68. וכל עלמא ועלמא סתים וגניז ולית דידע לון בר איהו.

§. 69.

§. 69. Et radiat in ſeptingenta [*alii, quadringenta*] & viginti latera.

69. ותלהיט לשבע (סא לארבע) מאה ועשרין עיבר.

§. 70. Et in ſingulis pilis eſt ſcaturigo, quæ prodit è cerebro occultato poſt parietem.

70. ובכל נימא ונימא אית מבוע דנפיק ממוחא סתימאה דבתר כותלא.

§. 71. Et lucet & promanat in illo pilo ad pilos Microproſopi, & ex illa conformatur [*alii: nutritur*] cerebrum ejus: & tunc promanat illud cerebrum in 32. ſemitas.

71. ינהיר ונגיד בההוא נימא לנימין דזעיר אנפין ומהאי מתקן (סא מתזן) מוחיה וכדין נגיד ההוא מוחא לתלתין ותרין שבילין.

§. 72. Et quilibet cincinnus radiat & pendet comtus forma pulchra, ornatuque decoro, ſuperinteguntque cranium.

72. וכל קוצי וקוצי מתלהטן ותליין מתתקנן בתקונא יאה בתקונא שפיר' מחפיין על גולגלתא.

§. 73. Diſponuntur autem cincinni pilorum ex hac parte, & ex parte altera ſuper cranio.

73. מתתקני קוצי דנימין מהאי סטרא ומהאי סטרא על גולגלתא.

74. Et didicimus. Quilibet pilus dicitur fractus ſcaturiginum occultarum, prodeuntium de cerebro occluſo.

74. ותאנא כל נימא ונימא אקרי משיכא דמבועא (סא ממבועין) סתימין דנפקין ממוחא סתימא'.

§. 75. Iterum traditum eſt. Ex crinibus hominis ſcitur, qualis ſit, utrum rigoroſus, an miſericors; cùm tranſcendit quadraginta annos: ſic etiam quando eſt perfectus in pilis, in barba & ſuperciliis oculorum.

75. ותאנא משערוי דבר נש אשתמודע מאי אוה אי דינא אי רחמי מכד עברין עלוי ארבעין שנין ואפי' כד איהו שלים בשערי בתקוניה (סא בדיקניה) ובגבני עינוי.

§. 76. Cincinni capillitii pendent comti puriquе ſicut lana [*pura,*] usque ad humeros ejus. [*vid. in Comment. §. 76.*] Itáne usque ad humeros ejus? nimirum usque ad principia humerorum ejus, ut non videatur cervix: propterea quod ſcriptum eſt [*Jer. 2. v. 27.*] quia obvertunt mihi cervicem & non faciem.

76. קיצין דשערי תליין בתקוני נקיי' כעמ' עד כתפוי· עד כתפוי ס"ד אלא עד רישי דכתפוי דלא אתחזי קודלא משום דכתיב כי פנו אלי עורף ולא פנים.

§. 77. Et capillus remiſſus eſt poſt aures, ne

77. ושערא סליק אבתרא דאודנין

integatur ſuper eis: quia ſcriptum eſt [*Pſal.*130. *v.*2.] ut ſint aures tuæ apertæ.

דלא לחפיא עלוי דכתיב להוות אזניך פקיחות.

§.78. Hinc prodit capillus poſt aures. Totus eſt in æquilibrio: non prodit pilus unus præ alio, diſpoſitione perfectâ ornatuque pulchrô & ſtatu decorô.

78. דנפיק שערא מבתר אודניה כליה בשקלא לא נפיק דא מן דא תקוניה שלים תקונא יאה תקונא שפירא.

§.79. Deſiderat videre (*hac*) delectatio & gaudium juſtorum, qui ſunt in Microproſopo: videre (*inquam cupiunt*) & adhærere conformationi, quæ eſt in Sene occultiſſimo omnium.

79. תאיב למחמי תיאובתא וחדוותא דצדיקיי דאיתנון בזעיר אפין למחמי ולאתדבק בתקונוי דעתיקא סתימאה דכלא.

§.80. Tredecim pili capillitii conſiſtunt ex hoc latere, & ex illo latere cranii, circa faciem ejus, & per illos incipit capillorum diviſio.

80. יג נימין דשערין קיימי מהאי סטרא ומהאי סטרא דגלגלתא לקביל אנפוי ובאינון שריין שערי לאתפלגא.

§.81. Non eſt ſiniſtrum in illo Sene occulto; ſed omnia dextra:

81. לית שמאלא בהאי עתיקא סתימאה כלא ימינא.

§.82. Apparet & non apparet, abſconditus eſt & non abſconditus, & id in confortatione ejus, multò magis in ipſo.

82. אתחזי ולא אתחזי סתים ולא סתים והאי בתיקוני כש ביה.

§.83. Et in id filii Iiſraël inquirere volebant in corde ſuo; ſicut ſcriptum eſt [*Ex.*17.*v.*7.] Eſtne Dominus in medio noſtri, an Non? [*ubi diſtinguebant*] inter Microproſopum, qui dicitur Tetragrammatos; & inter Macroproſopum, qui dicitur אין, quaſi non Ens.

83. ועל האי תאיבו בני ישראל לצרפא בלבהון דכתיב היש יי בקרבנו אם אין בין זעיר אנפין דאק יי ובין אריך אנפין דאק אין.

Cremonenſ. col. 245.

§.84. Cur [*autem*] puniti ſunt? propterea quod id non fecerunt in amore; ſed in tentatione: ſicut ſcriptum eſt [*ibid.*]: Quia tentaverunt Dominum, dicendo: Num Dominus in medio noſtri; an ille Non exiſtens?

84. אמאי אתענשו משום דלא עבדו בחביבותא אלא בנסיונא דכתיב ועל נסותם את יי היש יי בקרבנו אם אין וגו.

§.85. In diſcriminatione capillorum prodit ſemita quædam, quæ lucet in ducentos & ſe-

85. בפלגותא דשערי אזיל חד

ptuaginta

ptuaginta mundos, & ex illa lucet ſemita, in qua fulgent Juſti mundi venturi.

ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין ומניה נהיר ארחא דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי·

§. 86. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt [*Proverb.* 4. *v.* 18.] Et ſemita juſtorum ſicut lux fulget, procedens & lucens uſque ad paratum diem.

86. הה״ד וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום·

§ 87. Et ex illa dividitur ſemita in ſexcentas tredecim ſemitas, quæ diſtribuuntur in Microproſopum.

87. ומניה ארחא אתפרשא לשית מאה ותליסר אורחין דפליג בזעיר אפין·

§. 88. Ut ſcriptum eſt de eo [*Pſal.* 25. *v.* 6.] Omnes ſemitæ Domini miſericordia & veritas &c.

88. דכתיב ביה כל אורחות ײ חסד ואמת וגו׳·

SECTIO VIII.

De fronte Microproſopi.

§. 89. Frons cranii eſt beneplacitum beneplacitorum, cui oppoſitum eſt beneplacitum Microproſopi, ſicut ſcriptum eſt [*Ex.* 28. *v.* 39.] Et erit ſuper fronte ejus ſemper ad beneplacitum &c.

89. מצחא דגולגלתא רעוא דרעוין רעות׳ דזעיר אפין לקבלי ההוא רעותא דכתיב והיה על מצחו תמיד לרצון וגו׳·

90. Et iſta frons dicitur Razon (*Voluntas*): quia eſt detectio totius capitis & cranii, quod tegitur quadringentis viginti mundis.

90. והחוא מצחא אקרי רצון דהוא גלוייא דכל רישא וגולגלתא דמתכסייא בארבע מאה ועשרין עלמין·

§. 91. Et cùm detegitur, ſuſcipiuntur preces Iiſraëlitarum. [*vid. infra Commentar.* §. 98.]

91. וכד אתגליא אתקבלא צלותהון דישראל·

§. 92. Quando detegitur? Siluit R. Schimeon. Interrogavit ſecundâ vice; quando? Dixit R. Schimeon ad Eleaſarem filium ſuum; quando detegitur?

92. אימתי אתגלייא· שתיק ר״ש· שאל תניינות אימתי· אמר ר״ש לאלעזר בריה אימתי אתגלייא·

§. 93. Reſpondit ei: tempore orationis Minchæ Sabbathicæ.

93. א״ל בשעת׳ דצלותא דמנחא דשבתא·

§. 94. Dixit ei: quamobrem? Reſpondit ei:

94. אמר ליא מט· א״ל משום

quo-

quoniam illo tempore imminet judicium inferius per Microproſopum: ſed detegitur frons, quæ dicitur Beneplacitum; & tunc ſedatur ira, [*alii legunt: invenitur beneplacitum,*] & ſuſcipitur oratio.

דההיא שעתא (סא ביומי דחול) תליא דינא דלתתא בזעיר אפין ואתגליא מצחא דאתקרי רצון· בההיא שעתא אשתכיך רוגזא (סא ואשתכח רעוא) ומתקבלא צלותא·

§. 95. Hoc ipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Pſ. 69. v. 14.* Et ego oravi ad te, Domine, tempore beneplaciti.

95. הה״ד ואני תפלתי לך יי עת רצון·

§. 96. Et tempus beneplaciti de Sene dierum intelligendum, & de retectione frontis: & propterea diſponitur per orationem Minchæ Sabbathicæ.

96. ועת רצון מעתיק יומין לגלאה מצחא ובגין כך אתתקן בצלותא דמנחה בשבתא·

§. 97. Dixit R. Schimeon ad R. Eleaſar filium ſuum: Bnedictus ſis, fili mi, à Sene dierum; beneplacitum frontis invenias eô tempore, quo opus tibi erit.

97. אמר רש״י לר׳ אלעזר בריה בריך ברי לעתיק יומין רעוא דמצחא תשכח בשעתא דתצטריך ליה·

§. 98. Veni vide! in cæteris inferioribus, cùm detegitur frons, invenitur obfirmata impudentia.

98. תח בשאר דלתתא כד אתגלי מצחא אשתכח חוצפא·

§. 99. Hoc ipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Jer. 3. v. 3.*] Et frons mulieris meretricis fuit tibi, renuiſti erubeſcere.

99. הה״ד ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם·

§. 100. At hic cum detegitur frons, propenſio & beneplacitum perfectum reperitur, & omnes iræ ſedantur & ſubiguntur coram eo.

100. והכא כד אתגלי מצחא תיאובתא ורעוא שלים אשתכח וכל רוגזין אשתככו ומתכפיין קמיה·

§. 101. Ex illa fronte fulgent quadringentæ domus judiciorum, cùm detegitur iſtud tempus beneplaciti, & omnia placantur coram ea.

101. מהאי מצחא נהרין ארבע מאה בתי דינין כד אתגליא האי עת רצון וכלהו משתככין קמיה·

102. Idipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Dan. 7. v. 10.*] Judicium ſedit, id eſt, ſubſidit in loco ſuo, & judicium non exercetur.

102. הה״ד דינא יתיב (כלומר יתיב באתריה ודינא לא אתעביד)·

§. 103. Et didicimns. Pilus nullus invenitur in loco iſto, propterea quod apertus eſt & non tectus.

103. ותאנא שערא לא קאים בהאי אתר משום דמתגליא ולא אתכסייא·

§. 104. Detectus eſt, inquam, & hunc intuentur executores judicii & placantur, & non exercetur (*judicium.*)

104. אתגליא ויסתכלון מארי דדינא וישתככון ולא אתעבידו·

§. 105.

§. 105. Didicimus. Hæc frons extenſa eſt in ducenties & ſeptuageſies mille lumina lucernarum ex Eden ſuperiori.

105. תאנא האי מצחא אתפשיט במאתן ושבעין אלפין נהירין דבוצינין מעדן עלאה׃

§. 106. Didicimus traditione exotica: Eſt Eden (*ſ. Paradiſus*) qui lucet in Eden. Eden ſuperior, qui non detegitur, & eſt abſconditus in occultatione, & non diſtribuitur in ſemitas, ſicut dictum eſt.

106. דתניא אית עדן דנהיר לעדן עדן עילאה דלא אתגלייא והוא סתים בסתימא ולא מתפרשא לארחין כדקאמרן׃

§. 107. Eden inferior diſtribuitur in ſemitas ſuas; [*nimirum*] in 32 latera ſemitarum.

107. והאי עדן דלתתא מתפרש בשבילוי לתלתין ותרין עיבר שבילין׃

§. 108. Et quamvis hic Eden diſtribuatur in ſemitas ſuas; non innotuit tamen cuiquam, niſi Microproſopo.

108. ואעג דמתפרש האי עדן בשבילוי לית דידע ליה בר האי זעיר אפין׃

§. 109. Sed Eden Superiorem nemo novit, nec ſemitas ejus, præterquam ille Macroproſopus.

109. ועדן דלעילא לית דידע ליה ולא שבילוי בר ההוא אריך אנפין׃

§. 110. Sicut ſcriptum eſt: [*Job.28.v.23.*] Deus intelligit viam ejus, & ipſe novit locum ejus.

110. הה״ד אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה׃

§. 111. אלהים Deus intelligit viam ejus: hic eſt Eden inferior notus Microproſopo. Et ipſe novit locum ejus. Hic eſt Eden ſuperior, quem novit Senex dierum, abſtruſiſſimus omnium.

111. אלהים הבין דרכה דא עדן דלתתא׃ דידע זעיר אפין׃ והוא ידע את מקומה דא עדן דלעילא דידע עתיק יומין סתימאה דכלא׃

SECTIO IX.

De oculis Macroproſopi.

§. 112. Oculi capitis albi, diverſi ſunt ab aliis oculis. Non eſt palpebra ſuper oculo nec ſupercilium ſuper eo.

112. עיני דרישא חוורא משתניין משאר עיינין לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא׃

§. 113. Quare? quia ſcriptum eſt: [*Pſal.* 121.v.4.]

113. מט דכתיב הנה לא ינום ולא

121.*v*.4.] Ecce non dormitat, nec dormiet cuſtos Jiſraël; i.e. Jiſraël ſuperior.

יישן שומר ישראל ישראל דלעילא.

§. 114. Et ſcriptum eſt: [*Jer*.32.*v*.19.] cujus oculi aperti ſunt.

114. וכתיב אשר עיניך פקוחות.

§. 115. Et traditum eſt. Quicquid operatur per miſerationes, non habet tegumentum ſuper oculo, nec ſupercilia ſuper oculo: multò minus caput album requirit tale quid.

115. ותאנא כל מה דאתי ברחמי לית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא כש רישא חוורא דלא בעי מידי.

§. 116. Dixit R. Schimeon ad R. Abba: Cui ſimile eſt hoc? Reſpondet ei: Piſcibus & cetaceis marinis, quæ non habent tegumentum ſuper oculo; nec ſupercilia ſuper oculo, & non dormitant, & non cupiunt cuſtodiam ſuper oculo.

116. אמר רש לר אבא למאי הוא רמוזא אל לדגים ולנוני ימא דלית כסותא על עינא ולית גבינין על עינא ולא ניימין ולא בעיין נטירא על עינא.

§. 117. Multo minus Senior Seniorum cupit cuſtodiam, cùm multò magis ipſe attendat ad omnia, & omnia nutriantur ab eo, ipsô non dormiente.

117. כש עתיקי דעתיקי דלא בעי נטירא וכש דאיהו משגח לכלא וכלא מתזן ביה ולא נאים.

§. 118. Id ipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Pſ*.121.*v*.4.] Ecce non dormitat, nec dormit cuſtos Jiſraël, id eſt, Jiſraël ſuperior.

118. הה״ד הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל ישראל דלעילא.

§. 119. Scriptum eſt [*Pſal*.33.*v*.18.] Ecce oculus Domini ſuper timentes eum; & ſcriptum eſt [*Zach*.4.*v*.10.] Oculi Domini ſunt peragrantes univerſam terram.

119. כתיב הנה עין יי אל יראיו. וכתיב עיני יי המה משוטטות בכל הארץ.

§. 120. Non eſt contrarietas [*inter dicta hæc:*] unum de Microproſopo, & alterum de Macroproſopo (*dicitur.*)

120. לא קשיא הא בזעיר אפין הא באריך אנפין.

§. 121. Et præterea duo quidem oculi ſunt, ſed albeſcunt [al. convertuntur] in oculum unum.

121. ועכד תרי עיינין אינון ואתחוורו (סא ואתחזרו) לחד עינא.

§. 122. Is candidus eſt in albo; & tàm albus ut includat omne album.

122. דאיהו חוור בגו חוור וחוור דכליל כל חוור:

§. 123. Albedo prima lucet & aſcendit, & deſcendit ad contemplandum [*alii: ad combinandum*,] quod connectitur in connexione.

123. חוורא קדמאה נהיר וסליק ונחית לאסתכלא (סא לאתכללא) דצריר בצרורא.

§. 124.

§. 124. Sic habet Traditio. Iſta albedo allidit (*radiis ſuis*) & accendit tres lucernas, quæ vocantur הוֹד gloria; וְהָדָר & majeſtas, וְחֶדְוָה & gaudium & radiant in lætitia inque perfectione.

124. תאנא בטיש האי חוורא ואדליק ג׳ בוציני דאקרון הוד והדר וחדוה ולהטין בחדוותא בשלימותא:

§. 125. Albedo ſecunda fulget & aſcendit, & deſcendit, & allidit & accendit [*al. producit*] tres lucernas alias, quæ vocantur נצח victoria ſive ſuperatio, חסד & benignitas; תפארת & pulchritudo: & radiant in perfectione inque lætitia.

125. חוורא תניינא נהיר וסליק ונחית ובטש ואפיק (סא. ואדליק) ג׳ בוצינין אחרנין דאקרון נצח וחסד ותפארת ולהטין בשלימותא בחדוותא: Cremonenſ. col. 246.

§. 126. Albedo tertia radiat & lucet & deſcendit & aſcendit & egreditur ex occluſione cerebri, & allidit ad lucernam mediam ſeptimam.

126. חוורא תליתאה להיט ונהיר ונחית וסליק ונפק מסתימותא דמוחא ובטש בבוצינא אמצעותא שביעאה.

§. 127. Et producit ſemitam ad cerebrum inferius, & producit ſemitam ad inferius, & inflammantur omnes lucernæ inferiores.

127. ואפיק ארחא למוחא תתאה ואפיק אורחא ללבא תתאה ומתלהטן כלהו בוצינין דלתתא.

§. 128. Dixit R. Schimeon: recte dixiſti; & Senex dierum aperiat oculum hunc ſuper te in tempore neceſſitatis tuæ.

28. אמר רש׳ יאות הוא ועתיק יומין יפקח עינא דא עלך בשעתא דתצטריך.

§. 129. Alia traditio ſic habet: Album in albo; & album, quod includit omne album.

129. תו תאנא חוור בגו חוור וחוור דכליל כל חוור.

§. 130. Albedo prima lucet, & aſcendit & deſcendit in 3. lucernas lateris ſiniſtri; & radiant & lavantur (*ſive dealbantur*) iſtâ albedine, ſicut cùm quis lavat corpus ſuum in unguentis bonis & in odoribus, melioribus quam prius in ſe habuerat.

130. חוורא קדמאה נהיר וסליק ונחית לתלת בוצינא דלסטר שמאלא ולהטי ואסחן בהאי חוורא כמאן דאסחי גופיה בבוסמין טבין ובריחין על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

§. 131. Albedo ſecunda deſcendit & aſcendit, & lucet in tres lucernas lateris dextri, & radiant & lavantur in illa albedine, ſicut cum quis

131. חוורא תניינא נחית וסליק ונהיר לתלת בוציני דלסטר ימינא

lavat in unguentis bonis & odoribus melioribus, quàm in ſe prius habuerat.

ולהטין ואסחין בהאי חוורא כמאן
ראסחין בבוסמין טבין ובריחין על
מה דהוו עלוי בקדמיתא.

§. 132. Albedo tertia lucet & aſcendit & deſcendit & egreditur, lumen albedinis intimæ ex cerebro, & allidit ad crinem nigrum cùm opus eſt, & ad caput, & ad cerebrum capitis.

132. חוורא תליתאה נהיר וסליק
ונחית ונפק נהירו דחוורא דלגו לגו
מן מוחא ובטש בשערא אוכמא כד
אצטריך וברישא ובמוחא דרישא.

§. 133. Et irradiat tres coronas, quæ relictæ ſunt, cum opus eſt, ut detegatur, ſi id placeat Seniori occluſo præ omnibus.

133. ונהיר לתלת כתרין דאשתארו
כמה דאצטריך לגלאה אי ניחא קמי
עתיק סתימא דכלא.

§. 134. Et didicimus: non occluſus eſt oculus hic: & ſunt duo, & dealbantur [al. convertuntur] in unum.

134. ותאנא לא סתים האי עינא
דאינון תרין ומתחוורין (ס״א ואתחזרו)
לחד.

§. 135. Totus eſt dexter; non eſt (*ibi*) ſiniſtrum: non dormitat; & non obdormiſcit; & non cupit cuſtodiam; non eſt quicquam, quod defendat eum deſuper; ipſe defendit omnia, & ipſe attendit ad omnia, & ex inſpectione hujus oculi conſtituuntur [*al. nutriuntur*] omnia.

135. כלא הוא ימינא לא הוה
שמאלא לא נאים ולא אדמיך ולא
בעי נטירותא לית מאן דאגין עליה
הוא אגין על כלא והוא אשגח
על כלא ומאשגחותא דהאי עינא
מתקנן כלהו.

§. 136. Didicimus. Si oculus iſte claudatur unô momentô, non poterit ſubſiſtere quicquam.

136. תאנא אי עינא דא אסתים
רגעא חדא לא יכלין לקיימא כלהו.

§. 137. Propterea dicitur oculus apertus; oculus excelſus; oculus ſanctus; oculus providentiæ; oculus qui non obdormiſcit nec dormitat; oculus qui eſt cuſtodia omnium; oculus qui eſt ſubſiſtentia omnium.

137. בגין כך אקרי עינא פקיחא.
עינא עלאה עינא קדישא. עינא
דאשגחותא. עינא דלא Mantuan.
אדמיך ולא נאים עינא fol. 130.
דהוא נטירא דכלא. עינא דהוא
קיומא דכלא.

§. 138. Et de eô ſcriptum eſt: [*Prov.* 22. v 9.] Bonus oculus יבורך; ne legas יבורך erit benedictus, ſed יברך benedicet; nam ille

138. ועל האי כתיב טוב עין הוא
יבורך אל תקרי יבורך אלא יברך

vocatur

vocatur oculus bonus, & ex eo benedicitur omnibus.

דהאי אתקרי טוב עין ומניה מברך לכלא.

§. 139. Et didicimus. Non eſt lumen oculo inferiori, ut lavetur à rubore & nigredine; præterquam cùm aſpicitur ab illo fulgore albo oculi ſuperioris, qui dicitur bonus oculus.

139. ותאנא לית נהירו לעינא תתאה לאסתחאה מארמימותא מאוכמתא בר כד חזי (סא אתחזי) מהאי נהורא חוורא דעינא עלאה דאקרי טוב עין.

§. 140. Et nemini innotuit, quando luceat oculus hic ſuperior ſanctus, & lavet inferiorem: & juſti beatique ſuperni conſpecturi ſunt Sapientiam illam.

140. ולית דידע כד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסחי לעינא תתאה וזמינין צדיקייא זכאי עליונין למחמי בחכמתא דא.

§. 141. Hoc eſt illud, quod ſcriptum eſt [*Jeſ.* 52. *v.* 8.] Quoniam oculo ad oculum videbunt. Quando? Cùm converterit Dominus converſionem Zion. Et ſcriptum eſt [*Num.* 14. *v.* 14.] quod oculo in oculo viſus tu Domine.

141. הה״ד כי עין בעין יראו· אימתי בשוב יי׳ ציון וכתיב אשר עין בעין נראה אתה יי׳.

§. 142. Et niſi oculus bonus ſuperior reſpiceret & lavaret oculum inferiorem, mundus non poſſet ſubſiſtere vel unicô momentô.

142. ואלמלא עינא טבא עלאה דאשגח ואסחי לעינא תתאה לא יכיל עלמא למיקום רגעא חדא:

§. 143. Didicimus in occultatione libri. Providentia ab oculo inferiore (*oritur*,) cum ſplendor ſummus in eum reſpicit, & ſplendor ille ſummus ingreditur in inferiorem; ex illo enim illuminantur omnia.

143. תאנא בצניעותא דספרא אשגחותא מעינא תתאה כד אשגח נהירו עלאה ביה ועייל ההוא נהירו דעלאה בתתאה דמניה נהיר כלא.

§. 144. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt: [*Num.* 14. *v.* 14.] Quod oculo in oculo viſus, Tu Domine. Et ſcriptum eſt [*Pſal.* 33. *v.* 18.] Ecce oculus Domini ſuper timentes eum. Et ſcriptum eſt [*Zach.* 4. *v.* 10.] Oculi Domini ſunt peragrantes univerſam terram.

144. הה״ד אשר עין בעין נראה אתה יי׳· וכתיב הנה עין יי׳ אל יראיו. וכתיב עיני יי׳ המה משוטטות בכל הארץ.

§. 145. Si probi ſunt (*homines, locum habet textus:*) Oculi Domini ſuper timentes eum: hic

145. זכו עיני יי׳ אל יראיו עיני

eſt oculus ſuperior. Sin minus; dicitur: Oculi Domini peragrant: hic eſt oculus, qui eſt deorſum.

דלעילא · לא זכי עיני יי המה משוטטות עינא דלתתא·

§.146. Didicimus per traditionem exoticam: Propter quid Joſephus dignus fuit, quod non dominaretur in eum oculus malus? propterea, quod dignus eſſet aſpici oculô benignô ſuperiore.

146. דתניא מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא מפני שזכה לאשתגחא בעינא טבא עלאה·

§.147. Id quod ſcriptum eſt [*Gen.49.v.22.*] Filius fructiferæ Joſeph: filius fructiferæ ſuper Ajin: quare filius fructiferæ ſuper Ajin: quaſi diceret: propter oculum, qui aſpiciebat eum.

147. ההד בן פורת יוסף בן פורת עלי עין אמאי הוא בן פורת עלי עין כלומר על סבת עין דאשתגח ביה·

§.148. Et ſcriptum eſt [*Prov.22.v.9.*] Bonus oculus benedictionem habebit: quare? quia dat de pane ſuo pauperi.

148. וכתיב טוב עין הוא יבורך מט כי נתן מלחמו לדל·

§.149. Quare dicitur unus? Veni vide: In oculis, qui infra ſunt, eſt oculus qui eſt dexter, & eſt ſiniſter: & iſti ſunt duo diverſorum colorum.

149. מט אקרי חד · תח בעיני דתתאה אית עינא ימינא ואית עינא דשמאלא ואינון תרי בתרי גווני·

§.150. Sed hîc non eſt oculus ſiniſter & ambo illi in gradum unum aſcendunt, & omnia dextra ſunt. Et propterea oculus unus, & non duo.

150. אבל הכא לית עינא שמאלא ותרוייהו בדרגא חד סלקי וכלא ימינא · ובגיני כך עינא חד ולא תרין·

§.151. Et traditum eſt. Oculus hic, qui eſt oculus obſervationis, apertus eſt ſemper, ridens ſemper, gaudens [*al. videns*] ſemper.

151. ותאנא עינא דא דהוא עינא דאשגחותא פקיחא תדיר חייכאן תדיר וחדאן (סא וחזאן)

§.152. Quales non ſunt inferiores, qui in ſe habent ruborem & nigredinem, & albedinem, adeoque tres colores: & non ſemper aperti ſunt: nam illi palpebræ ſunt oculorum in cuſtodiam.

152. תדור דלא הוי הכי לתתאה דכלילן בסומקא ובאוכמא ובחוורא בג גווני ולא הוי תדיר פקיחא דליה גבינא סוטרא (סא כליה גביני סודרא) (סא דליה עיניה בגביני דמכסאן) על עינא·

§.153. Et de hoc ſcriptum eſt [*Pſal.44,v.24.*]

153. ועד כתיב עורה למא תישן

Expergi-

Expergiſcere, quare dormis Domine. [*Et 2. Reg.* 19.*v.*16.] Aperi oculos tuos Domine.

יי פקח עיניך׃

§.154. Cum aperiuntur, quibusdam aperiuntur in bonum, & quibusdam aperiuntur in malum.

154. כד אתפקח אית למאן דאתפקח לטב ולמאן דלא אתפקח לטב׃

§.155. Væ illi, cui aperitur, ita ut oculus miſceatur rubedine, & rubedo videatur ipſi obverſa oculum contegens. Quis eripietur ab illo?

155. ווי למאן דאתפקח ועינא אתערב בסומקא וסומקא אתחזי לקבליה ומכסיא עינא מאן ישתזיב מניה׃

§.156. Sed Senex dierum benignus eſt, oculo præditus albo in albedine, & quandoquidem *tali* albo, quod includit omnia alba.

156. אבל לעתיק יומין טבא דעינא חוור בגו חוור חוור דכליל כל חוורי׃ Cremon. col. 247.

§.157. O beatam portionem ejus, quem ille aſpicit unica iſtarum albedinum.

157. זכאה חולקיה למאן דישגח עלויה חד חוור מניהו׃

§.158. Et de hoc certè ſcriptum eſt [*Prov.* 22. *v.* 9.] Bonus oculus eſt benedicturus. Et ſcriptum eſt [*Jeſ.* 2.*v.*5.] Domus Jacob adeſte, & ambulemus in luce Domini.

158. ועד ודאי כתיב טוב עין הוא יבורך׃ וכתיב בית יעקב לכו ונלכה באור יי׃

§ 159. Didicimus per traditionem. Præter hæc omnia Nomen Senioris occultatum eſt omnibus, & non expoſitum in Lege præter uno in loco, ubi juravit Microproſopus Abrahamo.

159. תאנא עכד שמיה דעתיקא סתים מכלא ולא מתפרש באוריתא בר מן אתר חד דאומי זעיר אפין לאברהם׃

§.160. Sicut ſcriptum eſt [*Gen.* 22.*v.*16.] In me juravi, dicit Dominus. Dicit (*intellige*) de Microproſopo.

160. דכתיב בי נשבעתי נאם יי נאם דזעיר אפין׃

§.161. Et ſcriptum eſt [*Gen.* 48. *v.*20.] In te benedicet Iiſraël: [*id eſt*] Iiſraël ſuperior.

161. וכתיב בך יברך ישראל׃ ישראל דלעילא׃

§.162. Et ſcriptum eſt [*Jeſ.* 49.*v.*3.] Iiſraël quia in te gloriabor. His locis Senex dierum dicitur Iiſraël.

162. וכתיב ישראל אשר בך אתפאר׃ ישראל קאמר דא׃

§. 163. Sed nos tradidimus, quod nomine ſuo Senex dierum vocetur, hoc tamen & illud rectè habet.

163. תנינן עתיק יומין אמרו והאי והאי שפיר׃

§.164.

§. 164. Traditio exotica ſic habet. Scriptum eſt] *Dan.7.v.9.*] Videns fui donec throni ſubverſi ſunt, & Senex dierum ſedit.

164. תניא כתיב חזי הוית עד
די כורסון רמיו ועתיק יומין יתיב.

§. 165. Throni ſubverſi ſunt; quid eſt? Dixit ad R. Jehuda: Siſte te in ſtationem tuam, & explica thronos hos.

165. כרסון רמיו מאן הוא. אמר
לר׳ יהודא קום בקיומך ואתקן
כרסיא דא.

§. 166. Dixit R. Jehuda: ſcriptum eſt [*ibid.*] Thronus ejus flammæ ignis: & Senex dierum ſedit ſuper illo throno.

166. א״ר יהודא כתיב כורסייה
שביבין דינור ועתיק יומין יתיב על
האי כורסייא.

§. 167. Quamobrem? Quia ſic traditum eſt in exotica. Si Senex dierum non ſedet ſuper illo throno, mundus ante illum thronum non poteſt ſubſiſtere.

167. מ״ט דתניא אי עתיק יומין לא
יתיב על האי כרסייא לא יכיל
לאתקיימא עלמא מקמי ההוא
כורסייא.

§. 168. Cùm Senex dierum ſuper illo ſedet, ſubigitur ille thronus. Nam qui inſidet, dominatur.

168. כד יתיב עתיק יומין עליה
לכפייה (ס״א אתכפייה) לההוא
כורסייא ומאן דרכיב שליט.

§. 169. Illo tempore [*autem*], quo abit ab illo throno, & ſedet ſuper throno alio, thronus primus ſubvertitur, ne dominetur, niſi ille qui eidem inſidet, ipſe nimirum Senex.

169. בעידנא דנטיל מהאי
כורסייא ויתיב על כורסייא אחרא
כורסייא קדמאה רמיו דלא שלטא
אלא איהו דרכיב ביה עתיק יומין.

§. 170. Dixit R. Schimeon ad R. Jehuda: Ordinetur ſemita tua tibique monſtretur ab Antiquo dierum.

170. אמר ר״ש לר׳ יהודא יתתקן
ארחך וייתי בך מעתיק יומין.

SECTIO X.

De Naſo Macroproſopi.

§. 171. Et veni vide. Scriptum eſt: [*Eſ.* 41.*v*.4.] Ego Dominus (*ſum*) primus, & cum noviſſimis Ego Ipſe.

171. ות״ח כתיב אני יי׳ ראשון ואת
אחרונים אני הוא.

§. 172. Omnia ſunt הוא Ipſe, & Ipſe eſt occultatus ab omni latere. Prout & Naſus ejus. [*vid.§.186.*]

172. כלא הוא והוא סתים מכל
סטרוי כהאי חוטמא.

§.173.

§. 173. Ex naſo cognoſcitur facies.

173. בחוטמא אשתמודע פרצופא.

§. 174. Et veni vide! quid inter Seniorem & Microproſopum *(differentia)*? Ille tali præditus eſt naſo, *(ex)* cujus uno foramine Vita, & ex altero foramine Vita vitarum.

174. ות״ח מה בין עתיקא לזעיר אפין דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חיין ומחד נוקבא חיין דחיין.

§. 175. Hic naſus eſt *(quaſi)* Menianum; [*ſive projectio faciei, qualis eſt projectio ædium cum feneſtris:*] ex hoc efflatur ſpiritus ad Microproſopum, eumque vocant Condonationem.

175. האי חוטמא הוא פרדשקא דביה נשיב רוחא לזעיר אפין וקרינן ליה סליחה.

§. 176. Et ita ſe habet. Deſcendit Spiritus; & iterum ſpiritus abhinc procedit ex illis naribus *(ſcilicet.)*

176. והיא נחרת רוחא דרוחא דנפיק מהכא מאינון נוקבי.

§. 177. Unus Spiritus procedit ad Microproſopum, ut excitetur *(ſive flet)* in horto Eden.

177. חד רוחא נפק לזעיר אפין לאתערא בגנתא דעדן.

§. 178. Et unus eſt Spiritus vitæ, per quem tempore filii David cognituri ſunt Sapientiam.

178. וחד רוחא דחיי דביה זמינין לזמנ״ לבריה דדוד למנדע חכמתא.

§. 179. Et ex illo foramine excitatur, & procedit Spiritus ex cerebro occluſo, & aliquando quieſcet ſuper Rege Meſſiâ.

179. ומההוא נוקבא אתער ונפיק רוחא ממוחא סתימאה וזמין לאשרא על מלכא משיחא.

§. 180. Sicut ſcriptum eſt [*Jeſch.* 11. *v.* 2.] Et quieſcet ſuper eo Spiritus Domini, Spiritus Sapientiæ, & Intelligentiæ, Spiritus conſilii & fortitudinis, Spiritus Scientiæ & timoris Domini.

180. דכתיב ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי.

§. 181. Sanè hîc 4. Spiritus *(deſcribuntur.)* Nos autem jam diximus, unum eſſe Spiritum: quare tres *(adduntur?)* Surge R. Joſe tuam in ſtationem.

181. הא הכא ארבע רוחין והא הכא רוחא חדא אמרינן אמאי תלת. קום רבי יוסי בקיומך.

§. 182. Surrexit R. Joſe & dixit: In diebus Regis Meſſiæ non dicet alter ad alterum, doce me Sapientiam hanc.

182. קם ר׳ יוסי ואמר ביומוי דמלכא משיחא לא יימרון חד לחד אליף לי חכמתא דא.

§. 183. Quia ſic ſcriptum eſt [*Jerem.* 31. *v.* 34.] Non docebit amplius vir proximum ſuum &c. quia omnes illi cognoſcent me, à minimo eorum uſque ad maximum eorum.

183. דהכי כתיב ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו׳ כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדולים.

§. 184. Et in illo tempore Senex dierum excitabit Spiritum, qui procedit è cerebro occultiſſimo omnium.

184. ובההוא זמנא יתער עתיק יומין רוחא דנפיק ממוחא סתימאה דכלא.

§. 185. Et cum educetur iſte, omnes Spiritus inferiores excitabuntur cum eo.

185. וכד ישלוף דא כל רוחין דלתתא יתערון עמיה.

§. 186. Et quinam illi? Sunt [*al. dua*] coronæ ſanctæ Microproſopi.

186. ומאן אינון · אינון כתרין קדישין דזעיר אפין.

§. 187. Et ſunt ſex ſpiritus alii, qui dantur: illi ſunt, de quibus ſcriptum eſt: Spiritus Sapientiæ & Intelligentiæ; Spiritus conſilii & fortitudinis; Spiritus ſcientiæ & timoris Domini.

187. ואינון שיתא רוחין אחרנין דיהבי (סא ויהבי) אינון דכתיב רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי.

§. 188. Sic enim traditum eſt. Scriptum eſt: [1. *Reg*.2.*v*.12.] Et ſedit Salomo ſuper throno David. Et ſcriptum eſt [1. *Reg*. 10. *v*. 19.] ſex gradus throno.

188. דתנינן כתיב וישב שלמה על כסא וגו׳ וכתיב ו׳ מעלות לכסא.

§. 189. Et Rex Meſſias ſeſſurus eſt in ſeptem (*gradibus*.) Hi ſunt ſex illi, & ſpiritus Senis dierum, qui ſuper eos, ſeptimus eſt.

189. ומלכא משיחא זמין למיתב בשבע׳ · שיתא אינון ורוחא דעתיק יומין דעלייהו הא שבעה.

§. 190. Sicut dictum eſt: Tres Spiritus ſunt, qui comprehendunt tres alios.

190. כמה דאתמר ג׳ רוחי אינון דכלילן ג׳ אוחרנין.

§. 191. Dixit ipſi R. Schimeon: Spiritus tuus quieſcat in mundo venturo.

191. א״ל ר״ש רוחך ינוח לעלמא דאתי.

§. 192. Veni vide. Scriptum eſt: [*Ezech*. 37. *v*. 9.] Sic dicit Dominus, à quatuor cardinibus ſeu ventis veni Spiritus &c. Quid autem hic faciunt 4 venti mundi?

192. תח כתיב כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח וגו׳ · וכי ארבע רוחי עלמא מאי עבדי הכא.

§. 193. Nimirum 4. venti excitabuntur; tres illi, & Spiritus Senis occulti: inde quatuor.

193. אלא ארבע רוחי יתערון ג׳ אינון ורוחא דעתיקא סתימא ארבע.

§. 194. Et ſic ſe habent: quia cùm iſte producitur, procedunt cum eo tres, qui in ſe comprehendunt tres alios.

194. והכי הוו דכד יפוק דא נפקין עמיה תלתא דכלילן בגו תלתא אחרנין.

§. 195.

§. 195. Producturus autem eſt Sanctus benedictus ille Spiritum unum, qui in ſe includat illos omnes.

195. חמין קב״ה לאפקה חד רוחא דכליל מכלהו׃

§. 196. Quia ſcriptum eſt, de quatuor ſpiritibus: Veni Spiritus. Non ſcriptum eſt ſic; quatuor Spiritus venite, ſed de quatuor ſpiritibus, veni.

196. דכתיב מארבע רוחות באי הרוח· ארבע רוחות באי לא כתיב כאן אלא מארבע רוחות באי׃

§. 197. Et in diebus Regis Meſſiæ non opus erit, ut alter doceat alterum: ille enim Spiritus eorum (*hominum*,) qui in ſe comprehendit omnes Spiritus, novit omnem Sapientiam & Intelligentiam, conſilium & fortitudinem, (*& eſt*) Spiritus ſcientiæ & timoris Domini; quia eſt Spiritus complectens omnes ſpiritus.

197. וביומי דמלכא משיחא לא יצטרכון למילף חד לחד דהא רוחא דלהון דכליל מכל רוחין יודע כלא חכמה ובינה עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי׳ משום רוחא דכלילא מכל רוחי׃

§. 198. Idcircò ſcriptum eſt: ex quatuor ſpiritibus, qui ſunt 4 illi, comprehenſi in 7 gradibus ſuperioribus, de quibus diximus.

198. בגב כתיב מארבע רוחות דאינון ארבע דכלילן בשבעה דרגין עלאין דאמרן׃

§. 199. Et traditio eſt. Omnia comprehenduntur in hoc Spiritu Senioris Seniorum, qui procedit è cerebro occulto in foramen naſi.

199. ותאנא דכלהו כלילן בהאי רוחא דעתיקא דעתיקין דנפק ממוחא סתימא לנוקבא דחוטמא׃

§. 200. Et veni vide: quid (*differentia*) inter naſum & naſum.

200. ותא חזי מה בין חוטמא לחוטמא׃

§. 201. Naſus Senis dierum Vita eſt ex omni parte. De naſo Microproſopi ſcriptum eſt [*Pſal.*18.*v* 9.] Fumus aſcendit è naſo ejus, & ignis ex ore ejus peredet: &c.

201. חוטמא דעתיק יומין חיין מכל סטרוי חוטמא דזעיר אפין כתיב· עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגו׳׃

§. 202. Aſcendit fumus in naſo ejus, & ex illo fumo accenditur ignis.

202. עלה עשן באפו ומההוא עשן דליק נור׃

§. 203. Cum aſcendit fumus, quid poſtea ſequitur: Carbones accenſi ſunt ex eo; quid eſt, ex eo? ex illo fumo, ex illo naſo, ex illo igne.

203. כד סליק תננא לבתר מאי גחלים בערו ממנו· מהו ממנו מאותו עשן מההוא חוטמא מההוא אשא׃ Cremonenſ. col. 248.

§. 204. Traditio eſt. Cum Raf Hammenuna Senex precari voluit orationem ſuam, dixit: Dominum Naſi ego oro; Dominum Naſi ego precor.

204. תאנא כד הוה רב המנונא סבא בעי לצלאה צלותיה אמר לבעל החוטם אני מתפלל לבעל החוטם אני מתחנן.

§. 205. Et id eſt, quod ſcriptum eſt [*Jeſ. 48. v. 9.*] In Laude mea [*id eſt Naſo meo*] obſtruam nares tibi [*Microproſope.*] Quo in loco de Sene dierum ſermo eſt.

205. והיינו דכתיב ותהלתי אחטם לך האי קרא לעתיק יומין אמרו.

§. 206. Traditio. Longitudo naſi tanta eſt, ut trecenti & ſeptuaginta quinque mundi impleantur ab illo naſo, qui omnes adhærent Microproſopo.

206. תאנא אורכא דחוטמא תלת מאה ועה עלמין אתמליין מן ההוא חוטמא דכלהו מתדבקין בזעיר אפין.

§. 207. Hæc eſt laus conformationis naſi.

207. האי תושבחתא דתקונא דחוטמא.

§. 208. Et ille & omnes formæ Senis dierum, videntur & non videntur; videntur à Dominis Dominorum (*piis,*) & non videntur ab ullis aliis.

208. והאי וכל תקוני דעתיק יומין אתחזון ולא אתחזון · אתחזון למארי מארין ולא אתחזון לכלא.

SECTIO XI.

De Barba Macroproſopi in genere.

§. 209. Incepit R. Schimeon & dixit: Væ illi, qui extendit manum ſuam ad Barbam glorioſam ſupernam Senis Sancti occulti omnium.

209. פתח רש ואמור ווי מאן דאושיט ידוי בדיקנא יקירא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא.

§. 210. Hæc eſt barba illius laudis. Barba, quæ abſcondita eſt & pretioſiſſima inter omnes diſpoſitiones ejus; Barba, quam non cognoverunt ſuperi nec inferi; Barba, quæ eſt laus omnis laudis; Barba, ad quam nullus homo, nec Propheta, nec Sanctus appropinquavit ad videndum eam.

210. דיקנא דההיא תושבחתא · דיקנא דסתים ויקיר מכל תקונוי · דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין · דיקנא דהיא תושבחתא דכל תושבחן · דיקנא דלא הוה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי לית

§. 211. Barba, cujus pili dependent uſque ad præcordia; alba ut nix; ornatus ornatuum; occultatio occultationum, veritas veritatum omnium.

211. דיקנא דהיא תלייא בשערוי עד טבורא דלבא · חוורא כתלגא יקירא ויקירין טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנות' דכלא·

§. 212. Traditum eſt in Occultatione libri: Barba illa, veritas omnium, procedit de loco aurium, & deſcendit in circuitu oris Sancti: & deſcendit & aſcendit obtegens(*genas, quas vocat*) areolas copioſi aromatis, alba cum ornatu: & deſcendit in æquilibrio, & tegumentum præbet uſque ad ſcrobiculum pectoris.

212. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכלא נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומיה קדישא ונחית וסליק וחפי בתקרובתא סגי דבוסמא חוורא דיקירא (סא דקיקני) ונחית בשקולא וחפי עד טבורא· Mantuan. fol. 131.

§. 213. Illa eſt barba ornatûs, vera, perfecta: ex qua defluunt tredecim ſcaturigines ſcaturientes oleo magnificentiæ optimo.

213. הוא דיקנא יקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה יג נביעין מבועין דמשח רבות טבא·

§. 214. Hæc in tredecim formas diſponitur.

214. בתלת עשר תקונין מתתקנן·

§. 215. Diſpoſitione prima[*vid infra* §.192.] ordinantur pili deſuper, & incipit ab illa parte capillitii capitis ejus, quæ aſcendit ordinata ſupra aures ejus: & deſcendit coram apertura aurium in uno filo in æqualitate optima uſque ad principium oris.

215. תקונא קדמאה מתתקן שערא מלעילא ושארי מההוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקונוי לעילא מאודנוי ונחית מקמי פתחא דאודנין בחד חוטא בשקולא טבא עד רישא דפומא·

§. 216. Diſpoſitione ſecundâ ordinantur pili à principio oris, & aſcendunt uſque ad principium alterum oris in diſpoſitione æquali.

216. תקונא תניינא מתתקן שערי מרישא דפומא וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקוני שקיל·

§. 217. Diſpoſitio tertia: à medio infra naſum; ſub duobus foraminibus procedit ſemita quædam, & pilus deficit in illa ſemita; plenior autem adeſt ex utroque latere ordinatione perfecta circa illam ſemitam.

217. תקונא תליתאה מאמצעיתא דתחות (סא דהאי) חוטמא מתחות תרין נוקבין נפק חד אורחא ושערא אתפסק בההוא ארחא ומלי מהאי

ניסא ומהאי ניסא שערא בתקוני שלים סוחרניה דההוא אורחא.

§. 218. Diſpoſitione quartâ diſponuntur pili, & deſcendunt ſub ore à principio uno ad principium alterum ordinatione perfectâ.

218. תקונא רביעאה מתתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא בתקונא שלים.

§. 119. Diſpoſitio quinta. Sub ore prodit ſemita alia è regione ſemitæ ſuperioris, & illæ duę ſemitæ impreſſæ ſunt ori ejus hinc & illinc.

219. תקונא חמישאה תחות פומא נפיק ארחא אחרא בשיקולא דארחא דלעילא ואלון תרין ארחין רשימן על פומא מכאן וכאמן.

§. 220. Diſpoſitione ſexta diſponuntur pili, & aſcendunt & exeunt ex imo ſurſum ad principium oris, & tegunt areolas aromatis optimi, uſque ad principium oris ſuperius, & deſcendit pilus principii aperturæ & tramitis infra os.

220. תקונא שתיתאה מתתקן שערא וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא וחפי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא ונחית שערא דרישא דפתחא דאורחא תתאה דפומא.

§. 221. Diſpoſitione ſeptima deſinit pilus, & videntur duo poma in areolis aromatis boni, pulchra & jucunda aſpectu, propter illa conſervatur mundus. Atque iſtud eſt quod dicitur: [*Prov.* 16. *v.* 15.] In luce faciei Regis vita.

221. תקונא שביעאה פסיק שערא ואתחזן תרין תפוחין בתקרובתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי בגיניהון אתקיים עלמא ההוד באור פני מלך חיים.

§. 222. Diſpoſitione octavâ prodit filum quoddam pilorum circumcitca barbam, pendentque adæquati uſque ad præcordia.

222. תקונא תמינאה נפק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא ותלין בשקולא עד טבורא.

§. 223. Diſpoſitione nonâ intricantur & miſcentur pili barbæ, cum illis pilis, qui pendent in æquilibrio; qui ita pendent, ut alii aliis non præmineant.

223. תקונא תשיעאה מתערין ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולי דתליין ולא נפקי דא מן דא.

§. 224. Diſpoſitione decimâ miſcentur [*al. deſcendunt*] pili ſub barba & tegunt guttur ſub barba.

224. תקונא עשיראה מתערבין (סא נחתין) שערי תחות דיקנא

וחפיין בגרונא תחות דיקנא.

§. 225. Diſpoſitio undecima eſt, quod non præmineant pili præ pilis, & redigantur in proportionem perfectam.

225. תקונא חד סר דלא נפקין נימא מן נימא. ומתשען בשיעורא שלים.

§. 226. Diſpoſitio duodecima eſt, quod pili non pendent ſuper os, & os vacuum eſt ex omni parte, & pulchri ſunt pili circumcirca illud.

226. תקונא תריסר דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני מכל סטרוי ויאון שערי סחור סחור ליה.

§. 227. Diſpoſitio decima tertia eſt, quod pili dependent ſub barba hinc & inde ornatu pulchro, ornatu decoro tegumentum præbentes uſque ad præcordia.

227. תקונא תליסר דתליין שערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן ביקרא נאה ביקרא שפירא מחפיין עד טבורא.

§. 228. Nihil videtur de tota facie areolisque aromatis, præter illa poma pulchra alba, quæ producunt vitam mundo; & oſtendunt gaudium Microproſopo.

228. לא אתחזי (סא לאתחזאה) מכל אנפי תקרובא דבוסמא בר אינון תפוחין שפירין חוורן דמפקין חיין לעלמא ומחזיין חדו לזעיר אפין.

§. 229. Per tredecim diſpoſitiones iſtas manant & exeunt tredecim ſcaturigines olei magnificentiæ, & manant in omnes illas inferiores, & fulgent in illo oleo, & unguntur illo oleo.

229. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבועין דמשח רבות ונגדין לכל אינון דלתתא. ונהרין בההוא משח ומשיחין מההוא משחא.

§. 230. Tredecim diſpoſitionibus illis configuratur barba ornatûs occultiſſima omnium Senioris Seniorum.

230. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקירא סתימאה דכלא דעתיק דעתיקין.

§. 231. Ex duobus pomis pulchris faciei ejus illuminatur facies Macroproſopi: & quicquid album & roſeum, invenitur inferius, fulget & radiat de illa luce.

231. מתרי תפוחין שפירן דאנפוי נהירין אנפוי דזעיר אנפין וכל חיוור (סא חיזור) ושושן דאשתכחן לתתא נהירין ומתלהטין מההוא נהורא.

Cremonenſ. fol. 63. col. 249.

§. 232.

§. 232. Diſpoſitiones illæ tredecim inveniuntur in barba. Et pro integritate barbæ ſecundùm diſpoſitiones ſuas homo vocatur verax: quicunque enim (*in ſomnio*) videt barbam ſuam, ille veritatis ſtudioſus eſt.

232. תקונין תליסר אלין אשתכחו בדיקנא ובשלימות דיקנא כתקונוי אתקרי בר נש נאמן דכל דחמי דיקניה תלי ביה מהימנותא.

§. 233. Didicimus in occultatione Libri. Ex tredecim illis, quæ dependent à barba illa venerabili, quædam inveniuntur in mundo, & aperiuntur in tredecim portas benignitatum.

233. תאנא בצניעותא דספרא תליסר תקונין אלין דתליין בדיקנא יקירא מנהון משתכחי בעלמא ומתפתחי בתליסר תרעי דרחמי.

§. 234. Et qui extendit manum ſuam ad jurandum, idem facit ac ſi juraret per 13. diſpoſitiones barbæ. Hæc in Arich Anpin; ſeu Microproſopo.

234. ומאן דאושיט ידיה לאומאה כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא האי באריך אפין.

§. 235. In Seir Anpin ſeu Microproſopo quot ſunt? Dixit ad R. Jizchak: Siſte te in ſtatum tuum, & concinna barbam concinnatione partium Regis ſancti: quomodo illæ ordinatæ ſint.

235. בזעיר אפין בכמה · אמר לרבי יצחק קום בקיומך וסלסל בכלסלא דתקונא דמלכא קדישא היאך יתתקנון.

§. 236. Surrexit R. Jizchak, incepit & dixit [*ex Mich. 7. v. 18.*] Quis Deus ſicut tu, tollens iniquitatem &c. dabis veritatem Jacobo. [*ibid. 20.*] &c.

236. קם רבי יצחק פתח ואמר מי אל כמוך נשא עון וגו' ישוב ירחמנו וגו' · תתן אמת ליעקב וגו'.

§. 237. Didicimus traditione. Tredecim menſuræ videntur hic, & omnes procedunt ex tredecim ſcaturiginibus olei excellentiæ partium barbæ ſanctæ Senioris Seniorum.

237. תאנא תליסר מכילן אתחזון הכא וכלהו נפקין מתליסר מבועין דמשח רבות דתיקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין.

§. 238. Traditio. Occultiſſima res eſt diſpoſitio barbæ; occulta & abſtruſa; occulta nec tamen occulta, abſcondita nec tamen abſcondita in diſpoſitionibus ſuis; nota, nec tamen nota.

238. תנא טמירא דטמירין תקונא דדיקנא טמיר וסתים טמיר ולא טמיר סתים ולא סתים בתקונוי ידיע ולא ידיע.

§. 239. Diſpoſitio prima. Didicimus, quod ſinguli crines & ſinguli pili non adhæreant ſibi invicem: incipiuntque pili barbæ à diſponi diſpoſitione capillitii.

239. תקונא קדמאה הא תנינן דכל שערא ושערא וכל נימא ונימא לא מתדבקא לחברתה ושארו נימין דדיקנא לאתתקנא מתקונא דשער רישא.

§. 240. Hic diſquiſitione dignum eſt. Si omnes pili capillitii & pili barbæ venerabilis ſupernæ uno æquilibrio librantur; quare iſti longi, iſti verò non longi.

240. הכא אית לאסתכלא אי כל נימין דשער רישא ונימין דדיקנא יקירא עלאה בחד נימא אתכללו (סא בחד מתקלא אתקלו) אמאי אלין אריכין ואלין לא אריכין.

§. 241. Quare pili barbæ non usque adeò longi? iſti etiam rigidi; qui verò in capite ſunt, non rigidi, ſed lenes?

241. אמאי נימין דדיקנא לא אריכין כלי האי וקשיין ואלין דרישא לא קשיין אלא שעיעין.

§. 242. Dicendum ergo: (*in Macroproſopo*) omnes pilos æqualiter deſcendere ex capite & barba; capillitium enim prolongatur usque ad humeros, ut pertingat ad caput Microproſopi, ex illo fluxu cerebri illius ad cerebrum hujus.

242. אלא כל נימין שקילין מרישא ודיקנא דרישא אריכין על כתפין למיגד מרישא לרישא דזעיר אפין מההוא משיכא דמוחא למוחא דיליה.

§. 243. Et propterea (*crines capitis*) non ſunt rigidi, & non convenit ut tales ſint. (*Al. & propterea neceſſe eſt, ut ſint lenes.*)

243. ובגיני כך לא הוו קשיין ועד אתחזון למהוי רכיכי.

§. 244. Didicimus traditione. Quid eſt illud, quod ſcriptum eſt: [*Prov.* 1. *v.* 20.] Sapientiæ foris prædicabunt. Et poſtmodum ſcriptum eſt: [*ibid.*] In plateis dabit vocem ſuam. Hoc in textu non concordat principium cum fine ejus, nec finis cum principio.

244. תאנא מאי דכתיב חכמות בחוץ תרנה ולבסוף כתיב ברחובות תתן קולה · האי קרא לאו רישיה סיפיה ולאו סיפיה רישא.

§. 245. Dicendum ergò: Sapientia foris prædicabit, cum promanat de cerebro abſcondito Macroproſopi ad cerebrum Microproſopi, per illos pilos longiores, atque ſic quaſi ſociantur extrinſecus duo (*illa*) cerebra, & ſic fit cerebrum unum.

245. אלא חכמת בחוץ תרנה כד נגיד ממוחא סתימאה דאריך אפין למוחא דזעיר אפין באינון נימין כאלו מתחבראין לבר תרין מוחין ואתעבר חד מוחא.

§. 246. Quoniam non eſt ſubſiſtentia cerebro inferiori, niſi per conſervationem cerebri ſuperioris.

246. בגין דלית קיומא דמוחא תתאה אלא בקיומא דמוחא עלאה.

§. 247. Et cum profluxus hic inſtituitur de illo in iſtud, locum habet, quod ſcriptum eſt: Dedit vocem; unam ſcil.

247. וכד נגיד מהאי להאי כתיב תתן קולה חד.

§. 248. Et quia promanat de cerebro in

248. ובגין דנגיד ממוחא למוחא

cerebrum per illos pilos longiores, [*quaſi ſociarentur extrinſecus duo cerebra, fiatque cerebrum unum per illos pilos:*] iſti non inveniuntur duri.

באיתו נימין אינון לא אשתכחו קשישין.

§. 249. Quare? quia ſi eſſent duri, Sapientia per illos non conduceretur ad cerebrum.

249. מט משום דאי אשתכחו קשישין לא נגיד חכמתא למוחא בהון.

§. 250. Propterea Sapientia non provenit ab homine, qui durus eſt & iracundus, ſicut ſcriptum eſt [*Eccleſ.9.v.17.*] Verba Sapientum in quiete audiuntur.

250. בגיני כך לית חכמתא נפקא מבר נש דאיהו קשישא ומארי דרוגזא דכתיב דברי חכמים בנחת נשמעים.

§. 251. Et exinde diſcimus, quod in illo, cujus capillitium durum eſt, non habitet Sapientia.

251. ומהכא אוליפנא מאן דשערוי דרישיה קשישין לאו חכמתא מתישבא עמיה.

§. 252. Propterea autem illi ſunt longi: [*al. lenes*] ut auxilium afferant omnibus.

252. ועד אינון אריכי (סא רכיכין) למיתי תועלתא לכלא.

§. 253. Quomodo omnibus? ut ingreſſum habeant in medullam ſpinæ dorſi, quæ potatur à cerebro.

253. מאי לכלא למיעל על חוטא דשדרה דמתשקין מן מוחא.

§. 254. Et propterea capillitium non pendet ſuper pilos barbæ, quia capillus capitis pendet, & retrahitur poſt aures, & non pendet ſuper barbam; quia illos non oportet miſceri cum iſtis; ſed omnia ſeparata ſunt in vias proprias.

254. ובגין לא תלי שערא דרישא על שערא דדיקנא דשערא דרישא תלי וסליק על אודנין לאחורוי ולא תלי על דיקנא משום דלא אצטריך לאתערבא אלין באלין דכלהו מתפרשן בארחייהו.

§. 255. Didicimus traditione. Omnes pili tàm capitis quam barbæ, albi ſunt ut nix.

255. תאנא כלהו שערי בין דרישא בין דדיקנא כלהו חוורא כתלגא.

§. 256. Et didicimus. Illi qui in barba, duri omnes. Quare? quia illi admodum firmi ſunt, ut firmiter deducant 13. menſuras è Sene Senum.

256. ותאנא אינהו דדיקנא קשישאי כלהו. מט משום דאינון תקיפא דתקיפין לאחסין אינון יג מכילן מעתיק דעתיקין

§. 257.

§. 257. Et illæ menſuræ coram auribus incipiunt.

257. והני מכילן מקמי אודני שריין.

§. 258. Et illæ menſuræ certis terminis incluſæ ſunt, ne commiſceantur cum aliis. [alii ſic legunt: quia communicantur inferioribus. Sic enim edocti ſumus. Ante aures incipiunt pili, quia ſeparati ſunt, & non immiſcentur aliis. &c.]

258. והני מכילן סתימן אינון דלא יתערבון באחרנין (סא דאתחסינו לתתא והכי תניא מקמי אודני שריין שערי משום דכל חורייהו אינון ולא אתערבו באחרנין וכו'.)

§. 259. Si autem dicas, non dari alia [*dicta ſacra*] illis analoga: falleris. Sic enim habet Traditio exotica: Tredecim menſuræ miſerationum Senioris ſanctiſſimi, [*hæ ſunt juxta Mich.7.v.*18.] Quis Deus ſicut tu? prima.

259. ואי תימא דלית אחרנין כוותייהו לא · דתניא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא מי אל כמוך חד.

§. 260. Tollens iniquitatem: ſecunda.

260. נושא עון תרי.

§. 261. Et tranſiens ſuper prævaricationem; tertia.

261. ועובר על פשע תלת.

§. 262. Reſidui hæreditatis ſuæ; quarta.

262. לשארית נחלתו ארבע.

§. 263. Non tenuit in perpetuum iram ſuam; quinta.

263. לא החזיק לעד אפו חמש.

§. 264. Quoniam vult miſericordiam ipſe; ſexta.

264. כי חפץ חסד הוא שית.

§. 265. Iterum miſerebitur noſtri; ſeptima.

265. ישוב ירחמנו שבעה.

§. 266. Subjiciet iniquitates noſtras; octava.

266. יכבוש עונותינו תמניא.

§. 267. Et projiciet in profunda maris omnes iniquitates eorum; nona.

267. ותשליך במצולות ים כל חטאתם תשעה.

§. 268. Dabis veritatem Jacobo; decima.

268. תתן אמת ליעקב עשרה.

§. 269. Miſericordiam Abrahamo; undecima.

269. חסד לאברהם חדסר.

§. 270. Quam juraſti patribus noſtris; duodecima.

270. אשר נשבעת לאבותינו תריסר.

§. 271. A diebus olim. Decima tertia.

271. מימי קדם תליסר.

§. 272. His correſpondent [*in Lege ſcil. Exod.*34.*v.*6.] Deus miſericors & gratioſus &c. Et iſtæ ſunt inferiores.

272. לקביל דא אל רחום וחנון ואינון לתתא.

§. 273. Et ſi dicis, quare Moſes non pronunciavit illas, excelſas? Reſpondetur: Moſes non opus habuit niſi loco, ubi judicium invenitur: & in loco ubi judicium invenitur, ita dicere non oportuit.

273. ואי תימא משה איך לא אמר אלין עלאין· אלא משה לא אצטריך אלא לאתר דדינא אשתכח ובאתר דדינא אשתכח לא בעי הכי למימר·

§. 274. Et Moſes non loquebatur niſi illo tempore, quo Jiſraëlitæ peccaverunt, & judicium imminebat: Hinc Moſes nonniſi de illo loco locutus eſt, ubi judicium invenitur.

274. ומשה לא אמר אלא בעידנא דישראל חאבו ודינא הוה תלייא ובגיני כך לא אמר משה אלא באתר דדינא אשתכח·

§. 275. Sed altero in loco ordinem laudis Senis dierum inſtituit Propheta.

275. אבל בהאי אתר סדורא דשבחא דעתיק יומין מסדר נביאה·

§. 276. Et tredecim iſtæ formæ barbæ ſupremæ ſanctæ occultæ [*multis*] occultationibus, validiſſimæ ſunt ad frangendum & ſubigendum omnia decreta judiciorum.

276. ואינון תליסר תקונין דדיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין תקיפין לתברא ולאכפייה כל גזרי דינין· Cremonenſ. col. 250.

§. 277. Quis eſt, qui reſpiciat barbam ſupernam ſanctam occultiſſimam, qui non confundatur coram ea? [*al. obruatur ab ea.*]

277. מאן חמי דיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין דלא אכסיף (סא אתכסי) מניה·

§. 278. Et propterea omnes pili duri ſunt & firmi in diſpoſitione ſua.

278. ובגנב כל שערי קשישין ותקיפין בתקוניי·

§. 279. Si autem dicis: quod ſi ſic; ſanè crines inferiores ſunt nigri: quare illi non ſunt ut iſti?

279. ואי תימא אי הכי הא שערי דלתתא אינון אוכמי אמאי לא הוו דא כדא· Mantuan. fol. 132.

§. 280. Nimirum ſic habet Traditio exotica. Scriptum eſt [*Cant. 5. v. 11.*] Cincinni ejus criſpi nigri ut corvus.

280. דתניא כתיב קווצותיו תלתלים שחורות כעורב·

§. 281. Et ſcriptum eſt [*Dan. 7. v. 18.*] Capillus capitis ejus, ſicut lana munda.

281. וכתיב שער רישיה כעמר נקי·

§. 282. Non eſt contradictio: hoc enim de barba ſuperiore; illud de barbâ inferiore [intelligendum eſt.]

282. לא קשיא הא בדיקנא עלאה הא בדיקנא תתאה·

§. 283. Et propterea Lex cum data eſt

283. ועד כד אתיהיבת אוריתא

Jiſraë-

Iiſraëlitis, ſcripta erat igne nigro ſuper igne albo.

לישראל אתייהיבת באש שחורה על גבי אש לבנה.

§. 284. Et fundamentum rei provenit ex illis pilis; quia ex cerebro (*orti*) inveniuntur, tendentes ad cerebrum inferius.

284. ועקרא דמלה משום דהני שערי בגין דממוחא אשתכחו לאתמשכא למוחא דלתתא.

§. 285. Et quia ſunt ſupra barbam: hinc barba ſola eſt, & omnes formæ ejus ſeparatæ inveniuntur; ita ut barba ſola ſit, & pili ſoli.

285. ומאן דאינון לעילא מן דיקנא דיקנא בלחודוי הוא וכל תקונוי בלחודיהון אשתכחו דיקנא בלחודוי ושערי בלחודייהו.

SECTIO XII.

De Barba Macroproſopi in ſpecie; & primo de parte ejus prima.

§. 286. Diſpoſitio prima eſt, quæ incipit penes principium capillitii.

286. תקונא קדמאה תקונא דשארי מרישא דשערי דרישא.

§. 287. Et didicimus. Nulla barba [*al. nulla pars barbæ*] invenitur, quæ non ſit ex cerebro capitis: [*al. à corde.*]

287. ותנינא כל דיקנא (סא תקונא) לא אשתכח אלא ממוחא דרישא (סא דלבא)

§. 288. Sed huc id non quadrat. Nam hoc loco non datur niſi tantum hæc forma [*ſive pars barbæ*] quæ deſcendit ex principio capillitii: & hæc ita ſe habet [*ut à cerebro ortum trahat: quod de cæteris partibus barbæ dici non poteſt.*

288. והכא לא פריש דהא הכי לא הוה אלא תקונא דא דנחית מן רישא דשערי דרישא הכי אשתכח.

§. 289. Et ab hac barba longè diſtinctum eſt, quicquid eſt de capite in mille mundis ſignatis ſigillo puriſſimo, ſigillo quod includit omnia ſigilla.

289. ומתאי דיקנא אשתמודע כל מה דהוית מרישא באלף עלמין דחתימין בעזקא דדכייא בעזקא דכליל כל עזקין.

§. 290. Longitudo cujuslibet pili deſcendentis ante aures quaſi non eſt longitudo: nec [*al. ſed*] adhærent ſibi invicem, nec [*al. quia omnes*] deſcendunt.

290. אורכא דכל שערא דנחית מקמי אודנוי לא הוי אורכא ולא (סא אלא) אתדבק דא בדא ולא (סא דכלא) נחתין.

§. 291. Sed illi capilli, cùm defluunt, protrahuntur & dependent.

291. אלין שערין מכד נגדין אתמשכן ותליין.

§. 292. Et [*vid.* §. 192.] initium diſpoſitionis primæ ſunt unus & triginta cincinni æquales, protracti uſque ad initium oris.

292. ושירותא דתקונא קדמאה תלתין וחד קוצי שקילן אתמשכן עד רישא דפומיה.

§. 293. Et trecenti & nonaginta pili inveniuntur in quolibet cincinno.

293. דתלת מאה ותשעין נימין אשתכחו בכל קוצא וקוצא.

§. 294. Unus & triginta cincinni illi æquales, qui ſunt in diſpoſitione prima, validi ſunt, ut poſſint flectere inferiora ſecundum numerum אל.

294. תלתין וחד קוצי שקילין דהוו בתקוני קדמאה תקיפין לאכפייא לתתא כחושבן אל.

§. 295. Quid eſt אל? fortis, potens.

295. מהו אל תקיף יכול.

§. 296. Et per ſingulos cincinnos diſtribuuntur unus & triginta mundi fortes, dominantes, ut extendantur (*rectà*), non in hoc nec in illud latus.

296. ובכל קוצא וקוצא מתפרשין תלתין וחד עלמין תקיפין שלטין לאתעיינא (סא לאתפשטא) לא בהאי סטר ולא בהאי סטר.

§. 297. Et ex quolibet horum mundorum diviſio fit in mille mundos deſideriorum magnæque voluptatis.

297. וכל עלמא ועלמא מניה מתפרש לאלף עלמין דכסיפין לעדונא רבה.

§. 298. Et omnes occultati ſunt in initio barbæ, quod repræſentat robur; & includuntur in illo אל.

298. וכלא סתים ברישא דדיקנא דכליל תקיפא וכלילן בהאי אל.

§. 299. Et nihilominus ipſe אל flectitur in miſerationes, quia Senex dierum mitigatur & includitur & extenditur in eo.

299. ועם כל דא האי אל אתכפייא לרחמי דעתיק יומין אתבסם ואתכליל ואתפשט ביה.

§. 300. Quare uſque ad os? quia ſcriptum eſt: [*Dan.* 7. *v.* 9.] Judicium ſedit & libri aperti ſunt.

300. אמאי עד פומא משום דכתיב דינא יתיב וספרין וגו׳.

§. 301. Quid eſt: Et judicium ſedit? Sedit in loco, ut non dominetur.

301. מאי דינא יתיב. יתיב לאתריה דלא שלטא.

§. 302. Hoc eſt, quod ſcriptum eſt [*Jeſ.* 9. *v.* 15.] Mirabilis, Conſiliarius, Deus, fortis. Id eſt: אל talis, qui fortis quidem eſt; ſed mitigatus in barba [*al. per formam*] ſancta Senis dierum.

302. הה״ד פלא יועץ אל גבור. אל דהוא גבור ואתבסם בדיוקנא (סא בדיקנא) קדישא דעתיק יומין.

§. 303.

§.303. Et arcanum latet in eo, quod ſcriptum eſt: [*Mich.7.v.18.*] Quis אל ſicut tu? Quod de Sene dierum dicitur In forma configurationis [*al.barbæ*] ſanctæ ſupernæ.

303. ורזא דכתיב מי אל כמוך בעתיק יומין אתמר בתקונא דדיוקנא קדישא עלאה.

§.304. Mundus primus [*vid. infra* §.181. 192.] qui procedit ex diſpoſitione prima, dominatur, deſcenditque & aſcendit in millies mille myriades myriadum ſcutatorum, & ab illo comprehenduntur in alimentatione ſub ſigillo magno.

304. עלמא קדמאה דנפיק מתקונא קדמאה שליט ונחית וסליק לאלף אלפים ורבא רבבן מארי תריסין ומניה מתאחדין בקסטא בעזקא רבא.

§. 305. Mundus ſecundus, qui procedit ex illa diſpoſitione, dominatur & deſcendit & aſcendit in quinquaginta ſeptem mille ſtipatores, qui ſunt domini lamentationum: & hi applicantur illi; ad ſubigendam cervicem ſpinæ.

305. עלמא תניינא דנפיק מהאי תקונא שליט ונפיק ונחית וסליק לשבעה וחמשין אלף דרגין מארי דיבבא ומתאחדין מניה לאכפייה בקודלא בחוורה (סא בחיורא).

§.306. Mundus tertius, qui exit ab illa concinnatione, dominatur & deſcēdit & aſcendit in ſexaginta novem millia autorum ejulationis, qui tenentur ab illo ut forcipe ſtannum.

306. עלמא תליתאה דנפיק מהאי תקונא שליט ונחית וסליק לצו אלפין מארי דיללה ומתאחדין מניה בבוסיטא לסוסיטרא (סא בבוסיטא לקוסרא).

§.307. Et ab iſta conformatione ſubiguntur omnes illi, & mitigantur in amarore lachrymarum, quæ dulceſcunt in mari magno.

307. ומהאי תקונא מתכפיין כלהו ומתבסמן במרירא דדמעין דמתבסמין בימא רבא.

§.308. Quis eſt, qui videat conformationem hanc barbæ ſanctæ, excelſæ, venerandæ, qui non pudore ſuffundatur ab illa.

308. מאן חמי תקונא דא דדיקנא קדישא עלאה יקירא דלא אכסיף מניה.

§.309. Quis videt myſterium cincinnorum capilli, qui dependent ab iſto Sene.

309. מאן חמי טמירותא דקוצין דשערי דתליין מהאי סבא.

§.310. Hic ſedet in corona coronarum, quæ ſunt coronæ omnium coronarum; coronæ quę in aliis coronis non comprehenduntur; coronarum inquam, quæ non ſunt ut coronæ cæteræ: nam coronę inferiores comprehenduntur ab illis.

310. יתיב בעיטרא דעטרין עטרין דכל עטרין עטרין דלא אתכללו בעטרון עטרון דלא כשאר עטרון

§.311.

עטרן דעטרין דלתתא מתאחרון מנהון.

§.311. Et propterea iſtæ formæ ſunt conformationes tales, quibus formæ inferiores adhærent: & ſunt diſpoſitiones, quibus diſponitur ille, qui opus habet, ut ipſi benedicatur, quique cupit benedictionem.

311. ובגין כך תני תקונין אינון תקונין דתקונין דלתתא מנהון מתאחרון תקוני דאתתקן דאצטריך לאתברכא מאן דבעי ברכה.

§.312. Quandocunque enim diſpoſitiones fiunt ad inſtar harum; benedictiones inveniuntur ſub iſtis; & fit quicquid fit.

312. דכל תקונין דאתתקן בקבליהון ברכאן משתכחין לקבליהון ואתעביד מה דאתעביד.

§.313. Omnia comprehenduntur iſtis diſpoſitionibus; omnia erigunt ſe ut accipiant diſpoſitiones has Regis fortis, Senis occultiſſimi omnium. Et omnia illa mitigantur ab ordinationibus iſtis Regis Senioris.

313. כלא כליל בהני תקונין כלא זקפן לקבלי תקונין דמלכא תקיפא עתיקא סתימא דכלא וכלהו אתבסמן מתקונין אלין דמלכא עתיקא.

§.314. Didicimus. Niſi Senior Seniorum, Sanctus Sanctorum diſponeretur iſtis conformationibus, non invenirentur neque ſuperiora neque inferiora, & omnia eſſent quaſi non eſſent.

314. תאנא אי עתיק דעתיקין קדישא דקדישין לא אתתקן באלין תקונין לא אשתכחו עלאין ותתאין וכלא הוי כלא הוי.

§.315. Et didicimus traditione exotica. Quouſque ſplendent illæ conformationes barbæ? uſque ad tredecim inferiores: & quandocunque tredecim illlæ inveniuntur, ſplendent iſtæ.

315. ותנייא עד כמה זהירין אלין (סא אתתקן באלין) תקוני דדיקנא עד תליסר דלתתא · וכל זמנא דתליסר אלין משתכחין זהירין אלין.

§.316. Et omnes in numero illarum tredecim inveniuntur.

316. כלא בחושבנא דאלין תליסר אשתכח.

§.317. Barba (*ergo*) Regis Senis maximè venerandi præ omnibus tota ſimul eſt occulta & digniſſima.

317. דיקנא דמלכא עתיקא יקירא מכלא כלא בחד איהו טמירא ויקירא.

§.318. Et quia illa eſt digniſſima & abſcondita præ omnibus, de ea non fit mentio in ali-

318. ובגין דאיהו יקירא וטמירא

quo

quo loco Legis & non manifeſtatur.

מכלא לא אדכר ביה באתר דאוריתא ולא אתגלייא·

§. 319. Quæ autem barba manifeſtatur? Barba ſacerdotis magni ſummi, & de illa barba deſcendit (*influxus*) in barbam inferiorem Sacerdotis magni inferioris.

319. ומה דיקנא אתגלייא דיקנא דכהנא רבא עלאה ומהאי דיקנא נחית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא·

§. 320. Quomodo ſe habet barba Sacerdotis magni? Barba Sacerdotis magni octo conformationibus diſponitur. Et propterea octo veſtes habet Sacerdos Magnus, cum unguentum deſcendit ſuper barbam ejus.

320. מאי דיקנא דכהנא רבא· דיקנא דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן · ובגין כך תמניא תקונין לכהנא רבא כד משחא נחית על דקניה·

§. 321. Id eſt, quod ſcribitur [*Pſ.*133.*v.*2.] Sicut oleum optimum ſuper caput deſcendens ſuper barbam, barbam Aaron, quod deſcendit ſecundum proportionem attributorum ejus &c.

321. הה"ד כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'·

§. 322. Et unde nobis hoc? quia ſcriptum eſt: [*ibid.*] habitare fratres etiam pariter. Vox, Etiam, ſignificationem auget Sacerdotis magni inferioris.

322. ומנ"ל דכתיב שבת אחים גם יחד · גם לרבות כהן גדול דלתתא·

§. 323. Ut quotiescunque Sacerdos magnus inferior miniſtrat in Sacerdotio magno, ita, ſi fas eſt dicere, & ſurſum Sacerdos magnus, miniſtret in Sacerdotio magno.

323. דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא משמש בכהונה רבא כביכול כהן גדול דלעילא משמש בכהונה רבא·

Cremonenſ. col. 251.

§. 324. Hæc eſt ordinatio prima barbæ Senis abſconditiſſimi omnium.

324. דא תקונא חד דדיקנא דעתיק סתימא דכלא·

§. 325. Dixit ipſi R. Schimeon: Rectè tibi R. Jizchak debetur, ut ſis ſub ornatu conformationis barbæ & acceptes faciem Senis dierum, Senioris Seniorum: Beata eſt portio tua, & beata portio mea vobiscum in mundo venturo.

325. אל"ל ר"ש יאות אנת ר' יצחק למהוי ביקירא דתקוני דדיקנא וסבר אפי דעתיק יומין עתיקא דעתיקין· זכאה חולקך וזכאה חולקי עמכון בעלמא דאתי·

SECTIO XIII.

De parte ſecunda Barbæ Macroproſopi.

§. 326. Surge R. Chiskijah, & ſiſte te in ſtatum tuum, & deprædica dignitatem partis cujusdam barbæ ſanctæ.

326. קום ר̈ חזקיה וקאים בקיומך ואוקיר יקרא דתקוני דדיקנא קדישא׃

§. 327. Surrexit R. Chiskijah, incepitque & dixit: [*Cant.* 7. *v.* 11.] Ego dilecti mei, & ſuper me deſiderium ejus.

327. קם רבי חזקיה שארי ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו׃

§. 328. Quis in cauſa eſt, quod ego ſim dilecti mei? propterea quod ſuper me deſiderium ejus.

328. מי גרם שאני לדודי משום דעלי תשוקתו׃

§. 329. Contemplatus ſum; & ecce vidi Lumen digniſſimum lucernarum ſupernarum.

329. מסתכל הוינא וארו חמית בוצינא יקירא דבוצינא עלאין׃

§. 330. Splendebat & aſcendebat ad trecenta viginti quinque latera.

330. נהיר וסליק לתלת מאה וחמשה ועשרין עיבר׃

§. 331. Et caligo quædam lavabatur [*al. tegebatur*] illo lumine ſicut cum quis lavatur in illo fluvio profundo, cujus aquæ diviſæ fluunt & manant verſus omne latus, ex eo quod ſupra eum.

331. וחד חשוך הוה אתסחי [סא אתסכי] בההוא נהורא כמאן דאתסחי בההוא נהרא עמיקא דמימוי מתפלגין ונהרין ונגדין לכל עיבר ממה דעלוי׃

§. 332. Et lumen illud aſcendit ad littus maris ſuperioris profundi, nam omnia oſtia bona & dignitates in illo oſtio aperiuntur.

332. וסליק ההוא נהורא בשפתא דימא עלאה עמיקא דכל פתחין טבין ויקירין בההוא פתחא אתפתחן׃

§. 333. Ego rogabam ab iis [al. quænam eſſet] interpretationem ejus quod videram: Incipientes autem dicebant: נושא עון Tollentem iniquitatem vidiſti.

333. אנא שאיל מהם (סא מהו) פשרא דחמית· פתחו ואמרו נושא עון חמיתא׃

§. 334. Dixit: Hæc eſt diſpoſitio ſecunda, & ſedit.

334. אמר דא תקונא תנינא יתיב׃

§. 335. Dixit R. Schimeon: Nunc con-

335. א̈ר שמעון האידנא אתקשר

nexus

nexus eſt [al. mitigatus eſt] mundus. Benedictus ſis tu R. Chiskijah à Seniore Seniorum.

(סא אתבסם) עלמא בריך אנת רבי חזקיה לעתיקא דעתיקין.

§. 336. Dixit R. Schimeon: Omnia lumina congregantur, quæ veniunt in hoc ſigillum ſanctum.

336. אמר ר״ש כלהו בוצינין חברין דאתיין בהאי עזקא קדישא.

§. 337. Teſtor ſuper me cœlos ſummos ex ſummis, & terram ſanctam ſummam è ſupernis, quod nunc videam, quod homo non vidit ex illo tempore quo Moſes ſecunda vice aſcendit montem Sinai.

337. אסהדנא עלי שמיא עלאין דעלאין וארעא קדישא עלאה דעלאה דאני חמי השתא מה דלא חמי בר נש מיומא דסליק משה זמנא תניינא לטורא דסיני.

§. 338. Video enim faciem meam fulgere, ut vehementem ſolis ſplendorem, qui egreſſurus eſt in medelam mundi.

338. דאנא חמינא אנפאי נהירין כנהורא דשמשא תקיפא דזמין למיפק באסוותא לעלמא.

§. 339. Sicut ſcriptum eſt: [*Mal.4.v.2.*] Et orietur vobis timentibus nomen meum Sol juſtitiæ & ſanitas in alis ejus.

339. דכתיב וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

§. 340. Imò plura: Ego ſcio, quod facies mea fulgeat: Moſes vero neſcivit, nec animadvertit.

340. ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין ומשה לא ידע ולא אסתכל.

§. 341. Sicut extat [*Exod.34.v.29.*] Et Moſes non cognovit quod promicaret cutis faciei ejus.

341. ה״ה ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.

§. 342. Et ulterius: Ego video oculis meis tredecim illas ſculpturas ante me, & lucent ut lucernæ.

342. ועוד דאנא חמי בעיני תליסר אלין גליפין קמאי ונהירין כבוצינין.

§. 343. Et cum aliqua illarum (*diſpoſitionum*) explicatur ore veſtro; (*eadem ſtatim*) attollitur, & conformatur, & coronatur, & occultatur in occultatione formarum Barbæ; omnes autem cæteræ reſtitant.

343. וכד אתפרש כל חד מנייהו מפומיכון אסתלק ואתתקן ואתעטר ואתטמר בטמירותא דתקוני דדיקנא וכל אחרנין אשתארן.

§. 344. Et quod magis, quælibet earum dum explicatur ab ore veſtro, lucet & coronatur & ſedet, ſicut Rex in medio exercitus ſui.

344. ובעוד דכל חד מתפרש בפומייכו נהיר ואתעטר ויתיב כמלכא בגו חיליה.

§. 345. Et cum ceſſat explicari, aſcendit, & coronatur corona ſancta, & ordinatur, &

345. וכד אסתיים לאתפרשא

 occul-

occultatur, & reſidet inter formas barbæ ſanctæ; & ſic omnes & ſingulæ.

סליק ואתעטר בעטרא קדישא ואתתקן ואתטמר ויתיב בתקוני דדיקנא קדישא וכן לכל חד וחד׃

§. 346. Alacres eſtote ſocii ſancti; certè enim in tali ſtatu non erit (*mundus*), usque dum veniat Rex Meſſias.

346. אזדרזו חברין קדישין דהא בקיומא דא לא יהא עד דייתי מלכא משיחא׃

SECTIO XIV.

De tertia parte Barbæ Macroproſopi.

§. 347. Surge R. Chiſkijah alterâ vice.

347. קום ר׳ חזקיה תנינות׃

§. 348. Didicimus. Antequam ſurgeret R. Chiſkijah, vox prodiit & dixit: Unus angelus non exequitur duas legationes.

348. תנא עד לא קם ר׳ חזקיה קלא נפק ואמר אין מלאך אחד עושה שתי שליחות׃

§. 349. Commotus eſt R. Schimeon, & dixit: Certè ſinguli (*veſtrum*) loco ſuo [*loquentur, reſpectu ſeptem inferiorum:*] Ego autem & R. Eleaſar filius meus, & R. Abba integram reddemus perfectiorem ſummam [*totius Decadis.*] Surge R. Chija.

349. אתרגיש ר״ש ואמר ודאי כל חד וחד באתריה ואנא ור׳ אלעזר ברי ורבי אבא אשתלים שלימתא עלאה · קום ר׳ חייא׃

§. 350. Surrexit R. Chija, & incipiens dixit: [*Jerem. 1. v. 6.*] Eheu Domine Deus, ecce ego non poſſum loqui, quia puer ſum Ego.

350. קם ר׳ חייא פתח ואמר · ואומר אהה יי׳ אלהים הנה לא ידעתי דבר כי נער אנכי׃

§. 351. An ergò Jeremias non potuit loqui? atqui multi ſermones exierunt ex ore ejus, antequam diceret hoc: num ergò mendacium dixit, cùm ſcriptum eſt: Ecce non poſſum loqui?

351. וכי ירמיה לא הוה ידע והא כמה מלולין נפקא מפומוי עד לא אמר דא והוא אמר מלה כדיב׳ דכתיב הנה לא ידעתי דבר׃

§. 352. Sed didicimus. Avertat Deus, quod in hunc finem id dixerit; ſed ſic traditum eſt: Quænam eſt differentia inter דבור & אמירה? Amirah ſeu dictio eſt, ubi non requiritur elevatio vocis; Dibbur ſeu loqutio verò requirit elevationem vocis & proclamationem verborum.

352. אלא תאנא חס ראיתו אמר על דא · אלא הכי תאנא מה בין דיבור לאמירה אמירה הוא דלא בעי לארמא קלא דבור בעי לארמא ולאכרזא מלין׃ Mantuan. fol. 133.

§. 353.

§. 353. Quia ſcriptum eſt [*Exod.* 20. *v.* 1.] Et elocutus eſt Deus omnia verba iſta, dicendo.

353. דִכְתִיב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר׃

§. 354. Et, prout didicimus; Totus mundus audivit hunc ſermonem, & totus mundus contremuit. Et propterea ſcriptum eſt: Et elocutus eſt וידבר & non ſcriptum eſt ויאמר: & dixit.

354. וְתָאנָא כָּל עָלְמָא שְׁמָעוּ הַהוּא דִבּוּר וְכָל עָלְמָא אִזְדַעְזְעוּ וּבְגִין כַּךְ כְּתִיב וַיְדַבֵּר וְלֹא כְתִיב וַיֹּאמֶר׃

§. 355. Sic hoc loco: Ecce non poſſum loqui, i. e. præconis inſtar declamando verbum & convincendo mundum per Spiritum ſanctum.

355. אוּף הָכִי כְּתִיב הִנֵּה לֹא יָדַעְתִּי דַּבֵּר לְאַכְרְזָא מִלָּה וּלְאוֹכָחָא בְּרוּחַ קֻדְשָׁא לְעָלְמָא׃

§. 356. Si ita res ſe habet; notandum quod ſcriptum eſt: וידבר Et locutus eſt Dominus ad Moſen dicendo. Nimirum, quis Prophetarum tàm excelſus fuit ac Moſes? Non unquam enim quis hominum tàm dignus fuit ut ille: Iſte enim audivit Dibbur elocutionem cum exclamatione præconii, & non timuit, nec tremuit: reliqui verò Prophetæ tremuerunt etiam ad Amirah dictionem & valdè timuerunt.

356. אִי הָכִי הָא כְתִב וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר אֶלָּא מַאן הוּא נְבִיאָה עִלָּאָה כְּמֹשֶׁה דְּלָא זָכָה בַּר נַשׁ כְּוָותֵיהּ דְּהוּא שָׁמַע דִּבּוּר בְּהַכְרָזָה דְּלָא דָחִיל וְלָא אִזְדַעְזַע וּשְׁאָר נְבִיאִים אִזְדַעְזְעוּ אֲפִי בַּאֲמִירָה וְהַחֲלִין בִּדְחִילוּ׃

§. 357. Et didicimus. Per diſpoſitionem primam Barbæ & ſecundam, deduci oportet ad tertiam: ſicut ſcriptum eſt [*Job* 33. *v.* 29.] Ecce id omne operabitur Deus vicibus tribus cum viro.

357. וְתָאנָא בְּתִיקוּנָא קַדְמָאָה דְּדִיקְנָא וְתִנְיָנָא לְאִתְבָא (סָא לְאַקְפָא) לִתְלִיתָאָה דִּכְתִיב הֶן כָּל אֵלֶּה יִפְעַל אֵל פַּעֲמַיִם שָׁלֹשׁ עִם גָּבֶר׃

§. 358. Et veni vide. Per duas conformationes primas te venire oportet ad tertiam, quia hæc forma tertia eſt in medio.

358. וְתָּא חֲזֵי דִּתְרֵין תִּקּוּנִין קַדְמָאִין לְמֵיתֵי לִתְלִיתָאָה הֲווּ דְּהוּא תִּקּוּנֵי תְּלִיתָאָה · מֵאֶמְצָעִיתָא׃

§. 359. Nam ſub naſo ſub duobus foraminibus prodit ſemita quædam & pili abſunt ab illa ſemita.

359. דִּתְחוֹת חוֹטְמָא מִתְּחוֹת תְּרֵין נוּקְבִין נָפִיק חַד אָרְחָא וְשַׂעְרָא אַפְסִיק (סָא אִתְפְּסַק) בְּהַהוּא אָרְחָא׃

§. 360. Quare abſunt? quia ſcriptum eſt [*Mich.* 7. *v.* 18.] ועובר על פשע Et tranſiens ſuper prævaricationem. Illa ergo ſemita præparatur ad tranſeundum per eam.

360. אַמַּאי אִתְפְּסַק מִשּׁוּם דִּכְתִיב וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע וְהַאי אוֹרְחָא אִתְתַּקַּן לְאַעְבְּרָא בֵּיהּ׃

§. 361. Et propterea ſub foraminibus naſi reſidet iſta ſemita: & pili non creſcunt in illa ſemita, quia ſubigit iniquitates.

361. ובגב יתיב תחות ניקבי חוטמא האי אורחא ושערא לא אתרבי בהאי אורחא משום כובש עונות.

§. 362. Scriptum enim eſt: Tranſiens ſuper prævaricationem, ad dandum tranſitum ad os ſanctum, ut dicat, condonavi.

362. וכתיב ועובר על פשע למיתן אעברא עד (סא על) פומא קדישא דיימא סלחתי.

§. 363. Didicimus. Multa loca vel flagella expectant hoc os; & non uni manifeſtatur ex illis: tollitur enim & circumdatur: ſcitur & non ſcitur.

363. תאנא כמה ערקיסאות מחכאן להאי פומא ולא אתגלי לחד מנייהו דהא אסתלק ואתעטר ידיע ולא ידיע.

§. 364. Didicimus in occultatione in libro facta. Quid eſt, quod adſcripta eſt (*hac in diſpoſitione*) vox פשע? ſi probi ſunt; locum habet vox עבר tranſiens, ſin minus; locum habet vox פשע prævaricatio.

364. תאנא בצניעותא דספרא מהו דכתיב פשע. זכו עובר לא זכו פשע. Cremonenſ. col. 252.

§. 365. Quid docet (*hæc phraſis*) tranſiens ſuper prævaricationem? שפע influentiam, ut præponatur ש ante פ.

365. מאי משמע עובר על פשע. שפע דאקדים שין לפא.

§. 366. Si non ſunt probi, ſtat & non tranſit in Microproſopum.

366. לא זכו עומר ולא עובר בזעיר אפין.

§. 367. Quæ differentia eſt inter hunc & illum? In Microproſopo (*res ita ſe habet*): hæc ſemita deſcendit ſub foraminibus naſi ejus; ſcriptum eſt [*Num.* 12. *v.* 9.] Et exarſit ira Domini, & abiit.

367. מאי בין האי להאי בזעיר אפין כד נחית ההוא אורחא מתחות ניקבא חוטמוי כתיב ויחר אף יי בם וילך.

§. 368. Quid eſt; & abiit? quod exiit ſpiritus iræ de illis foraminibus: & ſi quem invenit coram ſe, hic tollitur & non invenitur.

368. מאי וילך דנפיק רוחא דרוגזא מאנון ניקבי ומאן דאשכח קמיה אזיל ולא אשתכח.

§. 369. Quod innuitur verbis illis [*Jeſ.* 40. *v.* 7.] Quoniam ſpiritus Domini afflat illud.

369. הה״ד כי רוח יי נשבה בו.

§. 370. De Macroproſopo autem ſcriptum eſt: Tranſiens ſuper prævaricationem.

370. באריך אפין כתיב עובר על פשע.

§. 371. Et ſcriptum eſt [*Job.* 37. *v.* 21.] Et ſpiritus tranſiit & purificavit eos.

371. וכתב ורוח עברה ותטהרם.

§ 372.

§.372. Et didicimus. De hoc ita ſcriptum eſt: Tranſiens ſuper prævaricationem in illa ſemita. De illo [*Ex.12.v.23.*] Et tranſiit ad percutiendam Ægyptum.

372. ותנן התם הכא כתיב עובר על פשע בההיא ארחא התם ועבר יי לנגוף את מצרים.

§.373. Beata eſt portio ejus, qui dignus eſt hoc. Et hæc eſt conformatio tertia de ſemita barbæ venerandæ ſanctæ excelſæ Senioris Seniorum.

373. זכאה חולקיה דמאן דזכי להאי ודא הוא תקונא תליתאה דאורחא דדיקנא יקירא קדישא עלאה עתיקא דעתיקא.

§.374. Dixit R. Schimeon: Certè, Deus ſanctus, benedictus ſit ille, quamplurimum, beſaciet tibi, & proteget te.

374. אמר רש ודאי הקבה יסגא לאוטבא לך ויחדי לאגנא עלך.

§.375. Et didicimus. Quid eſt quod ſcriptum eſt [*Eſa.60.v.3.*] Lætando lætabor in Domino? *De Sene dierum dicitur.* Ille enim eſt lætitia omnium.

375. ותאנא מאי דכתיב שוש אשיש ביי בעתיק יומין אתמר דהא הוא חדוותא דכלא.

§.376. Didicimus. Quando manifeſtatur illa ſemita Barbę Senis dierum, omnes autores lamentationis & ejulatûs & executores Judicii abſconduntur, & ſilent, nec eſt, qui aperiat aperturam ad nocendum; propterea quod iſta ſemita manifeſtatur formâ debitâ.

376. תאנא בשעתא דאתגלי האי אורחא דדיקנא דעתיק יומין כלהו מארי דיבבי ויללה ומאריהון דדינא סתימין ושתיקין ולית דיפתח פטרא לאבאשא משום דהאי אורחא אתגלייא לתקנא.

§.377. Et hinc qui(*os*) tangit, monetque eſſe tacendum, hanc ſemitam digito notat: atque id eſt ſymbolum denotans Senem ſanctum [al. propterea quod iſta ſemita eſt ſymbolum ſilentii. Hinc ille, qui aliquem aſpicit & monet ut ſileat, hanc ſemitam tangit, quæ eſt ſymbolum &c.]

§.377. ומהאי מאן דאחיד ואזהר. (סא משום דהאי אורחא סימנא לשתיקותא ומהאי הוא מאן דאחזי ואזהר) לשתקאה להאי אורחא רשים דהוא סימנא דעתיקא קדישא.

SECTIO XV.

De parte quarta Barbæ Macroproſopi.

§.378. Conformatione quartâ diſponitur pilus, & deſcendit ſub ore ejus à principio uno ad principium alterum.

378. תקוני רביעאה מתתקן שערא ותחות תחות פומיה מרישא חדא לרישא חדא.

§.37

§. 379. Id innuitur, [*in dicto Micha*] verbis לשארית נחלתו Reſidui hæreditatis ſuæ.

379. הה״ר לשארית נחלתו.

§. 380. Sicut dicitur [2. *Reg.* 19. *v.* 4.] Et levabis orationem pro reſiduo invento. Ubi omne quod invenitur ſive extat revera, appellatur reſiduum.

380. כד״א ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה הנמצאת ממש שארית.

§. 381. Scriptum enim: [*Zeph.* 3. *v.* 13.] Reſiduum Jiſraël non faciet iniquitatem.

381. דכתיב שארית ישראל לא יעשה עולה.

SECTIO XVI.

De parte quinta Barbæ Macroproſopi.

§. 382. Conformatio quinta. Egreditur ſemita alia ſub ore. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt [*in dicto Micha*] לא החזיק לעד אפו Non tenuit in perpetuum iram ſuam. Surge R. Joſe.

382. תקונא חמישאה נפיק אורחא אחרא מתחות פומא הה״ד לא החזיק לעד אפו. קום ר׳ יוסי.

§. 383. Surrexit R. Joſe, exorſusque dixit: [*Pſal.* 143. *v.* 15.] Beatus populus cui ſic; beatus populus cujus Dominus Deus eſt.

383. קם ר׳ יוסי פתח ואמר אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי׳ אלהיו.

§. 384. Beatus populus, cui ſic. Quid eſt שככה לו cui ſic? ſicut dicitur [*Eſther.* 7. *v.* 10.] Et ira Regis שככה quievit; id eſt, quievit ab iracundia ſua.

384. אשרי העם שככה לו מהו שככה לו. כד״א וחמת המלך שככה שכיך מרוגזיה.

§. 385. Expoſitio alia: Sedavit per iram ſuam: quod innuitur his verbis [*Num.* 11. *v.* 15.] Et ſi ita tu facias mihi, occide me quæſo occidendo, ſi inveni gratiam in oculis tuis.

385. ד״א שכיך ברוגזיה הה״ד ואם ככה את עשה לי וגו׳.

§. 386. Occide me quæſo occidendo: hoc eſt judicium judicii. Sed Beatus populus, cujus Dominus eſt Deus, miſerationes miſerationum.

386. הרגני נא הרוג דא הוא דינא דדינא אשרי העם שיי׳ אלהיו רחמי דרחמי.

§. 387. Expoſitio alia: שככה nomen eſt, quod includit omnia Nomina, juxta quod Sanctus ille Benedictus tranſire facit iram ſuam, & quieſcere facit Microproſopum, & è medio tollit omnia illa extranea.

387. ד״א שככה שמא דכליל כל שמהן וקב״ה מעבר תוגזיה ואנח ליה לזעיר אפין ומעביר על כל אינון דלבר.

§. 388. Didicimus per Barajetham (*ſeu*

388. דתניא ארחא דתקונא קדישא

traditio-

traditionem extra Urbem ſanctam editam:) Semita illa conformationis ſanctæ ſuperioris Senioris Seniorum, quæ deſcendit in barbam ſub foraminibus naſi; & hæc ſemita inferior, æquales ſunt in omnibus: modò quod illa ſupra, hæc infra ſit: & ſuperior vocatur Tranſiens ſuper prævaricationem; inferior *(autem)*; Non tenuit in perpetuum iram ſuam.

עלאה עתיקא דעתיקי דאיהו נחית בדיקנא תחות נוקבי דחוטמא והאי ארחא דלתתא שקילן אינון בכלא דא לעילא ודא לתתא לעילא עובר על פשע לתתא לא החזיק לעד אפו׃

§. 389. Et didicimus. Non tenuit, i. e. non eſt locus reſidendi. Sicut ſuperius datur locus ad tollendum: ita inferiùs locus datur ad tollendum.

389. ותנינן לא החזיק דלא אית אתר למיתי כמה דלעילא יהיב אתרא לאעברא כך לתתא יהיב אתרא לאעבר׳׃

§. 390. Didicimus. Ubicunque in hoc Seniore occultiſſimo omnium ſemita detegitur, bonum eſt omnibus inferioribus: apparet enim conſilium ad benefaciendum omnibus.

390. תנא בכל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארחא אתגלייא טב לכלהו דלתתא דהא אתחזי עיטא למעבד טב לכלא׃

§. 391. Ubi verò abſconditur, & non detegitur, non eſt conſilium, nec eſt qui cognoſcat illum, niſi ipſe ſolus.

391. מאן דסתים ולא אתגלייא לית עיטא ולית מאן דידע ליה אלא הוא בלחודוי׃

§. 392. Veluti de Eden ſummo nemo ſcit, niſi ipſe Senior Seniorum.

392. כמה דעדן עלאה לית דידע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקא׃

§. 393. Et de hoc ſcriptum eſt: [*Pſal. 92. v. 6.*] quàm magnificata ſunt opera tua, Domine, valdè profundæ ſunt cogitationes tuæ.

393. ועל האי כתיב מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו מחשבותיך׃

§. 394. Dixit R. Schimeon: Opera tua in mundum venturum à Seniore Seniorum in ordinem redigantur.

394. א״ר ש׳ יתתקנון עובדך לעלמא דאתי מעם עתיקא דעתיקי׃

SECTIO XVII.

De parte ſexta Barbæ Macroproſopi.

§. 395. Conformatione ſexta concinnatur pilus & aſcendit ex imo ſurſum, & tegit areolas aromatis optimi uſque ad principium oris ſuperius; & deſcendit pilus à principio in

395. תקונא שתיתאה מתתקן שערא וסליק מלרע לעילא וחפי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא

principium aperturæ ſemitæ inferioris oris. Surge R. Jeſa, & expone conformationem hanc.

דפומא דלעילא ונחירת שערא דרישא לרישא דפתחא דארחא תתאה דפומה׃

§. 396. Surrexit R. Jeſa, incepitque & dixit: [*Jeſ.* 54. *v.* 10.] Et benignitas mea à te non recedet.

396. קום ר׳ ייסא ואתקין תקונא דא׃ קם ר׳ ייסא פתח ואמר וחסדי מאתך לא ימוש׃

§. 397. Et ſcriptum eſt [*ib.p.*8.] Et in benignitate olam ſeu ſeculi miſertus ſum tui.

397. וכתיב ובחסד עולם רחמתיך׃

§. 398. Hi verſus contrariantur ne ſibi? Non contrariantur. Didicimus enim. Datur Benignitas [*unius generis*] & iterum datur benignitas alia. Eſt enim alia benignitas interna, & alia benignitas externa.

398. הני קראי קשיין אהדדי׳ לא אקשו׃ דתנינן אית חסד ואית חסד׃ אית חסד דלגו ואית חסד דלבר׃

§. 399. Benignitas interna eſt, quam diximus de Seniore Seniorum: & illa abſcondita eſt in hac parte barbæ, quæ dicitur angulus barbæ.

399. חסד דלגו הוא דאמרן דעתיקא דעתיקין והוא סתים בסטרא דא דדיקנא דאקרי פאת הזקן׃

§. 400. Nec decet ut homo corrumpat hanc partem propter hanc benignitatem internam Senis dierum.

400. ולא בעי בר נש לחבלא האי סטרא משום האי חסד דלגו דעתיק יומין׃

§. 401. Et propterea de Sacerdote inferiori ſcribitur [*Lev.*21.*v.*5.] Non decalvabunt calvitiem ſuam in capite ſuo, & angulum barbæ ſuæ non radent.

401. ובגנב בכהן דלתתא כתיב ביה לא יקרחו קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו׃

§. 402. Quare? ne corrumpant ſemitam benignitatis Senioris. Nam ſacerdos etiam ad hanc partem pertinet.

402. מט בגין דלא לחבלא אורחוי דחסד דעתיקא דכהן מסטרא דא קא אתי׃

§. 403. Et didicimus in occultatione libri: Ubique opus eſt ut benignitati procuretur incrementum & ut ædificetur: & hæc non eſt præſcindenda, nec è mundo tollenda.

403. ותאנא בצניעות׳ דספרא בכלא אצטריך חסד לאתרבאה ולמבני ולא לקטעה ליה ולא אשתצי מעלמא׃

§. 404. Illud eſt, quod ſcriptum eſt: Et benignitas mea à te non recedet. Benignitas nempe Senis dierum.

404. והאי דכתיב וחסדי מאתך לא ימוש חסד דעתיק יומין׃

§. 405.

§. 405. [*Cùm autem dicitur in altero textu*] Et in benignitate עלם ſive ſeculi: [*ſenſus hic eſt*] Benignitas quæ dicitur Benignitas Olam i. e. ſeculi, eſt altera; de qua ſcriptum eſt: [*Pſal.89.v.3.*] Dixi, ſeculum benignitate ædificabitur.

405. ובחסר עולם · חסד ראקרי חסר עולם · והאי אחרא דכתיב אמרתי עולם חסר יבנה.

§. 406. Et hæc Benignitas Senioris Seniorum eſt Benignitas veritatis. Et benignitas veritatis non de vita corporis dicitur, ſed de vita animæ.

406. והאי חסר רעתיק רעתיקין היא חסר דקשוט וחסר דקשוט לאו בחיי גופא אתמר אלא בחיי דנשמתא.

§. 407. Et propterea ſcriptum eſt [*Mich.* 7.*v.*18.] quoniam Benignitatem vult ipſe. Hæc eſt Conformatio ſexta barbæ venerandæ Senioris Seniorum.

407. ובגב״ כתיב כי חפץ חסר הוא · רא היא תקונא שתיתאה דריקנא יקירא רעתיק רעתיקי.

SECTIO XVIII.

De parte ſeptima Barbæ Macroproſopi.

§. 408. Conformatio ſeptima eſt, ubi deficit pilus, & apparent duo poma in areolis aromatis, pulchra & jucunda aſpectu.

408. תקונא שביעאה פסיק שערא ואתחזון ב׳ תפוחין בתקרובתא דבוסמא שפירן ויאן למחזי. Cremonenſ. fol. 64. col. 253.

§. 409. Incepit R. Schimeon & dixit: [*Cant.*2.*v.*3.] Sicut malum inter arbores ſylvæ, ſic dilectus meus inter filios!

409. פתח ר״ש ואמר כתפוח בעצי היער וגו׳.

§. 410. Quid eſt malum? (ſicut) hoc in ſe habet tres colores: ita Sancti benedicti duo poma continent ſex colores.

410. מה תפוח זה כליל בתלת גווני כך הקב״ה תרין תפוחין כליל שתא גווני.

§. 411. Et duo poma iſta, quæ ſunt forma ſeptima, complectuntur omnes ſex conformationes, de quibus dictum eſt.

411. ותרין תפוחין אלין דאינון תקונא ז׳ אינון כללא דכל שיתא תקונין דאמינא

§. 412. Et de illis verificatur locus ille [*Prov.*16.*v.*15.] In luce faciei Regis vita.

412. ובגיניהון אתקיים באור פני מלך חיים.

§. 413. Et didicimus. Ex illis pomis egreditur vita pro mundo, & exhibetur gaudium

413. ותאנא מהני תפוחין נפקין חיין לעלמא ומחזין חידו לזעיר אפין

Microproſopo; ſicut ſcriptum eſt [*Num.* 6. *v.* 24.] Lucere faciat Dominus vultum ſuum ſuper te.

דכתיב יאר יי פניו אליך׃

§. 414. Et ſcriptum eſt: In luce faciei Regis vita. In luce faciei Regis. Iſta ſunt duo poma areolarum aromaticarum, de quibus diximus.

414. וכתיב באור פני מלך חיים באור פני מלך אלין אינון תרין תפוחין דתקרובא דבוסמא דאמינא׃

§. 415. Lucere faciat Dominus vultum ſuum ſuper te. Facies hîc intelligitur exterior, quæ cum lucet, benedicitur mundo.

415. יאר יי פניו אליך פנים דלבר דכד נהרן מתברך עלמא׃

§. 416. Et didicimus. Quocunque tempore illæ lucernæ exteriores fulgent, toti mundo benedicitur, & non invenitur ira in mundo.

416. ותאנא כל זמן דהני בוציני דלבר נהירין כל עלמא מתברך ולא אשתכח רוגזא בעלמא׃

§. 417. Et ſi illæ exteriores, multò magis hæc duo poma, quæ lucent ſemper, quæ lætantur ſemper, (*id efficient.*)

417. ומה אי הני דלבר כך תרין תפוחין דנהרין תדירא דחדאן תדירא עאכו:

§. 418. Traditio extra urbem edita. Cum deteguntur duo poma illa Microproſopus apparet in lætitia; omnes enim illæ lucernæ inferiores in lætitia ſunt; Et omnia illa inferiora fulgent, & omnes mundi gaudent, & perficiuntur omni perfectione, & omnia gaudent, & lucent, & nullum bonum deficit, omnia implentur tempore uno, omnia lætantur eodem tempore.

418. תניא כד אתגליין תרין תפוחין אלין אתחזי זעיר אפין בחדוותא וכל אינון בוצינין דלתתא בחדוותא וכל אינון דלתתא נהרין וכל עלמין חדאין ושלימין מכל שלימות׳ וכלא חדאן ונהרין וכל טיבו לא פסיק · כלהו אתמליין בשעתא חדא כלהו חדאין בשעתא חדא׃

§. 419. Veni, vide. Facies exterior aliquando fulget, aliquando obſcuratur: & propterea ſcriptum eſt: Lucere faciat Dominus faciem ſuam ſuper te. Et [*Pſal.* 67. *v.* 2.] Illuminet faciem ſuam nobiſcum Selah.

419. תח פנים דלבר אית זמן דנהרין ואית זמן דחשוכאן ובגנ כתיב יאר יי פניו אליך · יאר פניו אתנו סלה׃

§. 420. Unde (*diſcimus*) quod non ſemper ſit (*luminoſa*) ſed quando deteguntur poma ſuperiora.

420. מכלל דלא הוי תדירא אלא כד אתגליין תפוחין דלעילא׃

§. 421. Traditione didicimus. Illa poma occulta lucent & alba ſunt ſemper; & ex illis

421. תאנא אלין תפוחין דסתימין נהירין וחוורין תדירא ומנהון נהירין

radiis

radii prodeunt in trecenta ſeptuaginta latera; & omnes conformationes ſex priores barbæ in eis includuntur.

לתלת מאה ושבעין עיבר וכל שיתא תקונין קדמאין דדיקנא ביה כלילן.

§. 422. Iſtud eſt quod dicitur [*Mich.7.v.18.*] Revertetur, miſerebitur noſtri. Revertetur ſive iterum; inde obſervatur quod aliquando occultentur, aliquando detegantur: quare dicitur: Revertetur & miſerebitur noſtri.

422. יהוה ישוב ירחמנו · ישוב מכלל דזמנין טמירין וזמנין אתגליין יהוה ישוב ירחמנו.

§. 423. Et in illo, qui inferior eſt (*huic formæ correſpondet*) Nomen אמת Veritas. Hæc eſt forma ſeptima, quæ includit priores ſex, in duobus pomis Senioris Senioris.

423. ובהאי דלתתא הוא אמת · דא הוא תקונא שביעאה דכליל שיתא בתרין תפוחין דבעתיקא דעתיקין. Mantuan. fol 134.

SECTIO XIX.

De parte octava Barbæ Macroproſopi.

§. 424. Conformatio octava. Egreditur filum quoddam pilorum circa barbam, & pendent æqualiter uſque ad præcordia. Surge Eleaſar fili mi; expone formam hanc.

424. תקוני תמינאה נפק חד חוטא דשערי סוחרניה דדיקנא ותליין בשקולא עד טבורא · קום ר' אלעזר ברי אתקין תקוני דא.

§. 425. Surrexit R. Eleaſar filius ejus, incepitque & dixit: Omnia dependent ab influentia, etiam Liber Legis in Templo. Hoc conſtituimus in Libro Occultationis; & ſic (*ille*) dicit.

425. קם ר' אלעזר בריה פתח ואמר הכל תלוי במזל ואפי' ס"ת בהיכל · מלה דא אוקמינא בספרא דצניעותא והכי קאמר.

§. 426. Ergone omnia dependent ab influentia? Atqui didicimus, quod Liber Legis ſit ſanctus & theca ejus ſancta, & templum ſanctum.

426. וכי הכל תלוי במזל · ותנינן ס"ת קדש ונרתקו קדש והיכל קדש.

§. 427. Et ſcriptum eſt [*Jeſ. 6. v. 4.*] Et clamabant alter ad alterum, & dicebant: Sanctus, Sanctus, Sanctus! Ecce tria ſunt, quibus correſpondet Liber Legis; theca illius enim ſancta, & templum ſanctum, & ipſe liber.

427. וכתיב וקרא זה אל זה ואמר קק"ק הא תלת אינון וספר תורה לקבליהון נרתקו קדש והיכל קדש והוא קדש.

428. Atque ſic Lex conſtructa eſt in triplici Sanctitate, in tribus gradibus, in tribus diebus, Schechina (*autem*) in tribus (*ſequentibus eſt*;) quæ

428. והתורה נתנה בג' קדושות בג' מעלות בימים שלשה שכינה

quæ ſunt, tabulæ, & arca, & templum; adeoque & ipſa à libro Legis dependet: & ille dependet ab influentia.

בשלש לוחות וארון והיכל בס"ת תליא ואיהו תלייא במזל.

§. 429. Et (*tamen*) ſcriptum eſt[*Jer*. 10. *v*. 2. A ſignis (ſive influentiis) cœlorum ne cōſternemini. Quod ſi illa in ſanctitate ſunt, quomodo poſſunt dependere ab influentia.

429. וכתיב גמאותות השמים אל תחתו ומאן דאיתנ בקדושים הללו לחוי תלייא במזלא.

§. 430. Sed ita ſtatuimus in libro Occultationis. Hoc filum venerandum ſanctum, à quo omnes pili barbæ dependent, dicitur influentia. Quare? propterea quod omnes Sanctitates Sanctitatum omnium Sanctitatum ab illa influentia dependent.

430. אלה הכי אוקמינא בספרא דצניעותא האי חוטא יקירא קדישא דכל שערי דדיקנא תליין ביה אתקרי מזל. מט מטום דכל קדושי קדשין דקודשייא בהאי מזלא תליין.

§. 431. Et in Librum Legis quamvis ille ſanctus ſit, nō cadunt decem Sanctitates, donec afferatur in templum. Poſtquam verò allatus eſt in templum, dicitur ſanctus decem Sanctitatibus.

431. וס"ת אעג דאיהו קדוש לא חל עליה עשר קדושין עד דעייל להיכל כיון דעייל להיכל אתקרי קדוש בעשר קדושות.

§. 432. Eodem modo ut ſupra ſe res habet. Ubi non dicitur templum niſi cum ſociatæ ſunt decem ſanctitates.

432. כגוונא דלעילא דלא אתקרי היכל אלא כד אתחברן עשר קדושות.

§. 433. Et didicimus. Omnia dependent ab influentia, quæ eſt filum illud, à quo omnes pili dependent.

433. ותאנא הכל תלוי במזל דאיהו האי חוטא דכל שערין תליין ביה.

§. 434. Cur dicitur influentia? quia ab ea dependent influentiæ, & influentiæ influentiarum: & ab ea (*veniunt*) ſupera & infera.

434. אמאי מזל משום דמניה תליין מזלי ומזלי ומניה עלאין ותתאין.

§. 435. Et propterea illa dependet, & in ea pendent omnes res mundi, ſuperæ & inferæ; imò etiam Liber Legis, qui in templo eſt, & coronatur decem ſanctitatibus, non exceptus eſt hinc cum cæteris ſanctis: & omnia dependent ab ea.

435. ובגב איהו תלייא וביה תליין כל מלי דעלמא עלאין ותתאין ואפי' ס"ת שבהיכל דמתעטר· בעשר קדושות לא נפיק מכלליה עם שאר קדושין וכלהו תליין בהאי.

§. 436. Et qui aſpicit iſtam formam, coram illo ſubiguntur & inflectuntur [*al. addunt peccata*

436. ומאן דחמי להאי תקונא

cata] juxta id quod ſcriptū eſt: יכבוש עונותינו: ſubjiciet iniquitates noſtras.

אתכבשן (סא חוביהון) מקמירה ומתכפיין הה״ד יכבוש עונותינו.

§. 437. Dixit ipſi R. Schimeon: Benedictus ſis, fili mi, Sancto Sanctorum, Seniori pre omnibus.

437. אל ר״ש בריך ברי לקודשא דקדישין עתיק מכלא.

SECTIO XX.

De parte nona Barbæ Macroproſopicæ.

§. 438. Conformatio nona: Miſcentur pili cum illis pilis, qui dependent, nec unus præminet alteri: Surge R. Abba.

438. תקונא תשיעאה מתערבין שערי עם אינון שערי דתליין ולא נפקין דא עם דא · קום ר׳ אבא.

§. 439. Surrexit R. Abba & dixit: Iſti ſunt pili *illi*, qui miſcentur cum his, qui dependent, vocanturque profunda maris, quia exeunt de ſuperfluitatibus cerebri.

439. קם ר׳ אבא ואמר אלין אינון שערי דמתערבין עם אינון דתליין אקרון מצולות ים משום דנפקי ממותרי מוחא.

§. 440. Et ex illo loco ejiciuntur omnes Domini exactores debitorum humanorum & ſubiguntur.

440. ומהאי אתרא רמיו כל מארי דתבעין חובא דבני נשא ומתכפיין.

§. 441. Dixit R. Schimeon: Benedictus ſis à Sene dierum:

441. א״רש בריך תהא לעתיק יומין.

SECTIO XXI.

De parte decima & undecima Barbæ Macroproſopi.

§. 442. Conformatio decima. Deſcendunt pili ſub barba, & integunt guttur ſub barba. Surge R. Jehuda.

442. תקונא עשיראה נחתין שערי תחות דיקנא וחפיין בגרונא תחות דיקנא · קום ר׳ יהודא.

§. 443. Surrexit R. Jehuda, incepitque & dixit: [*Jeſ.* 2. v. 19.] Et introibunt in ſpeluncas petrarum, & in cavitates terræ à facie formidinis Domini exercituum, & à gloria altitudinis ejus, cùm ille ſurget ad excutiendam terram.

443. קם ר׳ יהודא פתח ואמר ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פחד יי׳ וגו׳. Cremonenſ. fol. 64. col. 254.

§. 444.

§. 444. A facie formidinis Domini: notum ſane eſt, quod ille qui exterior eſt, formido Domini vocetur:

444. מפני פחד יי הא אתידע דמאן דאיהו פחד יי אתקרי.

§. 445. Et à gloria altitudinis ejus. Iſti ſunt pili ſub barba, & vocantur, gloria altitudinis ejus.

445. ומהדר גאונו אינון שערי דתחות דיקנא ואתקרון הדר גאונו.

§. 446. Duæ (*autem concurrunt*) Dabis veritatem Jacobo: (quæ eſt decima.)

446. תרי תתן אמת ליעקב.

§. 447. Et undecima, quod non præmineat pilus præ pilo, Miſericordiam Abraham.

447. וחד סר דלא נפקא נימא מן נימא. חסד לאברהם:

SECTIO XXII.

De parte duodecima Barbæ Macroproſopi:

§. 448. Conformatio duodecima eſt, quod pili non pendent ſuper os, & os vacuum eſt ex omni parte, & pili pulchri circumcirca illud: ne inveniatur moleſtia, ſicut neceſſarium eſt.

448. תקונא דתריסר דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני מכל סטרין ויאין שערי סחור סחור ליה בגין דלא אשתכח טרחותא כמה דאצטריך.

§. 449. Moleſtia (*autem*) in quo conſiſtit? Nimirum dici ſolet: Si judicium eſt in loco judicii [al. ſi judicium ſequitur poſt judicium] moleſtia oritur.

449. טרחותא במאי קא מיירי דינא באתר דינא טרחותא אשתכח.

§. 450. An ergo pili barbæ moleſtia ſunt aut judicium ſunt? atqui organa [al. omnes] miſericordiæ eſſe videntur.

450. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון או דינא אינון והא כלי רחמי אתחזן.

§. 451. Nimirum id propterea dicitur, quod non moleſti ſint efflatui Spiritus ad Microproſopum.

451. אלא דלא אתטרח בישובא (סא בנשובא) דרוחא דזעיר אפין.

§. 452. Didicimus enim, quod ex illo ore ſancto excelſo Sancti Sanctorum effletur ſpiritus.

452. דתאנא מהאי פומא קדישא עלאה קדש קדשים נשבא רוחא.

§. 453. Quis Spiritus? Spiritus, qui effunditur in eum [al. qui adhæret ei,] ut eo veſtiatur; ſc. Microproſopus.

453. מאי רוחא. רוחא דאיתרק (סא דאיתדב') ביה דאתלבש ביה זעיר אפין.

§. 454. Et illo Spiritu veſtiuntur omnes, qui inferius ſunt. Et cùm Spiritus ille exit, tunc di-

454. ומהאי רוחא מתלבשין כל

videtur in 37000 latera, quorum quodlibet ſolum expanditur in locum ſiium.

אינון דלתתא וכד ההוא רוחא נפיק אתפרש לתלתין ושבעה אלף עיבר ואתפשט (סא ואתפרשא) כל חד בלחודוי לאתריה.

§. 455. Et quilibet qui dignus eſt veſtiri, ab illo veſtitur.

455. וכל מאן דאתחזי לאתלבשא מניה אתלבש.

§. 456. Et propterea pili non inveniuntur ſuper os ſanctum, quia ſpiritus ejus exit; nec oportet aliud quid miſceri cum eo & appropinquare ei.

456. ועל דא שערין לא אשתכחו על פומא קדישא משום דרוחיה נפיק ולא בעי מלה אחרא לאתערבא ביה ולקרבא בהדיה.

§. 457. Et illud occultatum eſt maximè, quod *(ipſi)* non adhæreſcit aliquid nec ſurſum nec deorſum vergens: & ipſum eſt abſconditum in occulto occultorum, ut ſciri nequeat.

457. ודא היא טמירותא דכלא דלא אתדבק לא לעילא ולא לתתא והוא סתים בסתימא דסתימין דלא אתידע.

§. 458. Iſtud verò non formatum eſt, nec eſt in eo diſpoſitio.

458. דא הוא דלא אתתקן ולא הוה ביה תקונא.

§. 459. Et propterea Spiritus ille, qui procedit ad exteriora, & quô veſtiuntur Prophetæ veri, dicitur Os Domini.

459. ובגין כך רוח דנפיק לבר ומתלבשין ביה נביאי מהימנידה אתקרי פה יי.

§. 460. Sed in hoc Seniore Seniorum non exponitur, nec eſt qui ſciat Spiritum ejus, præter eum ipſum.

460. אבל בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש ולית מאן דידע רוחיה בר איהו.

§. 461. Et propterea pili ejus æquales ſunt circa os; & hoc nudatum eſt ab omni parte.

461. ובגין כך שערוי שקילין סוחרניה דפומא ואתפני מכל סטרוי.

§. 462. Et in hoc confiſi ſunt Patres noſtri, ut veſtirentur illo Spiritu, qui expanditur in multa latera in loco, quo omnes pili æquales ſunt circumcirca.

462. ובהאי אתרחיצו אבהתנא לאתלבשא בהאי רוחא דמתפשט לכמה עברין באתר דכל שערי שקילין בסוחרנוי.

§. 463. Hoc eſt illud quod ſcriptum eſt in loco Michæ: quam juraſti Patribus noſtris.

463. הדא הוא דכתיב אשר נשבעת לאבותינו.

§. 464. Et hæc eſt conformatio ſan-

464. ודא הוא תקונא קדישא עלאה

ſta excelſa dodecadum; è qua catenatim dependent 12 termini ſuprà, & 12 termini infrà: 12 termini ſecundum 12 tribus Patrum.

דִתְרֵיסַר דְמִכָּאן אִשְׁתַּלְשְׁלוּ׃ יב תְחוּמִין לְעֵילָא · וְיב תְחוּמִין לְתַתָּא · יב תְחוּמִין לְיב שִׁבְטֵי אֲבָהָתָא·

§. 465. Iſtud eſt quod ſcriptum l. c. Quam juraſti Patribus noſtris.

465. הָדָא הוּא דִכְתִיב אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ׃

SECTIO XXIII.

De parte decima tertia Barbæ Macroproſopi.

§. 466. Conformatio decima tertia. Fili, qui ſub barba hinc & inde pendent in dignitate pulchra, & in dignitate decora, & tegumentum præbent usque ad ſcrobiculum, & nihil videtur de facie areolarum aromaticarum, præter illa poma pulchra alba.

466. תִקּוּנֵי דִתְלֵיסַר תַּלְיָין שַׂעֲרֵי דִתְחוֹת דִיקְנָא מִכָּאן וּמִכָּאן בִּיקָרָא יָאֶה וּבִיקָרָא שַׁפִּירָא וְחַפְיָין עַד טִבּוּרָא וְלָא אִתְחֲזְיָין מֵאַנְפֵּי תַקְרוּבָא דְבוּסְמָא בַּר אִינוּן תַּפּוּחִין שַׁפִּירָן חִוָּורִין·

§. 467. Dixit R. Schimeon: ô quam beata eſt portio ejus, qui invenitur in hac Synodo ſancta excelſa, in qua nos ſumus! Beata eſt portio ejus in mundo hoc & in mundo venturo.

467. אָמַר רִבִּי שִׁמְעוֹן זַכָּאָה חוּלְקֵיה דְמַאן דְאִשְׁתַּכַּח בְּהַאי אִדְרָא קַדִּישָׁא עִלָּאָה דַאֲנַן בֵּיה זַכָּאָה חוּלְקֵיה בְּעָלְמָא דֵין וּבְעָלְמָא דְאָתֵי

§. 468. Nos enim ſedemus in ſanctitate excelſa, quæ (al. leg. in igne excelſo, qui) circundat nos.

468. דַאֲנַן יָתְבִין בִּקְדוּשָּׁא עִלָּאָה וְאַסְחַר לָן (סָא בֵּין סֹא בֵיה אֶשָּׁא עִלָּאָה אַסְחַר לָן·)

§. 469. Et omnes iſtæ formæ excelſæ in formam Barbæ ſanctam coordinantur & coronantur & circumcirca locantur in loca ſua.

469. וְהַאי כָּל תִּקּוּנִין עִלָּאִין לְדִיוּקְנָא דְדִיקְנָא קַדִּישָׁא אִתְתַּקְנוּ וְאִתְעַטְרוּ וְאַסְחָרוּ לְדוּכְתַּיְיהוּ·

§. 470. Et hæc conformatio decima tertia eſt diſpoſitio pulchra, quæ tantum excitat in ſe deſiderium, ut caput erigendum ſit verſus eam.

470. וְהַאי תִּקּוּנָא דִתְלֵיסַר הוּא תִקּוּנָא יָאֶה דְבֵיה אֲחִידָן כִּסּוּפָא לְמִזְקַף רֵישָׁא לְקַבְלֵיה·

§. 471. Ab ea dependent omnia illa, quæ in Microproſopo comprehenduntur: Ab ea dependent ſupera & infera.

471. מִנֵּיהּ תַּלְיָין כָּל אִינוּן דִבְזְעֵיר אַפִּין אֲחִידָן · מִנֵּיהּ תַּלְיָין עִלָּאִין וְתַתָּאִין·

§. 472. Hæc eſt forma perfectionis, quæ conſummat omnes diſpoſitiones, quæ que perficit omnia.

472. דָא הוּא תִקּוּנָא שְׁלֵימְתָא דְאַשְׁלִים לְכָל תִּקּוּנִין דָא אַשְׁלִים לְכֹלָּא·

§. 473. Traditione didicimus. Iſtæ partes vocantur dies Kedem, antiqui, dies primi primorum. Illæ verò quæ reperiuntur in Microproſopo, vocantur dies Olam ſ. ſeculi.

473. תאנא אלין תקונין אקרון ימי קדם אקרון יומין קדמאין דקדמאי ואינון דאשתכחו בזעיר אפין אקרון ימי עלם.

§. 474. Et didicimus. Illi dies Kedem omnes conformantur in formis barbæ, in quibus componitur Senior Seniorum; occultus occultorum. Hæc autem decima tertia comprehendit illas.

474. ותאנא אלין ימי קדם כלהו מתתקנן בתקונא דדיוקנא (סא דדיקנא) דעתיקא דעתיקין טמירא דטמירין כליל בהון והאי דתליסר כליל להון.

§. 475. Et omnia abſcondita ſuperiora & inferiora abſconduntur in ea, & comprehenduntur in illa influentia, à qua emanant omnia: ſicut dictum eſt.

475. וכל גנזין עלאין ותתאין גניזן ביה וביה כלילן בהאי מזלא דמתזלי מניה כלה כמה דאתמר.

§. 476. Et iſta dies non comprehenditur in eis; ſed ipſe comprehendit omnia.

476. ודא יומא לא אתכלל בהדייהו אלא הוא כליל כלא.

§. 477. Et illô tempore, quo excitabitur Senex dierum in conformationibus ſuperioribus, illa dicitur dies una, in qua inſtituit magnificare barbam ſuam.

477. ובההוא זמנא דאתער עתיק יומין בתקונין דלעילא ההוא אתקרי יום אחד דביה זמין לאוקיר דיקניה.

§. 478. Quod innuitur verbis illis [*Zach.* 14. *v.* 6.] Dies una quæ nota Domino.

478. הדא הוא דכתיב יום אחד הוא יודע ליי׳.

§. 479. Illa ſola prævalet omnibus; illa includit omnia, illa vocatur nomine noto.

479. הוא בלחודוי יתיר מכלא · הוא דכליל כלא הוא דאתקרי בשמא ידיעא.

§. 480. Sic enim didicimus. Eo in loco, ubi dies eſt, & nox eſt: cum non ſit dies ſine nocte:

480. דתנינן באתר דאית יום אית לילה דלית יום בלא לילה.

§. 481. Sed quia illo tempore tempus erit dignitatis Barbæ, illa (*dies*) ſola invenietur.

481. ומשום דההוא זמנא זמן יהא דיקרא דדיקנא והוא בלחודוי ישתכח.

§. 482. Non (*vocatur*) dies nec nox: non enim dies dicitur niſi ex parte noſtri, nec nox dicitur niſi ex parte noſtri.

482. לא אתקרי לא יום ולא לילה דלית יום אקרי אלא מסטרא דילן ולית לילה אקרי אלא מסטרא דילן.

§. 483. Et quia iſta forma includit omnia, hinc non cognoſcitur, nec videtur de ea (*quicquam.*)

483. ומשום דהאי תקונא כליל כלא לא אתידע ולא אתחזי מניה.

§. 484. Et de ea manat oleum magnificentiæ in tredecim latera, quæ ſcaturiunt verſus omnia illa inferiora ut luceant.

484. ומניה נגיד משחא דרבותא לתליסר עיבר מבועין לכל אינון דלתתא דנהרין׃

Cremonenſ. col. 255.

§. 485. Illo oleo conſummantur tredecim partes Barbæ ſanctæ excelſæ.

485. בההוא משחא אתתקנו תליסר תקונין דדיקנא קדישא עלאה׃

§. 486. Et illæ formæ, quæ in illa Barba, diſponuntur & deſcendunt in multa latera; nec videntur quomodo extendantur, & quomodo egrediantur.

486. ואלין תקונין דבהאי דיקנא מתתקנן ונחתין לכמה עיבר ולא אתחזין היך מתפשטין והיך נפקין׃

§. 487. Omnibus abſconditæ & omnibus occultatæ ſunt: & nemo novit locum ad hunc antiquum.

487. מכלא אסתימו ומכלא אתטמרו לית דידע אתר להאי עתיקא׃

§. 488. In expanſione illarum omnes illæ includuntur, ſicut dictum eſt.

488. בפשיטותא דלהון כלהון כלילן כמה דאתמר׃

§. 489. Cognoſcitur & non cognoſcitur; occultatur & non occultatur.

489. אתידע ולא אתידע טמיר ולא טמיר׃

§. 490. De eo legitur [*Jeſ.* 42. *v.* 8.] Ego Dominus, hoc nomen meum, & gloriam meam alii non dabo.

490. עליה אתקרי אני יי הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן׃

§. 491. Et ſcriptum eſt [*Pſal.* 100. *v.* 2.] הוא Ipſe fecit nos, & non ipſi nos.

491. וכתיב הוא עשנו ולא אנחנו׃

§. 492. Et ſcriptum eſt [*Dan.* 7. *v.* 9.] Senex dierum ſedit: id eſt, in loco ſuo reſidet; & nemo cognovit illum. Sedet, ſed non adeſt.

492. וכתיב עתיק יומין יתיב באתריה יתיב ולית דידע ליה יתיב ולא שכיח׃

§. 493. Et ſcriptum eſt [*Pſal.* 139. *v.* 14.] Confitebor tibi propterea, quod terribilibus mirificatus ſum &c.

493. וכתיב אודך על כי נוראות נפלאתי וגו׳׃

SECTIO XXIV.
Concluſio de Macroproſopo.

§. 494. Dixit R. Schimeon ad ſocios: Cum expanderetur Velum illud, [*per quod intelligitur ipſa repræſentatio Barbæ Macroproſopi,*] quod vos videtis ſuper nos: ego vidi, quod omnes formæ deſcen-

494. אמר רבי שמעון לחברייא כד אתפריס פריסא דא דאתון חמאן עלנא אנא חמינא דנחתו כל תקונין בגווה ונהירו באתר דא׃

derent

deſcenderent in illud; & fulgeant in loco illo. [*Jam quaſi dicturus ſit* אָמֵן, finitô ſcilicet diſcurſu de Macroproſopo hanc particulam per ſubſequens ænigma deſcribit.

§. 495. Et aulæum quoddam, ſplendor Dei ſanctiſſimi benedicti [*al. apertura Sanctitatis : per hoc autem intelligitur Tetragrammaton, quod una cum nomine* אדני *Efficit numerum vocis* אמן *id eſt, 91.*] expanditur per quatuor columnas in quatuor latera [*quæ ſunt quatuor literæ, quibus arcam dicit cingi.*]

495. וחד פרוכתא בוצינא דקודשא בריך הוא (סא בוסיטא דקודשא) פריסה בארבע סמכן לארבע עיבר.

§. 496. Columna una locata eſt ex imis ad ſumma, [*hoc eſt, Regnum Emanativum, baſis & imum totius Emanationis, quod ab imo columnæ mediæ aſcendere dicitur, uſque ad ſummitatem Coronæ.*]

496. סמכא חד הוא יתיב מתתא לעילא. Mantuan. fol. 135.

§. 497. Et uncus quidam focarius in ea [*ſicut enim ignis in altari nudis manibus tangi non poterat : ſic Nomen illud Tetragrammaton ore contingi & pronunciari non poteſt. ſed tangitur & producitur per* אדני, *quod eſt,* שׁם *nomē ejꝰ;* שׁם *enim &* מגרופיא *ambo efficiunt 340.*] & in unco focario quatuor uncinuli clavibus ſimiles acuti ex omni parte [*talis enim erat forma clavium, ut velut uncino peſſulus reduceretur. Intelliguntur autem 4. literæ nominis* אדני, *quæ inſeruntur & innectuntur 4. literis Tetragrammati hoc modô* יאהדונה] qui apprehendunt velum, & illud deducunt è ſuperioribus deorſum.

497. וחד מגרופיא בידיה ובמגרופיא ארבע מפתחן שנינן (סא שניין) מכל סטרוי ומתאחדי פרסא ונחתין ליה מעילא לתתא.

§. 498. Et ſic in columna ſecunda, & tertia & quarta *(id eſt, quatuor literæ quatuor literis applicantur, ut dictum eſt.)*

498. וכן לסמכא תניינא ותליתאה ורביעאה.

§. 499. Et inter columnam unam & inter alteram continentur 18. baſes columnarum [*hic intelligitur Nomen expoſitum per ſeptuaginta duo ſive nomina ſive numeros : utrumque enim pertinet ad Macroproſopum, nam octodecim quater ſumta efficiunt 72.*] & fulgent in fulgore [*al. in apertura*] ſculpturarum, quæ in illo velo : & ſic per omnia quatuor latera. [*Per ſculpturas intelligitur expoſitio Nominis Tetragrammati.*]

499. ובין סמכא לסמכא אחידן תמניסר רגלי דסמיכן ומתנהרין בבוצינא דגליפין (סא בבוסיטא דגליפין) בההוא פרסא וכן לארבע עיבר.

§.500. Video illas formas, quæ lucent ſuper eo,& expectant verba de ore noſtro, ut coronentur & attollantur ſingula in locum ſuum.

500. חמינא אלין תקונין דנהרין עלה והוו מחכאן מלי דפומנא לאתעטרא ולאסתלקא כל חד באתריה.

§.501. Et cùm expoſitæ ſunt ore noſtro ſingulæ aſcendunt,&,coronantur,& diſponuntur in illo ordine, qui hîc diſpoſitus eſt ex quolibet ore cujuſcunque [al. per halitum cujuſvis] de nobis.

501. וכד הוו מתתקנן מפומנא כל חד וחד סליק ואתעטר ואתתקן בההוא תקונא דאתתקן הכא מכל (ס״א בהבל דכל) פומא דחד מנן.

§.502. Et quando quis ex nobis aperit os, ut loquatur de aliqua conformatione, illa forma locatur & expectat vocem, quæ egreditur ex oribus veſtris: & tunc hæc aſcendit in locum ſuum & coronatur.

502. ובשעתא דחד מנן פתח פומא לתקנא בההוא תקונא ההוא תקונא הוה יתיב ומחכה למלה דנפיק מפומיכון וכדין סלקא בדוכתיה ואתעטר.

§.503. Et omnes columnæ hinc & inde gaudent [*hic intelliguntur animæ ſanctæ, quæ antea fuerant columnæ & præſides Scholarum, & huc advenisse dicuntur:*] quod audiant aliquid quod ignoraverant. Et auſcultant vocibus veſtris multi currus, [*i.e. Angeli currum Dei conſtituentes,*] hic ſtantes propter vos.

503. וכל סמכין מכאן ומכאן חדאן על דשמעין מה דלא ידעו · וציתין לקליכון כמה רתיכון קיימין הכא בגיניכון.

§.504. O beatos vos in mundum venturum! quia omnia verba, quæ egrediuntur ex ore veſtro, omnia ſancta, omnia recta ſunt, quæ non aberrant ſive ad dextram, ſive ad ſiniſtram.

504. זכאין אתון לעלמא דאתי דכלהו מלי דנפקי מפומיכון כלהו מלין קדישין מלי כשרן דלא אסטאן לימינא ולשמאלה.

§.505. Deus Sanctiſſimus & Benedictus gaudet audire ea; & auſcultat illis verbis, donec Ipſe conſumet [*al. ferat*] ſententiam: nam in mundo venturo altera vice omnia hæc verba ſancta numerabuntur.

505. קב״ה חדי למשמע וציית לחני מלי עד דהוא אגמר (ס״א אגזר) דינא די לעלמא דאתי תמנון זמנא אחרא כל הני מלי קדישין.

§.506. De vobis ſcriptum eſt [*Cant.7.v.9.*] Et palatum tuum ſicut vinum optimum vadens ad dilectum meum, ad rectitudines, faciens loqui labia dormientium.

506. עליכו כתיב וחכך כיין הטוב וגו׳ דובב שפתי ישנים.

§.507. Quid eſt; faciens loqui labia

507. מאי דובב שפתי ישנים דאפילו

dormien-

dormientium? quod etiam in mundo venturo labia veſtra prolatura ſint verba legis ante eum.

לעלמא דאתי מרחשן שפוותייכו אורייתא קמיה.

SECTIO XXV.

Ingreſſus de Macroproſopo.

§. 508. Nunc diſponite vos & applicate Scientiam ad deſcribendum, quomodo conformentur partes Microproſopi, & quomodo veſtiatur Conformationibus ſuis, à formis Senis dierum, Sancti Sanctorum, abſconditi abſconditorum, occultati omnibus.

508. השתא אתתקנו ואתכוונו דעתא למתקן תקוני דזעיר אפין היך יתתקן והיך יתלבש בתקוני מתקוני עתיק יומין קדישא דקדישין טמירא דטמירין טמירא מכלא.

509. Jam enim obligati eſtis, [al. Sapientia vobis opus eſt,] ut judicetis judicium verum, pulchrum & decorum; utque diſponatis omnes conformationes quàm accuratiſſimè.

509. דהשתא חובתא (ס״א חכמתא) עלייכו למגזר דינא קשוטאה יאה ושפירא ולאתקנא כל תקונין על בורייה.

§. 510. Conformationes autem Microproſopi diſponuntur à formis Macroproſopi; & conſtitutiva ejus expanduntur hinc & inde ſub figura humana, ut dominetur [al. ut educatur] in eo Spiritus occulti ex omni parte:

510. תקוני דזעיר אפין מתקוני דאריך אפין אתתקנו ואתפשטו תקוני מכאן ומכאן כחיזו בר נש למשלטא (ס״א דמשלפא) ביה רוחא דטמירא מכל סטרין.

§. 511. Ut locari poſſit ſuper Throno, quia ſcriptum eſt [*Ez. 1. v. 26.*] Et ſuper ſimilitudine ſolii, ſimilitudo ſicut aſpectus hominis ſuper eum deſuper.

511. בגין למיתב על כורסייא דכתיב ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה.

§. 512. Sicut aſpectus hominis; quoniam includit omnes formas. Sicut aſpectus hominis: quoniam includit omnia nomina; ſicut aſpectus hominis, quoniam includit omnia arcana, quæ dicta ſunt & propoſita, antequam crearetur mundus, quamvis non ſubſtituerint.

512. כמראה אדם דכליל כל דיוקנין. כמראה אדם דכליל כל שמהן. כמראה אדם דביה סתימין כל עלמין עלאין ותתאין. כמראה אדם דכליל כל רזין דאתאמרו ואתתקנו עד דלא אברי עלמא (נוקבא) דלא אתקיימו.

SECTIO XXVI.

De Regibus Edomiticis.

§. 513. Didicimus in Libri Myſterio. Senior Seniorum, antequam pararet Conformationes ſuas, exſtruxit Reges, collegit Reges, & proportionem dedit Regibus: ſed non ſubſtiterunt, donec expelleret [al. relinqueret] eos: & occultavit eos in aliud tempus.

513. תאנא בצניעותא דספרא עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקונוי באני מלכין כנס מלכין ומשער מלכין ולא הוו מתקיימי עד דדחי (סא דאנח) לון ואצנע לון לבתר זמנא. Emek ham. fol. 67.c.

§. 514. Id innuitur in his verbis [*Gen.* 36. *v.*31.] Et iſti ſunt Reges, qui regnarunt in terra Edom. In terra Edom, id eſt, in loco, in quo omnia judicia conſiſtunt.

514. הה״ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום· בארץ אדום באתר דכל דינין מתקיימין תמן.

§. 515. Omnes autem iſti non ſubſtiterunt, donec Caput album Senioris Seniorum diſpoſitum fuit.

515. וכלהו לא אתקיימו עד דרישא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקן.

§. 516. Cum hoc conformatum fuit, (*ipſum porro*) diſpoſuit omnes conformationes inferiores; & diſpoſitæ ſunt omnes formæ ſuperiores & inferiores.

516. כד אתתקן תקין כל תקונין דלתתא· תקין כל תקונין דעלאין ודתתאין.

§. 517. Inde d ſcimus, niſi caput populi, quodcunque illud fuerit, debitè prius ſit conſtitutum, quod populus non redigatur in ordinem. Si enim illud ritè fuerit diſpoſitum, omnia ordinantur; ſi verò illud non prius diſponitur, nec populus diſponi poterit.

517. מכאן אוליפנא כל רישא דעמא דלא אתתקן הוא בקדמיתא לית עמא מתתקנא ואי איהו מתתקן כולהו מתתקנן: ואי איהו לא מתתקן בקדמיתא לא יכלין עמא לאתתקנא.

§. 518. Unde id nobis? à Sene dierum. Antequam enim ille diſponeretur in conformatione ſua, non ordinatum eſt quicquam, quod ordinandum erat; & omnes illi mundi vaſtati ſunt.

518. מנלן מעתיק יומין דעד לא אתתקן הוא בתקונוי לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא וכלהו עלמין אתחרבו.

§. 519. Id quod innuunt verba hæc [*l. c. v.*32.] Et regnavit in Edom Bela filius Beor.

519. הה״ד וימלוך באדום בלע בן בעור.

§. 520. Et regnavit in Edom. Hic arcanum quoddam [al. venerandum] latet; innuitur enim locus, ubi omnia judicia colliguntur & inde dependent.

520. וימלוך באדום רזא חדא (סא יקירא) הוא אתר דכל דינין מתקטרין תמן ותליין מתמן. Cremonenſ col. 256.

§. 521.

§. 521. Bela filius Beor. Traditio. Hic denotat decretum judiciale rigoroſiſſimum, cujus cauſa congregantur millies mille autores ejulatûs & planctûs.

521. בלע בן בעור תאנא הוא גזרת דינא תקיפא דתקיפין דבגיניה מתקטרין אלף אלפין מארי דיבבא ויללה.

§. 522. Et Nomen urbis ejus Dinhaba. Quid eſt דנהבה? Quaſi diceretur: Judicium da, ſicut ſcriptum eſt [*Prov.* 30. *v.*16.] Fato duæ ſunt filiæ, da, da.

522. ושם עירו דנהבה מאי דנהבה כלומר דין הבה · כדא לעלוקה שתי בנות הב הב.

§. 523. Cùm autem aſcendit (*in animum ejus*) [*vid. inf.* §. 133.] ut componeretur eo, (*modo*) non ſubſtitit, & non potuit conſiſtere: quare? propterea quod Homo nondum conſtitutus erat.

523. כיון דסליק לאתישבא ביה לא קאים ולא הוה יכיל למיקם מט משום דאדם לא אתתקן.

§. 524. Quæ ratio? quia conſtitutio Hominis in formâ continet omnia, & omnia in illa diſponi poſſunt.

524. מט דתקונא דאדם בדיוקניה כליל כולא ויכיל כלא לאתישבא ביה.

§. 525. Et quia conſtitutio iſta Adami non inveniebatur, non poterant ſubſiſtere nec componi; & aboliti ſunt.

525. ובגין דתקונא דא דאדם לא אשתכח לא יכילו למיקם ולאתישבא ואתבטלו.

§. 526. Aboliti ne? atqui omnia illa includuntur in Homine. Verum enim verò (*ita*) aboliti ſunt, ut ſublati ſint ex iſta forma, donec proveniret repræſentatio Adami.

526. ואתבטלו סד והא כלהו באדם אתכלילן אלא אתבטלו ואסתלקו מההוא תקונא עד דייתי תקונא דאדם.

§. 527. Cum autem venit iſta forma configurata [al. recollecta], ſunt omnia & redierunt in ſtatum alium.

527. וכד אתא האי דיוקנא אתגלפו (סא אתכלילו) כלהו ואתחזרו לקיומא אחרא.

§. 528. Ex iis quidam mitigati & non mitigati ſunt; quidam autem planè non ſunt mitigati..

528. מנהון אתאסמו (סא מנהון אתבסמו ולא אתבסמו) ומנהון לא אתבסמו כלל.

§. 529. Et ſi dicis: Atqui ſcriptum eſt l.c. Et mortuus eſt: Id verò notat quod aboliti ſint omninò. Reſpondeo: Sic non eſſe: ſed quicunque deſcendit de gradu ſuo priori, in quo antea erat, de eo dicitur in Scriptura; quod ſit mortuus.

529. ואי תימא והא כתיב וימת · וימת דאתבטלו לגמרי · לאו הכי · אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה ביה קאמר ביה מיתה.

§. 530. Sicut ſcriptum eſt [*Exod.* 2. v.24.]

530. כדא וימת מלך מצרים דנחת

v.23.] Et mortuus eſt Rex Ægypti (*ubi ſenſus eſt*) quod deſcenderit ex illo gradu priori in quo ſtetit.

מרגא קדמאה דהוה קם ביה׃

§. 531. Poſtquam autem conſtitutus eſt Adam, vocati ſunt nominibus aliis, & mitigati ſunt in ſtatum permanentem, per illum: & conſiſtunt in loco ſuo, & omnes vocantur nominibus aliis & non prioribus.

531. וכיון דאתתקן אדם אתקרון בשמהן אחרן ואתבסמו בקיומא ביה וקיימין בדוכתייהו וכלהו אתקרון בשמהן אחרנין מן קדמאין׃

§. 532. Exceptô illo, de quo ſcriptum eſt [*Gen.36.v.39.*] Et nomen Uxoris ejus Mehetabeel filia Mitrad, filia Meſahab.

532. בר ההוא דכתיב ביה ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב׃

§. 533. Quam ob cauſam? quia iſti non aboliti fuerunt ſicut cæteri. Quamobrem? quia fuerunt mas & fœmina: ſicut eſt palma, quæ non alta fit niſi ſit mas & fœmina.

533. מט משום דהני לא אתבטלו כשאר אחרנין. מט משום דהוה דכר ונוקבא כהאי תמרא דלא סלקא אלא דכר ונוקבא׃

§. 534. Et propterea nunc inveniuntur mas & fœmina, & non legitur de iis, quod mortui ſint, ſicut cæteri ſed ſtabiles permanſerunt.

534. ובגין השתא דאשתכחו דכר ונוקבא לא כתיב בהו מיתה כאחרנין ואתקיימו׃

§. 535. Sed non compoſiti ſunt donec conformaretur forma hominis [*ſuperni.*] Poſtquam autem conſtituta eſt forma Adami (*ſuperni*) reſtituti ſunt in ſtationem aliam & in ordinem venerunt.

535. אבל לא אתיישבו עד דאתתקן דיוקנא דאדם. וכיון דאתתקן דיוקנא דאדם אתחזרו ואתקיימו בקיומא אחרא ואתיישבו׃

SECTIO XXVII.

De Cranio Microproſopi; & annexis; aëre ſcilicet ſubtili & igne atque rore.

§. 536. Traditio. Cum Caput album ſibi proponeret ornatum ſuperaddere ornatui ſuo, conſtituit, paravit & produxit ex ſplendore intenſi luminis ſcintillam unam. Flavit in eam & refriguit [al. & conformata eſt.]

536. תאנא כד סליק ברעותא דרישא חוורא למעבד יקרא ליקריה תקין וזמין ואפיק מבוצינא דקרדינותא חד ניצוצא נשב ביה ואתקר (סא אתתקן)

§. 537. Et pergebat propoſitum ejus; & extenſa eſt in trecenta & ſeptuaginta latera.

537. וסליק רעותיה ואתפשט לתלת מאה ושבעין עיבר׃

§. 538. Et ſcintilla ſubſtitit, & expectavit donec egrederetur aër purus, qui circumvolvebatur: factaque extenſione ulteriori, prodiit cranium quoddam durum in quatuor latera.

538. ובוצינא קאים ושארי נפיק אוירא דכיא ומתגלגלא ואתפשט ונפיק חד גולגלתא תקיפא לארבע סטרין.

§. 539. Et in illo aëre puro abſorpta eſt ſcintilla & comprehenſa & in eo incluſa.

539. ובהאי אוירא דכיא אשתאיב ניצוצא (אתאחד וכליל (סא ואתכליל) ביה.

§. 540. In illóne putas? (*non.*) verum occultata eſt in eo.

540. ביה סד אלא אתטמר ביה.

§. 541. Et propterea iſtud cranium expanſum eſt in latera ſua: Et iſte aër eſt res occultiſſima Senis dierum.

541. ובגין האי גולגלתא אתפשט בסטרוי והאי אוירא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומי.

§. 542. In Spiritu, qui reconditus eſt in illo cranio expanduntur, Ignis ex parte una, & aër ex parte altera. Et aër ſubtilis verſatur ſuper iſto ex hoc latere, & Ignis ſubtilis verſatur ex illo latere.

542. ברוחא דגנין בהאי גולגלתא אתפשטו אשא מסטר חד ואוירא מסטר חד ואוירא דכיא קאים עליה מהאי סטר ואשא דכיא קאים מהאי סטר.

§. 543. Quid eſt Ignis hôc loco? At verò non eſt Ignis; ſed ſplendor ille, qui includitur in aëre ſubtili, fulget in ducentos & ſeptuaginta mundos.

543. מאי אשא הכא אלא לאו הוא אשא אבל בוצינא דא דאתכליל באוירא דכיא נהיר למאתן ושבעין עלמין.

§. 544. Et rigor ſive judicium ex parte ejus invenitur. Et propterea illud cranium vocatur Cranium rigidum.

544. ודינא מסיטרוי אשתכח · ובגין דא האי גולגלתא אתקרא גולגלתא תקיפא.

§. 545. In iſto Cranio reſident novies mille myriades mundorum, qui influxum accipiunt ab eo, & quieſcunt ſuper eo.

545. בגולגלתא דא יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין דנטלין עלוי וסמכין עלוי.

§. 546. In illud cranium deſtillat Ros de Capite albo, quod ſemper plenum eſt eo: Et ex illo rore vivificabuntur mortui.

546. בהאי גולגלתא נטיף טלא מרישא חוורא דאתמלי מניה תדיר ומהאי טלא זמינין מיתייא לאחייאה.

§. 547. Et iſte Ros in ſe habet duos colores. Ex parte Capitis albi, albedo (*eſt*) in eo, quæ comprehendit omne omninò album.

547. והוא טלא דאתכליל בתרי גווני מסטרא דרישא חוורא חוור בגוויה (סא בגיניה) דכליל כלהו חוורי וכלהו חוורי.

§. 548. Sed quando reſidet in iſto Capite Microproſopi, apparet in eo rubedo, ſicut eſt Cryſtallus, quæ eſt alba & apparet color ruber in colore albo.

548. אבל כד אתיישבן בהאי רישא זעיר אפין אתחזי ביה סומקא כהאי בדולחא דאיהו חיוור ואתחזייא גוונא סומקא בגוונא חיוורא׃

§. 549. Et propterea ſcriptum eſt [*Dan.*12.*v.*2.] Multi qui dormiunt in terra pulveris expergiſcentur, hi ad vitam æternam, & illi ad opprobrium & contemtum æternum.

549. ובגין כך כתיב ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם׃

§. 550. Ad vitam æternam; quia digni ſunt illâ albedine, quæ venit ex parte Senis dierum Macroproſopi.

550. לחיי עולם בגין דאתחזיאו להההוא חיוורא דאתי מסטר דעתיק יומין אריכא דאנפין׃

§. 551. Ad opprobrium & contemtum æternum: quia digni ſunt illâ rubedine Microproſopi.

551. לחרפות לדראון עולם בגין דאתחזיאו לההוא סומקא דזעיר אפין׃

§. 552. Et omnia continentur in illo rore: quod innuitur verbis illis [*Jeſ.* 26. *v.*19.] Quia Ros luminum, ros tuus: ubi dualitas.

552. וכלא כליל בההוא טלא דהדר כי טל אורות טלך · אורות תרי׃

§. 553. Et ille ros, qui deſtillat, quotidie deſtillat, ſuper agrum pomorum colore albo & rubro.

553. וההוא טלא דנטיף נטיף כל יומי לחקלא דתפוחים בגווני חיוורא וסומקא׃

§. 554. Hoc cranium lucet duobus coloribus verſus hoc latus & illud;

554. האי גולגלתא אנהיר בתרי גווני להאי סטר ולהאי סטר׃

§. 555. Et ex aëre illo ſubtili expanduntur de cranio in faciem ejus, centum & quinquaginta myriades mundorum: & propterea dicitur זעיר אפין, Microproſopus.

555. ומהאי אוירא דכיא אתפשטא מגולגלתי׳ לאנפוי קנ רבוא עלמין · ובגין כך אתק׳ זעיר אפין׃

§. 556. Sed illo tempore cum opus eſt, expanditur facies ejus, & longa fit, propterea quod intuetur faciem Senioris Seniorum, unde vita mundo.

556. ובשעתא דאצטריך אתפשטו אנפוי ואריכין בההוא זמנא בגין דישגח באנפוי דעתיקא דעתיקין וחיים לעלמא׃

§. 557. Et ex hoc cranio exitus eſt ab uno latere ad omnia illa, quæ infra ſunt: & reflectunt lumen ſuum verſus Senem dierum, cum aſcendunt in numerum ſub virga.

557. ומהאי גולגלתא נפיק חד עיבר לכל אינון דלתתא ויהבין אגר אורייתא לעתיק יומין כד עאלין בחושבנא תחות שרביטא׃

§. 558.

§. 558. Iſtius ergò finditur Cranium infra, cùm veniunt in numerum; & ab hac fiſſura reflexio luminis oritur verſus Senem dierum.

258. ולקביל דא בקע לגולגלתא לתתא כד עאלין בחושבנא · והאי בקע אורותא אשתכח מניה לעתיק יומין.

SECTIO XXVIII.

De Cerebro & menynge Microproſopi.

§. 559. In cavitatibus Cranii tria cava inveniuntur: in quibus locatur cerebrum.

559. בחלליה דגולגלתא ג׳ חללין אשתכחו דשריין מוחא בהו. Mantuan. fol. 136.

§. 560. Et membrana tenuis inſternitur illi, ſed non membrana craſſa, clauſa *(ut)* Senis dierum.

560. וקרומא דקיק חפייא עלייהו אבל לא קרומא קשישא סתימא דעתיק יומין.

§. 561. Et propterea hoc cerebrum expanditur, & lucet [al. procedit [in triginta duas ſemitas. Hoc ipſum eſt illud, quod ſcriptum eſt [*Gen.* 2. *v.* 7.] Et fluvius exit ex Eden.

561. ובגין דא האי מוחא אתפשיט ונהיר (ס״א ונפיק) לתלתין ותרין שבילין ה״ה ונהר יוצא מעדן. Cremonenſ. fol. 65. col. 257.

§. 562. Et didicimus. In tribus cavitatibus Cranii cerebrum continetur.

562. ותאנא בתלת חללין דגולגלתא מוחא שריא.

§. 563. Ex cavitate prima cerebri prorumpit [al. extenditur] ſcaturigo quædam in quatuor latera, & egreditur ex illo Cerebro, in cujus cavitate continentur triginta duæ ſemitæ, quæ ſunt Spiritus Sapientiæ.

563. מחללא חד מתבקע (ס״א ומתפשט) חד מבוע לד׳ סטרין ונפיק מההוא מוחא דשריא בהאי חללא תלתין ותרין שבילין רוחין דחכמתא:

§. 564. Ex cavitate ſecunda prorumpit & expanditur ſcaturigo quædam alia, & aperiuntur 50. portæ.

564. מחללא תניינא מתבקע ומתפשט חד מבוע אחרא ומתפתחין נ׳ תרעין.

§. 565. In illis 50. portis continentur 50. dies Legis; 50. Anni Jubilæi; & 50000. generationes, quibus Deus Sanctiſſimus, benedictus ſit ille! Spiritum ſuum reſtituturus & in illis commoraturus eſt.

565. מאלין נ׳ תרעין אתאחדן נ׳ יומין דאורייתא נ׳ שנין דיובלא נ׳ אלף דרין דזמין קב״ה לאתבא רוחיה ליה ולשריי ביה:

§. 566. Ex cavitate tertia egrediuntur millies mille conclavia & Exedræ, in quibus continetur & habitat Cognitio.

566. מחללא תליתאה נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין דדעתא שריא עלייהו ודרי בהו.

§. 567. Et hujus cavitatis cavum interja-

567. והאי חללא שרי (ס״א מדוריה)

cet inter iſtam & illam Cavitatem: & omnia illa conclavia replentur à duobus lateribus,

חלליה בין האי חללא ובין האי חללה ואתמליין מתרין סטרין כל אינון אדרין.

§. 568. Hoc ipſum eſt illud, quod dicitur [*Prov.* 2. *v.* 4.] Et in Cognitione conclavia replebuntur.

568. הה״ד ובדעת חדרים ימלאו.

§. 569. Et illa tria expanduntur verſus totum corp9 in hoc latus & in illud latus, & cum illis cohæret totum corpus, & corpus continetur iis ab omni latere; & in totum corpus expanduntur & diffunduntur.

569. ואלין ג׳ מתפשטין לכל גופא להאי סטרא ולהאי סטרא ובאינון אחיד כל גופא ואחיד ביה גופא מכל סטרוי ובכל גופא אתפשטן ושתכחן.

SECTIO XXIX.

De Capillis Microproſopi.

§. 570. Didicimus. Ex cranio Capitis pendent millies mille myriades, & myrias myriadum cincinni capilli nigri, & implicantur ſibi invicem: invicemque miſcentur.

570. תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי אוכמן ומסתבכין דא בדא ומתערבין דא בדא.

§. 571. Pilorum autem in ſingulis cincinnis non eſt numerus, quia eidem adhærent puri & impuri, & hic applicantur [al. addunt: accentus Legis] tam in puro quam in impuro.

571. ולית חושבנא לנימין דכל קוצא וקוצא דאחידן ביה דכיין ומסאבן ומכאן אתאחדן (ס״א טעמי אורייתא) בדכיא במסאבא.

§. 572. In omnibus illis lateribus, quæ ſunt pura, & in omnibus illis lateribus, quæ ſunt impura, reſident cincinni intricati & denſi: quidam illorum molles ſunt, quidam duri.

572. בכל אינון סטרין דאינון דכיין בכל אינון סטרין דאינון מסאבן יתבין קוצי מסתבכין ותקיפין מנהון שעיען ומנהון תקיפין.

§. 573. Et in ſingulis cincinnis pili efficiunt criſpaturas ſuper criſpaturas, quæ flammas emittunt, & pendent, ut Heros fortis, victorioſus in pugna, in ordine pulchro, in ordine valido.

573. ובכל קוצא וקוצא יתבין נימין תלין על תלין מתלהטן ותליין כגיבור תקיף מארי נצח קרבין בתקונא יאה בתקונא תקיפא.

§. 574. Electi ſunt Cedri magnæ & craſſæ. Id ipſum eſt, quod ſcriptum eſt [*Cant.* 5. *v.* 15.] Electus ut Cedri.

574. בחיר כארזי רברבין ותקיפין הה״ד בחור כארזים.

§. 575.

§. 575. Dividuntur Cincinni in criſpatura ſua ex hoc latere in illud latus ſuper cranium.

§. 576. Et didicimus. Reſident criſpati, propterea quod prodeant à ſcaturiginibus multis trium canalium Cerebri.

§. 577. Ex ſcaturigine (*enim*) cavitatis unius cranii prodeunt capilli tractu (*longo*) & fiunt criſpaturæ criſpaturarum de multis ſcaturiginibus prodeuntibus ex illa cavitate.

§. 578. Ex ſecunda cavitate egrediuntur 50. ſcaturigines, & prodeunt pili ex illis ſcaturiginibus (*ſuo*) tractu, & fiunt criſpaturæ ſuper criſpaturis, & miſcentur cincinnis aliis.

§. 579. Ex cavitate tertia egrediuntur millies mille conclavia & Exedræ, & prodeunt pili tractu (*certo*) ex omnibus illis; & fiunt criſpaturæ ſuper criſpaturis, & miſcentur cincinnis aliis.

§. 580. Et propterea illi cincinni tam criſpi ſunt, & omnes ſunt progenies prodeuntes ex tribus cavitatibus cerebri Cranii.

§. 581. Et omnes illi cincinni pendent & inſternuntur in latus aurium.

§. 582. Et propterea ſcriptum eſt [*Dan.* 9. *v.*18.] Inclina Deus mi, aurem tuam & audi.

§. 583. Et in illis criſpaturis pendent dextrum & ſiniſtrum, lucidum & tenebroſum, miſericordia & judicium, & omne dextrum & ſiniſtrum dependet inde, & non à Sene.

§. 584. In diſcriminatione capillorum apparet ſemita quædam tenuis, quę nexum quendam habet cum ſemita illa Senis dierum,

575. מתקנין קוצים בתלוי מהאי סטרא להאי סטרא על גולגלתא:

576. ותאנא יתבין תלי תלין משום דמשיכין ממבועין סגיאין דתלת רהטי מוחא.

577. ממבוע' דחללא חד דגולגלתא אתמשכן שערי במשיכותא ומתעבדין תלין דתלין מכמה. מבועין דאתמשכן מהאי חללא.

578. מחללא תניינא נפקי חמשין מבועין ואתמשכן שערי מאינון מבועין במשיכותא: ואתעבדין תלין דתלין ומתערבין בקוצין אחרנין.

579. מחללא תליתאה נפקי אלף אלפין אדרין ואכסדראין ואתמשכין שערי במשיכותא מכלהו ומתעבדין תלין על תלין ומתערבין בקוצין אחרנין

580. ובגין כך אינון קוצין תלין על תלין וכלהו משיכן דאתמשכן מג' חללין דמוחא דגולגלתא.

581. וכל אינון קוצי תליין וחפיין לסטרא דאודנין.

582. ובגין כך כתיב הטה אלהי אזנך ושמע.

583. ובהאי תלין תליין ימינא ושמאלא נהורא וחשוך רחמי ודינא וכל ימינא ושמאלא תלי בהאי ולא בעתיקא.

584. בפלגותא' דשערי אתחזי חד אורחא דקיק דמתאחדן מההוא ארחא

rum, & ab illa ſemita dividuntur 613. ſemitæ, quæ diſtribuuntur in ſemitas præceptorum Legis.

דעתיק יומין ומההוא ארחא אתפרשן שית מאה ותליסר ארחין דאתפלגן בארחין דפקודי דאורייתא.

§. 585. Sicut ſcriptum eſt [*Pſal.* 25. *v.* 6.] Omnes ſemitæ Domini miſericordia & veritas cuſtodientibus fœdus ejus & teſtimonium ejus.

585. דכתיב כל ארחות יי חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו:

§. 586. Didicimus. In ſingulis cincinnis millies mille Domini vociferationis & ejulatus hærent, qui dependent è ſingulis cincinnis.

586. תנא בכל קוצא וקוצא מתאחדין אלף אלפין מארין דיבבא דיללא דתליין בכל קוצא וקוצא.

§. 587. Ex illis quidam duri, quidam lenes ſunt. Domini bilancis [al. Domini miſerationis, quæ eſt ut bilanx inter illos:] & propterea dextrum hic datur & ſiniſtrum.

587. מאינון תקיפין ומאינון שעיען מאריהון דמתקלא (ס״א מאריהון דרחמותא דאיהו מתקלא ביניהו) בגין כך אית ימינא ואית שמאלא.

SECTIO XXX.

De Fronte Microproſopi.

§. 588. Frons Cranii (*eſt*) inſpectio inſpectionis, & non detegitur niſi illo tempore, quô neceſſum eſt peccatores viſitare ad inſpiciendum opera eorum.

588. מצחא דגולגלתא אשגחותא דאשגחותא ולא מתגלייא בר ההוא זמנא דצריכין חייבין לאתפקדא ולעיינא בעובדיהון.

§. 589. Et didicimus. Cum detegitur iſta frons, excitantur omnes Domini judicii, & totus mundus judicio traditur.

589. ותנא כד אתגלייא האי מצחא אתערו כל מאריהון דדינא וכל עלמא בדינא אתמסר.

§. 590. Excepto illô tempore, cum preces Jiſraelitarum aſcendunt ante Senem dierum, & rogant miſericordiam pro filiis ejus; (*tunc*) detegitur frons beneplaciti beneplacitorum, & relucet in hanc (*frontem*) Microproſopi, & ſedatur judicium.

590. בר ההוא שעתא כד סליקו צלותהון דישראל לקמי עתיק יומין ובעו לרחמא על בנוי גלי מצחא דרעוא דרעוין ונהיר בהאי דזעיר אפין ואשתכיך דינא.

§. 591. In hanc frontem prodit portio quædam capilli, quæ extenditur in eam ex cerebro, quod producit 50 portas.

591. בהאי מצחא נפיק חד שערא דמתפשט ביה ממוחא דאפיק חמשין תרעין.

§. 592. Et cùm expanditur, excan-

592. וכד אתפשט אתעבר מצחא

deſcit

deſcit frons inſpectrix peccatorum mundi, talium ſcilicet, qui non pudefiunt in operibus ſuis.

דאשגחותא דחייבי עלמא דאינון דלא מתכספי בעובריהון.

§. 593. Sicut ſcriptum eſt [*Jerem.* 3. v. 3.] Et frons mulieris meretricis eſt tibi, ut non pudefias amplius.

593. והד ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם.

§. 594. Et didicimus. Iſte capillus non ſubſiſtit in loco iſto frontis; ut detegatur contra illos, qui obfirmantur in peccatis ſuis.

594. ותנא שערא לא קאים בהאי אתר דמצחא בגין דאתגלייא לאינון דתציפין בחוביהון.

§. 595. Et cum expergiſcitur Sanctus Benedictus ſit ille, ut oblectetur cum juſtis, facies Senis dierum lucet in faciem Microëmeri, & frons ejus detegitur, & affulget iſti fronti: & tunc vocatur tempus beneplaciti.

595. ושעתא דמתער קב״ה לאשתעשעא עם צדיקייא נהירין אנפוהי דעתיק יומין באנפוהי דזעיר יומין ומתגלייא מצחיה ונהיר להאי מצחא וכדין אתקרי עת רצון.

Cremonenſ. col. 258.

§. 596. Quotieſcunque autem judicium imminet, & iſta frons Microproſopi detegitur; tunc detegitur frons Senioris Seniorum, & judicium reducitur & non exercetur.

596. וכל שעתא ושעתא דדינא תלי והאי מצחא דזעיר אפין אתגלייא אתגלייא מצחא דעתיקא דעתיקין ואשתכיך דינא ולא אתעביד.

§. 597. Didicimus. Iſta frons expanditur in ducenties mille rubores ruborum, qui continentur in ea, & includuntur in ea.

597. תאנא האי מצחא אתפשט במאתן אלף סומקי דסומקי דאתאחדן ביה וכלילן ביה.

§. 598. Et cum detegitur frons Microproſopi, licentia datur omnibus iis ad vaſtandum. Sed cum detegitur frons beneplaciti beneplacitorum, ut ſplendere queat ſuper iſtam frontem, & ſuper omnes illos; tum illi ſedantur.

598. וכד אתגלייא מצחא דזעיר אפין אית רשותא לכלהו לחרבא וכד אתגלייא מצחא דרעוא דרעין ונהיר להאי מצחא ולכלהו כדין משתככין.

§. 599. Et didicimus traditione exotica. Viginti quatuor judicia ſuperiora inveniuntur & omnia vocantur Nezachim ſeu ſuperationes, & quodlibet vocatur נצח ſuperatio, & literis vicinis permutatis fit מצח frons.

599. ותניא עשרין וארבע דינא עלאה משתכחין וכלהו אקרון נצחים (סא מצחא) וכל חד אקרי נצח ובאתוון רצופין דא הוא מצח.

§. 600. Eſt igitur frons, & eſt Superatio, quæ ſunt Superationes. [*al. & tamen ſuperatio ex illis ſuperationibus.*] Et iſtud eſt quod traditum eſt: Superatio Superationum. Et ſunt in fronte: ſed quædam earum extenduntur in corpus in loca nota.

600. ואית מצח (סא נצח) ואית נצח דאיתון נצחים והיינו דתנן נצח נצחים ואינון במצחא ומתפשטן מנהון בגופא באתרין ידיען.

§. 601. Traditio exotica. Quid eſt illud quod ſcriptum eſt [1. *Sam.* 15. *v.* 29.] Etiam Nezach Jiſraëlis non mentitur, nec pœnitet eum, quia non homo eſt, ut pœniteat.

601. תניא מאי דכתיב וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם.

§. 602. Iſtud arcanum Fua conſtitutione jam declaravimus. Omnis illa ſuperatio, quæ expanditur in corpus; illô tempore cum mundus judicandus eſt & convertitur; pœnitentiam admittit, nec exercetur judicium, ſi convertantur.

602. האי רזא אוקימנא כל ההוא נצח דאתפשט בגופא זמנין דתלי על עלמא לסיין ותב ומתחרט ולא עביד דינא אי תייבון.

§. 603. Quamobrem? propterea quod res extat in loco qui dicitur Adam, & poteſt pœnitere.

603. מט משום דקאי בדוכתא דאקרי אדם ויכיל לאתחרטא.

§. 604. Sed ſi in loco, qui vocatur caput, in illa nempe fronte, videtur & detegitur illa Superatio, non eſt tempus nec locus pœnitendi.

604. אבל אי באתר דאתקרי ראש בהאי מצחא אתחזי ומתגלייא האי נצח לאו הוא עידן ואתר לאתחרטא.

§. 605. Quare? propterea quod non eſt de loco qui vocatur Adam: non enim detegitur facies & naſus, ſed frons ſola.

605. מט משום דלא הוה מאתר דאקרי אדם דהא לא אתגלי פרצופא וחוטמא אלא מצחא בלחודוי.

§. 606. Et in loco ubi non invenitur facies, non dicitur Adam, & propterea (*dicitur:*) Non homo eſt ut pœniteat. Sicut Superatio quæ in reliquis partibus corporis.

606. ובאתר דלא אשתכח פרצופא לא אקרי אדם ובגיני כך לא אדם הוא להנחם כנצח דבשאר תקוני גופא:

SECTIO XXXI.

De oculis Microproſopi. (vid. infr. §. 223.)

§. 607. Oculi capitis diverſi ſunt ab aliis oculis. Nigredo ſuperciliorum, quæ ſuper oculos (*quaſi*) fucata eſt, unde omnes oculi fucantur nigredine.

607. עינוי דרישא משתניין משאר עיינין שרקותא דגבנתה דעל עיינין מכחלן דכל עיינין מכחלן באוכמתא.

§. 608.

§. 608. Pendent criſpaturæ ſuper criſpaturis pilorum, & faciunt formam ſuperciliorum ſuper oculo, in principio frontis.

608. תלין תלין על תלין דשערי ואינון תקונא דעל עיינין ברישא דמצחא.

§. 609. Et continentur ab ambobus ſeptingenties mille Domini inſpectionis, qui ſuper ſcutis oculorum.

609. ומתאחדן מתרווייהו שבעמאה אלפי מארי דאשגחותא דעל תריסי דעיינין.

§. 610. In tegumento oculorum radiant mille & quadringentæ myriades, quæ adhærent palpebris, quæ ſunt tegumentum; & inſpectio oculi Senis dierum ſuper eis eſt.

610. בכסותא דעיינין להטין אלף וארבע מאה רבוא דמתאחדן בגבינין דאינהו כסותא ואשגחותא דעינא דעתיק יומין עלייהו.

§. 611. Quoties tegumenta illa elevantur, idem apparet, ac ſi quis evigilaret è ſomno & tunc aperiuntur oculi ejus:

611. ובשעתא דסלקין אינון כסותא אתחזי כמאן דאתער משנתיה ואתפקחן עינוי.

§. 612. Et aſpiciunt oculum apertum & dealbantur albore quodam Oculi boni.

612. וחמאן לעינא פקיחא ואתסחן בחד חוורא דעינא טבא.

§. 613. Sicut ſcriptum eſt [*Cant.* 5. *v.* 12.] loti lacte. Quid eſt lacte? albedine excelſa prima.

613. רחצות בחלב מאי בחלב בחוורא דלעילא קדמאה.

§. 614. Et illo tempore invenitur intuitio miſericordiæ & propterea oratio Jiſraëlitarum aſcendit, quia aperti ſunt oculi ejus, & dealbantur illa albedine.

614. ובההיא שעתא אשתכח אשגחותא דרחמי ובגנ צלותא דישראל סלקא בגין דיפקח עינוי ויתסחון בההוא חוורא.

§. 615. Sicut ſcriptum eſt: *Pſal.* 44. *v.* 24.] Evigila, quare dormis Domine, expergiſcere.

615. דכתיב עורה למה תישן יי הקיצה.

§. 616. Quotieſcunque vero oculi ejus non aperti ſunt, omnes Domini judiciorum ſubigunt Jiſraëlitas, & reliqui populi dominantur ſuper eos.

616. וכל זמנא דעינוי לאו מתפקחן כל מאריהון דדינין כפיין להו לישראל ושאר עמין שלטין עלייהו.

§. 617. Quando autem aperit oculos ſuos, hi dealbantur oculo bono, & miſericordia ſuper Jiſraël: & circumvolvitur [al. convertitur] oculus & exercet vindictam in reliquos populos.

617. ובזמנא דיפקח עינוי יתסחן בעינא טבא ורחמי על ישראל ואסתחר (סא ואתחזר) עינא ועביד נוקמין בשאר עמין.

§. 618. Id ipſum eſt quod ſcriptum eſt [*Pſal.* 35. *v.* 23.] Evigila & expergiſcere. Evigila: & dealbetur albedine illa; expergiſcere: ut exerceatur vindicta in illos, qui ſubigunt eos.

618. הה״ד עורה והקיצה עורה לאתסחאה בההוא חיורא הקיצה למעבד נוקמין לאינון דכפיין לון.

§. 619. Oculi ejus cum aperti ſunt, apparent pulchri ſicut columbarum, colore albo, rubro & nigro, & flavo.

619. עינוי כד אתפקחן אתחזון שפירין כהני יונים כחיור וסומק ואוכם וירוק.

§. 620. Et oculus hic [al. albedo] non detegitur niſi cum aſpicitur ab oculo bono, & tunc omnes illi colores teguntur [al. lavantur] hac albedine radiorum.

620. ועינא דא (ס״א חיוור) לא אתגלי אלא בזמנא דאסתכל בעינא טבא ומתכסן (ס״א ומסתחאן) כל אינון גוונין בההוא חוור דהיטין.

§. 621. Ex illis coloribus cum deteguntur, egrediuntur ſeptem oculi providentiæ, qui exeunt ex nigro oculi.

621. (ס״א מאינון) גוונין דמתגליין נפקין שבעה עיינין דאשגחותא דנפקי מאוכמא דעינא.

§. 622. Hoc eſt illud, quod dicitur [*Zach.* 3. *v.* 9.] Super lapide unô ſeptem oculi.

622. הה״ד על אבן אחת שבעה עינין. Mantuan, fol. 137.

§. 623. Quid eſt lapis unus? nigredo oculi.

623. מאן אבן אחת אוכמת׳ דעינא.

§. 624. Ex rubedine egrediuntur ſeptem emiſſarii, qui deflectunt in latus ſiniſtrum, & flammant igne, qui verſus latus ſeptentrionale eſt, & combinantur, ut expandantur in mundum ad detegendum ſemitas peccatorum.

624. מסומקא נפקין שבעה רהיטין דסמכין לסטר שמאלא ומתלהטין באשא דלסטר צפון ומתאחדן לאתפשטא בעלמא לגלאה ארחין דחייביא.

§. 625. Hoc eſt illud quod ſcriptum eſt [*Zach.* 4. *v.* 10.] Septem illi ſunt oculi Domini peragrantes omnem terram.

625. הה״ד שבעה אלה עיני יי׳ המה משוטטים בכל הארץ.

§. 626. Ex flavo egrediuntur ſeptem ſplendores puri [al. lumina] qui flectuntur verſus latus meridionale & combinantur ut extendantur in mundum ad detegendas ſemitas [al. opera]:

626. מירוקא נפקין שבעה טהירין (ס״א נהירין) דקטרא דלסטר דרומא ומתאחדן לאתפשטא בעלמא לגלאה ארחין (ס״א עובדין)

§. 627. Sicut ſcriptum eſt [*Job.* 34. *v.* 21.] Quia oculi ejus ſuper vias viri. Et cum dealbantur albedine, tunc intuentur

627. דכתיב כי עיניו על דרכי איש וגו׳ וכד אתסחאן בחוורא משתכחין

omnes

omnes Dominos veritatis (*pios,*) ad benefaciendum mundo propter eos; & omnis intuitio eſt bona ſuper Jiſraël.

לאשגחא לכל מארי קשוט לאוטבא עלמא בגיניהון וכל אשגחותא הוי לטב על ישראל.

§. 628. Colore autem rubro aſpicit coarctantes eos: quod innuitur verbis *Exod.* 3. *v.* 7. Videndo vidi; Videndo; ad benefaciendum illis. Vidi; ut vindicando liberem eos ab afflictoribus.

628. ואשגח בסומקא למאן דעאקין להו הה״ד ראה ראיתי ראה לאוטבא לון ראיתי לנוקמא לון מדעקין לון.

§. 629. Et propterea ſcriptum eſt [*Pſal.* 44. *v.* 24.] Evigila quare dormis Domine? expergiſcere, nec deſere nos in æternum. Evigila & expergiſcere. Duæ (*ſunt*) inſpectiones; duæ aperturæ; duo *bona*; miſericordia & vindicta.

629. ובגין כך כתיב עורה למה תישן יי הקיצה אל תזנח לנצח עורה והקיצה תרי אשגחותא תרי פקיחין תרי טבן רחמי ונוקמין.

§. 630. Color primus eſt ruber in rubro incluſus & abſconditus; omnia rubra præ eo non videntur.

630. גוונא קדמאה סומקא בגו סומקא כליל וסתים כל סומקין מקמיה לא אתחזון. Cremonenſ. col. 259.

§. 631. Circa hoc rubrum ambit filum aliquod nigrum circum circa, & circumdat illud.

631. סוחרניה דההוא סומקא אסחר חד חוטא אוכמא ואקיף ליה.

§. 632. Color ſecundus niger eſt, ſicut Lapis ille, qui exit ex abyſſo ſemel in mille annis, in mare magnum.

632. גוונא תניינא אוכמא כאבנא חד דנפיק מתהומא חד זמן לאלף שנים בימא רבא.

§. 633. Et cum prodit ille Lapis, venit tempeſtas & procella ſuper mare, & vox & fluctus ejus commoventur, & audiuntur à Piſce magno, qui dicitur Leviathan.

633. וכד נפיק האי אבנא אתי רגשא ותקפא על ימא וקליה דימא וגלגלוהי אזלין ואשתמעו לנונא רבא דאקרי לויתן.

§. 634. Et ille Lapis prodit ex abyſſo & provolvitur in æſtu maris & egreditur foràs, & hæc eſt talis nigredo, præ qua omnes nigredines abſconduntur, [al. jamque receptum eſt, quod omnes ſemitæ ab ipſa occultentur.]

634. ונפיק מתהומא האי אבנא ומתגלגלא בתוקפא דימא ונפיק לבר והיא אוכמא דכל אוכמין סתימין קמיה (סא והיא אוקמוה דכל אורחין סתימין קמה.)

§. 635. Et talis eſt nigredo oculi nigri, qui includit & abſcondit omnia reli-

635. וכן היא אוכמותא דעינא אוכמא דכליל וסתים כל שאר אוכמין וסוחרניה

qua nigra: & circa illud nigrum invenitur filum aliquod rubrum, quod ambit illud nigrum.

§. 636. Color tertius flavus flavorum, qui includit & abſcondit omnia flava, & in circuitu illius flavi ambiunt duo fila, filum rubrum in latus unum, & filum aliud nigrum ad latus alterum; & circumdant illud flavum.

§. 637. Et cum circumvolvitur albedo & oculus dealbatur, omnes iſti colores ſedantur, & ſubmerguntur in imum: ruber, flavus, niger, non videntur præter ſolum album, qui lucet à Sene dierum.

§. 638. Et ab illo fulgent omnes inferiores, nec ullus color videtur, præter ſolum iſtum album: Et propterea ſubmoventur omnes Domini ruboris & nigredinis, qui ſunt gemini ſimul.

§. 639. Hoc ipſum eſt quod ſcribitur [*Cant.* 4. *v.* 2.] quæ aſcendunt ex ablutione, quæ omnes geminæ.

§. 640. Quid hoc eſt; ex ablutione? ex illa lotione oculi ſancti excelſi; omnes enim gemellæ, hæc ſicut illa.

§. 641. Annon vero dentes invicem dicit eſſe ſicut gregem tonſarum; & tu dicis, quod omnes gemellæ?

§. 642. Nimirum ſenſus eſt, albedinem illorum eſſe ſicut eſt albedo iſta oculorum, cum dealbantur albedine oculi ſuperni.

§. 643. Et id ſcituri ſunt juſti & viſuri in Spiritu Sapientiæ.

§. 644. Sicut ſcriptum eſt [*Ieſ.* 52. *v.* 8.] quia oculo ad oculum videbunt. Quando? cùm reduxerit Dominus Zijon.

דההוא אוכמא אסחר חד חוטא סומקא (סא לסטר חד) ואקיף לההוא אוכמא:

636. גוונא תליתאה ירוקי דירוקי דכליל דסתים כל ירוקין ובסוחרניה דההוא ירוקא אסחרן תרין חוטין חוטא סומקא לסטר חד וחד חוטא אוכמא לסטר חד ואקיפין לההוא ירוקא.

637. וכד אסתחר חוורא ואסתחי עינא כל אינון גוונין משתככין ומשתקעין לתתאה סומקא ירוקא אוכמא לא אתחזי בר ההוא חוורא דנהיר מעתיק יומין.

638. ונהירין מניה כל אינון דלתתא ולית גוונא אתחזייא בר ההוא חוורא בלחודוי· ובגין כך אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואוכמא דאינון תאומין כחדא.

639. ההד שעלו מן הרחצה שכלם מתאימים.

640. מאי מן הרחצה מההוא אסחותא דעינא קדישא עלאה · שכלם מתאימות דא כדא.

641. ומה דאמר שניין דא לדא כעדר הקציבות ואת אמרת שכלם מתאימות

642. כלומר חוורא דילהון כההוא חוורא דעיינין כד אסחן בחוורתא דעינא עלאה·

643. ודא זמינין למנדע צדיקייא למחזי ברוחא דחכמתא·

644. כדא כי עין בעין יראו · אימתי בשוב יי ציון·

§. 645.

§. 645. Et ſcriptum eſt [*Num.* 14. *v.* 14.] cui oculo ad oculum viſus tu Domine; & tunc apertio oculorum eſt in bonum.

645. וכתיא אשר עין בעין נראה אתה יי וכדין פקיחותא דעיינין לטב.

§. 646. Eſt enim apertio oculorum in bonum, eſt quoque alia in malum.

646. ואית פקיחותא דעיינין לטב. ואית פקיחותא דעיינין לביש.

§. 647. In bonum ſicut ſcriptum eſt [*Dan.* 9. *v.* 18.] Aperi oculos tuos & vide deſolationes noſtras & civitatem, ſuper qua invocatum eſt nomen tuum. Hîc in bonum.

647. לטב כמה דכתיב פקח עיניך וראה את שוממותינו וגו׳ הא הכא לטב.

§. 648. Sed in malum, ſicut ſcriptum eſt [*Ieſ.* 33. *v.* 20.] Oculi tui videbunt Jeruſalem habitationem quietam; tentorium non deponetur nec amovebuntur paxilli ejus in æternum: hîc ſanè in bonum & in malum; quia unum non fit ſine altero.

648. ולביש דכתיב עיניך תראינה ירושלים נוה שאנן אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח הא הכא לטב ולביש דלא אתעביד דא בלא דא.

§ 649. Didicimus in Myſterio libri: Quid hoc; Oculi tui videbunt Jeruſalem habitationem quietam: Ergone Jeruſalem habitatio quieta eſt? atqui ſcriptum eſt [*Ieſ* 1. *v.* 21.] Juſtitia morata eſt in ea. In loco autem ubi invenitur juſtitia, [al. in loco ubi judicium habitat & invenitur hæc juſtitia,] non eſt quies, nec quietum eſt.

649. תנא בצניעותא דספרא מהו עיניך תראינה ירושלים נוה שאנן וכי ירושלים נוה שאנן הוא והא כתיב צדק ילין בה ובאתר דאשתכח צדק (סא ובאתר דדינא שריא ואשתכח האי צדק) לאו שקיט ולאו שאנן הוא.

§. 650. Verum enim verò; Oculi tui videbunt Jeruſalem habitationem quietam, (ita explicandum eſt:) Habitatio quieta, reſpectu Senis dierum dicitur, qui intuetur illos oculos.

650. אלא עיניך תראינה ירושלים נוה שאנן נוה שאנן לעתיק יומין אתמר דישגח באלין עיינין.

§. 651. Ipſius verò oculus quietus & tranquillus eſt; oculus miſericordiæ, oculus qui non abit ab hoc intuitu, ad intuitum alium.

651. דההוא עינא שקיט ושאנן עינא דרחמי עינא דלא נטיל מאשגחותא דא לאשגחותא אחרא.

§. 652. Et propterea ſcriptum eſt עינך Oculum tuum videbunt; non oculi tui; cum defectu literæ Jod.

652. ובגין כך כתיב עינך תראינה ולא עיניך חסר יוד.

§. 653. Quomodo autem dicitur Jeruſalem, & non Zijon? Sic meritò dicen-

653. ומה דאמר ירושלים ולא ציון

dum

dum fuit ad ſubigendum judicium, quod invenitur in ea, & ad miſericordiam excitandam ſuper illa.

דכי אצטריך לאכפייא לדינא דאשתכח בה ולרחמא עלה.

§. 654. Et didicimus. Scriptum eſt [*Deut.* 11. *v.* 12.] Oculi Domini Dei tui in illa, à principio anni usque ad finem ejus. Iſtud eſt hoc quod ſcriptum eſt: Juſtitia pernoctabat in ea: quia in ea inveniuntur decreta ſeveriſſima plura, quam in cæteris locis omnibus.

654. ותאנא כתיב עיני יי אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה. הה״ד צדק ילין בה דבה אשתכחו גזרי דדינא יתיר מכל שאר אתרי.

§. 655. Tempore venturô autem in ea invenietur oculus unus miſericordiæ, oculus Senioris Seniorum.

655. ולזמנא דאתי ישתכח בה עינא חד דרחמי עינא דעתיקא דעתיקין.

§. 656. Id quod innuitur [*Ieſ.* 54. *v.* 7.] Sed miſerationibus magnis congregabo te.

656. הה״ד וברחמים גדולים אקבצך.

§. 657. Ubi quia dicit Miſerationibus, quid eſt magnis? Nimirum quod duplex ſit miſericordia, miſericordia Senis dierum, quæ vocatur miſerationes magnæ.

657. כיון דאמר רחמים מהו גדולים אלא אית רחמי ואית רחמי. רחמי דעתיק דעתיקין אינון אקרון רחמים גדולים.

§. 658. Miſericordia autem Microproſopi dicitur miſerationes nudè & ſimpliciter, quia in eo eſt dextrum & ſiniſtrum; judicium & miſericordia, & propterea dicitur: Et in miſerationibus magnis colligam te, ſcil. Senis dierum.

658. רחמים דזעיר אנפין אקרון רחמים סתם משום דאית ביה ימינא ושמאלא דינא ורחמי ובגין כך וברחמים גדולים אקבצך דעתיק יומין.

§. 659. Didicimus. In iſtis oculis inque duobus eorum coloribus rubro nempe & nigro, commorantur duæ lachrymæ: & cum Sanctus Sanctorum vult miſereri Jiſraëlitarum, tunc demittit duas lachrymas, ut dulceſcant in mari magno.

659. תאנא בהני עיינין בתרין גוונין מבייהו בסומקא ואוכמא שראן תרין דמעין וכד בעי קודשא דקודשין לרחמא על ישראל אחית תרין דמעין לאתבסמא בימא רבא.

§. 660. Quid eſt mare magnum Mare Sapientiæ excelſæ; ut nimirum laventur in flumine [al. in albedine] in ſcaturigine exeunt è Sapientia magna & miſeretur Jiſraëlitarum.

660. מאן ימא רבא ימא דחכמתא עלאה כלומר דיתסחון בנהרא (סא בחוורא) במבועא דנפיק מחכמתא רבא ומרחם להו לישראל.

SECTIO

SECTIO XXXII.

De Naſo Microproſopi.

§. 661. Didicimus in Myſterio Libri. Naſus Microproſopi. Ex naſo cognoſcitur facies. In hoc naſo diverſa res eſt.

661. תאנא בצניעותא דספרא. חוטמא דזעיר אפין בחוטמא אשתמודע פרצופא בהאי חוטמא אתפרשא מלה.

§. 662. Scriptum eſt enim [*Pſal.* 18. v. 9.] Aſcendit fumus in Naſo ejus, & ignis ab ore ejus conſumens; carbones incenſi ſunt ab eo.

662. דכתיב עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים בערו ממנו:

§. 663. Aſcendit fumus in naſo ejus. In hoc fumo includuntur Ignis & carbones igniti; non enim eſt fumus ſine igne, nec *ignis* ſine fumo: omnia verò reſultant [al. accenduntur] & egrediuntur à naſo ejus.

663. עלה עשן באפו בהאי תננא אתכללו אשו וגחלי דנורא דלית תננא בלא אשא ולא אשא בלא תננא וכלהו אסתליקו (ס״א אתדליקו) ונפקין מחוטמוי.

§. 664. Et didicimus: Cùm conſociantur tria illa, quæ includuntur in fumo iſto, qui egreditur de naſo, corrugatur naſus.

664. ותאנא כד אתחברו תלת אלין דכלילן בהאי תננא דנפיק מחוטמא אתקמט חוטמא. Cremonenſ. col. 260.

§. 665. Et flat & egreditur fumus niger & ruber; & in eo duo colores: & vocant eum אף iram, & חימה fervorem, & משחית perditionem.

665. ונשיב ונפיק תננא אוכמא וסומקא גביה תרי גווני וקרינן ליה אף וחימה ומשחית.

§. 666. Et ſi dicis Ira & fervor: (*Bene*) quia ſcriptum [*Deut.* 9. v. 19.] Quia timui propter iram & fervorem. Illa enim ſunt fumus niger & ruber. Unde autem additur משחית perditio?

666. ואיתימא אף וחימה דכתיב כי יגורתי מפני האף והחמה דאינון תננא אוכמא וסומקא. משחית מנ״ל.

§. 667. Quia ſcriptum eſt [*Gen.* 13. v 10.] Antequam perderet Dominus Sodom & Gomorrham. Vox שחת autem notat perditionem igne accenſo ardente factam.

667. דכתיב לפני שחת יי׳ את סדום ואת עמורה ושחרת המשחית בנורא דליק מוקרא.

§. 668. Et didicimus: Quinque Severitates ſunt in iſto Microproſopo, & aſcendunt in mille & quadringentos rigores: & extenduntur in Naſum ejus, in os, in brachia ejus, inque manus & in digitos.

668. ותאנא חמש גבוראן אינון בהאי זעיר אנפין ואסתלקו לאלף וארבע מאה גבוראן מתפשטן בחוטמוי בפומא בדרועוי בידין באצבעין.

§. 669. Et propterea ſcriptum eſt [*Pſal.* 106. v. 2.] Quis enarrabit fortitudines Domini?

669. ובגין כך כתיב מי ימלל גבורות יי׳.

§. 670. Hic ſcriptum eſt fortitudines [*in plurali:*] & ſcriptum eſt [*1. Chron. 29. v. 11.*] Tibi Domine magnificentia & fortitudo; in ſingulari?

670. כתיב הכא גבורות וכתיב התם לך יי הגדולה והגבורה.

§. 671. Nimirum ſic didicimus. Cùm omnes illæ ſeveritates ſimul conſociantur, tunc appellantur Geburah una.

671. אלא הכי תאנא כד אתחבראן כלהו גבוראן כחדא אתקרי גבורה חדא.

§. 672. Et omnes fortitudines illæ incipiunt deſcēdere à naſo. Et ab illo dependent millena millia; & quadringentæ myriades in ſingulis illis (*ſpeciebus.*)

672. וכלהו גבוראן שריאן לנחתא מחוטמוי ומהאי תליין אלף אלפין וארבע מאה רבוא בכל חד מנייהו.

§. 673. Et de illo fumo, qui egreditur è naſo ejus, dependent millies mille myriades & quadringentæ & quinque, quæ ad ſeveritatem hanc pertinent. Nam omnes Severitates dependent ab hoc naſo.

673. ובהאי תננא דאפיק מחוטמוי תליין אלף אלפין רבוא וארבע מאה וחמש דמסטר גבורה דא וכלהו גבוראן תליין מהאי חוטמא.

§. 674. Scriptum eſt enim [*Pſal. 145. v. 4.*] de generatione in generationem laudabunt opera tua, & fortitudines tuas annuntiabunt.

674. דכתיב דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך יגידו.

§. 675. Et cum fortitudo iſta incipit, omnes rigores radiant & acuuntur donec deſcendant in flammam gladii gyrantis. [*Gen. 3. v. 24.*]

675. וכד שארי גבורה דא כלהו גבוראן מתלהטן ושננן עד דנחתן ללהט החרב המתהפכת.

§. 676. Scriptum eſt [*Gen. 19. v. 13.*] quoniam nos perdemus locum hunc. Et ſcriptum eſt] *Gen. 13. v. 10.*] antequam perderet Dominus Sodom & Gomorrham. *Et iterum*, Dominus pluit ſuper Sodom & Gomorrham. [*c. 19. v. 24.*]

676. כתיב כי משחיתים אנחנו את המקום הזה · וכתיב לפני שחת יי את סדום ואת עמורה · וכתיב ויי המטיר על סדום ועל עמורה.

§. 677. Nimirum ſic didicimus. Non eſt judex in impios &c. niſi quod ipſi menſuram miſericordiæ convertant in menſuram judicii.

677. אלא הכי תאנא לא דיין לרשעים וכו׳ אלא דמהפכי מר למה.

§. 678. Quomodo autem ipſi convertunt? atqui ſcriptum eſt [*Mal. 3. v. 6.*] Ego Dominus non mutor.

678. והיאך מהפכי והא כתיב אני יי לא שניתי.

§. 679. Nimirum quotiescunque Senior Seniorum caputque illud album, detegit beneplacitum beneplacitorum; miſerationes magnæ inveniuntur ubique.

679. אלא בכל זמנא דעתיק דעתיקי רישא חוורא אתגלייא רעויא דרעוין רחמין דרברבין אשתכחו בכלא.

§. 680.

§. 680. Quando autem illud non detegitur; omnia arma [al. judicia] Microproſopi parata ſunt. Et ſi ita dicere licet, miſericordia fit judicium, id eſt, Antiquiſſimus omnium.

§. 681. Didicimus in Barajetha: Cum Senior Seniorum detegit beneplacitum beneplacitorum, omnes illæ lucernæ, quæ appellantur nomine ſimili, fulgent, & miſericordia invenitur in omnibus.

§. 682. Quando autem non detegitur occultus occultorum, & iſtæ lucernæ non lucent, excitantur judicia, & exercetur judicium.

§. 683. Quis igitur cauſa eſt illius judicii? Beneplacitum beneplacitorum, quod non detegitur; & propterea peccatores miſericordiam mutant in judicium.

§. 684. Quod autem hic dicitur [*Gen.* 19. v. 24.] à Domino de cœlis; de Microproſopo dicitur.

§. 685. Et unde colligitur hoc? quod ſcriptum eſt מן השמים [vox שמים *autem*] אש ומים Ignis & aqua, miſericordia & judicium, in antitheſin illius, in quo nullum omninò judicium reperitur.

§. 686. Didicimus: Iſte naſus brevis eſt, & cum fumus egredi incipit, citò exit & exercetur judicium.

§. 687. Quis autem impedit iſtum naſum, ne producat fumum? Naſus Senioris Sancti. Ille enim dicitur ארך אפים longus naſo præ omnibus.

§. 688. Et hoc eſt arcanum, quod didicimus. Inter יהוה יהוה Tetragrammaton, Tetragrammaton, accentus interponitur (*ubicunque hæc duo ſic inveniuntur in Scriptura.*)

§. 689. Ubicunque enim nomen aliquod bis repetitur; diſtinctio interjecta

680. ובשעתא דלא אתגלייא כל זיינין (סא דינין) דזעיר אפין זמינין וכביכול רחמי עביד דינא ההוא עתיקא דכלא.

681. דתניא כד אתגלייא עתיקא דעתיקין רעוא דרעוון כלהו בוציני דאתקרון בשמא דא נהירין ורחמי אשתכחו בכלא.

682. ובשעתא דלא אתגלי טמירא דטמירין ולא אתנהרן אלין בוצינין מתערין דינין ואתעביד דינא.

683. מאן גרים להאי דינא. רעוא דרעווא דלא אתגלי ובגין כך מהפכין חייביא רחמי לדינא.

684. ומה דאמר הכא מאת יי מן השמים בזעיר אפין אתמר.

685. ומשמע דכתיב מן השמים אש ומים רחמי ודינא לאפקא מאן דלית ביה דינא כלל.

686. תאנא האי חוטמא זעיר וכד שארי תננא לאפקא נפיק Mantuan. fol. 138.
בבהילו ואתעבד דינא.

687. ומאן מעכב להאי חוטמא דלא יפיק תננא חוטמא דעתיקא קדישא דהוא אקרי ארך אפים מכלא.

688. והיינו רזא דתנינן יי יי פסיק טעמא בנייהו.

689. בכלהו אתר דשמא אדכר תרי זמנא פסיק טעמא בנייהו כגון אברהם.

eſt: ut cum dicitur [*Gen. 22. v. 11.*] Abraham, Abraham. Et [*Gen. 46. v. 2.*] Jaacobh, Jaacobh. Et [1. *Sam. 3. v. 10.*] Schmuel, Schmuel; ubique diſtinctione interſecta ſunt hæc duo nomina; exceptô locô illô Moſcheh, moſcheh [*Ex. 3. v. 4.*] ubi non interjacet accentus.

אברהם אברהם יעקב יעקב שמואל שמואל בכלהו פסיק טעמא בגווייהו בר ממשה משה דלא פסיק טעמא בגווייהו:

§. 690. Quam ob cauſam? Abraham, Abraham, (*Gen. 22, 11. ibi propterea intercedit accentus, quia*) poſterius notat perfectum, prius nondum perfectum: hoc tempore enim conſummabatur decem tentationibus, & propterea accentus interſecat. Tunc enim non erat ille, qui prius.

690. מאי אברהם אברהם בתראה שלים קדמאה לא שלים דהשתא שלים בעשר נסיונוי ובגין כך פסיק טעמא בגווייהו דהשתא לא הוה איהו בקדמיתה:

§. 691. (*Cum dicitur*) Jacob, Jacob [*Gen. 46. v. 2.*] poſterius notat perfectum; prius nondum perfectum: tunc enim nuncium bonum de Joſepho ipſi jam allatum erat, & ſuper eum quieſcebat Schechinah.

691. יעקב יעקב בתראה שלים קדמאה לא שלים דהשתא אתבשר ביוסף ושראת עליה שכינתא:

§. 692. Item: tunc jam perfecta erat in terra arbor ſancta, ſimilis ſupernæ; duodecim limitibus, & ſeptuaginta ramis conſtans (*id eſt, generatio 12. filiorum & 70. animarum,*) quæ antea nondum fuerant: & propterea poſterius perfectum, prius nondum perfectum denotat: unde accentus intercedit inter ea.

692. ועוד דהשתא אשתלים בארעא אילנא קדישא כגוונא דלעילא בתריסר תחומין בשבעין אנפין מה דלא הוה בקדמיתא ובגיני כך בתראי שלים קדמאה לא שלים ופסיק טעמא בגווייהו:

§. 693. In loco Schmuel Schmuel [1. *Sam. 3. v. 10.*] accentus etiam intercedit: quare? poſterius nomen perfectum, prius nondum perfectum denotat: tunc enim erat Propheta; antehac autem nondum erat Propheta.

693. שמואל שמואל טעמא פסיק בגווייהו מאי בתראה שלים קדמאה לא שלים דהשתא הוא נביאה וקודם לכן לא הוה נביאה:

§. 694. Sed cum dicitur [*Ex. 3. v. 4.*] Moſcheh Moſcheh, non interjacet accentus; quia ab ipſo nativitatis die perfectus fuit; quia ſcriptum eſt [*Ex. 2. v. 2.*] Et vidit eum, quod bonus eſſet.

694. אבל משה משה לא אפסיק טעמא בגווייהו דמיומא דאתיליד שלים הוה דכתיב ותרא אותו כי טוב הוא:

§. 695. Sic etiam hîc inter duo Nomina Tetragrammata [*Exod. 34. v. 6.*] ac-

695. אוף הכא יְיָ יְיָ פסיק טעמא

centus

çentus interpoſitus eſt : prius enim nomen perfectum (*quidem*,) poſterius autem perfectum omninò eſt & penitus.

בְּנִוּיְיהוּ קַדְמָאָה שְׁלִים בַּתְרָאֵי שְׁלִים בְּכֹלָּהוּ׃

§. 696. Moſes autem in loco judicii ſic loquitur : ut pro illis deſcendere faceret à Seniore Sanctiſſimo miſericordiam, in Microproſopum.

696. וּמֹשֶׁה בְּאֲתַר דִּינָא אֲמַר לְנַחְתָא לוֹן מֵעַתִּיקָא קַדִּישָׁא רַחְמִין לִזְעֵיר אַנְפִּין׃

§. 697. Sic enim habet Traditio. Quanta fuit virtus Moſis ut menſuras miſericordiæ deſcendere faceret deorſum.

697. וְהָכִי תְּנִינָן כַּמָּה הוּא חֵילָא דְּמֹשֶׁה דְּאַחֵית מְכִילָן דְּרַחֲמֵי לְתַתָּא׃

§. 698. Et cum detegitur Senior in Microproſopo, omnia in miſericordia conſpiciuntur, & naſus placatur; ignisque & fumus non exeunt.

698. וְכַד אִתְגַּלֵּי עַתִּיקָא בִּזְעֵיר אַנְפִּין כֹּלָּא בְּרַחֲמֵי אִתְחֲזוּן וְחוּטְמָא אִשְׁתְּכִיךְ וְאֶשָּׁא וּתְנָנָא לָא נָפִיק׃

Cremonenſ. fol. 66. col. 261.

§. 699. Sicut ſcriptum [*Ieſ*.48.*v*.9.] Et laude mea obſtruam nares tibi.

699. כְּדָא וּתְהִלָּתִי אֶחֱטָם לָךְ׃

§. 700. Et didicimus. Duo habet foramina naſus. Ex uno foramine prodit fumus flammans & inſeritur in foramen Abyſſi magnæ.

700. וְתָאנָא בִּתְרֵין נוּקְבִין דְּחוּטְמָא בְּחַד נוּקְבָא נָפִיק תְּנָנָא לָהִיט וּמִשְׁתַּקְעָא בְּנוּקְבָא דִּתְהוֹמָא רַבָּא׃

§. 701. Et ex altero foramine prodit ignis, qui accenditur flammâ ſuâ; flammatque in quatuor millia mundorum, qui in latere ſiniſtro.

701. וּמֵחַד נוּקְבָא נָפִיק אֶשָּׁא דְּאוֹקִיד בְּשַׁלְהוֹבֵי וּמִתְלַהֲטֵי בְּאַרְבַּע אֲלַף עָלְמִין דְּבִסְטַר שְׂמָאלָא׃

§. 702. Ille verò, qui cauſa eſt belli, dicitur Ignis Domini, Ignis conſumens, Ignis qui comburit omnes ignes alios.

702. וּמַאן דְּגָרִים לִקְרָבָא בְּהַאי אִקְרֵי אֵשׁ יי אֶשָּׁא דְּאָכְלָא וְאוֹקִיד כָּל שְׁאַר אֶשִׁין׃

§. 703. Et iſte ignis non mitigatur, niſi igne Altaris.

703. וְהַאי אֶשָּׁא לָא אִתְבַּסַּם אֶלָּא בְּאֶשָּׁא דְּמַדְבְּחָא׃

§. 704. Et ille fumus qui egreditur è foramine altero, non mitigatur, niſi fumo ſacrificii altaris. Omnia autem dependent à naſo.

704. וְהַאי תְּנָנָא דְּנָפִיק מִנּוּקְבָא אַחֲרָא לָא אִתְבַּסַּם אֶלָּא בִּתְנָנָא דְּקָרְבְּנָא דְּמַדְבְּחָא וְכֹלָּא תַּלְיָין בְּחוּטְמָא׃

§. 705. Propterea ſcriptum eſt [*Gen*. 8 *v*.21.] Et olfecit Dominus odorem ſuavem. Omnia enim attributa naſi ſunt olfacere, fumumque & ignem emittere & rubrum

705. בְּגִין כָּךְ כְּתִיב וַיָּרַח יי אֶת רֵיחַ הַנִּיחֹחַ דְּכֹלָּא בְּחוּטְמָא תַּלְיָין לְאָרְחָא דְּהַאי חוּטְמָא בִּתְנָנָא וְאֶשָּׁא

rubrum eſſe; & propterea appoſitus eſt beneplacito (*ſ. fronti.*)

וסומקא ובגין כך אתקביל ברעוא.

§. 706. Et ideo ſcriptum eſt [*Exod.* 4. *v.* 14.] Et exarſit ira Domini [*Deut.* 7. *v.* 4.] Et accenſa eſt ira Domini; [*Exod.* 22. *v.* 24.] Et exardeſcet ira mea; [*Deut.* 6. *v.* 15.] Ne exardeſcat ira Domini. Quæ omnia de Seir Anpin ſeu Microproſopo intelliguntur.

706. והאי הוא דכתיב ויחר אף יי. ויחרה אף יי. וחרה אפי. פן יחרה אף יי. כלא בזעיר אפין אתמר.

SECTIO XXXIII.

De auribus Microproſopi.

§. 707. Didicimus. Scriptum eſt [2. *Reg.* 19. *v.* 16.] Inclina ô Deus aurem tuam & audi; hanc aurem ſcilicet quæ occultata eſt ſub capillis; & capilli pendent ſuper ea; & auris tamen eſt ad audiendum.

707. תאנא כתיב הטה אלהי אזנך ושמע האי אודנא דאתעביד תחות שערי ושערי תליין עליה ואודנא הוא למשמע.

§. 708. Et auris ab intra elaborata eſt cum ſignaturis concavis notantiſſimis, ſicut fit ſcala cochlearis cum incurvatione, in utramque partem.

708. ואודנא אתעביד ברשימי רשימין לגאו כמה דעביד (סא דבארי) דרגא בעקימא להאי ולהאי.

§. 709. Quare autem cum curvaturis? Ut audiat bonum & malum.

709. מט בעקימא בגין למשמע טב וביש.

§. 710. Et didicimus. Ex illa curvatura intra aures dependent omnes illi Domini alarum, de quibus ſcriptum eſt [*Eccl.* 10. *v.* 20.] Quia avis cœli adducet vocem, & Dominus alarum annunciabit verbum.

710. ותאנא מהאי עקימא דבגו אודנין תליין כל אינון מארי דגדפין דכתיב בהו כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר.

§. 711. Intra illam aurem (*Spiritus*) affluit de tribus cavitatibus cerebri in hoc foramen aurium. Et ab illo affluxu (*Spiritus*) ingreditur vox in illud profundum [al. in curvaturam,] & conjungitur cum (*Spiritu*) illo deſtillante tàm in bonum quàm in malum.

711. בגו אודנא נטיף מג׳ חללי דמוחא להאי נוקבא דאודנין ומההוא נטיפא עייל קלא בההוא עמיקא ואתצריף בההוא נטיפא בין טב ובין ביש.

§. 712. In bonum; ut ſcriptum eſt [*Pſ.* 69. *v.* 34.] quoniam audit egenos Dominus. In malum; ut ſcriptum eſt: [*Num.* 11. *v.* 1.] Et audivit Dominus & exarſit ira ejus, & accenſus eſt in eis ignis Domini.

712. טב דכתיב כי שומע אל אביונים יי. ביש דכתיב וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש.

§. 713.

§. 713. Et illa auris occluſa eſt foris, & profunditas [*al. curvatura*] procedit intra illud foramen inſpirationis à cerebro.

§. 714. Ut colligatur vox interius nec prodeat foras; & ſit cuſtodita & occluſa ab omni latere: hinc eſt natura arcani.

§. 715. Væ illi qui aperit arcana! Ille enim qui prodit arcana idem facit ac ſi negaret efformationem ſuperiorem; quæ ſic conſtituta eſt ut colligantur arcana, & non producantur foras.

§. 716. Et didicimus in Barajetha. Illo tempore cum clamant in anguſtia & capilli amoventur ab auribus; vox intrat in aures per illud foramen, ſpiritus deſtillantis è cerebro.

§. 717. Et colligitur in cerebro [al. & allidit ad cerebrum:] & egreditur per foramina naſi, & conſtringitur atque brevior fit naſus & incaleſcit & egreditur ignis & fumus: ex illis foraminibus excitantur omnes ſeveritates & exercetur vindicta.

§. 718. Antequam verò ex illis foraminibus egreditur ignis & fumus, vox illa ſurſum aſcendit & allidit ad principium cerebri; & promanant duæ lachrymæ ex oculis:

§. 719. Et per illam vocem fumus egreditur & ignis è fulgore, quæ illas foras educit: per illam enim vocem, quæ intrat in aures, protrahuntur & excitantur [al. miſcentur] omnia hæc.

§. 720. Et propterea ſcriptum eſt [*Num.* II. *v.* I.] Et audiit Dominus, & exarſit ira ejus, & accenſus eſt in eis ignis Domini. Per illum auditum iſtius vocis excitatur cerebrum totum [*al. omnia.*]

§. 721. Didicimus. Scriptum eſt: [2. *Reg.* 19. *v.* 16.] Inclina, Deus mi, aurem tuam;

713. והאי אודנא סתים לבר ועמיקא עייל לגו ההוא נוקבא דנטיפא מן מוחא.

714. בגין למכנש קלא לגאו ולא יפיק לבר ויהא נטיר וסתים מכל סטרוי בגיני הוא רזי.

715. ווי להוא דמגלי רזין דמאן דמגלי רזין כאלו אכחיש תקונא דלעילא דאתתקן למכנש רזין ולא יפקין לבר.

716. ותניא בשעתא דצווחין בעאקא ושערי מתגליין מעל אודנין עייל קלא באודנין בההוא נוקבא דנטיף ממוחא.

717. וכניש (סא ובטש) במוחא ונפיק בנוקבי דחוטמא ואתער חוטמא ואתחמם ונפיק אשא ותננא מאינון נוקבין מתערין כל גבוראן ועביד נוקמין.

718. ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא ותננא סליק ההוא קלא לעילא ובטש ברישא דמוחא ונגדין תרין דמעין מעיינין.

719. ונפקא מנחירוי תננא ואשא בההוא קלא דנגיד לון לבר בההוא קלא דעייל באודנין אתמשכאן ומתערין (סא ומתערבין) כולי האי.

720. ובגין כך כתיב וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי בההיא שמיעה דההיא קלא אתער מוחא כלא.

721. תנא כתיב הטה אלהי אזנך כלומר ארכין (סא אודנין) שירת מאה

tuam; quaſi diceret: Elongentur [al. aures ſunt] ſexcenties mille myriades illorum Alatorum, qui dependent ab illis auribus: & omnes vocantur aures Domini.

§. 722. Cum ergo dicitur: Inclina Domine, aurem tuam: Aurem tuam i. e. Microproſopi.

§. 723. Ab una cavitate cerebri dependent aures; & ex 50. portis quæ prodeunt de illa cavitate, hæc eſt porta una; quæ tendit & exit & aperitur in illo foramine auris.

§. 724. Sicut ſcriptum eſt [*Iob.* 34. *v.* 3.] Quoniam auris verba probat; & ſcriptum eſt [*Pſal.* 7. *v.* 10.] Et probat corda & renes.

§. 725. Et quantum ad expanſionem illius cavitatis quinquaginta portarum, quæ procedit in corpus; illa expanditur usque in locum, ubi cor reſidet.

§. 726. De aure ergô dicitur, quod in ea ſit probatio; & de corde dicitur, quod in eo ſit probatio; propterea quod ex uno loco procedant.

§. 727. Didicimus in myſterio libri. Sicut auris hæc tam bonum probat, quàm malum, ita omnia quæ in Microproſopo ſunt, habent partem boni & mali, dextrum & ſiniſtrum; miſericordiam & judicium.

§. 728. Et hæc auris contigua eſt cerebro: & quia contigua eſt cerebro: hinc in cavitatem unam inſeritur vox illa, quæ intrat in aurem.

§. 729. De aure ergo dicitur auditio: in auditione autem comprehenditur Binah ſ. Intelligentia; Audi enim etiam eſt idem, ac intellige; & patet [al. & apparet,] quod omnia una trutina trutinentur.

אלף רבוא איגון מאריהון דגדפין דתליין באלין אודנין וכלא אתקרון אזני יי.

722. ומה דאתמר הטה יי אזנך· אזנך דזעיר אפין.

723. מסטרא דחד חללא דמוחא דתליין אודנין ומחמשין תרעין דנפקין מההוא חללא דא הוא תרעא חד דנגיד ונפיק ואתפתח בההוא נוקבא דאודנא.

724. דכתיב כי אזן מלין תבחן · וכתיב ובוחן לבות וכליות.

725. ומסטרא דאתפשטותא דההוא חללא דחמשין תרעין דאתפשטותא בגופא באתר דלבא שארי מתפשט ההוא חללא דחמשין תרעין.

726. ואודניה קרי ביה בחינא ובלבא קרי ביה בחינה משום דמאתר חד מתפשטין.

727. תאנא בצניעותא דספרא משום דאודנא דא אבחן בין טב ובין ביש כך כלא דבזעיר אפין אית סטרא דטב וביש ימינא ושמאלא רחמי ודינא.

728. והאי אודנא כליל במוחא ומשום דאתכליל במוחא בחללא חד מתכליל בקלא דעייל ביה.

729. ובאודנא קרי ביה שמיעה ובשמועה אתכליל בינה שמע כלומר הבן אשתכח (סא ואסתכל) דכלא בחד מתקלא אתקיל.

§. 730.

§. 730. Et verba iſta Dominis Dominorum dantur ut audiant, ut contemplentur & cognoſcant.

730. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן למשמע ולאסתכלא ולמנדע.

§. 731. Veni vide. Scriptum eſt: [*Hab.* 3. *v.* 1.] Domine, audivi auditum tuum, & timui &c.

731. תח כתיב ײ שמעתי שמעך יראתי וגו׳.

§. 732. Hic locus hunc habet ſenſum. Cum ſanctus iſte Propheta audivit & intellexit & ſcivit & occupatus fuit circa efformationes iſtas; ſcriptum eſt, Timui. Recte fuit quod timeret & frangeretur coram eo; hæc enim de Microproſopo dicuntur.

732. האי קרא אשתמודע דכד נבואה קדישא שמע ואסתכל וידע וקאים על תקונין אלין כתיב יראתי יאות הוא לדחלא ולאתברא קמיה האי בזעיר אפין אתמר. Cremonenſ. fol. 66. col. 262.

§. 733. Cùm ulterius intelligeret & cognoſceret, quid ſcriptum eſt ibidem? Domine opus tuum in medio annorum vivifica illud, id de Sene dierum dicitur.

733. כד אסתכל וידע מה כתיב ײ פעלך בקרב שנים חייהו האי לעתיק יומין אתמר.

§. 734. Et in omni loco, ubi invenitur ײ ײ cum Jod He bis, ſive cum Aleph, Daleth, & Jod He; unum ad Microproſopum, & alterum ad Seniorem Seniorum pertinet. Nam quia omnia unum quid ſunt, hinc unô nomine vocantur.

734. ובכל אתר דישתכח ײ ײ ביוד הא תרי זמנא או באלף דלת ויוד הא חד לזעיר אפין וחד לעתיקא דעתיקין ואעג דכלהו חד וחד שמא אקרו.

§. 735. Et didicimus. Quando dicitur nomen plenum? cum ſcribitur ײ אלקים Tetragrammaton Elohim. Iſtud enim nomen plenum eſt Antiquiſſimi omnium, & Microproſopi: & ſimul juncta nomen plenum vocantur. Cætera autem non dicuntur nomen plenum, ſicut conſtituimus.

735. ותנינן אימתי אקרי שם מלא בזמנא דכתיב ײ אלהים דהאי הוא שם מלא דעתיק דכלא וזעיר אנפין וכלא הוא שם מלא אקרי ושאר לא אקרי שם מלא כמה דאוקימנא.

§. 736. Cum dicitur [*Gen.* 2. *v.* 8.] Et plantavit Tetragrammaton Elohim &c. nomen plenum eſt, cum ſermo eſt de plantatione horti: & ubicunque occurrit Tetragrammaton Elohim, nomen plenum dicitur.

736. ויטע ײ אלהים שם מלא בנטיעת גנתא ובכל אתר ײ אלקי׳ אתקרא שם מלא.

§. 737. In ײ ײ omnia generatim comprehenſa ſunt: & tunc excitantur miſerationes ſuper omnia.

737. ײ ײ כלא הוא בכללא והוא זמנא אתערון רחמין בכלא.

§. 738. [Cùm dicitur] Domine opus tuum in medio annorum vivifica; de Sene dierum dicitur.

738. ה׳ פעלך בקרב שנים חייהו לעתיק יומין אתמר.

§. 739. Quid eſt opus tuum? Microproſopus.

739. מאן פעלך דא זעיר אפין.

§. 740. In medio annorum hi ſunt anni priores, qui dicuntur ימי קדם dies priores; & non dicuntur anni עולם ſive mundi.

740. בקרב שנים אינון שנים קדמונית דאקרון ימי קדם ולא אקרון שנות עולם.

§. 741. Anni priores ſunt dies priores; anni mundi, ſunt dies mundi.

741. שנים קדמוניות אינון ימי קדם שנות עולם אלין ימי עולם.

§. 742. Et hîc in medio annorum, qui anni? Anni priores.

742. והכא בקרב שנים מאן שנים שנים קדמוניות.

§. 743. Vivifica illud; de quo dicitur Vivifica illud? de Microproſopo: Omnis enim ſplendor ejus ab illis annis conſervatur. Et propterea dicit Vivifica illud.

743. חייהו למאן חייהו מזעיר אפין דכל נהוריה דיליה מאינון שנים אתקיימו ובגין כך אמר חייהו.

§. 744. In ira miſericordiæ memento; ad illam Benignitatem ſupernam ſpectat, in quâ miſerationes excitantur erga omnes; qui cupiunt miſericordiam, & quibus debetur miſericordia.

744. ברגז רחם תזכור להוא חסד עלאה דביה אתער רחמין לכלא למאן דבעי לרחמא ולמאן דיאות לרחמא:

§. 745. Didicimus. Dixit R. Schimeon: Teſtor ſuper me cœlos, erga omnes illos, qui ſupra nos adſtant, quod gaudium exoriatur ſuper verbis iſtis, in omnibus mundis.

745. תאנא אמר ר״ש אסהדנא עלי שמיא לכל אלין דעלנא קיימין דחדאן מלין אלין בכלהו עלמין.

§. 746. Verba hæc & gaudium excitant in corde meo: & in velo expanſi excelſi abſconduntur & aſcendunt, & illa aſſervat Antiquiſſimus omnium, occultus & abſconditus ab omnibus.

746. וחדאן בלבאי מלי ובגו פרוכתא דפרסא עלאה מתטמרין וסלקין וגניז להו עתיקא דכלא גניז וסתים מכלא.

§. 747. Et quando incepimus loqui, non ſciverunt ſocii, quod omnia illa verba ibidem aliquid ſuſcitent.

747. וכד שרינא למללא לא הוו ידעין חברייא דכל הני מלין מתערין הכא.

§. 748. ô Beatam portionem veſtram, ſocii hujus loci! & beatam portio-

748. זכאה חולקיכון חברייא דהכא

nem

nem meam vobiſcum in mundo hoc & in mundo venturo.

וזכאה חולקי עמכון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

SECTIO XXXIV.

De Barba Microproſopi.

§. 749. Incepit R. Schimeon & dixit: [*Deut*. 4. *v*. 4.] Et vos adhærebitis Domino Deo veſtro &c.

749. פתח ר"ש ואמר ואתם הדבקים ביי אלהיכם וגו'.

§. 750. Quis populus ... ſanctus eſt; ſicut Jiſraël? quia ſcriptum eſt de eo: [*Deut*. 33 *v*. 29.] Beatum te Jiſraël, quis ſicut tu? propterea quod applicíti ſint (Deo) per nomen Sanctum in mundo hoc.

750. מאן עמא קדישא כישראל דכתיב בהו אשריך ישראל מי כמוך משום דאתדבקותא דילהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין.

§. 751. Et in mundo venturo plus quàm hic: Ibi enim non unquam ſeparabitur ab illo è faſciculo, in quo colligati ſunt juſti.

751. ובעלמא דאתי יתיר מהכא דהתם לא מתפרשן מניה מההוא צרורא דצרירין ביה צדיקייא. Mantuæ. fol. 139.

§. 752. Illud eſt, quod ſcriptum eſt: Et vos adhæretis in Domino; non ſcriptum eſt: הדבקים ליי Adhærebis Domino, ſed ביי in Domino (*eſtis*) realiter.

752. ה"ה ואתם הדבקים ביי ולא כתיב הדבקים ליי אלא ביי ממש.

§. 753. Didicimus. (*Lux*) deſcendit ex barba veneranda excelſa ſancta abſcondita, & occultata omnibus per oleum magnificentiæ ſanctum in barbam Microproſopi.

753. תאנא כד נחית מן דיקנא יקירא עלאה קדישא סתים וטמיר מכלא במשחא דרבות קדישא לדיקנא דזעיר אפין.

§. 754. Et ſi dices, barbam non inveniri; namque & Salomon non niſi de genis locutus eſt; non verò de barba.

754. ואי תימא דיקנא לא אשתכח ולא אמר שלמה אלא לחייו ולא קרי דיקנא אלא.

§. 755. Sanè ita didicimus in myſterio libri. Quicquid occultatur & reconditur, & cujus non fit mentio, nec detegitur, illud eſt excelſum & venerandum quid, præ omnibus: quia abſconditum eſt & occultatum.

755. אלא הכי תאנא בצניעותא דספרא כל מה דאתטמר וגניז לא אדכר ולא אתגלייא ההוא מלה הוי עלאה ויקירא מכלא משום דהוא סתים וגניז.

§. 756. Et barba quia eſt laus & perfectio & dignitas totius faciei, occultata in ſacris reperitur nec detecta.

756. ודיקנא משום דהוא שבחא ושלימותא ויקירותא מכל פרצופא גניזה קרא ולא אתגלייא.

§. 757. Et illa barba eſt perfectio faciei & pulchritudo in Microproſopo; efformatur novem partibus.

757. והאי דיקנא שלימותא דפרצופא ושפירותא בזעיר אפין אתתקן בתשעה תקונין.

§. 758. Sed cum barba veneranda Senioris Seniorum in hanc barbam Microproſopi ſplendet; tunc tredecim ſcaturigines olei excelſi in hanc barbam promanant.

758. ובשעתא דנהיר דיקנא יקירא דעתיקא דעתיקין בהאי דיקנא דזעיר אפין נגדין תליסר מבועין דמשחא עלאה בהאי דיקנא.

§. 759. Et in ea inveniuntur 22. partes, & exinde manant 22. literæ Legis ſanctæ.

759. ומשתכחי ביה עשרין ותרין תקונין ומניה נגדין עשרין ותרין אתוון דאורייתא קדישא.

§. 760. Et didicimus. Hæc barba exit ab auribus ejus, & deſcendit & aſcendit, & integit agellos aromaticos.

760. ותאנא האי דיקנא נפיק מאודנוי ונחית וסליק וחפי בתקרובת דבוסמ'.

§. 761. Qui ſunt agri aromatici? Sicut dictum eſt [*Cant.5.v.13.*] Sicut pulvinus aromatis & non pulvini.

761. מאי תקרובת דבוסמא כדא כערוגת הבושם ולא ערוגות.

§. 762. Novem autem conformationibus hæc barba Microproſopi efformatur;

762. בתשעה תקונין אתתקן האי דיקנא דזעיר אנפין.

§. 763. Et quidem pilis nigris, ordine pulchro, ſicut vir pulcher, ſicut ſcriptum eſt [*Cant.5.v.15.*] Electus ſicut Cedri.

763. בשערי דדיקנא אוכמין מתתקנין בתקונא שפיר כגבר שפיר דכתיב בחור כארזים.

§. 764. Pars prima. Efformatur pilus ex parte ſuperiori, & egreditur illa ſcintilla, quæ eſt fulgor intenſiſſimus; & egreditur e ſyntagmate aëris puri, & allidit ſub crinibus capitis, ſub cincinnis ſcil. qui ſuper aures ſunt: & deſcendit ante aperturam aurium pilus ſuper pilum usque ad principium oris.

764. תקונא קדמאה מתתקן שערא מלעילא ונפיק ההוא נצוצא בוצינא דקרדינותא ונפיק מכללא דאוירא דכיא ובטש בתחות שערא דרישא מתחות קוצין דעל אודנין ונחית מקמי פתחא דאודנין נימי על נימי עד רישא דפומא.

§. 765. Pars ſecunda. Prodit pilus, & aſcendit à principio oris usque ad principium alterum aperturæ oris: & deſcendit ſub ore ad alterum principium, pili ſuper pilis, in ordine pulchro.

765. תקונא תניינא נפיק שערא וסליק מרישא דפומא עד רישא אחרא דפתחא דפומא ונחית מתחות פומא דרישא אחרא נימא על נימא בתקונא שפירא.

Cremonenſ. f. 66. col. 263.

§. 7

§. 766. Pars tertia. Ex medio ſub naſo & ſub duobus foraminibus prodit ſemita quædam & pili exigui, craſſique implent illam ſemitam: & reliqui pili replent locum ex hoc latere in illud latus, circum hanc ſemitam.

766. תקונא תליתאה מאמצעיתם דתחות חוטמא ומתחות תרין נוקבא נפיק חד ארחא ושערין זעירין תקיפין מליין להוא ארחא ושאר שערין מליין מהאי גיסא להאי גיסא סוחרניה דההוא ארחא

§. 767. Semita autem omninò non videtur infra; ſed illa ſemita ſuperna tantum, quæ deſcendit uſque ad principium labiorum, & ibi inſeritur hæc ſemita.

767. וארחא לא אתחזי לתתא כלל אלא ההוא ארחא דלעילא דנחית עד רישא דשפוותן ותמן שקיעא ההוא ארחא.

§. 768. Pars quarta. Prodit pilus & ordinatur & aſcendit & inſternitur genis ejus, quæ ſunt ager aromaticus Senioris.

768. תקונא רביעאה נפיק שערא ואתתקן וסליק וחפי בעלעוי דתקרובא דבוסמין דעתיקא:

§. 769. Pars quinta. Deficit pilus, & videntur duo poma hinc & inde, rubra, ut roſa rubra, & radiant in ducentos & ſeptuaginta mundos, qui inflammantur inde.

769. תקונא חמשאה פסיק (ס״א נפיק) שערא ואתחזיין תרין תפוחין מכאן ומכאן סומקן כהאי וורדא סומקא ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין דמתלהטין מתמן (ס״א מנהון)

§. 770. Pars ſexta. Prodit pilus ſicut filum aliquod circa barbam, & pendent uſque ad initium viſcerum, non autem deſcendit uſque ad præcordia.

770. תקונא שתיתאה נפיק שערא כחד חוטא בסחרניה דדיוקנא (ס״א דדיקנא) ותליין עד רישא דמעוי ולא נחית עד טבורא.

§. 771. Pars ſeptima. Quod pili non dependent uſque in os; ſed os vacuum eſt ex omni parte ſua, & pili in ordine ſunt poſiti circumcirca illud.

771. תקונא שביעאה דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני מכל סטרוי ויתבין שערי בתקונא סחור סחור ליה:

§. 772. Pars octava. Quod pili deſcendunt ſub barba, qui tegunt cervicem (oppoſitam) ut non videatur: omnes illi pili tenues ſunt, pili ſuper pilis, pleni ex omni parte.

772. תקונא תמינאה דנחתין שערי בתחות דיוקנא (ס״א דיקנא) דמחפיין קדלא דלא אתחזי כלהו שערי דקיקין נימין על נימין מליין מכל סטרוי:

§. 773. Pars nona. Quod pili miſcentur cum iis qui junguntur; omneſque ſint in

773. תקונא תשיעאה מתערבין שערי

æqualitate, à genis [*al. pleni*] uſque ad illos pilos, qui dependent; omnes (*inquam*) ſunt in æqualitate pulchra, ſicut vir quidam fortis, victorioſusque bellator.

§. 774. Per novem ordines iſtos dimanant & prodeunt novem ſcaturigines olei magnificentiæ; & quidem ex illo oleo magnificentiæ ſuperiori hæ promanant, in omnes iſtas inferiores.

§. 775. Novem diſpoſitiones iſtæ inveniuntur in forma [al. in barba] hac; & in perfectione efformationis barbæ hujus filius hominis inferior vir fortis vocatur.

§. 776. Quicunque enim (*in ſomnio*) videt, quod barba ſua conſiſtat in ſtatu ſuo debito, in illo invenietur fortitudo & robur. Hucuſque Deſcriptio barbæ ſupernæ Microproſopi.

§. 777. Dixit R. Schimeon ad R. Eleaſar filium ſuum: Surge fili mi Sancte deprædica partes iſtas barbæ in efformationibus ſuis.

§. 778. Surrexit R. Eleaſar incepitque & dixit: [*è Pſal.* 118. *v.* 4.] De anguſtia invocavi Jah, exaudivit me in latitudine Jah; Dominus mihi, nõ timebo: quid faciat mihi homo. Dominus mihi inter auxiliatores meos, & ego videbo in odio habentibus me. Melius fidere in Domino, quam ſperare in homine, melius confidere in Domino, quam ſperare in principibus.

§. 779. Hîc ſunt formæ novem hujus barbæ. His enim diſpoſitionibus opus habebat David Rex, ut vinceret cæteros Reges & cæteros populos.

§. 780. Veni vide. Poſtquam dixerat novem iſtas diſpoſitiones, poſtea ſubjungit v. 10. Omnes gentes circundederunt me, in nomine Domini quoniam ſuccidam eas.

עם אינון דמתחברן שערי כלהו בשקולא מעליא (סא מליא) עד אינון שערי דתליין כלהו בשקולא שפיר כחד גיבור תקיף מארי נצח קרבין:

774. בתשעה תקונין אלין נגדין ונפקין ט׳ מבועין דמשח רבות ומההוא משח רבות דלעילא נגדין לכל אינון דלתתא׃

775. ט׳ תקונין אלין אשתכחו בדיוקנא (סא דדיקנא) דא ובשלימות תקונא דדיקנא דא אתקרי בר נש לתתא גיבר תקיף׃

776. דכל מאן דחמי דיקנא קיימא בקיומיה תליא ביה גבורא תקיפא׃ עד כאן תקונא דדיקנא עלאה דזעיר אפין׃

777. אמר ר״ש לרבי אלעזר בריה קום ברי קדישא סלסל תקונא דדיקנא בתקונוי אלין׃

778. קם ר׳ אלעזר פתח ואמר מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו׳ עד מבטוח בנדיבים׃

779. תנא הכא ט׳ תקונין דבדיקנא דא להני תקונין אצטריך דוד מלכא בגין לנצחא לשאר מלכין ולשאר עמין׃

780. תח׳ כיון דאמר הני ט׳ תקונין לבתר אמר כל גוים סבבוני בשם יי׳ כי אמילם׃

§. 781.

§. 781. Effatus eſt igitur illas diſpoſitiones, quas diximus. Ad quid autem opus iis fuit? propterea quod dicit: Omnes gentes circundederunt me. Nam in diſpoſitione hac novem iſtarum efformationum, quę ſunt Nomen Domini, illæ exſcinduntur è mundo.

781. אמר חני ט תקונין דאמינא למאי אצטריכנא משום דכל גוים סבבוני ובתקונא דא דט תקונין דאינון. שם יי אשצינון מן עלמא.

§. 782. Hoc ipſum eſt quod ſcribitur: In nomine Domini, quoniam ſuccidam eos.

782. הה״ד בשם יי כי אמילם.

§ 783. Et didicimus in Myſterio libri. Novem diſpoſitiones David hîc dixit; quarum ſex conſiſtunt in Nomine ſancto; ſunt enim ſex nomina: & tres in voce אדם ſive homo.

783. ותאנא בצניעותא דספרא תשעת תקונין אמר דוד הכא שיתא אינון בשמא קדישא דשית שמהן הוו ותלת אדם.

§. 784. Et ſi dices; duas tantum eſſe iſtarum; certè tres ſunt, quia etiam Principes ad notionem vocis Adam pertinent.

784. ואי תימא תרין אינון תלתא הוו דהא נדיבים בכלל אדם הוו.

§. 785. Didicimus. Sex nomina ſunt: quia ſcriptum eſt; De anguſtia vocavi Jah; primum.

785. תנא שיתא שמהן דכתיב. מן המצר קראתי יא חד.

§. 786. Exaudivit me in latitudine Jah; ſecundum.

786. ענני במרחב יה תרין.

§. 787. Tetragrammaton mihi, non timebo; tertium.

787. יי לי לא אירא תלת.

§. 788. Tetragrammaton mihi inter auxiliatores meos; quartum.

788. יי לי בעזרי ארבע.

§. 789. Bonum confidere in Tetragrammato: quintum.

789. טוב לחסות ביי חמשה.

§. 790. Melius confidere in Tetragrammato: ſextum.

790. טוב לחסות ביי שיתא.

§. 791. Vocis Adam (*repetitiones ſunt*) tres: quia ſcriptum eſt: Dominus mihi non timebo, quid faciat mihi Adam: *prima.*

791. אדם תלת דכתיב יי לי ולא אירא מה יעשה לי אדם חד.

§. 792. Bonum confidere in Domino, præ confidere in principibus: *ſecunda.*

792. טוב לחסות ביי מבטוח באדם תרי.

§. 793. Melius fidere in Domino, quàm fidere in homine: *tertia.*

793. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים תלת.

§. 794. Et veni vide. Arcanum rei in hoc latet: ubicunque hoc loco mentio fit

794. ותח דזא דתלה דבכל אתר

vocis

vocis Adam, ibi nomen Sanctum adjungitur: & quidem meritò; propterea quia homo non ſubſiſtit niſi per illud, quod ipſi analogum eſt.	דאדכר אדם הכא לה אדכר אלא בשמא קדישא דהכי אתחזי משום דלא הוה אדם אלא במה דאתחזי ליה.
§. 795. Quid autem analogum eſt ei? Nomen ſanctum: quia ſcriptum eſt: [*Gen. 2. v. 7.*] Et creavit Dominus Deus hominem: cum nomine pleno, quod eſt יֹיֹ אלקים, eidem analogum [quia Tetragrammaton denotat Maſculum & Elohim fœminam.]	795. ומאי אתחזי ליה שמא קדישא דכתיב וייצר יי אלהים את האדם בשם מלא דהוא יי אלהים כמה דאתחזי ליה.
§. 796. Et propterea hîc non fit mentio hominis niſi cum nomine ſancto.	796. ובגין כך הכא לא אדכר אדם אלא בשמא קדישא.
§. 797. Et didicimus: Scriptum eſt: Ex anguſtia inclamavi Jah: Exaudivit me in latitudine Jah; bis dicitur יָהּ יָהּ, reſpectu duarum maxillarum, quibus pili adhærent, & à quibus videbat pilos prodire & dependere.	797. ותנא כתיב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה תרי זמני יה יה לקביל תרי עלעוי דשערי אתאחדן בהו ומרחמא דשערי אתמשכאן ותליין.
§. 798. Pergit & dicit: Dominus mihi & non timebo, Dominus mihi inter auxiliatores meos: ubi nomen non defectivum habetur [*ut priùs:*] nomen quod eſt ſanctum; & cum nomine hoc mentio etiam fit hominis.	798. שארי ואמר יי לי לא אירא. יי לי בעוזרי. בשמא דלא חסר בשמא דהוא קדישא ובשמא דא אדכר אדם.
§. 799. Et quid eſt quod dicit: Quid faciat mihi homo? ſic eſt ut didicimus: Omnia illa diademata ſancta Regis, cum iſte conformatur in diſpoſitionibus ſuis [*id eſt, quando literæ Tetragrammati omnes conjungantur*] vocantur Homo; quæ eſt forma, quæ comprehendit omnia.	799. ומה דאמר מה יעשה לי אדם הכי הוא דתנא כל אינון כתרין קדישין דמלכא כד אתתקן בתקונוי אתקרון אדם דיוקנא דכליל כלא.
§. 800. Cum autem aliquid detrahitur ab illo, [*i. e. cum dicitur* יָהּ *& non* ידוד] ibi intelligitur [*Microproſopus &*] nomen ſanctum [*per literam Jod*] & תרעא ſive Porta [*i. e. Uxor, cui tribuitur nomen* אדני, *cujus numerus in plenitudine ſua ſcripti eſt 671, ſicut eum exhibet vox* תרעה *per literam* ה.] & quod in ea.	800. ומה דמשלפא בהו אתקרי שמא קדישא ותרעא ומה דביה.
§. 801. Cùm ergo vocatur Tetragrammaton, homo dicitur, cum incluſione por-	801. אתקרי ידוד אתקרי אדם בכללא

tæ & eorum quæ in ea [de mundis inferioribus. al. Et cum abſtrahitur à Porta *(i.e. cum litera Vau & He non adjunguntur, quarum hæc portam inferam denotat)* tunc intelligitur Nomen ſanctum (*per Jod)* Porta *(per He)* & quæ in ea. Cum autem vocatur יְהוָֹה vocatur homo, cum omnibus; *(adjuncta etiam)* porta & iis quæ in ea.]

Cremoneſ. col. 264. דְתַרְעָא וּמַה דְבֵיה ׳ סָא וּמַה דְאִשְׁתַּלַף מִתַּרְעָא אִתְקְרָא שְׁמָא קַדִּישָׁא תַרְעָא וּמַה דְבֵיה אִתְקְרִי יְהוָֹה אִתְקְרִי אָדָם בְּכֹלָּא תַרְעָא וּמַה דְבֵיה ׳

§. 802. Et illas novem formas propterea prolocutus eſt David: quia ille cui apprehendere licet barbam Regis, omne quod deſiderat, efficere poteſt.

802. וְאִלֵּין תִּשְׁעָה תִקּוּנִין דְאָמַר דָוִד בְּגִין דְכָאן דְאָחִיד דִיקְנָא דְמַלְכָּא כָּל מַה דְבָעֵי עָבִיד׃

§. 803. Quare barbam & non corpus? quia corpus latet poſt barbam, barba autem non locum habet poſt corpus.

803. מַט דִיקְנָא וְלָא גוּפָא אֶלָּא גוּפָא אָזִיל בָּתַר דִיקְנָא וְדִיקְנָא לָא אָזִיל בָּתַר גוּפָא׃

§. 804. Dupliciter autem procedit iſte computus. Semel ſicut diximus: Deinde ſic [cum dicit]: Ex anguſtia clamavi ad Jah: *[ecce forma]* prima.

804. וּבְתְרֵי גַוְונֵי אָתֵי הַאי חוּשְׁבְּנָא׃ חַד כִּדְקָאָמְרָן׃ תְּרֵין מִן הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ חַד׃

§. 805. Et exaudivit me in latitudine Jah: ſecunda.

805. עָנָנִי בַמֶּרְחָב יָהּ תְּרֵי׃

§. 806. Dominus mihi, non timebo: tertia.

806. יְיָ לִי לֹא אִירָא תְּלַת׃

§. 807 Quid faciat mihi homo? quarta.

807. מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם אַרְבַּע׃

§. 808. Dominus mihi inter auxiliatores meos; quinta.

808. יְיָ לִי בְּעֹזְרָי חָמֵשׁ׃

§. 809. Et ego videbo in odio habentes me: ſexta.

809. וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי שִׁיתָא׃

§. 810. Melius fidere in Domino: ſeptima.

810. טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ שִׁבְעָה׃

§. 811. Quàm confidere in homine: octava.

811. מִבְּטוֹחַ בָּאָדָם תְּמַנְיָא׃

§. 812. Melius confidere in Domino: nona.

812. טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ תִּשְׁעָה׃

§. 813. Quàm confidere in Principibus. Decima [al. melius fidere in Domino, quàm confidere in homine: ſeptima. Melius fidere in Domino; octava: quàm confidere in principibus; nona.]

813. מִבְּטוֹחַ בִּנְדִיבִים עֲשָׂרָה ׳ סָא טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטוֹחַ בָּאָדָם ז׳ טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ ח׳ מִבְּטוֹחַ בִּנְדִיבִים ט׳׃

rubrum eſſe; & propterea appoſitus eſt beneplacito (*ſ. fronti.*)

וְסוּמְקָא וּבְגִין כָּךְ אִתְקְבִיל בִּרְעוּא.

§. 706. Et ideo ſcriptum eſt [*Exod.* 4. *v.* 14.] Et exarſit ira Domini [*Deut.* 7. *v.* 4.] Et accenſa eſt ira Domini; [*Exod.* 22. *v.* 24.] Et exardeſcet ira mea; [*Deut.* 6. *v.* 15.] Ne exardeſcat ira Domini. Quæ omnia de Scir Anpin ſeu Microproſopo intelliguntur.

706. וְהַאי הוּא דִּכְתִיב וַיִּחַר אַף יְיָ׳ וְחָרָה אַף יְיָ׳ וְחָרָה אַפִּי׳ פֶּן יֶחֱרֶה אַף יְיָ׳ כֻּלָּא בִּזְעֵיר אַפִּין אִתְּמַר.

SECTIO XXXIII.

De auribus Microproſopi.

§. 707. Didicimus. Scriptum eſt [2. *Reg.* 19. *v.* 16.] Inclina ô Deus aurem tuam & audi; hanc aurem ſcilicet quæ occultata eſt ſub capillis; & capilli pendent ſuper ea; & auris tamen eſt ad audiendum.

707. תָּאנָא כְּתִיב הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע הַאי אוּדְנָא דְּאִתְעֲבִיד תְּחוֹת שַׂעֲרֵי וְשַׂעֲרֵי תַּלְיָין עָלֵיהּ וְאוּדְנָא הוּא לְמִשְׁמַע.

§. 708. Et auris ab intra elaborata eſt cum ſignaturis concavis notantiſſimis, ſicut fit ſcala cochlearis cum incurvatione, in utramque partem.

708. וְאוּדְנָא אִתְעֲבִיד בִּרְשִׁימֵי רְשִׁימִין לְגָאו כְּמָה דְּעָבִיד (סָא דְבָאְרִי) דַּרְגָּא בַּעֲקִימָא לְהַאי וּלְהַאי.

§. 709. Quare autem cum curvaturis? Ut audiat bonum & malum.

709. מַט בַּעֲקִימָא בְּגִין לְמִשְׁמַע טַב וּבִישׁ.

§. 710. Et didicimus. Ex illa curvatura intra aures dependent omnes illi Domini alarum, de quibus ſcriptum eſt [*Eccl.* 10. *v.* 20.] Quia avis cœli adducet vocem, & Dominus alarum annunciabit verbum.

710. וְתָאנָא מֵהַאי עֲקִימָא דִּבְגוֹ אוּדְנִין תַּלְיָין כָּל אִינוּן מָארֵי דְגַדְפִּין דִּכְתִיב בְּהוּ כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפַיִם יַגִּיד דָּבָר.

§. 711. Intra illam aurem (*Spiritus*) affluit de tribus cavitatibus cerebri in hoc foramen aurium. Et ab illo affluxu (*Spiritu*) ingreditur vox in illud profundum [al. in curvaturam,] & conjungitur cum (*Spiritu*) illo deſtillante tam in bonum quam in malum.

711. בְּגוֹ אוּדְנָא נָטִיף מִג׳ חַלְלֵי דְמוֹחָא לְהַאי נוּקְבָא דְאוּדְנִין וּמֵהַהוּא נְטִיפָא עָיֵיל קָלָא בְּהַהוּא עֲמִיקָא וְאִתְצְרִיף בְּהַהוּא נְטִיפָא בֵּין טַב וּבֵין בִּישׁ.

§. 712. In bonum; ut ſcriptum eſt [*Pſ.* 69. *v.* 34.] quoniam audit egenos Dominus. In malum; ut ſcriptum eſt: [*Num.* 11. *v.* 1.] Et audivit Dominus & exarſit ira ejus, & accenſus eſt in eis ignis Domini.

712. טַב דִּכְתִיב כִּי שׁוֹמֵעַ אֶל אֶבְיוֹנִים יְיָ׳ בִּישׁ דִּכְתִיב וַיִּשְׁמַע יְיָ׳ וַיִּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ.

§. 713. Et illa auris occluſa eſt foris, & profunditas [*al. curvatura*] procedit intra illud foramen inſpirationis à cerebro.

§. 714. Ut colligatur vox interius nec prodeat foras; & ſic cuſtodita & occluſa ab omni latere: hinc eſt natura arcani.

§. 715. Væ illi qui aperit arcana! Ille enim qui prodit arcana idem facit ac ſi negaret efformationem ſuperiorem; quæ ſic conſtituta eſt ut colligantur arcana, & non producantur foras.

§. 716. Et didicimus in Barajetha. Illo tempore cum clamant in anguſtia & capilli amoventur ab auribus; vox intrat in aures per illud foramen, ſpiritus deſtillantis è cerebro.

§. 717. Et colligitur in cerebro [al. & allidit ad cerebrum:] & egreditur per foramina naſi, & conſtringitur atque brevior fit naſus & incaleſcit & egreditur ignis & fumus: ex illis foraminibus excitantur omnes ſeveritates & exercetur vindicta.

§. 718. Antequam verò ex illis foraminibus egreditur ignis & fumus, vox illa ſurſum aſcendit & allidit ad principium cerebri; & promanant duæ lachrymæ ex oculis:

§. 719. Et per illam vocem fumus egreditur & ignis è fulgore, quæ illas foras educit: per illam enim vocem, quæ intrat in aures, protrahuntur & excitantur [al. miſcentur] omnia hæc.

§. 720. Et propterea ſcriptum eſt [*Num*. 11. *v*. 1.] Et audiit Dominus, & exarſit ira ejus, & accenſus eſt in eis ignis Domini. Per illum auditum iſtius vocis excitatur cerebrum totum [*al. omnia.*]

§. 721. Didicimus. Scriptum eſt: [*2. Reg*. 19. *v*. 16.] Inclina, Deus mi, aurem tuam;

713. והאי אודנא סתים לבר ועמיקא עייל לגו ההוא נוקבא דנטיפא מן מוחא.

714. בגין למכנש קלא לגאו ולא יפיק לבר והוא נטיר וסתים מכל סטרוי בגנ הוא רזי.

715. ווי להוא דמגלי רזין דמאן דמגלי רזין כאלו אכחיש תקונא דלעילא דאתתקן למכנש רזין ולא יפקין לבר.

716. ותניא בשעתא דצווחין בעאקא ושערי מתגלין מעל אודנין עייל קלא באודנין בההוא נוקבא דנטיף ממוחא.

717. וכניש (סא ובטש) במוחא ונפיק בנוקבי דחוטמא ואתזער חוטמא ואתחמם ונפיק אשא ותננא מאינון נוקבין מתערין כל גבוראן ועביד נוקמין.

718. ועד לא נפקין מאינון נוקבין אשא ותננא סליק ההוא קלא לעילא ובטש ברישא דמוחא ונגדין תרין דמעין מעיינין.

719. ונפקא מנהורו תננא ואשא בההוא קלא דנגיד לון לבר בההוא קלא דעייל באודנין אתמשכאן ומתערין (סא ומתערבין) כולי האי.

720. ובגין כך כתיב וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי בההיא שמיעה דההיא קלא אתער מוחא כלא.

721. תנא כתיב הטה אלהי אזנך כלומר אודנין (סא אודנין) שית מאה

tuam; quaſi diceret: Elongentui [al. aures ſunt] ſexcenties mille myriades illorum Alatorum, qui dependent ab illis auribus: & omnes vocantur aures Domini.

§. 722. Cum ergo dicitur: Inclina Domine, aurem tuam: Aurem tuam i. e. Microproſopi.

§. 723. Ab una cavitate cerebri dependent aures; & ex 50. portis quæ prodeunt de illa cavitate, hæc eſt porta una; quæ tendit & exit & aperitur in illo foramine auris.

§. 724. Sicut ſcriptum eſt [*Iob.* 34. *v.* 3.] Quoniam auris verba probat; & ſcriptum eſt [*Pſal.* 7. *v.* 10.] Et probat corda & renes.

§. 725. Et quantum ad expanſionem illius cavitatis quinquaginta portarum, quæ procedit in corpus; illa expanditur usque in locum, ubi cor reſidet.

§. 726. De aure ergô dicitur, quod in ea ſit probatio; & de corde dicitur, quod in eo ſit probatio; propterea quod ex uno loco procedant.

§. 727. Didicimus in myſterio libri. Sicut auris hæc tam bonum probat, quàm malum, ita omnia quæ in Microproſopo ſunt, habent partem boni & mali, dextrum & ſiniſtrum; miſericordiam & judicium.

§. 728. Et hæc auris contigua eſt cerebro: & quia contigua eſt cerebro: hinc in cavitatem unam inſeritur vox illa, quæ intrat in aurem.

§. 729. De aure ergo dicitur auditio: in auditione autem comprehenditur Binah ſ. Intelligentia; Audi enim etiam eſt idem, ac intellige; & patet [al. & apparet,] quod omnia una trutina trutinentur.

אלף רבוא אתון מאריהון דגדפין דתליין באלין אודנין וכלא אתקרון אזני יי.

722. ומה דאתמר הטה יי אזנך· אזנך דזעיר אפין.

723. מסטרא דחד חללא דמוחא דתליין אודנין ומחמשין תרעין דנפקין מההוא חללא דא הוא תרעא חד דנגיד ונפיק ואתפתח בההוא נוקבא דאודנא.

724. דכתיב כי אזן מלין תבחן· וכתיב ובוחן לבות וכליות

725. ומסטרא דאתפשטותא דההוא חללא דחמשין תרעין דאתפשטותא בגופא באתר דלבא שארי מתפשט ההוא חללא דחמשין תרעין.

726. ואודניה קרי ביה בחינא ובלבא קרי ביה בחינה משום דמאתר חד מתפשטן.

727. תאנא בצניעותא דספרא משום דאודנא דא אבחן בין טב ובין ביש כך כלא דבזעיר אפין אית סטרא דטב וביש ימינא ושמאלא רחמי ודינא.

728. והאי אודנא כליל במוחא ומשום דאתכליל במוחא בחללא חד מתכליל בקלא דעייל ביה.

729. ובאודנא קרי ביה שמיעה ובשמועה אתכליל בינה שמע כלומר הבן אשתכח (סא ואסתכל) דכלא בחד מתקלא אתקיל.

§. 730.

§. 730. Et verba iſta Dominis Dominorum dantur ut audiant, ut contemplentur & cognoſcant.

730. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן למשמע ולאסתכלא ולמנדע.

§. 731. Veni vide. Scriptum eſt: [*Hab.* 3.*v*.1.] Domine, audivi auditum tuum, & timui &c.

731. תא חזי כתיב יי שמעתי שמעך יראתי וגו׳.

§. 732. Hic locus hunc habet ſenſum. Cum ſanctus iſte Propheta audivit & intellexit & ſcivit & occupatus fuit circa efformationes iſtas; ſcriptum eſt, Timui. Recte fuit quod timeret & frangeretur coram eo; hæc enim de Microproſopo dicuntur.

Cremonenſ. fol. 66. col. 262.

732. האי קרא אשתמודע דכד נבואה קדישא שמע ואסתכל וידע וקאים על תקונין אלין כתיב יראתי יאות הוא לדחלא ולאתבר קמיה האי בזעיר אפין אתמר.

§. 733. Cùm ulterius intelligeret & cognoſceret, quid ſcriptum eſt ibidem? Domine opus tuum in medio annorum vivifica illud, id de Sene dierum dicitur.

733. כד אסתכל וידע מה כתיב יי פעלך בקרב שנים חייהו האי לעתיק יומין אתמר.

§. 734. Et in omni loco, ubi invenitur יי יי cum Jod He bis, ſive cum Aleph, Daleth, & Jod He; unum ad Microproſopum, & alterum ad Seniorem Seniorum pertinet. Nam quia omnia unum quid ſunt, hinc unô nomine vocantur.

734. ובכל אתר דישתכח יי יי ביוד הא תרי זמנא או באלף דלת ויוד הא חד לזעיר אפין וחד לעתיקא דעתיקין ואעג דכלהו חד וחד שמא אקרו.

§. 735. Et didicimus. Quando dicitur nomen plenum? cum ſcribitur יי אלקים Tetragrammaton Elohim. Iſtud enim nomen plenum eſt Antiquiſſimi omnium, & Microproſopi: & ſimul juncta nomen plenum vocantur. Cætera autem non dicuntur nomen plenum, ſicut conſtituimus.

735. ותנינן אימתי אקרי שם מלא בזמנא דכתיב יי אלהים דהאי הוא שם מלא דעתיק דכלא ודזעיר אנפין וכלא הוא שם מלא אקרי ושאר לא אקרי שם מלא כמה דאוקימנא.

§. 736. Cum dicitur [*Gen*. 2. *v*. 8.] Et plantavit Tetragrammaton Elohim &c. nomen plenum eſt, cum ſermo eſt de plantatione horti: & ubicunque occurrit Tetragrammaton Elohim, nomen plenum dicitur.

736. ויטע יי אלהים שם מלא בנטיעת גנתא ובכל אתר יי אלקי׳ אתקרא שם מלא.

§. 737. In יי יי omnia generatim comprehenſa ſunt: & tunc excitantur miſerationes ſuper omnia.

737. יי יי כלא הוא בכללא ובההוא זמנא אתערון רחמין בכלא.

§. 738. [Cùm dicitur] Domine opus tuum in medio annorum vivifica; de Sene dierum dicitur.

738. יי פעלך בקרב שנים חייהו לעתיק יומין אתמר.

§. 739. Quid eſt opus tuum? Microproſopus.

739. מאן פעלך זעיר אפין.

§. 740. In medio annorum hi ſunt anni priores, qui dicuntur ימי קדם dies priores; & non dicuntur anni עולם ſive mundi.

740. בקרב שנים אינון שנים קדמונית דאקרון ימי קדם ולא אקרון שנות עולם.

§. 741. Anni priores ſunt dies priores; anni mundi, ſunt dies mundi.

741. שנים קדמניות אינון ימי קדם שנות עולם אלין ימי עולם.

§. 742. Et hic in medio annorum, qui anni? Anni priores.

742. והכא בקרב שנים מאן שנים שנים קדמונית.

§. 743. Vivifica illud; de quo dicitur Vivifica illud? de Microproſopo: Omnis enim ſplendor ejus ab illis annis conſervatur. Et propterea dicit Vivifica illud.

743. חייהו למאן חייהו מזעיר אפין דכל נהירו דיליה מאינון שנים אתקיימו ובגכ אמר חייהו.

§. 744. In ira miſericordiæ memento; ad illam Benignitatem ſupernam ſpectat, in quâ miſerationes excitantur erga omnes; qui cupiunt miſericordiam, & quibus debetur miſericordia.

744. ברגז רחם תזכור להתוא חסד עלאה דביה אתער רחמין לכלא למאן דבעי לרחמא ולמאן דיאות לרחמא:

§. 745. Didicimus. Dixit R. Schimeon: Teſtor ſuper me cœlos, erga omnes illos, qui ſupra nos adſtant, quod gaudium exoriatur ſuper verbis iſtis, in omnibus mundis.

745. תאנא אמר רש אסהדנא עלי שמייא לכל אלין דעלנא קיימין דחדאן מלין אלין בכלהו עלמין.

§. 746. Verba hæc & gaudium excitant in corde meo: & in velo expanſi excelſi abſconduntur & aſcendunt, & illa aſſervat Antiquiſſimus omnium, occultus & abſconditus ab omnibus.

746. וחדאן בלבאי מלי ובגו פרוכתא דפרסא עלאה מתטמרין וסלקין וגניז להו עתיקא דכלא גניז וסתים מכלא.

§. 747. Et quando incepimus loqui, non ſciverunt ſocii, quod omnia illa verba ibidem aliquid ſuſcitent.

747. וכד שרינא למללא לא הוו ידעין חברייא דכל הני מלין מתערין הכא.

§. 748. ô Beatam portionem veſtram, ſocii hujus loci! & beatam portio-

748. זכאה חולקיכון חברייא דהכא

nem meam vobiſcum in mundo hoc & in mundo venturo.

וזכאה חולקי עמכון בעלמא דין ובעלמא דאתי׃

SECTIO XXXIV.

De Barba Microproſopi.

§. 749. Incepit R. Schimeon & dixit: [*Deut.* 4. *v.* 4.] Et vos adhærebitis Domino Deo veſtro &c.

749. פתח ר״ש ואמר ואתם הדבקים ביי אלהיכם וגו׳׃

§. 750. Quis populus .. m ſanctus eſt; ſicut Jiſraël? quia ſcriptum eſt de eo: [*Deut.* 33 *v.* 29.] Beatum te Jiſraël, quis ſicut tu? propterea quod applicati ſint (Deo) per nomen Sanctum in mundo hoc.

750. מאן עמא קדישא כישראל דכתיב ביהו אשריך ישראל מי כמוך משום דאתדבקותא דילהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין׃

§. 751. Et in mundo venturo plus quàm hic: Ibi enim non unquam ſeparabitur ab illo è faſciculo, in quo colligati ſunt juſti.

751. ובעלמא דאתי יתיר מהכא דהתם לא מתפרשן מניה מההוא צרורא דצרירין ביה צדיקייא׃ Mantuan. fol. 139.

§. 752. Illud eſt, quod ſcriptum eſt: Et vos adhærctis in Domino; non ſcriptum eſt: הדבקים ליי Adhærebis Domino, ſed ביי in Domino (*eſtis*) realiter.

752. הה״ד ואתם הדבקים ביי ולא כתיב הדבקים ליי אלא ביי ממש׃

§. 753. Didicimus. (*Lux*) deſcendit ex barba veneranda excelſa ſancta abſcondita, & occultata omnibus per oleum magnificentiæ ſanctum in barbam Microproſopi.

753. תאנא כד נחית מן דיקנא יקירא עלאה קדישא סתים וטמיר מכלא במשחא דרבות קדישא לדיקנא דזעיר אפין׃

§. 754. Et ſi dices, barbam non inveniri; namque & Salomon non niſi de genis locutus eſt; non verò de barba.

754. ואי תימא דיקנא לא אשתכח ולא אמר שלמה אלא לחייו ולא קרי דיקנא אלא׃

§. 755. Sanè ita didicimus in myſterio libri. Quicquid occultatur & reconditur, & cujus non fit mentio, nec detegitur, illud eſt excelſum & venerandum quid, præ omnibus: quia abſconditum eſt & occultatum.

755. אלא הכי תאנא בצניעותא דספרא כל מה דאתטמר וגניז לא אדכר ולא אתגלייא ההוא מלה הוי עלאה ויקירא מכלא משום דהוא סתים וגניז׃

§. 756. Et barba quia eſt laus & perfectio & dignitas totius faciei, occultata in ſacris reperitur nec detecta.

756. ודיקנא משום דהוא שבחא ושלימותא ויקירותא מכל פרצופא גניזה קרא ולא אתגלייא׃

§. 757. Et illa barba eſt perfectio faciei & pulchritudo in Microproſopo; efformatur novem partibus.

757. והאי דיקנא שלימותא דפרצופא ושפירותא כזעיר אפין אתתקן בתשעה תקונין.

§. 758. Sed cum barba veneranda Senioris Seniorum in hanc barbam Microproſopi ſplendet; tunc tredecim ſcaturigines olei excelſi in hanc barbam promanant.

758. ובשעתא דנהיר דיקנא יקירא דעתיקא דעתיקין בהאי דיקנא דזעיר אפין נגדין תליסר מבועין דמשחא עלאה בהאי דיקנא.

§. 759. Et in ea inveniuntur 22. partes, & exinde manant 22. literæ Legis ſanctæ.

759. ומשתכחי בידה עשרין ותרין תקונין ומניה נגדין עשרין ותרין אתוון דאורייתא קדישא.

§. 760. Et didicimus. Hæc barba exit ab auribus ejus, & deſcendit & aſcendit, & integit agellos aromaticos.

760. ותאנא האי דיקנא נפיק מאודנוי ונחית וסליק וחפי בתקרובת דבוסמ׳.

§. 761. Qui ſunt agri aromatici? Sicut dictum eſt [*Cant.5.v.13.*] Sicut pulvinus aromatis & non pulvini.

761. מאי תקרובת דבוסמא כדא כערוגת הבושם ולא ערוגות.

§. 762. Novem autem conformationibus hæc barba Microproſopi efformatur;

762. בתשעה תקונין אתתקן האי דיקנא דזעיר אנפין.

§. 763. Et quidem pilis nigris, ordine pulchro, ſicut vir pulcher, ſicut ſcriptum eſt [*Cant.5.v.15.*] Electus ſicut Cedri.

763. בשערי דדיקנא אוכמין מתתקנין בתקונא שפיר כגבר שפיר דכתיב בחור כארזים.

§. 764. Pars prima. Efformatur pilus ex parte ſuperiori, & egreditur illa ſcintilla, quæ eſt fulgor intenſiſſimus; & egreditur è ſyntagmate aëris puri, & allidit ſub erinibus capitis, ſub cincinnis ſcil. qui ſuper aures ſunt: & deſcendit ante aperturam aurium pilus ſuper pilum usque ad principium oris.

764. תקונא קדמאה מתתקן שערא מלעילא ונפיק ההוא נצוצא בוצינא דקרדינותא ונפיק מכללא דאוירא דכיא ובטש בתחות שערא דרישא מתחות קוצין דעל אודנין ונחית מקמי פתחא דאודנין נימי על נימי עד רישא דפומא.

§. 765. Pars ſecunda. Prodit pilus, & aſcendit à principio oris usque ad principium alterum aperturæ oris: & deſcendit ſub ore ad alterum principium, pili ſuper pilis, in ordine pulchro.

765. תקונא תניינא נפיק שערא וסליק מרישא דפומא עד רישא אחרא דפתחא דפומא ונחית מתחות פומא דרישא אחרא נימא על נימין בתקונא שפירא.

Cremonenſ. f. 66. col. 263.

§. 7

§. 766. Pars tertia. Ex medio ſub naſo & ſub duobus foraminibus prodit ſemita quædam & pili exigui, craſſique implent illam ſemitam: & reliqui pili replent locum ex hoc latere in illud latus, circum hanc ſemitam.

766. תקונא תליתאה מאמצעיתא דתחות חוטמא ומתחות תרין נוקבא נפיק חד ארחא ושערין זעירין תקיפין מליין להחוא ארחא ושאר שערין מליין מהאי גיסא להאי גיסא סוחרניה דההוא ארחא

§. 767. Semita autem omninò non videtur infra; ſed illa ſemita ſuperna tantum, quæ deſcendit uſque ad principium labiorum, & ibi inſeritur hæc ſemita.

767. וארחא לא אתחזי לתתא כלל אלא ההוא ארחא דלעילא דנחית עד רישא דשפוותן ותמן שקיעא ההוא ארחא.

§. 768. Pars quarta. Prodit pilus & ordinatur & aſcendit & inſternitur genis ejus, quæ ſunt ager aromaticus Senioris.

768. תקונא רביעאה נפיק שערא ואתתקן וסליק וחפי בעלעוי דתקרובא דבוסמין דעתיקא:

§. 769. Pars quinta. Deficit pilus, & videntur duo poma hinc & inde, rubra, ut roſa rubra, & radiant in ducentos & ſeptuaginta mundos, qui inflammantur inde.

769. תקונא חמשאה פסיק (סא נפיק) שערא ואתחזיין תרין תפוחין מכאן ומכאן סומקן כהאי וורדא סומקא ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין דמתלהטין מתמן (סא מנהון)

§. 770. Pars ſexta. Prodit pilus ſicut filum aliquod circa barbam, & pendent uſque ad initium viſcerum, non autem deſcendit uſque ad præcordia.

770. תקונא שתיתאה נפיק שערא כחד חוטא בסחרניה דדיוקנא (סא דדיקנא) ותליין עד רישא דמעוי ולא נחית עד טבורא.

§. 771. Pars ſeptima. Quod pili non dependent uſque in os; ſed os vacuum eſt ex omni parte ſua, & pili in ordine ſunt poſiti circumcirca illud.

771. תקונא שביעאה דלא תליין שערי עד פומא ופומא אתפני מכל סטרוי ויתבין שערי בתקונא סחור סחור ליה:

§. 772. Pars octava. Quod pili deſcendunt ſub barba, qui tegunt cervicem (oppoſitam) ut non videatur: omnes illi pili tenues ſunt, pili ſuper pilis, pleni ex omni parte.

772. תקונא תמינאה דנחתין שערי בתחות דיוקנא (סא דיקנא) דמחפיין קדלא דלא אתחזי כלהו שערי דקיקין נימין על נימין מליין מכל סטרוי:

§. 773. Pars nona. Quod pili miſcentur cum iis qui junguntur; omneſque ſint in

773. תקונא תשיעאה מתערבין שערי

æqualitate, à genis[*al. pleni*] uſque ad illos pilos, qui dependent; omnes(*inquam*) ſunt in æqualitate pulchra, ſicut vir quidam fortis, victorioſusque bellator.

עם אינון דמתחברן שערי כלהו בשקולא מעליא (סא מליא) עד אינון שערי דתליין כלהו בשקולא שפיר כחד גיבור תקיף מארי נצח קרבין.

§. 774. Per novem ordines iſtos dimanant & prodeunt novem ſcaturigines olei magnificentiæ; & quidem ex illo oleo magnificentiæ ſuperiori hæ promanant, in omnes iſtas inferiores.

774. בתשעה תקונין אלין נגדין ונפקין ט׳ מבועין דמשח רבות ומההוא משח רבות דלעילא נגדין לכל אינון דלתתא.

§. 775. Novem diſpoſitiones iſtæ inveniuntur in forma [al. in barba] hac; & in perfectione efformationis barbæ hujus filius hominis inferior vir fortis vocatur.

775. ט׳ תקונין אלין אשתכחו בדיוקנא (סא דדיקנא) דא ובשלימות תקונא דדיקנא דא אתקרי בר נש לתתא גיבר תקיף.

§. 776. Quicunque enim (*in ſomnio*) videt, quod barba ſua conſiſtat in ſtatu ſuo debito, in illo invenietur fortitudo & robur. Hucuſque Deſcriptio barbæ ſupernæ Microproſopi.

776. דכל מאן דחמי דיקנא קיימא בקיומיה תלייא ביה גבורא תקיפא · עד כאן תקונא דדיקנא עלאה דזעיר אפין.

§. 777. Dixit R. Schimeon ad R. Eleaſar filium ſuum: Surge fili mi Sancte deprædica partes iſtas barbæ in efformationibus ſuis.

777. אמר ר״ש לרבי אלעזר בריה קום ברי קדישא סלסל תקונא דדיקנא בתקונוי אלין.

§. 778. Surrexit R. Eleaſar incepitque & dixit: [*è Pſal.* 118. *v.* 4.] De anguſtia invocavi Jah, exaudivit me in latitudine Jah; Dominus mihi, nõ timebo: quid faciat mihi homo. Dominus mihi inter auxiliatores meos, & ego videbo in odio habentibus me. Melius fidere in Domino, quam ſperare in homine, melius confidere in Domino, quam ſperare in principibus.

778. קם ר׳ אלעזר פתח ואמר מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו׳ עד מבטוח בנדיבים.

§. 779. Hic ſunt formæ novem hujus barbæ. His enim diſpoſitionibus opus habebat David Rex, ut vinceret cæteros Reges & cæteros populos.

779. תנא הכא ט׳ תקונין דדיקנא דא להני תקונין אצטריך דוד מלכא בגין לנצחא לשאר מלכין ולשאר עמין.

§. 780. Veni vide. Poſtquam dixerat novem iſtas diſpoſitiones, poſtea ſubjungit v. 10. Omnes gentes circundederunt me, in nomine Domini quoniam ſuccidam eas.

780. ת״ח כיון דאמר הני ט׳ תקונין לבתר אמר כל גוים סבבוני בשם יי׳ כי אמילם.

§. 781.

§. 781. Effatus eſt igitur illas diſpoſitiones, quas diximus. Ad quid autem opus iis fuit? propterea quod dicit: Omnes gentes circumdederunt me. Nam in diſpoſitione hac novem iſtarum efformationum, quæ ſunt Nomen Domini, illæ exſcinduntur è mundo.

§. 782. Hoc ipſum eſt quod ſcribitur: In nomine Domini, quoniam ſuccidam eos.

§ 783. Et didicimus in Myſterio libri. Novem diſpoſitiones David hic dixit; quarum ſex conſiſtunt in Nomine ſancto; ſunt enim ſex nomina: & tres in voce אדם ſive homo.

§. 784. Et ſi dices; duas tantum eſſe iſtarum; certè tres ſunt, quia etiam Principes ad notionem vocis Adam pertinent.

§. 785. Didicimus. Sex nomina ſunt: quia ſcriptum eſt; De anguſtia vocavi Jah; primum.

§. 786. Exaudivit me in latitudine Jah; ſecundum.

§. 787. Tetragrammaton mihi, non timebo; tertium.

§. 788. Tetragrammaton mihi inter auxiliatores meos; quartum.

§. 789. Bonum confidere in Tetragrammato: quintum.

§. 790. Melius confidere in Tetragrammato: ſextum.

§. 791. Vocis Adam (*repetitiones ſunt*) tres: quia ſcriptum eſt: Dominus mihi non timebo, quid faciat mihi Adam: *prima.*

§. 792. Bonum confidere in Domino, præ confidere in principibus: *ſecunda.*

§. 793. Melius fidere in Domino, quàm fidere in homine: *tertia.*

§. 794. Et veni vide. Arcanum rei in hoc latet: ubicunque hoc loco mentio fit

781. אמר הני ט תקונין דאמינא למאי אצטריכנא משום דכל גוים סבבוני ובתקונא דא דט תקונין דאינון. שם יי אשצינון מן עלמא.

782. הה״ד בשם יי כי אמילם.

783. ותאנא בצניעותא דספרא תשעת תקונין אמר דוד הכא שיתא אינון בשמא קדישא דשית שמהן הוו ותלת אדם.

784. ואי תימא תרין אינון תלתא הוו דהא נדיבים בכלל אדם הוו.

785. תנא שיתא שמהן דכתיב. מן המצר קראתי יא חד.

786. ענני במרחב יה תרין.

787. יי לי לא אירא תלת.

788. יי לי בעוזרי ארבע.

789. טוב לחסות ביי חמשה.

790. טוב לחסות ביי שיתא.

791. אדם תלת דכתיב יי לי ולא אירא מה יעשה לי אדם חד.

792. טוב לחסות ביי מבטוח באדם תרי.

793. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים תלת.

794. ותא חזא דתלה דבכל אתר

vocis

vocis Adam, ibi nomen Sanctum adjungitur: & quidem meritò; propterea quia homo non ſubſiſtit niſi per illud, quod ipſi analogum eſt.

דאדכר אדם הכא לה אדכר אלא בשמא קדישא דהכי אתחזי משום דלא הוה אדם אלא במה דאתחזי ליה.

§. 795. Quid autem analogum eſt ei? Nomen ſanctum: quia ſcriptum eſt: [*Gen.* 2. *v.* 7.] Et creavit Dominus Deus hominem: cum nomine pleno, quod eſt יי אלקים, eidem analogum [quia Tetragrammaton denotat Maſculum & Elohim fœminam.]

795. ומאי אתחזי ליה שמא קדישא דכתיב וייצר יי אלהים את האדם בשם מלא דהוא יי אלהים כמה דאתחזי ליה.

§. 796. Et propterea hîc non fit mentio hominis niſi cum nomine ſancto.

796. ובגין כך הכא לא אדכר אדם אלא בשמא קדישא.

§. 797. Et didicimus: Scriptum eſt: Ex anguſtia inclamavi Jah: Exaudivit me in latitudine Jah; bis dicitur יה יה, reſpectu duarum maxillarum, quibus pili adhærent, & à quibus videbat pilos prodire & dependere.

797. ותנא כתיב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה תרי זמני יה יה לקביל תרי עלעוי דשערי אתאחדן בהו ומרחמא דשערי אתמשכאן ותליין.

§. 798. Pergit & dicit: Dominus mihi & non timebo, Dominus mihi inter auxiliatores meos: ubi nomen non defectivum habetur [*ut priùs*:] nomen quod eſt ſanctum; & cum nomine hoc mentio etiam fit hominis.

798. שארי ואמר יי לי לא אירא יי לי בעזרי. בשמא דלא חסר בשמא דהוא קדישא ובשמא דא אדכר אדם.

§. 799. Et quid eſt quod dicit: Quid faciat mihi homo? ſic eſt ut didicimus: Omnia illa diademata ſancta Regis, cum iſte conformatur in diſpoſitionibus ſuis [*id eſt, quando literæ Tetragrammati omnes conjungantur*] vocantur Homo; quæ eſt forma, quæ comprehendit omnia.

799. ומה דאמר מה יעשה לי אדם הכי הוא דתנא כל אינון כתרין קדישין דמלכא כד אתתקן בתקונוי אתקרון אדם דיוקנא דכליל כלא.

§. 800. Cum autem aliquid detrahitur ab illo, [*i.e. cum dicitur* יה *& non* יהוה] ibi intelligitur [*Microproſopus &*] nomen ſanctum [*per literam Jod*] & תרעא ſive Porta [*i. e. Uxor, cui tribuitur nomen* אדני, *cujus numerus in plenitudine ſua ſcripti eſt* 671, *ſicut eum exhibet vox* תרעה *per literam* ה.] & quod in ea.

800. ומה דמשלפא בהו אתקרי שמא קדישא ותרעא ומה דביה.

§. 801. Cùm ergo vocatur Tetragrammaton, homo dicitur, cum incluſione por-

801. אתקרי יהוה אתקרי אדם בכללא

æ & eorum quæ in ea [de mundis inferioribus. al. Et cum abſtrahitur à Porta (*i.e. cum litera Vav & He non adjunguntur, quarum hæc portam inferam denotat*) tunc intelligitur Nomen ſanctum (*per Jod*) Porta (*per He*) & quæ in ea. Cum autem vocatur יהוה vocatur homo, cum omnibus; (*adjuncta etiam*) porta & iis quæ in ea.]

דתרעא ומה דביה (סא ומה דאשתלף מתרעא אתקרא שמא קדישא תרעא ומה דביה אתקרי יהוה אתקרי אדם בכלא תרעא ומה דביה) Cremonenſ. col. 264.

§. 802. Et illas novem formas propterea prolocutus eſt David: quia ille cui apprehendere licet barbam Regis, omne quod deſiderat, efficere poteſt.

802. ואלין תשעה תקונין דאמר דוד בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלכא כל מה דבעי עביד.

§. 803. Quare barbam & non corpus? quia corpus latet poſt barbam, barba autem non locum habet poſt corpus.

803. מט דיקנא ולא גופא אלא גופא אזיל בתר דיקנא ודיקנא לא אזיל בתר גופא.

§. 804. Dupliciter autem procedit iſte computus. Semel ſicut diximus: Deinde ſic [cum dicit]: Ex anguſtia clamavi ad Jah: [*ecce forma*] prima.

804. ובתרי גווני אתי האי חושבנא· חד כדקאמרן· תרין מן המצר קראתי יה חד.

§. 805. Et exaudivit me in latitudine Jah: ſecunda.

805. ענני במרחב יה תרי.

§. 806. Dominus mihi, non timebo: tertia.

806. יי לי לא אירא תלת.

§. 807 Quid faciat mihi homo? quarta.

807. מה יעשה לי אדם ארבע.

§. 808. Dominus mihi inter auxiliatores meos; quinta,

808. יי לי בעוזרי חמש.

§. 809. Et ego videbo in odio habentes me: ſexta,

809. ואני אראה בשונאי שיתא.

§. 810. Melius fidere in Domino: ſeptima.

810. טוב לחסות ביי שבעה.

§. 811. Quàm confidere in homine: octava.

811. מבטוח באדם תמניא.

§. 812. Melius confidere in Domino: nona.

812. טוב לחסות ביי תשעה.

§. 813. Quàm confidere in Principibus. Decima [al. melius fidere in Domino, quàm confidere in homine: ſeptima. Melius fidere in Domino; octava: quàm confidere in principibus; nona.]

813. מבטוח בנדיבים עשרה (סא טוב לחסות ביי מבטוח באדם ז· טוב לחסות ביי ח· מבטוח בנדיבי ט·

§. 814. De anguſtia inclamavi Jah. Quid eſt quod dicit? Nimirum David omnia hæc, quæ hîc dicit, de forma barbæ dicit.

814. מן המצר קראתי יה מאי קא מיירי
אלא דוד כל מה דאמר הכא על תקונא
דדיקנא קאמר.

§. 815. R. Jehuda dixit: De anguſtia inclamavi Jah; E loco ubi barba extendi incipit, quod eſt è loco remotiori; ante aures; deſuper ſubter capillos. Et propterea dixit: Jah, Jah; bis.

815. ר׳ יהודה אמר מן המצר קראתי יה
מאתר דשארי דיקנא לאתפשטא דהוא
מאתר רחיק מקמי דאודנין· מעילא תחות
שערי ובגב אמר יה יה תרי זמני.

§. 816. Sed eo loco, ubi expanditur barba, & deſcendit ab auribus ejus; in extenſionem largiorem, locum habet appellatio hominis [i. e. Tetragrammati integri.] Et hæc expanſio opus erat [al. Cùm ergò dicit: Dominus mihi, non timebo; nam hic talis eſt, qui non parcit (*impiis*) & hoc omne opus erat] Davidi, cùm ſibi ſubjicere vellet Reges & populos per dignitatem Barbæ hujus.

816. ובאתר דאתפשט דקנא ונחית
מאודנוי לאתפשטא אדם אתקרי ואל
אתפשטותא האי אצטריך (סא אמר
יי לי לא אירא דהוא דלא רחים וכל האי
אצטריך וכו׳) דוד לאכפיא תחותוי מלכין
ועמין בגין יקרא דדיקנא דא.

§. 817. Et didicimus in myſterio libri. Quicunque in ſomnio ſuo videt, quod barbam hominis ſupernam ſive myſtacem manu ſua apprehendat, aut manum ſuam ad eam extendat, ille ſciat, quod in pace ſit cum ſuperis, illique ſubjiciendi ſint illi, qui affligunt eum.

817. ותאנא בצניעותא דספרא כל
מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר נש
עלאה אחיד בידיה או דאושיט ידיה
ליה· יתדע דשלים הוא עם עלאה וארמיה
תחותיה אינון דמצערין ליה.

§. 818. Didicimus. Diſponitur barba ſuperna novem formis: & eſt barba Microproſopi.

818. תנא מתתקן דיקנא עלאה
בתשעה תקונין והוא דיקנא דזעיר אפין.

SECTIO XXXV.

De parte prima Barbæ Microproſopi.

§. 819. Formâ primâ; diſponitur pilus deſuper & prodit ante aperturam aurium ſub cincinnis, qui pendent ſuper auribus: & crines deſcendunt, pili ſuper pilis, uſque ad principium oris.

819. תקונא קדמאה מתתקן שערא
מעילא ונפיק מקמי פתחא Mantuan.
דאודנין מתחות קוצי דתליין על fol. 140.
אודנין ונחתין שערי נימין על נימין עד
רישא דפומא.

§. 820.

§. 820. Didicimus: Omnes illi pili, qui in barba, duriores ſunt omnibus pilis cincinnorum è capillis capitis; Capitis autem capilli longi ſunt, & flectuntur: aſt iſti pili non ſunt longi.

820. תאנא כל אלין נימין דבריקנא תקיפין יתיר מכל נימין דקוצין דשערי דרישא ושערי דרישא אריכין וכפיין והני לאו אריכין·

§. 821. Capillorum capitis quidam ſunt lenes, quidam duri.

821. אלא שערי דרישא מנהון שעיעין ומנהון קשישין·

§. 822. Et quando capilli albi Senis dierum protrahuntur, in capillos Microproſopi, ſcriptum eſt [*Pr.* 1. *v.* 20.] Sapientiæ foris prædicant.

822. ובשעתא דאתמשכן שערי חוורא דעתיק יומין ושערי דזעיר אפין כתיב חכמות בחוץ תרנה·

§. 823. Quid eſt, foris? in hoc Microproſopo, ubi ſociantur duo cerebra. Duóne cerebra dicis? ſed dicendum quatuor cerebra.

823. מאי בחוץ· בהאי זעיר אפין דמתחברין תרי מוחי· תרי מוחי סד אלא אימא ארבע מוחי·

§. 824. Tria (*nimirum*) cerebra ſunt in Microproſopo, & inveniuntur in tribus cavitatibus cranii capitis.

824. תלת מוחי דהוו בזעיר אפין ואשתכחו בתלת חללי דגולגלתא דרישא·

§. 825. Et unum cerebrum tranquillum reſidet in claritate ſua, quod comprehendit omnia tria cerebra, & ab eo ducuntur productiones (*capillorum*) quæ producuntur & cōtinuantur æqualiter in capillo albo in iſtum Microproſopum, in tria cerebra ejus, ita ut in eo inveniantur quatuor cerebra.

825. וחד מוחא שקיט על בוריה דכליל כל תלת מוחא דאתמשך מניה משיכן כלילן שקילן בשערי חוורי להאי זעיר אפין לתלת מוחי דביה משתכחן ארבע מוחין דהאי זעיר אפין·

§. 826. Et hinc perficiuntur 4. textus, qui ſcribuntur in phylacteria, quia in eis continetur Nomen Sanctum Senis dierum, Senis Seniorum & Microproſopi.

826. בגין כך אשתלימו ארבע פרשיות דכתיבין בתפילין דאתכליל בהו שמא קדישא דעתק יומין דעתיקא דעתיקין וזעיר אפין·

§. 827. Hæc enim eſt perfectio Nominis Sancti, de quo ſcriptum eſt: [*Deut.* 28. *v.* 10.] Et videbunt omnes populi terræ, quod Nomen Domini invocetur ſuper te, & timebunt te.

827. דהאי שלימותא דשמא קדישא דכתיב וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך·

§. 828. Nomen Domini eſt ipſum Nomen Tetragrammaton, qui ſunt canales, cavitates phylacteriorum.

828. שם יי שם יי ממש דאינון ארבע דהיטי בתי תפילין·

§. 829. Et propterea dicitur: Sapientiæ foris prædicabunt. [*Prov.* 1. *v.* 20.] quod hîc inveniantur.

829. ובגין כך חכמות בחוץ תרנה דבהכא משתכחין.

§. 830. Sanè enim Senior Seniorum; occultatus occultationibus non invenitur, nec prodit Sapientia ejus; quia illa Sapientia occultata eſt omnibus, quæ ſeſe non exſerit.

830. דהא עתיקא דעתיקין סתימא דסתימין לא אשתכח ולא זמין חכמתא דיליה משום דהיא חכמתא סתימא דכלא ולא אתפרש.

§. 831. Et quia quatuor cerebra ſociantur: & ab hoc Microproſopo promanant quatuor ſcaturigines in quatuor latera, & ex una ſcaturigine diſtribuuntur, quæ egreditur ex iis omnibus: propterea ſunt quatuor.

831. ובגין דאתחברו ארבעא מוחין והאי דזעיר אפין אתמשכן ארבע מבועין מניה לארבע עיבר ומתפרשן מחד מבועא דנפיק מכלהו ובגכ אינון ארבע.

§. 832. Et didicimus: Ab hac Sapientia, quæ comprehenditur in quatuor, promanant capilli, qui pendent criſpaturæ ſuper criſpaturis, & omnes ſunt duri & craſſi. & protrahuntur & manant ſingula in latus ſuum.

832. ותאנא האי חכמתא דאתכלילא בארבע אתמשכן בהני שערי דאינון תליין תלין על תלין וכלהו קשיין ותקיפין ואתמשכו ונגידו כל חד לסטרוי.

§. 833. Et tot millena millia & myriades myriadum pendent ab iis, ut eorum non ſit numerus.

833. ואלף אלפין ורבוא רבבן תליין מניהו דליתהון בחושבנא.

§. 834. Hoc ipſum eſt quod ſcribitur [*Cant.* 5. *v.* 11.] Cincinni ejus criſpati תלתלים: quaſi תלי תלים aggeres criſpi ſuper aggeribus.

834. הה"ד קווצותיו תלתלים תלי תלים.

§. 835. Et omnes ſunt duri & craſſi (*apti*) ad perfringendum, ſicut eſt rupes dura, & ſicut petra duriſſima.

835. וכלהו קשיין ותקיפין לאתבר כהאי חלמיש תקיף וכהאי טינרא דאיהו תקיפא.

§. 836. Donec faciant foramina (*per cranium*) & ſcaturigines ſub crinibus prodeant, & ſcaturigines vehementes proſiliant in ſingula latera, inque ſingulas partes.

836. עד דעברין נקבין ומבועין מתחות שערא ונגדין מבועין תקיפין לכל עיבר ועיבר לכל סטר וסטר.

§. 837. Et quia iſti capilli nigri ſunt & obſcuri, ſcriptum eſt [*Job.* 12. *v.* 22.] Revelat profunda de tenebris, & educit ad lucem umbram mortis.

837. ובגין דהני שערי אוכמי וחשוכן כתיב מגלה עמוקות מני חשך ויוצא לאור צלמות.

§. 8,8.

§. 838. Et didicimus. Iſti pili barbæ duri ſunt tantùm præ cæteris crinibus capitis, quia iſti ſoli ſeſe exſerunt & inveniuntur & ſunt duri in ſemitis ſuis.

838. ותנא הני שערי דדיקנא תקיפין בלחודוי משאר שערי דרישא משום דהני בלחודיהו מתפרשן ומשתכחן ואינון תקיפין בארחייהו.

§. 839. Quare dicis duros? An quia omnes denotant judicium? Nequaquam; ſanè enim in iſtis diſpoſitionibus tàm miſericordia invenitur quàm judicium.

839. אמאי תקיפין אי משום דכלהו דינא לאו הכי דהא בתקונין אלין אשתכחו רחמי ודינא.

§. 840. Cum deſcendunt tredecim ſcaturigines fluminum olei, hæc omnia ſunt miſerationes.

840. ובשעתא דנחתין תליסר מבועי נהרי דמשחא אלין כלהו רחמי. Cremonenſ. f. 67. col 265.

§. 841. Sed didicimus. Omnes illi pili barbæ ſunt duri: quare? Quicunque denotant miſerationes, neceſſariò debent eſſe rigidi ad inflectendum judicium.

841. אלא תאנא כל הני שערי דדיקנא כלהו תקיפין מט כל אינון דרחמי בעיין למהוי תקיפין לאכפייא לדינא.

§. 842. Et omnes illi qui denotant judicium, etiam rigidi ſunt: & propterea utroſque oportet eſſe rigidos in utrumque caſum.

842. וכל אינון דאינהו דינא הא תקיפין אינון ובין כך ובין כך בעיין למהוי תקיפין מתרין סטרין.

§. 843. Cum mundus opus habet miſericordia, miſerationes fortes ſunt, & prævalent judicio: cum autem requirit judicium, judicium forte eſt, & prævalet miſericordiæ: & propterea neceſſe eſt, ut ſint rigidi ex utroque latere.

843. כד בעי עלמא רחמין רחמי תקיפין ונצחין על דינא וכד בעי דינא תקיף ונצח על רחמי. ובג"כ בעיין למהוי תקיפא מתרין סטרין.

§. 844. Et quando requiritur miſericordia, pili qui denotant miſericordiam exſtant, & barba apparet in illis pilis [al. continet tales pilos:] & omnia ſunt miſericordia plena.

844. וכד בעי רחמי שערי דאינון ברחמי קיימין ומתחזיין (ס״א ומתאחדן) דיקנא באינון שערי וכלא הוו רחמי.

§. 845. Cum autem requiritur judicium, barba apparet, in illis pilis, & omnia conſiſtunt in judicio.

845. וכד בעייא דינא אתחזייא דיקנא באינון שערי וכלא אתקיים בדיקנא.

§. 846. Cum autem detegitur barba ſancta alba, omnes iſti & omnes illi illuminantur

846. וכד אתגלייא דיקנא קדישא חוורא כל הני וכל הני מתנהרין

nantur & dealbantur, ſicut cum quis in flumine profundo abluit id quod in ſe habuerat.

ומסתחין כמאן דאסתחי בנהרא עמיקא ממה דהוה ביה.

§. 847. Et omnia conſiſtunt in miſericordia, & nullum judicium invenitur.

847. ואתקיימו כלהו ברחמי ולית דינא אשתכח.

§. 848. Et omnes iſtæ novem cum ſimul lucent, omnes dealbantur in miſericordia:

848. וכל הני תשעה כד נהרין כחדא כלהו אסתחין ברחמי.

§. 849. Et propterea dicit Moſcheh alterâ vice [*Num.*14.*v.*18.] Domine longe irarum, & magne miſericordia.

849. ובגכ אמר משה זמנא אחרא יי ארך אפים ורב חסד.

§. 850. Et illa quæ de veritate dixerat [*Exod.*34.*v.*6.] non addit: quia arcanum rei ſunt novem hæ menſuræ, quæ lucent à Sene dierum in Microproſopum.

850. ואלו אמת לא קאמר משום דרזא דמלא אינון תשעה מכילן דנהרין מעתיק יומין לזעיר אפין.

§. 851. Nam cum Moſes ſecunda vice dicit, (*laudes illas Dei Num.*14,18.) Novem efformationes dicit: & illæ ſunt formæ barbæ, quæ inveniuntur in Microproſopo, & deſcendunt à Sene dierum, & lucent in iſto.

851. וכד אמר משה זמנא תניינא תשעה תקונין אמר ואינהו תקוני דיקנא דמשתכחי בזעיר אפין ונחתין מעתיק יומין ונהרין ביה.

§. 852. Vox אמת Veritas igitur, dependet à Seniore: unde hac vice Moſes non dixit: Et veritate.

852. ובגין כך אמת תליא בעתיקא והשתא לא אמר משה ואמת.

§. 853. Didicimus: Capilli capitis Microproſopi omnes duri ſunt & criſpati, & non lenes.

853. תנא שערי דרישא דזעיר אפין כלהו קשישי תלין על תלין ולא שעיעין.

§. 854. Videmus enim quod in hoc tria cerebra in tribus cavitatibus inveniantur, quæ fulgent à cerebro abſcondito.

854. דהא חמינא דתלת מוחי בתלת חללי משתכחין ביה ונהרין ממוחא סתימאה.

§. 855. Et quia cerebrum Senis dierum tranquillum eſt & quietum, ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis: hinc capilli ejus omnes lenes ſunt & uncti oleo bono.

855. ומשום דמוחא דעתיק יומין שקיט ושכיך כחמר טב על דורדייא שערין כלהו שעיען ומשיחן במשחא טב.

§. 856. Et propterea ſcriptum eſt [*Dan.*7.*v.*9.] Caput ejus ut lana pura.

856. ובגין כך כתיב רישיה כעמר נקא.

§. 857. Qui autem in Microproſopo

857. והאי דזעיר אפין קשישין ולא

partim

partim duri ſunt, & partim non duri, quia omnes pendent, & non incurvantur.

קשישין דהא כלהו תלין ולא מתקמטי.

§. 858. Et propterea Sapientia promanat & prodit: ſed non Sapientia Sapientiæ; illa enim quieta eſt & tranquilla.

858. ובגין כך חכמתא נגיד ונפיק אבל לא חכמתא דחכמתא דאיהי שכיכא ושקיטא.

§. 859. Didicimus enim: quod nemo ſciat cerebrum Senis dierum præter ipſum ſolum.

859. דהא תנינן דלית דידע מוחיה דעתיק יומין בר איהו.

§. 860. Hoc ipſum eſt quod dicitur [*Iob*. 28. *v*. 23.] Deus novit viam ejus &c. quæ de Microproſopo dicuntur.

860. ההד אלהים הבין דרכה וגו' בזעיר אפין אתמר.

§. 861. Dixit R. Schimeon: Benedictus ſis fili mi Sancto illi Benedicto, in mundo hoc & in mundo venturo.

861. אמר רש בריך ברי לקבה בעלמא הדין ובעלמא דאתי.

SECTIO XXXVI.

De parte ſecunda Barbæ Microproſopi.

§. 862. Forma ſecunda. Prodit pilus & aſcendit à principio oris usque ad alterum oris principium, & deſcendit ſub ore usque ad principium alterum; pili ſuper pilis, ordine pulchro. Surge R. Abba.

862. תקונא תנינא נפיק שערא וסליק מרישא דפומא עד רישא אחרא דפתחא דפומא ונחית מתחות פומא עד רישא אחרא נימין על נימין בתקונא שפיר. קום ר' אבא.

§. 863. Surrexit R. Abba, incepitque & dixit: Cum diſpoſitio barbæ hujus inſtituitur, in efformatione Regis; tunc ipſe ſicut heros fortis eſt pulcher aſpectu, validusque & dominans.

863. קם ר' אבא פתח ואמר כד תקונא דדיקנא דא מתתקן בתקונא דמלכא (סא בתקוני מלכין) כגבר תקיף שפיר למחזי רב ושליט.

§. 864. Id ipſum eſt quod ſcriptum eſt: [*Pſ*. 147. *v*. 5.] Magnus Dominus noſter, & multæ potentiæ.

864. ההד גדול אדונינו ורב כח.

§. 865. Et dum mitigatur diſpoſitione barbæ venerandæ Sanctæ, & hæc iſtam aſpicit, tunc per lumen illius dicitur: Deus miſericors [*Exod*. 34. 6.] & gratioſus longus narium, & multus miſericordia & veritate. Et ſic ſecunda diſpoſitio inſtituitur.

865. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקירא קדישא ואשגח ביה אקרי בנהורו דיליה. אל רחום וגו' והאי תקונא תנינא אתתקן.

§. 866. Cùm fulget lumine Senis

866. כד נהיר בנהורו דעתיק יומין

dierum:

dierum: tunc dicitur multus miſericordia; & cum alter alterum intuetur formâ aliâ, dicitur: Et veritate: hic enim eſt fulgor faciei ejus.

אקרי רב חסד וכד מסתכלי דא בדא אתקרי בתקונא אחרא ואמת דהא נהירו אנפיה (סא דא נהירו דאנפין.)

SECTIO XXXVII.

De parte tertia Barbæ Microproſopi.

§. 867. Et didicimus. Portans iniquitatem dicitur hæc forma ſecunda, ſicut in Seniore Sanctiſſimo.

867. ותאנא נשא עון אתקרי דא תקונא תנינא כגונא דעתיקא קדישא.

§. 868. Sed quia illa ſemita, quæ egreditur in diſpoſitione tertia ſub duobus foraminibus, pilis rigidis brevibus repletur: hinc ob illam ſemitam hæ formæ non dicuntur ferens iniquitatem, & transgrediens ſuper prævaricationem: ſed illæ collocantur in alio loco.

868. אבל משום דהוא אורחא דנפיק בתקוני תליתאה מתחות תרין נוקבין ושערין תקיפין זעירין מליין מההוא אורחא לא אתקרון הכא נשא עון ועובר על פשע ואתקיימו באתר אחרא.

§. 869. Et didicimus in Barajetha: Trecentæ ſeptuaginta quinque miſericordiæ comprehenduntur in Benignitate Senis dierum; quæ omnes dicuntur Benignitates primæ.

869. ותניא תלת מאה ושבעין וחמש חסדים כלילן בחסד דעתיק יומין וכלהו אקרון חסדי קדמאי.

§. 870. Sicut ſcriptum eſt [*Pſal.* 89. *v.* 50.] Ubi benignitates tuæ priores? Et omnes comprehenduntur in Benignitate Senioris Sanctiſſimi, occultiſſimi omnium.

870. דכתיב איה חסדך הראשונים וכלהו כלילן בחסד דעתיקא קדישא סתימא דכלא.

§. 871. Sed Benignitas Microproſopi dicitur חסד עולם Benignitas ſeculi.

871. וחסד דזעיר אפין אקרי חסד עולם.

§. 872. Et in libro Myſterii. Ob benignitatem priorem Senis dierum vocatur Multus Benignitate. Sed in Microproſopo miſericordia nudè & abſolutè ponitur.

872. ובספרא דצניעותא קרי ביה בחסד קדמאה דעתיק יומין רב חסד. ובזעיר אפין חסד סתם.

§. 873. Et propterea ſcriptum eſt hîc: Et multus Benignitate: Et ſcriptum eſt: Servans benignitatem millibus; nude ſine addito.

873. ובגנב כתיב הכא ורב חסד וכתיב נוצר חסד לאלפים סתם.

§. 874. Jamq; docuimus de hoc nomine, Et multus benignitate, quod exinde mitigetur Benignitas (*inferior*,) ut luceat in o-

874. ואוקימנא בהאי ורב חסד מהאי אתבסם חסד לנהרא לכלהו בוצינא

mnes

mnes lucernas [al. Nomen, multus benignitate, pertingit usque ad benignitatem abſolutè dictam, ut eam illuminet, & accendat lucernas.]

(סא רב חסד מטרה כלפי חסד לנהרא ליה ולארלקא בוצינא׃)

§. 875. Didicimus enim. Illa ſemita, quæ deſcendit ſub duobus foraminibus naſi, pilis brevibus impleta eſt; & de hac ſemita ſcriptum eſt: Tranſiens ſuper prævaricationem; [*al. Et pili breviores replent illam ſemitam. Non autem vocatur Tranſiens ſuper prævaricationem, illa ſemita.*] quia nullus ibi locus eſt ad tranſeundum illac; ex duplici ratione.

875. דתנא האי אורחא דנחית תחות תרין נוקבין דחוטמא זעירין שערי תמן ובהאי אורחא כתיב עובר על פשע (סא ושערין זעירין מליין להחוא ארחא לא אקרי ההוא ארחא עובר על פשע) דלית אתר לאעברא ליה בתרי גווני׃

Cremonenſ. col, 266.

§. 876. Primò quia illa ſemita locus durus eſt ad tranſeundum [*al. quia pili qui reperiuntur in illa, duri.*]

876. חד משום (סא שערי דאשתכחו בההוא) דההוא אורחא הוא אתר קשיא לאעברא׃

§. 877. Secundo quia tranſitus illius ſemitæ deſcendit usque ad principium oris.

877. וחד משום דנחות אעברא דההוא אורחא עד רישא דפומא׃

§. 878. De hoc autem ſcriptum eſt [*Cant. 5. v. 13.*] Labia ejus roſæ, i. e. rubra ut roſa, diſtillantia myrrham tranſeuntem: quod denotat inſignem rubedinem.

878. ועד כתיב שפשותיו שושנים סומקין כוורדא מור עובר סומקא תקיף׃

§. 879. Et hæc ſemita iſtius loci duplici modo [*al. minatur*] & non mitigatur, unde qui vult minari, ſemitam illam manu ſua bis pulſat.

879. והאי אורחא דהכא בתרי גווני לא (סא בתרי גווני אגזים דלא) אתבסם מכאן מאן דבעי לאגזמא תרי זמנא בטש בידיה בהאי אורחא׃

SECTIO XXXVIII.

De ſeptem ultimis partibus Barbæ Microproſopi.

§. 880. Forma quarta. Hæc ſemita pilorum diſponitur aſcenditque & deſcendit, in genis ejus in agro aromatis.

880. תקונא רביעאה האי ארחא דשערי (סא נפיק שערא ואתתקן) אתתקן וסליק ונחית בעילעוי בתקרובתא דבוסמא׃

§. 881. Hæc diſpoſitio pulchra eſt & decora aſpectu: decusque & honor eſt: &

881. האי תקונא יאה ושפירא לאתחזייא הוד והדר הוא (סא הוד עלאה) ותניא

traditum eſt in Bar. Decus ſupernum egreditur & coronatur, & manat ut comprehendatur in genis ejus, & vocatur decus barbæ.

הוד עלאה נפיק ואתעטר ונגיד לאתאחדא (סא ליאה דעלאין) בעילעוי ואתקרי הוד זקן.

§. 882. Et inde pendent decus & honor, quæ ſunt veſtimenta ut illis veſtiatur, & ſunt purpura pretioſa.

882. ומהאי תליין הוד והדר אלין לבושי דאתלבש ברזו ואינון פורפירא יקירא.

§. 883. Scriptum enim [*Pſal.* 104. *v.*1.] Gloriam & decorem indutus es. [*al. Formâ quarta pilus procedit & diſponitur aſcenditque & deſcendit in genis in agris aromaticis. Hæc forma elegans & pulchra eſt aſpectu; eſtque decor ſupernus. Et traditum eſt. Decor ſupernus prodit & coronatur & promanat in pulchritudinem genarum. Et hic decor vocatur decor barbæ; & ab illo dependent decor & gloria, veſtimenta ornatûs, quibus induitur illa purpura magnifica. De qua ſcriptum eſt: Decorem & gloriam induiſti: quæ ſunt forma veſtiendi. Hâc forma hominis magis formatur quàm omnibus formis.*]

883. דכתיב הוד והדר לבשת.

§. 884. Hæ ſunt diſpoſitiones veſtitum denotantes, & ille ſub hac figura hominis aptiùs proponitur quàm ullis figuris aliis.

884. תקונין דאתלבש ברזו ואתתקן בהאי דיוקנא דאדם יתיר לכל דיוקנין.

§. 885. Et didicimus. Hoc decus cum illuminatur lumine barbæ excelſæ & lumina emittit in cæteras diſpoſitiones, tunc vocatur *ferens iniquitatem* ex iſto latere; & *transgrediens ſuper prævaricationem* ex altero latere.

885. ותאנא האי הוד כד אתנהר בנהירו דיקנא עלאה ואתפשט בשאר תקונין נהירין האי הוא נשא עון מהאי גיסא ועובר על פשע מהאי גיסא.

§. 886. Et propterea in Scriptura nomine Maxillarum ejus vocatur.

886. ובגין כך לחייו כתיב.

§. 887. Et in Myſterio libri eadem vocatur decus & honor & pulchritudo.

887. ובצניעותא דספרא אקרי הוד והדר ותפארת.

§. 888. Et ad pulchritudinem pertinet nomen Transgrediens ſuper prævaricationem, quia dicitur [*Prov.* 19. *v.*15.] Et decor ipſi eſt transgredi ſuper prævaricationem.

888. תפארת היא עובר על פשע שנאמר ותפארתו עבור על פשע.

§. 889. Et didicimus. Illam pulchritudinem non referimus niſi ad diſpoſitionem nonam: ſicut dicitur: [*Prov.* 20. *v.*29.] Et decus juvenum robur eorum. Adeoque & illa dicitur pulchritudo: & cum trutinantur in bilance, ſe habent ut unum.

889. ותאנא האי תפארת לא אוקימנא אלא בתקונא תשיעאה כמא ותפארת בחורים כחם. יקרי תפארת וכד אתתקל (סא אסתכל) במתקלא תד סלקין

§. 890.

§. 890. Dixit R. Schimeon: Dignus tu R. Abba, cui benedicatur à Seniore Sanctiſſimo, à quo omnes benedictiones prodeunt.

890. אמר ר"ש יאות אנת ר' אבא לאתברכא מעתיקא קדישא דכל ברכאן נפקין מניה:

§. 891. Forma quinta. Deficit pilus & videntur duo poma, hinc & inde rubra ſicut roſa rubra, & radiant in 270 mundos.

891. תקונא חמישאה פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין מכאן ומכאן סומקין כהאי ורדא סומקא ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין.

§. 892. Iſta duo poma cum lucent ab utroque latere, à lumine duorum pomorum (*ſuperiorum*,) rubedo amovetur, & albedo advenit.

892. תני תרי תפוחין כד נהירין מתרין סטרי מנהירו דתרין תפוחין אתמשך סומקא ואתי חוורא.

§. 893. De eo ſcriptum eſt [*Num. 6. v. 25.*] Illuminet Dominus vultum ſuum ſuper te, & miſereatur tui. Quia cum fulgent, benedicitur mundo.

893. כהאי כתיב יאר יי' פניו אליך ויחנך דכד נהרין מתברך עלמא.

§. 894. Cum autem excitatur rubor, ſcriptum eſt [*ibid. v. 26.*] Attollat Dominus iram ſuam ſuper te: quaſi dicat: auferatur & non inveniatur ira in mundo.

894. ובשעתא דאתעביד סומקא כתיב ישא יי' פניו אליך כלומר יסתלק ולא ישתכח רוגזא בעלמא.

§. 895. Didicimus. Omnia lumina quæ lucent à Seniore Sanctiſſimo, dicuntur Benignitates priores, quia iſta lumina omnia ſunt Benignitates ſeculi.

895. תאנא כלהו נהירין דאתנהרין מעתיקא קדישא אתקרון חסדי קדמאי בגין אינון נהרין כל אינון חסדי עולם.

§. 896. Forma ſexta. Prodit pilus ſicut filum quoddam in pilis [*al. in circuitu*] barbæ: Et hic vocatur unus ex quinque angulis, qui dependent à benignitate & miſerationibus.

896. תקונא שתיתאה נפיק שערא כחד חוטא בשערי (ס"א בסחרניה) דדיקנא ההוא אקרי חד מחמש פאין דתליין בחסד וברחמי.

§. 897. Et hanc benignitatem non licet perdere; ſicut dictum eſt.

897. ולא אבעי לחבלא האי חסד כמה דאתמר.

§. 898. Propterea ſcribitur [*Lev. 19. v. 27.*] Non perdes angulum barbæ tuæ.

898. ובגין כך לא תשחית פאת זקנך כתיב.

§. 899. Forma ſeptima eſt, quod pili non pendent ſuper os, & os vacuum eſt ex omni parte. Surge R. Jehuda.

899. תקונא שביעאה דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני מכל סטרוי. קום ר' יהודה.

§. 900. Surrexit R. Jehudah, incepitque & dixit: [*Dan.* 4. *v.* 14.] In decreto vigilum verbum.

900. קם ר׳ יהודה פתח ואמר בגזירת עירין פתגמא.

§. 901. Multa millia myriadum afflantur & conſervantur hoc ore, & dependent ab eo, & omnia illa vocantur os.

901. כמה אלף רבבן מתנשבן ומתקיימן בהאי פומא ותליין מניה וכלהו אקרון פה.

§. 902. Sicut ſcriptum eſt [*Pſal.* 33. *v.* 6.] Et Spiritu oris ejus omnis exercitus eorum.

902. הה״ד וברוח פיו כל צבאם.

§. 903. Et ab hoc Spiritu, qui egreditur ex ore, veſtiuntur omnes illi exteriores, qui pendent ab illo ore.

903. ומההוא רוחא דנפיק מפומא מתלבשן כל אינון דלבר דתליין מהאי פומא.

§. 904. Et ab illo ore, cum expanditur iſta ſemita, veſtiuntur multi veri Prophetæ: & omnes illi os Domini dicuntur.

904. ומהאי פומא (ס״א ארחא) כד אתפשט ההוא ארחא מתלבשן ביה כמה נביאי מהימני וכלהו פה יי׳ אתקרון.

§. 905. Et illo loco ubi Spiritus exit, non admiſcetur aliquid aliud: Omnia enim ora expectant, ut veſtiantur illo Spiritu exeunte.

905. ובאתר דרוחא נפיק לא אתערבא מלה אחרא דכלהו פוות מחכאן לאתלבשא בההוא רוחא דנפיק.

§. 906. Et hæc diſpoſitio dominatur ſuper omnes ſex; quia hic ſtabiliuntur omnia & comprehenduntur.

906. והאי תקונא שליטא על כלהו שיתא משום דהכא מתקיימין כלהו ומתאחדן.

§. 907. Et propterea pili ejus æquales ſunt circa os, & hoc vacuum eſt ab omni latere.

907. ובגיני כך שערוהי שקילין סוחרניה דפומא ואתפני מכל סטרוי.

§. 908. Dixit R. Schimeon: Benedictus ſis à Seniore Sanctiſſimo.

908. אמר ר״ש בריך אנת לעתיקא קדישה:

§. 909. Forma octava eſt, quod pili deſcendunt ſub barba, tegentes cervicem, ut non videatur.

909. תקונא תמינאה דנחתין שערי בתחות דיקנא מחפיין קדלא דלא אתחזייא.

§. 910. Didicimus enim in traditione exotica. Non eſt ſuperius nec cervix nec defatigatio. Et ſi tempore prælii [*al. victoriæ*] in bello tale quid videtur, [*hoc inde fit,*] ut appareat fortitudo.

910. דתניא אין למעלה לא ערף ולא עפוי ואי בזמנא דאנח (ס״א דנצח) קרבי אתחזי משום לאחזאה גבורתא.

§. 911. Didicimus enim. Mille mundi continentur ab ea.

911. דהא תנינן אלף עלמין אתאחדין מניה.

§. 912. Hoc ipſum eſt quod dicitur [*Cant.* 4. *v.* 4.] *Mille clypei pendent in ea, omnia ſcuta potentium.* Et mille clypei arcanum eſt.

912. ה״ד אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים ואלף המגן רזא הוא.

§. 913. In myſterio libri traditur quod omnia ſcuta potentium, quæ veniunt è latere rigoris, ex illis ſint ſeveritatibus.

913. בצניעותא דספרא כל שלטי הגיבורים דאתו מסטר גבורה חד מאינון גבוראן.

§. 914. Forma nona eſt; quod pili defluant [al. uniantur] plena æqualitate uſq; ad illos pilos, qui dependent, & omnes quidem in qualitate pulchra: ſicut vir quidam fortis, Dominus victoriæ bellicæ.

914. תקונא תשיעאה דאתמשכן (סא דמתחברן) שערי בשקולא מליא עד אינון שערי דתליין כלהו בשיקולא שפיר כחד גיבור תקיף מארי נצחן קרביא. Cremonenſ. col. 267.

§. 915. Quia omnes pili ſequuntur illos dependentes, & omnes junguntur in illis pendentibus; & omnes ſuum habent tractum.

915. משום דכלהו שערי אתמשכן בתר אינון דתליין וכללא דכלהו באינון תליין וכלא אתמשך.

§. 916. De hoc ſcriptum eſt [*Prov.* 20. *v.* 29.] Decus juvenum robur eorum.

916. ועל דא כתיב תפארת בחורים כחם.

§. 917. Et apparuit ſuper mare (*rubrum*) ut juvenis pulcher: id quod ſcriptum eſt [*Cant.* 5, *v.* 16] electus ſeu juvenis ut cedri.

917. ונראה על הים כבחור טוב ה״ד בחור כארזים.

§. 918. Sicut heros exhibuit fortitudinem; & hoc eſt illud: Pulchritudo, robur, fortitudo & miſericordia.

918. כגיבור עביד גבוראן ודא הוא תפארת חילא וגבורתא ורחמי.

SECTIO XXXIX.

De Corpore Microproſopi in genere; ſub ſtatu Androgyneitatis.

§. 919. Didicimus: Dixit R. Schimeon: omnes iſtæ diſpoſitiones & omnia iſta verba debent revelari illis, qui ponderantur bilance, & non iis, qui non ſunt ingreſſi; ſed illis qui ingreſſi ſunt & egreſſi. Qui enim intrat & non egreditur, melius illi foret, non eſſe creatum.

919. תנא א״רש כל הני תקונין וכל הני מלין בעינא לגלאה למאריהון דאתקלו במתקלא ולא לאינון דלא עאלו אלא לאלין דעאלו ונפקו דכל מאן דעייל ולא נפיק טב ליה דלא אברי.

§ 920. Summa omnium hæc eſt: Senior Seniorum eſt in Microproſopo; omnia ſunt unum; omnia fuit, omnia eſt, omnia erit; non mutabitur, nec mutatur, nec mutatus eſt.

920. כללא דכל מלין עתיקא דעתיקין בזעיר אפין כלא חד כלא הוה כלא הוי כלא יהא לא ישתני ולא משתני ולא שני.

§. 921. Sed conformavit ſe iſtis efformationibus in formam, quæ comprehendit omnes formas, in forma, quæ comprehendit omnia nomina.

921. אתתקן בתקונין אלין דיוקנא דכליל כל דיוקנין · דיוקנא דכליל כל שמהן.

§. 922. Hæc forma autem, in qua ipſe apparet ſaltem, eſt in ſimilitudine hujus formæ; & non eſt forma iſta, ſed huic formæ analoga; nempe cum ſociantur coronæ & diademata & perfectio omnium.

922. דיוקנא דאתחזי בגוני כהאי דיוקנא לאו האי דיוקנא הוי אלא כעין האי דיוקנא כד אתחברן עטרין וכתרין ואשלמותא דכלא.

§. 923. Et propterea forma hominis eſt forma ſuperiorum & inferiorum, qui includuntur in ea.

923. ובגין כך דיוקנא דאדם הוי דיוקנא דעלאין ותתאין דאתכללו ביה.

§. 924. Et quia illa forma complectitur ſuperiora & inferiora; ideo tali diſpoſitione efformatur Senior Sanctiſſimus: & ſic quoque configuratur Microproſopus hâc diſpoſitione.

924. ובגין דהאי דיוקנא כליל עלאין ותתאין אתקין עתיקא קדישא תקונוי ותקונא דזעיר אפין בהאי דיוקנא ותקונא.

§. 925. Et ſi dices; quæ eſt differentia inter illum & iſtum?

925. ואי תימא מה בין האי להאי.

§. 926. Nimirum omnia ſunt æqualiter unum. Verum hinc (*à noſtra parte*) dividuntur ſemitæ ejus, & ex noſtra parte invenitur judicium, & è latere quod nos ſpectat invicem diſcrepant.

926. כלא הוא במתקלא חדא אבל מכאן אתפרשן ארחוי ומכאן אשתכח דינא · ומסטרא דילן הוו שנין דא מן דא.

§. 927. Et hæc arcana non tradita ſunt niſi meſſoribus agri ſancti.

927. ורזין אלין לא אתמסרו בר למחצדי חקלא קדישא.

§. 928. Scriptum enim [*Pſ. 25. v. 14.*] Myſterium Domini timentibus eum.

928. וכתיב סוד יי ליראיו.

§. 929. Et ſcriptum eſt [*Gen. 2. v. 7.*] וייצר Et formavit Dominus Deus hominem, cum duobus Jodin, conſummavit efformationem ex efformatione [*al. efformationem intra efformationem*] carbunculum annuli: [*al. optimum quod eſt in annulo.*]

929. וכתיב וייצר יי אלהים את האדם בתרי יודין אשלים תקונא מתקונא (ס״א תקונא גו תקונא) טברקא (ס״א טב דקאי) דגושפנקא.

§. 930.

§. 930. Et id eſt וייצר cum duobus Jodin.

930. ודא הוא וייצר תרי יודין.

§. 931. Quare? arcanum eſt Senioris Sanctiſſimi & arcanum Microproſopi.

931. למה רזא דעתיקא קדישא ורזא דזעיר אפין.

§. 932. וייצר *Et formavit.* Quid formavit? formavit figuram in figura. Et hoc eſt וייצר.

932. וייצר מאי צר צר צורא כגו צורה ודא הוא וייצר.

§. 933. Et quid eſt figura in figura? Duo nomina, quę vocantur nomen plenum Tetragrammaton Elohim.

933. ומהו צורה בגו צורה תרין שמהן דאתקרי שם מלא יי׳ אלהים.

§. 934. Et hoc eſt arcanum duorum Jodin וייצר; & quomodo formata ſit forma intra formam: nempe diſpoſitione nominis perfecti Tetragrammaton Elohim.

934. ודא הוא רזא דתרין יודין דוייצר דצר צורה גו צורה· תקונא דשמא שלים יי׳ אלהים.

§. 935. Et in quo comprehenduntur? in barba [al. forma ſuperna hâc, quæ dicitur homo; homo qui complectitur marem & fœminam] ſuperna.

935. ובמה אתכלילו בדיקנא (ס״א בדיוקנא עלאה דא דאקרי אדם אדם דכליל דכר ונוקבא) עלאה.

§. 936. Et propterea ſcriptum eſt את־האדם τὸν ἄνθρωπον, *talem hominem*; quod complectatur marem & fœminam: Apponitur enim את; ad proponendam & exaggerandam ſpeciem, qua nempe productus ſit, nimirum ut mas & fœmina.

936. ועל דא כתיב את האדם דכליל דכר ונוקבא· את לאפקא ולמכני זינא דנפיק מניה מדכר ונוקבא.

§. 937. *Pulverem de terra.* Pulvis forma in forma, hæc in illa [al. gemmam fulgurantem in annulo, unum intra aliud.]

937. עפר מן האדמה · עפר דיוקנא בגו דיוקנא גו בגו (ס״א טברקא דגושפנקא גו בגו)

§. 938. At hæc omnia quare? ut quod à ſupernis deſumſit in eum introduceret, arcanum arcanorum ſuperiorum, uſque ad finem omnium arcanorum.

938. וכל דא למה בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עלאה עד סופו דכל סתימין.

§. 939 Iſtud eſt quod [*ibidem*] ſcriptum eſt: Et flavit in nares ejus animam vitarum.

939. ההד ויפח באפיו נשמת חיים.

§. 940. Animam; à qua omnia viventia, ſuperiora & inferiora dependent, & conſiſtunt in ea.

940. נשמתא דכל חיי דעילא ותתא תליין מההיא נשמתא ומתקיימאן בה.

§. 941. Et factus eſt homo in Pſychen viventē, ut adhæreret ipſi [*al. ut effunderetur*

941. ויהי אדם לנפש חיה לאתדבקא (ס״א לאתרקא) ולעיילא בתקונין

in eum] & ut eum introduceret in conformationes ſimiles; & ſe emitteret in iſtam animam de gradu in gradum, uſque ad finem omnium graduum.

כגוונא דא ולאשלפא לההיא נשמתא מדרגא לדרגא עד סופי דכל דרגין.

§. 942. Ut hæc anima inveniretur in omnibus; & extenderetur in omnia, & ut ipſe eſſet ſolus.

942. בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא בכלא ומתפשטא בכלא ולמהוי הוא בלחודוי.

§. 943. Unde qui illam de mundo aufert, idem facit ac ſi auferret animam hanc, oſtenſurus quod alia ſit anima, præter iſtam.

943. ומאן דפסיק האי מן עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא ומחזי דאית נשמתא אחרא בר מהאי.

§. 944. Et propterea excindetur ille & memoria ejus in generationes generationum.

944. ובגין כך ישתצי הוא ודוכרניה לדרי דרין.

SECTIO XL.

De parte fœminina Microproſopi; cæteriſque partibus utriusque corporis.

§. 945. In hoc homine ſic incepit diſponi Androgyneitas, cum efformata eſt forma in diſpoſitione ſua, incepit à tergo ejus: [al. à pectore ejus.]

945. בהאי אדם שארי ותקין כללא דכר ונוקבא כד אתתקן דיוקנא בתקונוי שארי מאחורוי (ס"א מחדוי).

§. 946. Inter duo brachia eo loco quouſque dependent pili barbæ, qui vocantur pulchritudo.

946. מבין תרין תרעין באתר דתליין שערי דדיקנא דאתקרון תפארת.

§. 947. Et hæc pulchritudo expanditur & diſponit duo pectora.

947. ואתפשט האי תפארת ותקין תרין חדין.

§. 948. Et extrahitur (*ſive prorumpit*) à tergo & producit cranium fœminæ planè abſonditum ab omni latere ſub capillis, quoad faciem capitis.

948. ואשתליף לאחורוי ועביד גולגלתא דנוקבא כלא סתימא מכל סטרוי בשערא בפרצופא דרישא.

§. 949. Atque adeo in uno corpore per iſtam pulchritudinem homo evadit mas & fœmina.

949. ובכללא חדא אתעבידו בהאי תפארת אדם דכר ונוקבא.

§. 950. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt [*Jeſ.* 44. *v.* 13.] In pulchritudine hominis, ut inhabitet domum.

950. הדר כתפארת אדם לשבת בית.

§. 951.

§. 951. Cum creatur facies capitis fœminæ, cincinnus unus è crinibus de poſteriori parte Microproſopi impendet ſuper caput fœminæ.

951. כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דזעיר אפין ותלי על רישא דנוקבא.

§. 952. Et producuntur capilli in capite ejus omnes rubri; ita tamen ut & alii colores intermixti ſint.

952. ואתערו שערי ברישא כלהו סומקא דכלילן בגו גווני.

§. 953. Iſtud eſt quod ſcribitur [*Cant.7.v.5.*] Coma capitis tui ſicut ארגמן purpura:

953. הה״ד ודלת ראשך כארגמן.

§. 954. Quid eſt Argaman? colores intermixti coloribus aliis.

954. מהו ארגמן גווני דכלילן בגו גווני.

§. 955. Hæc pulchritudo extenſa eſt à ſcrobiculo cordis & perforat & tranſit in latus alterum, & efformationes inſtituit à facie fœminæ usque ad præcordia: ita ut à præcordiis incipiat (*hinc*,) & in præcordiis finiat (*illinc*.)

955. תאנא אתפשט האי תפארת מטבורא דלבא ונקיב ואתעבר בגיסא אחרא ותקין מפרצופא דנוקבא עד טבורא ומטבורא שארי ובטבורא שלים.

§. 956. Porrò extenditur hæc pulchritudo, & efformat *inteſtina viri*.

956. תו אתפשט האי תפארת ואתתקן מעוי דדכורא.

§. 957. Et intrat & diſponit in loco illorum omnes miſerationes & omnia latera miſerationum.

957. ועייל ואתתקן בהאי אתר כל רחמין וכל סטרא דרחמי.

§. 958. Et didicimus. In iſtis inteſtinis comprehenduntur ſexcenties mille Domini miſerationum & vocantur Domini Inteſtinorum.

958. ותאנא בהני מיעין אתאחדן שית מאה אלף מארי דרחמי ואתקרון בעלי מיעין. Cremonenſ col. 168.

§. 959. Unde ſcriptum eſt [*Ier.31,20.*] *Propterea ſonuerunt viſcera mea illi, miſerando miſerebor ejus, dicit Dominus.*

959. דכתיב על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם יי׳.

§. 960. Didicimus. Hæc Pulchritudo complectitur miſerationes & judicium, & miſericordia extenditur in maſculum.

960. תאנא האי תפארת כליל ברחמי וכליל בדינא ואתפשט רחמי בדכורא.

§. 961. Et tranſit & perforat [*al. & lucet*] in latus alterum, & efformat *inteſtina fœminæ* in latere judicii; & ita diſponuntur & viſcera hujus.

961. ואתעבר ונקיב (ס״א ונהיר) לסטרא אחרא ותקין מיעוי דנוקבא בסטרא דדינא ואתתקנו מעהא.

§. 962. Didicimus. Mas conformatus eſt in latere ſuo, [*al. ex præcordiis ſuis*,]

962. תאנא אתתקן דכורא בסטרא במאתן ותמניא וארבעין תקונין דכלילן

248 membris; quorum quædam ſunt intra, quædam extra, quædam miſerationes, quædam judicium.

ביה מנהון לגו ומנהון לבר מנהון רחמי ומנהון דינא.

§. 963. Omnia quæ ad judicium pertinent, cohærent judicio circa partem poſteriorem, ubi fœmina diſtenditur; & coaleſçunt, & extenduntur circa latus iſtius.

963. כלהו דדינא אתאחדו בדינא דאחורוי דנוקבא אתפשטות תמן ואתאחדו דאתפשטו בסטרהא.

§. 964. Et didicimus. Quinque nuditates revelari poſſunt in illo latere; quæ ſunt quinque judicia; & quinque judicia extenduntur in 248 ſemitas.

964. ותאנא חמשה ערייתא אתגליין ביה בסיטרא דדינין חמשה ודינין ה׳ אתפשטן במאתן וארבעין ותמניא ארחין.

§. 965. Et ſic didicimus. Vox in muliere, turpitudo; coma in muliere turpitudo: crus in muliere turpitudo: manus in muliere turpitudo: pes in muliere turpitudo.

965. והכי תאנא קול באשה ערוה· שער באשה ערוה· שוק באשה ערוה· יד באשה ערוה· רגל באשה ערוה.

§. 966. Et quamvis duas iſtas non propoſuerint ſocii noſtri, tamen duæ hæ plus turpitudinis habent (*quam cætera.*)

966. ואע״ג דתרין אלין לא שניוה חברנא ותרין אלין יתיר מערוה אינון.

§. 967. Et didicimus in myſterio Libri. Mas porrò extenditur & efformatur partibus ſuis, formaturque in ipſo forma partis tegendæ puræ, & illud eſt membrum purum.

967. ותאנא בצניעותא דספרא אתפשט דכורא ואתתקן בתקונוי אתתקן תקונא דכסותא דכייא והאי הויא אמה דכיא. Mantuan. fol. 142.

§. 968. Longitudo autem membri hujus eſt ducentorum & 48 mundorum, & omnes illi pendent in orificio membri hujus, quod dicitur Jod.

968. ארכיה דההוא אמה מאתן וארבעין ותמניא עלמין וכלהו תליין בפומא דאמה דאתקרי יו״ד.

§. 969. Et cum detegitur Jod, orificium membri; detegitur Benignitas ſuperna.

969. וכיון דאתגלייא יו״ד פומיה דאמה אתגלי חסד עלאה.

§. 970. Et hoc membrum Benignitas eſt, quò nomine tamen propriè vocatur orificium membri; nec dicitur Benignitas, donec detegatur Jod orificii membri.

970. והאי אמה חסד הוא דאתקרי ותלי בהאי פום אמה ולא אקרי חסד עד דאתגלייא יו״ד דפום אמה.

§. 971. Et veni vide. Abraham non dictus eſt perfectus in iſta Benignitate, donec detegeretur Jod membri: cum autem detectum eſſet, dicebatur perfectus.

971. ותא חזי דלא אתקרי אברהם שלים בהאי חסד עד דאתגלייא יו״ד דאמה וכיון דאתגלייא אקרי שלים.

§. 972.

§. 971. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt: Ambula coram me & ſis perfectus; nimirum perfectus realiter [*Gen.*17.*v.*1.]

971. ההוא התהלך לפני והיה תמים תמים ממש.

§. 973. Et ſcriptum eſt [*Pſ.*18.*v.*24.] Ero perfectus cum eo, & cuſtodiar à peccato.

973. וכתיב ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני.

§. 974. Quis eſt ille, de quo ſermo eſt in loco priore & poſteriore, omnis nimirum ille qui detegit illud Jod; & cavet, ne Jod iſtud introducat in poteſtatem adverſam: ut partem habeat in mundo venturo, & ut ſit ligatus in faſciculo vitæ.

974. מאי קא מיירי רישא וסיפא אלא כל דגלי האי יוד ואשתמר דלא עייליה ליוד ברשותא אחרא ליהוי לעלמא דאתי וליהוי צריר בצרורא דחיי.

§. 975. Quid eſt, in poteſtatem adverſam? illud quod ſcriptum eſt [*Mal.* 2. *v.*11.] Et concumbit cum filia Dei alieni.

975. מאי ברשותא אחרא דכתיב ובעל בת אל נכר.

§. 976. Et propterea ſcriptum eſt: Et ero perfectus ipſi; *quia* fuit perfectus in detectione Jod, & cuſtodiar à peccato.

976. ובגין כך כתיב ואהיה תמים לו. וכיון דהוי תמים בגילויא דיוד ואשתמרה מעוני.

§. 977. Et dum extenditur membrum hoc, etiam extenditur latus rigoris de illis rigoribus ſiniſtræ in fœmina.

977. וכיון דאתפשט אמה דא אתפשט סטר גבורה מאינון גבוראן בשמאלא דנוקבא.

§. 978. Et inſeritur in fœminam, in loco quodam, & ſignaturam facit in nuditate ſeu parte maximè contegenda in toto corpore fœminino.

978. ואשתקע בנוקבא באתר חד ואירשים בעריתא כסותאן דכל גופא דנוקבא.

§. 979. Et ille locus dicitur nuditas ab omnibus occultanda, locus ſcilicet pro membro illo, quod dicitur Benignitas, ut ſcil. mitigetur rigor iſte, qui continet quinque rigores:

979. ובההוא אתר אקרי ערוה דכלא לאצנעה אתר לההוא אמה דאקרי חסד בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל חמש גבוראן.

§. 980. Et illa Benignitas in ſe comprehendit quinque Benignitates [al. & hîc conſtat Benignitas è Benignitatibus aliis.] Et Benignitas eſt à dextris; Rigor autem à ſiniſtris.

980. והאי חסד כליל בחמש חסד חסד (ס"א והאי כליל חסד בחסד חסד) ימינא וגבורא שמאלא.

§. 981. Et cum hic ab illa mitigatur, homo dicitur, conſtans è duobus lateribus.

981. אתבסם דא בדא ואקרי אדם כליל מתרין סטרוי.

§. 982. Et propterea in omnibus co-

982. ובגין כך בכלהו כתרים עד לא

ronis, priusquam præparabantur efformationes Regis Senioris Seniorum, ita ut conſtrueret mundos, & formaret efformationes ad ſtabiliendam iſtam fœminam, ut mitigaretur; *(priores)* non perſiſtebant.

זמין תקוני דמלכא עתיקא דעתיקין ובנה עלמין ואתקין תקונין לאתקיימא ההוא נוקבא לאתבסמא ולא אתקיימו.

§. 983. Donec deſcenderet Benignitas ſuperna, & tunc perſiſtebant & mitigabantur efformationes mulieris per hoc membrum, quod dicitur Benignitas.

983. עד דנחית חסד עלאה ואתקיימו ואתבסמו תקוני נוקבא בהאי אמרה דאקרי חסד.

§. 984. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt *Gen.36,31.* Et iſti ſunt Reges, qui regnaverunt in terra Edom: qui eſt locus ubi omnia judicia inveniuntur: & ſunt conſtitutiones fœminæ.

984. ה״ה״ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום אתר דכל דינין משתכחין תמן ואינון תקוני אתתא.

§. 985. Non enim ſcriptum eſt: Qui fuerunt, ſed, qui regnarunt quia non mitigata ſunt, donec omnia eſſent efformata; & iſta Benignitas prodiit.

985. אשר היו לא כתיב אלא אשר מלכו דלא אתבסמו עד דאתקן כלא ונפיק האי חסד.

§. 986. Ideo dicitur: Et mortuus eſt; & mortuus eſt, quia non perſtiterunt, nec mitigatum eſt judicium per judicium.

986. ה״ה״ד וימת וימת דלא אתקיימו ולא אתבסמו דינא בדינא.

§. 987. Si autem dices: Quod ſi ſic, ut judicia ſint omnia. Quare ſcriptum eſt: Et regnavit poſt eum Schaul de Rechoboth fluminis, iſte ſane non videtur judicium?

987. ואי תימא אי הכי דדינא כלהו והא כתיב וימלוך תחתיו שאול מרחובות הנהר והא לא אתחזי דינא.

§. 988. Didicimus. Omnes denotant judicium exceptô unô, qui perſtitit ultimus.

988. תאנא כלהו דינא בר מחד דאתקים בתראה.

§. 989. Iſte autem Schaul de Rechoboth fluminis eſt ordo unus, [*al. latus unum*,] ordo qui expanditur & egreditur è Rechoboth fluminis.

989. והאי שאול מרחובות הנהר דא הוא סדרא · (סא סטרא) חד סדרא דאתפשט ונפיק מרחובות הנהר.

§. 990. Et hæc eſt Binah, à qua aperiuntur quinquaginta portæ in latera mundi luminum & lucernarum.

990. ודא הוא בינה דמתפתחין מנה חמשין תרעין לסטרי עלמא דנהירין ובוצינין ה״ה״ד מרחובות הנהר.

§. 991. Iſtud eſt quod dicitur: de *Rechoboth* fluminis. Et omnes non perſtiterunt. Ne dicas, quod aboliti ſint, ſed quod non perſtiterint, in illo regno, quod ex parte fœminæ eſt.

991. וכלהו לא אתקיימו · לא תימא דאתבטלו אלא דלא אתקיימו בההוא מלכו דבסטר נוקבא.

§. 992.

§. 992. Donec excitatus eſt & extenſus iſte ultimus ex omnibus, de quo dicitur: Et regnavit poſt eum Hadar.

992. עד דאתער ואתפשט האי בתראי מכלהו דכתיב וימלוך תחתיו הדר.

§. 993. Quid eſt Hadar? Benignitas ſuperna.

993. מאי הדר חסד עלאה.

§. 994. Et nomen urbis פעו Pagu *(exclamatio)*. Quid eſt Pagu? Per hanc orat homo, qui dignus eſt Spiritu Sancto.

994. ושם עירו פעו מאי פעו בהאי בעי בר נש דזכי לרוחא דקודשא.

§. 995. Et nomen Uxoris ejus *Mehetabeel.* Hîc mitigati ſunt invicem: & commemoratur uxor ejus, quod non ſcriptum eſt de ullo eorum. מהיטבאל, [*autem eſt, quaſi melior facta à Nomine Benignitatis* אל] mitigatio alterius ab altero.

995. ושם אשתו מהיטבאל בכאן אתבסמו דא בדא ואתקרו אשתו מה דלא כתיב בכלהו מהיטבאל אתבסמותא דדא בדא.

§. 996. Filia Matred elaborationes ſunt, quæ è latere rigoris: filiæ Meſahab; id eſt, contemperata ſunt & inſerta ſibi invicem hydrargyrum & aurum, miſeratio & judicium.

996. בת מטרד תקונין דמסטר גבורה. בת מי זהב ואתבסמו ואתכלילו דא בדא מי זהב רחמי ודינא.

SECTIO XLI.

De membris utriusque perſonæ ſeparatis; & in ſpecie de brachiis Microproſopi.

§. 997. Hactenus cohæſerunt ſibi fœmina & vir: ſuo loco jam ſeparantur brachiis & cruribus.

997. עכב אתדבקו אתתא בדכורא · בסטרוי אתפרשן בדרועין בשוקין. Cremonenſ. f. 68. col. 269.

§ 998. Brachium maris unum dextrum eſt alterum ſiniſtrum.

998. דרעא דדכורא חד ימינא חד שמאלא.

§. 999. In brachio primo [al. ſancto] tres articuli connectuntur.

999. דרעא קדמאה (סא קדישא) ג̄ קשרין אתקשרו ביה.

§. 1000. Et cohærent duo brachia. Cohærentne? [*non omninò*] ſed tres articuli in dextro ſunt & tres articuli in ſiniſtro;

1000. ואתכלילו ב̄ דרועין ואתכלילו סד אלא ג̄ קשרין בימינא וג̄ קשרין בשמאלא.

§. 1001. Tres articuli manus dextræ concurrunt cum tribus articulis brachii ſiniſtri.

1001. ג̄ קשרין יד ימינא אתכלילו בג̄ קשרין דשמאלא.

§. 1002.

§. 1002. Et propterea unius tantùm brachii mentio fit. Nam quoad dextrum latus non fit mentio brachii, ſed [*Ex.* 15. *v.* 6.] dicitur Dextera tua Domine.

1002. ובגנכ דרעוא לא כתיב אלא חד אבל ימינא לא כתיב ביה זרוע אלא ימינך יי׳.

§. 1003. Dextrum Domini ergò dicitur de tribus articulis Patrum, qui occuparunt partes iſtas.

1003. ימין יי׳ אתקרי ג׳ קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקיהן.

§. 1004. Et ſi dices: atqui in tribus cavitatibus cranii inveniuntur.

1004. ואי תימא הא בתלת חלליה מוחא דגולגלתא משתכחין.

§. 1005. Didicimus. Omnes tres (*hi conceptus*) expanduntur & innectuntur toti corpori, & totum corpus connectitur per iſta tria, quæ innexa ſunt brachio dextro.

1005. תאנא כלהו ג׳ מתפשטין ומתקשרין בכל גופא וכל גופא אתקשר בהני תלת מתקשרין בדרעוא ימינא.

§. 1006. Et propterea deſideravit Davidem, & dicit [*Pſ.* 110. *v.* 1.] Sede à dextris meis; quia ille conſociatus fuit cum Patribus, & ſedet ibi in throno perfecto.

1006. ובגנכ תאיב דוד ואמר שב לימיני משום דהוא אתחבר עמהון דאבהתא ויתיב תמן לכורסיא שלימתא׳

§. 1007. Et propterea ſcriptum eſt [*Pſ.* 118. *v.* 22.] Lapis, quem ſpreverunt ædificatores &c. propterea quod ſedit à dextra.

1007. ובגנכ כתיב אבן מאסו הבונים וגו׳ משום דיתיב לימינא.

§. 1008. Id eſt quod ſcriptum eſt [*Dan.* 12. v. 13.] Et quieſces & reſurges in ſortem tuam circa finem dextræ.

1008. היינו דכתיב ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין.

§. 1009. Quaſi diceretur: Sicut is, qui dignus eſt amore Regis, beatus eſt, cùm Rex dextram ſuam extendit, cumque ſuſcipit ſub dextram ſuam.

1009. כלומר כמאן דזכי לחביבותא דמלכא זכאה חולקיה דמאן דפריש מלכא ימינא וקביל ליה תחות ימיניה

§. 1010. Hæc autem dextra, cum ſedet, articuli quidem extenduntur, ſed brachium non extendit manum [*al. cum ſedet, & articuli non extenduntur, & brachium non exporrigit, ſed reſidet*] cum tribus ſuis membris, de quibus dictum.

1010. והאי ימיניה כד יתיב קשורין אתפשטו ודרוע לא אושיט ידיה (ס״א וקשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט יתיב בתלת וכו׳) בתלת קשירין דאמרן.

§. 1011. Cum autem excitantur peccatores & extenduntur in mundo, excitantur tres [*articuli*] alii, qui ſunt judicium durum, & brachium extenditur.

1011. וכד מתערין חייביא ומתפשטן בעלמא מתערין תלת אחרנין דאינון דינא קשיא ואושיט דרועא.

§. 1012. Et cum extenditur brachium,

1012. וכד אושט דרועה יד ימינא הוא

manus

manus quidem dextra eſt; ſed vocatur Brachium Domini; Domine, brachium tuum extenſum. [1.*Reg*.8.*v*.42.]

אבל אתקרי זרוע יי זרועך הנטויה.

§. 1013. Cum tria illa continentur in tribus alteris, omnia dicuntur dextra, & exercetur judicium & miſericordia.

1013. בזמנא דג' אלין אתכלילן בג' אחרנין אקרי כלא ימינא ועביד דינא ורחמי.

§. 1014. Iſtud eſt quod dicitur [*Ex*.15.*v*. 6.] Dextra tua, Domine, magnificata in potentia; Dextrâ tuâ Domine, franges inimicum: quia inibi ſuſcitatæ ſunt miſerationes.

1014. הה"ד ימינך ה' נאדרי בכח ימינך יי תרעץ אויב בגין דמתערן רחמי בדוי.

§. 1015. Et didicimus: Huic dextræ adhærent trecenties & ſeptuageſies mille myriades [*al. leg. quæ vocantur dextra, & centum & octoginta quinque millia myriadum*,] de brachio, qui vocatur brachium Domini.

1015. ותאנא בהאי ימינא מתאחדין תלת מאה ושבעין אלף רבוא (סא דאקרון ימינא ומאה ותמנין וחמשה אלף רבוא) מדרוע דאקרי זרוע יי.

§. 1016. Ab utraque igitur parte eſt brachium; propterea utrobique dicitur pulchritudo.

1016. מהאי ומהאי תלייא זרועא בגין דא אקרי תפארת האי והאי.

§. 1017. Scriptum eſt enim [*Jeſ*.63.*v*.12.] Qui ducebat ad dexteram Moſen, brachio gloriæ ſuæ.

1017. דכתיב מוליך לימין משה.

§. 1018. Prius denotat dexteram; ſed brachium, denotat ſiniſtrum; ſcriptum enim brachio gloriæ ſuę, unum cum altero.

1018. הא ימינא זרוע הא שמאלא דכתיב זרוע תפארתו דא בדא.

§. 1019. Et didicimus. Illi ſiniſtrę adhærent 450. Domini ſcutorum; adhærentq; ſingulis digitis iſtis.

1019. ותאנא בדא שמאלא מתאחדין ארבע מאה וחמשין מארי תריסין מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא.

§. 1020. Et in ſingulis digitis [*al. decies mille*] inveniuntur Domini ſcutorum; Exi & numera quot illórum in manu.

1020. ובכל אצבעא ואצבעא מארי תריסין משתכחין פוק וחשוב כמה אינון דבידא.

§. 1021. Et hæc dextra vocatur auxilium Sanctum, quod provenit ex brachio dextro, ex tribus membris.

1021. והוא ימינא אקרי סיועא קדישא דאתי מדרועא דימינא מתלת קשרין.

§. 1022. Et quamvis dicatur manus; tamen eſt auxilium: quia ſcriptum eſt [2. *Sam*.3,12.] Et ecce manus mea tecum.

1022. ואף על גב דאקרי יד הוי סיוע דכתיב והנה ידי עמך.

§.1023.

§. 1023. Et in ea cótinentur mille & quatuor myriades & octo & quingenties mille Domini auxiliatores, in quolibet mundo, qui dicuntur manus Domini ſuperior; manus Domini inferior.

1023. ומתאחדן מניה אלף וארבע רבוא ותמניא וחמש מאה אלפין מארי דין ומסייעין בכל עלמא ואקרון יד יי עלאה יד יי תתאה.

§. 1024. Et quamvis ubicunque dicitur manus Domini, intelligatur ſiniſtra: tamen ſi probi ſunt, dicitur dextra Domini, & manus includitur in brachio, & eſt auxilio; & dicitur dextra; & ſin minùs, manus Domini inferior (intelligitur.)

1024. ואף על גב דבכל אתר יד יי שמאלא וכי יתקן יי אתכליל ידא בדרועא והוי סיועא ואקרי ימין ואי לאו יד יי תתאה.

§. 1025. Didicimus. Cùm ſuſcitantur judicia dura, ut deſcendant in mundum; tunc ſcriptum eſt [*Pſal.25.v.14.*] Arcanum Domini ſuper timentibus eum.

1025. תאנא כד מתערין דינין קשין לאחתא בעלמא הכא כתיב סוד יי ליראיו.

SECTIO XLII.

De diſſectione Maſculi & Fœminæ, & copula eorum.

§. 1026. Et didicimus in myſterio libri: quod omnia judicia, quæ oriantur à maſculo, vehementia ſint initio, & remiſſa in fine: quæ verò inveniuntur oriri à fœmina, remiſſa ſint initio, & vehementia in fine.

1026. ותאנא בצניעותא דספרא דכל דינין דמשתכחן מדכורא תקיפין ברישא ונייחין בסופא וכל דינין דמשתכחן מנוקבא נייחין ברישא ותקיפין בסופא.

§. 1027. Et niſi foret ut conjungerentur, mundus ea non poſſet portare: unde Senior Seniorum abſconditus ab omnibus unum ab altero ſeparat, & illa ſociat ut ſimul mitigentur.

1027. ואלמלא דאתעבידו כחדא לא יכלין עלמא למסבל עד דעתיק דעתיקי סתימא דכלא פריש דא מן דא וחבר לון לאתבסמא כחדא.

§. 1028. Et cum illos ſeparare vult, ecſtaſin cadere facit ſuper Microproſopum, & ſeparat fœminam à poſteriori ejus parte.

1028. וכד פריש לון אפיל דורמיטא לזעיר אפין ופריש לנוקבא מאחורוי דסטרוי.

§. 1029. Et efformat omnes conformationes ejus, & abſcondit eam uſque in diem ſuum, quo adducenda eſt maſculo.

1929. ואתקין לה כל תקונהא ואצנעא ליומא דיליה למיתהא לדכורא, כא לרעוא)

§. 1030. Iſtud eſt quod dicitur: [*Gen.2.v.21.*] Et cadere fecit Dominus Deus ſomnũ

1030. הדא הוא דכתיב ויפל יי אלהים

pro-

profundum ſuper Adam, & obdormiſcebat.

תרדמה על האדם וישן.

§. 1031. Quid eſt: Et obdormiſcebat. Hoc ipſum eſt quod ſcriptum eſt [*Pſ. 44,24.*] Evigila, quare dormis Domine?

1031. מהו וישן האי הוא דכתיב עורה למה תישן יי׳.

§. 1032. Et accepit unum ex lateribus ejus. Quid eſt unum? hæc eſt fœmina.

1032. ויקח אחת מצלעותיו מאי אחת דא היא נוקבא.

§. 1033. Et attollitur & conformatur: & loco ejus inſeritur miſeratio & benignitas.

1033. וסלקא ואתתקנא ובאתרהא שקיע רחמי וחסד.

§. 1034. Sicut dicitur: Et occluſit carnem pro ea; & ſcriptum eſt [*Iecheſ. 36. v. 26.*] Et tollam à vobis cor lapideum è carne veſtra, & dabo vobis cor carneum.

1034. הדא הוא דכתיב ויסגור בשר תחתנה וכתיב והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר.

§. 1035. Et cum vellet introducere Sabbathum, tunc creabat Spiritus & malignos Dæmones & autores turbinum, nec prius finiit eos, donec veniret matrona in efformatione ſua, & ſederet coram eo.

1035. ובשעתא דכד בעי למיעל שבתא הוה ברי רוחין ושדין ועלעולין ועד לא סיים לון עד דאתת מטרוניתא בתקונהא ויתיבת קמיה.

§. 1036. Cum ſederet coram eo, ceſſavit ab iſtis creaturis, & non conſummatæ ſunt, quia matrona ſedebat cum Rege & conſociabantur de facie ad faciem.

1036. בשעתא דיתיבת קמיה אנח לון לאינון בריאן ולא אתשלימו כיון דמטרוניתא יתבת עם מלכא ואתחברו אפין באפין. Mantuan, fol 143.

§. 1037. Quis intrabit inter eos? quis bellum moveret iis invicem?

1037. מאן ייעול ביניהו מאן הוא דיקרב בהדייהו.

§. 1038. Propterea arcanum rei latet in tempore Diſcipulorum Sapientum, qui ſciunt arcanum noſtrum, de Sabbatho in Sabbathum.

1038. בגין כך סתימא דמלה עונתן של ת״ח דידעין רזא דנא משבת לשבת.

§. 1039. Et quando conſociantur; tunc invicem mitigantur die illâ, quâ omnia mitigantur. Et propterea judicia invicem mitigantur & in ordinem rediguntur [*al. cibantur*] ſuperiora & inferiora.

Cremonenſ. col. 270. 1039. וכד אתחברו אתבסמו דא בדא יומא דכלא אתבסם ביה ובגין כך אתבסמו דינין דא בדא ואתתקנו (סא ואתזנו) עלאין ותתאין.

SECTIO XLIII.

De Judiciis.

§. 1040. Et didicimus in libri myſterio. Cum Senior Sanctiſſimus videre deſideraret, an mitigata eſſent judicia, & adhærerent ſibi duo iſti; tunc de latere fœminæ egrediebatur judicium vehemens, quod mundus ferre non poterat.

1040. ותאנא בצניעותא דספרא בעא עתיקא קדישא למחזי אי אתבסמו דינין ואתדבקו תרין אלין דא בדא ונפק מסטרא ונוקבא דינא תקיפא דלא יכיל עלמא למסבל.

§. 1041. Unde ſcriptum eſt: Et Adam cognoſcebat Evam uxorem ſuam: [*Gen* 4. *v*.1.] & concipiebat & pariebat Kain, & dicebat, acquiſivi virum cum Domino.

1041. דכתיב והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את ײ.

§. 1042. Et non fuerat idonea, quia non erat mitigata & ſerpens robuſtus in ipſam inquinamentum immiſerat judicii duri; & ideo non potuerat mitigari.

1042. ולא הוה יכיל משום דלא אתבסמת וחויא תקיפא אטיל בה זוהמא דדינא קשיא ובגנ׳ לא הוה יכיל לאתבסמא.

§. 1043. Cùm ergo egrederetur hic Kain, ex latere fœminæ, exibat, rigidus & durus: vehemens in judicio ſuo, rigoroſus in judicio ſuo.

1043. וכד נפיק דא קין מסטר דנוקבא נפיק תקיף קשיא · תקיף בדינוי קשיא בדינוי.

§. 1044. Cum autem egreſſus eſſet, ipſa poſtmodum debilior facta eſt & mitigatior: Et prodiit generatio alia mitior.

1044. כיון דנפיק אתחלשת ואתבסמת בתר דא ואפיקת אחרא בסימא יתיר.

§. 1045. Et remota eſt prior, quæ tàm vehemens erat & dura, ut omnia judicia non miſcerentur coram ea [*al. non occurrerent ipſi.*]

1045. וסליק קדמאה דהוה תקיפא קשיא וכל דינין לא אתערבו (סא אתערעו) קמיה.

§. 1046. Veni vide. Quid ſcriptum eſt? Et factum eſt, cum eſſent ambo in agro. In agro, qui notus eſt ſuperius: & in agro, qui dicitur ager pomorum.

1046. תח מה כתיב ויהי בהיותם בשדה · בשדה דאשתמודע לעילא · ובשדה דאקרי שדה דתפוחים.

§. 1047. Et hoc judicium vicit fratrem ſuum, quia iſtud erat durius illo, & ſubegit eum, eumque ſub ſe abſcondidit.

1047. ונצח האי דינא לאחוהא משום דהוה קשיא מניא ואכפייה ואטמריה תחותיה.

§. 1048. Donec erga illud excitaretur Sanctus ille Deus, qui benedictus ſit!

1048. עד דאתער בהאי קב״ה ואעבריה

illudque

illudque è medio tolleret ante ſe, & inſereret in foramen abyſſi magnæ.

מקמיה ושקעיה בנוקבא דתהומא רבא.

§. 1049. Et incluſit fratrem ejus per immerſionem in mare magnum, quod temperat lachrymas ſupernas.

1049. וכליל לאחוי בשקיעא דימא רבא דמכסם דמעין עלאין.

§. 1050. Et ab iis in mundum deſcendunt homines ſecundum viam eorum.

1050. ומנהון נחתין לעלמא איניש לפום אורחוי.

§. 1051. Et quamvis abſcondantur illi; tamen extenduntur in ſe invicem, fiuntque corpus unum.

1051. ואע"ג דטמירין אינון מתפשטין דא בדא ואתעבדו גופא חד.

§. 1052. Et ex illo corpore deſcendunt animæ impiorum peccatorum obſtinatorum ſpiritu.

1052. ומהאי גופא נחתין נשמתהון דרשיעייא חייביא תקיפא רוחא.

§. 1053. Ab illis ambobus ſimul, putasne? non, ſed unus à latere ſuo, & alter à latere ſuo manet.

1053. מתרוויהון כחדא ס"ד אלא חד לסטרוי וחד לסטרוי.

§. 1054. Beati ſunt juſti, quorum animæ extrahuntur ex illo corpore Sancto, quod dicitur Adam: quod includit omnia, tanquam locus, ubi coronæ & diademata ſancta conſociantur, in ſyntagmate bilancis.

1054. זכאין אינון צדיקייא דמשלפי נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכליל כולא אתר דעטרין וכתרין קדישין מתחבראן תמן בצרורא דאתקלא.

§. 1055. Beati ſunt juſti, quia hæc omnia ſunt verba ſancta, quæ proferuntur per Spiritum Sanctum ſupernum, ſpiritum quo omnes ſancti comprehenduntur; Spiritum quo ſuperna & inferiora colligantur [al. quem ſupera & infera audiunt.]

1055. זכאין אינון צדיקייא דכל הני מלין קדישין דאתמרו ברוחא קדישא עלאה רוח דכל קדישין אתכללן ביה רוח דעלאין וכל תתאין שייפין להון (ס"א דעלאין ותתאין צייתין להו.)

§. 1056. Beati eſtis vos, Domini Dominorum, meſſores agri, qui verba iſta ſcitis & contemplamini, & agnoſcitis Dominum veſtrum, de facie ad faciem, oculo ad oculum: & per iſta verba digni evaditis ad mundum venturum.

1056. זכאין אתון מאריהון דמארין חצדא (ס"א מחצדי) חקלא דמלין אלין תנדעון ותסתכלון בהו ותנדעון למאריכון אפין באפין עינא בעינא ובהני מלין תזכון לעלמא דאתי.

§. 1057. Hoc ipſum eſt illud quod ſcriptum eſt [*Deut.*4.*v.*39.] Et ſcies hodie

1057. הה"ד וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'.

& reduces ad cor tuum, quod Dominus ipſe eſt Deus in cœlis deſuper, & ſuper terram inferiùs: non amplius.

§. 1058. Ubi Dominus eſt Senex dierum; Deus, id eſt unus, benedictum ſit nomen ejus in ſeculum & in ſecula ſeculorum.

1058. יי עתיק יומין · הוא האלהים הוא חד בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמיא׃

SECTIO XLIV.

Ulteriora de Homine ſuperno.

§. 1059. Dixit R. Schimeon. Vidimus ſuperiora infra, & inferiora ſupra.

1059. אמר ר״ש חמינא עלאין לתתא ותתאין לעילא׃

§. 1060. Superiora infra, id eſt, formam hominis, quæ eſt efformatio univerſalis ſuperior.

1060. עלאין לתתא דיוקנא דאדם דהוא תקוני כללא עלאה׃

§. 1061. Didicimus. Scriptum eſt: Et Juſtus fundamentum mundi [*Prov.* 10. *v.* 25.] quia comprehendit ſex in complexu uno.

1061. תאנא כתיב וצדיק יסוד עולם דכליל שית בקרטופא כחדא׃

§. 1062. Et iſtud eſt, quod ſcriptum [*Cant.* 15. *v.* 15.] Crura ejus columnæ שש Senarii.

1062. והאי דכתיב שוקיו עמודי שש

§. 1063. Didicimus in Myſterio Libri: In homine comprehenduntur coronæ ſuperiores in genere & in ſpecie: & in homine comprehenduntur coronæ inferiores in ſpecie & in genere.

1063. ותאנא בצניעותא דספרא באדם אתכלילו כתרין עלאין בכלל ובפרט ובאדם אתכלילו כתרין תתאין בפרט וכלל׃

§. 1064. Coronæ ſuperiores in genere, ſicut dictum eſt in figura omnium iſtarum efformationum.

1064. כתרין עלאין בכלל כמה דאתמר בדיוקנא דכל הני תקונין׃

§. 1065. In ſpecie in digitis manuum, qui ſunt quinque è regione quinque.

1065. בפרט באצבען דידין חמש כנגד חמש׃

§. 1066. Coronæ inferiores in digitis pedum, qui ſunt ſpeciales & generales.

1066. כתרין תתאין באצבעין דרגלין דאינון פרט וכלל׃

§. 1067. Corpus enim non videtur cum eis, quia ſunt extra corpus. Et propterea non ſunt in corpore, quia corpus retrocedit ab eis.

1067. דהא גופא לא אתחזון בהדייהו דאנון לבר מגופא ובגנ לא הוו בגופא דגופא אערו מנייהו׃

§. 1068. Quod ſi ita, quid eſt illud [*Zach.* 14. *v.* 4.] Et ſtabunt pedes ejus in die illa? verum; pedes corporis, Domini judiciorum ad exercendam vindictam.

1068. אי הכי מאי ועמדו רגליו ביום ההוא אלא רגליו דגופא מאריהון דדינין (סא דמארון) למעבר נוקמין.

§. 1069. Et vocantur Domini pedum: & quidam eorum robuſti ſunt, & Domini judiciorum, qui infra ſunt, adhærent coronis inferioribus.

1069. ואקרון בעלי רגלים · ומנהון תקיפין ומתאחדן מאריהון דדינין די לתתא בכתרין תתאין.

§. 1070. *Didicimus.* Omnes iſtæ efformationes ſuperiores, quæ in corpore ſancto, in mare & fœmina, quod eſt ſyntagma hominis, deducuntur ex ſe invicem: & adhærent ſibi invicem: & influunt in ſe invicem.

1070. תאנא כל אינון תקונין דלעילא דבגופא קדישא בדכר ונוקבא בכללא דאדם אתמשך דא מן דא ומתאחדן דא בדא ואשקן דא לדא.

§. 1071. Sicut ſanguis manat per anaſtomoſes venarum, modo in unam, modo in alteram, modò huc, modò illuc; ex loco hoc, in locum alium.

1071. כמה דאתמשיך דמא בקטפין ורידין לדא ולדא להכא ולהכא מאתר דא לאתר אחרא.

§. 1072. Et iſti ſinus corporis rigant ſe invicem & illuminant ſe invicem, donec illuminentur omnes mundi & benedictionem accipiant propter illos.

1072. ואינון משקין (סא קסטין) דגופא אשקיין דא לדא מנהרין דא לדא עד דאנהירו כלהו עלמין ומתברכאין בגיניהון.

§. 1073. Didicimus. Omnes illæ coronæ, quæ non comprehenduntur in corpore, omnes longè diſtant & immundæ ſunt; & polluunt quemlibet, qui ad illas appropinquat ut aliquid ex iſtis ediſcat.

1073. תאנא כל אינון כתרין דלא אתכללו בגופא כלהו רחיקין ומסאבין ומסאבן כל מאן דיקרב לגביהון למנדע מנהון מלין.

§. 1074. Didicimus. Quare tantum eſt deſiderium eorum in diſcipulos Sapientum? non aliam ob cauſam, niſi quod intueantur corpus illud ſanctum, & ut forte per illos in illo corpore comprehendi queant.

1074. תאנא מאי תאיבותא דילהון לגבי תלמידי חכמים אלא משום דתמאן בההוא גופא קדישא ולאתכללא בהו בההוא גופא.

§. 1075. Si autem dices; quod ſi ſic, ſanè nec Angeli ſancti ſunt in complexu corporis.

1075. וכי תימא אי הכי הא מלאכין קדישין דליתהון בכללא דגופא.

§. 1076. Aſt, neutiquam. Si enim, quod abſit, extra Syntagma corporis ſancti eſſent, non eſſent ſancti nec ſubſiſterent.

1076. לא דהא אי ליהוון לבר מכללא

דגופא קדישא לא הוו קדישין ולא מתקיימי. Cremonenſ. col. 271.

§. 1077. Et tamen ſcriptum eſt [*Dan.* 10.*v.6.*] Et corpus ejus, ſicut Tharſis; item [*Jecheſ.*11.*v.*18.] Et dorſa eorum plena oculis. Item [*Dan* 9.*v.*21.] Vir ille Gabriel. Omnia hæc ſunt ſub analogia hominis.

1077. וכתיב וגויתו כתרשיש. וכתיב וגביתם מלאות עינים והאיש גבריאל כלהו בכללא דאדם.

§. 1078. Iis exceptis, qui non ſunt in ſyntagmate corporis; iſti impuri ſunt, & polluunt eum, quicunque appropinquaverit illis.

1078. בר מהני דליתהון בכללא דגופא דאינון מסאבין ומסאבן כל מאן דיקרב בהדייהו.

§. 1079. Et didicimus. Omnes illi reperiuntur de ſpiritu ſiniſtræ prodire: qui non mitigatur in forma humana: & egreſſi ſunt è Syntagmate corporis Sancti, nec adhærent ei.

1079. ותאנא כלהו מרוחא דשמאלא דלא אתבסם באדם ונפקו מכללא דגופא קדישא ולא אתדבקו ביה משתכחין.

§. 1080. Et propterea omnes immundi ſunt, & ambulant & volant per mundum.

1080. ובגין כך כלהו מסאבין ואזלין וטאסין עלמא.

§. 1081. Et ingrediuntur in foramen Abyſſi magnæ, ut adhæreant illi judicio priori, quod egreſſum eſt de Syntagmate corporis, & dicitur Kain inferior.

1081. דעיילין בנוקבא דתהומא רבא לאתדבקא בההוא דינא קדמאה דנפיק בכללא דגופא דאקרי קין דלתתא.

§. 1082. Et vagantur & circumvolitant per totum mundum, huc illuc delati; & non hærent in Synoche corporis.

1082. ושאטין וטאסין כל עלמא ופרחן ולא מתדבקאן בכללא דגופא.

§. 1083. Et propterea extra ſunt, inter omnes turmas ſupra & infra, immundi: ſicut ſcriptum eſt [*Lev.*13,46.] Et erit extra caſtra habitatio ejus.

1083. ובגיני כך אינון לבר מכל משריין דלעילא ותתא דמסאבן דכתיב בהו מחוץ למחנה מושבו.

§. 1084. De Spiritu autem qui vocatur Hebel, qui magis mitigatus eſt in Syntagmate corporis ſancti, exeunt alii, qui magis mitigati ſunt, & adhærent corpori, nec tamen omninò inhærent.

1084. וברוחו דאקרי הבל דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא נפקין אחרנין דמבסמן יתיר ומתדבקן בגופא ולא מתדבקן.

§. 1085. Omnes pendent in aëre, & exeunt è genere hoc illorum impurorum, & audiunt quicquid audire poſſunt ſuperius & inferius; & de illis notitiam habent, qui de illis locuti ſunt.

1085. כלהו תליין באוירא ונפקין מהאי כללא ואלין מסאבין ושמעין מה דשמעין מעילא ותתא ומניתהו ידעי דקאמרי להו.

§. 1086. Et traditum eſt in myſterio Libri. Cum mitigatum eſſet ſuperiùs Syntagma Hominis, corpus ſanctum, mas & fœmina; copulati ſunt & tertiâ vice.

§. 1087. Et prodiit temperatura omnium, & mitigati ſunt mundi ſuperi & inferi.

§. 1088. Et exinde ſibi innexi ſunt mundus ſuperior & inferior, ſub genere corporis ſancti, & mundi ſociati ſunt, & cohæſerunt ſibi invicem; & facti ſunt unum corpus.

§. 1089. Et quia omnia ſunt corpus unum, Schechinah ſuperior; Schechinah inferior, Sanctus ille qui benedictus ſit! ſupra; Sanctus ille qui benedictus ſit! infra; hinc extrahitur Spiritus & ingreditur in corpus unum & in omnibus non apparet niſi unum.

§. 1090. Sanctus Sanctus Sanctus Dominus Zebaoth: plena eſt omnis terra gloriâ ejus: omnia enim ſunt corpus unum.

§. 1091. Didicimus. Quia unum temperatum eſt per alterum, hinc ſcriptum eſt: [*Cant.1.v.11.*] Ordines auri faciemus tibi cum punctis argenti. Nam judicium & miſericordia connectuntur [al. judicium temperatur per miſericordiam] & ipſa mitigatur per maſculum.

§. 1092. Et propterea hæc non aſcendit ſine illo, ſicut palmæ ſexus unus non exurgit ſine altero.

§. 1093. Et propterea didicimus per traditionem: Si quis in hoc mundo ſeipſum excludit è genere hominis, quod ille poſtmodum, cum ex hoc mundo diſcedit, non ingrediatur in ſyntagma hominis, quod vocatur Corpus Sanctum: ſed inter illos, qui non vocantur homo, ita ut exeat è Synoche corporis.

1086. ותאנא בצניעותא דספרא כיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם גופא קדישא דכר ונוקבא אתחברו זמנא תליתאה.

1087. ונפיק אתבסמותא דכלא ואתבסמו עלמין עליאן ותתאין.

1088. ומכאן אשתכלל עלמא דלעילא ותתא מסטרא דגופא קדישא ומתחברין עלמין ומתאחדין דא בדא ואתעבידו חד גופא.

1089. ובגין דכלהו חד גופא שכינתא לעילא שכינתא לתתא קב״ה לעילא קב״ה לתתא ומשלפא רוחא ועיילא בחד גופא ובכלהו לא אתחזי אלא חד.

1090. קקק יי צבאות מלא כל הארץ כבודו דכלא הוא חד גופא.

1091. תאנא כיון דאתבסמו דא בדא כתיב תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף אתקשרו דינא ורחמי (ס״א אתבסמא דינא ברחמי) ואתבסמת בדכורא.

1092. ובגיני כך לא סלקא דא בלא דא כהאי תמר דלא סלקא דא בלא דא.

1093. ועל האי תנינן מאן דאפיק גרמיה בהאי עלמא מכללא דאדם לבתר כד נפיק מהאי עלמא לא עייל בכללא דאדם דאקרי גופא קדישא אלא באינון דלא אקרון אדם ונפיק מכללא דגופא.

§. 1094.

ronis, priusquam præparabantur efformationes Regis Senioris Seniorum, ita ut conſtrueret mundos, & formaret efformationes ad ſtabiliendam iſtam fœminam, ut mitigaretur; *(priores)* non perſiſtebant.

זמין תקוני דמלכא עתיקא דעתיקין ובנה עלמין ואתקין תקונין לאתקיימא ההוא נוקבא לאתבסמא ולא אתקיימו.

§. 983. Donec deſcenderet Benignitas ſuperna, & tunc perſiſtebant & mitigabantur efformationes mulieris per hoc membrum, quod dicitur Benignitas.

983. עד דנחית חסד עלאה ואתקיימו ואתבסמו תקוני נוקבא בהאי אמרה דאקרי חסד.

§. 984. Iſtud eſt quod ſcriptum eſt *Gen.*36,31. Et iſti ſunt Reges, qui regnaverunt in terra Edom: qui eſt locus ubi omnia judicia inveniuntur: & ſunt conſtitutiones fœminæ.

984. הה״ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום אתר דכל דינין משתכחין תמן ואינון תקוני אתתא.

§. 985. Non enim ſcriptum eſt: Qui fuerunt, ſed, qui regnarunt quia non mitigata ſunt, donec omnia eſſent efformata; & iſta Benignitas prodiit.

985. אשר היו לא כתיב אלא אשר מלכו דלא אתבסמו עד דאתקן כלא ונפיק האי חסד.

§. 986. Ideo dicitur: Et mortuus eſt; & mortuus eſt, quia non perſtiterunt, nec mitigatum eſt judicium per judicium.

986. הה״ד וימת וימת דלא אתקיימו ולא אתבסמו דינא בדינא.

§. 987. Si autem dices: Quod ſi ſic, ut judicia ſint omnia. Quare ſcriptum eſt: Et regnavit poſt eum Schaul de Rechoboth fluminis, iſte ſane non videtur judicium?

987. ואי תימא אי הכי דדינא כלהו והא כתיב וימלוך תחתיו שאול מרחובות הנהר והא לא אתחזי דינא.

§. 988. Didicimus. Omnes denotant judicium exceptô unô, qui perſtitit ultimus.

988. תאנא כלהו דינא בר מחד דאתקיים בתראה.

§. 989. Iſte autem Schaul de Rechoboth fluminis eſt ordo unus, [*al. latus unum*,] ordo qui expanditur & egreditur è Rechoboth fluminis.

989. והאי שאול מרחובות הנהר דא הוא סדרא (סא סטרא) חד סדרא דאתפשט ונפיק מרחובות הנהר.

§. 990. Et hæc eſt Binah, à qua aperiuntur quinquaginta portæ in latera mundi luminum & lucernarum.

990. ודא הוא בינה דמתפתחין מנה חמשין תרעין לסטרי עלמא דנהרין ובוצינין הה״ד מרחובות הנהר.

§. 991. Iſtud eſt quod dicitur: de *Rechoboth* fluminis. Et omnes non perſtiterunt. Ne dicas, quod aboliti ſint, ſed quod non perſtiterint, in illo regno, quod ex parte fœminæ eſt.

991. וכלהו לא אתקיימו · לא תימא דאתבטלו אלא דלא אתקיימו בההוא מלכו דבסטר נוקבא.

§.992.

§. 992. Donec excitatus eſt & extenſus iſte ultimus ex omnibus, de quo dicitur: Et regnavit poſt eum Hadar.

992. עד דאתער ואתפשט האי בתראי מכלהו דכתיב וימלוך תחתיו הדר.

§. 993. Quid eſt Hadar? Benignitas ſuperna.

993. מאי הדר חסד עלאה.

§. 994. Et nomen urbis פעו Pagu *(exclamatio)*. Quid eſt Pagu? Per hanc orat homo, qui dignus eſt Spiritu Sancto.

994. ושם עירו פעו מאי פעו בהאי בעי בר נש דזכי לרוחא דקודשא.

§. 995. Et nomen Uxoris ejus *Mehetabeel*. Hîc mitigati ſunt invicem: & commemoratur uxor ejus, quod non ſcriptum eſt de ullo eorum. מהיטבאל, [*autem eſt, quaſi melior facta à Nomine Benignitatis* אל] mitigatio alterius ab altero.

995. ושם אשתו מהיטבאל בכאן אתבסמו דא בדא ואתקרו אשתו מה דלא כתיב בכלהו. מהיטבאל אתבסמותא דדא בדא.

§. 996. Filia Matred elaborationes ſunt, quæ è latere rigoris: filiæ Meſahab; id eſt, contemperata ſunt & inſerta ſibi invicem hydrargyrum & aurum, miſeratio & judicium.

996. בת מטרד תקונין דמסטר גבורה. במי זהב ואתבסמו ואתכלילו דא בדא מי זהב רחמי ודינא.

SECTIO XLI.

De membris utriuſque perſonæ ſeparatis; & in ſpecie de brachiis Microproſopi.

§. 997. Hactenus cohæſerunt ſibi fœmina & vir: ſuo loco jam ſeparantur brachiis & cruribus.

997. עכ אתדבקו אתתא בדכורא · בסטרוי אתפרשן בדרועין בשוקין.

Cremonenſ. f. 68. col. 269.

§ 998. Brachium maris unum dextrum eſt alterum ſiniſtrum.

998. דרעא דדכורא חד ימינא חד שמאלא.

§. 999. In brachio primo [al. ſancto] tres articuli connectuntur.

999. דרעא קדמאה (סא קדישא) ג קשרין אתקשרו ביה.

§. 1000. Et cohærent duo brachia. Cohærentne? [*non omninò*] ſed tres articuli in dextro ſunt & tres articuli in ſiniſtro;

1000. ואתכלילו ב דרועין ואתכלילו סד אלא ג קשרין בימינא וג קשרין בשמאלא.

§. 1001. Tres articuli manus dextræ concurrunt cum tribus articulis brachii ſiniſtri.

1001. ג קשרין יד ימינא אתכלילו בג קשרין דשמאלא.

§. 1002. Et propterea unius tantùm brachii mentio fit. Nam quoad dextrum latus non fit mentio brachii, ſed [*Ex.* 15. *v.* 6.] dicitur Dextera tua Domine.

1002. ובגנ דרעוא לא כתיב אלא חד אבל ימינא לא כתיב ביה זרוע אלא ימינך יי׳.

§. 1003. Dextrum Domini ergò dicitur de tribus articulis Patrum, qui occuparunt partes iſtas.

1003. ימין יי׳ אתקרי בג׳ קשרין דאבהתא דאחסינו לחולקיהון.

§. 1004. Et ſi dices: atqui in tribus cavitatibus cranii inveniuntur.

1004. ואי תימא הא בתלת חללי דמוחא דגולגלתא משתכחין.

§. 1005. Didicimus. Omnes tres (*hi conceptus*) expanduntur & innectuntur toti corpori, & totum corpus connectitur per iſta tria, quæ innexa ſunt brachio dextro.

1005. תאנא כלהו ג׳ מתפשטין ומתקשרין בכל גופא וכל גופא אתקשר בהני תלת מתקשרין בדרועא ימינא.

§. 1006. Et propterea deſideravit Davidem, & dicit [*Pſ.* 110. *v.* 1.] Sede à dextris meis; quia ille conſociatus fuit cum Patribus, & ſedet ibi in throno perfecto.

1006. ובגנ תאיב דוד ואמר שב לימיני משום דהוא אתחבר עמהון דאבהתא ויתיב תמן לכורסיא שלימתא׳

§. 1007. Et propterea ſcriptum eſt [*Pſ.* 118. *v.* 22.] Lapis, quem ſpreverunt ædificatores &c. propterea quod ſedit à dextra.

1007. ובגנ כתיב אבן מאסו הבונים וגו׳ משום דיתיב לימינא.

§. 1008. Id eſt quod ſcriptum eſt [*Dan.* 12. v. 13.] Et quieſces & reſurges in ſortem tuam circa finem dextræ.

1008. היינו דכתיב ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין.

§. 1009. Quaſi diceretur: Sicut is, qui dignus eſt amore Regis, beatus eſt, cùm Rex dextram ſuam extendit, eumque ſuſcipit ſub dextram ſuam.

1009. כלומר כמאן דזכי לחביבותא דמלכא זכאה חולקיה דמאן דפריש מלכא ימינא וקביל ליה תחות ימיניה

§. 1010. Hæc autem dextra, cum ſedet, articuli quidem extenduntur, ſed brachium non extendit manum [*al. cum ſedet, & articuli non extenduntur, & brachium non exporrigit, ſed reſidet*] cum tribus ſuis membris, de quibus dictum.

1010. והאי ימיניה כד יתיב קשורין אתפשטו ודרוע לא אושיט ידיה (ס״א וקשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט יתיב בתלת וכו׳) בתלת קשירין דאמרן.

§. 1011. Cum autem excitantur peccatores & extenduntur in mundo, excitantur tres [*articuli*] alii, qui ſunt judicium durum, & brachium extenditur.

1011. וכד מתערין חייביא ומתפשטין בעלמא מתערין תלת אחרנין דאינון דינא קשיא ואושיט דרועא.

§. 1012. Et cum extenditur brachium,

1012. וכד אושט דרועה יד ימינא הוא

manus

manus quidem dextra eſt; ſed vocatur Brachium Domini; Domine, brachium tuum extenſum. [1.*Reg*.8.*v*.42.]

אבל אתקרי זרוע יי זרועך הנטויה.

§. 1013. Cum tria illa continentur in tribus alteris, omnia dicuntur dextra, & exercetur judicium & miſericordia.

1013. בזמנא דג׳ אלין אתכלילן בג׳ אחרנין אקרי כלא ימינא ועביד דינא ורחמי.

§. 1014. Iſtud eſt quod dicitur [*Ex*.15. *v*. 6.] Dextra tua, Domine, magnificata in potentia; Dextrâ tuâ Domine, franges inimicum: quia inibi ſuſcitatæ ſunt miſerationes.

1014. הה״ד ימינך ה׳ נאדרי בכח ימינך יי תרעץ אויב בגין דמתערן רחמי בהו.

§. 1015. Et didicimus: Huic dextræ adhærent trecenties & ſeptuageſies mille myriades[*al. leg. quæ vocantur dextra, & centum & octoginta quinque millia myriadum,*] de brachio, qui vocatur brachium Domini.

1015. ותאנא בהאי ימינא מתאחדין תלת מאה ושבעין אלף רבוא (סא דאקרון ימינא ומאה ותמנין וחמשה אלף רבוא) מדרוע דאקרי זרוע יי.

§. 1016. Ab utraque igitur parte eſt brachium; propterea utrobique dicitur pulchritudo.

1016. מהאי ומהאי תלייא זרועא בגין דא אקרי תפארת האי והאי.

§. 1017. Scriptum eſt enim[*Jeſ*.63.*v*.12.] Qui ducebat ad dexteram Moſen, brachio gloriæ ſuæ.

1017. דכתיב מוליך לימין משה.

§. 1018. Prius denotat dexteram; ſed brachium, denotat ſiniſtrum; ſcriptum enim brachio gloriæ ſuę, unum cum altero.

1018. הא ימינא זרוע הא שמאלא דכתיב זרוע תפארתו דא בדא.

§. 1019. Et didicimus. Illi ſiniſtrę adhærent 450. Domini ſcutorum; adhærentq; ſingulis digitis iſtis.

1019. ותאנא בדא שמאלא מתאחדין ארבע מאה וחמשין מארי תריסין מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא.

§. 1020. Et in ſingulis digitis [*al. decies mille*]inveniuntur Domini ſcutorum; Exi & numera quot illórum in manu.

1020. ובכל אצבעא ואצבעא מארי תריסין משתכחין פוק וחשוב כמה אינון דבידא.

§. 1021. Et hæc dextra vocatur auxilium Sanctum, quod provenit ex brachio dextro, ex tribus membris.

1021. והדוא ימינא אקרי סיועא קדישא דאתי מדרועא דימינא מתלת קשרין.

§. 1022. Et quamvis dicatur manus; tamen eſt auxilium: quia ſcriptum eſt [2. *Sam*.3,12.]Et ecce manus mea tecum.

1022. ואף על גב דאקרי יד הוי סיוע דכתיב והנה ידי עמך.

§.1023.

§. 1023. Et in ea cõtinentur mille & quatuor myriades & octo & quingenties mille Domini auxiliatores, in quolibet mundo, qui dicuntur manus Domini ſuperior; manus Domini inferior.

1023. ומתאחדן מהאי אלף וארבע רבוא ותמניא וחמש מאה אלפין מאריהון דסייעהין בכל עלמא ואקרון יד יי עלאה יד יי תתאה.

§. 1024. Et quamvis ubicunque dicitur manus Domini, intelligatur ſiniſtra: tamen ſi probi ſunt, dicitur dextra Domini, & manus includitur in brachio, & eſt auxilio; & dicitur dextra; & ſin minùs, manus Domini inferior (intelligitur.)

1024. ואף על גב דבכל אתר יד יי שמאלא זכו ימין יי אתכלל ידא בזרועא והוי סייעא ואקרי ימין ואי לאו יד יי תתאה.

§. 1025. Didicimus. Cùm ſuſcitantur judicia dura, ut deſcendant in mundum; tunc ſcriptum eſt [*Pſal.* 25. *v.* 14.] Arcanum Domini ſuper timentibus eum.

1025. תאנא כד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא הכא כתיב סוד יי ליראיו.

SECTIO XLII.

De diſſectione Maſculi & Fœminæ, & copula eorum.

§. 1026. Et didicimus in myſterio libri: quod omnia judicia, quæ oriantur à maſculo, vehementia ſint initio, & remiſſa in fine: quæ verò inveniuntur oriri à fœmina, remiſſa ſint initio, & vehementia in fine.

1026. ותאנא בצניעותא דספרא דכל דינין דמשתכחין מדכורא תקיפין ברישא ונייחין בסופא וכל דינין דמשתכחין מנוקבא נייחין ברישא ותקיפין בסופא.

§. 1027. Et niſi foret ut conjungerentur, mundus ea non poſſet portare: unde Senior Seniorum abſconditus ab omnibus unum ab altero ſeparat, & illa ſociat ut ſimul mitigentur.

1027. ואלמלא דאתעבידו כחדא לא יכלין עלמא למסבל עד דעתיק דעתיקי סתימא דכלא פריש דא מן דא וחבר לון לאתבסמא כחדא.

§. 1028. Et cum illos ſeparare vult, ecſtaſin cadere facit ſuper Microproſopum, & ſeparat fœminam à poſteriori ejus parte.

1028. וכד פריש לון אפיל דורמיטא לזעיר אפין ופריש לנוקבא מאחורוי דסטרוי.

§. 1029. Et efformat omnes conformationes ejus, & abſcondit eam uſque in diem ſuum, quo adducenda eſt maſculo.

1929. ואתקין לה כל תקונהא ואצנעא ליומא דילה למיתהא לדכורא (כא לרעוא)

§. 1030. Iſtud eſt quod dicitur: [*Gen.* 2. *v.* 21.] Et cadere fecit Dominus Deus ſomnũ

1030. הדא הוא דכתיב ויפל יי אלהים

pro-

profundum ſuper Adam, & obdormiſcebat.

תרדמה על האדם ויישן׃

§. 1031. Quid eſt: Et obdormiſcebat. Hoc ipſum eſt quod ſcriptum eſt [*Pſ.* 44,24.] Evigila, quare dormis Domine?

1031. מהו ויישן האי הוא דכתיב עורה למה תישן יי׳׃

§. 1032. Et accepit unum ex lateribus ejus. Quid eſt unum? hæc eſt fœmina.

1032. ויקח אחת מצלעותיו מאי אחת דא היא נוקבא׃

§. 1033. Et attollitur & conformatur: & loco ejus inſeritur miſeratio & benignitas.

1033. וסלקא ואתתקנא ובאתרהא שקיע רחמי וחסד׃

§. 1034. Sicut dicitur: Et occluſit carnem pro ea; & ſcriptum eſt [*Iecheſ.* 36. *v.* 26.] Et tollam à vobis cor lapideum è carne veſtra, & dabo vobis cor carneum.

1034. הדא הוא דכתיב ויסגור בשר תחתנה וכתיב והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר׃

§. 1035. Et cum vellet introducere Sabbathum, tunc creabat Spiritus & malignos Dæmones & autores turbinum, nec prius finiit eos, donec veniret matrona in efformatione ſua, & ſederet coram eo.

1035. ובשעתא דכד בעי למיעל שבתא הוה ברי רוחין ושדין ועלעולין ועד לא סיים לון עד דאתת מטרוניתא בתקינהא ויתיבת קמיה׃

§. 1036. Cum ſederet coram eo, ceſſavit ab iſtis creaturis, & non conſummatæ ſunt, quia matrona ſedebat cum Rege & conſociabantur de facie ad faciem.

1036. בשעתא דיתיבת קמיה אנח לון לאינון בריאן ולא אתשלימו כיון דמטרוניתא יתבת עם מלכא ואתחברו אפין באפין׃ Mantuan, fol 143.

§. 1037. Quis intrabit inter eos? quis bellum moveret iis invicem?

1037. מאן ייעול ביניהו מאן הוא דיקרב בהדייהו׃

§. 1038. Propterea arcanum rei latet in tempore Diſcipulorum Sapientum, qui ſciunt arcanum noſtrum, de Sabbatho in Sabbathum.

1038. בגין כך סתימא דמלה עונתן של תלמידי חכמים דידעין דא דנא משבת לשבת׃

§. 1039. Et quando conſociantur; tunc invicem mitigantur die illâ, quâ omnia mitigantur. Et propterea judicia invicem mitigantur & in ordinem rediguntur [*al.* cibantur] ſuperiora & inferiora.

Cremonenſ. col, 270. 1039. וכד אתחברו אתבסמו דא בדא יומא דכלא אתבסם בידה ובגין כך אתבסמו דינין דא בדא ואתתקנו (סא ואתזנו) עלאין ותתאין׃

SECTIO XLIII.

De Judiciis.

§. 1040. Et didicimus in libri myſterio. Cum Senior Sanctiſſimus videre deſideraret, an mitigata eſſent judicia, & adhærerent ſibi duo iſti; tunc de latere fœminæ egrediebatur judicium vehemens, quod mundus ferre non poterat.

1040. ותאנא בצניעותא דספרא בעא עתיקא קדישא למחזי אי אתבסמו דינין ואתדבקו תרין אלין דא בדא ונפק מסטרא ונוקבא דינא תקיפא דלא יכיל עלמא למסבל·

§. 1041. Unde ſcriptum eſt: Et Adam cognoſcebat Evam uxorem ſuam: [*Gen* 4. *v.*1.] & concipiebat & pariebat Kain, & dicebat, acquiſivi virum cum Domino.

1041. דכתיב והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את יי׳

§. 1042. Et non fuerat idonea, quia non erat mitigata & ſerpens robuſtus in ipſam inquinamentum immiſerat judicii duri; & ideo non potuerat mitigari.

1042. ולא הוה יכיל משום דלא אתבסמת וחויא תקיפא אטיל בה זוהמא דדינא קשיא ובג״כ לא הוה יכיל לאתבסמא·

§. 1043. Cùm ergo egrederetur hic Kain, ex latere fœminæ, exibat, rigidus & durus: vehemens in judicio ſuo, rigoroſus in judicio ſuo.

1043. וכד נפיק דא קין מסטר דנוקבא נפיק תקיף קשיא · תקיף בדינוי קשיא בדינוי·

§. 1044. Cum autem egreſſus eſſet, ipſa poſtmodum debilior facta eſt & mitigatior: Et prodiit generatio alia mitior.

1044. כיון דנפיק אתחלשת ואתבסמת בתר דא ואפיקת אחרא בסימא יתיר·

§. 1045. Et remota eſt prior, quæ tàm vehemens erat & dura, ut omnia judicia non miſcerentur coram ea [*al. non occurrerent ipſi.*]

1045. וסליק קדמאה דהוה תקיפא קשיא וכל דינין לא אתערבו (סא אתערעו) קמיה·

§. 1046. Veni vide. Quid ſcriptum eſt? Et factum eſt, cum eſſent ambo in agro. In agro, qui notus eſt ſuperius: & in agro, qui dicitur ager pomorum.

1046. תא חזי מה כתיב ויהי בהיותם בשדה · בשדה דאשתמודע לעילא · ובשדה דאקרי שדה דתפוחים·

§. 1047. Et hoc judicium vicit fratrem ſuum, quia iſtud erat durius illo, & ſubegit eum, eumque ſub ſe abſcondidit.

1047. ונצח האי דינא לאחוהא משום דהוה קשיא מניא ואכפייה ואטמריה תחותיה·

§. 1048. Donec erga illud excitaretur Sanctus ille Deus, qui benedictus ſit!

1048. עד דאתער בהאי קב״ה ואעבריה

illudque

illudque è medio tolleret ante ſe, & inſereret in foramen abyſſi magnæ.

מקמיה ושקעיה בנוקבא דתהומא רבא.

§. 1049. Et incluſit fratrem ejus per immerſionem in mare magnum, quod temperat lachrymas ſupernas.

1049. וכליל לאחוי בשקועא דימא רבא דמבסם דמיעין עלאין.

§. 1050. Et ab iis in mundum deſcendunt homines ſecundum viam eorum.

1050. ומנהון נחתין לעלמא אינש לפום אורחוי.

§. 1051. Et quamvis abſcondantur illi; tamen extenduntur in ſe invicem, fiuntque corpus unum.

1051. ואעג דטמירין אינון מתפשטין דא בדא ואתעברו גופא חד.

§. 1052. Et ex illo corpore deſcendunt animæ impiorum peccatorum obſtinatorum ſpiritu.

1052. ומהאי גופא נחתין נשמתהון דרשיעייא חייביא תקיפא רוחא.

§. 1053. Ab illis ambobus ſimul, putasne? non, ſed unus à latere ſuo, & alter à latere ſuo manet.

1053. מתרוויהון כחדא סד אלא חד לסטרוי וחד לסטרוי.

§. 1054. Beati ſunt juſti, quorum animæ extrahuntur ex illo corpore Sancto, quod dicitur Adam: quod includit omnia, tanquam locus, ubi coronæ & diademata ſancta conſociantur, in ſyntagmate bilancis.

1054. זכאין אינון צדיקייא דמשלפי נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם דכליל כולא אתר דעטרין וכתרין קדישין מתחבראן תמן בצרורא דאתקלא.

§. 1055. Beati ſunt juſti, quia hæc omnia ſunt verba ſancta, quæ proferuntur per Spiritum Sanctum ſupernum, ſpiritum quo omnes ſancti comprehenduntur; Spiritum quo ſuperna & inferiora colligantur [al. quem ſupera & infera audiunt.]

1055. זכאין אינון צדיקייא דכל הני מלין קדישין דאתמרו ברוחא קדישא עלאה רוח דכל קדישין אתכללן ביה רוח דעלאין וכל תתאין שייפין להון (סא דעלאין ותתאין צייתין להו.)

§. 1056. Beati eſtis vos, Domini Dominorum, meſſores agri, qui verba iſta ſcitis & contemplamini, & agnoſcitis Dominum veſtrum, de facie ad faciem, oculo ad oculum: & per iſta verba digni evaditis ad mundum venturum.

1056. זכאין אתון מארידהון דמארין חצדא (סא מחצרי) חקלא דמלין אלין תנדעין ותסתכלון בהו ותנדעין למאריכון אפין באפין עינא בעינא ובהני מלין תזכון לעלמא דאתי.

§. 1057. Hoc ipſum eſt illud quod ſcriptum eſt [*Deut*.4.*v*.39.] Et ſcies hodie

1057. ההד וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'.

& reduces ad cor tuum, quod Dominus ipſe eſt Deus in cœlis deſuper, & ſuper terram inferiùs: non amplius.

§. 1058. Ubi Dominus eſt Senex dierum; Deus, id eſt unus, benedictum ſit nomen ejus in ſeculum & in ſecula ſeculorum.

1058. יי עתיק יומין · הוא האלהים הוא חד בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמיא.

SECTIO XLIV.

Ulteriora de Homine ſuperno.

§. 1059. Dixit R. Schimeon. Videmus ſuperiora infra, & inferiora ſupra.

1059. אמר רש חמינא עלאין לתתא ותתאין לעילא.

§. 1060. Superiora infra, id eſt, formam hominis, quæ eſt efformatio univerſalis ſuperior.

1060. עלאין לתתא דיוקנא דאדם דהוא תקוני כללא עלאה.

§. 1061. Didicimus. Scriptum eſt: Et Juſtus fundamentum mundi [*Prov.* 10. *v.* 25.] quia comprehendit ſex in complexu uno.

1061. תאנא כתיב וצדיק יסוד עולם דכליל שית בקרטופא כחדא.

§. 1062. Et iſtud eſt, quod ſcriptum [*Cant.* 15. *v.* 15.] Crura ejus columnæ שש Senarii.

1062. והאי דכתיב שוקיו עמודי שש

§. 1063. Didicimus in Myſterio Libri: In homine comprehenduntur coronæ ſuperiores in genere & in ſpecie: & in homine comprehenduntur coronæ inferiores in ſpecie & in genere.

1063. ותאנא בצניעותא דספרא באדם אתכלילו כתרין עלאין בכלל ובפרט ובאדם אתכלילו כתרין תתאין בפרט וכלל.

§. 1064. Coronæ ſuperiores in genere, ſicut dictum eſt in figura omnium iſtarum efformationum.

1064. כתרין עלאין בכלל כמה דאתמר בדיוקנא דכל הני תקונין.

§. 1065. In ſpecie in digitis manuum, qui ſunt quinque è regione quinque.

1065. בפרט באצבען דידין חמש כנגד חמש.

§. 1066. Coronæ inferiores in digitis pedum, qui ſunt ſpeciales & generales.

1066. כתרין תתאין באצבעין דרגלין דאינון פרט וכלל.

§. 1067. Corpus enim non videtur cum eis, quia ſunt extra corpus. Et propterea non ſunt in corpore, quia corpus retrocedit ab eis.

1067. דהא גופא לא אתחזון בהדייהו דאנון לבר מגופא ובגנב לא הוו בגופא דגופא אערו מנייהו.

§. 1068. Quod ſi ita, quid eſt illud [*Zach.* 14. *v.* 4.] Et ſtabunt pedes ejus in die illa? verum; pedes corporis, Domini judiciorum ad exercendam vindictam.

1068. אי הכי מאי ועמדו רגליו ביום ההוא אלא רגליו דגופא מאריהון דדינין (סא דמארון) למעבר נוקמין.

§. 1069. Et vocantur Domini pedum: & quidam eorum robuſti ſunt, & Domini judiciorum, qui infra ſunt, adhærent coronis inferioribus.

1069. ואקרון בעלי רגלים · ומנהון תקיפין ומתאחדן מאריהון דדינין די לתתא בכתרין תתאין.

§. 1070. *Didicimus.* Omnes iſtæ efformationes ſuperiores, quæ in corpore ſancto, in mare & fœmina, quod eſt ſyntagma hominis, deducuntur ex ſe invicem: & adhærent ſibi invicem: & influunt in ſe invicem.

1070. תאנא כל אינון תקונין דלעילא דבגופא קדישא בדכר ונוקבא כללא דאדם אתמשיך דא מן דא ומתאחדן דא בדא ואשקן דא לדא.

§. 1071. Sicut ſanguis manat per anaſtomoſes venarum, modo in unam, modo in alteram, modò huc, modò illuc; ex loco hoc, in locum alium.

1071. כמה דאתמשיך דמא בקטפין ורידין לדא ולדא להכא ולהכא מאתר דא לאתר אחרא.

§. 1072. Et iſti ſinus corporis rigant ſe invicem & illuminant ſe invicem, donec illuminentur omnes mundi & benedictionem accipiant propter illos.

1072. ואינון משקין (סא קסטין) דגופא אשקיין דא לדא מנהרין דא לדא עד דאנהירו כלהו עלמין ומתברכאן בגיניהון.

§. 1073. Didicimus. Omnes illæ coronæ, quæ non comprehenduntur in corpore, omnes longè diſtant & immundæ ſunt; & polluunt quemlibet, qui ad illas appropinquat ut aliquid ex iſtis ediſcat.

1073. תאנא כל אינון כתרין דלא אתכללו בגופא כלהו רחיקין ומסאבין ומסאבן כל מאן דיקרב לגביהון למנדע מנהון מלין.

§. 1074. Didicimus. Quare tantum eſt deſiderium eorum in diſcipulos Sapientum? non aliam ob cauſam, niſi quod intueantur corpus illud ſanctum, & ut forte per illos in illo corpore comprehendi queant.

1074. תאנא מאי תאיובתא דילהון לגבי תלמידי חכמים אלא משום דתמן בההוא גופא קדישא ולאתכללא בהו בההוא גופא.

§. 1075. Si autem dices; quod ſi ſic, ſanè nec Angeli ſancti ſunt in complexu corporis.

1075. וכי תימא אי הכי הא מלאכין קדישין דליתהון בכללא דגופא.

§. 1076. Aſt, neutiquam. Si enim, quod abſit, extra Syntagma corporis ſancti eſſent, non eſſent ſancti nec ſubſiſterent.

1076. לא דהן אי ליהוון לבר מכללא

§. 1077. Et tamen ſcriptum eſt [*Dan.* 10. *v.* 6.] Et corpus ejus, ſicut Tharſis; item [*Jecheſ.* 11. *v.* 18.] Et dorſa eorum plena oculis. Item [*Dan* 9. *v.* 21.] Vir ille Gabriel. Omnia hæc ſunt ſub analogia hominis.

§. 1078. Iis exceptis, qui non ſunt in ſyntagmate corporis; iſti impuri ſunt, & polluunt eum, quicunque appropinquaverit illis.

§. 1079. Et didicimus. Omnes illi reperiuntur de ſpiritu ſiniſtræ prodire: qui non mitigatur in forma humana: & egreſſi ſunt è Syntagmate corporis Sancti, nec adhærent ei.

§. 1080. Et propterea omnes immundi ſunt, & ambulant & volant per mundum.

§. 1081. Et ingrediuntur in foramen Abyſſi magnæ, ut adhæreant illi judicio priori, quod egreſſum eſt de Syntagmate corporis, & dicitur Kain inferior.

§. 1082. Et vagantur & circumvolitant per totum mundum, huc illuc delati; & non hærent in Synoche corporis.

§. 1083. Et propterea extra ſunt, inter omnes turmas ſupra & infra, immundi: ſicut ſcriptum eſt [*Lev.* 13, 46.] Et erit extra caſtra habitatio ejus.

§. 1084. De Spiritu autem qui vocatur Hebel, qui magis mitigatus eſt in Syntagmate corporis ſancti, exeunt alii, qui magis mitigati ſunt, & adhærent corpori, nec tamen omninò inhærent.

§. 1085. Omnes pendent in aëre, & exeunt è genere hoc illorum impurorum, & audiunt quicquid audire poſſunt ſuperius & inferius; & de illis notitiam habent, qui de illis locuti ſunt.

Cremonenſ. col. 271.

דגופא קדישא לא הוו קדישין ולא מתקיימי.

1077. וכתיב וגויתו כתרשיש· וכתיב וגבותם מלאות עינים והאיש גבריאל כלהו בכללא דאדם.

1078. בר מהני דליתהון בכללא דגופא דאינון מסאבין ומסאבן כל מאן דיקרב בהדייהו.

1079. ותאנא כלהו מרוחא דשמאלא דלא אתבסם באדם ונפקו מכללא דגופא קדישא ולא אתדבקו ביה משתכחין.

1080. ובגין כך כלהו מסאבין ואזלין וטאסין עלמא.

1081. דעיילין בנוקבא דתהומא רבא לאתדבקא בההוא דינא קדמאה דנפיק בכללא דגופא דאקרי קין דלתתא.

1082. ושאטין וטאסין כל עלמא ופרחין ולא מתדבקאן בכללא דגופא.

1083. ובגיני כך אינון לבר מכל משריין דלעילא ותתא דמסאבין דכתיב בהו מחוץ למחנה מושבו.

1084. וברוחו דאקרי הבל דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא נפקין אחרנין דמבסמן יתיר ומתדבקן בגופא ולא מתדבקן.

1085. כלהו תליין באוירא ונפקין מהאי כללא ואלין מסאבין ושמעין מה דשמעין מעילא ותתא ומנייהו ידעי דקאמרי להו.

§. 1086.

§. 1086. Et traditum eſt in myſterio Libri. Cum mitigatum eſſet ſuperiùs Syntagma Hominis, corpus ſanctum, mas & fœmina; copulati ſunt & tertiâ vice.

§. 1087. Et prodiit temperatura omnium, & mitigati ſunt mundi ſuperi & inferi.

§. 1088. Et exinde ſibi innexi ſunt mundus ſuperior & inferior, ſub genere corporis ſancti, & mundi ſociati ſunt, & cohæſerunt ſibi invicem; & facti ſunt unum corpus.

§. 1089. Et quia omnia ſunt corpus unum, Schechinah ſuperior; Schechinah inferior, Sanctus ille qui benedictus ſit! ſupra; Sanctus ille qui benedictus ſit! infra; hinc extrahitur Spiritus & ingreditur in corpus unum & in omnibus non apparet niſi unum.

§. 1090. Sanctus Sanctus Sanctus Dominus Zebaoth: plena eſt omnis terra gloriâ ejus: omnia enim ſunt corpus unum.

§. 1091. Didicimus. Quia unum temperatum eſt per alterum, hinc ſcriptum eſt: [*Cant.* I. *v.* II.] Ordines auri faciemus tibi cum punctis argenti. Nam judicium & miſericordia connectuntur [al. judicium temperatur per miſericordiam] & ipſa mitigatur per maſculum.

§. 1092. Et propterea hæc non aſcendit ſine illo, ſicut palmæ ſexus unus non exurgit ſine altero.

§. 1093. Et propterea didicimus per traditionem: Si quis in hoc mundo ſeipſum excludit è genere hominis, quod ille poſtmodum, cum ex hoc mundo diſcedit, non ingrediatur in ſyntagma hominis, quod vocatur Corpus Sanctum: ſed inter illos, qui non vocantur homo, ita ut exeat è Synoche corporis.

1086. ותאנא בצניעותא דספרא כיון דאתבסמו לעילא כללא דאדם גופא קדישא דכר ונוקבא אתחברו זמנא תליתאה.

1087. ונפיק אתבסמותא דכלא ואתבסמו עלמין עלאין ותתאין.

1088. ומכאן אשתכלל עלמא דלעילא ותתא מסטרא דגופא קדישא ומתחברין עלמין ומתאחדין דא בדא ואתעבידו חד גופא.

1089. ובגין דכלהו חד גופא שכינתא לעילא שכינתא לתתא קב״ה לעילא קב״ה לתתא ומשלפא רוחא ועיילא בחד גופא ובכלהו לא אתחזי אלא חד.

1090. קקק יי צבאות מלא כל הארץ כבודו דכלא הוא חד גופא.

1091. תאנא כיון דאתבסמו דא בדא כתיב תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף אתקשרו דינא ורחמי (ס״א אתבסמא דינא ברחמי) ואתבסמת בדכורא.

1092. ובגיני כך לא סלקא דא בלא דא כהאי תמר דלא סלקא דא בלא דא.

1093. ועל האי תנינן מאן דאפיק גרמיה בהאי עלמא מכללא דאדם לבתר כד נפיק מהאי עלמא לא עייל בכללא דאדם דאקרי גופא קדישא אלא באינון דלא אקרון אדם ונפיק מכללא דגופא.

§. 1094. Didicimus Traditione exotica. [*in verbis Cant.1.v.11.*] Ordines auri faciemus tibi cum punctis argenti; [*hunc eſſe ſenſum:*] quod judicium mitigetur per miſericordiam; ita ut nullum ſit judicium, in quo non inveniatur miſericordia.

1094. תניא תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף דאתבסמו דינא ברחמי ולית דינא דלא הוו ביה רחמי.

§. 1095. Et propterea ſcriptum eſt [*ib.v.10.*] Pulchræ ſunt maxillæ tuæ in ordinibus, collum tuum in margaritis. [*Ubi verba.*]

1095. ועל האי כתיב נאוו לחייך בתורים צוארך בחרוזים.

§. 1096. In ordinibus (*eodem ſenſu intelligendum, quem habent verba illa:*) cum ſcriptum eſt: Ordines auri faciemus tibi.

1096. בתורים כמו דכתיב תורי זהב נעשה לך וגו'.

§. 1097. [*Et verba ſequentia*] in margaritis [*ad miſericordiam refertur*] ſicut ſcriptum eſt: Cum punctis argenti.

1097. בחרוזים כמה דכתיב עם נקודות הכסף.

§. 1098. Collum tuum: involvit nexum fœminæ. Hæc matrona invenitur eſſe Domus Sanctuarii ſuperior: Jeruſalem autem, inferior, [al. eſt ſanctuarium omnium.]

1098. צוארך בכללא דנוקבא דא מטרוניתא אשתכח בי מקדשא דלעילא ירושלם דלתתא (ס"א. הוא מקדשא דכלא.)

§. 1099. Et omne hoc, poſtquam mitigatur per maſculum & ambo fiunt homo, ſyntagma veritatis.

1099. וכל דא מדאתבסמת בדכורא ואתעביד כלא אדם כללא דהימנותא.

§. 1100. Quid eſt veritas hæc, in qua invenitur omnis veritas.

1100. מאי המנותא דבגויה אשתכח כל מהימנותא.

§. 1101. Didicimus. Si quis vocatur homo, & anima ejus ab eo egreditur, & moritur, illum in domo relinquere vetitum eſt, ut pernoctet ſuper terra.

1101. ותאנא מאן דאקרי אדם ונשמתא נפקת מניה ומית אסיר למיבת ליה בביתא למעבר ליה לינה על ארעא.

§. 1102. Propter dignitatem illius corporis, in quo nulla apparet vilitas.

1102. משום יקרא דהאי גופא דלא יתחזי ביה קלנא.

§. 1103. Scriptum enim [*Pſ.49.v.13.*] Homo in dignitate non pernoctabit [*id eſt:*] Adam qui dignior eſt omnibus dignis, non pernoctabit.

1103. דכתיב אדם ביקר בל ילין אדם דהוא יקר מכל יקרא בל ילין.

§. 1104. Quare? quia ſi ſic fieret, æquipararetur jumentis quæ pereunt.

1104. מט משום דאי יעבדון הכי נמשל כבהמות נדמו.

§.1105.

§. 1105. Quomodo ſe habet beſtia? non eſt in genere hominis, nec capax eſt Spiritus Sancti: ſic etiam hic aſſimilaretur beſtiæ, quaſi corpus eſſet ſine Spiritu: cum tamen corpus illud, quod eſt digniſſimum omnium, non deceat ignominiis afficere.

1105. מה בעירי לא הוו בכללא דאדם ולא אתחזי ברוו רוחא קדישא אוף הכי כבעירי גופא בלא רוחא והאי גופא דהוא יקרא דכלא לא יתחזי ביה קלנא.

§. 1106. Et didicimus in myſterio Libri. Quicunque ſinit pernoctare tale aliquod corpus Sanctum (*quaſi eſſet*) abſque ſpiritu; hiatum facit in corpore mundorum.

1106. ותאנא בצניעותא דספרא כל מאן דעביד לינה להאי גופא קדישא בלא רוחא עביד פגימותא בגופא דעלמין.

§. 1107. Certè enim propterea ipſi non permittitur, ut pernoctet in loco ſancto, in terra illa, in qua juſtitia pernoctat [al. penes coronã ſanctam Regis, in terra, de qua ſcriptũ eſt [*Ieſ.*1,21.] Juſtitia pernoctat in ea.]

1107. דהא בגין דא לא עביד Mantuan. fol. 144.
לינה באתרא קדישא בארעא דצדק ילין בה (סא לכתרא קדישא דמלכא בארעא דכתיב צדק ילין בה)

§. 1108. Quoniam corpus illud venerandum eſt figura Regis: [ſi autem ita ſineretur per noctem, tunc haberetur] ut una è beſtiis. [al. quia corpus hoc venerandum vocatur forma Regis, & ſi ita relinqueretur per noctem, eſſet ſicut beſtia:] prout dicitur [l. c.] Aſſimilatus eſt beſtiis, quæ exſcinduntur.

1108. משום דהאי גופא דיוקנא דמלכא כחד מן בעירי (סא משום דהאי גופא יקרא אתקרי דיוקנא דמלכא ואי עביד ביה לינה הוי כחד מן בעירי) הה״ד נמשל כבהמות נדמו.

§. 1109. Didicimus. [Scriptum eſt *Gen.*6. *v.*2.] Et viderunt filii Dei filias hominis. Illi ſunt, qui abſconditi ſunt & ceciderunt in foramen abyſſi magnæ.

1109. תאנא ויראו בני האלדים את בנות האדם · אינון דאטמרו ונפלו בנוקבא דתהומא רבא.

§. 1110. Filias hominis; [*ubi notetur vox* האדם *demonſtrativè*] i. e. illius hominis noti.

1110. את בנות האדם · האדם הידוע·

§. 1111. Et ſcriptum eſt: Et genuerunt eis: Iſti potentes, qui à mundo &c. Ex illo (*loco*) qui dicitur mundus, ſicut traditum eſt de phraſi ימי עולם i. e. dies mundi.

1111. וכתיב וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם וגו׳ מההוא דאקרי עולם כדתנינן ימי עולם.

§. 1112. Viri nominis. Ex iis egreſſi ſunt Spiritus & Dæmones in mundum, ut adhæreant impiis.

1112. אנשי השם מנהון נפקו רוחין ושדין לעלמא לאתדבקא ברשיעיא.

§. 1113. Gigantes erant in terra; ad differentiam eorum reliquorum, qui non fuerunt in terra.

1113. הנפילים היו בארץ לאפקא אלין אחרנין דלא הוו בארץ.

§. 1114. Illi Gigantes ſunt Aſa & Aſaël,

1114. הנפילים עזא ועזאל דהוי בארץ.

qui fuerunt in terra: Filii Dei non erant in terra. Et arcanum eſt, & omnia dicta ſunt.

§. 1115. Scriptum eſt [*Gen.6.v.6.*] Et pœnituit Dominum, quod feciſſet hominem in terra: ad differentiam hominis ſuperni, qui non eſt in terra.

§. 1116. Et pœnituit Dominum; id de Microproſopo dictum eſt.

§. 1117. Et indoluit circa cor ſuum, non ſcriptum eſt ויעצב & dolore affecit; ſed ויתעצב tactus eſt dolore; i. e. ille dolore affectus eſt, à quo dependet negotium: ad differentiam ejus, qui non tactus eſt dolore.

§. 1118. Circa cor ſuum. Non ſcriptum eſt in corde ſuo, ſed circa cor ſuum; ſicut cùm quis dolore afficitur, & luget Dominum ſuum; hîc enim reſpicitur ad cor omnium cordium.

§. 1119. Et dixit Dominus: Delebo hominem, quem creavi de facie terræ &c. ad differentiam hominis, qui ſupra eſt.

§. 1120. Et ſi dicis: hominem inferiorem ſolum (intelligi:) Sciendum illos non penitus poſſe opponi; quia iſte non ſubſiſtit ſine illo.

§. 1121. Et niſi ſapientia omnibus abſcondita foret; omnia conformarentur ſicut à principio.

§. 1122. Hinc dicitur [*Prov.8.v.12.*] Ego Sapientia habitavi cum aſtutia: ne legito שכנתי habitavi, ſed שיכנתי Schechinah ſive præſentia mea (*nuda eſt ſine me.*)

§. 1123. Et niſi hic homo eſſet, non conſiſteret mundus: ſicut ſcriptum eſt [*Prov. 3.v.19.*] Dominus in Sapientia fundavit terram.

§. 1124. Item ſcriptum eſt [*Gen.6.v.8.*] Et Noah invenit gratiā in oculis Domini.

§. 1125. Et didicimus. Omnia cerebra pendent ab hoc cerebro.

בני האלהים לא הוו בארץ ורזא הוא
וכלא אתמר.

1115. כתיב וינחם יי כי עשה את האדם
בארץ לאפקא אדם דלעילא
דלא הוי בארץ.
Cremonenſ. col. 272.

1116. וינחם יי האי בזעיר אפין אתמר.

1117. ויתעצב אל לבו ויעצב לא נאמר
אלא ויתעצב איהו אתעצב דביה תלייא
מלתא לאפוקי מאן דלא אתעצב.

1118. אל לבו. בלבו לא כתיב אלא
אל לבו כמאן דאתעצב ומקבל
למאריה דאחזי האי ללבו דכל לבין.

1119. ויאמר יי אמחה את האדם
אשר בראתי מעל פני האדמה וגו'
לאפקא אדם דלעילא.

1120. ואי תימא אדם דלתתא בלחודוי
לאו לאפקא כלל משום דלא קאים דא
בלא דא.

1121. ואלמלא חכמא סתימא דכלא
כלא אתתקן כמרישא.

1122. הה"ד אני חכמה שכנתי ערמה
אל תקרי שכנתי אלא שיכנתי.

1123. ואלמלא האי אדם לא קאים
עלמא כמה דכתיב ויי בחכמה יסד ארץ.

1124. וכתיב ונח מצא חן בעיני יי.

1125. ותאנא כלהון מוחי תליין בהאי
מוחא.

§. 1126

§. 1126. Et Sapientia quidem eſt nomen generale; ſed hæc Sapientia abſcondita corroborat & efformat formam hominis, ut conſideat in loco ſuo.

1126. והחכמא הוא כללא ודא חכמה סתימא אתתקיף ואתתקן תקונא דאדם לאתיישבא באתרייהו.

§. 1127. Sicut ſcriptum eſt [*Eccl.* 7. *v.* 20.] Sapientia confortat Sapientem magis quam decem fortes; qui ſunt efformatio integra hominis.

1127. הה״ד והחכמה תעז לחכם מעשרה שליטים דאינון תקונא שלימה דאדם.

§. 1128. Adam verò eſt efformatio interior; in qua conſiſtit ſpiritus: ſicut dicitur [1. *Sam.* 16. *v.* 6.] quia homo videt ſecundum oculos, ſed Dominus videt ſecundum cor, quod eſt intra interiora.

1128. ואדם הוא תקונא דלגו מינאה קאים רוחא הה״ד כי האדם יראה לעינים ויי׳ יראה ללבב דאיהו בלגו לגו.

§. 1129. Et in iſta efformatione apparet perfectio vera omnium, quæ conſiſtit ſuper ſolio. Sicut ſcriptum eſt: Et ſimilitudo ſicut aſpectus hominis ſuper eo deſuper [*Ezech.* 1. *v.* 26.]

1129. ובהאי תקונא אתחזי שלימותא מהימנותא דכלא דקאים על כורסייא דכתיב ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה.

§. 1130. Et ſcriptum eſt: [*Dan.* 7. *v.* 13.] Et ecce cum nubibus cœli ſicut filius hominis veniebat, & uſque ad Senem dierum perveniebat, & ante eum appropinquare fecerunt eum.

1130. וכתיב וארו עם ענני שמיא כבר אינש אתי הוה ועד עתיק יומין מטא וקדמוהי הקריבוהי.

SECTIO XLV.

Concluſio.

1131. Huc uſque abſcondita ſunt verba, & ſelectior ſenſus (*in multis propoſitus eſt.*) Beata eſt portio ejus, qui novit & intuetur ea, & non errat in eis.

1131. עד כאן סתימאן מלין וברירן טעמין זכאה חולקיה דמאן דידע ויסתכל בהון ולא יטעה בהון.

§. 1132. Quia verba iſta non dantur niſi Dominis Dominorum & meſſoribus agri, qui ingreſſi ſunt & egreſſi.

1132. דמלין אלין לא אתיהיבו אלא למארי מארין ומחצדי חקלא דעאלו ונפקו.

§. 1133. Sicut ſcriptum eſt [*Hoſ.* 14. *v.* 10.] quia rectæ ſemitæ Domini; & juſti ambulant in eis, ſed transgreſſores cæſpitāt in eis.

1133. דכתיב כי ישרים דרכי יי׳ וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

§. 1134. Didicimus. Flevit R. Schimeon, & ſuſtulit vocem ſuam: & dixit: Si ob verba noſtra, quæ hîc revelata ſunt, reconditi ſunt ſocii in conclave mundi venturi, &

1134. תנא בכא ר׳ שמעון וארים קליה ואמר אי במלין דילן דאתגליין הכא אתגנזו חברייא באדרא דעלמא דאתי

ſublati ſunt de hoc mundo, rectè & benè factum: ne revelentur uni è filiis mundi.

ואסתלקו מהאי עלמא יאות ושפיר הוה בגין דלא אתגליין לחד מבני עלמא.

§. 1135. Iterum dixit: Redeo ad me; Certè enim revelavi coram Seniore Seniorum abſcondito omnibus occultationibus: non autem in gloriam meam feci, nec in gloriam domûs Patris mei, nec in gloriam ſociorum iſtorum.

1135. הדר ואמר הדרי בי דהא גלי קמיה דעתיקא דעתיקין סתימא דכל סתימן דהא לא ליקרא דילי עבידנא ולא ליקרא דבית אבא ולא ליקרא דחברייא אלין.

§. 1136. Sed propterea ne errarent in ſemitis ejus, nec ingrediantur pudefacti in portas palatii ejus, nec deleantur ſua culpa. Beatam portionem meam cum illis in mundum venturum.

1136. אלא בגין דלא יטעון בארחוי ולא יעלון בכסופא לתרעי פלטרוי ולא ימחון בידיהון זכאה חולקי עמהון לעלמא דאתי.

§. 1137. Didicimus. Antequam egrederentur ſocii ex hac area, mortui ſunt, R. Joſe & R. Chiskija & R. Jeſa.

1137. תנא עד לא נפקין חברייא מההוא אדרא מיתו ר׳ יוסי ור׳ חזקיה ור׳ ייסא.

§. 1138. Et viderunt ſocii, quod angeli ſancti eos deportarent in illud velum expanſum [al. in illud velum. Dixit R. Schimeon verbum aliquod & proſtratus eſt.]

1138. וחמו חברייא דהוו נטלין לון מלאכין קדישין לההוא פרסא דפריסא (בההוא פרסה אר״ש מלה ואשתכבו)

§. 1139. R. Schimeon exclamans dixit: An fortè, quod abſit! Decretum aliquod pronunciatum eſt ſuper nos, ad puniendum nos, quod per nos revelatum eſt aliquid, quod non revelatum eſt à die, quo ſtetit Moſes in monte Sinai?

1139. צוח ואמר שמא חו גזרה אתגזר עלנא לאתענשא דאתגלי על ידנא מה דלא אתגלי מיומא דקאים משה על טורא דסיני.

§. 1140. ſicut ſcriptum eſt: [*Ex.* 34. *v.* 28.] Et erat ibi cum Domino 40. dies & 40. noctes &c. Quid ego hîc moror; ſi propterea punimur?

1140. דכתיב ויהי שם עם יי ארבעים יום וארבעים לילה וגו׳ מה אנא הכא אי בגין דא אתענשו.

§. 1141. Audivit vocem: Beatus es tu R. Schimeon, & beata portio tua, & ſociorum iſtorum, qui tecum ſunt; revelatum enim vobis eſt, quod non revelatur toti exercitui ſuperiori.

1141. שמע קלה זכאה אנת ר״ש זכאה חולקך וחברייא אלין דקיימין בהדך דהא אתגלי לכון מה דלא אתגלי לכל חילא דלעילא.

§. 1142. Sed veni vide. Scriptum eſt [*Joſ.* 6. *v.* 26.] Et in primogenito ſuo fundabit eam, & in minimo ſuo ponet portas

1142. אבל תא חזי דהא כתיב בבכירו ייסדנה ובצעירו יציב דלתיה וכ״ש דברעו

ejus

ejus: multò magis hic, quia cum ſtudio nimio & vehementi applicuerunt animas ſuas hoc tempore: & aſſumti ſunt.

§. 1143. Beata eſt portio eorum, certè enim in perfectione ſublati ſunt; & tales non fuerunt illi, qui fuerunt ante ipſos.

§. 1144. Quare mortui ſunt? Didicimus. Cum adhuc revelarentur verba, commota ſunt ſuperiora & inferiora illorum curruum, & vox perſonuit in 250 mundos, quod verba antiqua infra revelentur.

§. 1145. Et antequam iſti recolligerent animas ſuas, inter iſta verba egreſſa eſt anima eorum cum oſculo; & annexi ſunt illi velo expanſo, illosque deportarunt Angeli ſuperni.

§. 1146. Quare autem iſti? quia ingreſſi erant, & nondum egreſſi altera vice ante hoc tempus. Omnes autem reliqui ingreſſi erant & egreſſi.

§. 1147. Dixit R. Schimeon: quam beata eſt portio eorum trium, & beata portio noſtra propterea.

§. 1148. Exiit vox ſecunda vice & dixit: [*Deut.4.v.4.*] Vos autem qui adhæretis in Domino Deo, vivitis omnes hodie.

§. 1149. Surrexerunt & nullum locum aſpexerunt, ex quo non egrederetur ſuaveolentia.

§. 1150. Dixit R. Schimeon: Exhinc percipio, quod mundus benedictionem accipiat propter nos.

§. 1151. Et facies eorum omnium lucebant ut homines eos non poſſent aſpicere.

§. 1152. Didicimus. Decem ingreſſi ſunt & ſeptem egreſſi.

§. 1153. Et gaviſus eſt R. Schimeon & R. Abba triſtatus eſt.

§. 1154. Die quodam ſedebat R. Schimeon, & R. Abba cum eo: Dixit R. Schimeon verbum.

סגי ותקיף אתדבקו נפשתהון בשעתא דא ואתנסיבו·

1143. זכאה חולקיהון דהא בשלימותא אסתלקו ודלא הוה כן לאינון דהוו קמייהו·

1144. אמאי מיתו· תנא בעוד דאתגליין מלין אתרגישו עלאין ותתאין דאינון רתיכין וקלא אתער במאתן וחמשין עלמין דהא מלין עתיקין לתתא אתגליין·

1145. ועד דאלין מתבסמין נשמתייהו באינון מלין נפק נשמתייהו בנשיקה ואתקשרו בההוא פרסא ונטלין להו מלאכי עלאי·

1146. ואמאי אלין משום דעאלו ולא נפקו זמנא אחרא מן קדמת דנא וכלהו אחרינו עאלו ונפקו·

1147. אמר ר״ש כמה זכאה חולקיהון דהני תלתא וזכאה חולקנא בגין דא·

1148. נפק קלא תניינות ואמר ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום·

1149. קמו ולא הוו מסתכלי בכל אתר דלא סליק ריחין·

1150. אמר רבי שמעון שמע מינה דעלמא מתברך בגינן·

1151. והוו נהירין אנפוי דכלהו ולא הוו יכלין בני עלמא לאסתכלא בהו·

1152. תאנא עשרה עאלו ושבע נפקו·

1153. והוה חדי רבי שמעון ורבי אבא עציב:

1154. יומא חד הוה יתיב ר׳ שמעון· ורבי אבא עמיה· אמר ר״ש מלה· Cremonenſ. col.273.

§. 1155. Et viderunt illos tres, qui mortui erant; illis aderant angeli excelſi, iisque oſtendebant gazophylacia & conclavia ſuperna propter dignitatem eorum.

1155. וחמו לאלין תלתא דהוו מייתין להון מלאכין עלאין ומחזיין להו גניזין ואדרין דלעילא בגין יקרא דלהון.

§. 1156. Et ingrediebantur in montem balſami puri. Quievitque animus R. Abbæ.

1156. והוו עיילא בטורא דאפרסמונא דכייא נח דעתיה דרבי אבא.

§. 1157. Didicimus. Ab illa die non receſſerunt ſocii è domo R. Schimeon.

1157. תאנא מההוא יומא לא אעדו חברייא מבי ר׳ שמעון.

§. 1158. Et cum R. Schimeon revelaret arcana, non inveniebantur ibi niſi iſti.

1158. וכד הוה ר׳ שמעון מגלה רזין לא משתכחין תמן אלא אינון.

§. 1159. Et R. Schimeon vocabat illos ſeptem Oculos Domini; ſicut ſcriptum eſt [*Zach.3.v.9.*] Septem illi oculi Domini ſunt: Et de nobis dictum eſt.

1159. והוו קארי להו ר׳ שמעון שבעה אינון עיני יי׳ דכתיב שבעה אלה עיני יי׳ ועלן אתמר.

§. 1160. Dixit R. Abba: Nos ſex lucernæ ſumus, quæ fulgemus de ſeptima; tu es ſeptima omnium.

1160. אמר ר׳ אבא אנן שיתא בוצינין דנהרין משביעאה אנת הוא שביעאה דכלא

§. 1161. Certe enim non eſt ſtabilitas ſex illarum, niſi à ſeptima. Omnia enim dependent à ſeptima.

1161. דהא לית קיומא לשתא בר משביעאה דכלא תלי בשביעאה.

§. 1162. R. Jehuda vocabat illum Sabbathum omnium ſex (*dierum.*)

1162. ר׳ יהודה קרי להו שבת דכלהו שתא.

§. 1163. Sicut ſcriptum eſt: Sabbathum Domino; ſanctum Domino.

1163. דכתיב שבת ליי׳ קדש ליי׳.

§. 1164. Quid eſt Sabbathum? Sanctum eſt Domino; ita R. Schimeon, Sabbathum Domino ſanctum eſt.

1164. מה שבת ליי׳ קדש אוף ר׳ שמעון שבת ליי׳ קדש.

§. 1165. Dixit R. Schimeon, Mirum eſt quod ille cinctus lumbis, indutus veſte piloſa (*Elias*) non inventus ſit in domo areæ noſtræ, cum revelarentur res iſtæ ſanctæ!

1165. אמר ר׳ שמעון תווהנא על ההוא חגר חרצן מאריה דשערי אמאי לא אשתכח בבי אדרא דילן בזמנא דאתגליין מלין אלין קדישין

§. 1166. Interea veniebat Elias, & tres ictus lucebant in facie ejus.

1166. אדהכי אתי אליהו ותלת קטפורי נהירין באנפוי.

§. 1167. Dixit ipſi R. Schimeon: Quid quod non adfuit [*al. quam ob cauſam non adfuit Dominus*] in quadratura ſculpta Domini ſui in die nuptiali?

1167. אמר ליה ר״ש מה דלא שכיח (ס״א מט לא שכיח מר) בקרוטא (ס״א בקרטמא) גליפא דמאריה ביומא דהלולא.

§. 1168.

§. 1168. Reſpondet ipſi: Per vitam tuam, Rabbi; ſeptem *(diebus)* electi ſunt ante ſanctum illum, qui benedictus ſit! [al. ſeptem dies genua flexerunt ante Deum benedictum] omnes illi, qui venirent & accederent cum eo, antequam ingrederemini in domum areæ.

§. 1169. Et rogavi ut *(inter illos)* invenirer; & volui adhærere humeris ejus [al. & rogavi eum, ut intereſſe liceret, ſed conſtringebat humeros ſuos] & non potui.

§. 1170. Illo enim die mittebar ut miracula ederem pro R. Hammenuna Sene & *ſociis* ejus; qui traditi erant in palatium [al. in carcerem] Regis.

§. 1171. Et edidi pro iis miraculum, & disjeci aggerem regis [al. disjeci ipſis vallum palatii regii,] cujus vinculis constricti erant; ut morerentur 45. lictores.

§. 1172. Et eduxi R. Hammenunam & ſocios ejus, & ſuſtuli eos in vallem Unu: & liberati ſunt.

§. 1173. Et appoſui illis panem & aquam, quia non comederant per triduum.

§. 1174. Et totum illum diem non ab eis ſeparatus ſum.

§. 1175. Cumque redii, inveni velum expanſum quod portabant omnes iſtæ columnæ: & tres de ſociis ſupra illud.

§. 1176. Et interrogavi eos & dixerunt: Hæc eſt portio Dei Sanctiſſimi qui benedictus ſit! ex nuptiis R. Schimeonis & ſociorum ejus.

§. 1177. Beatus tu R. Schimeon, & beata portio tua & iſtorum ſociorum, qui ſedent coram te!

§. 1178. Quot gradus diſponuntur vobis in mundo venturo! quot lucernæ luminum præparantur ut luceant vobis!

§. 1179. Et veni vide. Hac die propter

1168. אמר ליה חייך ר׳ שבע אתברירו. (סא שבע יומין אתבריכו) קמיה קב״ה כל אינון דייתון וישתכחון עמיה עד לא עיילתון בבי אדרא.

1169. ובעינא לאשתכחא זמין קשיר בכתפוי (סא ובעינא קמיה דאשתכח וכדין קטיר בכתפוי) ולא יכילנא.

1170. דההוא יומא שדרנא למעבד נסין לרב המנונא סבא וחברוי דאתמסרו בארמונא (סא בקרוניא) דמלכא.

1171. ואדחישנא להו בנסא ורמינא תלא דמלכא (סא דרמינא להו תלא דהיכלא דמלכא) ואתקטרו בקטרוי דמיתו ארבעים וחמשה פרדשכי.

1172. ואפיקנא לרב המנונא וחברוי ורמינא לון לבקעת אונו ואשתזיבו.

1173. וזמיננא קמייהו נהמא ומייא דלא אכלו תלתא יומין.

1174. וכל ההוא יומא לא ברילנא מנייהו.

1175. וכד תבנא אשכחנא פרסא דנטלו כל אינון סמכין ותלת מן חברייא עלה.

1176. ושאילנא לון ואמרו חולקא דקב״ה מהלולא דר״ש דחברוי.

1177. זכאה אנת ר״ש וזכאה חולקך ודאינון חברייא דיתבין קמך.

1178. כמה דרגין אתתקנו לכון לעלמא דאתי כמה בוצינין דנהורין זמינין לנהרא לכו.

1179. ותא חזי יומא דין בגינך אתעטרו

te ligan-

te ligantur 50. coronæ pro R. Pinchaſo filio Jair, ſocero tuo, & ego ambulo cum eo.

§. 1180. Et omnes iſtæ ſunt fluvii montium Balſami puri, certè enim electus eſt locus ejus & diſpoſitus [*al. Et ego vidi: quod electus &c.*]

§. 1181. Dixit ipſi: Ergonè juſti nexu diadematum magis devinciuntur diebus neomeniæ, feſtorum & Sabbathis, quam ullis diebus cæteris?

§. 1182. Reſpondit ipſi: Imo & omnes illi qui extra ſunt. Sicut ſcriptum eſt: [*Ieſ. 66, 23.*] Et erit à tempore menſis in menſem ejus, & à tempore Sabbathi in Sabbathum ejus, veniet omnis caro ad incurvandum ſe ad facies meas, dixit Dominus.

§. 1183. Si iſti veniunt; multò magis juſti.

§. 1184. Quare à tempore menſis in menſem ejus? quia Patres circundant currum ſanctum.

§. 1185. Et à tempore Sabbathi in Sabbathum ejus, quia circundatur dies ſeptimus omnibus illis ſex diebus.

§. 1186. Sicut ſcriptum eſt: Et benedixit Deus diei ſeptimæ &c.

§. 1187. Et tu R. Schimeon es ſeptimus: principium eris: magisque coronaberis, & ſanctificaberis quàm omnes.

§. 1188. Et tribus epulis delicioſis diei ſeptimæ, juſti delectabuntur propter te in mundo venturo.

§. 1189. Et ſcriptum eſt [*Ieſ. 58. v. 13.*] Vocabis Sabbathum delicias ſanctum Domini glorioſum.

§. 1190. Quis eſt ille Sanctus Domini? Hic eſt R. Schimeon f. Jochai, qui dicitur glorioſus in mundo hoc & in mundo futuro.

Hucusque Synodus Sancta major.

חמשין כתרין לר׳ פנחס בן יאיר חמוך ואנא אזליתא עמיה׃

1180. וכל אינון נהרי דטורי דאפרסמונא דכיא והא ברירדוכתיה ואתתקן (ס״א ואנא הא חזינא דהא בריר וכו׳)

1181. אמר ליה קטירו צדיקייא בקרטופא דעטרין בריש ירחי ובזמני ושבתי יתיר מכל שאר זמנין׃

1182. אלא ואף כל אינון דלבר דכתיב והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו׳׃

1183. אי אלין אתיין כ״ש צדיקייא׃

1184. מדי חדש בחדשו למה משום דמתעטרי אבהתא רתיכא קדישא׃

1185. ומדי שבת בשבתו דמתעטר שביעאה דכל אינון שתא יומין׃

1186. דכתיב ויברך אלהים את יום השביעי וגו׳׃

1187. ואנת הוא ר׳ שמעון שביעאה רשיתא תהא מתעטר ומתקדש יתיר מכלא׃

1188. ותלת ערונין דמשתכחין בשביעאה זמינין צדיקייא לאתענגא בגינך לעלמא דאתי׃

1189. וכתיב וקראת לשבת עונג לקדוש יי׳ מכובד׃

1190. כאן הוא קדוש יי׳ דא ר׳ שמען בן יוחאי דאקרי מכובד בעלמא דין ובעלמא דאתי׃

עד כאן האדרא קדישא רבא׃

PARTIS SECUNDÆ
Tractatus Tertius,
qui eſt
IDRA SUTA,
ſeu
SYNODVS MINOR.

Cum Textu Originario, correcto & punctato, nec non in Sectiones & paragraphos diſtincto; adjectis Variis Lectionibus; & Verſione cum allegatione Dictorum Biblicorum.

Synodus Minor Sancta.

האדרא זוטא קדישא

SECTIO I.
Quæ continet ingreſſum.

Cremon, Part. III, fol. 140, col. 557. it. Mantuan. fol. 287.

§. 1. TRaditio. Illa die qua Socii congregabantur in domo R. Schimeonis, & iſte diſponeret res ſuas eo quod diſceſſurus eſſet è mundo; coram eo erant R. Eleaſar Filius ejus, & R. Abba, & reliqui ſocii, & domus erat plena.

1. תאנא בההיא יומא דאתכנשו חבריא לבי רשב״י והוי מסדר מלוי לאסתלקא מן עלמא והוי קמיה ר׳ אלעזר בריה ור׳ אבא ושאר חבריא והוה מליא ביתא.

§. 2. Elevans igitur oculos ſuos R. Schimeon videbat quod domus plena eſſet. Flebatque R. Schimeon dicens: Altera vice cum ægrotarem, & R. Pinchas F. Jair coram me eſſet, & donec eligerem locum meum (vita) mihi prolongaretur huc usque.

2. זקיף עינוי רשב״י וחמא דאתמלי ביתא בכה רשב״י ואמר בזמנא אחרא כד הוינא בבי מרעי והוי ר׳ פנחס בן יאיר קמאי ועד דבריררנא דוכתאי אוריכו לי עד השתא.

§. 3. Cum reſtituerer, Ignis (domum) circumdabat, qui hactenus nunquam ceſſavit, nec ullus homo intrabat ad me niſi cum licentia.

3. וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא

§. 4. Nunc autem video quod ablatus ſit & impleta eſt domus.

4. והשתא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא.

§. 5. Dum conſiderent, R. Schimeon oculos ſuos aperiens videbat viſionem aliquam: & Ignis domum circumdabat;

5. עד דהוו יתבי פתח עינוי רשב״י וחמא מה דחמא ואסחר אשא בביתא.

§. 6. Omnes ergo egrediebantur & remanebant R. Eleaſar filius ejus; & R. Abba: cæteri autem ſocii ſedebant foris.

6. נפקו כלהו ואשתארו ר׳ אלעזר בריה ור׳ אבא ושאר חבריא יתבו אברא.

§. 7. Di-

§. 7. Dixit R. Schimeon ad R. Eleaſar filium ſuum: Exi & vide, num adſit R. Jizchak, pro quo ego vadimonio obſtrictus ſum.

7. אמר רש״ לר״ אלעזר בריה פוק חזי אי הכי ר״ יצחק דאנא מערבנא ליה.

§. 8. Et dic ipſi, ut diſponat res ſuas, & mecum conſideat. Beatam portionem ejus!

8. אימא ליה דיסדר מלוי ויתיב לגבאי זכאה חולקיה.

§. 9. Surrexit R. Schimeon iterumque ſedit: & riſit & gaviſus dixit: Ubi ſunt Socii?

9. קם רש״ ויתיב וחייך וחדי אמר אן אינון חברייא.

§. 10. Surrexit R. Eleaſar & introduxit eos, & ſederunt coram eo.

10. קם ר״ אלעזר ואעיל לון יתבו קמיה.

§. 11. Suſtulit manus ſuas R. Schimeon, & precatus eſt precationem, & hilaris erat.

11. זקיף ידוי רש״ ומצלי צלותא והוה חדי.

§. 12. Et dixit: Iſti Socii, qui fuerunt in Synodo Areæ, hic convenient:

12. ואמר אינון חברייא דאשתכחו בבי אדרא יזדמנון הכא.

§. 13. Egreſſis ergò omnibus remanſerunt R. Eleaſar filius ejus; & R. Abba, & R. Jehuda, & R. Joſe Bar Jaacobh, & R. Chija.

13. נפקו כלהו ואשתארו ר״ אלעזר בריה ור״ אבא ור״ יהודה ור״ יוסי בר יעקב ור״ חייא.

§. 14. Interea intravit R. Jizchak; cui dixit R. Schimeon: quàm pulchra eſt portio tua! quot gaudia hodie tibi cumulanda ſunt!

14. אדהכי עאל ר״ יצחק אל רש״ כמה יאות חולקך כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא.

§. 15. Sedit R. Abba poſt tergum ejus, & R. Eleaſar coram eo.

15. יתיב ר״ אבא בתר כתפוי ור״ אלעזר קמיה.

§. 16. Dixit R. Schimeon: Certè nunc tempus eſt beneplaciti & ego abſque confuſione in mundum venturum intrare deſidero.

16. אמר רש״ הא השתא שעתא דרעותא הוא ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלמא דאתי.

§. 17. Et ſane res ſanctas, quæ hactenus nondum revelatæ ſunt, revelare deſidero coram Schechinah;

17. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא בעינא לגלאה קמי שכינתא.

§. 18. Ne dicant, quod aliquid reti-

18. עד לא יימרון דהא בגריעותא

euerim & ablatus ſim de mundo: huc usque enim abſcondita fuerunt iſta in corde meo, ut fere ingreſſus cum illis eſſem in mundum venturum.

אסתלקנא מעלמא ועד כען טמירין הוו בליבאי למיעל בהו לעלמא דאתי.

§.19. Hæc autem eſt diſpoſitio mea de vobis; R. Abba ſcribet; & R. Eleaſar Filius meus profitebitur; reliqui autem ſocii muſſitando meditabuntur in corde ſuo.

19. והכי אסדרנא לכו ר׳ אבא יכתוב ור׳ אלעזר ברי ילעי ושאר חבריא ירחשון בליבייהו.

§.20. Surrexit R. Abba è loco poſt tergum ejus; & ſedit R. Eleaſar filius ejus.

20. קם ר׳ אבא מבתר כתפוי ויתיב ר׳ אלעזר בריה.

§.21. Dixit ipſi; ſurge fili mi, nam alius quidam ſedebit in loco illo, & ſurrexit R. Eleazar.

21. אל קום ברי דהא אחרא יתיב בההוא אתר קם ר׳ אלעזר.

§.22. Contexit ſe R. Schimeon & ſedit; incepitque & dixit: [è *Pſal.* 115. *v.* 17.] *Mortui non laudabunt Dominum, nec omnes qui deſcendunt in ſilentium.*

22. אתעטף ר״ש ויתיב פתח ואמר לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה.

§.23. *Mortui non laudabunt Dominum*; Sic certe eſt; illi nimirum qui vocantur mortui; Nam Deus ille Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! vivus vocatur & ipſe commoratur inter illos, qui vocantur vivi; & non cum illis, qui vocantur mortui.

23. לא המתים יהללו יה חכי הוא ודאי אינון דאקרון מתים · דהא קב״ה חי אקרי והוא שארי בין אינון דאקרון חיים ולא עם אינון דאקרון מתים.

§.24. Et finis hujus textus ſic habet: *Nec omnes deſcendentes in ſilentium:* Nam omnes illi qui deſcendunt in ſilentium, in Gehenna permanent.

24. וסופיה דקרא כתיב ולא כל יורדי דומה וכל אינון דנחתין לדומה בגיהנם ישתארון.

§.25. Alia eſt ratio illorum, qui dicuntur vivi; illorum enim gloriam Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! deſiderat.

25. שאני אינון דאקרון חיים דהא קב״ה בעי ביקרידהון.

§.26. Dixit R. Schimeon, quàm diverſum eſt tempus hoc à Synodo Areæ! Nam in Aream quidem adveniebat Deus ille Sanctiſſimus Benedictus! & quadriga ejus;

26. אמר ר״ש כמה שניא שעתא דא מאדרא דבאדרא אזדמן קב״ה ורתיכוי. Mantuan. fol. 288.

27. Nunc verò hic eſt Sanctus ille, qui benedictus ſit! & acceſſit cum illis juſtis, qui in horto Eden ſunt, quod non accidebat in Area.

27. והשתא הא קב״ה הכא ואתי עם אינון צדיקייא דבגנתא דעדן מה דלא אערעו באדרא.

§. 28. Et Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! gloriam juſtorum magis promovet, quam gloriam ſuam propriam.

28. וקב״ה בעי ביקריהון דצדיקייא
יתיר מיקרא דיליה.

§. 29. Sicut ſcriptum eſt de Jerobeamo, qui adolebat & ſerviebat Diis alienis, & tamen Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! illum expectabat.

29. כמה דכתיב בירבעם דהוה
מקטיר ומפלח לעז וקב״ה אוריך ליה.

§. 30. Sed quia manum ſuam extendebat verſus Iddo Prophetam exaruit manus ejus.

30. וכיון דאושיט ידיה לקבליה
דעדו נביאה אתייבש ידיה.

§. 31. Scriptum enim eſt [1. Reg. 13. v. 4.] *Et exaruit manus ejus, &c.* propter id, quod ſerviit Diis alienis, (ita) non ſcriptum eſt; ſed propterea quod extendit manum ſuam verſus Iddo Prophetam, &c.

31. דכתיב ותיבש ידו וגו׳ ועל
דפלח לעז לא כתיב אלא על דאושיט
ידיה לעדו נביאה.

§. 32. Nunc ergò Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! gloriam illorum promovet: & omnes veniunt cum eo.

32. והשתא קב״ה בעי ביקרא
דילהון וכלהו אתאן עמיה.

§. 33. Dixit: Sanè Raf Hammenuna Senex hîc eſt, & circa eum 70 juſti repræſentati in circuitu ejus, quorum quilibet radiat fulgore ſplendoris Senis Sanctiſſimi abſconditi omnibus occultationibus.

33. אמר הא רב המנונא סבא הכא
וסחרניה ע׳ צדיקי גליפין בעטרוי כל
Cremonenſ. col. 558. חד וחד מזיהרא מזיווא
דעתיקא קדישא סתימא דכל
סתימין.

§. 33. Ille inquam venit, ut cum gaudio verba illa audiat, quæ ego eloquar.

33. והוא אתי למשמע בחדוותא
אלין מלין דאנא אימא.

§. 34. Cumque ſediſſet, dixit: Certè R. Pinchaſo F. Jair hîc deputatus eſt locus.

34. עד דהוה יתיב אמר הא ר׳
פנחס בן יאיר הכא אתקינו דוכתיה.

§. 35. Contremuerunt Socii; qui ibi erant, & ſurrexerunt & ſederunt in imo loco domûs; R. Eleaſar autem & R. Abba coram R. Schimeone.

35. אזדעזעו חברייא דהוו תמן וקמו
יתבו בשפולי ביתא ור׳ אלעזר ור׳ אבא
קמיה דר״ש.

§. 36. Dixit R. Schimeon: In Synodo Areę quidem ſic egimus, ut omnes ſocii loquerentur & ego cum iis.

36. אמר ר״ש אילו כמה דהוינא
באדרא אשתכחנא דכל חברייא הוו
אמרי ואנא עמהון.

§. 37. Nunc ego loquar ſolus & omnes

37. השתא אימא אנא בלחודאי

audiant verba mea, ſuperi & inferi: beatam portionem meam hodie!

וכולהו צייתין למלולי עלאין ותתאין׃ זכאה חולקי יומא דין׃

§. 38. Incepit R. Schimeon & dixit: [*Cant.* 7. *v.* 10.] *Ego dilecti mei & ſuper me appetitus ejus.*

38. פתח רש׳ ואמר אני לדודי ועלי תשוקתו׃

§. 39. Quamdiu annexus fui huic mundo, uno nodô annexus fui Deo Sanctiſſimo, qui benedictus ſit! & propterea nunc appetitus ejus ſuper me.

39. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא בחד קטירא אתקטרנא ביה בקב״ה ובגנב השתא דעלי תשוקתו׃

§. 40. Ipſe enim & totus comitatus ejus Sanctus, veniunt, ut cum gaudio audiant verba abſcondita & laudem Senioris Sanctiſſimi abſconditi omnibus occultationibus.

40. דהוא וכל סיעתא קדישא דיליה דאתו למשמע בחדוותא מלין סתימין ושבחא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין׃

§. 41. Separat ſe & ſemper magis magisq; ſeparatur ab omnibus, nec tamen (planè) ſe ſeparat, quia omnia ipſi adhærent, & ipſe adhæret omnibus: ipſe eſt omnia, Senior Sanctiſſimus omnium Seniorum, occultatus omnibus occultationibus:

41. פריש ואתפריש יתיר מכלא ולא פריש דהא כולא ביה מתדבקין והוא מתדבק בכולא הוא הוא כולא עתיקא קדישא דכל עתיקין סתימא דכל סתימין׃

§. 42. Formatus eſt, & tamen quaſi non formatus. Conformatus eſt ut ſuſtentet omnia; non formatur tamen; quia non invenitur.

42. אתתקן ולא אתתקן אתתקן בגין לקיימא כלא ולא אתתקן בגין דלא שכיח׃

§. 43. Cum conformatur, novem lumina producit, quæ fulgent ab eo, ex efformatione ejus.

43. כד אתתקן אפיק ט׳ נהורין דלהטין מניה מתקונוי׃

§. 44. Et iſta lumina lucent ab ipſo, & flammas emittunt, vaduntque & extenduntur in omne latus, ſicuti è lucerna elevata lumina quaquaverſum ſparguntur.

44. ואינון נהורין מיניה מתנהרין ומתלהטין ואזלין ומתפשטין לכל עיבר כבוצינא עלאה דאתפשטין מניה נהורין לכל עיבר׃

§. 45. Et iſta lumina, quæ extenduntur, cum quis appropinquat, ut cognoſcantur, non inveniuntur præter lucernam tantùm unicam.

45. ואינון נהורין דמתפשטין כד יקרבון למנדע לון לא שכיח אלא בוצינא חדא בלחודוי׃

§. 46. Ita ſe habet Senior Sanctiſſi-

46. כך הוא עתיקא קדישא הוא

mus:

mus: Iſte eſt lucerna illa ſumma occultata omnibus occultationibus, & non invenitur: exceptis illis radiis, qui extenduntur, revelanturque & abſconduntur.

בוצינא עלאה סתימא דכל סתימין ולא שכיח לבר אינון נהורין דמתפשטן דמתגליין וטמירין

§. 47. Et illi vocantur Nomen ſanctum, & propterea omnia ſunt unum.

47. ואינון אקרון שמא קדישא ובגנ כלא חד.

§. 48. Quod verò dixerunt Socii noſtri, in libris prioribus, quod ſint gradus quidam creati à Seniore Sanctiſſimo, qui revelatur per illos & per ſingulos eorum; quoniam ſunt conformationes Senioris Sanctiſſimi; de iſtis jam non eſt tempus ediſſerendi.

48. ומה דאמרו חברנא בספרי קדמאי דאינון דרגין דאתבריאו דעתיקא קדישא דאתגלי בהו בכל חד וחד משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא לאו השתא עידנא להני מלין.

§. 49. Dixi de illis in Synodo Sancta, & vidi id quod ante ſic non cognoſcebam, & abſcondidi rem corde meo;

49. דהא אמינא לון באדרא קדישא וחמינא מה דלא ידענא הכי ואסתיר בלבאי מלה.

§. 50. Nunc autem Ego ſolus ea deſcribam coram Rege Sancto & omnibus illis verè juſtis, qui acceſſerunt ad audiendum verba hæc.

50. והשתא אנא בלחודאי אסהידנא קמיה מלכא קדישא וכל חני זכאי קשוט דאתו למשמע מלין אלין:

SECTIO II.

De Cranio Senioris: & ejus Cerebro, tribusque Capitibus, & capillis, & ſemita diſcriminatoria.

§. 51. *Cranium* (*vid. infr.* §. 177.) Capitis albi non habet principium: finis autem eſt convexitas compaginis ejus, quæ extenditur, & ſplendet.

51. גולגלתא דרישא חוורא לאו ביה שירותא דסיומא קולטרא דקטפוי דאתפשט ואתנהיר.

§. 52. Et ab illâ Juſti hæreditant 400 mundos deſiderabiles in mundo venturo.

52. ומניה ירתון צדיקייא ד׳ מאה עלמין דכסופין לעלמא דאתי.

§. 53. Et ex hac convexitate compaginis hujus cranii albi, quotidie deſtillat ros in iſtum Microproſopum in locum, qui dicitur Cœlum: & eô ipsô mortui vivificabuntur tempore futurô.

53. מהאי קולטרא דקטפא דהאי גולגלתא חוורא נטיף טלא כל יומא להתוא זעיר אנפין לאתר דאתקרי שמים וביה זמנין מיתייא לאתייא לזמנא דאתי:

§. 54. Sic-

§. 54. Sicut ſcriptum eſt [*Gen. 27. v. 27.*] *Et dabit tibi Deus de rore cœli.*

54. דכתיב ויתן לך האלהים מטל השמים.

§. 55. *Et Caput* ejus repletur, & totus ager pomorum ſtillat de illo rore.

55. ואתמליא רישיה וכל חקל תפוחין נטיפין מההוא טלא.

§. 56. Hic Senex Sanctiſſimus abſconditus & occultatus eſt, & Sapientia ſuperna abſcondita in illo Cranio reperitur & non reperitur [*vid. infr. Comment.* §. 106.]

56. האי עתיקא קדישא טמיר וגניז וחכמתא עלאה סתימאה בההוא גולגלתא משתכח ולא משתכח.

§. 57. Certè enim in hoc Seniore nil revelatur niſi ſolum caput ejus, quia ipſe Caput eſt omnium Capitum.

57. ודאי בהאי עתיקא לא אתגלייא אלא רישיה בלחודוי בגין דאיהו רישא לכל רישא.

§. 58. Principium illius Sapientiæ ſupernæ, quæ & ipſa Caput eſt, in eo abſconditur & dicitur cerebrum ſupernum, cerebrum abſconditum, cerebrum tranquillum, & quietum, nec quisquam novit illud, niſi ipſe.

58. ראשיתא דההיא חכמתא עלאה דאיהו רישא בידה סתים ואקרי מוחא עלאה מוחא סתימא מוחא דשקיט ושכיך ולית דידע ליה בר איהו.

§. 59. *Tria Capita (vid. infr. in Comm.* §. 110. 172.) exſculpta ſunt, unum intra alterum, & alterum ſupra alterum.

59. תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא.

§. 60. Caput unum eſt Sapientia abſcondita, quæ contegitur nec aperitur.

60. רישא חדא חכמתא סתימאה דאתכסייא ולאו מתפתחא.

§. 61. Et Sapientia hæc abſcondita Caput eſt omnium, & Caput reliquarum Sapientiarum.

61. וחכמה דא סתימאה רישא דכל רישא לשאר חכמות.

§. 62. Caput ſupernum eſt Senior Sanctiſſimus abſconditus omnibus occultationibus.

62. רישא עלאה עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין.

§. 63. Caput omnium capitum; caput quod non eſt caput, nec ſcit nec cognoſcitur, quid ſit in capite iſto: quod non comprehenditur Sapientia nec intellectu.

63. רישא דכל רישא ׳ רישא דלאו רישא ולא ידע ולא אתידע מה דהוה ברישא דא ולא אתדבק בחכמתא ולא בסוכלתנו.

§. 64. Et propterea legitur [*Num.* 24. *verſ.* 11.] *Fuge tibi in locum tuum:* & [*Ezech.* 1. *v.* 14.] *Animalia currere* dicuntur *& redire.*

64. ועל דא אקרי ברח לך אל מקומך ׳ והחיות רצוא ושוב.

§. 65. Et

§. 65. Et propterea Senior Sanctiſſimus vocatur אין Non ens: quia ab eo dependet אין non ens. [*vid. infr. Comment.* §. 104. *ſeq.*]

65. ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין דביה תליא אין.

§. 66. Omnes autem illi *capilli* & omnes iſti pili à cerebro abſcondito pendent.

66. דכל אינון שערי וכל אינון נימין ממוחא סתימאה תליין.

§. 67. Et omnes ſunt lenes, [al. diſpoſiti] in æqualitate: nec ullo modo cervix videtur.

67. וכלהו שעיעין (סא יתבי) בשקולא ולא אתחזי קדלא כלא הוא.

§. 68. Quia iſte Senior Sanctiſſimus unô tenore totus eſt in gaudio, & non mutatur à miſericordia in æternum.

68. בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי כלא בחידו ולא שניא מרחמי לעלמין.

§. 69. In tredecim autem menſuris miſerationum invenitur, quia illa Sapientia abſcondita in eo dividitur tribus vicibus in quaterna, & ipſe Senior comprehendit ea, & per illa ſuper omnia dominatur.

69. בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח בגין דהאי חכמתא סתימאה ביה מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע והוא עתיקא כליל לון ושליט לון על כלא.

§. 70. Una *ſemita*, quæ fulget in medio capillorum exeuntium è cerebro eſt ſemita, cujus lumine juſti ducuntur in mundum venturum.

70. חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקא ממוחא הוא ארחא דנהרין ביה צדיקיא לעלמא דאתי.

Cremonenſ. col. 559.

§. 71. Sicut ſcriptum eſt: [*Prov.* 4. *verſ.* 18.] *Et ſemita juſtorum ſicut lux ſplendet.*

71. דכתיב וארח צדיקים כאור נגה וגו'.

§. 72. Et de hoc ſcriptum eſt: [*Jeſ.* 58. *v.* 15. *Tunc oblectaberis in Domino.*

72. ועל דא כתיב אז תתענג על יי.

§. 73. Et ab iſta ſemita illuminantur omnes reliquæ ſemitæ, quæ dependent à Microproſopo.

73. ומהאי ארחא מתנהרין כל שאר ארחין דתליין בזעיר אנפין.

§. 74. Iſte Decrepitus Senex ſenum Corona ſumma eſt in ſupernis, qua coronantur diademata omnia & coronæ. [*vid. infr. Commentar.* §. 104.]

74. האי עתיקא סבא דסבין כתרא עלאה לעילא דמתעטרין ביה כל עטרין וכתרין.

§. 75. Et ab eo illuminantur lucernæ, flammasque emittunt & ſplendent.

75. מתנהרין בוצינין מניה מתלהטין ומתנהרין.

§. 76. Ipſe verò eſt lucerna ſuprema, abſcondita, quæ non cognoſcitur.

76. והוא הוא בוציצא עלאה טמירא דלא אתידע.

§. 77. Et omnes reliquæ lucernæ ab eo inflammantur & ſplendorem habent.

77. וכל שאר בוצינין מניה מתלהטין ומתנהרין.

§. 78. Hic Senior Sanctiſſimus invenitur tria habere capita, quæ continentur in uno capite.

78. האי עתיקא קדישא אשתכח בתלת רישין וכלילן בחד רישא.

§. 79. Et ipſe eſt caput ſupremum omninò ſummum

79. והוא רישא עלאה לעילא לעילא.

§. 80. Et quia Senior Sanctiſſimus deſignatur triade [*vid. infra* §. 173.] hinc omnes lucernæ reliquæ, quæ ſplendent, includuntur triadibus.

80. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת כל שאר בוצינין דנהרין כלילן בתלת.

§. 81. Porrò Senior Sanctiſſimus etiam deſignatur per dyadem;

81. עוד עתיקא קדישא אתרשים בתרין.

§. 82. Et repartitio Senioris in dyadem, ita ſe habet, ut [*gradus unus ſit*] corona ſumma omnium ſupernorum: caput omnium capitum.

82. כללא דעתיקא בתרין הוא כתרא עלאה דכל עלאין רישא דכל רישי.

§. 83. Et [*alter eſt*] Caput illud ſuperius eſt, & non cognoſcitur.

83. והוא דהוי עלאה מן דא ולא אתידע.

§. 84. Sic omnes reliquæ lucernæ myſticè dividuntur in dyades.

84. כך כל שאר בוצינן סתימין בתרין.

§. 85. Ulteriùs Senex Sanctiſſimus deſignatur & abſconditur conceptu uno, nam ipſe unus eſt, & omnia ſunt unum.

85. עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתים בחד והוא חד וכלא הוא חד.

§. 86. Et ſic omnes reliquæ lucernæ ſanctificantur, reſtringuntur & compinguntur in monadem & ſunt unum; & omnes ſunt Ipſe.

86. כך דכל שאר בוצינין מתקדשין מתקשרין ומתדבקין בחד ואינון חדא וכלא הוא:

SECTIO

SECTIO III.

De Fronte Senioris Sanctiſſimi.

§.87. Frons quæ detegitur in Seniore Sanctiſſimo Beneplacitum vocatur.

87. מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי.

§.88. Nam caput illud ſupernum abſconditum in ſuperiore, quod non cognoſcitur, expandit frontale quoddam pulchrum & amœnum, quod comprehenditur in fronte.

88. דהא רישא עלאה דא סתים לעילא דלא אתידע פשיט חד טורנא בסימא נאה דאתכליל במצחא.

§.89. Et quia ipſe eſt beneplacitum omnium beneplacitorum, hinc aſſumſit conformationem frontis, quæ detegitur cum lumine intenſiſſimo [al. ſculpturam habet in folio laminæ.]

89. ובגין דאיהו רעוא דכל רעון אתתקן במצחא דאתגליא בבוצינא (ס״א אתגליף בפסיטא.)

§.90. Et cum illa detegitur, beneplacitum beneplacitorum invenitur in omnibus mundis.

90. וכד דא אתגלייא רעוא דרעון אשתכח בכלהו עלמין.

§.91. Et omnes preces inferiorum acceptantur: & illuminatur facies Microproſopi, & omnia in miſericordia reperiuntur.

91. וכל צלותין דלתתא מתקבלין ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין וכלא ברחמי אשתכח.

§.92. Et quia (*per hanc*) omnia judicia occultantur & ſubiguntur; hinc in Sabbatho, tempore precum pomeridianarum, quo tempore omnia judicia ſuſcitantur, detegitur iſta frons.

92. ובגין דכל דינין אתטמרן ואתכפיין בשבתא בשעתא דצלותא דמנחתא דהוא עדן דכל דינין מתערין אתגלייא האי מצחא.

§.93. Et inflectuntur omnia judicia, & inveniuntur miſerationes.

93. ואתכפיין כל דינין ואשתכחו רחמין.

§.94. Et idcircò Sabbathum invenitur abſque judicio; tàm ſupra quàm infra: etiam Ignis Gehennæ retrahitur in locum ſuum, & quieſcunt peccatores.

94. ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא לא לעילא ולא לתתא ואפילו אשא דגיהנם אשתקע באתריה ונייחין חייביא.

§.95. Et propterea ſuperadditur anima gaudii in Sabbatho.

95. ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא.

§. 96. Et hominem lætari oportet tribus epulis Sabbathinis; omnis enim veritas, & totum ſyſtema veræ fidei, in illo inveniuntur.

96. ובעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא דהא כל מהימנותא וכל כללא דמהימנותא ביה אשתכח.

§. 97. Et hominem oportet inſtruere menſam ut comedat tribus epulis veræ fidei, & lætetur in eis.

97. ובעי בר נש לסדרא פתורא ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא ולמחדי בהו.

§. 98. Dixit R. Schimeon: Conteſtor de me coram omnibus illis, qui hic ſunt, quod per omnes dies meos non omiſi illa tria epula, & propter illa non coactus fui jejunare in Sabbatho.

89. אמר ר׳ שמעון אסהדנא עלי לכל אלין דהכא דהא מן יומאי לא בטילנא אלין ג׳ סעודתי ובגיניהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא.

§. 99. Imo etiam diebus aliis non coactus ſum, multò minus in Sabbatho, qui enim rectè egit circa illa, adeptus eſt veritatem perfectam.

99. ואפילו ביומא אחרינא לא אצטריכנא כ״ש בשבתא דמאן דזכי בהו זכי להימנותא שלימתא.

§. 100. Primum epulum eſt matronæ; alterum Regis Sancti: & tertium Senioris Sanctiſſimi abſconditi omnibus occultationibus.

100. חד סעודתא דמטרוניתא · וחד סעודתא דמלכא קדישא · וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין.

§. 101. Et in illo mundo quis aſſequetur, per iſta, gradus illos.

101. ובההוא עלמין זכי בהו לאלין.

§. 102. Hoc beneplacitum ſi reveletur, lucida ſunt omnia judicia, & flectuntur à concatenato rigore ſuo.

102. האי רעותא כד אתגלייא נהרין כל דינין ואתכפיין משולשליהון.

§. 103. Conformatio Senioris Sanctiſſimi inſtituitur per formam unam, quæ eſt Syntagma ideale omnium formarum [*vid. infr. Comment.* §. 106.]

103. תקונא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד כללא דכל תקונין.

§. 104. Eadem eſt Sapientia ſuperna abſcondita, generalis idea omnium reliquarum;

104. והיא חכמא עלאה סתימאה כללא דכל שאר.

§. 105. Et iſta vocatur Eden ſive Paradiſus ſupernus abſconditus omnibus occultationibus.

105. והאי אקרי עדן עלאה סתימא דכל סתימין.

§. 106. Eſtque cerebrum Senioris Sanctiſſimi: & illud cerebrum expanditur in omne latus.

106. והוא מוחא דעתיקא קדישא והאי מוחא אתפשט לכל עיבר,

§. 107. Ab

§.107. Ab eo extenditur in Eden ſive Paradiſum alium, & ab hoc Eden ſive Paradiſus exſculpitur.

107. מניה אתפשט לעדן אחרא ומהאי עדן אתגליף׃

§.108. Et cùm caput hoc abſconditum, quod eſt in capite Senioris, quod non cognoſcitur; extendit frontale quoddam, [al. colorem] quod efformatum eſt ad illuminandum; tunc (*fulgor*) allidit ad hoc cerebrum.

108. וחהוא רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע כד פשיט חד טורנא (סא גוונא) דהוה מתתקן לאתנהרא בטש בהאי מוחא׃ Mantuan. fol 289.

§.109. Et exſculpitur & illuminatur multis luminibus.

109. ואתגליף ואתנהיר בכמה נהירין׃

§.110. Et producit & deſignat (*aliquid*) in luce hac, [al. in apertura hac] in iſta fronte, cui inſcribitur lumen quoddam, quod vocatur רצון beneplacitum.

110. ואפיק ואתרשים כבוסיניא (סא כבוסיטא) דא בהאי מצחא דאתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון׃

§.111. Et iſtud beneplacitum deorſum extenditur in barbam, usque ad illum locum, ubi reſidere poteſt in barba & vocatur Benignitas ſuperna.

111. והאי רצון אתפשט לתתא בדיקנא עד ההוא אתר דמתישבא בדיקנא ואקרי חסד עלאה׃

§.112. Et hoc beneplacitum, cum detegitur, intuentur Domini judicii, & flectuntur.

112. ובהאי רצון כד אתגליא מסתכלין מארי דדינא ומתכפין׃

SECTIO IV.
De oculis Senioris Sanctiſſimi.

§.113. Oculi capitis Senioris Sanctiſſimi duo ſunt in uno, æquales, qui ſemper proſpiciunt & non obdormiſcunt.

113. עיני דרישא דעתיקא קדישא תרין בחד שקילין דאשגחין תדירא ולא נאים׃

§.114. Sicut ſcriptum eſt: [*Pſal.* 121. v. 4.] *Non obdormiſcit nec dormitat cuſtos Jisraelis, &c.* Jisraëlis ſc. ſancti.

114. דכתיב לא ינום ולא יישן שומר ישראל ישראל קדישא׃

§.115. Et propterea nulla ſupercilia ſunt ſuper oculo, nec palpebræ.

115. בגין כך לא אית ליה גביקן על עינא ולא כסותא׃

§.116. Hoc cerebrum effiguratur & illuminatur tribus albedinibus ſupernis.

116. ההוא מוחא אתגליף ואתנהיר בתלת חוורין דלעילא׃

§.117. Hac albedine lavantur oculi Microproſopi.

117. בחוורא דא מסתחיין עינין דזעיר אנפין׃

§. 118. Sicut ſcriptum eſt [*Cant.* 5. *v.* 2.] *Loti lacte manentes ſuper plenitudinem* illius albedinis primæ.

118. וכתיב רחצות בחלב יושבות על מלאות דההוא חוורא קדמאה.

§. 119. Et reliquis albedinibus lavantur & clareſcunt cæteræ lucernæ.

119. ושאר חוורין אסתחיין ונהרין לשאר בוצינין.

§. 120. Cerebrum vocatur ſcaturigo benedictionis; ſcaturigo in qua omnes benedictiones inveniuntur.

120. מוחא אקרי נביעא דברכתא נביעא דכל ברכאן מניה אשתכחן.

§. 121. Et quia hoc cerebrum radiat in tres albedines oculi; hinc iſte vocatur *Oculus bonus*; de quo [*Prov.* 22. *v.* 9.] dicitur: *Benedictus erit*; vel potius ab eo dependet benedictio.

121. ובגין דהאי מוחא להיט בג׳ חוורין דעינא אקרי טוב עין הוא יבורך תלי ביה ברכתא. Cremonenſ. col. 560.

§. 122. Nam per cerebrum manifeſtantur albedines oculi.

122. דהא במוחא אתגליין חוורין דעינא.

§. 123. Et cum hic oculus reſpicit Microproſopum, mundi omnes in gaudio ſunt.

123. והאי עינא כד אשגח בזעיר אנפין עלמין כלהו בחדו.

§. 124. Oculus hic eſt dexter. Oculi inferiores dextri & ſiniſtri, duo in duplici colore.

124. עינא דא הוא ימינא עיינין דתתא ימינא ושמאלא תרי בתרי גוונין.

§. 125. In Occultatione Libri docuimus: quod ſit Jod ſuperius, & Jod inferius: He ſuperius, He inferius; Vav ſuperius; Vav inferius.

125. בצניעותא דספרא אוליפנא דהא י׳ עלאה י׳ תתאה · ה׳ עלאה ה׳ תתאה · ו׳ עלאה ו׳ תתאה.

§. 126. Omnia iſta ſuperiora ad Seniorem pertinent, & inferiora ad Microproſopum.

126. כל אינון עלאין בעתיקא תליין תתאין בזעיר אנפין.

§. 127. Illa non (aliunde) dependent, ſed iſta omninò: & à Seniore Sanctiſſimo dependent.

127. אינון לאו תליין אלא אינון ממש ובעתיקא קדישא תליין.

§. 128. Nomen enim Senioris abſconditum eſt omnibus nec invenitur.

128. דהא שמא דעתיקא אתכסייא מכלא ולא אשתכח.

§. 129. Sed iſtæ literæ, quæ dependent à Seniore, ut ſtabiliantur, omnes ſunt inferiores. Quod ſi enim ſic non eſſet, non ſtabilirentur.

129. אבל אלין אתוון דתליין בעתיקא בגין דיתקיימון כלהון אינון דלתתא דאי לאו הכי לא יתקיימון.

§. 130. Et

§. 130. Et propterea Nomen Sanctum abſconditum & manifeſtum eſt.

130. ובגין כך שמא קדישא סתים וגליא.

§. 131. Nam quod abſconditum eſt, pertinet ad Seniorem Sanctiſſimum abſconditum omnibus.

131. והוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא סתימא דכלא.

§. 132. Hoc verò quod manifeſtatur, quia dependet [al. quod manifeſtum eſt propter illud eſt, quod manifeſtatur, quod dependet,] ad Microproſopum pertinet.

132. והוא אתגליא בגיניה דתליא (ס״א דאתגלי בגיני ההוא דאתגליא דתליא) בזעיר אפין.

§. 133. Et propterea omnes benedictiones requirunt occultum & manifeſtum:

133. ובגין כך כל ברכאן בעין סתים וגליא.

§. 134. Illæ literæ occultæ, quæ deorſum pendent, à Seniore Sanctiſſimo dependent.

134. אלין אתוון סתימן דתליין בעתיקא קדישא תליין.

§. 135. Quare deorſum pendent? ad ſtabiliendum Jod inferius [al. certè à cranio, à fronte, ab oculis pendent. Et Jod membri dependet verſus Jod inferius.]

135. אמאי תליא לקיימא י׳ דלתתא (ס״א ודאי בגולגלתא במצחא בעינין תליין י׳ אמה תליא לי׳ דלתתא.)

SECTIO V.

De Naſo Senioris Sanctiſſimi.

§. 136. Naſus. Ex hoc naſo, è feneſtra Meniani ejus, efflatur Spiritus vitæ in Microproſopum.

136. חוטמא בהאי חוטמא בנוקבא בפרדשקא דביה נשיב רוחיה דחיי לזעיר אפין.

§. 137. Et ab illo foramine naſi, à feneſtra Meniani dependet Litera He, ad ſtabiliendum He alterum inferius.

137. ובהאי נוקבא דחוטמא בנוקבא דפרדשקא תליא ה׳ לקיימא ה׳ אחרא דלתתא.

§. 138. Et iſte Spiritus exit è cerebro abſcondito & vocatur ſpiritus vitæ, & per iſtum ſpiritum (homines) cogniturі ſunt Sapientiam tempore Regis Meſſiæ.

138. ודא רוחא נפיק ממוחא סתימאה ואקרי רוחא דחיי דבהאי רוחא זמינין למנדע חכמתא לזמנא דמלכא משיחא.

§. 139. Sicut ſcriptum eſt [Jeſ. 11. v. 2.] *Et requieſcet ſuper eum Spiritus Sapientiæ & intelligentiæ, &c.*

139. דכתיב ונחה עליו רוח יי׳ רוח חכמה ובינה וגו׳.

§. 140. Hic

§.140. Hic naſus vita (eſt) ex omni parte; gaudium perfectum, quies ſpiritûs; & ſalus.

140. האי חוטמא חיין מכל סטרין חדו שלימא נחת רוח אסותא.

§ 141. Naſus Microproſopi (ita ſe habet) ſicut poſuimus.

141. חוטמא דזעיר אנפין כמה דאוקימנא.

§.142. Quippe de quo ſcriptum eſt: [*Pſalm.18. v.9.*] *Aſcendit fumus in naſo ejus*, &c.

142. דכתיב עלה עשן באפו וגו'.

§.143. Sed de hoc ſcriptum eſt: [*Ieſ. 48. v.9.*] *Et laude mea naſum obſtruam tibi.*

143. והכא כתיב ותהלתי אחטם לך.

§.144. At in libro, qui vocatur Diſſertatio Scholæ, Raf Jebha Senis, He locat in ore, & ille hoc loco non ſic ſtatuit; nec combinat [al. nec opus eſt,] quamvis res eodem recidat.

144. ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא אוקים ה' בפומא והוא הכא לא מתקיימא הכי ולא אצטרפא (סא אצטריכנא) אעג דבחד סלקא.

§.145. Attamen ab He judicium dependet, & judicium ad naſum pertinet. Sicut ſcriptum eſt: [*Pſ.18. v.9.*] *Fumus aſcendit de naſo ejus.*

145. אלא בה' דינא תליא ודינא בחוטמא תלייא דכתיב עלה עשן באפו.

§.146. Et ſi dices, atqui etiam ſcriptum eſt: *Et ignis ab ore ejus conſumet*: tamen fundamentum iræ à naſo dependet.

146. ואי תימא הא כתיב ואש מפיו תאכל עקרא דרוגזא בחוטמא תלייא.

§.147. Omnes conformationes Senioris Sanctiſſimi per cerebrum quietum & abſconditum efformantur.

147. כל תקונין דעתיקא קדישא במוחא שקיט וסתים מתתקנן.

§.148. Et omnes Conformationes Microproſopi per Sapientiam inferiorem efformantur. Sicut ſcriptum eſt: [*Pſalm. 104. v.24.*] *Omnia illa in Sapientia feciſti*: & illa eſt certiſſimè epitome omnium.

148. וכל תקונין דזעיר אנפין בחכמה תתאה מתתקנן דכתיב כלם בחכמה עשית והוא כללא דכלא ודאי.

§.149. Quænam eſt differentia inter He & He? Ab infero He judicium ſuſcitatur: ſed hîc per illud donotatur miſericordia in miſericordia.

149. מה בין ה' לה' ה' דהכא דינא אתער מנה והכא רחמי גו רחמי.

SECTIO VI.
De Barba Senioris Sanctiſſimi.

§.150. A Barba Senioris Sanctiſſimi pendet

150. בדיקנא דעתיקא קדישא תלייא

pendet omnis ornatus omnium: & influentia; nam omnia appellantur ab illa barba, Influentia.

כל יקירו דכלא · מזלא דכלא אקרי מהוא דיקנא מזלא.

§. 151. Hic eſt ornatus omnium ornatuum: Influentię ſuperiores & inferiores omnes reſpiciunt iſtam Influentiam.

151. יקירותא דכל יקירין מזלי עלאי ותתאי כלהו משגיחין להוא מזלא.

§. 152. Ab iſta influentia dependet vita omnium.

152. בהאי מזלא תלייא חיי דכלא.

§. 153. Ab hac influentia dependent cœli & terra; pluviæ beneplaciti; & alimenta omnium.

153. בהאי מזלא תליין שמיא וארעא גשמין דרעוא מזוני דכלא.

§. 154. Ab hac influentia venit providentia omnium. Ab hac influentia dependent omnes exercitus ſuperiores & inferiores.

154. בהאי מזלא אשגחותא דכלא בהאי מזלא תליין כל חיילין עלאין ותתאין.

§. 155. Tredecim fontes olei magnificentiæ boni, dependent à barba hujus influentiæ glorioſæ; & omnes emanant in Microproſopum.

155. תלת עשר נביעין דמשחא דרבותא טבא תליין בדיקנא דמזלא יקירא דא וכלהו נפקין לזעיר אנפין.

§. 156. Ne dicas omnes; ſed novem ex iis inveniuntur ad infleƈtenda judicia.

156. לא תימא כלהו אלא תשעה מניהו משתכחן לאתכפייא דינין.

§. 157. Et quando hæc influentia æqualiter pendet usque ad præcordia omnes Sanƈtitates Sanƈtitatum Sanƈtitatis ab illa dependent.

157. וכד האי מזלא תלייא בשקולא עד טבירא כל קדשי קדשין דקודשא ביה תליין.

§. 158. In iſtam influentiam extenditur expanſio aporrhœæ ſupernæ, quæ eſt caput omnium capitum: quod non cognoſcitur nec perficitur, quodque non norunt nec ſuperi, nec inferi: propterea omnia ab iſta influentia dependent.

158. בהאי מזלא פשיט פשיטותא דקיטרא עלאה ההוא רישא דכל רישין דלא אתידע ולא אשתמודע ולא ידעין עלאין ותתאין בגין כך כלא בהאי מזלא תלייא.

§. 159. In hanc barbam tria capita, de quibus diximus, expanduntur, & omnia conſociantur in hac influentia, & inveniuntur in ea.

159 בדיקנא דא ג׳ רישין דאמינא מתפשטן וכלהו מתחברן בהאי מזלא ומשתכחין ביה.

§. 160. Et propterea omnis ornatus ornatuum ab iſta influentia dependet.

160. ובגין כך כל יקירו דיקירותא בהאי מזלא תליין.

§.161. Iſtæ literæ, quæ dependent ab hoc Seniore, omnes pendent in iſta barba, & conſociantur in iſta influentia.

161. אלין אתוון דתליין בהאי עתיקא כלהו תליין בהאי דיקנא ומתחברן בהאי מזלא.

§.162. Et pendent in ea ad ſtabiliendas literas alteras.

162. ותליין ביה לקיימא אתוון אחראנין.

§.163. Niſi enim illæ literæ aſcenderent in Seniorem, reliquæ iſtæ literæ non ſtabilirentur.

163. דאלמלא לא סליק אלין אתוון בעתיקא לא קיימין אלין אחרן.

§.164. Et propterea dicit Moſes cum opus eſſet: Tetragrammaton, Tetragrammaton bis: & ita ut accentus diſtinguat utrumque.

164. ובגין כך אמר משה כד אצטריך יי יי תרי זמני ופסיק טעמא בגווייהו.

§.165. Certè enim ab influentia omnia dependent.

165. דהא במזלא תליא כלא.

§.166. Ab iſta influentia ad reverentiam adiguntur ſupera & infera, & flectuntur coram ea.

166. מהאי מזלא מתכספי עלאין ותתאין ומתכפיין קמיה.

§.167. Beatus illi, qui ad hanc usque pertingit.

167. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

SECTIO VII.

De Cerebro & Sapientia in genere.

§.168. Hujus Senioris Sanctiſſimi abſconditi omnibus occultationibus, non fit mentio, nec invenitur. [*vid. Comment.* §.49.72.]

168. האי עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין לא אדכר ולא אשתכח.

§.169. Quia enim Caput eſt ſupremum omnium ſuperorum, hinc non commemoratur niſi caput aliquod ſolum absq; corpore; ad ſtabiliendum omnia.

169. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין לא אדכר אלא בר רישא חדא בלא גופא לקיימא כלא.

§.170. Et ipſe occultatus & abſconditus & reconditus eſt ab omnibus.

170. והאי טמיר וסתים וגניז מכלא. Cremonenſ. fol. 141. col. 561.

§.171. Conformatio ejus eſt, quod efformetur in illo cerebro occultiſſimo omnium, quod diſpanditur & efformatur & hinc egreditur Benignitas ſuperior & inferior.

171. תקינוי דאתתקן בההוא מוחא סתימאה דכלא דאתפשט ואתתקן ונפיק חסד עלאה ותתאה.

§.172. Et

§. 172. Et benignitas ſuperior expanditur, & efformatur & omnia comprehenduntur in cerebro hoc occulto.

172. וחסד עלאה אתפשט ואתקן ואתכליל כלא במוחא סתימאה דא.

§. 173. Nam cum efformatur albedo hæc in iſto lumine; [*vide infra Commentarium* §. 29.] allidit, id quod allidit ad hoc cerebrum, & hoc illuminatur.

173. דכד אתתקן חוורא דא בנהירו דא בטש מאן דבטש בהאי מוחא ואתנהיר.

§. 174. Et pendet ab influentia glorioſa Cerebrum alterum, quod expanditur in triginta duas ſemitas; (quod) cum illuminatur; tunc ſplendet ab influentia glorioſa.

174. ותליא ממזלא יקירא מוחא אחרא דאתפשט לתרין ותלתין שבילין כד אתנהיר נהיר ממזלא יקירא.

§. 175. Illuminantur ergò tria capita ſuperna: duo capita & unum, quod ea comprehendit: & in influentia pendent & ab ea comprehenduntur.

175. אתנהירו ג׳ רישין עלאין תרין רישין וחד דכליל לון ובמזלא תליין ואתכלילן ביה.

§. 176. Abhinc manifeſtari incipit ornatus barbæ, quæ eſt influentia occulta.

176. מכאן שארי לאתגלייא יקירו דדיקנא דאיהו מזלא סתימאה.

§. 177. Et iſta (inferiora) conformantur, ſicut Senior Sanctiſſimus.

177. ואינון מתתקנן כמה דעתיקא קדישא.

§. 178. Tria Capita circundant illum: ſic omnia in tribus capitibus apparent; & cùm illuminantur, omnia pendent à ſe invicem in tribus capitibus: quorum duo ſunt in duobus lateribus, & unum quod includit illa.

178. תלת רישין מתעטרין ביה הכי כלא בתלת רישין וכד אתנהרן תליין כלהו דא בדא בתלת רישין תרין מתרין סטרין וחד דכליל לון.

§. 179. Et ſi dices: *Quis eſt Senior Sanctiſſimus?* Veni vide: (caput) ſupremum eſt quod non cognoſcitur nec ſcitur, nec deſignatur; & iſtud comprehendit omnia.

179. ואי תימא מאן עתיקא קדישא. תא חזי. רישא עלאה דלא אתידע ולא אשתמודע ולא אתרשים והוא כליל כלא.

§. 180. Et duo capita in ipſo continentur [al. pendent.]

180. ותרין רישין ביה כלילן (ס״א תליין.)

§. 181. Et tunc omnia illa ſic ordinantur: ipſum verò non eſt in numero; nec in Syſtemate, nec in computo, ſed in arbitrio cordis.

181. וכדין כלא אחרא הכי מתתקן והוא לאו במניינא ולא בכללא ולא בחושבן אלא ברעותא דלבא.

§. 182. De hoc ſcriptum eſt [*Pſalm.* 39. v. 2.

182. על דא אתמר אמרתי אשמרה

39. v. 2. *Dixi cuſtodiam vias meas ne peccem lingua mea.*

ודרכי מחטא בלשוני.

§. 183. Locus principii [*vid. infr. in Comm.* §. 107.] invenitur à Sene Sanctiſſimo, & illuminatur ab influentia. Illud eſt lumen Sapientiæ.

183. אתר דשירותא אשתכח מעתיקא קדישא דאתנהיר ממזלא הוא נהירו דחכמתא.

§. 184. Et extenditur in 32 latera, & exit ab illo cerebro occulto, à lumine ſc. quod in eo eſt.

184. ומתפשט לתלתין ותרין עיבר ונפקא מההוא מוחא סתימאה מנהירו דביה.

§. 185. Et quod Senior Sanctiſſimus lucet in principio; [al. in Sapientia] hoc ipſum eſt hæc. Eademque eſt principium à quo manifeſtatio fit.

185. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא (סא בחכמתא) דא היא ושירותא ממה דאתגלייא הוי.

§. 186. Et conformatur in tria capita, quæ unum caput includit.

186. ואתעביד לתלת רישין ורישא חדא כליל לון.

§. 187. Et illa tria extenduntur in Microproſopum, & ab illis fulgent omnia.

187. ואלין תלת מתפשטין לזעיר אנפין ומאלין נהרין כלא.

§. 188. (Deinde) Sculpturam inſtituit hæc Sapientia & producit flumen quoddam, quod manat & exit ad rigandum hortum.

188. אתגליף האי חכמתא ואפיק חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא.

§. 189. Et intrat in caput Microproſopi, & efficit cerebrum quoddam aliud.

189. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד חד מוחא אחרא.

§. 190. Et inde producitur & manat in totum corpus, & rigat omnes illas plantas.

190. ומתמן אתמשיך ונגיד בכל גופא ואשקי כל אינון נטיען.

§. 191. Iſtud eſt quod ſcriptum extat [*Gen.* 2. *v.* 9.] *Et fluvius exit ab Eden ad rigandum hortum*, &c.

191. ה״ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו׳.

§. 192. (Sed & aliam) ſculpturam inſtituit hæc Sapientia, & protrahitur & ingreditur in caput Microproſopi, & conficit cerebrum alterum.

192. אתגליף האי חכמתא ואתמשיך ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא.

§. 193. Iſtud [al. alterum] eſt lumen, à quo producuntur iſti duo rivuli, qui excavatis alveis conſociantur in unum caput, quod dicitur profunditas fontis.

193. ההוא נהירו דאתמשכא מניה אלין תרין משיכן אתגליפו ומתחברן בחד רישא דעמיקא דבירא.

§. 194. De

§. 194. De quo ſcriptum eſt: [*Prov. 3.v.20.*] *In ſcientia abyſſi ruptæ ſunt.*

194. דכתיב בדעתו תהומות נבקעו׃

§. 195. Et intrat in caput Microproſopi & fit cerebrum aliud.

195. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא׃

§. 196. Et exinde producitur, & ingreditur in corporis interiora, & implet omnia illa conclavia & exedras corporis.

196. ומתמן אתמשיך ועייל לגו בגו דגופא ומלייא כל אינון אדרין ואכסדרין דגופא׃

§. 197. Hoc ipſum eſt illud, quod ſcriptum eſt: [*Prov. 24.v. 4.*] *In ſcientia penetralia replebuntur.*

197. הה״ד ובדעת חדרים ימלאו׃

§. 198. Et iſta fulgent à lumine illius cerebri ſuperni abſconditi, quod lucet in influentia Senis Sanctiſſimi.

198 ואלין נהרין מנהירו דההוא מוחא עלאה סתימאה דנהיר במזלא עתיקא קדישא׃

§. 199. Et omnia pendent à ſe invicem, & annectuntur ſibi invicem, donec cognoſcatur, quod omnia unum ſint, & omnia ſit Senior hic, nec ab eo ſeparatum ſit quicquam.

199. וכלא דא בדא תליין ואתקשר דא בדא ודא בדא עד דישתמודע דכלא חד וכלא הוא עתיקא ולא אתפרש מניה כלום׃

§. 200. Illa tria lumina lucent in tria alia, quæ vocantur Patres, & iſti Patres lucent in liberos, & omnia lucent è loco uno.

200. אלין תלת נהורין נהרין לתלת אחרין דאקרון אבהן ואלין אבהן נהרין לבנין וכלא נהיר מאתר חד׃ Mantuan, fol. 290.

§. 201. Cum manifeſtatur iſte Senior, qui eſt beneplacitum beneplacitorum; omnia in lumine, & omnia in gaudio perfecto inveniuntur.

201. כד אתגלייא האי עתיקא רעוא דרעוין כלא בנהירו וכלא אשתכח בחדו שלימתא׃

§. 202. Hic Eden derivatur ex Eden ſuperiore, abſcondito omnibus occultationibus.

202. האי עדן אתמשך מעדן עלאה סתימאה דכל סתימין׃

§. 203. Et ab iſto Eden appellatur Principium in Seniore: nec tamen [al. appellatur nec] eſt principium & finis.

203. ומהאי עדן אקרי שירותא בעתיקא ולא הוי שירותא וסיומא׃

§. 204. Et quia in eo non eſt principium & finis, hinc non appellatur אתה Tu; quia tectus eſt, non revelatus eſt, & dicitur הוא ille.

204. ובגין דלא הוי ביה שירותא וסיומא לא אקרי אתה בגין דאתכסייא ולא אתגלייא ואקרי הוא׃

§.205. Illo autem loco, quo principium invenitur, locum habet Nomen אתה Tu, & nomen אב Patris. Scriptum eſt enim [*Ieſ. 63. v.16.*] *Quoniam Tu Pater noſter.*

205. ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה ואקרי אב דכתיב כי אתה אבינו.

§.206. In Diſſertatione Scholæ Raf Jebha Senis, Regula univerſalis (eſt) quod Microproſopus vocetur אתה Tu; Senex autem Sanctiſſimus, qui contectus eſt, vocetur הוא Ille, & pulchrè quidem. [*vid. infr. Comm.* §.109.]

206. באגדתא דבי רב ייבא סבא כללא דכלא זעיר אנפין אקרי אתה עתיקא קדישא דאתכסייא אקרי הוא ושפיר.

§.207. Nunc vero illo in loco, ubi principium invenitur (ſic) vocatur, quamvis ſit tectus.

207. והשתא קרינן באתר דשירותא אשתכח אע״ג דאתכסייא.

§.208. Et ab eo eſt principium & dicitur אתה Tu; & eſt Pater Patrum.

208. מניה הוי שירותא ואקרי אתה והוא אב לאבהן.

§.209. Et iſte Pater egreditur à Sene Sanctiſſimo: ſicut ſcriptum eſt: [*Iob.28. v.12.*] *Et Sapientia* מאין *ex Non ente invenietur*: & propterea non cognoſcitur.

209. והאי אב נפיק מעתיקא קדישא דכתיב והחכמה מאין תמצא ובגין כך לא אשתמודע.

§.210. Veni vide, Scriptum eſt [*ib. v.22.*] *Deus novit viam ejus*; viam ejus propriè loquendo.

210. ת״ח כתיב אלהים הבין דרכה דרכה ממש.

§.211. Sed (porrò) והוא *& ipſe* ſcit locum ejus; locum ejus propriè loquendo; multò magis viam ejus; & multò magis hanc Sapientiam, quæ abſcondita eſt in Sene Sanctiſſimo.

211. אבל והוא ידע את מקומה מקומה ממש וכ״ש דרכה וכ״ש ההיא חכמתא דסתימא ביה בעתיקא קדישא.

§.212. Hæc Sapientia principium omnium eſt: Ab illa diſpanduntur 32 ſemitæ; ſemitæ שבילין, inquam, non tramites ארחין.

212. האי חכמתא שירותא דכלא מניה מתפשטן תלתין ותרין שבילין שבילין ולא ארחין.

§.213. Et lex in illis comprehenſa eſt in viginti duabus literis & decem verbis.

213. ואורייתא בהו אתכלילת בעשרין ותרין אתוון ועשר אמרין. Cremonenſ. col. 562.

§.214. Hæc Sapientia Pater Patrum eſt, & in iſta Sapientia Principium & finis invenitur: & propterea Sapientia alia ſuperior eſt, alia inferior.

214. האי חכמה אב לאבהן ובהאי חכמה שירותא וסיומא אשתכח ובגין חכמה עלאה חכמה תתאה.

§. 215.Cum

§. 215. Cum extenditur Sapientia, tunc vocatur Pater Patrum, omnia nullibi comprehenduntur, niſi in illa [al. cum expanduntur, omnia vocantur Sapientiæ, & vocantur Pater Patrum, omnia nullibi comprehenduntur quàm hoc in loco.]

215. כד אתפשט חכמה אקרי אב לאבהן כלא לא אתכליל אלא בהאי (נ״א כד מתפשטאן כלהון אקרון חכמות ואקרון אב לאבהון כלא לא אשתכלל אלא בהאי.)

§. 216. Sicut ſcriptum eſt: [*Pſal.* 104. *v.* 25.] *Omnia in Sapientia feciſti.*

216. דכתיב כלם בחכמה עשית.

§. 217. Suſtulit manus ſuas R. Schimeon, & gaviſus eſt & dixit: Certè Eden ſ. Paradiſus eſt & omnia opus habent horâ iſtâ.

217. זקף רש ידוי וחדי אמר ודאי עדן הוא וכלא אצטריך בשעתא דא.

SECTIO VIII.

De Patre & Matre in ſpecie.

§. 218. Veni vide: Cum Senex Sanctiſſimus abſconditus omnibus occultationibus cuperet efformari, omnia efformabat ſub forma [*Commentarium in hæc vide infra* §. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.] maris & fœminæ: & in loco tali in quo comprehenduntur mas & fœmina.

218. ת״ח בשעתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין בעא לאתתקנא אתקין כלא כעין דכר ונוקבא באתר דאתכלילו דכר ונוקבא.

§. 219. Non enim perſiſtebant, niſi in ſtatu alio (junctarum facierum) maris & fœminæ.

219. לא אתקיימו אלא בקיומא אחרא בדכר ונוקבא.

§. 220. Et hæc Sapientia complectens omnia, cum egreditur & ſplendet à Sene Sanctiſſimo, non ſplendet niſi ſub forma maris & fœminæ.

220. והאי חכמא כללא דכלא כד נפקא ואתנהיר מעתיקא קדישא לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא.

§. 221. Hæc Sapientia ergò extenditur & invenitur quod ſit mas & fœmina.

221. האי חכמה אתפשיט ואשתכח דדכר ונוקבא הוא.

§. 222. Sapientia eſt Pater, Intelligentia ſeu Informatio mater; adeoque Sapientia & Intelligentia in una ſtatera ponderantur, ut mas & fœmina.

222. חכמה אב בינה אם חכמה ובינה בחד מתקלא אתקלו דכר ונוקבא.

§. 223. Et propter iſta omnia conſtituuntur in forma maris & fœminæ; quod ſi non eſſet, non ſubſiſterent.

223. ובגיניהו כלא אתקיים בדכר ונוקבא דאלמלא האי לא מתקיימין.

§ 224. Principium hoc (eſt) Pater omnium; Pater omnium Patrum; & ambo

224. שירותא דא אב לכלהו אב

ſocian-

ſociantur invicem, & gradus unus fulget in altero: Sapientia ut Pater, Intelligentia ut mater.

§.225. Scriptum eſt: *Si matrem intelligentiam vocabis* [*Prov.* 2. *v.* 3.]

§. 226. Cum ſociantur, generant & expanduntur in veritate.

§. 227. In diſſertatione Scholæ Raf Jebhæ Senis ſic docetur: quid eſt בינה ſeu Mater Intelligendi, niſi cum invicem ſociantur.

§. 228. Nimirum Jod literam He imprægnat & producit filium & ipſa generat.

§. 229. Et propterea בינה dicitur quaſi בן יה filius Dei.

§. 230. Perfectio autem omnium ambo eſſe inveniuntur, cum ſociantur, & cum filius eſt in illis omnium Syntagma concurrit.

§.231. Nam in conformationibus ſuis reperiuntur eſſe perfectio omnium: Pater & Mater, filius & filia.

§. 232. Res iſtæ non traditæ ſunt, niſi ſanctis ſuperioribus, qui ingreſſi & egreſſi ſunt, & noverunt vias Dei Sanctiſſimi, qui benedictus ſit! ut non declineut in eis, ſive dextrorſum ſive ſiniſtrorſum.

§. 233. Sic enim ſcriptum eſt [Hoſ. 14. v. 10.] *Rectæ ſunt viæ Domini, & Juſti ambulant in eis, &c.*

§ 234. Beatam portionem ejus, qui eò pertingit ut ſciat tramites ejus & non declinat, nec errat in illis.

§. 235. Res enim hæ abſconditæ ſunt & ſancti ſummi fulgent in eis ſicut lumen prodit è ſplendore lucernæ.

§.236. Non traditæ ſunt res iſtæ niſi illis, qui ingreſſi & egreſſi ſunt: qui

לכלא אכרן אתחברו דא ברא ונהירו דא ברה · חכמה אב בינה אם ·

225. וכתיב כי אם לבינה תקרא ·

226. כד אתחברו אולידו ואתפשטו מהימנותא ·

227. באגדתא דבי רב ייבא סבא הכי תאנא מהו בינה אלא כד אתחבר דא ברא ·

228. יוד בהא אתעברא ואפיקא בן ואולידת ·

229. ובגכ בינה אקרי בן יה ·

230. שלימותא דכלא אשתכחו תרווייהו דמתחברן ובן בגווייהו כללא דכלא ·

231. בתקונייהו אשתכחו שלימותא דכלא אב ואם בן ובת ·

232. מלין אלין לא אתייהבו בר לקדישי עליונין דעאלו ונפקו דידעין ארחוי דקבה דלא סטאן בהו לימינא ושמאלה ·

233. דכתיב כי ישרים דרכי יי צדיקים ילכו בם וגו׳ ·

234. זכאה חולקיה דמאן דזכי למנדע ארחוי ולא סטי ולא יטעו בהו ·

235. דמלין אלין סתימין אינון וקדישי עליונין נהירין בהו כמה דנהיר מנהירו דבוצינא ·

236. לא אתמסרו מלין אלין אלא

enim

enim non ingreſſus & egreſſus eſt, ei melius eſſet non fuiſſe natum.

§. 237. Manifeſtum enim eſt coram Sene Sanctiſſimo abſcondito omnibus occultationibus, quod iſta fulgeant in corde meo in perfectione amoris & timoris Dei Sanctiſſimi, qui benedictus ſit!

§. 238. Et iſti filii, qui hîc ſunt, cognoſcunt illa; ingreſſi enim ſunt & egreſſi in iſtis rebus; nec tamen in omnibus.

§. 239. Nunc autem illuſtrantur in perfectione, prout opus eſt. Beatam portionem meam cum illis, in mundo illo.

§. 240. Dixit R. Schimeon: Omnia, quæ dixi de Sene Sanctiſſimo; & omnia quæ dixi de Microproſopo, omnia ſunt unum, omnia ipſe, omnia res una; nec locum hic habet ſeparatio.

§. 241. Benedictus ſit ipſe, & benedictum nomen ejus in ſeculum & ſecula ſeculorum.

§. 242. Veni vide: Principium hoc, quod vocatur Pater, comprehenditur in Jod, quod dependet ab influentia ſancta.

§. 243. Et propterea Jod occultiſſima eſt omnium cæterarum literarum.

§. 244. Jod enim principium & finis eſt omnium.

§. 245. Et iſte fluvius, qui manat & exit, vocatur mundus, qui advenit ſemper, nec unquam ceſſat.

§. 246. Et hæc eſt voluptas juſtorum, ut digni fiant illô mundô, qui advenit; qui ſemper rigat hortum Eden, nec deficit.

§. 247. De hoc ſcriptum eſt [*Jeſ. 58.*

למאן דעאל ונפק · דמאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא אברי·

237. דהא גליא קמיה עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין דמלין אלין נהרין בלבאי באשלמותא דרחימות ודחילו דקב״ה·

238. ואלין בני דהכא ידענא בהו דהא עאלו ונפקו באלין מלין ולא בכלהו·

239. והשתא אתנהירו בשלימותא כמה דאצטריך · זכאה חולקי עמהון בההוא עלמא·

240. אמר ר״ש כל מה דאמינה דעתיקא קדישא וכל מה דאמינא דזעיר אנפין כלא חד כלא הוא כלא חד מלה לא תלייא ביה פירודא·

241. בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין,

242. תא חזי שירותא דא דאקרי אב אתכליל ביו״ד דתלייא ממזלא קדישא·

243. ובגב״כ יו״ד סתימא דכל אתוון אחרהן·

244. י׳ רישא וסיפא דכלא·

245. וההוא נהיר ונגיד ונפיק אקרי עלמא דאתי תדיר ולא פסיק·

246 והאי הוא עדונא דצדיקייא לזכאה להאי עלמא דאתי דאשקי תדיר לגנתא דעדן דלא פסיק·

247. עליה דכתיב וכמוצא מים אשר

v.11.] *Et ſicut ſcaturigo aquarum, cujus aquæ nunquam deficiunt.*

§. 248. Et ille mundus adveniens creatur per Jod.

§. 249. Sicut ſcriptum eſt [*Gen. 2. v. 9.*] *Et fluvius exit ab Eden ad rigandum hortum.*

§. 250. Jod enim includit duas literas.

§. 251. In Diſſertatione Scholæ Raf Jebhæ Senis traditur ita. Quare ו״ד Vau Daleth comprehenduntur in יו״ד Jod? Nimirum plantatio horti propriè vocatur ו Vau: & eſt hortus alius, qui eſt ד Daleth, & ab illo Vau rigatur Daleth, quod eſt nota quaternarii.

§. 252. Et arcanum patet ex eo, quod ſcriptum eſt: *Et fluvius egreditur ex Eden.*

§. 253. Quid eſt *Eden?* hæc eſt Sapientia ſuperna: & illud eſt Jod.

§. 254. *Ad rigandum hortum* i. e. Vav.

§. 255. *Et inde dividitur & abit in quatuor capita,* id eſt Daleth.

§. 256. Et omnia includuntur in יו״ד, & propterea Pater vocatur omnia: Pater Patrum.

§. 257. Principium omnium vocatur domus omnium. Unde Jod eſt principium & finis omnium: ſicut ſcriptum eſt [*Pſalm. 104. v. 24.*] *Omnia in ſapientia feciſti.*

§. 258. In loco ſuo non manifeſtatur nec cognoſcitur; cum conſociatur cum matre, tunc prædicatur [al. deſignatur] in matre.

§. 259. Et propterea mater cognoſcitur eſſe Synoche omnium, & innuitur eſſe principium & finis.

§. 260. Omnia enim Sapientia vocantur, & in ea abſconduntur omnia; & ſyntagma omnium eſt nomen ſanctum.

לא יכזבו מימיו.

248. והוא עלמא דאתי אברי ביו״ד.

249. הה״ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן.

250. י׳ כליל תרין אתוון.

251. באגדתא דבי רב ייבא סבא תנינן אמאי ו״ד כלילן ביו״ד אלא נטיעה דגנתא ודאי אקרי ו׳ אית גנתא אחרא דאיהו ד׳ ומהאי ו׳ אשתקייא ד׳ דאיהי ארבעה.

252. והיינו רזא דכתיב ונהר יוצא מעדן וגו׳.

253. מאן הוא עדן דא חכמה עלאה ודא י׳.

254. להשקות את הגן דא הוא ו׳.

255. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דא הוא ד׳.

256. וכלא כליל ביו״ד ובגין כך אב אקרי לכלא אב לאבהן.

257 שירותא דכלא אקרי ביתא דכלא מהאי יו״ד שירותא וסיומא דכלא דכתיב כלם בחכמה עשית.

258. באתריה לא אתגלייא ולא אתידע מדאתחבר באמא אכרין (ס״א ארמיז) באימא. Cremonenſ. col. 563.

259. ובגין כך אימא כללא דכלא אתידע ואתרמיז שירותא וסיומא.

260. דכלא חכמה אקרי וביה סתים כלא כללא דכלא שמא קדישא.

§. 261. Ha-

§. 261. Hactenus myſticè deſcripſimus, quod non diximus omnibus iſtis diebus: Nunc autem ſculpuntur latera.

§. 262. Jod includitur in hac Sapientia; He, eſt Mater & appellatur Mater intelligendi; Vau He, iſti duo ſunt liberi, qui circumdantur à matre.

§. 263. Et didicimus, quod vox בינה comprehendat omnia. Nam in ea eſt י Jod, quod aſſociatur matri ſive literæ ה & producunt בן filium, & iſtud eſt vox בינה: Pater & Mater; quæ ſunt Jod & He, quibus interpoſitæ ſunt literæ Beth & Nun, quæ ſunt בן: & hactenus Binah.

§. 264. Eadem etiam dicitur תבונה Intelligentia ſpecialis. Quare dicitur (interdum) Tebunah, & non Binah?

§. 265. Nimirum תבונה dicitur illô tempore, quô ſugunt duo liberi filius & filia בן ובת, quæ ſunt וה Vau He, & illo tempore dicitur תבונה.

§. 266. Omnia enim comprehenduntur in illis literis בן ובת, quæ ſunt וה Vau He; & omnia ſunt unum ſyſtema, & iſtæ ſunt literæ תבונה.

§. 267. In libro Raf Hammenuna Senis dicitur: quod Salomo Rex Efformationem primam [i. e. Matrem] revelet, cum dicit [*Cant.* I. *v.* 15.] *Ecce Tu pulchra ſocia mea:* ex qua ſequatur ipſe.

§. 268. Et conformationem ſecundam dicat Sponſam; quæ dicitur fœmina inferior.

§. 269. Et quidam ſunt qui ambo hæc nomina (*amica & ſponſa intelligunt*) de hac fœmina inferiore: & hæc ita ſe non habent.

§. 270. Nam He primum non vocatur ſponſa; ſed He poſtremum vocatur

261. עד השתא רמיזנא ולא אמינא כל אלין יומין והאידנא מתגלפין סטרין׃

262. י כליל בהאי חכמה ה דא אימא וקריין בינה וה אלין תרין בנין דמתעטרן מאימא׃

263. והא תנינן דבינה אתכליל מכלא יוד דמתחברא באימא ומפקין בן והיינו בינה אב ואם דאינון יה בן בגווייהו השתא בינא׃

264. ואקרי תבונה אמאי אקרי תבונה ולא בינה׃

265. אלא תבונה אקרי בשעתא דינקין לתרין בנין בן ובת דאינון וה והיא שעתא אקרי תבונה׃

266. דכלא כליל באלין אתוון בן ובת אינון וה וכלא חד כללא והיינו תבונה׃

267. בספרא דרב המנונא סבא אמר דשלמא מלכא תקונא קדמאה דגלי ואמר הנך יפה רעיתי מהאי הוא׃

268. ותקונא תניינא אקרי כלה דאקרי נוקבא דלתתא׃

269. ואינון דאמרי תרווייהו להאי נוקבא דלתתא ואינון לאו הכי׃

270. דהא קדמאה לא אקרי כלה וה

ſponſa: temporibus certis ob multa ſigna (*ſum requiſita.*)

בתראה אקרי כלה לזמנין ידיען לסמנין סגיאן.

§. 271. Multa enim ſunt tempora, cum mas non ſociatur cum illa; ſed ab ea ſeparatus eſt.

271. דהא זמנין סגיאן אינון דדכורא לא אתחבר עמה ואתפרש מנה.

§. 272. De illo tempore dicitur [*Lev.* 18. *v.* 19.] *Et ad mulierem in ſeparatione immunditiæ ſuæ non accedes.*

272. בההוא זמנא כתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.

§. 273. Cum autem purificata eſt fœmina & maſculus cupit conjungi cum ea: tunc dicitur Sponſa; ſponſa propriè loquendo.

273. בשעתא דאתדכאת נוקבא ודכורא בעי לאתחברא עמה כדין אקרי כלה. כלה ממש.

§. 274. Sed quod ad matrem attinet; ibi non tollitur benevolentia amborum in æternum.

274. אבל האי אימא לא אפסיק רעותא דתרוויהו לעלמין

§. 275. Simul egrediuntur, ſimul quieſcunt, non ceſſat (gradus) unus ab altero; & non tollitur unus ab altero.

275. בחד נפקין בחד שריין לא אפסיק דא מן דא ולא אסתלק דא מן דא.

§. 276. Et propterea ſcriptum eſt: [*Gen.* 2. *v.* 10.] *Et fluvius exit ex Eden*, i.e. exit propriè loquendo nec deficit.

276. ובגין כתיב ונהר יוצא מעדן יוצא ודאי ולא אפסיק.

§. 277. Sicut ſcriptum eſt [*Ieſ.* 58. *v.* 11.] *Et ſicut ſcaturigo aquarum, cujus aquæ non deficiunt.*

277. הה"ד ומוצא מים אשר לא יכזבו מימיו.

§. 278. Et propterea dicitur *Socia mea:* quia ob beneplacitum fraternæ ſocietatis quieſcunt in unitate perfecta.

278. ובגין רעיתי ברעותא דאחוה שריין באחדותא שלימתא.

§. 279. Sed iſta vocatur Sponſa, nam cum maſculus venit ut ſe cum illa conſociet, tunc eſt ſponſa; nam illa propriè venit ut ſponſa.

279. אבל הכי אקרי כלה דכד אתא דכורא לאתחברא עמה היא כלה דכלה איהי אתייא ממש.

§. 280. Et propterea duas formas fœminæ exponit Salomo: & de forma quidem prima occultius agit, quia illa occulta eſt.

280. ובגין תרי תקונין דנוקבא פריש שלמה תקונא דקדמיתא סתימא בגין דאיהי סתימא.

§. 281. Sed forma ſecunda magis explicatur, quia non tàm occulta eſt, ut illa.

281. ותקונא תניינא פריש יתיר דלא סתים כולי האי.

§. 282. Poſtremo autem omnis laus

282. ולבתר תלייא כל שבחא בההיא

ejus

ejus pertinet ad illam, quæ ſuperior eſt, ſicut ſcriptum eſt: [*Cant.6.v.8.*] *Vna ipſa matri ſua, munda ipſa genitrici ſua.*

דלעילא דכתיב אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה.

§.283. Et quia hæc Mater coronatur corona ſponſæ & beneplacitum literæ Jod ab ea non ceſſat in æternum, hinc ipſius arbitrio committitur omnis libertas ſervorum: omniſque libertas omnium; omniſque libertas peccatorum, ut purificentur omnia.

283. ובגין דהאי אימא מתעטרא בעטרא דכלה ורעותא דיוד לא אפסיק מנה לעלמין אתיהב בה ברשותה כל חירו דעבדין כל חירו דכלא כל חירו דחייביא לדכאה לכלא.

§.284. Sicut ſcriptum eſt: [*Lev.16.v.30.*] *Quia in hac die expiabit ſuper vos.*

284. דכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם.

§.285. Et ſcriptum eſt [*Lev.25.v.10.*] *Et ſanctificabitis annum* 50 *annorum:* annus Jobel eſt.

285. וכתיב וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא.

§.286. Quid eſt Jobel? ſicut ſcriptum eſt [*Jer.17.v.8.*] ועל יובל *Et ſuper rivum mittet radices ſuas*, propter iſtum fluvium, qui ſemper venit & manat, & exit nec deficit.

286. מאי יובל כמה דאת אמר ועל יובל ישלח שרשיו משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק תדיר ולא פסיק.

§.287. Scriptum eſt [*Prov.2.v.3.*] *Si matrem Binah vocabis, & ad Tebunah dabis vocem tuam.*

287. כתיב כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך. Mantuan. fol. 291.

§.288. Quia dicit: *Si matrem Binah dixeris*, quare de Tebunah (addit)?

288. כיון דאמר כי אם לבינה תקרא אמאי לתבונה.

§.289. Nimirum omnia prout dixi, ſunt veritas ſuperna; Binah ſuperior eſt quam Tebunah. Nam in voce בינה delitescunt Pater & Mater & filius: quoniam literis יה Pater & Mater denotantur, & literæ בן denotantes filium, illis inſertæ ſunt.

289. אלא כלה כמה דאמינא חי מניהו עלאה בינה עלאה מתבונה בינה אב ואם ובן יה אב ואם ובן בגווייהו.

§.290. תבונה totus eſt complexus liberorum, quia continet literas בן eſt בת & וה, quibus denotantur filius & filia.

290. תבונה כלא כללא דבנין בן ובת וה.

§.291. Adeoque Pater & Mater non inveniuntur niſi in matre: Mater enim revera incubat ſuper illis, nec detegitur.

291. ולא אשתכח אב ואם אלא באימא דאימא ודאי רביעא עלייהו ולא אתגלייא.

§.292. Unde patet, quod complexus duorum liberorum vocetur תבונה &

292. אשתכח דכללא דתרין בנין

complexus Patris & matris & filii vocetur בינה.

§. 293. Et cum comprehendenda ſunt omnia, in iſta comprehenduntur, & nomine iſtius Pater & Mater & filius vocantur.

§. 294. Et ſunt Chochmah. ſ. Sapientia; Binah ſ. Mater intelligendi; & Daath ſive Cognitio.

§. 295. Quia filius iſte aſſumit ſigna patris ſui & matris ſuæ & vocatur דעת cognitio, quia eſt teſtimonium amborum.

§. 296. Et iſte filius vocatur primogenitus, ſicut ſcriptum eſt [*Exod. 4. v. 22.*] *Filius meus primogenitus eſt Iisraël.*

§. 297. Et quia dicitur primogenitus, ideo ſumit duas partes.

§. 298. Et cum creſcit; in corona ſua ſumit 3 partes.

§. 299. Sive autem hoc ſive illo modo ſe habeat, tam duæ partes, quàm tres partes, omnes una ſunt res; iſtud & illud ita [al. unum] eſt.

§. 300. Nimirum hæreditatem patris ſui & matris ſuæ accipit.

§. 301. Quæ eſt hæreditas iſta? Duæ Coronæ, quæ reconditæ ſunt intra eos; quas hæreditariò tradunt huic filio.

§. 302. Ex parte Patris ſui recondita in iis eſt corona una, quæ dicitur Benignitas.

§. 303. Et ex parte matris una corona, quæ dicitur Severitas.

§. 304. Et omnes iſtæ coronant caput ejus, & apprehendit iſtas.

§. 305. Et cum iſte pater & mater ſuper eo fulgent, omnia vocantur Phylacteria

אקרי תבונה וכללא דאב ואם ובן אקרי בינה.

293. וכד בעי לאכללא כלא בהאי אתכליל והאי אב ואם ובן אקרון.

294. חכמה בינה ודעת.

295. בגין דהאי בן נטיל סימנין דאבוי ואמיה ואקרי דעת דהוא סהדותא דתרווייהו.

296. והאי בן אקרי בוכרא דכתיב בני בכורי ישראל.

297. ובגין דאקרי בוכרא נטיל תרין חולקין.

298. וכד אתרבי בעטרוי נטיל תלת תולקין.

299. ובין כך ובין כך תרין חולקין ותלת חולקין כלא חד מלה והאי והאי הכי (סא חד).

300. תני ירותא דאבוי ואימא ירות.

301. מאי ירותא דא תרין עטרין דהוו גניזין בגווייהו ואחסינו לבן דא.

302. מסטרא דאבוי הוה גניז בגווייהו חד עטרא דאקרי חסד.

303. ומסטרא דאימא חד עטרא דאקרי גבורה.

304. וכלהו מתעטרין ברישיה ואחיד לון. Cremonenſ. col. 564.

305. וכד נהרין אלין אב ואם עלייהו כלהו אקרון תפלין דרישא וכלא נטיל

ria capitis, & omnia ſumit filius iſte, & hæres fit omnium.

§.306. Et ille hæreditatem tradit filiæ, & filia ab eo alitur. Propriè autem exinde (*i.e. à Parentibus*) filius hæres fit, & non filia:

§.307. Filius hæres fit patris ſui & matris ſuæ, & non filia: ſed ab iſto alitur filia.

§.308. Sicut ſcriptum eſt: [*Dan.* 4. *v.* 9.] *Et cibus pro omnibus in ea arbore.*

§.309. Et ſi dices omnia; nimirum tam ille quàm iſta vocantur צדיק Juſtus & צדק juſtitia, quæ in uno ſunt & unum.

§.310. Omnia ita ſe habent. Pater & mater continentur & conſociantur in ſe invicem.

§.311. Et Pater magis occultus eſt, & totus adhæret Seniori Sanctiſſimo.

§.312. Et pendet ab influentia ſancta, quæ eſt ornatus omnium ornatuum.

§.313. Et iſti Pater & Mater conſtituunt domum, ſicut dixi:

§.314. Sicut ſcriptum eſt [*Prov.* 24. *v.* 3.] *Per Sapientiam extruitur domus & per intelligentiam ſtabilitur, & per ſcientiam penetralia replentur omnibus opibus precioſis & jucundis.*

§.315. Et ſcriptum eſt [*Prov.* 22. *v.* 18.] *Quia delectabilis, ſi cuſtodieris* (ſcientiam) *in ventre tuo.*

§.316. Hæc eſt Syſtema omnium, ſicut dixi, & pendent ab influentia ſancta glorioſa.

§.317. Dixit R. Schimeon: In Synodo areæ non revelavi omnia, & omnia iſta abſcondita fuerunt huc usque.

§.318. Et ea occultare volui in mundum venturum, quia & ibi quæſtio aliqua mihi proponetur.

בן רא וירית כלא.

306. והאי ירות (סא יהיב) לברתא וברתא מניה אתזן ועכבא מכאן ברא ירית ולא ברתא.

307. ברא ירית לאבוי ולאימיה ולא ברתה ומניה אתזן ברתא.

308. כמה דכתיב ומזון לכלא ביה.

309. ואי תימא כל האי והאי אקרון צדיק וצדק בחד אינון וחד.

310. כלא הכי אב ואם כלילן ומתחברן דא בדא.

311. ואב טמיר יתיר וכלא אחיד מעתיקא קדישא.

312. ותליא במזלא קדישא יקירי דכל יקירין.

313. ואלין אב ואם מתקנין ביתא.

314. כמה דאמינא דכתיב בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן ובדעת חדרים ימלאון כל הון יקר ונעים.

315. וכתיב כי נעים כי תשמרם בבטנך.

316. תני כללא דכלא כמה דאמינא דתליין ממזלא קדישא יקירא.

317. אמר ר"ש באדרא לא גלינא כלא וכל הני מלין טמירין הוו עד השתא.

318. ובעינא לאטמרא לון לעלמא דאתי משום דתמן שאלתא שאילנא.

§.319. Sic-

§. 319. Sicut ſcriptum eſt [*Ieſ. 33. v. 6.*] *Et erit veritas tuorum temporum, fortitudo ſalutum, ſapientia & ſcientia timor Domini ipſe theſaurus ejus, &c. & ſapientiam exquirunt à quolibet.*

319. כמה דכתיב והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמה ודעת וגו׳ והחכמה בעיין מניה.

§. 320. Nunc verò voluntas Dei Sanctiſſimi Benedicti eſt ita: & abſque pudefactione intrabo ante palatia ejus.

320. והשתא רעותא דקב״ה בהאי הא בלא כסופא איעול קמי פלטרוי.

§. 321. Scriptum eſt [1. *Sam.* 2 *v.* 3.] *Quia Deus* דעות *ſcientiarum eſt Dominus*; דעות ſeu cognitionum propriè loquendo; ille enim cognitionem per hæreditatem acquirit.

321. כתיב כי אל דעות יי׳ דעות ודאי הוא דעת ירית.

§. 322. Per cognitionem omnia palatia ejus replentur, ſicut ſcriptum eſt: [*Prov.* 29. *v.* 4.] *Et inſcientia ſive cognitione penetralia implentur.*

322. בדעת כל פלטרוי אתמליין דכתיב ובדעת חדרים ימלאו.

§. 323. Et propterea cognitio aliter non revelatur; occultè namque pervadit interiora ejus.

323. ובגין כך דעת אחרא לא אתגלייא דהא טמירא אזיל בגוויה.

§. 324. Et comprehenditur in eo cerebro & in corpore toto: *quoniam Deus ſcientiarum eſt Dominus.*

324. ואתכליל ביה במוחא בגופא כולא כי אל דעות יי׳.

§. 325. In libro Diſſertationis traditur (de verbis illis:) *quoniam Deus ſcientiarum Dominus*, ne lege דעות ſcientiarum, ſed עדות teſtimonii.

325. בספרא דאגדתא תנינן כי אל דעות יי׳ אל תקרי דעות אלא עדות.

§. 326. Ipſe enim eſt teſtimonium omnium; teſtimonium duarum portionum.

326. דהוא סהדותא דכולא סהדותא דתרין חולקין.

§. 327. Sicut dicitur [*Pſ.* 75. *v.* 5.] *Et erexit teſtimonium in Iacob.*

327. כד״א ויקם עדות ביעקב.

§. 328. Et licet iſtam rem in libro Myſterii aliter poſuerimus, (tamen) & ibi in loco ſuo rectè habet, & ſic omnia pulchrè & omnia (vera) ſunt.

328. ואע״ג דהאי מלה אוקמיה בספרא דצניעותא בסטרא אחרא והתם באתריה שלים הכי כולא שפיר וכולא הוי.

§. 329. Cum res abſconditur, iſte Pater & mater omnia continent: inque illis abſconduntur.

329. כד אסתים מלה האי אב ואם כליל כולא בהו סתימן.

§. 330. Et ipſi abſconduntur ſub influentia Sancta Antiquiſſimi omnium; in

330. ואינון סתימן למזלא קדישא

illa

illa abſconduntur, in illa includuntur omnia.

עתיקא דכל עתיקין בידה סתימין בידה כלילין כלא.

§. 331. Ipſe omnia eſt: benedictus ſit ipſe, & benedictum ſit nomen ejus in ſeculum & in ſecula ſeculorum.

331. הוה כלא הוי בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין:

§. 332. Omnia verba Synodi areæ pulcra, & omnia ſunt verba ſancta, verba quæ non declinant ſive dextrorſum ſive ſiniſtrorſum.

332. כל מלין דאדרא יאות וכלהו מלין קדישין מלין דלא סטאן לימינא ולשמאלא.

§. 333. Omnia ſunt verba occultationum pro iis, qui ingreſſi ſunt & egreſſi, & omnia ſic ſunt.

333. כלהו מלין דסתימין לאתון דעאלו ונפקו וכלא הכי הוא.

§. 334. Et verba iſta hactenus fuerunt abſcondita, quia eadem revelare veritus ſum: nunc autem revelantur.

334. ועד השתא הוו מתכסיין אלין מלין דדחילנא לגלאה והשתא אתגליין.

§. 335. Et revelo ea coram Rege Seniore Sanctiſſimo; non enim in gloriam meam vel domûs patris mei id facio, ſed id facio ne pudefactus ingrediar ante palatia ejus.

335. וגלי קמי מלכא עתיקא קדישא דהא לא ליקרא דילי ודבית אבא עבידנא אלא בגין דלא עיאול בכסופא קמי פלטרוי עבידנא.

§. 336. Porro; omninò video, quod Deus ille Sanctiſſimus, qui benedictus ſit, & omnes illi verè juſti, qui hîc inveniuntur, omnes conſentiant mecum:

336. ועוד דהא חמינא דקב״ה וכל הני זכאי קשוט דהכא משתכחין כלהו מסתכמין על ידי.

§. 337. Video enim, quod omnes gaudeant, in iſtis nuptiis meis, & omnes adfuturi ſint in illo mundo in nuptiis meis: beatam portionem meam!

337. דהא חמינא דכלהו חדאן בהאי הלולא דילי וכלהו זמינין בההוא עלמין בהלולא דילי זכאה חולקי.

§. 338. Dicit R. Abba, cùm finit verbum hoc, Lucerna ſancta ſuſtulit manus ſuas, & flevit, & mox riſit.

338. אמר ר׳ אבא כד סיים מלה דא בוצינא קדישא ארים ידוי ובכה וחייך.

§. 339. Voluit enim revelare rem aliquam, dixitque: Super iſto anxius fui omnibus diebus meis; & nunc non dant mihi licentiam.

339. בעא לגלאה מלא חדא אמר במלה דא אצטערנא כל יומאי והשתא לא יהבין לי רשותא.

§. 340. Corroboratus autem ſedit & muſſitavit labiis ſuis, & incurvavit ſe ter;

340. אתקיף ויתיב ורחיש בשפוותיה

nec ullus homo potuit intueri in locum ejus, multò minus in eum.

וסגיד תלת זמנין ולא הוה יכיל בר נש לאסתכלא באתריה כש ביה.

SECTIO IX.

De Microproſopo & Uxore ejus in genere.

§.341. Dixit: Os, os, quod aſſecutum es omnia iſta, non exſiccabunt ſcaturiginem tuam.

341. אמר פומא פומא דזכית לכל האי לא אנגיבו מבועך.

§.342. Scaturigo tua exit & non deficit: de te intelligi poteſt illud: *Et fluvius exit ab Eden*: item illud quod ſcriptum eſt: *Sicut ſcaturigo aquarum, cui non deficiunt aquæ.*

342. מבועך נפיק ולא פסק עלך קרינן ונהר יוצא מעדן · וכתיב וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו·

§.343. Nunc teſtor de me, quod omnibus diebus, quibus ſubſtiti, deſideravi videre diem iſtum; nec fuit voluntas (Domini.)

343. האידנא אסהדנא עלי דכל יומין דקאימנא תאיבנא למחמי יומא דא ולא סליק ברעותא.

§.344. Hac enim corona coronatur iſta dies; & nunc adhuc quædam revelaturus ſum coram Deo Sanctiſſimo, qui benedictus ſit! omnia enim hæc coronant caput meum.

344. דהא בעטרא דא מתעטר האי יומא והשתא בעינא לגלאה מלין קמיה דקב״ה דהא כלהו מתעטרין ברישאי.

§.345. Et hæc dies dilationem non patitur, nec ſubire poterit locum diei alterius: tota enim dies in poteſtatem meam conceſſa eſt.

345. והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה ביומא אחרא דהא כל יומא ברשותי קיימא.

§.346. Et nunc incipio revelare illa, ne pudefactus ingrediar in mundum venturum; incipio igitur & dico.

346. והשתא שרינא לגלאה מלין בגין דלא איעול בכסופא לעלמא דאתי והא שרינא · אימא.

§.347. Scriptum eſt [*Pſal.89.v.15.*] *Juſtitia & judicium fulcrum ſolii ejus, miſericordia & veritas præcedent facies tuas.*

347. כתיב צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך·

§.348. Quis ſapiens intuebitur hoc, ut videat vias ejus [*al. judicia ejus*] Sanctiſſimi Superni: judicia veritatis, judicia quæ coronantur coronis ſuis ſupernis.

348. מאן חכימא יסתכל בהאי למחמי אורחוי (ס״א דינוי) דקדישא עלאין ס״א עלאה דינין דקשוט דינין דמתעטרן בכתרוי עלאין·

§.349.Di-

§. 349. Dico enim, quod omnes lucernæ, quæ lucent de lucerna ſuprema abſconditiſſima omnium, omnes ſint gradus ad lucendum.

§. 350. Et in illo lumine, quod in ſingulis gradibus eſt, revelatur quicquid revelatur.

§. 351. Et omnia illa lumina adhærent invicem: lumen hoc, in lumine iſto; & lumen hoc in lumine iſto.

§. 352. Et lucent intra ſe invicem, nec diviſa ſunt à ſe invicem.

§ 353. Lumen, inquam, omnium & ſingularum lucernarum, quæ vocantur efformationes Regis, Coronæ Regis; quodlibet lucet & adhæret illi lumini, quod omnium intimum eſt, nec foras eradiat.

§. 354. Et propterea omnia in unum gradum aſcendunt, & omnia una eâdemq; re coronantur; & unum non ſeparatum eſt ab altero: quoniam Ipſe & Nomen ejus unum ſunt.

§. 355. Lumen illud quod manifeſtatur, vocatur Veſtimentum: Nam ipſe Rex eſt lumen omnium intimum.

§. 356. In illo lumine iſtud eſt, quod non ſeparatur, nec manifeſtatur.

§. 357. Et omnes Lucernæ, & omnia lumina lucent à Sene Sanctiſſimo, occultato omnibus occultationibus; qui eſt Lucerna Summa.

§. 358. Et quando (res accuratè) inſpicitur, omnia illa lumina, quæ expanduntur, non inveniuntur: excepta Lucerna Summâ:

§. 359. Quæ occultatur & non manifeſtatur, per illa veſtimenta ornatus; (quæ ſunt) veſtimenta veritatis; formæ veritatis; lucernæ veritatis.

Cremonenſ. fol. 142. col. 565.

349. דְּהָא אֲמִינָא דְּכֻלְּהוּ בּוֹצִינִין דְּנַהֲרִין מִבּוֹצִינָא עִלָּאָה טְמִירָא דְּכָל טְמִירִין כֻּלְּהוּ דַּרְגִּין לְאִתְנַהֲרָא.

350. וּבְהַהוּא נְהוֹרָא דְּבְכָל דַּרְגָּא וְדַרְגָּא אִתְגַּלְיָיא מַה דְּאִתְגַּלְיָיא.

351. וְכֻלְּהוּ נְהוֹרִין אֲחִידָן נְהוֹרָא דָא בִּנְהוֹרָא דָא וּנְהוֹרָא דָא בִּנְהוֹרָא דָא.

352. וְנַהֲרִין דָּא בְּדָא וְלָא מִתְפָּרְשָׁן דָּא מִן דָּא.

353. נְהוֹרָא דְּכָל בּוֹצִינָא וּבוֹצִינָא דְּאִקְרוּן תִּקּוּנֵי מַלְכָּא כִּתְרֵי מַלְכָּא כָּל חַד וְחַד נָהִיר וְאָחִיד בְּהַהוּא נְהוֹרָא דִּלְגוֹ לְגוֹ וְלָא מִתְפָּרֵשׁ לְבַר.

354. וּבְגִּ״כ כֻּלָּא בְּחַד דַּרְגָּא אִסְתַּלַּק וְכֻלָּא בְּחַד מִלָּה אִתְעַטַּר וְלָא מִתְפָּרֵשׁ דָּא מִן דָּא דְּאִיהוּ וּשְׁמֵיהּ חַד הוּא.

355. נְהוֹרָא דְּאִתְגַּלְיָיא אִקְרֵי לְבוּשָׁא דְּמַלְכָּא נְהוֹרָא דִּלְגוֹ לְגוֹ.

356. בְּהַהוּא נְהוֹרָא הוּא מַה דְּלָא אִתְפָּרֵשׁ וְלָא אִתְגַּלְיָיא.

357. וְכֻלְּהוּ בּוֹצִינֵי וְכֻלְּהוּ נְהוֹרִין נַהֲרִין מֵעַתִּיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין בּוֹצִינָא עִלָּאָה.

358. וְכַד מִסְתַּכְּלָן כֻּלְּהוּ נְהוֹרִין דְּאִתְפַּשְּׁטָן לָא אִשְׁתְּכַח בַּר בּוֹצִינָא עִלָּאָה.

359. דְּאִטְמַר וְלָא אִתְגַּלְיָיא בְּאִינוּן לְבוּשִׁין דִּיקָר לְבוּשֵׁי קְשׁוֹט תִּקּוּנֵי קְשׁוֹט בּוֹצִינֵי קְשׁוֹט.

§.360. [Præ cæteris ergò] inveniuntur duæ Lucernæ, (quæ ſunt) efformatio Throni Regis: & vocantur צדק Juſtitia [id eſt, Baſilia:] & משפט Judicium: [id eſt, Microproſopus.]

360. אשתכחו תרין בוצינין תקונא דכורסייהו דמלכא ואקרון צדק ומשפט.

§. 361. Et ſunt principium & conſummatio. Et per iſta coronantur omnia Judicia tam ſupera quam infera.

361. ואינון שירותא ושלימותא ובהני מתעטרין כל דינין דלעילא ותתא.

§.362. Et omnia occultantur in Judicio. Et Juſtitia ab illo Judicio nutritur.

362. וכלא סתים במשפט וצדק מהאי משפט אתזן.

§.363. Et quandoque eandem vocant Melchiſedec, Regem Schalem.

363. ולזמנין קרינן לה מלכי צדק מלך שלם.

§. 364. Cum judicia coronantur à Judicio (hoc), omnia ſunt miſericordia; (&) omnia (ſunt) in perfecta pace: quoniam iſtud temperat illam.

364. כד מתעטרין דינין ממשפט כלהו רחמי כלהו בשלמו דהאי מבסם להאי.

§.365. Juſtitia & rigores in ordinem rediguntur, & omnes hi in mundum deſcendunt in pace & in miſericordia.

365. צדק ודינין מתתקנין וכלהו נחתין לעלמא בשלימו ברחמי.

§.366. Atque tunc ſanctificatur hora, ut ſocientur maſculus & fœmina: & omnes mundi atque ſinguli in amore (conſiſtunt,) & in gaudio.

366. וכדין אקדיש שעתא דמתחברן דכר ונוקבא וכל עלמין כלהו ברחמי ובחדוותא.

§.367. Sed quando peccata in mundo multiplicantur, & Sanctuarium polluitur; & maſculus procul abit â fœmina.

367. וכד אסגיאו חובי עלמא ואסתאבת מקדשא ודכורא אתרחק מן נוקבא.

§.368. Et Serpens robuſtus incipit exſuſcitari: Væ! mundo, qui illo tempore nutritur ab hâc Juſtitia. Multi (enim) Carnifices & Lictores (dantur) in mundo: multi juſti tolluntur è mundo.

368. וחויא תקיפא שריא לאתערא ויי לעלמא דמתזן בההוא זמנא מהאי צדק כמה חבילי טריקין בעלמא כמה זכאין מסתלקין מעלמא.

§. 369. Quare autem usque adeo? quoniam maſculus ſeparatus eſt à fœmina: & Judicium non appropinquat ad hanc Juſtitiam.

369. וכל כך למה בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא ומשפט לא קרב בצדק דא.

§.370. Et de hoc (tempore) ſcriptum eſt: [*Prov.13, v.23.*] *Et eſt, qui perit;*

370. ועל האי כתיב ויש נספה

eo quod

eò quod non eſt ei Iudicium. Quia Judicium diſcedit ab hâc Juſtitia, & iſta non temperatur: & Juſtitia ſuctionem habet è loco alieno.

בלא משפט דמשפט אתרחק מהאי צדק ולא אתבסמא וצדק ינקא מאתר אחרא.

§. 371. Et de hoc ita loquitur Salomo Rex [*Eccleſiaſt. 7. v. 16.*] *Omnia vidi in diebus vanitatis meæ. Eſt juſtus periens in juſtitia ſua,* &c.

371. ועד אמר שלמה מלכא את הכל ראיתי בימי הבלי יש צדיק אובד בצדקו וגו׳

§. 372. Ubi per vocem הבל [*quæ vulgò redditur vanitas*] intelligitur Halitus ex halitibus ſupernis, qui vocantur Nares Regis.

372. הבל דא הבל מהבלים דלעילא דאקרון אפי מלכא.

§. 373. Cum autem dicit הבלי *Halitus mei*; intelligitur Juſtitia; quæ eſt Regnum Sanctum.

373. ומה ואמר הבלי דא צדק מלכותא קדישא.

§. 374. Nam cum iſta exſuſcitatur in judiciis (& rigoribus) ſuis, tunc locum habet iſtud; *Eſt juſtus periens in Iuſtitia ſua.*

374. דכד היא מתערא בדינוי כתיב יש צדיק אובד בצדקו.

§. 375. Quam ob cauſam? quia Judicium procul abeſt à Juſtitia. Et proterea dicitur: [*Prov. 13. v. 23.*] *Et eſt, qui perit, ſine judicio.*

375. מט משום דמשפט אתרחק מצדק ובגנב אקרי ויש נספה בלא משפט.

§. 376. Veni obſerva! Cum juſtus quidam ſublimis in mundo reperitur; qui charus eſt Deo Sanctiſſimo, qui benedictus ſit! tunc, etiamſi Juſtitia ſola excitatur, mundus tamen ſervari poteſt propter eum.

376. תח כד אשתכח זכאה עלאה בעלמא רחימא דקב״ה אפילו כד אתער צדק בלחודוי יכיל עלמא לאשתזבא בגיניה.

§. 377. Et Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! promovet gloriam ejus: ut non perdatur à rigore.

Mantuan. fol. 292. 377. וקב״ה בעי ביקריה ולא מסתפי מן דינא.

§. 378. Si autem Juſtus iſte non conſiſtit in ſtatione ſuâ; tunc è medio tollitur vel ab iſto Judicio: ita ut coram illo non poſſit ſubſiſtere: multò minus coram Juſtitia.

378. וכד ההוא זכאה לא קיימה בקיומיה מסתפי אפילו ממשפט ולא יכיל למיקם בידה כש בצדק.

§. 379. David Rex primitùs dicebat: [*Pſal. 26. v. 2.*] *Proba me, Domine, & tenta me.* Ego enim non diſperdar ab omnibus rigoribus: imò ne ab ipſa Juſtitia quidem: quippe cui Ego potius adhæreo.

379. דוד מלכא בקדמיתא אמר בחנני יי ונסני דהא אנא לא מסתפנא מכל דינן אפילו מהאי צדק וכש ואחידנא ביה.

§. 380. Quid enim ſcriptum eſt: [*Pſal.* 17. *v.* 15.] *Ego in Iuſtitia videbo faciem tuam.* Per Juſtitiam proprie dictam non diſperdar, quin perſiſtam in rigoribus ejus.

380. מה כתיב אני בצדק אחזה פניך · בצדק ודאי לא מסתפינא למיקם בדינוי ·

§. 381. Poſtquam autem peccaverat, etiam à Judicio illo conſumendus erat. Unde ſcriptum eſt [*Pſal.* 143. *v.* 2.] *Et ne venias in judicium cum Servo tuo.*

381. בתר דחב אפילו ממשפט מסתפי דכתיב ואל תבא במשפט את עבדך·

§. 382. Veni obſerva! Cum צדק Juſtitia iſta à Judicio mitigatur, tunc vocatur צדקה gratioſa largitio.

382. תח כד מתבסמא האי צדק ממשפט כדין אקרי צדקה·

§. 383. Et mundus temperatur per benignitatem, & ab iſta repletur.

383. ועלמא מתבסמא בחסד ואתמלייא מניה·

§. 384. Sicut ſcriptum eſt: [*Pſal.* 33. *v.* 5.] *Diligens* צדקה *liberalitatem & judicium: benignitate Domini plena eſt terra.*

384. דכתיב אוהב צדקה ומשפט חסד יי מלאה הארץ·

§. 385. Conteſtor de me, quod per totam vitam meam ſollicitus fuerim de mundo, ne inciderem in rigores juſtitiæ, nec mundus flammis iſtius combureretur.

385. אסהדנא עלי דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא דלא איערא בדינוי דצדק ולא יוקיד עלמא בשלהובוי·

§. 386. Sicut ſcriptum eſt: [*Prov.* 30. *v.* 20.] *Comedit & tergit os ſuum.*

386. כמה דכתיב אכלה ומחתה פיה·

§. 387. Abinde & poſtmodum omnia & ſingula [perrexerunt] ſecundùm puteum profunditatis.

387. מכאן ולהלאה כל חד כפום בירא דעמקא·

§. 388. Et ſane in generatione hâc dantur quidem Juſti: ſed pauci ſunt, qui ſurgunt, ut gregem defendant è quatuor angulis. [Al. (Inſurgunt autem judicia.) contra mundum, & in nos irruere cupiunt.]

388. והא בדרא דא אית ביה זכאין זעירין אינון דיקומון לאגנא לעאנא מארבעה זוין · (סא על עלמא ועלנא בעיין)·

SECTIO X.

De Microproſopo in ſpecie; cum digreſſionibus quibusdam.

§. 389. Hactenus (propoſui) quomodo res una cum altera cohæreat: & expoſui talia, quæ occultata ſunt in Seniore

389. עכ אחידן מלי דא בדא ומתפרשן מלין דסתימן בעתיקא קדישא

San-

Sanctiſſimo occultato omnibus occultationibus: & quomodo iſta cum illis connectantur.

סתימא דכל סתימין והיך אחידן אלין באלין.

§. 390. Jam porro diſſeram de requiſitis Microproſopi: illis nimirum, quæ non manifeſtata fuerunt in Synodo Areæ; quæque occultata fuerunt in corde meo, & ibi non in ordinem redacta ſunt.

390. מכאן ולהלאה מלין דזעיר אנפין אינון דלא Cremo-
אתגליין באדרא אינון דהוו סתימין nenſ. col.
בלבאי ותמן לא אתקנו. 566.

§. 391. Hactenus myſticè propoſui iſta & ſubtilius omnia. Beata eſt portio ejus, (qui ingreditur, & egreditur, &c.) & illorum, qui hæredes erunt iſtius hæreditatis.

391. עד כאן סתימן מלין וברירין כלהו זכאה חולקיה ואינון דירתו ירותא דא.

§. 392. Sicut ſcriptum eſt: [*Pſal.* 144. *v.* 15.] *Beatus populus cui ſic eſt*, &c.

392. דכתיב אשרי העם שככה לו וגו'.

§. 393. Hæc autem ſunt, quæ poſuimus. Pater & Mater Seniori adhærent, & quidem conformationi ejus: quoniam à cerebro occulto omnibus occultationibus dependent, & cum illo connectuntur.

393. האי דאוקימנא אב ואם בעתיקא אחידן בתקונוי דהא ממוחא סתימאה דכל סתימין תליין ומתאחדן ביה.

§. 394. Et quamvis Senior Sanctiſſimus efformatus ſit, (*quaſi*) ſolus: tamen cum accuratè omnia inſpiciuntur, omnia (*etiam*) ſunt Senior ille ſolus.

394. ואע״ג דעתיקא קדישא אתתקן בלחודוי כד יסתכלון בכל מלי כלא הוא עתיקא בלחודוי.

§. 395. Iſte eſt; & iſte erit; & omnes iſtæ formæ cum ipſo cohærent, in ipſo occultantur; & ab eo non ſeparantur.

395. הוא הוי והוא יהא וכל הני תקונין ביה אחידן ביה סתימן לא מתפרשן מניה.

§. 396. Cerebrum occultatum non manifeſtatur, & (*Microproſopus*) ab eo (*immediatè*) non dependet.

396. מוחא סתימאה לא אתגלייא ולא תלייא ביה.

§. 397. Pater & Mater ab hoc Cerebro prodeunt, & ab illo dependent, & cum ipſo connectuntur.

397. אב ואם מהאי מוחא נפקו וביה תליין וביה אחידן.

§. 398. (*Per hos*) Microproſopus à Seniore Sanctiſſimo dependet & (*cum illo*) connectitur. Et iſta jam tradidimus in Synodo Areæ.

398. זעיר אנפין בעתיקא קדישא תלייא ואחיד. והא אוקימנא מלי באדרא.

§. 399. Beata eſt portio ejus, qui ingreditur & egreditur, & novit ſemitas; ut

399. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפק וידע אורחין דלא יסטי לימינא

non declinet: ſive ad dextram ſive ad ſiniſtram.

§.400. Si quis autem non intrat & exit, illi melius eſſet ſi natus non eſſet. Sic enim ſcriptum eſt: [*Hoſ.* 14. *v.* 10.] *Recta via Domini*, &c.

§.401. Dixit R. Schimeon: Per totum diem contemplatus ſum hoc dictum; ubi dicitur: [*Pſal.* 34. *v.* 3.] *in Domino gloriabitur Anima mea, audient manſueti & lætabuntur.* Et jam totus ille textus confirmatur.

§.402. *In Domino gloriabitur anima mea.* Hoc revera fit: nam Mens mea cum ipſo connectitur, in illo radiat, eidem adhæret, circa ipſum occupatur; & in occupatione hâc eadem extolletur in locum ſuum.

§.403. *Audient manſueti & lætabuntur.* Omnes illi juſti & beati, qui advenerunt cum Deo Sanctiſſimo, qui benedictus ſit, omnes auſcultant & lætantur.

§.404. Agedum! jam eſt conſeſſus ſanctus: & propterea, *Magnificate Dominum mecum; & exaltemus nomen ejus pariter.*

§.405. Ita ſcriptum eſt [*Gen.* 36. *v.* 31.] *Et iſti ſunt Reges, qui regnarunt in Terra Edom.* Et ita quoque ſcriptum eſt: [*Pſ.* 48. *v.* 5.] *Quoniam ecce Reges convenerunt, tranſierunt pariter.*

§.406. *In Terra Edom*, id eſt: in loco cui annectuntur judicia.

§.407. *Tranſierunt pariter.* Sicut ſcriptum eſt: *Et mortuus eſt, & regnavit pro eo.*

§.408. *Ipſi viderunt; ſic admirati ſunt: territi ſunt, feſtinaverunt.* Quia non perſtiterunt in loco ſuo: quoniam efformationes Regis nondum efformatæ erant: & Urbs ſancta & muri ejus nondum præparati erant.

ולשמאלא.

400. ומאן דלא עאל ונפיק טב ליא דלא אברי וכתיב כי ישרים דרכי יי.

401. אמר ר״ש מסתכל הוינא כל יומא בהאי קרא דכתיב ביי תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו· והאידנא אתקיים קרא כלא.

402. ביי תתהלל נפשי ודאי דהא נשמתי ביה אחירא ביה להטא ביה אתדבקת ואשתדלת ובאשתדלותא דא יסתלק לאתרהא.

403. ישמעו ענוים וישמחו כל הני צדיקייא חכאין דאתיין עם קב״ה כלהו שמעון וחדאן.

404. הא השתא מתיבתא קדישא גדלו ליי אתי ונרוממה שמו יחדיו.

405. תה״ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום· תה״ד כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו.

460. בארץ אדום באתר דדינין מתאחדין תמן.

407. עברו יחדיו דכתיב וימת וימלוך תחתיו.

408. המה ראו כן תמהו נבהלו נחפזו דלא אתקיימו באתרייהו בגין דתקונין דמלכא לא אתתקנו וקרתא קדישא ושורוי לא אזדמנו.

§.409.

§. 409. Hoc ipſum eſt quod in textu ſequitur [*v.9.*] Sicuti audivimus, ſic videmus in civitate &c. Omnes enim non ſubſtiterunt

409. הדא היא דכתיב כאשר שמענו כן ראינו דהא כלהו לא אתקיימא.

§. 410. Ipſa verò jam perſiſtit è latere maſculi, cum quo commoratur.

410. והיא אתקיימת השתא בסיטרא דדכורא דשריא עמיה.

§. 411. Hoc ipſum eſt quod ſcribitur [*Gen. 36. v. 39.*] *Et regnavit pro eo Hadar: & nomen Urbis ejus Pau: & nomen Uxoris ejus Mehetabeel filia Matred, filia Meſahabh.*

411. הדא היא דכתיב וימלוך תחתיו הדר ושם עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב.

§. 412. Certè (*ſic omnia ſunt*) prout tradidimus in Synodo Areæ.

412. ודאי כמה דאוקימנא באדרא.

§. 413. Jamque etiam in Libro Diſſertationis Raf Hammenuna Senis dicitur: *Et regnavit pro eo Hadar.* Vox הדר propriè exponenda eſt juxta illud, quod dicitur: [*Lev. 23. v. 40.*] *fructum ligni* הדר *decoris.*

413. והא בספרא דאגדתא דרב המנונא סבא אתמר וימלוך תחתיו הדר · הדר ודאי כמה דאת אמר פרי עץ הדר.

§. 414. *Et nomen uxoris ejus Mehetabeel:* ſicut ſcriptum eſt [*loc. cit.*] *ramos palmarum.*

414. ושם אשתו מהיטבאל כמה דאת אמר כפות תמרים.

§. 415. Et ſcriptum eſt: [*Pſal. 92. v. 13.*] *Juſtus ut palma virebit.* Hæc enim maſculini & fœminini ſexus eſt.

415. וכתיב צדיק כתמר יפרח דאיהי דכר ונוקבא.

§. 416. Hæc vocatur *filia Matred*: id eſt: filia ex illo loco, cui omnia annecti allaborant; quique vocatur Pater.

416. האי אתקרי בת מטרד ברת מההוא אתר דאטרדין כלא לאתדבקא ואקרי אב.

§. 417. Et ſcriptum eſt: [*Job. 28. v. 13.*] *neſcivit homo ordinem ejus; & non invenitur in terra viventium.*

417. וכתיב לא ידע אנוש ערכה ולא תמצא בארץ החיים.

§. 418 Hæc eſt filia Matris, à cujus latere applicantur judicia, quæ annituntur verſus omnia.

418. דא ברת מאימא ומסטרהא מתאחדין דינין דטרדין לכלא.

§. 419. *Filia Meſahabh:* quia ſuctionem habet à duabus faciebus: & ſplendet duobus coloribus; Benignitate ſcilicet, & judicio.

419. בת מי זהב דינקא מתרין אנפין דנהירא בתרין גוונין בחסד בדינא.

§. 420. Antequam enim conderetur mundus facies non reſpiciebant ad (*obverſas ſibi*) facies.

420. עד לא אברי עלמא לא הוו משגיחין אנפין באנפין.

§. 421. Et propterea mundi priores devaſtati ſunt: nam mundi priores ſine efformatione facti erant.

421. ובגין כך עלמין קדמאי אתחרבו ועלמין קדמאי בלא תקונא אתעבידו.

§. 422. Iſta autem quæ non fuerunt in efformatione, vocantur flammæ vibratæ, ſcintillæ: ſicut operarius pavimenti [excutit ſcintillas è lapidibus] [Al. mallei.] Cùm enim faber cudit ferrum, ſcintillas elidit quaquaverſum.

422. והיהוא דלא הוה בתיקונא אקרי זיקין נצוצין כהאי אומנא מרצפא (ס״א מרזפתא) כד אכתש אומנא דפרזלא אפיק זיקין לכל עיבר.

§. 423. Et iſtæ ſcintillæ, quæ proſiliunt, flammant & ſplendent, ſed ſtatim extinguuntur. Et iſtæ vocantur mundi priores.

423. ואינון זיקין דנפקין להטין ונהירין ודעכין לאלתר ואלין אקרון עלמין קדמאי.

§. 424. Et propterea deſtructi ſunt, nec perſtiterunt: donec Senior Sanctiſſimus efformaretur, & opifex prodiret ad opus ſuum.

424. ובגין כך אתחרבו ולא אתקיימו עד דאתתקן עתיקא קדישא ונפיק אומנא לאומנותיה.

§. 425. Et propterea tradidimus in Theſi noſtra: quod Radius ille emiſerit ſcintillas in ſcintillis, in trecenta & viginti latera.

425. ועל דא תנינא במתניתא דילן דנצוצא אפיק זיקין כזיקין לתלת מאה ועשרין עיבר.

§. 426. Et illæ ſcintillæ vocantur mundi priores; & ſtatim mortui ſunt.

426. ואינון זיקין עלמין קדמאי אקרון ומיתו לאלתר.

§. 427. Deinde prodiit opifex ad opus ſuum, & efformatus eſt, ceu mas & fœmina. [*vide Commentarium infra §. 27. ſeqq.*]

427. לבתר נפיק אומנא לאומנותיה ואתתקן בדכר ונוקבא.

§. 428. Et illæ ſcintillæ extinctæ & mortuæ ſunt: jam autem omnia ſubſiſtunt.

428. והני זיקין אתדעכו ומיתו והשתא אתקיים כלא.

§. 429. E lucerna fulgoris intenſiſſimi prodiit flamma radians: malleus ingens & validus; quaſi cudendo produxit ſcintillas, pro mundis prioribus.

429. מבוצינא דקרדוניתא נפק נציצא פטישא חזקא תקיפא דבטש ואפיק זיקין לעלמין קדמאי.

§. 430. Et hæ immiſcebantur aëri ſubtiliſſimo; & temperabantur à ſeſe invicem, cum conjungerentur, Pater & Mater.

430. ומתערבי באוירא דכיא ואתבסמו דא בדא כד אתחברו אבא ואימא.

§. 431. Et Pater ille eſt ſpiritus, qui reconditus eſt in Sene dierum; & in hoc reconditur iſte aër.

431. וההוא אב הוא רוחא דגניז בעתיק יומין וביה אתגניז האי אוירא.

§. 432.

§. 432. Et connectebatur cum lucerna [Al. & cohærebat cum ſcintilla,] quæ prodibat de Lucerna fulgoris intenſiſſimi; qui recondebatur intra viſcera Matris.

432. וְאִתְכְּלִיל לְבוּצִינָא (סא וְאִכְלִיל לְנִיצוֹצָא) וְנָפִיק מִבּוּצִינָא דְקַרְדִינוּתָא דִגְנִיז בִּמְעוֹי דְאִימָא·

SECTIO XI.
De Cranio Microproſopi & annexis.

§. 433. Et cum ambo conjungerentur & ſibi invicem innecterentur, prodibat Cranium quoddam durum;

433. וְכַד אִתְחַבְּרוּ תַּרְוַיְיהוּ וְאִתְכְּלִילוּ דָא בְּדָא נָפִיק גּוּלְגַּלְתָּא חַד תַּקִּיפָא·

§. 434. Et extendebatur in latera ſua: ita ut pars una eſſet in latere uno, & altera, *in latere* altero.

434. וְאִתְפַּשֵּׁט בְּסִטְרוֹי דָא בְּסִטְרָא דָא וְדָא בְּסִטְרָא דָא· Cremonenſ. col. 567.

§. 435. Sicut enim Senior Sanctiſſimus tria capita pariter in ſe habere deprehenditur: ſic omnia parantur ſub forma trium capitum; ſicut diximus.

435. כְּמָה דְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא תְּלַת רֵישִׁין אִשְׁתְּכָחוּ בְּחַד· כַּךְ כֹּלָּא אִזְדַּמַּן בִּתְלַת רֵישִׁין כְּמָה דַאֲמִינָא·

§. 436. In hoc cranium deſtillat Ros è Capite albo illudque contegit.

436. בְּהַאי גּוּלְגַּלְתָּא נָטִיף טַלָּא מֵרֵישָׁא חִוָּרָא וְאָחִיד לֵיהּ·

§. 437. Et ille ros apparet eſſe bicolor: & ab illo nutritur Ager pomorum ſanctorum.

437. וְהַהוּא טַלָּא אִתְחֲזֵי בִּתְרֵי גַּוְונֵי וּמִנֵּיהּ מִתְּזַן חַקְלָא דְתַפּוּחִין קַדִּישִׁין·

§. 438. Et ex hoc rore Cranii hujus molitur Manna pro Juſtis in mundo venturo.

438. וּמֵהַאי טַלָּא דְגוּלְגַּלְתָּא דָא טַחְנִין מַנָּא לְצַדִּיקַיָּיא לְעָלְמָא דְאָתֵי·

§. 439. Et per illum reſuſcitabuntur mortui.

439. וּבֵיהּ זְמִינִין מֵתַיָּיא לְאַחֲיָיא·

§. 440. Illud autem Manna non aliàs præparatum eſt ut decideret ex hoc rore, præterquam illo tempore, cum Iiſraëlitæ peregrinarentur in deſerto; eosque cibaret Senior omnium, ex hoc loco: quod poſtmodum non amplius ita contingebat.

440. וְלָא אִזְדַּמַּן מַנָּא דְנָפַל מֵהַאי טַלָּא בַּר הַהוּא זִמְנָא דַאֲזָלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבְּרָא וְזָן לְהוּ עַתִּיקָא דְכֹלָּא מֵהַאי אֲתַר מַה דְלָא אִשְׁתַּכַּח לְבָתַר·

§. 441. Hoc ipſum eſt quod dicitur [*Exod.16.v.4.*] *Ecce Ego pluo vobis panem de cœlis*. Id quod & ita ſcribitur: [*Gen.27. v.28.*] *Et det tibi Deus de rore cœli &c.*

441. הה״ד הִנְנִי מַמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם· כד״א וְיִתֶּן לְךָ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם וְגוֹ׳·

§. 442. Hæc fiebant illo tempore: De alio tempore traditum eſt: Alimenta hominis Deo Sanctiſſimo, qui benedictus ſit, magnam cauſari difficultatem. Et id ab Influentia dependet: nimirum ab Influentia propriè dicta.

442. האי בההוא זמנא · לזמנא אחרא תנינן קשים מזונותיו של אדם קמי קב״ה · וההוא במזלא תלייא במזלא ודאי ·

§. 443. Et propterea dici ſolet: Circa Liberos, Vitam, & alimenta, non à merito, ſed ab Influentia negotium dependet. Nam omnia dependent ab hac Influentia, ſicut deduximus.

443. ועכ בני חיי ומזוני לאו בזכותא תלייא אלא במזלא תלייא מלתא וכלא תליין בהאי מזלא כמה דאוקימנא ·

§. 444. Novies mille myriades mundorum accipiunt & fulciuntur ab iſto Cranio.

444. תשעה אלפין רבוא עלמין נטלין וסמכין על האי גולגלתא ·

§. 445. Et ille Aër ſubtilis continetur in omnibus; ſicut ipſe continet omnes, & omnes in eo comprehenduntur.

445. והאי אוירא דכיא אתכליל בכלא כמה דהוא כליל מכלא וכלא אתכליל ביה ·

§. 446. Facies ejus extenditur in duo látera, in duobus luminibus, quæ in ſe continent omnia.

446. אתפשטו אנפוי לתרין סטרין בתרי נהורין כלילן מכלא ·

§. 447. Et cum facies ejus reſpicit faciem Senioris Sanctiſſimi, omnia vocantur, Longitudo faciei.

447. וכד אסתכלו אנפוי באנפין דעתיקא קדישא כלא ארך אפים אקרי

§. 448. Quid eſt ארך אפים ſive longitudo faciei? atqui potius dicendum erat ארוך אפים longus facie.

448. מאי ארך אפים · ארוך אפים מבעי ליה ·

§. 449. Nimirum ita habet Traditio: quia ſcilicet prolonget iram ſuam peccatoribus. Phraſis autem ארך אפים, idem eſt ac Sanatio faciei.

449. אלא הכי תנינן בגין דאריך אנפוי לחייביא אבל ארך אפים אסוותא דאנפין ·

§. 450. Quia nunquam invenitur Sanitas in mundo, niſi cum facies ſe invicem reſpiciunt.

450. דהא לא אשתכח אסוותא בעלמא אלא בזמנא דאשגחן אנפין באנפין ·

§. 451. In cavitate Cranii ſplendent tria Lumina. Et quamvis dicas tria; tamen quatuor ſunt; ſicut diximus.

451. בחללא דגולגלתא נהירין אלת נהורין · ואי תימא תלת ארבע אינון כמה דאמינא ·

§. 452.

§. 452. Hæreditas (*ſcilicet*) Patris ſui & Matris ſuæ; & duo theſauri iſtorum: quæ omnia Coronæ inſtar circumligantur Capiti ejus. Et ſunt Phylacteria Capitis.

§. 453. Poſtmodum uniuntur in certo quodam genere; lucentque & ingrediuntur in tres cavitates cranii.

§. 454. (*Et mox*) ſingula prodeunt in ſuo genere, & extenduntur per totum corpus.

§. 455. Coëunt autem in duo cerebra; & cerebrum tertium iſta in ſe continet:

§. 456. Et adhæret tam huic lateri, quàm illi: & diſpanditur per totum corpus.

§. 457. Et ex eo fiunt duo colores in unum commixti: & facies ejus lucet:

§. 458. Et colores faciei ejus teſtantur de Patre & Matre: & illud vocatur Cognitio in Cognitione.

§. 459. Sicut ſcriptum eſt: [1.*Sam*.2,3.] *Quoniam Deus Cognitionum eſt Tetragrammaton &c.* quia in ipſo duo ſunt colores.

§. 460. *Ipſi variè diriguntur opera* [*ibidem*:] Sed Seniori Sanctiſſimo occultato non variè diriguntur.

§. 461. Quam ob cauſam hic variam diſpoſitionem admittit? quia hæres fit duarum portionum.

§. 462. Et ſcriptum eſt: [*Pſ*.18, 26.] *Cum benigno, benignus eris.*

§. 463. Quin & rectè veréque ſtatuerunt Socii de dicto illo, cum ſcriptum eſt: [*Gen*.29.*v*.12.] *Et nunciaverat Jacob Racheli, quod frater patris ſui, & quod filius Rebeccæ eſſet.*

§. 464. [*Ubi notanter dicitur*:] *filius Rebeccæ*: & non ſcriptum eſt: filius Jizchak. Et omnia myſteria ſunt in Sapientia.

§. 465. Et propterea vocatur perfectus

452. אחסנתא דאבוי ואמיה ותרין גניזין דילהון דמעטרן כלהו ברישיה ואינון תפלין דרישא.

453. לבתר מתחברן בסטרוי ונהרין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא.

454. נפקין כל חד בסטרוי ומתפשטין בכל גופא.

455. ואלין מתחברין בתרי מוחא ומוחא תליתאה כליל לון.

456. ואחיד בהאי סטרא ובהאי סטרא ומתפשט בכל גופא.

457. ואתעביד מניה תרי גווני כלילן כחדא ונהיר אנפוי.

458. ואסהיד באבא ואימא גווני דאנפוי והוא אקרי דעת בדעת.

459. וכתיב כי אל דעות יי׳ וגו׳ בגין דאיהו בתרי גווני.

460. לו נתכנו עלילות· אבל לעתיקא קדישא סתימאה לא נתכנו.

461. מט נתכנו להאי בגין דירית תרין חולקי.

462. וכתיב עם חסיד תתחסד.

463. והא בקשוט אוקימו חברייא דכתיב ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא · וכי בן רבקה הוא. Mantuan. fol. 293.

464. בן רבקה ולא כתיב בן יצחק וכלא רמיזא בחכמתא.

465. ועל האי אקרי שלים לכלא

ex omnibus: & ipſi debetur nomen veritatis.

ביה אתחזי מהימנותא.

§. 466. Et propterea ſcriptum eſt: *Et annunciavit* Jaacobh: & non ſcriptum eſt: Et dixit.

466. ובגב כתיב ויגר יעקב ולא כתיב ויאמר.

§. 467. Iſti colores extenduntur per totum corpus: & corpus cum illis cohæret.

467. הני גווני מתפשטין בכל גופא וגופא אתאחיד בהו.

§. 468. In Seniore Sanctiſſimo occultato omnibus occultationibus non variè diſponuntur: eidemque non conveniunt: quoniam totus eſt idem, & vita pro omnibus: & ab illo non dependet Judicium.

468. לעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין לא נתכנו ולא יאן ליה דהא כלא אשתכח כחד חיי׳ לכלא לא תלייא ביה דינא.

§. 469. Sed de iſto, legendum eſt: לו, ipſi diriguntur opera; propriè loquendo.

469. אבל נהאי לו נתכנו עלילות ודאי.

SECTIO XII.

De capillis Microproſopi.

§. 470. A cranio Capitis dependent omnes illi ſatrapæ & duces: [*al. illa myriades & chiliades.*] & quidem à cincinnis capillorum.

470. בגולגלתא דרישא תליין כל אינון רברבן ואלפין מקוצי דשערין.

§. 471. Qui ſunt nigri; & innectuntur ſibi invicem, & cohærent invicem.

471. דאינון אוכמין ומסתבכין דא בדא אחידן דא בדא.

§. 472. Adhærent autem lumini ſuperno, quod circumdat caput ejus à Patre; & cerebro quod illuminatur à Patre.

472. דאחיד׳ בנהירו עלאה דמעטר ברישיה מאבא וממוחא דאתנהיר מאבא.

§. 473. Deinde prodeunt pili longi ſuper pilis è lumine, quod circundat caput ejus à matre & ex altero cerebro.

473. לבתר דנפקין נימין על נימין מנהירו דמתעטר ברישיה מאימא ומשאר מוחא.

§. 474. Omneſque adhærent & implicantur illis crinibus, qui nexum habent à Patre.

474. וכלהו אחידן ומסתבכי באינון שערי דאחידן מאבא.

§. 475. Et quia ſibi invicem immi-

475. ובגין דאינון מתערבין דא בדא

ſcentur

ſcentur & ſibi invicem intricantur; hinc omnia cerebra annectuntur cerebro ſuperno.

ומסתבכין דא בדא כלהו מוחא (סא מוחי) אחידן במוחא עלאה.

§. 476. Adeoque omnes tractus, qui procedunt è tribus cavitatibus cerebri, invicem commiſcentur; *(continentes)* tam purum quam impurum; & omnes illos accentus & myſteria, tam occulta quàm manifeſta.

476. וכלהו משיכן דאתמשכן מתלת חללי דמוחא ומתערבין דא בדא בדכיא במסאבא בכל אינון טעמין ורזין סתימין ומתגליין.

§. 477. Et quia omnia cerebra arcanum habent nexum cum auribus Domini: ſicuti lucent in corona Capitis & ingrediuntur in cavitates Cranii:

477. ובגנכ כלהו מוחי רמיז באזני יי כמה דנהרין בעטרא דרישא ועאלין בחללי דגולגלתא.

§. 478. Hinc omnes hi cincinni ſuperinteguntur & impendent lateri aurium: prout alibi poſuimus.

478. כל אינון קוצין חפיין ותליין לסטרא דאודנין והא אוקימנא.

§. 479. Et propterea ſcriptum eſt: [2.*Reg*.19,16.] *Inclina Domine aurem tuam, & audi.*

479. דבגנכ כתיב הטה יי אזנך ושמע.

§. 480. Hinc illud, quod alibi diximus: Si quis deſiderat, ut Rex inclinet aurem ſuam ad ſeſe, ille comat caput Regis & amoveat crines ab auribus; tunc Rex ipſum exaudiet in omnibus quæcunque petiverit.

480. מכאן אוקימנא מאן דבעי דירכין מלכא אודניה לקבליה יסלסל ברישיה דמלכא ויפנה שערי מעל אודנוי וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

Cremonenſ. col. 568.

§. 481. In diſcriminatione capillorum ſemita quædam connectitur cum ſemita Senis dierum: & ab illa diſtribuuntur omnes ſemitæ præceptorum Legis.

481. בפלגותא דשערי מתאחדא חד אורחא בארחא דעתיק יומין ומתפרשן מניה כל ארחוי דפקודי אוריתא.

§. 482. Et ſuper iſtas conſtituti ſunt omnes Domini vociferationis & ejulatus: & dependent à ſingulis cincinnis.

482. ואתמנן עלייהו כל מארידהון דיבבא ויללה ותליין בכל קוצא וקוצא.

§. 483. Et iſti rete tendunt peccatoribus, ne cognoſcant illas ſemitas.

483. ואינון מפרשן רשתא לחייביא דלא ידעין אינון ארחין.

§. 484. Hoc ipſum eſt, quod dicitur: [*Prov*.4.*v*.18.] *via impiorum ſicut caligo eſt.*

484. הה״ד דרך רשעים באפלת.

§.485.

§. 485. Omneſque hi dependent à cincinnis rigidis: hinc & ipſi omnes rigidi; prout poſuimus.

485. וכל אלין תליין בקוצין תקיפין ובגיני כלהו תקיפין ואוקימנא.

§. 486. In lenioribus hærent Domini bilancis: ſicut ſcriptum eſt: [*Pſal.25.v.10.*] *Omnes ſemitæ Domini Benignitas & veritas.*

486. באינון שעיעין אתאחדן מאריהון דמתקלא דכתיב כל אורחות יי חסד ואמת.

§. 487. Adeoque cùm è cerebris occultatis emanent iſti excurſus cerebri, hinc ſinguli referunt naturam ſui generis.

487. וכל כך בגין דמשכין ממוחין סתימין דרהיטי דמוחא ובגיני משתכחי כל חד כפום אורחוי.

§. 488. Ex uno cerebro per illos cincinnos lenes procedunt Domini iſti bilancis, ſicut ſcriptum eſt: [*Pſ.25.v.10.*] *Omnes ſemitæ Domini Benignitas & veritas.*

488. מחד מוחא באינון קוצין שעיען אתמשכן מאריהון דמתקלא דכתיב כל אורחות יי חסד ואמת.

§. 489. E cerebro ſecundo per illos cincinnos rigidos procedunt, & dependent Domini vociferationis & ejulatus: De quibus ſcriptum eſt: [*Prov. 4. v. 19.*] *Via impiorum ſicut caligo; non noverunt in quo corruant.*

489. ממוחא תניינא באינון קוצין תקיפין אתמשכן ותליין מאריהון דיבבא ויללה דכתיב בהו דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יכשלו.

§. 490. Quid hoc ſibi vult? Nimirum ſenſus verborum iſtorum: *non noverunt*, hic eſt: non noverunt, & non voluerunt ſcire.

490. מאי קא מיירי אלא לא ידעו כלומר לא ידעין ולא בעאן למנדע.

§. 491. *In quo corruant.* Ne legas במה in quo: ſed באימא in Matre corruunt. Id eſt, per illos qui applicantur lateri matris.

491. במה יכשלו אל תקרי במה אלא באימא יכשלו באינון דמתאחדין בסטרא דאימא.

§. 492. Quid eſt latus Matris? Rigor ſeverus, cui applicantur Domini vociferationis & ejulatus.

492. מאי סטרא דאימא גבורא תקיפא מנדה מתאחדין מאריהון דיבבא ויללא.

§. 493. E cerebro tertio per illos cincinnos medio in loco conſtitutos procedunt & dependent Domini Dominorum: & vocantur Facies fulgentes & non fulgentes.

493. ממוחא תליתאה באינון קוצין דאינון באמציעתא אתמשכון ותליין מאריהון דמארין ואקרון אפין נהירין ולא נהירין.

§. 494. Et de his ſcriptum eſt: [*Prov.* 4,26.] *Pondera orbitam pedis tui.*

494. ובהני כתיב פלס מעגל רגלך.

§. 495. Et hi omnes inveniuntur in iſtis cincinnis pilorum capitis.

495. וכלא אשתכח באינון קוצין דשערי דרישא.

SECTIO

SECTIO XIII.

De Fronte Microproſopi.

§. 496. Frons Cranii eſt frons ad viſitandum: [Al. ad eradicandum] peccatores.

496. מִצְחָא דְגוּלְגַּלְתָּא מִצְחָא לְאִתְפַּקְדָא (סָא לְאִתְעַקְרָא) חַיָּיבַיָּא.

§. 497. Et cum iſta frons detegitur tunc excitantur Domini Judiciorum, contra illos qui non erubeſcunt in operibus ſuis.

497. וְכַד הַאי מִצְחָא אִתְגַּלְיָיא מִתְעָרִין מָארֵיהוֹן דְדִינִין לְאִינוּן דְלָא מִתְכַּסְפִין בְעוֹבָדֵיהוֹן.

§. 498. Hæc frons luborem habet roſeum. Sed illo tempore, cum frons Senioris erga hanc frontem detegitur, hæc apparet alba ut nix.

498. הַאי מִצְחָא סוּמְקָא דְוַורְדָא וּבְשַׁעְתָּא דְאִתְגַּלְיָיא מִצְחָא דְעַתִּיקָא בְּהַאי מִצְחָא אִתְחֲזֶרֶת חִוְּורָא כְּתַלְגָא.

§. 499. Et illa hora vocatur Tempus beneplaciti pro omnibus.

499. וְהַהִיא שַׁעְתָּא עֵת רָצוֹן אִקְרֵי לְכֹלָּא.

§. 500. In Libro Diſſertationis Scholæ Raf Jebha Senis dicitur: Frons eſt receptaculum frontis Senioris. Sin minus, litera Cheth inter duas reliquas interponitur, juxta illud: [*Num.* 24. *v.* 17.] ומחץ & *confringet angulos Moab.*

500. בְּסִפְרָא דְאַגַּדְתָּא דְבֵי רַב יֵיבָא סָבָא אָמַר מֶצַח וְכֵי מִצְחָא דְעַתִּיקָא וְאִי לַאו אַשְׁדֵי חֵ בֵין תְּרֵין אַתְוָון כְּדָא וּמָחַץ פַּאֲתֵי מוֹאָב.

§. 501. Et alibi diximus, quod etiam vocetur נֵצַח, literis vicinis permutatis: id eſt, ſuperatio.

501. וְאוֹקִימְנָא דְאִקְרֵי נֶצַח בְּאַתְוָון רְצִיפִין.

§. 502. Multæ autem ſunt Superationes: ita ut Superatio alia elevata ſit in locum alium: & aliæ dentur Superationes quæ extenduntur in totum corpus.

502. וְכַמָּה נְצָחִים הֲווּ וְאַעַג דְנֶצַח אַחֲרָא בְּאַתְרָא אַחֲרָא אִסְתַּלֵּק וְאִית נְצָחִים אַחֲרֵי דְמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גוּפָא.

§. 503. Die Sabbathi autem tempore precum pomeridianarum, ne excitentur judicia, detegitur frons Senioris Sanctiſſimi;

503. וּבְגִין דְשַׁבַּתָּא בְשַׁעְתָּא דִצְלוֹתָא דְמִנְחָה בְּגִין דְלָא יִתְעַר דִינִין גַּלְיָא עַתִּיקָא קַדִּישָׁה מִצְחָא דִילֵיהּ.

§. 504. Et omnia judicia ſubiguntur; & quamvis extent, tamen non exercentur. [*Al. & ſedantur.*]

504. וְכָל דִינִין אִתְכַּפְיָין וְאִשְׁתַּכְחָן וְלָא אִתְעֲבִידוּ.

§. 505. Ab hac fronte dependent viginti quatuor tribunalia, pro omnibus illis, qui protervi ſunt in operibus.

505. בְּהַאי מִצְחָא תַּלְיָין כַּד בָּתֵּי דִינִין לְכָל אִינוּן דַחֲצִיפִין בְּעוֹבָדֵיהוֹן.

§. 506. Sicut ſcriptum eſt: [*Pſal.* 73.

506. כְּמָה דִכְתִיב וְאָמְרוּ אֵיכָה יָדַע

v.11.] *Et dixerunt: quomodo ſit Deus? & eſtne ſcientia in excelſo?*

אל ויש דעה בעליון.

§. 507. At verò viginti ſaltem ſunt. cur adduntur quatuor? nimirum reſpectu ſuppliciorum, tribunalium inferiorum, quæ à ſupernis dependent.

507. והא אשרים אינון ד' למה לקבליהון דד' מיתות בתי דינא דלתתא דתליין מלעילא.

§. 508. Remanent ergò viginti. Et propterea neminem ſupplicio capitali afficiunt, donec compleverit & aſcenderit ad viginti annos: reſpectu viginti horum tribunalium.

508. ואשתארו עשרין ובגנ לא מענישין בדינא עד דשלים וסלקא לכ' שנין לקבליהון דכ' בתי דינא.

§. 509. Sed in theſi noſtra arcana docuimus, per iſta reſpici viginti quatuor libros qui continentur in Lege.

509. במתניתא סתימאה דילן תנינן לקבליהון דכד ספרים דאתכלילן באוריתא.

SECTIO XIV.
De oculis Microproſopi.

§. 510. Oculi capitis ſunt oculi illi, à quibus ſeſe non cuſtodiunt peccatores. Oculi qui obdormiſcunt, & non obdormiſcunt.

510. עיינין דרישא אינון עיינין דלא מסתמרין מנייהו חייביא עיינין דניימין ולא ניימין.

§. 511. Et propterea vocantur: Oculi כיונים. Quid eſt יונים? Sicut dicitur: [*Levit.* 25. *v.* 17.] לא תונו *Non decipietis unusquisque proximum ſuum.*

511. ובגנ אקרו עינין כיונים מאי יונים כדא לא תונו איש את עמיתו.

§. 512. Et propterea ſcriptum eſt: [*Pſal.* 94. *v.* 7.] *non videbit Jah.* Et porrò ſcriptum eſt [*ibid. v.* 9.] *an plantans aurem non audiet; an formans oculum non aſpiciet?*

512. ועד כתיב לא יראה יה וגו' וכתיב הנוטע אזן הלא ישמע וגו'.

§. 513. Pars illa quæ ſupra oculos, ſunt pili qui diſtribuuntur [Al. qui graduantur] (*certa quadam*) proportione.

513. תקונא דעל עינא שערי דמשעתן (סא דמשלבן) בשערא.

§. 514. Ab illis pilis dependent mille & ſeptingenti Domini Inſpectionis ad pugnandum pugnas. Et tunc omnes emiſſarii eorum aſſurgunt & aperiunt oculos.

514. מאינון שערין תליין אלף וז' מאה מארי דאשגחותא לאגחא קרבא. וכדין קיימי כלהו משולשליהון ומתפקחן עיינין.

§. 515. In tegumento quod ſuper oculis eſt,

515. כסותא דעל עיינין גבינין מתאחרן

eſt, palpebræ exiſtunt: & mille atque myriades Domini clypeorum illis adhærent.

בהו ואלף ורבון מארי תריסין אתאחדן בהו׃

§. 516. Et illi vocantur tegumentum oculorum. Omnesque illi, qui vocantur oculi Domini, non aperiuntur, nec evigilant, niſi illo tempore, cum hæc tegumenta palpebrarum divelluntur; inferiores nempe à ſuperioribus.

516. ואינון אקרון כסותא דעיינין וכל אינון דאקרון עיני יי לא פקחין ולא אתערון בר בזמנא דאילין כסותי דגבינין מתפרשין אינון תתאי מעלאי׃

§. 517. Et cum divelluntur palpebræ inferiores à ſuperioribus, locumque præbent viſioni, tunc aperiuntur oculi: idemq; eſt, ac ſi quis expergiſceretur è ſomno ſuo.

517. ובשעתא דאתפרשן גביני תתאי מעלאי ויהבין אתר לאשגחא מתפקחין עיינין ואתחזי כמאן דאתער משינתיה׃

§. 518. Tunc circumvolvuntur oculi & ipſe reſpicit oculum apertum, & lavantur albedine ejus.

518. אסתחרו עיינין וחמא לעינא פקיחא ואסתחן בחוורא דיליה׃

§. 519. Et cum ſic dealbantur Domini judiciorum flectuntur pro Jisraëlitis. Et propterea ſcriptum eſt: [*Pſ.* 44. *v.* 24.] *Evigila, quare dormis, Domine: expergiſcere*, &c.

519. וכד אסתחיין אתכפיין מאריהון דדינין לישראל ובגנ כתיב עורה למה תישן יי הקיצה וגו׳׃ Cremonenſ. fol. 143. col. 569.

§. 520. Quatuor colores apparent in oculis iſtis: à quibus ſplendent quatuor thecæ phylacteriorum; quæ ſplendent per emiſſiones cerebri.

520. ארבע גוונין אתחזיין באינון עיינין מאינון נהירין ד׳ בתי דתפלין דנהרין ברהיטי מוחא׃

§. 521. Septem, qui vocantur *Oculi Domini* & Inſpectio, prodeunt è colore nigro oculi: ſicut poſuimus.

521. ז׳ דאקרון עיני ה׳ ואשגחותא נפקי מגוון אוכמא דעינא כמה דאוקימנא׃

§. 522. Sicut ſcriptum eſt: [*Zach.* 3. *v.* 9.] *Super lapide uno ſeptem oculi.* Et iſti colores flammant in latere hujus.

522. דכתיב על אבן אחת שבעה עינים ׃ ואינון גוונין מתלהטין בסטרהא׃

§. 523. E rubro prodeunt alii, Domini inſpectionis pro judicio.

523. מסומקא נפקין איחרנין מארי דאשגחות׳ לדינא׃

§. 524. Et hi vocantur, *Oculi Domini peragrantes per univerſam terram.* [2. *Par.* 16. *v.* 9.]

524. ואינון אקרון עיני יי משוטטות בכל הארץ׃

§. 525. Ubi (*fœminino genere*) dicuntur משוטטות, & non maſculino, משוטטים: quia omnes ſunt judicium.

525. משוטטות ולא משוטטים בגין דכלהו דינא׃

§. 526. E flavo prodeunt alii qui de-

526. מירוקא נפקין איחרנין דקיימין

ſtinati ſunt ad manifeſtandum opera, tam bona quam mala.

§. 527. Sicut ſcriptum eſt: [*Jobi* 34. *v.* 21.] Quia oculi ejus ſuper vias Viri. Et hi [*Zach.* 4. *v.* 10.] vocantur *Oculi Domini* משוטטים ſed (*maſculino genere*) circumlati; & non circumlatæ: quia in duo latera vergunt, in bonum & in malum.

§. 528. Ex albo prodeunt omnes illæ miſerationes, omnia illa beneficia, quæ in mundo reperiuntur, ut bene ſit per illa Jiſraëlitis.

§. 529. Atque tunc omnes illi tres colores dealbantur, ut illorum miſereatur.

§. 530. Et illi colores miſcentur invicem, & ſibi invicem adhærent. Quilibet circundat proximum ſuum colore ſuo.

§. 531. Excepto albo, in quo omnes comprehenduntur, cum opus eſt: & hic omnes contegit.

§. 532. Omnes colores inferiores nulli homines ita convertere poſſunt in album, tam nigrum, quam rubrum & flavum,

§. 533. Et hic unico intuitu omnes uniuntur & colorantur in albedinem.

§. 534. Palpebræ ejus non inveniuntur, cum colores cupiunt videre; quoniam palpebræ locum aperiunt ad videndum omnibus coloribus.

§. 535. Et ſi iſti locum non præbent, (hi) non poſſunt videre nec conſiderare.

§. 536. Palpebræ (*autem*) non ſtant, nec quieſcunt, vel unica hora perfecta: ſed aperiuntur & clauduntur; iterumque clauduntur & aperiuntur, propter oculum apertum, qui ſtat ſuper ipſis.

לגלאה עובדין בין טב ובין ביש.

527. דכתיב כי עיניו על דרכי איש ואלין אקרון עיני יי׳ משוטטים משוטטים ולא משוטטות בגין דאינון לתרין סטרין לטב לביש.

528. מחוורא נפקין כל אינון רחמי כל אינון טבאן דמשתכחי בעלמא לאוטבא להו לישראל.

529. וכדין אסתחיין כל אינון תלת גווני לרחמא עלייהו.

530. ואלין גוונין מתערבין דא בדא ואתדבקן דא בדא כל חד אוקיף לחבריה מגווני דיליה.

531. בר מחוורא דכלהו כלילן ביה כד אצטריך והוא חפי על כלהו.

532. כל גוונין דלתתא לא יכלין כל בני עלמין לאסחרא לון חוורא לאוכמא לסומקא ולירוקא.

533. והכא באשגחותא חד כלהו אתאחדן ואסתחיין בחוורא.

534. גביני לא משתכחין כד בעיין גוונין לאשגחא בגין דגבינין יהבין אתר לאשגחא לכלהו גווני.

535. ואי אינון לא יהבין אתר לא יכלין לאשגחא ולאסתכלא.

536. גבינין לא קיימין ולא משתככין שעתא חדא שלימתא אלא פקחין וסתימין סתמין ופתחין משום עינא פקיחא דקאי עלייהו.

§. 537. Et

§. 537. Et propterea ſcriptum eſt: [*Ezech.* 1. *v.*14.] Et animalia currunt & revertuntur.

537. ועד כתיב והחיות רצוא ושוב.

§. 538. Jam autem diximus de loco [*Jeſ.* 33. *v.*20.] *Oculi tui videbunt Hieroſolymam, habitationem quietam.*

538. הא אוקימנא עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן.

§. 539. Et ſcriptum eſt: [*Deut.* 11. *v.* 12.] *Semper oculi Domini Dei tui in illa, à principio anni,* &c.

539. וכתיב תמיד עיני יי אלהיך בה מראשית השנה וגו׳.

§. 540. Nam Jeruſalem id ita requirit: quoniam ſcriptum eſt [*Jeſ.* 1. *v.*21.] *Inſtitia pernoctat in ea.*

540. דהא ירושלים בעיא כן דכתיב צדק ילין בה.

§. 541. Et propterea Jeruſalem, & non Zijon. Quia ſcriptum eſt: [*Ieſ.* 1. *v.*27.] *Zijon in judicio redimetur*, &c. quæ meræ ſunt miſerationes.

541. ובגנ׳ ירושלים ולא ציון דכתיב ציון במשפט תפדה וגו׳ דכלא רחמי.

§. 542. *Oculi tui.* (*Ibi*) עינך ſcriptum eſt (*in ſingulari,*) *Oculus* nimirum Senioris Sanctiſſimi occultiſſimi omnium.

542. עיניך עינך כתיב עינא דעתיקא קדישא סתימא דכלא.

§. 543. Nunc (*dicitur:*) *Oculi Domini Dei tui in ea:* in bonum ſcilicet, & in malum: prout requiritur vel color ruber, vel flavus.

543. השתא עיני יי אלהיך בה לטב ולביש כמה דאתחזי לסומקא ולירוקא.

§. 544. Sed hîc unico intuitu omnia convertuntur & abluuntur in albedinem.

544. והכא באשגחותא חדא כלהו אסתחרן ואסתחיין בחוורא.

§. 545. (*Ibi*) Palpebræ ejus non inveniuntur, cum colores videre cupiunt. Sed hîc (*dicitur:*) *Oculi tui videbunt Ieruſalem.* Omnia in bonum; omnia in miſericordiam.

545. גבינוי לא משתכחי כד בעין גוונין לאשגחא והתם עיניך תראנה ירושלים כלא לטב כלא לרחמי.

§. 546. Sicut ſcriptum eſt: [*Ieſ.* 54. *v.* 7.] *Et miſerationibus magnis congregabo te.*

546. דכתיב וברחמים גדולים אקבצך.

§. 547. *Semper oculi Domini Dei tui in ea, à principio anni.* Hic vocula מרשית à principio defectivè ſcripta eſt ſine א & non ſcriptum eſt ראשית cum א.

547. תמיד עיני יי אלהיך בה מרשית השנה מרשית חסר א כתיב ולא ראשית באלף.

§. 548. Hinc non ſemper conſiſtit in eodem ſtatu. Quænam eſt illa? He inferius.

548. בגנ׳ לא אתקיימא בקיומא תדיר מאן היא הא דלתתא.

§. 549. Et de ſuperno ſcriptum eſt: [*Thren. 2. v. 1.*] *projicere fecit de cælis terram, pulchritudinem Iſraël.*

549. ולעילא כתיב השליך משמים ארץ תפארת ישראל.

§. 550. Quam ob cauſam projicere fecit de cælis terram? Quia ſcriptum eſt: [*Ieſ. 50. v. 3.*] *Induam cælos nigredine.* Et oculi atrore, colore nigro ſcilicet, conteguntur.

550. מט השליך משמים ארץ משום דכתיב אלביש שמים קדרות ועיינין בקדרותא בגווני אוכמא אתחפיין.

Mantuan. fol. 294.

§. 551. *A principio anni.* Quinam eſt locus ille, unde aſpiciunt Jeruſalem Iſti oculi Domini!

551. מרשית השנה מאן אתר מסתכלין בירושלים אלין עיני יי.

§. 552. Pergit ergo & hoc exponit, (*dicendo:*) *à Principio anni:* quod eſt Judicium ſine Aleph: judicium enim applicitum eſt ad latus illius, quamvis ipſa non planè ſit judicium.

552. חזר ופירוש מרשית השנה ההוא דינא בלא אלף ודינא אתאחד בסטרהא אע"ג דלאו הוא דינא ממש.

§. 553. *Et usque ad extremum anni.* Ibi proprie reperitur judicium. Quoniam ſcriptum eſt: [*Ieſ. 1. v. 21.*] *Juſtitia habitat in ea.* Illa enim eſt extremum anni.

353. ועד אחרית שנה ודאי דינא אשתכח דהא כתיב צדק ילין בה דהיא אחרית השנה.

§. 554. Veni obſerva! Aleph ſolum vocatur primus. Maſculus in Aleph occultatur & reconditur; res ſcilicet, quæ non cognoſcitur.

554. תח א בלחודוי אקרי ראשון דכר באלף סתים וגניז מלה דלא אתידע.

§. 555. Cum hoc Aleph conjungitur cum loco alio, tunc vocatur ראשית principium.

555. כד אתחבר האי אלף באתר אחרא אקרי ראשית.

§. 556. Quod autem dicis, illud conjungi: non ſanè: ſed in eo ſaltem manifeſtatur, illumque illuminat: & tunc vocatur ראשית principium.

556. ואי תימא דאתחברא לא אלא אתגלייא בידה ונהיר ליה וכדין אקרי ראשית.

§. 557. Jam igitur in hoc ראשית principio non invenitur in Jeruſalem; ſi enim eſſet in hoc, ſemper perſiſteret.

557. ואפילו בהאי ראשית לא אשתכח בירושלים דאלמלא הוו בהאי אתקיימת תדירא.

§. 558. Hinc ſcriptum eſt מרשית defectivè. Et de mundo venturo ſcriptum eſt: [*Ieſ. 41. v. 27.*] *primus ad Zijon: ecce, ecce ipſi,* &c.

558. אבל מרשית כתיב ולעלמא דאתי כתיב ראשון לציון הנה הנם וגו'.

SECTIO

SECTIO XV.
De Naſo Microproſopi.

§. 559. Naſus Microproſopi eſt forma faciei : tota facies per illum cognoſcitur.

559. חוטמא דזעיר אנפין תקונא דפרצופא כל פרצופא ביה אשתמודע.

§. 560. Naſus iſte non eſt ut Naſus Senioris Sanctiſſimi occultati omnibus occultationibus.

560. חוטמא דא לא כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין.

§. 561. Nam Naſus Senioris eſt vita vitarum pro omnibus : à duabus naribus (*ejus*) procedunt ſpiritus vitarum pro omnibus.

561. דחוטמא דעתיקא חיים דחיים לכלא מתרין נוקבין נפקין רוחין דחיין לכלא.

§. 562. De hoc Microproſopo autem ſcriptum eſt: [*Pſalm.* 18. *v.*9.] *Aſcendit fumus in naſo ejus*, &c.

562. בהאי זעיר אנפין כתיב עלה עשן באפו וגו׳.

§. 563. In hoc fumo omnes colores continentur. (Et) in quolibet colore continentur quam plurimi Domini judicii rigoroſi, qui continentur in illo fumo.

563. בהאי תננא כל גווני אחידן ביה בכל גוונא וגוונא אחידן כמה מאריהון דדינא קשיא דאחידן בההוא תננא.

§. 564. Unde illi omnes non mitigantur niſi per fumum altaris inferioris.

564. ובגנ״כ לא מתבסמין כלהו אלא בתננא דמדבחא דלתתא.

§. 565. Hinc ſcriptum eſt: [*Gen.*8. *v.* 21.] *Et olfecit Dominus odorem ſuavitatis.* Non ſcriptum eſt, odorem ſacrificii; quid eſt *ſuavitatis, ſive quietis?* nimirum mitigatio Dominorum judicii; quies ſpiritus.

565. וע״ד כתיב וירח יי׳ את ריח הניחח את ריח הקרבן לא כתיב מהו הניחח אתבסמותא דמארי Cremonenſ. col. 570.
דינא · נחת רוח.

§. 566. (*Cùm ergo dicitur :*) & olfecit Dominus odorem quietis : non intelligitur odor victimæ , ſed odor mitigationis omnium ſeveritatum, quæ applicantur Naſo:

566. וירח יי׳ את ריח הניחח את ריח הקרבן לא כתיב אלא את ריח הניחח דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא.

§. 567. Et omnia, quæ illis adhærent, omnia inquam, mitigantur. Quam plurimæ autem ſeveritates invicem cohærent.

567. וכל דאתאחדן בהו כלהו מתבסמן וכמה גבוראן מתאחדן כחדא.

§. 568. Sicut ſcriptum eſt : [*Pſ.*106. *v.*2.] *Quis eloquetur ſeveritates Domini?*

568. דכתיב מי ימלל גבורות יי׳.

§. 569. Et

§. 569. Et hic Naſus è duabus naribus ſuis emittit ignem, qui abſumit omnes ignes reliquos.

§. 570. Ex uno foramine (*prodit*) fumus; & ex altero ignis: & ambo inveniebantur in altari; tam ignis, quam fumus.

§. 571. Sed cum detegitur hic Senex ſanctiſſimus, omnia quieſcunt. Hoc ipſum eſt, quod dicitur: [*Jeſ.* 48. *v.* 9.] *Et laude mea obſtruam nares tibi.*

§. 572. Naſus Senis Sanctiſſimi longus eſt, & extenditur: & dicitur: *Longus naſo.*

573. Sed hic Naſus brevis eſt: & cum fumus incipit, hic celeriter prodit, & conſummatur judicium.

§. 574. Quis autem impedit naſum hunc Senioris illius? omnia ſe habent, prout diximus in Synodo Areæ; & prout de his excitati fuerunt Socii.

§. 575. In Libro Diſſertationis Raf Hammenuna Senis, hic ita deſcribit duas has nares: quod ex una prodeat fumus & ignis: & ex altera quies & ſpiritus beneficus.

§. 576. Cum in eo ſit dextrum & ſiniſtrum. Sicut ſcriptum eſt: [*Hoſ.* 14. *verſ.* 7.] *Et odor ipſi ſicut Libani.*

§. 577. Et de uxore ejus ſcriptum eſt: [*Cant.* 7. *v.* 9.] *Et odor naris tuæ ſicut malorum.* Quod ſi igitur de uxore id verum eſt; quanto magis de eô. Et egregiè dixit.

§. 578. Cùm ergo dictum eſt: *Et olfecit Dominus odorem quietis.* Vox הניחח quietis duplici reſpectu intelligi poteſt.

569. והאי חוטמא מתרין נוקבין נפק
אשא דאכלא כל שאר אשין.

570. מחד נוקבא תננא ומחד נוקבא
אשא והאי והאי אשתכח במדבחא ·
ואשא ותננא.

571. ואתגלייא האי עתיקא קדישא
ואשתכך כלא · היינו דאתמר ותהלתי
אחטם לך.

572. חוטמא דעתיקא קדישא אריך
ומתפשט ואקרי ארך אפים.

573. והאי חוטמא זעיר וכד תננא
שרי נפיק בבהילו ואתעביר דינא.

574. ומאן מעכב להאי חוטמא
דעתיקא וכלא כמה דאמינא באדרא
ואתערו חברייא.

575. בספרא דאגדתא דרב המנונא
סבא אוקים הני תרי נוקבא מחד תננא
ואשא ומחד נייחא ורוחא טבא.

576. דאית ביה ימינא ושמאלא
דכתיב וריח לו כלבנון.

577. ובנוקבתא כתיב וריח אפך
כתפוחים · ומה בנוקבא הכי כל שכן
ביה ושפיר קאמר.

578. ומהו דאמרן וירח ײ את ריח
הניחח הניחח בתרי סטרא.

§. 579. Unus

§. 579. Unus eſt primarius, [Al. quies una] cum manifeſtatur Senior Sanctiſſimus occultatus omnibus occultationibus: hæc enim eſt quies & mitigatio omnium.

579. חד גופא (כא נייחא) דאתגלייא עתיקא קדישא כתימא דכל סתימין דהאי הוא נייחא ואתבסמותא לכלא.

§. 580. Et unus reſpicit mitigationem inferiorem, quæ fit per illum fumum & ignem altaris.

580. וחד אתבסמותא דלתתא בההוא תננא ואשא דמדבחא.

§. 581. Et ob duplicem hunc ſenſum ſcriptum eſt ניחוח (per duplex ח.) Et omnia de Microproſopo dicuntur,

581. ובגין דאיהו מתרין סטרין כתיב ניחוח וכלא בזעיר אנפין אתמר.

SECTIO XVI.
De Auribus Microproſopi.

§. 582. Duæ aures (*ſunt ipſi*) ad audiendum bonum & malum: & ambæ reducuntur ad unam.

582. תרי אודנין למשמע טב וביש ותרוייהו סלקין לחד.

§. 583. Sicut ſcriptum eſt. [2. *Reg.* 19. *v.* 16.] *Inclina, ô Deus, aurem tuam; & audi.*

583. דכתיב הטה יי׳ אזנך ושמע.

§. 584. Auris ab intra dependet à ductibus curvis, ut craſſior fiat vox [al. ut dulcior fiat] pro ingreſſu in cerebrum.

584. אודנא לגו תלייא ברשימין עק מין בגין דאתעבא (סא דאתערב) קלא לעאלא במוחא.

§. 585 Et cerebrum eam examinat, ſed non cum feſtinatione. Nam omnis res, quæ fit cum feſtinatione non provenit è Sapientia perfecta.

585. ויבחין ביה מוחא ולא בבהילו דכל מלה דהוי בבהילו לא הוה בחכמתא שלימתא.

§. 586. Ab auribus iſtis dependent omnes Domini alarum, qui vocem aſſumunt è mundo. Omnesque ſic vocantur Aures Domini.

586. מאודנין אלין תליין כל מאריהון דגדפין דנטלין קלא מעלמא וכלהו הכי אקרון אזני יי׳.

§. 587. De quibus ſcriptum eſt: [*Eccl.* 10. *v.* 20.] *Quia avis cœli adducit vocem. &c.*

587. דכתיב בהו כי עוף השמים יוליך את הקול וגו׳.

§. 588. *Quia avis cœli adducit vocem.* Hic textus difficultatem habet. Et nunc (tantum exprimit) unde vox.

588. כי עוף השמים יוליך את הקול האי קרא קשיא השתא מאן קול.

§. 589. Nam in initio verſiculi ſcriptum eſt: *Etiam in cogitatione tua*

589. דהא רישא דקרא כתיב גם

Regem ne vilipendas. Ubi de cogitatione ſcribitur; & de penetralibus cubilis tui &c.

במדעך מל״ג אל תקלל במדעך כתיב ובחדרי משכבך וגו׳.

§. 590. Quare? *Quia avis cœlorum adducit vocem.* Quæ tamen non extat.

590. מט כי עוף השמים יוליך את הקול והא ליכא.

§. 591. Nimirum revera ſic eſt: quicquid homo cogitat, & quicquid perpendit in Corde ſuo, non efficit verbum, donec illud producat labiis ſuis. *(hoc vult textus;)* ſi quis ad id non attendat.

591. אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש וכל מה דיסתכל בלבוי לא עביד מלה עד דאפיק ליה בשפוותיה והוא לא אתכוין ביה.

§. 592. Nam illa vox *(vel à cogitabundo inconſiderate)* prolata, diffindit aërem; vaditque & aſcendit, & circumfertur in mundo; & ex illa fit vox.

592. דההיא מלה דאפיק מתבקע באוירא ואזלא וסלקא וטסא בעלמא ואתעביד מניה קלא.

§. 593. Et iſtam vocem accipiunt Domini alarum, eamque adducunt ad Regem, ut intret in aures ejus.

593. וההוא קלא נטלין ליה מארי גדפין וסלקין ליה למלכא ועייל באודנוי.

§. 594. Hoc ipſum eſt quod ſcriptum extat [*Deut.* 5. *v.*28.] *Et audivit Dominus vocem verborum veſtrorum.* [*Item: Num.*11. *v.*1.] *Et audivit Dominus, & iratus eſt furor ejus.*

594. הה״ד וישמע יי את קול דבריכם. וישמע יי ויחר אפו.

§. 595. Hinc omnis oratio & petitio, quam homo fundit ante Deum Sanctiſſimum, qui benedictus ſit! id requirit, ut ipſe producat verba labiis ſuis.

595. ובגנ״ב כל צלותא ובעותא דבעי בר נש מקמי קב״ה בעי לאפקא מלין בשפוותיה.

§. 596. Nam ſi ea non producit, oratio ejus non eſt oratio; & petitio ejus non eſt petitio.

596. דאי לא אפיק לון לאו צלותיה צלותא ולאו בעותיה בעותא.

§. 597. Sed quatenus verba prodeunt, hæc aërem diffindunt, aſcenduntque & obvolitant, & ex illis fit vox: iſtamque ſuſcipit, qui eam ſuſcipit; eandemque defert in locum ſanctum (al. ſub coronam) in caput Regis.

597. וכיון דמלין נפקין מתבקעין באוירא וסלקין וטסין ואתעבידו ביה קלא ונטיל לון מאן דנטיל ואחיד לון לאתרא קדישא (ס״א לתתא בכתר׳) ברישא דמלכא.

§. 598. E tribus cavitatibus deſtillat deſtillatio in aures: & illa vocatur rivus. Sicut ſcriptum eſt [1. *Reg.*17. *v.*] rivus כרית, quaſi diceretur excavatio ſeu perfoſſio aurium.

598. מתלת חללי נטיף נטיפא לאודנין וההוא אקרי נחל כד״א נחל כרית. כלומר כרותא דאודנין.

§. 599.

§. 599. Et vox ingreditur in illam curvaturam, & hauritur illo flumine hujus deſtillationis.

599. וקלא עייל בההוא עקימא ואשתאבת בההוא נהרא דההוא נטיפא.

§. 600. Atque tunc ibidem detinetur, & examinatur utrum bona an mala ſit. Hoc ipſum eſt quod dicitur: [*Job.34.v.3.*] *Quia auris verba examinat.*

600. וכדין אתעכברת תמן ואתבחין בין טב לביש הה״ד כי אזן מלין תבחן וגו׳.

§. 601. Quam ob cauſam auris verba examinat? quia vox detinetur in illo flumine deſtillato in curvaturam aurium; & non celeriter in corpus intrat: adeoque examen inſtituit inter bonum & malum.

601. ומט אזן מלין תבחן משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיפא בעקימותא דאודנין ולא עייל בבהילו בגופא ובגין כך אתבחין בין טב לביש.

§. 602. *Et palatum cibum guſtat.* Quare cibum guſtare poteſt? quia ibidem moram trahit; & non celeriter ingreditur in corpus. Et hinc guſtat, & probat, an dulcis ſit an amarus.

602. וחיך יטעום לאכול מט יטעום לאכול בגין דיתעכב תמן ולא יעייל בבהילו בגופא ועד יטעום ויתבחן בין מתיקו למרירו.

§. 603. Ab hoc foramine aurium dependent foramina alia: (*nimirum*) foramen oculi: foramen oris; foramen naſi.

603. בהאי נוקבא דאודנין תליין נוקבין אוחרנין נוקבא דעיינין · נוקבא דפומא · נוקבא דחוטמא.

§. 604. Ex illa voce, quæ ingreditur in foramen aurium, ſi neceſſe eſt, (*aliquid*) ingreditur in foramina oculorum, & hi ſcaturiunt lachrymas. [*vid. Comment.* §. 81.]

604. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין אי אצטריך עייל לנוקבי דעיינין ונבעין דמעין.

§. 605. Ex illa voce, ſi opus eſt, (*aliquid*) ingreditur in foramen Naſi, & producit fumum & ignem, ex illa voce.

605. מההוא קלא אי איצטריך עייל לנוקבא דפרדשקא ומפקי תננא ואשא מההוא קלא הה״ד.

§. 606. Hoc ipſum eſt, quod dicitur [*Num.*11.1.] *Et audivit Dominus & exarſit ira ejus, & accendit ſe in eis ignis Domini.*

606. וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי.

§. 607. Et ſi opus eſt, vox illa ingreditur in foramen oris, & loquitur; & quædam decernit.

607. ואי אצטריך עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא ומליל וגזיר מלין. Cremonenſ. col. 571.

§. 608. Ex illa voce (*eveniunt*) omnia: ex illa voce (*aliquid*) intrat in totum corpus, & ab eo commoventur omnia. Unde hoc dependet? Ab illa aure.

608. מההוא קלא כלא מההוא קלא עייל בכל גופא ואתרגיש מניה כולהו במה תלייא בהאי אודנא.

§. 609. Beatus eſt ille, qui obſervat verba ſua. Propterea ſcriptum eſt [*Pſal.* 34. *v.* 14.] *Cuſtodi linguam tuam à malo: & labia tua ne loquantur dolum.*

609. זכאה מאן דנטיר מלוי על דא כתיב נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה.

§. 610. Huic auri tribuitur Auditio: & ſub auditione continentur illa cerebra.

610. האי אודנא קרי ביה שמיעה ובשמיעה אתכלילן אינון מוחי.

§. 611. Sapientia continetur in ea, ſicut ſcriptum eſt: [1. *Reg.* 3. *v.* 9.] *Dabisq́, ſervo tuo cor audiens.*

611. חכמה אתכליל ביה דכתיב ונתת לעבדך לב שומע.

§. 612. Intelligentia; ſicut dicitur: [1. *Sam.* 3. *v.* 9.] *Loquere, quia audit ſervus tuus.* [*Item* 2. *Reg.* 18. *v.* 26.] *Quia audimus nos.* Et abhinc dependent omnia.

612. בינה כמה דאת אמר דבר כי שומע עבדך כי שומעים אנחנו ובהני תליין כלא.

§. 613. Cognitio: ſicut dictum eſt: [*Prov.* 4. *v.* 10.] *Audi, fili mi; & ſuſcipe dicta mea:* [*& c.* 2. *v.* 1.] *mandata mea abſcondes tecum.* Adeoque omnia dependent ab auribus.

613. דעת כדא שמע בני וקח אמרי ומצותי תצפון אתך הא כלא תלייא באודנין.

§. 614. Ab his auribus dependent preces & petitiones, & apertio oculorum.

614. בהאי אודנין תליין צלותין ובעותין ופקיחא דעיינין ההוד.

§. 615. Hoc ipſum eſt, quod ſcriptum extat [2. *Reg.* 19. *v.* 16.] Inclina Domine, aurem tuam & audi: aperi oculos tuos, & vide. Sic omnia abhinc dependent.

615. הטה יי אזנך ושמע פקח עיניך וראה הא כלא ביה תלייא.

§. 616. Ab hac aure dependent arcana ſumma, quæ foràs non prodeunt: & propterea illa eſt curva in interioribus; & arcana arcanorum in ea occultantur. Væ illi qui revelat arcana!

616. בהאי אודנא תליין רזין עלאין דלא נפקין לבר בגין כך היא עקימא לגו וטמירא רזין סתימין ביה ווי להוא מגלה רזין.

§. 617. Et quia ad hanc aurem allidunt arcana, & curvatura in terra eadem ſuſcipit: hinc non revelat arcana illis, qui in curvis incedunt viis, ſed illis, qui curvi non ſunt.

617. ובגין דהאי אודנא בטש רזין ועקימותא דלגו נטיל לון לא גלי רזין לאינון עקימין בארחייהו אלא לאינון דלא עקימין.

§. 618. Hinc ſcriptum eſt: [*Pſ.* 25. *v.* 14.] *Secretum Domini timentibus eum, & fœdus ejus ad notificandum ea,* tali, qui cuſtodit ſemitam ſuam, & ſic ſuſcipit verba.

618. ההוד סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם דנטיר ארחוי ונטיל מלין.

§. 619. Sed illi qui perverſi ſunt in viis ſuis, verba quidem ſuſcipiunt, eademque feſtinanter in ſe introducunt: at in illis nullus eſt locus ubi detineantur.

619. ואינון דעקימין בארחייהו נטיל מלין ועיילון לון בבהילו ולית בהו אתר לאתעכבא.

§. 620. Cunctaque foramina alia aperiuntur in eo, donec verba illa prodeant è foramine Oris.

620. וכל נוקבין אחרנין מתפתחין ביה עד דנפקין מלין בנוקבא דפומא.

§. 621. Et iſti vocantur Peccatores generationis, exoſi Deo Sanctiſſimo, qui benedictus ſit!

621. ואלין אקרי חייביא דרא שניאו דקב״ה.

§. 622. In Miſchnâ ſeu Traditione noſtra docuimus, talem ſimilem eſſe homicidæ; & idololatræ.

622. במתניתא דילן תנן כאלו קטיל גוברין וכאלו פלח לע״ז.

§. 623. Et hæc omnia continentur in dicto unico, cum ſcriptum eſt [*Lev.19,16.*] *Non ibis detractor in populo tuo; & non ſtabis ſuper ſanguine ſocii tui: Ego Dominus.*

623. וכלא בחד קרא דכתיב לא תלך רכיל בעמך ולא תעמוד על דם רעך אני יי.

§. 624. Qui ergò transgreditur primam partem iſtius verſiculi, idem facit ac ſi transgrederetur totum.

624. מאן דעבר על האי רישא דקרא כאילו עבר על כלא.

§. 625. Beatam portionem juſtorum; de quibus ſcriptum eſt: [*Prov.11. v. 13.*] *Et ſtabilis ſpiritu contegit verbum.*

625. זכאה חולקיהון דצדיקיא דעלייהו כתיב ונאמן רוח מכסה דבר.

§. 626. Spiritus (*hic*) propriè (*ſumatur:*) nam Spiritus illorum è loco ſuperno ſancto extractus eſt. Et propterea vocantur ſtabiles ſpiritu.

626. רוח ודאי דהא רוחא דילהון מאתר עלאה קדישא אשתליף ובגין כך נאמן רוח אקרון.

§. 627. Hoc autem (*certum*) diximus eſſe ſignum: Quicunque revelat arcana deſtinato animi propoſito, ille non eſt de corpore Regis ſanctiſſimi:

627. וסימן דא אוקימנא כל ההוא דמגלה רזין בזדון דנשמתיה לאו איהו מגופא דמלכא קדישא.

§. 628. Et propterea nihil ipſi eſt arcanum: nec eſt de loco Arcani.

628. ובגין כך לית ליה רזא ולא מאתר דרזא הוא.

§. 629. Et quando egredietur anima ejus, eadem non adhærebit corpori Regis: quia non eſt locus ejus. Væ homini illi! væ ipſi! væ animæ ejus!

629. וכד יפוק נשמתיה לא אתדבקא בגופא דמלכא דהא לא אתריה הוא ווי לההוא בר נש ווי ליה ווי לנשמתיה.

§. 630. Sed beata eſt portio juſtorum, qui ſecreta contegunt: & multò magis ar-

630. זכאה חולקהון דצדיקיא מכסין רזין

cana ſuperna Dei ſanctiſſimi, qui benedictus ſit! arcana ſumma Regis ſanctiſſimi.

כל שכן רזין עלאין דקודשא בריך הוא רזין עלאין דמלכא קדישא.

§. 631. De illis ſcriptum eſt: [*Ieſ.* 60. *v.* 21.] *Et populus tuus omnes juſti: in ſeculum hæreditate accipient terram.*

631. עליהו כתיב ועמך כלם צדיקים לעלם ירשו ארץ.

Mantuan. fol 295.

SECTIO XVII.

De facie Microproſopi.

§. 632. Facies ejus eſt quaſi duo pulvini aromatis: & tota eſt teſtimonium illius, quod dixi.

632. אנפוי כתרין תקרובין דבוסמא כלהו סהדותא על מה דאמינא.

§. 633. Nam teſtimonium ab illo dependet; & in omnibus (*ejus partibus*) pendet teſtimonium.

633. דהא סהדותא בהוא תליא ובכלא תלייא סהדותא.

§. 634. Sed hi agelli aromatis albi ſunt & rubri; teſtimonium de Patre & Matre: teſtimonium de hæreditate, quam ſortitus eſt & obtinuit.

634. אבל הני תקרובא דבוסמא חוורא וסומקא סהדותא לאבא ואמא סהדותא לאחסנא דירית ואחיד לון.

§. 635. Et in Traditione noſtra quidem conſtituimus, quot milliaribus albedo diſtet à rubedine.

635. והא במתניתא דילן אוקימנא כמה פרסה בין חוורא לסומקא.

§. 636. Sed tamen ſimul in ipſo coeunt in unum, ſub genere albedinis; quando enim illuminatur à lumine albedinis Senioris, tunc albedo illa contegit rubedinem: & omnia in luce reperiuntur.

636. ואתכליל בידה כחדא בסטרא דחוורא כד אתנהיר מן נהירו דחוורא דעתיקא חפייה ההוא חוורא על סומקא. וכלא בנהרו אשתכח.

§. 637 Sed quando judicia aſcendunt [al. imminent] in mundo, & peccatores multi ſunt, lepra invenitur in omnibus [al. in mundo.] & rubedo extenditur per faciem, & ſuperintegit totam albedinem.

637. וכד סלקין (סא תלית) דינין בעלמא וחייבין סגיאין אשתכחת סגירותא בכלא (סא בעלמא) וסומקא אתפשט באנפין וחפייא כל חוורא.

§. 638. Et tunc omnia inveniuntur in judicio. Et tunc veſtes zeli (*induit*) quæ vocantur *veſtes ultionis* [*Ieſ.* 59. *v.* 17.] Et omnia ab hoc dependent.

638. וכדין כלא אשתכח בדינא. וכדין בגדי קנאה כתיב בגדי נקם וכלא בהאי תלייא.

§. 639. Et quia teſtimonium eſt in omnibus, hinc quàm plurimi Domini

639. ובגין דסהדותא הוא בכלא

ſcutorum integuntur iſtis coloribus, & attendunt hos colores.

כְּמַה וְכַמָּה מָארֵי תְרֵיסִין מִתְחַפְּיָן לְהָנֵי גַּוְונֵי מִצְפְּיָן לְהָנֵי גַּוְונֵי׃

§. 640. Cum colores ſplendidi ſunt, omnes & ſinguli mundi in gaudio ſunt.

640. כַּד נְהִירִין גַּוְונֵי כָּל עָלְמִין כֻּלְּהוּ בְּחֶדְוָה׃

§. 641. Illo tempore cum fulget albedo, omnia in hoc colore apparent. Et cum apparet in rubedine; omnia ſimiliter apparent in iſto colore.

641. בְּזִמְנָא דְנָהִיר חִוְּורָא כֻּלָּא אִתְחֲזוּ בְּהַהוּא גַּוְונָא וְכַד אִתְחֲזוּ בְּסוּמְקָא כֻּלָּא הָכִי אִתְחֲזוּ בְּהַהוּא גַּוְונָא׃

SECTIO XVIII.
De Barba Microproſopi.

§. 642. In illis agellis [Al. formis] aromatis incipit apparere barba: à ſummitate aurium: & deſcendit & aſcendit in agro aromatis.

642. בְּאִלֵּין תַּקְרוּבִין (ס״א תִּקּוּנִין) דְבוּסְמָא שָׁארֵי דִיקְנָא לְאִתְחֲזָאָה מֵרֵישָׁא דְאוּדְנִין וְנָחִית וְסָלִיק בְּתַקְרוּבָא דְבוּסְמָא׃

§. 643. Pili nigri barbæ in forma pulchra (*ſunt*) quales in juvene robuſto.

643. שַׂעְרִין אוּכְמִין דְדִיקְנָא בְּתִקּוּנָא שַׁפִּיר כְּגִיבּוֹר תַּקִּיף׃

§. 644. Oleum dignitatis Barbæ ſupernæ Senioris in hanc barbam Microproſopi (*defluit.*)

644. מִשְׁחָא דִרְבוּתָא דְדִיקְנָא עִלָּאָה דְעַתִּיקָא בְּהַאי דִיקְנָא דִזְעֵיר אַנְפִּין׃

§. 645. Pulchritudo hujus barbæ in novem partibus conſiſtit. Sed quando oleum dignitatis ſanctiſſimum Senioris ſanctiſſimi in hanc barbam radios demittit, partes ejus inveniuntur viginti duæ.

645. שַׁפִּירוּ דְהַאי דִיקְנָא בְּט׳ תִּקּוּנִין אִשְׁתַּכַּח · וְכַד מִשְׁחָא דִרְבוּת קוּדְשָׁא דְעַתִּיקָא קַדִּישָׁא נָהִיר בְּהַאי דִיקְנָא אִשְׁתַּכְּחוּ כ״ב תִּקּוּנִין׃

§. 646. Et tunc in benedictione ſunt omnia: & Jiſraël ſenex benedictionem accipit abinde. Et ſymbolum hujus extat in verbis illis [*Gen.*48. *v.*20.] בך *viginti duabus* (*partibus*) *benedicet Jiſraël.*

646. וּכְדֵין מִתְבָּרְכִין כֻּלְּהוּ וְיִשְׂרָאֵל סָבָא מִתְבָּרְכָא בְּהַאי וְסִימָן בְּךָ יְבָרֵךְ יִשְׂרָאֵל׃

§. 647. Formas barbæ conſtituimus in Synodo Areæ. (*Et tamen*) etiam hic intrare cupio citra pudefactionem.

647. תִּקּוּנִין דְדִיקְנָא אוֹקִימְנָא בְּאִדְרָא · וְהָכָא בָּעֵינָא לְמֵיעַל בְּלָא כִסּוּפָא׃

§. 648. Omnes autem partes barbæ (*ita*) diſpoſuimus, ut omnes è partibus

648. הָא כָּל תִּקּוּנִין דְדִיקְנָא אוֹקִימְנָא דְכֻלְּהוּ מִתִּקּוּנִין

Cremonenſ. col. 572.

barbæ

barbæ Senioris Sanctiſſimi diſpoſitæ ſint in Synodo Sancta.

דדיקנא עתיקא קדישא אוקימנא באדרא קדישא.

§. 649. *(Aliter;)* Sex ſunt; novem vocantur. Nam forma prima prodit per illam ſcintillam lucernæ fulgidiſſimæ, & allidit ſub pilis capitis, *(nimirum)* ſub illis cincinnis qui auribus inſternuntur:

649. שתא אינון ט׳ אקרון דתקונא קדמאה נפק בהוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא ובטש בתחות שערא דרישא מתחות קוצין דעל אודנין.

§. 650. Et deſcendit ante aperturam aurium usque ad principium oris.

650. ונחית מקמיה פתחא דאודנין עד רישא דפומא.

§. 651. Hæc autem forma in Seniore Sanctiſſimo non invenitur. Sed cum ab influentia Senioris Sanctiſſimi promanat, & ab eo dependet illa ſcaturigo Sapientiæ; cumque Mater ſeſe exſerit & includitur in aëre ſubtili; illam albedinem aſſumit Mater.

651. הא תקונא דא בעתיקא קדישא לא אשתכח אלא כד נגיד ממזלא דעתיקא קדישא ותלייא מניה ההוא מבועא דחכמתא כד אימא אתמשכא ואתכלילת באוירא דכיא ההוא חוורא נקיט אימא.

§. 652. Et ſcintilla intrat & exit, & ſibi invicem innectuntur, & inde fit forma una.

652. וניצוצית עאלת ונפקת ואתאחד דא בדא ואתעבידת חד תקונא.

§. 653. Et cum opus eſt, una eminet ſuper alteram, & altera contegitur coram ſocia.

653. וכד אצטריך סלקא דא על דא ואתכסי חד מקמי חברא.

§. 654. Et propterea omnibus opus eſt; unâ ad faciendam ultionem, & alterâ ad miſerendum.

654. ובגנ כלא אצטריך חד למעביד נוקמין וחד לרחמא.

§. 655. Et propterea hanc Barbam expetiit David Rex, ſicut poſuimus.

655. ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא כמה דאוקימנא.

§. 656. In hac barba novem formæ inveniuntur: *(inter quas ſunt)* ſex myriades, quæ inter illas dependent, & extenduntur in totum corpus.

656. בהאי דיקנא ט׳ תקונין אשתכחו שתא רבוון דתליין בהו ומתפשטין בכל גופא.

§. 657. Et illæ ſex quæ dependent, pendent in pilis qui ſub agro aromatum, tres in hoc latere, & tres in illo.

657. ואלין שתא דתליין תליין בשערי דתחות תקרובא דבוסמין ג׳ מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא.

§. 658. Et in eruptione [al. in ornatu]

658. ובקיעותא (סא ובקירותא)

barbæ

barbæ pendent tres reliquæ: una ſupra labia; & duæ in illis pilis, qui dependent usque ad præcordia.

דדיקנא תליין תלת אחרנין חד לעילא בשפוון ותרין באינון שערין דתליין עד טבורא.

§. 659. Et omnes illæ ſex, tres hinc & tres inde, prodeunt & omnes dependent ab illis pilis, qui deorſum pendent; & extenduntur in totum corpus.

659. וכל הני שתא ג׳ מכאן וג׳ מכאן אתמשכן ותליין כלהון באינון שערי דתליין ומתפשטן בכל גופא.

§. 660. Sed propter iſtas tres, quæ magis ſunt de ornatu barbæ, quam omnes, ſcriptum eſt Nomen ſanctum;

660. ובגין דהני תלתא דאינון ביקירו דדיקנא יתיר מכלהו כתיב בהו שמא קדישא.

§. 661. Quando ſcriptum eſt [*Pſal.* 118. *v.* 5.] *De anguſtia invocavi Iah: exandivit me in latitudine Iah: Dominus mihi non timebo.*

661. דכתיב מן המצר קראתי יה יי לי לא אירא.

§. 662. Quod autem poſuimus in Synodo Areæ: verba illa; de anguſtia invocavi Jah. (referenda eſſe) ad locum illum ubi barba incipit extendi, qui locus eſt remotior, & ante aures: etiam rectè habet.

662. והא דאוקימנא באדרא מן המצר קראתי יה מאתר דשרי דיקנא לאתפשטא דהוא אתר רחיק מקמי אודנין שפיר הוא.

§. 663. Et in Libro Diſſertationis Scholæ Raf. Jebha ſenis, ſic dicit & conſtituit; quod initium barbæ ſit à Benignitate ſuperna.

663. ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא הכי אמר ואוקים דשירותא דדיקנא מחסד עלאה.

§. 664. De qua ſcribitur: [1. *Par.* 29. *v.* 11.] *Tibi, Domine, Majeſtas, & ſeveritas, & pulchritudo &c.* Et omnia (*ita*) ſunt, & ita incipit.

664. דכתיב לך יי הגדולה והגבורה והתפארת וגו׳ וכלא הוו והכי שארי.

§. 665. Novem ergò ſeſe exſerunt, & dependent à Barba: & ante aures ita incipit. Sed in ſtatu non perſiſtunt niſi per locum alium, prout conſtituimus.

665. ותשעה אתמשכן ותליין בדיקנא ומקמי אודנין הכי שארי · וקיומא לא מתקיימין אלא באתר אחרא כמה דאוקימנא.

§. 666. Nam quando mundus opus habet miſericordia, influentia Senioris detegitur; & omnes illæ formæ, quæ in barba ornatiſſima Microproſopi omnes reperiuntur eſſe miſerationes; quatenus vindictam exercent contra oſores Jiſraëlitarum, & contra illos, qui iſtos affligunt.

666. וכד אצטריך עלמא לרחמי אתגלייא מזלא עתיקא וכל הני תקונין דבדיקנא יקירא דזעיר אנפין כלהו רחמי אשתכחו בגין דעבדין נוקמין לשנאיהון דישראל לאינון דעקין להו.

§. 667. Omnis autem ornatus barbæ conſiſtit in illis pilis, qui dependent, quia omnia abhinc dependent.

667. כל יקירו דדיקנא באינון שערי דתליין אינהו משום דכלא בהאי תליין.

§. 668. Omnes iſti pili, qui in barba Microproſopi, duri ſunt & rigidi, quia omnes ſubigunt judicia; cum Influentia ſanctiſſima manifeſtatur.

668. כל הני שערי דדיקנא דזעיר אנפין כלהו קשישן תקיפין משום דכלהו אתכפיין לדינין בשעתא דמזלא קדישא אתגלי.

§. 669. Et cum pugnandum eſt in pugna, tunc apparet tanquam heros fortis, victorioſus in bello. Atque tunc depilatur qui depilatur; & calveſcit, qui calveſcit.

669. וכד בעי לאגחא קרבא אתחזי כגבר תקיף מארי נצחן קרביא וכדין מריט מאן דמריט ואגליש מאן דאגליש.

§. 670. Iſtas novem formas commemorabat Moſes ſecunda vice [*Num.* 14. *v.* 17.] cum opus eſſet eas omnes convertere in miſericordiam.

670. הני תשעה תקונין אמרן משה זמנא תניינא בשעתא דאצטריך לאהדרו לון כלהו רחמי.

§. 671. Quamvis enim tredecim formas nunc non recitaret; tamen à meditatione dependebat negotium. Non enim intromittebat ſe in illas formas ut eas commemoraret.

671. דאע״ג דתליסר תקונין לא אמר השתא בכוונא תלייא מלתא דהא לא ייעול בהני תקונין לאדכרא.

§. 672. Sed in Influentiam meditationem dirigebat, & iſtius faciebat mentionem. Sicut ſcriptum eſt [*Num.* 14. *v.* 17.] *Et nunc magnificetur obſecro Potentia Tetragrammati!*

672. אלא במזלא אתכוון ואדכר ליה דה״ד ועתה יגדל נא כח יי.

§. 673. Quid intelligitur per potentiam Domini? Sic vocatur Influentia Sancta, occultata omnibus occultationibus. Et vis iſta, & lumen iſtud ab Influentia dependet.

673. מאן כח יי דההוא אקרי מזלא קדישא סתימא דכל סתימין דחילא דא ונהירו דא ממזלא תלייא.

§. 674. Et quia Moſes hoc dicebat, & hoc commemorabat, & de eâ meditabatur, tunc ſimul recitabat novem iſtas formas, quæ pertinent ad Microproſopum.

674. וכיון דאמר משה דא ואדכר דא ואתכוון בה אמר הני תשעה תקונין דתליין בזעיר אנפין.

§. 675. Ut in luce eſſent omnia, & non reperiretur judicium. Et propterea totum ab Influentia dependet, hoc judicium [Al. tota hæc barba.]

675. בגין דנהירו כלהו ולא ישתכח דינא ועד כלא במזלא תלי האי דינא (ס״א דיקנא)

§. 676. Cum pili incipiunt impediri, (*ipſe eſt,*) tanquam heros fortis; tanquam heros exercitatus victorioſus in bello.

676. כד שריין שערי לאתעכבא כגיבור תקיף כגיבור רגיל מארי נצח קרבין.

§. 677. In hanc barbam promanat Oleum dignitatis à Seniore occultato: ſicut dicitur: [*Pſal.* 133. *v.* 2.] *Sicut oleum bonum ſuper caput, deſcendens ſuper barbam, barbam Aharon.*

677. בהאי דיקנא נגיד משח דרבות מעתיקא סתימאה כדא כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן.

SECTIO XIX.

De Labiis Microproſopi & ore ejus.

§. 678. Pili iſti non contegunt labia: & labia tota rubicunda ſunt ut roſa. Sicut ſcriptum eſt: [*Cant.* 5. *v.* 13.] *Labia ejus roſæ.*

678. אלין שערי לא חפין על שפוון ושפוון כלהו סומקין כוורדא דכתיב שפתותיו שושנים.

§. 679. Labia muſſitant ſeveritatem, (&) muſſitant Sapientiam.

679. שפוון מרחשן גבורה מרחשן חכמתא.

§. 680. Ab illis labiis dependent bonum & malum; Vita & mors.

680. באינון שפוון תליין טב וביש חיי ומותא.

§. 681. Ab illis Labiis dependent Domini exſuſcitationis, ſ. vigiliæ. Nam cum iſta labia muſſitant, omnes excitantur ad proferendum Secreta; nec non Domini judicii in omnibus tribunalibus, in quibus manſiones habent.

681. מאלין שפוון תליין מאריהון דאתערותא דכד מרחשן אלין שפוון מתערין כלא למנזר ומארי דינא בכל בתי דינין דמדוריהון כהון.

§. 682. Et propterea vocantur vigiles: ſicut ſcriptum eſt: [*Dan.* 4. *v.* 14.] *In decreto vigilum verbum; & in ſermone ſanctorum petitio.*

682. ובגנ״כ אקרון עירין דכתיב בגזירת עירין פתגמא ובמימר וגו׳.

§. 683. Quid eſt Vigil? In Libro Diſſertationis id explicatur è loco illo [1. *Sam.* 28. *v.* 16.] *& factus inimicus tuus.*

683. מאי עיר בספרא דאגדתא כדא ויהי עריך.

§. 684. Quia judicia excitantur contra illos, qui miſericordiam non aſſequuntur è ſupernis.

684. דמתערין דינין לאינון דלא אתרחימו לעיל׳.

§. 685. Hinc excitantur illi, qui ſunt Domini inimicitiæ omnium.

685. בגנ״כ מתערין אלין דאינון מארי דבבו דכלהו. Cremonenſ. col. 573.

§. 686. Et nihilominus in utrumque modum (*feruntur*) miſericordiæ & judicii. Et propterea vocantur, *Vigil & ſanctus:* Judicium & miſericordia.

686. ועכד בתרי גווני דרחמי ודינא ועד אקרון עיר וקדיש דינא ורחמי.

§. 687. Et in illis labiis apparet os, quando aperitur.

687. ובאלין שפוון אתחזי. פומא כד אתפתח.

§. 688. A ſpiritu illo, qui prodit ab ore ejus, induuntur multa millia & myriades: & cum extenditur, eodem induuntur Prophetæ veri, & omnes Os Domini vocantur.

688. רוחא דנפיק מן פומיה ביה מתלבשין כמה אלף ורבבן וכד אתפשט מתלבשין ביה נביאן מהימניה וכלהו פה יי אקרון.

§. 689. Cum verba prodeunt ab ore eadem in labiis muſſitantur in omnes octodecim mille mundos: donec connectantur omnes ſimul in duodecim ſemitis & tramitibus notis. Et unum ſemper expectat alterum.

689. כד מלין נפקין מן פומא ומתרחשין בשפוון לכלהו תמני סרי אלפין עלמין עד דמתקטרין כלהו כחדא בתריסר אורחין ושבילן דאשתמודען וכלא מחכאן דא בדא.

§. 690. Linguâ loquitur magnalia in nexu medii ad ambitum.

690. בלישן ממלל רברבן בקשיר דטיהרא בעטורא.

§. 691. Et propterea ſcriptum eſt: [*Cant. 5. v. 16.*] *Palatum ejus dulcedines.* Dulcedines propriè loquendo.

691. וערב חכו ממתקים ממתקים ודאי מאי חכו כדא וחיך יטעום לאכול.

§. 692. *Et totus ipſe deſideria.* [Ubi in voce מחמרים involvuntur] Ignis & aqua: quia Ignis & aqua transferuntur, [al. conformantur, vel mitigantur] & pulchra ſunt in latere ejus.

692. וכלו מחמדים אש ומים אשא ומייא מעתיקין (סא מתתקנין) ויאן בסטרוי.

§. 693. Nam colores invicem conſociantur.

693. דהא גווני מתחברן כחדא.

§. 694. In Palato ejus literæ figuratæ & exſculptæ (*i. e. Gutturales*) in circuitu ejus condenſantur [*in Palatinas.*)

694. חכו באתוון רשימין דמתגלפין בעטרוי גלידין.

§. 695. Litera א, quæ ejicit Reges & conſtituit Reges. [*i. e. quæ ad Coronam refertur, fit* י.]

695. א דטריד מלכין ומקים מלכין.

§. 696. Litera ח, quæ expellit, & deſcendit & aſcendit, & coronatur in caput; [*hæc eſt deſcriptio Sapientiæ*] & Ignis condenſatur in aërem. [*i. e. incraſſeſcit in Iod.*]

696. ח דטריד ונחית וסליק ועטיר ברישא ואשא גליד ברוחא.

§. 697. Litera He flavedo [al. aſſuctio] Matris, alliſa in fœminâ, extenſa eſt in fœminam majorem per deſiderium Civitatis Sanctæ, quæ ſemper [Al. hæc enim loca] ſibi invicem annectuntur [*ſit Caph, quod refertur ad Baſilian.*] ſicut dicitur [*Cant. 4. v. 6.*] *ad montem myrrha, collem thuris.*

697. ה ירוקא (סא ינקא) דאימא סטיר לנוקבא אתפשט לנוקבא רבא בתיאובתא דקרתא קדישא דמתקטרי תדירא (סא אתרין) דא ברא כרא הר המור גבעת הלבונה.

§. 698. Litera Ajin (*quæ denotat ſeptem deſtructas inferiores*) medium ſive ſplendor moduli (*id eſt, lux interna Vaſorum confractorum*) exſculpta eſt in labia ejus excurrendo [*condenſata eſt in* ק, *quod è medio palati excurrit uſque in labia.*] Rami enim connectuntur in latus ejus; [*ſeptem inferiores referuntur ad Microproſopum*] in ſpiritus [*tales erant in mundo primo*] exſculptos. [*tales facta ſunt in mundo reſtituto.*]

698. ע טיהרא דטופסא גליפא בשפוותיה דהוטין: דענפין מתאחדין לסטרוי לרוחין גליפין.

§. 699. Nam in Myſteriis literarum Salomonis Regis circumdantur iſtæ literæ quatuor, per quatuor literas גיכק.

699. והא ברזי דאתוון דשלמה מלכא אתעטרו אלין אתוון ד בד׳ גיכק.

§. 700. [*Scriptum autem eſt Job. 6. v. 6.*] *Nunquid comedetur inſipidum abſque ſale? an eſt ſapor &c.*

700. היאכל תפל מבלי מלח וגו׳.

§. 701. Et ſcriptum eſt: [*Jeſch. 32. v. 17.*] *Et erit opus juſtitiæ pax.* [*Et Pſal. 19. v. 11.*] *Deſiderabilia præ auro, præ obryzo multo, & dulcia &c.*

701. וכתיב והיה מעשה הצדקה שלום הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים וגו׳.

§. 702. Dulcia profectò. Sed David Rex (*ibid. v. 12.*) inquit: *Etiam ſervus tuus monetur in eis.*

702. מתוקים ודאי דוד מלכא אמר גם עבדך נזהר בהם וגו׳.

§. 703. Conteſtor de me, quod omnibus diebus cautus fuerim circa illas, ne circa illas errarem.

703. אסהדנא עלי דכל יומא אזדהרנא בהו דלא לאטעאה בהו.

§. 704. Excepta die quadam cùm necterem coronas Regis in ſpelunca Maranæa, vidi ſplendorem Ignis, flammantis facie violenta: ut contremiſcerem.

704. בר יומא חד דעטירנא עטרי מלכא במערתא דמארנא וחמינא בוצינא דאשא מתלהטא אפותיא דטרונא ואזדעזענא.

§. 705. Ex illa die cautè egi in cogitatione mea circa illas, nec omiſi eas, omnibus diebus meis.

705. מההוא יומא אזדהרנא ברעתאי

בחו ולא שביקנא לון כל יומאי.

§. 706. Beatam portionem ejus, qui cautus eſt in Seniore (al. circa dulcedinem) Regis, ut illas deguſtet prout decet.

706. זכאה חולקיה מאן דאזהר בעתיקא (סא במתוקא) דמלכא דטעים בהו כדחזי.

§. 707. Propterea ſcriptum eſt: [*Pſal.* 34. *v.* 9.] *Guſtate & videte, quoniam bonus Dominus &c.*

707. על דא כתיב טעמו וראו כי טוב יי׳ וגו׳.

§. 708. Et ſcriptum eſt: [*Prov.* 9. *v.* 5.] *Ite comedite de pane meo &c.*

708. וכתיב לכו לחמו בלחמי וגו׳.

SECTIO XX.

De Corpore Microproſopi.

§. 709. Extenditur Maſculus per Cognitionem. Et implentur exedræ & conclavia.

709. אתפשט דכורא ברעת ואתמליין אכסדרון ואדרין.

§. 710. A principio cranii incipit, & extenditur per totum corpus, quoad pectus & brachia & in omnia.

710. מרישא דגולגלתא שרי ואתפשט בכל גופא מחדוי ודרועוי ובכלא.

SECTIO XXI.

De Uxore Microproſopi.

§. 711. A tergo ejus adhæret radius ſplendoris vehementiſſimi, & flammat, & producit cranium quoddam, occultatum ab omni latere ſuo.

711. מאחורוי אתדבק ניציצא בוצינא דקרדינותא ולהטא ואפיק גולגלתא חדא סתימא מכל סטרוי.

§. 712. Et lumen [al. & deſcendit] duorum cerebrorum, in eo ſic effiguratur.

712. ונהירו (סא ונחית) דתרי מוחי גליפן בה הכי. Mantuan. fol. 296.

§. 713. Et ipſa adhæret lateri maſculi; quapropter etiam vocatur [*Cant.* 5. *v.* 2.] Columba mea, perfecta mea. Ne legas תמתי perfecta mea: ſed תאומתי gemella mea propriè loquendo.

713. ואתדבקת בסטרוי דדכורא בגין כך אתקרי יונתי תמתי אל תקרי תמתי אלה תאומתי ודאי.

§. 714. Crines fœminæ continent colores verſicolores; ſicut ſcriptum eſt [*Cant.* 7. *v.* 5.] *Coma capitis tui ſicut purpura.*

714. שערוי דנוקבא כלילן ביני גוונא (סא גווני גווני) כדכתיב ודלת ראשך כארגמן.

§. 715. Connectitur autem Rigor (*hic*) è quinque rigoribus; & fœmina extenditur

715. אתקטר גבורא בחמש גבוראן

in latere ſuo; & applicatur ad latus maſculi.

§. 716. Donec ſeparetur à latere ejus, & accedat ut copuletur cum eo de facie ad faciem.

§. 717. Et cùm copulantur, apparent unum omninò eſſe corpus.

§. 718. Hinc diſcimus: Maſculum ſolum videri corpus tantummodo dimidium: ita ut omnes miſerationes dimidiæ ſint. Et ſic etiam fœmina.

§. 719. Cum autem copulantur inſimul, *illud* totum apparet eſſe unum revera corpus. Et ita eſt.

§. 720. Sic etiam hîc: cum maſculus copulatur cum fœmina, ambo coſtituunt unũ corpus; & mundi omnes in gaudio ſunt: quoniam omnes à corpore perfecto benedictionem accipiunt. Et hoc arcanum eſt.

§. 721. Et propterea [*dicitur Gen. 2. v. 3.*] *benedixit Dominus diei ſeptimo & ſanctificavit eum:* Quia tunc omnia inveniuntur in uno corpore perfecto: quoniam Matrona applicatur Regi, & reperitur (*cum eo*) corpus unum.

§. 722. Et propterea benedictiones inveniuntur in die hac.

§. 723. Atque hinc is, qui non eſt mas & fœmina, vocatur Corpus dimidium; nulla autem bendictio quieſcit in re mutila & defectiva; ſed in loco perfecto & in re perfecta; & non in medietate rei.

§. 724. Et res dimidia non ſubſiſtit in æternum, nec benedictionem accipit in æternum.

§. 725. Pulchritudo fœminæ tota eſt à pulchritudine maſculi. Jamque conſtituimus iſta, & nota ſunt inter ſocios.

§. 726. Cum hac fœmina connectuntur

ואתפשטת נוקבא בסטרהא ואתדבקת בסטרוי דדכורא׃

716. עד דאתפרשא מסטרוי ואתיאת לאתחברא עמה אפין באפין׃

717. וכד מתחברין מתחזיין חד גופא ממש׃

718. מהכא אוליפנא דכר בלחודוי אתחזי פלג גופא וכלהו רחמי פלגא דאמוי דאתפליג וכן נוקבא׃

719. וכד מתחברן כחדא אתחזי דא כלא בחד גופא ממש והכי הוא׃

720. אוף הכא כד דכר אתחבר בנוקבא כלא הוא חד גופא ועלמין כלהו בחידו דהא כלהו מגופא שלים מתברכן והיינו רזא׃

721. על כן ברך יי׳ את יום השבת ויקדשהו דהא אשתכח כלא בחד גופא שלים דהא מטרוניתא אתדבקת במלכא ואשתכח גופא חד׃

722. ועל כן ברכאן משתכחין בהאי יומא׃

723. ומהכא מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא אקרי פלג גופא ולית ברכתא שריא במלה פגימה וחסירה אלה באתר שלים במלה שלים ולא בפלגות מלה׃

724. ופלגות מלה לא אתקיים לעלמין ולא אתברכן לעלמין׃

725. נוי דנוקבא כלא מנוי דדכורא הוא והא אוקימנא מלי ואשתמודען בני חבריא׃

726. מהאי נוקבא מתאחדן כל אינון

omnes

omnes illæ, quæ infra ſunt: ab illa ſuctionem habent, & ab illa benedictionem accipiunt. Et ipſa vocatur Mater omnium.

§. 727. Sicut Mater continet corpus, & totum corpus ab illa ſugit. [al. continet hortum, & totus hortus ab illa] Ita hæc ſe habet ad omnes alias inferiores.

§. 728. Scriptum eſt: [*Prov. 7. v. 4.*] *Dic Sapientiæ Soror mea tu.* Datur enim Sapientia, & iterum datur Sapientia alia.

§. 729. Et hæc fœmina vocatur Sapientia minor, reſpectu alterius.

§. 730. Et propterea ſcriptum eſt [*Cant. 8. v. 8.*] *Soror nobis parvula, & ubera nulla habet. &c.*

§. 731. Nam in exilio hoc ad nos ſeſe exporrigit Soror noſtra parvula. Profectò parvula videtur; ſed magna eſt, & grandis eſt, dum ſcilicet ipſa complementum eſt, quod Rex ſibi aſſumit.

§. 732. Sicut ſcriptum eſt: [*Cant. 8. v. 10.*] *Ego murus, & ubera mea ſicut turres.*

§. 733. *Et ubera mea &c.* quoniam plena ſunt pro ſuctione omnium. *Sicut turres*; quæ ſunt flumina magna, quæ prodeunt à Matre ſuperna.

דלתתא· מנה ינקין ובה מתברכין והיא אתקרי אם לכלהו·

727. כמה דאתרא אם לגופא וכל גופא מנה (סא לגנתא דכל גנתא מנה) ינקא כך האי לכלהו אתרנין דלתתא·

728. כתיב אמור לחכמה אחותי את· אית חכמה ואית חכמה·

729. והאי נוקבא אתקרי חכמה זעירא לגבי אחרא· Cremonenſ. col. 574.

730. ועל אתקרי אחות לנו קטנה ושדים אין לה וגו'·

731. דהא דא בגלותא אתמשך אחות לנו קטנה ודאי קטנה אתחזי דרבא היא וסגיאה היה דהא היא שלימו דנטיל מלכא·

732. כמה דכתיב אני חומה ושדי כמגדלות·

733. ושדי דהא מליין אינון לינקא לכלא כמגדלות דאינון נהרין רברבין דנפקי מאימא עלאה·

SECTIO XXII.

De reliquis membris Microproſopi.

§. 734. Maſculus extenditur in dextram & ſiniſtram, per hæreditatem quam conſequitur.

§. 735. Sed quando colores commiſcentur, tunc vocatur Pulchritudo: & efformatur totum corpus *in arborem magnam & validam, pulchramq; & decoram*; [*Dan. 4. v. 8.*]

734. אתפשט דכורא בימינא ובשמאלא בירותא דאחסנא·

735. וכד גווני אתחברו אקרי תפארת ואתתקן כל גופא אילנא רברבא ותקיף שפיר ויאה·

§. 736.

§.736. *Sub illa umbram quærunt beſtiæ agri; & ſub ramis ejus habitant volucres cœli, & alimentum pro omnibus in eâ eſt.*

736. תחותוהי תטליל חיות ברא ובענפוהי ידורון עופי שמיא ומזון לכלא ביה·

§.737. Brachia ejus ſunt dextrum & ſiniſtrum. In dextro eſt vita & Benignitas: in ſiniſtro mors & Rigor.

737. דרועוי ימינא ושמאלא בימינא חיים וחסד בשמאלא מיתה וגבורה·

§. 738. Viſcera ejus efformantur per Cognitionem, & replent omnes exedras & conclavia: ſicut diximus.

738. מעוי אתתקן בדעת ואתמליין כל אכסדרין ואדרין כמה דאמינא·

§.739. Sic enim ſcriptum eſt: [*Et per cognitionem conclavia replebuntur.*]

739. דכתיב ובדעת חדרים ימלאו·

§.740. Porro corpus ejus extenditur in duo femora; & intra hæc continentur duo renes, duo teſticuli maſculini.

740. תו אתפשט גופא בתרין שוקין ומתאחדין בינייהו תרין כוליין תרין ביעי דדכורא·

§.741 Omne enim oleum, & dignitas, & vis maſculi è toto corpore in iſtis congregatur: nam omnes exercitus, qui prodeunt ab iis, omnes prodeunt & morantur in orificio membri genitalis.

741. דכל משחא ורבות וחילא דדכורא דכל גופא בהו אתכניש דכל חיילין דנפיק מניהון נפקין ושריין כלא בפום אמה·

§.742. Et propterea vocantur Exercitus: & ſunt Superatio & Gloria. Nam pulchritudo eſt Tetragrammaton: Superatio autem & Gloria ſunt exercitus: hinc venit Nomen illud, *Dominus exercituum.*

742. ובגכ אקרון צבאות ואינון נצח והוד · ותפארת יהוה · נצח והוד צבאות· ובגין כך יהוה צבאות·

§.743. Membrum maſculi eſt extremitas totius corporis, & vocatur fundamentum: & hic eſt gradus ille qui mitigat fœminam. Omne enim deſiderium maſculi eſt verſus fœminam.

743. אמה דדכורא סיומא דכל גופא ואקרי יסוד ודא הוא דרגא דמבסם לנוקבא וכל תאובתא דדכורא לגבי נוקבא·

§.744. Per hoc fundamentum ille ingreditur in fœminam: in locum qui vocatur Zijon, & Jeruſalem. Nam hic eſt locus tegendus fœminæ: & in uxore vocatur uterus.

744. בהאי יסוד עייל לנוקבא לאתר דאקרי ציון וירושלים דהתם הוא אתר כסותא דנוקבא כבית רחם לאתתא·

§.745. Et hinc Dominus exercituum vocatur fundamentum. Et ſcriptum eſt: [*Pſ.*132. *v.*13.] *quoniam Dominus elegit Zijon, deſideravit in habitaculum ſibi.*

745. ובגין כך יי צבאות אקרי יסוד כתיב כי בחר יי בציון אוה למושב לו·

§.746. Cum ſeparatur Matrona & cum Rege copulatur de facie ad faciem in excellentia Sabbathi: omnia fiunt unum corpus.

§.747. Atque tunc Deus ille Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! ſedet in throno ſuo, & omnia vocantur Nomen integrum; nomen Sanctum. Benedictum ſit nomen ejus in ſeculum, & in ſeculorum ſecula.

§.748. Omnia hæc verba diſtuli usque in diem hunc, qui per illa coronatur pro mundo venturo. Jamque hic manifeſtantur: ô beatam portionem meam!

§.749. Cum hæc matrona copulatur cum Rege, omnes mundi benedictionem accipiunt, & reperiuntur in gaudio Univerſi.

§.750. Sicut maſculus conſtat è triade, & initium eſt cum triade: eodem modo omnia ſic ſe habent: & finis totius corporis ita eſt: & Matrona non accipit benedictionem niſi in ſyntagmate triadis; & iſti gradus ſunt Superatio, gloria, & fundamentum.

§.751. Et mitigatur & benedictionem accipit in loco qui vocatur Sanctum Sanctorum inferius.

§.752. Sicut ſcriptum eſt:] *Pſal.*133. *v.*3.] quoniam ibi præcepit Dominus benedictionem. Duo enim gradus ſunt, ſupra & infra.

§.753. Hinc non eſt licentia illuc introeundi, niſi Sacerdoti magno, qui provenit de latere Benignitatis: ne in illum locum ſupernum ingrediatur alius, quàm iſte, qui vocatur Benignitas.

§.754. Et ingrediatur in Sanctum Sanctorum; & mitigetur uxor; & benedictionem accipiat iſtud Sanctum Sanctorum; in loco qui vocatur Zion.

746. כד אתפרשת מטרוניתא ואתחברת במלכא אנפין באנפין במעלי שבתא אתעביד כלא חד גופא.

747. וכדין יתיב קודשא בריך הוא בכורסייה ואקרי כלא שמא שלים שמא קדישא בריך שמיא לעלם ולעלמי עלמין.

748. כל אלין מלין סליקנא עד יומא דא דאתעטרא בהו לעלמא דאתי והשתא אתגליין הכא זכאה חולקי.

749. האי מטרוניתא כד אתחברת עם מלכא כל עלמין מתברכין ואשתכחו בחדוותא דכלא.

750. כמה דדכורא כליל בתלתא ושירותא בתלתא כך כלא הכי וסיומא דכל גופא הכי ומטרוניתא לא מתברכא אלא בכללא דלתתא אלין דאינון נצח הוד יסוד.

751. ומתבסמא ומתברכא באתר דאקרי קדש הקדשים דלתתא.

752. דכתיב כי שם צוה יי את הברכה דהא תרין דרגין אינון לעילא ותתא.

753. ובגב לית רשותא למיעל תמן בר כהנא רבא דאתי מן סטרא דחסד בגין דלא עייל לההוא אתר דלעילא אלא ההוא דאקרי חסד.

754. ועייל בקדש הקדשים ומתבסמת נוקבא ומתברכא האי קדש הקדשים בגו אתר דאתקרי ציון.

§. 755.

§.755. Zion autem & Jeruſalem duo ſunt gradus, unus miſericordiam, & alter judicium denotans.

§.756. De Zion enim ſcriptum eſt: [*Jeſ.* 1. *v.* 27.] *per Judicium redimetur*. Et de Jeruſalem [*ibidem v.* 21.] ſcriptum eſt: juſtitia pernoctat in ea: ſicut poſuimus.

§.757. Et omne deſiderium maſculi fertur erga fœminam. Sic autem vocantur hæc, quia ex hinc proveniunt benedictiones pro omnibus mundis; & omnia benedictionem accipiunt.

§.758. Hic locus vocatur Sanctum; & omnes ſanctitates maſculi illuc ingrediuntur, per illum gradum, de quo diximus.

§.759. Omnes autem veniunt à Capite ſuperno cranii maſculi, è latete cerebri ſuperni, ubi reſident.

§.760. Et hæc benedictio promanat per omnia membra corporis, usque ad illa, quæ vocantur Exercitus.

§.761. Et omnis ille defluxus qui profluit è toto corpore ibidem congregatur, & propterea vocantur Exercitus; quia omnes Exercitus ſuperiorum & inferiorum ibidem egrediuntur.

§.762. Et ille defluxus in loco ubi congregatur & qui emittitur per illud fundamentum Sanctiſſimum, totus eſt albus: & propterea vocatur Benignitas.

§.763. Ex illo Benignitas ingreditur in Sanctum Sanctorum: ſicut ſcriptum eſt [*Pſalm.* 133. *v.* 3.] *quia ibidem præcipit Dominus benedictionem* (&) *vitam usque in ſeculum.*

§.764. Dicit R. Abba: vix finiit Lucerna ſancta vocem *vitam*; & ceſſarunt verba ejus. Ego autem ſcribebam; & putabam me plura ſcripturum; ſed nihil audiebam.

755. ציון וירושלים תרין דרגין אינון חד רחמי וחד דינא.

756. ציון דכתיב במשפט תפדה· ירושלים דכתיב צדק ילין בה כמה דאוקימנא·

757. וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא הכי קרינן להו דמתמן נפקא ברכן לכלהו עלמין וכלהו מתברכין·

758. האי אתר אקרי קדש וכל קדשים דדכורא עיילין תמן בההוא דרגא דאמינא·

759. וכלהו אתיין מריש עלאה דגולגלתא דדכורא מסטרי דמוחי עלאי דשריין ביה·

760. ונגיד ההיא ברכא בכל שייפי גופא עד אינון דאקרון צבאות·

761. וכל ההוא נגידו דאתנגיד מכל גופא מתכנשי תמן ועד אקרון צבאות דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין·

762. וההוא נגידו באתר דאתכניש תמן שריין ליה בההוא יסוד קדישא כלא חוורא בגנ״כ אקרי חסד·

763. מההוא חסד עייל לקדש הקדשים דכתיב כי שם צוה יי׳ את הברכה חיים עד העולם·

764. אמר ר׳ אבא לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים עד דאשתככו מלוי ואנא כתבנא סברנא למכתב טפי ולא שמענא·

§. 765. Non autem elevabam caput meum, quia lumen erat nimium: & hactenus non potueram illuc reſpicere.

765. לא זקיפנא רישאי דנהורא הוה סגי ולא הוד יכילנא לאסתכלא אדהכי·

§. 766. Contremui igitur, & audiebam vocem, quæ exclamabat & dicebat: [*Prov.* 3. *v.*2.] *Longitudinem dierum & annos vitæ*, &c.

766. אזדעזענא שמענא קלא דאקרי ואמר ארך ימים ושנות חיים וגו׳·

§. 767. Audiebam vocem aliam: [*Pſal.*21.*v.*5.] *vitam petiit à te*, &c.

767. שמענא קלא אחרא חיים שאל ממך וגו׳·

§. 768. Per totum illum diem ignis non receſſit à domo, & nemo erat, qui appropinquaret ad eum: quia non poterant; lumen enim & ignis erant circa illum per totum illum diem.

768. כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא ולא הוה מאן דמטיה לגביה דלא יכילו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה כל ההוא יומא· Cremonenſ. col. 599.

§. 769. Procidebam autem in terram, & vociferabar.

769. נפילנא על ארעא וגעינא·

§. 770. Cum igitur receſſiſſet ignis, videbam lucernam ſanctam, ſanctum ſanctorum, quod ablatus eſſet è mundo.

770. בתר דאזיל אשא חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים דאסתלק מן עלמא·

§. 771. Obvolutus autem jacebat in dextro ſuo latere, & facies ejus riſum præ ſe ferebat.

771. אתעטף שכיב על ימיניה ואנפוי חייכין·

§. 772. Surgebat autem R. Eleaſar filius ejus, & acceptas manus ejus exoſculabatur: Ego autem lingebam pulverem, qui ſub pedibus ejus erat.

772. קם ר׳ אלעזר בריה ונטיל ידוי ונשיק לון ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי·

§. 773. Socii volebant plorare, ſed non poterant loqui. Incipiebant tamen & flebant Socii, & R. Eleaſar filius ejus procidebat ter, & non poterat aperire os ſuum:

773. בעי חברייא למבכי ולא יכילו למללא שארו בכיה חברייא ור׳ אלעזר בריה נפל תלת זמנין ולא יכיל למפתח פימיה·

§. 774. Poſtmodum exorſus dicebat: O Pater, O Pater, tres fuerunt, in unum redacti ſunt.

774. לבתר פתח ואמר אבא אבא תלת הוו חד אתחזרו·

§. 775. Nunc divagabuntur animalia: aves avolabunt & occultabunt ſe in foramina Maris magni: & ſocii omnes bibent ſanguinem.

775. השתא תטור חיוותא צפראן טאסין משתקעין בניקבאן דימא רבא וחברייא כלהו שתיין דמא·

§. 776. Surgebat autem R. Chija in pedes ſuos & dicebat: Hactenus lucerna ancta curam noſtri habuit [al. occupatus

776. קם ר׳ חייא על רגלוי ואמר עד השתא בוצינא קדישא מסתכל

fuit

fuit circa nos.] Jam tempus non ſuper eſt aliud, niſi ut occupemur circa honorem ejus.

(סא משתדל) עלן השתא לאו הוא ערן אלא לאשתדלא ביקריה.

§. 777. Surgebant ergo R. Eleaſar & R. Abba, & imponebant ei veſtem ſepulchralem: (*&*) quis (*unquam*) vidit (*talem*) commotionem & mixtum affluxum Eruditorum? per totam autem domum aſcendebant odores (*fragrantes.*)

777. קם ר׳ אלעזר ור׳ אבא · נטלו ביה בטירקא דסילקא · מאן חמא ערעורא וערבוביא דחברייא וכל ביתא הוה סליק ריחין.

§. 778. (*Tunc*) elevabant eum in feretrum; & nemo hæc ſervitia ei exhibebat, quam R. Eleaſar, & R. Abba.

778. סליקו ביה בפוריא ולא אשתמש ביה אלא ר׳ אלעזר ור׳ אבא.

§. 779. Veniebant (*autem*) Lictores & milites de Caphar [Al. de Zippore & Taradæa: vel, Doctores & ſtudioſi è pago,] & repellebant eos [*ſive contumelia, juxta priorem ſenſum, ſive majoris honoris cauſa, ſenſu poſteriore.*]

779. אתו טריקין ומארי תריסין דכפר וטרדא בהו (סא רצפרי וטרדיא והוו.)

§. 780. Sed incolæ Maronææ iis reclamabant cum tumultu, quod putarent, eum ibidem non ſepultum iri.

780. בני מרוניא צווחין בקטירין דחשיבו דלא יתקבר תמן.

§. 781. Cum igitur efferretur lectulus ſepulchralis; Ipſe elevabatur in aërem, & Ignis flammabat ante eum.

781. בתר דנפיק פורייא הוה סליק באוירא ואשא הוה להיט קמיה.

§. 782. (*Et*) Vox audiebatur (*dicens:*) Ingredimini & venite & congregamini ad gaudia nuptialia R. Schimeonis. [*Jeſch.* 57. *v.* 2.] *Ingredietur* (*cum*) *pace,* (&) *requieſcent in cubiculis ſuis.*

782. שמעו קלא עולו ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון יבא שלום ינוחו על משכבותם.

§ 783. Cum inferretur in antrum (*ſepulchrale*) audiebatur vox in antro: *Hic eſt ille Vir qui commovit terram, & tremere fecit regna.*

783. כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות.

§. 784. Quot libertates in cœlo reperiuntur hodie, propter te!

784. כמה בטרין ברקיע משתככין (סא משתכחין) ביומא דין בגינך דנא.

§. 785, Hic eſt ille R. Schimeon filius

785. ר׳ שמעון בן יוחאי דמאריה

Jochai, de quo Dominus ejus gloriatur quotidie. Beata eſt portio ejus ſupra & infra.

משתבח ביה בכל יומא · זכאה חולקיה לעילא ותתא·

§. 786. Quot theſauri ſummi reſervati ſunt ipſi!

786. כמה גנזין עלאין מסתמרין ליה·

§. 787. De ipſo dictum eſt [*Dan.* 12. v. 13.] *Et tu vade ad finem, & requieſces, & ſtabis in ſorte tua in fine dierum.*

787. עליה אתמר ועתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין:

Huc usque

Synodus Sancta minor.

:עד כאן האדרא קדישא זוטא:

PARTIS SECUNDÆ TRACTATVS QVARTVS

Qui eſt

IN SIPHRA DE ZENIUTHA

Seu

LIBRUM MYSTERII

COMMENTARIUS

è manuſcripto à R. Chajim Vital juxta tradita R. Jezchak Lorja Germani edito latinitate donatus:

In quo

Magna ex parte etiam illuſtrantur ambo Tractatus, qui vocantur Idra, tam rabba ſive major, quam ſuta ſive minor.

Nec non

COMMENTARIUS ALIUS

generalior in omnes hos tres Tractatus methodicus è ſcriptis R. Naphthali Hirtz F. Jacob Elchanam collectus & translatus.

IN SIPHRA DE ZENIUTHA,

Seu

LIBRUM OCCULTATIONIS
Commentarius R. Jizchak Lorjenſis Germani; è Manuſcripto, translatus.

§. 1. ספרא דצניעותא; *Liber Zeniutha, ſeu occultationis.* Hoc nomen explicandum eſt juxta ſenſum dicti illius Prov. 25. v. 2. כבוד אלהים הסתר דבר; *Gloria Dei eſt, celare verbum.* Item juxta illud Prov. 11, 2. ואת צנועים חכמה *& cùm latentibus eſt Sapientia.* [Senſus eſt, De occultis & occultandis, occulto quoquoque loquendi genere hic agi. Forte quoque Autor hujus Libri, nempe R. Schimeon Ben Jochai, hoc nomine alludit ad tempus, quo Librum hunc compoſuit, cùm ſcilicet per annos duodecim occultaretur in ſpelunca quadam præ metu Romanorum.]

§. 2. ספרא דתקיל במתקלא *Liber qui deſcribit Librationem Bilancis,* &c. Bilanx vocantur Mas & Fœmina: ſicut ſcriptum extat in Sohar ſectione Pekude: *Qui matrimonium contrahunt, dicuntur conſtitui per modum Bilancis, cum ſcilicet mares & fœminæ invicem coaleſcunt, &c.* Et ſic quoque reperimus in Idra minore in Deuter. col. 562. *Cum Senex Sanctiſſimus occultiſſimus omnium occultorum, reſtaurationem inſtituere vellet, omnia conformabat per modum maris & fœminæ: tali nempe loco, (& modo) ut continerent marem & fœminam: (Priora enim) non ſubſiſtebant, (* in naturis ſuis ſolitariis; *) ſed ſtatu alio (* dandi & accipiendi ſubſiſtebant*) ceu mas & fœmina. Hæc ſapientia, continens omnia cum prodiret & eluceſceret è Sene ſanctiſſimo; non eradiabat niſi ceu mas & fœmina; Hæc Sapientia extendebatur & inveniri poterat, quæ mas & fœmina erat. Sapientia (* enim dicitur*) Pater; Intellectûs informatio, (dicitur) Mater.* (Ita tamen ut) *Sapientia & Mater intelligendi in unam conformarentur Bilancem maris & fœminæ: & per illos omnia ſubſiſtunt ſub androgyneitate (*ſimili:*) quod niſi fieret, non permanerent &c.* Hæc ibi.

§. 3. Senſus eſt hic. Senex ſanctiſſimus tria habet capita: Unum eſt Sapientia occulta, quæ non manifeſtatur, quia idem eſt ac ſi non eſſet; cum (Sapientia) alia manifeſtetur per triginta duas ſemitas; hæc autem (de qua hic agimus) dicitur occulta. Caput ſecundum, hoc ſublimius, eſt ſenex Sanctiſſimus, corona ſumma. Nomen tertii eſt: Caput quod nec cognoſcit nec cognoſcitur; (quia nec ipſum novit, nec inferiora norunt, quid in hoc capite ſit; quia non cohæret nec cum Sapientia, nec cum Matre intelligendi. Et hoc vocatur. אין סוף Infinitum.

§. 4. Sed Corona ſumma, qui eſt Senex ſanctiſſimus, occultiſſimus omnium occultorum conformatur in ſapientia occulta ad inſtar maris & fœminæ.

§. 5. Iſta enim Sapientia occulta exponitur per tria Tetragrammata (quæ continentur in tribus dictis (1.) Pſal.97.v.1.& Pſal.99.v.1.(2.)Pſ.10. v.16.& (3.)Pſ.146.9.) quæ ſunt duodecim literæ, nempe יהוה׳ יהוה׳ יהוה׳ : & ipſe Senex continet ea, unde tredecim; Metra (ſcilicet) Miſerationum. Et hæc ſe habent ad inſtar Maris & fœminæ; ut ſeptem ſint maſculina; & ſex fœminina: ſicut dicitur in Libro Bahir: eademque ſunt radix Pulchritudinis & Regni. Et huc pertinet dictum illud R. Nechonjah Filii Kanah, quando inquit: & convertuntur in Pulchritudinem & Regnum; ibidem enim radicantur ſex partes Maſculi, & ſex partes Fœminæ.

§. 6. Et hic eſt ſenſus verborum illorum ſupra ex Idra allegatorum: אתקין כולא כעין דכר ונוקבא omnia conformabat per modum maris & fœminæ. Ubi intelligitur Benignitas ſuperna, quæ deſignatur in Fronte, & deorſum extenditur in Barbam; quæ ſub ſe continet Patrem & Matrem. *Non igitur ſubſiſtere poterant in alio ſtatu*, cum ab illo exirent & eradiarent, *niſi ut mas & fœmina*; qui ſunt, Pater, Sapientia; & Mater, Intellectus largitio; ſicut poſtea ſubjungit: *Hæc ſapientia*, nimirum antequam extenderetur in triginta duas ſemitas; *cum prodiret & eradiaret è ſene Sanctiſſimo, non effulgebat, niſi ut Maris & fœminæ* naturam habens: quia Intelligefactio (ſit venia Verbo;) in ipſa latebat. Et cùm *extenderetur, inveniri poterant* & manifeſtabantur, quæ occulta fuerant: & exiſtebant *ſub ſtatu Androgyneitatis*. Et hæc eſt litera יוד Jod; quæ extenſa antrorſum & deorſum fit ד Daleth.

§. 7. *Hæc Sapientia & Mater intelligendi una libra ponderati ſunt in marem & fœminam*: quia ambo æqualis ſunt quantitatis; nec ita ſicut ſe habet uxor Microproſopi, quæ marito non eſt ſociata, nec tam magna ut ipſe; quia à tergo Microproſopi incipit. Et hoc ipſum eſt, quod paulò infra ſubjungitur in Idra hac: *Sapientia & Mater intelligendi ſimul exeunt & ſimul habitant.* Nam quando Sapientia prodit, Mater intelligendi in ipſa includitur; & hoc eſt illud; *Simul exeunt.* Et paulò poſt: *Ambo æquales ſunt*; id ipſum eſt, quod dixerat: *ſimul commorantur.*

§. 8. *Et in illis omnia ſubſiſtunt:* Ubi intelligitur Pulchritudo & Regnum. *Ceu mas & fœmina. Quod niſi foret*, ut in ſupernis eſſet initio & receptio: *non ſubſiſterent.* Hoc igitur eſt, quod Textus dicit: סברא דתקיל במתקלא *Liber qui enarrat conſtitutionem Bilancis.* Id eſt: Marem & fœminam, prout explicuimus: Quod nempe Autorem Emanationis ſupremum oportuerit introducere ſtatum Maris & fæminæ, ut tota Emanatio hoc modo concatenaretur: & Judicia mitigarentur (& mutarentur) in miſerationes: quia Mas denotat miſerationes & amores; fæmina autem judicia & rigores; ſicut notum eſt.

§. 9. Hinc omnes Reges, qui regnarant in Edom; qui eſt locus in quo omnia judicia conſiſtunt; extirpati ſunt: donec veniret Rex ultimus, cum uxore ſua; adeoque Mas & fœmina; amor & rigor, & ſimul mitigarentur, prout in ſequentibus Liber occultationis porrò declarabit. Pergit enim:

§. 10. &c. דעד לא הוה מתקלא *Antequam enim eſſet bilanx* &c. Scito, quod

in

in Pari ſummo, id eſt in Patre & Matre; antequam conformaretur Senex ſanctiſſimus, Pater faciem ſuam averteret à Matre; ſicut averſa eſt facies Microproſopi ab uxore ſua. Et hoc ipſum eſt illud, quod dicitur ſectione Breſchith: col. 20. *Reſpondebat illi: ô litera Zade; tu quidem vocaris Zade, vel etiam Zadik, i. e. Juſtus: ſed debebas eſſe occulta; nec decebat, ut tam manifeſta eſſes: ne occaſio calumniandi daretur mundo. Quare hoc? נ Nun erat; & veniebat י Jod, litera Nominis Sancti, eidemq́ue inſidebat, & cum ipſo uniebatur. Et hoc myſticè continetur in eo, quod Deus cùm conderet Adamum Protoplaſten, androgynon ipſum crearet. Hinc litera Jod faciem ſuam retrò convertebat hoc modo* ʼנ*; nec facies erga ſe invicem convertebant; hoc modo* נׄ &c. Hinc apparet, quod צ litera Zade ſit נ Nun; cui inſidet litera י Jod: unde exurgit figura צ: Jod autem faciem ſuam avertit à Nun.

§. 11. Unde Liber occultationis dicit: לא הוו משגיחין אנפין באנפין *facies ad faciem non convertebatur.* Id eſt: Per Jod intelligitur Pater; Per Nun autem Mater, cui tribuuntur quinquaginta Portæ Intelligentiæ. Unde textu allegato dicitur: *Debebas eſſe occulta, non decebat tam manifeſtam eſſe.* Mater enim non eſt de mundo manifeſto, ſed eſt de mundo occulto, qui dicitur עלמא דאתכסיא Mundus abſconditus.

§. 12. Per Adamum Protoplaſten autem intelligitur Adam Kadmon, anterior ille; Sapientia, & quidem prima omnium. Hinc textus inquit: *Antequam eſſet libra facies faciem non reſpiciebat.* Sicut enim Microproſopus & uxor ejus junctis terg s prodierunt, facie ad faciem non converſâ; (quamvis enim prodirent; tamen ibidem cohærebant.) Sic etiam in ſupernis; antequam Adam anterior conformaretur in marem & fœminam, & introduceretur ſtatus bilancis, Pater & Mater de facie ad faciem ſeſe non contuebantur. Pater enim denotat Amorem perfectiſſimum; & Mater rigorem perfectiſſimum; & hæc faciem aliorſum convertit.

§. 13. Et omnes ſeptem filii ſuperni, qui ab illa prodierant, per quos intellige מלכין קדמאין *Reges* illos *priores*, qui regnarunt in Edom; quæ eſt Binah, Mater filiorum, quæ genuerat ſeptem, Jer. 15. v. 9. qui omnes erant rigores perfectiſſimi, neque nexum vel radicem habebant in Sene ſanctiſſimo; מתו i. e. *mortui ſunt.*

§. 14. Et hæ quoque ſunt illæ ſcintillæ, in quibus nihil ineſt. Et ſcintillæ iſtæ diſperſæ ſunt per Lumen illud intenſiſſimum, quod erat Radix Judiciorum; quodque reconditum fuerat in viſceribus Matris; quæ eſt Mater intelligendi, à qua Judicia exſuſcitantur: ſicut dicitur in Idra minore. De his etiam dictum in Sohar ſectione Pekude, quod vibrante בוצינא דקרדינותא i. e. *Lumine intenſiſſimo, Idea emiſerit ſcintillas; quarum ſumma aſcenderit ad trecentas & viginti; quæ proſilierint quaquaverſum. Et ſic ſcorias ſeparatas fuiſſe* מגו מחשבה *ex Idea, ut purior maneret. Et hæ ſcoriæ fuiſſe dicuntur Mundi priores; qui illicò mortui ſint.* Quorum verborum hic eſt ſenſus: Quod Senex Sanctiſſimus differre coactus fuerit conformationem ſuam, donec prodiiſſent iſtæ ſcintillæ; quippe quæ eſſent judicia rigoroſiſſima, & quibus immixti eſſent cortices. Ubi deinde ſcoriæ ab illis ſeparatæ ſunt, & emundatum fuit, quod emundari potuit, cortice infrà ſubſidente; ut ſic diſtinctio fieret inter ſanctum & inter prophanum.

§. 15. Et ſic quoque deinceps, cùm ſenex iſte ſcire vellet, utrum mitigata eſſent judicia, prodierunt Kain & Hebel: (ſicut infrà dicemus:) & ſic ſcoriis ab Idea ſeparatis, hæc purificata eſt.

§. 16. Ratio autem, quare numerus iſtarum ſcintillarum dicatur eſſe trecentarum & viginti, ſic indagari poteſt: ſi eas dicamus correſpondere cum trecentis & decem mundis prodeuntibus à Sapientia; additis decem, quæ à Matre intelligendi veniunt: ſic erunt trecenti & viginti. Ex adverſo igitur horum prodierunt judicia. Quia & hoc in caſu unum alteri oppoſuit Deus.

§. 17. Porrò etiam ſectione Tasria dicitur: *E lumine intenſiſſimo prodeunt trecentæ viginti quinq; ſcintillæ, quæ ſimul uniuntur in latere ſeveritatis, & vocantur Severitates. Hæ ſociatæ impragnant ſpiritum quendam; & cùm eædem in corpus ingrediuntur, vocantur nomine* איש *viri &c.* Et iſtæ ſcintillæ ſunt primæ illæ, quæ deſtructæ ſunt, iterumque ſtabilitæ, cùm conformaretur Senex ſanctiſſimus & Microproſopus: & unitæ ſunt in Microproſopo, qui propterea vocatur Vir belli, de quo hic ſermo eſt.

§. 18. Scintillæ autem reſiduæ ſunt quinque Severitates, quæ illarum ſunt radix, è quibus illæ prodierunt. Suntque myſterium literarum duplicium מנצפך, quæ cum quinque hiſce ſeveritatibus correſpondent. Scito autem, quod nomen דין i.e. Judicium, cujus numerus eſt 64, quinquies ſumtum, efficit trecenta & viginti. Et nomen אדני, quod denotat judicium remiſſum, cujus numerus eſt 65, quinquies ſumtum efficit trecenta & viginti quinque: Quod notes.

§. 19. Et iſti Reges, quia nondum erat ſtatus bilancis; neque Senex Sanctiſſimus conformatus erat in ſtatum maris & fœminæ; nullum habebant attactum in ſupernis: unde mortui ſunt.

§. 20. Ratio autem mortis ipſorum hæc erat, quia nullam habebant radicem in Sene Sanctiſſimo; nec etiam Sapientia, quæ ab hoc Sene prodibat, ipſorum erat radix, & hi illam nullatenus contingebant; Omnia enim hæc meræ erant Miſerationes, & Amor ſimpliciſſimus; illi autem judicia erant rigoroſa. Unde facies ſe invicem non reſpiciebant: nec enim Pater reſpiciebat Matrem, quia ab hac prodibant judicia. Nec Macroproſopus reſpiciebat Microproſopum: Et licet Microproſopus faciem ſuam converteret ad illos, ut eos illuminaret, & influxu ſatiaret; quia tamen nullam in eo habebant radicem, hinc patet, quod nulla facies ad ipſos converſa fuerit.

§. 21. Hinc porrò dicitur: &c. וזיונהון לא אשתכחו *Et alimenta eorum non inventa ſunt.* Nutrimentum autem & robur illorum conſiſtere debebat in radicibus, & in ſtirpibus ipſorum ſupernis; quæ nondum inveniebantur in Sene Sanctiſſimo. Vel etiam dici poteſt, nomine Regum intelligi ſeptem illos Reges Edomiticos: & per alimenta illorum intelligi ſcintillas ſupradictas. Vel etiam intelligi poſſunt coronæ illorum, & urbes, quæ ſingulis tribuuntur è ſeptem illis Numerationibus: v. g. cùm Nomen עב, ſeu quod valorem habet 72, tribuitur Benignitati: & nomen מב ſive quòd valet 42; Severitati: & nomen נב ſive valoris 52, (vel כב ſive 22,) pulchritudini: & ſimilia plura: Hæc autem tunc non reperiebantur ob nimiam judiciorum copiam, quæ tunc prævalebat, ut dictum ſuprà.

§. 22.

§. 22. Porrò ſequitur: &c. וארעא אתכפלרת *Et terra deſolata erat.* Ubi intelligitur Regnum ſeu numeratio ultima, quæ erat vacua & inanis. Quia nullis exiſtentibus fluminibus nullum datur mare. Illa enim ex ſeipſa nihil habet: hinc dicit אתכפלרת i. e. *quaſi nihil erat*: quia ab illis nihil penitùs accipiebat: Sed opus illius in hoc ſaltem conſiſtit, ut à maſculo accipiat amores; cùm ipſa merus ſit rigor & judicium; quæ invicem ſunt temperanda, ad producendam creationem, & catervas ejus ſuperas & inferas. Ad habitandum enim creata eſt; & cùm in illa prævalent judicia rigoroſa, ipſa inanis eſt, quia non poteſt exercere actus ſuos operativos.

§. 23. Sequitur in textu עד רישא דכל כסופין *donec caput omnium maximè deſideratum*, &c. Hoc eſt caput, quod non cognoſcitur, & non annectitur. Et hoc vocatur אין סוף ut ſupra ſcripſimus. Et hoc eſt deſiderium, quo omnia abripiuntur, & ad quod omnia appropinquare deſiderant; imò ipſe quoque Senex, quem tamen omnia contingere nituntur, ipſe etiam appetit atque deſiderat unionem cum iſto capite, quod quaſi caput non eſt.

§. 24. לבושין דיקו אתקין ואחסין *Veſtimenta honoris paravit & communicavit.* Hæc veſtimenta comparata ſunt, ut (nimium) illud lumen iiſdem indueretur atque abſconderetur. Hæc autem occultatio fuit cauſa manifeſtationis: quia nemo ſuſtinere potuiſſet tantam lucis vim, multo minus eâdem frui, niſi mediantibus his veſtimentis. Similis locô, conſideretur ſol, quem homo oculis contueri non poteſt ob nimiam ſplendoris ejus vehementiam; niſi hanc cohibeat interpoſitô velô quôdam vel mediô aliô: tunc enim frui poteſt luce ejus. Quod ſi igitur lumen aliquod multò ſit intenſius, ibi ſanè longè pluribus opus eſt velamentis, ut quis luce illâ frui queat. Et hæc eſt mens, quare veſtimenta hæc honorificentiſſima præparata ſint: prout & in Sohar multis in locis dicitur: *Hoc veſtitum ſive indutum atque contectum eſt illo.*

§. 25. Veſtimenta autem iſta ſunt: Cranium; ros cryſtallinus intra cranium; membrana aëris puriſſima & clauſa; capilli ad inſtar lanæ mundæ, æqualiter dependentes; beneplacitum beneplacitorum, quod eſt frons; viſio aperta, id eſt, oculus; & duo foramina naſi cum ipſo naſo: quæ ſunt partes ſeptem cranii; correſpondentes ſeptem vocibus initialibus hiſtoriæ Creationis. Quomodo autem paratæ ſint, paulò infra declarabitur. Septem autem iſta ſunt inferiùs, & reperiuntur in ſeptem partibus Macroproſopi. Atque hinc dicit ואחסין Et communicavit: quia ab illis dependent ſeptem etiam partes Microproſopi & Uxoris ejus, quibus communicatæ ſunt ſeptem iſtæ conformationes, ut paulò infra latiùs diducetur.

§. 26. האי מתקלא תלי באתר דלאהוה *Hæc libra pendet in loco, qui non eſt*: i. e. Sapientia occulta, quæ eſt in Sene Sanctiſſimo, quæq; conſtituta eſt in ſtatum maris & fœminæ, ut ſcripſimus ſupra: hæc, inquam, dependet à Sene, qui eſt אין quaſi nonens, idemque eſt, ac ſi non eſſet. Senex enim iſte comprehendit eos, & ab eo dependent. Sicut dicit R. Schimeon Ben Jochai ſuper quo pax, in Idra minore: quòd in Microproſopo ſint; & à Sene dependeant; Ubi ſenſus eſt, quod ibi ſint modò quôdam valdè occultô,

§. 27.

§. 27. אתקלו בירה אינון דלא אשתכחו i. e. *Eâdem ponderati ſunt illi, qui non reperiebantur:* Nimirum Reges primi, de quibus ſuprà diximus, quòd non ampliùs reperti fuerint, (quia deſtructi, confracti, & mortui erant;) librati ſunt hâc librâ Sapientiæ occultæ, cùm conformaretur in ſtatum maris & fœminæ, rigoris & amoris: iidemque reſtituti ſunt, & ipſis parata eſt radix in ſupernis, unde Idra minor de his ita loquitur: *Deinde prodiit, quidam opifex ad opificium ſuum; & conformatus eſt in ſtatum maris & fœminæ. Nempe ſcintillæ illæ ſtatim extinctæ ſunt atque mortuæ: jam verò ſubſiſtunt Omnes. Provenit è lumine intenſiſſimo radius vibrantiſſimus; & extinguebantur in aëre ſubtili: tunc autem inter ſe temperabantur, cùm Pater & Mater copulabantur. Et hic Pater eſt Spiritus, qui occultatus in Sene multorum dierum: & in hoc abſcondebatur aer iſte, & in ſe colligebat ſcintillas Lucis intenſiſſimæ, occultatæ in viſceribus Matris. Cumque ambo jungerentur, & ſibi invicem innecterentur, prodebat cranium aliquod durum, & extendebatur tàm in hoc latus, quàm in alterum, ſicut in Sene Sanctiſſimo, tria ſimul inveniuntur capita: Sic omnia conformata ſunt in tria capita, ſicut diximus.* Hæc ibi.

§. 28. Hæc ſic exponi poſſunt. Poſtquam mortui & deſtructi ſunt mundi priores, eò quòd parati eſſent ſine conformatione, de qua nunc ſermo eſt; *prodiit opifex quidam*, i. e. Corona, Senex Sanctiſſimus, Architectus admirandus; *ad opificium ſuum*, i. e. ad cerebrum occultum, de quo dicitur: quòd fuerit apud ipſum Architectus. *Et conformati ſunt in ſtatum maris & fœminæ.* Et jam reſtitutæ ſunt omnes illæ ſcintillæ, quæ mortuæ fuerant: quia radicem acceperunt in ſupernis. Hinc dicit *deinde* i. e. poſtquam conformatus eſſet Senex Sanctiſſimus in ſtatum maris & fœminæ, prout expoſitum eſt: *prodiit Opifex quidam ad opificium ſuum*, i. e. Lucem intenſiſſimam, ut educeret judicia ejus, ſicut dictum eſt. *Et conformatus eſt in ſtatum maris & fœminæ:* i. e. in Patrem & Matrem. *Illæ ſunt ſcintillæ, quæ extinctæ fuerant atque mortuæ,* quæ prodierant è Lumine intenſiſſimo ante conformationem. Ecce autem jam reſtitutæ ſunt, quia hæc conformatio facta eſt. Atque ſic textus ille congruè inſtructus eſt pro explicatione ſua. Nimirum quomodo paratum fuerit cranium alterum Microproſopi. *Dicit* enim: *Prodiit è Lumine intenſiſſimo*; quod eſt Radix Vaſorum, prout diximus: *Radius vibrantiſſimus, quaſi ſub malleo validè percutiente, qui produxit ſcintillas in mundos priores: & permixti ſunt in aëre ſubtili, & ſcintillæ temperatæ ſunt invicem.* Et hæc temperatura facta eſt cum *copularentur Pater & Mater* ad producendum Microproſopum. *Et Pater ille eſt Spiritus, qui abſconditus eſt in Sene* (multorum) *dierum: Et in eo*, id eſt in hoc Patre, *abſconditus erat aër ſubtilis, qui in ſe recipiebat illum radium, prodeuntem è lumine intenſiſſimo, latente in viſceribus matris*; qui includebatur aëri huic puro. *Cumque copularentur* Pater & Mater, *& unirentur* radius ille & aër ſubtilis; *prodibat cranium durum* Microproſopi. Quod autem dicit de Spiritu qui fuerat abſconditus; & de aëre ſubtili, & radio; intelligendum eſt de ſapientia quæ in Corona, abſcondita ab oculis omnium viventium, nec ullibi revelata, niſi per allegoriam menyngis aëreæ, quæ ſubtiliſſima fuit, & cum effulgeret, ut ab illa lux prodiret, ab eâdem emanavit Sapientia

hæc

hæc. Et ibidem inter Cranium & menyngem latet iſte ſpiritus; & in illo ſpiritu Aër ſubtilis: quare menynx etiam vocatur קרומא ראוירא Membrana aëris.

§. 29. Sed emanatio Sapientiæ hujus, è radice ſua occultata in Sene (multorum) dierum, facta eſt per influentiam, quæ vocatur Benignitas ſuperna: prout ibidem dicitur: Col. 561. *Cum illuminatur, effulget ab Influentia honoratiſſima*; atque hinc effulget forâs: quia per menyngem hanc ſubtiliſſimam Lux prodit per Influentiam (ſive barbam): ſicut porrò dicit Idra eadem: Col. 561. *Cum conformatur Radius (ſive albedo,) iſte, per Lumen illud; allidit aliquis, quicunque ille fuerit, ad hoc cerebrum, quod illuminatur, & dependet ab Influentia honoratiſſima cerebri alterius, quod extenditur in triginta duas ſemitas.* Senſus hic eſt: *Cum Conformatur Albedo hac* Senis, *per Lumen illud* Benignitatis ſupernæ; *allidit quicunque allidit ad cerebrum*, quod nihil novit; *& illuminatur*, à luce hac. *Et dependet ab influentia ſancta.* Sed de his latiùs infra.

§. 30. Et ibidem porro dicitur: *Et prodeunt ex illo cerebro occulto*; *è lumine ſcilicet illius*, Unde patet, quod è Luce ibidem contentâ prodeat Cerebrum hoc ſecundum, quod vocatur Pater. Et hæc eſt Membrana ſuperna ſubtiliſſima & clauſa; de qua Textus Libri De Zeniutha loquitur capite 2. his verbis: *Jod ſupernum, quod circumdatur fumo* (ſ. effluvio) *ſenis, eſt menynx ſuperna, quæ ſubtilis eſt & clauſa.* Ubi per Jod ſupernum intelligitur Pater cum Matre; Jod inferum autem in Microproſopo eſt; ut in Idra minore dicitur. Dicitur autem Jod ſupernum, *quod circumdatur*, i. e. influxu donatur: *per aporrhœam Senis*; id eſt, per effluxum illum, qui prodit à Sene per membranam hanc ſubtiliſſimam, ita ut ob ſummam ejus ſubtilitatem fumus ſive effluvium ibidem tranſire queat, ut ambiat Jod ſupernum: & iſtud abinde dependet.

§. 31. Unde & in Idra Minore dicitur: *Quod hac influentia extendat extenſionem aporrhœa ſuperna, illius Capitis omnium Capitum, quod ignoratur, nec cognoſcitur; & à quo non dependent cætera.* Et Jod ſupernum dependet ab Influentia Sancta, ſicut ibidem dicitur: *Initium hoc, quod vocatur Pater, continetur in Jod*, quod *dependet ab Influentia Sancta.* Hæc ibi.

§. 32. Pater igitur eſt Amor & miſericordia, & ſementat Albedinem quam in ſe habet. Et hæc vocatur *Aër* purus & *ſubtilis.* Atque ſic in Idra majore vocatur Elementum Aëris ſubtilis: quia gutta Benignitatis ſupernæ ibidem tranſit. Benignitas autem ſuperna prodit per ſemitam, quam non cognovit Avis; & quæ vocatur Aër ſubtilis. Et forte etiam propterea Menynx illa appellatur Membrana aëris; quia per Benignitatem ſupernam, quæ vocatur Aër, Membrana iſta tam ſubtilis evadit, & ſplendens, ut affulgeat illi cerebro alteri, de quo ſupra dictum eſt: allidit quicunq; allidit ad cerebrum occultum, quod illuminatur ut ſupra.

§. 33. Mater autem eſt rigor & ſeveritas judiciorum; hinc in illa latet Lumen illud intenſiſſimum, quod eſt Radix Judiciorum. Atque tunc ambo ſimul copulantur, & prodit Cranium Microproſopi.

§. 34. Ratio autem, quare gutta ſeminis Paterni vocetur אויר aër & non אור Lux, ut notum eſt; hæc videtur, quia in fundamento Microproſopi Jod jam exceſſit, ita ut

b ſaltem

ſaltem relinquatur אור Lux: hîc verò Jod adhuc remanet; & hinc vocatur אויר.

§. 35. Lumen ergò intenſiſſimum produxit radium, & allidendo evibravit ſcintillas in mundos priores, ut illi mitigarentur, & corroborarentur, ipſisque daretur vita è radice ſuperna; poſtquam jam conformati eſſent, Senex Sanctiſſimus & Pater cum Matre; nam Judicia in his radicanda erant. Conformationes ergò hæ ſupradictæ cauſa erant, ut Senex ad judicia applicaretur: Quia Senex ille à Judiciis omnium maximè remotus eſt. Poſtquam autem omnes conformationes jam inſtitutæ eſſent, hinc de facie ejus Lumen de gradu in gradum prodibat, donec appropinquaret ad judicia, adeoque fieri poſſet, ut mitigarentur.

§. 36. Et propterea neceſſe erat, ut Bilanx inſtitueretur; quo ſcilicet radix aliqua in ſupernis exiſteret, ut judicia poſſent reſtaurari atque temperari: & veſtimentis honoratiſſimis opus erat, ut eadem judicia poſſent applicari cum illo Sene, & viverent, nec iterum morerentur. Juxta proportionem igitur illorum graduum, conformationes deſcendebant à facie ejus, qui ſunt ſeptem; antehac enim mortui fuerant ſeptem Reges, antequam fieret conformatio: unde intelligi poterit, quod ſupra de his ſcripſimus.

§. 37. מתקלא קאים בגופיה לא אתאחד ולא אתחזי *Libra conſiſtit in corpore illius, non adhæret & non videtur.* Id eſt cerebrum occultum, quod libratum eſt bilance maris & fœminæ, conſiſtit in corpore Senis intra cranium. *Non adhæreſcit*; quia nihil habet, ubi applicetur. Et quamvis in Idra minore huic cerebro tribuatur adhæſio, & admiſſio adhærentium: hoc tamen intelligendum eſt de Sene (multorum) dierum, & conformationibus influentiæ, à qua fit illuminatio, ut dictum eſt ſupra. *Et non videtur*: quia meninx dura ſuperintegit cerebrum, quæ nullibi aperta eſt.

§. 38. ביה סליקו ובית סליקן דלא הוו והוו ויהוון *In illa aſcenderunt, & in illa aſcendunt, quæ non ſunt, & ſunt & erunt.* Nam omnes res aſcenderunt in hanc Bilancem; ipſisque ibidem facta eſt radix. Imò in illa aſcendunt omni tempore, ut influxum & vitam accipiant à ſcaturigine ſua; ſicut ſcriptum eſt: *Et tu vivificas omnia.*

§. 39. *Quæ non ſunt*; tamen quaſi eſſentiam habent, (quamvis exiſtentiâ careant,) quia jam ponitur radix eorum, ut tempore aliquô fieri queant. Item illa, *quæ erunt*. Nam quæ erunt, radicem ſuam ibi habent, tam ratione præteriti, quàm ratione futuri; quia ibidem eſt radix omnium creatorum.

§. 40. Vel etiam dici poteſt, verba illa, *quæ non ſunt*; ſic intelligenda eſſe, ut ne dicamus, illos mundos, qui annihilati ſunt, (ut nihil eſſent,) unquam vel unicâ hora fuiſſe, ſine ipſo, & quaſi ab illo nullam haberent dependentiam: quia ne unicô quidem momentô exiſtentiam habent extra ipſum. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur in Sohar ſect. Pekude: *Alliſit Lumen intenſiſſimum, & aſcendit in Ideam per modum ſcintillarum, &c.* Unde patet, quod illæ ſcintillæ, ne unicâ quidem horâ dici queant prodiiſſe; niſi propterea, quod aſcenderint in ideam: quamvis illa dependentia non ſufficeret, ut ſubſiſtere poſſent, niſi in horulam.

§. 41. Et

§. 41. *Et quæ ſunt*, ſive erant: Per hos intelligenda ſunt illa, quæ quoad radicem ſuam jam erant ante Bilancem: i. e. Pater & Mater; illorum radix tamen in hoc jam conſtituenda erat: ita ut omnia prodirent in ſtatu Bilancis, ut mas & fœmina.

§. 42. Scito autem, quod radix judiciorum quidem etiam ſit in Sene Sanctiſſimo: ſed hæc ibidem tenuiſſima ſunt & vehementer occultata. Hinc dicitur, ipſum ſediſſe in throno, unde ſcintillæ ignis prodirent; nimirum ut iſtas ſubigeret. Quod infra adhuc latiùs diducitur.

§. 43. Ne exiſtimes autem in corde tuo, quod poſtquam cerebrum occultum conformatum eſt ad inſtar maris & fœminæ, ita res quoque ſe habeat cum Sene ipſo. Nam cerebrum occultum explicatur per tria Tetragrammata, quæ ſunt יהוה יהוה יהוה quæ adhibentur in precatione R. Nechonjah Ben Hakana, quæ ſe habent ad inſtar maris & fœminæ: & hoc eſt album illud, quod radiat in tredecim latera: ſicut dicitur in Idra majore, quod Senex iſte illa contineat: ipſe verò aliquid eſt ſupra cranium exiſtens, unde vocatur Enſoph; ſeu infinitus ratione illius capitis, quod ignoratur. Quapropter eidem nullatenus tribui poteſt conceptus nec maris nec fœminæ, nec ullum nomen, nec litera ulla, nedum cognomen. Et quamvis Senex iſte analogiam habeat maris & fœminæ, eique etiam literæ יה tribuantur: hæ tamen ibidem nonniſi mera Lux ſunt, & ad Microproſopum pertinent, ſicut dicitur in Idra minore. Et fortè hoc eſt, quod textus inquit: *Libra conſiſtit in corpore*, quia iſte (Microproſopus, qui vocatur corpus) per ſe ſubſiſtit, & non adhæret ſummitati; quia ibi nulla eſt libra. Sed de his ſatis.

§. 44. סתרא גוסתרא· אתתקן ואזדמן בחד גלגלתא· מליא טליא דבדולח· קרום׳ דאוירא דאזדכך וסתים· אינון עמר נקי תליין בשיקולא· רעוא דרעוי אתגליא בצלותא· תתאה· אשגחא פקיחא דלא נאים ונטיר תדירא· אשגחותא דתתא באשגחותא דנהירו דלעילא· ביה תרין נוקבין· דפרדשקא· ואתער רוחא לכלא : id eſt *occultum in occulto. Conformatus autem & præparatus eſt ad inſtar cujusdam cranii, quod plenum eſt rore cryſtallinô: ibidem membrana aëris diaphana & clauſa. Sunt & (capilli ut) lana munda, pendentes in æquilibrio: benevolentia benevolentiarum detegitur per preces inferiorum: Viſio aperta, quæ non dormit, & continuò obſervat: aſpectus inferior (dependet) ab aſpectu Lucis ſuperioris. In eo (etiam ſunt) duo foramina naſi; unde efflatur Spiritus pro omnibus.*

§. 45. Per occultum in occulto intelligitur caput, quod non cognoſcitur; quod eſt occultum in Sene Sanctiſſimo occulto pariter. Vel etiam per occultum intelligi poteſt cerebrum occultum, quod eſt in cranio etiam occulto. Vel etiam ſic: Occultatio intra occultationem; quod ſcilicet Senex Sanctiſſimus pluribus velis & veſtibus occultatus ſit; quia hôc modô conformatus & præparatus eſt in gratiam Microproſopi, ut ille vitam accipere poſſet. Non enim fuiſſet poſſibile, ut ulla inter ipſum & inferiora intercederet cognatio, nedum illorum adhæſio, niſi mediante hâc occultatione. Nam occultatio hôc locô idem valet, quod manifeſtatio; ut diximus ſuprâ.

§. 46. Additur autem, quod præparatus ſit, nimirum pro formando Micropro-

ſopo. Quia ex formationibus Senis factæ ſunt formationes inferiorum. Et de his ſic ſcribitur in Idra magna: *In occultatione libri ſcripſimus, quod Senex Sanctiſſimus, occultus occultorum, conformatus & præparatus ſit. Quod hic ita exponimus: Illum extitiſſe quidem, ſed quaſi non exiſteret; nullô modô enim reperiri poterat: ſed conformatus eſt; nec tamen adhuc cognoſci poterat, quia eſt Senex ſenum. Per conformationes ejus cognoſcebatur, quod percipi non poſſit ob nimiam obſcuritatem ſuam. Sed per conformationem ſuam præparatus eſt, ut influeret in inferiora.*

§. 47. *Cum Cranio quodam pleno rore cryſtallinô.* Hæc eſt forma prima & forma ſecunda: cranium nempe & ros cryſtallinus. De rore cryſtallino autem ſic dicitur in Idra magna: *Aſpectus autem roris iſtius, albus eſt, ad inſtar Lapidis cryſtalli, in quo* (per refractionem radiorum Solarium) *apparent omnes colores.* &c. Ubi ſenſus eſt, quod omnes colores radicem ſuam habeant ſupra in maxima ſubtilitate, cum tamen omnia ſint alba, quia Amores & miſerationes terminis includunt, & contegunt judicia rigoroſa, ut non cognoſcantur. Unde de Sene hoc dicitur, quod *ſedeat ſuper throno ſcintillarum ignearum,* Dan. 7, 9. ut illas ſubigat. Cum autem abhinc (ros iſte) deſcendit in Microproſopum, ſuper hoc apparet rubedo ejus; ſicut ibidem dicitur: *Hic ros manifeſtatur duobus coloribus: ex parte Capitis albi, albus eſt, quaſi omnem albedinis ſpeciem in ſe includens; ſed cum reſidet in Capite Microproſopi, in eo apparet rubedo: Sicut in cryſtalli Lapide, qui candidus quidem eſt, ita tamen ut intra albedinem ejus appareat color rubeus: Et omnia continentur in rore iſto. Sicut ſcriptum eſt: Quoniam Ros luminum eſt ros tuus? ubi dicitur* אורות *plurali numero; ut duo* (ad minimum) *denotentur lumina.* Hæc ibi. Unde apparet, quod è latere Albo, tantus ſit Candoris nitor, in quo comprehendatur omnis albedinis ſpecies: de quo mox iterum dicit eadem Idra: *Et omnia ſunt alba.* Sed cum Ros iſte à facie Senis deſcendit in Microproſopum, per viam Patris & Matris, & roris ſpecie reſidet ſuper iſtius capite, in eo apparet rubedo. Sicut enim in cryſtallo in ſe albedo eſt, ſed tamen cum colore apparente rubeo; ita Ros iſte in loco proprio eſt albus; ſed quando pertingit ad locum demonſtrationis, qui eſt Microproſopus, ubi manifeſtatio eſt, ibidem in ſe oſtendit colorem rubrum. Omnia autem continentur hoc Rore, nec manifeſtatur rubedo ejus donec reſideat in Microproſopo.

§. 48. *Membrana Aeris* (inſtar diaphana,) *quæ* (præ claritate) *nitet, & clauſa eſt,* (ſine exitu, vel foramine.) Hæc eſt forma tertia, quam ſupra jam declaravimus. De hac autem in Idra magna hæc extant: *In concavo cranii menynx eſt aeris* (inſtar pellucida) *Sapientia* (ſcilicet) *ſuperna; quæ nullibi deficit; Et hæc non patet, nec aperitur. Et hæc membranula ſuperintegitur cerebro; quod eſt Sapientia occulta, quæ propterea contegitur. Hæc Sapientia occulta quieſcit & tranquilla reſidet, ſicut vinum generoſum ſuper fæcibus ſuis. Unde dictum illud: Scientia Senis occulta eſt, & cerebrum ejus incluſum eſt & quieſcit. Iſta membrana autem deficit in Microproſopo; Hinc cerebrum ejus aperitur & prodit in triginta duas ſemitas. Quo pertinet illud quod ſcriptum eſt: Et fluvius exit ex Eden? Quam ob cauſam? Quia membrana deficit, ut non contegat cerebrum? Hinc infra aperitur. Et huc pertinet quod traditur de figuris literarum;* תיו *Tau, denotat ſignum; quaſi*

quaſi dicatur: impreſſit ſignum in Senem (multorum) *dierum; cui tribuitur quod ſit perfectus cognitione, & completus ex omni parte, & recluſus, itâ ut tranquillus ſit ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis.* Hæc ibi. Senſus eſt hic: Quod (Cerebrum) Microproſopi dividatur in tres partes, quæ ſunt, Sapientia, Informatio, & Cognitio. Sapientia autem extenditur in triginta duas ſemitas; Informatio in quinquaginta Portas; & è Cognitione prodeunt millies mille exedræ & conclavia, in quibus habitat atque commoratur Scientia. Hæc tria deinde extenduntur in corpus, prout dicitur in Idra magna. De qua hac cognitione adhuc & nobis ſermo erit infra. Sed in cerebro Macroproſopi omnia ſunt unum. Dicuntur autem cerebra, reſpectu trium illorum Tetragrammatorum, quæ correſpondent tribus iſtis (Microproſopicis) & in eo continentur omnia. Et tria illa imminent Benignitati Coronæ, quæ vocatur Benignitas ſuprema; & membrana hæc Interpoſita eſt inter tria illa & inter Benignitatem Coronæ, quæ vocatur Aër; ſicut ſcripſimus. Quia inferiora nihil poſſunt accipere à tribus his ſuperioribus. Sed lux eniteſcit ut ſplendeat per (Cuticulam) illam in Benignitatem ſupernam: Et è Benignitate ſuperna in Patrem & Matrem. Et in hoc conſiſtit natura hujus conformationis, qua conformatus eſt Senex Sanctiſſimus, ut includerentur tres iſtæ ſupernæ (& ſecernerentur) per menyngem hanc ſplendidam & clauſam; & ut influxus demitteretur per Benignitatem ſupernam; quæ Benignitas manifeſtatur in Fronte; & extenditur in Formam (Barbæ) octavam & decimam tertiam; ut infra dicetur; & in Idra minore traditum, quin & à nobis jam ſupra aliqua parte expoſitum eſt.

§. 49. Verba autem Idræ colum. 560. in fin. ſunt hæc: *Hujus ſenis ſanctiſſimi, occultiſſimi omnium occultorum non fit mentio, nec invenitur. Et quia ipſe eſt Caput ſummum inter omnia ſuperna, hinc non deſcribitur, niſi ceu unicum ſaltem & ſolum Caput ſine corpore, ut ſubſiſterent omnia. Ipſe autem occultatus & recluſus & abſconditus eſt ab omnibus. Conformationes autem quæ in illo conformantur ſunt Cerebrum occultiſſimum omnium, quod extenditur &* (ſic) *formatur. Et prodit Benignitas ſuperna: Hæc, inquam Benignitas ſuma extenditur & formatur; ſed omnia continentur in Cerebro occulto. Nam cum conformatur hoc Album iſto Lumine; tunc allidit quicunque allidit ad hoc cerebrum, & hoc illuminatur. Et ab influentia honoratiſſima dependet Cerebrum aliud, quod extenditur in triginta duas ſemitas. Quod cum illuminatur fulgorem accipit ab Influentia honoratiſſima. Tunc Fulgorum accipiunt tria Capita ſuperna; duo nimirum Capita, & unum quod iſta continet: & ab Influentiâ dependent & cum illa nexum habent. Hinc incipit manifeſtari Honor Barbæ, quæ eſt Influentia occulta. Et iſta* (capita inferiora) *conformantur ſicut Senex Sanctiſſimus tribus Capitibus circumdatur: ſic omnia apparent ſub tribus capitibus. Et cum illuminantur, omnia ſibi invicem innectuntur per modum trium Capitum, quorum duo ſunt ab utroque latere, & unum quod illa in ſe continet. Et ſi quaris, quis ſit Senex iſte Sanctiſſimus. Veni, vide! Summus eſt, qui non cognoſcitur nec percipitur, nec deſignatur; & ipſe continet omnia: & duo capita in illo continentur. Atque tunc & reliqua omnia ſic conformantur; ipſe autem non eſt de* (horum) *numero, vel genere, vel*

computo; ſed in cogitationibus cordis: hinc dicitur Pſal. 39. v. 2. Dixi, cuſtodiam vias meas, ne peccem lingua mea. Hæc ibi.

§. 50. Senſus iſtorum hic eſt. Per *Senem Sanctiſſimum occultiſſimum omnium occultorum*, intelligitur Corona ſumma, ut antea jam dictum. Hujus *non fit mentio* in Lege ullo loco: ſicut dicitur in Idra magna: *Iſte non deſcribitur in lege, niſi unicô quôdam locô &c. nec invenitur:* Quia nec Pater & Mater ab eo illuminantur; niſi per cerebrum & influentiam, ut dictum ſupra. *Et quia hoc eſt caput omnibus reliquis capitibus ſupernis ſuperius:* i. e. Corona ſumma in ſupernis: *hinc nulla fit mentio niſi unius tantùm capitis, ſine corpore ad ſtabiliendum omnia:* quia impoſſibile eſt, ut per illum mundus iſte regatur: quoniam ab illo quàm maximè remotus eſt; ita ut nec emanantia nec creata ullam cum ipſo habeant cognationem vel nexum, ut per illum poſſent produci: quoniam ipſe eſt caput omnibus ſummis ſublimius. Et propterea ſolius capitis ejus ſit mentio, quibus illa vivificentur: quoniam citra ipſum nullam habent vitam: ipſumque conformatur, ut ſtabiliantur omnia; non autem ut hæc in illo radicentur. Sed gubernatio mundi ejusdemque creatio fit per Patrem & Matrem atque Microproſopum, quæ ſumma illa ſuperinveſtiunt. Nam dum gradus hi articulatim concatenantur, iidem magis magisque incraſſeſcunt, & Lux ſumma longiùs amovetur; ita ut creari & formari & fabricari potuerit mundus; quod ita fieri non potuiſſet per Senem hunc.

§. 51. Scito autem, quod corpus Senis hujus fiat anima pro Patre & Matre atque Microproſopo. Hinc ſaltem dicit, quod non fiat mentio corporis; non vero dicit, quod corpus non habeat.

§. 52. Caput autem hoc ſummum ab illis inveſtiri non potuit, quia multum ſublimius eſt ipſis. Atque hinc dicitur: *Et iſte occultatus eſt & recluſus & abſconditus ab omnibus.*

§. 53. Jam autem obſervetur quæſo, quod in Idra magna dicitur his verbis: *Hæc influentia* (i. e. barba) *in æquilibrio dependet usque ad foveam pectoris.* Ubi objici poſſet, quomodo id fieri queat, cùm nullum habeat corpus? Verum enim vero res ita ſe habet, prout diximus.

§. 54. Et fortè huc pertinet, quod ſuprà dictum eſt hôc librô: *Bilanx conſiſtit in corpore*; quoniam bilanx, i. e. mas & fœmina in æquilibrio conſtituta conſiſtunt in corpore iſtius Senis: quoniam Pater & Mater, qui ſunt mas & fœmina illa, conſiſtunt in corpore Senis, & ipſe illorum eſt anima. *Et non unitur nec videtur*, quoniam hâc librâ ſuperinveſtitur.

§. 55. Pergit igitur Idra: *Conformationes* Senis, *quibus conformatur* fiunt *in illo cerebrô occultiſſimo* omnium. *Extenditur* enim per illud cerebrum; nimirum in Sapientiam & Informationem, & Cognitionem, in qua omnia continentur. Adeoque formationes inſtituit per cerebrum hoc, vel per menyngem aëris inſtar diaphanam, prout dictum eſt.

§. 56. *Et prodit Benignitas ſumma* poſt illa tria. De illo autem dicit, quod *extendatur:* quamvis alias quieſcat & recluſum ſit, quia nimirum exponitur per tria Tetragram-

grammata, ut ſupradictum eſt. Vel etiam, quod *extendatur* per barbam; quoniam in Idra dicitur, per illam barbam tria capita ſupradicta extendi; quodq; additur, *& formationes inſtituit*, etiam intelligi poteſt, quod fiat per formationes barbæ.

§. 57. Et prodit Benignitas ſumma: i. e. influentia, in qua omnia capita uniuntur: & in hac influentia initium eſt radicum. *Et Benignitas ſumma extenditur* in frontem, & in influentiam, & in Patrem & Matrem. *Et formatur: & continentur omnia in cerebro occulto.* Nam etiam Pater & Mater continentur in fronte, ita ut hæc videantur eſſe unum: quia cerebrum occultum tranquillum eſt deſuper & clauſum.

§. 58. Jam verò rationem dat his verbis: *Nam cum conformatur album hoc*, cerebri ſcilicet, *in Lumine hoc*, nempe benignitatis supernæ: *irradiat, quicunque irradiat in hoc cerebrum: & illuminatur* cerebrum aliud: & hoc ſolum *dependet ab influentia honorata*; dicitur autem honorata, quia ab hac illuminatur cerebrum alterum. Nam cerebrum alterum extenditur in triginta duas ſemitas, cùm illuminatur ab influentia. Atque hinc patet, quomodo cerebra connectantur.

§. 59. Nam dum conformatur cerebrum (ſummum) in cranio & menynge pellucida, prodit Benignitas ſuperna, ſicut diximus: Et cùm prodit Benignitas ſuperna, irradiat quicunque irradiat in cerebrum; & illuminatur cerebrum aliud per Benignitatem ſupernam, i. e. per influentiam: unde omnia ſunt unum. Conformatur enim cerebrum, ut prodeat Benignitas ſuperna: & è benignitate ſuperna effulget cerebrum alterum, cùm irradiat, quicunque irradiat cerebrum. Adeoque videtur, ſenſum hìc produci, ad imum usque: ut nempe oſtendatur, quomodò omnia comprehendantur in cerebro iſto. Nam cum conformatur albedo hæc Senis Lumine hôc Benignitatis ſupernæ, irradiatio quædam fit in illud cerebrum: & illuminatur iſta Benignitas ſuperna, quæ in cerebro eſt, & lumen hoc dependens ab influentia honorata, procedit ab illo lumine, unde ipſa oritur, quodque in ipſam deſcendit è cerebro occulto per Benignitatem ſupernam. Unde patet, quod omnia ſita ſint in cerebro occulto, quatenus ab illo prodit lumen: modò quod hoc derivetur in Benignitatem ſupernam: & è Benignitate ſuperna in influentiam: & ex influentia in cerebrum alterum: ubi origo tamen eſt cerebrum occultum. Sed priora melius quadrant.

§. 60. *Illuminantur tria capita ſublimia, duo capita, ſcilicet, quæ ſunt Pater & Mater: & unum, quod illa continet*: hoc eſt cognitio, vel meliùs, influentia, quod innuere videntur & ſequentia, cùm dicit: *Et ab influentia dependent*, quoniam ab illa illuminantur: *& in illa continentur*.

§. 61. Atque hinc procedit initium manifeſtationis barbæ honoratiſſimæ: quæ eſt influentia occulta, procedens à Sene mediantibus pilis ejus, qui dependent usque ad foveam pectoris. Et manifeſtatur in Patre & Matre. *Et iſti*, Pater nempe & Mater; *conformantur* eôdem mdô, quô Senex Sanctiſſimus; qui conſiſtit in tribus capitibus. Ita omnia evadunt tria capita. Et cùm illuminantur, omnia ſibi innectuntur. Pater nempe Coronæ ſummæ; Mater cerebro; influentia capiti, quod ignoratur. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur *in tribus capitibus, quorum duo ſunt ab utroque latere*, i. e. duo, quæ denotant

notant Patrem & Matrem, *& unum, quod illa comprehendit*, quô denotatur influentia. Quia illud, quod ambo continet omni locô, etiam infra illa eſt: & conſtat ex ambobus, ita ut accipiat ab iis, & illa influant in hoc. Unde porrò dicit: Quis eſt Senex ille Sanctus? quia potuiſſent intelligere, quod influentia vocetur Senex: quodque illa tria capita eſſent Corona ſumma; & Cerebrum; & influentia; quæ ab illis accipit, & illa in ſe recipit, prout apparet in reliquis medianis. Jam verò influentiam quidem numerat inter tria illa capita: ſed quis & Senex ille Sanctiſſimus? de quo dictum eſt, quod in ſe habeat tria capita. Hinc inter duo ſuperna eſt illud, quod ignoratur: *& hoc continet omnia; & duo capita in ipſo comprehenduntur, & tunc omnia reliqua ita conformantur*, ut nempe, quod duo altera continet, iisdem ſit ſublimius, & illa ab ipſo accipiant influxum; & non ipſum à duobus illis, ſicut mediana cætera.

§. 62. *Et illud* i.e. caput quod ignoratur; non eſt in numero: ut ſcilicet numeretur tanquam numeratio per ſe: nec de generalitate, i.e. quamvis fortè non numeretur ſingulariter, ut fortè tamen numerari queat intra complexum cujusdam, & ingrediatur in generalitatem Coronæ ſummæ, adeoque recenſeatur ſub genere emanantium. Hinc dicit: Et non in generalitate. *Nec in computo ſive æſtimatione* i.e. במחשבה in cogitatione vel Idea. *Sed in beneplacito cordis*: ubi intelligitur רצון ſive arbitrium quod adhuc ſubtilius eſt cogitatione.

§. 63. Et ſcito, quod in iſta Corona nullæ ſint conformationes; quia hæ omnes ſunt in cerebro occulto: & hoc eſt fundamentum explicationis hujus: ſicut & ſuprà dictum eſt: Ipſe occultatus & incluſus & abſconditus eſt ab omnibus; quia in illo nulla conformatio, ſed omnes conformationes, quibus ipſe conformatur, ſunt in illo cerebro occulto; quod eſt extenſio illius Coronæ ſummæ. Et cerebrum illud occultum cùm formatur, prodit Benignitas ſuperna, quæ eſt extenſio illius capitis; ut ſupra ſcripſimus: & Benignitas ſuperna extenditur in frontem & in barbam, & conformat Patrem & Matrem. Et omnia continentur in cerebro hoc occulto. Quomodo autem omnia comprehenduntur in cerebro hoc? quia ſcilicet cùm formatur, albedo hæc in lumine hoc &c. Nimirum ſcito, quòd cerebrum iſtud conſiſtat è judicio & miſeratione amoroſa: unde nulla ipſi tribui deberet albedo, niſi per Benignitatem ſupernam. Et hoc ipſum eſt: quod dicitur: Cùm conformatur albedo hæc per lumen iſtud. Et paulò ſuperiùs dictum eſt, quod extenſum ſit & conformatum & prodierit benignitas ſuperna. Hæc enim benignitas foràs prodit è cerebro per viam effluvii menyngis pellucidæ tenuiſſimæ & clauſæ: & abhinc accedit ad frontem & in barbam, ſicut ſcripſimus ſupra.

§. 64. Cùm ergò conformatum eſt cerebrum, & albedinem ſuſcepit per Benignitatem ſupernam, allidit ſive irradiat, quicunque allidit in illud cerebrum. Quid autem alliſio hæc ſit, intelligi poterit è textu quodam ſupra adducto ex Idra magna: ubi dicitur: Et hoc cerebrum, quod eſt hæc Sapientia occulta, quieſcit, & reſidet in loco ſuo, ſicut vinum generoſum ſuper fæcibus ſuis. Ubi ſenſus eſt: in Sapientia quidem fæces eſſe & judicia: ſed illa eſſe tranquilla, & ſuppreſſa locô debitô. Si autem moveatur vinum, tunc fæces aſcendunt ſupra vinum, ut judicia appareant. Si autem dolium requieſcat

quieſcat ſuper fæcibus; tunc vinô ex orificio eductô, fæces omnes manent infrà. Ex adverſo autem ſi dolium aperiatur circa fundum, fæces tantùm effluunt Unde movendum eſt dolium hoc, ut ambo ſimul prodeant, vinumque & fæces permiſceantur: & ambo in Lucem veniant, judicium nempe & miſeratio. Et hic eſt ſenſus alliſionis hujus, ut nimirum producantur judicia & miſerationes ſimul. Et ſicut ſe habet ſimile hoc de vino, ſic etiam aliud ſimile datur de Sene, qui non facile iraſcitur, niſi ad iram commoveatur: unde irâ quidem non caret, ſed tamen ut ipſi non prævaleat eadem. Porrò & aliud hîc datur ſimile de vino: ſicut enim vinum aliquam utilitatem habet à fæcibus, quippe quæ ſunt cauſa durationis ejus; cùm ſine illis ſtatim diſpereat. Sic etiam emolumentum habet Sapientia à ſtultitia, ſicut dicitur in Sohar ſectione Tasria.

§. 65. Ratio autem, quare hæc menynx undiquaque ſit clauſa, eſt duplex. Non enim in hunc finem ſolum, ut cerebrum occultetur; quia jam occultatum eſt ab oculis omnis viventis. Neque tantum propter fæces; quia ſufficeret, ſi infra clauderetur: jam verò & ſupra contectum eſt circa calvariam. Hinc incipit exponere indeficientiam ejus, ex parte inferiore; dicitque; *& non deficit.* Deinde etiam oſtendere vult; quod etiam circa latera non dehiſcat; dicitque: *& non patet, nec aperitur.* Porrò autem rationem quaſi ſubjungit, ut credatur illam ad latus non dehiſcere; nimirum quod & deſuper ipſa ſuperinducta ſit Cerebro, ut denotetur quanta cura hoc ſit occultatum. Deinde etiam rationem ſubjungere vult, quare non aperta ſit infra; cùm tamen ab ipſa emanarint Pater & Mater: nimirum quod hoc factum ſit propter fæces; prout verba ſonant.

§. 66. Propter duas has cauſas adducit dictum illud de Sene: dicitque quod *ſcientia ejus occulta ſit*; ut denotet naturam cerebri hujus abſtruſiſſimam: & quod *cerebrum ejus recluſum ſit*; ad ſubindicandum fæces.

§. 67. *Et hac membrana deficit in Microproſopo*, & planè abeſt: & hinc cerebrum ejus extenditur in triginta duas ſemitas, quæ deorſum protenduntur: unde ſcriptum eſt: *Et fluvius egreditur ex Eden*; ubi intelligitur Binah, ſeu Informatio: *Ad irrigandum hortum.* Unde patet, quod etiam verſus inferiora deſcendat, ut riget, Qvam ob cauſam? Quia menynx deeſt parti ſupernæ, ut non integatur Cerebro. Et quia non contegitur; hinc extenditur, & Sapientia prorogatur in Informationem: quod denotant verba: *exit ex Eden*, nempe ex Eden inferiore. Et ab hinc; *ad irrigandum hortum*; Infra. Et quamvis fortè quis non concedat, menyngem deficere deſuper, nec contegere cerebrum: ita ut verba illa, *ex Eden*; idem ſonent, ac diceretur: è lumine illius: Nihilominus ex parte inferiore deeſt membrana hæc: quia dicitur: *ad irrigandum hortum*; quibus oſtenditur cerebrum, deſcendere ad irrigandum.

§. 68. Vel etiam dici poteſt, quod tacitæ objectioni occurratur; quæ talis eſſet: Quare in verbis illis: *Et fluvius egreditur ex Eden* &c. dicitur: *egreditur*; & non; *egreſſus eſt?* Et reſponſio eſt: quia ſemper exit; nec unquam ceſſat. Quare autem ſemper exit? quia plane nulla membrana eundem impedit, ita ut ſemper egredi poſſit. Et quamvis negare quis velit, quod exeat; non quidem aſſerendo quod nullatenus exeat,

ſed tantùm quod ſemper egrediatur, è lumine ejus: nihilominus negari non poteſt, quod ab inferna parte menynx deſit; quia ſcriptum eſt, ad rigandum hortum.

§. 69. Quod autem porrò addit: *Huc pertinet quod dictum eſt de ſignaturis literarum: Tav* &c. Quaſi inter figuras literarum prima eſſet Tav: ſic intelligendum; quod Tav quidem ſit literarum ultima, quia tempore futuro literæ erunt in ſuo ordine. Cùm autem inciperent deſcendere, primo loco prodibat Tav, ordine retrogrado; & faciebat tranſitus notam in membrana; quæ ibi dehiſcebat. Et hinc litera hæc vocatur Tav, à ſignando, quia fecit notam in membrana tranſitu ſuo.

§. 70. Unde porrò dicit: *Literam hanc feciſſe ſignaturam in Sene dierum.* Ubi quidem objici poſſet, quod de Sene dierum jam non ſit ſermo; ſed de Microproſopo. Idem tamen videtur dicere velle: Signum quod fecit Tav in fine Macroproſopi non eſt ſicut illud, quod eſt in fine Microproſopi: Non enim patet membrana, ſed clauſa eſt: quod ita non eſt, in Tav, quod in fine Microproſopi extat; ubi membrana deeſt.

§. 71. Hunc autem vocat; *perfectum Cognitione*: quia à Cerebro Patris prodit Cerebrum Microproſopi; Microproſopus autem vocatur אל דעות Deus cognitionum; ſicut dicitur in Idra minore; Hoc cerebrum autem eſt perfectum cognitione; quia nulla cognitio ab ipſo extenditur; ſed ipſum occluſum eſt, & cognitio intra ipſum eſt integra ex omni parte: ita ut nullibi dehiſcat Membrana illa, nec ſupra nec *infra, ſicut* dictum eſt.

§. 72. Poſtquam hæc jam ſcripſeram, Deus oculos meos clarius illuminavit, ſuper textu illo, quem ſupra adduxi ex Idra minore §. 49. Ubi verba ſunt: *Conformationes autem, quæ in illo conformantur ſunt Cerebrum occultiſſimum omnium.* Ubi vidi, quod primò nominet *Cerebrum occultiſſimum.* Deinde autem dicit: *Album hoc.* Iterum nominat *Cerebrum* abſolutè; & tandem loquitur de *Cerebro alio, quod extenditur* &c. Verus ergo ſenſus verborum iſtorum de tribus Cerebris eſt hic. Pater Cerebrum Senis, verè vocatur Cerebrum occultum. Cerebrum Secundum eſt cerebrum Patris & Matris; & hoc vocatur Cerebrum abſolutè; & manifeſtatur; & continetur in Influentia, & ab illa dependet; & non extenditur in triginta duas ſemitas. Et hinc, in Idra magna triginta duarum ſemitarum non fit mentio niſi in deſcriptione Microproſopi; nullatenus autem in deſcriptione Patris & Matris: quia ſub generalitate Senis conſiſtunt, & comprehenduntur in Influentia, ubi nulla omninò extenſio eſt.

§. 73. Jam igitur hæc eſt verborum illorum explicatio. *Conformationes quibus conformatur* Corona illa ſumma, non factæ ſunt niſi *in cerebro occulto*; ſicut ſupra ſcripſimus: *quod extenditur* in Cerebrum (abſolutè dictum) & in Barbam. *Et prodit Benignitas ſumma. Et Benignitas ſumma extenditur* in Cerebrum Patris & Matris: *& continentur omnia,* id eſt; Pater & Mater: *in cerebro occulto. Nam cùm conformatur hoc Album* Patris & Matris: *iſto Lumine*, Benignitatis ſupernæ, quæ manifeſtatur in Influentia, *aliquis allidit & concutit cerebrum illud* Patris & Matris. Poſtquam enim conformatum eſt Album hoc per lumen iſtud, factum eſt cerebrum, quod appellat Cerebrum (ſimpliciter ita dictum.) Et cum in iſto fit alliſio, *illuminatur.* Et ab Influentia honorata depen-

dependet alliſidens non allidens; hoc eſt cerebrum alterum Microproſopi, quod extenditur in triginta duas ſemitas, cùm illuminatur. Illuminatur autem ab influentia honorata, ſed in illud non alliſit allidens ad cerebrum Patris & Matris, verum effulget tantùm ab influentia ſola. Sed Cerebrum Patris & Matris non effulget niſi per illum allidentem occultatum ab omnibus. Et nihilominus dependet ab eo, qui radicaliter allidit, qui etiam vocari poteſt allidens non allidens, donec conformaretur per lumen iſtud Benignitatis ſupernæ; poſtea autem allidebat. Unde patet, quod dependeat ab influentia. Niſi enim conformatum eſſet per lumen iſtius, non alliſiſſet in ipſo non allidens. Jam igitur in Cerebro Patris & Matris duo ſunt Lumina influentiæ: inque ipſo alliſit non allidens. Hoc autem cerebrum alterum, quod extenſum eſt in triginta duas ſemitas, tantùm accepit illuminationem ab influentia. In cerebris enim Microproſopi res ita ſe habet. Cùm conformaretur per influentiam, deſcendebat ipſa Entitas, quæ vitam dat Numerationibus, in Cerebrum hoc ſine veſte: & hoc eſt allidens non allidens. Sed in cerebrum Patris & Matris deſcendebat Entitas ſumma veſtita per influentiam, & lucebat ab influentia tantùm. Et quia per influentiam in cerebrum Patris & Matris deſcendebat Entitas ſumma, ibique fortiter allidebat; hinc omnia continentur in cerebro occulto per Entitatem ſupernam, quæ eadem unit. Et hoc jam clarum eſt.

§. 74. Porrò ſcias quod Benignitas ſumma, i. e. influentia ſit corpus capitis illius, quod ignoratur. Quia quod Benignitas in corpore, eſt Corona in capite: & illa ſit caput Patris & Matris. Et hoc eſt illud, quod dicitur: *Cùm conformatur hoc album lumine iſtò:* Et evadit in animam Microproſopi. Hinc dicitur: Quod cum illuminatur, fulgorem accipit ab influentia honoratiſſima. Sed de his ſatis.

§. 75. *Sunt &* (capilli ut) *lana munda, pendentes in æquilibrio:* Sic pergit liber Occultationis. Et hæc eſt forma quarta: nimirum pili capitis, qui ſunt ceu lana munda; ita ut ſibi invicem non implicentur, ſed dependeant æqualiter, ut ne unicus quidem pilus emineat præ pilo, vel crinis præ crine. Et coma hæc defluit ad cerebrum Microproſopi, cùm ipſa originem ſuam habeat è cerebro occulto. Nam quilibet crinis propriam habet ſcaturiginem, prodeuntem è cerebro per cranium. Et ex eo quod crines iſti defluant in Microproſopum, iſtius cerebrum extenditur in triginta duas ſemitas. Et propterea pili iſti longi ſunt & molles, ut defluere poſſint poſſint in cerebrum Microproſopi: ita ut de cerebro illo in cerebrum hujus defluant. Quia cerebrum inferius nullam habet permanentiam, niſi per perennitatem cerebri ſummi.

§. 76. De his docemur in Idra magna his verbis col. 244: *Cincinni capillorum dependent ordinatiſſimè albidi ad inſtar lanæ puræ: usque ad humeros. Iáne usque ad humeros? Nimirum usque ad humerorum initia; ne videatur cervix. Unde ſcriptum eſt* (Jer. 2. v. 27): *Quia denudârunt mihi cervicem, & non faciem. Et capillus elevatur poſt aures, ne iſtæ conteganter. Unde ſcriptum eſt:* (Pſalm. 130. v. 2.) *Sint aures tuæ apertæ. Ut ſcilicet capilli poſt aures reclinentur. Omnes ſunt æquales, nec ullus præeminet alteri formâ perfectâ; formâ elegante, formâ pulcherrimâ. Juſti qui in Microproſopo*

magna cum voluptate & gaudio videre deſiderant & accedere ad formas iſtas Senis occultiſſimi. Tredecim digeſtiones pilorum capillitii conſiſtunt ex utraque parte cranii è regione faciei ejus: & penes illos incipit capillorum diviſio. Non eſt ſiniſtrum in hoc Sene occultiſſimo; ſed omnia dextra. Videtur & non videtur; Occultus eſt & non occultus; & id in conformatione ejus; & multò magis in ipſo. Et propterea Iſraëlitæ voluerunt in corde ſuo argutè diſtinguere, ſicut ſcriptum eſt: (Ex. 17. v. 7.) *Eſtné Dominus in medio noſtri; an non?* (Diſtinguentes) *inter Microproſopum, qui vocatur Tetragrammaton: & inter Macroproſopum, qui vocatur* אין. *Quare autem puniti ſunt? quia hoc non fecerunt ex amore; ſed tentando: ſicut ſcriptum eſt; quia tentârunt Dominum.* Hæc ibi.

§. 77. Senſus verborum iſtorum hic eſt, *quòd in capillitio crines dependeant à conformatione ejus*; i. e. è cranio & cerebro. Et dependeant usque ad humeros. Ubi quæritur, quomodo hoc intelligendum, an ſcilicet per totam craſſitiem humerorum? vel an per totam longitudinem humerorum à collo per totam longitudinem brachii? ſicut alibi ſcribitur: *Capilli à cervice elevantur & forâs prodeunt, ad tegendam totam longitudinem humerorum.* Ubi locus cervicis eſſet detectus. Hoc autem fieri nequit; ſed deſcendunt usque ad initia humerorum: id eſt usque ad ſummitates humerales ex utroque latere colli, collo proximas: ita ut non appareat cervix: quia capilli cervici impendent, & pertingunt usque ad ſummos humeros utriusque lateris tàm dextri quàm ſiniſtri; ita ut nullatenus videatur cervix. Hoc enim iſtô locô fieri nequit, quia aliàs auris ſuperna eſſet contecta, quod hîc locum non habet, ut antea dictum eſt. Quare tantùm dependent usque ad ſummitates humerorum, ut cervix occultetur. Quia non eſt intentio obvelare humeros, ſed obvelare cervicem: quoniam ſcriptum eſt: Jerem. 2, 27. *Quia denudant* (communiter obvertunt) *mihi cervicem, & non faciem.* Cervix enim ſcaturigo eſt judiciorum rigoroſorum & corticum: Iiſraëlitæ autem peccatis ſuis detorquentur poſt cervicem. Locus autem cervicis in ſupernis contectus eſt capillitio, ut judicia ſubigantur & mitigentur per derivatas huc ſcaturigines è cerebro prodeuntes. Et crines elevantur poſt aures, ut aures ſint apertæ; ſicut ſcriptum eſt; *ut aures tuæ patulæ ſint.*

§. 78. Scito autem, quod crines capitis ſcaturigines ſint judiciorum inferiorum, quæ ab iſtis dependent. Et quamvis locus illorum nonniſi meri ſint amores; nihilominus infra ab illis dependent judicia & rigores. Quod & nomen illorum arguit. Nam שער pilus, capillus derivatur à radice שער, quæ ſenſum habet horreſcendi. In loco illorum autem ſummo ſubiguntur judicia & cortices, qui infra ab ipſis prodeunt. Hinc reperies, quod eôdem locô, ubi in Macroproſopo judicia ſupprimuntur, in Microproſopo eadem magnâ vehementiâ dominentur: ut in fronte & in naſo. Sic etiam ſe habent pili barbæ, quibus etiam dependent judicia inferiora; cùm illi in loco proprio meri ſint amores, & miſerationes, quibus ſubiguntur judicia, quemadmodum cùm vinum requieſcit ſuper fæcibus ſuis, fæces ibidem non exſuſcitantur, quamvis ibidem ſit ipſarum locus & radix. Et quia judicia magis inſunt pilis barbæ, quàm pilis capitis: hinc illi ſunt duri, & non molles ad ſupprimenda judicia, quæ ſuam ibi habent ſcaturiginem: quod ita ſe non habet in pilis capitis, qui ſunt molliores & lenes. Et nihilominus etiam in his

locus

locus eſt, unde dependent judicia: præſertim, quia influentiam ſuam ſibi attrahunt è cerebro, quod eſt è loco inferiore in ſupernum: quæ eſt nota judicii ſub myſterio lucis reflexæ graduum victoriæ, gloriæ & fundamenti, quæ eſt nota judici rigoroſi. Et hôc reſpectu pili barbæ prærogativam habent præ pilis capitis, quia illi influentiam ſuam ordine debito ſibi attrahunt, nimirum è ſupernis deorſum. Et propterea iſti pili capitis elevantur poſt aures, qui eſt locus, è quo judicia dependent; quia non convenit, ut ſuperintegantur auribus, & impediant preces illuc usque aſcendentes.

§. 79. Scito autem, quod de aure Microproſopi nulla omninò fiat mentio, nec in Idra magna nec in parva; nec declaretur modus, quomodo formetur: quia enim viſum eſt autori, quod auris ſuperna admodum ſit occulta, manum ad illam applicare noluit. Et hæc eſt ratio, quare pili capitis non deſcribantur auribus ſuperimpendentes. In Idra minore autem hæc invenimus col. 570. *Ab iſto foramine aurium alia dependent foramina: foramen oculorum; foramen oris; foramen naſi &c. Item multa dependent ab hac aure. Beatus ille, qui obſervat verba ſua. Hinc ſcriptum eſt: Cuſtodi linguam tuam à malo. De hac aure dicitur, quod audiat: auditus autem dependet ab illo cerebro, Sapientia ſcilicet* &c. *Et hinc dependet omnis cognitio. Sicut dicitur: Audi fili mi, & percipe dicta mea. Ergo omnia ab auribus dependent. Ab hac aure etiam dependent preces & ſupplicationes, & apertio oculorum. Sicut dictum eſt: Inclina aures tuas & audi; aperi oculos tuos, & vide. Ecce omnia abhinc dependent.* &c.

§. 80. Ex iſtis ſatis apparet, quàm magna & excelſa, quamque occulta ſit auris inferior; quodque omnia ab illa dependeant. Ubi ſenſus eſt, quòd omnia dependeant ab exſuſcitatione inferiorum, & quomodo vox aſcendat ab inferioribus in anguſtia conſtituis, cùm ipſis imminent cortices & judicia: quodque à voce ipſorum, cùm ex toto corde ſuo clamant ad Dominum, clamor ille veniat ad aures ejus, & vox eorum aſcendat, ſi bona ſit, ad foramen oculorum: unde deſcendant duæ lachrymæ è duobus oculi coloribus, rubeo ſcilicet & nigro, unde derivantur judicia, & cortices: quæ ſubmerguntur in mari Sapientiæ ſupernæ, quæ miſereatur Jiſraelitarum. Si autem opus ſit, vindictam ſumere ab hoſtibus, quod tunc deſcendat fumus & ignis per foramina naſi. Et ſic etiam caſu contrario.

§. 81. De duabus autem lachrymis illis res ita ſe habet: quòd judicia dividantur in duas ſpecies: ſi enim ex parte ſanctitatis veniunt, colore rubro deſignantur: ſi verò de parte corticum veniant, nigra dicuntur. Unde etiam dicitur: Nigrum eſt rubrum, modò quòd obſcurius ſit. Sectione Trumah autem de coloribus his reperimus ſequentia: *Hyacinthinum ortum habuit die ſecunda; & coloratur duobus coloribus aliis, rubeô & nigrô. Hyacinthinum ergò rubrum ſuum colorem reverà habet à die ſecunda, colorem ſcilicet ignis, qui eſt* אלהים*: & accipit colorem aureum, & omnia fiunt color unus. Hyacinthinum ergo oritur ab illo colore rubro. Et cum deſcendit deorſum, color ille ruber amovetur in locum quendam, qui vocatur mare, & tingitur color hyacinthinus: nam illud rubrum ingreditur in mare, & color ejus debilitatur, reditque color hyacinthinus: & hoc eſt nomen* אלהים*: ſed iſte prior valde durus eſt, nempe niger. Color hic provenit è di-*

è diminutione rubedinis, cùm iſta diminuitur & debilitatur infrà diminutione inquinamenti: & deſcendit deorſum, prodiitque ex immunditie illa color ruber ex inquinamento valido. Et ex illo inquinamento valido iterum fit rubeum ex illa rubedine prima. Et hæc omnia creata ſunt die ſecundâ: dicunturque Dii alieni. Iſtud nigrum eſt caligo perfecta, cujus color non videtur præ tenebris. Lumen ſanctum ſic inquit: quod color niger caligo fiat, quando tingitur: ſed quando ruber eſt, convertatur in hyacinthinum, &c. (Quorum explicatio cùm prolixior ſit, hôc locô à nobis omittitur.) Hinc autem diſcimus, quod rubrum & nigrum denotent rigores, illud nempe judiciorum, & hoc corticum: quodque hæc etiam ſint duæ illæ lachrymæ è duobus oculorum coloribus deſcendentes: item fumus & ignis, qui è duabus naribus erumpunt; ubi fumus ad cortices, ignis ad judicia pertinet. Et hinc etiam duæ ſpecies pilorum, capitis ſcilicet & barbæ ad contegenda duo iſta genera: quare quilibet pilus per ſe extat, ita ut non intricentur invicem. Capilli autem capitis inſerviunt ad contegendos cortices; veniuntque è cerebro, quod fixum eſt & reſidet, ſicut vinum generoſum ſuper fæcibus ſuis: & derivant ſapientiam in Microproſopum ad disperdendos cortices. Pili autem barbæ inſerviunt ad ſubigendũ judicia: hinc duriores ſunt & non molles, ſicut dicitur in Idra magna. Hinc in capite Microproſopi datur mundum & immundum, Lumen & tenebræ: quia ibidem eſt iſtorum dependentia. In Macroproſopo autem res aliter ſe habet, ut ſuprà ſcripſimus. Et propterea pili barbæ continentur in influentia, quæ eſt Benignitas ſuperna ad ſubigendum judicia.

§. 82. Jamque apparet, quare in Microproſopo duæ ſint pilorum ſpecies, capitis nempe & barbæ: in fœmina autem tantùm capilli capitis: quia ſcilicet Microproſopus utrâque ſpecie opus habet; pilis nempe capitis, ut locum præbeat adhæſioni corticum in inferioribus: & pilis barbæ, ut locum præbeat adhæſioni judiciorum in inferioribus; quia ipſe conſiſtit ex amoribus & miſerationibus. Sed gradus fœminini tantùm opus habent pilis capitis, ut locum præbeant applicationi corticum in inferioribus conſiſtentium: judiciis autem hîc nihil tribuitur, unde nec fœminæ barba eſt; quia ipſa eſt judicium, & corpus ejus eſt radix eorum, nec non eorundem adhæſio; non verò pili ejus.

§. 83. Atque hinc optimè eluceſcit, quare crines capitis impendeant cervici, & parti poſteriori ad contegendos & ſubigendos cortices, qui in cervice, adeoque in poſterioribus Macroproſopi: cujus contrarium eſt in Microproſopo.

§. 84. Ratio autem, quare nullæ voces & preces ad aurem ſupernam pertingant, & ibi aliquid operentur; hæc eſt: quia illa denotat meras miſerationes, & amores, & non mutatur. Sed per aurem Microproſopi aperiuntur oculi ejus; cum Macroproſopus oculum habeat ſemper apertum. Per aurem Microproſopi etiam moventur oculi, ut emittant illas lachrymas; in Macroproſopo autem nullæ ſunt lachrymæ. Porrò per aurem Microproſopi è naribus ejus prodeunt fumus & ignis; in Macroproſopo autem nec fumus nec ignis locum habent, ſed unicus ſpiritus vivificans Microproſopum; & unus pro Rege Meſſia. Tandem etiam per aurem Microproſopi os ejus quædam decernit

cernit, & eloquitur; ſed os ſupernum nihil eloquitur, nec locum ibi habent verba; nec ullus Prophetarum dignus eſt, ex hinc aliquid percipere; & nemo ſcire poteſt ſpiritum ejus, quando eſt; ſicut in Idra magna dicitur. Unde patet, quod auris ſuprema nullam habeat operationum iſtarum.

§. 85. Res autem ita ſe habet; quod in Microproſopo ſit judicium & miſericordia. Et quando homines in mundo inferiore peccant, vox illorum aſcendit ad aurem ejus; & tunc repletur judiciis, & avertit faciem ſuam à Sene Sanctiſſimo. Cùm autem ad ipſum auremque ejus pertingit vox pœnitentium; Microproſopus ſeipſum rurſus præparat ad accipiendum influxum à Macroproſopo, & miſericordiâ prævalet. Unde patet, quod immutatio & reſtitutio dependeant à Microproſopo, quem Macroproſopus converſionis tempore oculô benignô aſpicit, ut declinentur judicia; cùm peccatorum tempore contrarium accidat. Macroproſopus autem nec mutat, nec mutatur unquam. Unde patet, quod auris Macroproſopi tantùm inſerviat Microproſopo, ut nempe audiat vocem hujus, eumque illuminet. Et huc pertinet illud, quod dicitur; Deum Sanctiſſimum atque benedictum preces fundere: quod magnum eſt myſterium, & profundum admodum. Et hæc ratio eſt, quare in Idra de aure hac nulla planè fiat mentio.

§. 86. Pergit autem Idra magna in ſuprà allegato textu de capillis: *Et capilli reclinantur poſt aures, omnesq; ſunt in æquilibrio, ut nullus praemineat alteri.* In Microproſopo enim tria ſunt Cerebra, è quibus unumquodque ſuos producit crines juxta naturam ſuam: ita ut ab uno proveniant longi; ab altero breves; à tertio medii: qui ſeſe invicem ſuperintegunt, prout tria illa cerebra variè extenduntur: unum in triginta duas ſemitas, alterum in quinquaginta portas informationis, & tertium in millies mille conclavia. In Sene Sanctiſſimo autem nonniſi unum eſt Cerebrum, quod nullatenus extenditur: unde capilli ejus ſicut lana pura, ut ſibi invicem non implicentur, ſed dependeant æqualiter nullâ præeminente.

§. 87. *Forma illorum perfecta eſt atque pulchra, ut juſti etiam, qui in Microproſopo cum gaudio eandem videre, eidemque applicari deſiderent.* Senſus horum hic eſt: quòd juſti non pertingant niſi usque ad Microproſopum, nec ſurſum ulterius venire queant; quoniam eousque pertingit fructus operum eorum. Nam in diſcriminatione capillorum ejus duæ ſeparantur ſemitę reſpectu ſexcentorum & tredecim præceptorum. Et quia capilli iſti derivant influentiam à cerebro occulto in Cerebrum Microproſopi: hinc juſti videre deſiderant radicem & fundamentum naturæ iſtius, à qua influentia ad ipſos deſcendit: ita ut radici ſuæ adhærere deſiderent. Atque hoc eſt quod dicitur: illos deſiderare, ut videant & adhæreant formæ ejus. Jam enim ſupra declaravi, quod preces inferiorum tantùm pertingant usque ad Microproſopum.

§. 88. Cùm autem porro dicit, formam capillorum eſſe perfectam, elegantem atque pulchram, hoc ipſo reſpicit ad conformationem barbæ, quæ non tam perfecta eſt. Quia in illa dantur pili breviores & longiores: ſed capilli iſti omnes æquales ſunt, ut nullus præemineat alteri. Deinde pili quoque barbæ duri ſunt & non lenes: quo reſpicit epitheton elegantium. Deinde capilli etiam ſunt longi, unde dicuntur pulchri

quod

quod ita non eſt in pilis barbæ. Et hæc eſt ratio, quare numerô plurali loquatur de conformationibus.

§. 89. *Tredecim digeſtiones pilorum capillitii dependent ab hoc & ab illo latere cranii &c.* Supra jam ſcripſimus, quòd cerebrum occultum dividatur in tria Tetragrammata, quibus ſi addatur Senex ipſe eadem comprehendens, hinc exurgunt tredecim. Sic etiam cranium ipſius album radiare dicitur in tredecim latera, prout habetur in Idra majore & minore. Ubi dicitur, quòd in cranio reſideant tredecim mille myriades mundorum &c. à quibus derivantur tredecim iſtæ digeſtiones capillorum. Et abhinc protenduntur in tredecim conformationes barbæ. Fortè autem à tredecim illis, quæ in fine cranii, protenduntur tredecim iſtæ digeſtiones pilorum, & à tredecim, quæ in cerebro, protenduntur formationes barbæ. Et in his crines incipiunt dividi: Quia in capillitio crines omnes vadunt ad locum unum: hic autem pars quædam in latus unum, & pars altera in latus alterum diſpeſcitur.

§. 90. Fortè etiam, quia ſunt tredecim attributa ſumma, quæ deſcribit Micha; & tredecim attributa alia, quæ eloquitur Moſcheh, quæque infra ſunt, illô locô ubi judicium eſt, ſicut in Idra magna dicitur. Hinc reſpectu binorum iſtorum attributorũ tredenariorũ, deſcribuntur tredecim digeſtiones pilorum capitis, & tredecim conformationes barbæ; ut illis tribuatur radix in ſupernis: hinc ibi pili incipiunt dividi in barba, ut locũ dent tredecim attributis inferioribus inferioribus: in quibus eſt dextrum & ſiniſtrum.

§. 91. Scito autem, quod præter tredecim iſtas pilorum digeſtiones in Idra magna in his capillis numeri adhuc alii inveniantur: ubi dicitur, *quod è cranio capitis dependeant millena millia myriadum, & ſeptem millia & quingenti cincinni: ubi in quolibet cincinno ſint quadringenta & decem digeſtiones pilorum, juxta numerum vocis* קדוש: *quodque omnes & ſingulæ digeſtiones pilorum radient in qradringentos & decem mundos; quilibet autem mundus radiet in quadringenta & viginti latera.* Explicatio autem horum numerorum, quamvis profundiſſima ſit, tamen hæc eſſe poteſt. Cerebrum hoc occultum, quamvis in ſe ſit unum, potentiâ tamen in ſe habet tria cerebra inferiora, ut ſuprà diximus; quippe quæ etiam ab hoc extenduntur. Reſpectu igitur Sapientiæ, quam in ſe habet, prodire dicuntur *millena millia myriadum:* qui eſt numerus generaliſſimus & perfectus. Reſpectu Informationis autem, exeunt ſeptem millia: quia ipſa eſt Mater Liberorum, ſeptem annorum, (ſeu Numerationum inferiorum.) Reſpectu Cognitionis a.prodeunt quingenti Cincinni: qui eſt numerus Arboris Vitæ itineris nempe quingentorum annorum. Et reſpectu trium iſtorum Conceptuum, videtur etiam ſupra deſcripſiſſe tres formas crinium; perfectam reſpectu Sapientiæ; elegantem reſpectu Informationis, quia mulieris eſt elegantiæ ſtudere: & ornatam ſive glorioſam reſpectu Cognitionis; quo pertinet locus ille: *Iſraël in quo glorioſus & ornatus ero.*

§. 92. Tres autem iſti Numeri, cum deſcendunt in Microproſopum, diminuuntur; ut alibi dicitur: *& mille & ſeptingenta, & ſeptuaginta quinq;.* Ubi mille dicuntur reſpectu ſapientiæ Microproſopi: Et ſeptingenta, reſpectu Informationis, quo referuntur ſeptem anni: & quinque reſpectu Cognitionis, quæ eſt anima quinque Numerationum

Pul-

Pulchritudinis; quæ ſunt Benignitas, Severitas, Pulchritudo, Victoria & Gloria: fœdus enim & corpus habentur pro uno. Septuaginta autem numerantur reſpectu ſeptem Numerationum ſtructuræ reliquarum, quarum in Macroproſopo non fit mentio, quia ibidem non niſi Caput manifeſtum eſt; ut jam expoſitum eſt ſupra. Ex Numeris iſtis inferioribus (Microproſopicis) facta ſunt ווין uncini columnarum; qui pertinent ad mundum Maſculinum: unde de his dicitur in Sohar Sectione Pekude: Et hoc eſt myſterium Maſculi, qui conſtitutus eſt, ut alimenta præbeat uxori. Atque hinc omnes illi uncini: quos faciebat Bezaleel erant mille & ſeptingenti & ſeptuaginta quinque Exod. 38. v. 28. idem nempe numerus, & myſterium idem.

§. 93. Quod autem porrò dicit Idra, *in ſingulis cincinnis eſſe quadringentos & decem pilos: & ſingulos pilos radiare in quadringentos & decem mundos; ſingulos autem mundos radios emittere in quadringenta & viginti latera.* Hos numeros meritò dividimus in duas ſpecies; quarum una continet quadringenta & viginti; & altera quadringenta & decem. Et quia numerus Cincinnorum æqualis eſt numero vocis קדוש Sanctus: de Naſiræo verò etiam dicitur; Num. 6. v. 8. *Sanctus erit:* hinc ſatis clarum eſt, quod Naſiræus ad locum ſanè ſublimem admodum aſcendat, & ſimilis ſit altiſſimo. Et de Naſiræo bis reperimus, quòd ſanctus dicatur, (eodem capite:) reſpectu quoque ad mundos illos habito, qui prodire dicuntur è cincinnis. Ratio autem numeri hujus hæc eſt. Sicut tria cerebra inferiora contenta ſunt in cerebro iſto: ita etiam triginta duæ ſemitæ, quæ in cerebro inferiore, in eodem continentur (potentialiter:) & abhinc derivantur per cincinnos illos. Ergò ſinguli iſti cincinni conſtabunt è triginta duabus ſemitis; quælibet autem ſemita conſtat è decem Numerationibus; quæ ſunt trecenta & viginti. Et iſtæ ſunt trecentæ illæ & viginti ſcintillæ, quas evibravit Lumen intenſiſſimum; prout ſupra declaravimus. Et hi quoque ſunt trecenti illi & decem mundi, quos Deus ſanctiſſimus atque benedictus in hæreditatem concedet ſingulis Juſtis, quarum ſemitarum ne unam quidem novit Avis. (Jam numera 310. & unam; & עיט, i. e. 89: unde prodeunt 400.) Hinc etiam dicitur in Idra magna & parva; *De albedine Cranii Juſti hæreditabunt in mundo venturo quadringentos mundos deſideratiſſimos: quia ſcriptum eſt: quadringentos ſiclos argenti* (deſiderati) &c. ubi intelligitur mundus reſurrectionis. Et paulò poſt additur: *quod è rore qui ex hinc deſtillat, mortui reſurrecturi ſint in mundum venturum.* Adde quod & textus allegatus Scripturæ huc alludat; cùm dicit: & Abraham ponderabat לעפרון Ephroni; ubi intelliguntur illi, שוכני עפר *qui dormiunt in pulvere*, prout exponitur in Midraſch hanneelam. De his mundis ducenti tribuuntur illis, qui præmium ſtudii Legis accipiunt: & ducenti illis, qui ſe ipſos quotidie tradunt propter ſanctificationem nominis. Quod autem ob Legem tribuantur ducenti; nota quod hîc intelligantur Sapientia & Informatio, duæ Numerationes, quæ ſingulæ conſtant è decade, & decem iſtæ iterum ſuam habent decadem, unde ducentæ. Et hæ ſunt duæ literæ Tetragrammati Jod & He: quoniam tales exercuerunt ſtudium Arboris Vitæ, quæ eſt Sapientia; & Binah, ſeu Informatio eſt בן יה, intelligens Sapientiam. Cùm autem ſe ipſos tradunt propter ſanctificationem per Lectionem Audi Iſraël; ibi

copulant ſponſum cum ſponſa. Quoniam per קדוש ſanctificationem Nominis ſponſus קדש ſibi deſponſat ſponſam. Et cùm quis ita ſeipſum tradit, jam reputatur pro mortuo: & cum anima ejus procurat copulam per aquas fœmininas, debilitatur latus adverſum, nec intercedere poteſt ut ſponſum in ſponſa ſeparet. Et huc pertinet unio duarum literarum poſteriorum Tetragrammati; & talis etiam meretur accipere ducentos mundos. Et ducenti pro Lege; ſunt quadringenti. Quibus addantur decem literæ Tetragrammati plenè ſcripti per Jodin, hoc modò: יוד· הי· ויו· הי· Hinc exurgunt quadringenti & decem; & hinc digeſtiones hæ pilorum minores dicuntur eſſe quadringentæ & decem. Et hinc nos ter dicimus Sanctus, Sanctus, Sanctus, Tetragrammatos; quia in Sene Sanctiſſimo Tetragrammaton ter continetur; ubi ſi ſingula computentur per decadem; orietur numerus dicti illius: & erunt dies ejus centum & viginti anni. Et ſi numeres literas trium horum Tetragrammatorum in plenitudine ſupradictâ: exurgent triginta: ſic etiam dies Naſiræatus ſimpliciſſimè ſumti, ſunt triginta: quem numerum etiam refert Tetragrammaton, continens viginti ſex & cum quatuor literis ſuis triginta: Unde de Naſiræo dicitur: Omnibus diebus voti ſui Sanctus eſt Domino; ליהוה. Porrò ſcias, quod triginta duæ ſemitæ illæ ſingulæ quoque contineant duodecim literas; id eſt, tria illa Tetragrammata: unde numerus trecentorum & octoginta quatuor: quibus ſi addas viginti ſex, numerum ſcilicet Tetragrammati; exurgent quadraginta & decem. Et ſi triginta duas ſemitas illas ſingulas comprehendere dicas tredecim illas formationes; exorientur quadringenta & ſedecim, & cum quatuor literis Tetragrammati, habebis quadringenta & viginti.

Porro etiam Nomen שדי אלהים habet numerum quadringentorum.

Et Nomen אל שדי אדני efficit quadringenta & decem.

Et Nomen שדי אלהים אהיה; efficit quadringenta & viginti.

Item Jod ſupernum dependet ab iſto Sene Sanctiſſimo, ſicut dicitur in Idra minore: Jod autem plenè ſcriptum hoc modo יוד, efficit viginti; & vicies viginti (ſi nempe ſingulæ hæ partes iterum habeant viginti:) ſunt quadringenta. Si autem ipſum Jod addas, quod eſt radix horum & efficit decem, habebis quadringenta & decem. Si verò numeres plenitudinem ejus, habebis quadringenta & viginti.

Porro ſcias, quod in Jod contineantur tria Jodin; apex ſcilicet ſummus; apex imus, & Vav in medio: ubi apice ſummo denotatur Corona ſumma; per Vav medianum, Sapientia, & per apicem imum Informatio: ſicut dicitur in Sohar ſectione Vajikra.

Iterum notes, quod totum Tetragrammaton ſeptuagintabinarium dependeat à Sene ſanctiſſimo, ſicut dicitur in Tikkurim. Et in eo ſunt in literis יוד הי ויו tria Jodin, quæ efficiunt triginta: unde naſireatus abſolutè pronunciatus eſt triginta dierum. Si igitur Jod primum computes ut ſupra, ut efficiat quadringenta & decem; habebis quadringentos & decem cincinnos. Et Jod ſecundum eôdem modô ſupputatum tibi præbebit quadringentos & decem mundos: quoniam Jod ſecundum refertur ad Binah, quæ vocatur mundus; & propterea ſunt quadringenti & decem mundi. Jod tertium autem tibi præbebit numerum quadringentorum & viginti: quoniam Jod hoc refertur ad cognitio-

gnitionem, quæ influxum accipit à literis יוד יוד: illa verò efficit quadringenta, & cum duobus Jodin influxum præbentibus, quadringenta & viginti. Sed litera quarta iſtius nominis ſeptuaginta binarii, quæ eſt fæmina, nondum hîc manifeſtatur, quamvis abinde etiam dependeat.

§. 94. Porrò mihi etiam videtur, quod inter quatuor Jodin iſtius nominis Jod primum modô ſupradictô ſupputatum, ut quadringenta referat, repræſentet quatuor mille mundos occultos cranii, è cujus albedine & lumine juſti in mundo venturo hæreditabunt quadringentos mundos: ut dictum ſuprà. Quodque Jod ſecundum in יה iſtius nominis referat quadringentos cincinnos & decem cum radice, i. e. numero proprio, unde quadringenti & decem mundi: nam à Binah & porrò deorſum incipit ſtructura mundi. Sic etiam trecenti & decem mundi ſunt ſub mundo venturo, & non in mundo venturo, ſicut dicitur in Sohar ſectione Trumah. Et Jod quartum iſtius nominis etiam efficit quadringenta, quibus ſi addas ipſum Jod, quod eſt in ה ultimo; unà cum illo quod eſt in ו, quia hic eſt ſponſus eidem influxum præbens, cum ipſa per ſe nihil habeat: Ecce hinc exurgunt quadringenta & viginti.

Sic etiam, ſi Jod numeres ter decies, tibi exurgent trecenta; & cum ipſo Jod efficientur trecenta & decem. Et hi ſunt illi trecenti & decem mundi, qui ſunt ſub mundo venturo.

Si autem computes additamentum hoc literæ Jod per plenitudinem ſuam, tibi exurgent trecenta & viginti: quæ ſunt trecentæ & viginti ſcintillæ, quas evibravit lumen intenſiſſimum. Et ſi ה per ſe ſumtum addideris, exorientur trecenta viginti quinque. Et hæ ſunt trecentæ viginti quinque illæ ſcintillæ, quæ ſubſtiterunt, ut dictum ſupra. Et ſi multiplices Jod primum per Jod ſecundum, quod eſt in He (in plenitudine ſua, id eſt vicies viginti;) evenient quadringenta: & cum ipſo Jod quadringenta & decem. Et ſi multiplices Jod primũ cum Jod He ultimi, ſuperadditô Jod in plenitudine ſua, habebis quadringenta & viginti. Et ſi viginti multiplices per viginti & unum, habebis quadringenta & viginti.

Item ſi Tetragrammaton in plenitudine multiplices per quatuor ejus literas, habebis quadraginta; & additis duobus nominibus, erunt quadraginta duo. Jam ſi quadraginta duo multiplices per decem, tibi orientur quadringenta & viginti. Sed de his ſatis.

§. 95. Porrò etiam dicitur in Idra magna hôc locô de capillis, quod in diſcriminatione capillorum procedat ſemita quædam, quæ luceat in ducentos ſeptuaginta mundos: quodque ex illa eradietur ſemita alia, in qua illuminentur juſti mundi venturi. Quia ſcriptum eſt Prov. 4. v. 18. *Et ſemita juſtorum ſicut lux fulget.* Idem quod exhinc fiat diviſio in ſexcentas & tredecim ſemitas alias, quæ dividantur in Microproſopum, de quibus ſcriptum eſt: Pſal. 25. v. 6. *Omnes ſemitæ Domini miſericordia & veritas* &c. Et in Idra minore ſcribitur, quod de hac ſemita intelligendum ſit dictum illud: Jeſ. 58. v. 14. *Tunc oblectaberis ſuper Domino:* quodque ab hac ſemita multi calles alii diſtribuantur in Microproſopum. Hæc ibi. Et quamvis ſuprà dixerimus, quod tredecim ſaltem ſint pilorum digeſtiones, ubi crines incipiant dividi: dicendum tamen eſt, quod reliqui crines non habeant locum ſingularem, ut partim huc partim illuc propendeant: quia omnes

ſunt æquales. Iſtæ digeſtiones autem habent locum peculiarem, ubi nulli ſunt crines alii, nempe in diſcriminatione capillorum. Unde dicitur: hanc eſſe ſemitam, in qua fulgent juſti pro mundo venturo.

§. 96. Nervus autem horum omnium eſt, quod capilli inſerviant ad occultandam lucem ſupernam, ut illa veſtiatur & ſuperintegatur capillis, atque ſic deorſum radiet. Quia non eſſet poſſibile, ut acciperetur lux tanta, niſi mediantibus capillis iſtis. Juſti autem ſunt in Microproſopo, & digni evadunt, hanc aſſequi ſemitam immediatè. Unde patet, quod gradu quodam ſuperemineant Microproſopo; qui influxum ſuum non accipit, niſi per capillos iſtos: cùm illi immediatè fruantur luce hâc ſupremâ. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur in Idra minore: Huc pertinere dictum illud Jeſ. 58. v. 14. *Tunc oblectabis te ſuper Domino:* quaſi diceretur in loco, qui ſuperior eſt & altior ipſô. Ratio autem, quare hæc ſemita ſit in diſcriminatione capillorum media, hęc eſt; quod juſti huc accedere mereantur mediãte Lege ſcriptâ, quæ eſt columna media & Cognitio. Supra enim jam ſcripſimus, quod in capillis illis tria cerebra contineantur nempe Sapientia, Informatio, & Cognitio: ubi Cognitio eſt in capillorum medio, & in illa lucet ſemita juſtorum.

§. 97. Et per hanc præfationem, quod capilli ſint pro occultanda Luce, meliùs etiam intelligi poteſt, quod ſupra diximus: Capillos iſtos ſuperintegere cervicem, ut hæc non videatur. In inferioribus enim circa poſtica è regione cervicis ſupernæ, locum habent cortices & judicia: Unde non convenit, ut cortices contueantur locum hunc ſanctum, & ad illum ſeſe applicent: quem in finem etiam contectus eſt capillis. Quod ita non eſt è regione faciei, ubi nulli ſunt cortices. Adde quod facies conformetur ore, naſô, &c. imo ipſa facies ſit veſtis quædam cervice multo extantior: cùm è contrario in cervice nulla ſit conformatio niſi per capillos iſtos, qui eandem contegunt. Et hanc ob cauſam aures ſupernæ non conteguntur crine ullô.

§. 98. De fronte hæc extant in Idra magna: *Cùm aſcendunt preces Iſraelitarum ante Senem dierum, iidemque miſericordiam implorant &c. frons detegit beneplacitum beneplacitorum* &c. Ubi ſenſus eſt, quod per Microproſopum preces illuc eleventur. Unde non dicitur: quòd Senex dierum audiat preces Jiſraelitarum, vel quod eas accipiat. Et ab hac ſemita porrigitur ſemita alia, quæ extenditur in ſexcentos & tredecim tramites, qui diſtribuuntur in Microproſopum: ſenſus eſt, in iſta ſemita hæc quàm obſcuriſſimè contineri. Quoniam è cognitione hac, quæ eſt diſcriminatio capillorum, deſcenſus eſt in Microproſopum, ubi locum habet cognitio ordinaria, Lex nimirum ſcripta; conſtans è ducentis & quadraginta octo præceptis affirmativis, & trecentis ſexaginta quinque præceptis negativis; quæ ſunt ſexcentæ & tredecim iſtæ ſemitæ: quia cognitio inferior è potentia cognitionis ſuperioris contentæ in cerebro occulto prodit. Et ſexcentæ tredecim iſtæ ſemitæ ſunt bona illa reſervata iis, qui cuſtodiunt fœdus & teſtimonia ejus, & ipſis detur merces omni præceptô ſuperior, immediatè ex hac ſemita: & ſunt benignitas & veritas, quæ in trutinando inclinant ad clementiam, ut merces illa optima fiat integra; ſicut dicitur in Idra parva.

§. 99. Numerus autem ducentorum & ſeptuaginta mundorum deſcendere poteſt

eſt è viginti ſeptem literis, aſſumtis finalibus; ſi ſingulis integra decas tribuatur. Et propterea exhinc illuſtratur ſemita pro juſtis in mundo venturo. Quicunque enim ſtudium Divinæ Legis exercet, ille à Lumine Legis vivificatur. Et fortè digitum hîc intendit, in quadringentos illos mundos, quos juſti hæreditabunt in mundo venturo, de lumine albedinis cranii; ita ut dici queat, ducentos & ſeptuaginta lucere in ſemitam hanc; & centum & triginta lucere verſus albedinem capitis, quæ inter ſingulos pilos interjacet. Dici enim poteſt, quòd quadringenta illa dividantur in tres portiones, reſpectu trium cerebrorum, Sapientiæ, Informationis & Cognitionis; quarum ſingulæ continent centum & triginta tria cum una tertia: cumque cum Sapientia unitur Cognitio, tunc prævalere facit latus Sapientiæ verſus Benignitatem, & in ſe ſuſcipit tria reſidua, quæ in Binah ſunt reſpectu trium radicalium: Unde oriuntur ducenti & ſeptuaginta. Eodemque ſenſu dicitur in Sohar ſectione Trumah de trecentis & decem mundis, quod Tiphereth accipiat ducentos & ſeptem, juxta numerum vocis אור verſus latus benignitatis: ita ut ſe veritati tantum remaneant centum & tres. Sed hic cognitio, quæ eſt diſcriminatio capillorum, accipit ducentos & ſeptuaginta; ita ut Informationi remaneant centum & triginta. Et iſti non usque adeò lucent, ſicuti benignitates, quæ plus continent miſerationis quàm illæ: & lucent per ſemitam iſtam. Sed centum illi & triginta lucent per album inter capillos emicans. Ne mireris autem, quòd hîc dicantur eſſe miſerationes & judicia: cùm dictum ſit: In hoc Sene occultiſſimo omnium nihil dari ſiniſtri. Quamvis enim dicatur, capillos hîc incipere diſtingui: hoc tamen intelligendum ſaltem eſt, quatenus deorſum deſcendunt in Microproſopum; in ſupernis autem nihil tale cognoſcitur: & quamvis in potentia ibidem ſit; id tamen quàm occultiſſimè concipiendum eſt. Et propterea dicitur: in Sene hoc occultiſſimo omnium, nil dari ſiniſtri: & dextrum tamen ita ſaltem videri, ut quaſi non videatur. Quamvis enim miſerationes hîc ſint; nullatenus tamen cognoſcuntur. Quoniam Lux non cognoſcitur, niſi ex oppoſito tenebrarum: hîc autem nulla eſt caligo, & nullum judicium.

§. 100. Quod autem dicit *Videtur*; intelligendum eſt, quòd per Microproſopum cognoſcatur, in quo dextrum eſt; quando ſcilicet hunc intuetur oculô apertô, benevolentiâ benevolentiarum. Extra hunc caſum enim nihil dextri ibidem ullatenus deprehenditur: adeoque nihil tale videtur in ipſo. Sed ſiniſtrum in ipſo nullô modô eſt, quia malum non deſcendit è ſupernis.

§. 101. Iſraëlitæ igitur ſcire deſiderabant, quænam eſſet differentia inter Microproſopum; cùm ille dominatur per meram miſericordiam; & inter Macroproſopum: idque volebant explorare corde & intellectu ſuô, quænam eſſet differentia inter Microproſopum & Macroproſopum. Hinc textus dicit: Quod exploraverint corde ſuô. Simile quid etiam dicitur in Sohar ſectione Schelach lecha: Quod nimirum ſcire voluerint illud, quod ſcriptum eſt: *Eſtné Tetragrammatos inter nos? Nota benè, an verò Non?* &c.

§. 102. Porrò ſcito, quod cranium hoc ſuperintegat cerebrum illud, quod dicitur Informatio; hæc autem eſt palatium Sapientiæ, in quo hæc reconditur. Unde patet, quod omne præmium juſtorum derivetur à cranio hoc. Quia quadringenti mundi ef-

fulgent ab albedine cranii: ſicut ſcriptum eſt: De quadringentis Siclis argenti transeuntis per circumeuntem: i. e. per calvariam, quæ circumdat & ambit cerebrum.

§. 103. Juſti autem iſta hæreditabunt in mundo venturo pro vivificatione mortuorum. Et ſic etiam dicitur, quod ſemita quædam ſit in diſcriminatione capillorum; in quo luceant juſti mundi venturi. Item quod exhinc fulgeat ſemita extenſa in ſexcentas & tredecim ſemitas Microproſopi ad diſtribuendum præmium præceptorum. Unde patet, quod omnia requiſita mundi venturi abhinc deriventur. Quoniam mundus venturus, qui eſt in Microproſopo influxum accipit à mundo venturo ſuperno, ut detur præmium juſtis inibi exiſtentibus. Atque hinc cincinnorum numerus dicitur millena millia myriadum, ſeptem millia & quingenta. Nam Millenarius pertinet ad Informationem; ſicut dicitur in Sohar, ſectione Balak. Et ſeptenarius, denotat ſeptem annos, qui in illâ: & quingenta ſunt ſub myſterio quinquaginta portarum Matris intelligendi.

§. 104. Porrò etiam dicitur in Idra magna: *De hoc cranio albo radii effulgent in tredecim latera effigurata; in quatuor latera ex parte unâ; & in quatuor, ex parte altera; & in quatuor, ex parte faciei; & unum in parte ſuprema cranii. Id eſt, ex parte ſuprema: & ibi incipit longitudo faciei ejus extenſa in trecentas & ſeptuagita myriades mundorum: unde etiam vocatur Macroproſopus, i. e. longâ facie præditus. Et hic Senex omnium ſenum vocatur longam faciem habens: alter autem vocatur Microproſopus, i. e. brevem faciem habens in oppoſitione Senis decrepiti Sancti ſanctorum ſanctiſſimi. Et cùm Microproſopus iſtum contuetur, omnia probè ordinantur; & facies ejus pariter extenditur, & longa ſit pro iſto tempore: non verò pro omni, prout Senex ſemper talis manet. Et ex hoc cranio prodit tractus quidam albus in cranium Microproſopi ad conformandum caput ejus: & ex hoc capite in crania inferiora, quorum non eſt numerus, &c.* Senſus eſt hic, quod hoc album, quod eradiat in tredecim tractus, veniat à cerebro occulto, quod dividitur in tria Tetragrammata. Unde in Idra parva de his ita traditur: *Et propterea Senex Sanctiſſimus vocatur* אין *Non exiſtens; quia ab illo dependet, qui Non dicitur. Quia omnes illi capilli & omnes iſti cincinni proveniunt à cerebro occulto: omnesque reſident æqualiter: & non apparet cervix, ac ſi non eſſet, quoniam Senex hic Sanctiſſimus quaſi uniformis eſt. Omnia hic in gaudio, & non mutatur è ſtatu amoris in æternum. In tredecim attributis miſerationum reperitur, quia in cerebro occulto diſponuntur tria Tetragrammata: & iſte Senex eadem continet, & iiſdem dominium exercet ſuper omnia.* Ubi ſenſus eſt, quod ſupra Senem hunc ſanctiſſimum, qui in hoc capite ſuperno, nullum caput ulteriùs aliquid ſciat vel cognoſcatur, quid in illo capite ſit: eò quod Senex iſte Sanctiſſimus ſit corona ſumma, & caput ſupremum: prout ibidem paulo infra dicitur: *Senex hic Sanctiſſimus decrepitus & annoſiſſimus eſt. Corona ſumma, quâ coronantur omnes coronæ & diademata, & ab eo effulgent & eradiant, & effluunt lumina, &c. Ipſe autem eſt Lux ſumma & occulta, quæ non cognoſcitur; & omnia reliqua lumina ab ipſo effulgent & eradiantur.* Hæc ibi.

§. 105. Hic per Senes intelliguntur Sapientia & Informatio: Senex autem ſenum eſt Corona ſumma in ſupernis. Per Coronas autem & diademata & lumina intelligun-

tur

tur ſeptem conformationes capitis, & tredecim conformationes barbæ, quæ influentiam demittunt in inferiora emanata. In ſpecie autem per Coronas intelliguntur Pater & Mater; & Sapientia, Informatio & Cognitio: & per lumina ſeptem lucernæ ſubſequentes. Diademata autem dicuntur, quod ambiant eum; quia ipſi propinqua ſunt, & ex ipſo fiunt. Coronæ autem dicuntur, quod eradient; quoniam lux, quæ ab illis prodit, ab eo derivatur per conformationes ejus. De luminibus autem dicit, quòd flammas emittant & luceant: quia in illis eſt judicium & miſeratio; quorum illud exprimitur flammarum emiſſione; hæc verò lucis emiſſione. Et quia hoc mirum videri poſſet: quomodo enim judicia ab eo flammas emittunt, qui merus amor eſt? Hinc pergendo dicit, quod ipſe ſit Lux ſumma, occulta, quæ non cognoſcitur. Ubi innuit, quod in ipſa quoq; lucerna hac ſancta in potentia quidem ſint judicia, ſed non cognoſcantur; unde eandem dicit occultam, quæ non cognoſcatur. Cùm autem Lux hæc ad inferiora pertingit in lucernas; eædem manifeſtantur. Hinc dicit: & omnes lucernæ reliquæ ab hac flammas emittunt & lucent. Et quia omnes conformationes ſunt in capite tertio, quod eſt cerebrum occultum: & derivantur à capite ſecundo, quod eſt ſenex annoſiſſimus inter ſenes: hinc innuit, quod illum cingant omnia diademata.

§. 106. De his capitibus autem dicitur in Idra minore: col. 558. *Senex Sanctiſſimus occultus eſt & abſtruſus; & Sapientia ſuperna occultata eſt intra hoc cranium; invenitur, & revera non invenitur: in hoc Sene non manifeſtatur niſi caput ſolum; quia ipſe eſt caput omnium capitum. Extenſio illius Sapientia occulta ſuperna in ipſo occultatur: & vocatur cerebrum ſupremum occultatum; cerebrum, quod tranquillum eſt; & quieſcit, ita ut nemo cognoſcat, quomodo ſe habeat. Tria capita effigurantur, unum intra alterum; & unum ſupra alterum. Caput unum eſt Sapientia occulta, quæ occultatur, & non aperitur, & ſupra Sapientiam hanc occultam eſt caput omnium capitum, caput quod non eſt caput; quod nihil novit, nec etiam cognoſcitur ab aliis, quid in illo capite ſit: quia non adhæret, nec ſapientiæ, nec intelligentiæ: & propterea dicitur: Fuge in locum tuum. Item: Animalia currebant & redibant.* Hæc ibi. Ubi ſciendum, quod Senex Sanctiſſimus in ſe contineat omnia tria Capita: ſicut dicitur in Idra parva, & ſupra jam expoſitum eſt. Et verba Idræ ſunt: *Hic Senex Sanctiſſimus invenitur cum tribus capitibus, quæ continentur capite uno, quod eſt ſummo omnium loco. Et quia Senex Sanctiſſimus deſignatur per tria; hinc & reliqua Lumina lucentia ab eo, triadem continent. Item Senex Sanctiſſimus deſignatur per duo; quæ ſunt Corona ſumma inter omnia ſuperna: quæ eſt caput omnium; & deinde quod ſupra iſtud eſt, nempe quod non cognoſcitur: ſic omnia quoque cætera Lumina occulta Dyades continere dicuntur. Tandem etiam Senex Sanctiſſimus deſignatur & occultatur per Monadem; ut omnia ſint una; & ipſe tantum ſit unus, & omnia Lumina reliqua ſanctificantur, & uniuntur & applicantur in uno, & ſunt unum, & omnia Ipſe. Hæc ibi.* Hinc patet, quod Senex ſanctiſſimus, ſit nomen generale, omnium trium Capitum ſupernorum. Et deinde in ſpecie Sapientia ſumma vocatur Senex occultus, ſecundum nomen ſuum alterum, quo dicitur Cerebrum occultum. Corona ſumma autem vocatur Occultiſſimus omnium occultorum; vel etiam; Senex Sanctiſſimus, Senex ſenum. Et

Caput

Caput ſummum dicitur Caput quod non cognoſcitur. Deinde ſequitur Corona ſumma, & cerebrum occultum. Sic omnia quoque lumina diſpeſcuntur in Triades, חב״ד Sapientia, Intellectus informans, & cognitio; חג״ת, Benignitas, Severitas & Pulchritudo: נה״י Victoria, Gloria & fundamentum. Et quatenus Cognitio continetur in Sapientia & Intellectu informante; & Pulchritudo continetur in Benignitate & Severitate. & Fundamentum in omnibus; hinc Dyades ſaltem reperiuntur. Hinc dicit, quod & Senex interdum deſignetur per Dyades. Quamvis enim repræſentetur per Triadem, aliquando tamen duo tantum in ipſo deſignantur; nempe Caput quod ignoratur, & Corona, quæ in ſe includit cerebrum occultum; quia caput tertium, i. e. cerebrum hoc occultum tantum eſt conformatio Senis: ita ut ipſe Senex in Dyade tantum appareat. Atque ſic in Idra minore traditur. col. 559. *Conformatio Senis Sanctiſſimi fit formâ unica, quæ eſt forma generalis omnium reliquarum formarum, & hæc eſt Sapientia ſumma occulta: Generalitas cæterarum omnium. Et hæc vocatur Eden ſive Paradiſus ſupernus occultiſſimus omnium occultorum; eſtque cerebrum Senis Sanctiſſimi. Et hoc cerebrum extenditur quaquaverſum: & ab eo extenſio quoque fit in Eden ſive Paradiſum alterum; qui ab hoc Paradiſo effiguratur. Et hoc caput occultum, quod in capite Senis omnium eſt, quando extendit frontale quoddam ad illuminandum; allidit ad hoc cerebrum, & hoc effiguratur & illuminatur multis luminibus: & producit & deſignat* (בכודסייא ſic habet Manuſcriptum:) *in throno quodam, nimirum in fronte illa jam producta, Lumen aliquod, quod vocatur* רצון *Benevolentia: & hæc Benevolentia deorſum extenditur in Barbam, usque ad locum illum, ubi reſidet in Barba, qui vocatur Benignitas ſumma: & hanc benevolentiam, cum manifeſtatur, intuentur Domini Judiciarii, & ſupprimuntur.* Hæc ibi.

§. 107. Senſus horum eſt: quod in duobus Capitibus ſupernis nulla planè ſit conformatio: Sed in capite tertio ſint Conformationes: quodque hoc ſit forma generalis omnium formarum, tam Barbæ, quàm Cranii. Et hoc eſt exemplar generaliſſimum omnium quæ Emanant tam ab ipſo, quàm infra Ipſum. Et hoc vocatur Eden ſupernus occultiſſimus omnium occultorum, quia adhuc duo alii Paradiſi ſunt, Pater ſc. & Mater, quibus etiam tribuitur nomen Eden, ut infra apparebit: qui Eden derivatus ab Eden ſuperno demittitur in Eden Microproſopi, nempe Sapientiam & Intelligentiam ejus informantem. Ille verò eſt occultiſſimus præ duobus cæteris: Hinc vocatur occultiſſimus omnium occultorum. Et hoc eſt cerebrum occultum Senis Sanctiſſimi, & ejus conformatio per hoc Cerebrum inſtituitur; & in hoc initium eſt conformationis; quia in illo non locum habet Nomen Cerebri, nec cranii. Et cerebrum hoc extenditur quaquaverſum per capillos ſuos: quia Capilli Capitis ab eo proveniunt, per quos Sapientia immittitur Cerebris Microproſopi: Pili autem Barbæ in Patrem & Matrem derivantur per Influentiam. Unde patet quod ab omni latere extenſionem habeat, antrorſum, & retrorſum; Et ab eo fit extenſio per Influentiam in Eden ſive Paradiſum alterum, i. e. in Patrem & Matrem ut ſupra dictum eſt. Et ab hoc Paradiſo effiguratur iſte Paradiſus alter, id eſt Sapientia, quæ vocatur Principium, unde producuntur lumina in Caput

put Microproſopi. De hoc ita dicitur in Idra Minore: *Locus principium reperitur in Sene, quod effulget ab Influentia. Hoc eſt lumen Sapientiæ, quæ extenditur in triginta duas ſemitas; & prodit à cerebro occulto, nempe è lumine quod in illô eſt: Et per quod Senex Sanctiſſimus in principio effulget; hoc ipſum eſt hæc: principium ſcilicet unde fit manifeſtatio. Et conformatur in tria Capita: & caput unum eadem comprehendit. Et iſta tria extenduntur in Microproſopum, & ab illis fulgent lumina omnia. Hæc Sapientia ſculpturam inſtituit & producit fluvium quendam, qui fluit & prodit ad rigandum hortum; intratq; in Caput Microproſopi, & efficit Cerebrum aliud. Et abhinc porro defluit & derivatur per totum corpus, potatque omnes illas plantas. Hinc ſcriptum eſt: & fluvius egreditur ex Eden, &c. Hæc ſapientia effiguratur, & promanat, & ingreditur in Caput Microproſopi, & ibi conſtituitur Cerebrum aliud. Hoc alterum eſt iſtud flumen, à quo emanant illi duo rivi: qui etiam conformantur & uniuntur in profundum aliquem puteum. Sicut ſcriptum eſt: Proverb. 3. v. 20: In cognitione abyſſi ruptæ ſunt. Et ingreditur in Caput Microproſopi & conficit cerebrum aliud: & abhinc pergit, & intrat in corpus, & adimplet omnes ejus exedras & conclavia: ſicut ſcriptum eſt: Prov. 24. v. 4. In Cognitione penetralia replebuntur. Et lumina hæc omnia deſcendunt è lumine illius Cerebri ſummi occulti, quod lucet ab Influentia Senis Sanctiſſimi, Omnia ſibi invicem innectuntur & à ſe invicem dependent; donec cognoſcatur, quod omnia ſint Unum; & omnia hæc eſt Senex ille; & ab eo nihil ſeparatur. Illa tria Lumina, radiant in tria alia, quæ vocantur Patres: & iſti Patres lucent in Liberos: & omnia effulgent è loco uno.* Hæc ibi.

§. 108. Senſus hic eſt: quod Cerebrum occultum vocetur Principium in Sene, unde eſt initium manifeſtationis & conformationis ejus; ſicut dictum eſt. Sed non vocatur Finis, quia hic ibidem non invenitur: nec dici poteſt, quod ibi ſit principium & finis; quia hoc loco non ſimul incipiunt manifeſtari Emanantia, & ſimul etiam finiunt manifeſtationem ſuam; quod aliàs dicitur in Sapientia fieri & in regno. Quoniam hæc ſapientia occultata eſt ab oculis omnium viventium. Imò ne mater quidem, quæ eſt intelligentiæ largitio, hoc loco adhuc ullatenus manifeſtatur; nedum Regnum, Mater ſecunda. Hinc locus iſte nondum vocatur Eden, quia adhuc occultus eſt, nec manifeſtatur: Membrana enim diaphana eundem claudit, & vocatur הוא, Ille. Sed in Eden hoc ſecundo aliqua eſt manifeſtatio, & hic incipit manifeſtari Emanantibus; vocaturque Tu: & hic eſt Pater; ſicut dicitur: *quia Tu es Pater noſter* &c. Principium & finis, quod denotatur per myſterium literæ Jod יוד plenius ſcriptæ hoc modo: יוד. ויו. דלת. Nam Daleth eſt Regnum, ſicut notum eſt. Hinc ibidem dicitur: *Eden vocatur Principium Senis; & non vocatur, & non eſt principium. Et quia in eo non eſt principium & finis; etiam non vocatur* אתה*: Tu: quia occultus eſt, & non manifeſtus; & vocatur* הוא *Ille. Illo loco autem ubi principium extat, locum habet nomen* אתה*, Tu: & vocatur Pater; juxta illud. : Quia Tu Pater noſter,* &c. Hæc ibi. Hoc ipſum etiam jam ſupra expreſſum eſt his verbis: *In Cranio, albo* ſcilicet capitis *non eſt principium & finis.* Quin imò in Cranio albo, quod eſt Mater intelligendi quæ in Corona; quæque ambit Sapientiam cerebrum illud occultum, nondum manifeſtantur princi-

pium & finis: donec venit Benignitas ſuperna in Barba, & abinde manifeſtantur Pater & Mater per Influentiam; ut notum eſt.

§. 109. Pergit autem Idra: *In Commentario R. Jeſa Senis, hac regula generalis traditur: Microproſopus vocatur* אתה *Tu: Senex Sanctiſſimus, qui occultatur, vocatur* הוא *Ille. Et rectè. Jam verò illi loco ubi principium invenitur, quamvis occultetur quia tamen ab eo principium ſit, tribuimus nomen* אתה *Tu: & hic eſt Pater Patrum. Et hic Pater prodit à Sene Sanctiſſimo: ſicut dicitur Job. 28. verſ. 12. Et Sapientia* מאין *ex Non ente invenitur. Et propterea non cognoſcitur. Veni vide! Scriptum eſt:* אלהים *Deus novit viam ejus. Id eſt viam ejus ſaltem. Iſte verò novit locum ejus ipſum; & multo magis viam ejus. Et multò magis Sapientiam illam occultatam in Sene Sanctiſſimo. Hæc Sapientia eſt principium omnium; & ab ea extenſio fit in triginta duas ſemitas. Semitas, inquam, non verò tramites. Et Lex in illis comprehenſa eſt in viginti duabus litteris & decem dictis. Hæc Sapientia eſt Pater Patrum; & in iſta Sapientia principium & finis invenitur. Hinc eſt ſapientia ſuperior, & inferior. Cum extenditur Sapientia, vocatur Pater Patrum. Omnia nullibi comprehenduntur niſi in illa: ſicut ſcriptum eſt Pſalm. 104. v. 25. Omnia in ſapientia feciſti.* Hæc ibi.

§. 110. His verbis explicatur R. Jeſa Senex; qui dixerat: Nomen Tu non tribui niſi Microproſopo, quia hic ſit manifeſtus; Senem autem Sanctiſſimum, qui occultetur, non vocari niſi nomine הוא, id eſt Ille. Quæ rectè ſe habere dicuntur: ita tamen ut non præcisè intelligatur Microproſopus, qui manifeſtus plane eſt; ſed etiam Pater; quamvis occultus ſit: quia nimirum in eo invenitur principium, vocetur nomine Tu: eo ſcilicet reſpectu, quod non tam occultatus ſit, quam Senex, & è generali conceptu Senis jam exiverit. Et hic dicitur Pater Patrum, quia ab illo prodeunt tria Lumina, Sapientia, Intelligentia & Cognitio, & radiant in tres Patres, ſicut explicuimus. Et Pater hic prodit è Sene Sanctiſſimo per Influentiam; & propterea non cognoſcitur: quoniam continetur in Influentia, & reputatur ad Senem pertinere: ſicut ſupra dictum eſt; & omnia ſunt Senex. Patet igitur, quod vocetur Principium; quatenus egreditur è generali conceptu Cerebri occulti, & in ipſo aliqualis manifeſtatio eſt. Sed quatenus in influentia iſta continetur Senex dierum, ipſa nempe Eſſentia ſuperna, quæ deſcendit eamque pervadit; & ipſe eſt ſpiritus qui occultatur in Sene dierum, ut ſupra ſcriptum eſt; hinc dicitur ignorari, & eſſe Senex. Scito autem, quamvis nomen Senis Sanctiſſimi comprehendat tria Capita; id tamen ſic intelligendum; ut quoad ipſam Eſſentiam etiam ſit in tribus illis. Unde ſupra dictum fuit: Iſte Senex reperitur in tribus; item; deſignatur in tribus. Quoad exiſtentiam illorum autem Caput primum vocatur, Caput circa quod ignoratur quid ſit in illo Capite; quare etiam ſic in textu dicitur: *quid ſit in iſto Capite.* Suo nomine autem hoc vocatur Senex Sanctiſſimus occultiſſimus inter omnes occultos, &c. Eſſentia ſuperna ergò pervadit & deſcendit usque ad Patrem, qui prodit è Sene Sanctiſſimo; quæ eſt illa potentia quæ occultatur in Sene dierum. Et hoc eſt illud, quod dicitur Job. 28, 12. *Et ſapientia è Non ente invenitur.* Quia per Non exiſtentem intelligitur Senex. Et quamvis אין Non exiſtens ſit Corona ſumma in ſupernis.

pernis: nihilominus tamen & Senex Sanctiſſimus vocatur אין Non exiſtens, quia ab illo dependet ille Non exiſtens. Et hoc ipſum eſt quod traditur in Idra minore, in textu illo ſupra à nobis jam adducto: Et propterea Senex Sanctiſſimus vocatur אין non exiſtens; quia ab eo dependet hic non exiſtens. Supra autem dicitur: *Tria capita excavantur; unum intra alterum; & unum ſupra alterum.* Caput autem ſecundum, quod vocatur אין *Non exiſtens*, non dependet à capite tertio, quod ſupra ipſum eſt: quia ibidem ſunt adyta ipſius Eſſentiæ. Hinc ille vocatur Non exiſtens; quia ab eo dependet hîc, Non exiſtens. Senſus autem iſtius excavationis eſt hic; quod ita præparata ſint, ut inferius ſit receptaculum ſuperioris; ad inſtar maris & fœminæ; ut unum influentiam accipere poſſit ab altero. Adeoque illud quod eſt intra alterum eodem eſt ſuperius. Quaſi nimirum unum eſſet Palatium alterius, ut hoc in illo occultari queat; ſicut exempli gratia, Sapientia occultatur intra Intelligentiam; & hæc ſeſe invicem cognoſcunt: & unum eſt ſublimius altero. Unum, inquam, eſt intra alterum, id eſt multò intimius proximo ſuo: Nam primũ planè non cognoſcitur: & alterum long excelſius eſt tertio, quod dicitur Cerebrum occultum; & nihil aliud eſt, quam conformatio Senis; illo ſenſu, quo in Sene tantum ſtatuitur Dyas; ut dictum ſupra. Sed redeamus ad textum noſtrum. Ibi rationem adducit, quod Sapientia hæc egrediatur è Sene Sanctiſſimo, è ſcriptura, quæ inquit: *Deus novit viam ejus.* id eſt viam ejus propriè loquendo. Ubi ſenſus eſt, quod Microproſopus intelligat viam Sapientiæ iſtius; id eſt, extenſionem ejuſdem, quâ in ipſum extenditur in triginta duas ſemitas tantùm. *Sed Ille*, id eſt, Senex; novit verum ipſius locum, id eſt Ipſum Patrem & Matrem; quia ibi eſt locus ejus & initium manifeſtationis ejus. Et multò magis viam ejus. Id eſt, influentiam, quæ deſcendit hâc viâ. Et multò magis illam ſapientiam occultatam in Sene: id eſt: Cerebrum illud occultum, quod ipſi proximum eſt. Forte autem & ſic exponi poſſet: ut via ejus ſit extenſio illa, qua ingreditur in Caput Microproſopi; Locus ejus, Pater & Mater, &c. adeoque & ſic viam ejus novit Microproſopus. Vel etiam Locus ejus dici poteſt Cerebrum occultiſſimum: & via ejus, Caput illud, unde hæc omnia prodeunt in Locum ſive Cerebrum occultiſſimum: & multò magis illam ſapientiam occultam in ſene ſanctiſſimo, id eſt, in Capite primo: quoniam potentia ejus ibidem reperitur in ſubtilitate & myſterio maximo. Et fortè huc pertinet, quod ſupra dictum eſt: quod principium hujus Sapientiæ ſummæ in illo occultatum ſit; id eſt, quod fundamentum & radix ejus occultiſſimè lateat, in illo capite, ubi locum habet ipſa Eſſentia ſumma. Illa igitur ibidem exiſtit, modo quodam valdè abſtruſo. Et huc etiam pertinet, quod jam ab initio dictum fuit: Senex iſte occultus eſt & abſconditus. Id eſt: Caput illud quod ignoratur; & ſapientia ſumma occultata in illo cranio; id eſt, in capite primo, reperitur, & non reperitur; quia ſapientia ibidem reperitur modo quodam ſubtiliſſimo reperitur; quaſi plane non reperiretur. Porrò dicit, quod in Sene iſto nullum ſit Nomen, ſed ſolum caput; ſine capillis & barba: quia hoc eſt caput omnium capitum: & ab illo pervenitur ad caput ſecundum, quod eſt Corona ſumma, etiam capillis carens. Et hoc eſt, quod ſupra dictum fuit: quod ab hoc dependeat τὸ Nihil. Nam omnes iſti capilli, & omnes iſti cincinni à cerebro occulto dependent: id eſt, ab hoc dependet ali-

 quid,

quid, & ab illo dependet nihil; ne pilus quidem; quin omnes pili & cincinni non prodeunt niſi à cerebro occulto tantùm; non verò è loco quodam ſuperiore.

§. 111. Et omnes iſti pili & crines æqualiter dependent; ut unus non ſit longior altero; nec etiam cervix ſuperna appareat nuda; ne locus ſit corticibus ubi applicentur: quia ibi merus amor, & unitas perfecta; nec ulla ibidem exiſtit alteritas, quod abſit! quoniam omnes alteritates in Microproſopo ſunt, ſicut diximus, Senex autem à benevolo ſuo Amore non mutatur in æternum. Ex his patet, quod principium Cerebri occulti, deliteſcat in Sene, quia radix ejus ibidem eſt. Et hoc eſt, quod dicitur: Et vocatur Cerebrum ſupernum, &c. quia radix ejus in loco ſummo eſt. Et hæc quoque ratio eſt, quare vocetur Sapientia ſumma occulta; & non Sapientia occulta ſimpliciter, ut aliàs dici hîc ſolet.

§. 112. Et ſcito, quod hoc caput, quod quaſi caput non eſt, ubi ſunt adyta intenſiſſimæ Eſſentiæ, ipſummet non comprehendat quid inibi in ipſo ſit: & hinc dicitur, *quod neſcit; & neſcitur, quid in hoc capite ſit:* ut ſenſus ſit, ipſummet ſeſe ignorare, ſicut homo non comprehendit eſſentiam Animæ ſuæ. Si autem dicas; quare ergò additur; & naſcitur; cùm per ſe clarum ſit, quod ſi ipſum ſeſe non novit, multò minus ab aliis cognoſcatur? Senſus autem hic eſt, quod etiam infra, ubi diminuitur Lumen, & deſcendit quaſi per foramen acus & in tenuitate pilorum, non comprehendatur: & hoc eſt, quod dicitur: quod non applicetur ſive ſapientiæ, ſive intelligentiæ; id eſt, gradibus iſtis ad quos Lux illa accedit per pilos capitis & barbæ ut ſupra dictum eſt: multò minùs in ſupernis, ubi Lux tam copioſa eſt. Fundamentum autem iſtius explicationis, quod non adhæreat, ſive applicetur, hoc eſt: quod Lux illa & Eſſentia deſcendens à tribus capitibus iſtis gradibus applicari nequeat citra veſtimentum; ſed primò veſtiatur Capitibus iſtis & illis affulgeat per capillos; quod ita non fit in ipſis tribus Capitibus in quibus invenitur Senex. Et hæc eſt mens verborum iſtorum, quod ſenex inveniatur in tribus Capitibus. Quam ob cauſam autem hoc ita fit? Quia ſcilicet nihilominus non omnia hæc capita æqualia ſunt. Nam in Capite primo eſt locus ipſius Eſſentiæ, & radix ejus. Et caput ſecundum deſcendit à facie illius, & non directè conſiſtit ante Lucem ipſam: hic enim res ſe habet ſicut in luce Solis, quæ, ſi quis directò eam contuetur, ob nimium fulgorem ſuum non poteſt tolerari: ſi autem quis longius ab ea abſcedat, ut lumen ejus diminuatur, tunc eâdem frui poteſt. Ita & hîc: quia diſtantia diminuit Lucem, quamvis nullum intercedat velum: Caput autem tertium eſt conformatio Senis, & quaſi velum interpoſitum: & hinc vocatur Sapientia occultata, quæ non apertè prodit: & in illa eſt Membrana pellucida, quæ fulgorem emittit & eam claudit: & lux per iſtam ulterius diminuitur, præter illam diſtantiam & amotionem quæ in capite ſecundo contigerat. Et hoc vocatur Velum & Aulæum. Et quia Lux ſuperna ſic cohibetur, hinc iſto loco allidit, & diſſipatur in duodecim radios. Sicut enim Sol cùm ſplendet in ſpeculum politum, quia tranſire non poteſt, de iſto radios emittit in omnem partem, quamvis lux ſit unica. Duodecim ergo radii illi & lux unica, quæ illos continet, efficiunt tredecim. Et hoc ipſum eſt, quod Idra dicit: quod hæc ſapientia occultata in eo dividatur in ter quaterna; quibus annumeratur ipſe ſenex, qui illa continet. Et ab his derivantur tredecim

decim conformationes barbæ, & deorſum extenduntur in Patrem & Matrem. Ipſe autem eſt Eſſentia ipſa, quæ deſcendit per influentiam, à capillis ejus. Et hoc eſt, quod dicitur: Et dominatur iis, ſuper omnibus. Et quia radii iſti inferunt conceptum Lucis reflexæ, quæ eſt judicium: Lux autem ipſa eſt Amor merus; hinc ſeſe habent ad inſtar maris & fœminæ; ad inſtar juſtitiæ & miſericordiæ; ut ſupra ſcripſimus.

§. 113. Quod autem dicitur diſpeſci inter quaterna, id ſic intelligendum; quia ſunt tres ſpecies Lucis. Primò enim extenditur Lux in caput primum, quæ intenſiſſima eſt & clariſſima. Deinde extenditur in Caput ſecundum, ubi non ita vibrans eſt ſicut prima. Et poſtmodum extenditur in caput tertium; ubi lux adhuc fit diminutior, nec ita fulget ut ſecunda. Et tres iſtæ luminis ſpecies continentur in eo, una cum radice, quæ illas continet. Quod autem in qualibet ſpecie contineantur quatuor, reſpectu quatuor literarum Tetragrammati, id ita ſe habet. Lux prima eſt radix Eſſentiæ; & Lux ſecunda eſt radix Vaſorum: Nam in omni emanatione datur Eſſentia & Vaſa; ſive corpus & anima. In tertia autem tam Eſſentia quam vaſa continentur; atque hinc conformatio ſenis in Capite hoc tertio locum habet. Et hanc ob cauſam etiam tribus extenſionibus opus fuit. (hinc igitur exurgunt quatuor: reſpectus Lucis eſſentialis nudæ; reſpectus vaſorum ſolorum; reſpectus Lucis in vaſis; & reſpectus vaſorum circa Lucem.) Iſtæ quatuor autem conformationes non inveniuntur in Microproſopo; quia ſuperna illa, quæ reſpectum habent ad caput primum ab ipſo occultantur; hinc etiam non niſi novem conformationes Barbæ habet. Inter duo autem capita ſumma primum eſt Cauſa omnibus cauſis ſuperior; & alterum dicitur Cauſa cauſarum, ſicut dicitur in Sohar, ſectione Breſchith. Et tria illa habent analogiam pſyches, ſpiritus & mentis; reſpectu Numerationum. Mens enim involvitur ſpiritui; & ſpiritus Pſychæ; & per veſtes iſtas affulget lux illa Numerationibus. Porro notes, quod & in primo capite jam ſit radix Vaſorum: Nam id quod in hoc capite eſt, eſt Eſſentia & Divinitas, extenſa ad vivificanda inferiora: ipſum autem Caput eſt ad inſtar corporis, quo veſtitur Divinitas illa: & hæc eſt radix Vaſorum; quamvis ibi Autori Emanationis quam perfectiſſimè adhæret. In capite ſecundo autem myſterium radicis vaſorum magis manifeſtatur, cum ibi non tantùm radix occurrat, ſed & radicis radix. Et hinc etiam Capiti ſecundo competit Nomen Cauſæ Cauſarum: & primo, nomen Cauſæ omnibus Cauſis ſuperioris. Si igitur accuratè rem examines, in quolibet Capite inveniuntur quaterna: Ipſa ſcilicet Eſſentia, deinde Vaſa; tertiò Eſſentia vaſis comprehenſa; & quartò Vaſa cum Eſſentia conjuncta: quæ ſunt duo, unde fiunt quatuor, quia unum eſt in altero. Atque hæc eſt cauſa, quare Senex iſte dividatur in ter quaterna. Cui ſimile quid occurrit in Sohar ſectione Trumah, ubi agitur de Oſculis Amoris. Et hoc eſt Nomen Tetragrammaton יהוה. Item ſi accuratè res inſpiciatur, alia quoque datur ratio iſtorum quaternionum; quia ſcilicet neceſſariò in quolibet capite ſunt quatuor Elementa ſuperna, quippe quæ neceſſariò radicari oportet in ſupernis, quamvis conceptu omnium quantum fieri poteſt ſubtiliſſimo: Ignis nempe, Aër, Aqua & Terra: quoniam & in gubernatione quatuor hæc occurrunt, ſive ex benignitate agat, ſive è judicio; ſive è mixtura quadam ex his facta; quæ etiam ſunt quatuor illa Elementa, & quatuor literæ Tetragrammati יהוה;

quarum radix neceſſariò in ſupernis eſſe debet. Atque hinc dicitur, quod dividatur inter quaterna.

§. 114. Poſtmodum autem Caput tertium naturam ſuam ſupernam occultat per Mebranam pellucidam, & lux deſcendit per capillos: ſicut lux ſolaris, cum per foramina minuta tranſit in domum quandam. Et hæc domus eſt Pater. Quia in Patrem ſolum extenditur Eſſentia ſuperna ſine veſtimento; quia continetur in Influentia & habetur pro ipſo Sene: ut dictum ſupra. Sed Microproſopus per Patrem fit; quia in hunc ipſa eſſentia extenditur, atque involvitur: & per hunc fiunt tria illius cerebra, ſicut dicemus. Hinc dicit textus Idræ: Hæc ſapientia eſt principium omnium, quia per illam conſtituitur & emanat, quicquid infra ipſam eſt; quatenus nimirum ipſa Eſſentia in eum involvitur. Et hinc intelligitur, quid ſit Principium hoc. *Et ab illa extenditur Cerebrum Microproſopi in triginta duas ſemitas.* Quia in ipſa per ſe nulla eſt extenſio, donec deſcendat in Microproſopum, ut ſupra dictum eſt. Deinde etiam Microproſopo competunt ſemitæ anguſtæ, & non viæ latæ; quippe quæ adhuc obſcuræ ſunt, eò quod vicinæ ſint Patri, qui prodit è Sene Sanctiſſimo. Et Lex in Sapientia hac comprehenditur ſub conceptu viginti duarum literarum & decem dictorum: quæ deinde inferiùs in Microproſopo magis manifeſtantur: hîc autem continentur modo quodam magis occulto. Res a.ita ſe habet; quod in generali conceptu iſtius Sapientiæ cõtineatur & Binah ſeu informatio, & mater intelligendi: Literæ autem ab Informatione ortum habent. Sunt igitur viginti duæ literæ in Informatione, quæ in Sapientia iſta latet. Et decem dicta ſive effata, quibus eadem prægnans eſt ceu Mater; & quæ deinde generat. per myſticum illud; & dixit Deus, ubi per אלהים intelligitur Informatio hæc. Et hæc ſunt decem; novem Microproſopi & Regnum, quæ efficiunt decem: quoniam & Regnum, quod finis eſt, comprehenditur in hac Sapientia. Et hoc eſt, quod dicitur: In hac Sapientia Principium & finis reperiuntur: unde etiam dicitur, Sapientia ſuperior; ſapientia inferior; id eſt, Sapientia integra & perfecta. Cum Sapientia iſta extenditur, manifeſtatur Informatio; quæ eſt Mater illa intelligendi, quæ in illâ fuerat comprehenſa. Et iſta tunc generat Sapientiam, Informationem & Cognitionem; qui ſunt Patres in Microproſopo. Tunc Sapientia dicitur Pater Patrum. Scito enim, quamvis hi gradus ſint cerebrum Microproſopi, & dicantur Sapientia, Informatio, & Cognitio iſtius; quod tamen reſpectu Patris & Matris ſint חגת Benignitas, Severitas & Pulchritudo; (qui dicuntur Patres) ita ut illa revera ſit Pater Patrum: ut pluribus infra dicemus. Et hoc ipſum eſt quod in Sohar alibi dicitur, ſectione Miſchpatim: Caput Regis conformatur per Benignitatem & Severitatem. Sed de his ſatis.

§. 115. *Hac ſapientia omnia comprehenduntur.* Sic ſequitur in textu Idræ propoſito. Jam etenim dictum eſt, quod Eſſentia ſumma in illa amiciatur, deſcendatque usque ad finem graduum. Hinc etiam dicitur: *Omnia in ſapientia feciſti.* Patet igitur, quod ſicut Sapientia ſuperna, cerebrum nimirum occultatum, Lucem & Eſſentiam divinam includit, ne deſcendat, niſi per capillos; quod eſt initium conformandi ſenem, ut nempe occultetur, quo manifeſtari queat, quoniam occultatio ejus eſt ipſius manifeſtatio: ita & hæc Sapientia includat Lucem ne manifeſtetur niſi per ipſam veſtita; atque ita ipſa

eſt

eſt Cauſa manifeſtationis ejusque principium: & hanc ob cauſam etiam nomen Principii ipſi tribuitur. Unde quoque dicitur: Locus principii, qui reperitur à Sene; i. e. Locus ubi manifeſtatio incipit; qui invenitur & deſcendit à Sene, in quem ipſa Eſſentia extenditur. Et hoc fit per pilos Barbæ, quæ vocatur Influentia: nam per Influentiam deſcendit Eſſentia ſuperna & iſtum irradiat: & hoc eſt, quod dicitur: illum illuminari ab Influentia; hoc eſt lumen Sapientiæ quod deinde extenditur in Microproſopo in triginta duos tractus. Vel etiam dici poteſt, hoc in ipſo corpore Patris extendi in triginta duos tractus; nam & Albedo cranii extenditur in tredecim tractus, ut ſupra dictum eſt. Ex hinc autem in Microproſopo fiunt ſemitæ; & egrediuntur è cerebro occulto *è lumine, quod in ipſo eſt*, i. e. è Luce & Eſſentia ipſa inibi exiſtente. Et hæc eſt Benignitas ſuperna: nam hæc Lux & Eſſentia quæ in Sapientia & Informatione eſt, extenditur (è ſummitate) in tria capita ſumma; & in fronte & barba prodit lux hæc & Eſſentia, ceu Benignitas: & hæc eſt Benignitas ſuperna. Et hæc dum abinde prodit vocatur Aër tenuis, & abſconditur in ſpiritum qui occultatur in Sene dierum; quippe qui veluti corpus & vaſculum eſt illius Aëris tenuis. Et hoc eſt illud, quod dicitur in Idra minore: *Et ille Pater eſt ſpiritus, qui occultatur in Sene dierum, & in illo abſconditur hic aër tenuis.* Hæc ibi. Quod autem dicitur: Senem hac Luce primum lucere; id ita ſe habet: quod eadem in tribus capitibus reperiatur; eo quod in iſtis ipſa divina Eſſentia appareat ſine ullo medio interpoſito. Sed in hoc tantummodò lucet per viam capillorum: illud autem ante lucem iſtam fit.

Et eſt principium unde fit manifeſtatio. Quamvis enim ipſa ſit occulta; attamen, quia ipſa eſt initium illorum quæ infra manifeſtantur; quoniam in Microproſopo manifeſtatur ſapientia, & ipſa extenditur in triginta duas ſemitas; hinc eidem tribuitur Nomen Principii, quia eſt Initium Sapientiæ, quæ in Microproſopo manifeſtatur. Hinc dicitur: eſt principium iſtius quod manifeſtatur vel tunc quando manifeſtatur: & non dicitur: principium quod manifeſtatur. Quod ita ſe non habet in Sapientia occultata; quæ nullo modo manifeſtatur, ut ſupra diximus: *Et conformatur in tria capita; & caput unum eadem comprehendit.* Illa capita ſunt Sapientia, Informatio, Cognitio: & Influentia illa ſub ſe comprehendit. Scito enim, quod ex hac Influentia fiat Caput quoddam, quod ſub ſe continet Sapientiam & Informationem. Et hoc eſt illud, quod alibi dicitur: *Veni vide! Principium, quod vocatur Pater, comprehenditur in* יוד *Jod, quod pendet in Influentia ſancta.* Hæc ibi. Ergò Jod pendet in Influentia, & in illa comprehenditur Pater, & hoc Jod, quod eſt Caput, illa comprehendit. Hinc patet, quod hoc caput fiat è Luce illa, quæ prodit è Membrana diaphana, quæ clara fit, & clauſa eſt. Et hoc eſt, quod dicitur Capite ſecundo Libri occultationis; *Jod ſupernum, quod circundatur effluvio Senis, & Membrana pellucida, quæ inclareſcit & clauſa eſt.* Hæc ibi. Fortè autem dici poteſt, quod Membrana hęc aërea ſeu pellucida tantummodo ſit ad circũdandum Jod, ut iſti communicet magnam copiam influxus, poſtquam illa jam emanarunt, ut augeatur influxus pro arbitrio Influentis. Alias autem certum eſt, quod fundamentum emanationis iſtius Capitis ſit è pilis Influentiæ, quâ deſcendit ipſa Eſſentia. Et hæc fit in tria Capita, eodem modo ut Senex.

Et illa tria extenduntur in Microproſopum, prout ſupra jam expoſuimus.

§. 116. Pergit autem. *Hæc Sapientia exſculpitur*, vel effiguratur; *& producit* &c. Supra autem jam diximus, quod phraſis גליף ſculpendi, denotet, quod ipſi paretur receptaculum, per modum maris & fœminæ; *& producit* Informationem, quæ eſt Mater. Hæc enim eſt fluvius, qui egreditur ex Eden ad irrigandum hortum. Scito enim, quod Microproſopus qui eſt Pulchritudo Jiſraëlis ſit בן יה Filius Jah; emanetque è copula Sapientiæ & Informationis. Et poſt emanationem ejus faciunt ipſi cerebra illa, de quibus poſtea. Informatio autem duos habet conceptus; unum rotundum ad inſtar ס; quem habet, dum adhuc ſupra occultatur cum ſapientia: & alterum ſub forma quadrata ם Mem clauſi, cùm infra reſidet ſuper liberis, ut illos lactet; ſicut dicitur ſectione Trumah. Sic igitur exſculpitur Sapientia hæc, id eſt, Pater, producitque foras Matrem intelligendi, ut non ſit ס ut Samech, ſed ut ם finale, & liberos lactet. Et hanc vim hoc loco habet vocula producendi: & juxta hanc notionem de Informatione dicitur: quod egrediatur ex Eden. Et propterea hoc cerebrum prius eſt reliquis; quia impoſſibile eſt, ut ullum Cerebrum fieri queat, antequam Informatio foras egreſſa ſit ſub myſtico ſenſu ם Mem finalis, ad lactandum filium; ut creſcat cerebrum ejuſdem. Cùm igitur hoc modo prodiit, ipſa *intrat in caput Microproſopi*: hic enim eſt filius ille, qui pulcher fit per ſuctionem lactis materni. Et ſic fit cerebrum ejus. Et ſicut à lacte quod ſugit infans, totum iſtius corpus creſcit: ita & hoc *dimanat per totum corpus ejus, potatque* omnes ſex partes corporis. Scito enim cum Microproſopus hic adhuc eſt in utero Matris ſupernæ, quod tunc non niſi ſex dies ipſi tribuantur, quæ ſunt Benignitas, Severitas, Pulchritudo, Victoria, Gloria & Fundamentum: quæ denotantur per ו illud minutum quod latet in litera ה. Cùm autem foras prodit; eumque lactat mater iſta, major fit. Et hoc ipſum eſt, quod alibi dicitur: Plantæ, quæ tenues fuerant ut cornua locuſtarum, & evulſæ & transplantatæ, deinde creverunt; ut habetur in ſectione Breſchith. חגת igitur; id eſt, Benignitas, Severitas & Pulchritudo, factæ ſunt ipſi in חבד i.e. in Sapientiam, Informationem & Cognitionem; quæ ſunt tria ipſius cerebra. Et נהי ipſius, i.e. victoria ejus, Gloriaque & Fundamentum factæ ſunt חגת Benignitas, Severitas & Pulchritudo. Atque ſic fœmina prodibat à tergo ejus è regione Pulchritudinis, quia ibi eſt domus ejus. Ipſe autem ulterius extendebatur in Victoriam, Gloriam, & Fundamentum, ex his gradibus ipſis: quia membra ejus cum ex ſolo conſtarent corpore nullum habebant fulcrum, in quo inſiſtere poſſent: hinc illo loco ipſum attigit Samaël Princeps Eſavi, cùm luctaretur cum Jacobo. Hinc igitur patet, quod Sapientia, Informatio & Cognitio, quæ in Microproſopo, reſpectu Patris & Matris ſint Benignitas, Severitas & Pulchritudo, duo nempe brachia & corpus. Et Benignitas, Severitas & Pulchritudo Microproſopi ſint Victoria, Gloria & Fundamentum in Patre & Matre; duo nempe crura & fædus: & hæc ſunt Sapientia, Informatio & Cognitio Fœminæ; quia iſto loco hæc accepit Caput ſuum, ſicut dicitur in Idra. Et Victoria, Gloria & Fundamentum Microproſopi ſunt Benignitas, Severitas & Pulchritudo Fœminæ; ſuntque myſterium Prophetarum & Hagiographorum: quia ex parte Microproſopi ſunt Prophetæ, qui

ſunt

ſunt victoria & gloria: & ex parte Fœminæ ſunt Hagiographa, Benignitas & Severitas: & ex utraque parte nullum habent nexum cum Lege ſuperna (i. e. Pulchritudine Patris & Matris) & nihil habent cui innitantur.

Extenſio ergò Victoriæ & Gloriæ Microproſopi facta eſt per Informationem, quæ extendebatur usque ad Gloriam, ſicut dicitur in Tikkunim ſeu ſupplementis Soharisticis: Ab Informatione Prophetæ, Victoria & Gloria provenerunt, & à Regno Benignitas & Severitas, nempe Hagiographa. Nam ab Informatione crura facta ſunt Microproſopo: & hinc è literis initialibus horum graduum בִּינָה נֶצַח הוֹד יְסוֹד, conſtituitur nomen בִּינָה. Et è regno à parte poſtica Microproſopi provenerunt Hagiographa; ut Benignitas & Severitas. Quod autem Informatio extenſa ſit usque ad Gloriam ſic intelligi poteſt: quoniam cum illa deſcendit à facie Sapientiæ & reſidet incubando ſuper liberis ſub myſterio ם quadrati, clauſi, crura ejus pertingunt usque ad crura Microproſopi, & hæc influxum ab illis aſſugunt: atque tunc dicitur תְּבוּנָה, quaſi בן ובת, filius & filia: יָהּ Tetragrammati; prout id traditur in Idra minore.

Quare autem his dat plantarum nomen, dicitque, quod potet omnes has plantas, cùm tamen nullum ipſe det influxum, quia ab ipſa matre totum cerebrum primum formatur. Nam cerebrum ſecundum derivatur à Sapientia in Informationem, & ab hinc in Microproſopum? Nimirum propterea dicit illum porrò defluere. Quod etiam factum eſt per ſculpturam, ut ſapientia ſculptionem inſtitueret ad inſtar Maris & fœminæ; ubi Informatio hoc cerebrum alterum accipiebat, & transferebat in Microproſopum. Hinc iterum incipit & dicit: *quod Cerebrum alterum ſit illud lumen à quo demanant* &c. Quamvis enim duo illa cerebra in ipſum veniant ab Informatione; tamen inter ſe non ſunt æqualia: nam primum eſt ab Informatione ipſa, ſub myſterio lactis ejus enatum: alterum autem ab ipſa ſapientia venit, à qua emanarat in Informationem, & ab hac in Ipſum. Et cùm duo illa Cerebra derivarentur ut intrarent in caput Microproſopi, illa etiam ſculpturam inſtituebant ad inſtar Maris & fœminæ, & copulabantur per Cognitionem ſupernam; quæ erat loco membri ſancti inferioris, quod eſt fundamentum; & intrabat in profundum putei; quod infra dicitur Punctum Zijon in matrice fœminæ; cujus reſpectu in ſupernis hoc dicitur Caput Profunditatis putei; quia hic ingreſſus eſt in profunda putei ſuperni. Et hæc eſt apertio omnis matricis; ſicut dicitur in Sectione Breſchith. Et hic eſt ſenſus, phraſeos findendi; quod Cognitio perſiderit, ut finderet matricem: ſicut ſcriptura dicit: per Cognitionem ejus abyſſi perfiſſæ ſunt. Cùm igitur copularentur & jungerentur invicè, fiebat cerebrum tertium, quod ambo priora includit; quod eſt Cognitio. Et hoc cerebrum tertium factum eſt per myſterium copulæ, ut produceretur Anima pro ſex partibus corporis, ad modum copulæ ſupernæ, quæ inſtituitur ad producendum animas. Et hinc dicit: *Intro abit intra corpus & implet conclavia & exedras*; ſicut anima adimplet totum corpus, & ineſt in conclavibus conclavium.

§. 117. Et ſi accuratè perpendantur iſta, reperimus, quod Cognitio, ſit Pulchritudo; & Pulchritudo ſit fundamentum. Item quod Sapientia ſit Benignitas; & Benignitas ſit victoria. Item quod Informatio ſit Severitas, & Severitas ſit Gloria. Imò ſi

adhuc altius aſcendatur, deprehenditur: quod tria capita ſint Corona, Sapientia & Informatio; & Pater, Mater & Influentia, ſint Benignitas, Severitas & Pulchritudo: & tria Cerebra quæ in Microproſopo ſint Victoria, Gloria & Fundamentum; ubi porro ſequitur Regnum; ſub myſterio nodi phylacteriorum ſub forma ד Daleth. Quin imò ſi adhuc altius emergat intellectus noſter, inveniemus, quod in Capite primo occultò deliteſcant Corona, Sapientia & Informatio: & in capite ſecundo; Benignitas, Severitas & Pulchritudo; & in capite tertio, Victoria, Gloria & Fundamentum: item Regnum. Et ulterius aſſurgendo inveniemus, quod in capite primo deliteſcat tota Emanatio, usque ad Fundamentum. Et in capite ſecundo, Regnum ſub myſterio Coronæ regni: & in capite tertio, ejus conformationes ad manifeſtation. ē per occultationem emanationis. Alius etiam modus ſupereſt per figuram Circumdantium. Ut caput ſummum circundetur per Coronam; & Corona per Sapientiam; & Sapientia per Informationem: eodemque modo Pater & mater circundabuntur à Microproſopo & Microproſopus ab uxore ſua; quæ eſt theca ejus. Quamvis alii adhuc modi ſint quam plurimi, quos omnes enarrare ſuperſedebimus.

§. 118. Summa horum omnium huc redit: Quod ſub initium emanationis Microproſopus à Patre prodierit, & immixtus fuerit Matri ſub myſterio literæ ה, reſolutæ in דו, id eſt, Daleth & Vav; per quod Vav denotatur Microproſopus; quia tantum valet ſex partes, quæ ſequuntur Sapientiam & Informationem in ordine Numerationum. Et juxta hunc conceptum Pater vocatur Pater, Patrum; quia ab illo prodeunt Patres; id eſt, Benignitas, Severitas & Pulchritudo. Atque tunc ſimilis erat Microproſopus literæ Vav, quæ ineſt literæ He; quia illa nullum habet caput. Cùm autem natus eſſet filius iſte pulcher, conſtituta ipſi ſunt tria Cerebra per fluvium ſupernum; ſicut ſcriptum eſt Pſal. 110. v. 7. *De flumine in via bibet, propterea exaltabit caput.* Hinc eidem tribuitur litera Vav è Nomine Tetragrammato, quæ habet Caput. Fæmina autem ſuperna accepit filium hunc eumque lactavit, juxta illud: כונן שמים בתבונה Parat cœlum per intelligentiam. Quoniam Ipſa eidem format omnia tria cerebra, & per eam hæc in ipſum veniunt. Sed Cerebrum illud, quo extenditur in quinquaginta portas, per illam, & ab illa ipſa intrat in Caput Microproſopi, ſub myſterio lactis materni; & hoc quidem per Patrem; qui Informationem foràs producit ſub myſterium ם clauſi, ut lactare queat filium ſuū: ubi plantæ, quæ tenues erant ut cornua locuſtarum incrementum accipiunt. Atque hinc dicitur; quod Ipſa egrediatur ex Eden: quia illa adhæret ſapientiæ, & egreditur ad lactandum filium. Quoniam primitus usque ad tempus partus hujus, ſibi invicem adhærebant de facie ad faciem: ſicut dicitur 1. Reg. 7. v. 36. *ſecundùm nuditatem vir & junctura ejus non ſeparabitur.* Eodem nempe modo ut prodibat Adam protoplaſtes; modo quod hi ut gemelli faciem faciei jungant. Poſtquam autem conformatus eſſet Senex, ut illa lactare poſſet filium ſuum, neceſſe erat, ut conformarentur in figuram maris & fœminæ, ita ut in uno eſſet extantia, & in altero profunditas: tunc ipſa exibat propter filium ſuum. Atque hinc intelligi poterunt, verba illa; *Sapientia hac exſculpebatur.* Scito autem, quod Conformationes Informationis, Matris nempe ſupernæ

omnes

omnes ingreſſæ ſint in corpus Microproſopi, ut eſſent loco Animæ ejus. Et hic eſt ſenſus verborum illorum: *Et hinc pergit & promanat per totum corpus.* Atque hæc eſt ratio, quare illæ tam occultæ ſint: & huc pertinet dictum illud, *Parat cœlum per intelligentiam.* Et hinc בינה Informatio etiam vocatur per metatheſin בן יה filius Jah; ut nomen ipſius ſit ſicut nomen filii ejus; quia ſex partes corporis illius, ſunt anima ſex partium corporis filii. Unde Jacob thronus & vehiculum eſt ſex partium externarum; Moſes autem internarum; ita ut hic ab intra, & ille ab extra conſiſtant: ſicut dicitur in Sohar ſectione Balak; & in Tikkunim. Atque hinc intelligi poteſt, quare dicatur, quod Moſes dignus fuerit accipere Informationem: ſicut dicitur in Raia mehimna; quia applicitus fuit ad ſex partes internas, quæ ab Informatione ſunt; ut modò diximus. Extenſa autem eſt usque ad Gloriam, quod denotatur per myſterium de quinquaginta Portis Informationis. Atque hinc etiam dictum eſt, Arborem vitæ requirere iter quingentorum annorum. Fundamentum enim pars maſculina eſt, quale in Informatione non datur, quippe quæ eſt fœmina; quapropter etiam illuc usque non eſt extenſa; ſed tantum usque ad Gloriam. Gloria autem tribuitur Moſi ſicut traditur in Tikkunim, & in Raia mehimna. Nihilominus tamen punctum Zijon ſupernum, quod in Informatione eſt, in ipſo quoque exiſtit; quamvis non cognoſcatur. Unde patet quod in Ipſo ſit potentia Fœmininitatis occulta, & potentia maſculinitatis manifeſta. Et ob hunc concipiendi modum Fundamentum multis in locis vocatur Zijon. Et duo conceptus iſti ſunt Joſeph & Benjamin: hic tanquam Aquæ fœmininæ; & ipſe eſt ſcaturigo putei perennis: & ille tanquam Aquæ maſculinæ, ſub myſtico ſenſu Joſephi juſti. Hic Joſephus eſt ſupra; & ille infra: intrat; & exit: intrat ad inferendum aquas maſculinas; & exit ad educendas aquas fœmininas erga maſculinas: & hoc ſemper fit, quandocunque eſt copula. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur ſectione Vajeze: Omni tempore Juſtus mundi inferioris exit & intrat, &c. Scito enim, quod impoſſibile ſit aquas fœmininas educi niſi per Animas Juſtorum; iſtæ autem veniunt ab Illa, ab Informatione. Et hæc omnia probè notanda ſunt.

§. 119. Patet igitur, quod exitus Informationis, dum foràs prodit, fiat per conformationes ejus; de quib. dicitur in Cantico canticorum. Et illæ intrant in Microproſopũ, & faciunt in eo Cerebrum: & exinde extenduntur per totum corpus ejus. Sapientia autem ipſa per ſe conformatur & producit pro eo cerebrum ſecundum; per Informationem. Et cerebrum hoc non extenditur per totum Corpus ob nimiam ſuam apocrypſin: & propterea vocatur filius Ribkæ, & non filius Jizchak; ſicut dicitur in Idra minore: quia fundamentum ejus eſt ab Informatione; & hæc eſt Vita Regis. Hinc Cerebrum ejus antecedebat cerebrum alterum, à ſapientia ſuppeditatum.

§. 120. Et ſcito: quoniam Microproſopus jam habebat Benignitatem, Severitatem & Pulchritudinem, è quibus fiebant Sapientia, Informatio & Cognitio: Hinc etiam in Cerebro primo ſicut Idra tradit; fiebat cerebrum aliud; nimirum hoc erat Severitas, & inde fiebat Informatio; hinc cerebrum fiebat aliter, quam erat.

§. 121. Et cerebrum ſecundum à Sapientia proveniens, non amicitur in Infor-

matione; ſed derivatur è Sapientia, & per Informationem ſaltem tranſit & intrat in caput Microproſopi. Et hoc eſt, quod dicit: *Illud alterum eſt lumen illud, quod ab ipſo tantùm derivatur*: ſicut diximus. Et à cerebro hoc derivantur triginta duæ ſemitæ, per lumen quod accedit per viam pilorum Capitis ſuperni in hoc cerebrum, ut ſupra dictum eſt.

§. 122. Patet ergò quòd extenſio Cerebri Informationis ſit ab Ipſâ: Cerebrum autem quod à Sapientia eſt, non extenditur in triginta duas ſemitas, niſi per capillos ſupernos.

§. 123. Et hæc duo Cerebra dum prodeunt ut intrent in Microproſopum, antequam illuc ingrediantur, uniuntur per myſterium copulæ. Quoniam productio duorum iſtorum cerebrorum eſt conformatio ſecunda: quæ in eo conſiſtit, quod habeant formam hominis, & conſtent capite & corpore, brachiis, cruribus, & fœdere ſancto. Et hoc intelligitur per vocem, exſculpendi: qua denotatur fabricatio receptaculi; ut ſubinnuatur corpus & anima, ubi corpus eſt receptaculum animæ. Et unumquodque efformabatur ſecundum naturam ſuam. Et Informatio quidem totam conformationem ſuam introducebat in Microproſopum; ſed non pariter etiam ſapientia; quippe cujus lumen tantùm veniebat uſque ad cerebrum, quia occultius eſt, quàm comprehendi queat.

§. 124. Et ſcito, quod cerebrum in Microproſopum proveniens ab Informatione, etiam diſtribuebatur in fœmininitatem; & hinc vocatur תבונה Intelligentia, juxta illud, quod ſit בן ובת filius & filia, וה, Vav & He Tetragrammati; ſicut dicitur in Idra minore. Atq; hinc textus Idræ dicit, lumen aliquod promanaſſe ad rigandum גנתא hortum, id eſt, fœminina Microproſopi: & hic eſt hortus ille, de quo ſupra dictum eſt; quod è parte Matris prodeat filia. Et quia genere fœminino dicitur גנתא, hinc non videtur ſubintelligi poſſe Vav: Unde & in Idra dicitur ad irrigandum גן hortum, & hoc eſt Vav.

§. 125. Cerebrum autem, quod à Sapientia prodit non aliam habet extenſionem, quam uſque ad Cerebrum; & extenſio ejus fit per crines capitis ſuperni, quia per iſtos extenditur in triginta duas ſemitas. Et hoc eſt quod dicitur: lumen tranſire à capillis ſupernis per capillos inferiores in Cerebrum Microproſopi; veluti verba Idræ magnæ ſonant: *& lucet & manat in illo crine in crines Microproſopi: & exhinc conformatur Cerebrum; & deinde cerebrum hoc promanat in triginta duas ſemitas.* Hæc ibi. Et hæc indicant magnam luminis diminutionem ob nimiam occultationem.

§. 126. Et duæ promanationes iſtæ ſunt conformatio Sapientiæ & Informationis, ut quælibet acciperet formam hominis ſicut dictum eſt. Atque tunc copulabantur per myſterium Cognitionis ſupernæ, quæ vocatur Caput profunditatis putei. Quia profunditas putei eſt Informatio.

§. 126. De his ita legimus in Sohar, Sectione Vajelech: *Hinc homo tenetur inſtruere laudem Domini hoc modo ab imo aſcendendo ſurſum: ut elevetur honor Domini ſui in locum aquationis profunditatis putei, quæ emanando prodit. Deinde manat ut derivetur deor-*

ſum

ſum ab illa aquatione rivi per omnes gradus, usque ad infimum. &c. Hæc ibi. Ubi ſenſus eſt: Quod neceſſarium ſit ut homo in precibus ſuis elevet laudem Domini usque ad locum ubi effluit profundus puteus, qui emanat & prodit in Microproſopum: & hoc per intellectum ſupernum, qui intrat in profundum Informationis; & hoc eſt punctum Zijon ſupernum, quod in Informatione eſt: & hæc ſemita eſt apex infimus literæ Jod. Jod enim habet tres apices: primus vocatur Caput; alter vocatur Corpus; & tertius tenuiſſimus & infimus vocatur ſemita; de qua dicitur in Sohar Sectione Balak: & ſemita hæc intelligitur in dicto illo myſtico *& ſemita tua in aquis multis.* Hæc eſt copula Sapientiæ & Informationis, de qua dicitur in Sectione Breſchith. Eſtque cognitio ſuperna, quæ intrat in punctum Zijon. Et punctum Zijon quod in ipſa, vocatur ſemita, quam non novit Avis. Et hæc ſemita vel callis, qui illuc ingreditur, vocatur Cognitio: & hæc eſt apertio omnis matricis. Et hoc eſt quod dicitur in Sectione Breſchith in Præfatione; *Apertio omnis matricis eſt in illa ſemita tenui, quæ deſcendit è litera* י *Jod: quæ aperit matricem ut fiat fructificatio debita: & eſt* קדש *Sanctitas ſuperna. &c.* Hæc ibi. Vocatur autem Sanctitas ſuperna, quia infra eidem opponitur Fundamentum quod vocatur קדש, Sanctitas; cum dicitur Sabbathum Sanctitatis: modò quod hæc ſit Sanctitas ſuperna.

§. 127. Porrò ſcias, quod ſicut in fœdere Sanctitatis inferioris ſunt duo conceptus, maſculinus & fœmininus, ſub myſterio Joſephi & Benjamin: ſic etiam in ſemita ſuperna eſt conceptus ſuperus, & vocatur callis vel ſemita aquarum maſculinarum: & conceptus inferus ſub myſterio aquarum fœmininarum: & vocatur Semita, quam non vidit Avis; & vocatur profunditas putei; & hæc non ſeparatur à puteo in æternum; ſicut ſcaturigo fontis ab eo non ſeparatur in æternum: Sicut dicitur in Sectione Toledeth Jizchak. Et de hac etiam ſermo eſt in Sectione Achare moth, & in Sectione Breſchith: Semita illa nec cognoſcitur ſupra, nec infra: ſicut dicitur; Semitam non cognovit Avis. Id eſt non cognoſcitur ſupra, ſub notione Aquarum maſculinarum; nec infra ſub notione ſecunda, quam habet ab Informatione ſub myſterio Aquarum fœmininarum: quia occulta eſt & profunda, ut inveniri nequeat. Et hinc vocatur profunditas putei; de qua ſcriptum eſt: *& ſemita tua Aquæ multæ; & veſtigia tua non cognoſcebantur.* Quoniam ambo conceptus nec ſupra cognoſcuntur nec infra.

§. 128. Porro etiam Aquæ fœmininæ, notionis hujus inferioris, ubi hæc ſemita eſt, quæ in Informatione extat, veniunt per ſcaturiginem fontis: Et ſicut Regno tribuitur nomen Benedicti, ſub myſterio fluentorum fontis; ita Informationi ſub myſterio ſemitæ hujus in ipſa exiſtentis: & hæc eſt differentia, inter ברוך ſeu benedictus precum; & cæterarum benedictionum: quia hoc pertinet ad Informationem & conceptum Semitæ iſtius: illud autem ad Regnum & myſterium fundamenti ejus: Sicut dicitur in Raia mehimna. Sed ratione ipſius mundi venturi tantum non dicitur ברוך benedictus; ſed ברכה benedictio. Sicut dicitur in Sectione Trumah; & in Sectione Veæthchannan: & ſcito quoque, quod Informatio vocetur *Profunditas fluvii* in fine Sectionis Vajikra: & *Profunditas ſuperna:* Sectione Vajechi, & Sectione Beſchallach.

Item *Profunditas omnium.* Sectione Vajechi; & Sectione Æmor; & Sectione Veæthchannan, & *Profundiſſimus omnium* Sectione Vajechi; & Sectione Beſchallach; & Sectione Zav; & Sectione Æmor: & Sectione Behaalothecha: & Sectione Chükkoth: & Sectione Veæthchannan. Et hæc omnia ſub myſterio ſemitæ quam in ſe habet, cum potentia maſculinitatis & cum potentia fœmininitatis. Nam potentia Maſculinitatis quam in ſe habet vocatur *Profundus ſupernus:* Sicut dicitur Sectione Beſchallach. R. Chiskijahu inquit: *Cum Senex occultiſſimus omnium occultorum benedictiones ſupernas præparat, omnia effundit & omnia comprehendit in hoc Profundo ſuperno; & ab hoc haurit & in ſe eaſdem trahit Fons ille, è quo rivi & fluenta effluunt, & rigationes fiunt.* Hæc ibi. Ecce Fons ille unde rivi & fluenta effluunt, eſt Informatio, quæ haurit & attrahit è *profundo ſuperno*, i. e. ab illa ſemita tenui, quæ in eam deſcendit. Et in Sectione Vajechi: *In precatione ſua homo attentionem ſuam applicare debet in ſupernis ad profundum ſupernum è quo emanant omnes benedictiones & omnis vita abinde provenit, ut ſuſtententur omnia,* &c. Ubi ſenſus eſt; meditationem debitè ſub precibus inſtituendam ſuper profundo hoc ſuperno, quod eſt punctum Zijon; ubi occultatur fœdus Sanctum ſupernum. Et ab hinc derivari duas influentiæ ſpecies, per copulam ſupernam; nimiſum influxum benedictionum & influxum ſuſtentationis. De illo dicitur, quod hinc deſcendant omnes benedictiones & influxus & vita; unde ſubſiſtant omnia entia; juxta illud: *& Tu vivificas omnia:* quoniam & Angeli ſi ab illis ceſſaret influxus ſupernus, ne unico quidem momento ſubſiſtere poſſent: ſicut dicitur Sectione Vajikra. Et de altera influxus ſpecie dicitur: quod hinc prodeat vis unde ſuſtentantur omnia. Et ambo hi influxus fiunt per copulam ſupernam; ita ut ſi unus ex ipſis deficiat, veluti Influxus benedictionum, copula non vocetur perfecta. Atque hinc dicitur Sectione Acharemoth: *Hoc lumen eradiat de latere ſuo, illa hora cum ſeſe copulat cum ipſa Copula perfecta. Hoc tempus copulæ fit in illa ſemita quæ non cognoſcitur nec ſupra nec infra.* &c. (Prolixam digreſſionem ulteriorem hic omitto.)

§. 129. Summa omnium huc redit: quod homo in precibus ſuis mentem ſuam applicare debeat, ad Radicem radicum, ut in ſeſe derivet influxum & Benedictionem è profundo fontis. Et hæc eſt ſemita illa, quæ in puncto Informationis invenitur: Ut hac ratione derivet benedictiones è ſcaturigine omnium, quæ eſt Cognitio ſuperna, ſemita maſculina. Quoniam dum excitatur ſemita, quæ in Informatione, per precationem Juſti, ſub myſterio aquarum fœmininarum, etiam exſuſcitatur ſemita ſuperna, quæ eſt ſcaturigo omnium, ad profundendas aquas maſculinas, & emittendas benedictiones erga aquas fœmininas, quæ elevatæ ſunt è ſemita inferiore, quæ in Binah ſeu Matre Intelligendi. Et hoc ſit per viam fundamenti cum regno, ut notum eſt. Et hic locus eſt Sapientia, quæ vocatur Eden; interdum autem vocatur, Profunditas putei: interdum etiam ſcaturigo omnium. Eſtque locus è quo exit ille fluvius, qui eſt Binah ſeu mater. Ipſe autem locus, nempe Sapientia, vocatur Eden. Et hic Eden duos habet concipiendi modos; unum maſculinum; quatenus ab ipſo egreditur ille fluvius; quia Eden eſt maſculini generis: & Binah ſeu intelligentiæ largitio eſt, Aqua ab ipſo emanans,

nans, quæ ſeſe habent ut cauſa & cauſatum, ut influens & influxum accipiens. Et deinde quoque fœmininum, qui in Informatione hac invenitur, ab ipſo deſcendens, & ſemper penes ipſam exiſtit, nec ullibi extra eam exiſtere poteſt: & eſt Anima Matris, adeoque unum ſunt. Sic autem ab illo advenit; ſicut fundamentum eſt in fundamento Regni; cum dicitur quod Juſtus ſit Pſyche Regni. Et reſpectu duorum iſtorum conceptuum, tria allegantur in Idra, loca ſcripturæ: Nam intuitu conceptus maſculini dictum eſt: *Et fluvius egreditur ex Eden.* Intuitu conceptus fœminini autem ſcriptum eſt: Iſ. 46. v. 5. *Fluminis rivi ejus lætificabunt civitatem Dei:* quæ ſunt aquæ fœmininæ, quas appellat rivos, quia dividuntur ab aquis ſupernis; ſicut ſcriptum eſt: *& ſit diſtinguens inter aquas & aquas.* Ab his autem Aquis fœmininis derivantur Aquæ fœmininæ in Regnum, quæ eſt *urbs Dei.* Et hinc etiam vocatur profunditas putei, quia ab illa Aquæ fœmininæ promanant in fontem inferiorem. Et locus hic vocatur *Profunda*; Pſal. 130. v. 1. Id eſt, duo profunda; profunditas fontis, & profunditas omnium: ita ut profunditas fontis ſit conceptus fœmininus; & profunditas omnium, maſculinus.

Et ſcito quod Cognitio ſuperna, quæ correſpondet fundamento inferiori ſit finis extremus in ſupernis, ſive terminus corporis ſuperni, & ab ea emanat Binah ſ. informatio.

F I N I S

Commentarii Lorjenſis in Librum Occultationis.

Commentarius generalis methodicus in tres iſtos Libros:

Librum Occultationis; & Synodos tam majorem, quam minorem.

è Libro Emek Hammelech.

§. 130.

MUndus prior dici poteſt Mundus Pſyches; qui deſtructus fuit cum animabus quæ in eo fuerant, quia in illis prævaluerat malum. Mundus alter dici poteſt mundus ſpiritus: in quo dimidia pars boni & dimidia mali eſt: qui tunc reſtituitur, cum è malo fit bonum, donec omnia ſint bona. Atque tunc ſequetur mundus novus, Mundus mentis, in quo bona omnia, & Sabbathum atque quies.

§. 131. Idem hic mundus alter dicitur mundus Bilancis; eſtque mundus reſtitutionis &

nis & conformationis. Quia ſicut in Bilance duæ ſunt Lances ex utraque parte, & in medio lingula examinis; ſic etiam Numerationes in hoc mundo reſtitutionis in ſingulis Perſonis conformantur: Nam Sapientia eſt à dextris, in latere Benignitatis: Informatio eſt à ſiniſtris in latere Severitatis; & Corona eſt Lingula in medio ſupra illas conſiſtens. Sic etiam Benignitas eſt ex una & Severitas ex altera parte, & Pulchritudo ſub iſtis. Porrò quoque victoria ab una, & Gloria ab altera parte, & fundamentum ſub ipſis. Et iſta bilanx invenitur in omnibus Perſonis.

§. 132. Et ſicut mundus iſte reſtitutionis inſtitutus eſt per modum bilancis; ita etiam conformatus eſt per modum formæ humanæ, integræ. Nam Corona eſt Caput: Sapientia & Mater intelligendi ſunt duo humeri: Benignitas & Severitas ſunt duo brachia. Pulchritudo eſt corpus una cum corde & inteſtinis usque ad locum femorum. Victoria & Gloria ſunt crura, extra corpus protenſa; & Fundamentum eſt membrum fœderis Sancti. Baſilia autem & ipſa eſt perſona integra, ſed à tergo conſtituta, cum qua deinde inſtituitur copula: modò quod membra ejus ſint minora, quam maſculi, & ambo ſimul vocantur Homo: Gen. 5. v. 2. Et hoc eſt myſterium Bilancis, de quo in Libro occultationis.

§. 133. Et hoc eſt myſterium illud, de quo dicitur in Idra magna Col. 256. כיון דסליק לארח ישבא ביה: *Cum aſcendit* (in animum Emanatoris) *ordinatè diſponi* (& repræſentari) *in eo*, id eſt, in Mundo Inanitatis: לא קאים ולא הוה יכיל למיקם· מאי טעמא משום דאדם לא אתתקן: *Non ſubſtitit; & non potuit conſiſtere; quam ob cauſam? quia Homo non conformatus erat*; unde omnia in vacuum & inane reducere neceſſe erat מאי טעמא דתקונה דאדם בדיוקניה כליל כלא ויכיל כלא לאתישבא ביה: *Quæ ratio? Quia conformatio Hominis omnia in ſe continet: & inde omnia diſponi poſſunt.* ובגין דתקונא דא דאדם לא *Et quia forma hac Hominis* אשתכח לא יכילו למיקם· ולארח ישבא ואתבטלו *non inveniebatur; non poterant* (repræſentationes illæ) *ſubſiſtere, nec componi, ſed abolitæ ſunt.* Bilanx igitur eſt forma maris & fœminæ. Id autem non erat in mundo priore: ſed Numerationes infra ſe invicem conſiſtebant, & fœmina ſub illis ad inſtar puncti, ſua ſorte contenti; & cum ſocio non uniti: quod propterea etiam dividi nequit in partes vel lineas: ſicut Mathematici dicunt: quamvis omnia puncta, quæ in mundo ſunt, ſimul congregentur, hinc tamen nullam conſtitutum iri lineam. Fundamentum autem in hoc conſiſtit, quod in mundo priore omnes Numerationes ad inſtar punctorum eſſent rotundæ & Sphæricæ & literæ earum conſiſterent in circulo, & non ſecundùm longitudinem, ad inſtar formæ & ſtaturæ humanæ: unde nullus inter ipſas erat amor & fraternitas, unde oriri potuiſſet deſiderium ſubſiſtendi. Sed in mundo Reſtitutionis literæ è forma rotunda reductæ ſunt in formam perſonæ: & hæc eſt bilanx, i. e. mas & fœmina.

§. 134. Sic-

§. 134. Sicut triticum ſeminatur nudum & reſurgit multis cum veſtibus & involucris; ita & Numerationes mundi prioris moriebantur & ſepeliebantur nudæ, i. e. emovebantur ab oculis: ſed deinde redibant multis cum veſtimentis ſibi invicem ſubordinatis: ut Lux transgrederetur per varias cutes perſonarum & indumenta, & mitigatior eſſet, ut mundus eandem ſufferre poſſet. Atque ſic Deus ipſe Infinitus quaſi poſt parietem adſtat; quæ ſunt veſtimenta iſta, tanquam parietes, vela & aulæa, ne influxus nimio impetu allabatur.

§. 135. Sapientes noſtri dixerunt: Deus ſanctiſſimus, & benedictus conſtruxit mundos, eosque iterum deſtruxit. Hæ ſunt ſex illæ Numerationes, ſex mundi: & Regnum ſeu numeratio infima, quæ annihilata eſt. Unde etiam dixerunt Sapientes noſtri: Sex mille annis eſt mundus. Quaſi cuilibet ex illis ſex Numerationibus partium corporis ad reſtitutionem ſuam neceſſarii eſſent mille anni: qui alias ſaltem dicuntur eſſe dies; quia Dies Dei ſanctiſſimi & benedicti ſunt mille anni. Uno millennio autem erit devaſtatus; quo innuitur Baſilia (ſive regnum,) quæ eſt mundus ſeptimus, qui devaſtatus & annihilatus, ut nihil penitus regnaret. Et hinc millennio ſeptimo mundus erit devaſtatus; nec ullatenus habitatus. Sed millennio octavo Deus renovabit mundum.

§. 136. Quia ſummus ille Emanationis autor videbat Vaſa illa propterea confracta eſſe, quod Lucem illam nimiam ſufferre non potuerint, ob nimiam illius propinquitatem: adorſus eſt intenſam illam lucem mitigare, mundosque modo quodam alio inſtituere, ut facultas ipſis eſſet magnam illam Lucem ſupportandi, eâque fruendi: adeoque lucem iſtam ulteriùs extendere, eademque magis à ſeſe amovere incepit, mediantibus velis & veſtibus quàm plurimis perſonarum, ita ut Lux Infiniti tantùm adinſtar fili influeret & perſonas illas vivificaret, & porrò deſcenderet per cranium & menyngem & cerebrum & oculos atque os Capitis Senis dierum: ubi ſubtilia ubique tantùm eſſent foramina, & lumen non tanto cum robore eradiaret, ut damnum exinde mundis emergeret. Jam igitur eandem diſtribuit per quinque Perſonas: ratione quarum Moſes Legem diſtribuit in quinque libros; & R. Schimeon Jochaides Librum Occultationis in quinque capitula. Et illæ ſunt Macroproſopus; Pater; Mater; Microproſopus & Uxor ejus.

§. 137. Lux interna ſeptem vaſorum confractorum ſurſum aſcendebat intra Matrem: hæc autem eandem remittebat ad ſapientiam: atque hinc ipſa ulteriùs annitebatur ad Coronam. Hæc autem occultabatur & eam non ſuſcipiebat. Hinc retrogreſſa in ſapientiam redibat, quæ cùm eandem ſuſtinere nequiret, aliquantulum diffindebatur: & ex hac fiſſura non tantum egrediebantur omnia illa Lumina ſupradicta, ſed & aliquid à Luce ipſius interna, quæ dicuntur נובלות חכמה Decidua Sapientia, è quibus deinde fiebat Perſona Microproſopi. Deinde ſeptem illa Lumina vaſorum fractorum intrabant in Matrem intelligendi; & cùm nec ipſa eadem ſuſtinere poſſet, hinc & ipſa findebatur, & quidem fiſſura aliquantum longiore: atque hoc modo præter lumina illa ſeptem & ex ipſa aliquid Lucis ſuæ internæ prodibat, quod dicitur: נובלות בינה Decidua Informationis; è quibus formabatur uxor Microproſopica. E luminibus autem

ſupradictis ſeptem vaſorum Deus Infinitus ſeptem Coronas tollebat easque immittebat Coronæ, quæ eſt in Corona, ut exinde fieret perſona integra Coronæ: & perſona hæc dicitur: רישא דלא אתידע caput, quod non cognoſcitur.

§. 138. Eôdemque modô ſeptem Sapientias illorum immittebat in Sapientiam fiſſam, & inde fiebat perſona integra, quæ vocatur: רישא דאין Caput nonentis.

§. 139. Septem autem Informationes ipſa retinebat Informatio: & inde fiebat perſona integra decem Numerationum, quæ vocatur רישא דאריך אנפין Caput Macroproſopi.

§. 140. Quamvis Corona Sapientia, & Intellectus informans Coronæ vocarentur Corona una, quia Macroproſopus illas continebat: de quo dicitur: Ante unum i. e. ante Macroproſopum, quid numerabis: quia ſupra illum mundi vocantur עולמות אין סוף mundi infiniti; quia literæ illorum replentur & augentur in infinitum, ob magnam vicinitatem ſuam, quam cum autore emanationis habent: unde etiam Deus infinitus aulæum atque velum expandebat inter Adamum primum occultum, & inter Adamum primum ſimpliciter ita dictum. Attamen Lux adhuc erat nimia; hinc Coronam, Sapientiam & Informationem, quæ in Corona; è potentia educebat in actum, id eſt, è forma puncti in decadem Numerationum ſub figura Perſonæ: ut inde fierent tria illa capita, quæ vocantur עתיקא קדישא Senex Sanctus.

§. 141. Et quia ſeptem illæ Coronæ ſingulæ conſtabant è decade; hinc ſeptem illi gradus in Capite, quod ignoratur in Libro Sohar vocantur שבעין רהיטי מוחא ſeptuaginta canales cerebri. Septem autem iſta Lumina interna Vaſorum confractorum propterea ſurſum aſcendebant, ut omnia in ſupernis ſuam haberent radicem. Et hinc eſt quod dicitur: Cerebra quotidie deſcendere per meditationem in precibus factam, & reliqua opera bona; & hinc exiſtere radicem omnium animarum. Quoniam nihil poſſet moveri, niſi haberet radicem & nexum in ſupernis.

§. 142. E ſeptenario illo Luminum ortum habent omnes Heptades cæteræ; ut ſunt: Septem Palatia Mundi Creativi, Formativi, & Factivi; item in Microproſopo, & porrò infrà, ſeptem Numerationes inferiores, quæ in his Perſonis ſemper manent: quia tres ſuperiores ipſis non ſemper manent. Sic etiam in mundo Factivo ſeptem firmamenta; ſeptem Planetæ; ſeptem dies ſeptimanæ; ſeptem anni heptaëteridis; ſeptem heptaëterides Jubilæi; ſeptem terræ; ſeptem climata. Et ſeptem illæ Coronæ in ſeptuagenarium aſcendentes in Coronam veniebant virtute Tetragrammati, ſeptuaginta binarii.

Et ſic ſeptem Sapientiæ in Sapientiam veniebant, virtute Tetragrammati quadraginta quinarii.

Et ſeptem Intelligentiæ in Matrem intelligendi virtute Tetragrammati quinquaginta binarii.

§. 143. In Perſonam igitur Coronæ ita diſtribuebatur Tetragrammaton ſeptuaginta binarium, ut ipſi daret formam Perſonæ & Bilancis;

Co-

Corona ſumma
י primum Nominis עב
Intelligentia
informans.
י plenitudinis
יוד
Sapientia
ו plenitudinis
יוד
Severitas
ה plenitudinis
הי.
Benignitas
ה primum, plenitudinis
הי.
Pulchritudo
ו primum plenitudinis
ויו
Gloria,
ו ultimum plenitudinis
ויו
Victoria
ו plenitudinis ויו
Fundamentum
ה primum plenitudinis
הי.
Baſilia ſive
Regnum.
ה ultimum plenitudinis
הי.

§. 144. Lux autem interna hæc omnium ſeptem Numerationum ſupradictarum, quæ confractæ fuerant, conſtabat è ſeptuaginta myriadibus literarum. Cumque alterâ vice factâ ſcilicet fiſſurâ è Matre deſcenderent, quadraginta novem myriades literarum ex illa exibant: & una & viginti myriades Divinô nutu in Coronam aſcendebant, ut inde fierent tres Perſonæ trium Capitum, id eſt, Corona Coronæ, Sapientia Coronæ, & Intelligentia informans Coronæ. Et illæ literæ in Coronam aſcendebant per Sapientiam. Unde patet, quod tres Perſonæ, quæ in Corona, factæ ſint ex illis unâ & viginti myriadibus ſupradictis. In Corona autem jam antea ratione Lucis ejus internæ erant octodecim millia myriadum. Et cùm tria illa capita fierent, una & viginti myriades illæ uniebantur cum octodecim mille myriadibus, ut corona è figura ſua ſphærica in figuram Perſonæ & Bilancis, id eſt, maris & fœminæ converti poſſet.

Cùm ergo una & viginti myriades unirentur cum octodecim mille myriadibus, exinde fiebant triginta novẽ juxta nomen טל ros. In Corona a. continentur Alephin ſeu millia, quia & in Microproſopo eſt Trigrammaton Alephatum יוד׳ הא׳ ואו׳ quod efficit triginta novem. Iſta Corona autem conceptum habet Microproſopi, ſi aër primus vocetur Corona; Adam primus, Sapientia; & Splendor ſupernus, Informatio: tunc enim ſequitur Corona ceu Microproſopus. Hinc & in Corona Microproſopi exſculptum eſt nomen כוזו cujus numeru[illegible]. Item mundus iſte reſtitutus formatus quidem eſt in tria

 capita;

capita; Fundamentum tamen ejus conſiſtit in Pulchritudine Capitis, quod non cognoſcitur. Et de roreillo infra dicenda ſunt plura. Duo autem ſunt Rores; ros Macroproſopi, & ros Microproſopi. Et exhinc fiunt tres guttæ, quæ ſunt myſterium trium Tetragrammatorum, quæ in illis verbis continentur: Tetragrammatos regnavit; Tetragrammatos regnat; & Tetragrammatos regnabit. Per quæ nomina Deus aliquando reſuſcitabit mortuos. Et numerus trium horum Tetragrammatorum exurgit in bis triginta novem.

§. 145. Septem autem illæ Coronæ ſunt ſeptem nomina, nimirum duo Tetragrammata; & אלהים; & אל; & duo מצפץ; & nomen יהאדני; quæ una cum generalitate aſſurgunt ad numerum תכלת i. e. 850.

§. 146. Deinde notandum, quòd ſeptem illæ coronæ in Coronam translatæ aliter etiam dividantur in ſeptuaginta myriades literarum: Literæ autem, quas ipſa Corona jam ante habebat, ſunt duodecim millia myriadum locô lucis internæ, juxta duodecim metatheſes Tetragrammati: & ex illis duodecim mille myriadibus quælibet Numeratio Coronæ accipiebat duodecim centurias myriadum. Nempe millenarium habebant ſingulæ pro Luce ſua interna, & ad ſuſtentandum vas ſuum: duas centurias autem, ut illarum beneficio lucerent per vas Baſiliæ Coronæ, quarum beneficiô illa radiare poſſet in mundum Emanativum. Et huc refertur dictum Cant. 8. v. 12. Hinc patet, quòd ſingulæ Numerationes Coronæ in ſe habeant numerum vocis ארז, id eſt, cedrus, ſi nempe א computetur pro millenario, ut ſint mille ducenta & ſeptem. Et iſti ſunt Cedri Libani, qui transplantati dicuntur à Deo; in Sohar ſectione Breſchith: ubi dicitur: Iſtæ ſunt plantæ, quas evulſas transplantavit Deus Sanctiſſimus & Benedictus, in locum alium, in terram ſanctam, id eſt, in Regnum.

§. 147. Eôdem modô Sapientia è ſeptem Sapientiis facta locô vaſorum habebat ſeptuaginta myriades, ita ut quælibet Numeratio contineret ſeptem myriades. Ipſa autem jam habebat quater mille myriades locô Lucis internæ, ita ut cuilibet Sephiræ eſſent quadringentæ myriades: quæ quadringentæ myriades lucerent per vas Macroproſopi, ubi potiſſimum lucent in capite ejus. Et iſtæ quadringentæ myriades literarum ſunt quadringenti illi mundi deſiderabiles, de quibus dicit R. Schimeon Jochaides, quòd luceant in diſcriminatione capillorum Microproſopi.

§. 148. Quia autem Lux illa unius & viginti mille myriadum literarum, unde fiebant tria Capita, nimia adhuc erat; præſertim Capitis, quod non cognoſcitur: hinc Lux illa ſurſum extollebatur verſus Adamum primum occultum: & filum infiniti deſcendens à fine veſtimenti, quod eſt fundamentum veſtimenti; faciebat velum & expanſum inter hæc, ita ut ibidem fieret Adam primus, non quidem occultus, ſed qui ſimpliciter ita dicitur. Et iſtius Adami primi Regnum demittebat ſeptem ſuas inferiores, unde fiebant ſeptem Conformationes Senis.

§. 149. Ratio autem, quare Caput hoc vocetur Caput, quod non cognoſcitur: & in Sohar Caput, quod non cognoſcit, & non cognoſcitur; hæc eſt, quòd ipſum hoc caput non comprehendat eſſentiam & naturam Infiniti, quam in ſe recipit. Quod autem

tem non cognoſci dicatur, ratio hæc eſt, quia ob nimiam ſubtilitatem ſuam ne quidem à capite Non-entis cognoſcitur, nec ab aliis inferioribus.

§. 150. Infinitus nondum eſt ipſe autor Emanationis: quia huic nec litera ulla, nec ſimilitudo illa tribui poteſt. Infinito autem adhuc tribuuntur mundi: ut ſunt veſtimentum; aër primus; Adam primus occultus; Adam primus ſimpliciter dictus; & expanſum quod inter illos: quæ ſunt literæ ſub forma Perſonarum modò quod literas radicis tot plenitudinibus impleant, ut nullis terminis reſtringantur: cùm è contrario in mundo Emanationis Lux interna certis terminis includatur, ne nimium excreſcere queat. Et inter hos mundos Infiniti etiam extollebatur caput, quod ignoratur ob nimiam Lucem ſuam. Dicitur enim caput, quia nullum habet tegumentum: ſicut caput hominis veſte non induitur.

§. 151. Hinc etiam extollebatur Adam primus ſimpliciter ita dictus inter pedes Adami primi occulti, ita ut una tertia Corona Coronæ ejus intraret intra Regnum Adami primi occulti. Hic Adam primus autem illud fuit initium, in quo decem Numerationes è potentia exirent in actum: ita ut filum infiniti, quod prodibat è fundamento dimidiæ veſtis, in ipſo formaret figuram Bilancis ſive Perſonæ humanæ, caput habentis & humeros. Quamvis hæc omnia adhuc eſſent tenuiſſima.

§. 152. Elevatâ autem ſic Coronâ, in ejus locum ſuccedebant Sapientia & Intelligentia, ita tamen, ut pedes Coronæ, i. e. victoria, gloria, & fundamentum ejus ibidem adhuc remanerent, una cum Regno ejus, quod decem Numerationibus ſuis extenditur usq; ad finem omnium mundorum. Sapientia igitur & Intelligentia occupabant duas tertias loci illius, ubi fuerat Corona; Et duo hæc Capita Sapientiæ & Intelligentiæ pertingebant usque ad finem Sphæræ Coronæ.

§. 153. Quia autem ut omnia lumina, ita & Corona in loco illo, ubi fuerat, reliquit veſtigium, intra quod Sapientia & intelligentia intraverant, hinc duo illa capita dicuntur Sapientia & Intelligentia Coronæ.

§. 154. Filum ergò Infiniti, egrediens è fundamendo dimidiæ veſtis ſummæ Adamo primo dabat formam, & faciebat expanſum inter duos iſtos Adamos, ut lumen inferiori debilius affulgeret: de quo in Idra dicitur: שירותא וסיומא לא הוה *Initium & finis non erat:* &c. ולבתר זמנא הוא אסתל׳ בההוא פרסא ואתתקן poſtmodum autem ipſe elevabatur ſupra illud expanſum, & conformabatur, &c. i. e. filum hoc deinde faciebat velum & aulæum, quô diſtinguerentur mundi infiniti, & mundus Emanationis. Antequam enim fieret hoc medium diſtinguens, mundus Emanativus nullum habebat initium, & mundi infiniti nullum habebant finem.

§. 155. Hoc velum autem vocatur פרסה, cujus numerus eſt 345. juxta numerum מנצפן ארני, quæ ſunt judicia. Eôdem enim modô & Judicia diſtinctionem faciunt, & lucem influentem impediunt. Eidem quoque æquipollet vox משה, qui & ipſe utebatur tegumento.

§. 156. Filum autem hoc Infiniti dicitur רישא רכסופא רכל כסופין Caput

put omnibus deſideriis deſiderabile, quoniam eſt initium influendi, quod omnia appetunt ceu ſuam originem.

§.157. Deinde & Sapientia Coronæ extendebatur in decadem ſub myſterio Bilancis, & fiebat velamentum, i. e. veſtis ſeptem inferiorum Baſiliæ Adami primi. Unde patet, quod ſumitas Emanativa initium habeat à ſeptem Conformationibus Baſiliæ Adami primi: Et abhinc, & porrò deorſum mundus dicatur Infiniti. Illud ergò Caput, quod dicitur אין ſive Non-entis, eſt velum & aulæum ſeptem conformationum, quæ penetrant per cranium ejus, & ibidem formant caput Macroproſopi, quod eſt initium mundi Emanativi.

§.158. Quamdiu igitur caput, quod ignoratur, eſſet in mundo Emanativo, mundus tantô lumine frui non poterat; hinc illud in ſuperna elevandum erat. Hôc autem nomine vocantur Corona, Sapientia, & Intelligentia Baſiliæ Adami primi. Et quia ſunt tres gradus, hinc Caput iſtud in Sohar tribus vocatur nominibus: רישא דלאו רישא Caput non Caput: רישא דלא ידע: Caput, quod non cognoſcit: & רישא דלא אתידע Caput quod non cognoſcitur.

§.159. Cùm Infinitus reſtituere vellet Mundos per ſtatum Bilancis, ſingulæ de facultatibus ſupernis de Luce ſua aliquid contribuebant, in adjutorium iſtius Bilancis. Adam primus occultus Adamo primo ſimpliciter ita dicto, qui eſt Corona Coronæ, dabat formam Perſonæ ſuæ, quæ ſunt quatuor Plenitudines Tetragrammati עב, ita ut ſeptuaginta binarium ineſſet cranio Adami primi: ſexaginta ternarium, auribus; quadraginta quinarium, naſo: & quinquaginta binarium, ori ejusdem. Aura tenuis, quæ exiſtit intra Adamum primum deſcendens in naſum ejus contribuebat ſeptem halitus, de quibus loquitur Eccleſiaſtes. Et iſte eſt halitus egrediens è Capite, ſub forma capillorum, de quibus infra. Et halitus iſte egrediens per capillos tribuitur nomini ſeptuaginta binario. Halitus autem ex auribus prodiens continet myſterium nominis ſexaginta ternarii, ſicut & aures ipſæ fiunt ex hoc nomine. Halitus porrò progrediens è Luce oculorum & è naſo Adami primi, eſt myſterium nominis quadraginta qvinarii. Et halitus, qui prodit ex ore ejus, eſt nomen quinquaginta binarium: qui ſunt ſeptem halitus Capitis, duarum aurium, duorum oculorum, naſi & oris. Ulterius de Adamo primo dicere non licet, ſed tantum de Sene ſancto, qui eſt Regnum Adami primi, cujus tres ſuperiores dicuntur Caput, quod ignoratur.

§.160. Ex illis auribus Adami primi prodeunt decem formationes barbæ in potentia, donec figantur inferiùs in Capite Senis; quæ ſunt ſeptem formationes Baſiliæ ejus. De iſtis autem Conformationibus regni Adami primi nulla fit mentio, ſive in Lege ſive in Prophetis, ob nimiam illorum ſubtilitatem. Tantum Salomo ſtaturæ iſtius meminit, barbâ tamen exceptâ, quia tantum de genis loquitur, quæ barbam continent. Hinc in libro Occultationis dicitur, cap. 2. דיקנא דמהימנותא לא אדכר: Barbæ veritatis nulla fit mentio: quaſi dicat: Nec in Lege nec in Prophetis, nec in Hagiographis illius fieri commemorationem, niſi ſub ænigmate genarum.

§.161. Su-

§. 161. Supra autem diximus, quod aliquid de aëre tenui iſto, qui in aëre primo eſt, deſcendat in mundum Emanativum. Hoc autem fit per Adamum primum, qui aërem hunc ſuum tenuem è foraminibus ſuis prodeuntem immittit pulchritudini ſuæ: unde deinde porrò per fundamentum prodit in Regnum ejus, quod eſt Caput quod ignoratur: intratque in menyngem aëris, quæ eſt forma tertia, è ſeptem formis. Atque hinc prodit Spiritus ſanctus per naſum in eum, qui ipſum meretur accipere. Et hoc ipſum eſt, quod in libro Zeniutha dicitur: דביה תרין נוקבין דפרדשקא ואתער רוחא לכלא In illo ſunt duo foramina naſi, unde exſuſcitatur ſpiritus pro omnibus. Et hoc eſt myſterium Spiritus ſancti pro hoc, qui eò dignus eſt. Et duæ nares ſunt, humilitas & timor; Leah & Rachel, quæ latent in Capite Senis.

§. 162. Adam primus eſt Corona Coronæ poſt reſtitutionem factam cum Macroproſopus formatus eſt tribus capitibus, & Regnum ejus extenſum eſt per decem Numerationes ſuas usque ad finem omnium mundorum. Nam Macroproſopus à principio ſuo usque ad finem conſtat è Regno Adami primi. Et tres primæ illius Regni ſunt myſterium Capitis, quod ignoratur. Mundi enim ipſa Luce hujus frui non poterant, hinc ſurſum attollebatur in myſterium Adami primi: & lux ejus diminuebatur, & ipſi dabatur Nomen Adami primi, & Regnum ejus vocabatur Caput quod ignoratur. Nam ſeptem inferiores ejus deorſum extenſæ conteguntur ab אין ſeu Non ente, & אריך ſeu Macroproſopo, usque ad mundorum finem. Tres autem primæ, iſtius regni, quia non conteguntur ſed nudæ extant, vocantur Caput. Idem quoque notandum de Non ente & Macroproſopo; & de omnibus Capitibus quarumcunque perſonarum in omnibus mundis.

§. 163. Superiores autem novem Numerationes Adami primi omnes ſunt ſphæricæ, modo quod filum Infiniti per illas tranſeat, ceu anima ipſius. Victoria igitur, Gloria & fundamentum Adami primi, initiò erant rotundæ. Deinde autem cum Regnum Adami primi formaretur in Caput quod ignoratur, in cujus ſummitate apparebant tres numerationes; etiam Victoria, Gloria & Fundamentum ejus fiebant primò linea una: deinde mediante filo Infiniti diffindebantur in tria Vavim; quæ ſubinnuuntur in tribus illis verſiculis וַיִּסַּע וַיָּבֹא וַיֵּט Exod. 14. v. 19. 20. 21. Et cum Sanctuarium adhuc ſtaret, per tria hæc Vavin Microproſopus cum uxore ſua copulatus erat de facie ad faciem. Deſtructo autem templo, duo Vavin tollebantur in ſublimia, luce eorum retracta: & nihil remanebat niſi aliquid de Vav Tetragrammati, quod lucem præbebat Vav tertio. Et quia illa tria Vavin prius fuerant tres ſphæræ, quæ ſubinnuuntur per tria Jodin ſupra dictarum vocum; quæque intra Vavin remanebant ad inſtar animæ: hinc iſta Jodin deſtructo ſanctuario etiam ſecedebant in Gloriam fundamenti; non autem planè elevabantur, quia alias mundus devaſtatus fuiſſet. Unde poſt deſtructum templum nulla planè copula amplius eſt anterior; ſed ex parte tergorum tantum, imò ne ſic quidem plenè niſi ex parte Gloriæ tantùm fundamenti: fundamentum enim vocatur fædus ſtabilitatis. Hinc usque ad illud tempus, quo R. Schimeon maniſtabat Arcana Synodi ſuæ; mundi ſuperni nullam habebat ſubſiſtentiam niſi per Fundamentum & unam ejus columnam,

quæ eſt in Gloria (ceu crure ſiniſtro:) Et fundamentum quidem alibi vocatur clavus; ſed in Adamo primo dicitur Columna. Et quia R. Schimeon Ben Jochai videbat, quod mundus nutaret; quia ne à parte poſtica quidem habebat firmitatem, niſi per ſuſtentationem unius columnæ, cujus mentionem facit R. Schimeon Ben Jochai in Synodo magna: hinc reſtitutionem Regni tentabat, ut copula fieri poſſet ab omnibus tribus partibus; ſub myſterio Vavin. Et quia nomen ſeptuaginta binarium jam totum eſt ſub notione circulorum, hinc & Synodus illa habebatur in אידרא ſeu Area trituratoria, quæ rotunda eſt: ſicut dicitur: Locum ubi conſidebant Synedriales fuiſſe hemicyclicum ad inſtar Areæ trituratoriæ.

§. 164. Cùm Adam primus altiùs aſcendiſſet, Regnum ejus extendebatur in decem numerationes; & vocabatur Caput quod non cognoſcitur. Et hoc influxum ſuum accipiebat à filo Infiniti, quod in Sohar vocatur כתרא גו כתרא occultum in occulto: quia filum hoc occultatum eſt in fundamento veſtimenti ſuperni, & in Adamo primo occulto, qui vitam largitur Adamo primo ſimpliciter ita dicto, qui eſt Corona: ſicut anima vivificat corpus.

§. 165. Cùm ergo filum hoc intraret in Adamum primum; & victoria, gloria & fundamentum iſtius tantùm eſſet adinſtar unius lineæ vel Vav. ab iſta luce fili, tria illa dividebantur ut fierent tria Vavin. Et ex uno Vav medio prodibat punctum quoddam, quod radiabat in Regnum & conformabat Numerationes regni: ob hanc rationem tres primæ regni hujus ob nimium lumen ſuum occultabantur, omneſque fiebant Caput unum manifeſtum: quod tamen habebat tres diſtinctos conceptus, & ſic radiabat in mundum Emanativum. Tres autem ejus conceptus hi ſunt; Corona ejus vocatur Caput non-Caput, ob nimiam apocrypſin ſuam: Sapientia ejus vocatur Caput ignorans; eò quod ipſum neſciat naturam ſuam, ſicut homo non cognoſcit animam ſuam: Intelligentia ejus autem vocatur Caput ignoratum, quia nempe eſſentiam ſuam non manifeſtat ſeptem inferioribus ſuis. Hoc Caput per filum illud infiniti præparabatur ut luceret in ſeptem Numerationes ejuſdem Regni Adami primi inferiores, quæ vocantur עתיק יומין Senex dierum: ut illas introduceret intra Caput non-entis, ibique faceret ſeptem conformationes.

§. 166. Certum quidem eſt, quod Macroproſopus, Pater & Mater, ſint Corona, Sapientia & Intelligentia mundi Emanativi poſt reſtitutionem: ſed Macroproſopus eſt perſona conſtituta è punctis Intelligentiæ fiſſæ: & ſupra illum eſt caput Non entis factum è punctis Sapientiæ fiſſæ: & ſupra iſtud eſt Caput ignoratum, conſtitutum è punctis Coronæ Regni Adami primi. Unde conſtat, quòd è tribus punctis primis mundi inanitionis conſtituta ſint tria capita ſuperna, quæ continentur in Sene Sanctiſſimo. Omnia autem tria numerantur pro uno in mundo Emanativo, qui eſt Macroproſopus. Cùm igitur Regnum Adami primi extenſum eſſet in decem Numerationes, nutu Dei Sanctiſſimi etiam prodibant Sapientia & intelligentia illa fiſſæ è potentia in actum, id eſt, è puncto in decem Numerationes: & illa vocabatur Non-ens; hæc autem Macroproſopus. Et harum Numerationes recipiebantur intra Numerationes Regni Adami primi, ita ut tres

primæ

primæ fiſſarum venirent in medias regni, & mediæ fiſſarum in ultimas Regni, ultimis fiſſarum manentibus in veſtigio. Sapientia autem conſiſtebat in latere Victoriæ Regni, & Intelligentia in latere Gloriæ Regni ſtabat.

§. 167. Et filum Infiniti Non enti ſive Sapientiæ communicabat nomen quadraginta quinarium, quod in illa distribuebatur hôc modo.

כ
א' primum plenitudinis
הא
ב
ה' primum radicale.
ח
י primum radicale.
ב
ו plenitudinis
ג
ו radicale.
ואו
ח
ו plenitudinis Jod.
ה
א ultimum plenitudinis
כ
ה ultimum radicale.
י
הא
א plenitudinis ואו
מ
ד
plenitudinis Jod.

Et nomen hoc vim ipſi tribuebat, ut è ſphæra fieret perſona. Eodemque modô Intelligentia à filo Infiniti accipiebat nomen quinquaginta binarium, ut conformaretur in Perſonam hoc modo. Jod in Corona: Vav Plenitudinis Jod in Pulchritudine: Daleth in Regno: He primum radicale in Matre: He plenitudinis He in Gloriam: Vav radicale in Benignitatem: Vav plenitudinis Vav in Fundamentum: He ultimum radicale in Severitatem, & He plenitudinis ultimæ in Victoriam.

§. 168. Ratio autem, quare caput ſecundum vocetur אין; hæc eſt; quia Sapientia illa conformabatur ex literis nominis quadraginta quinarii, cujus plenitudo fit per Alephin: & hoc indigitat Aleph vocis אין. Jod autem iſtius vocis ſubinnuit Caput, quod ignoratur, quod conſtruitur per nomen plenè ſcriptum per Jodin. Nun autem iſtius vocis indigitat Macroproſopum. Et quia in Capite Non entis nihil videtur, niſi cranium dimidium, hinc vocatur Caput.

§. 169. Et Ratio quare Caput tertium vocetur רישא דאריך אנפין Caput Macroproſopi, hæc eſt, quia & de hoc nihil videtur niſi Caput: quia omne corpus reliquum contectum eſt à Patre & matre, & Microproſopo atque Uxore ejus: Et hanc ob cauſam vocatur Caput. Longi autem nomen ipſi tribuitur, quia pedes ejus pertingunt

uſque ad fundum ſplendoris. Faciei nomen autem ſuperadditur, quia nonniſi facies eſt, & nihil de tergo in eo invenitur, qui mera hîc miſericordia, & nullum omninò apparet Judicium.

§. 170. Quia autem mundus luminibus tàm magnis, tàm Coronæ ceu Capitis ignorati, quàm Sapientiæ, uti non poterat, ſed hæc mundum Emanativum tantùm illuminare debebat per Macroproſopum, ceu tegumentum ſuum; hinc Divino nutu Intelligentia, id eſt, Macroproſopus applicari juſſa eſt Non enti: ita ut decem Numerationes Macroproſopi in ſe includerent decem Numerationes Sapientiæ, easque contegerent, ſingulæ ſingulas: ita ut decas Sapientiæ non appareret, niſi per decadem Macroproſopi, & longus iſte fieret vas Sapientiam in ſeſe includens, tanquam animam ſuam. Et Caput ignoratum, i.e. ſeptem ejus inferiores, quaſi Lux ambiens ejusdem fiebant. Nihilominus decas Intelligentiæ non totam decadem Sapientiæ exæquabat, ſed tantùm pertingebat usque ad duas tertias Coronæ Sapientiæ. Ratio eſt, quia Intelligentia quaſi fœmina eſt illô reſpectu, cujus membra minora ſunt membris maſculinis. Una ergò tertia ſuperna Coronæ nuda reſtabat, i.e. cranium, ſive Sapientia, Informatio, & Cognitio ejus. Eſt iſtæ duæ ſimul junctæ contegebant Caput ignoratum, ut non videretur, id eſt, ſeptem ejus inferiores, quæ vocantur Senex dierum.

§ 171. Et hæc ſunt veſtimenta illa honoris, de quibus loquitur liber Zeniutha cap. I. אתקין ואחסין id eſt, conformavit ea ſub figura Perſonæ, & communicavit ea inferioribus; ut illâ luce eorum frui poſſent.

§. 172. Notandum autem, quòd R. Schimeon ben Jochai omnia hæc tria Capita ſimul interdum vocet רישא דאריך Caput longi. Et de his tribus Capitibus in Sohar dicitur: אלין תלת רישין דא לעילא מן דא ודא לגו מן דא Illorum trium Capitum unum eſt ſuperius alterô & unum eſt intra alterum. Ubi per illud, quod ſuperius dicitur, intelligi poteſt Caput, quod ignoratur: & per illud, quod intra alterum, caput non entis, quod contegitur à longo. Et pergit Idra minor: *Caput unum eſt Sapientia abſcondita*, quæ ingreditur intra illud Caput eidem ſuperinductum, quod vocatur Senex Sanctiſſimus occultiſſimus omnium Occultorum, id eſt, Macroproſopus. Et hoc eſt illud, quod eſt intra alterum, quia decem Numerationes unius ſunt intra decadem alterius, nempe Sapientia, quæ quaſi non eſſe dicitur, eſt in Corona Emanativa, quæ eſt Macroproſopus. De tertio autem Capite dicitur, quòd ſit alterô ſuperius. Quia non in ſe includit alterum, nec includitur, ſicut Sapientia ita comprehenditur à Capite ſocio, ut parum abſit, quin duo illa habeantur pro uno: ſed Caput hoc tertium multò ſublimius eſt, eſtque Caput omnium Capitum, quia omnia ſunt infra illud, ejusque aquas bibunt. Hoc etiam vocatur Caput non Caput, quia mirum in modum occultatum eſt. Hoc antea vocabatur Caput ignoratum: ſed occultatum eſt, in Adamo primo & regno ejusdem hoc nomen reliquit: unde ille vocatur Caput reſpectu Regni ſui. Ratio autem, quare dicatur Caput non Caput, hæc eſt; quia non eſt Caput Emanationis: item quia occultatur, ut pars ejus Caput ſit, & pars ejus Caput non ſit. Idem etiam vocatur Caput ignorans, quia Regnum Adami primi, quod eſt caput hoc,

non

non aſſequitur lucem Adami primi ſe ſuperiorem, quamvis in ipſa luceat. Hinc dicitur: Fuge in locum tuum, & contemplare, quod potes aſſequi in loco tuo; nec aſcendas ſurſum, ut comprehendas Adamum primum te ſuperiorem: adeoque in loco tuo maneas. Patet igitur, quòd in genere tria hæc Capita vocentur Senex Sanctiſſimus; quia omnia tria ſimul ſumta ſunt, quaſi caput unum; & vocantur Senex Sanctiſſimus. Et aliquando vocantur duo, quando Macroproſopus cum Sapientia in ipſo occultatâ combinatur, ubi Caput ignoratum eſt ſecundum.

§. 173. Interdum vocantur capita tria, cùm ſingula concipiuntur ſeorſim: quando ſcilicet non eſt tempus beneplaciti. Et hoc eſt, quod dicitur in Idra minore: Senex Sanctiſſimus, cùm reperitur tria habens Capita, omnia quoque reliqua lumina reperiuntur terna, id eſt, ut Sapientia, Informatio, Cognitio: item Benignitas, Severitas, Pulchritudo: item Victoria, Gloria & Fundamentum. Aliquando Senex Sanctiſſimus repræſentatur duobus, i.e. tanquã Corona ſuma, & hoc quod iſtâ ſuperius eſt. Sic & reliqua Lumina in dyade ſunt, &c. Quandoque Senex Sanctiſſimus deſignatur & abſconditur in uno; ſicut denotat vocula אין, in qua Aleph deſignat Caput non caput: Jod Coronam ſive Macroproſopum: & Nun, Sapientiam. Caput ergò ſummum ſublime eſt admodum, & tres ejus primæ nullô modô extenduntur, ſed ſuprà manent, ſicut umbra ſuper Caput Coronæ ſeu Macroproſopi, & Sapientiæ ſive Non entis. Septem inferiores autem Regni Adami primi extenduntur intra caput Coronæ, ſeu Macroproſopi & Sapientiæ, eô ordine, quô deſcribuntur in libro Zeniutha. Et iſtæ interdum vocantur Senex dierum: & ſunt ſeptem dies Geneſeos.

§. 174. Veſtimenta ſuperna autem à filo Infiniti parata etiam ſunt, partim è Luce ambiente: partim è Luce interna. Et hæc in libro Zeniutha vocantur veſtimenta ornatûs. Sicut enim veſtes pulchræ hominem exornant & condecorant; ſic illæ veſtes exornant & honorem conciliant vaſis, ut quod inferius eſt, luce ſupernâ frui queat. Hæc autem veſtimenta ſe non habent, ut veſtimenta corporea, quæ accidentia ſunt hominis: ſed ipſum Fundamentum & vita Adami superni in iſtis veſtibus conſiſtit. Nam Lux interna vaſi largitur vires, ut ne frangatur ob nimiam illuminationem ſuam. Lux autem ambiens multò eſt major interna, & hæc ab extra affluit homini ſuperno, ejusque vaſa diaphana reddit, ut Lucem internam ſuſtinere queant. Lux autem interna habet naturam Vav: id eſt, Vavin, quæ in Tetragrammatis עֻב & מה ſunt myſterium Lucis internæ. Et Jodin iſtorum Tetragrammatorum, ſunt Lux ambiens. Hehin autem ſunt Vaſa ipſa. Alephin ſunt ſuper capita Vaſorum, & nomine ſuô vocantur Lux externa: & iſta Alephin conſiſtunt inter Lucem ambientem & ipſum Vas. Adeoque veſtimenta partim ſunt externa, ut cùm Sapientia extrinſecùs ambit Baſiliam Adami primi: eademque Sapientia contegitur ab Intelligentia: vel interna, ut cùm eadem Sapientia ab intra veſtit Intelligentiam, quod intelligitur in libro Zeniutha, cùm dicitur de veſtimentis ornatûs præparatis & communicatis: quæ verba etiam exponi poſſunt de veſtibus honorificis, & venerandis, quoniam Lumina etiam propterea occultata ſunt, ut cum reverentia à Creaturis ſuſcipiantur. Quaſi diceretur: Hæc veſtimenta honoris cauſâ facta eſſe, cùm extenderentur tres iſti gradus, nimirum Corona, Sapientia & Intelligentia

Macroproſopi, per quam ſimul fiebat legitima conformatio : quâ inſtitutâ filum Infiniti deinde intra Numerationes eorum intrabat & inveſtituram hanc conferebat Patri & Matri, & Microproſopo atque Uxori ejus. Sicut enim Sapientia inveſtiebat Baſilian, ab initio humerorum : ita Pater veſtiebat Benignitatem Macroproſopi, & Mater Severitatem ejusdem Sapientiæ ſemper adhærens : unde etiam R. Schimeon ben Jochai de duobus his in Idra dicit : Quod ſimul exeant, & ſimul incipiant, & in æternum non ſeparentur. Deinde autem Microproſopus & Uxor ejus inveſtiunt Macroproſopum à fovea pectoris, & porrò deorſum : Mater autem ab intra veſtit Microproſopum, à capite ejus ad pedes usque; ſicut ſapientia Macroproſopi veſtit Intelligentiam ab intra. Et hoc eſt, quod in libro Zeniutha dicitur : Veſtimenta honoris communicata eſſe; nimirum inferioribus.

§. 175. Jam ſeptem inferiores Baſiliæ Adami primi ſeſe extenderunt à parte poſteriore Capitis non entis, ab initio ejus usque ad finem : quia autem tres illarum ſupernæ iſtius Baſiliæ ipſis affulgebant : hinc deſiderabant ſurſum aſcendere, ut tribus ſuis ſuperioribus adhærerent : jubente autem Infinitô intrabant & perſindebant Caput non ens, & intra Sapientiam hanc deſcendebant usque ad Victoriam & Gloriam iſtius Sapientiæ; atque hinc iterum aſcendebant, ut Caput Senis conformarent à tribus ſupernis ſingulatim evocatæ.

§. 176. Summa omnium huc redit : quod intentio Dei Benedicti fuerit Perſonas formare, pro minuendo Lumine. Adeoque creabat in Macroproſopo tria Capita. Primum vocatur Caput quod ignoratur : ſecundum, caput, quod non eſt : & tertium eſt ipſum Caput Macroproſopi. Et hæc tria ſunt Corona, Sapientia & Informatio, quæ in Corona mundi Emanativi ſeu Macroproſopo exiſtunt. Et tria hæc Capita in Sohar vocantur Senex Sanctiſſimus. Septem autem inferiores Baſiliæ Adami primi vocantur Senex dierum : & Senex iſte dierum eſt pars interna & anima Macroproſopi. Quia igitur Caput Non ens ſeu Sapientia pertingebat usque ad Benignitatem iſtius Baſiliæ Adami primi ſive Coronæ, quæ in Corona Emanativa, quæ in ſummis dicitur, Caput ignoratum : hinc ſeptem inferiores iſtius Baſiliæ perſindebant Cranium iſtius Sapientiæ ſive Non entis cum longo coadunitæ, ibique intrabat ad inſtar animæ : atque in Cranio hoc conformabat ſeptem illas partes & formas, de quibus Liber Zeniutha loquitur. Ratio autem ſeptem iſtarum formarum hæc fuit, ut Lumen magis magisque ab inferioribus amoveretur, & quaſi per canales contectos, non verò in aprico afflueret : adeoque influentia procederet per menyngem cerebri, & per poros cranii cohibitum, ne nimietate ſuâ noceret. Nam ſic etiam aulæis diſtinguebatur Sanctum Sanctorum à Sancto, ut parvi tantùm quaſi radii emanarent. Deinde oculis his auribusq; ſua tribuuntur officia, prout de his loquitur Scriptura.

§. 177. Cranium igitur ſive pars prima iſtarum Conformationum, quæ factæ ſunt à ſeptem inferioribus Baſiliæ Adami primi, inſtituta eſt ab illius benignitate, quæ ingrediebatur in Coronam Longi unitam cum Corona Non entis. Jam Corona Macro-

proſopi

proſopi eſt aër ille incomprehenſibilis intra cranium comprehenſus, & cerebro superimminens: Cranium autem eſt Intelligentia Coronæ Macroproſopi, quæ locum Coronæ illius incomprehenſibilis Coronæ hujus ſupplet. Hæc autem forma vocatur Cranium album, qui omnia ſunt Benignitas, quæ quaſi inſtrumentum eſt ad mitigandam Severitatem infra hanc conſiſtentem. Quæri autem poteſt, quis Benignitati huic regni Adami primi facultatem hanc dederit, ut faceret iſtam Cranii formam, & in illam colligeret Coronam Longi & Non entis? Nempe tres primæ Baſiliæ hujus Adami primi inſtituebant ſingulas iſtas Conformationes ſuis quamque locis: ita ut Corona trium illarum ſupernarum lucem immitteret Benignitati ſeptem inferiorum, eamque dealbaret, ut candidiſſima fieret, quamvis aliàs quadantenus eſſet rubea propter duplicem illum reditum ſive reflexionem Lucis, de qua ſuprà; per quam denotantur Judicia: ſicut etiam ob violentiam perfindendi per Caput Non entis, propter quam cranium hoc durum eſt.

§. 178. Forma ſecunda vocatur Ros cryſtallinus: & hæc formatur à Severitate Baſiliæ Adami primi, quæ intrabat intra Sapientiam Macroproſopi: hinc in cryſtallo color quidam emphaticus rubor apparet. Et hæc eſt Sapientia illa, de qua dixerunt, quod in illa radicentur Judicia, quia provenit è poteſtate Severitatis. Sed Sapientia abſolutè ſumta tota Benignitatis naturam habet, & nihil judicii continet: quia judicia ſtatim in ea mitigantur. Et de virtute hujus ſeveritatis in hac Sapientia exiſtentis, in Sapientia inferiore, quæ vocatur Pater, inveniuntur triginta nomina אלהים, quorum mentio fit in hiſtoria Creationis. Sapientia igitur Non entis & Macroproſopi ſimul junctorum ſunt ros cranii: & hoc infrà eſt judicium: id eſt, in illa eſt radix judiciorum; quæ cum extenduntur in Microproſopum & Uxorem ejus ſub myſterio trecentarum & viginti, & trecentarum viginti quinque ſcintillarum; tunc confirmata ſunt: & tunc temperamentum à Macroproſopo deſcendit, & illa judicia mitigat. Hæc autem Severitas nonniſi amor eſt, quia ſicut cryſtallus in ſe nonniſi albedinem habet, ſed inſpicienti tantùm rubedo quædam inibi apparet, quæ revera ei non ineſt: ita ſeveritas iſtius loci nulla in ſe habet judicia. Sicut autem in capite hominis humiditas quædam apparet intra cranium; ita Lux quædam à Severitate hac Baſiliæ prodit intratque in auram illam, ibique humorem iſtum exuſcitat, & internum hunc locum cranii implet. Nomen autem טל cujus numerus eſt 39 denotat Tetragrammaton כוזו cujus numerus etiam eſt 39: quæ ſunt literæ literis Tetragrammati anteriores. Deinde etiam huc pertinet nomen יהו Alephatum hôc modô: יוד· הא· ואו cujus numerus eſt טל 39. Item in nominibus עב סג מה בן ſunt triginta novem literæ exſculptæ in Capite albo Macroproſopi. Et ros iſte deſcendit in capillos Patris, & in Caput Microproſopi, juxta Cant. 5. v. 2. Et iſte ros eſt ille, qui tempore promulgatæ Legis, cùm Iſraëlitæ auditâ voce Dei viventis, mortui eſſent, eoſdem revivificavit. Et hic ros etiam futurô tempore vivificabit mortuos; ſicut ſcriptum eſt: Ros Luminum, ros tuus Jeſ. 26. v. 19. ubi duo rores, nempe ros Microproſopi, & ros Senis; unde fiunt tres guttæ, quæ deſignant tria Tetragrammata illius dicti: Tetragrammatos regnat; Tetragrammatos regnavit;

& Tetragrammatos regnabit in ſeculum & ſempiternum. Unde etiam in pedes erigi tenemur, cùm dicimus hæc in ſignum, quod Deus vivificaturus ſit mortuos per tria hæc Tetragrammata, quæ efficiunt binos hos Rores, id eſt, bis 39.

§. 179. Forma tertia vocatur membrana aëris: & iſta fit à pulchritudine Baſiliæ Adami primi, quæ ingreditur intra Intelligentiam Non entis & Macroproſopi. Et hæc eſt menynx intra quam reconditur cerebrum, & quieſcit. Menynx autem vocatur firmamentum; & firmamentum vocatur Vav, & hoc eſt Vav illud medianum in figura literæ Aleph inter duo Jod interpoſitum. Et quia inter Cranium & inter Cerebrum eſt aër: hinc pellicula hæc vocatur aërea. Aer autem ſemper refertur ad pulchritudinem. Et hæc membrana in Libro Zeniutha dicitur אורכן וכתים diaphana & clauſa. Pellucida enim fit ab aëre ſuperno: clauſa autem eſt, ne nimium Lumen prodeat, & ne ros deſcendat, & attributum miſericordiæ convertat in rigorem. Dicitur autem קרומא quaſi incruſtatio; quia rigoris vim habet. Hæc incruſtatio autem eſt quadratura Tetragrammati. Si enim duæ priores literæ Tetragrammati, quæ efficiunt 15, in ſe ducantur, exinde oriuntur 225; & ſi duæ poſteriores Tetragrammati literæ pariter in ſe ducantur, hinc exurgunt 121: quorum ſumma eſt 346, juxta vocem שמו nomen ejus. Et hunc etiam numerum habet vox קרום: & hinc vocatur קרומא. Et hinc fit מן Manna, quod molitur pro juſtis. Quæ ſunt duæ literæ primæ quinque finalium מנצפך in palatio amoris, ubi ſunt dilecti illi, qui tradiderunt animam ſuam pro ſanctificatione nominis Divini, & impleverunt dictum illud: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, etiamſi à te auferat animam tuam. Quinque autem illæ literæ finales ſunt quinque illæ Severitates, quarum toties paſſim fit mentio. Illæ autem duæ literæ duriſſimæ ſunt inter illas, quia Mem deſumta eſt ex voce מות i.e. mors, & Nun deſumta eſt è voce נחש id eſt, ſerpens. Cùm igitur occiditur juſtus quidam, præ nimio amore Domini Dei ſui: tunc ille ibidem comminuit mitrum rigoris purpurâ ſuâ, quod eſt myſterium bis מנצפך id eſt, 560. juxta nomen פרפר.

§. 180. Sicut autem Benignitas, Severitas & Pulchritudo Baſiliæ Adami primi conſtituebant tres ſupernas Macroproſopi: ita Victoria illius informabat latus dextrum ejusdem, id eſt, Benignitatem & Victoriam. Et ſic Gloria Baſiliæ ſupradictæ informabat latus ejusdem ſiniſtrum, id eſt, ſeveritatem & gloriam. Et fundamentum ejusdem Baſiliæ informabat lineam Macroproſopi mediam, id eſt, Cognitionem, Pulchritudinem & Fundamentum. Fundamentum ergò Baſiliæ Adami primi conſtituebat in Macroproſopo frontem, id eſt, Cognitionem, Pulchritudinem & Fundamentum: Lana autem munda & oculus apertus fiebant à Victoria & Gloria ejusdem, ita ut à medietate ſuperna utriusque hujus gradus fieret capillus; & à medietate inferna utriusque fieret oculus. Omnes tamen tres illi gradus ſimul, Victoria nempe, Gloria, & Fundamentum, tres has formas conſtituebant: unde & in Libro Zeniutha dicitur אירון עמר נקי. Iſti lana munda &c. Quaſi innueretur tres illas Numerationes, Victoriam, Gloriam & Fundamentum ſimul efformâſſe iſtas tres formas: ita ut in qualibet iſtarum formarum pars quædam ſit ex omnibus tribus illis Baſilicis.

§. 181.

§. 181. Victoria ergò & Gloria Baſilicæ conſtituebant capillos. Et quia capilli aliàs denotant rigorem; hôc locô autem nulla ſunt judicia, ſed ita tantùm apparent: hinc capilli iſti vocantur lana munda. Non autem vocantur lana alba, quia lana nunquam tàm alba eſt, ſicut gypſatura: ſed dicitur munda, quaſi innueretur, illam quidem in ſe puram eſſe à judiciis; & tamen videri, quaſi eſſent judicia. Et de iſtis capillis in libro Zeniutha dicitur: quòd pendeant in æquilibrio; ut ſenſus ſit: quamvis forma hæc conſtituatur à Victoria Baſilica, tamen & Gloriam æqualiter ſuas contribuiſſe portiones, ita ut Gloria hac in parte ſit in æquilibrio cum Victoria.

Vox igitur עמר lana, numerô ſuo exprimit 310. Et vox נקי, id eſt, munda efficit 160, quem numerum habet additâ totâ voce plenitudo nominis אהיה Joddati, ut ſint 161.

310. autem eſt nomen אל 31. ductum in decadem, unde fiunt 310. Nomen autem אל refertur ad Benignitatem: & color Benignitatis eſt albus & mundus. Eſt ergò in hac forma nomen Benignitatis אל, quia capilli hi in ſe ſunt Benignitates: ſed tamen in ea quoque eſt nomen אהיה, unde judicia excitantur; quia in illis videntur eſſe judicia.

Iſti autem capilli ſunt halitus Capitis ſurſum aſcendentis ſub myſterio Lucis reflexæ: unde in ipſis eſt nomen אל, quod illam mitigat.

Nomen autem hoc locum habet in duobus timporibus, & in ſummitate frontis, ſive linea utrinque à timporibus ducta. Et exhinc extenditur radix pro tribus mundis: quæ ſunt nomina, 1. אל שדי: 2. אל יהוה: 3. אל אדני. Et hoc nomen tertium pertinet ad partem anteriorem.

Nomen אל autem plenè ſcriptum hoc modô אלף למד numero ſuô exprimit 185, qui numerus bis ſumtus eſt 370, quæ ſunt Lumina illa toties occurrentia in libro Sohar paſſim. Et pertinent ad partem poſteriorem. Et ſic etiam in parte anteriore datur dextrum & ſiniſtrum, quò pertinet hoc nomen אל bis ſumtum: unde fit שעשע 740. Quò pertinet locus ille: שעשע Oblectabitur puer ad foramen viperæ.

Tria ergò hæc nomina אל duo in timporibus, & unum in ſummitate frontis per numerum ſuum שע, id eſt, 370. Luminum Macroproſopi ubique effulgent: & quia in illis eſt dextrum & ſiniſtrum, hinc oritur illud שעשע ſub numero 740, de quo toties fit mentio. Et de temporibus Lumina illa deinde etiam extenduntur in barbam, quia pars prima barbæ etiam eſt אל.

Hinc in Idra magna reperimus, quòd tribus iſtis nominibus אל formentur tres Mundi: ita ut unumquodque nomen אל unum formet Mundum, qui ſunt Creativus, Formativus & Factivus, ubi ſunt miniſtri judiciorum centum & viginti decreta duriſſima: & ſub iis cortices iſtorum Mundorum ab extra annexi: præter illos, qui in Mundo Factivo permixti ſunt. Atque ita per nomen אל reſtituuntur tres Mundi judiciis pleni, & mitigantur per illud.

Mundus primus in ſe habet millies mille ſcutatos. Et mundus ſecundus quinquaginta & ſeptem millia horriſonos. Et Mundus tertius nonaginta & ſex millia ejulantes.

Senſus

Senſus hic eſt, quòd ſint tria nomina אלהים inter attributa; unum in Matre; alterum in Severitate; & tertium in Baſilia. אלהים in plenitudine ſua & quadratura efficit mille, hôc modô: אלף: אלף למד: אלף למד הה: אלף למד הה יוד: אלף למד הה יוד מם: Et propterea in ſingulis illorum mundorum millena ſunt.

Deinde nomen פאר ה, quô denotantur tempora capitis, è quibus nomen אל huc fulget, æquipollet nomini אלהים numero 86. אל igitur gradus Benignitatis mitigat אל nominis אלהים, qui eſt אל indignans quotidie Pſal. 7. v. 13.

Et illa judicia prodeunt ab Intelligentia Mundi inanitatis: & primum nomen, quod in Intelligentia eſt in ſe continet duo cætera. Hinc Rex primus illorum, qui regnârunt in terra Edom, vocatur Bela, alter Jobab, & tertius Chuſcham, qui duo ultimi correſpondent duobus mundis illis ex Idra allegatis, qui cognominantur à יבבא & אילדה id eſt, à vociferatione & ejulatione. Illi autem Reges fundamentaliter pertinent ad Intelligentiam, quæ intelligitur per nomen Edom; & ex qua in mundo reſtitutionis factus eſt Macroproſopus. Ab Intelligentia igitur prodeunt illa judicia, id eſt, à Baſilia Intelligentiæ, quia ipſa eſt ſicut vinum bonum quieſcens ſuper fæcibus ſuis, quæ ſunt judicia. Suprà enim nil niſi miſericordia, quia judicia ibidem ſupprimuntur.

In ſingulos igitur mundos hos nomen iſtud אל ingreditur, ut judicia hæc in ordinem redigat, mitiget, & ſupprimat. Et quia in mundo Creativo continentur tria hæc Nomina אל: hinc judicia ejus vocantur מארי תריסין id eſt, Domini ſcutorum ſive ſcuta gerentes. Nomen autem אל ter ſumtum efficit 93, quem numerum etiam continet vox מגן id eſt, ſcutum, clypeus.

Quare autem dicantur millena millia, ratio hæc eſt; quia mundus hic primus pertinet ad Intelligentiam, ſicut dicitur: Mater moratur in Throno, id eſt, in Mundo Creationis. Ad Intelligentiam autem refertur nomen שדי, quia Deus diſtinctionem facturus, inter tres primas & ſeptem ultimas, dixiſſe cenſetur: די ſufficit. Si igitur nomen hoc plenè ſcriptum quadretur hôc modo: שין · שין דלת · שין דלת יוד efficit 1968 & additô numerô integri 1969; quibus ſi adjungas nomen אל, id eſt, 31: hinc exurgunt duo millia. Hinc in Idra dicitur: אלף אלפין id eſt, mille & duo millia. Et hæc in mundo primo, ita ut millenarius primus tribuatur mundo ſupremo, nempe Intelligentiæ ipſi, qui eſt Mundus Creativus: & duo millenarii reliqui pro Formativo & Factivo Genericè in iſto contentis.

Mundus ſecundus habet quinquaginta ſeptem millia דרגזא ריבבא id eſt, gradus vociferationis, qui referuntur ad Mundum Formativum pertinentem ad Pulchritudinem, quoniam Microproſopus in illo reſidere dicitur. Numerus autem 57. componitur è numero Tetragrammati 26, quod ubivis eſt in Pulchritudine, & ex nomine אל 31. quod in ſingulis his mundis eſt, ad ſupprimenda judicia, ſicut in Idra dicitur. Et duo iſta Nomina efficiunt 57.

Mundus tertius continet 96 millia מארי תילדה id eſt Dominus ejulationis. Per Mundum hunc autem intelligitur Mundus Factivus, in quo reſidet Baſilia, ad quam per-

pertinet nomen אדני, quod numero ſuo continet 65; cui ſi addatur nomen אל, à quo fit gubernatio ſingulorum horum judiciorum: exinde fiunt 96.

Et hinc quoque intelligi poteſt myſterium comeſtionis, cùm ſcilicet comedens intentione ſuâ atque meditatione elevare debet ſcintillas puras, ut adhæreſcant animæ ſuæ, quo extollantur in myſterium cœli illius, quod dicitur שחקים uti ſunt molæ illæ, in quibus commolitur Manna pro juſtis: & ſi ſunt triginta duo dentes, qui ſubindicantur per literam Aleph vocis אוכל quæ ſi in medio diffindatur utrinque conſtituit duas has literas יו quæ efficiunt 16, & in ſumma 32: quæ ſunt triginta duo nomina אלהים. Ipſa autem vox אוכל comedens refert numerum אל & Tetragrammati. i. e. 57: ſicut etiam in ſe habet literas אל & כו i. e. 26, qui eſt numerus Tetragrammati.

Porrò etiam ſciendum eſt, quod 370. illa lumina dividantur in 150. & 221. quando deſcendunt à Macroproſopo in Microproſopum; quoniam ille Microproſopo tribuit 221. Lumina; Baſiliæ autem 150. ſimilia, quæ efficiunt 370. unà cum integro. Nam quia Microproſopus pertingit usque ad barbam Macroproſopi: hinc ipſi tribuuntur 221. Lumina à Macroproſopo. Unde in Sohar dicitur in Idra magna: Quando facies Macroproſopi reſpicit faciem Microproſopi, tunc longior & luminoſior fit facies Microproſopi, ita ut etiam dicatur Macroproſopus. Ubi myſterium in hoc latet, quòd Microproſopus dicatur ארך Longus, quæ vox continet numerum 221. iſtorum Luminum, quæ accipit à Macroproſopo ex illis 370. Quamvis etiam nomen ארך אפים i. e. nomen Longanimi computum habeat ſat congruum, dum numerô ſuô refert 352. Et ſi duæ hæ voces plenè ſcribantur hôc modô אלף ריש כף· אלף פא יוד מם efficiuntur octodecim literæ, unde tota ſumma fit 370. Unde patet, quod in Microproſopo 370. illa Lumina ſint in potentia. Huc etiam alludit dictum illud Pſalm. 84. v. 4. Etiam צִפֹּר paſſer invenit domum, & hirundo קֵן nidum ſibi: Ubi Microproſopus dicitur צִפֹּר i. e. habens 370. Lumina, juxta numerum dictæ vocis. Uxori ejus autem tantùm dantur קן 150 Lumina; quæ ſi ſubtrahantur à 370. reſtant 221. pro Microproſopo.

§. 182. Jam porrò ſciendum, quod Macroproſopo tribuantur שערות ſive crines & נימין ſive pili, & קוצין ſive cincinni vel coma. Nam in parte anteriore in capillo verticis tredecim ſunt נימין pili, è quibus extenduntur tredecim conformationis barbæ: & iſti pili partis anterioris vocantur crines ſimpliciter. Sed ab extantiis cranii circa partem poſticam numerus magnus eſt cincinnorum ſive comæ capillitii, qui pertingunt usque ad initia humerorum ad contegendam cervicem. Et in quolibet cincinno ſunt 410. pili, juxta numerum vocis קדש Sanctus. Et iſti pili protrahuntur usque ad locum capitis Microproſopi ad inſtar filorum longorum. Et cum Lux hæc magna deſcendit; tunc à parte poſteriore Microproſopi allidit ad caput ejus, quia ipſe ſuperinveſtit Macroproſopum à fovea pectoris & porrò deorſum: & foras producit quatuor thecas phylacterii, faciem verſus ex illuminatione Cerebrorum: quæ omnia fiunt vi alliſionis capillorum, qua allidunt retrò in cerebra; unde illuminatio illa producit thecas

iſtas. Et hi ſunt cincinni ſive coma Macroproſopi de quibus diximus, quod deſcendant usque ad caput Microproſopi.

Cincinni autem Microproſopi deſcendunt usque ad caput uxoris ejus, ut eam illuminent.

Capilli autem cognationem habent cum cerebro & abinde prodeunt: & ſunt ſcaturigines lucis, quæ magno cum fulgore exinde eradiatur. Et hæc eſt intentio R. Schimeonis Ben Jochai, quando dicit: ציץ דכורא ציצית נוקבא Nomen ציץ quaſi dicatur capillus maſculinus, competit viro. ציצית ſive coma mulieris tribuitur fœminæ. Quibus ſubinnuit hoc ipſum quod diximus: Quod nimirum capillus Macroproſopi deſcendat in Microproſopum. Nam vox ציצית habet ſignificationem capillorum, ſicut dicitur Ezech. VIII, 3: *Et tulit me in cincinno capitis mei.* Adeoque his vocibus indigitatur capillus virilis & muliebris. Capillus ergò virilis eſt, qui venit ab imagine Sapientiæ; & coma muliebris, quæ venit ab imagine intelligentiæ. Fundamenta autem ſapientiæ & intelligentiæ (unde lumina hæc erumpunt) ambo ſunt intra Microproſopum. Quicquid ergò Microproſopus accipit pro ſe, id vocatur Ziz: Et exhinc fiunt crines capitis ejus. Quicquid autem accipit pro uxore ſua, vocatur Ziaith. Hinc pallium illud, quo nos amicimur eſt typus Microproſopi, id eſt: Lucis ejus ambientis, quæ continet myſterium pallii: Venitque è tribus ambientibus: i. e. à Macroproſopo prodiens per capillos & ambiens iſtum, & ab imagine ſapientiæ & ab imagine intelligentiæ, & propterea nos operimur pallio hoc, omnes Zizith ſive fimbrias ejus reponentes in latus ſiniſtrum, ubi eſt locus uxoris; & Zizith ſunt lux capillorum & oculorum ejus.

Porro notum eſt, quod capilli Macroproſopi albi ſint ut lana munda: multo magis autem tredecim partes barbæ. Et hoc eſt illud quod dicit Scriptura Dan. VII 9: *Et ſenex dierum ſedebat, veſtimentum ejus ſicut nix candidum & pilus capitis ejus ſicut lana pura.* Et in Idra magna dicitur: Omnes pili tam capitis quam barbæ albi ſunt ut nix. In Microproſopo autem capilli ſunt nigri: & cum capilli Macroproſopi deſcendunt & implicantur capillis Microproſopi, ut inde fiat quaſi textura veſtis atque pallii, iſti etiam dealbantur. Uxor autem Microproſopi capillos habet rubros ad inſtar purpuræ; quo pertinet myſterium de vacca rubra.

Capilli autem Microproſopi tres habent partes ſimiles, nempe: Cincinni proveniunt à cerebro cognitionis & crines è cerebro ſapientiæ & pili è cerebro intelligentiæ.

§. 183. Cum igitur capilli Macroproſopi perveniunt usque ad caput Microproſopi, quatuor ibi producunt effectus. Primus eſt diſcriminatio capillorum: ut nimirum pars quædam capillorum Microproſopi in medio capite exiſtentium reclinetur in latus dextrum; & pars altera in latus ſiniſtrum. Ipſa autem diſcriminatio quaſi ſemitam quandam conſtituit inter capillos iſtos, quæ vocatur ſemita juſtorum, de qua ſcriptum eſt Proverb. VII, 18. *Et ſemita juſtorum ſicut lux ſplendoris.* In libro Sohar autem dicitur: Hac in ſemita dicuntur eſſe quadringenti mundi deſiderabiles. Nam vox בכוספין

ſenſum

ſenſum habet quem refert dictum illud Pſalm. LXXXIV, 3: *Concupivit & deſideravit anima mea.* Conferatur Geneſ. XXXI, 30.

Senſus autem quadringentorum iſtorum mundorum hic eſt : Quoniam in Macroproſopo extat Tetragrammaton plenum Joddatum: ubi ſi quatuor illius Jodin ducantur in decem efficiuntur 400; & iſti ſunt quadringenti illi ſicli כסף argenti transeuntis ad mercatorem; qui eſt juſtus qui mercatoris inſtar de gradu in gradum aſcendit & obambulat cum mercibus ſuis i. e. cum operibus ſuis bonis. Nomen ergo Tetragrammaton Joddatum diſpoſuit quater mille myriades literarum illarum quæ ingreſſæ ſunt in vaſa ſingula, ex quibus deinde factus eſt Macroproſopus. Notum enim, quod ex intelligentia fiſſa factus ſit Macroproſopus, & quod illa ſingulis Numerationibus ejus tribuerit quadringentas myriades: Et illæ quadringentæ myriades lucent intra vaſa Macroproſopi. Et deinde lux iſta, è Macroproſopo prodit circa diaphragma & fulget in diſcriminatione capillorum Microproſopi: i. e. à fronte usque ad verticem ſive per medium caput; ubi capilli in duas partes dividuntur: quoniam capilli ſint judicia, quæ per hanc illuminationem mitigantur: & propterea in duas partes dividuntur, ne judicia in uno loco cumulentur. Et illæ quadringentæ myriades literarum ſunt quadringenti iſti mundi deſiderabiles lucentes in diſcriminatione capillorum Microproſopi.

Et capilli iſti ſunt quinque Tetragrammata benignitatum, & quinque ſeveritatum, nimirum punctata punctis Nominis Elohim.

Porrò etiam dicitur in Idra Magna quod in diſcriminatione capillorum procedat ſemita quædam, quæ fulgeat in ducentos & ſeptuaginta mundos, quæ ſunt quinque Tetragrammata ad dextram, quorum numerus eſt 130. & addito quinario ſuo 135: totidemque etiam ad ſiniſtram, unde oriuntur 270 mundi. Nam quilibet שער i. e. pilus in mundo Creativo conſtituit mundum proprium pro illis animabus quæ dependebant è capillis Adami Protoplaſtæ. שער enim per methateſin eſt עשר i. e. decas. Omnis autem decas mundus eſt per ſe.

Et de ſemita hac juſtorum dicitur in Idra: Et ex illa ſplendet ſemita, qua illuminantur juſti pro mundo venturo. Et hoc eſt myſterium viæ vitæ in illos mundos. Nam cum juſtus ex hoc mundo exit in mundum venturum, lucet ipſi lux iſta, ut viam hanc inveniat. Unde dicitur Prov. IV, 18. *Et ſemita juſtorum ſicut lux fulget, procedens & lucens usque ad paratum diem.* Ubi ſenſus eſt, quod lux iſta à Microproſopo luceat duabus viis. Via una procedit & lucet i. e. ſemper lucet & nunquam deficit usque ad ſtationem diei. Quia Microproſopus vocatur dies, & in medio frontis ejus dicitur ſtatio diei, ita ut hic innuatur medium illius. Via autem ſecunda lucet juſto cum ex hoc mundo exit.

Et ab illa ſemita dividitur in ſexcentos & tredecim tramites, qui diſtribuuntur in Microproſopum: de quibus dicitur: *Tramites DOMINI ſunt benignitas & veritas.* Ubi intelligitur tota Lex continens 248. præcepta affirmativa, & 365. præcepta negativa. Si enim voci שס i. e. 350 addas medietatem primam Tetragrammati יה i. e. 15;

oriuntur 365. & ſi ad vocem זכרי i. e. memoria mea, quæ continet 237: addatur altera pars Tetragrammati וה i. e. 11. exurgunt 248.

Effectus ſecundus capillorum Microproſopi eſt, quod iidem implicentur & inmiſceantur capillis Microproſopi: ut ex contextura iſtorum capillorum quaſi oriatur ſpecies quædam veſtis in capite Microproſopi: quod eſt myſterium pallii noſtri.

Effectus tertius eſt, quod die Sabbathi circa nonam pomeridianam, quæ eſt tempus ſacrificii pomeridiani, Lux quædam prodeat de fronte Macroproſopi è lumine capillorum ejus, qui quaſi ſcaturigines ſunt & fontes ſcaturientes in frontem, quæ dicitur Benevolentia benevolentiarum: quæ eſt Lux quædam nova & præſtantiſſima derivata in Caput Microproſopi. Unde tempus illud dicitur tempus beneplaciti עת רצון Vox autem רצון per metatheſin eſt נצר, quæ eſt pars barbæ, & dicitur influentia ſuperior incumbens influentiæ inferiori, quæ vocatur ונקה ut ſint inſtar maris & fœminæ in duobus apicibus barbæ deſcendentibus neque ad diaphragma Macroproſopi ſuper Caput Microproſopi. Et illô tempore cùm Sanctuarium adhuc ſtaret, Microproſopus & Uxor ejus aſcendebant usque ad partem barbæ octavam per locum Patris & Matris: ita ut revera eſſent in loco iſtorum, & vocarentur קודש juxta myſticum illud, quod dicitur Sabbathum Sanctitatis: Et occupabant locum Sanctitatis: & parentes ad ſe accipiebant liberos, & cum illis manducabant in loco ſuo. Et illo tempore ſcaturiebant ſcaturigines cincinnorum capillitii, quorum numerus eſt juxta vocem קודש, qui ſunt quadringenti & decem illorum pili.

Ratio autem iſtarum Conformationum erat, quia vaſa priora erant fracta. Nam arbor Cognitionis boni & mali eſt Baſilia, ſicut R. Schimeon ben Jochai multis in locis dicit. Nam cùm frangerentur vaſa, & regnum primum deſtrueretur, hoc ipſum erat tempus mali, id eſt, judicia prævalebant, è quibus deinde facti ſunt cortices: & circundabant regnum illud ex omni latere ad inſtar Oceani, quô terra circundatur. Et hic eſt Oceanus iſte, qui ſubindigitatur in Sohar in libro Zeniutha, cum dicitur קולטרא בקטרוי סנפירא בערבוי i. e. Gibbus nodi ejus &c. Nam קולטרא idem eſt quod הטוטרות i. e. gibboſitas; quaſi diceret: judicia tunc omnia congregata eſſe ad inſtar faſciculi cujusdam duri פקוטרא i. e. in nodo quodam (quaſi recenſeret partes ſerpentis iſtius, ubi poſt caput ſequantur ſquamæ duriores gibboſæ, ſibi invicem innodatæ; deinde autem) pinna in loco ſuo: quaſi diceret: è duris illis ligaminibus extenſionem fieri ad inſtar pinnæ piſcis (quam in ſummitate tergi habet, quæ extenſior eſt, & non usque adeò dura: ut ſenſus ſit: judicia circundediſſe Baſiliam illam, & undiquaque incluſiſſe; nec tamen eandem potuiſſe penetrare, quia non erat fracta: unde eandem ſaltem cinxerint ab extra. Poſtquam autem extenſus fuit Macroproſopus à capite ſuo cum cæteris ſtaturæ ſuæ membris usq; ad pedes ſuos, & pedes ejus pertingerent usq; ad vaſa confracta, DEUS infinitus ipſi præcipiebat, ut conduplicaretur. Tunc Baſilia adhærebat Gloriæ Macroproſopi; & aquas iſtas ſalſas deglutire volebat, ut dulceſcerent, quod tamen non profuit. Nihilominus vis illarum quadantenus fracta fuit. Et hoc eſt quod dicit Scriptura: Fregiſti capita draconum in aquis Pſ. 74. v. 13. ubi nomen תנינם defectivè ſcriptum

eſt,

eſt, quaſi diceretur: Confregiſti capita illorum judiciorum, quæ ſe habent ut dracones ſuper aquis, id eſt, antequam prevaluerunt, & cùm nondum facta ſunt corporea, ſed dum adhuc fuerunt aquæ, & cùm ambirent Baſiliam, confregiſti vim illorum & amarorem felleum & abſinthinum. Quod ſi enim nacta eſſent ſtructuram & corpus, conturbâſſent totum mundum. Nihilominus cùm ſic frangerentur vires eorum, aliquantum mitigata ſunt, præſertim quod ad fœminam attinet, quæ oppoſita eſt Baſiliæ, ſive punctis regni Microproſopici: illa enim penitus mitigata eſt: ſed nihilominus radix ejus manſit ex aquis ſalſis. Et hæc eſt fœmina illa, de qua dixerunt Sapientes noſtri; quod ſale condita ſit pro juſtis in ſeculum venturum: quia cùm juſtus ex hoc mundo diſcedit, iſtis luminibus frui poteſt in Paradiſo: cùm non usque adeò ſint ſubtilia, ut juſtus illis commodè uti queat. Sed maſculus durior erat, nec mitigari poterat: nihilominus tamen caſtratus fuit, id eſt, cùm piſces magnam habeant ovorum quantitatem & ſeminis, unde multa piſcium millia prodeunt: hinc iſte caſtratus fuit, ne ova ſerpentina in mundum emergerent: cumque maſculus iſte caſtraretur, ſqamæ ejus aliquatenus molleſcebant, ut fierent ad inſtar pinnarum. Et hoc eſt quod dicit R. Schimeon ben Jochai סנפירא id eſt, pinna illius locô erat. Vox autem סנפיר numerô ſuô refert 400. & exhinc facti ſunt quadringenti illi mundi deſiderabiles, cum quibus correſpondent quadringenti illi ſicli argentei Abrahami, qui inſerviebant ad mitigandam hanc pinnam maſculi ſupradicti: quoniam illis ſpeluncam emebat ab Ephrone, qui eſt ſerpens עפר terram comedens. Et עפרן numerô ſuô etiam refert 400, ut innuatur idem myſterium, quod ipſi ſublatæ ſint vires, & mitigatus ſit per ſpeluncam duplicem punctorum Leæ & Rachelis, quæ in ſeptem Luminibus internis vaſorum confractorum, & hinc omnis ſpelunca juſtorum habet figuram ſerpentis caudam ore tenentis, ſicut ibidem traditur in libro Zeniutha, ad mitigandum venenum ſerpentis.

Ut autem redeamus ad propoſitum, ratione iſtius סנפיר de quo diximus, quod mitigatus ſit tunc, cùm aſcenderet cum Baſilia intra gloriam Macroproſopi, prodierint illi quadringenti mundi deſiderii præparati juſtis: ſenſus eſt, quod Baſilia extenſa ſit intra Gloriam Macroproſopi in decem Numerationes; & quia ibidem etiam locum habet Sapientia cum Macroproſopo intimè unita, cui tribuitur nomen עב in quo ſunt quatuor Jodin, quorum decades in decades ductæ efficiunt numerum quadringentorum iſtorum mundorum deſiderii. Illa autem dicuntur mundi deſiderii, quia hôc locô exorta eſt controverſia illa, quòd Baſilia deſideraret Coronam propriam, quam ob cauſam etiam diminuta fuit: hinc iſti mundi dicuntur mundi deſiderii: ita ut hâc ratione dupliciter explicatum ſit myſterium quadringentorum horum mundorum.

§. 184. Pater autem & Mater nullos planè habent capillos, quia iiſdem non opus habent, ſed latent ſub influentia Macroproſopi, & ab ipſo lumen accipiunt. Patri tamen barba tribuitur, octo habens partes; & huc pertinet dictum illud de barba Aaronis: ubi literæ initiales horum verborum: זקן אהרן efficiunt octo; prout etiam octo fuerunt veſtes ſacerdotis magni.

§. 185 Quamvis ſupra diximus, quòd tres Numerationes Baſilicæ ſimul con-

formaverint tres formas capillorum, frontis & oculi: nihilominus tamen à potiori ſit denominatio, & capilli maximâ ex parte facti ſunt è lumine Gloriæ; & frons è maximâ parte luminis Victoriæ: oculi autem facti ſunt in maxima parte fundamenti. Facies tamen habetur pro re una & indiviſa: & quamvis quædam ibidem ſint partes, nihilominus tamen non ſunt ſeparatæ, & quarundam illarum planè non fit mentio, ut oris & aurium. Frons autem vocatur Voluntas voluntatum, quia plures numerationes Baſilicæ ad illius conformationem concurrerunt, nempe præter gloriam etiam Fundamentum, quod vocatur רצון Benevolentia, & Victoria, quæ eodem nomine vocari ſolet: unde etiam in Libro Zeniutha dicitur de fronte: אתגליין Manifeſtatur, & non manifeſtatur per preces inferiorum: quia nempe plures Numerationes hîc concurrunt. In fronte Microproſopi autem fulgent quadringenta tribunalia; ſub myſterio quatuor Jodin Nominis עִיב, quæ in decades ducta efficiunt 400. ſiclos argenti. Per preces inferiorum autem intelligitur precatio pomeridiana Sabbathina: quia tunc manifeſtatur oculus apertus: & Gloria, quæ eſt oculus ſiniſter, convertitur in Victoriam, quæ eſt oculus dexter: ibi enim tantùm unius oculi fit mentio; quia Amor in amore abundat. Et quia oculi iſti ſunt in Fundamento: hinc in Idra parva de oculo hoc aperto non dormiente ſimile affertur de piſcibus maris: piſces autem referuntur ad Fundamentum. Cùm ergò dicitur in Libro Zeniutha: Viſio aperta, quæ non dormit; intelligitur Fundamentum cum Victoria & Gloria, ut (vaſis genitalibus) perpetuò conjunctum.

Dicitur autem non dormitare, ad oppoſitionem Microproſopi, qui à Feſto Novi anni usque ad diem octavum Scenopejiæ dormitare dicitur: quaſi dicatur: Matrem illô tempore ab ipſo tollere Victoriam ſuam cum Gloria & Fundamento, quæ ſunt Cerebra Microproſopi: ita ut ipſe maneat ſine influxu.

Porrò additur: Viſio inferior dependet à viſione Luminis ſuperni. Ubi per viſionem inferiorem intelliguntur oculi Microproſopi, qui ſemper obſervant aſpectum à Luce egrediente ex oculo non dormitante, ut ſubigere poſſit judicia & cortices.

§. 186. Conformatio ſeptima eſt Naſus Senis cum duabus naribus, quam inſtituit regnum Baſiliæ Adami primi, applicitum Baſiliæ Macroproſopi. Duæ autem nares ſunt Leah, dextera, & Rachel, ſiniſtra. Regnum autem vocatur תהילה Laus; quò pertinet locus Jeſ. 48. v. 9. quaſi dicatur: Laude mea formabo naſum: ubi de naſo Senis dicitur. In Sohar autem vocatur פרדשקא, id eſt, menianum (pars domus forinſecus adjecta). Sicut enim Corona adhæret membro genitali in homine, ita Baſilia hæc regni Adami primi, quæ conformabat naſum iſtum, applicatur fundamento, nec habet perſonam per ſe: quia mundus Emanativus iſte à Microproſopo ſurſum vocatur mundus Maſculinus: quia nulla ibidem apparet fœmina. Notum autem eſt, quòd naſus ſit tractus literæ Vav, quæ eſt Fundamentum. Duo autem foramina iſtius meniani ſunt Leah & Rachel, quæ conſtituunt Baſilian: quoniam à radice נקב id eſt, foraminis denominatur נקיבה id eſt, fœmina. Et quia Leah à Matre mutuò accipit nomen Tetragrammaton סג: hinc forma hæc vocatur חוטם naſus, in qua etiam extat numerus 63.

Vocatur פרדשקא, quaſi adjectio benignitatum ad Severitates. Benignitates enim

enim ſunt, quatuor Tetragrammata עב׳ סג׳ מה׳ בן׳, quæ ſunt in Maſculo, עב׳ in mundo Emanativo, סג׳ in Creativo, מה׳ in Formativo; & בן׳ in Factivo: & ſunt in Capite Macroproſopi, ejusque auribus, naſo & ore: & ſumma eorum eſt 232. Severitates autem ſunt plenitudines אהיה, quod eſt nomen Matris; & Joddatum exhibet 161. Alephatum 143. Hehatum 151. & in ſumma 455. Qui duo numeri ſimul additi efficiunt 687. מרדשקא autem efficit 685; & cum generalitate literarum & voce, 687.

Additur autem, quod *hinc ſpiritus excitetur pro omnibus*: id eſt pro omnibus mundis hinc oritur vita & anima.

§. 187. Septem autem iſtæ inferiores Baſiliæ Adami primi, ſunt Lux interna Non entis & Macroproſopi, quæ influxum in hos immittit ſibi invicem junctos.

§. 188. Barba eſt Gloria & decus corporis ſuperni. Ejus autem pili in Idra dicuntur duri, (ſicut capillitium molle dicitur;) propter magnum diffluxum Luminis in Microproſopum, & ſicut ex parte Cervicis Patrem & Matrem contegunt tredecim cincinni capillorum alborum, qui dependent à Capite Macroproſopi usque ad diaphragma, ut inde ſiant capilli Microproſopi ex alliſione Luminis: ita per myſterium iſtius barbæ demittentis radios ſuos, omnes copulæ fiunt, per duas influentias ejus ſuperiorem & inferiorem, quæ ſibi invicem ſuperincumbunt ceu duo barbæ apices, ad foveam pectoris usque, ad inſtar maris & fœminæ: quæ copulæ inferiores tunc fiunt virtute Luminum & cerebrorum, quæ ipſis tribuuntur per hanc barbam. Cùm autem in Idra magna dicitur: Væ illi, qui extendit manum ſuam ad Barbam ſanctam; partim illi intelliguntur, qui aliquid manifeſtant, quod non audiverunt à Magiſtro: partim qui perdunt ſemen Jiſraeliticum, quia omne ſemen provenit à Cerebro, & Lux ejus manifeſtatur per barbam hanc: partim qui Lumen barbæ hujus à quatuor Perſonis ſanctis avertit, per irriſionem & deſpectum: item ſi cor ſuum ad res inanes convertat, & in conventibus ſuis non agunt de rebus Divinis. Futurô autem tempore manifeſtabitur barba hæc, ut ſubigat cortices, eosque projiciat in foramen abyſſi magnæ: quoniam omnes redemtiones ab illa dependent; ſicut dicit R. Schimeon ben Jochai ſect. Beſchallach: Quod fiſſio maris rubri à Sene Sanctiſſimo dependeat, id eſt, Baſiliæ ſeu Gloriæ cohabitantis, quæ vocatur mare, & à Matre ſuperna accipit quinquaginta portas: dicitur autem mare inferum, & מסוף quaſi mare finale, quia eſt finis omnium graduum. Et ipſa eſt virgo uteri anguſtiſſimi, & virginitas ejus ſemper redit poſt ſingulas copulas: non autem ſe habet, ut Mater ſuperna, quæ in perpetua copula eſt. Unde diffindendus eſt locus iſte, juxta myſterium maris fiſſi, ut pariat Meſſiam: & hoc dependet à Sene Sanctiſſimo. Illô autem tempore Meſſianô Lux magna excitabitur à barba iſta; & hinc in Idra hæc barba vocatur; דיקנא דההיא תושבחתא Barba illius laudis, quod eſt myſterium Cantici novi temporis futuri: & hæc eſt laus totius mundi Emanationis, quia ipſa eſt caput illuminans totam illam Emanationem. Vox autem שבח Laus eſt 310: & hi ſunt trecenti illi & decem Mundi, de quibus paſſim.

Porrò etiam dicitur Barba מהימנותא שלימא Fides perfecta. Nam attributum Pulchritudinis dicitur Veritas, & Regnum vocatur Fides, & ipſa in veritate præſtare po-

poteſt, quod cum fiducia ab illa expectatur, quia in manu ejus eſt remittere peccata: & hinc vocatur Barba fidei.

Ibidem etiam dicitur: quod in ea ſcaturiant tredecim ſcaturigines unguenti pretioſi &c. Ubi intelliguntur tredecim ejus formæ. Et hæ dicuntur ſcaturigines reſpectu barbæ Capitis ignorati, à qua ſcaturit omnis influentia. In Capite autem Non-entis ſcaturigines iſtæ paulò ſunt craſſiores: in Capite Macroproſopi autem, in inferiora deſcendunt, juxta gradus ſuos. Sed in Microproſopo novem tantùm ſunt; & quatuor reliquæ non ſemper in ipſo ſunt, ſed certis tantùm temporibus pro neceſſitate inferiorū.

§. 189. Tales tredecim Conformationes autem in omnibus tribus capitibus ſunt, quæ ſimul ſumtæ efficiunt טל 39.

§. 190. Barbæ autem Capitis primi nulla fit mentio, niſi cum Salomo de genis loquitur. Et de hac dicitur in Idra magna cum deſcendit de barba venerabili, ſumma, ſancta, abſcondita, & occultiſſima omnium, id eſt, cæterorum duorum capitum illud ipſum ſuperinveſtientium oleo pretioſo ſanctiſſimo in Barbam Microproſopi.

De Microproſopo autem in Sohar dicitur: quod cùm Barba hæc ſanctiſſima in ipſum radiet, in Barbam ejus deſcendant tredecim ſcaturigines olei ſuperni, ita ut in ipſa inveniantur viginti duæ formæ, quæ ſunt tredecim formæ, quas accipit è ſupernis cum novem formis ſuis propriis. Et huc pertinent dicta illa myſtica, in quibus occurrit particula בך In te, quæ exhibet 22.

Tredecim autem partes barbæ capitis ſecundi ſive Non entis, traduntur in Prophetia Michæ cap. 7. v. 18. 19. 20. Ubi

Prima eſt: Quis Deus ſicut tu? מי אל כמוך

Secunda: Tollens iniquitatem. נשא עון

Tertia: Et transiens ſuper prævaricationem. ועובר על פשע

Quarta: Reſidui hæreditatis ſuæ? לשארית נחלתו

Quinta: Non tenuit in perpetuum iram ſuam. לא החזיק לעד אפו

Sexta: Quoniam vult miſericordiam ipſe. כי חפץ חסד הוא

Septima: Revertetur, miſerebitur noſtri. ישוב ירחמנו

Octava: Subjiciet iniquitates noſtras. יכבוש עונותינו

Nona: Et projicies in profunda maris omnia peccata eorum. ותשליך במצולות ים כל חטאתם

Decima: Dabis veritatem Jacobo. תתן אמת ליעקב

Undecima: Miſericordiam Abrahamo. חסד לאברהם

Duodecima: Quam juraſti Patribus noſtris אשר נשבעת לאבותינו

Decima tertia: A diebus antiquis. מימי קדם

Tredecim autem formationes ſive partes Barbæ Macroproſopi ſive capitis tertii traduntur à Moſe Exod. 34. v. 6. 7. hoc ordine:

Prima: Deus. אל

Secunda: miſericors. רחום

Tertia: & gratioſus. וחנון

Quarta:

Quarta: Longus. ארך
Quinta: ad iram. אפים
Sexta: & multus miſericordia. ורב חסד
Septima: & veritate. ואמת
Octava: ſervans miſericordiam. נצר חסד
Nona: millibus. לאלפים
Decima: ferens iniquitatem. נשא עון
Undecima: & prævaricationem. ופשע
Duodecima: & peccatum. וחטאה
Decima tertia: & purificando. ונקה

Sed tredecim formæ Barbæ Microproſopi quæ denotat Judicium; deſcribuntur per revolutionem Alphabeticam אתבש ſive Alphabethi inverſi ex iisdem his literis dicti Moſaici, hoc modô:

Prima. ת״ך·
Secunda. גס״פי·
Tertia. פס״טפט·
Quarta. תג״ל
Quinta. תו״מי·
Sexta. פג״ש סח״ק·
Septima. פת״יא
Octava. טר״ג סח״ק
Nona. כתכ״ומי·
Decima טכ״ת זפ״ט·
Undecima. פוכן·
Duodecima. פסנ״תץ·
Decima tertia. פטר״ץ·

Si quis igitur ſolus eſt, attributa hæc recitare non debet, niſi ordine hoc inverſo: quia tota Lex non eſt ſcripta ordine ſuo; exceptis tredecim his attributis.

Alii autem ארך אפים in unam formam combinant; & deinde נצר חסד id eſt, octavam rurſus in duas dividunt.

David autem Pſal. LXXVIII, 38. de illis ita dicit
Primò: Et ipſe והוא
Secundò: Miſericors. רחום
Tertiò: Propitiabitur iniquitati. יכפר עון
Quartò: Et non diſperdet ולא ישחית
Quintò: Et multiplicabit, ut avertat iram ſuam והרבה להשיב אפו
Sextò: Et non ſuſcitabit omnem iram ſuam ולא יעיר כל חמתו

Quæ ſunt tredecim dictiones reſpectu tredecim luminum barbæ ſanctæ: & dividuntur in ſex gradus regni domus David.

Microproſopus igitur tantum habet novem formas, & Macroproſopus tempore benevolentiæ ipſi adhuc quatuor ſuperaddit. Et huc pertinet myſterium benedictionis ſacerdotalis, quare Sacerdos meditari tenetur, ut influxum derivet è capite albo Macroproſopi in Microproſopum; utque è novem faciat tredecim: & ex hoc in uxorem ejus, & ſex illius gradus, ut ex iſtis fiant novem. Atque hinc in benedictione ſacerdotali Num. VI. 24, 25, 26: inveniuntur tredecim Jodin; novem Vavin; & ſex Hehin.

§. 191. De barba autem capitis ignorati & primi ſic loquitur liber Zeniutha: דיקנא דמהימנותא לא ארכר *Barba veritatis nulla ſit mentio*, i. e. tredecim conformationum barbæ capitis primi, quod non cognoſcitur nulla fit mentio in lege, ſicut mentio fit tredecim formarum capitis non entis in prophetia Michæ, & tredecim partium barbæ Macroproſopi in textu ſupra allegati Exodi. Et quia tredecim iſtæ formæ fundamentum ſuum habent in barba; hinc ſimpliciter dicit: Barbæ nulla fit mentio. Hanc autem appellat Barbam veritatis, quia oritur à pulchritudine, quæ in cognitione capitis ignorati: & iſta pulchritúdo ubique vocatur אמת Veritas, ſicut ſcriptum eſt Michæ VII, 20: *Dabis veritatem Jacobo.* Pergit autem textus:

בגין יהיא יקירותא דכלא *quia illa eſt dignitas omnium.* Senſus eſt, quod illa quaſi ſit anima, cæterarum tredecim formationum omnium, quæ in duobus illis capitibus inveniuntur. Et hinc etiam capite primo iſtius libri, Barba hæc vocatur Dignitas dignitatis, quia omnia radicantur in barba iſtius dignitatis ſive capitis ignorati. Et quia caput hoc ignoratum eſt Baſilia Adami primi; hinc liber iſte de barba hac loquitur in genere fœminino. Et quia eſt omni modo occultata prout anima intra corpus. Hinc nulla ejus fit mentio. Verba ſequentia ita habent:

מאודנין נפקת בסהרנא דבוסיטא *De auribus procedit penes ambitum apertura.* Supra jam diximus, quod è nomine Tetragrammato כו factæ ſint aures Adami primi: Et ab illis auribus procedunt tredecim conformationes ſive partes Barbæ veritatis. Sed & porro ipſe locus aurium deſcribitur, nempe ambitus ille aperturæ auris סליק ונחית חד חוטא חוורא Aſcendit & deſcendit filum quoddam album i. e. ubi ambitus auris finitur, quaſi filum aliquod album primo aſcendere incipit paululum à loco auris verſus tempora: deinde hoc filum album iterum deſcendit penes aurem. Vox autem בוסיטא eſt nomen menſuræ quaſi à סט quæ eſt apertura diſtantiæ inter digitum medium & indicem. Et pergit:

בתליסר מתפרש ביקירא *In tredecim diſtribuitur in dignitatem*, i. e. Ab hoc filo albo Barbæ capitis ignorati in quo in potentia latent tredecim formæ inferiores, iſtæ deinde deſcendunt, & actu diſtribuuntur in dignitatem, i.e. in caput ignoratum, & abhinc in caput non ens; & abinde porrò in caput Macroproſopi. Unde tandem ulterior diſtributio fit in ſingula pro gradu cujuslibet. Alia quoque verborum horum expoſitio poteſt eſſe talis: quod nempe cum primò capilli Adami primi contegerent totam faciem ejus, & deinde tollerentur & reclinarentur poſt aures; hæc apertura faciei à capillo vocetur בוסיטא ita ut ab auribus & ſurſum verſus frontem in duobus temporibus procedat quaſi filum album ambiens & aſcendens à duobus temporibus ſub initio crinium capitis, iterumque deſcendat ſuo ambitu usque ad partem inferiorem genarum.

Pergit autem: *De dignitate illa ſcriptum eſt* Jerem. II, 6: *Non tranſiit in ea mas, nec habitavit homo ibi*, i. e. in barba hac veritatis non continentur tredecim conformationes Microproſopi; ſicut ibidem continentur tredecim conformationes duorum capitum. Ratio hæc eſt, quia tredecim formæ Microproſopi ordine retrogrado concipiendæ ſunt ſub myſterio nominis מצפץ quod eſt Tetragrammaton Athbaſchatum,

quo

quo denotantur judicia: In hoc autem capite ignorato nulla eſt retrogradatio, vel poſterioritas; ſed omnia ſunt anteriora. Si autem quæratur, quomodo hoc in capite ignorato locum habere queat dictum iſtud: Notandum eſt, quod ibi ſermo ſit de terra, adeoque intelligi poſſit de regno Adami primi, quod eſt hoc caput ignoratum. Quia autem objici ipſi poſſet, quare ſcriptura Microproſopum, ſemel vocet marem, & ſemel hominem: hinc reſpondet dicendo: Homo extrinſecus, i.e. cum Microproſopus hic dicitur Adam ſive homo, illud intelligendum eſt de illo ejus ſtatu, quo jam exiit ex utero matris, ut copuletur cum uxore, juxta illud Geneſ. V, 2: Nam juxta dictum ſapientum noſtrorum, ille, qui cælebs eſt, non vocatur Adam ſive homo, cùm autem mas dicitur, intelligendum de eo ſtatu, quo Microproſopus nondum exiit de utero Matris ſuæ. Et quia aliam ſibi format objectionem, quare ſcilicet Propheta de mare adhibeat verbum transeundi, & de homine verbum habitandi: hinc reſpondet: Homo non continetur ibi; multo minus mas. Deinde etiam ſupra jam diximus, quod Microproſopus tredecim has conformationes accipiat à Macroproſopo per Patrem & Matrem: hinc dicit: Non transiit in illa mas, id eſt, Sicut mas ille, ſive tredecim hæ formæ Microproſopo debitæ per Matrem tranſit. Porro ſequitur:

בתליסר נביעין מבועין מתפרשין *Per tredecim ſcaturigines fontes diſtribuuntur*, id eſt, In tredecim his conformationibus omnia tria capita ſuperna ſibi æqualia ſunt, ita ut unicuique horum capitum numerus iſte competat ſemper, ita ut inibi ſint tredecim pro neceſſitate corporis: Modo quod in capite ignorato dicantur ſcaturigines, quia ſcilicet ſcaturiendo abinde prodit omnis influxus. In capite non ente verò jam dicuntur fontes, quæ eſt natura paulo notior, ut aliquatenus appareant. Sed in capite Macroproſopi jam diſtribuuntur, id eſt, communicantur inferioribus ſecundum gradus ſuos; ſed in Microproſopo ארבע בלחודוי אסתמכו quatuor ſaltem adjunguntur, id eſt, corpus non habet opus, niſi novem tantùm formis: quatuor autem non ſunt perpetuæ in ipſo, ſed tantùm adjunguntur, id eſt, interdum accedunt pro neceſſitate inferiorum. Hinc porrò addit: Novem rigant corpus, id eſt, novem illæ formæ ſemper ſunt in ipſo, per quas influxus, vita & facultas atque vires dantur corpori.

§. 192. מקמי פתחא דאודנין שרי יקירו לאתתקן Ante portam aurium incipit dignitas formari. Jam incipit explicare omnes tredecim partes barbæ Senis Sanctiſſimi, & dicit, quod ante aperturam portæ aurium, id eſt, ſub temporibus barba incipiat conformari. Ubi deinde pili barbæ pulchrè deſcendant in parte dextra & ſiniſtra, usque ad initium labiorum. Et hæc eſt forma prima, quæ dicitur: מי אל כמוך Quis Deus ſicut tu? Atque ſic etiam prima pars barbæ Macroproſopi vocatur אל Deus. Hîc ſciendum eſt, quòd aures Adami primi factæ ſint è nomine סג, quatenus eſt pars nominis עב. Aures autem Senis iſtius fiunt ab impreſſione, quam ibidem facit Adamus primus: id eſt, à duobus Hehin plenitudinis nominis סג. Hæc forma autem, quæ eſt אל, prodit è duobus Jodin plenitudinis duorum Hehin hoc modo: הֵי הֵי. Quod ergo dicit textus: Ante portam aurium dignitas incipit formari. idem eſt, quaſi diceret: & forma prima, quæ eſt אל factæ ſunt aures Senis.

In Idra autem magna de hac forma ſic dicitur: *Initium Conformationis primæ eſt, quòd unus & triginta cincinni æqualiter tendant uſq; ad initium oris.* Nimirum, quia à nomine סג, quod eſt in Intelligentia, excitantur judicia: hinc forma hæc, quæ eſt nomen אל prodiens è nomine סג evadit in judicium rigoroſum. Et hinc cincinni pilorum ejus ſunt unus & triginta, qui eſt numerus nominis אל, ut appareat, ibi eſſe judicium perfectum. Nihilominus tamen ipſe locus, è quo procedunt unus & triginta illi cincinni, eadem mitigat: & tamen infra dicitur in eadem Idra magna: האי אל אתכפייא Iſtud nomen אל inflectitur. Unde cognoſci poteſt, quare hæc pars dicatur reſtitutio תיקון quia non eſt reſtitutio, niſi præcedat deterioratio: nimirum hôc ipſô intenditur mitigatio iſtius אל. Quin etiam confractio Regni, quod in Sene hoc reſtituitur per hoc nomen אל.

Porro in Idra magna dicitur: quod in quolibet cincinno inveniantur trecenti & nonaginta pili. Ubi ſciendum, quod Microproſopus vocetur שמים id eſt, cœlum: quæ vox habet in ſe numerum 390: Illi autem cincinni lucem ſuam demittunt in Microproſopum ad dealbandos capillos ejus.

Porro ſcias quando eundem illuminant ſeptem partes capitis ſupra dictæ, quæ ſunt cranium, ros, menynx, frons, capillus, oculus & naſus, quod ibidem omnes coëant adinſtar annuli, in quo eſt ſigillum Regis: Et hoc eſt Jod illud, quod eſt in fundamento capitis ignorati. Et quia Jod illud, quod eſt ſigillum hoc, habet figuram א; hinc in eo etiam ſunt mille mundi juxta numerum vocis: אלף. Et hoc eſt illud quod dicitur ibidem: Et ex hac barba cognoſcitur quicquid eſt de capite: id eſt, de capite quod ignoratur in mille mundis ſignatis ſigillo puriſſimo. Et quia datur ſigillum aliud, de quo ſuo loco dicetur; hinc porro dicit textus Idræ: *Sigillo, quod includit omnia ſigilla.* Quaſi diceret; hoc ſigillum, de quo dicimus, in ſe continere omnes illas ſeptem formas, quarum quælibet eſt ſigillum per ſe. Hinc dicit: quod includit omnia ſigilla. Alia quoque datur ratio mille horum mundorum. Quilibet enim cincinnus ex his 31. in ſe continet cæteros: hinc 31. ductum in 31. efficiunt 961; cui ſi addas nomen אל 31, efficiuntur 992; & cum tota compagine ſigilli; item cum ſeptem ſigillis ſpecialibus, omnia efficiuntur mille.

Porro ibidem dicitur: *Et per ſingulos cincinnos diſtribuuntur unus & triginta mundi*; per quos intelliguntur Numerationes, quæ in Baſilia Senis: quoniam Baſilia Senis applicatur ad tres Perſonas potentiales, id eſt, ad Fundamentum, Gloriam & Victoriam; quæ omnes unitæ ſunt invicem. Singulæ autem includunt decadem; quoniam quælibet extenſio in decadem vocatur Perſona: hinc exurgunt triginta: & ipſâ Baſiliâ ſimul additâ, ſunt 31. Quælibet autem Numeratio iſtarum Perſonarum vocatur Mundus: quia ibidem radicantur ſexaginta myriades animarum, quibus deſcendendum erat in mundum Creationis, ubi eſt locus animarum; poſtquam peccavit Adam Protoplaſtes.

Et pergit Idra: *Fortes dominantes, ut extendantur* (recta) *non in hoc nec in illud latus*, id eſt, Mundi illi, qui diſtribuuntur è potentia unius & triginta cincinnorum, qui in nomine אל, quô denotatur judicium rigoroſum, ſunt Mundi fortes, impetuoſi cum

vio-

violentia annitentes, & huc illuc commoti, donec extendantur per lineam mediam, quæ temperat & mitigat judicia cum Benignitatibus. Non igitur extenduntur in latera ſive in dextrum, ſive in ſiniſtrum. Quinam autem ſunt potentes illi, qui dominium habent ſuper mundos iſtos? nimirum Jod in plenitudinis literarum He in nomine Tetragrammato סג.

Addit autem & porrò textus: *Et quilibet horum mundorum dividitur in mille mundos deſideriorum magnæque voluptatis.* Senſus eſt hic: ex uno & triginta illis Mundis conceptus nominis סג, quod eſt in ſingulis litera Aleph portionem quandam contribuit pro mille mundis deſiderabilibus in voluptatem magnam: quaſi diceret, hos eſſe mundos retributionis, ubi voluptate fruantur juſti in mundo venturo, qui refertur ad Intelligentiam, ſicut notum eſt. Nomen autem סג ad Intelligentiam pertinet. Et quia omnia deſiderant, & appetunt mille hos mundos, in quibus eſt voluptas magna: hinc dicit: quemlibet illorum mundorum dividi in mille mundos deſiderabiles magnæque voluptatis. Quòd autem dicit: ex quolibet mundo diviſio fit &c. hunc habet ſenſum; quòd ex una quadam parte ſingulorum illorum mundorum diviſio fiat in mille mundos: nempe ex intelligentia, quæ eſt mundus venturus.

Porrò autem additur: Et omnes occulti ſunt in initio barbæ, &c. Senſus eſt, omnes illos mundos occultatos deliteſcere in potentia principii hujus barbæ: i.e. in forma hac אל, quæ illorum radix eſt. Et hoc eſt illud, quod porrò additur: quod includit robur. Ubi ſenſus eſt; hoc nomen אל, quod eſt robur includere omnes.

Jam ſequitur: *Nihilominus hoc nomen* אל *inflectitur in miſerationes Senis dierum.* Quæ ſunt ſeptem partes Capitis ſupradictæ, contentæ in Sigillo puriſſimo: & omnes in uno cumulo fulgent ante portam aurium, illô locô ubi incipit hæc barba.

Porrò ſequitur: *Sedit in loco ſuo, ut non dominetur.* Id eſt: quamvis libri judiciarii aperti ſint: nihilominus judicium reſidet in loco ſuo: nec prodit è potentia in actum; quia judicia hoc in loco nullam habent vim dominandi ob rationem, quam textus mox addit: Quia nempe nomen hoc אל mitigatur & dulceſcit per barbam ſanctam Senis dierum: quia locus, cui adhærent cincinni illi, eoſdem temperat, ob ſeptem partes capitis lumen huc emittentes. Et quia ſeptem illæ partes capitis incipiunt ab attributo benignitatis, & porrò deorſum; qui ſunt ſeptem dies Creationis; hinc ſeptem illæ formæ Capitis vocantur Senex dierum.

Sequitur in textu: *Hoc ipſum eſt, quod ſcribitur Jeſ. 9. v. 15. Mirabilis, conſiliarius,* אל *fortis.* אל *qui eſt fortis mitigatur.* Senſus eſt: Vox פלא mirabilis per metatheſin eſt אלף i. e. Senex iſte dierum, à quo procedunt decem illi mundi deſiderabiles ſupra deſcripti, conſulit nomini אל forti: i. e. dulcificat & temperat illud.

Mundus primus, qui prodit è conformatione prima. Id eſt, è Jod fundamentali nominis סג ipſo. Dicit autem, quod exeat: quia initio deliteſcebat in potentia principii barbæ: jam verò prodit de potentia in actum, & deorſum deſcendit. Porro dicit: *Dominatur.* Quia in quolibet mundo eſt dominium peculiare, quod in altero mundo non eſt.

Et pergit: *Aſcendit in millies mille myriades myriadum ſcutatorum.* Ubi per ſcutatos intelliguntur poteſtates illæ procedentes ex his cincinnis in nomine hoc אל existentibus. Quod eſt myſterium trium nominum אל: quia tantùm tres ſunt. Eò quod radix eorum proveniat è tribus Jodin. In quolibet autem Jod plenè ſcripto hoc modo יוד eſt figura Aleph: ita ut Jod ſit ſupra lineam mediam obliquam, ipſa hæc linea ſit Vav; & infra hanc lineam ſit Daleth. Nomen אל autem ter ſumtum efficit 93, qui eſt numerus vocis מגן i. e. ſcutum, quod in Targum dicitur תריס. Unde patet, quod in qualibet harum poteſtatum procedentium ex illis ſunt tria nomina אל. Et illa mitigantur, quia continentur in Sigillo magno, in quo eſt influentia, quâ frui temperari poſſunt Judicia. Dicit autem textus: מתאחרין בקסטא כעזקא Continentur in alimentatione ſub ſigillo. Nam cum Geneſ. 42. v. 27. in Hebraico dicitur מתרת מספוא ad dandum pabulum: Targum habet: למיהב קיסטא eodem ſignificatu. Senſus igitur eſt hic, quod iſti ceu miniſtri ejus armigeri applicentur ad penuarium illius, ubi eſt pabulum, id eſt influxus: hoc autem eſt in ſigillo magno; quod eſt ſigillum illud puriſſimum, de qua ſupra; & quia continet totum ſigillum ſupra dictum, hinc vocatur ſigillum magnum,

Mundus ſecundus qui prodit ab illa conformatione, id eſt, à יוד plenitudinis יה primi plenitudinis סג: *aſcendit in ſummam quinquaginta ſeptem millium graduum, qui ſunt Domini vociferationis.* Jam notum eſt, quod forma hæc prima fiat ex attributo Baſiliæ: in qua eſt Tetragrammaton בן nominis סג. In regno autem ſunt gradus, i. e. ſex gradus throni. Hinc quicquid ab illo deſcendit, vocatur nomine graduum. Et quia numerus Nominis בן eſt 52. hinc ſi 4. ejus literas addas cum conceptu totius, exurgunt 57. unde 57000. illi gradus. Vel alia quoque hujus numeri eſt ratio: quia gradus iſti fiunt à duobus nominibus אל יהוה, quorum ſumma eſt 57. quia ſcilicet Nomen hoc אל mitigatur. Dicuntur autem *autores vociferationis:* quia judicia intelliguntur per vociferationem: & vociferatio pertinet ad Uxorem; ſicut ſcriptum eſt: Jud. 5. v. 28. Et vociferata fuit mater Siſera: &c. hinc etiam dicitur יבבה fœminino genere. Et dicuntur Domini vociferationis; quaſi dicantur dominium habere ſuper illa judicia, quæ vocantur vociferatio, ne habeant vim operandi niſi ſupra modum præſcriptum. Porrò autem dicitur, *quod ab eo contineantur:* id eſt: quod hæc judicia vociferationis, poſtquam mitigata ſunt, adhæreant & applicentur Nomini אל יהוה. Pergit autem textus & exponit in quem uſum illa inſerviant: & dicit לאכפייא בקורלא נהורא *ad ſupprimendum cervicem cardui:* id eſt, ad ferienda judicia quæ ſunt in cervice corticis: quoniam locus ubi rigoroſiſſima ſunt judicia eſt cervix. Corticem autem vocat carduum: quia ſicut carduus eſt rotundus; ita & cortex omnia in ſeſe colligere & in ſeſe volvere vult.

Mundus tertius, qui prodit ab illa Conformatione, i. e. à Jod plenitudinis He ultimi Tetragrammati סג: & quia hoc He ultimum eſt conceptus Baſiliæ, id eſt, Nominis אדני; hinc in mundum hunc Factivum dominium habet Nomen אל אדני, cujus numerus eſt 96. Et hinc ſub dominio ejus ſunt nonaginta & ſex millia ejulatores. Si

autem

autem quæras, quare ſint 96000, cum tantum eſſe debeant 96? reſpondetur: quod א״ plenitudinis ואו״ Tetragrammati ס״ג ſemper comitetur omnia illa Jodin; & propterea ſunt millia. Et ſi porrò quæratur, quare in mundo primo ſint tam multa millia? & non totidem etiam in cęteris mundis? reſpondetur: quod Aleph literę ואו״ cum conjungitur cum Jod radicali Tetragrammati ס״ג duos habeat gradus: nempe unum, ratione ſui ipſius, quatenus nempe in ſe habet הי״ & alterum quod in ſe habeat יוד״ radicale: hinc multiplicantur Alephin, ſive millia. In cęteris autē duobus mundis in unum tantūconſcendit gradum, quod nempe ſit medium inter duo Hehin, hoc modo: יוד״· הי״· ואו״· הי״ Utitur autem nomine מארי דיללה i. e. domini ejulationis, ut intelligantur judicia rigoroſiſſima. Applicantur autem & adhærent nomini אל״ אדני״ quia notum eſt, quòd pedes Baſiliæ deſcendant in mortem usque; & cortices circumcirca ipſi adhæreant, & ab ea influxum accipiant. Porrò autem dicit textus: Comprehenduntur ab eo, ut forcipe ſtannum. Id eſt, iſti ejulatores ſic applicantur nomini אל אדני, & tàm fortiter, ſicut & forceps aperturâ dentium ſuorum ferreorum apprehendit ſtannum, ut in ipſo relinquat ſignum; quia ſtannum mollius eſt ferrô: ita ejulatores iſti adhærent dicto nomini, ut ipſi imprimant veſtigium: i. e. ut ab ipſo ſuum uſum habeant. Vox autem טסיטא denotat aperturam tantæ amplitudinis, quæ intercedit inter indicem & digitum medium. Vox autem קוסטירא denotat ſtannum: ſic enim Targum Hieroſolymitanum Sectione Matthoth ad Num. 31. v. 22. exponit nomen ברזל. Pergit autem textus: *Et ab hac Conformatione ſubiguntur omnes, & mitigantur in amarore lachrymarum*, quæ mitigantur in mari magno i. e. in Regno Senis. Senſus eſt hic, quod à Benignitatibus, quæ in hac forma exiſtunt, omnes illi ejulatores ſupprimantur. Meminit autem lachrymarum; quia Baſilia magnô dolore afficitur, quod cortices ipsâ fruantur: & DEUS Sanctiſſimus & benedictus i. e. Microproſopus (ſit fas ita dicere) plorat, ſicut ſcriptum eſt Jerem. 13. v. 17. In occultis plorabit anima mea. Et demittit duas lachrymas, quæ proveniunt ex literis ſuccedaneis nominis אהוה: quæ ſunt duo nomina, כ״ן ב״ן quod eſt nomen magnum, in quo continetur myſterium duarum lachrymarum deſcendentium à Microproſopo per illius Victoriam & Gloriam, in mare magnum i. e. in Baſilian. Et in illa amaritudine lachrymarum; i. e. in illo judicio, quod occultatur intra nomen בו״כי i. e. in Victoria & Gloria Fundamenti Materni, ſubiguntur judicia & cortices, qui circumcirca adhærent Baſiliæ, ne damnum inferre queant huic Baſiliæ. Et fletus iſte contingit nocte mediâ, cùm rigoroſiſſima ſunt judicia. Dicit autem; quod mitigentur in mari magno: quaſi diceret: illam amaritudinem lachrymarum temperari per Victoriam & Gloriam in mari magno.

Porrò dicit textus: *Quis eſt, qui videat Conformationes Barbæ Sanctiſſimæ excelſæ, venerabilis, qui non pudore ſuffundatur ab illa?* i. e. Quis eſt ille ex omnibus miniſtris judicii, & ex omnibus corticibus, ſi videat ſplendorem provenientem à vehementi Lumine Barbæ iſtius ſanctæ; qui non pudefiat coram illa. Barba autem hìc vocatur excelſa in antitheſin barbæ Microproſopi, quæ non vocatur excelſa. Et hìc intelligitur

tur Sapientia Coronæ. i. e. Caput non ens. Dicitur quoque יקירא honorata ſive venerabilis, quia quaſi veſtis eſt honorata & magnifica, de quo ſuprà jam dictum.

Porrò ſequitur in textu: *Quis videt apocrypſin cincinnorum capilli dependentium ab hoc Sene*: i. e. quis eſt, qui videat myſterium, quod occultatum eſt intra cincinnos capilli, qui ſunt נימין pili longi, item mundos illos, qui ab illis prodeunt virtute Tetragrammati סג in ipſis occultati. Quoniam omnes iſti cincinni ab illo prodeunt & dependent à Barba Senis iſtius, qui vocatur סבא decrepitus.

Sequitur in textu: *Qui ſedet in Corona Coronarum, in Corona omnium Coronarum, &c.* Ubi notetur differentiam eſſe inter Coronam Coronarum, & Coronam omnium Coronarum; per duas enim Coronas illas, quæ ubivis occurrunt, intelliguntur quinque Benignitates & quinque Severitates, quæ vocantur Coronæ ſive Diademata vel cincturæ juxta ſenſum dicti illius 1. Sam. 23. v. 26: Saul & viri ejus עטרים Circumdabant Davidem: ut ſenſus ſit: illas circumdare Perſonam. Nam quando deſcendunt in Microproſopum, ipſæ cingunt caput ejus ad inſtar diadematis: & ambiunt eum ſub myſterio Lucis ambientis: nimirum Benignitates à dextra; & Severitates à ſiniſtra. Radix autem duarum harum Coronarum provenit à Sene iſto. Cùm igitur dicitur: Sedet in Corona Coronarum; tunc intelligitur reſidere in medio radicis Severitatum. Et quia Benignitates magis unitæ ſunt invicem: hinc eædem vocantur Corona in ſingulari: ſed Severitates, quia non unitæ ſunt invicem, vocantur Coronæ in Plurali: unde non dicitur: Corona Coronæ; ſed Corona Coronarum. Hæ autem ſeveritates in Sene iſta omnes ſunt Benignitates; modò quod ſint pars ſiniſtra Benignitatum.

Porrò dicitur de Coronis iſtis: quòd non comprehendantur in Coronis: h. e. quòd illæ Coronæ ſupradictæ i. e. Benignitates ac Severitates Senioris hujus per ſe non contineantur in Coronis deſcendentibus in Microproſopum & Uxorem ejus: quia Pater & Mater accipiunt Coronas à Macroproſopo, & eaſdem deinde communicant Microproſopo & Uxori ejus: quia iſtæ ſeveritates in Seniore hoc omnes ſunt Benignitates, & deſcendunt de gradu in gradum, ita ut Microproſopus eas non immediatè accipiat à Seniore ipſo.

Deinde pergit dicendò: *Quod ſint Coronæ aliis Coronis non ſimiles: quia Coronæ inferiores continentur ab iſtis.* Senſus eſt: illas Coronas Senioris hujus non dependere à Coronis aliis ſe ſuperioribus; ut faciunt Coronæ inferiores; nimirum in Capite Macroproſopi, & Microproſopi & uxoris ejus, quæ dependent ab illis Coronis Senioris hujus ſe ſuperioribus.

Ulteriùs pergit textus: *Et propterea iſtæ Conformationes ſunt tales, in quibus inferiores comprehenduntur*: i.e. quia Coronæ inferiores comprehenduntur ab illis; hinc etiam Conformationes inferiores ab illis comprehenduntur.

Poſtea dicit: *Hæc conformatio talis eſt, ut eâdem conformetur ille, qui Benedictione opus habet, quique cupit benedictionem*: i. e. iſtæ Conformationes Senioris hujus ſunt eædem Conformationes, quæ in Microproſopo ſunt, cùm iſte Benedictionem deſiderat ab hoc Sene Sanctiſſimo, à quo omnes Benedictiones procedunt, ſicut dicitur inferiùs

riùs in hac Idra magna. Et quare Microproſopus opus habet, ut ipſi benedicatur? Ut benedictionem accipiat, qui benedictionem deſiderat: i. e. Baſilia, quæ nihil habet à ſeipſo. Tunc enim Microproſopus accipit quatuor Conformationes à Macroproſopo, quæ dependent ab iſtis diſpoſitionibus hujus Senioris; quæ ſuperadduntur novem illis formis ipſi propriis; ita ut accipiat tredecim formas, ſicut Senex ipſe. Et hinc dicitur: *Hæ ſunt diſpoſitiones, quibus conformatur*, ſcil. Microproſopus, cum deſiderat Benedictionem à Seniore hoc: Tunc enim ipſe opus habet, ut conformetur ipſe quatuor iſtis formis: & deinde petitionem Eccleſiæ Iiſraeliticæ adimplet, eidemque benedicit.

Et poſtea dicit: *Quandocunque enim Conformationes fiunt ad inſtar harum, Benedictiones inveniuntur ad inſtar harum: & fit quicquid fit. Omnia comprehenduntur iſtis diſpoſitionibus*, &c. Jam rationem dare conatur, quomodo benedictio dependeat à Conformationibus: dicitque: Quandocunque conformatur Microproſopus eodem modô, prout conformatus eſt Senex iſte, & ad ſimilitudinem ejus, quoad ejus fieri poteſt: tunc Benedictio deſcendens à Sene hoc in Conformationes iſtas Microproſopicas demittitur, pro ratione diſpoſitionis & exſuſcitationis inferiorum. Quod autem ſuperaddit: Et fit illud, quod fit: hunc habet ſenſum: quòd à deſcendente hac Benedictione id præbeatur inferioribus, quo iſti digni ſunt: ſecundum opera ſua.

Porrò additur: Omnia eriguntur ut accipiant diſpoſitionem hanc Regis fortis à Sene occultisſimo omnium. Senſus eſt: quod omnes mundi egentes Benedictione ſtent & erigant capita ſua cum attentione & devotione cordis, ut accipiant Benedictionem ſiſimilem Conformationibus Microproſopi: qui eſt Rex fortis cum conceptu uxoris ſuæ: hi enim intenti ſunt, & deſiderant tredecim Conformationes Occultiſſimi omnium: i. e. Senis hujus, qui eſt Caput Non entis. Et hoc eſt, quod dicitur: Ut accipiant Conformationes Regis fortis à Sene Occultiſſimo omnium. Senſus eſt: quod robur iſtorum judiciorum hujus Senis certis temporibus exuſcitetur, & Microproſopus atque Uxor ejus per illud diſponatur juxta Conformationes Occultiſſimi omnium: tunc omnes incurvati ſub corticibus capita ſua erigunt, juxta illud Pſal. 145. v. 14: Dominus erigit omnes incurvatos. Nota autem, quòd ubicunque occurrit mentio Regis, nemo intelligatur quam Microproſopus. Et Fortitudo ſive robur & vehementia eidem tribuitur ratione uxoris ſuæ in ipſo comprehenſæ. Nam omnis vehementia eſt judicium; & hoc eſt uxor ejus.

Et omnia mitigantur à conformationibus iſtis Regis Senis Occultiſſimi omnium. Hîc per Regem intelligitur Microproſopus: & per Senem Caput Non ens.

Porro ſubjungitur: *Si Senex ſenum, Sanctus Sanctorum non diſponitur*, &c. Hîc intelligitur Adam primus, qui hôc nomine vocatur. Quamvis enim & Caput non ens vocetur Senior ſeniorum: nihilominus Sanctus Sanctorum nonniſi Adam primus vocatur ob eminentiſſimam ejus Sanctitatem atque excellentiam: quoniam omnis vita trium horum Capitum ab ipſo eſt? Et quia hactenus nulla alia facta eſt mentio, niſi tredecim ſaltem Conformationum trium ſaltem Capitum & Microproſopi atque Uxoris

 ejus;

ejus; unde videri poſſet, Adamum primum nihil habere commercii cum mundo Emanativo: hinc ſubjungit, rem ita ſe non habere, dicitque: *Niſi conformaretur iſtis formis, nec ſupera invenirentur nec infera*; quaſi diceret: Nec formas trium Capitum ſupernorum, nec formas Microproſopi & Uxoris ejus ceu inferiorum, repertum iri.

§. 193. [Per tredecim has formas barbæ etiam explicatur id, quod dici ſolet de tredecim fluminibus Balſami puriſſimi Sanctorum, quæ pertinent ad Seniorem mundi Creationis, & quorum ſæpius fit mentio. Nam ſeptem gradus inferiores Baſiliæ Emanativæ, ſunt Senex dierum mundi Creativi, & ſeptem inferiores Baſiliæ Creativæ ſunt Senex dierum mundi Formativi.]

§. 194. Et pergit textus Idræ: *Omnia eſſent quaſi non eſſent*, i. e. non tantùm formæ iſtæ deficerent, ſed tota quoque eſſentia, & vaſa mundi Emanativi non extarent, niſi Adam primus conformaretur iſtis formis: quia Adam primus poſt fracta puncta priora redintegratus eſt è Corona Coronæ per extenſionem Infiniti. Unde patet, quod radii Lucis ipſius Coronæ fulgeant in Adamo primo, & virtute ejus conformata ſint tria Capita, & omnia reliqua inferiora.

Et pergit textus Idræ: *Quousque ſplendent iſta Conformationes Barba*, ſcil. Adami primi? Et reſpondet: *usque ad tredecim inferiores*, i. e. usque ad Microproſopum & Uxorem ejus. Ratio autem, quam adducit è traditione extraordinaria, eadem eſt, quam nos adduximus: quod nempe omnis vita & vigor formarum ſuperarum & inferarum, ab hoc proveniat.

Et ſequitur in textu: *omni tempore, cum tredecim conformationes reperiuntur; iſta ſplendent*. Id eſt: quandocunque tredecim formæ trium capitum & Microproſopi atque uxoris ejus reperiuntur in perfectione ſuâ, cum ſcilicet inferiores bonis operibus ſtudent, & formationes ſupernas magna vi in ſe eliciunt: tunc ſplendent iſtæ, quæ in Regno Adami primi: quia inferiores quaſi aquæ fœmininæ (ſine illecebræ) ſunt reſpectu Adami primi. Pergit Idra: *Omnia ſunt in numero illarum tredecim*. Senſus eſt hic: Ne exiſtimes, in Adamo primo non eſſe tredecim formas, ut in aliis; eo quod omnia in eo ſint forma una ob eminentiſſimam illius unitatem, & quod filum Infiniti in ipſo locum habeat; unde etiam de formis ejuſdem nullibi in Lege facta ſit mentio: non, inquam, ita ſe res habet: ſed numerus illarum tredecim formarum etiam in Adamo primo eſt.

Et ſequitur: *Reperitur, quod Barba Regis*, &c. Id eſt: Ex hinc diſcimus & colligimus, quod Barba Adami primi, qui vocatur Rex, quia de Regno ejus & Senex vocatur Rex, tota ſimul ſit occulta.

Mox autem ſubjungit: *Quanam barba autem manifeſtatur? Barba Sacerdotis magni ſummi.* Hic intelliguntur duæ formæ Barbæ Macroproſopi, id eſt, duo capita ſuperna, quæ in Ipſo ſunt: Nam barba Capitis quod ignoratur, non manifeſtatur, ut dictum eſt, quia illud pertinet ad ipſum Adamum primum; & eſt regnum illius; ut jam expoſitum eſt.

Pergit Idra: *Et de hac barba deſcendit in Sacerdotem magnum inferiorem*. Hic intelligitur Microproſopus. Durius enim ipſi videtur quod Senex ille vocari debeat Sacerdos

dos magnus, unde ſubinnuit non ipſam barbam tredecim formarum intelligi per barbam Sacerdotis magni, ſed quatenus influit in barbam aliam, quæ octo formas habet, præter tredecim illas ſupradictas. Et illarum reſpectu Sacerdoti magno inferiori octo tribuuntur veſtes. Et hoc eſt illud, quod ſubnectit: octo formas habet Sacerdos magnus, id eſt, terrenus ille octo habet ſpecies veſtium Sacerdotalium, quarum quilibet eſt typus quidam Microproſopi, qui eſt Sacerdos magnus inferior; & ſimiliter habet octo additamenta ſupra tredecim conformationes, quibus ſeni ſimilis eſt, quamvis non perpetuò in illo ſint, ut in Seniore; ſed tantum illo tempore, cum Senex iſte easdem in illum demittit: quod tunc accidit, cum Sacerdos magnus terrenus officio ſuo Sacerdotali fungitur exactiſſimè, & Jiſraëlitæ bonis operibus abundant; quæ ſunt aquæ fœmininæ (ſive illecebræ) ſtimulantes gradus ſublimes, ut à Seniore illo Influxus deſcendat in Microproſopum; & à Microproſopo influentia deveniat in Sacerdotem magnum terrenum.

Et porrò inquit: *Hoc ipſum eſt illud quod ſcribitur: Pſalm.* 133. *v.* 2. *Sicut oleum optimum ſuper caput, deſcendens ſuper barbam, barbam Aharon, quod deſcendit ſecundum naturam attributorum ejus*, &c. Senſus eſt hic: *Sicut oleum optimum ſuper caput*, id eſt: ſicut influentia optima quæ eſt in Seniore; quoniam ad hunc pertinet nomen Olei: oleum enim eſt Sapientia, quæ eſt Senior hic: *deſcendens ſuper barbam* Microproſopi; & à Microproſopo deſcendit ſuper *barbam Aharonis* terreni, *Secundùm proportionem attributorum* Microproſopi: quaſi dicat: qui formatus & ornatus eſt octo conformationibus ut Aharon, Sacerdos magnus. Atque hinc apparet, quare vox barbæ bis repetatur.

Mox autem pergit: *Unde nobis hoc?* quod barba primo loco poſita in dicto Pſalmi, intelligenda ſit de Sacerdote magno ſupero; & barba Aharonis intelligenda ſit de Sacerdote magno terreno: quodque cum Sacerdos magnus inferior in perfectione eſt, etiam Sacerdos magnus ſuperior in perfectione ſit? Rationem igitur adducit è dicto illo: Habitare fratres etiam pariter. Ubi vox גם etiam ſignificationem auget; ut ſicut Sacerdos magnus inferior fungitur officio ſuo Sacerdotali; ita etiam, ſi ita dicere fas eſt, ſit Sacerdos magnus in ſupernis, qui ſuo fungatur Sacerdotio magno. *Hæc eſt conformatio prima Barbæ Senis occultiſſimi omnium*, quæ venit à Capite quod non eſt: & conſiſtit in verbis illis ſupra adductis: מי אל כמוך: quis eſt, ô Deus, ſicut Tu? Et hæc forma deſcripta eſt à R. Jizchak diſcipulo R. Schimeonis F. Jochai.

§. 195. Hæc eſt forma אֵל quæ eſt in regno Non entis; derivata à regno Capitis ignorati, & circumdata à regno Macroproſopi & ab illo extrinſecus veſtita. Et quia forma hæc eſt in Regno, & Regnum vocatur אֵל, hinc magna pars Angelorum, & præſertim illi qui ad Regnum pertinent & ab eo influxum accipiunt ut ſunt Arelim, nomina habent in אל finientia: & hæc eſt pars אלין, è nomine אלהים, quia Regnum etiam vocatur אלהי'.

§. 196. Jam explicanda eſt Conformatio ſecunda, quæ dicitur נשא עון Tollens iniquitatem. Et eſt forma altera Capitis Non entis; ſitque è fundamento Senioris. De hac forma in Libro Zeniutha ita dicitur: מהאי רישא להאי רישא *Ab hoc principio in illud principium.* His verbis indigitatur pars barbæ ſecunda; quæ pro-

cedit ab uno principio oris usque ad principium oris alterum: & hi ſunt pili illi, qui myſtax dici ſolent. Et quia de forma hac pluribus agitur in Idra magna ad illam iterum convertemur.

Dixit igitur R. Schimeon ad R. Chiskijah: *Surge R. Chiskijah, & ſiſte te in ſtatum tuum* i. e. ne obliviſcaris præceptorum illorum ſingularium, nominumque quæ tibi tradidi: nec timeas, nec terrearis, ſed accinge te ad formam hanc, & deprædica dignitatem partis cujusdam Barbæ ſanctæ. Surrexit R. Chiskia, incepitque & dixit (Cant. 7. v. 11.) *Ego dilecti mei, & ſuper me deſiderium ejus: Quis in cauſa eſt, quod ego ſim dilecti mei, quia ſuper me eſt deſiderium ejus?* Quaſi diceret: Quis eſt cauſa, quod ego, i.e. Eccleſia Iſraëlis, cui tribuitur nomen אני Ego, ſim dilecti mei: i. e. quod Senior ille mecum agat ſecundum amorem dilecti, tollatq; iniquitatem meam, & demittat in me Benedictionem? Quia ſuper me eſt deſiderium ejus, i. e. quia fundamentum Senioris hujus influxum in me demittit. Quoniam fundamentum ubique vocatur תשוקה deſiderium; quia deſiderat influxum demittere in Regnum; item, quia vox תשוקה habet ſummam 811. & cum literis ſuis quinque 816. Et ſic etiam fundamentum dicitur צדיק juſtus, & compoſitum eſt è quatuor ventis: nomen autem צדיק quater ſumtum, etiam habet numerum 816.

Sequitur in textu: *Intuitus ſum*: quaſi diceret, ſe contemplatum eſſe totam compagem ſtaturæ, (perſonæ illius, de qua ſermo erat) & vidiſſe formam hanc ſecundam. Hinc pergit: *Et ecce vidi lumen dignitatis*, i. e. vidi formam barbæ, quæ vocatur dignitas: quod erat contectum *lucernis ſupernis*, quæ ſunt pili, qui ſplendent ad inſtar lucernarum. Et hæc forma ſplendebat & aſcendebat in trecenta viginti quinque latera, i.e. Forma hæc, quæ eſt Fundamentum, immittebat guttam Benignitatum intra Baſiliam, in qua ſunt trecenta & viginti quinque judicia rigoroſa: i. e. conceptus quinque Severitatum: quia nomen אדני quinquies ſumtum efficit 325. judicia rigoroſa; quæ ibidem ſunt in ordinem redigenda: & hinc vocatur תיקן i. e. reſtitutio, ordinatio. *Et caligo quædam lavabatur illô Lumine*, i. e. illa poteſtas judicii rigoroſi, quæ vocatur חשוך i. e. obſcura quædam ſpurcities, & fit ex illis 325 judiciis, *lavabatur*, i. e. temperabatur & mitigabatur iſtâ Conformatione, quæ vocatur lumen dignitatis. Numerus autem iſte hinc oritur: quia in Microproſopo ſunt 320 judicia, i. e. triginta duo nomina אלהים, quæ pertinent ad Sapientiam, quæ eſt Jod radicale nominis Tetragrammati: unde triginta duæ hæ ſemitæ Sapientiæ deſcendunt in Microproſopum: unde ſi triginta duo multiplicentur per decem, oriuntur 320 judicia, è triginta duobus nominibus אלהים operis creationis. Et deſcendunt in Fundamentum Microproſopi; Fundamentum autem eadem immittit Baſiliæ, ubi ſi radix Severitatum i. e. literæ מנצפך quæ ſunt quinque Severitates, priori numero addantur, liquet, quod in Baſilia ſint 325. Et ſi Microproſopus & Uxor ejus ſimul copulentur per Fundamentum Microproſopi, jam in ipſo inveniuntur 320, & 320 in Uxore, quæ efficiunt 640, juxta vocem תמר i. e. palma, quæ eſt mas & fœmina; item juxta nomen שמש, quod habet ſignificatum Solis, & connotationem copulæ maritalis.

Pergit

Pergit autem textus: *Sicut ille qui lavatur in illo fluvio profundo, cujus aquæ dividuntur & lucent atque dimanant quaquaverſum*; id eſt, ſicut Microproſopus, cujus judicia mitigantur ab aquis in eum effuſis è fundamento Matris, quæ vocatur fluvius profundus: & aquæ ejus, id eſt, benignitates variè distribuuntur & ſplendent atque dimanant in omnes partes intra corpus Microproſopi, id eſt, in 248. membra, & 365. venas ejus. Ita lavatur iſta poteſtas judicii rigoroſi Baſiliæ à Fundamento, quod in Microproſopo eſt, id eſt, à ſex partibus corporis, quæ in Seniore.

Et pergit: *Ex eo, quod ſupra eum eſt.* Hoc ipſo exponit, quô ex locô fluvius iſte profundus deſcendat: nimirum è Matre, quæ ſupra ipſum eſt. Et quia Microproſopus incipit à ſeptem inferioribus, nimirum à benignitate & porrò deorſum; hinc intelligentia denotatur, quæ Benignitate proximè ſuperior eſt.

Porrò ſequitur: *Et Lumen illud aſcendit ad littus maris ſuperi profundi.* Id eſt, poſtquam obſcuritas hæc mitigata eſt per iſtam conformationem: tunc per modum Lucis reflexæ rurſus aſcendit, & circundat pilis labium oris ſuperius, quod eſt conceptus Baſiliæ Senioris iſtius: ſicut notum eſt, quod os Regnum denotet. Baſilia autem hæc vocatur mare ſuperum profundum. Quare autem ambit labium? Ne pili, qui denotant judicia colligantur in locum unum.

Et pergit: *Omnes enim portæ bonæ & dignitates in illam portam aperiuntur.* Id eſt, omnes pili, qui ſunt portæ Intelligentiæ, quæ in Seniore hoc bonæ ſunt, & dignitates illæ, id eſt, conformationes Senis influentiam à pilis & formis his in inferiora demittentes, per portam hanc Baſiliæ ſeſe evacuant.

Mox ſequitur: *Dicebat autem R. Schimeon* האידנא אתבסים עלמא *jam mitigatus eſt mundus*: id eſt; nunc cum R. Chiskijah hanc formam explicuit, atque dixit, quod caliginoſum illud temperatum ſit, hoc ipſo obſcuro antea lumine mundus in mitiorem ſtatum redactus eſt. Et quia per illum dulcis & blanda hæc natura à Baſilia Adami primi deducta erat, & hic vocatur Senior Seniorum; hinc ipſi benedicebat R. Schimeon, inquiens; *Benedictus ſis tu R. Chiskijah à Sene Senum*: ubi intelliguntur ſeptem illi dies, qui vocantur Senex dierum, per quem benedictio in mundum hunc emanat.

Et porro dixit *R. Schimeon: Omnes radii coadunantur, quicunque veniunt in ſigillum hoc ſanctum.* Hic Senex dierum vocatur Sigillum ſanctum, quia in illo fulgent ſeptem illæ formæ, quæ ſunt, cranium, ros; menynx, frons, capillus, oculus & naſus; quas Adam primus efformavit in Sene iſto; quæ omnes congregantur in loco iſto ſub forma annuli, in quo eſt ſigillum Regis, id eſt, יוך, quod in fundamento Capitis ignorati, de quo ſupra. *Teſtes ſuper me invoco cœlum è ſummis ſummum*, id eſt, Microproſopum, qui vocatur cœlum: *& terram ſanctam, ſummam è ſummis*, quæ eſt Baſilia ſanctiſſima, uxor Microproſopi, quæ vocatur Terræ nomine.

Quod nunc videam de facie ad faciem Caput Senis dierum cum Barba luminum ejus & literas illius, in viſione & non in ænigmatibus; quaſi corpus cum anima abſque ulla extenſione materiali, & imperterritus: *quod nemo hominum vidit ex illo tempore, quo Moſes altera vice aſcendit in montem Sinai.* Nam à lumine hoc anima ejus elevata

fuit in illum lucis gradum quem acceperat Moſes, cùm aſcenderet ut acciperet tabulas ſecundas: Raf Hammenuna Senex autem fuerat de natura illius lucis, Moſis, cùm acciperet tabulas primas; & ambo erant radii de Moyſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax. Unde quoque Diſcipuli ejus ipſum vocabant בוצינא קדישא radium ſanctum, quaſi è Sole, id eſt, Moſcheh fulgentem.

Et pergit: *Nam video faciem meam ſplendere ad inſtar lucis ſolaris*, ſic & facies Moyſis dicitur ut facies Solis ſplenduiſſe, *quæ egreſſura eſt in medelam mundi.* Hoc eſt myſterium Lucis veſtimenti, quam futuro tempore producet Deus Sanctiſſimus atque benedictus per filum Infiniti, quo mitigabuntur omnia judicia, ut aboleantur & ceſſent omnes cortices atque malum in æternum: *Sicut ſcriptum eſt: Malach. 4. v. 2. & orietur vobis timentibus nomen meum Sol juſtitiæ, & ſanitas in alis ejus. Imò quod magis, ego ſcio, quod facies mea ſplendeat; Moſcheh autem neſcivit nec animadvertit: ſicut ſcriptum eſt:* Exod. 34. v. 29. *Imò porrò, Ego video tredecim illas ſculpturas ante me, quæ lucent ut lucernæ,* &c. *& ſedet ut Rex in medio exercitûs ſui:* multas enim habet ſub ſe copias, quæ adhærent pilis Regis ſuperni: tam animæ quam Angeli. Deinde ipſos ad ſtrenuitatem adhortatur, & diſcipulos ſuos vocat ſocios ſuos ob inſignem ſuam humilitatem, quæ etiam in Moſe laudatur, cùm dicitur: Et Moſes erat humillimus omnium in terra viventium. Deinde hoc etiam faciebat propter amorem illum & fraternitatem, quem inter ſe colebant: quæ multum in modum confert ad mitiganda Lumina judicii: cùm nullæ inter ipſos eſſent lites, vel æmulatio atque odium, prout accidebat diſcipulis R. Akiba. Quem amorem R. Schimeon etiam in ſuis prædicat in Sohar ſectione Truma.

Pergit autem dicendô: *In ſtatu hoc*, id eſt, ut formæ iſtæ tàm manifeſtò appareant, atque ſic permaneant, *nemo erit, donec veniat Rex Meſſias.* Quamvis & alii Sapientes Iſraëlitarum clariores & Doctores Miſchnici viderint Thronum Dei; item R. Nechonja filius Hakkana; item R. Akibha, & R. Clieſer magnus: à quibus id quoque traditum eſt cæteris Sapientibus, quomodo fiêri queat, ut quis ſpectare poſſit Thronum Divinæ Gloriæ per Ecſtaſin.

§. 197. Forma tertia Barbæ Capitis Non entis vocatur עבר על פשע transiens ſuper prævaricationem. Et Conformatio hæc fit per gloriam Regni Adami primi, aſſumtis ſibi Victoriâ & Fundamentô, quæ tres ad partes Capitis & Barbæ conſtituendas ſimul concurrunt. Hinc etiam in Idra magna de hac forma R. Chija dicit: Quod primæ duæ Conformationes propterea ſint, ut veniatur ad tertiam. Quaſi diceret: Finem primarum formarum, quarum prior à Baſilia; altera à Fundamento deſcenderat, non eſſe alium, quàm ut per eas deveniatur ad formam tertiam, quæ eſt Tranſiens ſuper prævaricationem: ad quam Victoria & Gloria cum Fundamento ſimul uniuntur. Unde tres illæ Numerationes quaſi pro una habentur,

De hac forma autem ſic loquitur Liber Zeniutha קאים אורחא דנפיק תחות תרין נוקבין דפרדשקא *Exiſtit ſemita, quæ exit ſub duobus foraminibus meniani ſive naſi.* Et ad hanc formam Victoria & Gloria ſimul concurrunt, prout per naturam ſuam uniri ſolent. Natura autem Fundamenti, quæ vocatur ſemita, hæc eſt, ut diſtinctionem

nem inſtituat, inter Victoriam & Gloriam. Nimirum pili labii ſuperni non uniti ſunt invicem, ſed diviſi ſunt in duas partes, ne judicia ſimul omnia concurrant ſine diſtinctione. Sed Victoria eſt à dextris: qui ſunt pili ad dextram oris in myſtace ſiti. Gloria autem à ſiniſtris eſt; & hi ſunt pili in ſiniſtra myſtacis parte. Semita autem intermedia, id eſt, radix Fundamenti conſiſtit medio in loco. Quare autem ſemita hæc diſtinctionem facit inter utrumque pilorum genus? Ne ſcilicet pili impediant, quò minus condonatio & influentia deſcendat in os; quippe quæ deſcendit à Naſo, id eſt, à Pulchritudine. Pars enim Naſi ſuperior denotat à dextris Jiſraëlem, cui adjacet Uxor ejus Lea, & Jacobum à ſiniſtris cum uxore ſua Rachele, quæ ſunt duo foramina.

In Idra magna autem de Forma hac tertia hæc occurrunt verba: *Conformatio tertia eſt in medio ſub naſo ſuo duabus naribus, ibi prodit ſemita quædam*; ſicut jam explicui. *Et illa ſemita facta eſt, ut tranſitus fieri queat per illam:* quaſi diceret: ut influentia per illam tranſi re queat, eamque non impediant judicia, ut os dicere queat: Condonavi. Et hæc ſemita eſt radix Fundamenti: quamvis enim jam dixerimus, quòd forma ſecunda ſit in Fundamento: nihilominus tamen etiam hæc ſemita ad Fundamentum pertinet, quia tres illæ Numerationes, quæ conformant tres iſtas formas habentur pro una. Et ſi quæratur, quare fundamentum vocetur ſemita? Dicendum eſt, quia omnis influentia, quæ in Baſilian venit, per viam fundamenti in illam ingreditur.

Et pergit: *& pili non creſcunt in illa ſemita, quia ſubigit iniquitates*, id eſt, Judicia quæ præfigurantur per pilos. Quia igitur influentia radicis fundamenti deſcendit ſub duabus naribus, hinc judicia iniquitates & pili ibi non habent locum.

Porrò ſubjungitur: *Multi appendices expectant hoc os; & non manifeſtatur vel uni ex illis.* Vox ערקיסאות ſenſum habet corrigii calceamenti: idemque eſt ac ſi diceret: Multa lora ſive multæ radices animarum, dependentes ut lora à perſonis v. g. Patre & Matre, Microproſopo & uxore ejus, & omnibus reliquis mundis inferioribus exexpectant ut os hoc dicat: *Peperci:* & demittat benedictionem. Sed ad hunc gradum ne unus quidem ex illis attigit, ut os hoc eidem manifeſtaretur dicendo: *Peperci.* Excepto Moſe, cùm intercederet pro peccato exploratorum: ſicut dicitur Num. XIV, 20. *Et dixit DOMINUS: Peperci ſecundùm verbum tuum.*

Porrò ſubnectitur: *Quoniam attollitur*: id eſt; propterea non manifeſtatur, quia halitus egrediens ex ore ſtatim attollitur: id eſt, redit & abſconditur intra formas & partes os iſtud coronæ inſtar ambientes: id eſt, ſupra & infra & ab omni latere. Unde porrò dicit: *Et coronatur:* id eſt, halitus iſte egreſſus ab ore hoc redit in receptaculum ſuum, id eſt, in formas illas & partes circumjacentes, & ibidem halitus iſte coronatur; quia omnes in circulo adjacentes formas ſubintrat: & à formis illis deinde influentia & benedictio deſcendit in inferiora. Sed os ipſum nō manifeſtatur. Hinc porro ſubjungit: *Scitur & non ſcitur.* Sic alio loco ſcribitur in Idra hac de ipſa Eſſentia Senioris hujus: *Non ſcitur; quia non invenitur.* Sed reſpectu conformationis ſuæ ſcitur: Quoniam influentia, quæ ad nos deſcendit, non manifeſtatur, niſi à formis ejus. Non ſcitur ergo reſpectu ipſius oris, ſicut ſcriptum eſt Exodi XXXII, 14: *Et pœnituit DOMINUM ſuper malum, quod locutus eſt, ut faceret populo ſuo.* Unde patet, quod pœnitentiam

cor-

corde quidem abſconderit; ſed remiſſionem ore ipſo non elocutus ſit, prout in caſu exploratorum: ſed ſtatim cùm exiret halitus, ex ore elevatus rediit in receptaculum ſuum, id eſt, in partes circumjacentes: & exinde veniebat condonatio.

Mox addit: *Didicimus in occultatione libri: quid hoc eſt, quod ſcriptum eſt,* פשע Prævaricatio? Quaſi diceret: Quænam eſt natura iſtius formæ, quod dicatur tranſiens ſuper prævaricationem? & reſpondet: Si probi ſunt, tranſit: ſin minus, prævaricatio ſuo in loco manet. Deinde objectionem movet, dicendo: Quid ſibi vult hæc phraſis: *Tranſiens ſuper prævaricationem?* quod nimirum vox פשע dupliciter poſſit exponi, ut per metatheſin ſit שפע. Si verò probi non ſunt, influentia hæc ſiſtitur, & non tranſit in Microproſopum; nam quando influentia tranſit in inferiora, tunc tranſit in Microproſopum.

Et ſequitur: *Quænam eſt differentia inter hunc & illum?* Quia forma hæc etiam reperitur in Microproſopo? Nimirum de Microproſopo reſpectu ſemitæ hujus ſcriptum eſt Num. XII, 9. *Et exarſit ira DOMINI & abiit. Quid eſt & abiit? quia nempe exiit ſpiritus iræ de illis foraminibus.* De hoc autem ſpiritu iræ infra quædam traduntur cum inquit: *Quinque ſeveritates ſunt in hoc Microproſopo, quæ extenduntur in mille & quadringentas ſeveritates.* Ubi ſenſus eſt, quod in naſo Microproſopi contineantur quinque ſeveritates, quæ ſunt quinque literæ finales מנצפך quarum numerus eſt 280: Si igitur hic numerus ſumatur quinquies hinc exurgunt mille & quadringentæ ſeveritates. Et ex illis prodeunt ira & furor; qui eſt ſpiritus iracundiæ.

Et tandem addit: *Hinc qui hanc ſemitam tangit, monetque alium, tacendum eſſe, hujus ſemita analogiam præ ſe fert.* Quaſi diceret: Quosdam digitum ſemitæ huic imponere cum alios monent, ut taceant.

Cùm autem dicitur in Libro Zeniutha: *Ad tollendum peccatum:* ſenſum habet, ut ſcilicet os poſſit dicere: Peperci. Nam ſcriptum eſt Proverb. 19. v. 11. Et decus ejus præterire iniquitatem per viam hanc: nam hæc eſt radix Fundamenti, quod eſt ramus pulchritudinis Senis hujus, & vocatur tranſiens ſuper prævaricationem. Et Fundamentum quidem hujus formæ eſt Gloria Senioris; ſed quia hæc eſt judicium, non permittitur ipſi, ut ſola operetur; ſed Victoria, Gloria & Fundamentum ſimul operantur ad abolenda judicia.

§. 198. Forma quarta Barbæ Capitis Non entis vocatur לשארית נחלתו reſidui hæreditatis ſuæ. Et hæc procedit à Victoria Senioris, quæ eſt alba: & pili ſub labio inferiore lineâ tenui ambitum formantes huc pertinent. Hinc in Libro Zeniutha dicitur: Sub labiis ambit pilus in principium alterum. In Idra magna hæc de illa extant: *Formâ quartâ diſponitur pilus, & deſcendit ſub ore ab uno principio ad principium alterum.* Ubi indigitatur, hanc formationem eſſe Victoriam Senioris. Poſtquam enim formata fuit ſemita ſupradicta, ad diſtinguendam Victoriam à Gloria, quæ antea coaluerant: jam Victoria hæc circundat os à parte inferiore, id eſt, ſub labio inferiore, ab uno principio oris usque ad principium alterum. Et hinc verba Michæ ſic cohærent: Tranſiens ſuper prævaricationem pro reſiduo hæreditatis ſuæ: quaſi dicatur: Formam

ter-

tertiam propterea formari, & gloriam ibidem à Victoria diſtingui, ut disponi queat forma hæc quarta.

Subjungit autem Idra: *Sicut ſcriptum eſt 2. Reg. 19. v. 4. Et elevabis orationem pro reſiduo invento ſive extante. Ubi revera intelligitur id quod extat.* Nam quia videri poſſet, ſi dicatur Reſiduum hæreditatis ſuæ, tantùm quosdam Jisraëlitarum intelligi, & non omnes: quod ſi foret, forma hæc his verbis exprimi non poſſet. Quia forma hæc omnes Jiſraëlitas concernit, & non quosdam ſaltem. Hinc dicit: Senſum hujus nominis non eſſe particularem, ſed ita intelligendum, ſicut intelligitur textus citatus: Et elevabis orationem pro reſiduo extante, id eſt, pro toto populo. Nam quamvis & dictum hoc citatum videatur loqui de quibusdam, & non de omnibus; revera tamen ita non eſt, ſed totus populus tunc exſtans ibidem intelligitur: nam totus populus vocatur שארית, quod probatur per dictum Zephan. 3. v. 13. Reſiduum Jiſraël non faciet iniquitatem. Atque ſic etiam verba hæc Michæ intelliguntur de toto populo, qui vocatur Reliquus (populus inter gentes non comprehenſus,) qui eſt hæreditas ejus.

§. 199. Forma quinta Capitis Non entis dicitur לא החזיק לעד אפו Non tenuit in perpetuum iram ſuam: Et hæc eſt in Pulchritudine ejus. De hac in Idra magna ſic dicitur: *Per formam quintam procedit ſemita ſub ore: & hæc eſt, quod ſcribitur: Non tenuit in perpetuum iram ſuam.* Et iſti ſunt pili ſub labio inferiore omninò in medio conſtituti, quibus ab utroque latere alii pili non adjacent: eſtque cumulus quidam parvus pilorum in longum protenſorum, qui ab utraque parte glabritiem habet pilis carentem: & continetur ſub Forma quarta in latitudinem labii inferioris extenſam. In Libro Zeniutha autem de hac ita ſcribitur: *Semita alia procedit ſub illo.* Et hæc forma eſt in pulchritudine: & quia pulchritudo Senioris iſtius influxum habet à Cognitione hujus Senis, id eſt, à Fundamento Capitis ignorati, qui totus nonniſi mera miſeratio eſt; hinc forma hæc vocatur: Non tenuit in perpetuum iram ſuam: vel potius Non permiſit transire iram ſuam, id eſt, judicia, quæ in ipſo ſunt, in gradum illum, qui vocatur עד, ſeu perpetuitas, id eſt, in Baſiliam, quæ eſt finis omnium Numerationum, in qua continetur ſeries omnium temporum usque in æternum.

Porrò ibidem ſequitur: *Surrexit R. Joſe, exorſusq; dixit è Pſalm.* 143. *v.* 15. *Beatus populus* שככה לו *cui ſic* &c. Quem locum R. Joſe dupliciter explicare conatur, nempe juxta dictum Eſth. 7. v. 10. Et ira Regis שככה quievit, id eſt, quievit ab iracundia ſua; quaſi diceretur: A judiciis, quæ ab ipſo oriuntur: quoniam Forma hæc eadem ſedat, ne foràs prodeant in actum. Vel etiam aliter ſedavit per iram ſuam, ſcilicet alios, id eſt, cortices, quaſi ſenſus eſſet, quòd confringat capita draconum. Nam ira in Seniore hoc reſpectu judiciorum infra ſe conſtitutorum merus amor eſt, & cortices ab illa ſeſe avertunt ob eminentem excellentiam ejus. Pergit autem: Quod innuitur Num. 11. v. 15. ואם ככה Et ſi ita tu facias mihi &c. Ubi demonſtrare vult, quare adhibeatur vocula ככה, nimirum ſicut diximus; ut ſenſus ſit: Si tu ita mecum agere vis, prout procedis cum corticibus, quos ſedas unicô momentô; bene eſt: ſin minus; occide me quæſo occidendô. Et hoc dicit eſſe judicium judiciorum, &

veram antitheſin ſenſûs illius contenti in dicto Pſal. 143. Senſum ergo vocis שכבה à ſedandis judiciis deſumit, ſive ſint judicia ipſius Pulchritudinis, id eſt, Microproſopi, quæ ſunt 320, ſive Uxoris ejus, quæ ſunt 325. Dicit autem in verbis ultimis dicti allegati: Beatus populus, cujus Dominus eſt Deus; contineri miſerationes miſerationum. Quaſi diceret: Sicut eſt judicium judiciorum, ita eſt miſeratio miſerationum, ubi ſcil. Tetragrammaton eſt DEUS, ſive ubi nomen אלהים, quod denotat judicium, convertitur in Tetragrammaton, quod eſt miſericordia, duplici modo: primò in nomine מצפץ quod generatur è nomine Tetragrammato per Alphabetum inverſum, & indigitatur per literam Schin in voce שיהוה quia numerus nominis מצפץ eſt 300, juxta numerum literæ ש. Nomen hoc autem denotat miſericordiam; quia eſt è tredecim formis Microproſopi, nec non è ſeptem Formis Macroproſopi. Item nomen מצפץ & vox ברחמים æquipollent. Secundò, ut Tetragrammaton ipſum: unde patet, quod hoc nomine indicetur miſericordia.

Deinde porro dicit: Vocem שכבה eſſe nomen, quod contineat omnia nomina. Quaſi diceret: per hanc vocem indigitari Tetragrammaton, quod continet omnia nomina: inter quæ unum eſt אל שדי, quod eôdem numerô gaudet, quem habet vox שכבה. Ut autem innoteſcat, quomodo idem numerus 345 ſit in Tetragrammato: ſciendum eſt, hanc Formam eſſe in Tiphereth ſeu Pulchritudine, quò pertinet Moſcheh. Nomen autem משה continetur in voce שכבה, cujus numerus eſt 345. Item Tetragrammaton Jodatum retrogradandô ſcriptum, cujus numerus 184: & nomen אהיה in plenitudine ſua Jodata conficiunt numerum 345. Item Tetragrammaton Alephatum, & אלהים Joddatum eundem numerum efficiunt.

Et deinde ſic inquit: *Et Sanctus ille, qui benedictus ſit, tranſire facit iram ſuam*: id eſt, Pulchritudo, quæ in Seniore, quæ eſt Forma hæc quinta, & ſemper vocatur Sanctus ille, qui benedictus ſit; non retinet iram ſuam, ſed eandem in ſeſe mitigat. *Et remittit Microproſopo:* id eſt, condonat, parcit, placatur Microproſopo, qui eſt Rex Iſraëlis, propter peccata, quæ Iſraëlitæ infra committunt, & in ſupernis corruptelam cauſantur: eique dat influentiam & benedictionem. Et pergit: *Et tranſmittit ad omnia illa extranea*, id eſt, Microproſopus tranſmittit influentiam, quam ipſe accipit ſuper adverſarios illos, qui accuſant Jiſraëlitas, & foras conſiſtunt: ne Jiſraëlitis adverſentur.

Porrò ſequitur: *Didicimus in traditione extraordinaria, ſemitam illam formæ ſanctæ & excelſæ Senioris Seniorum, quæ deſcendit in Barba ejus ſub naribus; & hanc ſemitam inferiorem ſibi correſpondere in omnibus; cùm altera ſit ſuperior, & altera inferior. Et ſuperior vocatur Tranſiens ſuper prævaricationem: inferior autem; Non tenuit in perpetuum iram ſuam.* His verbis rationem profert, quòd forma hæc remittat peccata, & locum præbeat ad tranſmittendam influentiam; nè quod ſemita inferior planè ſimilis ſit ſuperiori.

Iterum ſubjungit: *quod non tenuit*; idem ſit ac non eſſe locum reſidendi pro judiciis: quoniam ſemita hæc ab omni latere ſuo glabra eſt & pilis carens, ut tranſitus ſit influentiæ.

Iterum ſequitur: *Omni loco, id eſt, ubicunque Jisraëlitæ in cauſa ſunt, ſive in terra Jisraëlitica, ſive extra eandem, ut ſemita detegatur, bonum id eſt omnibus inferioribus: quoniam apparet conſilium ad benefaciendum omnibus.* Hîc per conſilium intelligitur Cognitio, quæ in Pulchritudine hac. Quia conſilium venit à Cognitione; Cognitio autem eſt benovelentia: & quando benevolentia detegitur, iſtud omnibus prodeſt: id eſt, tam malis, quàm bonis.

Porrò ſubjungit: *Ille qui occultatus eſt, & non manifeſtatur*, id eſt, Caput, quod ignoratur, ſicut mox inquit: *Et nemo eſt, qui illum cognoſcat, niſi ipſe ſolus*, id eſt, Adam primus ratione regni ſui, quod eſt Caput ignoratum. Sicuti de Edene ſummo. Ubi intelligitur gradus iſte, qui in Macroproſopo, & eſt mundus venturus: à nemine cognoſcitur; id eſt, nec à Patre & Matre, nec à Microproſopo & Uxore ejus: niſi à Seniore Seniorum, quod eſt Caput Non ens.

Et tandem ſuperaddit: *Idipſum eſt, quod dicitur Pſal. 92. v. 6. Quàm magnificata ſunt opera tua, Domine; valdè profundæ ſunt cogitationes tuæ.* Id eſt: quamvis magna admodum ſint Opera Tetragrammati, quæ ſunt, Pater, quem denotat Jod Tetragrammati; & Mater denotata per He primum iſtius nominis; & Microproſopus, qui eſt Vav Tetragrammati; & Uxor ejus, quæ denotatur per He ultimum: nihilominùs tamen hæc omnia Opera nihil ſciunt de Edene ſeu Paradiſo illo, qui eſt in profundo cogitationis capitis ſuperni. Id eſt, Sapientia Coronæ, quæ eſt Caput Non ens: hæc enim vocatur Cogitatio profunda: non verò Pater, qui etiam quidem Sapientia eſt, ſed vocatur Cogitatio ſimpliciter.

§. 199. Forma ſexta Barbæ Capitis Non entis vocatur כי חפץ חסד הוא Quia Benignitatem vult ipſe. Et fit à ſeveritate hujus Senioris. Et quia hæc nonniſi mera benignitas eſt reſpectu ejus, quæ infra ipſam locatur: hinc vocatur Benignitas in dicto illo Michæ. Et de hac Idra magna ſic loquitur: *Ratione formæ ſextæ formatur pilus hoc modo, ut ab imo ſurſum aſcendat, & contegit areolas aromatis optimi usque ad initium oris, ejusque locum ſupernum. Et pili deſcendunt ab initio ad initium aperturæ ſemitæ inferioris oris.* Senſus hic eſt quod pili ſurſum aſcendant & ſuperintegant genas, quæ vocantur areolæ aromatum optimorum, ſicut ſcribitur Cant. 5. v. 13. Axillæ ejus ſicut ſulci aromatis. Et ſic hoc etiam exponitur in hac ipſa Idra. Et hi pili, qui contegunt genas, contegunt totam latitudinem malarum, & pertingunt usque ad initium oris ſuperum, id eſt, usque ad pilos myſtacis. Et ſicut pili aſcendunt ſurſum: ſic pili etiam deſcendunt à principio labii ſuperni, ad principium aperturæ ſemitæ inferioris. Hîc quæritur, annon pili iſti qui contegunt genas pertineant ad formam primam, de qua dicitur: Deſcendit in Pulchritudine ad initium labiorum. Quod ſi ita eſt; quomodo iidem referri poſſunt ad formam ſextam? Dicendum igitur: id quod de forma prima ſcribitur, non intelligendum eſſe de pilis omnibus; ſed de filo unico tantùm. Atque hoc ipſum ſic etiam explicatur in Idra; cùm dicitur: forma prima ſic formatur, quod pilus incipiat à Capillo capitis &c. deſcendens ante portam aurium in filo quodam maximè æquali usque ad principium oris. De forma ſexta autem dicitur porrò: *Surrexit R. Jeſa, exorſusque dixit: è Jeſa. 54. v. 10. Et miſericordia mea à te non recedet. Et ſcriptum eſt, ibid*

v. 8. & in miſericordia ſeculi miſertus ſum tui. Hæc dicta ſibi videntur eſſe contraria. Eadem autem explicat R. Joſe, dicitque: quod dictum illud: Benignitas mea à te non tolletur; loquatur de Seniore hoc. Ex quo appareat, quod Benignitas in ipſo perpetuo ſtabilis ſit & fixa: unde miratur, quare deinde fiduciam hanc in ſe minuat, dicendo: Et in benignitate ſeculi miſertus ſum tui. Unde colligi poſſet, Benignitatem hanc non perpetuò fixam & ſtabilem eſſe. Nam quod incipit à miſericordia, non eſt fixum. Reſpondet autem; duplicem dari miſericordiam ſive benignitatem, internam nempe & externam. Et internam quidem dicit hanc eſſe formam, quæ vocatur: Et benignitatem vult ipſe. Hanc autem vocat benignitatem internam: quia eſt quaſi anima in Seniore hoc. Jam ſupra enim expoſitum eſt, quòd anima ſeptem partium Capitis, quæ ſunt cranium, ros, menynx, frons, capillus, oculus, naſus, & Seniori huic tribuuntur; proveniat à ſeptem Numerationibus, id eſt, incipiendo à Benignitate & porrò deorſum Capitis ignorati: quæ vocantur uno nomine Senex dierum. Et hinc iſtô locô Seniorem hunc vocat Senem dierum; reſpectu illarum Numerationum Capitis ignorati, quæ continentur intra Seniorem hunc, ipſius vitam largiuntur. Et quia Benignitas iſtius Formæ influxum habet à Benignitate Capitis ignorati, quæ quaſi anima eſt intra corpus aliquod exiſtens: hinc ipſam vocat Benignitatem internam. Et de hac Senex iſte promittit, quod ab ipſo recedere non debeat in æternum. Quoniam hæc attributa in ſe non dependent ab operibus inferiorum: hinc ſemper ſplendent, & in æternum ſuis in locis: modò quod non radient deorſum ad mitiganda judicia Microproſopi, & ad complendas tredecim ſuas, & novem Uxoris ejus formas, niſi propter opera inferiorum. Quod autem dicitur: In Benignitate ſeculi miſertus ſum tui; ibi intelligitur Benignitas alia, è qua fit ipſum cranium. Et hæc vocatur Benignitas externa: quia omnes ſeptem partes Capitis, cranium, ros, menynx, frons, crinis, viſio, naſus, ſunt vaſa, pro ſeptem Numerationibus Capitis ignorati, quæ vitam & vires largiuntur ſeptem illis partibus Senioris hujus. Et quia vaſa ſunt externum quid: hinc iſta Benignitas externa dicitur reſpectu Benignitatis Capitis ignorati. Deinde alia quoque ratio datur, quare Benignitas hæc vocetur externa; nimirum jam notum eſt, quod à Corona & Sapientia Senis fiat cranium: quodque illæ ingrediantur & extendantur per corpus Macroproſopi, & ſint quaſi anima ejus. Et ab Intelligentia Senioris fit cranium Patris & Matris. Et à Benignitate Senioris fit perſona Patris; & à Severitate illius fit perſona Matris. Et à Pulchritudine provenit copula Patris & Matris. Et à Victoria, fit Microproſopus; Et à gloria, uxor ejus. Et Fundamentum Senioris eoſdem copulat. Jam verò notum quoque eſt, quod Victoria, Gloria & Fundamentum ſemper vocentur extra corpus: unde & Microproſopus & uxor ejus, qui fiunt è Victoria, Gloria & Fundamento, ſemper dicuntur eſſe extra ejus corpus. Et quia in Victoria, Gloria & Fundamento Senioris, unde fiunt Microproſopus & Uxor ejus in ſe etiam continent Benignitatem Senioris; quoniam quælibet Numeratio conſtat è Decade: hinc vocantur Benignitas externa. Et illi gradus vocantur עולם ſeculum; & in ſe continent Benignitatem Senioris, & fruuntur uſu Severitatis hujus, quæ in Seniore: nam à Severitate Senis fit Perſona

Ma-

Matris; & Mater progenerat Microproſopum & Uxorem ejus. Et hoc ipſum eſt quod ſcribitur Pſal. 89. v. 3. Dixi, ſeculum benignitate ædificabitur. Quoniam Severitas, quæ in Seniore hoc, eſt Benignitas reſpectu eorum, quæ infra ſe habet. Et quando Jiſraëlitæ virtuti non operam dant, tunc hæc Severitas non ſplendet in Microproſopum & Uxorem ejus: Unde Senex iſte non aſſeverat, eandem non ſublatum iri.

Porrò ſubjungitur, *eandem vocari Angulum Barbæ*: quod intelligendum de eo, quod ſupra diximus: & deſcendit pilus à principio labii ſuperni ad principium aperturæ ſemitæ inferioris. Nam pili qui contegunt genas, non vocantur Angulus barbæ.

Iterum addit: *quod & Sacerdos ab hac parte proveniat.* Ubi ſciendum, quod Moſes veniat à Victoria Patris & Aharon à Gloria matris. Et cum Victoria, Gloria & Fundamentum Patris inſeruntur in Victoriam, Gloriam & fundamentum Matris de facie ad faciem; tunc Gloria Patris intrat in Victoriam Matris: & Victoria Patris intra Gloriam Matris. Unde patet, quod Aharon proveniat à Victoria Matris, & Moſcheh è Gloria Matris. Hinc Kabbaliſtæ Moſen referunt ad Gloriam, & Aharonem ad Benignitatem, quæ eſt Victoria Matris. Nihilominus tamen Moſes radicaliter deſcendit à Patre & Aharon à Matre: iſta autem conſtruitur ab iſta Severitate Senioris, à qua fit iſta conformatio. Unde ſequitur, quod Aharon deſcendat ab iſto latere. In quo quidam Autores errant. Tandem autem ſubnectit: *Et hac Benignitas Senioris Seniorum eſt Benignitas Veritatis:* quia radix ejus venit per Pulchritudinem Capitis ignorati: ſicut exponitur in Idra minore: Pulchritudo eſt veritas. Et pergit: Hinc ſcriptum eſt: quoniam Benignitatem vult הוא ipſe. Quaſi diceret: voculam הוא ubique indigitare rem occultam: id eſt, Vitam animæ Senioris hujus. Et in Libro Zeniutha de hac forma dicitur: *Superintegit Areolas aromatis usque ad initium* (oris) *ſuperum.*

§. 200. Forma ſeptima Capitis Non entis in Barba ejus vocatur ישוב ירחמנו *Iterum miſerebitur noſtri.* Et hæc eſt in Benignitate Senioris hujus: conſiſtitque in loco faciei propriè dictæ, nimirum in duobus pomis faciei, in quibus nulli ſunt pili. De hac forma ſic loquitur Idra magna. *In forma ſeptima deficit pilus, & apparent duo poma in areolis aromatum pulcherrima & jucunda aſpectu. Incepit R. Schimeon & dixit: è Cant. 2. v. 3. Sicut malum inter arbores ſylvæ,* &c. Quaſi diceret: Sylva eſt ſymbolum pilorum barbæ. *Quam naturam habet hoc pomum? continet in ſeſe tres colores:* id eſt, rubrum, album & flavum: *ita duo mala Dei ſanctiſſimi & benedicti in ſe continent ſex colores.* Senſus eſt hic, quod in Numeratione Benignitatis iſtius, quæ eſt cranium, contineantur ſex formæ reliquæ, quæ ſunt Ros, menynx, frons, capillus, oculus, naſus. Sicut in Sohar dicitur in Libro Zeniutha & in Tikkunim, de voce בראשית, quaſi diceretur: ברא שית creavit ſex. Ipſa verò eſt ſeptima ſuper reliquas, & ab illa provenit conformatio hæc; id eſt, duo hæc poma, quæ in ſe continent omnes reliquas ſex partes barbæ, in quibus ſunt ſex colores. Quod ita ſe habet: Forma prima quæ vocatur: Quis ſicut tu, ô DEUS; & pertinet ad Regnum Baſiliæ: è coloribus habet albedinem, juxta myſticum illud: Benignitas אל omni die. Forma ſecunda, qua dicitur, Tollens iniquitatem, pertinet ad Fundamentum, quod eſt flavum: ſicut enim flavum ex albo & rubro mixtum eſt:

ita Fundamentum inter duo latera medium eſt. Forma tertia, quæ vocatur; Tranſiens ſuper prævaricationem, pertinet ad Gloriam, & habet colorem rubrum. Forma quarta, quæ vocatur; Reſiduum quod hæreditas ejus eſt; pertinet ad Victoriam, cui tribuitur color albus. Forma quinta, quæ vocatur; Non tenuit in perpetuum iram ſuam: & pertinet ad Pulchritudinem, flavum habet colorem. Forma ſexta, quæ vocatur; Quoniam benignitatem vult ipſe, & ad ſeveritatem pertinet, eſt rubra.

Et quia tota Barba influxum accipit à Pulchritudine Capitis ignorati, quæ eſt myſterium pilorum, utpote qui figuram habent plurium literarum Vav, ſicut traditur in Idra parvæ. Hinc Senex iſte hôc locô vocatur Sanctus ille, qui benedictus ſit! Quoniam notum eſt, quod Pulchritudo vocetur Sanctus ille, qui benedictus eſt, ubicunque hæc phraſis invenitur.

Porrò allegat locum Prov. 16. v. 15: *In luce faciei Regis vita*; quaſi diceret: In luce faciei duorum horum pomorum Microproſopi, qui vocatur Rex, qui vitam largit ur omnibus infra ſe conſtitutis.

Porrò allegat locum Num. 6. v. 24. *Lucere faciat Dominus vultum ſuper te*: ubi vultum intelligi dicit exteriorem, ut ſermo ſit de Microproſopo, qui opus habet lucem accipere à duobus iſtis pomis: quoniam Microproſopus & uxor ejus interdum obtenebraſcunt, nec ſemper illuminationem habent: vocanturque facies exteriores.

Deinde ſubjungit, *iſta poma radios emittere in trecenta & ſeptuaginta latera.* Ubi ſenſus eſt, duo hæc poma eſſe duo nomina יהוה צבאות. Nam nomen תפוח pomum cum quatuor literis ſuis & numero integri efficit ſummam 499. ſicut Nomen צבאות. Jam autem notum eſt, quod Nomen Zebaoth pertineat ad Fundamentum Intelligentiæ Senioris hujus. Ad Intelligentiam autem pertinet nomen לב. Numerus autem plenitudinis hujus, (demtis radicalibus;) eſt 37: quam plenitudinem in ſe habent duo hæc poma. Radix autem formæ hujus eſt litera Jod Tetragrammati, quia Caput Non ens eſt Sapientia, quæ continetur ſub ſymbolo literæ Jod. Jam ſi numerus 37. multiplicetur per Jod i. e. denarium, hinc oriuntur 370 illa latera: quæ ſunt שע 370. illa lumina, quorum toties mentio fit in Idra. Ut ſenſus tandem ſit, à duobus illis pomis prodire 370 lumina.

Et tandem ſubjungit: In illo inferiore hic locum habet nomen אמת i. e. Veritas; i. e. In Microproſopo Forma ſeptima eſt vox Veritas è tredecim illis partibus dicti Moſaici, de quibus ſupra. Si nimirum ordo Alphabeti inverſus intelligatur.

§. 201. Conformatio octava Capitis Non entis vocatur יכבוש עונתינו Subjiciet iniquitates noſtras. Et hæc eſt in Intelligentia Senioris. De hac dicitur in Libro Zeniutha: *Influentia omnium dependet usque ad cor; ab illa dependent ſupera & infera.* In Idra magna autem de ea traduntur ſequentia. *Formâ octavâ prodit filum quoddam pilorum circa barbam, & dependent æqualiter usque ad ſcrobiculum pectoris.* Ubi intelliguntur pili Barbæ longiores ſupra ſe invicem demiſſi: vel potius extremitates iſtorum pilorum ſibi invicem impendentium per totum circuitum, usque ad præcordia. Et hæc conformatio eſt in Intelligentia Senioris: & intra Intelligentiam hanc Senioris eſt fundamentū Capitis ignorati, quod eidem inhæret ut anima corpori. Quin & Baſilia Capitis ignorati occultata

eſt

eſt intra fundamentum iſtud: Ita ut hac ratione hic coaleſcant tres conceptus, qui omnes habentur pro una Numeratione; quæ eſt forma hæc octava quæ agit de ſubjiciendis iniquitatibus. Et forma hæc vocatur Influentia; quo pertinet dictum illud Sapientum noſtrorum: Liberi, vita, & alimenta non à meritis ſed ab Influentia dependent. Ubi per liberos intenditur fundamentum Capitis ignorati, à quo proveniunt generationes: per vitam verò denotatur Intelligentia, à qua deſcendit vita in Microproſopum & in omnes mundos; Ipſa enim eſt Mater liberorum. Per alimenta autem Baſilia intelligitur; de qua ſcriptum eſt: Prov. 31, 15. *deditque prædam Domui ſuæ & ſtatutum puellis ſuis.* Et ea non dicuntur dependere à palatio Meriti, quod eſt in mundo Creativo, ſed ab hac forma.

Deinde ſequitur: *Surrexit R. Eliaſar filius ejus, exorſusque dixit: Omnia dependent ab Influentia, etiam Liber Legis, qui in templo. Hoc ſtatuimus in Libro Zeniutha.* Hic declarat verba Libri Zeniutha, ubi ſaltem dicitur: *quod ſupera & infera dependeant ab Influentia.* Jam objectionem format ſuper verba illa dicens: Itane omnia dependent ab Influentia? an non dici ſolet: ſingula quidem inferiora opus habere eo quod ipſis ſuperius eſt, usque ad Microproſopum? quomodo ergo hic dicitur, ipſum Microproſopum, qui eſt Liber Legis, opus habere hâc Influentia? Unde dicit: *Atqui didicimus: quod Liber Legis ſit Sanctus.* Id eſt: Microproſopus Ipſe vocatur Sanctus, quia Cerebra habet in Patre, id eſt Sapientia, cui tribuitur Nomen Sancti. *Et Theca ejus Sancta:* ubi intelligitur fundamentum Matris, dum ſcilicet Microproſopus latet in utero ejus. *Et Templum Sanctum.* Id eſt, Leah, quæ eſt Baſilia Intelligentiæ: qui gradus vocantur Sancti, quia in illis eſt fundamentum Patris, id eſt Sapientiæ, quæ vocatur Sancta. *Et ſcriptum eſt Jeſ. 6. v. 4: & clamabant alter ad alterum dicentes: Sanctus, Sanctus, Sanctus.* Id eſt: Etiam in mundo Creativo Sanctitatem accipiunt à Microproſopo, & Sanctitatem iſtam tradunt Mundo formativo, ubi commoratur Microproſopus. Et hoc eſt, quod dicitur: clamabant alter ad alterum. Quaſi diceretur: Duodecim metatheſes Tetragrammaticæ, quæ in Microproſopo exiſtentes in mundo emanativo, deſcendunt in duodecim terminos Zodiaci, qui ſunt in mundo creativo; & dum illi his Sanctitatem communicant, excitantur Angeli inferiùs in mundo formativo conſtituti, qui ibidem etiam vocantur duodecim termini; ſicut in mundo factivo ſunt duodecim limites. Adeoque & iſta dependent à Microproſopo, & non ab Influentia.

Et pergit: *en tria ſunt.* Id eſt: tribus illis ſanctitatibus, quas prædicant Angeli, correſpondent tres Sanctitates Libri Legis, de quibus ſupra. Jam enarrat eas; dicendo: *Theca ejus Sancta*, &c. Et porrò dicit: *Lex conſtructa eſt è triplici Sanctitate.* Quaſi diceret; Lex quæ eſt quaſi medulla intra membra Microproſopi, ſicut medulla in oſſibus humanis, habet novem metra ſua. Id eſt: Myſterium Sanctitatis extat in tribus ejus primis, quæ ſunt Sapientia, Informatio & Cognitio; quæ vocantur ſanctæ, quia referuntur ad numerationem unam. Hinc dicit *in tribus gradibus*, (ſummis) quæ ſunt, Sapientia, Intelligentia, & Cognitio. Mox addit: *in tribus diebus:* qui ſunt, Benignitas, Severitas & Pulchritudo; qui vocantur dies. Porrò ſequitur: *Gloria cohabitans cum tribus.* quaſi diceret: cum tribus diebus reliquis, qui ſunt: Victoria & gloria, quæ vocantur *Tabulæ.* &

funda-

fundamentum Microproſopi, quod vocatur *Arca*, ſicut dicitur: Arca fœderis Sancti: *&* *Templum* id eſt Baſilia ipſa.

*Et ſcriptum eſt: Jer.*10.*v.*2. *A ſignis cœli ne conſternemini.* Id eſt: Scriptura hoc dicto excellentiam Microproſopi deprædicat: dantur enim cœli inferioribus iſtis ſublimiores; nempe ipſe Microproſopus Rex eſt illorum: unde ab inferioribus iſtis & materialibus ne conſternemini, prout gentes faciunt. Nam Jiſraelitæ dependent à cœlis ſuperioribus. Si igitur nos dependemus à Microproſopo; quomodo omnia dependent ab Influentia?

Reſpondet igitur, rationem ſuggerendo quare omnia ab Influentia dependeant; dicendo: *quare? quia omnes Sanctitates Sanctitatum omnium ab hac Influentia dependent.* Id eſt, omnes Sanctitates, tam Sanctitas Macroproſopi; quam Patris & Matris: & Microproſopi atque Uxoris ejus; omnes hæ, inquam, dependent & proveniunt à fi o hoc.

Et in Librum Legis non cadunt decem Sanctitates, donec afferatur in templum. Id eſt, donec Microproſopus ingrediatur in Matrem, quæ vocatur Templum היכל. Nam illa accipit decem Sanctitates in Patre contentas, id eſt literam י: & cum Pater decem has Sanctitates ſuas, id eſt literam י præbet Matri, hinc copulatur י cum ה Matris, & inde fit ſyllaba הי vocis היכל. Deinde cum iſtæ הי intrarunt in fundamentum matris, tunc fit reiteratio per ictus, quibus fundamentum Patris allidit ad fundamentum Matris; ut dicatur: ה ſumtum י vicibus, efficit 50. id eſt כל: nam notum eſt quod fundamentum vocatur כל: hinc exurgit vox היכל id eſt, templum.

Porrò inquit: *quia ab ea dependent Influentia, & Influentia influentiarum.* Id eſt נוצר Influentia octava è dicto Moſaico: & ונקה quæ eſt decima tertia ejusdem. Cum ſcilicet Mater has immittit in Microproſopum. Et cum ingrediuntur & perfindunt Microproſopum, tunc duæ hæ influentiæ invertuntur per Alphabethum inverſum את בש & loco נוצר fit טפרג & loco ונקה fit פטרץ.

Pergit autem: *Et propterea illa pendet:* id eſt Influentia hæc, quæ ſub hac forma deſcribitur continet pilos dependentes. Sicut ſupra dicitur: *& pendent æqualiter.* Id eſt, pili Barbæ tam æquales ſunt, ne vel unicus quidem pilus longior ſit altero. Adeoque forma quidem hæc deſcribitur ut filum quoddam, ſicut dixi de forma prima: Sed fundamentum pilorum iſtius formæ in hoc conſiſtit, quod illæ duæ influentiæ contineantur in ſpica Barbæ à mento & porrò deorſum, quæ ſibi invicem incumbunt ut mas & fœmina. Id eſt, tota illa portio Barbæ extra faciem demiſſa extrorſum vocatur Influentia & forma hæc octava. Et ſic in tredecim formis Macroproſopi hæc influentia octava vocatur נוצר: & dicitur influentia ſuperior: cui opponitur pars altera iſtius barbæ promiſſæ, non extraverſa, ſed gutturi vicina & infera, quæ vocatur ונקה & eſt forma decima tertia, & influentia inferior: intra quam delitеſcit influentia inferior ſive forma decima tertia Capitis Non entis, quæ vocatur ימי קדם. Et quia tredecim Formæ Regni Adami primi occultantur, & primò manifeſtantur tredecim Formæ Macroproſopi, quæ quaſi veſtis illarum ſunt exterior: & in ſingulis hâc ratione eſt influentia ſupera & influentia infera; hinc R. Eliaſer mentionem facit influentiæ, & influentiæ influentiarum.

Statura

Statura autem Patris & Matris incipit à gutture Macroproſopi, & pedes eorum finiuntur in pectore Macroproſopi: ita ut Pater contegat totum humerum dexterum Macroproſopi antè & retrò; & Mater contegat totum humerum ſiniſtrum Macroproſopi antè & retrò. Super Patrem & Matrem autem impendent, eosque contegunt duæ iſtæ influentiæ: quia barba Macroproſopi pertingit usque ad foveam pectoris ejus: & hucusq; ſuperinveſtiuntur Pater & Mater, nimirum usque ad præcordia Macroproſopi. A tergo Macroproſopi autem Patrem & Matrem ſuperintegunt tredecim cincinni capilli albi dependentes à capite ejus, & finientes in tergo è regione pectoris. Et ab additione luminis, quæ fit à junctura palati & gutturis, & protuberat, & perfindit per viam gutturis lux intrat intra Caput Patris & Matris. Eodemque modo ex additione & incremento, quæ fit à junctura duarum harum influentiarum, lux pertranſit intra Caput Patris & Matris, ipſisque facit cerebra nova, tam quoad lucem ambientem, quàm quoad lucem internam. Quod probe notandum eſt, ut melius intelligantur duo illa cerebra & duæ Coronæ venientes à duobus his influentiis, ſuperâ ſcilicet & inferâ, in Microproſopum per Patrem & Matrem, ut accipiat præter novem formas proprias adhuc quatuor, quæ fiunt tredecim per Cerebra.

Et hinc porrò dicitur in Idra: *Et ab illa dependent ſupera & infera*, etiam liber Legis, qui in templo. Id eſt, Microproſopus, qui vocatur Liber Legis, & contegitur à Matre ſuperna, quæ vocatur Templum, ut dictum ſupra.

Et coronatur decem Sanctitatibus. Quia Microproſopus accipit decem Sanctitates, è Fundamento Patris ſive Sapientiæ, quæ ubique vocatur Sanctitas & ad quam pertinet litera Jod Tetragrammati. Et hæc influentia vocatur decem Sanctitates.

Quod autem dixit: *Et didicimus. Omnia pendent ab influentia hac, quæ eſt filum, unde omnes pili dependent.* Hîc intelligitur filum illud, quod ſupra deſcripſimus. Et ſubjungit: *Quare vocatur influentia? Quia ab ea dependent &c. ſupera & infera.* Ubi in plurali dicit ſupra, & intelliguntur pili barbæ Non entis & Macroproſopi, & barba Adami primi, quæ occulta eſt. Per inferiora autem intelliguntur barba Patris & barba Microproſopi. Et Uxor quidem ejus imberbis eſt ceu fœmina: nihilominùs tamen eidem tribuuntur ſex gradus, ultrà quos ulteriùs acquirit tres alios, ut inde fiant novem gradus atq; formæ: quæ omnia veniunt à Macroproſopo. Iterum ſubjungit: *Et proterea ipſa dependet.* Id eſt; Forma hæc deorſum pendet, & contegit Patrem & Matrem, qui ab ea copulantur per juncturam ſuam cum Uxore ſua, i. e. Forma decima tertia.

Et ab ea dependent res mundi ſuperiores & inferiores: i. e. cùm copulantur Pater & Mater, per illos renovantur Angeli & animæ, & influentiam accipiunt tàm ſuperiores, quàm inferiores. Ubi per inferiores etiam ſubindicantur tres illæ influentiæ ſpecies, de quibus ſuprà: Liberi ſcilicet, Vita & alimenta. Vocatur autem מזל juxta ſenſum dicti illius Num. 24. v. 7: Fluet aqua è ſitulis ejus. Nam ab magna illa quantitate aquarum influentiæ deorſum fluentium, quas ob nimiam illarum copiam nemo impedire poteſt, מזל ſeu influentia vocatur: quoniam tàm copioſus eſt in illa influxus, ut ſufficiat tàm ſuperioribus, quàm inferioribus. Omnia enim hanc influentiam expectant, unde auxi-

n lium

lium ſperant & ſalutem, quo defendantur à corticibus. Et quia Microproſopus etiam decem ſuas Sanctitates, quas accipit à Fundamento Patris, & omnem influentiam è ſupernis affluentem ex hoc loco accipit: hinc porro dicit textus: quod etiam Liber Legis, qui in templo, circumdatus decem Sanctitatibus, hic non ſit exceptus, unà cum cæteris Sanctis, & omnia abinde dependeant: i. e. ab influentia & Formâ hâc octavâ. Et tandem concludit: *Et quicunque aſpicit iſtam formam, coram illo ſubiguntur & vincuntur peccata ejus.* Quod intelligi poteſt, vel de eo, qui Sapientiæ hujus ſtudioſus eſt, qualis fuit R. Schimeon ben Jochai, & ſimiles, qui has formas viderunt de facie ad faciem; vel de aliis juſtis poſt mortem ſuam, qui Formam hanc octavam aſpicere merentur, vel de iis, qui eandem vident in ſomnio; de his dicitur: quod peccata illorum aboleantur, & judicia & cortices coram ipſis ſubjiciantur, & DEUS Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! vel minima ipſis peccata remittat.

§. 202. Forma nona barbæ Capitis Non entis vocatur; Profunda maris, oriturque à Sapientia, quæ in Sene hoc: mare enim vocatur Sapientia: & notum eſt, quod Fundamentum Patris, in quo ſunt triginta duæ ſemitæ, uniatur cum fundamento Matris, quod vocatur חי vivens: Unde ſi numeri 32 & 18 addantur, exoritur 50, *quæ ſunt* quinquaginta portæ Intelligentiæ, unde ipſa vocatur ים mare, cujus numerus eſt 50. *In ſpecie* autem in mari hoc inveniuntur aquæ profundæ, quæ ſunt 32 ſemitæ Sapientiæ; & fundus maris, prout vocatur Intelligentia. Hôc locô autem per fundum maris intelliguntur profunda ejus, quæ proveniunt à Sapientia Senioris hujus. Et omne myſterium cerebri ad Sapientiam pertinet, quæ eſt cogitatio, ut nempe ſciatur proportio influentiæ, ne major ſit, quàm mundi ſuſtinere queant: quin etiam ut modô & ordine debitô deſcendat; quippe quæ omnia à Sapientia ejus diſponuntur, quæ eſt in cerebro occulto Non entis. Hæc ergò conformat Formam hanc nonam, quæ vocatur Profunda maris. De hac in Libro Zeniutha dicitur: *Inter Illos qui pendent alius præ alio non præeminet.* Quod intelligendum de pilis illis, qui in areolis aromatum cum vicinis, qui ſub labio inferiore, qui commiſcentur cum pilis dependentibus ex utraque parte menti, è quibus omnibus fiat unum compoſitum, in quo nullus ullibi præemineat pilus. Per mare etiam intelligi poteſt Regnum Adami primi, quæ eſt profunditas maris, quod prius eſt diebus antiquis: nam regnum hoc Adami primi omnes has formas diſponit & in ſe continet omnes tredecim formas iſtas, Et vocatur profunditas maris, quia eſt profunditas iſtius Non entis, quæ eſt Sapientia occulta. De hac in Idra magna habentur ſequentia.

Forma nona miſcentur pili, cum illis, qui dependent, nec ullus præeminet alteri. Id eſt: Omnes pili ſimul uniuntur, ita tamen, ut ſinguli ſuam habeant originem per ſe, & nullus procedat è loco alterius: unde exurgit magnus pilorum cumulus è pilis ſubtiliſſimis conſtitutus, ita ut omnes Formæ hîc uniantur. Ibidem porrò dicitur: *Surrexit R. Abba & dixit: Hi pili qui immiſcentur cum dependentibus, vocantur Profunditas maris: quia prodeunt de ſuperfluitatibus Cerebri*: nimirum R. Abba reſpondet: Quare Conformatio iſta vocetur profunditas maris: quia ſcilicet pili & lumina iſta oriantur à ſuperfluitatibus cerebri, i. e. à luminibus ſuperfluis, quæ neceſſaria non ſunt ad vitam cerebri occul-

occulti, quod vocatur Occultum in occulto. Et hæc eſt Profunditas maris antiqui. Id eſt: Forma hæc in ſe recipit omnia merita Iſraëlitarum, & influxu ſuô in illos demittit liberos, vitam & alimenta, mediantibus influentiis, ſuperâ & inferâ, cum omnibus reliquis neceſſitatibus eorum: illô nimirum tempore, cum perfectè convertuntur, & ſpeciatim in die expiationis: tunc facultas datur duabus his barbæ apicibus, in quibus conſiſtit myſterium particulæ coccyni in forma linguæ templo affixi, quæ dealbabatur per Seniorem hunc, & omnia vitiata reſtituebantur, omnesq; accuſatores conjiciebantur in ima profunda foraminis abyſſi magnæ. Hinc R. Abba porrò dicit: *Et ex illo loco ejiciuntur omnes exactores debitorum humanorum, & ſubiguntur.* Id eſt: Conjiciuntur cum Chirographis & peccatis in foramen abyſſi magnæ, & ſubjugantur, ut Caput non amplius erigere, vel è foramine abyſſi magnæ exire queant.

§. 203. Conformatio decima vocatur: Dabis veritatem Jacobo, quæ in Macroproſopo ſive in veſte iſtius formæ externa vocatur; Tollens iniquitatem. De hac in libro Zeniutha ſic dicitur: Minores ſuperintegunt guttur dignitatis maximæ. Iſti ſunt pili minores in gutture Macroproſopo: qui verò ad Non ens pertinent, in partibus interioribus iſtorum deliteſcunt, eosque illuminant. Et iſtę duæ formę ſimul junctæ proveniunt à duabus triadibus inferioribus Coronæ Non entis, quæ occultatæ ſunt: quæ ſunt lumina interna pro gutture hoc exteriore, & creſcere faciunt pilos iſtam colli partem contegentes. In Idra magna autem de hac forma ſic habetur: *Deſcendunt pili ſub barba, & contegunt guttur ſub barba. Surge R. Jehuda. Surrexit R. Jehuda, exorſusque dixit: è Jeſ. 2. v. 19: Et introibunt in ſpeluncas petrarum & in cavitates terræ, à facie formidinis Domini exercituum, & à gloria altitudinis ejus, cùm ille ſurget ad violenter excutiendam terram, à facie formidinis Domini. Hic notum eſt, quod ille, qui eſt exterior, formido Domini vocetur.* Hîc intelligitur Microproſopus, qui eſt extra tegumentum barbæ ſanctæ. Vocatur autem formido Domini, quia eſt judicium, & judicium exercebit in gentes illô tempore, cùm manifeſtabitur Meſſias. Nomen igitur Tetragrammaton pertinet ad Microproſopum ipſum: ſed quia fit à Victoria, Gloria & Fundamento Senioris, quæ vocantur Tetragrammaton Zebaoth; quia etiam à Victoria, Gloria & Fundamento Patris & Matris, hinc iſtô locô vocatur Dominus exercitium. In ſupernis autem nonniſi miſericordia eſt in Non ente & in Macroproſopo, ubi non habet locum nomen Formidinis Domini. *Et à gloria altitudinis ejus. Iſti ſunt pili ſub barba, qui vocantur gloria altitudinis ejus, quæ ſunt duo.* Nimirum iſti pili ſunt quaſi mas & fœmina, quæ contegunt imum mentum & jugulum, hinc dicitur, duo eſſe hôc locô genera pilorum, nimirum menti imi, & juguli ſive gutturis. Per guttur autem intelligitur Informatio, quæ in ſe recipit illos pilos imi menti, tanquam fœmina. Et iſti pili cauſantur copulam duarum Coronarum, quæ deſcendunt, in Microproſopum: hinc vocantur Gloria ſive decus altitudinis ejus: quia omne dominium ejus & copula ejus cum uxore provenit à pilis iſtius formæ. Nam qui barbam habet, decoram habet faciem: & per illos copulatur Microproſopus cum uxore ſua.

Cum ſurget ad excutiendam terram. Hîc intelligitur Baſilia, cum nempe ex illa extirpabit

tyrannos, ut quaſi arreptus oris terræ ab ea excutiantur impii; quæ ſunt judicia & cortices adhærentes ei. Hæc autem forma dicitur: *Dabis veritatem Jacobo.* Id eſt, dabis ſemen & influxum veritatis Microproſopo, qui vocatur Jacobus: nam per illud hic evadit Vir & accipit facultatem ſeſe copulandi.

§. 204. Forma undecima Barbæ Non entis, vocatur חסד לאברהם *Benignitatem Abrahamo*; & ab extra in veſtimento ejus, ſive in Macroproſopo nomen ejus dicitur ופשע *& pravaricationem.* Et de hac dicitur in Libro Zeniutha: מתשערן בשיעורא שלים *rediguntur in proportionem perfectiſſimam*: quæ in hoc conſiſtit, ne unus pilus longior ſit altero deſcendens infra foveam præcordiorum. Et hic eſt nexus & unio perfectiſſima: de qua dicitur in Idra magna: *Et undecima eſt: quod ne unus quidem pilus excedat alterum:* & quod nullus pilorum è ſcaturigine alterius propullulet, ſed ſinguli propriam habeant vegetationem è locis ſuis propriis. Eſtque benignitas magna, quæ excreſcit pro Abrahamo, qui eſt Pater involutus intra Microproſopum. In Macroproſopo autem hæc forma vocatur *auferens pravaricationem*: quæ facilè intelligi poteſt ex illis quæ ſupra dicta ſunt ad formam tertiam.

§. 205. Forma duodecima Barbæ non Entis, vocatur: אשר נשבעת לאבותינו *Quam juraſti Patribus noſtris.* Et quæ ab extra eandem ambit in Barba Macroproſopi vocatur וחטאה *& peccatum.* Et de hac dicitur in Libro Zeniutha: *Labia vacua ſunt ex omni parte, Beatus ille, qui particeps ſit illorum oſculorum.* Senſus eſt hic: quod pili labii ſuperioris & pili labii inferioris non adeo longi ſint atque magni ut labium vel ſuperius vel inferius contegant: ſed quod Spiritus vitalis ex ore prodire queat in Microproſopum. Si enim labia pilis tegerentur, nulla influentia deflueret. Et ille qui moritur per oſculum, ſicut Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax! particeps ſit oſculi oris hujus, & luminis abhinc egreſſi; & in ſpecie ſi id contingat tempore Sacrificii veſpertini Sabbathici. Et Microproſopus accipit ſeptem halitus ab ore hoc, qui in ſe continent omnes ſeptem Conformationes Senis dierum.

In Idra igitur magna de hac forma ſic diſſeritur: *Forma duodecima eſt, quod pili non pendeant ſupra os, ſed os vacuum ſit ex omni parte; & pulchro ordine pili os circumdent.* Neceſſariò autem ſic conſtitutum eſt, ne pili os contegant; *ne ſcilicet creetur moleſtia ob caſum Neceſſitatis.* Id eſt: ne moleſtia oriatur in amovendis ab ore judiciis pilorum. Et id omnino nobis neceſſarium eſt ut remittat, & condonet atque dicat: *Peperci.*

Deinde R. Jehuda, quæſtionem ſibi format, dicendo: *In quo moleſtia?* Et reſpondet: *Si pili os tegerent, judicium eſſet poſt judicium.* Non omnes pili ſunt judicium: & quia judicium extat ſuper labio ſuperno, tunc ſanè contecto etiam ore, judicium ſequeretur poſt judicium: *& ibi moleſtia crearetur* in amovendis impedimentis condonationis noſtræ.

Porrò ſic objicit: *An igitur* in Sene Sanctiſſimo *pili Barba moleſtia ſunt vel judicium? Atqui omnia ibidem apparent ut miſericordia. Nimirum ne moleſti ſint efflatui ſpiritus ad Microproſopum. Nam didicimus: ex hoc ore ſancto ſupero*, cui opponitur os Microproſopi, quod vocatur inferum; quod vocatur *Sanctum Sanctorum:* ubi Sanctum unum

eſt

eſt Caput quod ignoratur: ſancta duo, ſunt Non Ens & Macroproſopus, intra ſeſe invicem: *efflatur ſpiritus: quis ſpiritus?* in quem uſum efflatur ſpiritus iſte? & halitus iſte? Nimirum hic eſt *ſpiritus qui effunditur in Microproſopum, ut eodem veſtiatur. Et hoc ſpiritu veſtiuntur omnes illi inferiores. Et quando hic procedit, tunc diſtribuitur in triginta ſeptem millia tractuum, qui ſinguli ſoli extenduntur in loca ſua.* Id eſt. Hoc ſpiritu veſtitur Spiritus Sanctus, ſpiritus vitalis pro Microproſopo, & pro Prophetis Domini: ſicut dicitur 1. Par. 12. v. 18. *Et Spiritus inducit Amaſai* &c. ab ore hoc. Et quia in illo eſt nomen Tetragrammaton סג cujus plenitudo eundem habet numerum, quem vox הבל ſive halitus oris hujus, nempe 37. Et quia in Tetragrammato סג eſt unicum Aleph: hinc numerus iſte dicitur eſſe triginta ſeptem millium ab omni parte Perſonæ, tam intra quàm extra. *Et propterea pili non inveniuntur ſupra os ſanctum, quia ſpiritus ejus procedit, nec convenit, ut res alia*, id eſt pilus, *cum eo miſceatur, vel eidem appropinquet. Et hoc eſt myſterium omnium maximum, quòd non adhæreat ei quicquam vel ſuprà vel infrà*, id eſt, quòd nemo hominum aſſequi valeat voluntatem, & cogitationem, & myſteria atque abſcondita ejus: nec ulla Perſona ipſi adeò adhærere queat, ut comprehendat myſteria ejus. *Et ipſe eſt abſconditus in occulto occultorum, ut ſciri nequeat. Iſtud eſt quod non eſt formatum, & in quo nulla eſt diſpoſitio. Et propterea Spiritus ille, qui procedit extrorſum*, id eſt, ad Victoriam & Gloriam Microproſopi, qui ſunt gradus extra corpus conſtituti, & ſunt duo Prophetæ Veritatis: *& quo induuntur Prophetæ veri, vocatur Os Domini.* Et hoc manifeſtatur omnibus, quia eſt extra Microproſopum. Sed os hoc *in Seniore Seniorũ non exponit aliquid*, niſi mediantibus Patre & Matre Microproſopo: *nec eſt, qui ſciat ſpiritum ejus*, id eſt, myſteria & apocrypha ejus, *præter ipſum ſolum.* Sed mediante Patre & Matre Spiritus ejus deſcendit in Microproſopum, ſicut diximus. *Et propterea pili ejus æquales ſunt per circuitum oris, ita ut hoc vacuum ſit ex omni parte. Et in hoc fiduciam ſuam collocârunt Patres noſtri, ut veſtirentur illô ſpiritu, qui extenditur in multa latera in loco, ubi omnes pili ejus circumcirca æqualiter ceſſant.* Deſiderium autem Patrum Sanctorum, qui ſunt illi, qui Thronum Dei conſtituunt, nempe Abraham, Jizchak, Jaacob & David; hoc fuit, ut morerentur morte oſculi, cum adhæſione Spiritûs in Spiritu: nam talis ſpiritus halitus iſtius oris fuit ille, quô mortuus fuit Moſes. Et DEUS Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! ipſis ſpem fecit de ore hoc, quòd nempe efflaturus ſit ab eo Spiritum Vitæ vitarum per Microproſopum. *Sicut ſcriptum eſt: Quam juraſti Patribus noſtris.* Et hoc eſt myſterium expirandi & colligendi, quod de Patribus dicitur, ipſisque juramento promiſſum fuit.

Et hæc eſt Forma ſancta ſuperna dodecadum, è qua catenatim dependent duodecim termini ſuprà, & duodecim termini infrà, in omnibus mundis; & duodecim metatheſes Tetragrammati phylacteriorum Microproſopi deſcendentium à Capite Senis ſingulis diebus. Quò pertinet illud, quod Sapientes noſtri dixerunt: DEUM Sanctiſſimum benedictum applicare ſibi phylacteria. In Mundo Creationis autem ſunt duodecim portæ Hieroſolymæ ſuperioris, & duodecim palatia, (quæ ſunt antitypus duodecim taurorum, ſupra quibus collocatum erat mare, mare nempe antiquum & ultimum;) ſingula ſignata nomine tribûs cujusdam. Et ſic ſunt duodecim ritus precandi juxta duode-

cim tribus: & duodecim ſpecies ſuffimenti. Et huc reſpicitur, cũ dicitur de duodecim terminis ſupernis in Barba Senioris: & de duodecim terminis inferioribus in Paradiſo Throni Gloriæ. Forma autem decima tertia comprehendit omnes: hinc non niſi pro duodecim habentur, juxta duodecim metatheſes Tetragrammati, ubi ſcaturigo etiam omnes comprehendit. Et iſtarum reſpectu porrò dicit, quod ſint duodecim termini ſive limites pro duodecim tribubus Patrum: qui omnes ſunt in membris Gloriæ cohabitantis; præter Joſephum qui eſt de fundamento Microproſopi, & pertinet ad mundum maſculinum. Et horum reſpectu duodecim limites & termini fuerunt in terra Jiſraelis & trans Jordanem. Et hoc eſt illud quod ſcriptum eſt? *quam juraſti Patribus noſtris*, iisdem nempe traditum iri illos duodecim limites.

§. 206. Forma ultima & decima tertia Barbæ Capitis non Entis nominatur יומי קדם *Dies priſtini*. Et ab extra hanc ipſam ſuperinveſtit forma ultima Barbæ Microproſopi, quæ vocatur ונקה *& purificando*. De hac ſic diſſeritur in Idra magna. Forma decima tertia eſt pilorum ſub barba deſcendentium ex utraque parte in dignitate elegante, & in dignitate pulchra: & tegunt pectus usque ad præcordia; &c. Hæc ſupra jam expoſita ſunt cum actum eſt de forma octava: nimirum tota ſpica Barbæ quæ interiora ſpectat jugulum verſus & collum vocatur Influentia decima tertia. Et hæc forma ultima omnes accipit influxus & omnia lumina, eademque deorſum deducit, quia eſt infima: & duæ iſtæ influentiæ contegunt Patrem & Matrem, & hi per illas copulantur. Porro autem dicit: *& nihil videtur de facie areolarum aromaticarum, præter illa poma pulchra alba*. Quaſi diceret: omnes pilos areolarum ſive genarum, pertinere ad contegendam faciem: modo quod emineant duæ genæ, dextra & ſiniſtra, hinc iſtas appellat duo poma pulchra, id eſt, alba & rubra, ſive utriusque coloris; nam qui tantum albus eſt, non vocatur pulcher. Ne autem quis nimiam ſibi imaginetur rubedinem, hinc eadem vocat alba, quia ibi non niſi benignitas eſt: Porrò dicitur: *Didicimus: iſta forma vocatur Dies priſtini, dies primi primorum: illi verò qui in Microproſopo vocantur dies ſeculi*. Id eſt. In Macroproſopo dies vocantur priores, & ſuperni: qui autem in Microproſopo, inferiores ſunt & ab Intelligentia, quæ vocatur עולם ſeculum, ſicut dicitur 1. Par. 16, 36. *à ſeculo*, i.e. à Regno, *usq; in ſeculum*, i.e. usq; ad Matrem, quoniam unum eſt ſeculum ſupernum, & alterum eſt ſeculum inferum: & huc pertinet locus Mal. 3. v. 4. & dulceſcet Domino munus Jehudah & Jeruſchalaim ſecundum dies ſeculi, & ſecundum annos antiquos: quorum illi ab his dulceſcunt.

Et ſubjungit: *Et forma decima tertia*, id eſt, Influentia inferior, *comprehendit illas*: i.e. continet formas omnes, & ipſius nomine vocantur dies una. Nam hæc illas in ſe ſuſcipit, & in ipſam omnes fiunt unum. Et hæc eſt dies illa cujus lumen effulgebit tempore futuro, juxta illud Zach. 14. v. 6. *Dies una, quæ nota Domino, nec erit dies, nec nox*. Id eſt, non erit uſus Microproſopi qui eſt metrum diei; multò minus mundus formativus, qui eſt myſterium ſex dierum, & mundus factivus, qui eſt myſterium ſex noctium ad dies iſtos pertinentium.

Ibidem quoque dicitur: *Et didicimus: Illi dies priores omnes formantur in conformatione*

matione barbæ, ut Senior Seniorum, occultus occultorum comprehendatur eis. Hoc eſt myſterium Capitis ignorati, quod comprehendit Caput non ens, & Macroproſopum ſub myſterio occulto, & abſcondit myſteria & conformationes eorum & omnia occulta ſupera & infera in eo occultantur. Sed in Influentia hac omnia continentur. Hinc ſubjungit: Et in hac comprehenduntur, in hac nimirum influentia à quâ promanant omnia. *Et illo tempore:* id eſt: tempore Meſſiæ. *Illa vocatur nomine noto,* per illas tredecim formas Michæ & Moſis. *Ubi dies eſt, ibi & nox. Non enim eſt Dies,* id eſt, Microproſopus, *ſine nocte,* id eſt, ſine Uxore ſua, ſed quia illi tempori Senior præerit; hic ſolus invenietur. Et quamvis hæc forma contineat omnia, in illa tamẽ nihil innoteſcit niſi ipſe.

De ea manat oleum in oleum in tredecim partes, &c. verſus omnia inferiora, ut luceant. Quæ ſunt Pater & Mater, & Microproſopus & Uxor ejus; quia hi non lucent niſi per illuminationem Macroproſopi & tredecim formarum ejus. Quod fit per bona opera inferiorum, quæ conſtituunt aquas fœmininas, ut formæ iſtæ deorſum ſplendeant. Per hunc influxum qui deorſum promanat è cerebro ordinantur tredecim formæ ſupernæ Barbæ &c.

De hac ſcriptum eſt: Ego *Dominus* &c. Quia ſcilicet facta eſt è Regno Adami primi, quod vocatur אני Ego: Et habet literas אין, ſub myſterio Capitis Non entis.

Et ſcriptum eſt: *Ipſe fecit nos* &c. Nam ſemen deſcendit à Cerebro ſub myſterio duodecim limitum in duodecim tribus: & abhinc deſcendunt omnes animæ à duodecim metatheſibus Tetragrammati.

Et ſcriptum eſt Pſ.139.v.14. Confitebor tibi, quod נפלאתי *mirè factus ſum.* Sub myſterio ſcaturiginis aquæ viventis è פלא ſeu miſerabili ſuperno: quæ ſunt literæ אלף Capitis אין non entis; unde deſcendunt triginta duæ ſemitæ ſapientiæ.

§. 207. Quia autem Caput non ens & Macroproſopus ita ſunt unita, ut decem gradus illius lateant intra decem gradus iſtius; & intra utramque deliteſcat Baſilia quæ ignoratur: adeoque etiam tredecim formæ Macroproſopi plane concurrunt cum tredecim formis Non entis: unde non opus eſt eas ſeorſim deſcribere.

§. 208. His ita expoſitis de Macroproſopo, R. Schimeon porrò dixit ad ſocios ſuos: *Nunc diſponite vos, & applicate ſcientiam* veſtram ad tradita & nomina, & meditationes, quas à me audiviſtis, *ad deſcribendum formas Microproſopi; quomodo conformetur, & quomodo veſtiatur Conformationibus ſuis à formis Senis dierum, Sancti Sanctorum, abſconditi abſconditorum, occultati ab omnibus.* Hic vocat eum Sanctum Sanctorum reſpectu Sapientiæ Adami primi, occultatæ in Regno ejus. Sicut enim cùm homo vocem aliquam ſcribere vult, ſcripturam primò concipere tenetur mente ſua & cerebro: ita hæc Sapientia in actum deducit Regnum hoc Adami primi, ut operari queat. Sed abſconditum abſconditorum eum vocat, reſpectu Adami primi occulti, cujus fundamentum abſconditum eſt in Sapientia Adami primi ſimpliciter ita dicti. Cùm autem nominat occultatũ ab omnib. mentem applicat ad filũ Infiniti deſcendens è fundamento veſtimenti.

Jam enim obligati eſtis judicare judicium verum, pulchrum & decorum, & diſponere omnes Conformationes quàm accuratiſſimè. Senſus eſt hic: quòd Caput Microproſopi con-

conſtitutum ſit è judiciis אמת veritatis: quoniam nomen אהיה eſt in Matre; quod nomen, cujus numerus eſt 21, in ſe ductum efficit numerum vocis אמת id eſt, 441: in antitheſin judiciorum partis adverſæ, quæ vocatur perverſio judicii. Judicium autem hoc vocat pulchrum & decorum, quia in eo eſt miſericordia & judicium, id eſt, album & rubrum, in quibus conſiſtit pulchritudo hominis: quod ita non eſt in Macroproſopo, in quo prævalet albedo.

Conformationes autem Microproſopi formantur à formis Macroproſopi. & membra ejus huc illuc extenduntur. Id eſt: in omnes partes ejus, ſic alibi dicitur in hac Idra: *Cùm conſtituiſſet ornatum inducere ornatui ſuo:* Ubi per ornatum intelligitur veſtis, qua contegitur id quod occultandum eſt. Nam Microproſopus eſt veſtimentum ſecundum: Quo etiam tendit, cum inquit: *donec Caput album Senior Seniorum indueretur veſte ſuâ*; id eſt, Microproſopo. Sic alibi dicit idem textus: וייצר יי׳ אלהים את האדם & formavit Dominus Deus hominem; duobus Judin, perfecit formam in forma: quod denotatur phraſi: & formavit. Nam Microproſopus eſt veſtis Senioris, qui eidem immittit lumina ſua ut operetur operationes ſuas. Reſpectu Senioris Sanctiſſimi igitur, qui eſt Nomen Tetragrammaton, Microproſopus vocatur אלהים: quia ille eſt miſericordia abſoluta; in Microproſopo autem lumina ejus habent naturam ſeveritatum reſpectu Senioris. Quamvis in Microproſopo eadem lumina ſint miſericordia, reſpectu luminum Regni & trium mundorum inferiorum.

Mox paulò infra pergit Idra: *Cùm in mentem veniret Capiti albo ornatum inducere ornatui ſuo:* id eſt veſtem veſti: quia manifeſtatio parit contemtum. *Formavit, & paravit & produxit è Lumine intenſiſſimo radiante è nigredine, ſcintillam quandam: in quam ſufflavit, & conſtituta eſt. Iterumq; in mentem ipſi venit, & hæc extendebatur in trecenta & ſeptuaginta latera; & ſcintilla ſubſtitit, & expectavit, donec procederet aër ſubtiliſſimus, qui circumvolutus eſt, & extenſus; unde prodiit cranium quoddam durum in quatuor latera. Et in illum aërem ſubtiliſſimum hauſta eſt ſcintilla illa, inq; eo comprehenſa & incluſa fuit. Itane? occultata eſt, inquam. Et propterea cranium hoc extenſum fuit in latera ſua. Et aër iſte eſt occultum occultorum Senis dierum, in ſpiritu qui abſconditus eſt* &c. Senſus eſt hic: quod omnes Conformationes Microproſopi factæ ſint à Capite hoc albo; i.e. à Macroproſopo. Hic igitur cùm vellet diſponere formas capitis ejus, ut faceret tegumentum & veſtem ſupra veſtem ſuam priorem; conſtituebat & producebat ſcintillam unicam è ſphæra ſeveritatum, quæ vocatur בוצינא דקרדינותא Lux intenſiſſima è nigredine eradians. Hæc eſt ſcintilla Ignis, è qua deinde generata eſt nigredo in fundo aheni. Id eſt deſcendebant מנצפך ſeu literæ duplices; quæ eſt ſcintilla ſeveritatum, è cujus quinque literis generatum eſt nomen אלהים. Et hæc eſt ſcintilla illa è qua generata fuit nigredo capillorum Cranii Microproſopici: & triginta duo nomina אלהים, quæ in Cranio: & trecenta & viginti judicia; & omnia reliqua nomina Elohim abinde prodierunt. Et hæc eſt illa, quæ literam א Capitis אין diſcidit in duas partes, ut exinde reſultarent bina יי, ad conſtituendum numerum Nominum Elohim: quæ in Seniore quidem mitigata ſunt, ſed cũ deſcendunt, in Microproſopo operationes ſuas operantur. Sed cum illis deſcendebat nomen אל ad dextram & ad ſiniſtram fronti Macroproſopi, cujus ple-

plenitudines efficiunt 370. lumina; cujus numeri mentio fit in textu propoſito. Sic quoque cum illis deſcendit plenitudo Tetragrammati ס״ג ex Intelligentia, quæ Ipſa eſt Macroproſopus. Quicquid autem è ſummis deſcendit, in ſe habuit myſterium decadis; ſive literæ Jod. Numerus igitur 37. (i. e. plenitudo Tetragrammati ס״ג) decies ſumtus efficit 370 Lumina, ad ſupprimenda judicia cum Jiſraelitæ faciunt voluntatem Domini. Et à nomine ס״ג, id eſt, Intelligentiâ judicia exſuſcitantur. Singula igitur Nomina hæc ſua producebant judicia, & extendebant Cranium in quatuor latera. Et hoc ipſum eſt quod textus dicit: Scintilla illa, quæ deſcenderat ſub myſterio infantiæ extendebatur in 370. latera. Et ſcintilla ſtabat & expectabat donec cum ipſa exiret aër ſubtiliſſimus, qui deſcendit ex aëre illo intra cerebrum contento, unde fit ros & cerebrum Microproſopi; ut ſcilicet ille intra cranium includi poſſet. Verùm enimverò illa in eo non eſt comprehenſa: Nam aër ille ſubtilis ſubſtitit ad latus dextrum; & ignis iſte conſtitit ad latus ſiniſtrum: plenitudo enim Nominis אלהים Jodata, cum numero integri efficit numerum אש״ id eſt Ignis. Et ſic etiam Nomen מצפץ id eſt Tetragrammaton Alphabethi inverſi, cum numero integri habet numerum אש״, id eſt 301. Non miſcebantur ergo album & rubrum, quæ ſunt miſericordia & judicium, quæ vocantur Aër ſubtilis, qui ad dextram; & ignis ſubtilis, qui ad ſiniſtram. Unde in textu dicitur: Itane putas incluſam? Non enim hîc, ut in Macroproſopo ſe res habet, ubi ſiniſtri nihil: ſed hîc revera ſeparantur in dextrum & ſiniſtrum, tam capilli quam ros. Unde textus: *In hoc cranio ignis extenditur in latus unum; & aër ſubtilis conſiſtit ſuper eo, in latere altero; ita ut ignis ille ſubtilis in alio latere ſit. Quid Ignis hoc loco ſibi vult? Nimirum non eſt Ignis: ſed ſplendor ille luminoſus comprehenſus in aëre ſubtili ſulget in ducentos & ſeptuaginta mundos: & judicium ab illo derivatur. Et propterea cranium hoc vocatur durum.* Per ducentos hos & ſeptuaginta mundos intelligitur myſterium literarum duplicium מנצפ״ך, quarum numerus eſt 280. A quo ſi ſubtrahas dextrum & ſiniſtrum, id eſt literas iſtas bis ſumtas qui efficiunt decem; reſultat numerus 270. juxta vocem ר״ע malum. Cujus radix relinquitur ſupra, nempe bonum, quod ſunt benignitates ejus: quod eſt myſterium Microproſopi, qui vocatur arbor Cognitionis boni & mali, quod malũ ſunt ſeveritates ejus: & quia ab eo ſuctionem habent cortices externi, nimirum à nominibus infantiæ ejus. Hinc מנצפך ſeu literas finales appellat lumen hoc intenſum, quod comprehenditur in aëre ſubtili deſcendente à membrana aëris: quam lucere dicit in ducentos & ſeptuaginta mundos prodeuntes è cranio Microproſopi, & extenſos in mundum Creationis, ubi magis prodeunt iſti 270 mundi: qui mitigantur à decem Tetragrammatis, quæ efficiunt 260, & cum decade omnium 270. Et hic eſt ſenſus verborum propoſitorum; ſed Lux intenſa, quæ comprehendebatur in aëre ſubtili, hoc eſt myſterium decem horum Tetragrammatorum, quæ deſcendebant comprehenſa in ſcintilla prodeunte è Lumine illo intenſo literarum מנצפך, quæ deſcendebant cum diſcrimine dextri & ſiniſtri: fulgebat in ducentos & ſeptuaginta mundos. (Quamvis hîc etiam intelligi queant viginti ſeptem literæ unà cum finalibus, ſcilicet per decadem multiplicatæ.)

Et pergit textus: *Et judicium ex parte ejus invenitur*, ſicut notum eſt, quod hæc ſit ſcintilla illa, è qua oritur nigredo omnium turmarum filiorum Dei.

Et propterea hoc cranium vocatur durum, & ex hoc cranio influxum accipiunt multa millia millium & myriades myriadum. Et ex iſta vi judiciorum deinde procedunt Lumina ſuperflua, & penetrant cranium, & ſupra illud conſiſtunt. Et hoc cranium rotundum eſt: ſed quando illuminatio accedit è formis Macroproſopi, hoc ipſum ſtatim fit Macroproſopicum, ita ut longam faciem accipiat, quò ſplendere queat deorſum ad dealbanda judicia ſua & Uxoris ſuæ, quorum numerus eſt תמר 640 id eſt, 320 ipſius propria, & 320 Uxoris ejus. Quem numerū etiam habet vox שמש Sol, cum ſcilicet dulceſcunt per fundamentum, quod vocatur שמש. Non habet autem longam faciem Microproſopus, niſi cum Cranium Senis radios demittit in cranium ejus, quod eſt myſterium prolongatæ faciei Senioris, quæ extenditur in trecentas & ſeptuaginta myriades mundorum: nam iſta extenſio vocatur longitudo faciei, & fit è nomine אל ad dextram & ſiniſtram frontis conſtituto, quorum numerus aſſurgit in 370 Lumina, quæ extenduntur in Microproſopum, & prolongant faciem ejus: Quamvis ipſe nonniſi 221 lumina retineat ex illis 370, juxta numerum vocis ארך: & Regno transmittat 150 lumina ad inſtituendam faciem illius. Et hoc eſt, quod in Idra dicitur: Cùm facies Macroproſopi reſpicit faciem Microproſopi, prolongatur facies iſtius, & vocatur ארך אפים longam faciem habens, ſive longanimus.

§. 209. Pars ſecunda Capitis Microproſopi eſt Ros candidus & rubicundus, reconditus intra Cranium ipſius, & hic non ſimilis eſt rori Senis Sanctiſſimi, qui vocatur Ros cryſtallinus, quoniam conſit è benignitatibus & ſeveritatibus quotidiè deſtillantibus, unde ex natura benignitatis candidus eſt & ex natura ſeveritatis rubicundus. Singulis igitur diebus de cranio Capitis albi Senioris ros deſtillat intra Cranium Microproſopi, ut iſtud rore impleat, omnesque mundos viviſicet: hinc in Idra magna dicitur: In Cranio Macroproſopi quotidiè reſident tredecies mille myriades mundorum, &c. Id eſt: tredecim flumina Balſami puriſſimi, qui in mundo Creationis emanant è tribus illis Tetragrammatis, quæ in Capite albo, quæ cum originali efficiunt tredecim literas: & ex illis extenduntur tredecim formæ barbæ ejus. Et hæc Lumina ſunt ſuperflua, quæ in Cerebro ſubſiſtere non poſſunt, ſed extenduntur in pilos barbæ ejus.

Et ſic de Cranio Microproſopi dicitur in Idra magna: *In Cranio hoc reſident novies mille myriades mundorum, qui accipiunt ab eo, & fulciuntur ſuper eo*: Id eſt: influxum accipiunt, & ſuſtentationem habent ab influentia ejus, quò vivere poſſint. Et quia in ipſo novem tantum ſunt formæ: hinc dicitur, quòd è Cranio ejus prodeant novies mille myriades mundorum, id eſt, lumina ſuperflua, quibus ipſe non opus habet ad vitam propriam. Hoc omne autem fit in Syſtemate Creativo, quod dilatentur in myſterium mundorum. Et quia in Microproſopo dividuntur in dextrum & ſiniſtrum, hinc duplex quoque ipſorum erit operatio futuro tempore Meſſiano, ubi in Reſurrectione mortuorum quidam reſurgent ad vitam æternam, & quidam ad opprobrium æternum.

Et pergit textus de Macroproſopo: *Et ex illo cranio Capitis albi deſtillat ros in hunc, qui*

qui extra eſt, id eſt in Microproſopum, qui extra formas barbæ conſiſtit. *Et ex illo rore, qui ſplendet è capite iſtius qui extra eſt, exſuſcitabuntur mortui in mundo venturo: ſicut ſcriptum eſt* Cant. 5. v. 5. *Caput meum repletur rore. Non ſcriptum eſt* מלאתי *plenum eſt*, quaſi à ſe ipſo repleretur, & non à luminibus ſupernis, id eſt, à Rore Senioris. *Sed* נמלא *repletur* ab illo capite albo. *Et alibi ſcriptum eſt Jeſch.* 26. *v.* 19. *Quoniam Ros luminum ros tuus.* Ubi ſenſus eſt, quod ros Microproſopi compoſitus ſit è duobus luminibus, nimirum è rore Senioris, & Microproſopi. Et in eo ſunt 613. lumina, juxta numerum vocis אורות lumina. Hinc etiam dicitur: Qui ſtudium Legis tractat, hunc Ros Legis vivificat: &c. Hinc textus dicit: *per Lumina intelligitur* (ſimul) *lumen albedinis ſenioris. Et ab illo rore conſervantur ſancti ſuperni. Et hoc eſt Manna quod molunt pro juſtis in mundo venturo. Et ros ille deſtillat in agrum pomorum ſanctorum*: quæ eſt Rachel mundi creativi. *Hoc ipſum eſt, quod ſcribitur Exod.* 16. *v.* 14. *Et aſcendit cubatio roris: & ecce ſuper facie deſerti tenue rotundum, ſicut pruina ſuper terram.* Ubi intelligitur Baſilia, quæ vocatur Terra: & eſt Regnum mundi creativi. Et influentia hæc purificabat immunditiem deſerti magni & terribilis. Et ex hinc intelligebant & comprehendere poterant myſteria & arcana Legis &c. *Et color hujus roris erat albus, ad inſtar lapidis cryſtalli, cujus aſpectus omnes colores in ſe habet: & hoc eſt quod ſcribitur Num.* 11. *v.* 7. *& ſpecies ejus, ſicut ſpecies cryſtalli.*

Eodem modo de hoc dicitur in Idra parva fol. 142. col. 3. *In hoc cranium deſtillat ros de capite albo: & iſte ros duos in ſe habet colores: Et ab illo cibatur ager pomorum ſanctorum. Et ex iſto rore cranii hujus molitur Manna pro Juſtis in mundo venturo. Et per illum mortui vivificabuntur. Nec amplius decidet Manna ab iſto rore, præter illud tempus quo Jiſraëlitæ peregrinabantur in deſerto, eosq; cibabat Senex omnium, ex illo loco, qui deinde non amplius inveniebatur. Hinc ſcriptum eſt: Exod.* 16. *v.* 4. *Ecce pluam vobis panem de cælo.* id eſt, à Microproſopo qui vocatur cœlum: quamvis etiam reſpectus ſit ad Pulchritudinem Capitis ignorati, quæ etiam vocatur שמים cœlum. *Et ſcriptum eſt: Gen.* 27. *v.* 27. *& dabit tibi Deus de rore cæli.* Triginta duo enim Nomina Elohim, quæ occurrunt in hiſtoria Creationis: (& repræſentantur per bina illa יִ literę אֱ in medio bisſæ, Capitis אֵין) cum ſeptem formis ejus efficiunt 39. lumina, quæ ſunt טל ros ille, qui deſcendit, & de quo Idra loquitur, quòd ros deſcendat in Microproſopum, dicentem ad uxorem ſuam: Cant. 5. v. 2. Aperi mihi ſoror mea, &c. quia caput meum repletum eſt rore, & cincinni mei guttis noctis. Id eſt, pro te ſtatutis: quia Baſilia vocatur Nox. Nam & hæc cibatur rore hoc, donec ex illo fiant pro ipſa quatuor Tetragrammata עב ,סג ,מה ,בן, quæ habent 39. literas; & hic eſt ros Baſiliæ. De rore autem priore deſcendat Manna è cœlo pro Jiſraëlitis, & quidem illo ſaltem tempore, nec poſtea amplius. Sed tempore reſurrectionis mortuorum manifeſtabitur ros ille ut priùs. Et pergit eadem Idra parva ibidem:

De alio tempore traditum eſt: quod alimenta hominis difficultatem pariant coram Deo ſanctiſſimo qui benedictus ſit. Id eſt, Microproſopo. Vel potius, quia non dicit, difficultatem pariunt DEO; ſed potius, coram DEO ſanctiſſimo; id eſt illi, qui coram DEO

 ſan-

ſanctiſſimo adſtat & miniſtrat, qui eſt Metatron Princeps mundi, qui diſtribuit alimenta ad mandatum Dei ſanctiſſimi benedicti, omnibus qui in mundum veniunt. Et ipſe eſt Caput & Pater conſiſtorii inter Synedriales illos 71. qui conſident in palatio Meriti. Hinc dicit: *Et propterea liberi, vita & alimenta non à merito dependent, ſed ab Influentia. Omnia dependent ab hac influentia, ſicut poſuimus.* Et huc pertinet dictum illud; Qui dat panem omni carni; quoniam in ſeculum benignitas ejus: Ubi vox חסדו i. e. benignitas ejus eundem numerũ habet, qui eſt in voce מזלא Influentia; i.e. 78. qui numerus quoq; extat in voce לחם panis. Eſtque benignitas magna roris ſuperni, qui deſcendit per influentias imminentes capiti Microproſopi; unde Manna deſcendebat pro Jiſraëlitis. Quale adhuc quotidie deſcendit pro Juſtis; quod eſt מן illud, id eſt duæ literæ primæ è quinque duplicibus מנצפך, ut ſupra dictum eſt. Molæ autem iſtæ ſunt in Palatio Amoris, ubi molitur manna pro Juſtis per Benignitatem & Severitatem proximè ſuperiorem. Nam Palatium Amoris eſt in Pulchritudine, quæ eſt pars molæ interna, quæ temperat judicium cum benignitate, ut convertatur in miſericordiam, quo exerceatur vindicta erga gentes & exhibeatur gratia Jiſraëlitis. Quinam autem ſunt illi, qui manna molunt? Nimirũ illi, qui dolores ſuſtinẽt pro Deo & gloria ejus, quod hęc expulſa ſit de loco ſuo: &c.

§.210. Ex hoc rore, qui in Microproſopo, cui competit nomen Capitis Albi, ſemper aliquid deſtillat in Cranium Microproſopi, quod habet tres cavitates, quæ ab illo replentur. Unde de hoc Cranio Microproſopi in Idra magna porro habentur ſequentia. *In hoc cranium deſtillat ros è capite albo, quod eo ſemper plenum eſt: & ab illo rore vivificabuntur mortui. Et iſte ros in ſe habet duos Colores: ex parte capitis albi, Albedo in eo eſt, quæ omne album in ſe continet: Sed quando reſidet in iſto capite Microproſopi, apparet in eo rubedo. Sicut ſe habet cryſtallus, quæ alba quidem eſt, ſed ita tamen, ut color ruber eodem modo in ipſo appareat, ut color albus.* Sed in Microproſopo color ruber realis eſt: unde dicitur: *color ruber in ipſo videtur ut color albus,* & operabitur operationẽ ſuam in revivificatione mortuorum. Unde ibidem textus pergit: *Et propterea ſcriptum eſt Dan. 12 v. 2. Multi, qui dormiunt in terra pulveris, expergiſcentur; hi ad vitam ſeculi, & illi ad opprobrium & contemtum ſeculi. Nimirum* juſti *ad vitam æternam, quia digni ſunt illa albedine, quæ provenit à parte Senis dierum Macroproſopi: &* impii *ad opprobrium æternum, quia digni ſunt illo rubore Microproſopi, & omnia includuntur in hoc rore. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Jeſ. 26. v. 19. Quia ros luminum ros tuus. Ubi duo ſunt,* ros nimirum albus & candidus atque fulgens præ nimio candore: & ros rubeus. Vel etiam duo ſunt, unus ex parte Macroproſopi; & alter ex parte Microproſopi.

Et ros ille, qui deſtillat, deſtillat quotidie in agrum pomorum; id eſt, in regnum *colore albô & rubrô. Hoc Cranium fulget duobus coloribus verſus hoc latus & verſus illud latus;* prout etiam dicetur de capillis. Et ſic benignitates & ſeveritates deſcendunt è Capite albo in Microproſopum per Victoriam, Gloriam & Fundamentum Patris & Matris: Quæ ſunt duæ Coronæ, quas Microproſopus adipiſcitur à Patre & Matre.

Hic repetendum eſt, quod Intelligentia fiſſa è ſeptuaginta illis myriadibus literarum acceperit unam & viginti myriades, juxta numerum vocis אריך Macroproſopi,

pi, qui eſt Intelligentia, in quo ſunt ter ſeptem, quę per decem multiplicata efficiunt ter ſeptuaginta pro tribus Capitibus. Hinc ex illis ſeptuaginta myriadibus adhuc reſtabant 49. myriades literarum, ex quibus conſtruenda erat Perſona Microproſopi, qui conſtat è ſeptenario Numerationum: ſepties autem ſeptem ſunt 49. Et hæ ſunt 49. portæ Intelligentiæ; quarum quinquageſima eſt ipſa Intelligentia. Et ſunt de Luminibus Tebunæ, quæ veſtiunt Microproſopum usque ad umbilicum ejus, ita ut poſt finem perſonæ Matris Binah, quæ eſt ſupra Microproſopum, ſequantur portæ Tebunæ, quæ ſunt quinque Numerationes fundamentales conſtantes è decade: unde 50: & vocantur Portæ Intelligentiæ, quia ſunt finis ipſius Intelligentiæ, & ſunt in cavitate ſecunda Cerebri Microproſopi, ut infrà dicetur. Et hæ ſunt 49. portæ Intelligentiæ, quæ manifeſtatæ fuerunt Moyſi; quoniam Microproſopus prodit ab Intelligentia. Et ſic in Perſona Tebunæ ſeu Intelligentiæ ſpecialis ſunt tria nomina אהיה; nimirum Jodatum & Alephatum, & Heatum, in quibus ſunt quinque Jodin, unde prodit numerus 50. Jam verò ſicut in Microproſopo bina ſunt, judicia nempe & miſerationes, prout & in Idra magna dicitur; quod à capillis, qui dividuntur in partem dexteram & ſiniſtram communicationem habeant puri & impuri, ita 49 bis ſumta efficiunt 98 juta vocem צח candidus & rubeus. Et ita ſe habet ros iſte, qui candidus & rubeus eſt in Microproſopo. Cùm autem ex 21 myriadibus fierent tria Capita, cum iſtis jungebantur 18 mille myriades, unde fiunt 39 myriades, juxta vocem טל. Sic in Corona Microproſopi inſculptum eſt nomen כוזו, cujus numerus eſt 39. Et ſicut ros ille dicitur ros luminum, i. e. partim Microproſopi, partim Senioris: ita dividitur in tres guttas. Nam ros Senioris provenit à tribus Capitibus, quę ſingula portionem ſuam contribuunt ad rorem iſtum. Et ſic etiam in Microproſopo ſunt tres cavitates Cerebri & Cranii, nempe Sapientia, Intelligentia, & Cognitio. Nam tres illæ partes, quæ prodeunt è Victoria, Gloria & Fundamento Matris, intra Cranium Microproſopi in illo efficiunt tria hæc cava Cranii. In quorum uno, quod eſt Sapientia ſunt triginta duæ ſemitæ Sapientiæ, quæ ſunt triginta duo Nomina אלהים hiſtoriæ Creationis: & exhinc prodeunt 320 judicia. Et in cavitate ſecunda ſunt quinquaginta portę Intelligentiæ; quinquaginta dies Legis; quinquaginta millia generationum, &c. Quæ pertinent ad Intelligentiam. Et cavitas tertia eſt myſterium Cognitionis, quæ diſtribuitur in totum corpus Microproſopi, ut benignitates & ſeveritates, cui tribuuntur conclavia & exedræ luminis. Ubi notetur, quod literæ vocis חדר conclave, denotent tria hæc חסד דין רחמים i. e. Benignitatem, Severitatem, & Miſericordiam. Et tres illæ guttæ ſunt in tribus his cavitatibus cranii, & continentur in tribus illis Tetragrammatis: Dominus regnavit; Dominus regnat; Dominus regnabit in ſeculum & ſempiternum. Quæ tria Tetragrammata efficiunt bis 39 juxta vocem טל i. e. ros. Nomen igitur כוזו, cujus numerus eſt טל ſive ros, quod ſemper pertinet ad Cognitionem, ſemper deſtillat in Cognitionem hanc rorem cryſtallinum è capite albo.

§. 211. Ratio autem, quare in Microproſopo ſint tres cavitates; hinc petitur: quod in Sohar Microproſopus habere dicatur duo Cerebra, & duas Coronas acceptas à Patre & Matre. Cerebra ergò ſunt duo, nempe gutta Cerebri Patris eſt benignitas, & gutta Cerebri Matris eſt Severitas, quæ cum duabus Coronis efficiunt quatuor. Cum autem conti-

nentur in Victoria Gloria & Fundamento Matris, i. e. in Perſona Tebunæ, quæ iſta introducit in Microproſopum, fiunt tria, Sapientia, Intelligentia, & Cognitio.

Nam Cognitio continet duas Coronas, quæ ſunt decem Tetragrammata: quinque Tetragrammata Benignitatum: & quinque Tetragrammata ſeveritatum: præter quæ adhuc continet duo Cerebra, Sapientiam ſcilicet & Intelligentiam. Et de his in Idra parva fol.142. col. 3. hæc traduntur: *In cavitate Cranii fulgent tria Lumina: & quamvis dicas tria, quatuor tamen ſunt: i.e. duo Cerebra, & duæ Coronæ, ſicut diximus, quod iſte accipiat hæreditatem Patris ſui & Matris ſuæ.* Nam Pater & Mater continent illa lumina; & deinde è Victoria, Gloria & Fundamento eorum intrant in Caput Microproſopi; & dividuntur in tres partes, quæ ſunt Sapientia; Intelligentia & Cognitio. Hinc porrò ſequitur. *Tria ergò ſunt, & duo, quæ in illis occultantur: quæ omnia vinciuntur circa Caput ejus.* Nam Cerebra dividuntur in tres partes; quæ ſunt Sapientia, Intelligentia & Cognitio. Et deinde in capite primogeniti hujus diſcernitur portio duplex: id eſt, in cognitione ejus benignitates ſtatuuntur ſeparatim, & ſeparatim quoque ſeveritates. Nam cùm deſcendunt in corpus Microproſopi, nonniſi bipartiuntur, in benignitates nempe & ſeveritates.

Et ſunt phylacteria capitis, quatenus ſcilicet aſcendendo quaſi per lucem reflexam caput ambiunt.

Tandem autem uniuntur in diademate ejus, & ſplendent, & intrant in tres cavitates Cranii: Ubi ſunt Sapientia, Intelligentia, Cognitio: *& ſingulæ procedunt in Latus ſuum:* unum in latus dexterum; alterum in latus ſiniſtrum; & tertium in locum medium, ſicut locantur Victoria, Gloria & Fundamentum eorum. *Et extenduntur per totum corpus, adeoque uniuntur in duo Cerebra, & Cerebrum tertium eadem comprehendit.* Ubi intelligitur Cognitio, quæ in ſe comprehendit illa lumina, non tantùm Sapientiæ & Intelligentiæ, ſed & in ſpecie lumina è fundamento Matris.

Et ſic partem habet in hoc latere, nempe benignitatum; *& in illo latere* ſiniſtro nempe, & ſeveritatum. *Et extenditur* per totum corpus: *& ex eo fiunt duo colores ſimul juncti: & lucet facies ejus* in albo & rubro: *& teſtatur de Patre & Matre*, quod ſit filius illorum, poſtquam nempe accepit hæreditatem ab illis duplicem. Sicut enim de Joſepho & Iſaaco dicitur, quòd è facie illorum cognoſci potuerit, illum fuiſſe Jacobi, & hunc Abrahami filium: ita Cognitio hæc teſtimonia habet duorum iſtorum colorum, albi nimirum & rubri, quę ſunt benignitates, & ſeveritates: ita ut è דעת Cognitio fiat עדות teſtimonium: ſicut dicitur אל דעות יי DEUS Cognitionum eſt Tetragrammaton. Ubi in voce דעת vera eſt metatheſis vocis עדות. Unde textus ait; *Et teſtantur de Patre & Matre colores faciei ejus: & hæc vocatur* דעת בעדות *Cognitio è teſtimonio*, quod eſt fundamentum. *Et huc pertinet locus 1. Sam. 2. v. 3: Quia Deus cognitionum eſt Tetragrammaton.* Ubi Microproſopo tribuuntur Cognitiones in plurali: quia in eo eſt fundamentum Patris & Matris; & in eo ſunt benignitates & ſeveritates. Itemq; in Patre duæ ſunt ſpecies cognitionis; una nempe in Patre ipſo; & altera in Jisraële ſene: & ſic alia in Matre, alia in Intelligentia ſpeciali: item alia in puero Jisraele: & alia in Jacobo, quæ ſunt cognitiones multæ.

Et quia in Cognitione Microproſopi *ſunt duo colores*, benignitas & judicium; *hinc ipſi tribuuntur operationes*, ut locare queat vel ad ſiniſtram vel ad dextram, adeoq; exercere

vel

vel benignitatem, vel juſtitiam. *Sed Seni Sanctiſſimo non tribuuntur* actiones plures: quia in Sene nonniſi benignitas eſt & miſericordia, nec ullum judicium. *Quam ob cauſam iſta tribuuntur huic? quia hæres ſit duarum portionum. Et ſcriptum eſt Pſ.18.v.26. Cum benigno benignus eris, cum viro perfecto perfectus eris: cum mundo eris mundus; & cum perverſo perverſus videberis. Adeoque rectè huc applicuerunt ſocii id quod ſcriptum eſt Gen.29.v.12. Et nunciavit Jacob Racheli, quod frater Patris ejus eſſet, & quod filius Ribcah eſſet: ubi non ſcribitur, quod filius Jizchak eſſet. Et cuncta hæc indicium ſunt Sapientiæ. Et propterea vocatur perfectus & omnibus*, ſicut ſciptum eſt Gen. 33,18. Et Jacob veniebat incolumis: quia in ipſo duæ ſunt portiones, judicium & miſericordia, quæ non ſunt in Seniore illo, quippe cui ſola benignitas competit.

Et hinc apparet veritas. Si enim in homine eſt bonum & malum: id eſt, ſi habet intellectum & ſcientiam, ut diſcernere queat bonum à malo, & ille bonum eligit, neceſſe eſt, quod veram ſidem cuſtodiat in corde ſuo, ſicut ſcriptum eſt Eccl.8,5. Cuſtodiens præceptum non cognoſcit rem malam; quia nihil mali aſcendit in cogitationem ejus. Quod ita ſe non habet in Seniore illo, qui totus bonus, & cujus natura eſt bonitas: unde tantummodo benefacere poteſt, adeoq; non exercet actus amoris & fidei. Hinc Microproſopus vocatur Deus fidelis. *Et propterea ſcriptum eſt:* ויגד *Et indicabat Jacob: quæ eſt phraſis occulti quippiam ſubinnuendi; & non ſcriptum eſt* ויאמר *Et dixit. Hi colores extenduntur per totum corpus* Microproſopi, ut in ipſo ſit dextrum & ſiniſtrum, juxta formam literæ ש, in qua eſt dexterum & ſiniſtrum unà cum linea media. *Et corpus compoſitum eſt ex illis*, i.e: benignitates & ſeveritates ſunt ipſa eſſentia corporis Microproſopi: & hæc eſt vita, & natura, & unio ejus; quoniam membra ejus: revera fiunt è benignitatibus & ſeveritatibus.

Sed Seniori Sanctiſſimo abſcondito præ omnibus occultis, non tribuuntur nec conveniunt, ſcilicet iſti colores, quia ipſe tantùm benignitas eſt: nam ille totus univocus reperitur, & vita pro omnibus, & ab eo nullatenus dependet judicium. Sed huic, i.e. Microproſopo, *meritò iſta tribuuntur*, nimirum actiones diverſæ, ſicut dicitur Jer.32.v.19: Magnus conſiliô & multus actione: quia oculi tui aperti ſunt ſuper omnes vias filiorum hominum, &c. Nimirùm ad affligendum illos, vel ad benefaciendum illis ſecundum viam ſuam.

§. 212. In Idra magna autem fol. 59. col. 4. de his ita diſſeritur: *In cavitatibus cranii tria inveniuntur cava, in quibus locatur cerebrum; & membrana tenuis inſternitur illi*, quæ à rore hoc ita diſponitur, ut non poſſit eſſe clauſa, ſicut membrana aëris in Sene dierum, quæ tenax admodum eſt, & cerebrum includit, ut non poſſit deorſum eniti niſi guttis parvulis. Membrana ergò hæc dura eſt, prout in Sene annoſo, ita ut rorem hunc, quam optimè queat cohibere. Sed ros Microproſopi reſidet in membrana tenui, qualis eſt in puero parvo, & facilè deſtillare & influxum præbere poteſt inferioribus: unde nec clauſa eſt, nec dura ut in Macroproſopo. Hinc in Idra dicitur: *Membrana tenuis eidem inſternitur, & non membrana dura undiq; clauſa, qualis eſt Senis dierum, Et propterea hoc Cerebrum extenditur, & lucet in triginta duas ſemitas.* Id eſt: quia menynx hæc non eſt clauſa in Microproſopo: hinc abinde prodeunt triginta duo nomina אלהים quæ ſunt judicia, & extenduntur in 320 judicia ejus, & 325 judicia Uxoris ejus, ſicut alibi dicitur in hac Idra: Judicia maſculi ſunt 320, & Uxoris ejus 325. Unde patet, quod quinque judiciis

diciis fœmina maſculum ſuperet. Et hæc proveniunt è radice quinque ſeveritatum, è quibus illa conſtruitur; quæ ſunt quinque literæ duplices מנצפך. Adde quòd ipſa quoque ſit He ultimum Tetragrammati, quæ eſt nota quinarii. Dicuntur autem ſemitæ: quia à Patre veniunt triginta duæ hæ ſemitæ Sapientiæ: nam fundamentum Patris vocatur ſemita.

Hoc ipſum innuitur dictô illô Gen. 2. v. 7. Et fluvius exiit ex Eden, i. e. è Patre: & fluvius ille eſt ſemita fundamenti Patris. Per fluvium autem intelligitur fundamentum Matris, quod exit à Sapientiâ, i. e. Patre per fundamentum ejus: quoniam iſti ſunt duo ſocii, qui in æternum non ſeparantur, ſed in perpetua ſunt copula. Idem ergo eſt, ac ſi diceret: ille fluvius egreditur, qui unitus eſt cum Eden, quia maſculus fœminam complectitur unione fortiſſima. Cùm autem dicitur: ad rigandum hortum, intelligitur Microproſopus. Adeoque hîc intelligitur immanatio triginta duorum nominum אלהים per fluvium, qui eſt Intelligentia.

Et didicimus. In tribus cavitatibus Cranii cerebrum continetur. Ex uno cavo cerebri prorumpit ſcaturigo quædam in quatuor latera: & ex illo cerebro, quod in iſto cavo continetur, egrediuntur triginta duæ ſemitæ pro Spiritibus Sapientiæ. Et hoc eſt Cerebrum Sapientiæ Microproſopi, quod in dextro Cranii ejus latere continetur.

E Cavitate ſecunda prorumpit & diffunditur ſcaturigo quædam alia, & aperiuntur quinquaginta portæ, &c. Hæc omnia proveniunt ab Intelligentia Microproſopi in Cranio hoc contenta. Et iſtæ ſunt animæ novæ, quæ producendæ ſunt tempore libertatis, & mundus animarum, quæ venient ab Intelligentia. Et quas pro beneplacito ſuo prius reſtituet quàm animas veteres. De ipſo autem numero ſuprà plurima jam dicta ſunt.

E cavitate tertia exeunt millies mille conclavia & exedræ, in quibus continetur Cognitio vel ſcientia, inque iis habitat. Hic intelligitur cognitio Microproſopi, quæ annonam diſtribuit per totam terram ad inſtar Joſephi, quoniam fundamentum Matris eò usque pertingit, & ex eo conſtruitur cognitio; hinc iſta influentiam diſtribuit per omnia membra, nimirum benignitates & ſeveritates. Hinc de conclavibus dicit juxta literas initiales vocis חדר, de quibus ſupra. Dicit autem: Conclavia eſſe millia millium, quæ ſunt tria millia: & reſpiciuntur tria nomina אלהים, quod nomen in plenitudine ſua retrogradiendo ſcriptum efficit mille, hoc modo: אלף· אלף למד· אלף למד הה· אלף למד הה יוד· אלף למד הה יוד מם. ſuntque tria nomina אלהים reſpectu trium graduum Sapientiæ, Intelligentiæ & Cognitionis Microproſopi, qui omnes continentur in Cognitione unde exurgunt mille & millia.

Et hoc cavum mediô ſitu interjacet inter duas cavitates reliquas. Id eſt: Cognitio inter Sapientiam & Intelligentiam ſita eſt mediô locô, adeoque tàm à dextris, quàm à ſiniſtris repletur influxu pro conclavibus illis, juxta illud Proverb. 24. v. 4. & omnia membra Microproſopi extenduntur ab illis Benignitatibus & Severitatibus, quæ è ſupernis deſcendunt, ut ſuprà jam dictum eſt.

§. 213. De Membrana autem Microproſopi Idra magna ſic loquitur f. 61. c. 4. *In Cavitate cranii eſt membrana aëris (inſtar pellucida) Sapientiæ ſupernæ occultatæ, quæ non deficit; & non*

non invenitur nec aperitur. Et hæc membrana inſternitur cerebro ſapientiæ hujus occultata : Et propterea contegitur Sapientia hæc occultata, quia non aperitur illa membrana. Et illud cerebrum, quod eſt Sapientia hæc occulta, quieſcit & tranquilla reſidet in loco ſuo à judiciis ſicut vinum bonum ſuper fæcibus ſuis. Ubi per fæces, ut jam dictum alibi, intelliguntur judicia, quæ hîc tranquilla ſunt & quieta. Et hoc eſt, quod dicunt: *Senis ſcientia clauſa eſt, & cerebrum ejus clauſum & tranquillum,* ne ſcilicet prodeant judicia, & multiplicentur per decades: prout egrediuntur & extenduntur, ſi incluſa non ſint. Id eſt: literæ eorum impediuntur, ne multiplicentur in plenitudinibus ſuis: quia tunc robur acquirunt, ut influxum ab illis habeant Dii alieni.

Et illa membrana aperturam habet in Microproſopo : & propterea cerebrum ejus extenditur, & exit in triginta duas ſemitas. Quod innuitur his verbis Gen. 2. v. 5. Et fluvius egreditur ex Eden, Quam ob cauſam, quia membrana aperta eſt, & non toti cerebro inſternitur : nihilominus membrana aperta eſt infrà in Microproſopo, ut produci queat plenitudo judiciorum eorumque multiplicatio per decades: ſicut è triginta duabus ſemitis Sapientiæ, quæ ſunt in Patre decem dicta, i. e. decem ejus numerationes, & viginti duæ literæ Legis, in Microproſopo revera fiunt triginta duo nomina אלהים, & ex his 32. Elohim fiunt 320. judicia ipſius, & 325. judicia uxoris ejus. Sicut de illa ſcribit R. Schimeon ben Jochai, quod ante ſuſceptum maſculum vocetur נער puella, cujus numerus 320. quæ ſunt judicia perfectiſſima; poſthac autem vocetur נערה i. e. 325, ut pateat, judicia illius jam eſſe mitigata per quinque Alephin nominis אדני, quoniam hoc nomen quinquies ſumtum efficit 325, ſicut vox דין judicium è literis אדני quinquies ſumta efficit 320.

Hîc obiter notandum, in Microproſopo numerationes ejus ſeptem quidem conſtare è decade, unde 70, ſed in Macroproſopo unus dies eſt mille anni, nam vox שנה i. e. annus, eundem habet numerum, quem vox ספירה i. e. Numeratio. Hinc in Idra omnia lumina deſcendentia à Macroproſopo in Microproſopum & Uxorem ejus deſcribuntur per millena millia : quoniam omne lumen & omnis Numeratio ejus conſtat è mille annis ſive Numerationibus, qui habentur pro monade : aſcenditur enim à monadibus per decades & hecatontades uſque ad chiliades.

§. 214. Capilli Microproſopi proveniunt è cerebris infantiæ ejus. In fundamento Patris enim ſunt duo nomina Elohim, quæ ſunt quatuor : & ſic in fundamento Matris duo ſunt nomina Elohim, quæ ſunt quatuor: & horum reſpectu prodeunt octo fila peniculamenti, & ſunt quatuor cerebra reſpectu Patris à Victoria, Gloria, Fundamento & Regno ejus, & totidem à Matre. Et ſinguli pili in mundo Creativo mundus per ſe fiunt, quia habet perſonam decadis: hinc ſi vocem שער pilus invertis, efficitur עשר decem.

In capillis Microproſopi autem tres reperiuntur ſpecies. Nempe dantur קוצים cincinni, qui procedunt è cerebro Cognitionis in cranio latentis. Et huc pertinet myſticum illud Cant. 5. v. 11. Cincinni ejus criſpaturæ. Hi enim cincinni conſiſtunt è quinque nominibus Elohim de genere Benignitatum, & è quinque Nominibus Elohim, de

genere ſeveritatum infantiæ, quorum numerus eſt 860, juxta vocem תַּלְתַּל criſpatura; quibus ſi addantur 50. literæ eorum, ex omnibus fiunt תַּלְתַּלִּים criſpaturæ. Et decem hæc nomina ſunt in Cognitione Microproſopi, & vocantur cincinni ejus.

Deinde dantur נִימִין ſeu pili longi, qui pertinent ad cerebrum Intelligentiæ, & שערות ſeu crines pertinent ad cerebrum Sapientiæ. Hæc omnia autem lumina ſunt ſuperflua, quibus ipſe opus non habet pro vita vaſorum ſuorum, unde foràs prodeunt ſub myſterio Lucis reflexæ, unde fiunt capilli: qui omnes ſunt literæ & nomina Elohim, quæ ibi conſiſtunt ad inſtar capillorum. Microproſopus igitur in infantia accipit tria nomina Elohim à Patre, & tria à Matre, quæ ſunt tria Cerebra à ſingulis. Quibus accedunt quatuor in adoleſcentia ejus, unde fiunt decem, juxta numerum תַּלְתַּל.

Eôdem modô dicitur: quòd Microproſopus habeat 248. membra: quod hunc habet ſenſum, quod nempe in nomine Elohim, ſi gradatim ſcribatur hoc modo א· אל· אלה· אלהי· אלהים efficit 200; & ſi quindecim iſtius formæ literas addas, fiunt 215; & additô nomine integrô אלהים 216; & additis 32 Elohim Patris, ſumma omnium eſt 248 membra ejus. Ubi ſenſus eſt, quod Microproſopus in utero Matris ſuæ influxum habeat à nomine Elohim, ſub hâc forma, unde fiunt membra ejus. Deinde autem pro infantia ſua alia accipit 248 membra, quæ ſunt tria ſeptuaginta binaria è Tetragrammato hôc modô computata, ut primo ponatur Tetragrammaton סג 63 cum decem literis ſuis; unde fiunt 72 cum uno reſiduo. Deinde Tetragrammaton מה 45 cum numero Tetragrammato ſimplici 26, ex quibus cum dicto reſiduo iterum reſultant 72, & tandem Tetragrammaton quartatum hôc modô י· יה· יהו· יהוה cujus numerus etiam 72: unde ſumma 216; quibus adde triginta duas ſemitas Sapientiæ, i. e. triginta ejus nomina Elohim: & efficientur 248 membra infantiæ ejus. Ubi ſenſus eſt, illum hoc tempore influxum habere à tribus his nominibus, & 32 Elohim. Tandem quoque 248 membra tertii generis habet, nempe Adoleſcentiæ ſuæ, quæ ſunt quatuor Tetragrammata עב· סג· מה· בן quæ efficiunt numerum 232. quibus ſi addantur ſedecim radicales, quatuor horum Nominum reſultat ſumma 248.

In Capite ſuo autem Microproſopus multa habet judicia, è quibus per Sapientiam, Intelligentiam & cognitionem trans cranium emergunt Cincinni, Coma & pili ejus. Ubi pili ſunt ſcaturigines lucis pro ipſo: Coma ſunt pili longi, qui pertingunt uſque ad caput uxoris ejus. Nam ſuper caput iſtius radii prodeunt è cerebro mariti; & quia caput uxoris ejus inclinat ad latus ejus ſiniſtrum, hinc coma prodiens ab Intelligentia ejus huc pertingit. Quæ omnia ſpectant ad tempus infantiæ ejus, quatenus ſcilicet à Patre & matre accipit Nomina אלהים.

De his ita loquitur R. Schimeon Ben Jochai in Idra parva: *In cranio Capitis pendent omnes illi ſatrapæ*, principesque magni & fideles, qui teſtantur de radice ſuâ ſuperna quam in ſupernis habent; quoniam tam pari quam impari ab illis participant, (vel potiùs; omnes illæ myriades:) *& chiliades* i. e. per chiliades & myriades diſtributi: *è cincinnis capillorum, qui ſunt nigri*, præ nimiâ potentia miniſtrorum judiciariorum, qui vocantur בני אלהים filii Dei, quo pertinet illud Job. 1. v. 6. Et venerunt filii Dei ad

ad ſiſtendum ſe contra Dominum; id eſt, quaſi pugnaturi contra Advocatos metri miſericordiæ; venitque etiam Satan inter eos. Ubi intelliguntur externi illi, qui communicationem habent à capillis capitis ejus, tempore infantiæ. Et pili illi nigri ad inſtar Corvi *intexuntur ſibi invicem, & uniuntur invicem: quia uniti ſunt cum lumine ſuperno quæ circumdat caput ejus à Patre, & à cerebro quod reſplendet à Patre*: ita ut inde fiat quaſi textura quædam, cùm ad illos accedit illuminatio Macroproſopi, & quilibet pilus Macroproſopi illuminat pilos Microproſopi ſibi ſubjectos: Quoniam in quolibet cincinno ſunt 390. pili longiores, juxta numerum vocis שָׁמַיִם cœlum, eò quòd Microproſopus vocetur cœlum. Et pili illi expectant donec in ipſos influat ſcaturigo cerebri occultati ut & ipſi influere queant in iſtos pilos Microproſopi: nam abhinc nutritur cerebrum Microproſopi, & emanat & procedit in triginta duas ſemitas. *Deinde etiam prodeunt pili ſuper pilos è lumine, quo circumdatur caput ejus à Matre, & à reliquis cerebris*: & omnes invicem uniuntur *& intexuntur illis crinibus qui hic adhæreſcunt à Patre*: qui ſunt myſterium Nominum אֱלֹהִים infantiæ. *Et quia illi miſcentur invicem, & alii aliis implicantur, hinc omnia cerebra annectuntur cerebro ſuperno*: quoniam nutriuntur è cerebro occulto Macroproſopi. *Et omnes ſunt rivi qui emanant è tribus cavitatibus cerebri: & immiſcentur ſibi invicem tam puri quam impuri.* Nam 49. genera puritatis & 49. genera impuritatis hic occurrunt, quæ ejiciuntur à Microproſopo dum quod edule eſt à putaminibus ſeparat: hinc iſta ab eo participant, & eidem ſeſe applicant. *In omnibus ſunt accentus & myſteria occulta & manifeſta.* Nam Benignitates, quæ ad latus dextrum, reſpectu ſeveritatum, quæ ad latus ſiniſtrum vocantur occultæ & magis abſtruſæ quam ſeveritates. Hinc in Idra magna dicitur: magis occulta eſt, quia eſt Benignitas: hæc enim ſubtilis eſt; ſeveritates autem ſunt craſſiores; unde & magis manifeſtæ. Capilli igitur Macroproſopi albi ſunt ut lana munda; quamvis ad albedinem gypſi lana accedere nequeat, quia & illi ſunt judicia. Sed in Microproſopo nigri ſunt ut corvus; id eſt, ſicut cortex; ut tamen diſtinctio ſit inter impurum & purum: quia nigri quidem ſunt, ſed non planè cortex. Unde etiam dicuntur nigri ſicut corvus, qui eſt impurus & cortex; ſed non planè corvus. Deinde autem temperantur aliquatenus & albeſcunt: quando ſcilicet in illos deſcendunt lumina capillorum Macroproſopi; ubi ex ambobus quaſi veſtis & textura quædam conficitur griſea: quod eſt myſterium Pallii noſtri albicantis, quo ea intentione amicimur ut deducamus capillos Macroproſopi eoſque permiſceamus cum capillis Microproſopi, ut hi dealbentur ſimiliter.

Et in textu illo שְׁחוֹרוֹת כָּעוֹרֵב Nigri ut corvus, Cant. 5. v. 11. literæ initiales referunt numerum שָׁךְ 320. judiciorum.

§. 215. Capilli Microproſopi tempore adoleſcentiæ cerebrorũ ejus fiunt è quinq; Tetragrammatis quinque ſeveritatum, id eſt punctatis punctis Nominis אֱלֹהִים. Et quinque hæc Tetragrammata Mater præbet Microproſopo; eaque deſcendunt in ipſo, uſque ad fundamentum ejus, ubi quia locum non reperiunt egrediendi, iterum aſcendunt, & capillos uxoris totamque ſtaturam ejus efformant; regreſſaque in Microproſo-

pum phylacteria formant; ex illis autem quæ in Microproſopo remanent, fiunt pili iſti. Et] quia ſunt quinque Tetragrammata ſeveritatum, in quibus eſt dextrum & ſiniſtrum; hinc dividuntur, ne judicia cumulentur in locum unum. Hinc de his ita dicit R. Schimeon B.n Jochai in Idra magna. *In diſcriminatione capillorum procedit ſemita quadam, qua fulget in ducentos & ſeptuaginta mundos.* Hi ſunt quinque illa Tetragrammata, ad dextram, quorum numerus eſt 130, & cum quinario omnium: 135. & totidem ad ſiniſtram; unde exurgit numerus 270. mundorum. Hæc autem ſemita juſtorum per Nomina iſta ſplendet in mundum creativum, ubi exinde fiunt mundi pro illis animabus, quæ dependebant è capillis Adami Protoplaſtæ.

§ 216 De Capillis his Microproſopi in Idra magna fol. 65. hæc reperiuntur. *E cranio capitis dependent millies mille myriades & myrias myriadum Cincinni capelli nigri: & implicantur ſibi invicem, invicemque miſcentur:* ut exinde quaſi textura pallii fiat. *Et pilorum in ſingulis cincinnis non eſt numerus, quia eidem adhærent puri & impuri ſub myſterio 49 generum puritatis & 49 generum impuritatis, qua in ipſo ſecernenda ſunt: prout & in hodiernum uſque diem impuri nexum ibi habent. Et hîc applicantur accentus Legis tàm in puro quàm in impuro. In omnibus illis lateribus qua ſunt pura, & in omnibus illis lateribus, qua ſunt impura, reſident cincinni intricati & denſi: quidam illorum molles ſunt, quidam duri. Et in quolibet cincinno pili efficiunt cumulos ſuper cumulis, qui flammas emittunt & pendent ut heros fortis, & ut victorioſi milites.* Nam ſeveritates hîc ſunt ad inſtar herois bellici; & non quieſcunt atque ſedatæ reſident, ſicut in Macroproſopo, ſed in Microproſopo omnis ipſarum vigor excitatur.

Ipſæ autem proveniunt è myſterio ſeptem cedrorum Libani, quia veniunt è numero ארז 1207, ſive Cedri, & ſunt literæ, quæ veniunt à Microproſopo mundi Inanitatis; & abierunt in caput Macroproſopi, & abhinc intra caput Microproſopi. Sunt autem Cedri Libani, id eſt albedo benignitatis Macroproſopi, quia eaſdem evulſit Deus Sanctiſſimus è mundo Inanitatis, eaſque transplantavit in locum alium, id eſt in mundum reſtitutum; in quo judicia plantata ſunt in Microproſopum.

Cùm ergò dicitur: In ſingulis cincinnis pilos reſidere cumulatim, reſpicitur locus Cantici 5. v. 11. Cincinni ejus cumuli ſunt criſpaturarum, quaſi in ſingulis Cincinnis tot eſſent pili, quantus eſt numerus vocis תלתלים. *Hi flammas emittunt* propter naturam judicii, juxta illud Malach. 4. v. 1. Et inflammabit eos dies futurus.

Et pendent ut heros fortis, & milites victorioſi in ordine pulchro. Pulchri enim nomen non habet color albus, ſi ſolus ſit in homine: ſed ſi quis candidus ſit & rubeus, juxta illud: Amicus meus candidus eſt & rubeus. Cant. 5. v. 10. Cùm enim Microproſopus aſſecutus eſt temperaturam ſub myſterio adoleſcentiæ ejus, tunc dicitur pulcher, i. e. albus & rubeus. *In ordine valido*, ſicut dicitur Pſalm. 147, 5. Magnus Dominus noſter, & multus fortitudine. *Electi ſicut cedri magna & valida, id quod innititur dicto Cant. 5. v. 15. Electus ut Cedri*, ubi vox בחור electus, ſive juvenis robuſtus eundem habet numerum, quem refert vox גבורה ſeveritas ſive robur; item

item vox ירְאוּת timor, quia metrum judicii vocatur timor; item vox רוֹגֶז ira. Quando autem temperatus eſt à Luce אוֹר cedri Macroproſopi, numerum habet vocis חֶסֶד ter ſumtæ, i. e. benignitatis in tria latera juvenis iſtius diviſæ.

Diſponuntur cincinni in cumulo ſuo ex hoc latere in illud latus ſuper cranio. Et didicimus: Reſident cumulatim, & ſunt crines quàm plurimi: *propterea quia prodeunt è ſcaturiginibus multis trium Canalium Cerebri*, qui ſunt Sapientia, Intelligentia, & Cognitio: unde prodeunt cincinni crines & pili, ut dictum eſt ſupra.

E ſcaturigine Cavitatis unius Cranii, i. e. è Sapientia Cerebri Microproſopi, unde proveniunt שְׂעָרוֹת Crines, *exporriguntur* שַׂעֲרֵי *crines tractu* longô deorſum protenſi & demiſſi, *& fiunt cumuli ex cumulis ſeu criſpatura è criſpaturis è multis fontibus promanantibus ex illa cavitate. E cavitate ſecunda*, quæ eſt Intelligentia Microproſopi, unde prodeunt נִימִין ſeu pili ſimpliciores, qui longiores ſunt, & ulteriùs demittuntur *prodeunt quinquaginta fontes* ſub myſterio quinquaginta portarum Intelligentiæ, quæ ſunt portæ libertatis, *& emanant pili ex illis fontibus prolixiores* deorſum, *& fiunt cumuli ſuper cumulis, & miſcentur cincinnis aliis*, ſcilicet Sapientiæ & Cognitionis. *E cavitate tertia*, i.e. è cerebro Cognitionis, quæ diſtribuit Influentiam Matris in omnia membra Microproſopi & Uxoris ejus, juxta tria ipſius latera, quæ denotantur literis vocis חדר conclave, ut ſupra dictum eſt. Inque ipſa conclavia ſunt magna & parva: magna enim dicuntur Exedræ, quæ ſunt porticus feneſtris pleni, per quas lux magna illabitur, & influentia quàm plurima, præter quas etiam conclavía dantur minora, tàm multas feneſtras non habentia: quæ omnia replentur à Cognitione, juxta illud Proverb. 24. v. 4. Et per ſcientiam ſive Cognitionem conclavia implentur. Quoniam hæc alimentum & influxum diſtribuit per omnes numerationes Microproſopi; hinc pergit Idra. *E cavitate tertia proveniunt millies mille conclavia & exedræ*, *&* virtute tàm copioſi iſtius luminis *exporriguntur pili tractu ſuô ex omnibus illis*, *& fiunt aggeres ſuper aggeribus, immiſcenturque cincinnis aliis: & propterea cincinni illi dependent in criſpaturis plurimis, & omnes ſunt progenies prodeuntes è tribus cavitatibus cerebri & cranii.* In ſupernis autem in Macroproſopo tria hæc Cerebra unita ſunt quàm maximè, nec dividuntur in partes. Hîc verò in Microproſopo diviſio fit in tria cava: חָלָל autem i. e. cavum eundem numerum refert, quem חַיִּים vita; item חָכָם Sapiens.

Et omnes illi Cincinni dependent & contegunt latus aureum: & propterea ſcriptum eſt Dan. 9, v. 18. Inclina Deus mi, ad me aurem tuam, & audi. Ubi ſenſus eſt: amovendos eſſe crines ab auribus, ut audiri queant preces: & tegendam eſſe cervicem, ne ab illa ſuctionem habeant cortices. *Et in illis criſpaturis locum habet dextrum & ſiniſtrum:* quoniam è decem illis nominibus Elohim infantiæ quinq; ſunt dextra, & quinq; ſiniſtra. *Lucidũ & tenebroſum:* ubi per lucidũ intelliguntur ſex dies profeſti mundi Formationis, ſupra quos eſt Sabbathũ & Sanctũ Mundi Creativi. Et per tenebroſum intelliguntur ſex

noctes dierum horum profeſtorum, qui pertinent ad mundum Factivum, ad quem refertur nox & tenebræ. Quamvis tenebræ hæ etiam proveniant è rigore capillorum iſtorum. *Miſericordia & judicium:* nam à dextra venit miſericordia, & à ſiniſtra venit judicium: quoniam tempore adoleſcentiæ etiam hi accipiunt temperaturam à Macroproſopo. *Et omne dextrum & ſiniſtrum abhinc dependet*, & non à Seniore, *quia in hoc nulla eſt laterum diviſio:* hîc verò propterea diviſio inſtituitur, ne judicia nimium cumulentur: quare Macroproſopus eadem ſeparat in dextrum & ſiniſtrum. In genere enim notandum eſt, quod judicia nunquam ſupprimantur, niſi ipſis affulgeat aliquid de radice eorum, easque illuminet. Et quia capilli Macroproſopi ſunt radix capillorum Microproſopi, hinc dum illi iſtos irradiant & illuminant, judicia tolluntur. Et quia in Macroproſopo certa quædam ſemita eſt, in qua locum habent quadringenti mundi deſiderabiles, in medio nempe capitis ejus, quæ cùm lucem ſuam deorſum vibrat, capillos Microproſopi dividit in latus dexterum & ſiniſtrum: hinc etiam in hoc aperitur ſemita quædam in ſe continens ſexcentos & tredecim calles alios. Hinc ita pergit Idra: *In diſcriminatione capillorum apparet ſemita quædam tenuis*, quæ non tàm magna eſt, ut illa Senioris: *& hæc nexum quendam habet cum ſemita illa Senis dierum. Et ab iſta ſemita procedunt ſexcentæ & tredecim ſemitæ aliæ, quæ diſtribuuntur in ſemitas præceptorum Legis: ſicut ſcriptum eſt: Omnes ſemitæ Domini benignitas ſunt & veritas cuſtodientibus fœdus ejus & teſtimonium ejus.* Quodlibet enim præceptum palatium habet proprium & ſemitam ſingularem ad illud palatium. Cumque homo probus eſt, angulus ille palatio huic vel illi præfectus eundem expectat atq; ſalutat ex hoc mundo excedentem, eiq; viam monſtrat, quâ pervenire queat ad vitam locumq; palatii hujus.

Didicimus: In ſingulis Cincinnis millies mille Domini vociferationis & ejulatûs hærent, qui dependent è ſingulis illis Cincinnis. Ex illis quidam duri, quidam lenes ſunt in bilance conſtituti, & propterea dextrum hîc datur & ſiniſtrum. Hîc notandum, quòd in tribus mundis inferioribus, Creativo nempe, Formativo & Factivo ſint executores judiciarii, qui provenerunt è mundo inanitatis, qui vocantur Domini ejulatûs & planctûs: quia judicium omne nonniſi mœror eſt & dolor. Hi autem temperantur per Microproſopum, mediante nomine Elohim in plenitudine ſua ſcripto per retrogradationem, ut dictum eſt ſupra, unde prodit numerus millenarii; vel etiam reſpicitur ad nomen אֵל שַׁדַּי, quod deſcendit à temporibus Macroproſopi, & Microproſopum illuminat: quod nomen שַׁדַּי plenè ſcriptum retrogradando efficit ſummam 1969 junctô integrô; cui ſi addatur numerus nominis אֵל reſultat numerus 2000, qui illa judicia temperat. Hinc numerus millenarius bis adhibetur: & iſti Domini ejulatûs vocantur filii Elohim. Hic quoque dicitur, quod abinde dependeant Domini bilancis, quibus eſt dextrum & ſiniſtrum & medium, prout in libra lanx eſt dextra, & lanx ſiniſtra, & lingula examinis in medio. Et hæc ſunt illa nomina, quæ mitigant omnia, & per quæ tempore adoleſcentiæ omnia temperantur.

§. 217. Frons Regis Microproſopi fit ex ſeveritatibus Patris & Matris ſub myſterio infantiæ, & vox מצח frons per metatheſin eſt חמץ fermentatum, quod eſt myſte-

myſterium judiciorum & corticum, qui excitantur virtute judicii frontis, Et numerus ejus 138. exæquat numerum nominis Elohim 86. cum Tetragrammato בן 52, ſub myſterio בני אלהים quæ ſunt judicia. Nam & nomen Tetragrammaton בן 52. judicium eſt. Omnis enim exuſcitatio judiciorum ab iſta fronte procedit.

In Idra magna igitur de fronte hac traduntur ſequentia. *Frons Cranii eſt inſpectio inſpectionis*, i.e. DEUS Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! inſpicit & quàm accuratiſſimè obſervat juſtos, ut ne vel pilum latum negligat: ipſe enim obſervator eſt acerrimus, & non miſeretur, cùm opera impiorum reſpicit, ſed in omnia vel minima inquirit. *Et non detegitur, niſi cùm opus eſt peccatores viſitare, ut inſpiciantur opera eorum. Et didicimus: cùm frons iſta detegitur, excitantur omnes miniſtri judiciarii, & totus mundus judicio traditur: exceptâ illâ horâ*, quâ Iſraëlitæ verâ pœnitentiâ convertuntur, vel ut textus dicit: *cùm preces Iſraëlitarum aſcendunt ante Senem dierum, & petunt miſericordiam pro filiis ejus.* Non enim mitigatur judicium, niſi per radicem ſuam, i.e. per frontem Senis dierum, quæ vocatur benevolentia benevolentiarum. Atque hinc textus inquit: *Detegitur beneplacitum beneplacitorum, & radios emittit in iſtam* frontem Microproſopi, *& ſedatur judicium*: & tunc totus mundus in tranquillitate eſt, prout fit tempore ſacrificii pomeridiani Sabbathici, ubi frons Senioris illuminat frontem Microproſopi lumine maximo: & tunc omnia judicia & cortices refrænantur & conjiciuntur in foramen abyſſi magnæ. Et præſertim cum prodit lux quinque ſeveritatum temperatarum per quinque benignitates è quinque numerationibus Tebhunæ ſeu intelligentiæ ſpecialis, quæ quatenus è decadibus conſtant, efficiunt quinquaginta portas Intelligentiæ: & continentur in fundamento Tebhunæ, & ſunt duæ coronæ quæ in illa ſunt. Et hoc eſt myſterium quinque Jodin nominis אהיה plenè ſcripti per Jodin & per Alephin & per Hehin: unde reſultant 50. Jodin autem ſunt de natura benignitatum, quæ temperant ſeveritates. Et hæ portæ proveniunt à Jod ſeu decade, unde dicuntur portæ, quia עשר decem per metatheſin eſt שער porta. Et quando hæ portæ veniunt in frontem iſtam, judicia miteſcunt, & è ſervitute progreſſus eſt in libertatem; unde portæ illæ dicuntur Portæ Libertatis.

Hinc textus Idræ pergit: *In hanc frontem procedit crinis aliquantulus, qui in eam extenditur è cerebro.* Secundo, nimirum Intelligentiæ; *qui producit quinquaginta portas: & cum exporrigitur, reſtringitur frons, ne obſervet peccatores mundi, qui tales ſunt ut non erubeſcant ſuper operibus ſuis, juxta* locum Jer. 3. v. 3. *Et didicimus: crinis hic non manet in iſto frontis loco, ut detegatur contra obduratos illos in operibus ſuis. Cum autem Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit, expergiſcitur ut oblectetur cum juſtis in Paradiſo, facies Senioris dierum affulget faciei Microproſopi, & frons illius detegitur & illuminat frontem iſtam: atq; tunc vocatur Tempus benevolentiæ. Quotiescunq; autem judicium exercendum eſt, & frons iſta Microproſopi denudatur, & judicium inſtituitur, ſtatim excitatur & detegitur frons illius Macroproſopi Senioris Seniorum, & rigor ſedatur, & non exercetur. Didicimus: hæc frons extenditur in ducenta millia rubedinum.* Senſus eſt: frontem Microproſopi eſſe rubrum & latitudinem ejus extendi è retrogradatione nominis Elohim,

him, cujus numerus eſt 200, hòc modò אֱ״לֹהִים · אֱ״לֹהֵי · אֱ״לֹה · אֵ״ל · אֵ״א: Unde autem prodeat millenarius, alibi jam dictum eſt. *Et adhærent ei & continentur in ea:* i. e. hæc forma iſtius nominis antanaclaſtica reperitur in mundo inferiore, & in ſpecie in mundo Factivo: & judicia eidem adhærent: eademque influxum accipit à radice ſua, nimirum à nomine hoc, quod eſt in fronte Microproſopi, quæ & ipſa rubea eſt. Et hæc erit purpura illa rubicunda, quam induet DEUS Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! cùm vindictam exercebit. Et multi ſunt miniſtri judiciarii, qui expectant, donec frons iſta rubicunda excitetur, quos Macroproſopus ſedat lumine frontis ſuæ.

Et cùm detegitur frons Microproſopi, licentia datur omnibus ad vaſtandum, quia iidem per hanc frontem exuſcitantur. *Sed cùm detegitur frons Benevolentiæ benevolentiarum, ut affulgeat huic fronti & omnibus illis; tunc ſedantur:* quia non poſſunt intueri lumen hoc ſolare ſeptidui illius, ſicut homo contueri non poteſt lucem Solis, quin occæcentur oculi ejus, ut aliquantô temporis ſpatiô planè nihil videat. Hinc dicit: Ut affulgeat huic fronti, & omnibus illis miniſtris juſtitiæ. Omnis autem illuminatio, quæ fit à fronte Macroproſopi verſus inferiora, inſtituitur per lucem duarum influentiarum, quæ pertingunt uſq; ad Caput Microproſopi: nec non per Capillos Capitis albi, ſive per tredecim ejus cincinnos, qui eouſq; ſimiliter pertingunt.

§. 218. Ad meliorem intellectum ſequentium præmittendum eſt, quod pedes Matris conſtituant Microproſopum, & pedes longiores ſunt fœdere, hinc vocantur נצחים Victoriæ ſeu potius ſuperariones. Nam & Gloria pertinet ad genus Superationis, & ſub nomine נצחים comprehenditur: Nec enim ſiniſtra manus hominis aliquid operari poteſt niſi adjuvante dextrâ: & ſic quoque pes ſiniſter progredi nequit, niſi concurrente dextrô. Unde patet, quod ſiniſtrum tantùm ſit acceſſorium, dexterum autem fundamentale: hinc omnia vocantur nomine נצח i. e. ſuperationis, qui eſt pes dexter. In hac ergò fronte eſt ſuperatio bellica, quia Microproſopus ſuperat inimicos Domini. Huc facit forma Alphabeti ſequentis אר״ · בג״ · דת״ · וש״ · זר״ · חק״ · טצ״ · יפ״ · כע״ · לס״ · מן״ · juxta quod mutatio literæ Mem eſt in Nun, ita ut נצח fiat מצח, & vice verſâ: & hinc dependet victoria contra impios. Et in hac ſuperatione ſic extenſa eſt locus pœnitendi & reſcindendi decreta: nam quando lux Senioris accedit & ſeveritates ejus dealbat, ſtatim pœnitet, ſicut dicitur: Et pœnituit Dominum malum illud, quod ſe facturum dixerat populo ſuo. Et ſic etiam vice verſâ juxta illud: Et pœnituit Dominum, quod fecerat hominem &c. In Microproſopo igitur eſt pœnitendi locus, & non in Seniore, quippe qui tantùm occultat faciem ſuam. Si igitur frons Microproſopi ſola manifeſtetur, ſtatim exercetur judicium, nec expectat, ut locus ſit pœnitentiæ, nimirum pronunciatô jam decretô; ſed ſententia executioni mandatur; Iſa ſe res habet, ſi judicium in ſola fronte manifeſtatur. Si verò in fronte non apparet, ſed extenditur in corpus Microproſopi per articulos Suparationum, qui dicuntur נצ״חים circa hoc judicium ſpes eſt, ut per pœnitentiam reſcindi queat, citra executionem: nimirum ſi decretum & ſententia non apparet in fronte. Hinc in quolibet homine peccata ejus in fronte conſignata ſunt, & ſpiritibus noxiis poteſtas data eſt cùm hæc ſigna & peccata

cata in fronte hominis deſcripta vident, eidem nocendi. Hinc Angelus Loto & uxori ejus atq; filiabus pręcipiebat, ne retroſpicerent, quia tunc Spiritus maligni poteſtatem haberent iis nocendi, prout etiam uxori ejus accidebat. Sic etiam in Tribunali ſuperno in fronte ſententia publicatur. Ibidem autem in fronte hac viginti quatuor tribunalia ſunt; decem nimirum Patris, & decem matris; & quatuor ſupplicia publica. Et iſta ſunt viginti quatuor variationes Nominis אדני, quod per metatheſin eſt דינא judicium; quæ proveniunt à Matre ſuperna, & quotidiè deſcendunt tempore ſacrificii pomeridiani cum quinque finalibus מנצפך: & forma illarum hæc eſt:

אדני· אדינ· אניד· אנדי· אינד· אידן· Latus meridionale.
דאני· דאינ· דינא· דיאנ· דנאי· דניא· Latus ſeptentrionale.
נאדי· נאיד· ניאד· נידא· נדאי· נדיא· Latus orientale.
יאדנ· יאנד· ינדא· ינאד· ידאנ· ידנא· Latus occidentale.

Quælibet enim litera Nominis ſex habet formas, quæ omnes idem habent ejusdem literæ initium. Et hoc eſt myſterium viginti quatuor ornamentorum ſponſæ; & viginti quatuor librorum Sacræ Scripturæ: unde viginti quatuor alia exurgunt nomina ſacra è literis initialibus & finalibus vocis penultimæ ſingulorum librorum; ut in Geneſi vox penultima eſt בארון, unde exurgit Nomen בן. Et viginti quatuor illæ variationes à Microproſopo demittuntur in Baſiliam, quippe per quam conſummatur judicium. Et viginti quatuor hæ variationes ſunt viginti quatuor horæ diei ac noctis. Et de his loquitur Idra magna, cùm porrò inquit.

Viginti quatuor judicia ſuperiora inveniuntur, & omnia vocantur נצחים *ſive ſuperationes, & quodlibet vocatur* נצח *ſuperatio, & literis permutatis fit* מצח *i. e. frons; & tamen eſt ſuperatio ex illis ſuperationibus. Et iſtud eſt, quod traditum eſt; ſuperatio ſuperationum ſunt in tribus articulis, quæ extenduntur in corpus Microproſopi, & ſunt in fronte; & quædam illarum extenduntur in corpus in loca nota. Didicimus. i. e. quod ſcriptum eſt, Sam. 15, 29. Etiam ſuperatio Jisraëlis non mentitur.* Id eſt, Gradus iſte Jiſraëlis Senis in puero Jiſraële in Capite ejus non mentitur: *nec pœnitet eum, quia non eſt homo, ut pœniteat. Et hoc arcanum ſtatuimus: omnis illa ſuperatio, quæ expanditur in corpus illo tempore, cùm mundus judicandus eſt, & convertitur; pœnitentiam admittit, & judicium non exercetur, ſi convertantur. Quam ob cauſam? quia res extat in loco, qui dicitur Homo, & pœnitere poteſt. Si autem illo in loco, qui vocatur Caput, in illa nempe fronte videtur & detegitur, illa Superatio, non eſt tempus nec locus pœnitendi. Quare? quia non eſt de loco, qui vocatur Adam: non enim detegitur facies & naſus; ſed frons ſola: ubi autem nulla invenitur facies, locum etiam non habet appellatio hominis. Et propterea dicitur: Non eſt homo, ut pœniteat, ſicut Superatio. quæ in reliquis partibus corporis.* Si ergo judicium deſignatur & publicatur in fronte, non datur regreſſus, ſed ſequitur executio.

q §. 219.

§. 219. Frons igitur Microproſopi rubra eſt ut roſa, ob multitudinem judiciorum rigoroſiſſimorum: ſed quando eandem illuminat Lux Senioris, ſtatim mutatur in colorem album. Deque ea in Idra quoque parva agitur verbis ſequentibus fol. 142. col. 4. *Frons cranii frons eſt ad viſitandum peccatores: & quando hæc frons detegitur, excitantur miniſtri judiciarii contra illos, qui nullô pudore ſuffunduntur propter opera ſua, & ſunt perfrictæ frontis,* & obduratæ faciei, qui pœnitentiam non agunt ſuper operibus ſuis. *Hæc frons rubra eſt ut roſa. Cùm autem detegitur frons Senioris Sanctiſſimi verſus hanc frontem Microproſopi, hæc alba fit ut nix; & illâ horâ tempus benevolentiæ vocatur pro univerſis. In Commentario Scholæ R. Jebba Senis dicitur;* מצח i. e. *frons propriè dicitur frons Senioris:* i. e. Illa propriè dicitur Frons, de qua nos preces fundimus, ut manifeſtetur, & tempus benevolentiæ exoriatur, & frons Microproſopi dealbetur. *Sin minus;* i. e. ſi iſta frons non detegitur ad temperandam frontem Microproſopi; *interponitur Cheth inter duas literas cæteras:* i. e. tunc non eſt legendum מצח frons; ſed מחץ fregit, *ſicut dicitur Num. 24. v. 17. Et confringet terminos Moab,* i. e. exercet judicium, & confringit impios. *Et poſuimus, quod vocetur* נצח *Superatio mutatione literarum cognatarum* i. e. in Alphabeto per dyades conjugatarum, ut ſuprà dictum eſt. *Et multa ſunt Superationes,* i. e. omnes articuli vocantur נצח ſeu Superatio propter radicem ſuam. *Et quamvis Superatio alia in locum alium ſuſtollatur,* i. e. in Superationem Macroproſopi, quæ eſt Benevolentia benevolentiarum in loco alio elevatiore conſiſtens: *tamen aliæ dantur Superationes, quæ extenduntur per totum corpus,* i. e. tres articuli Superationis, qui dicuntur נצח נצחים i. e. Superatio & Superationes; item Gloria, quæ ſub genere Superationum continetur. *Et propterea die Sabbathi tempore precum pomeridianarum ne excitentur judicia, in Sene Sanctiſſimo, manifeſtatur frons ejus, & omnia judicia ſupprimuntur, & quamvis extent, tamen non operantur. Ab iſta fronte dependent viginti quatuor tribunalia,* quæ ſunt viginti quatuor variationes nominis אדני: nam quælibet variatio vocatur בית domus, juxta phraſin libri Jezira, ubi dicitur: Duo lapides extruunt duas domus; & quatuor lapides extruunt viginti quatuor domus: unde dicuntur viginti quatuor domus judicii, quia nomen אדני per transpoſitionem eſt דינא judicium. *Pro omnibus illis ferocibus in operibus ſuis, de quibus dicitur Pſal. 73. v. 11. Et dixerunt: Quomodo ſcivit DEVS? eſtne ſcientia in excelſo?* Ubi intelliguntur athei. Nunc autem objectionem format dicendo: *Certum quidem eſt, quod viginti ſint,* decem nempe Patris & decem Matris, quæ ſunt nomina Elohim infantiæ, quæ in ſe comprehendunt frontem. *Quare autem adduntur quatuor? nimirum reſpectu quatuor ſuppliciorum è tribunali inferiore dictari ſolitorum.* Et hæ ſunt quatuor literæ Tetragrammati, contra quas, ſi homo peccat, tali morte quoque reus fit, qualis eſt natura illius literæ, quam vitiavit. Et hoc nomen continet reliqua nomina, contra quæ homo etiam impingere poteſt. Hinc dicit: *quatuor ſupplicia Synedrii inferioris, quæ dependent è ſupernis. Remanent ergò viginti,* quæ ſunt literæ Nominis אדני (retogradando ſcripti, 10:) quæ ſunt היכל per æquipollentiam numerorum, & palatium

latium ſeu veſtis Tetragrammati, (eodem modo ſcripti decem literis, unde 20.) ita ut qui contra illud delinquit, etiam contra hoc delinquat. *Unde etiam neminem ſupplicio afficiunt, donec majorennis ſit & natus viginti annos, reſpectu iſtorum viginti conſiſtoriorum. In Traditionibus noſtris occultis didicimus*, iſta ſic ſtatui *reſpectu viginti quatuor librorum, qui continentur in Lege.*

§. 220. De fronte autem Macroproſopi in Idra parva fol. 140. col. 2. hæc habentur. *Frons, quæ revelatur in Sene Sanctiſſimo, Benevolentia vocatur. Nam Caput illud supernum occultum, in ſupernis, quod non cognoſcitur extendit (diadema) quoddam frontale pulchrum, quod continetur in fronte.* Id eſt, Laminam lucis, unde facta eſt lamina frontis: quæ facta eſt in Macroproſopo ex unione Victoriæ gloriæ & fundamenti, quæ nunquam ſeparantur. *Et quia ipſe eſt benevolentia omnium benevolentiarum, hinc accepit conformationem frontis, quæ manifeſtatur cum lumine intenſiſſimo. Et cum iſta detegitur, beneplacitum beneplacitorum invenitur in omnibus mundis, & omnes preces inferiorum accipiuntur, & illuminatur facies Microproſopi, & omnia in dilectione conſiſtunt. Et quia omnia judicia* (per hanc) *occultantur & ſupprimuntur, hinc in Sabbatho tempore precum pomeridianarum, quod alias tempus eſt, quo omnia judicia exſuſcitantur; hac frons detegitur, & omnia judicia ſubiguntur, & miſericordia prævalet. Hinc Sabbathum absq; judicio reperitur, tam in ſuperis, quàm in inferis: quin etiam ignis gehennæ occultatur ſuo in loco, & peccatores quietem habent. Et propterea ſuperadditur* (nobis) *anima gaudii, die Sabbathi; & homo obligatus eſt hilaritati ſe dedere per tria epula Sabbathina: Nam omnis veritas, & tota univerſitas fidei in eo invenitur.* Id eſt, tria iſta tunc ſociantur; Macroproſopus; Pater & Mater; & Microproſopus atque Uxor ejus. *Et hominem oportet inſtruere menſam ſuam, ut comedat tribus illis epulis veræ fidei, & in eis lætetur. Dixit R. Schimeon: Conteſtor de me, coram omnibus illis qui hîc ſunt:* id eſt; coram animabus illis juſtorum, quæ acceſſerunt cum Deo Sanctiſſimo benedicto & Glorioſa ejus præſentia, de quibus antea dixerat: audiant manſueti & lætentur ſuper his myſteriis, quæ manifeſtabo. *Quod per omnes dies meos non omiſi illa tria epula: & propter illa nihil mihi accidit, cujus cauſa mihi fuiſſet jejunandum in Sabbatho: imò & diebus aliis nulla mihi fuit neceſſitas* (jejunandi;) *multò minùs in Sabbatho: qui enim rectè agit circa illa adeptus eſt veritatem perfectam. Unum epulum eſt Matronæ*; quæ eſt Sabbathum, Sponſa Regis. *Et unum eſt Regis: & unum eſt Senis Sanctiſſimi occultiſſimi omnium occultorum. Et in illo mundo per hac quis aſſequi poteſt* gradus *illos. Hac benevolentia cum revelatur, omnia judicia lucida ſunt, & flectuntur à concatenato rigore ſuô.*

Conformatio autem Senis Sanctiſſimi fit per formam quandam, quæ compendium eſt omnium reliquarum formarum, & hæc eſt Sapientia Summa occulta, ſynoche cæterarum omnium. Et hæc vocatur Eden ſive Paradiſus ſupernus occultatus omni occcultatione: nam, ex una parte occultatur à Regno quod non cognoſcitur; & à Macroproſopo occultatur ex altera parte; ideoque vocatur occultata omni occultatione. *Eſtque cerebrum Senis Sanctiſſimi; & hoc cerebrum extenditur in omne latus* in Macroproſopo, quia diffunditur

per omnes formas ejus, *& ab hinc extenditur in Paradiſum alium* qui eſt Pater; quem illa illuminat. *Et ab hoc Eden ſculpturas accipit.* Nam bina יי litera א quæ in אין ſeu Capite non Ente, quæ eſt ſapientia illa occultata, efficiunt 32. Ibi autem non alia ſit diviſio niſi in binas has literas יי, quæ irradiant Patrem, ibique producunt triginta duas ſemitas ſapientiæ in partibus actualiter triginta duabus inter ſe diſtinctis, quæ ſunt decem dicta, & viginti duæ literæ: quæ deinde cum veniunt in Microproſopum ibidem dividuntur in 320. judicia; i. e. 32. per 10. multiplicata.

Sed caput illud occultatum, quod eſt in Capite Senis, quod non cognoſcitur, cum extendit Laminam illam (ſupra dictam) *per quam illuminationem inſtituere vult; tunc allidit ad hoc cerebrum* (radiis ſuis) *& hoc ſculpturas accipit* (& impreſſiones) *& fulget multis luminibus: & prodit & ſignaturas format per lumen hoc intenſiſſimum in illa fronte, in qua deſignatur lumen hoc quod vocatur* רצון *benevolentia. Et hæc benevolentia deorſum extenditur in barbam, uſque ad illum locum, ubi reſidet in barba; & vocatur Benignitas ſuperna.* Et hoc eſt in Influentia inferiore, quæ continet omnes influentias, & hæc lux ibidem pendet; & abhinc in caput & frontem Microproſopi deſcendit, qui ſub ipſa eſt; prout traditur Pſal. 133. v. 2. *Et hanc benevolentiam, cum detegitur*, intuentur *miniſtri judiciarii, & flectuntur.* Et hoc eſt myſterium Bracteæ Sacerdotalis Exod. 28, v. 36. quæ ſemper applicita erat fronti Aharonis ad excitandam benevolentiam divinam.

§. 221. Oculi Microproſopi duo ſunt, quorum alter vocatur dexter, i. e. miſericordia, & alter revera ſiniſter eſt: & non ſunt ſicut oculi Senis Sanctiſſimi, qui quamvis ſint duo, tamen pro uno ſaltem habentur; quia eidem nihil ſiniſtri tribui poteſt; ſed oculus ejus eſt miſericordia perfecta. Hinc in Sohar dicitur: Oculus dexter eſt miſericordia; ſed alter eſt miſericordia intra miſericordiam. Hinc nonniſi ſub uno tantùm conſiderantur conceptu, de quo dicitur: Oculus bonus benedicit. Et Joſeph aſſequebatur inſpectionem oculi iſtius Senioris ſicut dicitur Geneſ. 49. v. 22.

Hinc de Macroproſopo in Idra magna allegatur dictum illud Pſal. 33. v. 18. Ecce oculus Domini ad timentes eum ſperantes in miſericordias ejus. Cui opponitur dictum Zach. 4. v. 10. Illi oculi Domini ſunt diſcurſantes in univerſam terram. Sed additur, quod nulla ſit contrarietas; quia dictum poſterius agat de Microproſopo, & prius de Macroproſopo, & nihilominus duo quidem ſunt oculi, qui tamen convertuntur in unum: i. e. in unam operationem, unus eſt albus in albo; & alter tàm albus, ut omne album in ſe includat. Deinde oculo Microproſopi etiam non tribuitur ſomnus, vel dormitatio; quia non habet palpebras, quæ ſomnum cauſantur: ſed eſt inſtar oculorum piſcium. Quô ipsô indigitatur, quod ab inſpectione ſua in æternum non ceſſet. Unde de eo dicitur Pſal. 121. v. 4. Ecce non dormitat nec dormit cuſtos Jiſraëlis. Id eſt, obſervator Jiſraëlis ſuperni, qui eſt Microproſopus; quia hunc ſemper obſervat, & inſpectionem ſuam ab illo nunquem tollit, juxta myſterium duarum ſpecierum influxûs & copularum, quæ in ſupernis ſunt: quarum una eſt pro conſervatione

tione mundorum ; & altera in uſum generationis animarum novarum. Sed de Microproſopo dicitur Pſal. 44. v. 24. Evigila Domine, quare dormis &c. Quia hic palpebras habet, quæ cauſantur ſomnum, quod eſt myſterium exilii. Et cùm in ipſum irradiat oculus Macroproſopi, de eo dici poteſt illud Eſth. 6. v. 1. In nocte illa ſe elongaverat ſomnus Regis. Hinc in ſupernis omnia ſunt dextra, & nihil eſt ſiniſtri.

Non ergò dormitat (ut Idra pergit,) nec obdormiſcit ; nec requirit tegumentum, nihilque eſt, quod ipſum protegat, ſed ipſe protegit omnia, & ipſe obſervat omnia ; & ab inſpectione iſtius oculi omnia nutriuntur. Traditum enim eſt, quod ſi oculus hic vel unicô momentô clauderetur, nihil omninò poſſet ſubſiſtere. Quare etiam vocatur Oculus apertus ; Oculus ſupernus ; Oculus ſanctus, à quo nullam habent ſuctionem catervæ judiciorum, & immundorum : Oculus providentiæ ; Oculus non obdormiſcens, nec ſomnolentiâ captus ; Oculus obſervator omnium ; Oculus, qui omnium rerum eſt ſubſiſtentia. Unde etiam de illo dicitur Proverb. 22. v. 9. Oculus bonus יברך ubi ne legas Benedicetur, ſed ſine Vav Benedicit. Hic enim vocatur bonitas oculi, qui benedicit omnibus. Traditum quoque eſt, quod oculus inferior Microproſopi nullô gaudeat lumine, quo lavari queat & ſuperfundi rubedo & nigredo ejus, niſi cùm eundem contuetur lumen hoc album oculi ſuperni, qui vocatur bonitas oculi. Et nemo novit, quando oculus ille ſupernus atque ſanctus affulgeat, oculumque inferiorem Microproſopi lavet ſive dealbet. Et juſti ſummi aliquando contemplabuntur Sapientiam iſtam, ſicut ſcriptum eſt Jeſ. 52. v. 8. Oculo ad oculum videbunt, cùm converterit Dominus Zion. Et ſcriptum eſt Num. 14. v. 14. Quod oculo ad oculum viſus es, tu Domine. Et niſi oculus bonus ſupernus aſpiceret & dealbaret, mundus non poſſet ſubſiſtere vel unicô momentô. Traditum eſt in occultatione Libri : Inſpectio deſcendit ab oculo inferiore, quando lumen ſupernum eundem intuetur, & illuminationem illam ſupernam in inferiorem introducit, à qua omnia ſplendorem habent. Et huc pertinet dictum illud Num. 14. v. 14. Item Pſal. 33. v, 18. Et tamen ſcriptum eſt : Oculos Domini diſcurſare per omnem terram. Nimirum ſi probi ſunt, locum habet illud Pſal. 33. v. 18 : Oculus Domini ſuper timentes eum ; i. e. oculus ſupernus ; ſi probi non ſunt, oculi Domini vagantur per omnem terram. Et hic eſt oculus inferior. Didicimus enim, quam ob cauſam Joſeph eouſque pervenit, ut in eum dominium nullum haberet oculus pravus ? Quia dignus erat, quem aſpiceret oculus bonus ſupernus. Hinc ſcriptum eſt ; filius fructiferæ Joſeph ſuper oculum. Quare ſuper oculum ? nimirum propter oculum, qui ipſum reſpiciebat. Item ſcriptum eſt : Oculus bonus benedictus erit. Quam ob cauſam ? quia de pane ſuo dedit pauperi. Id eſt : quia oculô hilari reſpexit pauperes, hinc meritus fuit, ut bonus ille Oculus eum aſpiceret, in quo nonniſi benignitas & miſericordia. Quare vocatur unus ? Ubi quæſtio movetur, quare non & ibi de pluribus ſermo ſit, cum duo ſint Macroproſopo : Et reſpondetur. Veni, Vide ! In oculis inferioribus alter dicitur dexter, & alter ſiniſter ; nimirum in Microproſopo duo ſunt duorum colorum : ſiniſter enim

merum eſt judicium, & in eo eſt nigrum & rubrum; ſed hic in oculo Macroproſopi alter non eſt ſiniſter, ſed ambo ſunt albi, in benignitate & miſericordia; & ambo in unum aſcendunt gradum: quia ambo eandem operantur operationem, i. e. operationem miſericordiæ. Et omnia ſunt dextra: atque hinc unus eſt oculus, & non duo. Et didicimus: Oculus iſte Macroproſopi, qui eſt Oculus providentiæ, qui inſpectionem habet in mundum, ſemper apertus eſt, nec unquam clauditur: quia nunquam dormit, neque parum neque multum: hinc appellatur oculus apertus, qui non obdormiſcit. Et ſemper rident & deorſum vident inſpectione admirabili: quia cùm Jiſraëlitæ probi ſunt, providentia ejus magna eſt, ut quaſi lacte dealbet & lavet oculos Microproſopi; donec hi, qui tres habent colores ſe invicem ambientes, rubrum, nigrum, & album, modo quod ſiniſter nigrior ſit & rubicundior; dealbentur. Et oculi Macroproſopi ſemper hilares ſunt: quia benignitas cauſa eſt lætitiæ: & judicium mœrorem cauſatur & gemitum. Scriptum eſt: Et Er primogenitus Jehuda malus erat in oculis Domini. Item ſcriptum eſt: Et Salomo faciebat malum in oculis Domini. Quia corruptela eouſque pertingebat. Cùm autem oculi Microproſopi dicuntur rubri, nigri, & albi, adeoque trium colorum: color ruber primò nominatur, juxta illud: Color niger eſt ruber, modò quod debilitatus ſit. Hi oculi etiam non ſemper ſunt aperti; quia tempore exilii dormire dicitur, atque tunc cerebra Microproſopo adimuntur. Idque cauſantur pili palpebrarum, qui ad ſomnum concurrunt. Et ſunt conſtructi è quinque duplicibus מנצפך quæ ſunt ſeveritates deſcendentes à Matre ſuperna in ipſum: ubi fiunt pili palpebrarum. Et hinc tempore ſomni oculi ejus claudi dicuntur, nec deorſum reſpicere. Atque hinc dicitur: Expergiſcere Domine, quare dormis. Et alibi: Aperi oculos tuos, & vide. Unde patet, quod tempora quædam dentur, quibus non aperiat oculos ſuos, ita ut orare oporteat pro apertione oculorum. Sed Oculus Macroproſopi vocatur Oculus apertus. Cùm autem Microproſopus oculos aperit, cuidam aperit in bonum; & cuidam in malum, ſive non in bonum; cui væ dicitur. Et oculus miſcetur rubedine, & rubedo videtur præ cæteris, & contegit oculum. Quaſi dicat: colorem rubrum prævalere, & reliquis coloribus ſuperinduci. Quis eripietur à judicio? qui revera in metrum rigoris tunc dominium habet. Sed in Sene dierum optima pars Oculi eſt album intra album, album quod continet omne album. Beatus ille, quem unâ tantùm albedine reſpicit: hinc verè dicitur: quod Oculus bonus benedicat. Et ſcriptum eſt Jeſ. 2. v. 5: Domus Jacob adeſte, & ambulemus in lumine Domini, ut nempe luceant oculi Macroproſopi.

§. 222. Oculi Microproſopi radicem ſuam habent à decem Tetragrammatis, quorum numerus eſt 260. Et quinque ex illis ſunt benignitates, in oculo dextro; quinq; autem ſeveritates cum punctis Elohim in ſiniſtro, qui efficiunt 130, juxta numerum vocis עין Oculus.

§. 223. De oculis Microproſopi porrò in Idra magna hæc traduntur. *Oculi capitis diverſi ſunt ab aliis oculis. Pili,* (qui fucari ſolent) *in ſuperciliis ſuper oculis*, (tanta) *nigredine infecti* (& quaſi fucati) *ſunt*, ut omnes oculi nigredine (ab iis) fucen-

fucentur (id eſt judiciis obruantur.) *Pendent enim aggeres* (criſpi) *ſuper aggeribus pilorum & ſunt eadem formæ, quæ* (etiam in capite nigro apparent) *ſuper oculis; in principio frontis.* Id eſt, à pilis ſuperciliorum procedit color nigredinis, quæ generatur à capillis capitis. *Et ambobus adhærent*, i. e. amborum oculorum ſuperciliis applicantur virtute pilorum iſtorum, *ſeptingenta millia Domini Inſpectionis, qui ſuper ciliis oculorum* (reſident) id eſt, ſuper pilis ſuperciliorum: & hi originem habent à ſeptem numerationibus Microproſopi mundi Inanitionis, conſtantes è decadibus, & decadum decadibus, unde fiunt 200. & in ſupernis iterum è chiliadibus, unde ſeptingenta millia, qui ſunt miniſtri Inſpectionis ſupernæ; nempe Angeli & præfecti, quibus demandata eſt Inſpectio in opera hominum, quique deſcribunt greſſus viri, ſive in malum tendant, ſive in bonum; & cogitationes hominis & conſilia ejus. *In tegumento oculorum.* qui ſunt pili ipſum oculum contegentes, *flammant mille & quadringenta myriades, qui adhærent palpebris, & ſunt tegumentum* (oculos claudens.) Numerus iſte autem provenit è literis duplicibus מנצפך, quæ ſunt quinque ſeveritates, quarum numerus eſt 280. quæ multiplicatæ per quinque, quia ſingulæ in ſingulis continentur, efficiunt numerum 1400; quæ myriades dicuntur ob ſublimitatem; & in palpebris reſident, ſuntque juſtitiarii rigoroſiſſimi. *Et inſpectio oculi Senis dierum ſuper ipſis eſt*, ut demulceantur dum aſcendunt ut robur accipiant, prout accidit tempore ſacrificii pomeridiani Sabbathici: (vel potius ut deſiſtant ab iſta oculorum contectione, & oculi aperiri queant.) Hinc pergit: *Illo tempore cum ſeſe levant iſti contectores, idem fit ac ſi quis expergiſceretur è ſomno ſuo.* Id eſt: Microproſopus ſimilis eſt homini qui expergeſit. *Et oculi ejus aperiuntur, & reſpiciunt ad oculum apertum, & lavantur ſive imbuuntur albedine quadam oculi boni. Quod innuitur per dictum illud* Cant. 5, v. 12. *Loti lacte. Quid hoc eſt, lacte? albedine* ſcilicet *excelſa primitiva. Et eadem hora reperitur inſpectio miſericordiæ: & propterea precatio Jiſraëlitarum aſcendit*; quia eſt tempus benevolentiæ: *quoniam aperti fuerunt oculi ejus & delibuti illa albedine. Quò pertinet illud* Pſalm. 44. v. 24. *Evigila, quare dormis, Domine; expergiſcere. Quotiescunque verò oculi ejus non aperti ſunt, omnes miniſtri judiciarii Jiſraëlitas ſupprimunt, & reliqui populi ipſis dominantur. Sed quando oculi ejus aperiuntur & perfunduntur* (lumine) *oculi boni, miſericordia verſatur ſuper Jiſraëlitis, & circumvertitur oculus & exercet vindictam in cæteros populos. Quod innuitur verbis illis* Pſalm. 35, v. 23. *Evigila, & expergiſcere.* Id eſt, *evigila, ut dealberis illo candore: & expergiſcere, ut ultionem ſumas de iis, qui ſupprimunt nos.*

Oculi ejus cum aperiuntur, apparent pulchri, ſicut columbarum; colore albo, & nigro & rubro & flavo. Albedo autem oculi non manifeſtatur, niſi illo tempore cum reſpicit in oculum bonum, & omnes iſti colores albeſcunt illa albedine. Excurrunt autem colores: quoniam deteguntur ſeptem oculi inſpectionis, qui prodeunt è nigredine oculorum ejus, ſicut dicitur Zach. 3, v. 9. Super uno lapide, ſeptem oculi. Quis eſt lapis iſte unus? nigredo *oculi*, unde prodeunt inſpectores illi. Deinde *è rubedine oculorum prodeunt ſeptem curſores;* qui

qui celeres ſunt in functione Inſpectionis hujus ſupernæ : *& hi deflectunt in latus ſiniſtrum, & emittunt flammas ignis lateris ſeptentrionalis*, qui rutilat è Gloria Matris in latere ſiniſtro & ſeptentrionali Microproſopi ; *ibique applicantur ut emittantur in mundum, ad detegendas vias impiorum*, qui opera ſua in tenebris faciunt, iſtosque puniunt. *Quod innuitur dicto illo* Zach. 4. v. 9. *Septem illi oculi Domini peragrant univerſam terram. E colore flavo oculorum Microproſopi prodeunt ſeptem lumina*, quæ illuminant mundum ceu colore quodam mixtô & temperatô, *quæ religata ſunt ad latus meridionale, ibidemque applicantur, ut emittantur in mundum ad detegenda opera hominum*, & infra in palatiis ex iſtis prodeunt turmæ Angelicæ, & nomina, quæ operantur ſecundum naturam ſuam. *Sicut ſcriptum eſt : Quia oculi ejus ſuper vias viri, ut ſciant omnes homines opus ipſius. Job. 34. v. 21. & Job. 37. v. 6. Et cùm dealbantur albedine* à Macroproſopo, *tunc id agunt, ut intueantur ſtudioſos veritatis*. i.e. juſtos, *mundoque benefaciant propter iſtos : & omnis inſpectio bona eſt* illô tempore pro Jiſraëlitis : colore autem rubrô intuetur illos, qui hos coarctant, ſicut dicitur Exod. 3. v. 7. Videndô vidi afflictionem populi mei, nimirum videndo, ut benefacerem illis, Vidi, ut ultionem ſumerem ab afflictoribus eorum. Et huc pertinet Pſal. 44. v. 24. ubi dicitur: Evigila, & expergiſcere, quæ ſunt duæ inſpectiones : duo oculi Microproſopi aperti, duo bona, quæ hinc emergunt pro Jiſraëlitis ; nimirum Miſericordia ex oculo uno ; & ultio inimicorum ex parte oculi ſiniſtri.

Quamvis autem dixerimus : In oculis Microproſopi dari colorem rubrum, nigrum, album & flavum : nihilominus tamen, cum influxum accipit ab oculo aperto Macroproſopi, omnia convertuntur in albedinem ; prout Idra in ſequentibus dicit : *Cùm albedo circumfulget, & Oculus albeſcit, omnes illi colores, ſedantur & ſubmerguntur in imum : ruber, flavus, niger non appparet, exceptô ſolô albô, qui fulget à Sene dierum ; & ab illo ſplendorem accipiunt omnes inferiores, nec ullus color apparet, præter ſolum hunc album. Et propterea ſubmoventur omnes Domini rubedinis & nigredinis, qui ſunt gemelli*, & vicini & fratres, nec à ſe invicem ſeparantur ; & ambo ſunt judicium, ideoque cum ambo apparet, Oculus Macroproſopi lucem albedinis ſuæ non demittit. Symbolum autem cognationis duorum iſtorum colorum latet in voce אש ignis, cujus literæ denotant voces ארום & שחור rubrum & nigrum. *Et huc pertinet illud Cantici quartô verſu 2 ; Quæ aſcendunt ex ablutione :* i.e. *ex illa dealbatione oculi boni ſancti ſuperni. Omnes enim gemellæ ſimul junctæ. At verò textus loquitur de dentibus, qui ſimiles ſint gregi tonſarum :* quicquid autem tondetur, ſeparatum aſſumitur à ſocio ſuo : tunc igitur dicis, quod omnes ſint bini ſive gemelli ? Nimirum, quod de gemellis dicit textus, ſenſum tantùm habet, quod omnes aſſequantur perfectionem & bonitatem illam ad protegendos Jiſraëlitas : quod dici poteſt de quolibet colore ſeorſim. Et hoc innuit Idra cum dicit : *Textus reſpicit albedinem eorum, quæ ſit ſicut albedo oculorum, cùm dealbantur albedine oculi ſuperni. Et hoc ſcituri ſunt juſti, & viſuri per Spiritum Sapientiæ*, quodnam lumen ex oculis Microproſopi occidat, & quodnam vivificet ; & præditi erunt ſcientiâ, per quam admiranda operari queant, deducendo lucem

cem Senioris in ſeſe ad protegendos Jiſraëlitas, & ad puniendos hoſtes eorum. *Sicut ſcriptum eſt Jeſ. 52. v. 8. Quia oculo ad oculum videbunt. Quando? cùm reduxerit Dominus Zionem. Et ſcriptum eſt Num. 14. v. 14. Cui oculo ad oculum viſus es, tu Domine. Et tunc apertio oculorum in bonum eſt* pro Jiſraëlitis. *Alia enim apertio oculorum eſt in bonum, & alia in malum* pro hoſtibus illorum. *In bonum juxta Dan. 9. v. 18. & in malum juxta Jeſ. 33. v. 20. Qui locus tam in bonum quàm in malum intelligendus eſt, quia unum non fit ſine altero.* Oculi enim denotant miſericordiam & judicium. Oculus dexter eſt miſericordia; & oculus ſiniſter eſt judicium; & Hieroſolyma eſt uxor Microproſopi, è qua Dominus extirpabit omnem nexum corticum, & malos ex illa excutiet, atque tum oculus Senis reſpiciet in oculum Microproſopi, & ſpeciatim in oculum ſiniſtrum, ut eundem mitiget, juxta illud: Oculo ad oculum videris tu Domine i. e. Microproſope, qui per Tetragrammaton ſimpliciter poſitum ſemper intelligitur.

Et in libro Zeniutha dicitur: Quid hoc eſt, Oculi tui videbunt habitationem quietam: ergóne Hieruſalem eſt habitatio quieta; annon eadem eſt Uxor Microproſopi, & omnis exuſcitatio bellorum & judiciorum eſt in manu ejus; unde ſanè non tranquilla eſt & quieta, quia judicia nunquam quieta & tranquilla ſunt? Verum enim verô illô tempore cùm debilitantur & mitigantur à benignitatibus, quieſcere coguntur. Sed objicitur locus Jeſ. 1. v. 21. Juſtitia habitat in ea. Nam Uxor vocatur judicium juſtitiæ. Ubicunque igitur locum habet juſtitia, ibi nihil eſt tranquilli & quieti? Sed reſpondetur: locum illum intelligendum eſſe de Sene dierum, cum aſpiciet illos oculos. Quoniam ipſe eſt Oculus quietus & tranquillus, Oculus miſericordiæ; Oculus, qui non ſubſultat ab objecto hoc in objectum illud. Et propterea dicitur עינך defectivè & ſine Jod, ut indicetur oculus in ſingulari, nimirum Senioris. In Microproſopo enim duo ſunt oculi: Hic autem ſermo eſt de aſpectu ſuperno, quo oculi ejus dealbandi ſunt à rubedine & nigredine. *Quare autem loquitur de Jeruſalem, & non de Zion.* Zion enim eſt fundamentum Matris, & ציון per æquipollentiam numerorum eſt יוסף juſtus, qui pertinet ad fundamentum Microproſopi. Nimirum ſic neceſſarium erat ad ſupprimendum judicium, quod in ea reperitur, & ad exhibendam ipſi miſericordiam. Alibi didicimus: Scriptum eſt Deut. 11. v. 12. Oculi Domini Dei tui in illa ab initio anni uſque ad finem anni. Hoc ipſum eſt, quod dicitur juſtitia pernoctat in ea. In ea enim judicia reperiuntur plura, quàm aliis in locis omnibus: Hinc dicitur Oculi, nimirum Microproſopi, qui ſunt judicium. Item Oculi Domini Dei tui: ubi expreſsè connotantur ambo Oculi. Futurô autem tempore locum habebit oculus unus miſericordiæ, Oculus Senis Senum. Unde ſcriptum eſt Jeſ. 54. v. 7. Miſerationibus magnis congregabo te. Ubi cùm dicat miſerationibus, quare ſuperaddit magnis? nimirum duæ ſunt miſerationum ſpecies, quarum alia minor, alia major eſt. Id eſt; Miſericordia Senioris Seniorum dicitur Miſericordia magna: &

Miſericordia Microproſopi dicitur Miſericordia ſimpliciter, quia in hoc eſt dextrum & ſiniſtrum, judicium & commiſeratio. Cum ergo dicitur miſerationibus magnis congregabo te, intelligitur miſericordia Senis dierum.

Didicimus. In iſtis oculis & duobus ipſorum Coloribus rubro & nigro duæ exiſtunt lachrymæ : Lachrymæ autem ſunt ſalſæ, & denotant judicium. Et cum DEUS Sanctiſſimus, qui benedictus ſit! miſericordiam exhibere vult populo Jiſraëlitico, duas has demittit lachrymas, ut temperentur in mari magno. Quid eſt mare magnum? mare Sapientiæ ſupernæ. Sicut dicitur: Et plena eſt terra Cognitione Domini, ſicut aquæ mare contegunt. Digitum ergo intendit ad mare Sapientiæ Capitis Non entis, quod eſt in Seniore. Nimirum ut laventur in flumine fontis, quod effluit è Sapientia magna, & per illas miſeretur populi Jiſraëlitici.

In Idra parva autem de Oculis Microproſopi habentur ſequentia. *Oculi Capitis ſunt Oculi, à quibus non occultantur peccatores : Oculi qui dormiunt & non dormiunt.* Id eſt: Cùm Jiſraëlitæ faciunt voluntatem Dei altiſſimi, oculus ille apertus deſpicit & dealbat oculos iſtos, eosque aperit, ut accipiant Lucem ſupernam. Sed cùm Jiſraëlitæ non faciunt voluntatem Dei altiſſimi, ſomnum cauſantur in Microproſopo, & ab ipſo tolluntur Cerebra. *Hinc oculi ejus vocantur ſicut columbæ* Cant. 5. v. 12, ubi dicitur: Oculi ejus ſicut columbæ juxta torrentes aquarum, lavantes ſe in lacte. Quid eſt יונים? (eſtne à יונה columba? Non ita: ſed) *ſicut ſcriptum eſt* Lev. 26, v. 17. לא תונו *Non decipietis unusquisque proximum ſuum.* Nam Doloſus cum defraudat ſocium ſuum oculos ipſi quaſi obcæcat, ut fraudem non videat, nec ſibi cavere poſſit ab illa deceptione: Si enim alter cavere poſſet, hic ſane eum non deciperet. Et ſic etiam hic eſt occæcatio & occluſio oculorum. *Et hinc ſcriptum eſt* Pſalm. 94. v. 7. *Et dixerunt: non videbit Dominus; & non intelliget Deus Jaacobh.* Eadem igitur menſura judicantur impii, ut occæcentur. Væ illis! quia oculum ſupernum apertum tollunt ab inferioribus. *Et ſcriptum eſt:* Pſalm. 94 v. 9. *An plantans aurem, non audiet? an formans oculum non aſpiciet?* Summa omnium huc redit; dari tempora, quibus non videat Microproſopus; tempore nimirum ſomni, id eſt, exilii; donec eum illuminet oculus apertus, eumque excitet è ſomno ſuô.

§. 224. Naſus Microproſopi & decor totius faciei; & ſunt judicia efflata è ſpiritu narium ejus: & huc pertinet locus Pſalm. 18, v. 8. 9. & commota ſunt, quia furor fuit ei; aſcendit fumus in naſo ejus, & ignis ex ore ejus conſumſit, &c. quia totus eſt ira & æſtus ignis. Nomen אלהים enim plenè ſcriptum per Jodin habet numerum vocis אש ignis, adjecto integro. Et dicitur Num. 12, v. 9. & iratus eſt naſus Domini in eos, & abiit. אף enim eſt naſus. Hinc de hoc naſo dicitur in Idra magna; quod fumus hinc exeat: *& in hoc fumo continentur ignis & carbones igniti: quia non eſt fumus ſine igne; nec eſt ignis ſine fumo: omnia vero accenduntur & egrediuntur è naſo ejus,* id eſt Microproſopi. *Et cum fumus ſeſe aſſociat igni & carbonibus.*

bus. In Severitate enim tres ſunt Triades, ſicut in omnibus perſonis, quo pertinent tria genera Ignis, quæ ſunt tria nomina אלהים quæ deſcendunt in jugulum; quoniam nomen אלהים ter ſumtum per æquipollentiam numerorum cum integro eſt גרון guttur, ſive jugulum. Et hæ ſunt tres illæ venæ quæ in collo; quæ denotant judicia, & tempus illud cum Microproſopus eſt in infantia, quia tunc mundum gubernat per judicia. Et cum hæc comprehenduntur in naſo, tunc judicia prodeunt & vindictam exercent in illum, qui cauſa eſt, quod judicia dominentur. *Et tunc vocantur* אף *ira*; *&* חימה *furor*; *&* משחית *perditio.* Hinc *dicitur*: Deut, 9, v. 19. *Quia timui ab* אף *ira*, & חימה *furore*, quò efferbuit Dominus ſuper vos, ad diſperdendum vos. *Nomen* משחית *autem deſumitur è* Gen. 13, v. 10. *antequam* שחת *perderet Dominus Sodomam & Gomorrham*; *igne ſcilicet ardente.* Et in gehenna tres iſti gradus iræ, furoris & perditionis influxum accipiunt ab hoc judicio rigoroſo.

Et didicimus: *Quinque Severitates ſunt in hoc Microproſopo, & aſcendunt in ſummam mille & quadringentarum ſeveritatum, quæ extenduntur in naſum, & in os, & in brachia, & in manus, & in digitos.* Quod eſt myſterium quinque judiciorum, quinque literarum duplicium מנצפך, quæ vocantur בוצינא דקרדינותא lumen nigredinis ſeu fuliginoſum. Hinc magis corroborantur in quinque locis iſtis: & è ſingulis prodeunt ſub numero literarum מנצפך quinquies ſumto, unde exurgit ſumma 1400. judiciorum: quæ ſunt ſeveritates. *Et propterea ſcriptum eſt*: Pſalm. 106. v. 20. *Quis enarrabit Severitates Domini? Ubi de ſeveritatibus dicitur, numero plurali. Sed* 1. Paral. 29, v. 11. *dicitur*: *Tibi magnificentia & ſeveritas*; *ubi eſt numerus ſingularis: unde colligi queat, unam tantum eſſe ſeveritatem. Verum ſic didicimus: quod cum coadunantur omnes illi rigores, tum dicatur Severitas una in ſingulari. Omnes autem rigores incipiunt deſcendere à Naſo ejus: & ab illo dependent millies mille, & quadringentæ myriades; nimirum à ſingulis illorum. Et ab illo fumo, qui procedit de naſo ejus dependent millies mille myriades, & quadringenti & quinque: qui ad iſtam Severitatem pertinent. Et omnes ſeveritates dependent ab iſto naſo.* Unde ſcriptum eſt Pſalm. 145, v. 4. *De generatione in generationem laudabunt opera tua, & ſeveritates tuas annunciabunt. Et cum prodeunt ſeveritates ſive rigores è naſo hoc, robur acquirunt omnia judicia, inferiora, & ſunt ſicut gladius acutus &* flammando *micans, donec deſcendant in* locum Metatronis & corticis, qui Nogah, ſive ſplendor dicitur, qui vocantur *lamina micans gladii verſatilis.* Nam Metatron eſt Sapientia mundi formativi, & in ea ſunt triginta duo Nomina אלהים; nam 32. per 10. multiplicata efficiunt numerum vocis נער, puer; quod eſt cognomen Metatronis, qui mutatur è puero in Senem, luna deficiente; & è Sene in puerum, luna iterum innovata. Et quando juſti in mundo ſunt Negah illa convertitur è ſerpente in baculum; & cum nulli juſti in mundo ſunt, eadem è baculo convertitur in ſerpentem. Et ſic Metatron baculo Dei, qui in manu ejus, ſerpentem percutit, qui ſunt populi mundani. Item ſi quis indignus eſt, qui ingrediatur in Paradiſum, idem pariter punitur per hæc judicia, &

inflammatur à gladio verſatili, quo cuſtoditur via arboris vitæ, ne illuc intret, qui aſcendere non meretur. Sed tempore beneplaciti, cum Jiſraëlitæ faciunt voluntatem Dei altiſſimi, afflatur Spiritus Naſi Macroproſopi è duabus naribus ejus: è nare una, vita; & è nare altera, Vita Vitarum: & naſus Microproſopi illum ſuſcipit, & omnia judicia iſtius naſi miteſcunt.

Scriptum eſt Gen. 19, 13. Quoniam nos perdemus locum hunc. Et ſcriptum eſt Gen. 19. v. 24. Et Dominus pluit ſuper Sodomam & Gomorrham. Et ſcriptum eſt Gen. 13. v. 10: antequam Dominus perderet Sodomam & Gomorrham. Quomodo igitur poſſibile eſt, quod perditio veniat à Nomine Tetragrammato, quod eſt metrum miſericordiæ? *Verùm ſic didicimus: Non eſt judex ſuper impios &c. ſed ipſi mutant metrum miſericordiæ in metrum judicii. Quomodo autem convertunt? atqui ſcriptum eſt, Ego Dominus, & non mutor.* Malach. 3. v. 6. Nec etiam poſſibile eſt, ut mutari queat operatio Nominis Tetragrammati. *Nimirum, quandocunq; Senex Seniorum, Caput illud album, detegit benevolentiam benevolentiarum, miſericordia magna ubique locum habet.* Hoc eſt caput Macroproſopi, quod in ſe continet duo cognata; unde vocatur Senior Seniorum: cum hic revelat frontem ſuam, ut lumen demittat in naſum iſtum; miſericordia deſcendit ad naſum Microproſopi, & miteſcunt omnia judicia, per magnas illas miſerationes. Et Nomen אלהים plenè ſcriptum per Jodin, per æquipollentiam numerorum eſt ברחמים in miſerationibus. Sed quando Jiſraëlitæ non faciunt voluntatem Dei altiſſimi, lux Macroproſopi non manifeſtatur in Naſo Microproſopi, & omnia judicia Microproſopi parata adſunt: adeoque ut ita dicam, Miſericordia exercet illud judicium; nimirum quia Senex ille annoſiſſimus occultat lucem ſuam nec deorſum radiat, tunc judicia robur acquirunt, & judicium exſuſcitant. *Quis eſt cauſa iſtius judicii? Benevolentia benevolentiarum, quia non revelatur. Et propterea Impii miſericordiam convertunt in judicium.* Quod autem dicitur Geneſ. 19. v. 24. Tetragrammaton pluere fecit ignem &c. à Tetragrammato è cœlis; idem eſt ac ſi diceretur à Microproſopo. Unde colligitur hoc? quia ſcriptum eſt de cœlo, ut per vocem שמים denotetur אשומים ignis & aqua (in pluvia illa demiſſa) nam Microproſopus eſt miſericordia in judicio in antitheſin illius, in quo nullum planè eſt judicium, qui eſt Macroproſopus. Cùm iſte deorſum radiat in naſum Microproſopi, tunc vocatur longitudo naſorum, i. e duorum naſorum, quorum unus irradiat alterum. Vel etiam dicitur ארך אפים è ſignificatione ſanandi, Juxta illud Jerem. 33. v. 6. Ecce ego procuro ei ארכה ſanitatem: quia hic eſt ſanitas & curatio omnium facierum inferiorum.

Et huc pertinet etiam traditio illa, quare inter duo Tetragrammata Exod. 34. v. 6. accentus intercedat: prout & inter acclamationes Abraham; Abraham: Jacob, Jacob: Schmuel Schmuel: ubi ſemper interpoſitus eſt accentus: exceptô caſu, ubi dicitur Moſcheh Moſcheh, ubi nullus intercedit accentus. Ratio autem hæc eſt, quod poſterius nomen majorem perfectionem denotet. Nam quoad primum nomen Abraham nondum erat perfectus, quia nondum perſtiterat in decem tentationibus; ſed ſecundum

nomen

nomen poſterius perfectus erat, quia eaſdem ſuſtinuerat omnes. Sic & Jacob quoad nomen primum perfectus non erat; ſed quoad poſterius erat perfectus, quia poſt nuntium de vita Joſephi in ipſo iterum quieſcebat præſentia Dei glorioſa, jamque genuerat duodecim tribus, quarum antitypus eſt in ſupernis ceu arbor ſancta duodecim terminis incluſa, quæ ſunt duodecim variationes Tetragrammati: & ſeptuaginta ramos habens, quæ ſunt ſeptuaginta coronæ Capitis Macroproſopi, quæ radiant in Caput Microproſopi: unde in hoc exurgunt ſeptuaginta formæ. Et ſic Samuel quoad poſterius nomen Propheta declaratur; qualis juxta prius nondum erat. Moſes autem jam ab infantia ſua perfectus erat, ſicut ſcriptum eſt Exod. 2. v. 2. Et ſic duo hæc Tetragrammata accentu diſtincta denotant, quod poſterius ſit perfectus, tredecim metris miſericordiæ Microproſopi, quas deduxerat Moſes pro remiſſione peccati illius: cùm antea Microproſopus fuiſſet iratus in populum. Nam cum Senior ille detegitur erga Microproſopum, naſus iſtius ſedatur, juxta Eſ. 48. v. 9. Futurô autem tempore Spiritus Sanctus deſcendet ſuper unctum Domini à naſo hoc per Seniorem Sanctiſſimum: ſicut dicitur Jeſ. 11. v. 3. Et odorari faciet eum in timore Domini.

§. 225. Aures Microproſopi ſunt duæ dextra & ſiniſtra. Datur enim auditus bonus in aure dextra, ſicut dicitur: Quoniam audit egenos Dominus. Et in aure ſiniſtra malus: juxta illud: Et audivit Dominus, & exarſit ira ejus. Et aures Microproſopi curvaturas habent, ut audire queant bonum & malum. Et hæc auris forinſecus clauſa eſt, & curvatura intrat intra foramen illud: unde deſtillationes fiunt à cerebro: ut introducat vocem introrſum, eademque ſervata ſit & occultata ex omni parte: atque hinc dicitur myſterium, quæ intrare quidem debent ſed egredi.

Ab illa curvatura, qua intra aures dependent omnes illi Domini alarum, de quibus ſcriptum eſt: Quia avis cœli adducit vocem &c. Et iſti præconia & voces cœlitùs emiſſas in mundum deducunt, & Santalphon præfectus illorum eſt. Iſti autem alati, qui circumvolitant per mundum, ut notificent decreta divina, dicuntur aſcendere ad numerum ſexcentorum millium myriadum: ob myſterium literæ Vav Tetragrammati מם Alephati. In Microproſopo autem foramen quoddam eſt in cervice, unde transmittitur influxus ad Uxorem ejus, quæ à tergo ipſius aſſiſtit. Unde neceſſum eſt, ut capilli ibidem dependeant ad contegendum foramen hoc cervicis, ne cortices aliquid exinde participent. Aures autem vacuæ eſſe debent à capillis, ne iſtæ impediantur ab exauditione precum noſtrarum: unde de his dicitur: Inclina aurem tuam. Sed aures Senis Sanctiſſimi mera ſunt miſericordia: nec ibi ſiniſtrum datur. Ubi autem occurrunt duo nomina Tetragrammaton & Elohim; Tetragrammaton denotat Senem Sanctiſſimum; & Elohim Microproſopum, qui reſpectu illius judicium eſt.

§. 226. Barba Microproſopi fit ex novem Numerationibus, Sapientia, Intelligentia, Cognitione, Benignitate, Severitate, Pulchritudine, Victoria, Gloria & Fundamento Fundamenti Macroproſopi, quæ ingrediuntur per novem triades Victoriæ, Gloriæ & Fundamenti Matris, in quibus ſemper exiſtunt Victoria, Gloria & Fundamentum

Patris: & intrant in novem Numerationes ipſius Microproſopi: & ex illis quoque ſiunt novem partes barbæ ſanctæ Microproſopi. De hac Barba in Idra magna fol. 139. col. 1. ſic dicitur. *Hæc Barba eſt perfectio faciei, & pulchritudo Microproſopi. Et conformatur novem partibus, & cùm irradiat Barba venerabilis Senioris Seniorum*, id eſt, Macroproſopi, qui cum dicitur Senior Seniorum, quaſi à tribus Capitibus denominatur, ita ut Senior ſit unum, & Seniores duo, quia numerus pluralis ad minimum duo denotat. Illius Barba dicitur perfectio omnium, quia ipſe Microproſopo & omnibus perſonis inferioribus perfectionem membrorum largitur. Quoniam Microproſopus tantùm quaſi puer parvulus eſt, antequam accipiat Cerebra: hic autem eundem magnum reddit, ut vocetur vir, utque accipiat Barbam & Caput magnum, & membra grandia, & convertatur in miſericordiam.

Et cùm Macroproſopus lumen ſuum demittit in Microproſopum, tredecim ſcaturigines olei ſuperni promanant in hanc Barbam; & in ea inveniuntur viginti duæ formæ, i.e. tredecim Macroproſopi, & novem Microproſopi: *& exinde emanant viginti duæ literæ Legis.* Et cum Microproſopus adhuc quatuor formas à Macroproſopo accipit, tunc & ipſe tredecim partes habet, ſicuti Macroproſopus: ſed iſtæ eidem tribuuntur juxta Alphabetum inverſum, ut ſupra dictum eſt.

Hæc Barba prodit ab auribus, & deſcendit & aſcendit, & ſuperintegit areolas aromaticas. Quid intelligitur per areolas aromaticas? Id quod dicit Canticum cap. 5. v. 13. Sicut pulvinus aromatis; & non pulvini. Senſus eſt: barbam aſcendendo & deſcendendo ab auribus contegere genas, prout in homine, juxta illud Hiobi: In carne mea videbo DEUM. Sed omnia ibidem lumina ſunt, & literæ lucidæ, & nomina, quæ in ſupernis configurantur in figura hominis.

§. 226. Conformationes Microproſopi ſunt novem, eaſdemque recitat David Pſalm. 118. v. 4. quippe à quibus dependebat fortitudo ejus, ita ut per illas vinceret hoſtes: quoniam poſt illas novem formas Microproſopi ſtatim ſubjicit: Omnes gentes circumdederunt me: ſed in nomine Tetragrammati exſcindam eos. Sunt autem ſequentes: De anguſtiis inclamavi Jah; hæc eſt prima. Exaudivit me in latitudine Jah; ſecunda.
Tetragrammaton mihi non timebo; tertia.
Tetragrammaton mihi inter auxiliatores meos; quarta.
Melius ſperare in Tetragrammato; quinta.
Melius confidere in Tetragrammato; ſexta.
Et tres ſequentes, in quibus occurrit mentio nominis אדם homo, nempe cùm dicitur: Dominus mihi, non timebo, quid faciat mihi homo. Prima. Melius confidere in Tetragrammato, quàm confidere in homine. Secunda. Melius confidere in Tetragrammato, quàm ſperare in Principibus. Tertia. Ubicunque enim in iſtis verſiculis occurrit mentio nominis אדם, ibi ſubinnuitur unio Tetragrammati; juxta illud: maſculum & fœminam creavit eos, & vocavit nomen eorum אדם. Ubi intelligitur Micropro-

croproſopus, nempe nomen אדם æquipollet Tetragrammato מה, id eſt 45: cujus plenitudo refert numerum 19, qui eſt in voce חוה Eva: quibus junctis ut generare queant, homo eſt integer in membris ſuis.

De his in Idra magna ſequentia extant. *Dixit R. Schimeon ad R. Eleaſar filium ſuum: Surge mi fili ſancte, explica conformationem barbæ juxta iſtas partes ſuas.* Surgensque R. Eleaſar dixit Textum illum Pſal. 118. jamjam allegatum. Et porrò ſubinnuit, quod duæ ſint partes in Microproſopo, quæ vocentur מצרים anguſtiæ in angulis barbæ & capitis. Quoniam finis pilorum Capitis pone aures eſt initium duorum angulorum barbæ circa duo tempora faciei. Suntque duo nomina אל è nomine Elohim: quoniam פאה i. e. angulus per æquipollentiam numerorum eſt אלהים. Suntque judicia juxta illud Pſal. 7. v. 12. אל Deus indignans omni die. Accedit autem temperatura in forma prima, quæ vocatur אל: quæ irradiat partem hanc primam Barbæ Microproſopicæ, i. e. duos hos angulos. Et in ea ſunt cincinni pilorum, juxta nomen אל. Et quilibet cincinnus pilos habet 390, quibus temperantur judicia Microproſopi & capillorum ejus, qui vocantur שמים ſive cœlum juxta numerum 390 pilorum, quibus ſubiguntur omnia judicia inferiora. Hoc igitur nomen אל è nomine Elohim extat in duobus timporibus faciei, quæ ſunt duo nomina יה יה. Datur autem triplex nomen אל in dicta illa ſyllaba אל comprehenſa: quæ ſunt אל שדי & אל יהוה & אל ארני quæ continentur in duobus angulis faciei, qui vocantur anguſtia. De his enim loquitur R. Eleaſar, cum inquit: Ex anguſtia clamavi ad Jah; Exaudivit me in latitudine Jah. Unde patet, quod duo nomina יה ſint in duabus partibus angulorum, & quodlibet eorum in ſe habet tria illa nomina אל: unde conſiunt ſex nomina אל ad dextram & ſiniſtram. Et nomen יה plenè ſcriptum hôc modô: יוד הה junctô integrô per æquipollentiam numerorum eſt אל. Eôdemque modô duo nomina יה efficiunt אל cum numero totius. Unde patet, quod adſint ſex nomina Jah, à quibus prodeunt ſex nomina אל. Hinc R. Eleaſar numerat ſex nomina Divina, & tria nomina אדם, quod eſt Tetragrammaton מה. Nam nomen יה ter ſumtum efficit אדם. Et ſic etiam è tribus יה anguli ſiniſtri efficitur nomen alterum אדם, & unum eſt in medio. Et iſta nomina אל vocantur מצרים עליונים Ægyptus ſuperna. Sed & in guttur Microproſopi deſcendunt ſex iſta nomina אל ſupradicta; ubi nimirum eſt anguſtia gutturis; eaque fiunt è ſex Cerebris infantiæ, quorum tria ſunt à Patre & tria à Matre, & vocantur מצרים תחתונים Ægyptus inferior; illa autem quæ in Macroproſopo vocantur Ægyptus ſuperior. Judicia autem non abolentur niſi per radicem ſuam: i. e. ſi illa nomina Macroproſopi irradient iſta Microproſopica. Et huc pertinet illud Jeſ. 19. v. 2. Et cum miſcebo Ægyptum cum Ægypto, i. e. ſuperiorem cum inferiore, & tunc tollentur cortices, qui adhærent Ægypto inferiori, i. e. duobus angulis Microproſopi.

§. 227. Forma prima Barbæ Microproſopi prodit ante aperturam aurium ejus ſub cincinnis capillitii, qui pendent ſuper auribus: & deſcendunt pili ſibi invicem impoſiti,

poſiti, ita ut radix unius ſit ſub capite alterius uſque ad locum ubi initium habet os. De his porrò ita dicit Idra magna. *Omnes illi pili Barbadurtores & rigidiores ſunt pilis & cincinnis Capitis.* Suprà enim diximus in Macroproſopo, quod pili Sapientum in Capite ſint lenes ſive flexiles & in barba rigidi. Sic etiam hôc locô: In Capite Microproſopi pili ſunt molliores; ſed in barba ſunt rigidiores & duriores: juxta illud: Judicia Maſculi rigida ſunt ſub initium & remiſſa ſub finem. Quoniam fiunt à judiciis incipientibus à ſeveritatibus Matris, quæ proveniunt è myſterio Cerebri Matris.

Porrò ibidem ſubjungitur: *Quandocunque pili albi Senis dierum, qui ſunt tredecim cincinni Capitis albi, exporriguntur in Caput Microproſopi, tunc locum habet illud Proverb.* 1. *v.* 10. *Sapientia in platea* ſive foris *prædicabunt.* Senſus eſt hic. Cum deſcendunt duo cerebra Patris & Matris; & duæ coronæ à Macroproſopo, omnia deſcendunt per Jiſraëlem Senem & Intelligentiam ſpecialem: & Sapientia Patris deſcendit in Sapientiam Jiſraëlis Senis; unde patet, quod ſint Sapientiæ duæ in Jiſraële Sene; & duæ Intelligentiæ in Intelligentia ſpeciali. Atque hinc dicit textus: Sapientiæ foris prædicabunt: id eſt, extra Macroproſopum, quia eas accipit Microproſopus, qui foris extat. Et ſic etiam dicitur Jeſ. 27, v. 11. qùia non eſt populus Intelligentiarum. Ubi etiam commemorantur Intelligentiæ duæ; una Matris, & altera Intelligentiæ ſpecialis. Suntque tria cum pertingunt ad Victoriam Gloriam & fundamentum Jiſraëlis Senis & Intelligentiæ ſpecialis: antea autem erant quatuor; nimirum duo cerebra, & duæ coronæ, fiuntque tria, in Victoriâ, Gloriâ & fundamento eorum; Et quia Phylacteria ſunt typus iſtorum, hinc ש in phylacteriis datur trium capitum & quatuor capitum. Unde dixerunt Sapientes noſtri b. m. Deum Sanctiſſimum, qui benedictus ſit; id eſt Microproſopum, applicare phylacteria. Ubi ſenſus eſt, illum in capite ſuô applicare illa lumina.

Pergit autem Idra: *Quid eſt foris? in hoc Microproſopo. Et inveniuntur in tribus cavitatibus cranii capitis.* Quæ ſunt, Sapientia Intelligentia & Cognitio Microproſopi: quia deſcendunt duo cerebra & duæ coronæ & fiunt tria in Sapientia, Intelligentia & cognitione: quoniam in illa ſubintrant Victoria, Gloria & fundamentum Jiſraëlis Senis & Intelligentiæ ſpecialis. Et deinde deſcendunt in Cognitionem, quæ comprehendit cerebra & coronas, & fiunt unum. Quapropter theca eſt unica, quæ continet quatuor Textus Phylacteriorum. Hinc R. Schimeon Jochaides in Idra ſubjungit.

Et unum cerebrum quieſcit in ſtatu conſummato, quod continet omnia tria cerebra: & ab eo producuntur productiones. Id eſt: Deinde deſcendunt Benignitates & Severitates in membra reliqua & faciunt novem Numerationes & novem formas barbæ Microproſopi. Et è Sapientia, Intelligentia & cognitione fiunt Cincinni, pili longi, & crines: quin etiam bili barbæ. Et hinc dicit: producuntur ab eo productiones.

Et pergit. *Implicita illa, quæ librantur* (i. e. formam bilancis generalioris accipiunt) *in capillis albis, in hoc Microproſopo continentur in tribus cerebris; in quibus extant*

extant quatuor cerebra iſtius Microproſopi. Hinc aſſurgit numerus perfectus quatuor textuum, in Phylacteriis ſcriptorum, in quibus continetur Nomen Sanctum Senis dierum, Senioris Seniorum; & Microproſopi. Nam hic eſt conſummatio Nominis Sancti, de quo ſcriptum eſt. Deut. 28, v. 10. *Et videbunt omnes populi terræ, quod Nomen Tetragrammaton invocetur ſuper te, & timebunt te. Ubi reverà intelligitur Tetragrammaton*; quæ ſunt quatuor literæ, ſub myſterio duorum cerebrorum & duarum Coronarum; *quæ ſunt quatuor receptacula, thecæ* ſcilicet *phylacteriorum. Et propterea dicitur: Sapientiæ foris prædicabunt: quia ſcilicet hoc loco inveniuntur.* Id eſt per illas literas ingrediuntur in Microproſopum; & in illis eædem inveniuntur. Nam quia Sapientia Macroproſopi iſtius, in quo occultatur Caput Non ens, nempe in cerebro ejus occultato, abſtruſior & occultior eſt; hinc illa non ingreditur in Microproſopum: unde neceſſe eſt ut Sapientia alia, quæ conſtat è duobus, intret in Microproſopum, loco Sapientiæ ejus. Quinimò ne quidem in loco Patris & Matris non ingrediuntur; ſed in loco Jiſraëlis Senis & Intelligentiæ ſpecialis. Quare textus Idræ inquit: quod hîc inveniantur, id eſt, quod ab extra & infra fiat prædicatio; ut iſte hæc poſſit ſufferre. *Sanè enim Senior Seniorum occultus inter occultos*, ibidem *non invenitur*, in Microproſopo, ut ipſe immittat cerebra in eum: *quia eſt abſconditus ab omnibus, nec dividitur nec manifeſtatur. Et quia uniuntur quatuor cerebra in* cerebro *hoc Microproſopi*, id eſt, in Cognitione ejus; *hinc quatuor fontes ab illo effluunt in quatuor latera* ſive tractus; *& diſpergunt ſe ex una Scaturigine, quæ prodit ab omnibus* (ſcilicet ſupernis.) Id eſt, fundamentum Patris, quod vocatur Scaturigo Sapientiæ; & occultatur in fundamento Matris; veniuntque in Cognitionem Microproſopi, qui eſt primogenitus & accipit duas portiones à Patre ſuo, cerebra & coronas.

Ibidem porrò additur: *quod lux abinde prodeat, & producat capillos, cui aggeres ſuper aggeribus, quorum non ſit numerus & computus: ſicut dicitur* Cant. 5, v. 12. *Cincinni ejus* תלתלים *criſpaturæ.* Hæc ſunt decem Nomina אלהים, quorum numerus æquipollet voci תלתל criſpatura; & quinquaginta eorum literæ, ſupplent ſyllabam ים. Quod autem in loco hoc citato additur שחורות כעורב nigri ut corvus: ibi per literas iſtarum vocum initiales indicatur numerus שך id eſt 320 judiciorum, quæ ſunt 32 Nomina אלהים decies ſumta; quæ proveniunt à Patre.

Et multa myriades exercituum influxum ab iis accipiunt, quæ ſunt aggeres ſuper aggeribus. Et omnes ſunt duri & rigidi, ut perfringant, per illam rupem duriſſimam (*i. e.* cranium) *donec faciant foramina & fontes ſub crinibus: & promanant fontes rapidiſſimi quaquaverſum. Et quia capilli illi nigri ſunt & obſcuri, hinc ſcribitur Job.* 12, *v.* 22. *Revelat profunda de tenebris, & educit ad lucem umbram mortis.* Ubi intelliguntur judicia & cortices, qui è longinquo ſuctionem habent ab illis crinibus. Nam cortex vocatur צל מות, umbra mortis. Et vox צל repræſentat 120. אלהים, ſeu metatheſis iſtius Nominis.

Deinde quæritur, quare pili Microproſopi ſint tam rigidi & duri & quaſi inflexiles: & an hoc forte exhinc proveniat, quod omnes ſint judicia? Quod negat: quia

ſub iſtis formis inveniuntur miſerationes & judicia. Nam etiam quinque Tetragrammata punctata punctis אלהים efficiunt numerum vocis תלמוד: in Talmude autem tàm conceſſa reperiuntur quàm prohibita; tàm recta quàm rejecta; tàm pura quàm impura. Capilli etiam Microproſopi dividuntur in partem dextram & ſiniſtram. Sed pilos Barbæ Microproſopi oportet eſſe duros ob duas cauſas: ſi enim mundus opus habet miſericordia, miſerationes has oportet eſſe validas, ut vincere queant judicium: & quando judicium requiritur, rigor judicii vincit miſericordiam: adeoque quicquid prævalet, validitatem requirit. Omnia autem dependent ab operibus inferiorum, quibus conceſſum eſt liberum arbitrium. Cùm autem hanc barbam irradiat Lux *Barbæ* Macroproſopi, quæ alba eſt, tunc idem fit, ac ſi lavaretur flumine profundô, & pili fiunt albi, & metrum miſericordiæ prævalet, & judicia temperantur, nec amplius apparent, quamdiu Jiſraëlitæ faciunt voluntatem Dei.

Et cùm Moſes precatur Num. 14. v. 18. In caſu exploratorum, novem tantum metra commemorat, quod nempe Tetragrammatos ſit longanimus, & multæ benignitatis &c. De Veritate autem nihil ſubjungit, quia iſtæ formæ non ſemper ſunt in Microproſopo, prout ſemper inveniuntur in Macroproſopo. Et *novem iſtæ formæ* veniunt è fundamento Senioris, & ſunt novem metra miſericordiæ à Seniore in Microproſopum defluentia. Tempore igitur vituli Moſes mentionem faciebat omnium tredecim partium Barbæ Macroproſopi, easque deducebat in Microproſopum: quia hoc erat peccatum primum, quod committebant, ubi adhuc digni manebant, ut in terram ingrederentur cum ipſo; & metrum judicii nondum uſque adeò prævaluerat. Sed in peccato exploratorum judicia prævalebant, & Moſes plures non deducere poterat formas quàm novem, quia ipſis peccatum hoc non remittebatur, ſed illis moriendum erat in deſerto: & decretum non penitus reſcindebatur, ſed eouſque tantum, quod ipſis moriendum non eſſet intra quadraginta dies, & dies prolongaretur in annum. Unde tum temporis novem tantum deſcendebant formæ, quæ ſunt iſtæ.

Tetragrammatos יהו״ה prima.
Longus אר״ך ſecunda.
Narium, אפ״ים tertia.
Et multus ור״ב quarta.
Benignitate חס״ד quinta.
Portans נש״א ſexta.
Iniquitatem עו״ן ſeptima.
Et prævaricationem, ופש״ע octava.
Et mundando, ונק״ה nona.

Et propterea veritas dependet à Seniore ejusq; hôc locô non fit mentio.

Et

Et quia Cerebrum Microproſopi habet tres Cavitates, quæ illuminantur à Cerebro occultato; hinc de eo dicitur, quod emanet & prodeat: & in eo ſunt 320 judicia, de quibus dicitur Eſth. 2. v. 1. כשך juxta quieſcere furorem Regis; ubi numerus iſte includitur in voce שָׁךְ: adeoque judicia extenduntur. Sed in Macroproſopo judicia tranquilla ſunt & quieſcunt, ſicut vinum bonum, quod reſidet ſuper fæcibus ſuis. Sic enim habet Traditio: Nemo novit Cerebrum ejus præter ipſum; quoniam cognitio ejus & Cerebrum ejus occultata ſunt. Sed de Cerebro Microproſopi dicitur Jobi 28. v. 23. Elohim novit viam ejus, i. e. Mater ſuperna, quæ vocatur אלהים חיים Deus vivens. Idque totum propterea, quia Sapientia Microproſopi aperta eſt, & lumina deorſum transmittit; quod ita non facit Sapientia Macroproſopi; utpote quæ omni ex parte clauſa eſt, nec ullibi aperitur, niſi violenter translucendo per membranam Cerebri.

§. 228. Formâ ſecundâ prodeunt pili è linea recta, quâ contegunt genas, perguntque ſecundum latitudinem ab illo loco, ubi incipit os Microproſopi uſque ad latus ſiniſtrum iſtius oris: deſcenduntque ſubter os, donec perveniant ad latus ſiniſtrum. Sicut enim os circumdatur ſuprà; ſic pili etiam os circumdant infrà: & pili ſupra os vocantur myſtax, ita ut hac formâ os Microproſopi tam ſupra quàm infra circundetur, quaſi pilus ſuperimmiſſus ſit pilo formâ elegante & pulchra. Hæc eſt mens verborum, Idræ, in qua R. Abba jubetur perorare, qui exorſus inquit: *Cum hac forma Barbæ Regis formatur, tanquam herus robuſtus eſt, robuſtusque & ſpectabilis &c. Sicut ſcriptum eſt: Magnus Dominus noſter, & multa potentia.* Id eſt: antequam illuminatio à Macroproſopo deſcendit, ipſe magnus eſt virtute judiciorum: ſi enim nomen דין quinquies ſumatur, hinc oriuntur 320 judicia nominis אֲדֹנָי: & quinque Alephin nominis ארוני eadem temperant. Nomen autem ארונינו Dominus noſter plurale eſt, & denotat nomen hoc quinquies ſumtum, quæ ſunt judicia magna, quæ extenduntur & plena fiunt, & veniunt ab infantia. Deinde in ipſo quoque ſunt רב כח multa potentia, i. e. 32 Elohim decies ſumta: ita ut ſe habeat ad inſtar Regis fortiſſimi, qui exercitus habet in gentes pugnaciſſimos. Sed quando miteſcit per formam Barbæ venerabilis Macroproſopi, tunc dicitur: Deus miſericors. Juxta hanc igitur ſecundam formam, vocatur רב חסד multæ benignitatis, quia judicia illa dicti prioris Pſal. 147. v. 5. mitigata ſunt, & miſerationes prævalent. Et huc pertinet illud Jeſ. 42. v. 13. Tetragrammaton eſt Microproſopus, ſicut heros egredietur. Id eſt: Non ſub mero robore heroico, ſed ſicut vir bellicoſus ſuſcitabit zelum: vociferabitur etiam jubilabit, ſuper inimicos ſuos prævalebit. Non tamen planè bellicoſus eſt, quia judicia temperata ſunt.

§. 229. Forma tertia Barbæ Microproſopi locum habet ſub duabus naribus, ubi eſt ſemita paululum depreſſa ex utroque latere, quæ pertingit uſque ad os, & in ea ſunt pili parvi quidem ſed rigidi, qui prævalent in ſemita iſta: & pili iſti ſunt judicia rigoroſiſſima, quæ impediunt, ne os dicat: Condonavi; adeoque influxum cohibent, ne procedat à naſo ad os. Et propterea non dicitur: Ferens iniquitatem, & tranſiens

ſuper prævaricationem ſive פשע ut inde fiat שפע i.e. influentia: quia pili ibidem nunquam amoventur. Unde ſi quis minari vult cuidam, ut cum reſpectu & veneratione ſe gerat, hanc ſemitam bis digitô percutit. In Seniore enim ſemita iſta de pilis eſt, ut influentia ad os uſque tranſire queat. Sed in Microproſopo ſemita hæc denotat judicia graviſſima, quæ uſque ad os ipſum deſcendunt: hinc dicitur Cant. 5. v. 13. Labia ejus roſæ, rubra ſcilicet ut Roſa. Hinc non dicitur; Ferens iniquitatem, & tranſiens ſuper prævaricationem, niſi influentiam accipiat à formis aliis, ut judicia ejus temperentur. Senſus ergò illorum, quæ in Idra dicuntur talis eſt; quod Forma ſecunda meritò vocari deberet Ferens iniquitatem; & Forma tertia tranſiens ſuper iniquitatem: ſed quia ſemita hæc judiciis duris repleta eſt: ipſum autem metrum, quod dicitur Tranſiens ſuper prævaricationem, valdè occultum eſt; hinc duæ illæ Formæ non deſcendunt, ut operentur in Microproſopo: adeoque Forma tertia iſtius dicitur; Et multus benignitate.

Pergit autem: *Trecenta & ſeptuaginta quinque benignitates continentur in Sene dierum.* Hæ autem fiunt è plenitudine nominis ע״ב, cujus numerus eſt הב״ל i.e. 37: quô denotatur halitus oris Microproſopi. Iſte numerus autem decies ſumtus efficit 370, & cum quinque benignitatibus deſcendentibus, hinc efficiuntur 375 benignitates, quæ deſcendunt à Forma ſexta Macroproſopi: unde hic locus vocatur multus benignitate. Et illæ 375 Benignitates Senis dierum vocantur benignitates primitivæ, ſed Benignitas Microproſopi vocatur benignitas ſeculi. Et in Libro Zeniutha Benignitas primitiva Senioris vocatur רב חסד multitudo benignitatis: ſed in Microproſopo tantùm benignitas ſimpliciter nominatur.

§. 230. Forma quarta Microproſopi ſunt duæ areolæ aromaticæ, quæ contegunt genas: ſuntque pili Barbæ, quæ deſcendunt ſecundum longitudinem ex utraque parte faciei. Et de hac Forma in Idra dicitur, quod ſit elegans & pulchra aſpectu, & nominetur הוד והדר decus & gloria; quia nimirum in eam extenduntur Gloria Patris & Gloria Matris. Nam Gloria Matris intelligitur per nomen הוד quæ in Targum dicitur שופרא: & eſt pulchritudo Barbæ, adeoque pulchritudo & decor faciei. Gloria Patris autem vocatur הדר, in qua plures adhuc ſpecies Pulchritudinis inſunt Idque totum exinde provenit, quod Pater & Mater contineantur in Victoria & Gloria Intelligentiæ ſpecialis. Et huc radiat pars quarta Capitis Macroproſopi, quæ vocatur membrana pellucida, quæ eſt Pulchritudo Regni, quod ignoratur: quæ conſiſtit in medio, & lumen ſuum diſpertitur in duo latera genarum, & in duas partes Barbæ, dextram & ſiniſtram: & cùm Pulchritudo hæc formam hanc quartam Microproſopi illuminat, judicia ejus, i.e. pili dividuntur, & temperantur: atque tunc in latere dextro dicitur Ferens iniquitatem; & in latere ſiniſtro; Tranſiens ſuper prævaricationem, ut פשע mutetur in שפע ſeu prævaricatio in influxum, & judicia in duas partes diſpeſcantur, nec nimium cumulentur unô in loco. De hac

Forma

Forma in Idra magna traduntur ſequentia. Gloria ſuperna prodit & circumit, & emanat, ut applicetur genis ejus, & vocatur decus Barbæ: & hinc dependent הוד והדר veſtes nimirum illæ quibus veſtitur: quæ ſunt purpura magnifica, de qua ſcriptum eſt Pſal. 104. v. 1: Gloriam & decorem induiſti. Et hic quoque radicem habent literæ מנצפך bis ſumtæ, quibus æquipollet vox פרפר, quâ denotatur purpura ſupradicta.

Et ad hanc Formam etiam pertinet Forma nona, quæ quaſi filum quoddam eſt, quod Barbam circumcirca ambit, & incipit pone aures, ut proportionem det omnibus, ne ulterius extendantur ad contegendam faciem ex utraque parte; & ſic quoque jugulum: idemque dicendum de duabus ſpicis Barbæ deorſum dependentibus, ne ulteriùs extendantur. Et quia Forma hæc genas veſtit; hinc vocatur veſtimentum.

Porrò ibidem allegatur dictum Proverb. 20. v. 29: Et decus juvenum robur eorum, quia juxta hanc Pulchritudinem aſcendit è ſtatu pueri in ſtatum juvenis & adoleſcentiæ, ubi in ipſo apparet Barba parva reſpectu Senioris, qui multò habet majorem, atque albam, quæ Dan. 7. vocatur veſtimentum ejus ad inſtar nivis candidum, quoniam contegit dimidium corpus ejus uſque ad ſcrobiculum pectoris, eâdemque veſtiuntur Pater & Mater. Barba autem Microproſopi multò brevior eſt, nimirum uſque ad initium viſcerum pertingens. Pilique Capitis & Barbæ nigri ſunt corvi inſtar, & dealbantur per pilos Barbæ & Capitis Senis dierum tempore beneplaciti. Vox autem בחור id eſt electus ſive juvenis Cant. 5. v. 15. per æquipollentiam numerorum eſt אריה Leo, i.e. 216, ſive nomen חסד i. e. benignitas, ter ſumtum. Tandem autem ſubjungit: *Et cum trutinantur ad inſtar bilancis, in idem redeunt.* Id eſt, forma quarta & nona unum & idem ſunt: quoniam filum illud, quod proportionem dat pilis, eosque circundat, incipit in loco areolarum aromaticarum, pergitque uſque ad infimam partem circa Barbam.

§. 231. Forma quinta Barbæ Microproſopicæ ſunt duo poma faciei ejus, in gena dextra & ſiniſtra, ubi deficiunt pili, & genas non amplius tegunt: & hæc poma ſunt rubra & alba: ſicut dicitur Proverb. 25. v. 11. Poma aurea, quæ ſunt ſymbolum judicii in thecis argenti: quô denotatur Benignitas. Forma igitur iſta in hoc potiſſimum conſiſtit, quod pili ulterius non procedant in genis, nec contegant faciem: hinc ordinariò non ſunt alba ſed rubra, nec deorſum fulgent, niſi cum facies Macroproſopi illuminat Microproſopi faciem; & duo poma ſancta videntur. De his pomis ſic dicitur in Idra magna: quod rubra ſint ut roſa rubra, & flammas emittant in 270 mundos, qui expoſiti ſunt in formis Macroproſopi. Et cùm duo hæc poma illuminantur à pomis Macroproſopi, rubedo diluitur, & albedo immiſcetur, i. e. Benignitas admiſcetur. Et cùm facies illa Macroproſopi hæc poma irradiat per Sacerdotes, qui manus ſuas attollunt ſuper

populum, ut eidem benedicant; tunc locum habet illud: Illuminet Dominus vultum ſuum ſuper te, & miſereatur tui: nam cùm illa poma lucent, mundo benedicitur. Cùm autem tollitur rubor, i. e. cùm rubedo faciei ceſſat, & judicium atque ira ſedatur, quæ vocatur פני facies, juxta illud Ezechiel. 14. v. 8. Et dabo faciem meam, i. e. iram meam, in virum iſtum: quando nimirum tempore beneplaciti Caput hoc album lumen ſuum demittit: tunc ſcriptum eſt: Attollat Dominus faciem ſuam ſuper te: quaſi dicat: auferat iram, ut nulla reperiatur in mundo. Omnia ergò lumina Senioris Sanctiſſimi vocantur benignitates primitivæ, ſicut dicitur Pſalm. 89. v. 50. Ubi ſunt miſericordiæ tuæ primitivæ, Domine. Lumina autem Microproſopi vocantur benignitates ſeculi, quoniam iſte vocatur Benignitas externa.

§. 232. Formâ ſextâ Barbæ Microproſopi prodeunt pili ad inſtar fili, ut fiat diſtinctio inter crines, qui genas contegunt, & non vocantur anguli Barbæ, & illos, qui extant in duabus anguſtiis, uſque ad pilos per latitudinem extenſos ſupra labium ſuperius & inferius; quibus locis anguli Barbæ denominantur, duo nimirum ſupra circa Barbæ initium, & duo circa os, quibus accedunt pili, qui contegunt guttur, & à mento dependent, qui eſt angulus quintus Barbæ: & ſunt quinque Benignitates, quæ demittuntur à Macroproſopo in quinque angulos Barbæ Microproſopi. Quare DEUS prohibuit, ne anguli Barbæ penitus abraderentur, ſive novaculâ ſive forfice? ne ſcilicet perdatur Barba Microproſopi, nec in eam influere poſſint quinque benignitates ſupernæ.

§. 233. Forma ſeptima barbæ Microproſopi in hoc conſiſtit, quod nulli pili dependeant ſuper os, & os vacuum eſt undiquaque: quoniam per pilos intelliguntur judicia. Sciendum enim, quod omnia creata ſint per elocutionem decem dictorum Geneſeos, juxta Pſalm. 33. v. 6. & ſic etiam ore hoc proferuntur verba Legis, & varia proclamari jubentur, & voces de cœlo emittuntur, & animæ novæ creantur tam hominum quam angelorum per hoc eloquium, cum ſcilicet copulantur vox & elocutio, id eſt Microproſopus & uxor ejus. Quod ſi igitur pili labii ſuperni longius dependerent, elocutio hæc impediretur. Quare licitum eſt pilos labii præcidere, in quantum comeſtionem impediunt. Et ſenſus eorum quæ de forma hac dicuntur in Idra magna, hic eſt: quod inter angelos alii conſiſtant ad dextram Dei Sanctiſſimi, qui benedictus ſit, qui vocantur קדישין Sancti: qui verò ad ſiniſtram conſiſtunt, vocantur עירין vigiles; ſicut dicitur: vidi Dominum ſedentem ſuper throno excelſo, & omnis exercitus cœlorum penes eum ſtabant à dextris & à ſiniſtris. Illi enim qui à dextris bene merita attendunt & vocantur ſancti; qui verò à ſiniſtris ad peccata hominum attendunt, & vocantur Gregori ſive vigiles. Unde etiam dicitur Dan. 4, v. 11. Et ecce vigil & ſanctus de cœlo deſcendens &c. quo indicatur, quod rigores temperati ſint per benignitates. Nam עִיר vigil habet numerum מנצפך id eſt 280. quæ ſunt

quinque

quinque ſeveritates cerebri Severitatis, è duobus cerebris Patris & matris. Sancti autem ſunt benignitates, nimirum quinque Tetragrammata benignitatum quarum numerus aſſurgit ad 130, quæ temperant 280. Severitates: uterque autem numerus aſcendit ad ſummam vocis קדוש id eſt 410. Unde patet, quod os factum ſit è benignitatibus & ſeveritatibus Patris & matris, quæ ſunt duo cerebra: & omnia dependent à duabus coronis quæ deſcendunt à Seniore.

Hæc igitur forma continet omnes ſex formas ſuperiores, quia in ſe habet Benignitates & ſeveritates.

§. 234. Forma octava in hoc conſiſtit, quod contegatur foramen cervicis in Microproſopo, quod extat in loco oſſiculi Lus, ne cortices participare queant à foramine illo cervicis. Hic enim applicitus erat פרעה Pharao Rex Ægypti, quod nomen per metatheſin eſt הערב cervix. Hâc igitur forma impeditur, ne hic applicari queant cortices, nec è cervice influentia emanet pro illis. Hinc neceſſe eſt, ut cervix neutiquam appareat. In Idra magna igitur de hac forma hæc traduntur: Formâ octavâ pili deſcendunt ſub Barba, qui contegunt cervicem, (quæ aliàs transpareret in ſpirituali hac diaphaneitate;) ne videatur. Sic enim habet Traditio: in ſupernis nec cervix eſt, nec laſſitudo, i. e. nec conatus, nec defatigatio, quia ſub onere flectenda eſt cervix, ne vacillet: ſed omnia fiunt per operationem literarum Divinorum nominum, quæ operationes iſtas edunt per influxum Macroproſopi. Et tempore belli, quando Microproſopo pugnandum eſt cum poteſtatibus immundis, ſicut exempli gratiâ cum Pharaone; ſi cervix apparet, hoc ſaltem fit, ut oſtendatur ſeveritas. Sic enim traditum eſt: Mille mundi applicantur illi, ſicut ſcriptum eſt Cant 4, v. 4. Mille clypei pendent ab ea, omnia ſcuta potentium &c. nimirum ſeveritates Microproſopi temperantur per deſcenſum benignitatum Macroproſopi. Et in collo hoc eſt dextrum & ſiniſtrum: & hinc prodit illuminatio humerorum dextri & ſiniſtri. In כתף ſeu humero autem ſunt 500. lumina: humerus enim dexter fit è quinque benignitatibus, quæ ſingulæ conſtant è decade, & è decadis decade, unde 500, juxta numerum כתף: & ſic humerus ſiniſter è totidem ſeveritatibus conſtat: unde fiunt mille, atque hinc prodeunt mille mundi deſiderabiles pro juſtis in mundo venturo. Suntque mille clypei, qui proveniunt è tribus nominibus אל deſcendentibus è temporibus Capitis, qui numero ſuô exhibent vocem מגן clypeus, inter quæ eſt אל שדי, quod in plenitudine ſua junctô numerô integri exhibet 1000, quod nomen Microproſopus accipit à Matre ſuperna, quæ vocatur אל שדי.

§. 235. Forma nona eſt, quod pili æqualiter dependeant, & ne unicus quidem longior ſit alterô; & pili ſimul ſint juncti inſeparabiliter, & dependeant uſque ad initium viſcerum, non verò uſque ad præcordia, ſicut Barba Macroproſopi. Et hæc forma fit à pulchritudine Senioris, quæ eſt circa præcordia ejus, & veſtitur per Pulchritudinem Patris & Matris, quoniam ibi incipit Microproſopus. Et in Idra

Idra magna forma hæc ita deſcribitur, quod pili dependeant æquilibriô plenô uſque ad illos, qui omnes in æquilibrio pulchro dependent. Per quos intelliguntur illi, qui ſub labio inferiore demittuntur uſque ad eos, qui à mento dependent: qui ſimul juncti vocantur forma una: unde inſignis oritur pulchritudo viri fortis & bellicoſi. Quo pertinet dictum Proverb. 20. v. 29. Decus juvenum robur eorum. Quare etiam in mari rubro apparuit ut juvenis pulcher.

§. 236. Et hæc etiam de Microproſopo ſufficiant: ex quibus reliqua faciliùs jam poterunt intelligi.

Soli Deo Gloria!

PARTIS SECUNDÆ
TRACTATUS QUINTUS

Qui continet

TRES TRACTATUS INITIALES LIBRI SOHAR

qui in Editione Mantuana referuntur ad Præfationem; cum textu originario, pro majori exercitio Tyronum, non punctato, ſed cum verſione tamen, & commentariis, partim è Libro Sohare Chammah; partim è Manuſcriptis à R. Chajim Vital juxta tradita R. Jizchak Lorja Germani editis.

Discursus I.

§. 1.

רבי חזקיה פתח כתיב כשושנה בין החוחים. מאי שושנה דא כנסת ישראל בגין דאית שושנה ואית שושנה׃

R. Chiskijah exorſus eſt: (a) ſcriptum eſt Cant. 2, 2. Sicuti roſa inter ſpinas. Quid eſt שושנה ſive roſa? Eſt Eccleſia Jisraëlis, (*ſive gradus infimus Regni;*) quia duplex eſt roſa. (b)

Annotationes.

(a) *In Sohar Cantici Canticorum dicitur: Juxta os Eliæ deciſum eſt. Non autem: Exorſus eſt Elias. Quia anima Eliæ naturâ ſuâ erat angelus, tantarum non erat virium, ut novas explicationes in Legem edere poſſet; quod nulli angelorum conceſſum eſt. Sed ſi quid jam deciſum eſſet in Academia cœleſti, id per eundem ſaltem manifeſtabatur in terra. Sed R. Schimeon ben Jochai & Socii ejus, incipiebant, id eſt, ipſi primò rem ſic explicabant, & detegebant arcana, quæ nondum fuerant manifeſtata, nec ſupra nec infra. Et hinc dici ſolet: Hic vel ille exorſus eſt.*

(b) *Objectionem format: cùm dicendum fuiſſet: Sicut roſa; ſic amica mea: quare addat, inter ſpinas? Et reſpondet; dari Roſam aliam, quæ eſt Mater intelligendi, ſicut dicitur in Tikkun. fol. 69; cui non competant ea, quæ de hac Baſilia dicuntur.*

מה שושנה דאיהי בין החוחים אית בה סומק וחיור אוף כנסת ישראל אית בה דין ורחמי׃

§. 2. Quomodo ſe habet roſa, quæ eſt inter ſpinas? (d) in illa eſt rubrum & album: (e) Sic etiam in congregatione Jsraëlis eſt judicium & miſericordia.

Annotationes.

(d) *Id eſt inter Cortices; præſertim tempore exilii, ſicut dicitur in Tikkun. fol. 36.*

(e) *Id eſt, rubrum inclinans ad album: vel quod radices foliorum alba ſint, & cætera rubra. Vel quod aqua ex illa deſtillata ſit alba, & ipſa in ſeſe rubra. Præmittit autem rubrum, quia in Baſilia prævalet judicium, & in illa tantum occultatur miſericordia: quod ita non eſt in gradu pulchro, qui miſericordia eſt manifeſta.*

מה שושנה אית בה תליסר עלין אוף כנסת ישראל אית בה תליסר מכילן דרחמי דסחרין לה מכל סטרהא׃

§. 3. Quid (porrò in) Roſa? in illa ſunt tredecim folia: Etiam in congregatione Jiſraëlis ſunt tredecim metra (f) miſericordiæ, quæ eam circundant, ex omni latere.

Annotatio.

(f) *Sunt ſex extremitates numeratæ ab imo ſurſum, & à ſummo deorſum, quæ ſunt & potentia media, quæ omnes ſuſtinet; unde tredecim. Quæ addit, quod eandem circundent*

cundent ex omni latere. Has autem vocat metra miſerationum, à potiori; quamvis inter ea quoque reperiatur judicium. [Niſi fortè innuantur tredecim formæ Barbæ Macroproſopi, quæ per Microproſopum lumen demittunt in Uxorem.)

אוף אלהים דהכא משעתא דאדכר אפיק תליסר תיבין לסחרא לכנסת ישראל ולנטרא לה ולבתר אדכר זמנא אחרא׃

§. 4. Sic etiam Nomen אלהים iſtius loci ſe habet: (g) hoc enim poſtquàm primò illius facta eſt mentio (*Gen.1.v.1.*) producit tredecim voces, (h) quæ circundent Congregationem Iſraël, & cuſtodiant illam, (i) & poſtea commemoratur vice alterâ.

Annotationes.

(g) *Id eſt Mater intelligendi: quoniam omnia triginta duo nomina* אלהים *quorum mentio fit in Opere Creationis, pertinent ad Intelligentiam. Hinc addit, hujus loci.*

(h) *quæ ſunt &c.* את השמים *usque ad vocem* ורוח *quæ ſunt 13. voces, quæ ſubindicant 13. metra ſupradicta. Senſus ergò eſt hic: Sicut in Baſilia, quæ eſt mundus fœmininus, ſunt tredecim metra, quæ eandem circundant ex omni parte: ſic Mater intelligendi eadem producit pro mundo maſculino.*

(i) *ab adhæſione Corticum: ſic enim maſculus cuſtodit fœminam.*

אמאי אדכר זמנא אחרא בגין לאפקא חמש עלין תקיפין דסחרין לשושנה ואינון חמש אקרון ישועות ואקרון חמש תרעין· ועל רזא דא כתיב כוס ישועות אשא׃

§. 5. Quare nominatur vice alterâ? ut producat quinque folia craſſiora (k) [viridia illa,] quæ circundant Roſam; & illa quinq; vocantur ſalutes: & appellantur quinque portæ, (l) & de hoc myſterio ſcriptum eſt Pſal.116. Poculum ſalutum (m) ſumam.

Annotationes.

(k) *Id eſt; ad productionem tredecim metrorum neceſſaria erat commemoratio una. Et ad productionem quinq; foliorum è dextra, quæ vocatur* ישועות *ſalutes, opus erat commemoratione ſecundâ. Quinq; autem folia ſunt quinq; voces, &c.* מרחבת על *usq; ad* ויאמר *de quibus etiam dicitur Sectione Pinchas fol.233. Et ſunt quinque numerationes, ſingulæ conſtantes è decade, quæ ſunt 50. portæ: ſicut dicitur in Tikkunim: Mater ſuperna usq; ad Gloriam extenditur. Senſus igitur eſt hic: quod præter conceptum de ſex extremitatibus, (quæ ſunt, duo brachia, duo crura, corpus & fœdus; ſive Benignitas, Severitas, Pulchritudo, Victoria, Gloria & Fundamentum:) alius hic occurrat conceptus, de quinq; Numerationibus, qui roſam, id eſt, Baſiliam circundent; eamq; ſalvent ab omnibus hoſtibus ſuis. Hinc dicit, quinq; illa vocantur ſalutes. Et hinc alterâ vice opus fuit quinq; hæc folia producere è parte dextra: quia omnis ſalvatio provenit à parte dextra, ſicut dicitur Sectione Trumah fol.169. Vocantur ergò ſalutes; quia eripiunt & liberant eam.*

(l) *Portæ autem vocantur reſpectu 50 portarum Matris intelligendi.*

(m) *Poculum Salvationum dicitur, quia eſt ſalvata & liberata per illas ſalvationes.*

דא כוס של ברכה: כוס של ברכה אצטריך למהוי על חמש אצבען ולא יתיר כגונא דשושנה דיתבא על חמש עלין תקיפין דיגמא דחמש אצבען׃

§. 6. Hoc eſt poculum benedictionis; poculum benedictionis neceſſariò tenendum eſt quinque digitis nec pluribus (n) ad inſtar Roſæ, quæ reſidet ſuper quinque foliis craſſis, quæ ſunt typus quinque digitorum.

Annotatio.

(n) *Nimirum manus dextra: Sicut dicunt Sapientes noſtri b.m. accipiunt illud ambabus manibus, & tradunt in dextram. Et hæ ſunt quinque benignitates.*

ושושנה דא איהו כוס של ברכה׃ מאלהים תניינא עד אלהים תליתאה חמש תיבין׃

§. 7 Et Roſa hæc eſt poculum benedictionis. (o) Nam ab אלהים ſecundo (*Gen.* 1, 2.) usque ad אלהים tertium (*v.* 3.) ſunt quinque voces. [מרחפת על פני המים ויאמר.]

Annotatio.

(o) *Id eſt, Baſilia per ſe vocatur calix benedictionis: quod autem à Scriptura vocatur poculum Salvationum; id propterea fit, quia eandem ſalvant quinque illa ſalutes ſupradictæ.*

מכאן ולהלאה אור דאתברי ואגניז וכליל בברית ההוא דעאל בשושנה ואפיקנה זרעא ודא אקרי עץ עושה פרי אשר זרעו בו וההוא זרע קיימא באותו ברית ממש׃

§. 8. Exinde & poſtmodum (deſcribitur) lux, (p) quæ creata eſt, & occultata & comprehenditur in fœdere illo (q) [Circumciſionis, quod eſt quaſi membrum virile, numeratio ſcil. nona] quod ingreditur in roſam (r) [Baſiliam, quaſi membrum fœmininum, dum conjunguntur gradus יסוד & מלכות] & producit in illa ſemen, & hoc vocatur lignum faciens fructus, cujus ſemen in eo, & hoc ſemen revera manet in ſigno fœderis. (s)

Annotationes.

(p) *Quia dicitur: fiat Lux. Ubi indigitatur ſemen, quod provenit per gradum Fundamenti. Et hic petiolus & fundamentum Roſæ, à quo omnia ſuſtinentur folia. Vel etiam per lucem illam creatam intelligitur gradus benignitatis: quæ occultata dicitur pro Juſtis. Et fortè huc pertinent ea, quæ dicuntur ſectione Trumah fol.* 127. *Cum dicat: fiat Lux, quare iterum dicit, & facta eſt Lux? nimirum illa lux produxit lucem aliam &c.*

(q) *Id eſt, illa lux occultata, quæ eſt Benignitas, occultata eſt in membro fœderis.*

(r) *Sectione Pinchas; hæc dicuntur de vocula* אחד *lectionis Audi Jiſraël: quæ fundamentum & radix roſæ, unde influxum accipit roſa. Et è petiolo hoc prodeunt & ſemina & grana roſæ.*

(s) *Id eſt: non eſt ſicut ſemen humanum, quod non manet in membro, ſed prodit: Nam lux iſta, quæ influit in Baſiliam, etiam in fundamento manet.*

וכמה דדיוקנא דברית אזרע בארבעין ותרין זווגין ההוא זרעא כך אזרע שמה גליפא מפרש במב אתון כעובדא דבראשית·

§. 9. Et ſicut forma fœderis ſeminificat poſt quadraginta duas junctiones ſemen ſuum: ita ſeminatur nomen ſculptum, expoſitum XLII literis in opere Creationis. (t)

ANNOTATIO.

(t) *Triginta duæ ſemitæ, ſive Nomina* אלהים, *quæ commemorantur in opere Creationis: & decem elocationes, quæ ad Sapientiam pertinent: quondam ubicunque dicitur* ויאמר *& dixit, ſenſus eſt, quaſi Pater ad Matrem* אלהים *dixerit, &c. efficiunt 42. [Alias etiam 42. literæ numerantur ab initio* בראשית *usque ad vocem* ותהו: *unde per tranſpoſitionem literarum exurgit nomen 42 literarum.]*

Commentarius in Diſcurſum hunc è Manuſcripto R. Chajim Vital juxta tradita R. Jizchak Lorjenſis.

§. 1. Sicut Roſa inter ſpinas, &c. Quid intelligitur per hanc Roſam? Congregatio Jisraëlis. E ſectione, &c. ſectione Vajechi R. Schimeon ben Jochai inquit: Quando ipſa adhæret Regi per illa oſcula, tunc vocatur Roſa: quia ſcriptum eſt: Labia ejus roſæ Cant. 5. v. 13. Unde patet, hôc locô intelligi Tetragrammaton. Cùm vero ipſa adhæret marito ſuo, hôc ipſo lucratur ab eo, & ipſa hoc nomen. Hinc eandem vocat Congregationem Jisraëlis; quoniam à Rege, qui eſt Jisraël maritus ejus, hoc accipit ut ſit roſa.

§. 2. Ratio autem hujus appellationis in hoc conſiſtit, quia illa eſt judicium; & ille eſt miſericordia: Cum igitur adhæret ipſi per oſcula illa, ut ſpiritus jungatur ſpiritui; tunc hoc ab ipſo acquirit, ut fiat etiam ipſa miſericordiæ metrum: Rubra ſcilicet & alba ſicut roſa, & ille ſuſcipit judicium, ut etiam fiat ruber, adeoque ſimul ruber & candidus ſicut roſa. Duo autem labia ejus ſunt Victoria & Gloria. Ipſe igitur applicatur Gloriæ, & ipſa applicatur Victoriæ.

§. 3. Cum igitur dicitur Roſam ſimpliciter dictam eſſe Congregationem Jisraëlis; tunc intelligitur Baſilia, quatenus in ſupernis eſt in ſinu amici ſui Jisraëlis, qui venit usque ad cogitationem: & tunc vocatur hoc nomine. Et juxta hanc notionem Moſes cum illa unitus fuit: quare etiam dicitur Num. 12. v. 8. Os ad os loquor cum eo. Et huc pertinet quod dicit R. Abba Sectione Vajikra: Moſcheh eſt Congregatio Jisraëlis: & hæc eſt Schechinah ſeu præſentia Divina ſuperior, de qua mentio fit in Tikkunim: & vocatur Binah ſeu informatrix, illô conceptu quo dicitur os. Hinc dicitur Binah ſeu Informatrix, quando gradus iſti ſunt in ſinu Matris. Hinc dicitur. Moſen unitum fuiſſe cum Bina ſeu informatrice; quia unitus fuit cum Baſilia, quatenus hæc ſurſum eſt in Bina ſeu Intelligentia, in quantum hæc vocatur os, & ſub myſterio oſculorum.

§. 4. Sed datur Roſa etiam alia, quatenus ipſa eſt inferius: & hæc dicitur exiſtere inter ſpinas. Hæc autem eſt Schechinah ſive præſentia inferior.

§. 5. Senſus ergo dicti hujus eſt talis: Sicut roſa inter ſpinas, i. e. ſicut ſe habet præſentia inferior: ſic amica mea, i. e. Schechinah ſive præſentia ſuperior, quæ vocatur amica, nimirum in Binah ſeu Informatrice: eſt inter filias.

§. 6. Hinc textus dicit: Quid intelligitur per hanc Roſam? Congregatio Jisraë is, quæ eſt præſentia ſuperior. De præſentia inferiore autem dicitur, quod ſit inter ſpinas, quia Schechinah inferior eſt inter cortices.

§. 7. In illa eſt rubrum & album. Id eſt, neceſſario in ipſa eſt judicium, quando eſt inferius apud cortices unà cùm miſericordia: ſic etiam Congregatio Jisraëlis, i. e. Præſentia ſuperior in ſe habet judicium & miſericordiam. Infra enim colores locum habent: hinc loquitur de rubro & albo: ſed ſuperius colores locum non habent; hinc loquitur de judicio & miſericordia.

§. 8. Quomodo ſe habet roſa? In illa ſunt tredecim folia. Sic in Congregatione Jisraëlis ſunt tredecim metra miſerationum, quæ eandem ambiunt ex omni latere. Senſus eſt hic: quod Schechinah inferior ſtet ſuper duodecim tauris, quibus impoſitum eſt mare, unde fiunt tredecim: & hæc ſunt tredecim illius folia. Sic etiam in Congregatione Jisraëlis, quæ eſt Schechinah ſive Præſentia ſuperior ſub ſymbolo *oris* repræſentata in ſe habet tredecim metra miſerationum: quæ ſunt tredecim conformationes Barbæ, quæ circumdant os es omni latere: hinc textus dicit: quæ eamdem ambiunt ex omni latere.

§. 9. Sic etiam nomen Elohim hujus loci, i. e. Mater ſuperna, producit tredecim voces, quæ ambiant Eccleſiam Jisraëlis, eamque cuſtodiant. Senſus eſt hic, quod per roſam ſive Congregationem Jisraelis intelligatur notio illa, quæ vocatur coſta, & eſt punctum Jod: & dicitur ſponſa Moſis. Sicut enim datur Daath ſive Cognitio ab intra ſub nomine Moſis; Jisraël autem & gradus pulchri ab extra ſub nomine Jacobi: ſic Sponſa Moſis datur ab intra, & hæc eſt Congregatio Jisraelis; & Baſilia eſt ab extra ſub nomine Rachelis, quæ eſt Uxor Jacobi.

§. 10. Hinc dicitur: per Roſam unam intelligi congregationem Jisraelis: quod eſt punctum internum. Sed datur Roſa & alia ab extra, & hæc eſt inter ſpinas, quæ eſt Roſa inferior. Sic amica mea: i. e. Binah ſeu informatrix Roſa ſuperior, quæ vocatur amica ſive ſocia, juxta naturam ſupernorum: quoniam præſentia ſuperior refertur ad Binah ſeu Informatricem, ut, ſicut eſt Mater, ita quoque ſit filia repræſentata ſub puncto hoc interno. Et juxta conceptum iſtum dicitur, quod Moſes unitus fuerit cum Binah ſeu Informatrice, quia merebatur copulari cum notione hac Interna, quæ dicitur ſponſa Moſis.

§. 11. Quomodo ſe habet Roſa, quæ eſt inter ſpinas? &c. In Roſa externa videntur colores, ibidemque rubrum & album appellare convenit. Sed de notione hac interna prædicari non poſſunt colores; quoniam occultata eſt ab oculis omnis viventis: unde eidem ſaltem tribuitur judicium & miſeriordia. Hinc textus dicit: Quomodo ſe habet

bet Roſa illa, quæ eſt inter ſpinas, & quæ eſt externa? In illa eſt rubrum & album: ſic etiam in Congregatione Jisraëlis, quæ eſt punctum internum, datur judicium & miſericordia.

§. 12. Quomodo ſe habet Roſa; In illa ſunt tredecim folia. Id eſt, in Roſa inferiore, quæ conſiſtit ſuper duodecim tauros, quibus ipſa eſt ſuperimpoſita, unde efficiuntur tredecim. Et hæc ſunt tredecim ejus folia. Vocantur autem folia, quia ſimilitudinem corticum habent ipſius reſpectu. Non enim ſunt de mundo Emanationis, ſed infra Emanationem. Sic etiam Congregatio Jisraëlis, i. e. roſa interior, habet tredecim metra miſerationum, quæ ſunt ſex extremitates ipſius maſculi, & ſex extremitates ipſius fœminæ, quæ unà cum generalitate ſua efficiunt tredecim metra: quorum ipſa eſt anima ab intra, illa autem eandem circumdant. Et hoc eſt myſterium tredecim attributorum, quorum mentionem faciebat Moſes hic infra verſus locum Sponſæ ſuæ: quoniam à Seniore Sanctiſſimo eandem deducebat usque ad locum Sponſæ ſuæ: quæ eſt punctum hoc internum.

§. 13. Et hoc punctum æquale penitus eſt gradui pulchro, ita ut nec iſte major ſit illâ, nec illa major iſtô: hinc eam vocat ſororem ſuam, ſociam ſuam, columbam ſuam, perfectam ſuam, gemellam ſuam. Verum ſecunda à tergo ejus prodit inter duo brachia ipſius: hæc interna autem ab ipſo includitur, & ipſe ab illa repletur: ita ut ipſa tredecim metra miſerationum habeat in ſex extremis ejus maſculinis: Unde etiam dicitur, quod eam circumdent ex omni latere, i. e. in omnibus membris & extremitatibus ejus. Quare etiam ipſa vocatur collectio Jisraël, quia intra ipſum ingreditur, & in ſe colligit ſive comprehendit, quicquid eſt mariti ſui Jiſraëlis.

§. 14. Nihilominus tamen, quamvis ipſa ſit æqualis gradui pulchro, non tamen eſt æqualis gradui cognitionis, quippe qui eâdem multò eſt altior, imò quanta eſt diſtantia cœli à terra, quæ eſt Roſa inferior. Sed gradus pulcher, qui ab extra conſiſtit, & roſa hæc interna, omninò æquales ſunt. Et de iſtis dictum eſt: eam dixiſſe, fieri non poſſe, ut duo Reges, qui ſunt gradus pulcher & punctum hoc internum, utantur coronâ unica: quoniam planè ſunt æquales. Unde dictum ſit ipſi: Abito, & diminuere, ut veſtiri queas corpore: quæ eſt Baſilia exterior, quæ prodit à tergo maſculi inter duo ipſius brachia.

§. 15. Sic etiam nomen Elohim hujus loci, &c. Senſus eſt hic, quod innuere velit tredecim illa metra in ipſam derivari è ſex extremitatibus ſupernis, quæ ſunt in Sapientia, & ſingula continent ſuam ſociam: unde fiunt tredecim.

§. 16. Vel etiam per nomen Elohim hujus loci denotatur Mater ſuperna, quæ producere dicitur tredecim voces è ſex extremitatibus de genere judicii, ad cuſtodiendum punctum hoc internum, ne aliquid ab ipſo hauriant Cortices. Hinc textus dicit: Ad circumdandum Congregationem Jisraëlis, & ad cuſtodiendum illam.

§. 17. Huc pertinent, quæ circa hanc materiam dicuntur in libro Numerorum his verbis. Quodnam teſtimonium perhibet vox שושן ſive Roſa? Roſa teſtatur de opere Creationis, & de Congregatione Jisraëlis; & de Jisraële, & de unione. Quia Roſa habet tredecim folia, quæ omnia conſiſtunt in petiolo unico. Eadem quoque

que habet quinque folia extrinſecus craſſiora, quæ eandem circumdant, &c. Et omnia myſteria Sapientiæ deſignant. Tredecim folia ſunt tredecim metra miſerationum, quæ congregatio Jisraëlis adipiſcitur è ſupernis: & omnia continentur in fundamento unico, quod eſt fœdus: fœderis enim antitypus eſt fundamentum omnium. Quinque autem folia craſſa, quæ eandem circumdant ſunt quingenti anni arboris Vitæ, per quos hæc porrigitur. De opere Creationis autem ita teſtatur, nam totum opus Creationis, & omnes voces ejus requirunt contemplationem, & conſiſtunt in numero. Nomen Elohim in opere Creationis, quale eſt ſupra, tale eſt infra. Supra eſt in myſterio mundi venturi, & infra eſt ſub myſterio congregationis Jisraëlis, & Roſa: quæ de his teſtatur, omnia iſta ſymbola habet. Cùm enim dicitur: In principio creavit Elohim: hoc nomen eſt Roſa, tredecim ejus folia ſunt tredecim voces usque ad Elohim ſecundum, nimirum &c. את השמים cum ſequentibus, quæ ſunt duodecim folia Roſæ. Sed quinque folia craſſa, quæ eandem circumdant, ſunt voces iſtæ מרחפת על פני המים ויאמר hæc ſunt quinque folia alia. Deinde ſequuntur hæc: יהי אור ויהי אור hic eſt petiolus & radix arboris, quâ omnia ſuſtinentur. Teſtimonium de unione autem in hoc conſiſtit, quod quinque folia craſſa conſtituant radicem ad uniendum, in qua continentur tredecim folia reliqua. Folia autem craſſa ſunt hæc שמע ישראל יהוה׃ אלהנו אחד hæc ſunt quinque folia Roſæ. Vox אחד eſt petiolus & radix, in qua omnia continentur. Myſterium autem numeri tredecim latet in numero ſigilli Regis. Veni, vide, in Roſa etiam ſunt Jisraëlitæ. Nam Roſa inter ſpinas eſt populus Jisraël inter populos mundanos, qui majores ſunt illô.

§. 18. Deinde nomen hoc commemoratur alterâ vice. Senſus eſt hic: quod Mater ſuperna producat adhuc quinq; ſeveritates, quæ ſunt myſterium literarum duplicium: מנצפך Ad cuſtodiendam Roſam inferiorem, quæ prodit à tergo ejus. Et hæc ſunt quinque folia craſſa, quæ proveniunt à 320 ſupernis, quæ ſingula reſolvuntur in decadem, juxta myſterium nominum Elohim. Et propterea vocantur Rigores & Judicia.

§. 19. Et ſunt quinque portæ ſingulæ conſtantes è decade, & vocantur Salvationes, quia ſalvant & eripiunt puellam, ne eidem prævaleat alienus, & ne ab alienigenis abripiatur.

§. 20. Omnes quinque hæ ſeveritates autem continentur in puncto medio Roſæ hujus externæ, quod vocatur punctum Zion, cujus mentio fit in Idra parva. Et quinque Severitates illæ ſunt myſterium Roſæ illius, quæ conſtituitur à tergo ejus inter duo brachia. Et hæ ſunt quinque numerationes iſtæ: Pulchritudo, Victoria, Gloria, Fundamentum & Regnum: quæ, quando ipſa easdem accipit à tergo ejus, vocantur Severitates, ob naturam tergi, ubi locum habet judicium, ut notum eſt. Et omnes continentur in puncto Zion, quod eſt Fundamentum. Hinc dicitur: Roſa hæc eſt calix benedictionis. Et quinque Severitates illæ ſunt literæ מנצפך: quæ propterea ſunt duplices, quia reperiuntur in mare & fœmina ſibi invicem oppoſitis.

§. 21. Et poculum benedictionis elevandum eſt quinque Severitatibus iſtis, ut ipſa

ipſa elevetur ad radicem ſuam, nempe ad locum vini lætificantis, ut ipſa miteſcat. Et iſti ſunt quinque digiti manûs dextræ; quia mitiganda ſunt judicia hæc per manum dexteram, ut vinum illud ſit vinum lætificans, & non vinum inebrians, de genere rigoris valentiſſimi. Vox כוס ſeu poculum autem per æquipollentiam numerorum refert nomen אלהים, à quo ſeveritates iſtæ derivantur. Et propterea ipſum vocatur poculum ſalvationum, & poculum benedictionis, quatenus tenetur in manu dextera, ut per illam miteſcat.

§. 22. Deinde ſequitur Lux &c. Nam poſtquam quinq; Severitates illæ demittuntur, omnes continentur in myſterio literæ ה, quod eſt punctum Zion, unde producitur in ea ſemen ſanctũ, quod derivatur à cerebro, id eſt, Sapientia, ad producendum in mundum animas novas. Et Lux iſta, cujus hîc ſit mentio, analoga eſt quinq; benignitatibus. Hæc Lux autem dicitur occultari, quia benignitas ſuperna proveniens à Seniore ſanctiſſimo manifeſta eſt citra omnem veſtem, & per ſex extremitates tantum tranſit tanquam per ſex feneſtras, ita ut diminuatur ratione diſtantiæ, & non quaſi tranſiiſſet per ſex vela. Unde etiam dicitur: quod Lux hæc radios emiſerit, ab uno mundi extremo in alterum: quia per omnes ſex partes corporis tranſit citra obvolutionem. Ne autem impii benignitate hâc apertâ, quâ ipſi indigni ſunt, abutantur, & animam quandam ſanctiſſimam immittant intra cortices; hinc eadem abſconditur intra juſtum, qui eſt fundamentum Regni: & hi ſunt juſti.

§. 23. Hæc autem Benignitas ſuperna in fœdere ſancto adhuc eſt aperta, nec veſtitur, donec egrediatur per orificium membri ſuperni in orificium inferius non impurum. Quam primum autem egreditur, veſtitur quinque Severitatibus, adeoque prodit judicium rigoroſiſſimum.

§. 24. Et ſicut forma fœderis ſeminificat &c. Per formam fœderis intelligitur punctum Zion, quod conſtat è quinque Severitatibus; ſicut fœdus conſtat è quinque Benignitatibus. Hoc autem punctum Zion ſemen habet, id eſt, aquas fœmininas, quæ fiunt per quadraginta duas copulas. Et hoc eſt nomen quadragintà duarum literarum, quod provenit è genere Severitatum, & ſunt aquæ fœmininæ, quia nulla gutta deſcendit, niſi abyſſus abyſſum vocet. Ratio autem nominis hujus peti poteſt à ſeptem duplicibus vel ſeptem infuſoriis, Zach.4.v.2. vel ſeptem ſupernis, vel ſeptem puellis ejus, ſi ſcilicet ſingulis tribuantur ſex extrema; hinc fiunt 42 juncturæ, nempe quadraginta duæ maſculinæ, & quadraginta duæ fœmininæ. Et aquæ inferiores ſeminantur ab ipſa per quadraginta duas has juncturas.

§. 25. Nomen autem expoſitum duarum & quadraginta literarum in opere Creationis ſumitur ab initio textûs Biblici, usque ad literam ב vocis ובהו, quæ ſunt 42 literæ. Cum quibus conveniunt 32 ſemitæ Sapientiæ, & decem effata. Triginta duæ autem ſemitæ promanant à Sapientia ceu cerebro, quod ſeſe exerit per ſemitas has trans medullã ſpinalem, tranſitque in omnes decem Numerationes maſculi, quarum vires deducit usque ad ſignum fœderis ſancti, quod eſt extremum corporis: ubi ſemen hoc deinde intrat in punctum Zion, & in illo ſementat per nomen quadraginta duarum literarum,

cujus mentio fit in opere Creationis: ibique format animam ſanctam mediante hôc nomine quadraginta binario. Hinc etiam anima ſingulis noctibus aſcenſura, aſcendere nequit, niſi per nomen hoc quadraginta binarium.

§. 26. Aliter hæc etiam exponi poſſunt de Chanoch. Nam in nomine חנוך latet numerus 84, juxta numerum 42 illorum parium, quæ efficiunt 84. Hinc iſta menſura ultima etiam vocatur ſpelunca duplex, quia duplicatur in juncturis, ut ſupra ſint 42 & infra 42, quæ ſunt 84. Juxta hunc igitur ſenſum per formam fœderis intelligi poſſet Chanoch, qui refertur ad Fundamentum, & nomine ſuo repræſentat 42. illa paria. Si autem mulier non primò elevet aquas fœmininas, mas ſupernus non ſementat. Et huc pertinet illud Pſal. 55. v. 19. פדה בשלום נפשי Redimet in pace animam meam. Ubi notetur פר ה quæ ſunt 84. fœmininæ. Per vocem autem בשלום in pace intelliguntur maſculini.

Discursus II.

בראשית ר׳ שמעון פתח הנצנים נראו בארץ׳ הנצנים דא עיברא דבר אשית נראו בארץ אימתי ביום השלישי דכתיב ותוצא הארץ כדין נראו בארץ.

§. 1. בראשית R. Schimeon cepit: Cant. 2. v. 12. *Flores viſi ſunt in terra.* *Flores*, hoc eſt opus creationis. *Viſi ſunt in terra.* Quando? die tertio; ubi ſcriptum eſt: *Et producat terra*; tunc in terra viſi ſunt.

עת הזמיר הגיע דא יום רביעי דהוה ביה זמיר עריצים. מארת חסר

§. 2. *Tempus exciſionis appropinquavit*, hic eſt dies quartus, in quo fit exciſio tyrannorum (*Eſa. 25. v. 5.*) Unde hoc ſcio? Vox מארות defectivè ſcribitur.

וקול התור דא ביום חמישי דכתיב ישרצו המים וגו׳ למעבד תולדות׳

§. 3. *Vox turturis*; hoc pertinet ad diem quintum, ubi ſcriptum: *Reptare faciant aqua*, &c. ad faciendas generationes.

נשמע דא יום ששי דכתיב נעשה אדם דהוה עתיד למקדם עשיה לשמיעה׳ כתיב הכא נעשה אדם׳ וכתיב התם נעשה ונשמע׳

§. 4. *Audita eſt*; hic eſt dies ſextus, ubi ſcriptum eſt; *faciamus hominem*: quia factio aliquando præcedere debebat auditionem. Scriptum enim eſt hîc: *Faciamus hominem*; & ſcriptum eſt alibi (Exod. 24, 7.) *Quicquid Dominus juſſerit, faciemus & audiemus.*

בארצנו דא יום שבת דאיהו דוגמת ארץ החיים שהוא עולם הבא׳ עולם הנשמות עולם הנחמות.

§. 5. *In terra noſtra.* Hic eſt dies Sabbathi. Ille enim eſt figura terræ viventium, quod eſt ſeculum futurum, mundus animarum, mundus conſolationis.

הנצנים אלין אנון אבהן דעאלו במחשבה ועאלו בעלמא דאתי ואתגניזו תמן ומתמן נפקו בגניזו

§. 6. *Flores.* Iſti ſunt Patriarchæ, qui ingreſſi ſunt in cogitationem & ingreſſi ſunt in mundum venturum, & occultati ſunt in illo;

&

ואטמירו גו נביאי קשוט׳

& inde egreſſi ſunt in occultatione, & abſconditi ſunt in prophetis veritatis.

אתיליד יוסף ואטמירו ביה עאל יוסף בארעא קדישא ונציב לון תמן וכדין נראו בארץ ואתגלו תמן.

§. 7. Natus eſt Joſeph, & occultati ſunt in eo. Ingreſſus eſt Joſeph in terram ſanctam, & collocavit eos ibi, & tum viſi ſunt in terra, & manifeſtantur ibi.

ואימתי ארת חזון בשעתא דאתגלי קשת בעלמא דהא בשעתא דקשת אתחזי כדין אתגליין אינון ובההיא שעתא עת הזמיר הגיע ערן לקצץ חייבין מעלמא.

§. 8. Et quando videntur? Cùm manifeſtatur arcus (iridis) in mundo. [Sicut enim in iride tres colores: albus, qui eſt Abraham חסד: Iſaac ruber אבורדה: Jacob, viridis תפארת] Certè enim illô tempore, cùm arcus apparet, tunc manifeſtantur illi, & illo tempore tempus exciſionis propinquat, tempus excindendi peccatores è mundo.

אמאי אשתזיבו בגין דנצני נראו בארץ ואלמלא דנראו לא אשתארת בעלמא ועלמא לא אתקיים׳

§. 9. Quare autem eripiuntur (inſertores)? quia flores viſi ſunt in terra, & niſi apparerent, non relinquerentur in mundo & mundus non ſubſiſteret.

ומאן מקיים עלמי׳ וגרים לאבהן דאתגליין קל ינוקי דלעאן באוריתא ובגין אינון רביין דעלמא עלמא אשתזיב: לקבליהון ההד תורי זהב נעשה לך אלין אינון ינוקי רבין עולמין דכתיב ועשית שנים כרובי׳ זהב׳

§. 10. Et quis ſuſtentat mundum, & cauſa eſt ut patres manifeſtentur? Vox puerorum, qui ſtudent in Lege, & propter illos juſtos mundi, mundus eripitur; id eſt, quod ſcribitur: *Ordines aureos faciamus tibi.* Cant. 1, 11. Iſti ſunt pueri, adoleſcentuli mundi; ſicut ſcriptum eſt: Et facies duos Cherubim (q.d. כרביין juvenes, adoleſcentulos) aureos.

Commentarius in Diſcurſum hunc è Manuſcripto R. Chajim Vital juxta tradita R. Jizchak Lorjenſis.

§. 1. Flores ſunt opus Creationis. Hîc intelliguntur ſex extrema ſive membra ſuperna, quæ proveniunt à Binah ſeu Informatrice, quæ vocatur בראשית.

§. 2. Viſi ſunt in terra. Quando? die tertio. Quia ſcriptum eſt: Producat terra ודין נראה בארץ Et judicium apparet in terra. Ubi ſenſus eſt, quod non manifeſtatæ ſint ſex extremitates terræ ſupernæ, ſive quod manifeſtata ſit Uxor Microproſopi usque ad diem tertium, per quem intelligitur gradus pulchri.

§. 3. Tempus exciſionis appropinquabit. Hic eſt dies quartus, in quo erant violenti, ut luminaria defectiva. Senſus eſt: quod exciſi ſint Cortices & judicia, quæ ſunt violenta. Cùm enim Lux ſuperna procul diſtaret à metro ultimo: judicia prævalebant; & ipſa valde minuebatur præ Miſeratore. Et propterea vox מארת defectivè ſcripta eſt.

Et hoc fiebat die quarto; ad quem pertinet Domus Regni, quia poſt gradum pulchrum ſequitur Regnum. Et quia diminuebatur, & deorſum deſcendebat à fundamento, hinc Lux ſuperna ab illa procul amovebatur, & judicia prævalebant, quæ eandem circundant: & in ipſa naſcebantur cortices, ita ut illis veſtiretur, ne ab ipſa ſuctionem haberent judicia. Quare dicitur, creatos eſſe Cortices ſupra medullam.

§. 4. Sciendum autem, quod, ſicut ſponſa Moſis, quæ eſt punctum internum eſt nomen totius Pulchritudinis; ita Baſilia pertinet tantùm ad Pulchritudinem Pulchritudinis. De ambabus autem intelligendum eſt illud: Non poſſe duos Reges uti Coronâ unicâ. Cùm ergò diminueretur interna, deſcendebat in locum externæ: & externa deſcendebat infra fundamentum, ita ut tres menſuræ inter ipſam & ipſum intercederent.

§. 5. Et vox turturis &c. Hic eſt dies quintus, de quo ſcriptum eſt: Reptare faciant aquæ &c. ad faciendum generationes. Hinc ipſa vocatur turtur ſive ordo. Et huc pertinet etiam locus Cant. 1. v. 11. de ordine auri. Dicitur autem vox turturis, & non turtures, quia aquæ ſupernæ, quamvis congregentur in Victoriam & Gloriam fundamentum ſuum tamen habent in Victoria, quæ eſt de genere *Pulchritudinis*: & ſpecies aquarum inferiorum pertinent ad gloriam, quæ in ſiniſtra eſt de genere Regni. Dies ergò quintus refertur ad Victoriam & Gloriam in Victoria contentam: quia duo hæc invicem unita ſunt, nec ſeparantur, quia ſunt duæ medietates corporis, ſicut notum eſt.

§. 6. Audita eſt: hic eſt dies ſextus, de quo ſcriptum eſt: Faciamus hominem: quia aliquando factio præceſſura erat auditionem. Ubi notandum, quòd Factio pertineat ad Binah ſeu Informationem, juxta illud: Factio ad Informatricem, & auditio ad Regnum pertinet. Et Angelorum radix eſt Binah ſive Informatrix, quoniam hinc vitam ſuam habent, & è copula Sapientiæ & Intelligentiæ facti ſunt: quare etiam, cùm ſanctificant Dominum, hoc tantùm dicunt: Benedictus Dominus, de loco ſuo. Ubi indigitatur copula Sapientiæ & Intelligentiæ. Hinc Factio præcedit auditionem, quoniam à Factione ſuperna prodierunt. Et cum Jiſraëlitæ exirent ex Ægypto, tempus ipſorum erant dies quinquaginta juxta myſterium Jubilæi: atque tunc adhærebant gradui Intelligentiæ Informatricis, ubi eſt locus vitæ ſupernæ: tunc etiam præcedebat factio auditionem. Hinc tunc exiiſſe dicitur vox de cœlo, quæ diceret: Quis manifeſtavit myſterium hoc hominibus. Id eſt, gradus ille qui vocatur מי ſive quis. Et tota generatio deſerti pertinebat ad latus Jubilæi. Dies ergo ſextus eſt fœdus ſanctum: nam poſtquam ſemen inſertum eſt duobus teſtibus, juxta illud: Et vox turturis: deinde prodit per fœdus ſanctum in punctum Zion. Et quamvis auditio, quæ aliàs ad Regnum pertinet, vocetur dies ſextus, juxta vocem נשמע audita eſt, tamen fundamentum continetur in Regno, & dies hic denominationem habet ab ipſa, quo denotetur, eam prædominari. Unde ſectione Chukkath dicitur, quòd ipſa aſcendat uſque ad infinitum. Quare etiam in figura literæ ה forma ד altior eſt quàm litera י intra hanc latens, vel altior quàm litera ו interna. Quare cum fundamentum vocatur phraſi auditionis, innuitur,

tur, quod prędominetur Baſilia, dum aſcendit ad factionem in locum ſuum originarium, imò usque in infinitum: ita ut Angeli ignorent locum ejus, utpote qui multis modis ipſis eſt ſublimior. Hinc tantum commemorant copulam Sapientiæ & Intelligentiæ, unde prodierunt: & factionem præmittunt auditioni, quia auditio occultata eſt ab ipſis: unde dicunt: Benedicta ſit Gloria Domini, i. e. Præſentia ſuperior, quæ eſt Binah ſeu Informatrix. Et ſuperaddunt de loco ſuo, i. e. Præſentia inferior, ſive Baſilia.

§. 7. Terra noſtra eſt dies Sabbathi. Die ſexta enim aſcendit Baſilia in ulteriora ſublimitatis, ut inde deducat lucem ſupernam è tota Emanatione, & à principio graduum, usque ad finem illorum. Hinc in deſcriptione diei ſextæ, dicitur הששי ſuperadditâ literâ ה, ut oſtendatur, diem hunc converti verſus omnes gradus per literam ה, quaſi intelligendum ſit de omnibus, cùm dicitur: Faciamus hominem.

§. 8. Flores ſunt Patres, &c. Sciendum eſt, quod Microproſopus, dum lateret in ſinu Matris ſuæ, haberet ſex membra ſua ſub myſterio literæ ו incluſæ in litera ה: cùm autem prodiit ex illa, proprium ipſi formatum eſt Caput ad inſtar literæ ו, quæ caput habet ſupra ſe. Et hoc eſt myſticum illud, quod Patres, i. e. Benignitas, Severitas & Pulchritudo, aſcenderint & ingreſſi ſint in cogitationem, & in mundum venturum; i. e. in Sapientiam & Intelligentiam, ibique hæreditatem acceperint de loco ſuo, ipſique fecerint caput è tribus cerebris, quæ ſunt tria Cerebra Microproſopica. Et hoc eſt myſticum illud, quod Textus dicit: Patres aſcendiſſe in cogitationem & in mundum venturum, ibiquę occultatos eſſe. Quô indicatur, quod ibidem è tribus his gradibus, qui ſunt Benignitas, Severitas & Pulchritudo, facti ſint in eo tres gradus ſublimiores, Sapientia, Intelligentia & Cognitio. Superatio autem & Gloria ejus converſæ ſunt in Benignitatem & Severitatem. Unde in textu dicitur: Et inde prodierunt occultatæ, & reconditæ ſunt in Prophetis veritatis, i. e. in Victoria & Gloria, quæ converſæ ſunt in Benignitatem & Severitatem. Deinde enatum eſt in eo fœdus ſanctum, ſed ſupernum & occultum, nec manifeſtatum, quia tantùm ſermo eſt de Daath ſeu Cognitione ſuperna. De hoc etiam dicitur ad locum: Et lucem appellabat diem, his verbis: Intrat dextra in columnam perfectam mediam, & comprehenditur in myſterio ſiniſtræ: aſcenditque ſurſum usque ad punctum primum, ibique influxum accipit, & adhæret: & circumciſio eſt in tribus punctis Cholem, Schurek, Chirek, quæ ſunt ſemen ſanctum. Quoniam non eſt ſemen, quod ſeminetur niſi in myſterio hoc, ut uniantur omnia in columna media, in qua producitur fundamentum in mundum. Atque hinc iſtud vocatur omne, quia applicatur omnibus in lumine. Hæc ibi. Ibidem etiam habentur ſequentia: Fundamentum applicatur ad columnam mediam ex illo lumine, quod in ipſo fuerat. Quando autem columna illa media perfecta eſt, ut perfecta faciat omnia latera, tunc in eam infunditur lumen è ſupernis ex omni latere, quia ſpecies omnium in ea. Et ex illo additamento gaudii prodit fundamentum, fundamentum mundi. Et hinc prodeunt omnes exercitus inferiores ſub myſterio, Tetragrammaton Zebaoth; i. e. Dominus exercituum. Hæc ibi. Quia igitur copula inferior, i. e. Microproſopi cum uxore ſua dependet à benignitate, quam etiam Benignitatem vocat Sectione Achare mot: hinc iſtô in loco exponit, quomodo illa fiat per Benignita-

nignitatem. Dicitque: quod incipiat ſupra dextram, i. e. benignitatem in columna tertia media, quæ eſt pulchritudo per Severitatem: quæ omnes tres aſcendant usque ad Sapientiam ſub myſterio Cerebri. Quod autem dicit eas aſcendere; ſenſum habet, quod uniantur & in Cerebro contineantur, hinc utitur voce Aſcendit, numerô ſingulari. Nimirum cùm Benignitas aſcendit, cæteræ continentur in ea. Aſcendunt autem usque ad Cerebrum, ut inde educant guttam ſeminalem, i. e. fluxum guttæ, conſtantem è tribus guttis, ſub myſterio Cholem, Schurek & Chirek; quæ ſunt tres illæ guttæ, quæ effluunt è cerebro, & proveniunt à tribus Cerebris, Sapientiâ, Intelligentia, & Cognitione, ſicut traditur in Idra magna. Eædemque etiam ſubindicantur in litera *Jod*, in qua datur apex ſupetior, apex inferior, & pars intermedia. Et iſtæ vocantur radix, & ſtylus, & ſemita in Sectione Schlach lecha. Suntque Cholem punctum ſuperum, Schurek punctum medium, & Chirek punctum infimum. Eædem quoque continentur in litera א in qua datur punctum ſuperum & punctum inferum, & pars media. Et hoc eſt ſemen: quoniam guttæ iſtæ ſunt extractum Cerebrorum ſupernorum, & finis ipſarum conſiſtit in Baſilia Cerebrorum, i. e. in Baſilia Sapientiæ, in Baſilia Intelligentiæ, & in Baſilia Cognitionis: hinc dicit, quod circumciſio *ſit in* tribus punctis: nam Baſilia vocatur circumciſio. Et juxta tres has notiones ipſa interdum eſt Corona mariti ſui ſub myſterio Cholem; interdum unitur cum ipſo ſub myſterio Schurek; interdum eſt Thronus ejus locô inferiore ſub myſterio Chirek; Sicut traditur in Tikkunim. Hinc hoc in textu dicitur: Circumciſio eſt in tribus punctis. Et Baſilia infima accipit illa tria, & ab illis eadem acquirit tres iſtos conceptus modò dictos: quia tres iſti ſpiritus omnes ſunt in Sapientia, & puncta deſcendunt à Sapientia: quare etiam vocantur tria puncta. Et omne ſemen ſanctum provenit à Sapientia, quæ ſancta dici ſolet, ut notum eſt. Et à tribus iſtis punctis proveniunt à Sapientia Mens, Spiritus & Pſyche, quæ ſine illis deſcendere nequeunt: unde etiam dicitur, quod nullum ſemen ſementetur præterquam ab hoc arcano. Et tria puncta hæc uniuntur in Pulchritudine ſub myſterio medullæ ſpinalis, per quam gutta ſeminalis deſcendit è cerebro ſuperno. Hoc autem non fit, niſi cùm gradus pulcher eſt penes conſortem ſuam: tunc enim aſcendit Benignitas in ſe continens Pulchritudinem & Severitatem, ut iſta abinde deducat. Hinc primâ vice dicit de columna perfecta & media: i. e. non aliô tempore, quam cùm gradus hic eſt perfectus ſociatus compari ſuæ. Cùm autem tria hæc puncta perveniunt in medullam ſpinalem, tunc excitatur fœdus ſanctum, juxta myſticum illud: Et fœdus meum erigam. Et manifeſtatur membrum ſanctum, & præparatur ad Cognitionem, quæ deſcendit per medullam ſpinalem. Et hinc dicitur: Et producit fundamentum in mundum. Et hinc etiam intelligi poteſt illud, quod alibi dicitur. Non factum eſſe membrum ſanctum, donec generatus ſit Abraham. Quoniam per Benignitatem manifeſtatur membrum ſanctum, & hoc eſt myſterium ſyllabæ אבר quæ denotat membrum è voce אברהם. Et per membrum hoc manifeſtatur Benignitas ſuperna, quæ deducitur per Benignitatem inferiorem, quatenus hæc ſurſum aſcendit, ut illam deorſum deducat. Et quando tres illæ guttæ deſcendunt in Fundamentum, non diminuitur

nuitur Lux earum à fulgore ſuo, nec etiam involvitur ulli involucro; ſed omnes prout ſunt adveniunt ſub myſterio perfectionis, Luce nimirum fulgentiſſima. Et propterea Fundamentum vocatur omne: quia omnia in illud veniunt in perfectione citra omnem defectum eorum quæ antea fuerant. Et propterea dicitur, quod applicetur ad omnia in lumine. Quia luci illi nihil deeſt, propter diſtantiam illius Lucis. Non enim manifeſtatur membrum ſanctum, donec gradus pulcher ſit perfectus cum conſorte ſua, & in eodem exiſtant Benignitas & Severitas tàm ſuæ ſive maſculinæ, quàm etiam Benignitas & Severitas Uxoris. Quin etiam in ipſo exiſtere debent Superatio & Gloria ipſius propriæ & Victoria & Gloria Uxoris, ita ut ipſe medium locum obtineat inter omnes. Hinc dicitur: quando columna media perfecta eſt, & perfecta facit omne latus, tunc elevatur, & vocatur Jisraël, & Jeſchurun, quia participat ambas lineas, & accipit additamentum lucis ipſorum: atq; tunc idoneus eſt accipere lucem ſupernam ab excelſis à copula interna ſuperiore, quæ vocatur gaudium omnium, & accipit duas Coronas è Theſauro Patris & Matris à Cerebro Senioris, in quo continentur: fiuntque in illo quatuor Cerebra ſub myſterio phylacteriorum Capitis, & tunc vocatur Daath ſive Cognitio. Et in hoc conſiſtit illud augmentum luminis, quod ſuperadditur Columnæ mediæ. Et ex additamento hoc, quod provenit à vita ſuperna, membrum mortuum fit vivum juxta nomen myſticum, quô vocatur vivens in ſecula. Et hinc intelligi poteſt, quare dicatur fundamentum applicari ad columnam mediam ex illo augmento, quod acceperat.

§. 9. Et hinc intelligitur id, quod dicitur: Jisraelem aſcendere in Cogitationem, & elevari ut ſit in Patre ſuo & Matre ſua; Ubi Sapientia, Intelligentia & Cognitio ejus æquales ſunt Patri & Matri, & Influentiæ, quæ illos in ſe comprehendit: & Benignitas, Severitas & Pulchritudo ejus exiſtunt in loco Sapientiæ, Intelligentiæ & Cognitionis ejus priorum: & Superatio atque Gloria ejus exiſtunt in loco Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis. Unde patet, quod Fundamentum fiat gradus pulcher. Et hoc eſt additamentum Sabbathicum. Et tunc copula eſt perfectior, quàm Angelorum, ubi copulantur Sapientia & Intelligentia: item perfectior quàm Spirituum & animarum, quæ fiunt per myſterium copulæ Pulchritudinis & Regni ordinariè. Et vocatur Tetragrammaton Zebaoth, nomine ſcilicet, quô etiam appellatur gradus pulcher, quia fundamentum occupat locum iſtius. Hinc corpus & fœdus habentur pro uno. Et huc pertinet illud: Sanctus, Sanctus, Sanctus, quarum acclamationum prima pertinet ad elevationem Sapientiæ & Intelligentiæ in locum Patris & Matris: ſecunda ad elevationem Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis in locum Sapientiæ, Intelligentiæ & Cognitionis priorum: & tertia ad elevationem Superationis, Gloriæ & fundamenti in locum Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis. Et tunc vocatur Tetragrammaton Exercituum: ſicut etiam dicitur in Textu ſacro: Sanctus Dominus Exercituum. Quia hinc prodeunt copiæ variæ & Spiritus & animæ ad implendam terram hanc ſupernam & laudatiſſimam, Baſiliam ſcilicet. In qua etiam Sapientia & Intelligentia, quæ antea æquales erant Benignitati, Severitati & Pulchritudini maſculi, jam exiſtunt in loco Sapientiæ & Intelligentiæ priorum maſculi: unde nos dicimus: Benedicta ſit Gloria Domini. Et

ni. Et Benignitas, Severitas & Pulchritudo fœminæ, quæ antea erant in loco Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis maſculi aſcenderunt in locum Superationis, Gloriæ & Fundamenti maſculi, unde nos dicimus: Regnabit Dominus in ſeculum. Quia nimirum quod antea fuerat Benignitas, Severitas & Pulchritudo, jam eſt Superatio, Gloria & Fundamentum: ita ut hoc in loco ſint omnes ſex extremitates, quæ áſcenderunt. Quamvis enim ſuperna ad ſuperiora aſcendant, natura tamen illorum ibidem relinquitur. Unde patet, quod Baſilia adhæreat ſex extremitatibus, quæ aſcenderunt. Et hic eſt ſenſus verborum illorum; Regnabit Dominus in ſeculum.

§. 10. Hæc igitur ſic erant in principio emanationis eorum: ita ut ſicut Microproſopus tantum ſimilis erat literæ ו quæ eſt intra literam ה; ita Uxor Microproſopi tantùm ſimilis erat literæ ד quæ eſt nota quaternarii, quoniam gradum pulchrum & fundamentum non habebat, utpote quæ ſunt arcana maſculina. Cùm autem autor Emanationis altiſſimus ſecum ſtatueret Microproſopum producere per tres gradus alios, quos faciebat è Benignitate, Severitate & Pulchritudine ejus, ut ſupra deſcripſi: tunc Fundamentum producebat in ſex extremitates. Et hic eſt ſenſus verborum illorum: Naſcebatur Joſeph, & accipiebat ſex ſimul. Nam ſuperatio, *Gloria* & *Fundamentum* maſculi naturam iſtam ſuam non amplius habebant, quia aſcenderant in gradum Severitatis, Benignitatis & Pulchritudinis, ita ut maſculus Superationem, Gloriam & Fundamentum planè non haberet, quoniam omnes ſex extremitates aſcenderant. Donec Emanationis autor celſiſſimus ſibi proponeret fundamento ſuperaddere potentiam trium metrorum aliorum: idq; quatenus deliteſceret in utero Matris ſupernæ per myſterium imprægnationis: quoniam ipſa eſt Mater filiorum. Cùm ergò naſceretur Fundamentum, prodiretque ex utero Matris, quæ eſt Mater ſuperna, hæc ſe demittebat usque ad Gloriam more ſolitô, ut influxum daret, quo fundamentum prolongaretur per tria metra. Unde etiam maſculus accipiebat tria metra ſuperna, & Benignitas, Severitas & Pulchritudo influxum accipiebant pro neceſſitate fœminæ, quo & ipſa acciperet caput: hoc enim loco erat receptaculum ejus, quoniam prodit à tergo ejus inter duo brachia, è regione gradus pulchri, qui erat fundamentum, Patres igitur influxum accipiebant, ut conficere poſſent cerebra uxoris. Et hic eſt ſenſus verborum illorum: Naſcebatur Joſeph, & occultabantur in eo. Et cum Joſeph ingrederetur in terram ſanctam, conſtituebat eos & faciebat benignitatem & Severitatem in Sapientiam & Intelligentiam: hæc enim Cerebra Uxoris ibidem fiebant per Patres, qui illuc plantabantur per ſtatum adoleſcentiæ, & fiebant Sapientia & Intelligentia ejus. Et tunc manifeſtabantur in terra, quoniam erant Cerebra ejus.

§. 11. Sed adhuc alia datur iſtorum explicatio, quæ deſumta eſt è deductione trium guttarum cerebri ſuperni pro neceſſitate copulæ; juxta id quod ſupra jam explicuimus ad verba illa: Intrat dextra in columnam perfectam mediam, & comprehenditur in myſterio ſiniſtræ. Iſti ſunt tres Patres, qui aſcendunt in cogitationem, quæ eſt punctum primum, & in mundum venturum, i. e. in Intelligentiam: ibidemque reconduntur, ut obtineant guttas, easq; deorſum deducant in abdito medullæ ſpinalis. Ubi deinde reconduntur intra

Pro-

Prophetas veritatis, quatenus iſti denotant duos teſticulos maſculinos, qui ſuſcipiunt ſemen, illudque excoquunt. Unde deinde indureſcit fœtus, & manifeſtatur. Et hoc eſt ilud: Natus eſt Joſeph. Et intrat in punctum Zion, quod eſt in Baſilia, & introducit guttas illas, quæ ſunt Pâtres ſuperni, qui radix ſunt inferiorum.

§. 12. Porrò etiam in uſum Baſiliæ Patres ſupernos aſcendere oportet in locum Sapientiæ & Intelligentiæ, ut hæc abinde accipiat ad ditamentum luminis. Quoniam & in illa magna eſt à Luce ſuperna diſtantia, ſi nimirum deſcendatur ad Baſilian ipſam, ubi gradus fuerunt in ſtatu ſuo primo. Pro imo enim illo loco commodius ſimile dari non poteſt quàm à luce valdè exigua, quæ illabitur per feneſtram aliquam: iſta enim cum ad ulteriora pergit, inſigniter diminuitur à ſplendore ſuo radicali. Si autem Lux ab initio magna eſt, etiamſi deinde in magnam diſtantiam eradiet, ſatis tamen adhuc luminis retinet pro uſu neceſſario. Baſilia ergò prodiit à tergo Microproſopi circa locum Pulchritudinis ejus, & ibi facta ſunt Cerebra ejus in loco Superationis & Gloriæ maſculinæ. Benignitas igitur, Severitas & Pulchritudo Uxoris, qui ſunt Patres ejus, nihil habebant, cui applicarentur, quia jam omnia ſex membra maſculi ſubliniorem locum acceperant. Autor ergò Emanationis volebat elevare Patres hos in Sapientiam & Intelligentiam, ut majus incrementum caperent. Atque ſic conſtituebantur ſub notione Sapientiæ & Intelligentiæ è regione Superationis & Gloriæ maſculi, ita ut Patres iſti haberent lumen Cerebrorum. Sed Superatio & Victoria ejus primi ſtatûs ſui nullum omninò habebant lumen, ſicut nec Patres in ſtatu priore lumen habebant, quia nihil erat cui applicarentur: cùm nunc applicari poſſent ad Superationem & Gloriam maſculi in ſtatu novo conſtitutas. Imò deinde ulteriùs aſcendebant hi gradus Sapientiæ & Intelligentiæ, qui fuerant Patres Uxoris, ut conſtituerentur è regione Patrum maſculinorum. Hinc intelligi poteſt illud, quod dicitur in textu: Joſeph intrabat in terram ſanctam, illosque ſtabiliebat, ut plantarentur, & augerentur, quoniam Patres fiebant gradus illi, qui antea in eá fuerant, Superatio & Gloria. Atque tunc flores apparebant in terra. Et hæ ſunt illæ animæ, quæ primò tàm tenues erant, ut cornua locuſtarum, deinde autem majus acceperunt incrementum. Statuit autem Sapientia Autoris Emanationum, ut Cerebra hæc in ea perficerentur ſucceſſu temporis & non ab initio, quia quicquid factum eſt ab initio in Emanatione, nullum patitur defectum. Sed Cerebra iſta, quæ aliquando manifeſta fiunt & in quibus lumen accipiunt Patres aſcenſu ſuô, non ſemper perſiſtunt in lumine ſuo, ſed illud tantùm accipiunt per opera inferiorum & per Joſephum: aliàs defectum patiuntur. Cùm autem lumen ipſorum deficit, judiciis replentur propter opera inferiorum. Cùm ergò ſunt in loco judiciorum, in profundo Corticum, tunc Patres aſcendunt in cogitationem, & in mundum venturum, ut augeatur lux ipſorum. Cumque perveniunt ad fundamentum, tunc Patres lumen copioſum immittunt in Baſiliam, & eripiuntur inferiores.

§. 13. Et hinc intelligi poteſt allegoria de Iride, quæ eſt ſymbolum fundamenti, propter quam liberentur inferiores. Et hoc eſt illud, quod textus dicit: Quando liberantur, cum flores apparent in terra &c. Et quis conſervat mundum &c. Hîc notan-

x dum,

du ה, quod conſervatio mundi fiat per Legem. Quin etiam ſtudium puerorum, in quibus nondum locum habet peccatum, elevare poteſt Baſilian in locum, ubi Cortices non dominantur, & ubi manifeſtantur Patres ſuperni in Cerebris duobusque brachiis & corpore Uxoris.

§. 14. Antitypus autem puerorum iſtorum in ſupernis ſunt gradus Superationis & Gloriæ, in quas extenditur Mater ſuperna, ad Gloriam usque nimirum, prout notum eſt. Et iſti ſunt liberi mundi, id eſt, Informatricis ſive Intelligentiæ, quæ eſt domus Sapientiæ. Illuc enim ſicut in totam Emanationem non pertingit peccatum vel corruptio. Et hi inferiores excitant ſuperiores illos, ut attrahant Patres in Cerebra & brachia Uxoris. Et hi gradus Superationis & Gloriæ ſunt duo Cherubim reſpectu Matris ſupernæ, quæ dicitur aurum: & iſti duo Cherubim ſunt in viſceribus ejus. Et ſic etiam Baſilia duos habet Cherubim, qui excitare poſſunt Patres. Omnia enim per gradus fiunt, & primò excitantur Cherubini inferiores, & poſtea demum ſuperiores.

Discursus III.*

בראשית רבי אלעזר פתח שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה׃

§. 1. בראשית. R. Eleaſar (F. R. Schimeonis) incepit (Eſ. 40, 26.) Attollite in altum oculos veſtros, & videte, ô מי creavit iſta.

שאו מרום עיניכם לאן אתר לאתר דכל עיינין תליאן ליה ומאן איהו פתח עיני ותמן תנדעון דהאי סתים עתיק דקיימא לשאלה׃

§. 2. Attollite in altum oculos veſtros: in quem locum? (a) in locum; è quo ſuspenſi ſunt omnes oculi, (id eſt, quò continuò ſpectant): (b) Et quis iſte eſt? Oſtium oculorum (Geneſ. 38, 14.) Et inde cognoſcetis, quod iſte ſit occultus ille Senex, ubi locum habet interrogatio.

Annotationes
è
Splendore Solis.

(a) *Quærit in quem gradum dirigi debeat contemplatio, cùm attolluntur oculi; quia id Scriptura non exprimat.*

(b) *Quaſi diceret: Non opus fuiſſe, ut Scriptura id exprimeret; cùm notum jam ſit quem locum reſpiciunt oculi contemplantium; nimirum in Regnum; quod vocatur oſtium oculorum. Per viſionem autem intelligitur ſpeculatio Intellectus.*

ברא אלה ומאן איהו מ״י ההוא דאקרי מקצה השמים לעילא דכלא קיימא ברשותיה ועל דקיימא לשאלת ואיהו. בארח סתים ולא אתגליא

§. 3. Creavit iſta: & quis eſt ille מי? ille qui vocatur Extremitas cœlorum Deut. 4. v. 32. ſuperior, à cujus permiſſione omnia exiſtunt, & quia ibi locum habet interrogatio, & ipſe eſt

אקרי מי׃

eſt in ſemita occulta, & non manifeſtatur, hinc appellatur מִי: quis?

דהא לעילא לית תמן שאלה׃ והאי קצה השמים אקרי מי ואית אחרא לתתא ואקרי מה׃

§. 4. Certè enim ſuperius non eſt interrogatio. Et iſta extremitas cœlorum appellatur מי, & eſt alia (extremitas) inferiùs, & appellatur מה.

מה בין האי להאי אלא קדמאה סתימאה דאקרי מי קיימא לשאלה כיון דשאיל בר נש ומפשפש לאסתכלא ולמנדע מדרגא לדרגא עד סוף כל דרגין׃

§. 5. Quid differentiæ eſt inter hanc & illam? Nimirum prior occulta, quæ vocatur מי, jubet interrogare: nam cùm interrogat filius hominis, ſeſe extendit (alii legunt; & ſcrutatur) ad contemplandum, & ad cognoſcendum de gradu in gradum, usque ad finem omnium graduum.

כיון דמטי תמן מה מה ידעת מה אסתכלתא מה פשפשתא הא כלא סתים כבקדמיתא.

§. 6. Cùm pertingit (eò), ibi (invenit) τὸ מה. Quid cognoviſti? Quid ſpeculatus es? Quid conſideraſti? Certè omnia abſcondita ſunt ſicut priora.

ועל רזא דנא כתיב מה אעידך ומה ארמה לך.

§. 7. Et de myſterio hoc noſtro (מה) ſcriptum eſt (Thren. 2. 13.) מָה Quid teſtificabor tibi, & מָה cui aſſimilabo te? (vel potius gradui, מה, ſeu Baſiliæ aſſimilabo te.)

Commentarius è Manuſcripto R. Chajim Vital juxta tradita R. Jizchak Lorjenſis.

§. 1. Videte, quis creaverit iſta. Hîc intelligitur Baſilia ſive Regnum, quæ eſt janua illa, in quam ſperant omnia inferiora, ut ab illa accipiant influentiam. Et illa vocatur altum; quia oculi eandem reſpiciunt, ut ab ipſa influxum accipiant. Hinc porrò inquit: Hinc cognoſcetis occultatum illum Senem, ubi nonniſi interrogare licet. Iſte creavit illa, id eſt, ſex membra, quæ emanâſſe dicuntur in Sapientia; creata eſſe in intelligentia; formata eſſe in gradu pulchro, & facta eſſe in Regno. Quapropter hic dicit; gradus מי creavit illa, ut denotetur conceptus Creativus: nam in Baſilia per factionem aucta ſunt & creverunt: quoniam ibidem manifeſtata ſunt ſex membra manifeſtatione inſigni, ſub conceptu factionis. Senſus ergò eſt, quod de Binah ſeu Informatrice hic ſermo ſit, quæ vocatur מִי, id eſt, quis; quodque ſex membra conſiderentur ſub conceptu creandi.

§. 2. Jam verò omnes tres ſupernæ vocantur Senes: & Binah ſeu Informatrix vocatur Senex ille, penes quem ſaltem interrogare licet, ut cognoſcatur nomen ſex membrorum, quæ ab ipſa creata dicuntur: ſed non ut cognoſcatur ipſa eorum eſſentia, quoniam hæc occulta ibi admodum eſt. Et reſpectu ſex iſtorum membrorum ipſa vocatur מִי ſeu quis.

§. 3. Et vocatur Extremitas cœlorum ſuperior, in cujus poteſtate conſiſtunt omnia. Nam initium Microproſopi, qui vocatur cœlum, ibidem incipit, & ſex membra ipſius in Binah ſeu Informatione hac exiſtunt: unde ipſa eſt ſuperior cœli extremitas. Nam caput Microproſopi, id eſt, Sapientia, Intelligentia & Cognitio ejus ſunt Benignitas, Severitas & Pulchritudo, quæ in Intelligentia: & duo brachia ejus, ſunt Superatio & Gloria, quæ in Intelligentia: utpote quæ extenditur usque ad Gloriam, prout dictum eſt. Et huc pertinet illud: Coaptavit cœlos per Intelligentiam; quoniam per hanc conſtituitur Microproſopus. Et iſta ſex membra vocantur dies priores Deut. 4. v. 32. ubi dicitur: Nam interroga nunc dies priores: & appellantur מִי. quis? Et *ille* gradus, qui vocatur מִי, creavit illos. In ipſo autem gradu pulchro, dantur ſex membra ſub alio conceptu: & ſub conceptu adhuc alio ſex iſta dantur in Baſilia; quæ ſunt cerebra hujus & duo brachia, quæ à Microproſopo proveniunt. Sex autem membra quæ in Intelligentia, non ſunt hæc membra ipſa, ſed notiones tantùm ubi gradus pulcher veſtitur, illam nempe Cerebra & brachia & corpus ejus. Hinc dicitur: quod ſaltem interrogare liceat; quodque hæc ibi ſint viâ ſaltem occultâ & non manifeſta; cum tantum ſitus inſertionis denotetur, quo loco à Gradu pulchro ea contegatur.

§. 4. Sed ſex membra Gradus Pulchri, quæ veſtiuntur à Baſilia, nempe à Cerebris & brachiis & corpore hujus, vocantur מָה, quid? Et hæc etiam ſunt *occulta, & ve*ſtiuntur ab ea: & illa ſunt hujus anima. Unde patet, quod omnia ſint occultata, & unum amiciatur ab altero. Hinc etiam dicit textus: Omnia ſunt occultata ut prius.

§. 5. De ſex autem membris gradûs pulchri, qui veſtiuntur à Baſilia, intelligenda eſt vox ſpeculandi: quia ſex illa membra ſpeculationi ibidem proxima ſunt. Eidem loco etiam convenit vox conſiderandi, quia in Baſilia res magis conſiderari & apprehendi poſſunt, quàm in ſupernis in mundo maſculino.

§. 6. Et de hoc myſterio dicitur: gradui מָה ſimilem te teſtabor &c. Nam cum Sanctuarium noſtrum adhuc ſtaret, & Jiſraëlitæ intrarent in templum iſtud, tunc illud ſimile erat Regno in ſupernis, ejusdemque typus quoad ſacrificia ſua & cultum ſuum, & in eo influxum accipiebant ſex membra cœtus Jiſraëlitici, nimirum Capita eorum, judices eorum, ſeniores eorum, præfecti eorum, liberi eorum, & uxores eorum: quæ ſunt ſex. Sic etiam in ſupernis ſex membra gradus pulchri ingrediuntur in Baſiliam, quatenus vocatur מָה: inque ea veſtiuntur, ut eandem illuminent in caligine ſua.

Pergit Sohar.

כד אתחריב בי מקדשא נפק קלא ואמר ראמה אעידך בכל יומא ויומא הא אסהירת בך מיומין קדמאין דכתי׳ העדותי בכם היום את השמי׳ ואת הארץ·

§. 8. Cùm deſolata eſt domus Sanctuarii: egreſſa eſt vox, & dixit hoc: *Quid teſtificabor tibi?* certè ſingulis diebus teſtificatus ſum erga te à diebus prioribus: alii legunt: (exivit vox & dixit: quid teſtificari faciam tibi; & quid ſimilitudo tua erit. Quid teſtificari faciam tibi; quoad Illud, quod tibi teſtatus ſum ſin-

ſingulis diebus; & ita teſtatus ſum ab olim, Sicut ſcriptum eſt:) ſcriptum enim eſt:(Deut. 30. v. 19.) *Teſtificor ſuper vos hodiè cœlos & terram.*

ומה אדמ׳ לך בההוא גונא ממש עטרית לך בעטרין קדישין עבדית לך שלטנו על עלמא דכתיב הזאת העיר שיאמרו כלילת וגומ קרינא לך ירושלם הבנויה כעיר שחברה לה׃

§. 9. *Et cui aſſimilabo te?* eodem revera modô coronavi te coronis ſanctis; feci tibi dominationem ſuper mundum; ſcriptum enim eſt (Thren. 2. v.15.) Hæccine eſt civitas, quam dicebant perfectam, &c? Vocavimus te Jeruſalem ædificatam in civitatem, in qua conventus fiunt (Pſal. 122. v. 3.)

מה אשוה לך כגוונא דאנת יתבא הכי הוא כביכול לעילא כגונא דלא עאלין השתא בך עמא קדישא בסדרין קדישין הכי אומינא לה דלא איעול אנא לעילא עד דיעלון בך אכלוסך׃

§. 10. מָה אשוה לך assimilo te: (i. e. Gradui Regni, quod pariter ita devaſtatum eſt, uti tu hic;) eodem modo, quo tu ſedes; ſic eſt, ſi ita dic.re fas eſt, & ſupra: ſicuti non ingreditur nunc in te populus ſanctus, in ordinibus ſanctis, ſic dico ei (מה אשוה) quod ego non ingredior ſuperius, donec ingredientur in te turbæ tuæ.

ודא איהו נחמה דילך הואיל דדרג׳ דא אשוה לך בכלא והשתא דאנת הכא גדול כים שברך׃

§. 11. Et hæc eſt conſolatio tua; quoniam gradus iſte ſimilis eſt tibi in omnibus. Et nunc cum tu ſic es, magna ſicut mare (מלכות) eſt fractura tua (Thr 2. v. 13.)

ואי תימא דלית ליה קיימא ואסוותא׃ מִי ירפא לך

§. 12. Et ſi diceres, quod nulla tibi ſtabilitas & ſalus; gradus מִי ſanabit te.

ודאי ההוא דרגא סתימאה עלאה דכלא קיימא ביה ירפא לך ויוקי׳ לך

§. 13. Certè hic eſt gradus occultus ſupremus, in quo omnia ſtabiliuntur, medebitur tibi, & eriget te.

מִי קצה השמי׳ לעילא ועד קצה השמים לתתא מָה קצה השמים לתתא ודא ירית יעקב דאיהו מבריח מן הקצה אל הקצה מן הקצה קדמאה דאיהו מִי אל הקצה בתראה דאיהו מָה בגין דקאים באמצעיתא׃ ועל דא מי ברא אלה׃

§. 14. מִי eſt Extremitas cœlorum ſuperior, & (deinde pergitur) ad extremitatem cœlorum inferiorem; מָה autem eſt extremitas cœlorum inferior. Et has attingit Jacob, ille enim medius eſt inter utramque extremitatem; inter extremitatem priorem, quæ eſt gradus מִי ſeu quis, & inter extremitatem poſteriorem, quæ eſt מָה; quia conſiſtit in medio: (nam Jacob eſt תפארת;) & propterea dicitur gradus מִי creavit iſta.

Commentarius Lorjenſis.

§. 7. Cùm autem deſtrueretur Sanctuarium inferius propter peccata, auferebantur ſex membra maſculi, quæ veſtiebantur per Cerebrum & brachia atque corpus uxoris, ita ut utriusque numerus efficiat duodecim: quibus junguntur Superatio, Gloria & Fundamentum Uxoris, unde fiunt quindecim. Et quia iſta ſunt teſtimonium [præſentiæ & abſentiæ Divinæ] hinc dicit: gradum מָה teſtificari faciam tibi, ne ulteriorem ablationem causeris, poſt ablata ſex membra maſculi ſuperioris quæ vocantur teſtimonium. Et hoc eſt illud: Teſtari feci vobis hodie cœlum & terram. Quia per vos & per cultum veſtrum amicta ſunt ſex membra gradûs pulchri in Baſilia: quare etiam additur; & terram. Et per peccata veſtra ſublata ſunt omnia, & paſſi eſtis duplicem jacturam, quare etiam additur Deut. 4. v. 26. Quia pereundo peribitis.

§. 8. Et gradui מָה ſimilem te dicam. Quia demiſi lucem ſex membrorum deorſum in Sanctuarium inferius, eodem modô, prout fuit in Sanctuario ſuperiore. Et hæ ſunt Coronæ illæ ſanctæ, quarum hoc locô fit mentio, per quas ipſa *dominium* habebat in omnia ſex membra inferiora, quæ ſunt mundus. Hinc dicitur: Fecit te regnare ſuper mundum, juxta illud Pſalm. 103. v. 19. Regnum ipſius in omnibus dominatur. Et hoc eſt myſterium illud, quod Baſiliæ ſubjecti fuerint Cortices & naturæ externæ, ita ut ſimilis fuerit Matri ſupernæ, ad quam non pertingunt Cortices, ſicut notum eſt: ita ut ſicut Mater, talis eſſet filia. Et hoc eſt quod dicitur Pſalm. 122. v. 3. Jeruſchalaim ædificata eſt, ut civitas, quæ juncta eſt in unam; quod nempe ſimilis fuerit Matri ſupernæ. Eôdemque modô hinc infra in mundo hoc imo populus Jisraëliticus dominium habebat ſuper populos, qui ipſi ſubjecti erant, eratque conſummatio Pulchritudinis Thren. 2. v. 15. ſub myſterio duarum Coronarum. Hoc etiam ſimilis erat Hieroſolymæ ſupernæ in his omnibus: quod intelligitur per verba illa; ſicut civitas, in qua junctio fit in unum, quia à ſupernis provenit lux inferiorum ſimilis, ut notum eſt. Sicut igitur Hieroſolyma inferior propter peccatum illius generationis à gradu iſto amota eſt: ſic etiam Hieroſolyma ſuperior à Rege ſuperno deſerta eſt, ita ut ille non ingreſſurus ſit in Hieroſolymam ſupernam, donec reædificetur Hieroſolyma inferior. Usq; adeò amota ſunt ſex membra à tentorio ejus, ut remanſerit columba muta. Et hinc intelligitur illud: Sic dico, quod non ingreſſurus ſim ſupra, donec ingrediantur in te, &c. Et hæc eſt conſolatio Hieroſolymæ inferioris, quod Hieroſolyma ſuperior eidem ſit ſimilis. Et hoc eſt illud: Gradui מָה ſimilem faciam te in tui ſolatium.

§. 9. Nunc autem cùm tu hîc ſis in imo profundo Corticum, quod eſt myſterium exilii Divinæ præſentiæ, magna ut mare eſt fractura tua; ubi ſubinnuitur allegoria fluctuum marinorum qui ſunt Cortices, qui minantur inundationem, ut devaſtent mundum. Mare enim eſt mundus Formativus, qui eſt Caput Factivi, qui propterea dicitur ים סוף mare finale, i. e. finis omnium graduum.

§. 10. Quod

§. 10. Quod ſi autem dicas, te nullam habere ſalutem: gradus מִי ſanabit te. Nam quando gradus מִי irradiat gradum pulchrum, cerebris, brachiis, & corpore ſuô; gradus pulcher irradiat cerebra, brachia & corpus uxoris. Hinc dicit: hunc eſſe gradum, in quo conſiſtant omnia. Nam quando gradus מִי veſtiuntur à pulchritudine, gradus מה veſtiuntur à Baſilia. Hinc repetit allegoriam de extremo cœli. Et huc pertinet ſymbolum Jacobi, quatenus eſt vehiculum ſex membrorum, à quibus veſtiuntur gradus מִי; & ſex membrorum quæ veſtiuntur â Baſilia, quæ vocatur מִי, ita ut quaſi vectis extendatur ab uno extremo usque ad alterum: quoniam conſiſtit in medio, inter Macroproſopum, & inter Uxorem Microproſopi; & fit veſtis ſex membrorum ſupernorum, & anima ſex inferiorum, quæ in Regno. Sed & alium hic habet conceptum ſub myſterio Daath ſive Cognitionis, per quem aſcendit in ſex membra ſuperna quæ in Intelligentia, præter ſex membra gradûs pulchri inferiora; & ambo hi explicandi modi locum habere poſſunt. Nam ſex membra quæ in Intelligentia, ſub conceptu cognitionis, ſunt anima gradûs pulchri ab intra in capite ejus, & in duobus brachiis & corpore ipſius: & cum iſtis unitus fuit Moſcheh. Sed ſex membra, quæ in gradu pulchro ab extra ſunt anima pro cerebris, duobus brachiis & corpore Uxoris. Et ſi accuratè res examminatur, patet, quod Superatio, Gloria & Fundamentum, quæ in Intelligentia, veſtiantur à Benignitate, Severitate & Pulchritudine, quæ in Baſilia. Sex iſta membra autem utriusque generis unà cum Superatione, Gloria, & Fundamento, efficiunt יה 15. Et huc pertinet locus ille Pſalm. 122. v. 4. Tribus יה teſtimonium Jisraëli. Nam dum Benignitas, Severitas, Pulchritudo, quæ in Intelligentia, veſtiuntur intra Sapientiam, Intelligentiam & Cognitionem ipſius gradûs pulchri, jam prodit ſenarius unus: & dum Superatio, Gloria & Victoria, quæ in Intelligentia veſtitur à Benignitate, Severitate & Pulchritudine ipſius gradûs pulchri: hinc prodit ſenarius ſecundus. Adeoque myſterium literæ ו latet in Matre ſuperna, quod ipſius ſit anima in ſex membris ejus, prout dixi. Quapropter ipſe eſt in medio, quatenus ſex membra Intelligentiæ veſtiuntur à gradu pulchro, & in eo occultantur & abſconduntur, inque ipſo faciunt apocrypſin illam, quæ vocatur congregatio Jisraëlis, & conſiſtit in ſex his occultatis gradibus Intelligentiæ intra ſex membra gradûs pulchri. Et duodecim hæc membra ſunt duodecim tribus in mundo ſuperno Jubilæi: & duodecim inferiora ſunt in mundo inferiore. Sed Superatio, Gloria, & Fundamentum gradûs pulchri, nihil habent, cui applicentur in mundo ſuperno, adeoque manent ſolitaria: & abhinc ad iſtum locum applicari poſſunt Cortices externi. Quo pertinet myſticum illud Gen. 32. v. 25. Et tetigit curvaturam femoris ejus, & movit ſe curvatura femoris Jacob. Unde neceſſe eſt, ut Patres ſurſum aſcendant in cogitationem mundi venturi, quo etiam gradus hi, Superationis, Gloriæ & Fundamenti, aſcendant, locumque ſuum accipiant. Et hoc ipſum eſt, quod ſupra dictum: Et illi Patres aſcendunt in cogitationem, & in mundum venturum, & ibidem occultantur. Et cùm Patres iterum redeunt in locum ſuum, influentiam ſecum deducunt, & veſtiuntur intra Superationem, Gloriam & Fundamentum, ut gradus hos irradient per lucem, quam in ſupernis acceperunt. Unde Baſilia quoque lumen accipit

pit in gradibus Benignitatis, Severitatis & Pulchritudinis ejus, quatenus ſcilicet iſti gradus fœminini veſtiunt gradus Superationis, Gloriæ & Fundamenti, ut hac ratione fiant brachia & corpus Uxori è loco Patrum ſupernorum.

Pergit Sohar.

אמר ר״ש אלעזר בני פסוק מילך ויתגלי סתימאא דרזאא עלאה דבני עלמאא לאא ידעין׃

§. 15. Dixit R. Schimeon: Mi fili ceſſa à ſermone tuo, nam revelas occultum quid ex myſterio ſuperno, quod filii mundi non cognoſcunt.

שתיק רבי אלעזר׃ בכה רבי שמעון וקאים דרגאא (נ״א שעתאא) חדאא׃

§. 16. Tacuit R. Eleaſar: flevit R. Schimeon, & ſtetit per momentum (alii legunt horam unam.

אר אלעזר מאי אלה אי תימאא ככבייאא ומזלי האא חתחזאן תמן תדיר ונמ״ה אתבריאו כד״א בדבר יי׳ שמים נעשו׃

§. 17. Dixit R. Schimeon: Quid eſt אֵלֶּה, id eſt, illa? Si dices: Stellæ & Planetæ; certè iſtæ apparent ibi ſemper, & per מ״ה creatæ ſunt, ſicut dictum eſt (Pſalm. 33. v. 6.) *Verbô Domini cœli facti ſunt.*

אי על׳ מלין סתימי׳ לא לכתוב אלה דהא אתגליא איהו אלא׃

§. 18. Sin de rebus occultis (τὸ אֵלֶּה intelligendum,) non ſcribenda erant אלה illa; certè enim manifeſtata ſunt, quæ vocantur אלה ſive illa.

רזא דא לא אתגליא בר יומא חד דהוינא על׳ כיף ימאא ואתאא אליהו ואמר לי ר׳ ידעת מה הוא ברא אלה׃

§. 19. Hoc autem myſterium non revelatum eſt, exceptô die unô, cùm eſſem ad littus maris, & venit Elias, & dixit mihi, Rabbi, ſcisne quid ſit ברא אלה creavit illa?

אמינ׳ ליה אלין שמיא וחיליהון עובדא דקב״ה דאית ליה לבר נש לאסתכלא בהו ולברכא ליה דכתיב כי אראה שמיך מעשה אצבעות׳ וגו׳ יי׳ אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ׃

§. 20. Dixi ipſi: Illi cœli & exercitus eorum, opus Sancti illius, Benedictus ſit ille! quæ contemplanda ſunt homini, ut benedicat ei; quia ſcriptum eſt (Pſal. 8. v. 4.) *Quia videbo cœlos opus digitorum tuorum, &c. Domine Dominus noſter, quam magnificum eſt nomen tuum in univerſa terra!*

Commentarius Lorjenſis.

§. 11. Si de illis occultis ſermo eſt, non ſcribendum fuiſſet אלה iſta, quia hæc vocula denotat res manifeſtas. Particula אלה enim dupliciter exponitur: vel de animabus & Angelis, quæ in fundamento ſunt, & intrant in Baſiliam, ut formentur: nam fundamen-

damentum dicitur firmamentum, in quo ſunt Stellæ & Planetæ, quorum radices ſunt animæ & Angeli, qui in Baſilia formantur, ut foràs egrediantur. Quoniam ab iſta evolant animæ ut notum eſt. Et iſtæ intelliguntur per ſtellas & planetas. Vel ſecundo de ſex membris in Intelligentia latentibus, quatenus amiciuntur à gradu pulchro: vel etiam de ſex membris gradus pulchri, quæ vocantur Congregatio Jiſraëlis. Ambos hos exponendi modos negat procedere. Quod enim de ſtellis fixis & errantibus dictum hoc Scripturæ non intelligendum ſit; quæ in firmamento cœli apparent, ita ut ſubintelligeretur fundamentum, quatenus habet cognomen firmamenti & cœli; duæ urgent rationes. Prima eſt, quod hæ ibidem ſemper appareant, nec abhinc amoveantur animæ & Spiritus, qui ſunt Angeli: quoniam hæ ſemper ſplendent & oriuntur, nec unquam ceſſant: cùm tamen è textu ipſo appareat, quod ſubjectum illud, de quo ibi ſermo eſt, jam nunc quaſi creari innuatur. Deinde ſtellæ etiam ſemper ſunt manifeſtæ & videntur, ita ut opus non ſit oculos attollere in altum, quò videri queant. Et hoc innuunt verba hæc: Apparent ibi. Ratio ſecunda eſt hæc: quod ſtellæ tàm fixæ quàm erraticæ creatæ ſint per gradum מה & non per gradum מי: cùm tamen textus expreſſè dicat: Gradus מי creavit iſta.

§. 12. Senſus autem hîc eſt, quod omnes exercitus tàm ſuperi quàm inferi creati ſint à ſex membris gradûs pulchri veſtitis in Regno, quod vocatur מה: & progrediantur per Fundamentum, quod eſt ultimum ſex membrorum gradus pulchri: unde fundamentum etiam vocatur Tetragrammaton Exercituum; quia omnes exercitus tam ſuperiores quàm inferiores per illud manifeſtantur.

§. 13. Senſus ergò dicti illius: Verbo Domini cœli facti ſunt; hic eſt: Quod Regnum, cui tribuitur nomen verbi Domini, ſicut notum eſt, ſuperinveſtiat cœlum, quo nomine vocantur ſex membra gradûs pulchri, & iſta fiant & conſtituantur per iſtam ſuperintectionem. Nam omnis Conformatio & conſtitutio fit per myſterium veſtiendi, quia occultatio hîc idem præſtat, quod manifeſtatio (eò quod occultetur luminum nimietas, ut eadem ab inferioribus capi queant in gradu ſuo diminuto.) Sex autem iſta membra, quatenus concipiuntur in Intelligentia, dicuntur eſſe in Creatione: & quatenus ſunt in gradu pulchro, dicuntur eſſe in formatione: & quatenus veſtiuntur à Baſilia, dicuntur eſſe in factione; quatenus manifeſtantur in ea. Hinc dicitur; *Cœli facti ſunt*; ut innuatur myſterium factionis. *Et per ſpiritum oris ejus.* Hìc intelliguntur ipſa ſex hæc membra, quatenus ſunt anima Baſiliæ. Facti ſunt *omnes exercitus* tam ſuperi quàm inferi; ut ſenſus ſit: ſex membra gradus pulchri veſtiri à Baſilia, & manifeſtari per eam, ita ut formatio transeat in factionem: quare de cœlis dicitur: quod facti ſint. Sed exercitus ſuperiores & inferiores, inter quos ſunt animæ hominum & angelorum, non facti ſunt per Baſiliam, & ipſius inveſtituram: ſed à ſex membris ipſis intra Baſilian latentibus, quæ ſunt anima & ſpiritus Baſiliæ, quæ vocatur מה, quia ſex illa membra vocantur מה, prout ſcriptum eſt ſupra. Unde patet, quod iſti exercitus creati ſint per מה, & non per מי. Cùm tamen textus propoſitus dicat: Gradus מי creavit illa.

§. 14. Porrò ſcias, quod dictum illud Pſal. 33. v. 6. etiam ſenſu literali poſſit expo-

ni de cœlis materialibus, quòd facti ſint per Verbum Domini, id eſt, per conceptum externum, & non per internum. Sed omnes exercitus eorum facti ſunt ab interno, qui eſt Spiritus oris ejus: quoniam iſti ſublimioris ſunt naturæ. Unde patet, per particulam אלה intelligi non poſſe de ſtellis & planetis.

§. 15. Si igitur aſſirmatur pars altera iſtius alternativæ, ita ut per particulam אלה intelligi dicantur ſex membra, quatenus ſunt in Intelligentia: iſta ſanè ſunt occulta: quomodo ergò vocari poſſunt אלה, id eſt, iſta quæ videntur, & manifeſta ſunt? Ex quibus omnibus concluditur, quod per particulam hanc אלה nec intelligi poſſint cerebra, brachia & corpus gradûs pulchri, quatenus amiciunt ſex membra Intelligentiæ, eò quod iſta occulta ſint: nec ſtellæ & planetæ ob naturam nimis manifeſtam.

§. 16. Enarrat igitur, hoc myſterium ſibi non revelatum eſſe, niſi die quodam, quô ipſum interrogaverit Elias p. m. an verba hæc intelligat: Quis creavit iſta? ubi ipſe reſponderit juxta ſenſum literalem: nimirū intelligi cœlos materiales, qui contemplandi ſint, ut laudetur nomen Domini: prout inquit David: Quoniam videbo cœlos tuos, &c. Ubi ſubjungit: Tetragrammaton Domine noſter, quam magnificum eſt nomen tuum &c. Et hæc ita quidem enarrantur in diſcurſu hoc, verum enim verò mihi vix videtur credibile, quod R. Schimeon, in quo fuit Spiritus Dei Sanctiſſimi, Eliæ reſponderit ad propoſitam quæſtionem tam ſimplicia, quæ quilibet etiam tyro reſpondere potuiſſet. Hinc mihi videtur, iſta non intelligenda eſſe ſenſu literali, ſed per cœlum & exercitus ejus intelligentur ſex membra mundi Creativi, ſex gradus Throni. Et hoc eſt myſterium ה ultimi, quod reſolvitur in ד & in ו. Sicut enim ה primum reſolvitur in ד & in ו, quibus indigitantur gradus pulcher & Baſilia mundi Emanativi: ita ה ultimum reſolvitur in ד ו i.e. in gradum pulchrum & Baſilian mundi Creativi. Et ſicut in matre ſuperna formatus eſt filius, i.e. ו, quod in illa exiſtit: quem deinde etiam produxit tanquam opus ſuum: ſic etiam mater inferior filium intra ſe formavit ſub myſterio literæ ו exiſtentis in ה ultimo, quod eſt myſterium ſex graduum throni, nempe gradus pulcher, qui eſt in Creatione, quem ipſa produxit. Et hinc dicitur opus Dei Sanctiſſimi, qui Benedictus ſit! id eſt, Matris inferioris, quæ vocatur Deus Sanctiſſimus benedictus abſolutè loquendo. Verba igitur hæc: Cœli illi & exercitus eorum opus Dei ſanctiſſimi, qui benedictus ſit; in hunc ſenſum explicari poſſunt. Nam ſicut datur cœlum & exercitus ejus, opus Matris ſupernæ, id eſt, gradus pulcher mundi Emanativi: Sic etiam datur cœlum & exercitus ejus opus Dei ſanctiſſimi benedicti, id eſt, Matris inferioris Baſiliæ. Per copias ſive exercitus ejus autem intelligi poſſunt animæ, quæ prout dici ſolet, excinduntur è Throno. Sciendum autem, quod in cœlis iſtis lateat myſterium poculi Benedictionis; quoniam è quinque Severitatibus prodierunt: hinc in Pſalmo de iis dicitur, quod ſint opus manuum ejus: ſicut poculum benedictionis quieſcit in quinque digitis, qui ſunt quinque Severitates. Et ſicut poculum Benedictionis aſpiciendum eſt, prout de eo dici ſolet: Conjiciat oculos in illum: ſic & hi cœli aſpiciendi ſunt, ut in Textu dicitur. Et ſicut neceſſe eſt, ut cum devota attentione benedi-

ctio

ctio dicatur in poculum Benedictionis, ut benedictio in illud deſcendat è ſcaturigine ſuperna: ſic etiam benedicendus eſt Dominus propter cœlos iſtos. Et ſic etiam in Raja Mehimna dicitur ſectione Bo: quod poculum benedictionis ſit myſterium ſex membrorum mundi Creationis.

§. 17. Et quia Mater ſuperior quoque in mundo Creationis ſedem figit, ſicut notum eſt: hinc dici poteſt, quod gradus מי creaverit cœlos hos. Porrò quoq; notum eſt, quod quinque Severitates proveniunt ab Intelligentia. Et fortè huc pertinet dictum illud Jeſ. 45. v. 7. Et creans tenebras: quia mundus Creativus propter myſterium ſeveritatum conſideratur ut caligo. Et hinc poculum benedictionum diſtantiâ palmi elevandum eſt à terra: terra enim eſt locus Severitatum rigoroſarum, quæ non mitigantur; & eſt locus corticum. Ut igitur ſeparetur à ſeveritatibus iſtis: hinc dicitur in Gemara, quod poculum hoc elevandum ſit palmum. Et alibi dicitur ſpithamam. Duæ autem proportiones iſtæ eodem recidunt. Quò reſpexiſſe videtur R. Schimeon ben Jochai in iſta reſponſione ſua.

Sequitur in Sohar.

אל״ר מלה סתימא הוה קמי קב״ה וגלי במתיבת׳ עלא׳ ודא הוא.

§. 21. Dixit mihi: Rabbi, res occulta fuit; ſed exurgens Deus ſanctiſſimus, Benedictus ſit ille! id manifeſtavit in ſchola ſuperna, & hoc illud eſt: (Ex מי & אלה componitur אלהים: in hoc eſt arcanum.)

בשעת׳ דסתימא דכל סתימ׳ בעא לאתגלייא עבד ברישא נקודה חדא ודא סליק למהוי מחשבה צייר בה כל׳ ציורי׳ חקק בה כל גליפין ואגליף גו בוצינא קדישא סתימא גליפו דחד ציורא סתימא׳ קדש קדשין בניינא עמיקא דנפק מגו מחשבה ואקרי שירותא (נ״א ראשיתא) לבנינה:

§. 22. Illo tempore cùm occultiſſimus omnium occultorum voluit manifeſtari, in principio fecit punctum unum, (id eſt, Jod,) & hoc aſcendit ut eſſet cogitatio: effiguravit in ea omnes (omnes decem numerationes) figuras, exſculpſit in ea omnes ſculpturas, & effiguravit in lumine ſancto occulto ſculpturam alicujus figuræ occultæ, ſanctum ſanctorum, ædificium profundum, quod egreſſum eſt ex cogitatione; & vocatur principium ad ædificium.

קיימ׳ ולא קיימ׳ עמיק וסתים בשמא לא אקרי אלא מי בעא לאתגליא ולא יתקרי בשמא דא ואתלבש בלבוש יקר דנהיר וברא אלה וסליק אלה בשמא אתחברון אתוון אלין באלין ואשתלים בשמא אלהים.

§. 23. Subſiſtit & non ſubſiſtit, profundum & occultum, nomine non appellatur niſi מי; deſiderabat manifeſtari, & non appellabatur hôc nomine, & veſtiebatur veſtimentô magnifico, quod fulget: & creabat אלה iſta: & elevatum eſt τὸ אלה in nomen (Dei): conſociabantur enim literæ iſtæ cum illis, & integrum fiebat nomen אלהים.

ועד לא ברא אלה לא סליק בשמא אלהים׃

§. 24. Sed antequam creavit אלה, non elevatum eſt in nomen אלהים.

ואינון דחבו בעגלא על רזא דכא אמרו אלה אלהיך ישראל.

§. 25. Et illi, qui peccarunt cum vitulo de myſterio noſtro dixerunt: אלה אלהיך ישראל Exod. 34, 4. Iſti ſunt Dii tui Iſraël.

וכמה דאשתתף מ״י באלה הכי הוא שמא דאשתתף תדיר וברזא דא אתקיים עלמא ופרח אליהו ולא חמינא ליה.

§. 26. Et ſicut ſociatur vox מי, cum voce אלה; ita ipſum nomen hoc ſociatur ſemper (cum gradibus inferioribus;) & in myſterio hoc ſtabilitur mundus. Et avolavit Elias, nec vidi illum ultra.

ומניה ידענא אלה דאוקימנא על רזא וסתרא דילה.

§. 27. Et ex ipſo ſcimus rem, quam ſtatuimus de myſterio & arcano ejus.

אתא רבי אלעזר וכלהו חברייא ואשתטחו קמיה בכו ואמרו אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.

§. 28. Venit R. Eleaſar & omnes ſocii, & proſtrati ſunt coram eo, fleverunt & dixerunt: Si non veniſſemus in mundum niſi ut audiremus hoc, ſufficeret.

Sequitur Commentarius Lorjenſis.

§. 18. Reſponſum Eliæ res profundiſſimas in ſe continet, quia loquitur de ordine Emanationis ab initio ejus. Nam Sapientia primitiva, quæ in Macroproſopo vocatur occultiſſimus omnium occultorum, ſive gradus occultatus omnibus occultationibus: quoniam ipſa eſt Cerebrum illud undiquaque clauſum, quod non apertum eſt in triginta duas ſemitas, ſicut Sapientia Microproſopi. Cùm ergò vellet manifeſtari per conformationes, quæ ſunt myſterium veſtimentorum, ut capi poſſet lux ejus; faciebat in capite punctum aliquod. Hoc punctum eſt myſterium, in quo Pater & Mater occultabantur. Et hoc aſcendit ut eſſet cogitatio. Erat enim finis totius cogitationis ſupernæ, ſemita nimirũ tenuis deſcendens è Jod ſuperno: quæ cùm manifeſtaretur infra, caput accipiebat, & partes ſive formas ejus; evadebatq; cogitatio in cogitatione ſuperna. Quod enim finis erat reſpectu cogitationis, fiebat caput, & jam aſcendebat, ut fieret cogitatio.

§. 19. Deinde in illa formabat omnes formas ſub myſterio Binah ſeu Informatricis, à qua prodeunt omnes formæ, juxta myſticam illam vocem וייצר Geneſ. 2. v. 7. Et formavit.

§. 20. Porrò in illa exſculpebat omnes ſculpturas, quæ ſunt ſex membra, quæ in ipſa effigurata ſunt. Et hæc omnia intelligenda ſunt de Sapientia ſuperna, quæ eſt myſterium Patris, in quo exiſtunt decem numerationes supernæ. Intelligentia autem in eo exiſtebat quàm ſubtiliſſimè. Cùm igitur autor Emanationis ſibi proponeret, quod hæc egredi deberet; ipſa prodibat ſub myſterio benignitatis, quæ in Sapientia: & hæc eſt lucerna ſancta occulta: quoniam ſeptem dies vocantur ſeptem lucernæ. Et quia Benignitas, quæ ex iſtarum numero eſt, derivatur à Sapientia, quæ ſancta vocari ſolet: hinc

hinc benignitas hæc vocatur lucerna ſancta occultata ; eò quod benignitas ſuperna, quæ in Patre eſt, occultatur ſub conceptu omnium reliquarum Benignitatum inferiorum.

§. 21. Mater igitur prodibat veſtita per Benignitatem, quæ in Sapientia. Sicut enim Creatio inferior veſtitur per Benignitatem lucis primitivæ, ſicut dicitur ſectione Lech lecha: ita mater cùm prodiret veſtita erat benignitate ſuperna, quæ in Sapientia. Quare in Textu dicitur; in lucerna ſancta occultata. Patet igitur, quod Intelligentia primò comprehenſa fuerit intra Sapientiam, ita ut ipſa & Sapientia unum & idem eſſent: usque ad Benignitatem, quæ in Sapientia, quippe in qua prodibat Intelligentia per illam veſtita. Nam in capite Patris nulla inter eas erat diſtinctio, quia altera ab altera includebatur. Et hôc reſpectu ipſa in Idra parva vocatur Synoche omnium. Per brachium autem dextrum manifeſtabatur, prodibatq; Intelligentia veſtita per benignitatem. Et huc pertinet illud Jeſ. 53. v. 1. Et brachium Domini ſuper gradu מִי manifeſtatur. Ubi notetur particula מִי, quæ ſpecialiter juxta modò dicta interpretanda eſt.

§. 22. Intelligentia autem vocatur Sanctum Sanctorum, ut notum eſt. Diciturque prodiiſſe à cogitatione ſub myſterio capitis ſeu Principii: quia Benignitas eſt caput judiciorum, & ipſa veſtita erat benignitate Sapientiæ, quæ vocatur profunditas: hinc dicitur ſtructura profunda: & quidem principium ſtructuræ.

§. 23. Exiſtebat & non exiſtebat ; quia etiam in Benignitate non poterat comprehendi lux eſſentiæ ejus: unde dicitur extitiſſe & non extitiſſe, quia ibidem valdè erat abſcondita, & ſtatus ejus ibidem nullatenus poterat cognoſci, nec ulla ſpeculatio eo usque applicari. Et vocabatur מִי quis: quia ibidem interrogatio locum habet, & particula מי refertur ad Intelligentiam, quatenus veſtita eſt à Benignitate. Nam per מ denotatur Intelligentia; & per י denotatur benignitas, quatenus provenit à Sapientia, unde oritur nomen מי. Vocaturque profunditas, quia Benignitas ſuperna, quæ in Sapientia, valdè occultata eſt: quare eandem veſtiri oportuit luce primitivâ, quæ eſt veſtis magnifica, fulgidiſſima, quâ veſtitur benignitas, quæ in Sapientia.

§. 24. Patet igitur, quod Intelligentia veſtita fuerit per Benignitatem, quæ in Sapientia, & per Benignitatem, quæ in Microproſopo: & hâc ratione creabat אלה ſive iſta, i. e. ſex membra Benignitatis, ut notum eſt, quæ vocantur אלה iſta. Et tunc manifeſtabatur lux Intelligentiæ, ut vocaretur nomine Elohim.

§. 25. Meritò autem vocatur Elohim, nam מי אלה denotat ordinem deſcendentem è ſummis deorſum: ubi Intelligentia eſt intima, i. e. מ, & Benignitas, quæ in Sapientia, ab extra eandem veſtit, & eſt י, ſequunturque membra. Sed Elohim denotat ordinem aſcendentem ab imo ſurſum. Cùm enim intentio eſſet rei manifeſtandæ, quod manifeſtius eſt, præcedere debebat. Unde primò ponitur אלה i. e. ſex membra; deinde Benignitas, i. e. Jod; & tandem Intelligentia, i. e. Mem: ita ut quodlibet horum occultetur intra gradum vicinum: unde etiam Mem clauſum eſt; quô denota-

tur, quod ipſa ſuper forma hac quadrata incubet ſuper liberis, prout traditur ſectione Truma.

§. 26. Antequam ergò crearentur אלה iſta, non eminebat per nomen Elohim: quia nomen Elohim eſt nomen manifeſtationis, ita ut etiam gradus externi manifeſtentur ſub iſto nomine, ſicut notum eſt. Quamdiu igitur ſex membra nondum exiſterent, in quibus ipſa poſſet occultari, nondum vocabatur nomine ullô; quia impoſſibile erat, ut reveletur niſi per occultationem intra ſex hæc membra, quæ vocantur אלה iſta: quoniam ex hac contectione oriebatur ipſius manifeſtatio.

§. 27. Et Jiſraelitæ cùm confeciſſent vitulum, ſub hoc myſterio dicebant אלה *Iſti* ſunt Dii tui, Jiſrael. Volebant enim ſeparare ſex membra ab Intelligentia, eademque deducere in Baſilian, quæ vocatur ים mare ſub myſterio corticum, qui ſunt in mundo Factivo. Si enim conjunguntur literæ אלה, quibus denotantur ſex membra cum voce ים i. e. mare, inde etiam prodit nomen אלהים. Et hic eſt ſenſus verborum illorum Exod. 32. v. 1. Surge fac nobis אלהים i. e. ſepara, אלה à מי, & compone illa cum ים ſive mari. Hoc autem eſt ſpecies truncationis plantarum, cùm ſeparantur ſex membra ab Intelligentia, & deducuntur in notionem ultimam, quæ in Regno, cui eſt nomen ים i. e. mare. Hinc iſta dicebant ad Aharonem, qui pertinet ad Benignitatem: quoniam Binah non fecit gradus אלה niſi per benignitatem, quæ amiciebat intelligentiam, tanquam lux primitiva, & faciebat compoſitum hoc nomine אלהים. Et ſic illi quoque volebant gradus hos deducere per hoc idem principium, i. e. Benignitatem ſub perſona Aharonis.

§. 28. Porrò ſubjungitur: Mundus non perſtat: ubi intelliguntur ſex membra. Niſi per Combinationem gradûs מי, quæ eſt Mater, cum gradibus אלה, qui ſunt liberi ejus, unde exurgit nomen Elohim. Et ſicut per combinationem particulæ מי cum particula אלה ſub initium Emanationis manifeſtationis erat exordium: ita hoc ſemper permanet, ut Mater incubet ſuper liberis, ut illos conſervet: qui eſt ſenſus verborum illorum, & per myſterium hoc conſervatur mundus.

Sequitur in Sohar.

אר׳ שמעון על דא שמיא וחולידהון במ״ה אתבריאו דכתיב כי אראה שמיך מעש׳ אצבעותיך וגו׳

וכתיב מ״ה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים בגין דברא נהורא לנהוריה ואתלבש דא בדא׃

§. 29. Dixit R. Schimeon: Propterea cœli & exercitus eorum per מה creati ſunt, quia ſcriptum eſt: *Quia videbo cœlos tuos, opus digitorum tuorum, &c.* (Pſ. 8, 4.)

§. 30. Et ſcriptum eſt (ibid.) מה *quàm* *nomen tuum, magnificum in univerſa terra, ut edas laudem tuam, propter cœlos.* Quia creavit lucem pro luce ſua, & hanc veſtivit illâ.

וסליק בשמא עלאה ועל דא בראשית ברא אלהים דא אלהים עלעה׳

§.31. Et elevatum eſt in nomen ſanctum ה״ ſupremum; & propterea dicitur בראשית, *creavit ſi x, creavit* אלהים, hoc eſt אלהים ſupremum (בינה).

דהא מ״ה לא הוי הכי ולא אתבני אלה בשעתא דאתמשכן אתון אלין אלה מלעילא לתתא ואמא אוזיפת לברתא מאנהא וקשיט לה בקישוטה׳

§.32. Certè enim מה non eſt ſic, & non ædificatur niſi eô tempore, quô iſta אלה, è ſupremis deducuntur deorſum, & mater mutuò dat filiæ veſtimenta ſua, & ornat eam ornamentô ſuô.

ואימתי קשיט לה בקשוטהא כרקא חזי בשעתא דאתחזון קמיה כל דכור דכתיב את פני הארון יי׳ ודא איקרי ארון כ״דא הנה ארון הברית ארון כל הארץ׳

§.33. Et quando ornat illam ornamentô ſuô prout decet? Eô tempore cùm apparent coram ea omnes maſculi; ſcriptum eſt enim (Exod. 23, 17.) Ad faciem dominatoris Domini: nam vocatur ארון (i.e. מלכות. Filia enim ornata eſſe debet, quando comparent maſculi: ſicut dictum eſt (Joſ. 3. v. 11.) *Ecce arca fœderis dominator totius terræ.*

כדין נפקת ה׳ ואעילת י׳ ואת קשטרת במאני דכורא׳

§. 34. Tunc egreditur ה, & ingreditur י (tunc fit ex מ״ה, מי) & ornatur inſtrumentis maſculi.

Commentarius Lorjenſis.

§.29. Dixit R. Schimeon: Propterea cœli & exercitus eorum per gradum מ״ה creati ſunt. Jam R. Schimeon explicat, quod per particulam אלה etiam intelligantur cœli & exercitus eorum, quatenus per illos deſignantur ſex gradus Throni, prout ſuprà expoſuimus. Poſtquam enim Elias ipſi manifeſtaverat, quod verba illa מי ברא אלה Gradus quis creavit iſta; referenda ſint ad mundum Emanativum: jam ipſe ſuperaddit, quod ſex gradus Throni creati ſint per gradum מה, & non per myſterium מי. Quamvis enim mater ſuperna nidificare dicatur in tribus ſummis Numerationibus Syſtematis Creativi: hoc tamen tunc ſaltem fit, cùm jam gradus iſtius creati ſunt per מה. Quin etiam ibi hæc proprium locum non habet, ſed tantùm nidificat: cùm ſcilicet incubat liberis inferioribus, quæ ſunt animæ, ſive Mentes ab ipſa productæ, & deſcendentes in mundum Creativum, per quem manifeſtantur, quemadmodum in nidis mundi inferioris pariuntur ova, & excluduntur pulli. Mater Igitur tantùm nidum ſtruit in tribus Numerationibus ſuperioribus, prout dicitur in Tikkunim, ſive ſupplementis Sohariſticis. Sed Creatio horum graduum non facta eſt niſi per gradum מ״ה.

§.30. Hoc autem probat per dictum Pſalm. 8. v. 4. Quia videbo cœlos tuos opus digitorum tuorum. Hoc eſt poculum Benedictionis, quod reſidet ſuper quinque digitis.

§.31. Et porrò ſcribitur ibidem מה eſt magnificum nomen tuum in univerſa terra. Ubi per מה intelligitur plenitudo Tetragrammati Alephata, hôc modò: יוד הא ואו הא cujus numerus eſt מה i.e. 45: Et decem iſtæ literæ inſeruntur decem Numerationibus mundi Creativi.

§.32. Mater autem ſuperna, quæ vocatur אשר, extenditur usque ad gradum Gloriæ ſive Laudis, dum eandem ſuperinduunt ſex membra gradûs pulchri, quæ vocantur cœli. Et hinc intelliguntur verba illa אשר תנה הודך על השמים quaſi dicatur: Tu gradus אשר dabis metrum gloriæ tuæ propter cœlos. Et tunc vocatur Elohim per iſtam ſuperinveſtituram: Quare etiam in textu dicitur; propter cœlos, ſcilicet elevatur in nomen. Hinc etiam in textu dicitur: Quia creavit lucem pro luce ſua, & hanc veſtivit illâ, & elevatum eſt in nomen ſanctum He ſupremum, i.e. Intelligentia. Quapropter etiam dicitur בראשית Creavit ſex, & creavit אלהים; quia per ſex membra, quæ intelliguntur per ſyllabam שית i.e. ſex in voce בראשית Creavit אלהים i.e. nomen ejus vocatum eſt אלהים. Et hoc eſt nomen אלהים ſupremum ſive myſterium Intelligentiæ, quæ ſuperinveſtitur ſex membris gradûs pulchri. Nam Mater inferior, quæ vocatur מה, dum ſuperinveſtit ſex membra ejusdem gradus, nō vocatur *nomine* אלהים. Et ratio hæc eſt, quia Intelligentia non vocatur אלהים, niſi dum ſex membra ſua veſtiuntur ſex membris gradûs pulchri. Sed Mater inferior non habet ſex membra propria, quibus veſtiat pulchritudinem. Hinc in textu dicitur: Gradus מה non eſt ſic.

§.33. Quia etiam ſex membra ejus, quæ dicuntur ſtructura, non ſunt ipſius. Unde dicitur: Non extruitur niſi per Jisraëlitas, quando veniunt, ut appareant coram ea: tunc enim ſex membra ſuperna prolongantur & demittuntur per preces & lachrymas: quia portæ lachrymarum nunquam clauduntur: & deſcendunt, ut fiant ſex membra, ſicut ſunt in Intelligentia, quæ deinde veſtiuntur à Baſilia. Sex iſti gradus autem dicuntur ornamentum propter Benignitatem ſupernam: quæ matrem cum cæteris inveſtit, ceu myſterium literæ Jod, quæ eſt in vocula מי. Per veſtimenta autem maſculi intelliguntur ſex membra maſculina, quæ inveſtiunt Intelligentiam, prout ſupra dictum eſt.

Sequitur in Sohar.

לקבליהון דכר בישראל ואתוון אחרנין משכן לון ישראל מעילא לגבי אתר דא׃

אלה אזכרה. ארכרנא בפומא ושפיכנא דמעאי ברעו נפשי בגין לאמשכ׳ אתוון אלין וכדין אדדם מעילא עד בירת אלהים למהוי אלהים כגונ׳ דיליה׃

§.35. Reſpectu omnium maſculorum Jisraël, & aliarum literarum, attrahunt ſibi Jisraëlem è ſupernis ad locum iſtum.

§.36. אלה *Illa memorabo*, (Pſ.42,5.) memorabo ore, *& effundam ſuper me animam meam*; & effundam lachrymas lubenti animâ, propterea, ut attraham literas iſtas; & tunc *movebo eas*: de ſupernis usque *ad domum* אלהים, ut ſit אלהים ad inſtar illius.

§.37.

ובמאי בקול רנה ותודה המון חוגג׃

§. 37. Et per quid (movebo)? *per vocem jubili & confeſſionis cœtus ferianiis.*

Commentarius Lorjenſis.

§. 34. Et quia in apparitione illâ feſtivâ requiritur כל ſive omnis (quod eſt fundamentum maſculinum;) & maſculus & Jisraël, quæ omnia ſunt maſculina exuſcitationem in Sanctuario inferiore, quod eſt typus Baſiliæ, facientia, & ibidem apparentia: hinc & in ſupernis ipſa Baſilia accipit iſtud omne, ita ut ipſa quaſi revera fiat maſculus, & exornetur inſtrumentis maſculinis, ita ut in ipſa appareat fœdus ſanctum, prout in Intelligentia: quæ quamvis ſit fœmina, tamen cùm unita eſt cum maſculo, i. e. cum ſex membris maſculinis, quorum ultimum eſt fundamentum; tunc ipſa vocatur non בינה; verùm בן יה filius Jah, ita ut ipſe & ipſa penitus ſint unum. Atque ſic idem quoque accidit Baſiliæ per exuſcitationem inferiorum ſupradictam, ut ingrediatur Jod, & egrediatur He, & ipſa fiat בן יה filius Jah. Nam ſicut Mater ſuperna manifeſtatur & veſtitur per myſterium benignitatis, quæ in Sapientia, quod eſt myſterium literæ Jod in particula מי, quod denotat miſericordias: ſic Mater inferior manifeſtatur, & veſtitur per quinque ſeveritates, quæ proveniunt à Severitate, quæ in gradu pulchro, & porrò deorſum, quæ ſunt quinque, nempe litera ה; quia ſunt judicium; unde provenit litera ה in particula מה, quâ veſtitur מ inferius, tanquam per quinque ſeveritates, quæ ſunt quinque portæ provenientes è quinque ſeveritatibus latentibus intra quinquaginta portas Intelligentiæ: quo pertinet illud, quod dicitur de poculo Benedictionis, quod ſcilicet reſideat in quinq; digitis. Jam igitur per adventum maſculi exeunt quinque hæ ſeveritates, & intrat myſterium benignitatis, quæ in Sapientia; eodemque veſtitur Mem Matris inferioris, eodem modo ut mater ſuperna. Quin etiam ſex membra Intelligentiæ mutuò ipſi conceduntur, itaut veſtiat ſex membra maſculi ſuperni, fiatque maſculus, & vocetur ארון Dominus, nimirum propter Dominum ipſum: ubi deinde fit אלהים, ſicut mater ita & filia.

§. 35. Sciendum enim, quod ab initio ipſi deſint quinque Benignitates è quinquaginta portis; quoniam ipſa eſt judicium. Quare etiam vocatur מה: ſed quando eſt אלהים, י ſive denarius in ipſam introit, propter acceſſum quinque benignitatum: & tunc eſt מי perfecta, juxta omnes quinquaginta portas, ſecundùm numerum particulæ, מי i. e. 50. Hinc Jod illud ſeparabile eſt à litera Mem, actuque tollitur cum ipſa conſtat è quinque ſeveritatibus; & accedit, cùm in ea comprehenduntur etiam quinque benignitates, provenientes ſcilicet à Sapientia, quæ eſt radix iſtarum benignitatum.

§. 36. Senſus ergò dicti allegati è Pſal. 42 v. 5. eſt hic. Per אלה intelliguntur ſex membra, quæ in Intelligentia, quatenus iſta veſtitur ſex membris gradûs pulchri, qui eſt maſculus. Et vox אזכרה recordabor, deſcendit à radice זכר, quæ etiam habet ſignificationem maſculinitatis. Et effundam ſuper me, i. e. ſuperinducam mihi: quaſi nimirum loqueretur Mater ſuperna. Vel etiam particula עלי ſuper me idem eſt ac עָלַי

i. e. ſuper literam Jod, quæ eſt in vocula מִי, quæ nimirum deduci debet in Baſilian. Et vox אשפכה idem videtur ac אשפך ה׳ id eſt, effundam quinque, ut reſpiciatur illud quod dictum eſt in textu: Exit He & intrat Jod. *Animam.* Hæc eſt Pſyche Davidis, i. e. gradus Baſiliæ. Quando autem hoc fiet? *Quando tranſibo in numero*; i. e. quando apparebunt numerati ſive maſculi: quoniam fœminæ non numerantur. *Et tunc movebo ea*, & detraham illa deorſum usque ad domum אלהים, quæ eſt Baſilia, quoniám hæc tunc vocatur Elohim.

§. 37. Et huc pertinet illud Pſ. 82. v. 6. Ego dixi Divos &c. verè ſicut homo moriemini. Nam gradus אני Ego eſt Baſilia, cui tribuitur facultas dicendi, cui ſimilis dicitur populus Israëliticus, ut etiam obtineant nomen Elohim. Cùm autem committerent peccatum vituli, & ſepararent gradus אלה; tunc remanebat מה, cujus numerus 45, quem etiam conficit vox אדם homo: unde dicitur. Sicut homo moriemini. Quoniam deſcenderant è loco ſuo, in quo hactenus fuerant: nimirum è myſterio Intelligentiæ, & poſtmodum opus habebant precibus & lachrymis, ut reſtituerent nomen אלהים in tribus Feſtis, ubi aſcendere & comparere coram Domino tenebantur omnes maſculi. Hinc poſt hiſtoriam de vitulo ſtatim ſequuntur præcepta de *Feſtis* Exod. 34. v. 17, & 23.

§. 38. Quod etiam hic dicit de effuſione lachrymarum, paulò fuſius exponendum eſt; ubi ſciendum eſt, quòd homo inferior ſimilitudo ſit ſuperni, ita ut os hujus analogiam habeat cum ore ſuperno, & oculi ejus cum oculis ſupernis: unde cum excitatur inferior, excitantur etiam ſuperiora. Os igitur repræſentat Intelligentiam, ita ut apertura oris ſit Baſilia Intelligentiæ: duo labia, Superatio & Gloria ejusdem: Lingua, Fundamentum & Pulchritudo: triginta duo dentes, triginta duæ ſemitæ Sapientiæ: palatum Sapientia ipſa: maxilla ſuperior & inferior, Benignitas & Severitas; & guttur ſit ipſa Intelligentia, quæ in Intelligentia. Unde patet, quâ ratione in ore repræſententur omnes decem Numerationes Matris. Quod autem ſupra os eſt, ad Sapientiam ſpectat. Naſus enim eſt Baſilia Sapientiæ; oculi ſunt Superatio & Gloria ejusdem: aures Benignitas & Severitas: frons Intelligentia ejusdem: interſtitium quod inter oculos, Pulchritudo ejusdem: cerebrum Sapientia ipſa ejusdem; & cranium tandem Corona illius. E decem ergò Numerationibus Intelligentiæ prodeunt vox & verba ſ. locutio, i. e. gradus pulcher & Baſilia; quoniam Intelligentia eſt Mater liberorum. Sed à decem Numerationibus Sapientiæ nihil manifeſtatur, quia ibi nil niſi cogitatio, & omnia ſunt occulta.

§. 39. Cùm igitur homo attentè movet labia ſua in precibus, ut detegat lumen decem Numerationum Intelligentiæ, illudque deducat ab ore i. e. Baſilia ſuperna, quæ in Intelligentia; dubium nullum eſt, quin ſeptem lucernæ accepturæ ſint lucem maximam. Nam ſicut ipſe producit verbum & loquelam per decem partes oris; ſic excitantur decem partes oris ſuperni, ut edant vocem & loquelam ſupernam cum innovatione lucis admirandæ. Sed quando Mater ſuperna claudit portas precum, quæ ſunt labia, i. e. Superatio & Gloria Intelligentiæ: tunc è nomine אלהים literæ הי excluduntur, & remanet אלם muta, quaſi columba muta.

§. 40. Sed

§. 40. Sed Superatio & Gloria, quæ in Sapientia, ſunt portæ lachrymarum, nunquam clauduntur; & cùm homo emittit lachrymas, & attentè meditatur, quomodo mitigare queat judicia; tunc Sapientia ſuperna, quæ eſt mare magnum, eadem temperat, ut dulceſcant in mari magno, ſicut notum eſt. Duæ enim lachrymæ ſunt radix judiciorum & corticum, locumque habent in Superatione & Gloria Sapientiæ, & deſcendunt in Sapientiam Intelligentiæ, quæ dicitur mare magnum, ibique miteſcunt.

§. 41. Neceſſe igitur eſt, ut Baſilia vocetur אלהים ob duas cauſas: primò ob lachrymas iſtas, ut ſedentur cortices & judicia per Sapientiam: adeoque tollatur ה, & introducatur י Sapientiæ. Et ſecundò, ut in ipſam deriventur ſex membra Intelligentiæ per commemorationem oris, quod analogum eſt Intelligentiæ, ſicut explicuimus.

Sequitur in Sohar.

אר׳ אלעזר שתיקה דיליה בנה מקדש׳ לעילא ובנה מקדשא לתתא·

§. 38. Dixit R. Eleaſar: Silentium de hoc ædificavit Sanctuarium ſuperius, & ædificavit Sanctuarium inferius. (a.)

Annot.

(a.) *Id eſt, Cogitatione meâ intentus fui & meditatus ſum myſterium particulæ* מי, *unde conſtruitur nomen* אלהים, *quod eſt Sanctuarium ſuperius: & ſimul meditatus ſum ſtructuram Baſiliæ, quomodo & iſta facta ſit juxta nomen* אלהים.

ובודאי משתוקא בשתים ומלה בסלע·

§. 39. Et certè verum eſt (proverbium hoc:) Silentium duobus, vox autem ſiclo æſtimanda eſt. (b.)

Annot.

(b.) *Sic enim & in Gemara, Tract. Megillah, fol.* 18. *c.* 1. *ad dictum illud Pſal.* 65. *v.* 2. Tibi ſilentium laus eſt; *dicunt. Selectiſſima herba eſt ſilentium. De Deo multa tacere, maxima ejus laus eſt: id quod dixit David Rex his verbis: Silentium tibi laus eſt. Advenit R. Dime, dixitque: In occidente ſive in terra Jiſraëlitica dicere ſolent: Verbum ſiclo; ſilentium duobus.*

מה דאמרנא ואתערנא ביה משתוקא בשתי׳ מה דשתיקנא ואברו תרין עלמין כחדא·

§. 40. Quod (intelligendum de eo) eſt, quod diximus, & de quo deſſeruimus: (c.) ſed ſilentium æſtimandum eſt duobus: nam dum tacuimus, creati ſunt duo mundi ſimul. (d.)

Annot.

(c.) *Id eſt. Verbum meum, ſive diſcurſus meus, quem ſupra habui, cùm dixi: Attollite in altum, &c. quem teſtari faciam de te, &c. fuit æquale ſiclo uni, id eſt, reſpexit gradum Regni.*

(d.) *Id innuit: ſe locum dediſſe Patri ſuo, ut duos mundos ſimul conderet: ſive de utroque gradu diſſereret. Aliter hæc etiam ſic exponi poſſunt. Silentem non eſſe ſimilem muto: quia hic vocatur Lapis & quaſi inanimatus: Sed Silentium tunc locum habere, cum aliquis loquitur*

de certa quadam materia; & videt quod alius novam deſuper proponere queat explicationem: & ipſe tacet, ut nova hac audiat.

Commentarius Lorjenſis.

§. 42. Dixit R. Eleaſar, &c. Exſtruxit Sanctuarium ſuperius, quod eſt Intelligentia, quatenus ſuperinduitur per ſex membra gradus pulchri. Et Sanctuarium inferius eſt Baſilia, quatenus iſta ſimilis eſt Intelligentiæ, ut vocetur אלהים ſicut illa. Et hoc omne factum eſt per ſilentium R. Elieſeris.

§. 43. Iſta autem, quæ antea dixerat R. Eleaſar, intellexerat de Sanctuario inferiore, quod vocari ſolet ſiclus.

§. 44. Senſus autem hic eſt: quod cùm exeunt verba talia ex ore cujusdam præſertim ſi quis ſignaturam habeat, & ſi anima ejus originem habeat de mundo Emanativo; tunc verba ejus Sympathian excitant in ſupernis pro dignitate animæ ejus, ita ut in ordinem & proportionem redigat Emanationem ſupernam. Unde ſi ſermo ipſi ſit, vel de Oeconomia ſuperna Intelligentiæ, vel de Oeconomia infera Baſiliæ; iſti gradus ſecundum verba ejus prolata conſtituantur, ita ut ſupra novi creentur cœli & nova terra, prout alibi dicitur in Sohar. Unde intelligi poteſt, quomodo per verba R. Schimeonis ben Jochai creati ſint duo mundi, Intelligentia ſcilicet & Baſilia; quia nimirum ita de illis locutus fuerat, ut fundamentaliter poſſit intelligi.

Pergit Sohar.

אר׳ שמען מכאן ולהלאה שלימן דקרא דכתיב המוציא במספר צבאם·

§. 41. Dixit R. Schimeon: Abhinc & porrò perfectè exponi poteſt verſiculus, cum ſcilicet ſcriptum eſt (Eſa. 40. v. 26.) educens in numero exercitum eorum.

תרין דרגין אינון דאצטריך למהוי רשים כל חד מנייהו חד דא דאתמר מ״ה וחד מ״י דא עלאה ודא תתא·

§. 42. Duo gradus ſunt, quorum unumquemque oportet eſſe deſignatum (e): unus eſt ille, qui dicitur מה, & unus dicitur מי. Hic ſuperior eſt, & ille inferior. (f.)

Annotat.

(e.) *Objectionem tacitam diluit: quia videtur dicendum fuiſſe: Attollite in altum oculos veſtros, & videte, nam gradus Quis creavit illa; & producit, &c. cùm unum ſit hujus propoſitionis ſubjectum: unde quæritur: quare dicat* המוציא *Ille qui producit, &c? quia videri poſſet hunc eſſe alium: Hinc dicit, duos eſſe gradus, &c. qui ſunt Intelligentia & Regnum, qui ambo deſignari ſoleant per He emphaticum.*

(f.) *Rationem dat, quare duo illi gradus magis opus habeant He emphatico, quàm cæteri: quia unus eſt occultus, & unus eſt manifeſtus. Unde cùm dicitur* המוציא *ille qui producit, argumentum eſt, unum è duobus iſtis gradibus intelligi, ſive occultum ſive manifeſtum: ubi deinde ipſa materia declaratura ſit, uter intelligatur. Unde cùm dicitur: Ille qui producit in numero exercitum eorum: ipſe ſenſus te docebit, quod loquatur de Intelligentia, prout colligitur*

colligitur è voce numeri, &c. Sic etiam cùm dicitur: Ille qui producit panem de terra; ipſe ſenſus docet, quod ſit gradus terra.

רא עלא׳ רשים ואמ׳ המוציא במספ׳ צבאם׃

§. 43. Hic ſuperior deſignatur, cum dicitur: המוציא *educens in numero exercitum eorum.*

המוציא ההוא דאשתמודע ולית כוותיה כנונ׳ דא המוציא לחם מן הארץ המוציא ההוא דאשתמודעא דא דרגא תתא׳ וכלא חד׃

§. 44. *Educens* eſt aliquis, qui notus eſt (בינה) nec eſt ipſi ſimile. Eodem modô in alio loco: המוציא Qui educit panem de terra; ille, qui educit eſt notus, nempe gradus inferior (מלכות) omnia tamen ſunt unum.

במספר שתין רבוא אינון דקיימין כחדא ואפיקו חילין לזיניהו דלית לון חשבנא׃

§. 45. *In numero.* Sexaginta myriades ſunt, (g) quæ ſimul extant & producunt copias ſecundum ſpeciem ſuam, quarum non eſt numerus.

ANNOTATIO.

(g) *Sexaginta myriades conceptuum ſunt, quos habet Arbor vita; gradus pulcher: reſpectu hujus enim ſexaginta myriades fuerunt inter Jiſraëlitas.*

לכלם בין אינון שתין בין כל חילין דילהון בשם יקרא׃

§. 46. *Singula eorum*, id eſt, tàm illas ſexaginta, quàm omnes virtutes illarum, *nomine vocat.*

מאי בשם יקרב אי תימא דקרא לון בשמתהון לאו הכי הוא׃

§. 47. Quid hoc eſt, *nomine vocat?* dicesne, quod illos vocet nominibus ſuis? Nequaquam ſic res ſe habet.

אלא בזמנא דדרגא דא לא סליק לעילא ואקרי מי לא אוליד ולא אפיק טמירין לזיניה אע״ג דכלהו הוו טמירין ביה׃

§. 48. Verum (ut conſerventur &) illo tempore, cum gradus iſte non extollitur ſurſum, & appellatur מי, (&) nõ generat nec producit occulta juxta ſpeciem ſuam, quamvis omnia occulta ſint in eo.

כיון דברא אלה ואסת׳ק בשמיה ואקרי אלהים כדין בחילא דשמא דא אפיק לון בשלימו ודא הוא בשם יקרא׃

§. 49. Cùm autem creat אלה, & elevatur nomine ſuo, & vocatur אלהים: tunc in virtute nominis hujus deducit illa in perfectionem; & hoc eſt, *nomine vocat.*

בההוא שם דיליה קרא ואפיק כל זינא וזינא לאת קיימא בשלימותיה כגוונא דא ראה קראתי בשם אדכרנא שמי לאתקיימא בצלאל על קיום אשלמותיה׃

§. 50. Illo nomine ſuo vocat, & producit ſingulas ſpecies, ut illas ſtabiliat in perfectione ſua, ſicut illud (Exod. 31. v. 2.) *Ecce nomine vocavi*; memini nominis mei, ad ſtabiliendum *Bezaleelem* in ſtatu perfectionis ſuæ.

Commentarius Lorjenſis.

§. 45. Dixit R. Schimeon: Abhinc & porrò, &c. Duo gradus hîc ulteriùs exponuntur, nimirum Caput ſtructuræ ſupernæ & finis ejus: ſuperior ut influat, & inferior ut recipiat: ſuperior occultus, & alter manifeſtus: ſuperior anima ſtructuræ; & alter anima eorum, quæ infra ipſum ſunt. Id quod innuunt verba illa: Hic ſuperior, & ille inferior. Et ambo ſignantur per He emphaticum, quaſi ſint notoria & manifeſta, unus inter ſuperiora, & alter inter inferiora. Quoniam hic eſt mundus manifeſtatus, & alter eſt mundus occultatus. Ubicunque enim eſt He emphaticum, ibi denotatur vel He inferius, vel He ſuperius.

§. 46. Cùm ergò dicitur המוציא ille qui producit in numero exercitum eorum, intelligitur He ſuperius, cui nihil eſt ſimile; quoniam illud vivificat omnia.

§. 47. Et hic gradus illa producit in numero: nam in Intelligentia continentur ſex membra ſub amplitudine generaliſſima, ita ut è ſenario appareant ſexaginta myriades. Et hoc innuitur, cùm Propheta inquit: Ille qui educit in numero ſexaginta myriadum, illa quæ ſimul ibidem congregantur. Nam omnia conſiſtunt *in Intelligentia* modô quodam abſtruſiſſimo: & illa eadem producit, deorſumque dimittit juxta varias ſpecies in mundo Emanationis, Creationis, Formationis, & Factionis: quæ omnia è ſupernis derivantur, & vocantur exercitus eorum. Nam è potentia ſua in actum deſcendunt. Et hoc innuitur verbis illis: Et producunt copias ſecundum ſpeciem ſuam, quarum non eſt numerus.

§. 48. Singula autem nomine vocat &c. Ubi notandum, quod poſt Emanationem producta etiam opus habeant conſervatione & ſuſtentatione, quò ſemper permaneant in illo influxu atque lumine, iſtudque ab iis nunquam tollatur. Et hoc intelligitur, ubicunque dicitur, aliquid vocari nomine, ſicut infra dicitur: Commemoravi nomen meum ad conſervandum illum. Unde R. Schimeon expreſſè dicit: non hanc eſſe intentionem, quod ſingulis imponat nomina poſt egreſſum ſuum: ſed ad conſervandum illa, ut nimirum radicentur poſt exitum ſuum, etiam illo tempore, cùm gradus hic non ſurſum elevatur, ut vocetur מי; nec producit occulta in ſpeciem ſuam, quamvis in illo abſcondantur.

§. 49. Nam antequam creantur ſex membra gradûs pulchri, in quibus occultari queat Intelligentia, etiam non prodeunt ſex membra Intelligentiæ, nec poſſibile eſt eadem aſſequi ob naturam ſuam nimis abditam. Et hoc innuitur per verba illa: Non generat, nec producit occulta. Ubi duo notanda ſunt. Nam cùm generat, intelliguntur duæ perſonæ, gradus pulcher & Baſilia, nimirum hæc illum amplectens. Cùm verò dicitur

citur producere occulta in ſpeciem ſuam, intelliguntur ſex membra Intelligentiæ, quæ occultantur in ſex membris gradûs pulchri. Nec mirum tibi hoc videatur, quia per אלה ubique hîc intelliguntur ſex membra gradus pulchri. Et ſenſus eſt hic quamvis valdè profundus; quod Mater ſuperna emanando producat ſex membra gradûs pulchri, ut in illis poſſit occultari. Et hoc innuitur per verba hæc: creavit אלה iſta: nam iſta in ipſa latebant occultata quam abditiſſimè ſub ſymbolo literæ ו, quæ includitur in ה ſuperno. Hoc autem Vau intra He deliteſcens nullum habet caput, quia tantum ſex membra ſunt. Tunc ergò Intelligentia aſcendebat in Sapientiam, ut ab illa acciperet lucem. Et hæc dicitur imprægnatio, quod nimirum ceu mater imprægnata fuerit ſex membris iſtis, ut incrementum acciperent à Sapientia, & ex benignitate ſeveritate, pulchritudine, ſuperatione, Gloria & fundamento, fierent Sapientia, Intelligentia, Cognitio, benignitas, ſeveritas, pulchritudo. Sic litera ו accipiebat caput, & apta nata fiebat, ut eſſet litera Tetragrammati. Et intra ſex hæc membra occultabantur ſex membra Intelligentiæ. Hæc eſt mens verborum illorum, quod aliquando gradus iſte non aſcendat, id eſt, in Sapientiam, ut incrementum acquireret ſex membris iſtis, & ex illis fierent Sapientia, Intelligentia, Cognitio, Benignitas, Severitas, Pulchritudo, quæ dicuntur Microproſopus.

§. 50. Et ſex iſta membra primò tantùm erant quaſi effluxus ſeminis, denotatus per tractum literæ Vav. Nam Benignitas deſcendebat à Sapientia; Severitas ab Intelligentia; Pulchritudo à Cognitione: porrò Superatio à Benignitate; Gloria à Severitate, & Fundamentum à Pulchritudine. Et propterea dicuntur in utero ſubſtitiſſe per duodecim menſes. Et huc pertinet illud Deut. 3. v. 26. ויתעבר יהוה בי quod vulgò vertitur: Et excanduit Dominus mihi: ſed etiam verti poteſt: Et in imprægnatione fuit Tetragrammaton duodecim, id eſt, menſibus: nam vocula בי refert numerum 12. Et huc referuntur duodecim ſigna Zodiaci, quæ ſunt duodecim variationes Tetragrammati. Prodierunt autem foras ceu litera Vav Tetragrammati: hinc non poteſt proferri hæc litera Vav, niſi aliud Vav cum ipſo pronuncietur. Poſtquam autem prodierunt ab illa, ipſa Mater ſex ſua membra recondidit intra ſex membra hæc. Et niſi creata fuiſſent ſex iſta membra, quæ ſunt litera Vav, & ſeſe habent ut effluxus ſeminis; nulla fieri potuiſſet generatio, nec mater in illis potuiſſet occultari. Poſtquam autem ipſa in his occultari potuit, & hæc אלה seu iſta ſex membra creata eſſent, ipſa vocata eſt אלהים, & illis imprægnata eſt, eadem progeneravit & produxit in majori perfectione, quam antea habuerant, quoniam incrementum acceperunt, prout diximus. Et hæ ſunt plantæ illæ, quæ dicuntur fuiſſe ut cornua locuſtarum, & excreviſſe duodecim menſibus. Et hoc innuitur per verba illa: Et produxit illa in perfectionem. Hinc nullum aliud nomen eſt, quô ſuſtentari potuiſſent, vel ſexaginta myriades illæ, vel omnes exercitus eorum, poſtquam prodierunt, niſi nomen hoc Elohim, per quod producta ſunt omnia ſecundum ſpeciem ſuam, tàm in Emanatione, quàm in Creatione,

&

& Formatione & Factione: quæ omnia ſtabilita ſunt in perfectionem ſuam per nomen hoc, imò & conſervantur poſt exitum ſuum per nomen hoc, ita ut non deſinant eſſe ſexaginta myriades, prout infra dicetur; quæ omnia fiunt per nomen hoc Elohim, quod eſt in Intelligentia.

§. 51. Ne autem explicatio hæc videretur coacta, allegat dictum illud Exod. 31. v. 2. Ecce vocavi nomine Bezalel &c. Ubi non ſenſus eſt, quod hic tùm demum acceperit nomen hoc: ſed quod Deus benedictus meminerit nominis ſui magni, ut Bezaleli tribueretur vis & ſtabilitas & perfectio admiranda, quò poſſet fabricare tabernaculum, & intelligere myſteria ejus: ſicut de Bezalele dicitur, eum potuiſſe transmutare literas illas, per quas facta erat creatio cœli & terræ. Phraſis ergò hæc, vocare per nomen, hoc infert, quod demiſſum fuerit auxilium à decem literis Tetragrammati in animam Bezalelis, ita ut hæc exurgeret in decadem citrà involucra, & acciperet firmitatem & potentiam, ut capere poſſet lucem illam copioſam: prout ibidem dicitur v. 3. Et replevi eum ſpiritu Elohim.

Sequitur in Sohar.

מרוב אונים׃ מאי מרוב אונים דא ריש דרגין דסליקו ביה כל רעותין ואסתלקו ביה בארח סתים׃

§. 51. *Præ multitudine virium*: Quid eſt præ multitudine virium? hoc eſt principium graduum, in quem exaltantur omnes voluntates, & elevantur in eâ viâ occultâ.

ואמיץ כח דא רזא דעלמא עלאה דאסתלק בשם אלהים כדקאמרן׃

§. 52. *Et fortis potentiâ.* Hoc eſt myſterium mundi ſuperioris, qui exaltatur in nomine אלהים, ſicut diximus.

איש לא נעדר מאינון שתי׳ רבוא דאפיק בחילא דשמ׳ ובגין דאיש לא נעדר בכל אתר דמיתו ישראל ואתענשו בחוביהו אתמנון ולא אעדר מאינון שתין רבוא אפילו חד בגין למהוי כלא דיוקנא חדא כמה דאיש לא נעדר לעילא אוף הכי לא נעדר לתתא׃

§. 53. *Vir non deficiet*: id eſt, ex illis LX myriadibus, quas producit virtute nominis, & quia vir non defecit: hinc omni loco, ubi mortui ſunt Jiſraëlitæ, & puniti ſunt in punctis ſuis, numerus tamen manſit, & non defecit ex illis LX myriadibus ne unus quidem, (h) ut omnia eſſent ſimilitudo una, & ſicut vir non deficit ſuperius, ita etiam non deficeret inferius.

Annotatio.

(h) *Si dicas: Atqui ſcriptum eſt*; 1. *Reg.* 19. *v.* 18. *remanere feci in Iſraël ſeptem millia, omnia genua, quæ non curvaverunt ſe &c. fortè reſpondendum: hunc locum intelligendum de Regno Iſraelitico, ubi omnes erant mali & peccatores ut Reges ipſorum. Sed in Regno Jehudah omnes erant juſti, & non deficiebat numerus ſexaginta myriadum.*

Com-

Commentarius Lorjenſis.

§. 52. Principium graduum &c. Hinc intelligitur Sapientia, quæ omnium graduum caput eſt: quia Corona nimium occulta eſt. Quin etiam Sapientia primitiva occultata dicitur ab oculis omnis viventis: quoniam etiam fundamentum, quod dicitur omnis vivens, & eſt effluxus guttæ ſeminalis è cerebro, quod vocatur Sapientia, non derivatur à Sapientia hac primitiva, quæ occultata eſt ipſi; ſed à Sapientia illa, quæ vocatur principium, & caput graduum; & nomen Patris habet.

§. 53. Et hæc Sapientia vocatur multitudo virium; quia omnes gradus, qui vocantur Voluntates, huc usque aſcendunt, ſive ſint in Microproſopo, ſive in Uxore ejus ſive in Matre ſuperna. Nam frons Microproſopi & frons Uxoris ejus & frons matris ſupernæ, quæ omnes originem habent à detectione frontis ſummæ, quæ vocatur רצון ſeu bona voluntas, aſcendunt usque ad Sapientiam hanc, ut ab illa accipiant lucem ſupernam: Aſcendunt autem cum ipſa viâ occultâ, donec plane occultentur in ea: quoniam ipſæ non poſſunt capere lucem Frontis Senioris illius, quæ vocatur Bona voluntas, ſicut notum eſt. In benevolentia autem hac ſuperna manifeſtatur Benignitas ſumma & extenditur in Barbam usque ad influentiam, & manifeſtatur in ore matris, ſicut dicitur in Idra. Nam gutta ſeminalis eſt Benignitas, quæ manifeſtatur in ore matris & introducitur in fœminam. Et gutta hæc vocatur און vis, potentia, ſicut dicitur Gen. 49. v. 3. Principium אוני potentiæ meæ: ubi intelligitur gutta ſeminalis prima, ſicut notum eſt.

§. 54. Intelliguntur ergò effluxus guttarum ſeminalium, quæ originem habent à voluntatibus, & vocantur אונים vires: hæ omnes veniunt usque ad Sapientiam hanc, ſicut diximus.

§. 55. Et fortis potentia. Hoc eſt myſterium mundi ſuperni, qui elevatur in nomen אלהים. Hic intelligitur Intelligentia in ſex membris ſuis, per quæ adipiſcitur Nomen אלהים ſicut explicuimus. Intelligentia enim eſt vocula כח quæ latet in nomine חכמה id eſt, Sapientia, quæ dicitur quaſi כח מה potentia entis. Quamvis כח propriè ſit Benignitas, ſicut dicitur: Exod. 15. v. 6. *Dextera tua Domine magnificata eſt in* כח *potentia.* Sed intelligentia veſtitur à Benignitate quæ in Sapientia, quæ eſt litera י è vocula מה ſicut diximus: & per illam veſtitur à ſex membris & elevatur in nomen אלהים.

§. 56. Senſus igitur eſt hîc, quod ad generandum ſexaginta myriades in mundo ſuperno & ad producendum occulta in ſpecies ſuas neceſſe ſit ut omnes voluntates ſeu proæreſes generandi aſcendant illuc usque, in ſapientiam ſcilicet, quæ vocatur Pater; ubi deinde omnes guttas accipit Mater ſuperna & ab iis imprægnatur, easque foràs edu-

cit in perfectionem. Et hæc eſt explicatio verborum iſtorum: Præ multitudine virium & forti potentia. Nam per multum valentem viribus, qui eſt Pater; & fortem potentia, quæ eſt mater, iſta educit in numerum exercitum eorum: ut ne unus quidem deficiat ab illis ſexaginta myriadibus ſupernis. Quia illuc usque nulla pertingit corruptela nec peccatum, nec ulla ablatio luminis. Unde quamvis Jiſraëlitæ peccarent in deſerto, non tamen deficiebat numerus iſte. Sicut in mundo ſuperno idem non deficit, ubi nulla eſt ablatio luminis. Notum enim quod generatio deſerti fuerit à gradu Jubilæi, & ſexaginta myriades Jiſraëlitarum analogæ fuerint ſexaginta myriadibus ejus; hinc nullus ex illo numero deficiebat, ſicut in mundo ſuperno.

FINIS.

PARS TERTIA

Quæ eſt

PNEUMATICA CABBALISTICA.

Seu

Doctrina Hebræorum de Spiritibus, nempe Angelis Bonis & malis; itemque de Anima.

PARTIS TERTIÆ
TRACTATVS I.
PNEVMATICVS,
Cui nomen בית אלהים, ſeu Domus DEI, conſcriptus Lingua Luſitanicâ

Auctore

R. Abraham Cohen Irira Luſitano è dogmatibus R. Jizchak Lorjenſis.

DISSERTATIO I.
CAP. I.

E Diſcurſu quodam Sohariſtico Libri Raja Mehimna *ſeu Paſtoris fidelis*; oſtenditur ſublimitas DEI infiniti, Boni ſummi & primi; & quomodo ab illo dependeant quatuor mundi Emanationis, Creationis, Formationis, & Factionis.

§. 1. Moſes Paſtor ille fidelis tradidit dogmata ſua Senioribus ipſum ſubſecutis; atque Prophetis; Hi autem viris Synagogæ magnæ; à quibus eadem accepit lumen illud R. Schimeon Jochaides, qui in Tractatu Raja Mehimna, ejusque loco in Exod. XIII. v.2. ſic inquit: Edit. Cremonenſ. part. 2. col. 73. Mant. f. 42.

אל מי תדמיוני ואשוה דהא קודם דברא דיוקנא בעלמא וצייר צורה הוה הוא יחידאי בלא צורה ודמיון ומאן דאשתמודע ליה קודם בריאה דאיהו לבר מדיוקנא אסור למעבר ליה צורה ודיוקנא בעלמא לא כאות ה' ולא כאות י' ואפילו בשמא קדישא ולא בשום אות ונקודה בעלמ' והאי איהו כי לא ראיתם כל תמונה מכל דבר דאית ביה תמונה ודמיון לא ראיתם׃

§. 2. *Cui aſſimilabitis me, ut illi evadam ſimilis?* (Jeſchaj. 40, 25.) Antequam enim crearet ideam in mundo, (id eſt, naturam quandam terminatam & intelligibilem;) & formaret figuram; ipſe erat ſolus abſque forma & ſimilitudine, (id eſt, nec cognoſci poterat, nec comprehendi ullô modô.) Quis enim cognoſceret illum ante Creationem, cùm ſit absq; omni idea ſive figura. Prohibitum enim eſt de illo facere figuram, vel ideam quandam in mundo: nec per literam ה; nec per literam י, quamvis contineantur in Nomine ſancto: nec per ullam literam aliam punctumve (aliud) in mundo. Et huc pertinet illud: Deut. IV. v. 15. *Non enim vidiſtis ullam ſimilitudinem*. (i. e. Nihil omninò eorum, quæ formam vel figuram habent, vidiſtis.)

אבל בתר דעביד הא דיוקנא דמרכבה דאדם עלאה נחית תמן

§. 3. Sed poſtquam fecit hanc ideam (id eſt, Naturam illam terminatam & intelligibilem,

quæ

ואתקרי בההוא דיוקנא י׳ הוד בנין דאשתמודעון׃

quæ ſunt decem Numerationes) vehiculi (Adami) hominis ſuperni; deſcendit eô ipsô, ut appellari queat per hanc ideam nomine Tetragrammato; ut cognoſcerent illum (creata) in ſimilitudine ſua propria.

ליה ברמות דיליה וקרא אל אלהים שדי צבאות אה׳יד בנין דאשתמודעין לי בכל מדה ומדה איך יתנהג עלמא אהס ד׳ ובדינא כפום עובדיהון דבני נשא׃

§.4. Deinde quoque propoſuit Nomina אל Deus gratioſus; אלהים. Deus rigoroſus; שדי omnipotens, vel potiùs *αὐτάρκης*: צבאות Deus Exercituum; אהיה imminens: ut cognoſcerent eum (creaturæ,) juxta omnẽ proprietatem, quomodo nempe moderetur mundum per Clementiam, & per Rigorem, prout nempe ſe habuerint opera hominum.

דאי לא יתפשט נהוריה על כל בריין איך ישתמודעון לי׳ ואיך יתקיים מלא כל הארץ כבודו׃

§.5. Niſi enim extenderet Lumen ſuum ſuper omnia creata; quomodo cognoſcerent ipſum? & quomodo verum eſſet, quod dicitur (Jeſ. 6, 3) *Plena eſt omnis terra gloriâ ejus*.

ווי ליה מאן דישוה ליה בשום מדה ואפילו מאלין מדות דיליה כ״ש לבני האדם אשר בעפר יסודם דכלים ונפסדים׃

§.6. Væ illi, qui ipſum adæquaverit ulli modo (vel attributo;) quantumvis etiam fuerit aliquod ex Attributis ejus propriis! Multò magis ſi adæquetur Filiis hominum, quorum elementa ſunt terreſtria, quæ abſumuntur & pereunt.

אלא דמיונא דיליה כפום שלטנותיה על ההוא מדה ואפילו על כל בריין ולית לעילא מההיא מדה כד אסתליק מינה לית ליה מדה ולא דמיון ולא צורה אלא כאתפשטותא דמיא דימא על מאנא דאיהו ארעא אתעביד דמיון ויכילנא למעבר חושבן תמן׃

§.7. Conceptus autem de eo fieri tantum poteſt eatenus, quatenus dominium exercet in aliquod attributum; [imò in omnes creaturas:] quo attributo nihil eſt ſuperius: (intelligitur autem Corona.) Cum abſtrahitur ab eo, attributum nullum habet, nec cõceptum, nec Ideam: ſed tantùm eſt ad inſtar maris extenſi per vas quoddam ingens; quale v. g. eſt terra; ubi mare ſibi efficit concavam aliquam figuram, ut ibidem poſſimus inire ejusdem quendam computum.

כגין המקור דימא הא חד נפיק מיני מעין כפום אתפשטותא דילית בההוא מאנא כעגולא דאיהו י׳ הא מקור חד ומעין דנפיק מניה הא תרין׃ לבתר עבד מאנא רברבא כגון מאן דעבד חפירא רברבא אתקרי ים׃

§.7. E.g. Scaturigo maris eſt unum quid. Si ex hac prodeat fons quidam ſecundum extenſionem ejus in illud vas prodeuntem circulariter; prout eſt litera י: ibi jam ſcaturigo eſt primum quid; & fons ex illa prodiens, ſecundum. Deinde faciat vas magnum, veluti ſi quis fodiat foveam ingentem, quæ vocetur

והוא מאנא תליתאה· וההוא מאנא רברבא אתפליג לז׳ נחלין מאנין כפוס מאנין אריכין· הכי אתכשט מיא מן ימא לשבעה נחלין והא מקור ומעין וימא וז נחלין אינון י׳

ואי אתברו אלין מאנין דתקין יהדרון מיא למקור וישתארון מאנין תבירין יבשין בלא מיא·

הכי עלת העלות עביד עשר ספירות וקרא לכת ר מקור וביה לית סוף לנביעו דנהורא· ובגין דא קרא לגרמיה אין סוף ולית ליה דמות וצורה· ותמן לית מאנא למתפס ליה למגרע ביה ידיעה כלל· ובגין דא כתיב במופלא ממך אל תחקור·

לבתר עבד מאנה זעירא ודא י׳ ואתמליא מיניה וקרא ליה מעין נובע חכמה וקרא גרמיה ביה חכם ולההו׳ מנא קרא ליה חכם ה׳·

ולבתר עבד מאנא רברבא וקרא ליה ים וקרא ליה בינ״ה והוא קרא לגרמיה מבין בה· חכם מעצמו ומבן מעצמו· כי החכמה איהי לא אית קריאת חכמה מגרמיה· אלא בגין ההוא מבין דאמלי ליה מיניה· דאי הוא מסליק מיניה אשתארת יבשה· הה ד אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש·

לבתר והכהו לז׳ נחלי׳ לשבעה מאנין יקרין וקרא לון גדול׳ה גבור׳ה תפאר׳ת נצ׳ח הו׳ד יסו׳ד מלכו׳ת· וקרא גרמיה גדול בגדולה וחסיד· גבור בגבורה מפואר בת ת פארי נצחין קרבין

mare: Et hoc erit vas tertium. Hoc autem vas magnum dividatur in ſeptem alveos fluminum; qualia ſunt vaſa oblonga: ita ut aquæ profluant è mari in ſeptem flumina. Jam ſcaturigo & fons, & mare, & ſeptem fluvii efficiunt decem.

§. 8. Si autem frangantur illa vaſa confecta; aquę reverterentur ad ſcaturiginem; vaſa autem remanerent confracta & ſicca ſine aquis.

§. 9. Sic cauſa cauſarum fecit decem Numerationes, Coronamque vocavit ſcaturiginem: ibi enim nullus eſt finis ſcaturiendi lucem, & propterea vocavit hanc prout ſeipſum, infinitum: nam q; & hęc nullam habet ſimilitudinem vel figuram: & ibi nullum eſt vas, quô comprehendi queat, quoque ſciri poſſit ulla cognitione. Et propterea ſcriptum eſt Eccleſ. III. v. 21. *Altiora te ne quæriio.*

§. 10. Deinde conſtruxit vaſculum aliquod parvum, quæ eſt litera י: & hoc implet, ex illa ſcaturigine, & vocatur fons ſcaturiens ſapientiam: & in hoc ſe ipſum vocavit Sapientem: ipſum autem vas appellavit חכמה Sapientiam.

§ 11. Porrò fecit vas magnum, quod vocavit mare: illiq; indidit nomen בינה, quod eſt Intelligentia. Ipſe autem in hac ſeipſum vocavit intelligentem vel informantem. Sapiens autem eſt à ſeipſo, & intelligens à ſe ipſo. Sapientia autem iſta non vocatur Sapientia à ſeipſa, ſed propter illum intelligentem, qui adimplet ſe ex illa. Nam ſi ille tolleretur ab eo, Intelligentia maneret ſicca. Hoc ipſum eſt, quod ſcribitur Jobi XIV. v. 11: *Abierunt aquæ de mari; & fluvius exiccabitur & areſcet.*

§. 12. Deinde locū habet, quod dicitur Jeſ. XI, 15: *Et percutiet eum in ſeptem flumina*; nimirum in ſeptē vaſa pretioſa, quibus nomina dantur ſequentia. גדולה Magnificentia ſeu Benignitas: גבורה Rigoroſitas; תפארת Pulchritudo: נצח Victoria ſeu Superatio: הוד Gloria: יסוד Fundamentum: & מולכות Regnum: Et vocavit ſeipſum Magnum in magnificentia atque benignum; Robuſtum in Rigore; Pulchrum in Pulchritudine: Heroem

vincen-

בנצח נצחים· ובחוד קרא גרמיה הוד יוצרנו וביסוד קרא שמיה צדיק ויסוד כולא סמיך ביה כל מאנין וכל עלמין· ובמלכות קרא שמיה מלך לו הגדולה והגבורה והת׳ כי כל בשמים דאיהו צדיק· ולו הממלכה דאיהו מלכות כולא ברשותיה למחסר מאנין ולאוספא בהון נביעו ולמחסר כפום רעותי׳ ביה· לית עליה אלהא אחרא דיוסיף ביה· וא יגרע ביה·

vincentem in pugnis. In Victoria Victoriarum; & in Gloria ſe ipſum vocavit Glorioſum Conditorem noſtrum in Fundamento autem aſſumſit ſibi nomen Juſti. Fundamentô autem nituntur omnia, omnia vaſa, & omnes mundi. Et in Regno ſibi indidit nomen Regis: Cui juxta illud 1. Paralipp. XXIX. v. 11. *ſit Magnificentia, & Potentia, & Pulchritudo, &c. quia omnia quæ in cælis*; Hîc intelligitur Juſtus: *& ipſi ſit dominium*: ubi intelligitur Regnum. Omnia autem in arbitrio ejus ſita ſunt, ſive velit deſtituere vaſa, ſive augere influxũ ſcaturiginis eorum, ſive iterum deſtituere ea, prout voluerit. Nec enim ſupra ſe habet DEUM alium, qui quicquam ipſi addat, vel ab eo diminuat.

לבתר עבד משמשין לאלין מאנין· כרסייא בד סמכין ושית דרגין לכרסייא הא עשר· וכלא איהו כרסייא כגון כוס דברכ׳ דתקינו ביה עשרה דברים· בגין תורה דאתיהיבת בעשרה דברן· בגין· עלמא דאיהו מעשה בראשית דאתברי בעשרה מאמרות·

§. 13. Deinde fecit miniſtros pro illis vaſis: Thronum nempe quatuor fulcris & ſex gradibus conſtantem, quæ ibidem ſunt decem: & omnia vocantur Thronus, prout & in calice Benedictionis inſtituerunt decem requiſita; quia Lex data eſt decem verbis: Et quia mundus, qui eſt opus Creationis, creatus eſt decem elocutionibus.

ותקן לכרסייא כבות לשמשא ליה· דאינון· מלאכי· אראלים· חיות· אופנים· חשמלים· אלים· בני אלהים· אשים·

§. 14. Thronum autem inſtruxit certis turmis, quæ miniſtrarent ei, ſuntque Malachim ſive Angeli; Arelim Jeſa. XXXIII. v. 7: ſeu prævalidi, leonini; Chajoth ſive Animalia; Ophannim ſive Rotæ; Chasmalim ſive fulgores: Elim ſive Dii; Bne Elohim ſive Filii DEI; Iſchim ſive Viri.

ולאלה עביד משמשין סמאל וכל כתיב דיליה· דאינון כעננים למרכב בהון לנחתא לארעא ואינון כסוסין להון· ומנלן דעננים אקרון מרכב דכתיב הנה ה׳ רוכב על עב קל ובא מצרים· ודא ממנא דמצרים ומיד דחזו די אלהא די הוא ממנא דלהון חזו כסוסיא תחות מרכבתיה דק בה· מיד ונעו אלילי מצרים· נע מאמנת

§. 15. Et iſtis iterum fecit miniſtros, Samaëlem & omnes turmas ejus: quæ ſunt quaſi Nubes, ut inſideant eis; cum deſcenſuri ſunt in terram; ſuntq; quaſi equi illorum. Unde autem hoc nobis, quod Nubes vocentur vehiculum tale? quia ſcriptum eſt, Jeſ. XIX. v. 1: *Ecce DOMINUS equitans ſuper nubem levem, & ingredietur Ægyptum*. Ubi intelligitur Præfectus Ægyptiorum. Et ſtatim cùm viderent, quod DEUS eorum, qui erat Præfectus ipſorum, quaſi equus eſſet ſub curru Sancti illius, qui benedictus ſit! Mox ſequitur: *Et movebunt ſe idola Ægypti*, i.e. nutabunt à fide ſua: *Et cor Ægypti li-*

דלהון ולב דלהון כמס
כדונג מהוא אמונה
ואמרין וכי עד כען (ממנא)
דילן כסוסיא · הוה נע
לבהון מאמונה דלהון ונמס
כדונג ומנלן דימס לשון
נמס כדונג כד״א היה לבי
כדונג נמס בתוך מעי·

pti liqueſiet ut cera, nempe deficiet à fide priore, dicentque: An ergò qui hactenus Præfectus noſter fuit, ad inſtar equi eſt? Sic cor eorum dimotum eſt à fide ſua priſtina, liquefactumq; ut cera. Unde autem habemus, quod vox יחס idem ſit ac liqueſcere ad inſtar ceræ? Quia dicitur Pſ. XXII. v. 15: *Fuit cor meum ſicut cera; liquefecit ſe in medio viſcerum meorum.* Hactenus verba Lucernæ ſanctæ luminis Legis. Adeoque ceſſavit gaudium inferiorum, & amotum eſt cor eorum à ſuperſtitione priore, ceſſavitque influxus eorum, qui erant ſuper ipſos, Principesque & Capita & Ductores eorum: quia ceſſabat ab eis influxus continuatus, & flumina eorum, nempe flumina Ægypti ſuperioris exiccabantur: unde peribat ſpes eorum, nec cor habebant amplius, quippe quod ad inſtar ceræ liquefactum erat in ipſis.

Cap. II.

IN quo dividuntur Spiritus impuri, qui apud noſtrates vocantur Cortices, in decem genera. Porrò diſſeritur & de triplici genere in quod ſpeciatim dividuntur: Et per diſcurſum quendam Sohariſticum explicatur, quod his correſpondeant vacuum illud & inane atque tenebræ, quorum mentio fit in hiſtoria Creationis: Item ventus, nubes & Ignis, de quibus ſermo eſt in hiſtoria Eliæ & Ezechielis.

§. 1. Ex eo, quod dictum eſt cap. præcedente, ſequitur: quod præter decem Numerationes Sanctas, quæ emanant è cauſa prima; & præter Thronum Gloriæ, intra quem immediatè inſeruntur decem iſtæ Numerationes, & ex illo in duobus mundis inferioribus apparent & diſpertiuntur, (quanquam & ipſe Gloriæ thronus dividatur in decem turmas:) porrò & præter decem turmas Angelorum, qui throno iſti miniſtrant & inſerviunt; tandem ex adverſo horum & ſub pedibus eorum quoque reperiantur decem genera Spirituum aliorum, qui inferiores ſunt illis atque impuri: ita ut comparari queant illorum reſpectu cum equis, qui ab illis tanquam inſeſſoribus ſuis diriguntur, moventur atque reguntur, ita ut procedant juxta arbitrium Spiritus, qui illis inſidet. Suntque ad inſtar nubium, intra quas ſubintrat lumen ſolis è cœlo deſcendens per illas tranſiens ad terram usque, prout deducitur in Tikkunim ſive Supplementis Sohariſticis, ſuppl. 18. fol. 36. a. Ubi R. Schimeon Jochaides inquit: Gradus ſive genera corticum eſſe decem ad inſtar Numerationum. Ubi porrò quoque diſertè exponit nomina eorum his verbis.

כגונ׳ דאיהו מלכות קדישא הכי
איהו מלכות חייבא · כגוונה דמילה
איהו ערלה דתמן סמאל ערל
ובת זוגיה ערלה נחש ואשת
זנונים · לקבל תרי ירכי קשוט

§. 2. Sicut datur Regnum ſanctum: ſic quoque datur Regnum iniquum. Sicut datur circumciſio: ſic datur & præputium, ubi eſt Samael præputiatus & uxor ejus; nempe præputium, ſerpens, & mulier adultera.

Reſpectu

מסטרא דמסאבו תאומיאל תומיאל ולקבליהו אתמר תהומות יכסימו ירדו במצולות כמו אבן (שמו׳ טו) לקבל עמוד׳ דאמצעית׳ איהו עוגיאל דמתמן עוג מלך הבשן· מסטרא דתרין דרועין אינון אגניאל עוזיאל מתמן אגג וביה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים (שמות טו) עוזיעל· מתמן עזזיאל· ומתמן עזא ועזאל ואיהו חזריאל יכרסמנה חזיר מיער (תלים פ) ועליה אתמר ועל חרבך תחיה (בראשית כז) ואיהו שעריאל דתמן שערא בישא ואיהו עשו איש שעיר ומתמן שער באשה ערוה ועליה אתקף ההוא דאתמר ביה עזי וזמרת יה ויהו לי לישועת (שמו׳ טו) יי׳ איש מלחמה יי׳ שמו וגו׳ (שם) לקבל בינה דאתמר אלף בינה אלין אלופי עשו· לקבל חכמה אדם בליעל איש און· לעילא כתריאל לקבל כתר עליון ומתמן כרת לכל אלין דעברין על אוריתא· ואינון כתרין תתאין אינון קליפין לעשר ספירן· ועשר ספירן מוחא בגווייהו· ואלין קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים· באלין קליפין מתלבש קב״ה ושכינתיה לקיימא בשכינתיה ומלכותו בכל משלה (תלים קג) ולקיימא ביה כי מלך על כל הארץ אלקים· אבל לעילא באתריה אתמר לו יגורך רע (תלים ה)

Reſpectu duorum femorum Veritatis ex parte impura ſunt Theumiel & Thumiel: de quibus dicitur Exod. XV, 5. *Tehomoth abyſſi operuerunt eos, deſcenderunt in profunda ſicut lapis.* Reſpectu columnæ mediæ eſt Ogiel, unde prodiit Og rex Baſan. Ex parte duorum brachiorum Aganiel & Uſiel: Exinde prodiit Agag; Et huc pertinet locus Ex. XV, 1: כי גאה גאה *Quia magnificando magnificatus eſt, equum & aſcenſorem ejus projecit in mare.* Ab Uſiel autem prodierunt Aſa & Aſael. Et iſte eſt Chaſariel ex loco Pſalm. LXXX, 14. *Conſumſit eam* חזיר מיער *aper de ſylva.* Et de eo dictum eſt Gen. XXVII, 40. *Et in gladio tuo vives.* Et iſte eſt Saariel, unde provenit procella peſſima: & iſte eſt Eſav vir piloſus; unde dictum eſt: Capillus in fœmina ignominioſus eſt: & iſti prævaluit ille, de quo dicitur Exod. XV, 2. *Fortitudo mea & laus DOMINUS, & fecit mihi ſalutem:* & v. 3. *DOMINUS vir belli, DOMINUS nomen ejus* &c. Reſpectu Intelligentiæ; quia dicitur: *Diſce intelligentiam*; ſunt illi Duces Eſav; Reſpectu Sapientiæ Adam Belial, vir perverſus. Deſuper autem Cathariel reſpectu Coronæ ſummæ; & exinde provenit כרת exciſio ſuper omnes illos, qui transgrediuntur Legem, & iſtæ ſunt Coronæ inferiores illorum Corticum juxta decem Numerationes: & intra decem Numerationes eſt medulla. Et iſti Cortices ſunt paries intermedius inter Iſraëlitas & Patrem eorum, qui in Cœlis eſt. Illis Corticibus involvitur Sanctus ille q. b. s! & Gloria ejus cohabitans: quô confirmatur id, quod de Schechina dicitur Pſal. CIII, 19: *Et regnum ejus omnibus dominatur:* nec non illud, quod dicitur Pſ. XLVII, 8. *Quoniam Rex ſuper omnem terram DEUS.* Sed ſupra de loco ejus dicitur Pſ. V, 5. *Non habi-*

אלא קליפין דיליה לעילא אינון לבושין מכמה גוונין שפירין דנהורא מנהון אתפשט קבה בגלותא ואתלבש באלין אחרנין בגין לנטרא לישראל דאינון מתלבשין באלין קליפין ודא איהו בכל צרתם לו צר כו׳ (ישעיה סג) ודא איהו רזא כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם (ישעיה נט) ועתיד קבה לאעברא אלין קליפין מניה ולאתחזאה לישראל במוחא לגאו התר ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך (ישעיה ל) ולא׳ יהיה מחיצה בין קבה ובין ישראל׳ ובזמנא דעשר ספירן מתלבשן באלין קליפין אלין דידעין בקליפין עבדין אומאה בשמהן ובהויות דקבה לאלין קליפין ובטלין גזרה׳

habitabit juxta te malus. Sed Cortices ejus ſuperius ſunt veſtimenta multorum colorum pulcherrimorum & luminoſorum, quæ exuit Sanctus ille Benedictus in exilio, & veſtitur iſtis aliis, ut obſervet Iſraëlitas, qui veſtiti ſunt his Corticibus: unde dicitur Jeſa. 63, 9: *In omni anguſtia eorum ipſi anguſtia eſt.* Et huc pertinet myſticum illud Jeſ. 59, 2: *Quin-imò iniquitates veſtræ diviſerunt inter vos & inter DEUM veſtrum.* Futurum autem eſt, ut Sanctus ille Benedictus tollat à ſeſe iſtos Cortices, & intueatur ad Iſraëlem in medulla interna: ſicut dicitur Jeſa. 30, 20: *Et non elongabitur ultra Doctor tuus, & videbunt oculi tui Doctorem tuum*, nec amplius erit paries intergerinus inter Sanctum illum Benedictum, & inter Iſraëlem. Et quando decem Sephiræ veſtiuntur iſtis Corticibus, illi, qui notitiam habent Corticum, inſtituunt conjurationes per Nomina, & per Revolutiones Tetragrammaticas Sancti illius Benedicti contra illos Cortices, & annihilant decreta. Hactenus Tikkunim.

§. 3. Ex dictis ergò apparet, decem eſſe Diſpoſitiones & Gradus Corticum: quorum nomina ſunt: Cathariel, Adam Belial, ſeu Vir perverſus, Duces Edom, Aganiel, Uſiel, Ogiel, Thomiel, Theumiel, Samael & Lilith. Item quod Samaël idem ſit ille, qui vocatur præputiatus; & Lilith vocetur præputium: & iſta eſt ſerpens antiquus & mulier fornicatrix, de quibus loquitur Salomo Rex.

§. 4. Porrò dicit, quod ſint decem Coronæ inferiores, nempe Cortices, ex adverſo decem Numerationum Sanctarum, quæ ſunt in interioribus Throni Gloriæ & Angelorum miniſtrantium, ſuntque quaſi medulla intima & fructus amabilis atque dulciſſimus omnium mundorum. Quicquid autem externum eſt, iſti ſunt cortices ambientes; qui ſunt intermedium diſtinguens inter Iſraëlitas & Patrem eorum cœleſtem.

§. 5. Et cùm Sanctus ille, qui benedictus ſit! qui eſt Seir Anpin, ſeu Microproſopus, qui combinat lapides ſtructuræ & ſex extremitates, nec non regnum, quod eſt Schechinah ſeu Gloria cohabitans, interdum veſtiuntur iſtis modô ſupradictô, mediantibus gradibus duorum mundorum Creationis & Formationis; id eo fine tantùm fit, ut humilient, frangantque & ſubigant illos. Quamvis illis quoque utantur

ceu

ceu exactoribus ſævis atque lictoribus, ut iisdem corripiant plectantque impios peccatores.

§. 6. Et in Tikkunim fol. 10. a. dicitur: שפחה בישא איהו חרבן עלמא ובגין דא אתמר בה והארץ היתה תהו ובהו· ואיהו רצועה בידא דקב״ה לאלקאה בה חייביא· Ancilla prava eſt vaſtatio mundi &c. eſtque flagellum in manu Sancti illius Benedicti, ut eodem verberet peccatores.

§. 7. Et tandem ut manifeſtum fiat atque verificetur, quod Regnum & Gloria cohabitans inferior omnibus dominetur; quodque maritus ejus regnet ſuper omnem terram: ſicut dicitur Pſ. 47, 8. *Quoniam Rex ſuper omnem terram eſt Elohim.* Deſinit autem hôc dictô Pſ. 5, 5: *Non habitabit tecum malus*: De quo etiam ſermo eſt in Sohar ex loco alio Eſth. 4, 2: *Quia non fas eſt intrare in portam Regis in veſte ſacci.* Ubi poſtquam dictum erat etiam in ſumo concipi partem poſticam & externam, verba hæc ſequuntur: אלין קליפין דיליה לעילא אינון לבושין סכמה גוונין שפירין בנהורא מנהון אתפשט קב״ה בגלותא ואתלבש באטון אחרנין לנטרא לישראל דאינון מתלבשין באלין קליפין· ודא איהו בכל צרתם לו צר· id eſt, Iſti Cortices ejus ſuperni ſunt veſtimenta multorum colorum pulcherrimorum & luminoſorum, quæ exuit Sanctus ille Benedictus in exilio, veſtiturque iſtis aliis, ut obſervet Iſraëlitas, qui involuti ſunt iſtis corticibus. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Jeſ. 63, 9: In omni anguſtia eorum ipſi anguſtia eſt. Quibus oſtenditur, dari Cortices alios ſanctos, quibus mediantibus veſtiatur Schechinah iſtis inferioribus impuris nubiloſis atque nigris, qui ſunt quaſi paries diſtinguens inter Iſraëlitas atque DEUM, juxta Eſa. 59, 2.

§. 8. Tandem autem inquit futurum eſſe, ut Sanctus ille Benedictus abjiciat cortices illos à ſe, intueaturque Iſraëlitas medullâ internâ &c.

§. 9 His poſitis adduci poteſt locus quidam è Raja Mehimna, quô traditur: לעילא באילנא דחיי לית קליפין כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק· לתתא אית קליפין במטטרון דאיהו בעמודא דאמצעיתא· דבזמנא דקב״ה לב דממלכות· אתכסי בגדפין ואנפין דעבד דיליה· הה״ד וירכב על כרוב ויעף ואינון קליפין דסחרין לארבע חיון דמטטרון· אינון תהו והנה״ה רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים לא ברוח״ה בהו ואחר הרוח רעש לא ברעש ה״ הא תרין קליפין ירוק וחוור דקליפין דאגוזא וכו׳ In ſupernis in arbore vitæ Cortices nulli ſunt. juxta Eſth. 4, 2. Infra autem Cortices ſunt in Metatrone, qui eſt in columna media. Quandoq; enim, quando Sanctus ille Benedictus eſt extra Regnum ſuum; contegitur alis atq; faciebus ſervi ſui, ſicut ſcribitur Pſ. 18, 12. *Et equitavit ſuper Cherub & volavit.* Et iſti ſunt Cortices, qui ambiunt quatuor animalia Metatronis, ſuntq; Tohu, inane illud Gen. 1, 2. Et hoc loco ventus validus. 1. Reg. 19, 11: *Diſſipans montes & confringens petras, & non in Spiritu DOMINUS.* Item Bohu illud Gen. 1, 2. & juxta 1. Reg. 19, 11. *Poſt Spiritum fragor terræ motus, non autem in terræ motu DOMINUS.*

Iſti ſunt duo Cortices, viridis & albus è Corticibus nucis &c. Unde patet locum Corticum eſſe inferiùs, nimirum in Metatrone, qui ſimilis eſt gradui Thiphereth columnæ mediæ. Quoniam quando Sanctus ille Benedictus degit extra palatium regnumque ſuum, i.e. quando non congreditur copulaturque cum Regno, influitque atque operatur in eo: tunc contegitur atque occultatur ſub alis ſervi ſui Metatronis, ſive Mundi Formationis. Deinde enarrat Cortices, qui cingunt quatuor animalia ſancta Angeli Metatronis: ſuntque (1) Tohu Geneſ. I, 2. & ventus turbinis veniens ex aquilone juxta Jecheskiel. Et ventus magnus & validus in hiſtoria Eliæ. (2) Bohu Geneſ. & Nubes Jecheskeelis; & terræ motus Eliæ. (3) Tenebræ Geneſ. & ignis utriusque Prophetæ, in quo etiam non erat DOMINUS. (4) Et tandem Spiritus Elohim Geneſ. & ſplendor in circuitu apud Buſiadem; & vox ſilentii tenuis apud Eliam, in qua DOMINUS.

§. 10. Hæc ut explicemus, utemur manuductione R. Moſche Corduero: dicemusque: quod Arbor Vitæ generatim loquendo ſit Mundus Emanativus; ſpeciatim verò gradus Tiphereth, quatenus complectitur ſex Sephiroth ſtructuræ, ubi nulla eſt deſtructio atque mors; ſed beatitudo atque vita æterna. Sed in Corticibus ambientibus & circumdantibus Metatronem ſive Mundum Formativum, & Spiritus humanos cum ipſo unitos & applicitos; in illis atque ibi invenitur mors, luctus atque privatio, quæ ab iſtis accipiunt inferiores.

§. 11. Sciendum autem eſt, quod *arbor cognitionis boni & mali*, prout dicitur in Tikkunim, referatur ad Regnum. Numerus enim vocabuli עץ *i.e*, 160; ſimilis eſt numero nominis Tetragrammati, quod eidem appropriatur per lumen Emanativum hôc modô: Denarius quinquies ſumtus efficit 50; & ſic ordine inversô, unde 100: Senarius quinquies ſumtus efficit 30; & ſic ordine retrogradô, unde 60, juxta numerum vocis עץ. *Daath ſive Cognitio* eſt Tiphereth ſive ſex Sephiroth ſtructuræ: & cum illis & intra illas tres primæ, quæ ſunt intelligibilia ſuperna. *Bonum* eſt Metatron, & totus mundus Formativus. *Malum* autem eſt Samael, & totus exercitus ſocietatis ejus, qui ſub bono Angelico & Metatrone lapſi ſunt in ipſum malum & defectum ſuum.

§. 12. Sed cùm Arbor iſta dicta, quæ unitur cum objectis intelligendi ſummis per radices ſuas, extenditur ramis ſuis ad Metatronem, qui dicitur Bonum, eſtque mundus Formativus: & ad Samaëlem, qui dicitur malus; ſuntque decem Cortices inferiores; tunc non verè eſt Regnum Emanativum, ſed Creativum ſive Throni Gloriæ, prout notum eſt, quod in quolibet mundo ſint decem Sephiræ. Sed ſi arbor iſta dicta eſt Regnum Emanativum; tunc non immediatè unitur cum bono Metatronis, & exinde deſcendit ad malum Samaëlis; ſed mediantibus decem Numerationibus Creativis, ita ut Cortices, qui ſunt Samaël & turma ejus, ſint ſub Angelis & Metatrone Duce exercitus eorum: ſuntque illorum quaſi ſervi, nubesque, & equi, & illi ſunt inſeſſores præfectorum mundi Factivi infimi & viliſſimi. Si autem interdum appropinquent, ut videant amœnitatem Sanctitatis, ut ibi quosdam accuſent, accipiantque licentiam puniendi peccatores in animabus ſuis inferioribus; hæc tantùm illa Sanctitas eſt, quæ extenditur & invol-

involvitur Formationi: ulterius autem non aſcendunt, quia non licet intrare in portam Regis veſtitum ſaccô.

§. 13. Notum autem eſt veris Philoſophis, quod iſtorum Corticum deſiderium unicum ſit, ut aſſimilentur Numerationibus ſuperioribus Emanativis, ſicut ſimia homini ſimilis eſt & operationes ejus imitatur: ita ut ſicut Divinitas iſta Emanativa diſpeſcitur in decem turmas atque gradus. Et ſicuti illa dividitur in tres lineas Clementiæ. Rigoris & Amoris: ſic & illi ſubſint tribus iſtis diſpoſitionibus, quæ ſunt Ventus, Nubes & Ignis, ut dictum ſuprà. Præter ſeptem habitacula impuritatis, quæ quaſi ſunt carceres, in quibus ligantur & puniuntur peccatores, quæ ſunt oppoſita ſeptem Palatiis Sanctitatis & thalamis Paradiſi, qui parati ſunt pro juſtis, prout infra dicetur.

§. 14. Allegabimus autem loca adhuc alia huc pertinentia. Sic enim in Tikkunim alibi invenimus: קליפה דערלה דכסי על י׳׳ איתלה תלת קליפי כגלדי בצלים דא עלדא׳ ואינון כקליפין דאגוזא דאתמר עליהו והארץ היתה תהו דא קו ירוק קליפא קדמאה דאגוזא׳ ובהו אבנים מפולמות׳ דא קליפה תנינא דאגוזא קשה כאבן׳ וחושך קליפה תליתאה יבהון אוקמוה רבנן אין דורשין בעריות בשלשה׳ שלש שנים יהיה לכם ערלים ולקבל מוחא ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הלולי׳ לה׳׳ ע׳׳כ׳ Cortex præputii, qui ſuperintegit literam י, habet tres cuticulas, quales ſunt membranæ ceparum, una ſupra alteram: ſuntq; tanquam cortices nucis, de quibus dicitur Gen. 1, 2: Et terra erat Tohu: hæc eſt linea viridis, Cortex primus nucis: Et Bohu, lapides humorem præbentes; hic eſt Cortex ſecundus nucis, durus ad inſtar lapidis. Et Tenebræ ſunt Cortex tertius, ad quem pertinet dictum illud Magiſtrorum: Non ſtudent de nuditatibus inter tres. Item Levitic. 19. v. 24. Tribus annis erunt vobis præputiatæ, ut accipiant medullam, & annô quartô omnis fructus ejus erit ſanctus in laudem DOMINO pro ſcopo noſtro. Intentio autem horum verborum hæc eſt, quod ſicut fructus nucis circundatus eſt tribus Corticibus, quorum primus eſt viridis; ſecundus albidior & durus; & tertius proximus nucleo, albus pariter & tenuis admodum. Sic Sanctitas, quæ eſt fructus dulciſſimus, circundatur tribus Corticibus Spirituum immundorum, quorum primus & extremus mundum ſupradictum totum ambit nominibus Geneſeos & duorum Prophetarum, jam ſuprà inſignitus, & unô verbô Gradus Spirituum immundorum, qui ambiunt Gradum Tiphereth, ut cortex nucleum. Cortex ſecundus correſpondet Clementiæ ad dextram ſitæ; gradus nempe Spirituum ſecundus intimior nec tàm malignus atque nocens, quàm primus. Sed Cortex tertius ultimus, & adhuc interior atque melior correſpondens rigori & conſiſtorio ſupremo.

§. 15. Et in mundo quidem Emanativo, nec non Creativo & Formativo Benignitas ad dextram, & Severitas ad ſiniſtram locata eſt, mediante tamen Amore, qui extrema hæc temperat & coadunat, omnesque Sephiræ unitæ ſunt atque connexæ nodô quôdam firmiſſimo atque ſanctiſſimo. Cortices autem non ſic agunt, ſed diviſi ſemper ſunt, ita ut duo illorum extrema ſemper ſint ſine mediatore, & immediatè ſibi invicem

adverſentur. Cùm ergò temperamentô hôc careant, quô perfici queant, in extremis ſemper verſantur ad inſtar nubis, quæ naturæ aqueæ eſt, & ignis, qui eidem contrariatur, non intercedente mediatore Spiritu. Unde ob nimiam vicinitatem contrariorum igne odii atque iracundiæ ſemper flagrant, & non tantum inter illos, ſed & inter inferiores, lites ſemper ſunt atque contentio, & inimicitia atque bellum.

§. 16. Propter affinitatem materiæ autem hûc apponere placuit ſequentia, è Manuſcripto latinitate donata.

De decem Numerationibus impuris.

E libro Maggid.

PRæfatur Autor, magno ſe detentum fuiſſe dubio, an etiam evulgare aliquid liceat de Sephiris impuritatis: quia in libro Maggid nihil quam myſteria ſublimia, de Sanctitate myſteriisque Legis Divinæ, contineatur; mortui autem, & illius, qui vivit in ſecula, nullum eſſe comercium. Cùm autem vidiſſet etiam os illud ſanctum Angelumque Dei R. Schimeonem filium Jochai in libro Sohar ſect. Pekude ſcripſiſſe de *Palatiis* tàm ſanctis, quàm immundis: nec non in libro Maggid cortices plurimos impuros numerationibus ſanctis opponi: tandem ſubjungit, ſe manifeſtaturum opera Domini, quamvis terribile ſit, *quod hoc contra illud fecerit Deus*, Eccl. 7. v. 15. ita ut decem ſint numerationes ſiniſtræ, oppoſitæ decem numerationibus Sanctitatis. Et hanc eſſe cauſam vetiti & liciti; puri & impuri; profani & ſancti. Seque hæc omnia repeſſe in libro quodam antiquo, ex traditione Sapientum priorum.

Numeratio Prima.

1. Numeratio prima, quæ initium eſt iſtius Emanationis, juxta traditionem, quam accepit Doctor noſter pius p. m. nomine ſuo vocatur תאומיאל, quaſi geminus Dei: eò quod ſeipſum geminum ſtatuat metro ſupremo: ſicut ſcriptum eſt Proverb. 30. v. 22. *Sub tribus commovetur terra: & ſub quarto non poterit ſuſtinere, ſub ſervo, cum regnaverit; & ſtulto cum ſaturatus fuerit pane; ſub exoſa, cum maritata fuerit; & ſub ancilla, cum hæres fuerit Dominæ ſuæ.*

2. Nec mirum eſt, quod nomini huic annexum ſit nomen ſanctum אל. Sciendum enim, ſicut datur אל ſive Deus in genere Sanctitatis; ſic etiam dari אל אחר Deum alienum in genere corticum. Cujus reſpectu dicebat Bileam impius Num. 24, v. 4. *Dixit audiens eloquia* אל *i. e. Dei* &c. Quæ verba R. Schimeon Jochaides ſuper quo pax, explicat de Deo alieno.

3. Aliquibus traditum eſt, nomen iſtius corticis eſſe תומיאל ſine א primo, à conſummando: eò quod intentio iſtius ſit, conſumere & conſummare atque deſtruere Sanctitatem, quod abſit, ne ullo modo attingi queat.

4. Cæte-

4. Cæterum radicem nominum iſtorum R. Schimeon Jochaides ſuper quo pax, in libro Tikunim attribuit numerationibus Victoriæ & Gloriæ oppoſitis. Et corticem iſtum ipſe vocat כתריאל quaſi coronam Dei: interdum autem כרתיאל, quaſi exciſionem Dei, quia per illam inſtituitur exciſio & extirpatio impiorum.

5. Quorundam traditione accipimus, corticis iſtius nomen eſſe קמטיאל quaſi dicatur ſucciſio Dei, ita ut eadem ſit ejus explicatio, quæ eſt nominis כרתיאל cujus explicatio ulterior peti poteſt è Phraſi illius loci Job. 22. v. 16. *Qui ſucciſi ſunt, & non erat tempus*; Ubi in Hebræo eſt vox קמטו. Quibus intelliguntur 974 illæ generationes, quæ ſucciſæ ſunt & extirpatæ, ante tempus ipſarum, ſicut alibi diximus.

6. David autem Pſal. 91. v. 6. hunc corticem vocat קטב excidium (quale deſcribitur Deut. 32, v. 24. ubi vocatur *excidium amarum.*)

7. Et huc digitum intendit Moyſes Magiſter noſter ſuper quo pax, Geneſ. 36. v. 31. ſeqq. Ubi v. 32. inquit: *Et regnavit in Edom Bela filius Beor, & nomen civitatis ejus Dinhabah.* Quod urbis nomen reſpicit operationem ejus, executionem nempe judicii. Nomen autem בלא explicandum eſt ex loco illo Thren. 2. v. 2. בלע *abſorbuit Dominus & non pepercit* &c. quia abhinc devaſtatio venit in mundum. Et huc pertinet etiam locus ille Num. 4. v. 20. *Et non ingredientur ad videndum, dum abſorbetur Sanctitas, & morientur.* Iſte enim Cortex abſorbet omnia merita & omnem juſtitiam, ne videantur & appareant coram Deo Benedicto. Et iſte ſe transmutat in velum diſtinctivum, ne conſpiciantur Sacra. Hinc David inquit Pſal. 119. v. 18. *Revela oculos meos, & aſpiciam mirabilia de lege tua.* Et huc etiam pertinet ſomnium Pharaonis Geneſ. 41. *de ſeptem vaccis, & de ſeptem ſpicis abſorbentibus ſeptem vaccas & ſeptem ſpicas plenas atq; bonas.* Hinc dicitur Gen. 41. v. 24. *Et deglutierunt ſpicæ tenues*, à radice בלע, unde nomen habet cortex iſte.

8. Et ſub iſto cortice in inferioribus erat Bileam filius Beor, cujus nomen idem eſt atque Magiſtri, & nomen filii ad inſtar Patris, ita ut impius verè appareat impii filii influxum hauriens à gradu impio.

9. Aliô ſenſu tamen cortex iſte vocatur filius בעור, quia in hoc nomine continetur radix עור. Cortices enim vocantur 2. Sam. 5. v. 6. *Claudi & cæci & ſurdi atq; muti.*

10. Alia ſignificatione vocatur Beor à radice עור i. e. cutis, quia ipſe erat cortex in ſupernis & ſcoria decem numerationum ſupernarum in Sanctitate atque puritate, quibus omnibus Unitas Dei denotatur.

11. Et nomen urbis ejus erat Dinhabah. Ubi per urbem intelligitur Sella curru lis ſive Thronus atque vehiculum ejus. Nomen autem דינהבה deſcendit à Judicio dando: quaſi cortex iſte diceret הב הב dato, dato impium in Gehennam. Et huc pertinet illud Proverb. 30. v. 15. *Fato duæ ſunt filiæ*, quæ clamant הב הב *da, da*, quaſi ſenſus eſſet, judicium expoſcimus à te ô mundi Domine, tu judices impios, eosque ad me adducas.

12. Vel etiam דינהבה nomen habet à Chaldaico הבהוב i. e. aſſatio, quod nempe impii aſſandi ſint [Confer Exod. 12. v. 9. in Targum Hieroſolymitano:] in inferno.

Nume-

Numeratio Secunda.

1. Numeratio ſecunda vocatur עוגיאל à ſignificatu placentæ, quia quaſi placenta eſt ſocii ſui. Et hæc eſt explicatio R. Moſcheh Bar Nachman.

2. Eadem tamen vox etiam derivari poteſt ab impediendo, à radice עגן: ita ut ſenſus ſit, per illum detineri & impediri influxum cœleſtem; eumque impedire, ne quis aſſequi poſſit ſublimia: ipſe enim eſt quaſi aulæum diſcernens & ſeparans Jiſraëlitas à Patre ſuo cœleſti.

3. Quidam hoc nomen legunt געיאל, quaſi à clamando: quia vis corticis hujus in eo conſiſtit, quod ſemper clamet erga Sanctitatem ſibi oppoſitam, à qua influxum accipit, & à qua reædificandum eſt Sanctuarium. Adeoque nomen hoc deſumtum eſt ex dicto illo Jobi 6. v. 5. *An mugiet bos juxta pabulum ſuum?* Semper enim clamat & mugit, ut confundat Emanationem, & deſtructum maneat ædificium.

4. Poſſet etiam derivari à radice גוע expiravit: quia deſiderium illius perpetuum eſt, ut expirent & abſumantur omnes res ſanctæ. Aliis nominibus ſive lectionibus hæc numeratio etiam vocatur עגאל & געאל. Illi autem Doctores & Sapientes, qui de numerationibus ſcripſerunt, non docuerunt ſenſum horum legendi modorum: quamvis rationes illis inſint admirandæ.

5. In Tikkunim autem R. Schimeon Jochaides hoc metrum vocat Adam Belial. Quia modus Sapientiæ in genere Sanctitatis vocatur Adam: ſicut traditur in libro Sohar locis pluribus: unde eidem opponitur Adam Belial. Nomina autem hæc ſupradicta ibidem referuntur ad gradum Pulchritudinis.

6. Quidam etiam hunc corticem vocant בליאל, quaſi Atheum: quia abnegat naturam & virtutem Dei, ut quaſi ſine Deo ſit.

7. Hoc metrum David Rex Pſalm. 91. v. 5. vocavit *ſagittam volantem interdiu.*

8. Porrò eidem in Lege Gen. 36. v. 33. correſpondet Jobab filius Serach de Bozra.

9. Alio ſenſu vocatur Chez i. e. extraneus à radice חוץ: quia in Synagoga ſuperna ipſe reſidet foras: & ab illo deſcendit Sapientia extranea, ſeu Philoſophia gentilis.

10. Jobab autem vocatur quaſi איבה i. e. inimicitia י mutatô in א: quia magnam habet inimicitiam erga Jiſraëlitas. Vel etiam ſic dicitur quaſi איוב à pœnis nimirum: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ eum, qui in ſomnio videt Jobi librum in anguſtias venturum propter pœnas quaſdam: hic enim cortex præfectus eſt pœnis.

11. Dici etiam poteſt Jobab quaſi ab אוב i. e. Pythone & ariolo, quia ab illo provenit vis iſta pythonizans, & idololatria.

12. Dicitur etiam filius Serach ſive filius luminis ſolaris; item exitium amarum

Deut.

Deut. 32. v. 24. Pſal. 91. v. 6. quod obambulat in ſplendore Solis ſub æſtu meridiano ubi dies eſt ferventiſſimus: quare à Davide dicitur, *exitium vaſtans meridie,*

13. Dicitur etiam de Bozra, quod eſt nomen anguſtiarum, quia adverſatur Jiſraëlitis in anguſtiis ſuis, quaſi à צרח vel à בצרח i. e. cohibitio pluviæ ſiccitas, quia pluvias cohibet, juxta illud Jerem. 14. v. 1. *Verbum Domini ad Jeremia ſuper negotio cohibitarum pluviarum.*

14. Vel etiam ſic dicitur ſenſu indicandi defectum, & rem imperfectam quaſi à בציר parum, minimum: quia non eſt perfectus ſive fœcundus, ſed potius Hermaphroditus: Idem etiam eſt caligo & umbra mortis ſemperque retrorſum vadit, nec unquam antrorſum.

Numeratio Tertia.

1. Tertia Numeratio vocatur סתריאל quaſi occultatio Dei: Iſte enim cortex occultat faciem miſericordiæ, juxta illud Thren. 3. v. 44. *Operuiſti te nube, ne tranſire poſſet oratio.* Oppoſitusque eſt gradui ſuperno tertio, cui eſt natura contraria.

2. Doctor autem pius R. Jehudah Barjakar traditione accepit à Magiſtris ſuis ſanctis, nomen corticis iſtius eſſe חרסיאל à diruendo & deſtruendo: quia præſit omni demolitioni & devaſtationi: unde ab eo in mundum veniat omnis vaſtitas omnisque deſolatio; Quod eſt oppoſitum gradus Binah ſeu matris intelligendi, quæ ab ædificando dicitur, & habitare nobiscum facit Divinam gloriam, & manifeſtat divinitatem; mundique ſtructuram ædificat: cum iſte cortex præcludat Divinitatem & deſtruat ſtructuram. Unde juxta hunc ſenſum etiam dici poteſt סתריאל à radice Chaldaica סתר deſtruxit, demolitus eſt.

3. In libro Tikkunim autem R. Schimeon Ben Jochai eundem vocat שעריאל i. e. hirſutum: unde ſcilicet vis Eſavi eſſet, qui hirſutus erat. Hinc etiam Magiſtri noſtri dicunt, pilos ſeu capillitium oſtendere, dedecus eſſe mulieri.

4. Alii dicunt nomen iſtius corticis eſſe עיתיאל i. e. opportunus, forte è ſenſu Lev. 16. v. 21. *Et dabit eos ſuper caput hirci, & mittet in manu viri opportuni ad deſertum.* Senſus autem eſt, quod cortex hic opportunus adſit, ut ſeipſum faciat Deum: ſicut accidebat in vitulo: qui etiam fiebat à ſeipſo.

5. Quidam autem interpretes ſcribunt, tres iſtos cortices quaſi in momento iterum periiſſe: quod convenit cum illo Rabbinorum: Conſtruxit Deus mundos, iterumque deſtruxit eos. Et juxta mentem iſtorum tres iſti cortices immundi non amplius exiſtunt: nec ſuperſunt, niſi cortices ſeptem. Hoc tamen non convenit cum opinione R. Schimeon Ben Jochai; qui diſerte in Sohar huic cortici tribuit nomen שעריאל: Unde Eſav hirſutus ſuam nactus ſit poteſtatem: & unde nata ſit illa conſuetudo, quod capillus mulieri ſit dedecoroſus.

6. Et quidam dicunt, nomen iſtius corticis eſſe עשריאל quaſi à decade, quia decem ſint ſpecies corticum, qui vocentur decem coronæ inferiores, quorum reſpectu Jacob Eſavo dono dederit decem aſinos & decem aſinas Gen. 32. v. 15.

7. Et hunc corticem David Pſal. 91. v. 3. appellat *peſtem corruptionum.* Et propter hanc radicem דבר, ab iſto oriri dicitur omnis maledicentia, quæ in mundo eſt. [Confer Michæ 7. v. 3.] Quò pertinet etiam locus ille Pſal. 52. v. 4. *Corruptiones cogitavit lingua tua.*

8. Et cortex hic eſt pater impuritatis: & ſeptem turmæ impuritatis ab ipſo prodeunt. Et ab eo Igrath filia Machalath filiæ Jiſchmaëlis accepit poteſtatem ſuam, quod exeat nocte Sabbathina, & noctu diei quartæ cum ſeptem turmis impuritatis ad perdendum orbem: & niſi halitus puerorum in Schola diſcentium eam impediret; fieri poſſet, ut illa totum vaſtaret orbem.

9. Huic in Lege Gen. 36. v. 34. correſpondet *Chuſcham de terra Themanitica.* Nomen hoc autem denotat ſurdum: & huc refertur locus Gen. 46. v. 23. Et iſte cortex ſurditatem in mundum introduxit, unde idola dicuntur ſurda & cœca.

10. Vel etiam vocatur hoc nomine à radice חוש i.e. feſtinavit: quia feſtinat ad accuſandum, ut pœnas in mundum introducat.

11. Et erat de terra Themanatica i.e. à numerando: quia numerat peccata Jiſraëlitarum: & coram Deo ſic loquitur: O Domine mundi, nonne ſic vel ſic egerunt Jiſraëlitæ hac vel illa die: & manifeſtum notumque eſt coram throno gloriæ tuæ, quod ſeptem terras puras creaveris in unitate tua in terra ſuperna, quæ eſt gradus Binah ſive informationis; qui etiam dicitur mundus venturus: ita ut, qui dignus eſt, delectari queat & voluptate frui in terra hac: & hoc Sabbathum mundanum eſt pars ſexageſima mundi venturi: & qui illud ipſum obſervat, & implet legem tuam, nutrimentum accipit à metro iſto. Eodemque modo creaſti quatuor gradus in decem turmis impuritatis, qui vocantur umbra mortis, ſicut dicit Hiob c. 10. v. 22. *Terram obſcuritatis ſicut caligo umbræ mortis* &c. Mihi igitur ô Domine mundi tradas transgreſſores Jiſraëlitas in infernum. Et hoc ipſum eſt, quod dicit Salomo Proverb. 30. v. 15. *Tria ſunt, quæ non ſaturabuntur: & quatuor non dicunt, ſatis eſt.* Iſtæ ſunt decem turmæ impuritatis.

12. Et tres iſtæ Numerationes vocantur Caput eodem modo, ut tres Numerationes primæ atque ſublimes in Sanctitate. Et ſi cortices iſti manſiſſent in ſuo ſtatu, & in robore ſuo; totus mundus ne unica quidem hora ſubſiſtere potuiſſet. Sed ita placuit Deo altiſſimo, qui benedictus ſit, ut illis influentiam largiatur puram, eoſque contegat, ut ne uſque adeo poſſint eſſe validi.

13. Reſtant igitur ſeptem cortices reſpectu ſeptem Numerationum ſtructuræ. Et è ſeptem illis emanarunt ſeptuaginta Duces atque præfecti ſuper ſeptuaginta populos: quia ſinguli horum corticum in ſe continent decadem, unde fluit ſeptuagenarius ille.

Numeratio Quarta.

1. Numeratio quarta vocatur געשכלח quaſi concutiens omnia. Scribitque R. Moſcheh Barnachmon, ſe nomen hoc traditione accepiſſe à doctore noſtro pio p.m.

p.m. & multa hoc nomine continentur atque indigitantur mala admiranda : juxta ſententiam Cabbaliſtarum inter Jiſraëlitas : & ab iſta virtute revolvuntur multæ revolutiones & confuſiones, quæ renovantur, dum illa renovant fœdera ſua. Simile dari poteſt diligentibus terrenum, quia ſicut cùm mons quidam concutitur atque tremit, multæ pereunt animæ, donec finita ſit ira, per inſtrumentum iræ Divinæ. Ita hic plura contingunt, quàm ore quis effari queat. Atque tunc Angeli pacis amarô fletu plorant. Atque hoc ſecretum eſt ſummum : ſicut ſcribit Doctor ille excellens & Cabbaliſta inſignis R. Jitzchak Halaban in Secretis ſuis intimioribus : quod cortex hic concutiat terram, velitque eandem diſperdere, ſponſamque detentam in horto Eden expellere, ubi quietem habet, ut habitaculum ſuum accipiat in monte Gaaſch i.e. commotionis, Joſ. 24. v. 30 : quia deſiderium ejus ſit extirpare plantas horti, plantatas plantatione verâ; expellere patrem, dimittere matrem, & interficere liberos. Ad inſtar ſerpentis, qui venenum ſuum morſu oris ſui in hominem immittit.

2. Et intuitu iſtius corticis David Pſal. 91. v. 6. commemorat peſtem in caligine ambulantem, quæ vox etiam denotat immaturitatem Exod. 9. v. 32. quoniam cortex iſte immaturum & ſterile reddit triticum, ſpicasque graciles, prout tales Pharao in ſomnio ſuo videbat : atque hinc peſtis venit in mundum.

3. Inter peſtem autem דבר & inter plagam מגפה differentia quædam eſt; & plaga multò eſt peſte ferocior. Nam peſtis (juxta Gemaræ tradita) eſt, ſi in urbe quadam ducentorum vel trecentorum peditum pro exercitu, terni moriantur per tridua: plaga autem; ſi hora unica moriantur viginti quatuor millia, ſicut ſcriptum eſt Num. 25. v. 9. *Et mortui fuerunt in plaga quatuor & viginti millia.*

4. Iſtæ autem poteſtates, cum inceperunt graſſari, & poſtmodum Jiſraëlitæ ritè convertuntur, jejuniisque & ſupplicationibus ſeſe humiliant, ſtatim revertuntur in locum ſuum, metuuntque clariorem & altiorem tubæ ſonum : prout feſto novi anni tuba clangitur, ut confundatur Satanas. Unde cum peſtis malum graſſatur, auditô tubæ clangore mox ceſſat. Sed plaga quæ deſcendit à metro ſeveritatis ſupernæ, hoc medio non abit in locum ſuum, ſed mediante ſuffitu, ſicut ſcriptum eſt Num. 16. v. 47. *Et Aaron dedit ſuffitum, & expiavit ſuper populum, & cohibita eſt plaga.*

5. Huic autem Numerationi inter Reges illos Edomiticos Gen. 36. v. 33. correſpondet Rex Hadad filius Bedad, qui percuſſit Midian in agro Moab : & nomen civitatis ejus eſt Avith. Vocatur autem Hadad à radice דד i. e. uber ſive mamma, quia iſtę eſt ſcaturigo poteſtatum immundarum, unde hæ influxum ſuum aſſugunt.

6. Alio ſenſu vox Hadad explicari poteſt à nomine הוד juxta illud Dan. 10. v. 8. *Et vis mea mutata eſt in me in corruptionem :* quia cortices hi corruptionem inferunt mundo.

7. Dicitur autem filius Bedad i. e. ſolitarius : quia iſti cortices inter alia mala, quæ in mundo cauſantur, etiam lepra affligunt hominem, ſicut ſcriptum eſt Levit. 13. v. 46. *Solus habitabit, extra Caſtra erit habitatio ejus.*

8. Cum autem dicitur, hunc percuſſiſſe Midian in agro Moab; Senſus eſt hunc percutere peſte, cum judicio (ut ſonat vox Madian) ſeptuaginta Synedrialium ſupernorum ſic ſtatuitur: in agro Moab i. e. in agro poteſtatis immundæ, qui oppoſitus eſt agro pomorum arborique puræ atque ſanctæ. Hinc utitur nomine Moab ad denotandam impuritatem. Nomen autem civitatis ejus i. e. vehiculi ejus eſt Avith à pervertendo, juxta ſenſum radicis עוה, ubi denotatur curvitas & perverſitas incorrigibilis. Unde etiam pervertendo contorquet judicia Jiſraëlis, & propterea vocatur intorſio.

Numeratio Quinta.

1. Numeratio quinta vocatur גולהב quaſi flamans. Scribit autem R. Moſcheh Bar Nachman, traditum ſibi à R. Joſchijah Babylonico, quod à Numeratione hac incipiat mundus corporeus, qui ab oculis hominum occultatus eſt; quodque thronus ejus circundatus ſit flamma ignis: unde niſi benignitas ſummi omnium Creatoris id impediret, turmæ exercitusque atque miniſtri hujus corticis diſperderent & deſtruerent omnes creaturas inferiores, & unico momento extinguerentur ſub cœlo, virtute magnarum illarum ignis flammarum prodeuntium à comburentibus poteſtatibus exercituum ejus. Et propter opera hæc admiranda à poteſtate hac promanantia temporibus Sapientum cortex iſte cognominatus eſt prunarum candentium nomine, atque flammantium. Adde quod catervæ exercitusque atque ſocii ejus velociſſimè incedant, hominibusque opera ſua repræſentent, ipſis tamen non viſis, quoniam oculo percipi nequeunt. Et quamvis emanent è mundo quodam, qui cognominatur corporeus; hic tamen ſimilis eſt mundo Emanativo ſuperno, unde emanat anima etiam multò inferior.

2. David autem Pſal. 91. v. 3. hunc corticem vocat *rete tenſum*. Et huc pertinet illud Proverb. 22. v. 5. *Spina & laquei ſunt in via perverſi.* Et hic cortex præpoſitus eſt omnibus illis malis Spiritibus, qui laqueos tendunt reconditos hominibus. Et ab hoc etiam creatus eſt prava concupiſcentia & Angelus mortis: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri p. m. ipſum Satanam eſſe pravam concupiſcentiam & Angelum mortis. Et cum homo abſcedit in domum mundi ſui, hic cortex eidem pònit laqueos, ut eum intercipiat tendentem in mundum venturum, quod etiam fit, niſi Dominus ſit auxilium ejus, ſicut ſcriptum eſt Pſal. 37. v. 33. *Dominus non derelinquet eum in manu ejus.*

3. Et cum hoc cortice in Lege Gen. 37. correſpondet Samlah de Masrekah, quod habet ſenſum veſtis in ſanguine provolutæ. Masrekah autem habet ſignificationem denudandi dentes, juxta illud Jeſ. 7. v. 18. quia Spiritus hi denudant dentes & ſtrident contra Jiſraëlitas, eosque contumeliis & probris afficiunt. Atque hinc procreantur multi Spiritus noxii, & multæ animæ populorum mundi, qui blaſphemant & probris afficiunt Dominum in ſupernis, hinc cortex iſte vocatur veſtis contumelioſa.

Nume-

Numeratio Sexta.

1. Numeratio ſexta vocatur הַגְּרִירוֹן i.e. litigium. Scribit autem R. Moſcheh Bar Nachman traditum ſibi ab ore Magiſtri ſui nomine Doctoris noſtri pii R. Jitzchak, quod Numeratio hæc certis temporibus cum ſeveritate ſuperna litiget, & bellum gerat. Atque tum prava plurima & influentiæ peſſimæ exoriuntur ſupra & infra, & multæ turmæ adverſariorum corruptiones inſtituunt in ira & efferveſcentia & furore magno, cum maximo tumultu, quę omnia ab hac Numeratione emanant, ut homini arrigantur comæ. Et hic cortex ſemper litem habet cum Jiſraëlitis.

2. David autem hoc putamen vocat aſpidis nomine שַׁחַל Pſal. 91. v. 13. (vel juxta Hebræos leopardum,) cum dicit: *Super aſpidem & viperam calcabis.* Et huc pertinet, quod dicit Salomoh Proverb. 26. v. 13. *Dixit piger: Leopardus eſt in via.* Quæ vox שַׁחַל juxta radicem חָלָה etiam denotat morbum & infirmitatem. Et iſte numerus medium occupat locum inter Sephiras impuritatis, earumque catervas ſuperiores & inferiores.

3. Et ipſius reſpectu dicitur Gen. 36. v. 37: quod poſt Samlah *regnaverit Schaul de latitudinibus fluvii*, ubi ne legas Schaul ſed שְׁאוֹל fovea, juxta illud Pſ. 9. v. 18. *Revertantur impii ad foveam.* Et hic eſt gradus unus de gradibus inferni. Dicitur autem de latitudinibus fluvii: Quia infinita eſt latitudo inferni. Hic autem dicitur fluvius, quia in illo dealbantur & emundantur peccata Jiſraëlitarum ad inſtar mulieris menſtruatæ, quæ ſubmergi cogitur in fluvio. In Sanctitate autem *latitudinis fluvii* eſt nomen gradus Binah ſive informationis, à qua procedit Severitas ſuperna, ſubque illa locum habet.

Numeratio Septima.

1. Numeratio ſeptima vocatur עֹרֵב זֶרֶק i.e. corvus diſpergens. Scribit autem R. Moſcheh Bar Nachman de hoc cortice ſequentia: Diu de hoc nomine nihil reperire potui, mirabarque viſionem, & nemo eandem mihi declarabat: donec occulta hæc me compellerent, ut quæſtiones aliquas cum dubiis meis ſuper Talmude emitterem in regiones remotas ad aliquos Magiſtrorum meorum: ubi elapſis quindecim menſibus, reſponſum accepi ab inſigni Doctore R. Jitzchak: qui inter cætera oculos meos ſuper hoc nomine illuſtravit, dicens: Nomen hoc conſtare duabus vocibus, ſenſumque hunc eſſe; Sicut corvus immitis diſpergere intendit pullos ſuos; ita intentionem iſtius corticis eſſe, ut diſpergat atque diſperdat ſemen ſanctum proſeminatum in theſaurum fundamenti mundi. Cui aliam quoque addebat explicationem ſequentem: quod cortex iſte dicatur, quaſi diſpergens dulcedinem. Cum enim influxum accipit è fundamento, hic dulcis eſt ipſi: ſed poſtquam eundem accepit, acceptum iterum diſpergit. Hæc ille. David autem Pſ. 91. v. 13. hunc corticem vocat פֶּתֶן *viperam.*

2. Et ab hoc putamine influxum ſuum hauriunt catervæ illæ impuritatis, quarum nomina ſunt עזא & עזאל & אשמראי & חובה. Unde dicunt Magiſtri noſtri: Aquæ ultimæ debitum; (cujus ſenſus literalis eſt: poſt ſumtum cibum manus neceſſariò lavandas. Senſus autem myſticus denotat aquas ultimas pertinere ad corticem חובה i.e. debitum.) Et iſtæ ſunt ſella ejus currulis. Et intuitu iſtorum in terra dantur Angeli perditionis, qui comedunt fruſta panum & micas ollarum hominibus.

3. In lege autem eidem correſpondet loco citato Gen. 36. Baal Chanan filius Achbor. Baal autem eſt nomen Idoli, juxta illud Hoſ. 2. v. 17. *Et removebo nomina Baalim de ore ejus*; prout porro etiam ſcriptum eſt de Idolo Baal Peor Num. 25. v. 3. Et *hic* erat gradus iſte ſextus in impuritate, qui eo uſque accuſabat Iſraëlitas, donec ex ipſis cæderentur viginti quatuor millia Num. 25. v. 9. Unde vocatur Baal Chanan, ſive Dominus gratiæ, nimirum per antiphraſin, quia immitis eſt admodum: ſicut qui cœcus eſt appellari ſolet סגי נהור i.e. multi luminis uſum habens. Dicitur autem filius Achbor à radice עכר turbavit, quia multis turbis affligit Jiſraëlitas.

Numeratio Octava.

1. Numeratio octava vocatur סמאל. Scribit autem R. Moſcheh Bar Nachman de hac ſequentia: Traditum nobis eſt, hunc corticem excitare litigia, & confundere omnes conſeſſus omnium numerationum. Et quæcunque ab illo emanant, omnes ſunt Spiritus mendaces, nec ſtabiles ſunt verbis ſuis: hominibus autem exhibent viſiones fallaces: & adverſantur, & bella gerunt cum victoria Jiſraëlis. Opera autem iſtarum turmarum iſtorumque ducum ab hoc cortice prodeuntium tàm admiranda ſunt & grandia, ut vix narrari queant. Et hi multô timore atque terrore mundum percellunt. Et inter iſtas catervas apparet quaſi ſpecies ignis rutili: & omnes aſpectu ſunt rubicundi: unde dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, Eſavum vocatum fuiſſe Edom, i.e. rubrum; quia ipſe & veſtes ejus; & terra ejus eſſet rubei coloris: &c.

2. Atque hinc etiam lapſi ſunt quidam è ſapientibus & piis Jiſraëlitarum. Nam מחלת filia Jiſchmaël prodit atque canit & ludit coram Samaële, cum 478. Ducibus magnis, juxta numerum Nominis ejus. Omnique tempore Feſtorum ſanctorum לילית pariter exit, & ejulat ſub noctis medium in Deſerto magno atque terribili, cumque ipſa 480. Duces, juxta numerum Nominis ejus ſimul adſunt, & cum eâ ejulant: eâdemque horâ ambæ hæ partes vehementer invicem litigant, ut præ clamore eorum remittant columnæ Cœli, & contremiſcat Terra. Interdum enim Lilith Regina ſponſa eſt & deſiderium Samaëlis; interdum autem Machalath filia Jiſchmaël: Et propterea nova ſemper Zelotypia, novaque jurgia inter Duces utriusque exercitus.

3. Tota tamen intentio & cogitatio potiſſima illorum eo tendit ut adverſentur Capitibus populi Sancti. De Samaële autem notum eſt omnibus ſapientibus Iſraëlitarum, quod ſit Dux ille, qui in cœlis accuſat populum ſanctum; de quo pleni ſunt omnes Commentarii & ipſe Talmudis Codex. Ita ut quæcunque Cabbaliſta ille ſcribit

bit de Sammaële, & generationibus, familiis, & viis ejus, deque dominio exercituum, turmarumque & catervarum ejus, item de exitu & introitu, deque omnibus formis & figuris formarum ejus, & operationibus & cuſtodiis & arcibus & ſedibus ejus, præ copia hic narrari nequeant,

4. David autem Pſalmo 91. v. 13. eundem vocat כפיר Leunculum: (confer 1. Pet. 5, 5.) quæ vox à radice כפר etiam habet ſignificationem abnegandi: hinc ab eo in mundum venit atheiſmus & abnegatio Dei. Dicitur autem Abnegator, quia atheiſmum introducit in corda hominum, ut eos tentet; & impii ipſum ſequuntur.

5. Huc etiam pertinet, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ! Futuro tempore adducet Sanctus ille, qui benedictus ſit! pravam concupiſcentiam, eamque mactabit. (confer. Rom. 8, 13. Col. 3, 3. 5. Gal. 5, 24. 2. Tim. 2, 11.)

6. De juſto autem dicit Scriptura Prov. 28, 1. *Juſtus ad inſtar leunculi fiduciam habet.* Id eſt: Quamvis accedat Leo iſte, abnegator, ad tentandum eum; ille tamen confidit in Nomine Domini.

7. Ad hunc corticem pertinet quod ſcribitur in Lege Gen. 36, 39. *Et regnavit pro eo Hadar, & nomen civitatis ejus Pau; & nomen uxoris ejus Mehetabel, filia Matred filia Mezahab.* Vocatur autem הדר i.e. gloria ſeu decus, prout dicitur Dan. 10, 8. הודי *& decus meum mutatum in me eſt in corruptionem.* Iſte enim cortex opponitur gradui Hod, in Sanctitate. Nomen autem civitatis ejus, i.e. Throni atque vehiculi ejus, quo denotatur portio quædam impuritatis. Nam nomen עיר i.e. civitatis, alludit ad אויר i.e. aër, ad genus impuritatis pertinens. פעו, ſive Pau autem eſt quaſi פרעו Pharao ſupernus, qui eſt *draco ille magnus, cubans in medio ſuorum fluminum* Ez. 29, 3. Per uxorem autem intelligitur gradus ille, qui ab eo influxum accipit. מהיטבאל autem ſenſum habet rei non bonæ, & alludit ad locum Jeſch. 7, 6. *& regnare faciamus Regem in medio ejus filium Tabel.* Meditabantur enim quomodo à ſeſe abjicerent jugum regni cœlorum, & ſervirent idolo, quod dicitur Tabel. Eadem autem vocatur filia Matred; cujus ſenſus eſt ejicere, expellere, extrudere. Porrò hæc dicitur Filia aquarum auri; quia producta eſt à Severitatis gradu, quo pertinet aurum, quo denotatur judicium perfectum, atque bonum in occulto reſervatum pro juſtis.

8. Et quamvis in Sohar Tractatu Idræ primæ Sect. Naſo; R. Schimeon Jochaides iſtos verſiculos ſenſu contrario explicet, & quidem de gradu in Sanctitate ultimo, nempe de metro Regni: utraque tamen opinio eſt vera; quia etiam hoc contra illud fecit Deus Eccleſ. 7, 15. ita ut, quod in Sanctitate eſt, eodem modo ſit in Impuritate. Intellectus ergo iis quæ de his traduntur 1. Paral. 1, 43, uſque ad 50. etiam intelliges iſta.

Numeratio Nona.

1. Numeratio nona vocatur גמליאל. De iſta autem R. Moſcheh bar Nachman ſcribit in hunc modum: De numeratione hac à Viris piis atque excellentibus terribilia

ribilia accepimus, quæ qui corde præditus eſt intelligente, ipſe capiet & inquiret in commentariis Rabbinorum noſtrorum bonæ memoriæ! Alia eſt traditio, in Urbe Abrel in Synagogâ Doctoris Excellentis R. Schlomoh, inſignis Cabbaliſtæ ſcriptum inventum eſſe in Commentariis ejus, diſertis hisce verbis: In turba ſupernâ dari Adverſarium quendam Igneum, cujus ſit nomen Gamliel: & quando ille influxum accipit & aſſugit à gradu Hod ſeu gloriæ, terram cœlumque omnesque exercitus eorum pace frui; ejusque ſpiritus apparere hominibus, iisque datam eſſe poteſtatem his manifeſtandi futura occulta. Porrò tamen & alias dari turmas, à quibus influxum accipiat adverſarius iſte; quibus ipſe quoque miniſtret ut ſervus Domino ſuo: quod cum ſit inverti nomen ejus ut dicatur נחשיאל à ſerpente: & omnes ejus catervas eſſe terribiles, ut omnes perterrefiant, quicunque eos aſpiciunt: iſti enim Spiritus mutantur in formam ſerpentum, & apti ſunt corrumpere aërem. Hæc ille.

2. Atque hinc intelligi poteſt, quod ſcripſerunt Magiſtri noſtri p. m. de Samaële, qui inequitaverit ſerpenti formato in figuram cameli.

3. Datur autem גמל de genere boni, ſenſu nempe retribuendi; & pariter de genere mali: hinc iſte vocatur Gamliel.

4. David autem Pſ. 91. v. 13. hunc corticem vocat תנין draconem, *dum inquit: Et conculcabis leonem & draconem.*

5. Idem cortex etiam vocatur Aſinus. Sicut enim inter modos ſublimes datur bos & aſinus; quibus nominibus intelliguntur juſtus ſeu Fundamentum, atque Regnum: ſic & in corticibus. Et impurus iſte aſinus deſideravit Dinam filiam Jacobi; inque illam injici curavit ſpurcitiem ſuam Gen. 34. v. 2. ſeqq.

6. Et è gradu hoc influxum aſſugunt Lilith & Aſmodeus, omnesque cæteræ turmæ impuritatis, quæ commoventur ut in mundum veniant. Idem quoque vocatur שאירח.

7. Ad hunc gradum in Eſavi familia pertinet, Aholibamah Gen. *36.* v. 14. filia Hanah filia Zibeon. Idem cortex etiam vocatur Naëmah à Pulchritudine: & apparere ſolet hominibus in ſomnio, ad inſtar pulchræ mulieris, ut illos concitet ad Gonorrheam, è qua deinde generatur malus Spiritus, quales in Scriptura vocantur *plagæ filiorum Adami*, à quibus tales deducuntur ad imum uſque Gehennæ gradum. Et huc pertinet illud Jeſ. 49. v. 17. *Demolientes te & deſtruentes te à te exeunt,*

8. Et de metro iſto, quod bovis & aſini nomine appellatur inter turmas impuritatis, dixerunt Magiſtri noſtri p. m. quatuor eſſe damnorum patres ſeu ſumma genera, ut ſunt Bos, Fovea, Depaſtio, & Incendium. Ubi per Bovem intelligitur gradus iſte nonus in impuritate, qui alias vocatur Draco. Per Foveam autem intelligitur gradus decimus impuritatis. Per מבעה Depaſtionem autem intelligitur Samael & exercitus ejus, quia hæc vox propriè habet ſignificationem perquirendi; iſte autem quàm accuratiſſimè inquirit in peccata Jiſraëlitarum, unde ſenſus iſtius vocis meritò petitur ex loco Obadiæ primò v. *6.* נבעו *Inquiſita ſunt abſcondita ejus.* Unde Rabh inquit, per vocem מבעה intelligi dentem, de quibus dicitur Pſal. 3. v. 8. *Dentes impiorum confregiſti.*

giſti. Et Samuel dicit, hâc voce intelligi Adam Belial. Per הבער Incendium autem intelligitur gradus primus impuritatis, qui vocatur Belah filius Beor, qui incendium excitat homini in Gehenna. Et ille gradus etiam vocatur excidium amarum Deut. 32. v. 24: Qud obambulat ſub æſtu diei; de quo dicitur Pſ. 91. v. 6: *Non timebis &c. ab excidio vaſtante in meridie.* Ubi intelligitur vehementia fervoris ſolaris. Unde Magiſtri noſtri p. m. hîc quoque dicunt, Bovem non eſſe ſimilem Foveæ; quia ſingulis illis denotantur turmæ ſpeciales perditrices, à quibus damnum inferretur mundo, niſi cuſtos Jiſraëlis id impediret.

Numeratio Decima.

1. Numeratio decima vocatur לילית, cujus ſæpiſſimè fit mentio in commentariis & in Talmude. R. Moſcheh Bar Nachman autem in libris ſuis Cabbaliſticis ſcribit, ſe inveniſſe in Maſorath Tikkun Doctoris excellentis R. Elchanan, quod iſte cortex erga totam familiam ſupernam excitet jurgia, liteſque & odium, quodque opponatur Numerationi Sapientibus Iſraëlitarum atque Prophetis eorum notiſſimæ (i. e. Regno) cui ſemper adverſetur: & niſi ſic ſtatutum eſſet, ne regnum unum contingere poſſet alterum, vel unius pili latitudine; Hæc ſemper inchoaret contentionem & controverſias furore magno atque iracundia, idque manu elevata, atque imperterrita, ita ut bellum exſuſcitaret vehementiſſimum. Illa autem ejulat ejulatu horrendo &c.

2. Dicunt autem Cabbaliſtæ, principem illum, qui ei miniſtrat, vocari שריאל. Et traditum eſt, Principem hunc magnum eſſe Regem inter omnes in aëre dominantes duces.

3. Dicuntque Magiſtri noſtri quod nocte media diei expiationis cortex iſte invitus venire cogatur, vi operationum à Senibus Sapientibus inſtitutarum, advolans cum centum & triginta uno heroibus volitantibus in aëre, quorum facies ſcintillas ignis de ſe emittat. Ubi magnus ille Scriba, Pipiron nomine, ſcripta & obſignata à manu Regis Sariel, adducat omnia firmamenti ſecreta, eaque manifeſtet ſenioribus. Quorum dominium magnum eſt per omne firmamentum cœlorum.

4. A Numeratione autem ſupradicta, & ab Emanatione Principis ejus multæ proveniunt turmæ Dæmonum, & Lemurum, & malignorum Spirituum, qui forma humana apparent. Et hi ſunt illi, de quibus multoties dicunt Magiſtri noſtri p. m. quod ex parte ſimiles ſint Angelis miniſtrantibus, & ex parte hominibus &c.

5. Porrò traditum eſt Sapientibus noſtris Sanctis p. m. dari Adverſarium quendam magnum adverſus Metrum juſti i. e. Fundamenti, & adverſus Metrum Regni, cui nomen ſit סתר עטרון ab occultatione coronæ, quia nempe hic occultet coronam. Et huc pertinet illud Ezech. 21. v. 26. *Remove Cidarim & leva coronam.* Nam ſublato pileo elevatur corona.

6. Sciendum autem talem eſſe diſpoſitionem in ſuperis, qualis eſt hic deorſum: & ſicut duæ perſonæ hic infra coadunitæ fuerunt in corpore uno materiali; ita duas perſonas unitas fuiſſe ſupra in poteſtate Spirituali. Et ſicuti zelus erat hîc infra ex parte ſerpentis, & ſicuti libido & prava concupiſcentia oriebatur in Chavvah: ita libido quaſi & cogitatio ſimilis oriebatur ſupra ex parte Metri marium i. e. Regni. Et ſicut totô illo tempore, poſtquam Adam ſeductus erat à Chavvah, ipſe generabat Spiritus & Dæmones, & varia genera nocentium atque lemurum: ſic in ſupernis, ſi ita dicere licet, faciebat Spiritus ſeductor in Spiritualibus, & Lilith adverſabatur Metro Fundamenti atque Regni, ne hoc ab illo acciperet ſemen Spirituale: atque tunc vis iſta Spiritualis *impura* illud cooperiebat; atque contegebat potentiam internam ſanctam, ne poſſet prodire in actum, propter ſuperinductum iſtum pileum. Et exhinc generabantur à Fundamento poteſtates peregrinæ atque malæ, tam ſupra quàm infra: & ſemen ſanctum occultum non poterat prodire in actum, niſi virtute Heroum quorundam paucorum atque ſingularium, quales erant Scheth, Chanoch, Methuſalah; Noach; Schem; & Eber. Sed generationes mundi colebant idola. Poteſtas enim ſupradicta contegebat fundamentum mundi, & coronam decoris, & prohibebat, ne ſemen pacis è potentia prodire poſſet in actum: ita ut, ſi ita dicere liceret, juſtus quaſi ceſpitaverit coram impio. *Donec* in benignitate adornaretur thronus & exoriretur lumen ad inſtar ſolis, quod erat *Abraham* pater noſter, qui veſtiebatur metro benignitatis erga tranſeuntes huc illuc & iter facientes; & plantabat lucum benignitatis ad omnes mundi cardines, & invocabat nomen אל Dei mundi; atque ſeipſum tradebat furno ardenti præ zelo pro Deo ſuo: & idololatriam è terra expurgabat, plurimisque prædicabat, non ſerviendum eſſe niſi Deo unico: unde ipſe Proſelytos faciebat viros, & Sarah convertebat mulieres, ſicut ſcriptum eſt Gen. 12. v. 5. *Et Abram accepit Sarai &c. & animam, quam fecerant in Chavan.* Cum igitur hic circumcideret præputium carnis ſuæ, tunc tollebat cidarim, & elevabat corollam; & radicem figebat ſupra, fructum autem proferebat infra, atque ſemen pacis, occultatum in potentia ſua, tunc prodibat in actum. Atque tum ex una parte perficiebatur thronus gloriæ, & inquinamentum ceſſabat tempore promulgatæ Legis.

7. Nondum tamen omnino eſt conſummatus gloriæ thronus, donec converſæ fuerint omnes gentes ad cultum Creatoris noſtri Benedicti, factique fuerint Proſelyti, ſubingreſſi ſubter alas gloriæ cohabitantis, ut cuſtodiant legem ejus, eidemque ſerviant humero unico integro, ſicut ſcribit Propheta Zeph. 3. v. 9. *Quia tunc convertam ad populos labium purum ad invocandum omnes nomen Domini* &c. Atque tunc tolletur cidaris & omnino elevabitur corolla ſuper coronas omnes. Amen!

Cap. III.

Adducitur opinio alia de undecim Gradibus Corticum, juxta ſententiam R. Jitzchak Lorjenſis Germani, qui illos confert multis cum locis Scriptu-

Scripturæ. Porrò quoq; ſermò eſt de Samaël & Lilith, & de ſeptuaginta Ducibus; item de Nube Levi, cujus mentio fit apud Prophetam Ieſaiam.

§. 1.

NOn tamen ſiccô pede prætereunda eſt Cabbala R. Jizchak Lorjenſis, quod nempe Spiritus immundi, qui vocantur Cortices, dividantur in undecim turmas. Cùm enim ſimiles eſſe velint Sanctitati, non acquieſcunt, inquit, in diviſione prima, qua diſpeſcuntur in decadem Divinitatis inſtar, quô ipsô eſſent in numero perfecto; ſed aſſimilari quoque volunt illi, quod ſimili caret & ſub numerum redigere Infinitum, quod omni numero elevatius eſt: quare in undecim phalanges diſcedunt. Decadem nempe aſſumunt ad inſtar Sephirarum, quæ pondus ſunt & menſuræ omnium; unitatem autem aſſumunt ad inſtar Lucis, quod interius illas adimplet, & exterius eas ambit. Quô ipsô invertunt, quod Abraham dicit in libro Jezirah: Decem ſunt & non undecim: Nec meminerunt illius, quod dixerunt Magiſtri noſtri: qui auget perfectum, minuit.

§. 2. Errorem hunc Magiſter ſupra dictus correſpondere dicit undecim Maledictionibus montis Ebal. Deut. 27, 15. Et undecim Ducibus Edom Geneſ. 36, item voculæ אי ubi Deut. 32, 37: Porrò undecim ſpeciebus ſuffimenti: item undecim diebus A Choreb, via montis Seir Deuter. 1, 2: ubi alludit ad vaſtationem & piloſitatem Corticum juxta Geneſ. 27. v. 11. Jeſ. 13 v. 21: Uſque ad Kadeſch Barnea, i. e. uſque ad terram Sanctitatis, quâ denotatur beatitudo noſtra poſt confractionem & annihilationem Corticum, quæ conſiſtit in fruitione intimæ medullæ omnium mundorum Angelici, Intellectualis & Objectivi ſeu Archetypi, qui communiter dicuntur Formativus, Creativus & Emanativus.

§. 3. Porrò etiam comparantur cum undecim tapetibus caprinis ab extra contegentibus tabernaculum, & quia non tantum quinquageſies mentio fit exitûs ex Ægypto in Lege, (quô numero denotatur, per gradum Intelligentiæ, ſub cujus claſſe hic numerus comprehenditur, Iſraëlitas liberatos eſſe ex abyſſis quinquaginta graduum impuritatis:) Sed præterea ejusdem exitus undecies fit mentio, ut appareat illos præterea eductos eſſe ex undecim corticibus ſupra dictis. Prout iſta liberatio non facta eſt immediatè per Intelligentiam, ſed mediante Seir Anpin, qui denotatur per literam ו ſymbolum ſenarii, & per uxorem ejus, quam litera ה deſignat quinarii nota, qui ſimul ſumti efficiunt undecim. Cortices enim non pertingunt ad tres ſuperiores, ſed tantùm hærent circa ו & ה quorum numerus ſimul ſumtus eſt undecim.

§. 4. Et quia Spiritus immundi tantopere deſiderant ſimiles eſſe Divinitati, hinc ſe ipſos quoque diſpeſcuerunt in duas acies, quarum unam ducit Samaël, qui opponitur τῷ Seir Anpin & literæ ו. Altera autem regitur à Lilith, quæ opponitur literæ ה nempe Regno ſancto: ita ut & illi ſub ſe habeant ſenarium & quinarium, unde fiunt undecim.

§. 5. Finiemus autem caput hoc diſcurſu quôdam R. Jizchak Lorjenſis in locum illum ſuprà adductum Jeſa. 19, 1. *Ecce DOMINUS inſidet ſuper nubem levem & ingreditur in Ægyptum.* Ubi ſenſus hic eſt; quod involvat lucem atque potentiam ſuam non tantùm Throno Gloriæ & Metatrone atque Sandalphone: ſed & ſeptuaginta Principibus atque Præfectis, quorum Caput eſt Samaël. Tempore enim diſperſionis, cùm populi dividerentur in ſeptuaginta linguas atque gentes, iſtis præficiebantur ſeptuaginta Principes, qui referunt ſeptem Sephiras ſtructuræ, quarum ſingulæ è decadibus conſtant: nec non ſeptem Planetas intra decem cœli Sphæras currentes. Deinde quoque cum naſceretur Jiſmaël DEUS illum ſubjiciebat Principi cuidam, *cui* nomen Lilith, quæ refert concupiſcibile & puſillanimitatem hominis, nec non Venerem Planetarum. Et tandem cum Eſav generaretur, iſte ſubdebatur Samaëli Principi magno, qui comparatur cum Marte Planeta, cumque Iraſcibili atque arrogantia hominis, qui duo cum reliquis ſeptuaginta efficiunt עב, quod numerô refert 72: Voce autem nubem. Alias autem ſeptuaginta illi ita dividuntur, ut triginta quinque ſub Jismaële & Lilith ſint ad dextram; & 35 ſub Eſavo & Samaële ad ſiniſtram, in ſimilitudinem Benignitatis & Severitatis, quibus regitur mundus. Et hæc de voce עָב ſeu Nubis in loco Prophetæ citatô. Vox autem קל ſeu levis cum integra voce refert numerum 131, quem etiam reperimus in voce סמאל Samaël. Unde apparet, quod Sanctus ille Benedictus tanquam equis inſideat ſeptuaginta duobus Principibus, quorum Caput eſt Samaël: veneritque in Ægyptum liberaturus Iſraëlitas, qui referri poſſunt ad Intellectum rationalem.

Cap. IV.

Quod Cortices; quatenus ſunt veſtimenta externa omnium ſupernorum, remaneant nudi, & propterea deſiderent involvi & quaſi veſtiri homine; & quomodo id evitari queat.

§. 1.

OMnes mundi creati à ſummo uſque ad imum ita conſtituti ſunt, ut alter alterum involvat, ita ut ſupremus activus tantùm ſit & nihil patiatur; imus autem paſſivus tantùm & nihil agat: intermedii autem partim activi ſint, partim paſſivi, cô ipsô tamen activiores, quò propiores ſupremô, & paſſiviores, quò propiores imo.

§. 2. Hinc apparet, quod Cortices & Spiritus immundi in ordine rerum incorporearum ſint Cortices ultimi ulteriore velamentô carentes, ita ut nudi incedant absque veſte. Quod etiam colligitur ex loco Geneſ. 3, 1. *Et ſerpens erat nudus.* Per ſerpentem enim intelligitur Cortex, & quamvis ſenſu literali denotetur calliditas, tamen etiam exponi poteſt juxta ſenſum Gen. 2, 25. Id quod etiam patet ex litera ס, quæ denotat *ex omnibus animatis* incorporeis Corticem ſolum carere velô, eò quod ultimum locum habeat & nihil ſuperſit, quod illum poſſit integere.

§. 3. In-

§. 3. Infinitum enim veſtitur Numerationibus juxta Pſal. 104, 1. Sephiræ veſtiuntur Creatione : quæ & pariter circundatur ab Angelis, qui ſunt miniſtri ejus, & caſtra metantur circa eam. Hi verò porrò circundantur à Spiritibus impuris, qui ſunt equi eorum, & iſti horum equites, ut ſuper illos deſcendant in terram mundumque factitium. Hi autem nihil ſub ſe habent ulterius, ſed paſſivum ſunt ultimum, nec operari poſſunt in aliud quid extra ſe ; nec ullius rei vita, nucleus vel anima ſunt. Unde etiam dixerunt Magiſtri noſtri : quod conditi ſint veſpera Sabbathi circa Solis occaſum : Unde nudi manſerunt & imperfecti. Et in Sohar dicitur : quod ante ſanctificationem Sabbathinam ultimo ſuperfuerint Spiritus, quibus non potuerit creari corpus. Unde tantum veſtiunt & non veſtiuntur : ſaltemque accipiunt, & nihil largiuntur.

§. 4. Cum autem homo è contra aliquando veſtiri queat veſte duplici, quarum unam adipiſcitur per opera ſua, ita ut illorum beneficio elevari poſſit uſque ad Mundum Angelicum : alteram autem per ſpeculationem objectorum verorum atque Divinorum, quâ viâ elevari poteſt uſque ad Mundum Creativum : Quanquam anima humana in mundo ſuperno & antequam deſcendat in mundum hunc imum veſtita ſit veſte ſive corpore pretioſo atque pellucido, quod tamen perdit, cùm declinat ad tenebroſum hoc atque nigrum, pulverem de terra.

§. 5. Quam ob cauſam Cortices videntes, quod ipſi ſint nudi, invident homini, quod eo uſque elevari queat in Mundos, Formativum, Creativum, & Emanativum, atque Cauſam omnium cauſarum : ipſi autem Cortices ſemper manere cogantur in Mundo hoc Factitio infimo nudi atque veſte privati. Et hæc invidia, cauſa evadebat peccati Adami, prout explicatur in capitulis R. Elieſer cap. 13. Atque tunc homo non tantùm perdebat veſtes illas ſupernas atque lucis ; ſed etiam per mortem exuere cogitur veſtes ſuas inferiores corporeas, imò eo uſque deductus eſt, ut ipſe fiat veſtis atque Cortex corticum, qui per illum ſuas operationes noxias edant. Prout etiam ſenſualitas non tantùm jugum intellectûs abjecit, ſed eundem ſibi quoque ſubjecit. Et hinc intelligitur id, quod Salomo dicit Proverb. 30, 22. *Sub ſervo, ſi ille regnet, & ancilla &c. & ſtulto &c.* Ubi per ſervum intelligitur Samaël : & per ſtultum Senſualitas : & per odio habitam atque ſervam Lilith : quæ quaſi uxor fit, dum influxum ſupernum accipit, qui animæ debebatur. Senſus eſt : cum ſenſus offuſcat & obtenebrat intellectum, & concupiſcentia ſecum abripit voluntatem, tunc operari Corticem ſubjugando ſub ſe animam & ponendo involucrum tenebrarum ſuper faciem ejus, quod tamen DOMINUS omnium aliquando tollet, juxta Prophetam. Jeſa. 25, 2, 8. *Tollet enim Spiritum immunditiæ de terra.* Zach. 13, 2. & 14, 9. Atque tunc reddet homini veſtem ſuperiorem & inferiorem : ſuperiorem, de qua Jerem. 31, 34. Eſa. 54, 13 : 60, 19. Dan. 12, 3.. Inferiorem autem juxta Eſa. 26, 19. & Dan. 12, 2.

§. 5. Hinc cauſa nobis patet, quare Cortices ita perſequantur hominem, ut nempe ſubjiciant eum, & per eum operentur. Et hoc eſt myſterium arboris cognitionis boni & mali : & quod veti ta ſint heterogenea & lana cum lino permiſta.

§. 6. Hic autem obiter notamus, Spiritus impuros, quatenus ſunt miniſtri eorum, qui ſupra ipſos ſunt, præfectos eſſe generationi & corruptioni, & reliquis motibus mundi elementaris. Si igitur homo à concupiſcentiis curporeis averſus adhæreat ſpiritui, (qui eſt intellectus rationalis,) & legibus motibusque ejus incorporeis aſſveſcat; tum non tantùm non erit ſub cortice, vel ſubjectus ſpiritibus immundis: ſed planè elevabitur ſuper mundum Formativum atque Angelicum; regnabitque ſuper totum mundum Factitium atque corporeum, & ſuper Cortices eidem præfectos.

§. 7. Idque non tantum Pſyche ſua, quæ Nepheſch dicitur, ſed etiam Spiritu quamvis modo eminentiore. Cùm enim hic ſubegerit corpus atque confregerit *illud*, permanebit in eodem: atque tum convertetur ad mentem; quæ poſtmodum non tantùm exuet veſtem captivitatis immundorum Spirituum, ſed planè in libertatem educet Pſychen & corpus ſuum. Atque tum mira operabitur in duobus Mundis Creativo & Formativo, nec non in opere Structuræ hujus corporeæ, quæ mundus factitius dicitur.

§. 8. Corpus ergò ſecundum naturam ſubjectum eſt Cortici: Pſyche autem ſeu pars animæ inferior huic fermè adæquatur: Spiritus autem eandem tranſcendit: & Mens multis modis eminet. Si ergò homo inſerviat corpori & deſideriis concupiſcentiarum atque operationum ejus, iiſque obediat: tunc ſubjectus eſt Cortici. Si autem aſcendat in Spiritum vel Mentem, dominabitur eidem, & toti Mundo Factitio. Et cùm tempus advenerit, ut educat corpus ſuum ab exilio amborum, in poteſtate ſua eſt, ut efficiat corpus ſuum paſſivitate carens, æternum, leve & pellucidum, prout eveniet in reſurrectione, ubi rori erit ſimile, juxta Jeſch. 26, 19.

§. 9. Sciendum autem eſt, cùm homo aſcendet in gradum iſtum, non fore, ut exſcindatur & pereat ens aliquod vel ulla res ad perfectionem mundi pertinens: Nam è medio ſublatis Corticibus (i. e. pravitate illorum,) qui proximi ſunt corporibus, illorum locô remanebit Pſyche, quæ ad illorum claſſem atque gradum pertinet, (nempe ad mundum Factitium,) & hæc mediante Spiritu, qui eſt gradus mundi Formativi, aſcendet in mentem uſque, quæ eſt Mundus Creativus. Cùm ergò derivanda erit influentia ab Influente ſummo mediante mundô Sephiroticô in corpus; quod non fit niſi mediantibus gradibus debitis, mente nempe, quæ ad gradum Creativum pertinet; & Spiritu, qui eſt pars mundi Angelici; & Pſyche, quæ ad mundum Factitium refertur, tunc non opus erit Corticibus; quia Pſyche illorum locum occupabit, imò ne quidem Angelis aliqua ex parte, quia illorum operationes operabitur Spiritus.

Cap. V.

Ulteriora de Corticibus, & duobus textibus Cabbaliſticis.

§. 1.

IN Libro Pardes R. Moſche Corduero aſſeri videtur, quod Angeli medium quid ſint inter corpora cœleſtia & inter gradus Throni Gloriæ, ſeu Intelligentias ſeparatas, quodque ab his accipiant influxum lucis atque intelligendi, promoveantque ad alios motum atque vitam, illisque attribuitur corporeitas ad inſtar lampadum & ignis; quæ, meâ quidem ſententiâ, ſunt corpora cœleſtia ſive ignea, ſecundum ſententiam Cabbaliſtarum, (à quibus id furto tenent Platonici,) quæ tradit naturam cœli eſſe igneam.

§. 2. Hîc autem prolixus non ero de cœlo ſummo, quod Aravoth dicitur, & puritate atque perſpicuitate cryſtallo ſimile eſt, eſtque habitaculum Angelorum, & manſio animarum purarum, quarum fortaſſis & veſtimentum eſt tenue atque pellucidum, quo inibi induuntur; ſed hoc ſaltem indigito, quod naturæ illæ cœleſtes, quas Platonici componunt ex anima intellectuali, & corpore correſpondeant claſſibus Angelorum apud Cabbaliſtas: ſicut cortices conveniunt cum Spiritibus aëreis, tenebroſis, & nubiloſis.

§. 3. Quamvis Platonici ſpiritus ſuos dividant in tres claſſes: quarum prima continet igneos & ſummos, qui excitant intellectum hominum dormientem in pulvere corporis ad ſtudium rerum Divinarum. Secunda autem media eſt habetque Spiritus naturæ mediæ & aëreos compoſitos ex puriſſimo & tenuiſſimo aëre; qui ducant homines ad operationem boni, eosque dirigant in viam virtutum. Tertia autem claſſis & ultima compoſitos habet ex aëre fuſco & denſo, qui inſerviunt generationibus & ſuſtentationi corporis, in quem finem commoveant concupiſcibile eorum atque iraſcibile. Ubi ſupremi & medii, qui boni ſunt citra malum correſpondent iis, qui dicuntur Ophanim & Caſchmalim, vel Cortici, quæ Nogah dicitur, in qua portio puritatis eſt & Sanctitatis, & quæ in fine dierum ab immunditia purificabitur & ſanctificabitur. Sed infimi, qui in aëre infimo, humido & obſcuro degunt, hominem à meditationibus divertunt & ad negotium generationis, adque voluptates corporeas libidinemque dominandi impellunt. Et iſti propriè ſunt illi, qui à Cabbaliſtis vocantur Cortices & Angeli perditionis atque Spiritus impuri.

§. 4. Et illi quidem attribuunt eis corpora quaſi nubiloſa, quod ego ſic intelligo, quaſi corpora eorum ſint ex aëre denſo, ita ut nec intellectu uſque adeò defæcatô utantur, ita ut Lux quoque Divina, cùm deſcendit illisque ſeſe implicat, ut extendatur ad inferiores, quaſi obnubiletur & obfuſcetur, prout accidit lumini Solari impeditô nubibus. Et iſti etiam vocantur equi Angelorum, qui deſcenſuri in terram iis inſident. Nihil autem ſunt aliud, quàm mediatores ad manifeſtandum aliquid inferioribus, prout & Plato dicit in Sympoſio, quod Spiritus iſti ſint intermedii & medium

locum teneant inter naturas cœleſtes & humanas. Deducantque & derivent vim luminis & influxus à primis; iterumque reducant atque elevent opera & benefacta ultimorum. Quod ipſum eſt opus Corticum, qui à cœleſtibus influxum accipiunt pro gubernatione inferiorum: prout docent Cabbaliſtæ: quod id, quod Spirituale eſt, non operetur ſine veſte, dum deſcendit & ad inferiora extenditur. Quaſi dicerent: ſublimia non operari in inferiora, & à ſe remota abſque intermediis; quibus nomen veſtimentorum indunt: ſicuti Numerationes ſerviunt infinito; & creatio illis; Angeli autem Creationi, & his Cortices. Intermedium autem hoc & inſtrumentale, in quo quod ſuperius eſt, ad inferius extenditur, eique manifeſtatur; etiam vocant equum juxta Jeſa.19, 1. Pſ.18.v.11. Pſ.104, 3. quaſi ſit inſtrumentum & canalis ſuperiorum, qui influant in illud: ubi ipſum deinde lucem & potentiam Divinam iterum derivet in id, quod infra ſe eſt.

§. 5. Quæ probè conveniunt cum iis, quæ dicit R. Moſche Cordućro in Lib. Pardes: Quod nempe Angeli, qui habitant in Formatione, ſint quaſi judices, qui inquirunt in cogitationes hominis, inque conſilia & peccata, atque bona opera generis humani: Cortices autem in Mundo Factitio habitantes ſint lictores, qui homines puniunt. Quæ pœna, meâ quidem ſententiâ, juxta Platonicos illa eſt, quam animæ patiuntur à Spiritibus aëreis: ſuntque mœror, ira, deſiderium, metus, ſpes & cæteri affectus, quos excitant & inflammant in iraſcibili eorum & concupiſcibili, eosdem introducendo per veſtimentum ſeu corpus ſuum aëreum beneficiô idearum in phantaſia illorum generatarum: unde perturbationes in his oriuntur, per quas homines non tantùm impediuntur, ne res Divinas aſſequantur; ſed aliis quoque motibus variis confunduntur, ita ut ferè in ſtatum illum incidant, de quo Abigail 1. Sam. 25, 29: quod alias à Cabbaliſtis appellatur truncatio plantationum deſuper factarum, & declinatio fiſtularum ſive canalium. Et hæc eſt Nubes illa velamenque, & paries diſtinguens inter Deum & cohabitationem ejus atque animam.

§. 6. Quæ omnia fermè coincidunt cum his, quæ dicuntur in libro Schaare Orah R. Joſeph Gecatilah: Sciendum nempe, quod à terra uſque ad firmamentum locus non detur vacuus, ſed omnia plena ſint catervis & agminibus, quorum alia ſint pura, alia autem infra illa, quæ ſint creaturæ impuræ nocentes & accuſantes, quæ omnes conſiſtant & volitent in aëre.

Cap. VI.

In quo adducitur Textus è R. Moſche Bar Nachman & ex aliis antiquis, ſimiles, qui conferuntur cum verbis Ezechielis.

§. 1.

Porrò R. Moſche Bar Nachman ſic ſcribit in locum Levit. 17, 7. Sicut erat Creatio corporis humani & omnium animalium atque vegetabilium & mineralium è quatuor elemen-

elementis, quæ virtute Divinâ combinantur in corpus craſſum ſenſile, quod percipi poſſet ab omnibus quinque ſenſibus ob craſſitiem & ſpiſſitudinem ſuam, ſic quoque fiebat formatio è duobus elementis, igne nempe & aëre; & inde fiebat corpus nullô ſenſu perceptibile, quale eſt Nepheſch ſeu Pſyche brutorum, quæ ſentiri nequit ob tenuitatem ſuam. Et hoc corpus ſpirituale eſt, & ob tenuitatem ſuam igne & aëre occultari poteſt. Et ſicut compoſitio in omni re eſt cauſa generationis & corruptionis in iis, quæ compoſita ſunt quatuor elementis; ſic res quoque ſe habet in his, quæ compoſita ſunt ex duobus elementis: ita ut compoſitione hac exiſtente ens illud ſit vivum; & eâdem ceſſante atque ſublatâ, ſit quaſi mortuum. Hæc ille.

§. 2. Idem pergit dicendo cum Rabbinis noſtris: Sex dantur res, quæ Dæmonibus tribuuntur, quarum tribus ſimiles ſunt Angelis; tribus autem hominibus aſſimilantur. Tria illa, quibus ſunt ut Angeli miniſterii, hæc ſunt; quod alas habeant ut iſti; & volitent ut iſti; & ſciant futura ut iſti, non quidem ſcientiâ propriâ, ſed ex auditu. Tria autem quæ communia habent cum homine ſunt hæc: quod comedant & bibant ut homines; generentque & multiplicentur ut iſti; & moriantur ut iidem. Cauſa autem cur moriantur, eſt ſolutio unionis, quæ id efficit in omnibus compoſitis. Cauſa autem cur volitent, hæc eſt: quod elementa eorum levia ſint, prout idem in omnibus apparet. Comeſtio eorum autem talis eſt, quod lingant quædam ex aquis & ex igne ſuffimentorum & humoribus: unde etiam à Necromantis iisdem ſuffitus fiunt. Ratio autem ſiccitatis illorum hæc eſt, quod ignis in corporibus eorum exſiccet aërem, & reſtitutione opus habeat: prout & propterea comedunt homines, ut reſtituant, quod ex ipſis transſpiravit.

§. 3. Quod autem audiant futura, ex eo eſt, quod dum volitant per aërem cœli, percipiant res futuras è Præfectis Planetarum, qui in aëre reſident; & iſti hæc percipiunt à Draconis (ſideris illius cœleſtis) præfecto: & exhinc etiam volatilia annunciant futura; quod etiam è fuga ſerpentum colligitur; de quo aliàs. Neutri autem ſciunt futura procul diſtantia; ſed ea ſaltem quæ proximè futura ſunt, quæ Dæmones percipiunt, quando Decreta eduntur, prout & quædam percipiunt de illis Angelis ſuperioribus qui quandoque volatibus ſuis proximè ad hos accedunt. Edendo autem & bibendo attrahunt & lingunt quædam ut ſpongia, hauriuntque in ſe humores igneos & aëreos, odoremque ſuffituum atque exhalationes cæterarum rerum & corporum, quô ipsô id reſtituunt, quod expirant, cibanturque & nutriuntur, ut renovent amiſſas vires. Mors ipſorum autem eſt diſſolutio duorum elementorum, ex quibus componuntur, ita ut particulæ illorum redeant ad univerſum illud, unde deſumta ſunt.

§. 4. Quæ non multum diſtant à ſententia Philoſophorum gentilium, qualis eſt Porphyrius &c. Et iſtorum quidam corporibus ſanguineis inhiant, inque talibus excitant pravas cupiditates, ut voluptatibus illicitis indulgeant, in Corpore autem Lunatico & Phlegmatico ignaviam & pigritiam generant: in Cholericis autem & Martialibus iram & ſuperbiam; & in Melancholicis triſtitiam, metum & ſimilia.

§. 5. Hæc ſi conferantur cum illis, quæ Prophetæ de iſtis Spiritibus tradunt: tunc fortè ventus ille fortis diſſipans montes & confringens petras, qui procul dubio eſt Aquilonaris ille tenebricoſus & obſcurus, frigidus & ſiccus, qui ſimiles qualitates habet, quales adſcribuntur Melancholiæ, quandoque cauſa erit iræ, furoris, amentiæ, excandeſcentiæ & homicidii. Nubes autem illa magna & terræ motus fortè ſunt cortex ille, qui in ſanguineis prævalet; vel etiam qui in Phlegmaticis & Lunaticis; in quibus timorem, inſaniamque excitare ſolet. Ignis autem eſt cortex ille, qui Colericos ad iram excitat atque ſuperbiam, & ſplendor ille circumambiens exponi poterit de illis Spiritibus, qui phantaſiam commovent, ut intellectum obfuſcent, quò *objecta* incorporea vel intelligere nequeat, vel nonniſi ſub qualitatibus ſenſualibus, quales ſunt, tempus, locus, & ſimiles.

§. 6. Vel etiam per Turbinem intelligi poſſunt Spiritus aëris infimi, craſſi, & obſcuri, terræ proximi, in quo procellæ & turbines prævalent, ita ut Spiritibus illis nulla ſit quies: unde etiam cauſa ſunt ſtultitiæ & amentiæ, & malorum ſimilium, pravitatisque voluntatis humanæ. Nubes autem magna denotare poteſt Spiritus aëris medii, qui naturæ ſunt humidæ & aqueæ, conformesque ad generationem: unde hominem inclinant ad voluptates & impudicitiam; prout id dici ſolet de Lilith improba. Ignis autem denotat Spiritus aëris ſummi, qui ad iram homines excitant ſimilesque affectus, quod de Samaële dici ſolet, qui Princeps eſt exercitûs hujus Corticum & Spirituum impuriorum. Per ſplendorem autem fortè intelligi poſſunt Spiritus ignei & ætherei, qui hominem inclinant ad viam virtutum.

DISSERTATIO II.

Cap. I.

De primo gradu Angelorum, qui vocantur Chaſchmalim.

§. 1.

ABſolutô Tractatu de Spiritibus externis impuris, quorum quatuor ſunt ſpecies, nempe tres noxiæ, quarum natura & ſtructura aliquando è medio tolletur, prout id repræſentat præputium, quod tribus etiam conſtat partibus; carne nempe, & duabus cuticulis: Item anni tres præputiatarum arborum. Una autem aliquando purificabitur, ſimilisque eſt retectioni, & annô quartô arborum, quô fructus ſancti ſunt: Jam etiam de Angelis ſanctis loquemur, & primum de iis, quos Propheta Ezechiel vidit in medio Corticis quarti, eosque appellat nomine Chaſchmal חשמל, quod Magiſtri noſtri ſic exponunt, quaſi per literam ח denotentur חיות animalia: per literam ש, אש: per literas מל, ממללות, i.e. loquentia; ita ut deſcribatur animal loquens ſeu anima quædam veſtita corpore igneô. Quamvis aliter vox חשמל explicetur, quaſi ſenſus ſit חש, i.e. tacens, & מל i.e. loquens: eò quod taceat, cùm Sche-

china

china loquitur, à qua accipiunt neceſſaria, prout ſervus à Dominō: Cùm verò hæc tacet, loquantur & notificent & communicent inferioribus, quod audiverunt & acceperunt ab ea.

§. 2. Sciendum autem nomen חשמל præ ſe ferre numerum 378, juxta numerum Nominis אלהים plenè ſcripti per י hoc modo אלף· למד· הי· יוד· מם· quod efficit 300 cum nomine אדני, quod eſt 65, & vocula אחד, quæ refert 13: unde 378.

§. 3. R. Jizchak Lorja autem hunc numerum refert ad lucem Peniel, qui eſt Angelus præfectus Palatio, quod dicitur cœlum ipſum, ita ut nomen אל bis plenè ſcriptum & lumina Arich Anpin denotans, referat 370; cum duobus nominibus Tetragrammatis ad Antiquum Sanctum, qui eſt gradus primus Sephiræ primæ, relatis, quorum literæ ſunt octo: unde numerus 378.

§. 4. R. Schimeon Jochaides autem dicit, in Sohar ſect. Pekude: quod Cortices libenter vellent accipere 378 lumina חשמל ipſis proxima; quodque tantùm accipiant 370; octo autem illas literas non aſſequantur ob nimiam illarum excellentiam; unde tantùm maneant עש i. e. vermis. Quæ omnia ab Authore hujus latiùs diducuntur ex Tikkunim, & applicantur ad Jeſod, & implicationem duorum nominum Tipheretici & Malchutici: adductis porrò Textibus è R. Moſche Corduero & R. Joſeph Geketilah: qui tamen hanc naturam Angelicam paulò apertiùs deſcribat, quod nempe ſit animal conſtans igne acutiſſimô & tenuiſſimô, quod labiô ſelectiſſimô & linguâ aliâ loquatur tantâ velocitate atque celeritate, ut dum homo verbum unum loquitur, iſtud millies mille myriades myriadum proferat 1. Cor. 13, 1; & cujus motus tàm ſit velox, ut unicô oculi ictu percurrere queat loca innumerabilia; appareatque innumerabilibus variationibus &c. Quæ omnia latiùs non explicat, quia ſanctum non ſit dandum canibus, nec margaritæ projiciendæ porcis. Matth. 7. v. 6. Et huc pertinent Apologi Talmudici de puero in Schola legente in Propheta de Chaſchmal & propterea per miraculum combuſto. Item de quatuor in Paradiſum ingreſſis, quorum unus tantùm ſalvus redierit: ubi vox בשלום etiam habet numerum 378: quibus monemur ne indigni rem tantam aggredi audeant.

Cap. II.

De quatuor Animantibus ſanctis, quod in ſe contineant omnes decem Choros Angelorum.

§. 1.

Sicut in nomine Tetragrammato continentur omnes decem Sephiroth, prout idem & plenè ſcriptum decem literas habet: Sic in quatuor Animalibus ſanctis continentur omnes decem Chori Angelorum, prout declaratur Tikkun. 66. Ubi ſermo eſt de 4 Spiritibus, quorum primus procedat à Corona ſumma, pergatque per Daath & Tiphereth & Jeſod: alter procedat à Chochma, & pergat per Cheſed ad Nezach: tertius

veniat à Binah per Gebhura ad Hod: & quartus referatur ad Malchuth. Finitq; quod ſub iſtis ſint Michaël, Gabriel, Nuriel & Raphaël, qui veſtimenta ſint quatuor Spirituum, & ſeſe implicent in decem Choros Angelorum.

§. 2. Idem quoque reperitur in præfatione Tikkunim; ubi traditur, quod in nomine duplicato Tetragrammati & Adonai contineantur omnia Nomina & cognomina Schechinæ, & decem Sephiroth: & Angeli; ut ſunt Animalia, Currus & Seraphim, & Ophanim, & omnes decem Chori Angelorum, qui contineantur in quatuor Animantibus dictis; miniſtri ſint decem Sephirarum. Et quod cùm DEUS deſcendit in mundum Jezirah Animalia dicant decem ſpecies Canticorum, ubi litera י denotet *Kether*: יה autem Chochmah & Binah: יהו Gedulah, Gebhurah, Tiphereth: יהוה *Nezach*, Hod, Jeſod, Malchuth. Quâ ratione etiam quatuor Animalia repræſentent decem exercitus Angelicos, collata cum quatuor literis Tetragrammati, & gubernata à quatuor Principibus magnis, & primò locô in Regno ſedentibus, qui ſunt Michaël, Gabriel, Uriel vel Nuriel & Raphaël, qui vicini ſunt & proximi Schechinæ, ut ſtent ad miniſteria ejus, & quatuor literis Nominis Adonai, quod eidem dicatur. Et illi influxum præbent inferioribus, ſive clementiæ, ſive rigoris, ſive miſericordiæ.

§. 3. Sicut ergò quatuor illæ literæ referunt omnes decem Sephiras & quatuor mundos: ſic quatuor animalia continent decem turmas Angelicas, qui ſunt quatuor capita & quatuor pedes Throni. Et quatuor hæc Animalia correſpondent quatuor ſectionibus Phylacteriorum: ſicut dicitur in Sohar ſectione Veethchannan: quod nempe ſectiones capitis referantur ad Chochmah, Binah, Gedulah, Gebhurah, ſintque cerebra interiora, & Coronæ ſuper Caput Tiphereth; de quo dicitur, quod Sanctus ille, qui benedictus ſit! applicet phylacteria. Phylacteria autem brachii referuntur ad triadem infimam Tiphereticam; quæ extra illuminent Matrem inferiorem, & intra eandem repleant atque vivificent.

§. 4. Thronus ergò ſuperior, prout è Sohár apparet, ſic explicatur, ut facies hominis ſit Chochmah, quaſi dicatur כח ſeu virtus nominis מה i. e. Tetragrammati plenè ſcripti per Alephin, cujus numerus eſt אדם 45. Quò refertur dictum Prov. 30, 4: מה 45 eſt nomen ejus. Facies aquilæ, cui tribuuntur ſex alæ, quæ ſunt ſex extremitates ſtructuræ mundi ſuperni, refertur ad Binah: Facies Leonis, ad Cheſed: & facies Bovis, ad Gebhurah.

§. 5. Et currus inferior, qui reſpectu illius vocatur ſecundus, ſic explicatur: ut homo ſit Tiphereth, de quo dicitur locô citatô: מה 45 eſt nomen filii ejus. Leo eſt Nezach: Bos eſt Hod: & Aquila eſt Jeſod.

§. 6. Quamvis alibi R. Schimeon dicat: quod Animalia Sancta in Aziluth ſint Cheſed, Gebhurah, Tiphereth, Malchuth: quod etiam in Talmud dicitur, nempe patres eſſe Mercavam.

§. 7. Idem dicit, quod Rotæ ſint Nezach & Hod; & Rota una ſit Jeſod, quæ in terra, i. e. Malchuth; ita ut in Animalibus, Rotis, & Angelis in illis contentis repræſententur omnes decem Sephiræ: quæ extendantur è ſupernis, & illuminent mun-

dum Jezirah. Sicut & alibi dicitur: quod à Binah cum duabus ſuperioribus dependeat mundus Briathicus: ſicut à ſex ſequentibus Jeziraticus; & à Malchuth, Aſiaticus.

§. 8. Et hinc intelligi poteſt, quod reſpectu ſeptem Sephirarum inferiorum collocentur Angeli illi, quorum locus eſt in mundo Jeziratico, ubi ſunt ſeptem Palatia ſancta, quæ extenduntur uſque in mundum Aſiaticum, ubi ſunt ſeptem habitacula, quæ vocantur cœli.

§. 9. Huc etiam pertinet, quod dicitur Tikkun. 69: Tres ſunt gradus, Seraphim, Animalia ſancta, & Rotæ. Seraphim ſunt duo brachia, dextrum & ſiniſtrum; Animalia ſunt corpus & fœdus, [cum quo ſemper connectitur Malchuth;] & Rotæ ſunt duo crura.

Cap. III.

Angeli dividuntur inter eos, qui ſub Sancto illo, qui benedictus ſit! & inter eos, qui ſub Schechinah; & inter eos, qui ſub regimine duorum Capitaneorum, Metatronis & Sandalphonis; & quomodo alii ab aliis influxum accipiant.

§. 1.

EX mente Cabbaliſtarum Angeli quidam referuntur ad Sanctum illum, qui benedictus ſit! qui eſt Seir-Anpin, quaſi dicatur Microproſopus: nempe gradus Tiphereth, quatenus complectitur ſex extremitates ſubindicatas per literam ו nominis Tetragrammati. Alii autem referuntur ad Regnum ſanctum, Uxorem τȣ̃ Seir-Anpin; & ה ultimum Tetragrammati. Iidem porrò dicunt: quod Metatron ſit Princeps faciei, & Princeps mundi, caput exercitûs Angelici, qui aliàs etiam confertur cum Seir-Anpin, & ſex extremitatibus: Et ab eo & exercitu illius ſpiritus dantur hominibus. Sandalphon autem eſt caput & Princeps ſuper Ophanim, & locatur è regione Regni ſancti: eſtque radix animarum inferiorum in hominibus; quas Platonici appellant animas corporibus impreſſas, quæ extra hæc non reperiuntur, nec extra eadem operantur; quoniam & ipſæ naturâ ſuâ quaſi corporeæ ſint: Unde Spiritus & Mentes ab his diſtinguuntur, & per ſe ſubſiſtunt æternæque ſunt, quoniam ſunt incorporeæ.

§. 2. Et duo iſti Duces exercituum Metatron & Sandalphon ſunt duo Cherubim, qui ſuper arca fœderis DOMINI locati erant; alter mas & alter fœmina. Suntque quaſi calceamenta Schechinæ: primus ad inſtar tibialium tenuium, quæ carni aptantur; & ſecundus tanquam ſandalium craſſius, remotiorque & exterior. Et huc pertinet locus Cant. 7, 1. Suntque Chanoch & Elijahu, qui aſſumti ſunt ad DEUM in mundum Jezirah.

§. 3. Porrò adducit loca è Tikkunim & Corduero, quæ jam allegata ſunt Cabbal. denud. p. II. p. 113. cum locis aliis è Tikkun.

§. 4. Et quia mundus iſte corporeus inferior ſe habet inſtar fœminæ, quæ influxum accipit à maſculo: hinc Angeli, qui Ophanim dicuntur ſeu Rotæ, & Capitaneus eorum Sandalphon, influxum accipiunt à ſuperioribus, quæ ſunt Animalia & Capitaneus eorum Metatron. Quod enim in Propheta dicitur Jeſa. 6, 3. *Et clamant alter ad alterum*; id Jonathan in Paraphr. ſic transfert: Et accipiunt alter ab altero; i. e. inferior à ſuperiore. Et hoc eſt myſterium illud, quare Sacerdos magnus die expiationum manum ſuam dextram impoſuerit pedi ſuo dextro, & ſiniſtram ſiniſtro: ut indicaret, (prout explicat R. Moſche Corduero Tract. de die expiat.) per decem digitos manuum ſignificari Metatronem, & decem gradus exercituum ejus ex Angelis miniſtrantibus gradui Tiphereth, qui uniantur cum decem digitis pedum, per quos denotetur Sandalphon, & decem turmæ Angelorum, qui Ophanim dicuntur, & ſerviunt Regno ſancto: quorum illi ſint tanquam maſculi, qui influxum præbeant fœminis iſtis; aquas nempe Clementiæ & Miſericordiæ, quas hauriant è fonte ſuperno perenni.

§. 5. Quod etiam innuit R. Jizchak Lorjah, dum inquit: quod Malchuth, quando veſtitur tribus mundis inferioribus intra illos extendatur ſub figura lit. ה Tetragrammati, quæ dividatur in duas literas ד & ו: quibus denotentur duo *Cherubim*, maſculus & fœmina: Metatron nempe per ו, & Sandalphon per ד. Cumque conjungantur, contineant in ſeſe tres mundos hôc modo: ut capita eorum relinquantur in mundo Briah, ſintque illius anima; Corpora autem cum ſex extremis exiſtant in mundo Jezirah; & membra generationis extendantur in mundo Aſiah, ſintque illius Nepheſch. Ubi porrò adducitur textus è cap. IV, capitulorum R. Elieſer, ubi ad Orientem locat Hominem; ad Auſtrum Leonem; ad Boream Bovem; ad Occaſum Aquilam. In Sohar autem & ab omnibus Cabbaliſtis Michaël & facies Leonis ad Auſtrum & dextram, cum litera י & aqua; Gabriel & facies Bovis ad Boream & ſiniſtram, cum He primo & igne; Uriel & facies Aquilæ ad Orientem, & antrorſum cum ו & aëre; & Raphaël & facies hominis ad Occidentem, & retrorſum ponuntur cum He ultimo & terra: Quibus adjunguntur Metatron, tanquam ſummus Capitaneus; & Sandalphon, tanquam ſecundus ab eo, quingentis milliaribus, i. e. gradibus ſociis ſuis altior.

Cap. IV.

Hic diſtinguuntur Animalia à Rotis: diciturque, quod Animalia locum habeant in mundo Angelorum; Rota autem quaſi deſcendant in mundum Aſiah: necnon de Sandalphone & Metatrone Capitaneis Angelorum.

§. 1.

R. Moſche Corduero in libro Pardes inquit: quod Rotæ ſint Angeli, qui moveant orbes cœleſtes; quodque Sandalphon ſit Dux & Capitaneus eorum. Quod ut rectiùs intelligatur, notandum, differentiam inter Animalia & Rotas in hoc conſiſtere, quod Animalium locus ſit in mundo Jezirah proximè ad Thronum Gloriæ ſeu mundum Briah: Rotæ autem immediatè præfectæ ſint gubernationi mundi Aſiah, ita ut quodammodo eidem involvantur & intermiſceantur tanquam animæ inferiores junctæ orbibus & partibus eorum ſupremis. Vel ita, ut caterva una ex parte conſiſtat in Jezirah, & exinde non ſeparetur: ex parte autem involvatur mundo Aſiah, ut vivificent & conſervent eum. Vel etiam dici poteſt: quod Animalia & Rotæ ſint unum & idem eſſentiâ & numerô, ſed differant tantùm applicatione & operatione: quod verius videtur: Ita ut naturâ ſuâ omnes locum habeant in Jezirah; unde deinde diſcedant ad inſpectionem operum mundi Aſiatici, ejusque gubernationem. Senſu primô ergò vocantur Animalia, quatenus in ſua natura intima ſunt intelligentes per ſe, & operantes ex arbitrio ſuo, nempe operationes animales, ſublimiores motu primo à ſe, pro ſe & in ſe. Senſu ſecundô autem vocantur Rotæ, quatenus junguntur orbibus & globo mundano, ejusque partibus & membris ſublimioribus, quas moveant circulariter, vel aliis motibus locisque.

§. 2. Et quia Rota eſt inſtrumentum idoneum ad operationes multas Angelicas & intellectuales; Daniel autem dicit: quod millies mille miniſtraverint ei, & myriades myriadum ſteterint coram eo: hinc ſenſu primô appellari poſſunt ſtantes; ut quorum ſcopus tantùm ſit intueri Schechinam, in qua contemplentur & intelligant ſeipſos & reliquas creaturas. Senſu ſecundô autem dicantur miniſtrare, prout à Magiſtris noſtris vocantur Angeli miniſterii: quoniam quæcunque intellectu ſuô è ſupernis accipiunt & aſſequuntur, id revelent, & producant in auram mundi Aſia.

§. 3. Unô verbô unum ſunt eſſentiâ; & differunt operatione.

§. 4. Et fortè totus exercitus componitur ex maſculis & fœminis; activis & paſſivis; illuminantibus & illuminatis; prout ſe habet Seir-Anpin & Uxor ejus; ſeu Sanctus ille, qui benedictus ſit! & Schechinah.

§. 5. Suntque ſub regimine Metatronis & Sandalphonis, ſub illo nempe Animalia, & ſub hoc Rotæ. Et ſicut ex maſculo & fœmina conſtat homo integer; ſicut ſcriptum eſt: *maſculum & fœminam creavit eos, & vocavit nomen eorum HOMO.* Sic ex decem Animalibus & decem Rotis, quæ ſunt ad inſtar maſculorum & fœminarum, non efficiuntur viginti; ſed decem ſaltim catervæ perfectæ omnium Angelorum.

§. 6. Et huc pertinet, quod in Gemara dicitur Tractatu Chagigah cap. 2. Dixit R. Eleaſar: Angelus quidam eſt in terra, & Caput ejus pertingit inter animalia uſque; & Sandalphon eſt nomen ejus: eſtque major ſociis ſuis quingentis annis: & ſedet poſt currum, nectitque Coronas Domino ſuo. Ubi intelligitur Rota illa; non cœleſtis vel ſphæra quædam corporea, prout opinati ſunt R. Moſche Maimonides, & R. Schem

Schem Tobh aliique: ſed Angelus, qui ſtat in terra, i. e. præfectus eſt mundo Aſiah; quamvis ſit de natura Jeziræ. Notanter enim dicitur; quod caput ejus pertingat non uſque ad animalia. Ubi intelligi poſſet: quamvis ipſe naturæ eſſet humilis & infimæ, quod tamen intellectu ſuo elevetur ſurſum, & aſſequatur ſublimia, prout accidit intellectui humano. Sed dicitur: quod inter Animalia uſque pertingat, i. e. quod ad inferiora animalium pertineat, quaſi unus de genere graduque illorum. Quodque pedes ejus ſtare dicuntur in terra hac: per id intelliguntur operationes ejus infimæ, quibus regit & gubernat mundum. Et quoniam iſte Sandalphon ſeu Rota eſt Pſyche ſeu forma corporis cœleſtis ſupremi & perfectiſſimi omnium corporum: hinc analogiam habet & ſimilitudinem cum animabus & formis cæterorum corporum: quamvis ob magnitudinem perfectionis & excellentiæ ſuæ elevetur ſuper omnia. Et fortè eſt quinta illa eſſentia juxta Ariſtotelem, quæ eſt corpus cœleſte, ſuperius materiâ terreſtri quinque gradibus. Quâ materiâ etiam ſublimiores ſunt Spiritus aërei ſeu cortices: qui quamvis ſint impuri, tamen aliquantulum participant de Luce intellectuali, quâ omnia corporea naturâ ſuâ privata ſunt.

§. 7. Et quoniam ſuper decem iſtorum corticum catervas elevatæ ſunt decem animæ orbium cœleſtium: hinc numerus iſtorum ſic computandus eſt: Quinquies decem (i. e. quinque gradus uſque ad quintam eſſentiam cum decem catervis *Spirituum* aëreorum;) multiplicati ſunt quinquaginta: & quinquageſies decem (numerus nempe decem Intelligentiarum;) ſunt quingenta: qui eſt numerus graduum Angeli Sandalphonis, quibus ſublimior eſt formis corporeis, quæ quodammodo vocantur ſociæ ejus.

Aliam explicationem hujus numeri de quinque corporibus ſimplicibus & decem compoſitis ſeu mixtis; item decem orbibus, quibus ſublimior ſit Angelus Sandalphon ſeu Anima mundi; utpote cujus partes tàm ſimplices & primæ, quàm compoſitæ, & ſecundæ; ex quibus ipſa perficitur, dicuntur illa corpora: hôc locô omittimus.

§. 8. Quod autem Sandalphon iſte dicatur ſtare poſt currum: hoc ipsô denotatur, quod proximus ſit poſt mundum Briah, qui vocatur Thronus Gloriæ, i. e. mundi Aziluthici. Quod autem dicatur nectere coronas: Senſus eſt: quod animas intellectuales, intra quas locum habet Thronus, elevet ad ſublimiora; & in reliqua entia extendat dominium ſuum, eademque connectat & uniat.

Cap. V.

Ejusdem Argumenti.

§. I.

CUm his concordant ea, quæ tradit R. Schimeon Jochaides in Libro Sohar in explic. Cantici Moſis ſect. Beſchallach, colum. 102. his verbis:

quæ

quæ in gratiam Studioſorum ſtyli Sohariſtici ipſa hîc præmittimus. א״ר אלעזר בשעתא דעל משה בגו ענגא כמא דכתיב ויבא משה בתוך הענן ככר נש דהוה אויל באתר דרוחא איערע ביה חד מלאכא רברבא ותאנא קמואל שמיה׃ והוא ממנא על תריסר אליפין ממנן שליחן׃ בעא להזדווג ביה במשה׃ פתח משה פומיה בתריס׳ אתוון גליפן דשמא קדישא דאוליף ליה קב״ה בסנה ואתרחק מיניה תריסר אלפין פרסין׃ והוה משה אזיל בעננא ועינוי מלהטין כגומרין דאשא עד דאיערע ביה חד מלאכת רברבא ויקירא מן קדמאה ותאנא הדרניאל שמיה והוא עילאה על שאר מלאכין אלף ושתין רבוא פרסין וקליה אזיל במאתן אלף רקיעין דמסתחרן באשא חיורא כיון דחמא ליה משה לא יכיל למללא׃ בעא למשדי גרמי מגו עננא׃ איור לו הק״ב״ה משה את הוא דאסגית מילין עמי בסנה דבעית למנדע רזא דשמא קדישא ולא דחלת והשתא חת דחיל מחד חשמשוי כיון דשמע משה קליה דק״ב״ה את תקף׃ פתח פומיה בע״ב אתוון דשמא עילאה כיון דשמע הדרניאל אתוון דשמא קדיש׳ מפומי דמשה אזדעזע קריב לגביה א״ל זכאה חולקך משה דאתגלי לך מה דלא אתגלי למלאכי עילאי והוה אזיל עמיה עד דמטו לאשא תקיב׳ דמד מלאכא רי שמיה סנדלפון׃ ותאנא סנדלפון עילאה הוא קדישא על כל שאר חברוי חמש מאה שנין והוא קאים בתר פרגודא דמריה וקשר ליה כתרין מבעותיהון דישראל ובשעתא׃ דמטי האי כתר לרישיה דמלכא קדישא הוא מקבל צלותי׳ הון דשיראל וכלהו חילין ואכלושין מזדעזין ונהמין ואמרין בריך יקרא דה׳ מאתר בית שכינתיה׃ א״ל הדרניאל למשה משה לית אנא יכיל למהך עמך דלא יוקיד לי אשא תקיפא דסנדלפון וכו׳ Cùm Moſes intraret intra nubem, occurrebat ipſi Angelus quidam magnus, cujus nomen Kemuel; qui præfectus eſt duodecim millibus præfectorum emiſſariorum: volebatque jungi cum Moſcheh. Moſes autem aperiebat os ſuum duodecim literis exaratis Nominis ſancti, quas ipſum docuerat DEUS in rubo: & amovebatur ab eo duodecim mille milliaribus. Moſes autem intrabat intra nubem, & oculi ejus fulgebant ut carbones igniti: donec ipſi occurreret Angelus quidam major & præſtantior priore, cui nomen Hadarniel: & hic ſuperior eſt reliquis Angelis mille & ſexaginta myriadibus milliarium: Et vox ejus pervadit ducenta millia cœlorum, qui circundati ſunt igne albô. Cùm hunc videret Moſes, loqui non poterat: cumque vellet excurrere extra nubem, ſic illum alloquebatur DEUS: Moſcheh, tune es ille, qui tam multa mecum locutus es in rubo, cùm ſcire velles myſterium Nominis ſancti, & non timebas: jam autem times unum de miniſtris meis. Auditâ voce DEI, Moſes confortabatur, aperiebatque os ſuum 72 literis Nominis ſuperni. Cum Hadarniel audiret literas ſanctas ex ore Moſis, commotus eſt, accedensque ad eum dixit: O beatam portionem tuam Moſcheh! quia manifeſtatum tibi eſt, quod non manifeſtum eſt Angelis ſupremis. Ibatq; cum ipſo, donec venirent ad ignem ingentem Angeli cujusdam, cui nomen Sandalphon: de quo traditum eſt, quod ſuperior ſit reliquis ſociis ſuis itinere quingentorum annorũ, ſtetq; poſt velum Domini ſui & nectat coronas de precibus Iſraëlitarũ. Et cùm talis Corona pervenit ad caput Regis Sancti, iſte ſuſcipit preces Iſraëlitarum. Et omnes turmæ & catervæ commoventur & fremunt,

dicuntque: Benedicta ſit Gloria DOMINI de loco domûs Schechinæ. Dixit autem Hadarniel ad Moſen: Moſe ego non poſſum tecum ire, ne fortè me comburat ignis magnus Sandalphonis, &c.

§. 2. Hæc ſaltem adducimus, ut inde appareat, quanta ſit excellentia Sandalphonis. Quamvis enim ſit Rota illa, prout dictum, tamen appellatur Angelus, & multis Angelis prior, imò proximus velo ſive Throno Gloriæ, qui connectit mundum Aziluth cum mundo Jezirah.

§. 3. Hoc autem velum ſic interpretatur R. Moſcheh Corduero, dum inquit: quod in Palatio ſeptimo nempe ſummo, quod vocatur Sanctum Sanctorum, nulla ſit forma, nec aliquid, quod comprehendi queat, ſed omnia ibi ſint occulta: quodque proximum ſit mundo Aziluth. In medio autem hujus palatii aulæum quaſi aliquod expandi, ut fiat diſtinctio inter Sanctum & inter Sanctum Sanctorum: in medio autem hujus aulæi locat duos Cherubim, qui ſint Metatron & Sandalphon, ibique adducit locum iſtum è Sohar, addendo: quod Sandalphon conſiſtat in Palatio Sancti Sanctorum, in aulæo dicto, quod aliis quoque textibus probat.

§. 4. In intimo autem hujus Palatii ſedes eſt Thronusque Gloriæ Divinæ, & ſciendum, quod in Palatio ſexto, quod eſt ſub iſto modo dicto, R. Schimeon Jochaides locet quatuor Principes Michaëlem, Gabrielem, Urielem, & Raphaëlem. Indicetque, quamvis iſti ſint Animalia ſancta, quod tamen inferiores ſint Sandalphone, qui eſt Rota: quodque Animalia & Rotæ unius ſint gradus, & eſſentiâ ſint unum & idem, quamvis differant conceptibus & operationibus.

§. 5. Huc pertinere videtur locus è Sohar ſect. Breſchith col. *99.* ad Geneſ. 1, 16. Verba ſunt hæc: וְהַחַיוֹת רָצוֹא וָשׁוֹב ולא יכלא עינא למשלט בהו בגין דאינון רצוא ושוב חיות דאתגלין אינון דהחוא אופן קאים בגוויהו׳ ומאן איהו דא מטטרון דאיהו רב ויקיר משאר חלין ועלאה חמש מאה שנין וכו׳ Et Animalia currebant & revertebantur, ut oculus illa non poſſet capere. Nam cùm iſta currunt & revertuntur, animalia nempe, quæ manifeſtantur: illa, quæ ad Rotam pertinent, ſtant intra hæc. Quis eſt iſte? Eſt Metatron, qui major eſt & excellentior reliquis exercitibus quingentis milliaribus, &c. Et paulò pòſt: חיות דאתגליין אנון לתתא חיות אלין עלאין דמטטרון ואתנהרין מניהו ונטלין בגיניהו חיות עלאין וכו׳ Animalia, quæ manifeſtantur, ſunt infra illa ſuperna Metatronis, & lucent ab illis, & per illa accipiunt vitam ſupernam &c.

Unde patet, quod Metatron ſit Animal, & Caput omnium Animalium & Angelorum, imò & Seraphinorum. Hæc autem omnia etiam tribuuntur Sandalphoni, quoniam & hujus dignitas ſtatuitur ſupra Animalia & Seraphim tanquam Rota: & ipſe cum Metatrone ſtatuitur proximus Throno Gloriæ; imò eidem quoque eandem planè proportionem tribuit ſupra reliquos Angelos cum Metatrone, qui eſt Caput omnium.

§. 6. His addimus & hoc, quod Metatron referatur ad Jeſod, quæ eſt Sephira nona, & vocatur Rota illa una in terra: prout teſtatur nomen שַׁדַּי quod refertur ad Jeſod, refertque numerô ſuô 314: qui etiam eſt numerus vocis מֵטַטרון & vocis, גַלְגַל, ſi plenè ſcribatur.

§. 7. Hinc ego colligerem, quod Metatron ſit Pſyche prima & univerſalis ſubſiſtens per ſe; Sandalphon autem Vita, quæ eſt in corpore primo, nempe cœlo illo, quod vocatur Araboth; alias etiam empyreum vel primum mobile, Orbis diurnus. Vel etiam ambo ſimul ſumti vocari poſſent cor & cerebrum mundi, per quæ influxus fit in reliqua corpora, quæ reguntur virtute ſuperiorum, & in ſpecie virtute gradûs Tiphereth & ſex Sephirarum ſtructuræ: Sicut Sandalphon vitam & influxum præbet virtute Malchuth; eſtque fœmina in imagine atque forma iſtius, ſicut Metatron maſculus ad ſimilitudinem Tiphereth.

§. 8. Uno verbô: Hic, nempe Metatron, eſt Princeps Mundi Jezirah, & hæc, nempe Sandalphon, eſt Domina præfecta mundo Aſiah. Ille tanquam Intelligentia incorporea ſubſiſtit per ſe; hæc autem tanquam Phantaſia & ſenſus, unitur cum corpore. Ille tanquam Intellectus & motor abstractus & ſeparatus: hæc autem tanquam Pſyche & motor compoſitus: Ille tanquā motionis finis; & hæc tanquam ejusdem executio. Et ex his intelligitur, quid ſibi velint Talmudiſtæ, dum Metatronem vocant Principem facierum, & principem mundi: nempe quod juxta nomen primum faciem convertat ad ſuperiora, de quorum natura eſt; & ad inferiora, quorum quodammodo cauſa eſt, ita ut utraque duplici quaſi facie ſimul intueatur. Et quod juxta nomen ſecundum involutus ſit, & operetur in mundo corporeo, eumque formet & diſponat ad modum intellectualium: eſtque cauſa motûs cœlorum, & conſervator elementorum & ſpecierum elementalium, generationisque & corruptionis, & alterationis individuorum, ex quibus conſtant. Unde dicendum eſt, quod Metatron & Sandalphon ſint ſubſtantia & ſubjectum unum, cui competat nomen primum, quatenus conſideratur in ſe; & ſecundum, quatenus involvitur in mundum Aſiah, qui ab ipſo formatur & regitur.

Cap. VI.

De decem Turmis Angelorum.

§. 1.

ANimalia ſancta deſignantur Nomine Tetragrammatô: Rotæ autem ex adverſo nomine אדני. Et ex utrisque componitur nomen octo literarum יאהד ונהי· Quibus denotantur decem Sephiræ manifeſtæ & extenſæ à ſummo deorſum deſcendendo: unde initium eſt à י: Et eædem Sephiroth inverſô ordine ab imo ſurſum, unde quoque finis eſt in י: Et hoc eôdem modô apparet in Animalibus, ubi Sephiræ dictæ lumine directo repræſentantur, quaſi influxuræ in inferiora; & in Rotis, ubi decem Sephiræ lumine reflexô proponuntur, & inverſæ tanquam accepturæ aliquid à ſuperioribus.

§. 2. Sicut autem ob conceptum decem Sephirarum, quatenus vel prodeunt è ſcaturigine ſua & deſcendunt, vel reflectuntur & aſcendunt; non tamen evadunt viginti: Sic decem Turmæ Animalium contentæ ſub quatuor faciebus; & decem cohortes Rotarum ſub quatuor Rotis comprehenſæ, non efficiunt numerum viginti Turmarum Angelicarum; ſed decem ſaltem manent; ſive conſiſtant in loco ſuperno mundoque Jezirah, & extendantur in mundum Aſiah: ſive abhinc convertantur, redeantque ad originem & ſummitatem ſuam. Et ſicut duo Nomina Tetragrammaton & Dominii cum octo literis efficiunt denarium plenum; ſic duæ claſſes ſanctæ cum octo catervis Animalium & Rotarum, quæ in illis comprehenduntur, conſtituunt decem *Choros* Angelicos. Et ſicut ſuper vehiculum ſummum, quod conſtituitur ex Chochmâ, Binâ, Jedulâ, Gebhurâh, conſiſtit Kether: ita ſub vehiculo infimo, quod eſt Tiphereth, Nezach, Hod, Jeſod, locum habet Malchuth: quæ omnia ſunt decem: Sic ſupra quatuor Animalia adhuc unum ſtatuitur, quod fortaſſis eſt Metatron vel Firmamentum imminens capitibus ipſorum, quòd illa in ſe continet, illiſque ſublimius eſt. Et ſub quatuor Rotis adhuc natura quædam quinta eſt, nempe Rota una, quæ in terra: ita ut in Animalibus & Rotis inveniamus denarium perfectum Chororum Angelicorum in mundo Jezirah contentorum.

§. 3. Et quoniam in ſingulis quatuor mundis itidem quatuor ſimiles *continentur* gradus: ita in mundo Jezirah primo occurrit mundus ſupremus, & quaſi *Aziluthicus*, qui reſpondet literæ י Tetragrammati, denotatque Angelos ſupremos, qui forte ſunt Cherubini, Metatron, & Sandalphon, primum habentes locum inter *Angelos*. Deinde occurrit gradus ſecundus analogus Throno Gloriæ & He primo Tetragrammati, ibique locum habent Seraphim, quorum meminit Jeſchajah Propheta. In gradu tertio, qui analogicus eſt eidem ſyſtemati ipſi & literæ Vav comprehenduntur Animalia ſancta: ſicut in quarto, qui ipſi eſt Aſiaticus, & correſpondet He ultimo, continentur Rotæ. Quamvis revera omnes hi quatuor mundi ſyſtema ſaltem ſint unum, nempe Jeziraticum.

§. 4. Hinc intelligi poteſt, quomodo Paradiſus in Scriptura dicatur eſſe in terra, cùm tamen in libro Sohar ſæpiùs dicatur, quod ſit in Jezirâ; prout & explicat R. Moſche Corduero, cùm agit de Palatiis ſanctis: nimirum quod vel referendus ſit ad Aſiam mundi Jeziratici; vel ad Jeziram mundi Aſiatici, quod rectius eſt: ita ut hortus Eden inferior, qui in terra eſt, referendus ſit ad illam partem mundi Aſiah, qui correſpondet Syſtemati Jeziratico.

§. 5. Vel etiam ſic dici poteſt: quod Mundus Jezirah vel reſpectum habeat ad id, quod eſt ſupra illum; & illuc referuntur Seraphim: vel ad id, quod eſt intra illum, quò pertinent Animalia: vel ad id, quod eſt infra illum, & illuc pertinent Rotæ: quamvis omnes tres hi gradus ſint Mundus unus, & operationibus ſaltim differant. Quod etiam indigitare videtur R. Schimeon Jochaides in Tikkunim Soharis novi.

§. 6. Jamque de ordine decem Chororum Angelicorum dicendum nobis eſt: circa quem non parva inter Autores occurrit diſcrepantia. Nam R. Moſcheh bar Maimon

mon ſic eos collocat, ut primò ſint חיות, Animalia; ſecundò אופנים Rotæ: tertiò אראלים, Arelim: quartò חשמלים Chaſchmalim: quintò שרפים Seraphim: ſextò: מלאכים Angeli: ſeptimo אלהים Dii: octavò: בני אלהם filii Dei: nonò כרובים Cherubim: decimò; אישים Viri.

§. 7. R. Jiſchmaël in Pirke Hechaloth inquit: decem eſſe turmas Angelorum, qui dependeant, à decem gradibus ſuperioribus, quarum nomina ſint: primò, כרובים Cherubim: ſecundo חשמלים Chaſchmalim: tertio; חיות animalia: quartò, אראלים Arelim: quintò, שרפים Seraphim: ſextò; תרשישים Tarſchiſchim: ſeptimò & octavò אופנים rotæ: nonò; אשים viri: decimò; טפסרים Taphſarim, Vice-principes.

Quod ipſum etiam ſtatuit Liber Pliah; ubi dicitur, quod Cherubim pertineant ad Coronam: Chaſchmalim ad Sapientiam: Animalia ad Intelligentiam: Arelim, ad Benignitatem: Seraphim ad Severitatem: Tarſchiſchim ad Pulchritudinem: Rotæ ad duas gradus, Victoriam & gloriam: Viri ad Fundamentum; & Taphſarim ad Regnum.

§. 8. Sic etiam allophylus quidam, qui ad hoc ſtudium ſeſe applicuit, gradus illos enumerat ordinè ſequenti: ut primò ſint Cherubim: ſecundo, Seraphim: tertio, Chaſchmalim: quarto Arelim: quinto Tarſchiſchim: ſexto, Taphſarim, ſeptimò; Viri, &c.

§. 9. In Sohar autem Sectione Jethro, ſic habetur: Angeli, qui ſunt quatuor; Michaël, Gabriel; Nuriel, Raphaël; dividuntur in decem cohortes, quæ ſunt: 1. Arelim. 2. Seraphim: 3. Chaſchmalim. 4. Schinanim. 5. Tarſchiſchim; 6. Ophanim. 7. Elohim. 8. Iſchim. 9. Chajoth ſeu Animalia. 10. Et Bene Elohim. Sed extra dubium eſt, illos hoc loco non recitari ſecundum ordinem.

§. 10. Et in Tikkunim ſive ſupplementis ponuntur: Malachim ſivè Angeli: Arelim: Chajoth, ſive Animantia: Ophanim, ſive rotæ: Chaſchmalim: Elohim, ſive dii: Bene Elohim; filii Dei: & Iſchim ſeu Viri.

§. 11. Veritati autem quam maximè eſt conſentaneum; quod Seraphim pertineant ad Intelligentiam: Chajoth ſive Animalia, ad pulchritudinem; vel ad ſex Numerationes ſtructuræ; & Ophanim ſeu Rotæ ad Regnum. Cœterorum autem chororum applicatio dubia eſt. Videtur tamen Cherubim referendos ad Coronam; vel ſi hæc ob nimiam ſublimitatem non referatur inter numerum Numerationum, ejusque locum ſuppleat Daath, ſive Cognitio: tunc Cherubim referendi erunt ad Sapientiam, ceu primam. Accedit, quod etiam R. Schimeon Ben Jochai Cherubim dicit eſſe Metatronem & Sandalphonem, principes ſeu Duces exercituum Angelicorum, unde neceſſariò extollendi erunt ſuper cæteros; & in ſpecie ſuper Seraphim, qui pertinent ad Intelligentiam, quæ proximè adjacet Sapientiæ, prout hæc Coronæ.

Cap. VII.

De duobus Textibus, Talmudis ſcilicet & Libri Sohar, in quibus Cœli ab invicem diſtare dicuntur, itinere quingentorum annorum.

§. 1. IN Tractatu Chagigah capite 2. dicunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ! A terra usque ad Cœlum, eſſe iter quingentorum annorum: & talem diſtantiam quoque reperiri inter ſingulos cœlos. Supra hos (ſunt verba:) exiſtunt animalia ſancta: pedes Animalium exæquant omnia hæc: tali Animalium exæquant omnia iſta: crura Animalium exæquant omnia hæc iterum: femora Animalium, iterum exæquant omnia infera: Corpora Animalium rurſus æqualia ſunt omnibus ſe inferioribus: Colla Animalium æqualia ſunt omnibus: Capita Animalium exæquant omnia: Cornua Animalium iterum exæquant omnia. Supra hæc eſt Thronus gloriæ: Pedes autem Throni gloriæ exæquant omnia: Ipſe Thronus gloriæ exæquat omnia, Rex autem Deus vivus & permanens, excelſus & elevatus habitat ſuper iſta, &c.

§. 2. Et in Sohar Sectione Beſchallach ſic legimus: הא תנינן שבעה רקיעין עבד קב״ה ובכל רקיע ורקיע כוכבין קבועין ורהטין בכל רקיע ורקיע ולעילא מכלהו ערבות וכל רקיע ורקיע בהלוכו מאתן שנין ורומיה ת״ק שנין ובין רקיע ורקיע ת״ק שנין והאי ערבות הלוכו באורכיה אלף וחמש מאה שנין ופותיה אלף ות״ק שנין ומזיוא דיליה נהרין כל אינון רקיעין· והא תנינן לעילה מערבות רקיע פרסות דחיות קדישין ורומהון ככלהו לעילא מנהון קרסולין דחיות ככלהו· וגופא דחיות ככלהו· גדפיהו ככלהו· ראשי החיות ככלהו· וצואריהו ככלהו· מאי ככלהו· כקבלי כלהו· וכל שיפא ושיפא דחיות לקבל שבעה תהומין ולקבל שבעה היכלין ולקבל מארעא לרקיע ולקבל מרקיע לארעא· ושעורא דכלהו ורומהון עשרים וחמשה אלפין חולקין משיעורא דקב״ה כמה דאוקימנא· Traditioita habet: Septem cœlos fecit Deus ſanctiſſimus, qui benedictus ſit: & in ſingulis cœlis ſunt ſtellæ fixæ & errantes: Et ſupra omnes eſt cœlum ערבות ſeu latiſſimum. Et quodlibet cœlum in curſu ſuo habet ducentos annos; & altitudo ejus eſt quingentorum annorum. Et inter ſingulos cœlos quingenti anni intercedunt. Cœlum ערבות ſeu latiſſimum autem in longitudine habet mille & quingentos annos; & in latitudine mille & quingentos annos; & à ſplendore ejus omnes illi cœli fulgent. Porrò ſic traditum eſt. Supra Cœlum Araboth eſt firmamentum ungularum AnimantiumSanctorum, quarum altitudo æqualis eſt omnibus dictis. Supra has tali Animalium, ad inſtar omnium. Et corpus animalium ad inſtar omnium. Alæ eorum ad inſtar omnium. Capita Animalium ad inſtar omnium. Colla eorum ad inſtar omnium. Quid hoc eſt, ad inſtar omnium? æquale eſſe omnibus. Et quælibet membra Animalium æqualia ſunt ſeptem Abyſſis, & ſeptem palatiis, & ſpatio quod à terra usque ad cœlum intercedit; quodque è cœlo in terram. Et

propor-

proportio omnium atque altitudo ſunt viginti quinque mille partes proportionis Dei Sanctiſſimi, qui benedictus ſit: prout conſtituimus.

§. 3. Hic ſciendum, quod in quolibet trium mundorum, Creativo ſcilicet, formativo, & factivo ſeptem ſint palatia Sancta, prout ſæpius traditur in Sohar, Sectione Breſchith; Trumah; & Pekude. Prout etiam in claſſe infima ſunt ſeptem habitacucula impuritatis, in quibus habitant Spiritus immundi, & animæ damnatæ. Omiſſo autem mundo creativo, qui dicitur Thronus gloriæ; & hoc infimo impuro; jam dicimus, non eſſe dubium, quin, ſicut inveniuntur angeli in mundo formativo, ipſis proprio; tales etiam inveniantur in mundo factivo & materiali: quare in utroque erunt ſeptem gradus diverſi. Ordines autem Angelici in Sohar interdum dicuntur היכלות Palatia, Interdum מדורין habitacula vel manſiones. Et in Tikkunim in hunc ſenſum ſic dicitur: שבעה ימים הם וים אחד על כולם כדא כי שפע ימים ינקו׃ מהיכן ינקו שבעה משבעה שהם מוצקות וכן הרקיעים הם שבעה׃ וצל כלם א׳ מכוסה ונסתר׃ וכן יש שבעה כסאות שבעה ושבעה׃ שבעה היכלות המישלים שבעה בשבעה׃ Septem ſunt Maria; & Mare unum ſuper omnia cætera: ſicut dicitur Deut. 33. v. 19. *quia affluentiam Maria ſugent.* Unde ſugent? Septem è ſeptem; quæ ſunt epiſtomia. Et ſic cœli ſunt ſeptem, & ſuper cæteros unum contectum & abſconditum. Et ſic ſunt ſeptem throni: ſeptem & ſeptem. Septem palatia dominatorum, ſeptem in ſeptem. Hæc ita exponit R. Moſcheh Korduero: quod Numerationes vocentur maria: ſuntque ſeptem ſub Intelligentia; ipſa autem cum duabus reliquis ſuperioribus omittitur, quia cæteris ſcaturiginis loco ſunt, unde hæ influxum habent. Ipſa autem quoque vocatur Mare, quia κατ' ἐξοχὴν, eaſdem comprehendit, atque è ſeſe emittit. Textum autem Scripturæ ſic explicat; quod Maria iſta accipiant influxum; nimirum è ſeptem maribus aliis, quæ continentur in Intelligentia. Ita ut ſeptem iſtæ Numerationes Formativæ accipiant influentiam à ſeptem aliis cauſalibus, radiantibus in Intelligentia ſecundum excellentiam. Iſta autem maria etiam vocat Cœlos, quatenus influxum accipiunt à Pulchritudine: item Terras, quatenus à Regno influentiam accipiunt. Et perpetuo heptades ſunt intra heptades. Et ſic etiam Throni, ſeu gradus mundi creativi ſeptem ſunt intra ſeptem: nec minus gradus formativi ſeptem ſunt intra ſeptem: quoniam ſeptem ſuperiores ſunt quaſi lumina & animæ reſpectu inferiorum, quæ quaſi corpora quædam cryſtallina ſunt, & ab illis vim & potentiam operandi accipiunt. Et ſic etiam in Mundo factivo ſeptem ſunt intra ſeptem; prout dicit, quod ſint dominatores, alios gubernantes.

§. 4. Jam igitur ſcias, quod è palatio primo ab imis aſcendendo, quod vocatur לבנת הספיר Albedo cryſtallina, quod illuminatur à fundamento unà cum Baſilia, influxum accipiat Saturnus cum aſſeclis, qui eſt è Planetis ſeptimus & ſummus. Et è palatio ſecundo, quod vocatur עצם השמים Ipſum Cœlum & eſt habitaculum Hod ſive Gloriæ, influxum accipit Jupiter & exercitus ejus. E tertio autem, quod vocatur היכל נגה Palatium ſplendoris ſive Serenitatis in quo domum ſuam habet Victoria, influxum accipit

Mars

Mars & omnes cohortes ejus, & ſic planetæ cæteri, influxum hauriunt è reliquis Palatiis mundi Angelici; quamvis mediantibus gradibus aliis, ex illis palatiis emiſſis & ad planetas usque pertingentibus. Et ſic facilè intelligi poſſunt ſeptem cœli mundi corporei, de quibus in textu Talmudico ſupra allegato ſermo eſt; ſicut & in textu Soharis: quod illi nimirum ſint ſeptem gradus ſive ordines Spirituum Angelicorum, in quibus influendo ineſt ipſa extenſio divinitatis à principio infiniti huc exporrecta.

§. 5. Supra ſeptem hos ordines autem eſt manſio Animalium ſanctorum. Nam quia hæc pertinent ad mundum Angelicum, hinc in eo quoque ſemper manent, nec evagantur ut alii gradus, qui dicuntur rotæ, extenſæ in cœlos & reliqua corpora; *cum* quibus uniuntur, ut illa vivificent & gubernent. Vel etiam per illos cœlos intelligi poſſunt ſeptem palatia Paradiſi inferioris: ita ut cœlum ערבות ſit palatium ſummum & ſeptimum, correſpondens tribus numerationibus ſuperioribus: Coronæ, Sapientiæ & Intelligentiæ; & in ſpecie huic poſtremæ.

§. 6. Jam è Scriptis R. Jizchak Lorjenſis Germani ſciendum, quod nomen אהיה referatur ad Intelligentiam, quæ indigitatur pro ה primum Tetragrammati, cujus numerus eſt quinarius. Jam ex verbis illis Salomonis Prov. 3. v. 19. *Dominus in Sapientia fundavit terram: ſtabilivit cœlos in Intelligentia: in cognitione ejus abyſſi ruptæ ſunt*; porrò patet, quod Intelligentia referatur ad cœlos: atque hinc apparebit, quare cœlo uni tribuatur iter quingentorum annorum. Nomen enim אהיה plenè ſcriptum retrogradando hoc modo. אלף· אלף הי· אלף הי יוד· אלף הי יוד הי efficit Summam 544. & ſublatis radicalibus א· אה· אהי· אהיה, quarum numerus eſt 44. remanent 500; quæ eſt extenſio Intelligentiæ אהיה extra ſe in cœlum à ſeſe ſtabilitum. Quaſi diceretur: Intelligentiam in plenitudine Nominis ſui absque radice propria hunc efficere numerum.

§. 7. Eodem modo ad Intelligentiam refertur nomen שדי, quod ſi plenè ſcribatur hoc modo: שין· דלת· יוד, ſublatis radicalibus ſimiliter efficit numerum 500.

§. 8. Tertio Nomen מקום Locus, eſt 186: & oritur è Tetragrammati literis in ſe ductis hoc modo. י״ i. e. decem decies efficiunt 100. ה״ i. e. quinque quinquies efficiunt 25. ו״ i. e. ſex ſexies efficiunt 36. ה״ i. e. quinque quinquies efficiunt 25. qui numeri ſimul ſumti ſunt 186. Utrumque autem hoc nomen refertur ad pulchritudinem, quæ vocatur cœlum; Cui ſi addatur nomen שדי, 314. quatenus refertur ad fundamentum, quod etiam fundamentum dicitur, efficitur numerus 500.

§. 9. Quartò; Intelligentia eſt ה Tetragrammati primum, i. e. 5; Eademque habitare dicitur in Creatione: Si jam exinde pergat in formationis decadem, turmarum ſcilicet angelicarum, efficiet 50. Et ſi deſcendat in Fabricationem, efficiet 500. multiplicata ſcilicet per decem ſphæras. Rationes plures hic omittimus.

Cap. VIII.

De cæteris numeris allegatorum textuum.

§. 1.

QUæritur autem & porrò quid ſibi velint ducenti illi anni, qui cœlis tribuuntur in textu Sohariſtico? Ubi ſciendum, quod cœli illi ſive palatia quidem virtute Intelligentiæ, ſeu ה primi in actum deducta ſint; ſed immediatè à Baſilia ſanctiſſima, quæ eſt He ultimum Tetragrammati, & mater inferior, cauſa nimirum proxima trium mundorum. Hæc autem vocatur ducenta, propter literam ר i. e. 200. quia eſt ראשית ſive principium & Sapientia inferior.

§. 2.

Hi duo numeri autem anni dicuntur: quia ſex Numerationes ſtructuræ vocantur dies; quia dicitur; ſex diebus Deus mundum creavit & quievit ſeptimo. Ad regnum igitur pertinet nomen Sabbathi: item nomen menſium, quia illud dicitur Luna; & neomeniæ. Sed ad matrem ſupernam refertur nomen annorum: quia ipſa eſt mater & cauſa pulchritudinis, quæ vocatur Sol ſpiritualis, qui eſt menſura anni per duodecim variationes Tetragrammati ſui; ceu per 12. menſes. Et quia ab illa excitantur judicia; hinc ab illa quoque proveniunt 365. præcepta prohibitiva; qui eſt numerus dierum anni ſolaris. Eadem etiam dicitur שנה annus, id eſt 355. quia ad ipſam pertinet nomen אלהים plenè ſcriptum hoc modo אלף · למד · הי · יוד · מם quod efficit 300. Et 50. portæ intelligentiæ: & quinarius He Tetragrammatici; unde 355. Si verò aſſumatur vox שנים anni: duæ literæ primæ jam ſunt expoſitæ: & duæ ultimæ conſtituunt vocem מי; quis? quæ etiam refertur ad Intelligentiam.

§. 3.

Numerus autem 1500. qui tribuitur cœlo ſummo, ערבות ſeu latiſſimo, provenit è Tetragrammati literis. Si una per alteram multiplicetur hoc modo: י i. e. 10. quinquies i. e. per ה, efficit 50: 50 per ו i. e. 6. efficit 300: 300 per ה i. e. 5. efficit 1500. Vel ſi cœlum ſummum referatur ad duas primas literas Tetragrammati, יה, quæ efficiunt 15; facilè patet, quomodo deſcendendo per decades mundorum inferiorũ, efficiuntur 1500.

§. 4.

Sicut autem cæli hi ſtellis pleni ſunt, ita & pleni ſunt animabus, intelligentiis, & angelis fulgidiſſimis: nec non Planetis, per quos intelliguntur principatus, præfecti & dominationes, angelique miniſtratorii, qui variis officiis præſunt. Animalia autem his omnibus ſuperiora ſunt, tam ratione naturæ, quam ratione loci; quorum membra in Gemara enarrantur novem, juxta numerationes mundi formativi Corona demta, quam è ſuperioribus habent: in libro Sohar autem ſeptem, reſpectu palatiorum paradiſi. Numerus autem ultimus viginti quinq; millium; originem habet ex ה ultimo, Gloriæ divi-

næ quæ influxum dat animalibus illis, multiplicato per numerum quinque perſonarum, mundi Emanationis; unde oriuntur 25: & facta multiplicatione per decades Numerationum, tandem 25000; quæ ſunt lumina influentiæ ſupernæ.

Cap. IX.

De Cœlis, adhuc alia quædam: quomodo dicantur eſſe duo, & quomodo dicantur eſſe ſeptem.

§. 1.

IN Tractatu Chagigah, cap. 2. dicitur: juxta mentem R. Ichadah, duo eſſe firmamenta, quia Deo ter optimo tribuantur Cœli, & cœli cœlorum. Sed Reſch Lakiſch inquit; ſeptem ſunt, & vocantur 1. וילון. 2. רקיע. 3. שחקים. 4. זבול 5. מעון 6. מכון. 7. ערבות. Primum, quod dicitur Velum ſive Cortina nullum omnino præſtat miniſterium, ſed mane intrat, & veſperi exit, & quotidie renovat opus creationis juxta illud Jeſ. 40. v. 22. *extendens velut telam Cœlos & expandit eos, ſicut tentorium ad habitandum.* In ſecundo quod dicitur רקיע firmamentum, ſunt Sol & Luna, ſtellæ & planetæ, ſicut dicitur: Gen. 1. v. 17. *Et poſuit eas Deus in expanſione cœli,* &c. In tertio quod dicitur שחקים ſeu locus comminutionis, molæ ſunt, ibique molunt manna pro Juſtis, ſicut ſcriptum eſt Pſal. 78. v. 23. *Et mandavit* שחקים *ætheribus deſuper, & januas cœlorum aperuit, & pluit ſuper eos Man an comedendum.* In quarto, quod dicitur זבול Habitaculum, eſt Jeruſchalem & Domus Sanctuarii, & altare: & Michaël princeps magnus adſtat & ſacrificium in eo offert, ſicut ſcriptum eſt 1. Reg. 8. v. 13. *ædificando ædificavi domum habitaculi tibi, locum paratum ut habites ibi in ſecula.* Unde autem ſcimus, quod ſic vocetur cœlum? quia Scriptum eſt. Jeſ. 63. v. 15. *aſpice è cœlis, & vide* מזבול *de habitaculo Sanctitatis tuæ & pulchritudinis tuæ.* In quinto quod dicitur מעון Habitaculum, ſunt chori Angelorum miniſtrantium, qui cantica canunt noctu & interdiu tacent, in honorem Jisraëlitarum, ſicut ſcriptum eſt Pſal. 42. v. 5. *Interdiu præcipiet Dominus miſericordiam ſuam, & in nocte canticum ejus mecum.* In ſexto quod dicitur מכון Repoſitorium ſunt theſauri Nivis & theſauri grandinis; & conclave rerum malignorum; & conclave guttarum, & conclave turbinis, &c. In ſeptimo quod ערבות ſeu planities dicitur, juſtitia eſt & judicium & largitio, theſauri vitæ; & theſauri pacis; & theſauri benedictionis; & animæ juſtorum; & ſpiritus atque mentes adhuc producendi; & ros, quo Deus Sanctiſſimus, qui benedictus ſit, vivificabit mortuos, &c. Ibi Rotæ, & Seraphim, & animalia ſancta & angeli miniſtratorii & thronus Gloriæ, in quo reſidet Rex ille Deus vivus excelſus & elevatus: ſicut dicitur Pſal. 68. v. 5. *exaltate equitantem in ſupremis cœlis; in Jah, nomen ejus.*

§. 2.

Hoc textu explicatur natura mundi factivi corporei, in quo ſuut cœlorum gradi materiales. Ubi R. Jehudah dicit, in eo eſſe duo firmamenta; id eſt duos gradus ſive ordines; quorum unus ſit corporeus & ſenſibilis; alter verò incorporeus & ſenſibus imperceptibilis, qui tamen extendatur ad corpora & in iis operetur. Primus ergò in

ſe com-

ſe comprehendit elementa, elementata, cœloſque ipſos: alter verò Rotas & animalia, quæ illa movent & formant & gubernant. Reſch Lakiſch autem eidem non contrariatur, ſed cum ſeptem dicit eſſe cœlos, ordines intelligit ſive gradus mundi; tres corporeos, & quatuor ſpirituales. Juxta hunc igitur וילון Velum ſive cortina, quod ipſi eſt cœlum primum, & gradus primus eſt mundus elementaris proximus concavo Lunæ; qui nihil planè operatur, quia tantum eſt ut materia & ſubjectum reſpectu potentiæ operandi, quam habent ſphæræ, animæ & intelligentiæ incorporeæ, à quibus juxta mentem Platonicorum, vera provenit operatio. Et intrat mane in generationem & exit veſperi in corruptionem, & ita continuat naturam primitùs creatam. Vel etiam dici poteſt Velum hoc eſſe, expanſum illud pellucidum inter lucem firmamenti & inter nigredinem terræ, conſtans ex aqua, aëre & igne, quod ſuſcipit lumen ſolare quo fiunt diluculum & veſpera, dies & nox, æſtas & hyems, &c. continuis generationibus & corruptionibus, ut per ſucceſſionem individuorum continuentur ſpecies ſub initio creationis conditæ iisque intereuntibus ſpecies tamen non intereat.

§. 3.

Gradus ſive ordo ſecundus corporeus vocatur רקיע firmamentum; eſtque tota natura cœleſtis in varias ſphæras diviſa: quamvis multi magnique Philoſophi dicant, unam tantum eſſe, & tamen omnes motus & omnia phænomena ritè explicari poſſe. In eo ſunt Sol & Luna, & omnes ſtellæ, tam fixæ quam errantes.

§. 4.

Gradus tertius vocatur שחקים; quod juxta meam (Abraham Iriræ) opinionem eſt cœlum cryſtallinum & primum mobile, in quo ſunt aquæ, quæ ſupra octo cœlos, quæ narrant gloriam Dei eumque laudant juxta verba Davidis Pſ. 148. v. 4. *laudate eum cœli cœlorum, & aquæ quæ ſupra cœlos.* Et ſupra hoc eſt cœlum empyreum, quod nonniſi lux eſt & vita de quo infra plura. Ibique dicuntur eſſe molæ, quibus molitur Manna pro juſtis, quaſi diceretur, ibidem eſſe Paradiſum, ubi juſtis apponuntur objecta intelligibilia mundi ſuperni incorporei, ita ut cum integra ſuperent captum ipſorum, comminuenda ſint in partes minutiores, quo ab ipſis percipi queant.

§. 5.

Quatuor gradus reliqui, explicantur juxta quatuor Rotas Ezechielis & literas Tetragrammati & ארבע de perſonis Baſiliæ & Microproſopi, Matriſque & Patris.

DISSERTATIO III.

Cap. I.

In quo variis probatur rationibus, quod in Aëre & Igne reperiantur ſubſtantiæ viventes rationales.

§. 1.

Ipſa ratio demonſtrat, quod elementa Aëris & Ignis non careant naturis viventibus ipſis propriis. Primò enim hæc elementa magis aſſimilantur Animæ, quam reliqua:

quæ cum in ſe ſit ſpiritualis & à materia abſtracta, tamen per calorem, qui ab igne originem habet, & per ſpiritus naturales, vitales & animales, qui naturæ ſunt aëreæ, extenditur in duo elementa reliqua, aquam ſcilicet & terram, ob naturam ſuam craſſam, frigidam & gravem ab illa magis remota.

§. 2.

Deinde Ignis & aër etiam vicina admodum ſunt Cœlo, quod eſt corpus primum animalium, adeoque perfectius: Unde & ipſa quoque perfectiores habent qualitates, & majori gaudent extenſione & quantitate, nec non loco ſublimiore & majori motus velocitate quam aqua & terra: unde rationi videtur repugnare, & ἄτοπον eſſe cum inferiora hæc & imperfectiora in ſe habeant naturas vivas per ſe ſubſiſtentes, quod ſublimiora illa & perfectiora iiſdem debeant eſſe orbata.

§. 3.

Porrò cum in cœlo fulgeant Sol & luna atque ſtellæ, quæ ſunt naturæ animatæ & viventes; & ſimiliter infra in mari & in arida habitent piſces & bruta cum homine: quare ergò in loco intermedio ignis nempe & aëris non ſui invenirentur habitatores.

§. 4.

Et quia vita à cœlo ſeſe exſerit & emittitur in inferiora per loca iſta media; neceſſe eſt, ut illa de ipſa participent & quidem primariò & abundantiùs, quatenus ad eam recipiendam aptiora ſunt, eique ſimiliora. Sicut rivus aquas primariò & meliùs accipit ab ipſo fonte, quam ciſterna, vel Caſtellum in quo deinde coliguntur.

§. 5.

Si quis autem dicere vellet, naturam vitæ aëreæ reperiri in avibus: is ſciat, manſionem avium ſaltem eſſe in aëre infimo, qui ultra montes altiores non elevatur: unde niſi alia exiſteret in aëre vita, quam hæc, potiſſima illius pars inculta eſſet & vacua: ſicut etiam tota regio empyrea. Imo ſic etiam in aëre tantùm exiſteret vita brutalis, non verò rationalis; unde ſequeretur terram aëre eſſe præſtantiorem. Adde quod & aves in terra factæ ſint, & in iis elementum terræ prædominetur, in quo etiam multiplicantur, &c.

§. 6.

Jam verò inter naturas remotas ſemper invenitur medium aliquod, quod utraſq; participat. Verbi gratia: inter Corpora ſimplicia, & inter inanimata mediam naturam habent, quæ dicuntur imperfectè mixta: inter vegetabilia & animalia, ſunt Zoophyta: inter bruta & homines, naturæ ſunt mediæ, quæ utriusque generis participes ſunt, & idoneæ ut addiſcant ſtudia quædam & opera rationalium. Cœleſtia autem ab hominibus nimium diſtant non loco tantum ſed & corpore, & anima. Hinc neceſſe eſt, ut naturæ quædam inter illa dentur mediæ.

§. 7.

Tales autem ſunt ſpiritus aërei, qui vocantur Dæmones: hi medium hunc occupant locum inter ſummum & cœleſtem & inter imum atque terreſtrem: corpusque habent patibile ut homo; ſed incorruptibile ut cœleſtia: & ſi hoc ex parte corruptionem ſubit, prout ſtatuunt neoterici; iſtud tamen non fit ex toto; unde vitam habent perennem & ſempiternam, quia è natura aëris facile reſarcire queunt, quod in ipſis diſperit, & ex illa in ſubſtantiam ſuam convertere atque reſtituere poſſunt, quod ipſis deficit.

§. 8.

Nam inter corpora brutorum & inter cœleſtia, corpus hominis propriè non eſt medium, prout multi opinantur: quia aliàs participare aliquatenus deberet brutalia; aliquatenus cœleſtia: quod tamen non fit; quoniam corpus hominis non minùs mutationi & paſſioni atq; corruptioni ſubjectum eſt, quam brutale. Unde neceſſariò corpora dantur alia ſtatum hunc medium obtinentia; qualia ſunt Dæmonum.

§. 9.

Ratione animæ autem, ſpiritus illi aërei multis quoque paſſionibus ſubjecti ſunt: quædam enim fugiunt, quædam deſiderant: quædam ſperant, quædam metuunt: quibusdam lætantur, quibusdam dolore afficiuntur: quandoque ira & furore excandeſcunt; quandoque lenitate & miſericordia replentur. Hæ tamen paſſiones potius animam illorum concernunt, quam corpus: cum in homine, exempli gratia, iracundo, non tantùm anima patiatur & perturbetur; ſed etiam cor atque ſanguis inflammentur. Nam in ſpiritu aëreo ira potiùs reſtringitur ad animam, & in corpore nullam ſenſibilem producit mutationem vel commotionem. Et in genere quoque omnes paſſiones iſtorum ſpirituum aëreorum magis ſunt temperatæ & ordinatæ, quàm humanæ: propter facultatem ſuam intellectualem, cui magis ſubjecti ſunt atque obediunt: unde etiam perfectiores ſunt quam naturæ inferiores in moralibus & politicis. Et intellectus ipſorum, quamvis non ſit habituatus ut cœleſtium, diſpoſitionem tamen habet admirandam & euſtochian inſignem circa ſapientiam, intelligentiam, & cognitionem omnemque actum ſimilem; in quibus multis modis præeminent ingenio humano: unde quædam intelligunt & aſſequuntur ob familiaritatem cum ſuperioribus in inſtanti: quædam autem ſyllogiſticè concludunt, parum aberrando à veris. Eodem modo ſcopum & finem ſuum multò eminentius attingunt, majorique cum perfectione, luce, facilitate & felicitate quam homines. Vita quoque utuntur longæva & tranquilla, longeque perfectiore quam inferiores.

§. 10.

Hæc omnia autem comprobat experientia: quia multæ reperiuntur operationes, quarum cauſæ ignorarentur, niſi admitterentur ſpiritus iſti aërei. Quandoque enim reperiuntur homines planè indocti, qui tamen non ſaltem loquuntur Hebraicè, Græcè, Arabicè, ſimilesque linguas, quas non didicerunt; ſed etiam loquuntur de rebus tam ſublimibus, ut multi Philoſophi è libris docti, eadem ignorent: quare & interdum abſ-

truſa revelant & futura prædicunt & miracula edunt, omnem ſapientiam & facultatem humanam tranſcendentia, &c.

Cap. II.

De natura ſpirituum aëreorum, & aliis illorum attributis.

§. 1.

OMiſſis illis, quæ de ſpiritibus iſtis tradiderunt Chalcidius & Apulejus, ad opinionem poſteriorum convertemur, quorum ſententia verior videtur; & juxta illos duas *in* medium afferemus definitiones, quarum prima ita ſe habet. Spiritus aëreus eſt anima rationalis, particeps intellectûs humano multo ſublimioris; corpore utens ſubtili; miniſtrans cœleſtibus, & ex illorum commiſſione dominium habens in mundum ſublunarem. Altera talis eſt. Spiritus aëreus eſt anima rationalis.intelligens; quæ, quia corpore induta eſt ſubtiliſſimo, quod ipſa influxu & ſplendore ſuo vivificat, hoc ipſo naturam conſtituit mediam inter cœleſtes & humanam : unde, quia ipſa duo hæc extrema conjungit, è cœleſtibus eadem influxum bonum atque perfectum defert ad inferiores; & viciſſim bonas iſtorum meditationes atque merita ab inferioribus elevat & ſurſum attollit: præſertim illorum hominum, qui cum ſupernis uniuntur. *Officium* igitur iſtorum ſpirituum in hoc potiſſimum conſiſtit, ut gubernent & dirigant mentem & mores hominum in verum atque bonum, & hoc medio natura humana uniatur cum divina.

§. 2.

Quamvis autem juxta hanc definitionem omnes videantur boni: alii tamen quoque dantur qui mali ſunt & noxii. In ſpecie autem dividi poſſunt juxta numerum ſpirituum Planeticorum: quamvis generaliùs tot ſint ipſorum ſpecies, quot ſtellæ micant in firmamento. Sicut autem à ſpiritibus cœleſtibus diriguntur facultates vegetativæ & vitales; ita aërei dirigunt rationem potiſſimum; & ignei illuminant intellectum, eumque elevant ad objecta divina.

§. 3.

Mediantibus igitur ſpiritibus iſtis aëreis, qui aliàs dicuntur Angeli, deſcendunt animæ in corpora, & per illos diriguntur in operationibus ſuis, & monentur in dubiis, &c. & poſt diſceſſum è corpore deducuntur ad judicem, cujus ſententia vel damnantur vel beantur.

Cap. III.

De *Corpore Spirituum aëreorum, & quòd quidam inter illos ſint mali atque noxii.*

§. 1.

JUxta Platonicos illud, quòd primò vitam accipit ab eſſentia vitali, eſt Ignis: quippe qui eidem quàm maximè eſt cognatus, ob motum præcipuè velociſſimum: unde per

calo-

calorem etiam vivificantur omnia animantia. Poſt ignem verò mediante hoc aër vitam accipit; quippe qui ad calorem ſe habet ut oleum ad ignem. Deinde aqua tenuiſſima & aëri proxima, & hâc mediante terra vaporetenus elevata; omniumque poſtremò materia craſſior.

§. 2.

Unde quinq; oriuntur genera viventium rationalium: Primò naturæ compoſitæ ex igne tantùm, quarum illæ, quæ videntur, vocantur ſtellæ; quæ verò non videntur, in aëre degunt, ſtellasq; ſequuntur, ut cohortes Imperatorem. Secundum genus eſt illud, quorum corpora compoſita ſunt ex igne & aëre. Tertium, cujus corpora compoſita ſunt ex igne, aëre & aqua tenuiſſima, quæ propterea videri poſſunt. Quartum genus in prædicta compoſitione adjunctam habet terram tenuiſſimā, ad inſtar effluvii terreni: unde adhuc magis videri poſſunt: Et huc pertinent Subterranei. Quintum autem genus & ultimum ſunt homines, quorum corpus eſt craſſiſſimum.

§. 3.

Alii Spiritibus aëreis tribuunt omnia quatuor Elementa: Ignem ſcilicet, quo mediante per illos ſeſe exſerat vita atque motus: deinde aërem qui quaſi ſit alimentum ignis illius; & quoniam hic aliàs facilè dilaberetur, hinc & aquas addunt ſubtiliſſimas; & cum his terram ſimilem, ut eò meliùs ſubſiſtere queant: quæ omnia debito pondere & menſura ſint contemperata; ut aër tamen prævaleat.

§. 4.

Cum hac materia anima iſtorum ſpirituum, ſicut cæteræ omnes in ſuo genere, unitur per inclinationem & pronitatem quandam naturalem, eidemque aſſiſtit, & vitam infundit, eademque utitur ut organo ſuo naturali ſibique proprio.

§. 5.

Quamvis autem omnes ſint immortales, hæc tamen inter illos occurrit differentia, quod naturæ cœleſtes omninò ſint incorruptibiles; unde quia nihil ab illis abſumitur, etiam non opus habent cibo corporeo: ſed vocibus tamen delectantur, cantuque dulciſono, quibus mediantibus uniuntur cum hominibus. Sed duo genera ſequentia, aëreorum nempe & aqueorum, ob temperaturam laxiorem, quædam ſui perdunt, quæ etiam refarcire tenentur. Quia autem non conſiſtunt è materia terreſtri, hinc illis ſufficiunt odores & ſuffitus & fragrantiæ unguentorum florumq;, quibus ſitim quaſi ſuam levare poſſunt. Spiritus autem ultimi generis magisque craſſi & terreſtres, opus habent odoribus craſſioribus & vaporibus humidis, v. gr. è ſanguine & carne aſcendentibus. Et huc pertinent incolæ aëris infimi, ſpiritus nempe ſuperbi & iracundi, autores arrogantiæ & furoris ſeductoresque hominum, qui & ipſi inter ſe flagrant igne diſſidiorum atque belli, & homines ad talia incitant, iisdemque variis modis illudunt: Quæ inter Cabbaliſtas dicuntur Cortices immundi.

Cap. IV.

De *Anima, ejusque natura.*

§. 1.

CAuſa rerum prima eſt in omnibus immobilis & una. Una, quia ſicut Unitas omnibus numeris prior eſt eosque ut Pater generat; ita Deus benedictus, ſuperior eſt omnibus entibus, eademque producit ſolus. Immobilis autem, quia ipſe omnium eſt ultimus, & cum ſit Bonum abſolutiſſimum atque perfectiſſimum per ſe ipſum conſtanter permanens, non movetur nec moveri poteſt ſive ad ſeipſum, ſive ad alia: ſed cætera omnia moventur ad ipſum, & in ipſo quieſcunt & perſiſtunt.

§. 2. Intellectus eſt immobilis; nam quia eſſentia ejus eſt ſtabilis & permanens, hinc non ſuſcipit nec ſuſcipere aptus eſt ſucceſſionem temporis nec motus in actibus ſuis intelligendi, eligendi & operandi: ſed unus non eſt; verùm multiplex, quia natura ejus conſiſtit ex intellectione & objectis intelligendi diverſis.

§. 3. Anima non tantum multiplex eſt ſicut Intellectus, ſed adhuc magis, quia ipſa natura ejus admittit compoſitionem numericam. Sic motus quoque ejus, temporibus diverſis utitur, ob facultates diverſas, unde in operatione ſua ſuſcipit ſucceſſionem temporis & motum localem. Sic in ratiocinando unum poſt aliud intelligit: prout & in vitalibus, motibus diverſis corpus movet, ita ut & operationes hujus vegetativæ & vitales tempori & motui ſubjaceant.

§. 4. Sed ipſa indiviſibilis eſt & incorporea, quia longè diverſa eſt à compoſitis materialibus: eò quod multiplicitas & motus ejus ſaltem extendantur in corporea & diviſa, ſed tamen actuando: quod neutiquam competit materiæ, quippe quæ non niſi paſſivum quid eſt.

§. 5. Sicut autem Intellectus abſtractus quaſi per ſe convertitur ad cauſam primam ſe ſuperiorem, neglectis penitus inferioribus: Formæ autem materiales immerſæ omninò ſunt materiæ, ut ad ſuperna nullatenus ferantur. Ita inter utrumque hoc extremum datur natura media, quæ ita unitur cum ſupernis ut tamen non negligat infera; ſed ad utraque feratur: Et hæc eſt Anima, quæ intellectu ſuo ſic elevatur ad intellectum abſtractum atque divinum, adeoque ad ſcaturiginem ſuam, ut tamen facultatibus ſuis inferioribus deſcendat in materiam & ad formas corporeas, adeoque utrumque hoc extremum participet.

§. 6. Anima igitur eſt tertium illud inter Intellectum & inter formas materiales: in ſe incorporea, in corpus tamen extenſa: in ſe indiviſibilis, diviſibilis tamen quoad operationes & ſubjectam materiam: in ſe motum habens, & primò mota, & ita quidem ut ipſa cauſa ſit omnis motus aliorum.

§. 7. Sicut autem Ezechiel vidit quatuor Animalia, quæ Animæ hujus typus erant: ita quatuor ſunt iſtius Naturæ ſpecies. Prima eſt Anima univerſalis, cæteris omnibus ſuperior. Secunda eſt Animarum corporum cœleſtium: tertia Animarum ſpirituum aëreorum; & quarta animarum humanarum.

§. 8.

§. 8. Et ſicut Animæ in genere tribuitur permanentia, eſſentia, motus, & mutabilitas: ita permanentia ſive ſtabilitas potiſſimum competit Animæ mundi, quippe quæ intellectualis eſt eminentiùs, unde etiam ſtabilitatem habet eminentiore gradu; vitamque immediatè largitur cœlo ſummo, quod ערבות ſeu planities dicitur, quod immobile eſt. Eſſentia eſt idea motus primi mobilis & potiſſimum competit Animabus cœleſtibus, quæ ſicut per ſe ſubſiſtunt, & moventur, ſic etiam movent alia gyros nempe & ſtellas. Motus potiſſimum competit animabus ſpirituum aëreorum, quippe quæ ſunt mutabiliores, & paſſionibus magis ſubjectæ quam priores. Mutabilitas autem potiſſimum competit animabus humanis, quia hæ non diu conſiſtunt in uno ſtatu.

§. 9. Anima mundi ſimilis eſt cauſæ primæ & generaliſſimæ: Animæ cœleſtium ſimiles ſunt Mentibus abſtractis: Animæ ſpirituum aëreorum ſimiles ſunt ipſi naturæ Animæ in genere: & Animæ humanæ ſimiles ſunt facultati ſpermaticæ & naturæ generali extenſæ in mundum corporeum, adeoque mundo ipſi; quare & ipſæ vocantur microcoſmus.

§. 10. Anima mundi analogiam habet cum Unitate Intellectus: Cœleſtes cum intellectione ejus: aëreæ cum vita ejus: humanæ cum eſſentia ejus.

§. 11. Anima mundi analogiam habet cum Unitate animæ: cœleſtes cum intellectu ejus: aëreæ cum rationalitate ejus; & humanæ cum phantaſia ejus.

§. 12. Reſpectu cœli; Anima mundi analogiam habet cum cœlo Araboth ſeu ſummo: cœleſtes cum primo mobili: aëreæ cum ſtellis fixis: humanæ cum planetis.

§. 13. Ratione ſublunarium: Anima mundi ſimilis eſt Igni: cœleſtes, aëri: Aëreæ, aquæ; humanæ, terræ. Sic eodem reſpectu etiam conferuntur cum Anima hominis; cum animalibus ſeu ſenſitivis; cum vegetabilibus; & cum inanimatis, &c.

§. 14. Sic in anima ſpecialiter invenitur 1. Intellectus divinus ipſa anima ſuperior & cum ſuperiore unitus, quæ eſt חיה ſeu vitalitas illa, ſeu Mens mentis, Cabbaliſtarum. 2. Intellectus per ſe ſubſiſtens, conſtans & ſtabilis, quæ eſt Mens Cabbaliſtarum. 3. Ratio diſcurrendo intelligens per objecta generalia, quæ eſt ſpiritus: & 4. Imaginativa quæ circa ſingularia ſaltem occupatur; eſtque נפש ſeu pſyche Cabbaliſtarum.

CAP. V.

De Intelligentiis ſive Mentibus abſtractis.

§. 1.

ANimâ ſuperius & perfectius eſt Agens illud ſtabile, quod in momento perficit operationem ſuam, nec tempore indiget ut illa: cujus vita conſiſtit in ſe ipſa ſimul tota ſibi præſens & unita in eſſentia & cum eſſentia ſua: ita ut non elongetur, vel extendatur vel procedat à ſe ipſo in momenta diverſa juxta operationes & inclinationes ſuas internas. Imò neceſſe eſt, ut ſupra formam illam quæ per operationes ſuas externas extenditur in tempus; & ſupra vitam illam, quæ per operationem ſuam internam ad inſtra canalis promanat & tantùm non dividitur, inveniatur Forma quædam alia, cujus

operatio ob inſignem ſuam celſitudinem ſit conſtantior & durabilior; & vita alia, quæ in gradu ſuo eminenti ſibi ſit intimior & in ſeſe abſolutiſſimè una & immutabilis. Quia certiſſimum eſt, id quod perfectius eſt ſemper prius eſſe imperfectiore: quoniam id quod perfectum dicitur in quolibet genere perfectionem habet per naturam ſuam: cum imperfecta ſint illa, quibus perfectio ſua non eſt naturalis: unde ſequitur alia dari ſubliniora, quæ imperfectis aliquid communicant.

§. 2. Deinde quicquid movetur ſemper procedit è potentia in actum ad aſſequendum ſcopum & finem ſuum, ad quem ob defectum perfectionis propriæ movetur atque tendit. Quare ſupra id, qnod procedit è potentia in actum neceſſario datur Ens quoddam, quod ſemper in actu eſt, & permanet atque durat. Sicut ſupra id quod ob defectum & egeſtatē ſuam movetur, neceſſariò datur natura, quæ defectu illo caret & perfecta eſt atque plena, adeoque omni etiam motu caret. Quicquid enim movetur, movetur ob appetitum & deſiderium aliquod à quo inſtigatur juxta naturam ſuam ſenſitivam vel electivam ad aſſequendam perfectionem illam qua caret: quod ſane fieri non poſſet, niſi daretur tale aliquod perfectum à quo illa peti poſſet. Ita autem reſpectu animæ ſe habet Intellectus abſtractus, illa enim non ſemper intelligit, nec tota eſt intellectus; ſed fertur ad illum, qui eſt Intellectus formalis, perfectus, abſtractus & permanens.

§. 3. Inter Intellectus hos abſtractos ſummus omnium eſt productum illud immediatum unicum cauſæ primæ, quod meritò dicitur Intellectus perfectus & primus. Deinde plures dantur tales Intelligentiæ abſtractæ; quæ ita ſe habent ad Intellectum primum, ut animæ ſphærarum cœleſtium ad animam mundi, & dividi ſolent in novem ſpecies, quarum ulteriorem deductionem unà cum fuſiore explicatione hactenus dictorum in aliud tempus differimus.

TRA-

PARTIS TERTIÆ
TRACTATUS SECUNDUS
PNEVMATICVS,
DE
Revolutionibus Animarum,
qui in hac materia à Judæis vocatur
primus.

è Manuſcripto

haut ita pridem ex Oriente ad nos perlato

ex Operibus

R. Jitzchak Lorjenſis Germani

Cabbaliſtarum Aquilæ, latinitate
donatus.

TRACTATUS DE REVOLUTIONIBUS ANIMARUM.

PARS I.

Caput Primum.

§. 1.

IN diſſertatione de Adamo ptiore, [*Hic à Cabbaliſtis Adam Kadmon dicitur, ad differentiam Adami protoplaſtæ, (qui ab ipſis perpetuô cognomine Adam Hariſchon vocatur:) eo quod inter omnia à Deo emanata primum occupet locum, prout protoplaſtes in ſpecie hominum: ita ut per illum nihil commodius intelligi queat, quam anima Meſſiæ, quem & Paulus ad 1. Corinth. 15. verſ. 45, 46, 47, 48, 49, indigitat; de quo alibi latiùs,*] jam expoſuimus, quid ſibi velint ſeptem illi Reges Edomitici, [*de quibus hiſtoria extat Gen. 36. ad v. 31. usq; ad 39. 1. Paral. 1. à v. 43. usq; ad 50. Videatur Cabbala denudata parte primâ voce* מלכים *&c. per iſtos commodè intelligi poſſunt Spiritus ſub initium lapſi, ſive ob nimis avarè imbibitam divinæ cognitionis lucem in ἀτάξίαν vel quietem redacti.*] qui emanarunt ante conformatum ſyſtema Emanativum, & mortui ſunt: juxta myſticum illud: Conſtruxit mundos, eosque deſtruxit. [*Senſus hic eſt; Deum infinitum in ſe ſub initium productionis per Adamum priorem, ſeu Animam Meſſiæ, produxiſſe emanando totam ἀπόῤῥοιαν omnemq; effluxum rerum conditarum ſimul atq; ſemel; ſub forma ſpirituum, qui digeſti eſſent per modum decadis Sephiroticæ. Et quia natura Creaturæ non patitur, ut ab illa cognoſci queat atq; comprehendi tota Divinitatis Infinitudo; in qua tamen cognitione veræ beatitudinis conſiſtit fruitio,* Joh. 17. v. 3. *Hinc ab Adamo ſupracœleſti ſeu Anima Meſſiæ, omnibus illis creatis, ceu diſcipulis, tranſcendentaliter atque Metaphyſicè proponebantur ſublimia illa veræ Theoſophiæ Objecta, juxta Joh. 1. v. 18. Hinc à Cabbaliſtis Spiritus illi creati, dicuntur Vaſa. Realis autem illa Objectorum Diviniſſimorum repræſentatio & hinc factæ Ideæ, ſuo ordine digeſtæ, ab iisdem dicuntur Lumina. Jam ſuppone ſingulas Sephiras ſingulos eſſe ſpirituum illorum Choros, Academias, Synagogas, Hierarchias, Reſpublicas, Exercitus, Corpora, ſive quocunque nomine vocentur alio, ſub uno quodam ſingulæ Rege, Imperatore, Præſide, Præfecto, Rectore, Doctore, &c. qui objecta illa à Meſſia propoſita ſubordinatis ſibi Catechumenis communicaret. Ubi quidem tres Sephiræ ſeu Hierarchiæ ſublimiores ob eminentiſſimum naturæ robur ſatis conſtanter in ſe admiſerunt ineffabilia illa ſublimioris hujus ſcholæ dogmata. Quarta autem Sephira Daath ſeu cognitio, ceu primus ſeptem illorum Regum, nimium ſibi fidens, & totam illã lucem ſimul exhaurire cupiens, cum omne id in ſe admiſiſſet, quod communicari poterat, nec tamen id ſupportare valeret, hinc Vas ejus confractum dicitur:*

id

id eſt, Rex ille è throno ſuo excuſſus, ſublimitate illa orbatus adeoq; mortuus eſſe perhibetur: quod in Scriptura exprimitur phraſi, non ſervati principatus, ſed derelicti domicilii Judæ verſ. 6. Lumina autem illibata quidem ſic transierunt ad Regem ſequentem, & ſic ordine usque ad ſeptimum: quibus omnibus confractis, alia proinde invenienda fuit methodus proponendi atque repræſentandi eminentiſſima illa atque incomprehenſibilia aliàs objecta, quod Cabbaliſtæ factum eſſe dicunt per modum bilancis ſeu conjugii, id eſt, Receceptionis, ſive factarum diſtinctiùs propoſitionum ſub figuris atque velaminibus quibusdam, pro modulo nimirum receptivitatis in ſpiritibus poſſibili. Unde deinceps varia illa repræſentatio quarundam in divinitate perſonarum, vel numerationum, itemque mundorum ſive ſyſtematum, & quæ ſunt notiones ſecundæ in tranſcendentalibus iſtis alia.

§. 2. Inter hos deinde facta eſt ἐκλογὴ, [*ſive ſelectio ſeu ſecretio, ſeparatio, electio ſeu quocunq; nomine alio vocetur:*] ita ut quod in illis contineretur bonum ad ſyſtema emanativum pertinens atque idoneum, illuc aſcenderit, & inde factum ſit ſyſtema emanativum. Et ſic quoque, quod ad ſyſtema creativum pertineret, aſcenderit in ſyſtema creativum: quod pariter quoque factum eſt cum ſyſtemate formativo; nec non cum ſyſtemate factivo. [*Quatuor hæc ſyſtemata ſive mundi nihil ſunt aliud, quàm quatuor repræſentatæ Divinitatis claſſes, lumine ſemper magis magisque diminutô, quales ſunt varii præſentiæ divinæ gradus, v.g. in rubo, in Sinai, in arca, & in univerſo Exod. 3. v. 2. Exod. 19. v. 18. Lev. 26. v. 12. Act. 17. v. 28. Per Aziluth enim ſeu ſyſtema vel mundum emanationis intelligitur ipſum τὸ Θεῖον non in ſe & abſolutè tale, quod Cabbaliſtis Ænſoph ſeu infinitum dicitur, ſed ſub methodo divinorum nominum vel numerationum, vel perſonarum adumbratum, & à Chriſto in compendium Trinitatis redactum. Per Briah ſeu mundum creationis vel potius extrapoſitionis intelligitur præſentia & concurſus Divinus, quatenus eodem fruuntur* Νόες; *ſeu mentes abſtractæ, id eſt animæ extra ſtatum carnis in ſublimibus degentes. Per Jezirah ſeu mundum formationis intelligitur idem divinitatis concurſus ſive ſcena atque œconomia vel diſpenſatio, qualis exhibetur Hierarchiis Angelicis, cujus theatrum latius exhibetur in Apocalypſi Johannitica. Et tandem per Aſiah ſeu ſyſtema fabricationis, factionis, atque ποιήσεως intelligitur præſentia divina adhuc modificatior in ſyſtemate hoc materiali, & potiſſimum in Eccleſia. Hæc omnia dicuntur electione quadam è fragmentis lapſorum vaſorum de novo conciliata, & in ordinem iſtum redacta, ut commodiùs à creaturis intelligentibus per nomina in textu Scripturæ ſacræ hinc inde expreſſa capi poſſent abſtruſa illa inacceſſæ aliàs lucis myſteria. 1. ad Tim. 6. v. 16.*

§. 3. Et ſic quicquid in illis erat de Pſychis ſeu animabus inferioribus; Et de Spiritibus ſeu animabus mediis; & de mentibus, ſeu animabus ſuperioribus: Sicut etiam quod idoneum eſſet ad claſſes angelorum; item quicquid in illis de corporibus; & quicquid pertineret ad omnia creata, omnium atque ſingulorum ſyſtematum; hæc omnia fiebant ex illis ſelectis quæ ſecernebantur è fragmentis illorum Regum. [*Senſus hic eſt, cùm producta primitùs omnia in ſimplicisſima exiſterent ſpiritualitatis eminentia, id eſt, naturam haberent in ſe & per ſe motum habentem, cum cæteris ſpirituum creatorum pro-*

prietatibus aliquali quidem graduum ordine diſtinctis, cæterum tamen plus quam excellentibus; Per lapſum hunc primævum non omnia quidem in ſtatum pravitatis degenerarunt; aliqualem tamen omnia paſſa ſunt immutationem, ita ut deinceps ſelectione facta exinde conſiſterent ſpecies iſta nempe primo animarum ſuis gradibus diſtinctarum, ſecundo Angelorum ad miniſteria deſtinatorum, & tertio monadum quieſcentium ſeu motu per ſe orbatarum usq; ad præfinitum tempus, quo Deus omnia iterum fiet in omnibus, 1. Cor. 15, v. 28. quæ eſt vera materia prima phyſica, è quarum varia coagmentatione deinconditum eſt mundus iſte corporeus.]

§. 4. Sed ex ſcoriis vel recrementis ſeptem iſtorum Regum facti ſunt omnes cortices qui vocantur Adam Belial, Prov. 6, 12. quoniam & hac in parte hoc contra hoc fecit Deus, Eccleſ. 7, 15. bonum & malum [*id eſt, idipſum quod in lapſu ſeptem iſtorum Regum propriâ ſuâ culpa in ſtatum pravitatis degeneraverat & è ſtatu poſitivo boni in ſtatum privativum, nimirum ἀταξίας, ἀνομίας, curvaturæ, inflexibilitatis mortis, vitii, &c. exorbitaverat, iſtud à Cabbaliſtis nomine corticum ſive putaminum appellatur. Allegoria deſumpta ab arbore vel nuce: ubi quicquid à medulla remotiſſimum eſt, corticis nomine indigitatur. Cumque ſpirituum horum certis ordinibus diſſeparatorum ingens eſſet numerus, permiſſu Dei factum dicitur, quod caterva illa confuſionis non omni tamen careret ordine, ſed per modum exercitus cujusdam ſub certis Archontibus, Luc. 11. v. 15. Col. 2. v. 15. Eph. 6, 12. Cor. 2, 2. Col. 1, 13. per ſigna membrorum humanorum, nominibus variegata, diſtribueretur.*]

§. 5. Cùm igitur ſanctus ille εὐλογητὸς Rom. 9, 5, crearet Adamum Protoplaſtum; eo ipſo ſeligebat partem illam Pſycharum & ſpirituum quæ permixta erat cum malo ſeptem iſtorum Regum: illamque accipiens, ex ea faciebat animam Adami Protoplaſtæ, conſtantem ex omnibus illis notionibus (animarum.) [*Sciendum enim, antiquo dogmate Hebræorum, per Adamum Protoplaſten non intelligi perſonam unam individuam, ſed totum animarum genus ſuis ordinibus atque gradibus variè diſtinctum, & ſub formâ exercitûs cujusdam ab Adamo ceu Duce, ſub Imperatore Meſſia, per ſigna membris humanis aſſimilata gubernatum, quod corpus intelligitur ab Apoſtolo, Eph. 4. v. 13. & alibi, ubicunque Chriſtus ab ipſo caput nominatur, eo quod in ſtatu reſtitutionis idem futurum ſit regimen, quod erat in natura inſtituta, Eph. 4. v. 16. Rom. 12. v. 5. 1. Cor. 12. v. 27. Eph. 5. v. 23. Col. 1. v. 24. &c.*]

§. 6. Notandum autem, quod, ſicut quatuor ſunt ſyſtemata ſive mundi, emanationis nempe, creationis, formationis & factionis; & in ſingulis horum quinque ſunt perſonæ, nempe Μακροπρόσωπος ſeu Longam faciem habens, vel potiùs; longanimus, pater & mater, Μικροπρόσωπος ſeu brevem faciem habens vel potius, brevi iraſcens, & uxor ejus; quæ omnes ſelectæ ſunt ex ſeptem illis Regibus: [*Senſus eſt, ideas luminoſas in ſchola primæva primitivis ſpiritibus à Meſſia ſeu Adamo ſupracœleſti de rebus diviniſſimis impreſſas, è quarum ſimplicitate atque excellentia ſpiritibus illis oborta fuit cœcitas atque fractura, ab eodem deinceps Meſſia à ſimpliciſſimo nativi conceptus ſtatu, qui natura producta fuerat incomprehenſibilis, reformatas eſſe in conceptus plures minutiores repræſentativos*

tativos

tativos quarundam perſonarum quas Cabbaliſtæ aliàs duodecim, deinde contractiore numero ſex, & communiſſimè quinq; numerant. Chriſtus autē pro commoditate ſtudii practici ternario abſolvit, non facta mentione longanimi, niſi à Paulo 2. Cor. 1. v. 3. Eph. 1. v. 3. & Petro, 1. Pet. 1. v. 3. &c. Aliàs autem cum omnibus gradibus ſublimioribus ſub patris nomine comprehenſo; cui etiam matris notio indiſſolubili unionis vinculo involvitur: ita ut hæc exhibeant perſonam novi fœderis primam; brevi iraſcens Pſal. 2. v. 12. 13. quem communiter Cabbaliſtæ filium vocant, ſecundam; & uxor ejus ad quam tanquam ad regnum Dei Cabbaliſtæ Spiritum Sanctum referunt, tertiam.] Sic animæ quoque, quæ etiam ſelectæ ſunt ex illis, pariter dividuntur in omnes illas notiones. [*Nimirum quatenus una vel altera objecti loco hunc vel illum gradum intentiùs contemplaretur eidemque obnoxius ſeſe uniret aut intelligendo atque amando ſtrictius eidem ſeſe applicaret ſicut obortâ exhinc ſimilitudine ab illo ceu radice ſua propullulaſſe vel ex illa laotomia exciſa eſſe videri poſſet.*]

§. 7. Dantur enim animæ quæ correſpondent uxori; & brevi iraſcenti; & matri & patri [*Mater enim nil eſt niſi propenſio Patris ad inferiora*] Et longanimo in ſyſtemate factionis: quæ omnes vocantur Pſychæ è ſyſtemate factionis: Veruntamen ſingulæ iſtarum appellantur ſecundum lo[c]a ſua, e. g. Pſyche quædam, quæ eſt ex uxore factiva, vocatur pſyche, quæ in pſyche factiva.

Et pſyche, quæ in brevi iraſcente factivo, vocatur ſpiritus pſyches factivæ.

Et pſyche, quæ in matre factiva, v[oc]atur mens pſyches factivæ, & pſyche patris factivi, vocatur vita ſeu vitalitas, quæ in pſyche factiva.

Et pſyche longanimi factivi, vocatur ſingularitas pſyches factivæ. [*Diſtinctio horum graduum animæ ſic intelligenda eſt, ut pſyche, quæ ipſis nepheſch dicitur, ſit ſpiritus vitalis, non quatenus planè corporeus ſed inſitus ille atque primitivus & ſeminalis, quem recentiores Archeum vocant, cum quo correſpondet Philoſophorum anima vegetativa ſeu plaſtica, & Platonicorum τὸ ἐπιθυμητικὸν ſeu concupiſcibile. Spiritus quem Ruach vocant, eſt gradus quidam ſublimior correſpondens animæ ſenſitivæ & Platonicorum τῷ θυμικῷ ſeu iraſcibili. Gradus tertius ab ipſis neſchamah vocatur, cui reſpondet anima rationalis ſeu potius intellectualis, & Platonicorum τὸ λογικὸν, item νῦς ſive mens; quos tres gradus Chriſtus exprimere videtur Joh. 6. v. 53. nominibus carnis, ſanguinis & vitæ. Quartus gradus, quem Chajah vocant, eſt vitalitas quædam ſublimior ab extra homini ſuperveniens, nec intrinſecùs tantum eundem penetrans, ſed & extrinſecùs ambiens, de quo Eccleſiaſt. 7. v. 13. quam Chriſtus denominare videtur appellatione vitæ æternæ, Joh. 6. v. 54. Gradus quintus eſt ſingularis quædam unio & concurſus ſive præſentia Divinitatis, quæ ab ipſis Jechidah appellatur, & à Chriſto indigitari videtur Joh. 6. v. 56. ad quem gradum pauci aſcenderunt permanenter exceptô Meſſiâ Pſal. 22. v. 21.*]

§. 8. Et ſic eodem modô quinque ſimiles ſunt notiones in ſyſtemate formativo; quæ omnes vocantur nomine ſpiritus formativi.

Porro ſimiles dantur quinque notiones atque ſpecies in ſyſtemate creativo: quæ omnes vocantur mens creativa,

Tandem ſimiles quoque notiones ſive ſpecies quinque reperiuntur in ſyſtemate emanativo, quæ omnes vocantur mens mentis emanativa. Ubi Pſyche eſt è regno emanativo.

Mens

Spiritus è brevi iraſcente emanativo.

Mens è prudentia ſeu potius Informatrice emanativa.

Vita è patre emanativo.

Et ſingularitas ex longanimo emanativo.

Ubi porrò notum eſt, ſingulas harum quinque perſonarum in ſingulis mundis porrò dividi in decem numerationes. Unde ſic quoque omnes Pſychæ & Spiritus & mentes, ſecundum quinque gradus omnium & ſingulorum mundorum emanativi, creativi, formativi & factivi ſubdividuntur.

§. 9. Atq; hinc intelligi poteſt id, quod dicitur in tractatu Talmudico de benedictionibus. Propterea Davidem Regem quinquies dixiſſe, laudet pſyche mea Dominū Pſ.103.v.1.2.22. Pſal.104. v.1.35. quo ſcilicet indigitaret quinq; nomina, quæ animæ tribuuntur: qualia ſunt: nepheſch ſeu pſyche ſive anima infima; Ruach ſeu ſpiritus ſive anima media; Neſchamah ſeu mens ſive anima ſuperior; Chajah ſeu vita nempe Divina, & Jechidah ſeu ſingularis, ſcilicet unio.

Notumque jam eſt, quod iſta ſic appellentur; quoniam regnum & brevi iraſcens & Mater informandi vocantur nepheſch, ruach, neſchamah; ſeu pſyche, ſpiritus & mens: Sapientia autem vocetur vita ſeu Chajah; quia ibidem ſcaturigo vitarum; juxta illud Myſticum Eccleſ. 7.v.13. Sapientia autem vivificabit habentes eam. Corona autem vocatur Jechidah ſive ſingularis, quoniam longanimus ſingularis eſt & quaſi cœlebs, uxore per ſe carens; cum tamen patri ſit uxor nempe mater; & brevi iraſcenti ſua eſt uxor nempe baſilea ſive regnum. [*Ubi notetur per uxores in divinis nil aliud indicari, quàm propenſionem ſeſe communicandi ulterioribus, & procreandi plures conceptus minutiores atque ſpecialiores, ne nimia idearum generalitate atque amplitudine fatigetur intellectus contemplatoris. Quamvis uxorum notio rigorem quoque denotet atq; judicium, quæ in ſummis illis conceptibus, ubi puriſſima clementia, non involvuntur.*]

§. 10. In Adamo ergo protoplaſte illo tempore, quo condebatur, continebantur omnes illæ notiones ſive ſpecies ſupradictæ à Pſyche factiva usque ad ſingularitatem emanativam. Et hæc eſt mens ſcripturæ cum inquit Ezech. 34. v. 31: Vos Adam eſtis. Id eſt, vos meritò vocamini Adami nomine. Senſus enim eſt; ſi literaliter textus intelligendus eſſet; objectio meritò fieret, omnes etiam populos mundi ſive gentiles eodem modo eſſe homines, quô Iſraëlitæ; ſtaturâ nempe erectâ. Ubi porrò quoque dicendum fuiſſet, vos homines eſtis. Verum enim vero [*ſenſus hic eſt, ex animabus veſtris conſiſtebat Microcoſmus Adami.*] Huc pariter confert, quod dixerunt magiſtri noſtri bonæ memoriæ ad locum Jobi 38. v. 4. איפה Ubi fuiſti, quando fundabam terram? Ubi ſenſus eſt, quaſi ſanctus ille benedictus ad Jobum dixiſſet: Ephah ſive menſura tua ubinam erat in Adamo protoplaſte.

§. 11. Res ipſa autem ita ſe habet, quod nempe omnes mentes & ſpiritus & pſychæ nullâ exceptâ comprehenſæ fuerint in Adamo protoplaſte cum conderetur; ita ut quædam animæ pertinerent ad caput Adami; quædam ad oculos ejus; quædam ad ipſius naſum, & ſic porro ad omnia ejus membra, à quibus quaſi dependebant. Atque hac ratio-

ne

ne ſub initium creationis Adami protaplaſtæ in illo exiſtebant omnes animæ, quæcunque erant de parte boni; omnes, inquam, in illo continebantur & ab illo dependebant. Cùm autem peccaret, bonoque malum immiſceret; malum cum bono ita confundebatur, ut ex parte mali illius poſtmodum prodirent populi mundani. Unde apparet, quod fundamentum Adami protoplaſtæ ſaltem fuerit bonum: animæ nimirum Iſraëlitarum. Quare ſcriptura inquit loco citatô: Vos eſtis Adam. (Quaſi diceret omnes Iſraëlitarum animas nihil aliud fuiſſe quàm Adamum nimirum protoplaſten:) Et vos ſcintillæ illius atque membra ejus extitiſtis. Quapropter Iſraëlitæ 2. Samuel. 7. v. 23. etiam vocantur gens unica in terra; prout verba ſonant: Et quis ſicut populus tuus; ſicut Iſraël gens una in terra, &c. Populi mundani autem è contrario non vocatur Adam: id eſt, non prodierunt niſi ex parte mali, quod immixtum fuit Adamo protoplaſtæ.

§. 12. Cum enim ille comederet ex arbore cognitionis boni & mali; eo ipſo immiſcebat bono malum. Ita ut bonum illud, quod in Adamo protoplaſte eſſet, confunderetur cum malo corticum maſculinorum, nimirum Samaëlis, qui vocatur Adam Belial. Prov. 6. v. 12. Eademque ratione bonum illud, quod in Chavvah erat, immiſcebatur malo uxoris ejus Lilith, quæ eſt ſpurcities ſerpentis; quoniam ſerpens rem habebat cum Chavvah. Unde reſtitutio atque liberatio ſive Cura ab iſta ſpurcitie atque veneno nonniſi mors erat; & quod filios generaret atq; filias. Et huc reſpexit Gemarah, dum inquit: Niſi primi parentes noſtri peccaſſent, nos in mundum non veniſſemus. His mediis autem ſeligitur bonum è malo, donec omnes populi mundani pronati ſint de ſpecie mali: & omnes Iſraëlitæ prodierint de bono. Quanquam & hac ratione adhuc aliquid mali in iſtis maneat ſuperſtes; natura nempe יצר הרע ſeu pravæ concupiſcentiæ, quæ in homine eſt, ipſumque ad peccandum inducit. Moriente autem homine, illa ipſa in terra putreſcit, malumque abſorbetur, bonum autem reſiduum extat: quod aliquando reſuſcitabitur in vitam in vivificatione mortuorum in corpus hominis glorioſum.

§. 13. Idem quoque accidebat tempore promulgatæ legis; tum quoque ceſſabat iſta eorum ſpurcities: ita ut non moriendum fuiſſet ipſis. Cum autem Jisraëlitæ conflarent vitulum, hæc ſpurcities in ipſos redibat, bonumque malo iterum permiſcebatur, ut rurſus ſubderentur morti prout initio. Et hoc ipſum indigitat ſcriptura Exod 32. v. 16. Voculâ חרות; ſculpta erat ſuper tabulis, ſcilicet ſcriptura legis. Ubi potius legendum חירות, id eſt, libertatem ab angelo mortis ipſis datam eſſe per tabulas, nec non à ſubjectione regnorum exoticorum. Quoniam nec mortis angelus, nec regna exotica dominantur Jisraëlitis niſi ex ratione mali; quæ eſt portio iſta tunc nobis immixta.

§. 14. Præterea notandum quoque eſt: quod ſicut omnes animæ Jisraëlitarum in Adamo protoplaſte diſtribuebantur in ducenta quadraginta octo membra, à quibus dependebant omnes animæ boni: ſic etiam reperiebantur ducenta quadraginta octo membra populorum mundanorum, [*tanquam totidem cohortes exercitus atque vexilla regni malignantis*;] quæ continebantur in Samaele, àquib. dependebant omnes animæ pravæ. Cum ergo peccaret Adam protoplaſtes, comederetq; de arbore cognitionis boni & mali,

tunc prædictæ illæ animæ bonæ contentæ in membris Adami protoplaſtæ ſic permiſcebantur, & involvebantur atque implicabantur reliquis animabus in Adamo Belialе contentis; ut ſingula membra ſingulis membris involverentur, [*quaſi ſinguli milites exercitus malignantis ſingulos milites exercitus boni manu captos ſibi mancipaſſent,*] ita ut exempli gratia caput capiti, & ſic quoque, cæteris paribus, pedes pedibus innecterentur.

§. 15. Porrò autem ſicut notiones Pſyches ſeu animæ infimæ dividuntur in ducenta quadraginta octo membra Adami protoplaſtæ; quæ omnia ſuperinduebantur ducentis quadraginta octo membris Adami Belialis: eodem modo notiones quoque ſpiritus ſeu animæ mediæ dividuntur in ducenta quadraginta octo membra: prout & notiones mentis in totidem membra diſtribuuntur. Quæ omnia ſuperinduebantur modo ſupradicto penitusque ſubintrabant intra ducenta quadraginta octo membra Adami Belialis tàm quoad Pſychen quàm quoad ſpiritum & mentem.

§. 16. Unde apparet, animam quandam ſub membro quodam magno atque excelſo comprehenſam in ſanctitate, intruſam quoque eſſe revera membro cuidam ſimili de corticibus. Quò pertinet dictum illud ſapientum: Quicunque major eſt ſociô ſuô, illius quoque prava concupiſcentia major eſt, quàm, quæ in altero. Unde cum anima quædam excellens in poteſtatem corticum ſubintrat, difficile omnino eſt, eandem illinc eripi: quoniam malum ſuperinveſtiens eam inſigne eſt pariter. Et huc pertinet, quod dicitur de viris excellentibus, qui peccata commiſerunt atrociſſima, atque maximè deteſtanda, quales fuerunt Jerobeam, & Achab, & Menaſche atque ſimiles. Id quod probè notandum.

§. 17. Porro hoc loco quoque explicabimus, quomodo per peccatum Adami protoplaſtæ membra animæ ejus ab illo delapſa & immerſa ſint corticibus, ut dictum eſt ſupra. Et huc pertinet, quod dicitur in ſupplementis Sohariſticis ad locum Proverb. 27. v. 7. 8. Sicut avis vagatur à nido ſuo, &c. Quod ſicut gloria cohabitans ſimul abit in exilium, id eſt, involvitur decem numerationibus impuritatis juxta illud Pſalmi 103. v. 19. Et regnum ipſius omnibus dominatur: ſic quoque animæ juſtorum exulent & ſuperindutæ ſint malô ſupradictô. Unde in ſupplementis porrò dicitur: quod abeant & vagentur cum illâ de parte in partem & de loco in locum, &c.

§. 18. In omni itaque generationum ſive ætatum periodo certæ quædam animæ bonæ exeunt è malo illo ſupradicto, veniuntque in mundum hunc per præceptum illud Gen. 1. v. 28. de prolificatione & multiplicatione, quod Sanctus ille Benedictus in hunc finem nobis dedit: quod probè notandum. Prout igitur ſe habet generatio ſive ætas illa, ſic eandem quoque proportionem obſervant animæ illæ, quæ prodeunt è corticibus: quandoque nimirum animæ de membro capitis; quandoque alia, quæ ad pedes pertinent, exeunt. Eadem autem harum eſt ratio, quæ membrorum Gloriæ cohabitantis, quæ nempe illo tempore intra cortices hærent: ejusdem enim generis ſunt animæ illæ, quæ ſeliguntur [*Ubi conſiderandum, annon cum Paulus Act. 9. v. 15. vocatur σκεῦος ἐκλογῆς instrumentum ſelectionis, idem ſenſus ſit qui hoc loco: quod nempe ſeligere & ſecernere deberet animas è pravitate Gentiliſmi, ut participes fierent boni illius, quod in*

una

vita divina eſt. Item annon pleraque illa loca, ubi Paulus de electione agit, eodem ſenſu accipienda ſint, ut nempe intelligatur vel ſelectio illa è fragmentis vaſorum, per quam conſtituebatur integritas protoplaſtæ, ut ad Epheſ. 1. *v.* 4. *vel ſelectio ad fœdus Dei atque Eccleſiam, vel electio in meliorem vitam, ut Apoc.*17.*v.*15.] atque illo tempore exinde prodeunt. Prout tandem deprehendimus in poſtrema hac generatione, in qua nos vivimus, quod gloria cohabitans pedibus nunc hic ſiſtatur: unde omnes animæ, quæ nunc prodeunt de notione pedum Adami protoplaſtæ ſunt : quibus omnibus tandem ad finem usque ſecretis, deinde Meſchiach veniet.

§. 19. Atque hinc intelligi poteſt, quam ob cauſam exilium patiantur Jiſraëlitæ atque diſperſi ſint per quatuor cardines mundi? Porro etiam, quare gloria cohabitans cum ipſis exulet? Cujus rei hæc eſt ratio. Nimirum quoniam Jiſraëlitæ peccant, eo ipſo in cauſa ſunt, quod animæ eorum involvantur intra cortices: quare exulandum eſt Jiſraëlitis per quatuor mundi ventos & per omnes ſeptuaginta populos : & gloria cohabitans cum ipſis exulat, ita ut ſi anima quædam ſancta commixta ſit iſti cortici hujus vel illius populi, ubi exulant Jisraëlitæ ; quales ſunt Ægyptii, Babylonii atque ſimiles; gloria illa cohabitans, quæ cum illis ibi exilium patitur, tanquam ignis ignem devorans, virtute ſanctitatis ſuæ extrahat animas illas ſecumque coadunet, easque purificet. [*Aliam longè diſperſionis iſtius nôrant cauſam Chriſtiani ex Rom.* 9. *v.* 6. 32. *Rom.* 10. *v.* 19. 21. *Rom.* 11. *v.* 8. 9. 10.] Cumque reſtitutæ erunt omnes, ereptumque bonum è malo; ita ut etiam bonum, quod in pedibus animæ Adami protoplaſtæ erat, è pedibus impuritatis extractum ſit; tunc veniet Meſchiach [*Paulò aliter hunc adventum determinat Paulus Rom.* 11. *v.* 25. *& Chriſtus Luc.* 21. *v.* 24.] Et hoc ipſum eſt, quod indigitatur in Sohar Sectione Pekude, cum dicitur : Donec pedes attingant pedes, &c. quod probè notandum. [*An huc pertineat locus Zachar.* 14. *v.* 4. *diſpiciendum.*]

§. 20. Ecce autem ultima illa generatione Regis Meſchiach omnia erunt ſelecta; nihilque erit reſiduum, quod ſecernatur de ſtatura Adami protoplaſtæ, præter calcaneos ejus: quibus etiam ſelectis, Meſchiach veniet, ut notum eſt. Vox אדם etenim literis ſuis, involvit initiales nominum Adami, Davidis & Meſchiach. Et huc quoque pertinet, quod dicit ſcriptura Pſal. 89. v. 52. Quod probris affecerunt calcaneos Meſſiæ tui. Ubi intelliguntur animæ generationis ultimæ.

Hinc quoque ſapientes noſtri dicunt : Cum perventum erit ad calcaneos Meſchiach, protervia multiplicabitur. Nam quia membra pedum admodum ſunt materialia atque opaca ; hinc animæ abinde dependentes magis quoque ſunt materiæ addictæ: unde augebitur protervia. Hinc quoque dixerunt Magiſtri noſtri : Non veniet filius David, donec plene exiverint omnes animæ, quæ fuerunt in corpore [*nimirum protoplaſtæ,*] quod probe notandum.

Cap. II.

§ 1.

POſtquam jam expoſuimus, quomodo bonum cum malo fuerit permixtum: jam tibi explicabimus dictum Eccleſiaſtæ c. 8. v. 9. Tempus nimirum eſſe, quo dominatus eſt homo in hominem in malum ſibi. Nam Adam Belial, id eſt, cortices dominati ſunt in Adamum ſanctum, quæ erant animæ Adami protoplaſtæ; easque ſuperinduerunt, & occultarunt intra ſeipſos: putantes nimirum id in commodum ſuum fieri: cùm tamen non niſi in detrimentum ipſorum cedat; prout explicabimus.

§. 2. Hinc quoque ſatis ſuperque cognoſcemus cauſam: quare externi tantopere aſpirent in mundo hoc, ut in peccatum compellant hominem; omnemque movent lapidem, ut ad iram commoveat conditorem ſuum benedictum; ut nempe in exilium abeat gloria ejus cohabitans, & devaſtetur domus ſanctuarii ejus. Quæ quidem omnia fiunt propter peccata Jisraëlitarum: vera tamen ratio in hoc conſiſtit, quod ſequitur. Exteriores illi ſive cortices ſcoriæ ſunt & recrementa atque impuritas ſeptem Regum Edomiticorum ſupradictorum; appellanturque mortis nomine: cum è contrario bonum illud, quod ex illis ſecernitur, vocetur vita. Quamdiu igitur aliquid Sanctitatis inter ipſos eſt, hoc ipſum illis vitæ loco exiſtit; & exhinc ipſis vitalitas nutrimentum atque influxus ſuppetit: ſublatâ autem ab illis ſanctitate mortui ſunt. *Hinc manibus pedibusque* in id contendunt, ut ad peccandum alliciant hominem, quo anima ejus ipſis ſubjiciatur, & intra ipſos abſcedat; ipſique hac ratione vitam, tranquillitatem atque alimenta ſortiantur: prout alii operam dant rei ſuæ Oeconomicæ: unde ſcriptum extat Prov. 6. v. 29. Non probris afficiunt furem, cum furatus fuerit ad implendam animam ſuam, cùm eſuriverit, &c.

§. 3. Totumque negotium in hoc verſatur, quod impoſſibile ſit animam Jiſraëliticam, cùm ſancta ſit, etiamſi peccaverit, & ſubter cortices abſceſſerit, [*juxta illud 2. Sam.* 14. v. 14.] penitus tamen expelli expulſam: cum ne minima quidem ſcintilla ſanctitatis (diſpergi queat.) Et quoniam illa deſcendit è loco ſanctitatis Illius qui benedictus ſit; hinc ille alimenta demittit pro talibus animabus, quæ vinctæ ſtant ſub corticibus: & hoc ipſo medio ipſi quoque nutriuntur cortices: ad inſtar arboris, quæ ſuccum quidem atque alimentum attrahit pro fructu; ita tamen ut exhinc quoque cibum & alimentum capiant folia atque cortices; ſublatô vero fructu folia deinceps atque cortices areſiunt.

§. 4. Neque id ſolum: ſed ſupra jam tradidimus capite primo, quod exulantibus Jiſraëlitis gloria quoque cohabitans in medio illorum exilium ſuſtineat: Illa igitur cùm ignis ſit conſumens, ſcintillas animarum, quæ inter ipſos ſunt, undique colligit. Cùmque hac ratione tàm animæ, quàm gloria cohabitans

tans ſuperinduta quaſi ſint ipſis corticibus; tum ſane magnum ſibi aſſugunt influxum. Hinc omni ſtudio in hoc incumbunt, ut peccare faciant Jiſraëlitas, atque hoc medio animas eorum gloriamque cohabitantem cum illis intra ſeſe attrahant.

§. 5. Certè enim, quo major eſt ſanctitas animæ cujusdam, eò copioſior quoque eſt influxus, quem ab illa aſſugunt, & per illam. Unde quò excellentior eſt anima quædam, eò magis illi operam dant, ut ad peccandum illam inducant, eamque introducant intra profunda corticum. Unde maxima corticum copia verſatur circa diſcipulos Sapientum: ex quo etiam dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod cavere debeat ſapientum diſcipulus, ne ſolus exeat noctu. Et huc quoque pertinet dictum illud alterum: Quo major quisque eſt proximô ſuô, eò major quoque eſt (prava) concupiſcentia ejus, quàm quæ in altero, ut dictum ſupra capitulo primo. Et hæc quoque ratio eſt, quod homines reperiantur tàm inſignes tamque excellentes præ aliis, qui peccatis maximis atque horrendis ſeſe contaminarunt; prout infra prolixius id explicabimus, auxiliante Deo, hôc ipſo capitulo.

§. 6. Quamvis autem jam dixerimus propterea exulare gloriam cohabitantem, ut nimirum colligat omnes illas ſcintillas; nihilominus omnia tamen dependent ab ipſo homine, quippe qui ipſe horum omnium fuit cauſa; unde qui aliquid corrupit, neceſſe habet ut reſtituat idem. Et propterea præceptum nobis extat de prolificatione & multiplicatione: utque ſanctificemus nos ipſos tempore copulæ maritalis, ut hâc ratione extrahere queamus atque educere è corticibus animas illas, illæque ſeligantur à malo.

§. 7. Quoniam autem propter peccata noſtra non ſatis cautè nec ſatis perfectè id agimus; hinc extrahimus animas aliquali malo commixtas. Et hoc ipſum eſt myſterium pravæ concupiſcentiæ, quæ cum homine quaſi creetur, unde ſtudendum eſt homini per omnem vitam ſuam, ut à ſe ſeparet malum illud, quod in ipſo relictum eſt: quod ipſum fieri debet per opera ejus. [*Ex ungue hic Phariſaiſmum cognoſcimus, quem Chriſtus impugnat atque Apoſtoli, quod nempe non propriis viribus id fieri queat, ſed per fidem atq; preces, propter fœdus novum impetrato à Patre Spiritus auxiliô atque concurſu.*]

§. 8. Quæ omnia tamen non ſufficiunt; cum non plene ab illo ſeparetur malum usque ad diem mortis ejus. Tunc enim putreſcit malum intra terræ pulverem, tolliturque ab eo, & abſcedit. Quæ etiam ratio eſt percuſſionis in ſepulchro, prout auxiliante Deo latius dicemus ſuo loco.

§. 9. Et huc quoque pertinet illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod multi juſti non aliam ob cauſam moriantur, quam ob conſilium ſerpentis [*quo Chavvam alliciebat ad peccandum.*] Atque hinc reſponderi poteſt ad quæſtionem illam, quomodo fieri queat, quod moriantur absque peccato: cum exhinc videretur iniquitatem quandam verſari in ſinu Dei Benedicti? Sed in hoc verſatur negotium, quod jam ante in illis eſt malum primum, quod commixtum fuit cum animabus illorum cum peccaret Adam protoplaſtes; & ſerpens injiceret impuritatem ſuam intra animam ejus: unde malum illud primum ab ipſis tolli nequit niſi per mortem: prout nempe dicebat Deus benedictus Gen. 2. v. 17. In die quo comedes ex ea, morte morieris.

§ 10. Ab illa ergo die, qua peccavit Adam protoplaſtes, continuis tam cogitationibus quàm operibus in id enitendum nobis eſt, ut extrahamus atque educamus animas ſupradictas è medio corticum per opera noſtra ſupradicta. Quò etiam digitum intendit ſcriptura Pſal. 68. v. 35. Date fortitudinem Deo. Quod ſi igitur eſſemus juſti & converteremur converſione perfecta, facultas in nobis eſſet omnes illas animas, quæ intra cortices degunt, unico extrahendi momento; atque confeſtim veniret Meſchiach. Prout nimirum inquiunt Rabbini noſtri bonæ memoriæ. Non venit filius David, donec plenè prodierint omnes animæ, quæ in corpore. Sed peccata noſtra debilitant, ut ita dicam, potentiam conditoris, id quod & Scriptura docet Deut. 32. v. 18. Petram, quæ genuit te, debilitas.

§. 11. Quando autem plenè prodierint omnes illæ animæ è corticibus, quæ mortis nomine vocantur: tunc etiam abinde exibit gloria cohabitans, quæ intra illos exulat, eosque vivificat: & illi relinquentur mortui, & abſorbebuntur atque peribunt. [*Sublata nimirum privatione ſive curvatura atque pravitate, in qua conſiſtit formalis ratio corticum. Et huc pertinet, quod Paulus inquit, 1. Cor. 15. v. 24, 25, 26, 27, 28; ubi notetur particula* Καταργήσῃ. *Confer.* 53. 54.] Et hoc ipſum eſt, quod dicit Jeſchajah 25. v. 8. Abſorbebit mortem in æternum. Id eſt cortices, qui vocantur mors. Quid de illis dicitur? nimirum poſtquam ex illis prodierit gloria cohabitans, quæ vocatur vita; tunc abſorbebuntur in æternum, nec ulla ipſis continget reſtitutio; prout fiebat tempore promulgatæ legis, ubi mors redibat in locum ſuum priſtinum.

§. 12. Porrò jam quoque dictum eſt: animam quò ſit excellentior, eò profundius immergi corticibus: eòque magis externos illos (hoſtes) conari omnibus ſuis viribus, ut eandem polluant omni pollutionum genere, quò ſemper permaneat intra illos in poteſtate illorum, ipſique commodo ſuo exinde fruantur. Metuunt ergo ne forte per juſtum quendam perfectum ab illis educantur tales animæ tempore copulæ ſuæ maritalis, ut dictum ſupra. Antequam ergo juſtus ille talem animam ab illis educat, ipſique alimentum ſuum quod ejusdem beneficio capiunt, amittant; Quid faciunt? Cum nempe vident locum quendam corruptiſſimum admodum, [*ſeu corpus quoddam peſſimi temperamenti, intra quod ſub illa generatione pro fœtu novo immittenda ſit anima*] tunc animam quandam excellentem dimittunt extra ſe, ut ſubintret illuc, quo deinde quia in loco tantùm malo exiſtit, magis illam ad peccandum impellere, eamque corrumpere queant vehementiùs, quam fuerat antea; ita ut redire cogatur in poteſtatem illorum vitiata ut priùs: atque hac ratione ſemper maneat ipſis ſubjecta. Atque hac ratione illi dominium exercent in hominem juxta Eccleſiaſtæ 8. v. 9. putantes id ſuum fore commodum: cùm tamen è contrario in detrimentum illorum cedat.

§. 13. Res autem ita ſe habet. Sanctus nempe ille benedictus juxta Deut. 32. v. 4. Petra eſt, cujus opus eſt perfectum: & quoniam per peccatum Adami dominium acceperunt in illas animas; hinc easdem non vult educere è manu eorum, niſi jure. Quid ergò facit? Expectat, donec locus aliquis vitiatus occurrat, ut dictum ſupra; illumque oſtendit exterioribus illis inquiens: Velle ſe, ut illuc introducatur hæc vel illa anima

in locum nempe iſtum impurum [*quo nempe ſubigatur corruptum illud temperamentum*] Illi ergo in contrarium intenti melius conſultum ſibi putant, ſi præclaram illam animam illuc introduxerint; & magnoperè delectantur iſto actu. Cùm tamen Deus laudatiſſimus rem jure perſequi cupiat, opusque perficere illis volentibus. Planè ſicut fiebat per præceptum de hirco in locum Aſaſel educto, Levit. 16. v. 26. quo auferebantur omnia peccata Jisraëlitarum: prout exponitur in libro Sohar. Cùm igitur talis anima ſancta in locum iſtum viliorem immittitur, e. g. in filium hominis perfectè impii, l. in proſelytum quendam atque ſimiles, illi, quaſi conclamantes, eandem in ſua omninò poteſtate eſſe cenſent, & caſu veluti deſperato nullam ipſi fore reſtitutionem ſibi ſpondent.

§. 14. Contingit autem quod anima illa robuſta atque ſancta inſigniter excitetur operibusque bonis præcellat, ut penitus ſeparetur à corticibus: neque id ſolum, ſed etiam ſcintillas alias ſecum aſſumat, easque è profundis corticum educat. Id quod ſic eveniebat in Abrahamo Patre noſtro, ſuper quo pax, qui erat filius Tharach idololatræ & magni Sacerdotis idolorum: & tamen è contrario de ipſo dicitur Gen. 12. v. 5. & animas, quas [*proſelytas*] fecerant in Charan. Quod ſimiliter quoque accidit in omnibus proſelytis juſtitiæ: quales erant Ruth & Thamar & Rachab; & omnes reges domus David, & ipſe Meſchiach: & R. Akibah & R. Meir & ſimiles plures. Usque adeo, ut David, qui exinde prodierat, penitùs extirparet corticem illum, quo ſuperindutus fuerat primitùs: nimirum corticem Moab, intra quem immerſa fuerat Pſyche Davidis, prout exponemus ſuo loco. Unde funiculis diſtribuebat terram Moab incolis occiſis. Unde patet, quod Adam Belial dominium quidem habuerit in hominem ſanctum; ſed in malum ſibi, perverſo ſc. homini, ut dictum ſupra.

Id quoque exhinc patet, quod anima quò ſit excellentior, eò magis quoque immerſa ſit ſimilibus corticibus; ita ut prava illius concupiſcentia omnino magna ſit atque inſignis. Unde mirum non eſt, quod David tale quid perpetravit cum Bathſchebah & Abigail: prout juvante Deo, geſta illa Davidis & Abrahami locis debitis explicabimus.

Exhinc quoque perſpicuum eſt, quare interdum juſtus quidam ſit filius impii? cùm tamen meritò omnes juſti tantum generare deberent filios juſtos ſibi ſimiles.

Cap. III.

§. 1.

Poſtquam jam oſtendi, quod omnes animæ contentæ fuerint in Adamo Protoplaſte, ſecundum omnem ſpeciem Pſyches, ſpiritus mentis, &c. Prout etiam quod in qualibet ſpecie ſint ducenta quadraginta octo membra, ut dictum ſupra capitulo primo: Jam porro in ſpecie ſciendum eſt: Cum in homine ſint ducenta quadraginta octo membra & trecenta ſexaginta quinque vaſa venarum & ſimilia, quæ efficiunt ſexcenta & tredecim: Quod nimirum ſexcenta hæc & tredecim ſint numerus radicum in qualibet anima

ma: ita ut quodlibet membrum aut vas ex illis ſexcentis & tredecim, quoniam ſingula unum conſtituunt membrum integrum, conſtituant unam radicem integram.

§. 2. Jam porro notum eſt, ſingula membra iterum ſubdividi in ducenta quadraginta octo membra: Prout exempli gratiâ in membro brachii inveniuntur venæ Capitis atque oculorum adeo ut caput & jecur quaſi & omnes reliquæ venæ Capitis in brachio ſint: atque ſic porro quoque in reliquis ſexcentis & tredecim membris: In quorum ſingulis, membra continentur ſingula.

§. 3. Et quoniam jam quodlibet membrum vel vas è ſexcentis illis & tredecim membra continet omnia: Hinc in ſingulis quoque membris ex eadem ratione *ſunt* ſexcentæ & tredecim animæ: quoniam in quolibet membro vel vaſe reperitur perſona quædam integra, conſtans ducentis quadraginta octo membris & trecentis ſexaginta quinque vaſis. Adeoque quodlibet membrum vel vas animæ capitis, una eſt radix, in qua continentur ſexcentæ & tredecim animæ aliæ.

§. 4. Jam porro quodlibet membrum è ducentis illis & quadraginta octo dividitur in tres partes. Carnem nempe, Vaſa, & Oſſa. Et vaſa iſta non ſunt de numero, Trecentorum illorum & ſexaginta quinque, de quibus ſupra: Sed tantum termini ſunt venarum & Nervorum intra Carnem finientium & abſorptorum. Oſſa autem inter hæc ſupremum habent gradum: & deinde vaſa: de quibus plura videri poſſunt Tract. de format. hominis.

§. 5. Hinc patet, quòd minus quàm ſexcentæ & tredecim radices non poſſint ſupponi in anima Adami protoplaſtæ: Et quælibet radix iterum minus habere non potuit quam ſexcentas & tredecim ſcintillas animarum.

Et quia per peccatum Adami Protoplaſtæ bonum permixtum fuit malo, hinc revolvi cogimur pluries, donec reſtituamur: [*Quæ revolutio refertur inter ſpecies judiciorum, de quibus Heb. 9, 27. Job. 5, 24. Unde patet quod verum Chriſtianum nulla tangat revolutio. Conf. Apoc. 14, 13.*] Quia ſingulis vicibus parum tantum reſtituitur. In quantum ergo quis reſtituitur, in tantum anima ejus dividitur in ſcintillas varias. Hinc fieri potuit, ut ſexcentæ & tredecim radices Adami protoplaſtæ ſingulæ ſubdiviſæ fuerint in ſexaginta myriades radicum parvarum Adami, quarum ſingulæ eſſent perſona una integra conſtans ducentis quadraginta octo membris: Unde etiam vocantur radices, ut ſupra.

§. 6. Eodem modo quælibet radix è ſexaginta illis Myriadibus parvarum radicum iterum dividi potuit usque ad ſexaginta myriades ſcintillarum; ita ut ſingulæ illæ ſcintillæ ſint anima quædam per ſe. In plures autem ſcintillas ſubdiviſio fieri non potuit, deq; his videri poteſt Cap. 29. ubi rationes adduximus è ſupplementis Sohariſticis f. 112, col. 1. quorum verba ſunt ſequentia: Quoniam dum extenduntur usque ad ſexaginta Myriades; &c. Ubi particula *usque* non ſtrictè involvit ſexaginta myriades; quia pauciores eſſe poſſint quam ſexaginta myriades: ſed ſenſus eſt, non eſſe plures, quam ſexaginta myriades: Quare particula, *usque ad*, uſurpatur. Quod probè notandum.

Quælibet autem radix è ſexaginta illis myriadibus parvarum radicum, non neceſſariò

ſariò eôdem modô ſubdividitur: fieri enim poteſt, ut una de ſexaginta illis myriadibus radicum dividatur in ſcintillas ſexcentas & tredecim; vel in mille; donec forte quædam inveniantur quæ diviſionem admittant usque ad ſexaginta myriades animarum: ita ut radicum numerus minor non ſit quam ſexcentarum & tredecim: Et tunc vocantur radices magnæ: nec ſcintillarum numerus ſexaginta myriades excedat. Quæ omnia fiunt pro ratione defectus illius vel corruptelæ cujus cauſa radix illa opus habet diviſione iſta pro revolutionibus ſuis.

§. 7. Hæc omnia tamen paulò latiùs nobis diducenda ſunt. Sciendumque eſt animam Adami protoplaſtæ diviſam fuiſſe in tres partes juxta numerum trium Patriarcharum, [*Prout exercitus dividi ſolent in duas alas & corpus*] Et tres illas partes porro ſubdiviſas fuiſſe in partes duodecim juxta numerum duodecim tribuum Iſraëliticarum. Porro duodecim illæ portiones iterum ſubdiviſæ fuerunt in ſeptuaginta partes juxta numerum ſeptuaginta animarum quæ deſcenderunt in Ægyptum: Et ſeptuaginta iſtæ partes ſunt radices magnæ ſub quibus comprehenduntur omnes Animæ Adami protoplaſtæ.

Deinceps ſeptuaginta iſtæ partes iterum ſubdiviſæ fuerunt, in ſexcentas & tredecim radices medias: Et iſtę ſexcentę & tredecim radices ulterius diviſę fuerunt in ſexaginta myriades radicum parvarum, ſecundum numerum generationis deſerti.

§. 8. Sciendum autem numerum iſtum ſexcentorum & tredecim in ſe continere omnes reliquos numeros ſupra dictos. Numerus enim ſexcentorum ejusdem computi deſignat ſexcenta illa millia, ſive ſexaginta myriades ſupra dictas. Et in numero tredenario, qui etiam pars eſt numeri ſupra poſiti latet numerus duodecim tribuum: Unitas autem exiſtentiam illorum reſpicit, ſive totum complexum illorum. Numerus quoque ternarius tres Patriarchas reſpicit: & denarius reſpectum habet ad ſeptuaginta animas, ſi nempe ſexaginta myriades & denarius iſte addantur; unde reſultabunt ſeptuaginta illæ nimirum animæ. Unde apparet, quod in numero ſexcentorum & tredecim contineantur omnes numeri ſupra dicti: nempe trium Patriarcharum; & duodecim tribuum; & ſeptuaginta animarum; & ſexaginta myriadum.

§. 9. Quemadmodum autem tota Synoche ſive coagmentatio animæ Adami protoplaſtæ dividebatur ſecundum tres Patriarchas & duodecim tribus & ſeptuaginta animas: Sic ſingulæ porro radices è ſexaginta myriadibus radicum Adami ulterius dividuntur per ſe ſecundum numerum trium Patriarcharum & duodecim tribuum & ſeptuaginta animarum.

In hoc tamen eſt differentia quædam, quod nempe ſeptuaginta quidem animæ in Adamo diviſæ fuerint in ſexaginta myriades radicum (parvarum), ſed ſeptuaginta illæ animæ, quæ in ſingulis radicibus ſexaginta illarum myriadum ſupradictarum non porrò ita ſubdividantur, ut una plusquam una radix ſola fiat: ſed ſingulæ iſtarum ſeptuaginta radicum ſubdividuntur in ſexcentas & tredecim ſcintillas vel plures, adeò, ut fieri queat aliquas iſtarum radicum è ſeptuaginta, ſubdividi in ſexaginta myriades, ſcintilla-

rum quidem, quæ ſint animæ; ſed non radicum, eò quod ſimplices tantum ſint animæ.

§. 10. Iſta autem omnia, quæ hactenus diximus, intelligenda ſaltem ſunt de Pſyche factiva. Eodemque modo inſtituenda eſt diviſio ſpiritus è mundo formativo; & mentis è ſyſtemate creativo, atque ſic porrò, cum notum ſit, animam Adami protoplaſtæ in ſeſe continuiſſe omnes animarum ſpecies à pſyche ſyſtematis factivi usque ad longanimum mundi emanativi.

Cap. IV.

§. 1.

POſtquam igitur jam explicatum tibi eſt, quomodo omnes animæ comprehenſæ fuerint in Adamo protoplaſte; omnesq; per peccatum ejus ſuperinvolutæ fuerint corticibus: jam porrò aggrediemur doctrinam ipſam de animarum revolutionibus. Ab illo enim tempore, quo bonum permixtum fuit malo, duo jam ſunt neceſſaria. Primum ut homo bonum ſeparet à malo: id quod fit obſervatione trecentorum & ſexaginta quinque præceptorum prohibitivorum. Alterum autem ut portio boni reſtituatur: quod fit per præcepta affirmativa ſeu jubentia. Nullum enim fuit membrum in Adamo protoplaſte, quod non compoſitum fuerit è ducentis quadraginta octo membris aliis & trecentis ſexaginta quinque vaſis venarum vel nervorum, quorum numerus efficit ſummam ſexcentorum & tredecim.

§. 2. Quod ſi ita eſt, dici fortè poſſet ſufficere, ſi ſingula membra adimplerent præcepta hæc ſexcenta & tredecim; quamvis non omnes ſcintillæ eorum adimplerent omnia præcepta.

§. 3. Scito autem rem ita ſe non habere. Quia enim ipſa quoque membra ſubdividuntur in ſexcentas & tredecim ſcintillas, ut dictum ſupra, vel plures; & quælibet ſcintilla conſtat ex omnibus: hinc quælibet ſcintilla animæ tenetur adimplere omnia ſexcenta & tredecim præcepta legis, quæ correſpondent membris vaſisq; hominis: & ſi vel unicum præceptum deſit, propterea revolvi tenetur, prout traditur in ſupplementis Soharíſticis ſuppl. 1.

§. 4. Revera enim non eſt par ratio iſtorum duorum; ſi nempe quis impleverit omnia ſexcenta & tredecim præcepta mediantibus ſcintillis membri illius, unde deſcendit radix animæ ejus; quamvis non ipſe adimpleverit omnia: & ſi quis nondum implevit omnia ſexcenta & tredecim præcepta; ne quidem per ſcintillas radicis ſuæ: quod planum eſt per ſe.

§. 5. Neque id ſolum, ſed omnia ſexcenta & tredecim præcepta adimplenda ſunt ab homine, factô, verbo, & cogitatione. Quod indigitatur verbis illis Levit. 6. v. 9. Hæc eſt lex holocauſti, &c. Ubi dixerunt Magiſtri noſtri: Quicunque ſtudet ſuper præcepto holocauſti, eidem imputatur, ac ſi obtuliſſet holocauſtum, &c. [*Hac phra-*

ſi ca-

ſi commodè exponi poſſunt ea, quæ Paulus ſæpiùs dicit de imputatione fidei, quæ nimirum opera illa, quæ fidelis non propriis viribus, (quippe quas abnegavit,) ſed per Spiritum Sanctum verâ fide atque precibus à Patre per Filium Meſſiam impetratum, operatur (quæ revera nil niſi fides ejus ſunt;) eidem, in juſtitiam imputantur, i.e. ac ſi ipſe ea præſtitiſſet, unde & pro iis merces promittitur. Ad Rom. 4. v. 5. 11. &c.]

§. 6. Si autem defecerit ſcintilla animæ unica ſaltem in una parte illorum; quæ ſunt opus, verba & cogitatio; tamdiu revolutionem pati cogitur, donec impleverit omnia.

§. 7. Sic quoque qui non ſtuduerit in lege ſecundum פשט, ſive ſenſum literalem, רמז ſive Allegoricum; דרש ſive Anagogicum & סוד ſive Myſticum ſive Cabbaliſticum quæ voces juxta literas ſuas initiales continentur voce פַּרְדֵּס; ille cogitur revolvi, donec abſolverit omnia ſecundum ſingulos ſenſus; quilibet nimirum ſecundum illam partem, quam poteſt aſſequi pro notione radicis ſuæ: & hæc eſt illa portio, quæ ipſi data eſt in monte Sinai; prout notum eſt.

§. 8. Hoc ipſo autem reſponderi poteſt ad multas quæſtiones multaque dubia. Videmus enim multos juſtos gradu ſat exiguo per cæteris juſtis juſtitiam colentibus; qui tamen tranquille atque quiete gaudent mundo venturo. Cum è contrario juſti ſint excellentes admodum, exempli gratia, Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax: de quo dicitur in ſupplementis Soharriſticis, quod revolvendus ſit, & extenſio ejus pertingat usque in ſexaginta myriades generationum. Cujus hæc eſt ratio, quod abſolvere teneatur portionem ſuam, quæ magna eſt admodum: unde revolutiones ejus non abſolvi queunt tam velociter?

§. 9. Hinc quoque intelligitur, quare dentur juſti quidam, qui quaſi exciſi moriantur in Juventute ſua: quales exempli gratia fuit R. Bon & ipſi ſimiles. Quod non propterea factũ eſt, quaſi commiſerit delictum aliquod, cujus cauſa reus factus ſit exciſionis: ſed cardo rei in hoc verſabatur, quod jam perfeciſſet, quicquid complendum erat ex omnibus ſexcentis & tredecim præceptis, cum pluribus aliis; unde diſſolvebatur [*Conf. r phraſin ad Phil. 1. v. 23.*] & ex hac vita migrabant in juventute ſua (juſti iſti). Quod indigitarunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ dicentes: R. Bon novendecim ætatis ſuæ annis plus impendit operæ, quam diſcipulus quidam alius ſeptuaginta annis. Quod nota.

§. 10. Hinc quoque intelliges, cur dentur juſti quidam, qui inviti moriuntur, qualis fuit Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax: Cùm alii contrarium teſtati ſint. Cujus ratio in hoc conſiſtit, quod Moſche nondum adimpleſſet omnia ſexcenta & tredecim præcepta; præſertim quæ concernerent terram promiſſam atq; domum ſanctuarii, cũ ergo durum ipſi videretur reverti per revolutionem, quod ipſi tamen faciendum erat: hinc invitus omnio ſubiit mortem. Juſti autem alii, qui jam abſolverunt, quicquid ipſis neceſſarium fuit; morte ſua gaudent. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur Danielis cap. 12. v. 13. Et tu vade ad finem & requieſces. Non enim opus fuit ipſi revolutionem pati ulteriorem.

§. 11. Hinc quoque intelligi poteſt, quare redemtio tanto tempore ſuſpendatur.

Quod nimirum opus ſit infinitis quaſi revolutionibus, donec ſcintilla quævis adimpleat omnia ſexcenta & tredecim præcepta cum omnibus ſupradictis ſpeciebus.

§. 12. Hinc quoque intelligi poteſt dictum illud Gemaræ, Ubi R. quidam interrogavit alterum: Quodnam præceptum pater ejus potiſſimum obſervaſſet? iſte autem reſponderit: Præceptum peniculamentorum. Et ſic eodem modo alii inveniuntur juſti, qui præcepta quædam alia potius obſervant, quàm cætera. Ubi quæſtionem movent Sapientes noſtri bonæ memoriæ: Annon præcepta levia eodem modo obſervanda ſint, quô gravia? Ubi reſpondetur, illos fuiſſe ſapientes, qui ſciverint, quid ipſis defuerit: unde præcepta illa, quæ jam obſervaverant in revolutionibus prioribus, non usque adeò obſervaverunt.

§. 13. Quod tamen intelligendum ſaltem eſt de illis præceptis, quæ corpus non obligant: qualia ſunt, præcepta ad terram promiſſam pertinentia, item primitiæ tonſuræ; & ſimilia. Sed quæ corpus obligant, qualia ſunt ſtruendi tabernacula, inflandi tubam & geſtandi frondes, item fundendi preces & legendi lectionem Audi, & ſimilia; illa ſanè quilibet obſervare tenetur in ſingulis revolutionibus. Quod probè notandum.

§. 14. Cæteri autem homines, qui ignorant quam ob cauſam in mundum venerint; & quid ipſis deſit: omnia obſervare tenentur. Et propterea admoniti ſint, præcepta levia pari obſervare reſpectu quô gravia.

§. 15. Hinc quoque intelliges, cur quidam homines omne ſtudium ſumma cum delectatione impendant in ſenſum legis literalem; cùm alii ſibi proponant ſenſum Anagogicum vel Moralem, alii Allegoricum ſive Tropicum, alii Gematriis ſive Arithmeticæ ſacræ invigilent; & alii Viam Veritatis ſeu Cabbalam ſectentur. Quæ omnia ſic eveniunt ſecundum finem, propter quem quis illa vice revolutionem paſſus eſt. Quia enim jam ſemel abſolvit illorum quædam in prima revolutione; hinc non opus eſt, ut in quavis revolutione operam det omnibus. Atque hac ratione intelligere poteris quicquid difficile videtur atque dubium eſt circa negotia hominum illorumque revolutiones.

§. 15. Cumque jam expoſitum ſit, quæ ſit ratio radicum animarum; & quomodo ſingulæ ſcintillæ adimplere teneantur omnia ſexcenta & tredecim præcepta modis ſupra expoſitis: jam porro notandum eſt, magnopere opus eſſe homini ut ſciat radicem animæ ſuæ, & unde illa provenerit. Prout monetur in Sohar Cantici Canticorum ad locum Cant. 1. v. 7. Indica mihi, quem diligit anima mea &c. Prout ſcire quoque tenetur homo, in quem finem in mundum venerit?

§. 16. Res autē eò redit: quoniam jam notum tibi eſt, omnes Jiſraëlitas vadimonio erga ſe invicem obſtringi; ob cauſam ſupra jam expoſitam cap. 1. quod nempe omnes Jiſraëlitæ fuerint in Adamo protoplaſte. Veruntamen vades non ſunt pro ſe invicem, niſi ratione peccatorum manifeſtorum: ſicut dictum eſt Deut. 29. v. 29. Et manifeſta nobis & filiis noſtris &c. Sicut etiam non ſunt ſponſores pro ſe invicem niſi illô caſu, ſi poſſint impedire malum illud, & non impediverint: prout notum eſt.

§. 17. Verum enim verò rationes dantur plures ſpecialiores atque intimiores aliæ. Nimirum quod quicunq; ab una deſcendunt radice ſponſores atq; vades ſibi ſint invicem

in quovis particulari:ita ut non tantùm pœnam ſuſtinere cogatur propterea, ſed ut etiam hanc ob cauſam revolvendus ſit aliquis: prout ulteriùs exponemus.

§.18. Quod ita ſe non habet in deſcendentibus à radicibus diverſis. Quoniam ſi quis manifeſto delictô polluatur, & alter idem potuiſſet impedire, quod tamen non fecit; iſte ſane propterea non punitur niſi in hoc mundo: non autem tenetur propterea redire per revolutionem vel per imprægnationem; prout exponemus. Unde omnes ſexcentæ & tredecim ſcintillę animarum contentæ in radice una è ſeptuaginta radicibus parvis, quæ reperiuntur in ſingulis membris Adami protoplaſtæ, ut dictum ſupra capitulo 3. omnes, inquam, ſexcentæ & tredecim ſcintillæ, ſive etiam ſi plures fuerint, ut dictum; omnes ſponſores ſunt pro ſeſe invicem ſponſione perfectiſſima. Quoniam omnes illæ ſexcentæ & tredecim ſcintillæ habentur pro anima una. Quod probè notandum tibi; quoniam inſigne eſt axioma circa negotium revolutionis. Quod ſi igitur una quæpiam è ſexcentis illis & tredecim ſcintillis peccaverit, vel vitium aliquod admiſerit; tunc omnes illæ ſexcentæ & tredecim ſcintillæ ad eandem pertinentes radicem vitium hoc vel defectum illum reſtituere tenentur: nec vocantur perfectæ vel reſtitutæ, quamvis omnia ipſis neceſſaria ſuo tempore adimplevisſent; donec reſarciatur vitium illius ſcintillæ. Quapropter omnes illæ ſcintillæ tenentur aſſociari eidem per myſterium revolutionis [*Notetur eadem myſterii phraſis in eodem negotio à Paulo adhibita ad Rom.* 11. v. 25.] vel per myſterium imprægnationis. Prout latius declarabimus Deô juvante. Ut nempe opitulentur ei quoad impleat omnia ſexcenta & tredecim præcepta impletione perfecta. Poſtquam autem adimpleta ſunt ſexcenta & tredecim præcepta; nullo amplius erga ſe invicem obſtringuntur vadimonio alio, eò quod ex una radice ſint: quamvis illa anima fuerit de ſeptuaginta radicibus parvis contentis in uno membro Adami protoplaſtæ.

§.19. Porrò ſciendum quoq; eſt, ex ſexcentis & tredecim illis ſcintillis alias ſemper viciniores eſſe atque cognatiores aliis, unde cognatiorem huic vel illi embryonem fieri oportet, vel revolvi, ut eandem juvare queat; prout auxiliante Deo cap. 5. declarabimus.

§. 20. Hinc ergò conſtat omnes illas ſexcentas & tredecim ſcintillas unam eſſe animam, quæ ſive per peccatum Adami protoplaſtæ ſive per ipſius hominis commiſſa, distracta ſaltem ſit, veluti, ſi per malleum ſaxum diffringatur in ſexcentas & tredecim particulas ſive ſcintillas, Jirm. 23. v. 29. vel plures.

§. 21. Exinde quoque intelliges, quod reperitur in libro Cabbaliſtarum: Aliquem per revolutionem veniſſe in alium quendam: cùm tamen abſurdum videatur intellectui, virum illum excellentem coactum fuiſſe reverti atque revolvi; & præcipuè reditu tali revolutivo, ut revolvatur in homine multum viliore, quàm ille fuiſſet antea. Verum enim verò res ita ſe habet; quoniam omnes ſexcentæ & tredecim ſcintillæ ſponſores ſunt atque vades pro ſe invicem, (eò quod ab una radice ſint); hinc aliquando ſcintilla excellens admodum revolvitur in ſcintilla quadam vel minima: eo quod vadimonio obſtricta ſit alteri, cùm ſit de radice ejus; ut nempe opituletur ei, eamque perficiat.

§. 22. Porrò notandum ſingulas ſexcentarum & tredecim illarum ſcintillarum ſive particularum vel plurium, quæ ſunt in eadem radice, omnes appellari radicis

nomine. Jam verò quælibet radix partim continet diſcipulos Sapientum ſive majoris ſive minoris eruditionis, obſervatoresque Præceptorum, partim quoq; idiotas plebejos atq; impios. Exempli loco ſit arbor, in qua ligna quoque & rami atque folia ſunt, & cortices præter fructus: quæ tamen omnia ſunt anima una. Jam verò in qualibet radice neceſſariò eſſe debent ſexcentæ & tredecim ſcintillæ unius animæ, ſyſtema conſtituentes juxta myſterium 248. membrorum & 365. vaſorum ad illam pertinentium; quæ omnes ſint diſcipuli Sapientum, ita ut numerus eruditorum minor eſſe nequeat, quàm 613. Cætera verò maſſa iſtorum membrorum, prout ſunt rami, folia lignumque arboris, ſunt patresfamilias ſive plebeji. Summa huc redit, in qualibet radice pro fructibus arboris tantum haberi diſcipulos Sapientum, quos 613. eſſe oportet numero certo: atque hæc omnia in Pſyche ſeu anima inferiore vel Nepheſch. Et ſic 613. alii reperiuntur in ſpiritu; totidemque in mente &c. ita pergendo per omnes partes ſingulorum ſyſtematum emanativi; creativi, formativi, & factivi, de quo vide cap. 2. Quod probè notandum. Quoniam ſcitu valde neceſſarium eſt, niſi confundi velis cognitione tua.

§. 23. Ratio in hoc conſiſtit, quod in qualibet radice perſona repræſentetur integra, 613. membris conſtans.

§. 24. Adeoq; ſicut magna eſt differentia inter ipſas radices, quarum aliæ ad caput, aliæ ad pedes referuntur: ſic talis quoque eſt differentia inter ſcintillas ejusdem radicis. Unde non eſt quod mireris, quod omnes impii atque populi mundani progeniti ſint ab Adamo protoplaſte & Noach & Abraham & Jitzjak eorumque ſimilibus: quod vix videtur poſſibile. Sed difficultas in id reſolvitur, quod anima illa & quævis conſtet è 248. membris, in quolibet autem membro ſint caro & medulla, ſanguis cutis pili quoque & quandoque ungues. Quicunque ergò pertinet ad medullam interiorem, ille inſignis eſt admodum: atque ſic porro usque ad pilos & ungues, qui quaſi cortices ſunt illius membri. Unde mirum non eſt, quod dixerimus in radice animæ Abrahami & ſimilium dari ſcintillas ſive particulas impiorum atque ingloriorum viliumque admodum. Quod probè notes, ne opus ſit ubique eadem repetere: videasque cap. 32.

§. 25. Ulterius multa quoque ſunt præcepta, quæ non à qualibet ſcintilla ex illis impleri vel obſervari queunt. Ratio hæc eſt: quoniam non omnes animæ, quamvis ſint ab una radice, propterea tamen veniunt in unam familiam, vel in unam tribum: ſed quædam revolvitur in Sacerdotem vel Levitam; alia in revolutione fit Judex, alia linarius vel ſimilis: ubi non quælibet ſcintilla obſervare poteſt omnia ſexcenta & tredecim præcepta; eò quod quædam ſolos ſacerdotes, quædam Levitas; aliæ Reges vel Judices & ſimiles concernunt: prout etiam præcepta ſunt alia ſpecialia, qualia ſunt de redimendo primogenito; de leviratu vel diſcalceatione. Quod ſi enim cuidam filius non ſit vel frater vel primogenitus; ille ſanè hæc obſervare nequit. Porrò tamen alia quoque ſunt præcepta, quæ à ſingulis obſervari poſſunt, qualia ſunt de lectione Audi; de precibus; de fimbriis [*vid. Matth. 9. v. 20. Matth. 23. v. 5. Matth. 14. v. 36.*] item adeundi domum conventus, & ſimilia. Alia quoque ſunt præcepta, quæ homo non obligatus eſt perſequi; qualia ſunt ſpicilegium, oblivione relicta, angulus agri, primitiæ tonſuræ & ſimilia: ad quæ quilibet obligatus eſt, ſi nempe habuerit agrum vel oves: ſin minus, liber eſt

eſt. Alia deinde præcepta templum ſaltem concernunt, qualia ſunt ſacrificia & ſimilia.

§. 26. Jam ergo dicendum, quæ ſit ſingulorum ratio. Quoad illa igitur præcepta, quæ homo poſſet perſequi, v. g. ut emeret agrum & daret decimas, &c. ob illa, ſi neglexerit eadem, tenetur revolvi; eademq omni modo adimplere. Quod autem ad illa præcepta attinet, quæ obſervari queunt citra reſpectum templi; & quæ tamen occaſione deficiente à quodam impleri nequeunt, qualia ſunt redemtio filii; & leviratus; & diſcalceatio: circa illa hæc verſatur differentia: quod ſi occaſio cuidam offeratur; & tamen ea non obſervet; tunc ſe habent ad inſtar omnium præceptorum, quæ ab homine præſtari queunt: unde quis propterea obligatus eſt perfecto reditu revolvi, ut illa obſervet. Quod ſi verò occaſio eidem defuerit; non quidem propterea tenetur revolvi, ſed ſufficit ipſi, ſi embryonetur per myſterium embryonatus, ut nempe ſubintret in hominem quendam vivum, qui ſit de radice ejus, & obligatus ſit ad ea, ut ſupra dictum per revolutionem. Cùm ergo obvenerit iſti homini tale aliquod præceptum, quod ipſi defuerat; tunc alter ille idem ſimul obſervare poteſt mediante hoc: quo facto mox iterum ex illo dimittitur atque avolat. Et de his ſatis.

§. 27. Quantum autem præcepta illa concernit, quæ à templo dependent; propter illa omnes ſcintillæ, quæ venerant ante exſtructum ſanctuarium ſive ſtante templo obligatæ tunc erant revolvi in ſacerdotes vel Levitas, vel Jiſraëlitas; donec omnia adimplevißent. Quæcunque autem ſcintillæ non venerunt in mundum niſi poſt deſtructum templum; illas omnes redire oportet tempore adventus Meſſiæ, qui benedictus ſit: atque tunc obſervabunt omnia illa præcepta.

§. 28. Atque hinc facile intelliges rationem, quare dies Meſchiach venire debeant ante mundum venturum; quod eſt millennium ſeptimum; quia tunc fundamentum erit pœnarum. Quam diu autem anima ſola eſt, eique occaſio deficit; tunc illa præcepta obſervare nequit: unde circa initium dierum Meſſiæ obſervanda erunt omnia præcepta dependentia à templi ſtructura. Et hinc quoque intelligi poterit, quod dixit R. Jiſchmael filius Eliſchah, cùm emungeret lucernam nocte Sabbathina, inquiens: Cùm reſtaurabitur domus Sanctuarii, ſacrificium offeram pro peccato &c. Sed hæc ſufficiant: eaque probè notes.

Cap. V.

§. 1.

Cum capitulo præcedenti ſatis edoctum ſit, omnes animas mixturam pati boni atque mali; inque mundum venire, ut reſtituant ſeparentque bonum à malo: quodque aliæ veniant in mundum per myſterium revolutionis, aliæ verò per myſterium embryonatus: jam porrò declarandum eſt, quid propriè ſit גילגול ſeu revolutio, & quid ſit embryonatus, ſeu עיבור.

§. 2. Revolutio ergo, quæ Gilgul dicitur eſt, ſi cùm infans quidam de utero matris prodit, in corpus illud ſubintrat anima quædam; eademque tolerare cogitur omnes illos dolores atque miſerias, quæcunque ſupervenerint eidem corpori, ex quo prodiit in auram mundanam usque ad mortem ejus; ita ut penes illam non ſit abhinc exire usque

que ad diem mortis. Sed embryonatus, qui Ibbur dicitur, eſt, ſi anima quædam in hunc mundum venit in hominem jam natum in hunc mundum, atque adultum; tunc enim ſi anima quædam alia intra talem ſubintret, iſte ſimilis quaſi evadit fœminæ prægnanti, quæ infantem embryonem in utero ſuo gerit: unde etiam dicitur embryonatus; eodem enim modo in talem virum præter animam ſuam radicalem, quæ in ipſum intrat cum prodit in auram mundanam; per novam imprægnationem venit anima quædam alia, poſtquam jam adolevit. Unde fieri non poteſt, ut anima quædam embryo fiat in aliquo per myſterium embryonatus; niſi alter ille jam natus fuerit annos tredecim & ultra, id eſt, ſi natus ſit annos tredecim & diem unum: quoniam ab illo tempore jam pro *viro* habetur, qui obligatur obſervare præcepta: tunc ergò eidem advenit anima altera, ut eundem adjuvet, & juſtum reddat, dirigatque ad ſtudium præceptorum atque legis.

§. 3. Duplex autem eſt embryonatus. Primò; cum anima illa, quæ de novo imprægnat hominem illum, ipſa hoc caſu indiget, quia ipſi deeſt aliquod præceptum, quod non obſervavit in revolutione præterita: quod tamen tale eſt, ut ad illud implendum ipſi defuerit occaſio: qualia ſunt leviratus, diſcalceatio & ſimilia, propter quæ non opus habuit deſcendere in revolutionem, ut dictum ſupra cap. 4. Unde venit ut embryo in iſtum hominem, ut impleat illud præceptum, in quo deficiebat.

§. 4. Vel etiam ſecundò fieri poteſt, ut imprægnet illum hominem pro neceſſitate illius hominis; ut nempe opituletur ei, eumque juſtificet, atque gubernet: ipſa verò anima embryo facta pro ſeipſa nullô laborat defectu. Utroque autem caſu non imprægnatur homo niſi poſtquam natus ſit tredecim annos & diem unum: abhinc porro enim obligatus eſt obſervare præcepta.

§. 5. Differentia tamen hæc intercedit: quod cum quis embryo fit in proprium uſum, ut adimpleat defectum ſuum; anima illa imprægnans extendatur per totũ corpus hominis illius inſtar animæ corporis illius propriæ: toleretque omnes dolores & cruciatus corporis, prout ipſa illius corporis anima, ibique moretur, donec adimpleat illud præceptum, quo carebat: quo impleto aufertur ab homine illo & abit,

§. 6. Quæ autem embryo fit pro neceſſitate hominis cujusdam, ut nempe eundem adjuvet; illa non ſuffert dolores ullos miſeriasque corporis: cum ipſa defectu non laboret, nec ob propriam neceſſitatem adveniat: unde nec tempus habet definitum, quo egredi debeat; ſed potiùs ibi permanet ſecundum arbitrium ſuum & cum homo bene operatur, in illo perſiſtit; & quidem quò melior evadit, eò fortiùs cum ipſo unitur. Cùm autem in deterius ruit, ipſa aufertur ab homine illo, dicens è Numer. 16. v 26. Recedite quæſo à tentoriis virorum iſtorum impiorum &c. atque abit.

§. 7. Quod autem ad revolutionem attinet, poſſibile eſt, ut revolvantur ſimul duæ vel tres ſcintillæ in corpore uno; prout infra declarabimus hôc ipſô capite. Quod tamen fieri nequit, niſi hæ revolutæ omnes ſint de una radice animæ; & de 613. ſcintillis illius radicis: prout dictum eſt cap. 4. quod nempe omnes pro ſe invicem ſpondere cogantur, omnesque ſint anima una.

§. 8. Quod ſi autem quis ſeducat proximum ſuum; tum ambo coguntur pati revolu-

volutionem unam in uno corpore: & ille qui ſeduxit, juvare tenetur alterum ut impleat præceptum illud, & reſtituat quod corrupit, propter illum. Quo in caſu ſimul revolvi poſſunt, quamvis non ſint de una radice: Videatur Cap. III.

§. 9. Sic etiam in imprægnatione ſive embryonatu plerumque ſunt de una radice. Niſi cum homo quidam operam dat præcepto cuidam prout decet, illique ſemper inhæret ad inſtar juſti cujusdam qui ante illum vixerat, eidemque præcepto operam dederat ex omni perfectione: Tunc enim quamvis anima juſti illius non ſit de radice hujus, tamen hunc imprægnare poteſt.

§. 10. Dein ſcito, fieri quoque poſſe, ut talis imprægnatio accidat viventibus ambobus. Verbi gratiâ, ſi juſtus quidam eſt in generatione quadam, & præcepto cuidam operam dat ſecundum requiſita ejus; deinde autem homo quidam in eadem generatione vivit, qui idem præceptum ſecundum requiſita ejus implet, prout id fecerat juſtus ille; tunc fieri poteſt, ut Nepheſch ſeu Pſyche vel anima inferior juſti illius imprægnet illum, quamvis ambo ſint in vivis. Et hoc eſt quod dicitur 1. Schmuel. 18, 1. Et Pſyche Jonathanis ligata eſt ad Pſychen Davidis: quamvis ambo ſimul viverent, in una generatione. Quod probè notandum.

§. 11. Quod autem dictum eſt de Embryonatu, indigitatum quoque eſt in libro Midraſch Hanneelam 42. Ubi dicitur: Qui venit ut purificetur, illum adjuvant. R. Nathan inquit: Animæ juſtorum adjuvant illum. Quod notandum. Res autem ita ſe habet, quod nempe juſti illius anima veniat in hominem iſtum, ut illum adjuvet adimplere præceptum: Unde juſtus ille hîc quoq; portionem habet in iſtis præceptis; (& obſervatione eorum particeps fit.) Id quod etiam à Magiſtris noſtris piæ memoriæ alibi annotatum eſt, cum inquiunt: Majores ſunt juſti poſt mortem ſuam quam in vita ſua: Quoniam poſt mortem ſuam merentur habere liberos. Quod ſic intelligendum: Quia homo iſte quaſi eſt ad inſtar filii juſti illius, qui ipſum dirigit ad præcepta ſicut Pater filium ſuum. Et Capitulo undecimo latiùs exponemus quantum auxilii ſortiri queat homo ſi ipſum imprægnet juſtus quidam; quæ evolve. Et hoc intenderunt Magiſtri noſtri, dum inquiunt: Si probus eſt accipit portionem ſuam & portionem ſocii ſui in horto Eden. Ecce enim juſtus talis unam jam accepit portionem ſuam in horto Eden; Et quando nunc Embryo fit in hoc vel illo homine ut illum adjuvet; iterum portionem ſuam accipit, etiam ex illo præcepto.

§. 12. Fit autem revolutio ex pluribus cauſis. Nam

1. Quis revolvitur ex eo quod peccavit & vitium contraxit; qui propterea revolvendo redit ut illud vitium reſarciat. Et ſi talis revolvatur, is ſanè facile iterum peccat.
2. Alius revolvitur ut adimpleat & perficiat aliquod præceptum, quod neglexerat. Et hujus caſus duæ ſunt ſpecies. Primò; ſi id tale ſit, quod cum daretur occaſio, tamen noluit obſervare. Exempli gratia, ſi feſtum tabernaculorum ſit & non conſtruxerit tabernaculum: vel ſimile quid: quamvis non manibus quaſi præceptum deſtruxerit, ſed tantum quod quietus ſederit, & non fecerit.

Et iſte remotior eſt à peccando, quam ille, qui venit ad reſtaurandum vitium aliquod, vel peccatum. Deinde aliquis etiam revertitur ad obſervandum præceptum aliquod, cujus ipſi quidem non oblata fuit occaſio; ipſe tamen ex deſidia eandem quoque quærere noluit. Exempli gratiâ: Si non emit agrum ut obſervaret præceptum de ſpicilegio; derelicto ex oblivione & de angulo agri, &c. Et talis adhuc remotior eſt à peccato & certior eſt quod non ſit peccaturus.

3. Quidam etiam revolvuntur ut juſtos reddant alios & in viam rectam ducant homines: Non verò revolvuntur pro neceſſitate propriâ. Et hi certiſſimi ſunt quod omnino non ſint peccaturi. Ratio hæc eſt; quoniam Sanctus ille, qui benedictus ſit, non cupit, (quod abſit!) ut culpoſæ fiant creaturæ ejus, poſtquam abſolverunt penſum ſuum: Et quoniam tantum adveniunt in uſum aliorum, ipſe conſervat eas ne omnino peccent.

4. Quidam etiam propterea revolvuntur, quia non fuerant meriti in revolutione priore veram ſuam comparem ducere in uxorem: unde redeunt, ut eandem accipiant.

§. 13. Poſtquam autem jam declaravi quomodo ſe habeat revolutio: Et quomodo fieri queat, ut plures ſcintillæ revolvantur in corpore unico; & quod omnes de una radice eſſe oporteat: jam porro ad ſpecialiora deſcendam. Scito ergo, aliquando fieri poſſe, ut ſimul revolvantur in corpore uno anima vel una, vel duæ vel tres vel quatuor. Plures autem animas quam quatuor ſimul in uno corpore reperiri impoſſibile eſt. Res autem ita ſe habet. Quandoque una tantum venit anima nova: Quandoque autem cum ipſa revolvuntur animæ aliæ veteres de radice ejus; ut reſtituant cum illa quod corruperant, & propter quod venire debuerunt in revolutionem. Aliquando ergo ut dictum, venit anima una tantum nova. Aliquando anima una revoluta. Vel una nova & una revoluta. Vel una nova & duæ veteres. Vel una nova & tres veteres. Vel duæ vel tres veteres tantùm. Plures autem quàm una & tres veteres concurrere non poſſunt.

§. 14. Et huc pertinet dictum illud Job. 33,29. Ecce omnia iſta operabitur Deus bis & ter cum viro. Ubi per virum intelligitur anima radicalis nova propter quam corpus illud vocatur vir & individuum: Et Deus benedictus jubet fieri revolutiones cum illa, quæ ſunt tres veteres; cum una nova quæ vocatur vir. Hic quoque eſt ſenſus dicti Exod. 20,5. viſitans iniquitatem patrum ſuper filios & ſuper nepotes & ſuper pronepotes. Quoniam myſterium revolutionis ad quartam usque tantum ſeſe exporrigit cum nova ut dictum ſupra.

§. 15. Scito quoque quod in embryonatu pariter id fieri ſoleat, ut cum uno homine plures animæ aliæ ſociari nequeant quam tres; ita ut tres ſint animæ alienæ præter hominem ipſum; ita ut cum anima ejus quatuor ſint: Imprægnantes tamen eundem non niſi tres ſunt vel pauciores: Plures autem quam tres eſſe nequeunt.

§. 16. Verum enim verò in omni embryonatu, dum animæ cuidam aſſociantur, quæ ex una radice ſunt cum anima ejus, tum imprægnatio fit ordine ſumpto à gradu minore ad majorem. Primo enim Embryo fit in eo talis quæ eſt minore gradu; & deinde major iſta; Et poſtmodum tertia adhuc major: Atque tunc juſtior evadit; & lumen

prius

prius obſuſcatur eumque impregnat anima alia excellentior omnibus. Idemque modus ſemper obſervatur, ita ut nunquam in myſterio embryonatus plures manifeſtari queant animæ quam tres, præter hominem ipſum.

§. 17. Alia tamen adhuc quoque explicatio illius loci, Job. 33. v. 29. Ecce iſta omnia operabitur Deus bis & ter cum viro. Dicere enim debuiſſet tribus vicibus: cum tamen dicat vicibus duabus & tribus, vel bis tribus, ita ut videri queat ternarium bis repetitum intelligi. Senſus autem iſte eſt: Quod tribus revolutionibus primis cum quis in mundum venit, ipſe venit ſolus; ſcintilla nempe ſive particula illius ſola: ita ut auxilio non egeat. Cum autem jam revolutus eſt tribus vicibus, tunc tres revolutiones ſecundanæ incipiunt: Et ab illo tempore atque porro ipſe non revolvitur ſolus; ſed cum ipſo revolvitur vel embryo fit ſcintilla quædam è radicibus ſuis ut opituletur ei: Unde cum alia quædam ſcintilla præparatur ut cum illo ſocietatem ineat, illud fiat in hunc finem, ut alter ille eum dirigat eumque adjuvet. Cùm ergò textus inquit, vicibus duabus & tribus, hæc operatur Deus cum viro; ſenſus eſt: id fieri ſecunda periodo trium revolutionum: & multo magis in tertia, & ulterius quando ipſe eſt cum viro; id eſt cum ſcintilla alia; ut nempe ſcintilla iſta illi opem præſtet, & viam rectam commonſtret. Prout etiam explicabimus, auxiliante Deo Capitulo duodecimo ſuper locum Deut. 22, v. 3. Et ſic facies omni rei amiſſæ fratris tui, &c. ubi vide.

§. 18. Sciendum quoque eſt, ſi homo revolvitur ob neglectum præceptum aliquod, ut dictum ſupra; Tunc revolvitur ſolus multis vicibus; donec impleverit omnia 613. præcepta, & quicquid ipſi perficiendum eſt pro portione ſua. Et deinde cum reſurget in reſurrectione mortuorum, omnia illa & ſingula corpora in quibus revolutus eſt accipient partem ſuam ab illa ſcintilla quæ analoga eſt præcepto illi, quod implevit cum eſſet in illo corpore.

§. 19. Si autem revolvitur ob vitium aliquod commiſſum atque delictum; tunc neceſſe eſt ut revolvatur cum ſcintilla quadam alia concurrente & reſtituatur per illam ſcintillam.

§. 20. Si autem ſcintilla prima peccavit peccatum aliquod ex illis ob quod corpora in morte abſumuntur & pereunt, ut ipſis nulla contingat reſurrectio è morte: tunc ſcintilla illa, quoniam corpus ejus periit, ſola revolvitur in corpore quodam ſecundo; quod reſurget in reſurrectione mortuorum cum omnibus partibus ſcintillæ corporis primi: Corpus autem primum perit.

§. 21. Cùm autem ſupra expoſitum ſit, quod multæ animæ revolvi nequeant in corpore uno niſi ſint ex unica radice: jam porro ſcias: quamvis omnes 613. ſcintillæ illius radicis revolvi queant cum una; illam tamen revolutionem non fieri ſimul: ſed ſcintillas tantum propinquiores & ſimiliores ſibi invicem, concurrere.

§. 22. Fieri tamen poteſt, ſi quis dignum ſe præbeat ut cum eo embryones fiant omnes 613. ſcintillæ per modum ſupra hoc capite expoſitum: ubi tamen tres tantum ſcintillæ in embryonatu prævalent; & reliquarum lumen obſuſcatur intra illas.

§. 23. In ſpecie autem, ſi iſta ſcintilla perfecta ſit penitus, fieri poteſt, ut in illa

 revol-

revolvantur 613. animæ radicis ſuæ: & ſecundum proportionem perfectionis ejus, prout nempe multa præcepta implet, ita multi radii in illa revolvuntur: Sicut etiam ſi forte, quod abſit, peccet & corrumpatur pro ratione peccati illius multæ ſcintillæ ab ipſa tolluntur. Et hæc omnia in parte Pſyches ſeu animæ inferioris: nec non pariter in parte ſpiritus & in parte mentis.

§. 24. Sunt autem ſcintillæ aliæ propinquæ homini admodum; aliæ remotiores ab illo; aliæ circumdant eum è longinquo; & aliæ circumdant eum quam proximè & ſuperinduunt hominem. Et hæc omnia fiunt ſecundum opera ejus hominis.

§. 25. Sciendum quoque tibi, quòd homo juſtus ſecundum opera ſua colligere poſſit ſcintillas tam pſyches, quam ſpiritus & mentis ſuæ, ut illas elevet è profundo corticum easque perficiat ipſe: prout juvante Deo latiùs diducemus, cùm tractabimus de prolapſu in faciem inter preces: ſicut etiam capite 9. explicabimus, quod multæ revolutiones contingant Pſychæ ſoli per ſe, nec non ſpiritui per ſe: item menti per ſe. Cum ergo dicant Magiſtri noſtri, filium David non venire, donec plenè in lucem venerint omnes animæ quæ in corpore: quomodo igitur id poſſibile eſt? cùm optandum eſſet, ut per plurimas iſtas revolutiones hac noſtra generatione factas ſaltem pſyche illorũ perficeretur ad plenam ejus reſtitutionem. Quod ſi ita eſt, quomodo igitur conſummabuntur & perficientur omnes illæ ſpecies? Verum enim vero prout jam dictum eſt, ſpiritus vel mentes in mundum prodire queunt per ſe in corporibus diverſis, ut ſi v. gr. involvantur pſychæ proſelyti cujusdam: & hac ratione reſtitui poſſunt omnes ſimul, nec opus eſt, ut aliæ alias expectent.

§. 26. Quod ſi autem pſyche quædam exiverit è profundo corticum, & , quod Deus avertat, iterum peccet, & ad corruptionem redeat; tunc corticibus iterum immergitur ut antea cum omnibus reliquis ſcintillis ab ipſa derivatis; quæ omnes in profundo corticum detrahuntur. Cum ergo pſyche illa redit in revolutionem, tunc ipſa & omne conſortium ſcintillarum ejus revolvuntur in corpore uno: fundamentum tamen iſtius revolutionis tantum conſiſtit in illa ſcintilla de ſodalitio pſyches iſtius quæ ad illud corpus pertinet; reliquæ autem particulæ iſtius pſyches, quæ cum ipſa revolvuntur, ibi ſaltem verſantur ſub myſterio embryonatus; nihilominus tamen dolores atque cruciatus omnes, qui corpori iſti accidunt, ipſas quoque ſuſtinere oportet, prout corpus ipſum; prout & dolores mortis. Peccata tamen, quæ ab iſto corpore committuntur, ipſas non concernunt; ſed illam ſaltem ſcintillam in ſpecie, quæ ad iſtud corpus pertinet: quoniam cæteræ non accedunt, ut malè agant, ſed potius ut benè. Etſi impleverit præceptum aliquod, ipſæ quoq; portionem in eo habent (& illius impletionis participes fiunt) quoniam ſaltem adſunt, ut illam adjuvent.

§. 27. Patet ergo exhinc, quod aliquid participent de natura revolutionis & de natura embryonatus. Ratio hæc eſt, quia per cruciatus & dolores mortis, quos ſuſtinuerunt in corpore primo & ſecundo, expiantur peccata earum; & per bona opera, quæ fecerunt in corpore primo & ſecundo, ipſæ perficiuntur & reſtituuntur, fiuntque juſtæ. In embryonatu autem corporis ſecundi pœnam nullam ſuſtinent ſicut dictum eſt.

§. 28.

§. 28. Atque hinc intelliges, quomodo tandem finis ſperandus ſit atque terminus omnium revolutionum. Quod ſi enim ſcintillæ primæ etiam participarent de peccatis corporis ſecundi, dicendum eſſet, quo plus revolverentur, perque revolutiones in mundum venirent, eò plus peccatorum eas ſemper cumulare. Verum enim vero res ita ſe habet, prout diximus. Nempe omnes quidem particulas pſyches revolvi, nihilominus tamen ſcintillam illam, quæ potius ad illud corpus pertinet illudque movet, ſcintillam eſſe fundamentalem, à qua denominetur iſta revolutio: ipſamque etiam afficiendam pœnis ob commiſſa. In reſurrectione mortuorum autem unumquodque corpus accipiet ſcintillam unam ſibi debitam ſecundum tempus, quo hæc in ipſo fuit, & ſecundum gradum radicis illius, in qua facta eſt diviſio.

Cap. VI.

§. 1.

EXpoſita nunc natura revolutionis; & quomodo in Adamo protoplaſte omnes fuerint animæ à pſyche factiva usque ad ſingularitatem longanimi emanativi; jam hæc omnia paulò latius à nobis extendenda ſunt. Scito igitur ordinem revolutionis pergere ab imo ad ſummum. Primò enim revolvitur pſyche ſyſtematis factivi; deinde revolvitur ſpiritus ſyſtematis formativi; atque ſic porrò usque ad ſingularitatem emanativam. Vilius enim præcedit; & quo quis evadit juſtior, eò elevatur altius. Atque hoc planum eſt: prout etiam dicitur in Sohar Sectione Miſchpatim his verbis: Veni, vide. Cum homo generatur, datur ipſi pſyche; ſi dignior evadit, ſpiritus, &c.

§. 2. Tenetur enim homo perficere atque reſtituere omnes ſpecies; quæ ſunt pſyche, ſpiritus, & mens è mundo factivo, formativo, & creativo. Quia hi gradus in ſe admittunt elevationem vel depreſſionem; quæ non accidunt vitalitati & ſingularitati, quæ ſunt de mundo emanativo. Quodſi enim homo perfecit pſychen, ſpiritum & mentem, de tribus ſyſtematibus inferioribus, non opus eſt ut timeat, ſe peccaturum.

§. 3. Iſtæ autem tres ſpecies, nempe pſyche, ſpiritus & mens tenentur revolvi, donec reſtituantur. Primò igitur venit pſyche: & ſi reſtauratur, benè: ſin minus; redeundum ipſi trina revolutione. Et ſic ſpiritus; & ſic quoque mens. Et hoc ipſum eſt, quod dicit Scriptura Jobi 33. v. 29. Omnia hæc operatur Deus bis, ter cum viro, &c. ubi primo venit pſyche prima vice; atque tunc vocatur vir: quia nondum fuit revoluta, ſed adhuc nova eſt, unde vocatur nomine viri. Deinde Deus cum ipſa tres inſtituit revolutiones alias præter acceſſum primum; quo vocatur vir ut ſupra. Atque hoc uſitatum eſt in pſyche tribus vicibus exceptâ primâ: & ſic tres revolutiones accidunt ſpiritui: & tres revolutiones aliæ menti.

§. 4. Et hic quoque eſt ſenſus dicti Exod. 40. v. 5: Viſitans iniquitatem Patrum ſuper filios. &c. & ſuper pronepotes. Ubi exprimuntur quatuor vices; primus nempe acceſſus animæ novæ & trina ejuſdem revolutio. Atque hoc nonniſi oſoribus ejus contingit, qui ſunt impii. Senſus hic eſt: quod tribus revolutionibus primis, etiamſi ne inceperit quidem corrigi homo; adhuc tamen ſpes ipſi ſit. Sed ſi jam elapſæ ſunt tres revolutiones ultra primam, cum anima vocatur nova, & non incepit corrigi; tunc nulla ipſi ſpes eſt amplius; nec amplius revolvitur, ſed de ipſo dicitur; Et exſcindetur pſyche illa. Exod. 12. v. 15. 19. cap. 31. v. 14. Levit. 7. v. 20. Quid autem ſit exciſio, ſuo tempore volente Deo luculenter deſcribam. Et hoc ipſum eſt, quod ſcribunt Magiſtri noſtri ad locum hunc: Et ſuper pronepotes eorum, qui oderunt me, &c. Quod nimirum illi intelligantur, qui tenuerint opera patrum ſuorum manibus ſuis, i. e. ſi opera prima adhuc perſiſtant in ſtatu illo. Revolutio enim prima vocatur pater, & ſecunda filius, &c. quod probè notandum. Si autem quis nondum inceperit corrigi ullatenus (in tribus iſtis revolutionibus prioribus); tunc vocatur oſor. Et tales non amplius revolvuntur, ſed ad quartos usque reditus proceſſus eſt: unus nempe acceſſus animæ novæ, & tres revolutiones.

§. 5. Cum vero quis inceperit corrigi, & deſeruerit opera patrum ſuorum; tunc comprehenditur ſub verbis, qui diligunt me & cuſtodiunt præcepta mea. Atque tunc ſanctus ille Benedictus hanc ipſi facit gratiam, ut revolvatur millenis vicibus, imò in infinitum, donec nimirum plenariè reſtitutus fuerit. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur: Et faciens miſericordiam in mille generationes, i. e. gratiam ipſis offert, etiamſi revolutiones extendantur usque ad mille. Cui autem? Iis qui me diligunt & cuſtodiunt præcepta mea. Cum autem dicit in mille, non neceſſario indigitat hunc numerum in ſpecie: ſed intentio hæc eſt: quod ſi opus fuerit, fieri id poſſe millies: quamvis revera poſſibile ſit, ut reſtituantur pauciori reditu, quam iſto numero. Neceſſe autem eſt, ut ſingulis revolutionibus plus corrigatur quàm præcedenti.

§. 6. Myſterium autem in hoc conſiſtit: quod qui revolvitur tribus vicibus, & ne quidem incipit: ille oſtendit malum quod in ipſo eſt, multis gradibus præcellere bono ejus. Unde tribus illis primis vicibus, quod edule eſt; id eſt bonum, ſecernitur è recrementis & putaminibus; quod eſt malum. Sic enim moris eſt, cum putamina copioſiora ſunt edulibus; ut ſeligantur edulia, & relinquantur recrementa. Atque tunc bonum illud datur filiis, qui ipſi nati ſunt; vel aliis hominibus, qui fuerint de radice animæ ejus: prout explicabo cap. 9. ad locum: Si eſuriverit hoſtis tuus, ciba eum pane, &c. Atq; tunc revolutione ſecunda conſummatur malum, quod in ipſo eſt: Quicquid autem boni in ipſo eſt, ab ipſo amovetur atque tollitur. Atque poſtmodum, cum omnia ſunt mala, non opus eſt, ut revolvatur: Sed exſcinditur anima illa, &c. quia tota mala eſt.

§. 7. Si autem edule, prævaleat recrementis; tunc moris eſt ſecernere atque tollere recrementa ex edulibus. Atque ſic in qualibet revolutione aliquid mali tollitur & bonum

bonum remanet ſelectum; donec conſummatum ſit omnino; ut purus ſit atque bonus absque omni malo. Quod probè notandum.

§. 8. Quanquam & alia detur ratio, quare impius non revolvatur niſi tribus vicibus, & juſtus vel millies. Senſus autem idem eſt, qui in hiſtoria Eliſchæ alterius occurrit, de quo nimirum dictum, quod non ſit judicandus, nec intromittendus in mundum venturum. Ubi res ita ſe habet, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Super diſcipulos ſapientum ignis Gehennæ non habet dominium. Quod ſi ita eſſet; quid faciendum ipſis, ut abolerent iniquitates ſuas? Hinc ſanctus ille Benedictus pro juſtis & diſcipulis Sapientum potius elegit multas revolutiones præ pœna infernali: & quantus eſt numerus atque proportio iniquitatum eorum, tantus eſt numerus revolutionum eorum, earumque temporis diuturnitas. Imò adhuc lucrantur aliquid per revolutiones: quia quoties revolvuntur, toties plura obſervant præcepta, juſtioresque evadunt. Unde revolutio pro auxilio ipſis eſt: quod dici nequit de Gehenna.

§. 9. Impio autem in quem dominium habet ignis Gehennæ, ita ut intret in eum ibique abſumantur delicta ejus; melius eſt in Gehenna pati quam venire in revolutiones plures. Quoniam ſingulis vicibus cumularet peccata ſuper transgreſſiones priores, unde diſperderetur è mundo, nec ſubſiſtere poſſet. Hinc ſtatim poſt trinam revolutionem Gehennæ committitur: ita ut niſi inceperit corrigi, intret illuc, & abſumantur delicta ejus.

§. 10. Scito etiam, id quod de exciſione diximus, nonniſi quoad partem pſyches contingere, quæ eſt de mundo factivo: quoniam ibidem maximum eſt corticum robur, ita ut propterea eadem queat exſcindi. Sed inſpiritu & mente, quæ ſunt de ſyſtematibus formativo & creativo nulla eſt exciſio: ſed neceſſe eſt, ut corrigantur, & potiori hoc jure gaudent, ut reſtaurationem admittant, etiam in tribus revolutionibus primis.

§. 11. Differentia tamen hic quædam occurrit. Quia dantur ſpiritus & mentes, quæ citius reſtituuntur, quam aliæ: aliæ autem pluribus revolvuntur vicibus. Res autem ita ſe habet, quoniam in poteſtate hominis eſt omnes aſſequi gradus ab imo ad ſummum; à pſyche ſyſtematis factivi, usque ad ſingularitatem ſyſtematis emanativi: prout nempe cap. 1. ordo graduum iſtorum latiùs deſcriptus eſt, quæ ibi videas; cum aliis quæ ibid. de quatuor mundis traduntur, & quomodo ſinguli dividantur in quinque ſpecies. Ubi nempe reperies totam Synochen ſyſtematis fabricativi vocari pſychen de mundo factivo; & Synochen mundi formativi vocari ſpiritum formativum; & Synochen ſive coagmentationem ſyſtematis creativi vocari mentem creativam; & generalitatem ſyſtematis emanativi vocari mentem mentis ſeu vitalitatem mundi emanativi. Ubi deinceps in quolibet ſyſtemate quinque iterum occurrunt ſpecies: pſyche, ſpiritus, mens, vitalitas & ſingularitas. Unde patet, quod homo aſſequi poſſit primitus pſychen Regni ſ. τῆς βασιλείας factivæ, & poſtmodum meretur accipere ſpiritum τοῦ Μικροπροσώπου, ſeu potius brevi iraſcentis, ſyſtematis factivi, &c. usque ad ſingularitatem τοῦ Μακροπροσώπου ſeu potius μακροθύμου ſive longanimi ejusdem ſyſtematis: Quæ omnia

omnia continentur ſub genere pſyches factivæ. Atque ſic ſi dignus porrò evadat homo etiam mundo formativo; tunc quoque pſychen, ſpiritum & mentem iſtius ſyſtematis accipit diſtinctis nempe ſpeciebus. Et quamvis jam in ipſo præcesſerint pſyche, ſpiritus & mens de ſyſtemate factivo; illorum tamen non habetur reſpectus, quoniam lumen portionis factivæ tantopere in ipſo clarificatur, ut acquirat proportionem mundi formativi, nec percipiatur præ lumine pſyches formativæ: unde etiam omnia appellitantur formationis nomine. Atque ſic pariter aſſequi poteſt pſychen, ſpiritum & mentem omnes nimirum de ſyſtemate creativo per modum ſupradictum: & ſic quoque de ſyſtemate emanativo. Summa huc redit, quod homo aſſequi poſſit pſychen, ſpiritum & mentem omnes fabricativas; & quandoque ſimul omnes formativas; vel etiam tres illas de mundo creativo, vel ſimilem triadem ſyſtematis emanativi. Quamvis enim antea jam habeat ſpecies omnes de tribus mundis inferioribus, qui vocantur veſtes & involucra naturæ emanativæ; illæ tamen tunc denominationem non habent; ſed omnia vocantur nomine emanativo. Quod probe notes.

§. 12. Atque id quoque traditum eſt in libro Sohar Sectione Bo fol. 73. ubi de Moſe dicitur ſuper quo pax: Tu filius es emanationis, &c. Item ſectione Kedoſchim: prout jam expoſui.

§. 13. Porrò quidam aſſequuntur pſychen de fabrica; & ſpiritum & mentem de formatione. Et quandoque pſychen de formatione; & ſpiritum & mentem de creatione. Quandoq; etiam pſychen de creatione, & ſpiritum & mentem de emanatione: atque omnia hæc, modo jam expoſito. Hoc enim certum eſt, quod nemo ſpecies emanativas ſolas aſſequi valeat; nec etiam creativas, & ſimiles.

§. 14. Et ſimiles caſus particulares plures ſunt, quàm deſcribi queant deficiente calamo; ubi prudentes tamen in particularibus illis ſufficienter informati erunt.

§. 15. Porrò notum ſit, quamvis omnes homines obtineant quinque ſpecies pſyches factivæ; atque ſic deinde & alias usque ad ſingularitatem emanationis; non tamen omnes animas eſſe æquales. Quædam enim factæ ſunt atque proveniunt è baſilia ſive regno factionis; & quædam è baſi factionis; & quædam è τιμῇ, qui eſt gradus Hod; & ſic usq; ad Coronam factionis. Atq; ſic quoque ſe habet notio ſpiritus: & ſic per cæteros mundos, quo poſito non ſufficit, quod homo reſtituat illam ſaltem partem, unde radicem habet pſyche ejus: ſed licet radix pſyches ejus proveniat è baſilia factiva; nihilominus perficere tenetur ulteriora, ut perfectus ſit juxta omnes quinque ſpecies, quæ ſunt in mundo factivo, quarum ſingulæ continent 10. numerationes, prout dictum ſupra cap. 1. Poſtquam autem perfecit totam factionem; tunc porro aſſequi poterit ſpiritum formationis. Unde patet illum, in quo nihil reſtitutum eſt, niſi regnum factionis; nihil habere niſi pſychen ſaltem mundi factionis. Quod ſi etiam reſtituit Microproſopum factionis; tunc habebit pſychen & ſpiritum de genere pſyches factivæ. Et ſic porro; ita ut qui reſtauratam habet factionem, illi ſit pſyche ſpiritus, mens, vi-

litas & ſingularitas ex factione, quæ omnes vocantur pſyche mundi factivi. Poſtquam ergo ſic impetravit totum genus pſyches factivæ ; tunc porrò obtinere poterit quinque ſpecies ſpiritus formativi: atque ſic deinde ſimilia in mundo creativo ; nec non tandem in emanativo.

§. 16. Quod autem diximus, quemlibet teneri perficere omnes partes factionis ; nimirum & illas, à quibus radix animæ ejus non dependet ; quodque poſtmodo demum aſſequi valeat ſpiritum formativum: id ſaltem intelligendum eſt de ſyſtemate fabricativo. In formativo, creativo & emanativo enim plura perficere non tenetur niſi illam ſaltem partem, quam ipſe attingit.

§. 17. Et exhinc reſponderi poteſt ad objectionem aliquam quæ talis eſt : Si omnes animæ reſtituere atque perficere tenentur, omnes partes mundi factivi usque ad macroproſopos cæterorum mundorum, ſequitur nullam fore differentiam inter animas, ſed omnes fore æquales. Quod tamen fieri nequit : quia notum eſt quasdam apprehenſionem, poſſeſſionem vel locum habere in regno factivo ; quasdam in fundamento factivo, atque ſic deinceps. Verum res ita ſe habet, prout diximus : Quod nempe ſpecies mundi factivi aliquis expreſsè quidem teneatur perficere juxta omnes partes : Nō idem tamen in aliis mundis. Ratio hæc eſt, quoniam in mundo factivo multi ſunt cortices duriſſimi ; unde quamvis jam reſtituerit locum ſuum ; exempli gratiâ : ſi unionem obtineat cum regno factivo ; ulterius tamen ſecernere & elevare tenetur partes reliquas usque ad macroproſopum fabricationis, ob metum corticum ibidem verſantium, ne fortè prehendant eum. Adeoque etſi revera anima tua tantum ſit de regno factivo ; attamen hæc ipſa portio usque adeo clarificatur de gradu in gradum, donec elevetur usque ad longanimum factionis, ibique aſſumitur aſcenditque in ſublimitatem illam. Quamvis autem eo usque aſcendat & generalitate illa gaudeat : attamen ibidem aliam non habet notionem quam regni factivi, illuc nempe aſſumpti atque elevati. Quod ſi autem anima quædam alia ſublimior iſta adforet ; verbi gratia, ſi eſſet de fundamento factivo ; ita ut huic etiam aſcendendum eſſet usq; ad macroproſopum : fieri tamen non poterit ut ambæ ſint æquales, utut utraque aſcendat : quoniam una aſſumetur, in regnum longanimi factivi, & altera in fundamentum ejusdem longanimi. Et ſic quoque in cæteris gradibus : quod probè notes.

§. 18. Atque ſic Pſychæ cæteræ omnes reſtitui tenentur, donec aſſumantur in longanimum factivum ; ſingula tamen ſecundum ſpeciem loci ſui.

§. 19. Alia quoque porro eſt ratio, quare differentia ſit, inter ſyſtema factivum & ſyſtemata reliqua : quam nimirum jam etiam explicuimus Capitulo primo. Nempe, quod totum ſyſtema factivum, quod habet notionem regni, ut notum eſt ; una tantum ſit numeratio : quod ita non eſt in ſyſtemate formativo, in quo exiſtunt ſex numerationes. Notio nimirum microproſopi. Atque ſit creatio & emanatio ſingulæ conſiſtunt in myſterio decem numerationum ; nimirum reſpectu decem numerationum patris & decem numerationum matris. Ob quam rationem quilibet obligatus eſt reſtituere atque perficere omnes partes factionis, quia hæc tota una tantum eſt numeratio ; in qno

mm differt

differt à reliquis mundis. Unde cum occupatur circa reſtitutionem partis Pſychicæ conſummare tenetur omnes partes factivas, ob cauſas iſtas duas ſupradictas. Deinceps autem abſolutis omnibus partibus factivis, demum aſſequitur ſpiritum formativum de notione regni formativi.

§. 20. Cum autem adeptus fuerit ſpiritum de regno formativo: ulterius emendat opera ſua donec mereatur adipiſci ſpiritum de fundamento formativo. Sed ſpiritum primum, quem accepit à regno formativo, non opus eſt altiùs elevare; quemadmodum fieri oportuit in parte Pſyches factivæ: Sed ille relinquitur infra ſuo loco in regno formativo, nec abinde aſcendit. Atque ſic etiam in omni notione mundi formativi in quam quis aſcendit ut ibidem aſſequatur notionem Spiritus; ibi non opus eſt in qua omnes partes Spiritus elevare usque ad macroproſopum formativum; ſed ſingulæ manent ſuo in loco.

§. 21. Idque etiam innuitur in Sohar Sectione Lechlecha f. 23. Ubi dicitur quod Abraham primo acceperit Pſychen; atque deinde mentem. Item f. 24. Ivit atque profectus eſt in parte meridionali gradu poſt gradum; donec coronatus ſit in parte meridionali portione ſuâ atque ſorte ſua, &c. ubi ſi objicis quod etiam in notione Pſyches factivæ ſint meridies atque ſeptentrio, & omnes reliquæ numerationes totius decadis: unde meritò quæri poſſet, quare de ſpiritu dicatur quod coronatus ſit in meridie portione atque ſorte ſua: non autem in parte Pſyches; Reſponſio ſequitur ex eo quod declaravimus ſupra: quod Pſychen quis teneatur abſolvere totam: ſed quoad Spiritum ſufficiebat Abrahamo quod reſtituiſſet portionem atque ſortem ſuam. Quamvis interea obligatus quoque fuerit reſtituere omnes reliquas portiones & gradus qui in Spiritu ſunt, cum diſtinctione tamen ſupra dicta.

§. 22. Hinc quoque intelliges, quare totam partem mundi factionis unum tantum vocet iter; Omnes autem partes mundi formativi vocet itinera Numero Plurali: prout reperies ſub finem f. 23. Quo ipſo oſtenditur quod ibi in mundo formativo reſtituendus fuerit unus gradus poſt alterum. Id eſt, cum in mundo factivo gradum ſuum elevare teneatur ad ſublimitatem omnium graduum: Quod in mundo formativo cum reſtituerit unum gradum eumq; ibidem reliquerit; deinde porro aſcendat ad reſtituendum gradum iſto altiorem. Unde dicitur: gradum unum poſt alterum; qui nempe ſinguli relinquuntur ſuo loco: unde patet, quod remaneant gradus poſt gradum: Non vero omnes gradus comprehendantur ſimul ſicut in mundo factivo. Qui ſenſus eſt verborum illorum; gradum poſt gradum, donec coronaretur in meridie portione & ſorte ſua. Tunc enim non opus eſt perficere plura altiora gradu illo, prout in factione fieri oportet, ſicut dictum eſt ſupra in expoſitione hujus textus.

§. 23. Eodem quoque modo ſe res habet in parte mentis mundi creativi: & in partibus vitalitatis mundi emanativi.

§. 24. Et hic quoque ſenſus eſt textus ilius myſtici 2. Schmu. 14, 14. Et non tollit

lit Elohim Pſychen, &c. ubi per Elohim intelligitur mundus factivus: In eo non tollit vel aufert Pſychen, i. e. ut quælibet notio relinquatur ſuo loco: juxta ritum cæterorum mundorum, ut dictum ſupra: Sed reponit eas in ſupremo loco mundi factivi, nempe in cogitatione ſuprema ſyſtematis factivi. Unde textus inquit: & cogitat cogitationes. Ratio eſt: Ne expellat à ſe expulſum: Quia cortices ibidem multi ſunt admodum; Et ſi ſpecies quædam ibidem remaneret, fieri poſſet ut expelleretur ad cortices, quod abſit. Unde non dicit: Non tollit Elohim ſive Spiritum ſive mentem: ſed non tollit Elohim Pſychen.

§. 25. Datur tamen & alia iſtius textus explicatio, quæ etiam convenit cum ſupradictis, quod ſcilicet in mundo factivo Pſyche non aſcendit illo modo, quo diximus fieri in cæteris mundis: Quod nempe quis in ſingulis notionibus atque gradibus per quos aſcendit, accipiat atque lucretur notiones ſpiritus vel mentis ſublimiores aliis, ut dictum eſt: ſed illam Pſychen ipſam primam retineat; quam primo loco accepit; nec aſſumta aliâ: præter illam; niſi quod in ſublime tollat illam pſychen, ſicut dictum eſt. Ratio eſt, ne forte expellat à ſe expulſum: Quia ſi Pſyche illa inferius maneret etiam loco ſuo; ille vero acciperet & aſſumeret aliam ſublimiorem, tunc fieri poſſet, ut prima illa quam reliquit infra expelleretur ad cortices, ſicut dictum eſt.

§. 26. Hinc intelligi quoque poterit quod dictum eſt ſupra capitulo ſecundo: Quod nempe dentur animæ venientes, ut auxilientur homini per myſteriũ embryonatus. Ubi quis objicere poſſet, mentem certè hominis atque ſpiritum quæ quis aſſecutus eſt, manere ſupra ſuo loco, vincta in faſciculo viventium cum Domino: Unde non ſit poſſibile illas relinquere fruitionem lucis iſtius ſupernæ atque venire in mundum hunc. Quamvis enim jam dixerimus quod partem habeant in obſervatione præceptorum illorum: ſic tamen nodus non tollitur. Res igitur ita ſe habet ut diximus ſupra, quod nempe mentes & ſpiritus illorum fundamentales ſint illę ſpecies quas acquiſiverunt per myſterium graduum ſuorum: Et illæ ſemper manent cum Domino. Sed iſti Spiritus qui relicti ſunt infra ſinguli juxta notionem ſuam deſcendunt in mundum hunc, ut juvent hominem per myſterium embryonatus, quod notes.

§. 27. Hinc quoque intelliges: poſſibile eſſe cuilibet gradum aſſequi poſt gradum usque ad ſublimitatem graduum omnium; ſicut Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, ſi nimirum voluerit.

Cap. VII.

§. 1.

CUm traditum jam ſit Capitulis prioribus, quomodo omnes animæ contentæ fuerint in Adamo protoplaſte: Item, quomodo ſe habeant revolutiones; & qua ratione homo aſcendere queat ad ſummum usq; omnium graduum: jam porro dicendum eſt,

quod non omnes animæ ſint æquales: nec omnes homines digni, ut accipiant ſpiritum & mentem, vitamque ſublimem & ſingularitatem, prout dicemus, auxiliante Deo.

§. 2. Res ergo ita ſe habet: quod omnes mundi, ne emanativo quoque excepto, primò conditi ſint, ſub myſterio junctorum tergorum, ita ut deinceps demum converſi ſint ad inſtituendam copulam junctis faciebus, prout expoſuimus parte ſecunda Capitulo ſecundo.

§. 3. Et ſic quoque animæ primò creatæ ſunt per myſterium copulæ junctorum tergorum: & deinde venire tenentur per myſterium copulæ junctarum facierum, ut perficere poſſint veram ſuam reſtaurationem atque ſelectionem, de quibus ſupra cap. 1. & quod ſint de ſeptem regibus Edom.

§. 4. Jam autem declaravimus parte ſecunda, quidnam ſit copula junctorum tergorum, ibique oſtenſum eſt, quod quandoq; partes poſteriores & veſtimenta, quæ ſunt exteriora numerationum invicem copulentur. Si verò eædem copulentur naturis ſuis internis, copula illa vocatur de facie ad faciem [*Confer. 1. Cor. 13, 12. Per iſtas autem copulas intelliguntur actus diſtincti Divini concurſus ad communicationem quandam inferioribus faciendam, cujus differentiæ variant ſecundum majorem vel minorem communicatæ lucis quantitatem.*]

§. 5. Unde conſequens eſt, illas animas, quæ veniunt per myſterium junctorum tergorum, viliores eſſe, quam quæ veniunt per myſterium copulæ de facie ad faciem factæ; quoniam illæ ſunt exteriores; iſtæ verò intimiores.

§. 6. Duæ autem ſunt animarum ſpecies: una eſt illarum, quæ continebantur in Adamo protoplaſte: & altera illarum, quæ non continebantur in Adamo. Et iſtæ quidem animæ ſublimiores ſunt & præſtantiores omnibus illis, quæ continebantur in Adamo.

§. 7. Sicut autem ſupra jam expoſuimus cap. 1. quod animæ in Adamo protoplaſte comprehenſæ in varios diviſæ fuerint gradus, à pſyche nimirum mundi factivi, usque ad ſublimitatem emanationis: ſic quoq; dividuntur animæ illæ in protoplaſte non contentæ.

§. 8. Hæ autem animæ non veniunt in mundum niſi tempore millennii ſeptimi: prout traditur in Sohar ſectione Schemoth fol. 6. Unde patet, quod ſicut in illis animabus dantur pſyche, ſpiritus & mens, uno gradu alterum ſuperante: ſic iſtæ animæ omnino cum illis correſpondent, quæ in protoplaſte comprehenſæ erant; & in millennio ſeptimo coronabuntur animæ protoplaſticæ animabus illis ſublimioribus; ſingulæ nempe partes cum ſua analoga. Quod probe notes.

§. 9. Iſtæ animæ non contentæ in Adamo vocantur animæ omnino novæ: protoplaſticæ autem vocantur animæ veteres. Cujus regulæ ſis memor.

§. 10. Omnes autem animæ tam novæ quam veteres creatæ ſunt tempore creationis mundi per myſterium copulæ poſttergatione factæ.

§. 11. Animæ autem veteres, quæ ſunt illæ, quas in ſe continuit Adam protoplaſtes, iterum creatæ ſunt per myſterium copulæ facierum. Unde Adam & Cavvah primò creati ſunt junctis tergis, deinceps autem ſerrâ quaſi diſſecuit eos ſanctus ille Benedictus, ut facies adinvicem convertere poſſent: atque tunc omnes animæ in illo contentæ creabantur per myſterium copulæ facierum.

§. 12. Ani-

§. 12. Animæ autem novæ non contentæ in Adamo nondum creatæ vel conſtitu- ſunt in ſtatum jungendarum facierum, quod notandum.

§. 13. Poſtquam autem peccavit Adam protoplaſtes, & gloria cohabitans per inquinamentum ſerpentis deſcendit, & involuta eſt corticibus juxta illud Pſal. 103. v. 19. *Et regnum ejus in omnibus dominatur*; tunc omnes animæ cum illa exilium revera patiuntur, & immerſæ ſunt putaminibus, ut dictum ſupra cap. 1.

§. 14. Iſta tamen hic extat differentia, quod omnes animæ novæ non aliter immerſæ ſint corticibus, niſi ſecundum illas partes, quas habent à creatione, formatione & factione; illæ autem partes, quas habent à mundo emanationis, relictæ ſunt ſuperius juxta illud Pſal. 5. v. 5. *Non pernoctabit juxta te malus.*

§. 15. Ex illis autem animabus, quæ in protoplaſte erant, veterumque nomen habent, quædam remanebant intra corpus Adami protoplaſtæ poſt peccatum; quædam autem ab illo deſciſcebant; quæ tamen & ipſæ immergebantur intra cortices. Et hoc ipſum innuitur dicto illo Pſal. 139. v. 5. *Et poſuiſti ſuper me* כַּפֶּךָ *volam tuam.* Ubi dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, ſtaturam Adami protoplaſtæ pertigiſſe ab uno extremo mundi usque ad alterum: ſub finem autem ipſum diminutum eſſe, (& membra in tantum ab ipſo delapſa eſſe, ut ſaltem 100. cubiti ipſi reſidui eſſent, (quem centenarium è numero vocis כַּף loci citati eruunt.

§. 16. Sicut etiam dixerunt Magiſtri noſtri b. m. ſic delapſa eſſe ab illo membra ejus, ſicut dicitur de Jephtach, Judic. 12. v. 7. *quod ſepultus fuerit in civitatibus Gilead*: & non in civitate Gilead. Ubi ſenſus eſt, ſicut corpus Adami diminutum, & membra ab ipſo delapſa ſint; ſic idem contigiſſe membris animæ ejus.

§. 17. Hinc etim dixerunt Magiſtri noſtri b. m. pedes hominis vades ejus factos, quod portare eum velint ad illum locum, quo mori debeat. Sicut enim omnes animæ dependebant ab anima Adami protoplaſtæ, ut dictum ſupra cap. 1. Sic corpora hominum dependebant à corpore ejus, inque eo continebantur. Unde dixerunt Sapientes noſtri: quod Deus Benedictus, cùm crearet Adamum protoplaſten, pulverem ejus deſumſerit è quatuor mundi cardinibus: ut ſi homo moreretur loco uno, dicere non poſſet terra illa: Ego illum recipere nolo: ſicut de Caino dicitur Gen. 4. v. 11. *Maledictior tu, quàm terra, quæ aperuit os ſuum*, &c. Unde patet, quod omni loco, ubi iterum concident & prolabentur membra Adami, (id eſt, corpora hominum,) ibi ſepeliri queant corpora illa, quæ à membris ſupradictis provenerunt: redeunt enim ad locum illum, è quo fuerunt exciſa. Quæ etiam una de rationibus eſt, quod omnes juſti & Jiſraëlitæ diſperſi ſunt per totum mundum; & quilibet ſepelitur illô loco, qui ipſi proprius eſt.

§. 18. Eadem quoq; ratio fuit omnium animarũ contentarum in anima Adami; ita ut delabentibus membris ejus, delaberentur illæ animæ, in illis membris contentæ: & ſecundum loca illa, unde delabebantur, eædem quoque immergebantur in loca ſimilia membrorum Adami Belialis; ita ut quæ de capite eſſent, in caput hujus deciderent, & ſic deinceps. Et quando in hunc mundum redeunt & moriuntur, tunc ad illum quoque locum illudque membrum ipſum revertuntur, è quo exciſæ fuerunt, quod probè notandum.

§. 19. Patet ergò, quod quædam illarum animarum, quæ in Adamo contentæ erant, delapſæ ſint, id eſt, ab eo deſciverint, & immerſæ ſint in profundum corticum, ut dictum ſupra cap.2. (quæ ſint A.) Quædam autem remanebant in eo pro neceſſario uſu vitæ ejus. (quæ ſint B.) Et quædam ab illo auferebantur, & non immergebantur intra cortices: (quæ ſint C.) Et iſtæ vocantur ſplendor ſupernus Adami protoplaſtæ, prout latius dicemus infra c.15. Novæ ergò animæ illæ duplicis ſunt generis; quædam non ſunt immerſæ corticibus; ſuntque partes mundi emanativi. (quæ ſint D.) Quædam vero ſunt partes mundorum creationis, formationis & factionis, quæ ſunt mens, ſpiritus & pſyche, quæ corticibus immerſæ ſunt. (quæ ſint E.)

§. 20. Animæ veteres autem triplicis ſunt generis: quædam quæ manſerunt in Adamo: & quædam quæ ab ipſo delapſæ ſunt corticibus non immerſæ: & tertiò quædam, quæ ab illo ſemotæ, immerſæ ſunt corticibus. Ex illis igitur duabus ſpeciebus animarum novarum ſpecies prima, quæ ſunt de mundo emanationis, non poſſunt venire in hunc mundum, niſi poſt reſurrectionem mortuorum: Quod adducitur in Sohar ſectione Pekude fol. 253. Ubi verba: *Ab illa die, qua vaſtatum eſt ſanctuarium, non aſcenderunt animæ novæ in palatium amoris* &c. plura vide ibid. Sed poſt reſurrectionem mortuorum illæ in mundum redibunt per copulam junctarum facierum, quæ ipſis defuit tempore creationis, ut dictum ſupra.

§. 21. Alterius autem ſpeciei animæ novæ, quæ ſunt de partibus mundorum inferiorum venire poſſunt in mundum hunc hoc tempore; per meditationem juſti cujusdam, qua illas conatur extrahere è corticibus tempore congreſſus ſui maritalis; prout cæteris animabus accidit, ut dictum ſupra cap. 1. & 2.

§. 22. Eſt tamen differentia inter illas & alias animas, eò quod, quoniam non continebantur in Adamo protoplaſte tempore peccati ejus; propterea aptiores ſint, ut non peccent, quàm animæ cæteræ.

§. 23. Quomodo autem animæ veniant in ſtatum junctarum facierum tempore copulæ expoſitum eſt Part.2.

§. 24. Liquet ergò, quod omnes illæ animæ in tres dividantur ſpecies: quarum una eſt animarum omninò novarum, quæ non continebantur in Adamo, & tamen immerſæ ſunt corticibus: quia de illis, quæ corticibus non immerſæ ſunt, & partes ſunt mundi emanativi, jam non eſt ſermo: nec venient in mundum hunc niſi poſt reſurrectionem mortuorum. Secunda eſt earum animarum, quæ remanſerunt in Adamo, & hæ non amplius ſunt planè novæ, quia jam venerunt & contentæ fuerunt in Adamo protoplaſte: veruntamen etiam vocantur novæ, quoniam cùm venirent & continerentur in Adamo, id ſaltem fiebat per copulam junctorum tergorum: quod idem quaſi eſt, ac ſi nondum veniſſent in mundum, donec accedant per copulam facierum. Atque tunc talis anima, cùm redit faciebus junctis, primâ vice vocatur nova, & non revoluta & vetus.

§. 25. Et ex his animabus, quæ remanſerunt in Adamo nati ſunt Cain & Hebel filii ejus. Easque illis conceſſit tempore congreſſus ſui maritalis, ut generari poſſent, prout exponemus juvante Deo cap. 14.

§. 26.

§. 26. Deinde fuerunt animæ, quæ manſerunt in Adamo per totam vitam ejus; & hæ reputantur quaſi jam ſemel exceſſiſſent; & prima vice, cum veniunt in mundum vocãtur animæ veteres revolutæ: quod ſequenti cap. 8. auxiliante Deo latius explicabimus.

§. 27. Porrò etiam dantur pſychæ proſelytorum, quæ formantur à cortice quæ Nogah ſeu ſplendor dicitur, & compoſita eſt è bono & malo, prout traditur in Sohar ſectione Vajakhel fol. 203. Et fiunt è copula animarum juſtorum ſingulis noctibus in Paradiſo terreſtri, prout traditur ſectione Vajiſchlach fol. 168.

§. 28. Sed ſpecies animarum Jiſraëliticarum tres ſunt: vel plane novæ; vel mediæ, quæ ſunt animæ Cain & Hebel: vel veteres, quæ ſunt illæ, quæ delapſæ ab Adamo protoplaſte immerſæque ſunt corticibus, prout dilucidè de tribus his ſpeciebus agemus cap. 15. ubi etiam dicetur, quomodo Cain & Hebel partem pſyches acceperint de mundo emanationis, & quæ ſit illorum natura.

Cap. VIII.

§. 1.

PRopoſita jam diviſione de triplici ſpecie animarum: quod nempe vel ſint novæ, vel Caini & Hebelis; vel tertio, quæ delapſæ ſunt ab Adamo protoplaſte: jam porrò docendum eſt, quæ ſit inter illas differentia in negotio revolutionis atque embryonatus.

§. 2. Quod ergo attinet ad ſpeciem primam, quæ eſt animarum planè novarum: Scito animas tunc ſic vocari; cùm, ex. gr. anima quædam talis primò in hunc mundum venit in corpus quoddam. Et ſic quoq; dicuntur illę, quę ſunt de ſpecie Hebelis & Caini.

§. 3. Sed tertii generis animæ, quamvis prima vice in mundum veniant; tamen non vocantur novæ, ſed revolutæ prima vice; & quoties deinde talis anima in mundum redit, tot vicibus appellatur revoluta nempe ſecunda vel tertia vice. Nihilominus tamen differentia quædam eſt inter ſingulas trium iſtarum ſpecierum.

§. 4. Ante omnia tamen de animabus Cain & Hebel, quæ eſt ſecunda ſpecies, ſciendum, quod pſychen quidem contineant à ſupremo gradu pſyches emanativæ usque ad infimum pſyches factivæ: ſpiritum autem & mentem ex emanatione accipere digni non fuerunt Cain & Hebel: ſicut infra, juvante Deo, cap. 21. uberius exponemus ea, quæ diximus de tribus iſtis ſpeciebus animarum veterum, quæ nempe contentæ fuerunt in Adamo, de quibus cap. 5.

§. 5. Jam dicemus de differentiis, quæ inter ipſas ſunt. Quod ergo ad ſpeciem primam, quæ ſunt animæ planè novæ, attinet; quicunque talem acceperit, ille prima vice cum in mundum venit, ſtatim adipiſci poterit omnes animarum ſpecies, etiam mentis mentem juxta omnes partes emanativas: idque quàm facillime, nempe ſecundum opera ſua. Iſtud tamen nihilominus non fit citra reſpectum annorum ejus. Nam, exempli gratia, cum naſcitur, & in auram prodit mundanam, datur ipſi pſyche factionis. Dein quamvis dignus ſit, non tamen datur ipſi ſpiritus formationis, donec compleverit annos tredecim, & diem unum. Et ſic deinde, quamvis evadat dignior, non tamen mens ipſi datur de mundo creationis niſi completis annis viginti.

§. 6. Duæ ergo in illo requiruntur conditiones: una operum bonorum, ut illis dignus

dignus evadat; & altera annorum : ſicut dicitur in Sohar ſectione Miſchpatim fol. 98. ubi verba: Cùm natus eſt annos tredecim, datur ipſi ſpiritus: & ſi probè ſe geſſerit, & annos habeat viginti, datur ipſi mens. Eodemque modo ſe res habet, cum mentis mente è mundo emanativo; ut opus habeat vitæ probitate, & ſimulationis. Id quod indigitatur in Miſchnah, verba ſunt: Ben Achah inquit, filius quinque annorum applicetur ad textum Biblicum &c. Quæ paulo infra latius explicabuntur.

§. 7. Patet ergo, quod talis anima duo habeat commoda, & unum defectum: qui eſt hic, quod non poſſit accipere pſychen, ſpiritum & mentem per opera ſua, ſed ſimul etiam opus habeat annis debitis pro ſingulis illis ſpeciebus. E commodis autem primum eſt, quod ſi veniat prima vice, talis anima vocetur omninò nova: & ſi redeat in revolutionem, illa vocetur revolutio prima, & ſic ſemper porrò deinceps. Commodum ſecundum eſt, quod etiam includitur in primo; nimirum quoniam vocatur nova, quod prima illa vice, cum in mundum venit, omnes poſſet accipere gradus, à pſyche factionis usque ad ſingularitatem emanationis. Verum enim vero ſecunda vice & ulterius ſimilis habetur omnibus cæteris revolutis, quæ vocantur animæ veteres.

§. 8. Species animarum ſecunda, quæ eſt animarum Caini & Hebelis, una parte ſimilis eſt priori: & parte altera prærogativam habet præ illa: una tamen parte defectu quoque laborat. Primò enim quod etiam prima vice, ut ſpecies prior, quando nempe in mundum venit talis anima, poſt mortem Caini & Hebelis, accipere poſſit pſychen, ſpiritum & mentem vice una &c. Atque in hoc conveniunt cum ſpecie prima: ubi ſimul aliquam habent prærogativam. Sed defectus, quo laborant, eſt iſte: quoniam illo tempore, quo Adam protoplaſtes Caino & Hebeli hæreditario communicavit iſtas animas, iisdem non adfuit ſpecies ſpiriritus & mentis de mundo emanativo; ſed reliquæ ſaltem à pſyche emanationis & porro infra: unde nec jam poſſibile eſt, ut prima vice plures aſſequantur gradus, niſi pſychen factionis, & ſpiritum formationis, & mentem creationis, tandemque pſychen emanationis, nec ultra: quod ita non eſt in ſpecie prima omninò novarum, quæ prima vice aſſequi poteſt, vel ſingularem emanativam. Prærogativa autem, qua præ ſpecie priori gaudent, eſt hæc: quoniam prima, ut pſychen, ſpiritum & mentem &c. accipiat, opus habet annis ætatis ſuæ certis, ut ſupra dictum: ſpecies autem hæc ſecunda Caini & Hebelis animarum nullos requirit annos, ſed opera ſaltem. Et hoc innuitur in Sohar ſectione Miſchpatim fol. 98. Verba ſunt: Veni, vide, cum homo naſcitur, datur ipſi pſyche, &c. Sique dignior evadit, datur ipſi ſpiritus, &c. Atque ſic duo illa loca conciliantur, quorum unus videtur juſtitiæ rem tribuere; & alter annis ſimul, ſicut fol. 98. Si pertigerit ad annos viginti, & ſi promeruerit. Altero enim caſu etſi nondum quis natus ſit annos tredecim, accipere poteſt ſpiritum & mentem. Sciendo autem etiam ſecundam hanc ſpeciem, cum altera vice in mundum venit atque porrò, æſtimari ſicut reliquas revolutas, quæ vocantur animæ veteres: & cum ſecunda vice in mundum venit, revolvi dicitur primum: atque ſic deinceps porrò. Videatur quoque in Sohar tractatus de Sabha; ubi clarè intelliges, quænam animæ vocentur Caini & Hebelis, & ratio, quare vocentur novæ.

§ 9. Quamvis autem dixerimus, quod duæ hæ ſpecies prima nempe & ſecunda in hoc conveniant, quod prima vice, qua in mundum veniunt, adipiſci queant pſychen, ſpiritum & mentem &c. usque ad pſychen emanationis: nihilominus tamen in hoc differunt: quod quicunq; eſt ex hac ſpecie Caini & Hebelis, non omnia poſſit adipiſci vice una, niſi fuerit ſapiens, & poſſit attentè talia meditari; prout explicabimus juvante Deo. Cæteri enim qui meditari neſciunt, (nec intelligunt myſteria precum,) abſoluta parte pſyches mori tenentur, nec accipiunt ſpiritum, niſi adventu altero: atq; ſic etiam mentis eſt ratio, ſicut nempe in cæteris revolutis, prout uberius dicetur.

§. 10. Meditatio autem illa, quæ huc conducit, ita ſe habet. Qui enim ſapiens eſt, atque ſcit, ſe jam accompleviſſe pſychen ſuam juxta omnia, quibus opus habuit ſtudia atque perficiendi modos; ille ſingulis noctibus, cum iturus eſt cubitum cum attentione pſychen ſuam commendat in manus Dei benedicti, poſtquam ordine recitavit lectionem Audi, coram lecto ſuo: ſicuti in ſcriptis noſtris expreſſum eſt tractatu de meditationibus, ad Lectionem Audi; dicitque è Pſal. 31. v. 6. בידך אפקיד רוחי *In manus tuas commendo ſpiritum meum* &c. Atque tunc dicat ex Jeſchajah 26. v. 9. *Pſyche mea deſideravit te in nocte* &c. Atque tunc ſimul meditetur myſterium illud, quod indigitatur per literas initiales dicti illius Pſalmi 31. v. 6. quæ efficiunt באר Fons; quo indicatur, quod elevare debeat pſychen ſuam ſurſum in punctum Zijon regni ſive uxoris Microproſopi; ubi nimirum eſt notio fundamenti fœminini, ubi locum habent aquæ fœmininæ provenientes ab animabus juſtorum ſicut traditur in Sohar ſectione Vajechi fol. 298: ubi ſimul ratio traditur, quare locus iſte vocetur fons aquarum viventium. Attentè ergò meditetur, ut pſychen ſuam elevet illuc usque, quò ibidem aſcendere faciat aquas fœmininas de fonte illo ab imo ſurſum verſus maritum. Verum idem faciendum ſingulis noctibus, ut quis conetur attenta ſua meditatione elevare pſychen ſuam ad fontem iſtum, [*Confer Johan. 7. v. 39. cap. 4. v. 10, 14. Apoc. 7. v. 17. Ubi Spiritus ſanctus, quem Cabbaliſtæ ad modo expoſitum gradum regni referunt, fontis quoque nomine vocatur*] ſed per myſterium Depoſiti tantum. Si quis autem viderit, pſychen ſuam jam eſſe perfectam; deſideretque aſſequi ſpiritum ſuum: ille pſychen ſuam penitus illuc elevet atque tradat, & non per myſterium depoſiti, ſed ut ibi permaneat intra fontem iſtum: deſcendetque portio ſpiritus intra eum, cum expergiſcetur de ſomno ſuo, intrabitque in eum loco pſyches. Ratio eſt, quia ſpiritus adhuc vitiatus habitare non poſſet intra pſychen jam reſtitutam; unde pſychen ſuam omninò dimittere debet, atque meditari, ut ſpiritum ſuum elevet è profundo corticum, inque ſe attrahat & introducat: atque tunc ambo illi gradus ſociari demum poterunt: prout pluribus dicetur infra.

Deinde quoque meditetur ſuper loco Jeſaiæ 26. v. 9. *Pſyche mea deſideravit te in nocte, etiam ſpiritu meo in interiori mei quæram te mane.* Sicut enim ibi meditationem inſtituit ſuper fonte ſuperno, ita hic meditetur, quod initium fiat à Pſyche, & finiatur cum ſpiritu: item quod incipiatur à nocte, & finiatur tempore matutino; quia dicit, manè quæram te. Senſus eſt, quod pſyche quaſi penitus ſit mortua, cupiat atque deſideret illuc noctu ſomni tempore, ut nempe illuc aſcendat per myſterium aquarum fœmini-

mininarum [*Aquæ fœmininæ dicuntur illecebræ, quibus uxor favorem mariti ſibi conciliat, & in ſpecie, ſi preces & opera juſtorum, in regno ſeu Spiritu Sancto exhibita, à filio ſuo Microproſopo ulteriorem eliciunt influxum. Confer Rom.* 8. *v.*26, 27.] in fontem illum: & quoniam ita percupit atque deſiderat, hinc ibi remanet ſemper: cumque venerit diluculum & aurora, tunc intrat in eum ſpiritus, quem intendit textus verbis illis: *Et ſpiritus, qui in medio mei* &c. Pſyche in ſupernis relictâ. Dicit autem: etiam ſpiritus meus ſenſu auctô, & aliud quippiam præmittente: quia, niſi deſiderium & meditatio hæc accederet, etiam non poſſet accedere ſpiritus illa vice: Jam verò mediante deſiderio hoc atque meditatione fieri poteſt, ut & ſpiritus ſpecies in illum ingredi queat tempore ſurgendi; nec opus habeat revolutione alia pro aſſequendo ſpiritu. Mediantibus igitur meditationibus dictorum iſtorum tempore ſomni, cum omni meditatione ſupradicta meretur homo aſſequi ſpiritum, ita ut pſyche ejus ſupra remaneat, donec plene reſtitutus fuerit ſpiritus. Poſtquam autem reſtitutus etiam eſt ſpiritus; tunc ſomni tempore eodem modo meditetur aquas fœmininas elevare illuc: atque ſic etiam ſpiritus ibidem in ſupernis remanebit cum pſyche ejus, quippe quæ ſpecies jam erunt reſtitutæ, ibique reſidebunt: & horum loco mens deſcendet in corpus hominis, ibique reſidet, donec plene reſtituatur, ut dictum de ſpiritu. Cumque perfectionem ſortita eſt & Mens; tunc & hæc ſomni tempore aſcendit attrahitque Pſychen & ſpiritum, in ſupernis degentes; & ſic omnes tres hi gradus in corpus veniunt, & Mens ſuperinveſtitur ſpiritu, & ſpiritus involvitur Pſychæ. Atque ſic, ſi dignior evadit, ſecum etiam deferunt Pſychen Emanationis; quæ involvitur Menti; & Mens ſpiritui; & ſpiritus Pſychæ. Poſtquam enim reſtituti ſunt gradus hi omnes tres, Pſyche nempe, Spiritus & Mens, omnes ſimul in corpore permanent, nec opus habent ut amplius revolvantur.

§. 11. Quod ſi quis objiciat: quomodo fieri queat, ut ſurſum elevetur Pſyche, ibique permaneat, donec perficiatur ſpiritus: cum tamen per naturam impoſſibile ſit, ut ſpiritus in corpore habitet, atque eodem veſtiatur, niſi indutus Pſyche ſuâ? Reſponſio eſt: illum veſtiri Pſyche Proſelyti cujusdam, ut auxiliante Deo latius exponemus, cum in ſpecie agemus de tertio Animarum genere, nempe Veterum, ubi vide.

§. 12. Hæc quoque indigitantur dicto Pſalmo 24. v. 5. *Accipiet benedictionem à Domino* &c. Primò enim dicitur: Quis eſt ille, qui meretur aſcendere in montem Domini; ubi intelligitur, Regnum: *& quis ſtabit in loco ſanctitatis ejus?* hoc eſt ſanctum Sanctorum, Zijon, quò ſemper illuc elevet Aquas Fœmininas. Et reſpondet: *Innocens manibus* &c. Quoniam vir talis, qui innocens eſt omninò atque perfectus, certè non fruſtra ſurſum elevabit Pſychen ſuam & citra auxilium, ſed eadem manet ibidem cum magno ſuo commodo, & continuò ibidem elevat aquas Fœmininas: & qui hoc modo meretur elevare animam ſuam, ille omnino dignus eſt parte Spiritus & Mentis eâ ipſâ Revolutione, ita ut non opus habeat propterea revolvi alia vice. Atque hoc ipſum eſt, quod dicitur: Benedictionem accipiet à Domino. Nam per Dominum in-

tel-

telligitur Seir Anpin ſeu Microproſopus (dictus aliàs Filius.) Quoniam enim complevit Pſychen ſuam, eamque elevavit, ut ibi ſemper attollat Aquas Fœmininas, à Regno ad Microproſopum; hinc Dominus, qui eſt Microproſopus, præbet ipſi partem ſpiritus à ſeſe; quia ſpiritus à Microproſopo deſcendit, ut notum eſt: quod id ipſum eſt, quod dicitur: Accipiet benedictionem à Domino.

§. 13. Scito quoque, quod etiam qui revolvitur per Leviratum, mereatur accipere Pſychen, ſpiritum & mentem vice una; prout docebimus cap. 12. Unde literæ initiales iſtorum verborum dicti citati: &c. ישא ברכה מאת accipiet benedictionem A Domino: referunt voculam יבם, Fratris abſque liberis defuncti uxorem ducere: ut indicetur, talem (qui hoc loco deſcribitur) dignum eſſe, ut Pſychen, ſpiritum & mentem adipiſcatur ſimul; prout aliàs ille, qui revolvitur per leviratum. Quod notandum.

§. 14. Idem quoque innuitur verbis Job. 34, 15. *Obibit omnis caro ſimul, & homo in pulverem revertetur.* Quia propter omnes tres partes hominis, quæ vocantur caro; Pſychen ſc. ſpiritum & mentem, homo cogitur expirare atque mori, ut perficere queat ſingulas ſpecies in ſingulis revolutionibus. Sed ſi homo eſt ſapiens, & attente applicet cor ſuum decubitûs tempore; mediteturque ut dictum ſupra; tum ſpiritus quoque & mens ejus ad ipſum, id eſt, ad Pſychen ejus admittuntur, ut ſimul ſociata omnia tria complementum accipiant, ut dictum; nec opus habeat revolutione & morte & expiratione alia.

§. 15. Si verò nulla in ipſo ſit ſapientia, ut meditari queat, & ſpiritum ad ſe attrahere, ut dictum eſt; tunc mori tenetur; & ſpiritus ejus alia revolutione redit per Pſychen Proſelyticam, ut monitum eſt; donec perficiatur. Deinde iterum moritur, ſi nondum ſciverit meditari; & Mens advenit, aliâ iterum revolutione: ita ut opus habeat pluribus revolutionibus, eò quod deſtituatur Sapientia meditandi, ut dictum eſt. Unde Scriptura ait: Job. 4, 21. *morientur & non in Sapientia.* Et paulò infra explicabimus juvante Deo, quid faciendum ſit, ſi Pſyche ſit conſummata, & homo non poſſit attrahere ſpiritum, ut ſupra monitum? ubi vide.

Cap. IX.

§. 1.

NUnc accedimus ad tertiam Animarum ſpeciem; quæ nempe ab Adamo delapſæ ſunt vocanturque Animæ veteres & revolutæ, etiam prima vice cum homo talis in mundum naſcitur: Cum priores duæ ſpecies tum demum, poſtquam prima vice in mundum jam venerunt, vocentur revolutæ, ubi deinde par omnium eſt ratio.

§. 2. Anima igitur talis revoluta viliſſimi gradûs eſt inter omnes, ob revolutionem ſuam, ſicut patebit: quoniam non eſt in poteſtate ejus reſtaurare aliquid præter ſeſe, unum nempe gradum qualibet vice. Ex. gr. Si primò reſtauranda veniat Pſyche, eaque ſit perfecta; tunc acquiri non poteſt Spiritus, multò minus Mens; ſed moriendum prius eſt homini, & deinde ſpiritus advenit in corpus in revolutione alia, atq; con-

ſumматur pro omnibus ſibi neceſſariis; iterumque moritur homo. Atque porro revolvitur Mens in corpore alio, donec & ipſa reſtituatur, Et ſic porrò.

§. 3. Quod ſi autem advenerit Pſyche, nec plenè reſtituta fuerit illa vice; neceſſe eſt illam Pſychen ſolam toties revolvi donec complementum adepta ſit, quotieſcunq; reverti debeat. Atque deinde & ſpiritus revolvitur ſolus, multis quoque revolutionibus donec reſtituatur. Et porrò quoque Mens eodem omninò modo.

§. 4. Cum autem jam monuerimus quod impoſſibile ſit Spiritui & Menti ut jungantur corpori, niſi id fiat mediante Pſyche quadam Proſelytica; de qua in fine capitis 8. Sciendum pſychas Proſelytorum fieri (id eſt, è corticibus educi) à copula juſtorum in horto Eden facta. Nam cùm talis ſpiritus deſcendit, ut veſtiatur corpore, & pſyche ejus, quæ jam eſt reſtituta cum ipſo commorari nequit, ut ſupra dictum; tunc ſpiritus ille occurrit Pſychis Proſelytorum, qui in Paradiſo terreſtri, & cum tali unitus illam ceu veſtem induit, atque ceu Pſychen propriam aſſumit, & loco Pſyches propriæ in illa Proſelytica in mundum hunc deſcendit, inque corpus aliquod intrat, donec perficiatur. Et quia pſyche hæc proſelyti cum ſpiritu hoc ſociata fuit in omnibus operibus ejus hujus mundi, & ille per hanc complevit, quod ipſi complendum fuit; hinc eadem hæc pſyche Proſelytica quoque aſcendit in illum gradum, in quo Pſyche ejus propria eſt, & elevatur ad eandem ſublimitatem, ita ut ambæ ſemper penes ipſum futuræ ſint in mundo venturo.

§. 5. Et ſic quoque evenit, ſi mens quædam ſola deſcendit. Quod etiam innuitur in Sohar ſectione Miſchpatim in Hiſtoria de ſene illo, locô ſupra citato, ubi verba ſunt hæc: Qui ingreſſus eam accipit apprehenſis alis ejus, eam retinet &c. Vide plura ibid. Huc quoque reſpexerunt Magiſtri noſtri b. m. cum inquiunt, quod proſelyti Jiſraëlitis tam ſint moleſti ac apoſtema quoddam. Quia nempe Pſyche Proſelyti cui involvitur vera anima Jiſraëlitica in cauſa eſt, ut iſta peccet: unde Pſyche Proſelyti moleſta eſt Jiſraëlitæ, ut abſceſſus. Deinde quoque aliter exponi poteſt hoc: quia nempe proſelyto difficile eſt expurgare ſordes ſuas: nam quando proſelytus fit, tunc in ipſum intrat Pſyche quædam Proſelytica, quæ oritur à generatione, & congreſſu juſtorum, qui in Paradiſo terreſtri, ut dictum ſupra: cùm autem in Proſelytiſmo ſuo digniorem ſe præbet, vocatur Proſelytus juſtitiæ, quia in eum intrat Pſyche alia involuta intra primam, eſtque Pſyche ſancta, ſicut omnes aliæ Pſychæ Jiſraëlitarum, (ratio enim, quare quis Proſelytus juſtitiæ dicatur, hæc eſt, quod illi adveniat Pſyche ſancta ab uxore Microproſopi, quæ vocatur juſtitia.) Et illa Pſyche Proſelyti prima, quia adhæſit impuritati primitus, neceſſario adhuc aliquid inquinamenti in ſe habet, quod deinde Pſychæ illi alteri ſanctæ, quæ in illam ingreſſa eſt, etiam adjacet. Unde dictum illud tantum moleſtos Jiſraëlitis eſſe Proſelytos &c.

§. 6. Atque hinc intelliges, quare R. Akibha natus jam fuerit 40 annos, (cùm ad ſtudia ſeſe applicaret,) quia jam pater ejus factus erat Proſelytus, & non ipſe. Unde patet, quam difficile ſit ſordes ſeparari è Proſelytiſmo ad plures usque generationes: præſertim cum etiam anima ſancta R. Akibhæ qui in cæteris totus erat Jiſraëlita, inveſtita fuerit

erit intra pſy.hen Proſelyticam. Quod probè notandum. Unde quoque mactandus fuit tanto ſupplicio. Quod notes.

§. 7. Ut autem ad id redeamus, unde digreſſi ſumus, ſcito, quod, ſi talis tam ſæpe revolutus ut dignus factus ſit pſychen, ſpiritum & mentem accipere ſimul, iterum peccaverit, & vitium contraxerit; tunc iiſdem omnino modis jam recitatis reverti atque revolvi cogitur: ita ut revolutionibus opus habeat peculiaribus per ſe, ut reſtituat Pſychen; & revolutionibus ſingularibus pro ſpiritu; & ſic pro mente ut dictum.

§. 8. Sicut autem cap. 8. diximus, quod ſpecies animarum ſecunda, earum nempe quæ ſunt Caini & Hebelis certa quadam methodo acquirere poſſit Pſychen, ſpiritum & mentem, in eadem revolutione, per myſterium depoſitionis Pſyches ſuæ tempore nocturno: ſic in hac quoque ſpecie tertia, quæ eſt animarum veterum revolutarum methodus quædam datur, juxta quam uno tempore in mundum venire queant: quanquam id fieri debeat in duobus corporibus diverſis. Res autem ita ſe habet: ſi nempe homo quidam ſapiens atque juſtus congruas meditationes inſtituat, (ſuper Pſalmo ſexto vel vigeſimo quinto) tempore prolapſus in faciem ſub precibus matutinis, quas meditationes aliô locô prolixè deſcripſimus, ubi vide: atque tum meditetur educere ſpiritum ſuum è profundis corticum per myſterium aquarum fœmininarum, eumque elevare ſurſum, ut nempe in mundum veniat per copulam junctarum facierum, ut dictum ſupra cap. 5. Tunc enim revolvetur ſpiritus, venietque in mundum in corpus quoddam: atque ſic fieri poteſt, ut ipſo vivente ſpiritus revolvatur, quamvis in corpore alio. Unde patet in hoc differre ſpeciem ſecundam animarum ab iſta ſpecie tertia: quoniam in ſpecie ſecunda Caini & Hebelis non poteſt advocari ſpiritus ille, ut communicetur aliis; ſed tantum pro ſeipſo: unde quis non poteſt educere Spiritum ſuum è profundis corticum, niſi poſtquam perfecit pſychen ſuam, atque tum meditetur ut dictum ſupra cap. 8. Sic enim per depoſitionem nocturnam dignus evadet dimittere Pſychen ſuam, & ſpiritum ſuum in ſeipſum evocare; extra ſe autem illum communicare nemini poſſibile eſt. Sed hęc ſpecies introducere poteſt ſpiritum in alium quendam eodem illo tempore; nec opus habet expectare, donec completa ſit pars Pſyches.

§. 9. In hoc tamen, alio reſpectu, viliores ſunt iſtæ; quod opus habeant duobus corporibus: cum Cainiticæ & Hebelicæ uno tantum corpore opus habeant.

§. 10. Alia quoque adhuc inter illas eſt differentia, quia Cainiticæ & Hebelicæ perficere poſſunt tres gradus Pſyches, ſpiritus & mentis, ut dictum ſupra cap. 8. (ſed nihil amplius; niſi quod ſimul in Pſychen emanativam aſſequi poſſint illa vice.) Sed ſpecies tertia etiam per methodum prolabendi in faciem, ut dictum ſupra, aliud nil proficit, niſi ut ſpiritum ſaltem educat, ut dictum ſupra: mentem autem impoſſibile ipſi eſt ulla methodo educere in mundum, niſi poſtquam mortui

fuerint ambo illi homines, quibus inſunt Pſyche & ſpiritus; & ambo hi gradus plenè fuerint reſtituti: tunc enim prodire poteſt in mundum mens in corpus aliquod. Alis non eſt methodus pro illis qui ſunt de ſpecie tertia, niſi per Leviratum, prout infra latiùs dicetur.

§. 11. Adhuc alia eſt differentia inter ſecundæ & tertiæ ſpeciei animas, nempe quamvis homo ille per methodum prolabendi in faciem eduxerit ſpiritum ſuum è profundis corticum, & hic intraverit in corpus hominis cujusdam alterius, ille tamen ſuo adhuc expoſitus eſt periculo: nimirum ſi homo ille, qui ſpiritum ejus accepit, citius perfecerit ſpiritum illum, quàm primus ille compleverit Pſychen ſuam, tunc in reſurrectione mortuorum Pſyche & Spiritus ambo veſtientur corpore ſecundo, illius nempe, qui citius perfecit ſpiritum. Si verò ille, qui pſychen habet, citius abſolverit rem ſuam, per methodum, quam audivi à doctore meo, tunc ambo veſtientur corpore primo illius nempe, qui citius perfecit Pſychen.

§. 12. Atque hinc intelliges illud, quod dicit David Rex ſuper quo pax Pſalm. 3. v. 3. *Multi dicunt Pſychæ meæ.* Ubi nota, Davidem regem ſuper quo pax! nonniſi gradum ſaltem Pſyches habuiſſe, quæ tamen robuſta fuit & magna admodum: unde etiam dicitur 1. Sam. 18. v. 1. *Et adhæſit Pſyche Davidis in Jonathane.* Atque ſic in plurimis locis, ubi Davidis fit mentio, nonniſi de Pſyche illius ſermo eſt. Iſta ergo Pſyche Davidis de ſpecie hac tertia fuit illorum membrorum ſcilicet, quæ delapſa ſunt ab Adamo: atque tum prima vice in mundum venerat prodiens è profundis corticum; unde nihilominus revoluta dicenda eſt, juxta ſupra tradita hoc capite. Locus autem quò immerſa fuit intra cortices iſta pſyche, fuit ex parte uxoris corticum. Nec incepit abinde prodire, niſi ſub notione Pſyches factivæ tantum. Unde in Sohar pluriès dicitur, quod David venerit de parte uxoris: quapropter etiam immerſus eſt ſimiliter in uxorem corticalem. Quod etiam innuitur in hiſtoria de ſene, ſectione Miſchpatim fol. 23. ubi dicitur de Obed, Jiſchai & David, qui nempe dicitur arbor infima, quæ prodierit è ramis, &c. ubi vide latius, & intelliges quæ hic dicuntur. Quare etiam prodiit è Ruth Moabithide, quæ immerſa fuerat in cortice Moab. Notum autem eſt, quod Ammon & Moab duo ſint cortices oppoſiti numerationibus prudentiæ ſive informatrici; & regni; de quibus ſuo loco: ſicut etiam infra cap. 13. ubi de Davide agitur.

§. 13. Quia igitur, ut ad propoſitum redeamus, pſyche Davidis Regis ex iſta ſpecie ſupra dicta erat; hinc impoſſibile erat, ut acciperet ſpiritum ſuum. Hinc neceſſariò eundem ſpiritum homo quidam alius obtinere debuit, ut dictum ſupra. Et niſi commiſiſſet peccatum illud cum Bathſcheba, fieri potuiſſet, (quoniam Pſychen ſuam omnino perficiebat), ut reſtaurationem ſuam abſolviſſet, antequam conſummatus eſſet ſpiritus: atque exhinc corpus Davidis fuiſſet radicale, ita ut Pſyche & ſpiritus ſimul ſurrexiſſent in reſurrectione mortuorum in corpore Davidis. Jam verò propter peccatum iſtud cum Bathſcheba factum eſt, ut alter ille homo, qui acceperat ſpiritum

ſpiritum ejus, prius perficeret opus ſuum. Unde in reſurrectione mortuorum, (quia tunc erit tempus, quo ſalvabuntur corpora,) nulla erit reſurrectio è mortuis pro corpore Davidis, ſed Pſyche & ſpiritus ejus ambo ſimul reſurgent in corpore altero illius viri, qui acceperat ſpiritum, eumque perfeceret ut dictum. Hinc dicit: *Multi dicunt Pſychæ meæ:* id eſt, multi dicunt, nulla eſt ſalus Davidi, id eſt, corpori ejus, quia Pſyche ejus adhuc erat revoluta, & nondum reſtaurata: unde etiam non loquitur. Non eſt ſalus pro ea, quaſi ſermo eſſet de Pſyche; ſed, pro eo; ut ſermo ſit de corpore Davidis. Unde etiam addit Selah, quaſi diceret, etiam tempore reſurrectionis mortuorum non reſurget. Et iſte Pſalmus loquitur de Achitophele & Doëgo, qui erant hoſtes ejus: erantque Sapientes atque Doctores magni. Prout dixerunt ſapientes noſtri bonæ memoriæ, quod Achitophel viderit ignem prodire de membro ſuo naturali. Quod notat, illum propinquum fuiſſe Spiritui ſancto: Unde & Scriptura inquit: *Conſilium Achitophelis, ſi aliquid conſuleret illis diebus,* tanti fuiſſe, ac ſi quis *interrogaret Verbum Dei.* 2. Schmuel 16. v. 23. Sed propter maledicentiam rejectus eſt, quod non eſt mirum. Patet ergò, quod Achitopheli non ignotum fuerit, quomodo ſe res haberet cum Davide: præſertim cum ſciret, illum unctum fuiſſe in Regem per Schmuelem Prophetam. Et quia Scriptura inquit 2. Schmuel. 14. v. 14. *Non expellet à ſe expulſum,* id eſt, ne minimum quidẽ de Davide perdetur: quomodo ergo locuti eſſent de pſyche Davidis? cum nemo eſſet, ſicut ille inter omnes Jisraëlitas: quod nulla ipſi ſalus ſit apud Deum; Selah. (i. e. in mundo venturo.) Sermo igitur eſt de corpore ejus, prout nunc expoſuimus. Quod intelligentibus ſatis perſpicuum eſt. Unde etiam cum juxta Talmudem ipſum interrogarent; qua morte multandus ſit, qui vitiaret uxorem alterius? ipſe reſpondiſſe fertur iisdem; morte ſtrangulationis, ita tamen ut partem habeat in mundo venturo. Ubi argutè ipſis retorſit, quod ſurrecturus ſit in reſurrectione mortuorum.

§. 14. Revertendo ergò ad propoſitum dicimus, illos qui ad tertiam hanc ſpeciem pertinent, & illos, qui revoluti ſunt, etiamſi de prioribus duabus ſpeciebus ſint, ut dictum in principio capitis hujus; omnes eſſe æquales: & quamvis quis per illam methodum, de qua diximus, complevıſſet Pſychen; in magno tamen adhuc eſt periculo corpus ejus. Ne igitur quæſtionem moveas, quî fieri queat, ſi citius abſolvatur ſpiritus, quod corpus primum non ſurrecturum ſit in reſurrectione mortuorum: hinc rem iſtam paulò clarius dilucidabo.

§. 15. Hoc autem indigitatum eſt Pſal. 7. v. 10. *Conſummetur nunc malum impiorum, &c.* Item in loco Proverb. 25. v. 21. *Si eſurierit odio habens te, ciba illum pane.* Quorum locorum hic eſt ſenſus: Quoniam in animabus bonum permixtum eſt malo, ut dictum ſupra cap. 1. & 2. hinc factum eſt, quod aliquando aliquid boni cujusdam juſti inſertum ſit malo cuidam: ſicut etiam aliquid mali cujusdam impii inſertum eſt juſto cuidam. Unde intelligi poteſt, quod dicitur, multos dari juſtos, quibus uſu venit, ac ſi

haberent

haberent opus impiorum. Eccleſ. 8. v. 14. &c. Reperiuntur enim juſti inſignes qui perficiunt opus aliquod malum, atque turpe, ut mirari liceat, quomodo vitia tàm turpia & peccata tam grandia reperiantur in juſtis illis. Atque ſic etiam è contrario deprehendimus in impiis, quod ipſis quædam obveniant, ac ſi haberent opera juſtorum, ita ut obſervent præcepta inſignia, & opera quædam præſtent ex toto corde & anima ſua. Cujus cauſa eſt, quod bonum illud ipſis immixtum in illis deſiderium excitet faciendi opera illa: quod probè notandum. Unde præceptum nobis eſt inquirere in merita, & in culpam delinquentis; quoniam hac ratione quandoque juſtificantur impii ratione deſiderii nempe & intentionis. Deſiderando enim juſtus ad ſe trahere poteſt bonum illud, quod in malo eſt permixtum: ſicut etiam malus ad ſe trahit malum illud, quod immixtum eſt juſto. Ratio hæc eſt, quia pars maxima ad ſe trahit partem minimam. Unde deinceps ambo reperiuntur conſummatè tales, alter nempe omnino malus; & alter omnino bonus. Unde inquit textus: *Si eſurierit oſor tuus*, &c. Atque hinc reſponderi poteſt ad objectionem, quod nempe vetitum ſit, odiſſe proximũ ſuum, & multo magis cumulare prunas ſuper caput ejus. Sermo enim eſt de impio, qualem odiſſe licitum eſt. Si ergo eſurierit talis impius deſiderans panem legis propter aliquod bonum, quod immixtum eſt ei; ciba eum pane legis: atque ſic pota eum aqua legis, atque ſic prunas cumulabis ſuper caput ejus: id eſt omne malum, quod in te eſt, reponetur ſuper illum; ut dictum ſupra. Eodem modo ut dicitur Levit. 16. v. 22. *Et portabit hircus ſuper ſe omnes iniquitates eorum.* Atque ſic portiuncula illa boni, quæ in illo eſt, adjicietur tibi, eamque accipies; atque ſic perfectus eris omni bono, & ille perfectus in omni malo. Et quia ſanctus ille Benedictus non denominat nomen ſuum ſuper re mala, ſed tantum ſuper bona: hinc in fine additur: *Et Dominus reddet tibi.* Sed de malo cum ſermo eſt (ſub initium verſus), non mentio ſit nominis Divini: ſed tantum dicitur, *tu prunas capies ſuper caput ejus.* &c. Atq; hæc etiam eſt mens dicti alterius Pſalm. 7. *Conſummetur quæſo malum impii*, id eſt, ſanctus ille Benedictus complebit & conſummabit impium, ut ſit perfectè impius: pars autem boni, quæ in illo, dabitur & adjicietur juſto, ut evadat conſummatè juſtus, unde ſubjicitur: *Et ſtabilias juſtum.* Hæc omnia autem nemo ſcit in homine, niſi Deus Benedictus, qui probat corda & renes: ille enim notificat, quisnam juſtior ſit proximo ſuo, & cujus maxima pars bona; item cujus maxima pars mala ſit, ut cumulare queat omne bonum in hoc, & omne malum in illo. Omnia autem ab operibus hominum dependent atque ita ſe habent; ſi re-vera in quodam præponderet malum, ut tandem conſummetur, & ſiat omnino malus. & ſic vice verſa in bono. Sed ſiquis ſit ſtatus medii ex utriusque naturæ medietate conſtans, atque ſic & alter, tunc res in æquilibrio quieſcit, donec è bilance appareat, uter præponderet; atque tum alter omne bonum, & alter omne malum accipit.

§. 16. Et hinc quoq; intelliges, quare dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ in Thalmude; quod Achab Rex in æquilibrio fuerit, quod mirum videri queat, cum idololatra ei, cui vix fuerat ſimilis Senſus nempe eſt; illum non in æquilibrio fuiſſe, quoad opera ſua; dicunt enim in æquilibrio ſimpliciter, & abſolute, i. e. quoad Pſychen ſuam, quæ mediter

generis

generis ex dimidia nempe parte bona, & ex dimidia parte mala. Et quamvis eſſet idololatra, & ſimilia perpetraret, quoad partem mali exiſtentis in ipſo; tamen quoque reperimus, quod regnavit cum humilitate, ſeque ſubmiſerit, atque induerit ſaccum, atque proceſſerit involutus; & quod rex Jehoſchaphat illum quotidiè caſtigarit, ſicut dicunt magiſtri noſtri bonæ memoriæ ad locum illum: Annon vidiſti, quod humiliet ſe Achab &c. Atque id faciebat quoad partem boni in ipſo exiſtentem. Et hinc quoque intelliges, quare Elijahu bonæ memoriæ tantopere inſecutus ſit eum, ut nempe ad pœnitentiam eum reduceret.

§. 17. Hinc quoque intelliges, quid ſit perfectè juſtus; & non perfectè juſtus, & medius; quæ omnia intelligenda ſunt ſecundum ſcintillas boni vel mali, à quibus perfectio reſultat. Hinc quoq; non miraberis, ſi videris, juſtos quosdam magna aliqua peccata committere, quæ alias vel impius non perpetraret: ubi nempe peccatum illud adſcribendum eſt parvæ illi ſcintillæ mali in ipſo latentis.

§. 18. Scito etiam hæc omnia tantum contingere, ſi uterque in vivis ſit unô tempore, quod nimirum juſtus aliquis in ſe capiat omne bonum impii, & impius omne malum juſti. Hinc multi juſti reperiuntur, qui ſe aſſociant impiis, atque deinde ab iisdem iterum ſeparantur: quia nimirum omne jam bonum, quod in illis fuit, conſummatum eſt, atque datum alteri.

§. 19. Patet ergo, ut ad rem propoſitam revertamur; quod qui révolvuntur, & qui diſtinctis corporibus habent animas ſuas, in magno ſtent æquilibrio atque periculo: ſi enim alter ille, qui ſpiritum accepit, prior ſit benè agendo & corrigendo opera ſua; tunc per eadem in ipſum attrahitur omne bonum, quod in priori illo corpore eſt, in quo pſyche exiſtit: & hanc ob cauſam in reſurrectione mortuorum corpus iſtud annihilatur, & corpus alterum fit radicale.

Cap. X.

§. 1.

Expoſita nunc differentia, inter priores animarum ſpecies quoad revolutionem, & inter tertiam: nec non quod duæ priores ſpecies; animæ nempe quæ planè novæ dicuntur, & quæ ſunt Cainiticæ & Hebelicæ, cum altera vice in mundum veniunt, omnes quoque vocentur veteres & revolutæ: jam aliquid proponemus, quod omnibus tribus, quatenus illis nomen veterum & revolutarum competit, ex æquo attribuitur.

§. 2. Scito ergò, quod animæ revolutæ, (prout etiam jam diximus,) prima vice & in uno corpore, non poſſint aſſequi, niſi vel mentem ſolam poſtquam nempe quis perfecit pſychen & ſpiritum: vel ſpiritum ſolum, poſtquam perfecit Pſychen: vel ſpiritum & mentem ſingulatim, ſi perfecerit Pſychen & ſpiritum, ut veniant in tribus corporibus.

§. 3. In hoc tamen differentia adhuc alia eſt, ita ut iſtarum revolutarum duæ ſint Species: una eorum, qui initio tantum merentur accipere Pſychen in ſpecie; nec adhuc

digni ſunt ſpiritum accipere vel mentem ; vitium autem admittunt quoad Pſychen tantum, atque moriuntur.

§. 4. Altera eſt eorum, qui digni ſunt non Pſyche ſaltem, ſed & ſpiritu & mente; ſed pariter vitium admittunt, per quod non Pſyche tantum, ſed & ſpiritus vel mens contingitur, ita ut omnes hi gradus vitientur.

§. 5. Qui ergo primo non merentur niſi Pſychen tantum accipere, nec vitium admittunt, niſi in hac ſolum ; illis, cum revolvuntur ſecunda vice ; Pſyche tantum revolvitur : qua penitus reſtituta & purgata ab omnibus ; merentur & ſpiritum accipere, vel etiam mentem in uno eodemque corpore : quia ſpiritus & mens non contraxerunt vitium.

§. 6. Sed qui digni ſunt ſtatim ſub initium Pſyche, ſpiritu & mente, & vitiant omnes tres gradus : illi non poſſunt revolvi, ut reſtituantur una vice, pro omnibus his tribus partibus : ſed opus habent tribus revolutionibus, & tribus corporibus : uno pro Pſyche, altero pro Spiritu, & tertio pro mente : nec alia ipſis datur reſtitutio, niſi per duas illas methodos, de quibus cap. 8. & 9. nimirum per meditationem nocturnam ſomni tempore, & tempore prolapſus in faciem, (ad Pſ. 25.)

§. 7. Alia quoque notanda eſt differentia : quod nempe illius, qui primitus non dignus eſt niſi Pſyche, (ut illa vice non etiam accipere queat Spiritum & mentem ;) ſi in illa quædam corrupit, ut opus habuerit corpore ſecundo, in quo abſolvere tenetur, quæ ipſi defuerunt in corpore primo, vel etiam reſtaurare ſpiritum cum ſuperſtite parte Pſyches ; illius, inquam, corpus primum, in reſurrectione mortuorum non merebitur accipere, niſi illam tantum portionem, quam abſolvit de Pſyche : ſed reliquæ portiones Pſyches, quæ manſerunt corruptæ, prout etiam ſpiritus & mens ſervantur corpori ſecundo, quoniam in illo reſtitutionem & perfectionem acceperunt.

§. 8. Et huc reſpicitur in Sohar ſectione ChaijaSarah fol. 131. col. 2. ubi dicitur illos, qui improſperi fuerunt (i. e. qui Pſychen ſuam non plenè compleverunt) reputantur, ac ſi non fuiſſent. Quod intelligendum de corpore eorum primo, quod non accipiat, niſi exiguam ſaltem portionem de Pſyche, quanta nimirum in ipſo reſtituta fuerit : unde idem ipſi contingit, ac ſi non fuiſſet. Fundamentum autem gradus poſt reſurrectionem conſequendi, conſiſtit in myſterio ſpiritus & mentis : quos gradus quia talis non obtinuit ; idem eſt ac ſi non fuiſſet. Atque hinc conciliantur ἀντιφανίαι duorum locorum illorum, quæ omnia tamen ſunt verba Dei viventis. Nam hiſtoria de ſene illo, ſectione Miſchpatim fol. 172. loquitur de tali corpore primo, quod periit ; quod ſic videri poſſet talem fruſtra obſervaſſe præcepta legis &c. Senſus autem eſt, omnino illas partes Pſyches, quæ reſtitutæ fuerant, ipſi traditum iri, ut cum illis reſurgat tempore reſurrectionis. Quia autem dignus non fuit, ſpiritum & mentem accipere, hinc reputatur, quaſi non fuiſſet, &, (quod abſit tamen,) non ſit, vel futurus ſit, comparativè ſcilicet ; cum tamen revera rediturus & reſurrecturus ſit ; & ſaltem pro tali habeatur, qui non ſit, ratione exiguæ voluptatis, quam conſe-

quetur.

quetur. Quod probè nota. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur in hiſtoria de ſene illo, loco citato, de illo corpore primo, quod dignum non fuit liberos generare, quod nempe homo in uxore ſua ſpiritum quendam relinquat, qui in ipſa maneat, donec frater ejus eundem ſuſcitet, prout de his latius infra cap. 10. Unde patet, quod qui liberis caruit, nihil quoque habeat quam illum ſpiritum, quem reliquit in ea.

§. 9. Si autem vitium aliter ſe habuerit v. g. ſi aliud quoddam peccatum peccaverit, illa portio Pſyches ſecunda, in qua remanſerat vitium ſupradictum, quæque inſerta fuit corpori ſecundo; tunc hoc corpus ſecundum eô quoque ſaltem gaudebit, quod perfecit, & omnia reliqua iſtius partis, quæ reſtituta fuerunt in corpore primo, dantur corpori huic tempore reſurrectionis.

§. 10. Adhuc alia tamen hic eſt ſpecies, quod ſi nempe quis primo nonniſi Pſyche fuerit dignus, & perfecerit maximam partem illius, ita ut paululum ſaltem reſtitarit perficiendum pro revolutione in corpore altero: ſi talis meretur abſolvere pauculum hoc reſiduum è Pſyche ſuperſtes; & dignus etiam ſit ſpiritu vel quoque mente; tunc voluptate fruetur corpus hoc ſecundum etiam reſpectu ſpiritus, vel etiam mentis, ut dictum. Si vero corpus hoc ſecundum nihil amplius obtineat, quam quæ ſunt pſyches; reſpectu ejus tantum delectabitur.

§. 11. Hinc etiam intelliges, quod dixit, referente Gemara, Rabh Scheſcheth, cùm ſtuderet in lege: Gaudeas Pſyche mea; pro te legi, pro te ſtudui &c. Ubi objici poteſt, quomodo hæc dixerit Rabh iſte, cum ſanè impoſſibile videatur, quod pro alio ſtuduerit, & neceſſario id fecerit pro anima ſua? Res autē clarior evadet ex iis, quæ diximus, quod nempe animam ſuam allocutus ſit & non corpus ſuum, vel aliud quid extra ſe. Nam Rabh Scheſcheth in iſta revolutione erat ille, qui antea fuerat Babha Ben Buta, qui fuerat homo eximius, de quo Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ſcribunt: quod quotidie obtulerit Sacrificium pro peccato dubioſo: unde uterque quoque fuit cœcus; Ille igitur Babha Ben Buta fuerat ſapiens atque juſtus inſignis, abſolveratque portionem ſuam, ſuperſtite ſaltem exigua quadam parte: quapropter tota merces Pſyches R. Scheſcheth conſiſtebat in corpore Babhæ Ben Buta: adeoque reſpectu corporis ſui contriſtabatur tanquam qui fruſtra laboraret: nam corpus ejus non erat fundamentum inhabitantis Pſyches, ſed tantum quaſi hoſpes in mundo, unde omnis ejus voluptas futura ſaltem erat pro Pſyche ejus; quare inquit; Gaude Pſyche mea, quia tibi auxilium emergit, & non corpori: quia fundamentum boni redundabit in corpus Babha Ben Buta, & non in corpus hoc ſecundum. Quod nota.

§. 12. Si quis autem primò dignus fuerit Pſyche, ſpiritu & mente, & corrupit gradus omnes; ille non poteſt reſtaurare illos ſimul omnes, ſed ſpiritum, exempli gratia; in corpore ſingulari. Jamque dictum eſt, quod Pſyche ejus in eadem vita cum ſpiritu non poſſit jungi, niſi ambo gradus ſint perfecti: & tamen ſpiritus ſine Pſyche in corpus non poteſt intrare: quomodo ergo ſpiritus ille intrabit in corpus ſecundum ſine Pſyche? nimirum reſponſum ſupra jam eſt cap. 9: Quod veniat veſtitus Pſyche quadam Proſelytica.

§. 13. Idem tamen fieri poteſt alio modo; ſi nempe in corpus hoc ſecundum intret Pſyche quædam altera; & ſpiritus atque mens Pſyches primæ aſſocientur Pſychæ huic alteri in corpore ſecundo, ibique benè agant, & reſtituantur. Tunc autem in reſurrectione ſpiritus & mens redeunt in corpus unum ſuæ nimirum Pſyches. Et hæc vocatur revolutio duplex: quia nempe revolvuntur cum Pſyche alia.

§. 14. De ſpiritu autem & mente illa notandum, id fieri non poſſe, niſi duæ illæ pſychæ fuerint de radice una, ſicut dicitur cap. 5. Ubi etiam plura habebis de ſpiritu veſtito à Pſyche Proſelytica, an nempe hæc ſemper cum ipſo maneat?

Cap. XI.

§. 1.

Porrò ſciendum, duas eſſe ſpecies revolutionum illius generis, ubi primò Pſyche, ſpiritus & mens concurrunt, & omnes hi gradus vitientur: ita ut primo redeat pſyche ſola; eâque conſummatâ moriatur corpus primum; & accedat ſpiritus in corpore alio, ut reſtituatur. Duo, inquam, hîc occurrunt caſus; primo, Si Pſyche benè quidem reſtituta ſit, ſed non ad ultimam perfectionem; tunc enim hæc, quando ſpiritus revolvitur in corpore altero cum illo etiam revolvi poteſt ſimul, donec & ſpiritus reſtituatur. Si vero Pſyche perfecta fuit omnino, pro omni ſua neceſſitate; tunc non opus habet revolutione tali in corpore alio cum ſpiritu; ſed relinquitur ſuperius in Paradiſo loco ſuo debito: ſpiritus autem ſolus redit ut reſtituatur per Pſychen proſelyticam, vel per pſychen aliam, ut dictum ſupra. Differentia autem hæc, denominatur à diverſitate perfectionis pſyches uſque ad conſummationem. Si enim ipſi aliquid adhuc defecerit, tunc adhuc vitiata eſt, & ſola revolvi cogitur, ut dictum Cap. 9. donec perficiatur omnino.

§. 2. Res igitur ita ſe habet, ut ſupra dictum in fine Cap. 4: quod dentur præcepta quædam propter quæ hominem omnino revolvi oportet; & alia ubi quidem revolutione non habet opus, ſed ipſi ſufficit imprægnatio.

§. 3. Cum ergo pſyche illa defectu laborat præcepti cujuſdam, propter quæ revolvenda eſt; tunc revolvitur ſola, donec perficiatur. Ratio eſt, quia omnia præcepta dependent à pſyche; ſtudium autem legis à Spiritu.

§. 4. Si autem deficit ipſi præceptum quoddam, propter quod imprægnatio ſufficit: tunc pſyche illa revolvitur cum ſpiritu: ſed ipſius pſyches revolutio vocatur Embryonatus ejuſdem reſpectu, & non revolutio propriè dicta. Ratio eſt quia cum plenè reſtauravit omne id quod vitiaverat, tunc ſpiritus non amplius attingit pſychen, ſed vitium vocatur ſpiritûs non vero pſyches: quia aliàs res iſta ſine careret, quod pſyche revolvenda eſſet ſola. Venit ergo ut particeps fiat bonorum operum ſpiritûs; & non vitiorum & corruptionum ejuſdem, quibus vitiatus eſt Spiritus poſtquam ipſa jam perfecta eſt. Unde iſta revolutio ejus, reſpectu pſyches, impregnatio vocatur & non revolutio: ſeque habet eo modo de quo dictum ſub finem Cap. 4.

§. 5. Sed

§. 5. Sed pſyche proſelyti, quâ veſtitur ſpiritus, ut ante dictum; eſt in revolutione propriè dicta.

§. 6. Sic quoque ſe habent mentes quando reſtitutus eſt etiam ſpiritus & homo deceſſit: tunc mens venit in corpus aliud ut reſtituatur mediante pſyche proſelyti exiſtente in ſtatu revolutionis perfectæ; ſi nempe pſyche & ſpiritus ejus plenariè reſtituti ſint. Si vero adhuc opus habent aliquâ reſtitutione; tunc ſpiritus & pſyche quidem cum mente veniunt ſicut dictum: ſed quicquid vitiatur in corpore illo, id dicitur vitium mentis; & non vitium pſyches & ſpiritus; quia iſti jam perfecti ſunt. Et quamdiu non reſtaurata eſt mens etiam poſt multas revolutiones, ut dictum Cap. 9: Omnes illæ corruptiones tribuuntur menti ſoli.

§. 7. Jam autem revertimur ad id quod diximus ſupra: reſtituendam nempe primo pſychen: ubi deinde ſpiritus veniat in mundum hunc in corpore alio ut reſtituatur, quod paulo uberius diducendum. Cum igitur pſyche illa perfectè reſtituta eſt, ſecundum gradus debitos; tunc in illam ſic perfectam venire poteſt imprægnando pſyche alia juſti cujusdam eidem analogi & conformis, pro illa notione, quæ reſtaurata eſt.

§. 8. Et pſyche illius juſti quæ abſolvit revolutiones ſuas, nec pluribus opus habet, ſaltem embryo fit in pſyche tali ut dictum cap. 5. Atque tunc pſyche illius juſti ſuſtinet vices Spiritus ratione pſyches hujus impregnatæ; quamvis reſtituta tantum ſit ſub notione pſyches. Eo caſu igitur quando homo reſtitutus eſt in pſyche ſua, fieri poteſt, ut eum impregnet pſyche quædã, è primis patribus: prout aliquando fieri poteſt, ut quidam ſic impregnetur pſyche Abrahami patris noſtri ſuper quo pax: vel Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax; Nempe omnia prout opus habet talibus, pſyche illa. Unde dixerunt Magiſti noſtri p. m. nullam dari generationem in qua non ſint juſti quidam ut Abraham & Jizchak & Jaacob & Moſche & Schmuel & David. Atque ſic explicuerunt dictum illud Gen. XV, *6.* כה *ſic erit ſemen tuum*, ut numerus voculæ כה eſt 25: quibus innui volunt in qualibet generatione dari 25. juſtos, qualis Abraham: quod clarum eſt intelligentibus.

§. 9. Fieri etiam poteſt ut eandem ulterius impregnet pſyche quædam juſti cujusdam majoris quam prior erat: ita ut iſta pſyche ſecunda juſti hujus alterius in ipſa locum teneat mentis; cum pſyche juſti ilius primi minoris locum habeat ſpiritus; locum pſyches occupante pſyche propriâ. Idque ſic procedit ab imo ad ſummum uſque, ut impregnationes faciant pſychæ Patriarcharum vel Moſis Magiſtri noſtri p. m. ut dictum; quamvis enim omnes ſint pſychæ; ibi tamẽ ſunt ſub myſterio mentis, ſpiritus & pſyches: præ quibus pſychæ aliæ quælibet ſplendorem ſuum amittunt, ut dictum ſupra Cap. 4.

§. 10. Fieri etiam poteſt ut pro ratione operum & graduum ſuorum quis mereatur accipere Spiritum verum cujusdam juſti, ut eo impregnetur pſyche ejus. Sique plura meretur, adhuc alius Spiritus Juſti cujusdam majoris ipſum impregnare poteſt, qui locum habeat mentis; donec & ipſe dignus fiat Spiritu ſecundum opera ſua.

§. 11. Quod ipſum eouſq; procedit, ut & mens juſti cujusdam ipſum impregnet ſpiritus loco; & mens alia juſti alterius mentis loco: atque ſic porro ut calamus deficiat particularia omnia enarrare.

§. 12. Dantur etiam præcepta & opera quædam ſingularia, per quæ homo aſſequi poteſt mentem: omnia enim in manu hominis conſiſtunt ſecundum bona ejus opera vel etiam per ſtudium legis vel per meditationes: quia per hæc tria fit reſtitutio pſyches, ſpiritus & mentis, ut dictum ſupra.

§. 13. Et hæc omnia accidunt in revolutione illa, poſtquam ſcilicet jam reſtituta eſt pſyche & ſpiritus revolvitur in corpore alio. Fieri tamen etiam poteſt, ut eadem accidant poſt plenariam ſpiritus reſtitutionem; ut mirum & ipſe imprægnetur pſyche quadam cujusdam ſancti ſub notione mentis vel ſpiritus; quod etiam fieri poteſt ſecundum omnes caſus ſpeciales enarratos de pſyche ſola.

§. 14. Idem quoque fit cum mens venit reſtituenda & reſtaurata eſt; namque & tunc eidem omnes illi caſus accidere queunt prout pſychæ ſoli.

§. 15. Sciendũ quoque, cum talis pſyche revolvitur ſola, & imprægnata eſt à quodã juſto, ſicut dictũ eſt; illã, poſtquã homo ille moritur, venire poſſe in aliũ quendã hominẽ, ſociatã cum pſyche, ſpiritu vel mente illius juſti, à quo imprægnata erat: & per hanc viam influẽtiã accipit in hoc mũdo, quãdiu revolvitur cũ hoc homine, donec & ille reſtituatur.

§. 16. Cum autem perfectus quoque eſt ſpiritus ejus, tunc illa pſyche ejus prior accedit ut adhæreat ſpiritui ſuo, dicitque: *Abibo & revertar ad virum meum priorem.* Hoſ. 2, v. 7. Notum enim quod ſpiritus ſit maritus pſyches. Atque ſic quoque cum mens perfectionem accepit, tum pſyche & ſpiritus iterum adhærent eidem.

§. 17. Quamdiu enim nondum plenè reſtituti ſunt pſyche & ſpiritus, tamdiu cum juſtis illis qui in ipſis imprægnantur permanent; quoniam per illos accipiunt influxum in hoc mundo, modo ſupradicto.

§. 18. Et quia per ipſam ſtat bona opera peragere & præcepta obſervare; hinc quoties aliquod præceptum tam accuratè obſervat, & ſecundũ omnes ſpeciales circumſtantias atq; juſtus quidam ex illis; tunc tandem magna evadit admodũ: juſtificari enim poteſt pſyche hæc iſtius hominis, donec fiat tam clara atq; glorioſa, ſicut gradus pſyches vel ſpiritûs vel mentis illius juſti; ita, ut, quamvis aliquis jam reſtitutus ſit juxta gradũ pſyches ſuæ; nihilominus quia vadit cum gradibus juſti iſtius, neceſſe eſt, ut etiam tantũ clarificetur, quod pervenerit ad gradus illius juſti: atq; tunc pſyche iſta illius hominis multo altius elevatur, quam in locum ſuum, unde exciſa fuit, tamque glorioſa fit, ut fixa ibi manere queat in perpetuum in gradibus juſti illius. Ex quo intelligi poteſt, quod homo, ſi velit, fieri queat ad inſtar Moſis; quamvis pſyche ejus eodem multo ſit inferior.

§. 19. Cum igitur homo reſtauravit tres ſuas partes, Pſychen, ſpiritũ & mentem, tunc non amplius opus habet revolutione: Sed tunc aſcendere poteſt in mundũ illum ſecundũ gradus juſti illius, qui ipſum imprægnaverat; ita ut in illo mundo ambo ſint æquales in ſtatu & gradu uno. Atq; huc reſpiciunt ea quæ dixit Moſes ad R. Schimeon Ben Jochai in præfatione Sohar fol. 2. col. 2. Ubi nota quæ dicuntur à R. Hammenuna Sene.

Cap. XII.

§. 1. SUpra jam dictum eſt, quod animæ jam revolutæ, omnes neutiquã poſſint ſimul accipere pſychen, ſpiritum, & mentem. Jam ſcito id non intelligendũ, niſi cum revolvuntur ſui causâ: verbi gratiâ, ut adimpleant præceptũ quoddam quod ipſis defuit, vel ut reſtituant vitium aliquod. Si vero quis revolvitur pro aliis, ut nempe convertat & dirigat

homines generationis ſuæ: tales ſanè homines perfectè juſti ſunt, qui merentur gradus omnes accipere uſq; ad mentem emanativã. Neceſſe autẽ eſt, ut nullo modo revolvantur ſui causâ, ſed omnino pro aliis. Iſti enim certe vice una ſimul conſequi poſſunt pſychen, ſpiritũ & mentẽ, quoniã jã antehac reſtituti ſunt. Hinc reperimus in parvis quoq; puellis admiranda quædã opera, prout exemplũ habemus in filio R. Hamenuna Senis, in ſectione Vajechi: & ſect. Balak: atq; ſic in aliis pueris: quoniã iſti nõ adveniũt ut perficiãt ſeipſos, ſed pro neceſſitatibus aliorũ: unde prima ſtatim vice aſſequuntur pſychẽ, ſpiritũ & mentẽ, & quicquid antea habuerãt. Unde quoq; admirãda pollent ſapientiã, quod probè notes.

§. 2. Alia quoq; occurrit differentia inter animas revolutas. Quoniam quæcuq; revolvuntur ob cauſam aliquã, ex. gr. ob neglectũ aliquod præceptum, de quibus videatur Cap. 4: illorũ pſyche diſpeſcitur in plures ſcintillas: unde quot præcepta in iſto corpore impleverit, tot ſcintillæ in eo relinquuntur eodẽ tempore uſq; in tempus reſurrectionis: Unde melius non eſt pſychæ, ſpiritui & menti, quam ſi revolvantur ſimul in corpore uno.

§. 3. Sed qui propterea revolvitur quod improles exceſſerit, & uxor ejus Leviro ſuo nubit: illi nulla continget reſtitutio per dolores, prout fit circa peccata alia: Sed, corpus ejus primum æſtimatur quaſi non fuiſſet in mundo, nec reſurget tempore reſurrectionis, niſi in corpore ſecundo in illo ſpiritu, quem reliquit in uxore ſua, ut dictum ſupra. Senſus eſt, pſychen ejus radicalem ſpiritumq; & mentem ejus non excitatum iri tempore reſurrectionis niſi in corpore illo ſecundo quo dignus fuit generare liberos.

§. 4. Patet ergo, quod omnes partes illius, pſyche ſc. & ſpirit9 & mens, omnes hi grad9, inquã, revolvẽdi ſunt in 2do hoc corpore novo; eo quod primũ reputetur ac ſi nõ fuiſſet.

§. 5. Patet etiã eum, qui revolvitur per leviratũ per opera ſua conſequi poſſe pſychen ſpiritum & mentẽ ſimul, prout in ſupplementis reperimus, col. 1. Verba ſunt hæc: Per myſteriũ Leviratus omnes tres gradus abſolvuntur vice una quod ipſum eſt, quod ſcribitur Job. 34. v. 14, 15. *Si poſuerit ſuper eum cor ſuũ ſpiritus ejus & mens ejus ad ipſum colligetur: exſpirabitq; omnis caro ſimul.* Senſus eſt quod omnes homines, qui vocãtur caro, mori teneantur atq; exſpirare etiã illi, qui perfecerint pſychen ſuã; eo quod omnes ſint æquales, Leviratu ſolo excepto, ubi res aliter ſe habet. Si enim Levir propoſuerit cordi ſuo fratrẽ ſuũ, qui mortu9 eſt ſine liberis, & concupiſcentiã ſuã atq; deſideriũ per opus congreſſus ad eundẽ applicet, ille in facultate ſua habet reducendi pſychen fratris ſui demortui. Quod ſi enim attente meditetur ſuper præcepto de Leviratu, nec libidinis ergo inceſtum cõmittat cum uxore fratris ſui, tunc propter præceptũ reducere poteſt fratrẽ ſuum: imò quamvis ille tantum adfuerit ſub notione pſyches; attamen etiam ſpiritum & mentem fratris ſui ſub ſpecie pſyches demortui attrahere poteſt; ita ut omnes tres hi gradus ſimul in illo ſocientur una vice.

§. 6. Scias quoque, quod ſi quis revertatur revolvendo ob caſum improlitatis, etiamſi fuerit ſicut Schimeon Ben Aſai, qui non opus habebat revolvi propter liberos; ſi nimirum accedat per embryonatum in hominem quendam, aut ſi revolvatur pro reſtituendis aliis, & in auxilium alienum; ille nullo modo venire queat ſolus; quia ſaltem habetur pro corpore dimidio; & neceſſe eſt, ut veniat intra ſocium quendam, quem ſecum aſſumſerat.

§. 7. Quandoq; etiam homo reſtituitur per imprægnationẽ ſolã, cum nimirũ embryo fit in alio quodam homine, ibiq; abſolvit aliquid, quod ipſi deerat; & propter quod omnino debuiſſet revolvi. Quoniam major eſt dolor revolvi, quam imprægnare aliquem. Videatur cap. 2. § 2.

§. 8. Si vero quis invenerit rem deperditam, nec reſtituerit eandem; ille reſtaurari nequit per impraegnationem; ſed omnino tenetur revolvi totaliter. Hoc ipſum eſt, quod Scriptura dicit Deut. 22. v 3. *Et ſic facies omni rei amiſſæ fratris tui, quam ille perdiderit, & illam inveniſti; non poteris te abſcondere.* Senſus eſt: Non ſufficere impraegnationem: quæ ſaltem quaſi eſt abſconſio quædam, qua quis abſconditur & veſtitur intra animam proximi ſui; ſed eum teneri perfectam revolutionem perpeti.

§. 9. Quamvis hoc etiam aliam explicationem admittat. Scito enim quod aliquando, cũ anima hominis deſcendit è ſupernis, ut commoretur in illa gutta, è qua formatur infans; tempore deſcenſus ſui in hunc mundum incidat in animam quandam aliam, quæ etiam revolvenda eſt; & tunc ſocietatem ineunt ambæ illæ animæ, & in revolutione ſua ſimul intrant in corpus illud: quod tamen fieri nequit, niſi duæ illæ animæ vicinæ ſibi ſint in ſtatura corporis, adeoq; ex una radice, ut dictum ſupra capite quinto: vel ſi obſervare tenentur unum aliquod præceptum, adeoq; in reſtitutionis fine ſint ſimiles: tunc enim ambæ ſimul revolvi poſſunt.

§. 10. Quamvis ergo illa Pſyche, quæ corpori illi debebatur, reſtituta atque perfecta fuerit, ita ut digna eſſet ſpiritum accipere: ſicut dicitur in Sohar ſectione Miſchpatim: Si dignior evadit, ſpiritum ipſi præbent &c. Si tamen altera illa Pſyche, cui ipſi occurrerat, & cum qua revoluta erat, quæque vocatur amiſſum fratris tui, quoniam ambæ ab una radice ſunt, nondum omnia perfecerit, quæ ipſi perficienda fuerunt, & propter quæ revoluta fuit; homo ille ſane ſpiritus partem adipiſci nequit, donec abſolutæ fuerint ambæ animæ. Atque hoc eſt quod textus dicit: Non poteris abſcondi, i. e. non poterit in illo involvi portio ſpiritus ejus, quamvis jam reſtituta ſit Pſyche ipſa; donec etiam perfecta ſit amiſſio fratris, quam nimirum ille perdiderat ob cauſam corruptionis alicujus. Facta autem reſtitutione rei amiſſæ fratris, tunc etiam poterit abſcondi, & veſtiri portio ſpiritus.

§. 11. Sciendum etiam in materia de revolutionibus, quandoque accidere, ut in homine ſit Pſyche quædam ſancta; quæ ab illo aufertur, inque eum venit Pſyche alia mala. Unde intelliges, id quod accidit Jochanani ſacerdoti magno, qui poſtquam munere hoc functus eſſet octoginta annis, tandem factus eſt Sadducæus:

§. 12. Cujus etiam accidere poteſt contrarium; ut quis primo ſit impius, & deinde fiat juſtus.

§. 13. Verum enim verò iſta ablatio Pſyches prioris, & acceſſus alterius aliter non fit, quam uno trium horum caſuum, nimirum primò, ſi homo ægrotaverit morbo quodam, tum enim mutatur; vel ſi incidat in morbum Epilepſiæ, quæ vocatur morbus caducus; vel ſi iraſcatur. (Quia nihil tam cito mutare poteſt Pſychen quam ira juxta illud Jobi 18. v. 4. *Diſcerpit Pſychen ſuam in ira ſua.* Atque his caſibus etiam mutari poteſt Pſyche cujusdam in aliam meliorem.

CA-

Cap. XIII.

§. 1.

JAmque explicabimus revolutionem Mulierum. Et quia homini cum formatur ſtatim coordinatur conjux ejus: quoniam tamen (ut dictum cap. præcedente,) ſi peccaverit; anima ejus mutari poteſt ob aliquam ex cauſis ibidem dictis: hinc perdere etiam poteſt ſociam ſuam; ita ut ducat aliam; quia iſte non eſt vir prior. Quod probè notandum. Sicut etiam quandoque fieri poteſt, ut id contingat modo inverſo. Adeoque fieri etiam poteſt, ut uxorem hujus ducat alius ille nempe, qui etiam accepit Pſychen ejus.

§. 2. Porro quoque ſciendum, quandoque, ſi quis revolvendus ſit ad accipiendam conjugem ſuam, ita peccare poſſe hominem, ut conjugem ejus non gravent hoc onere, ut cum ipſo in revolutionem redeat, quoniam ipſa non peccaverat, ſed maritus ſolus: unde ipſe quoque ſolus accedit. Et huc reſpicit locus Exod. 21. v. 3. *Si cum corpore ſuo, id eſt, ſolus ingreſſus fuerit, in corpore ſuo egredietur &c.* Quod in Sohar ſect. Miſchpatim in hiſtoria de ſene illo ſic exponitur, illum æſtimari pro tali, qui conjuge plane careat.

§. 3. Aliquando autem, ſi multa habeat merita alia fieri poteſt, ut etiam uxor ejus ſimul cogatur revolvi, ſicut dicitur ibidem: Etiam egredietur uxor ejus cum ipſo: id eſt, etiam revolvitur cum ipſo uxor ejus. Atque talis uxor ex illarum numero eſt, quæ alicui deſtinantur ſecundum opera ſua: ſicut dicitur in Talmude tract. Sotah cap. primo: quod nempe tales, quæ alicubi deſtinantur ſecundum opera ſua, tàm difficulter copulentur atque diviſum fuit mare erythræum. Et tale conjugium dicitur ſecundum. Explicatio autem iſtorum verborum hinc eluceſcet: quod nempe ſi homo habeat animã novam, ita ut prima vice veniat in mundum, tunc etiam uxor ejus ipſi deſtinata cum eo accedit in mundum: atque hæc vocatur copula prima; quia nunc prima vice cum ipſa copulatur. Atque id nullam difficultatem parit altiſſimo, ſed in momento quaſi & absque omni conamine uxor ejus ipſi præſto fit:

§. 4. Si vero peccavit homo, & propterea revolvendus eſt, atque tum tot pollet meritis, ut & uxor ejus cum ipſo redire cogatur, ut dictum ſupra: hoc matrimonium dicitur ſecundum, quia ſecunda vice copulantur. Quod maxima cum difficultate conjunctum eſt, ſicut fiſſio maris rubri: quoniam enim primo peccavit, hinc quamplurimi accuſatores adſunt, qui alterum hoc conjugium impedire conantur, ipſumque undiquaque circumſtant, & ex fundamento adverſantur. Unde intelliges cur dentur homines, qui uxores ſuas accipiunt quaſi in momento absq; omni labore & conatu: & cur etiam dentur alii, quibus uxores non dantur, niſi poſt multos labores, conatus, atque defatigationes; qui tamen poſtquam juncti ſunt, pacificè cohabitant: quod ſignum eſt, illam eſſe ſociam ejus, ſed ſecundo matrimonio junctam.

§. 5. Aliquando homo nunquam meretur accipere ſociam ſuam, ſed aliam tantum; nimirum ſecundum opera ſua ipſi deſtinatam. Quod ſi enim quis veram accipit uxorem, ejusdem ſpeciei fit inſitio, quaſi vitis viti inſereretur: attamen alia quoque datur arborũ inſitio, ubi diverſa ſpecies inſeritur: quam quidem non per extrema diſtare oportet.

Sic & hic neceſſe eſt, ut talis uxor radici animæ ejus quadantenus propinqua ſit; quia aliàs nunquam jungerentur. Quod probè notes.

§. 6. Scito dein, fieri quoque poſſe, ut ſi homo revolvitur, & mulier illa quæ ipſi deſtinata eſt ſecundum opera ejus, quamvis non ſit ſocia ejus, modò illi admodum ſit propinqua, pariter cum ipſo revolvatur: quod myſticè innuitur verbis Exod. 21. v. 3. *Et exibit uxor ejus cum illo.*

§. 7. Porrò quoque ſcias, quosdam dari homines, quorum uxorum animæ nunquam prodibunt è corticibus, ex quo nempe peccavit Adam protoplaſtes, uſque ad adventum Meſſiæ. Et una ex iſtis eſt radix animæ Chur filii Mirjam Prophetiſſæ: quoniam omnium iſtorum maſculorum, qui ex hac radice ſunt, animæ fœmininæ relinquuntur in profundo corticum, nec inde prodire queunt uſque ad adventum Meſſiæ. Audivi autem à Magiſtro meo, quod locus ille, ubi tales animæ immerſæ ſunt intra cortices, ſit in poteſtate Iggereth filiæ Machalath, vel in poteſtate Naëmæ matris dæmonum; non probè tamen memini, utra harum illas detineat. Videorque mihi à Magiſtro audiviſſe, quod & Aharon Sacerdos non duxerit ſociam ſuam; eò quod cognatus fuerit cum radice illa Chur, ſicut expoſitum eſt cap. 10.

§. 8. Jamque diducam, quomodo ſe habeat revolutio mulierum. Atque hæc eſt una, de quadringentis illis quæſtionibus, quas Doëg & Achitophel propoſuerunt ſuper turri illa in aëre volante, de qua in Sohar ſectione Miſchpatim in hiſtoria de Seniore illo. Scito igitur, maſculos regulariter tantum revolvi, donec perficiantur. Ubi nota vocem גילגול derivari à literis גלגל, quæ eſt phraſis revolvendi, & quia animæ maſculorum proveniunt à litera Vav nominis Tetragrammati; Jod vero etiam è Tetragrammato eſt, quod rotundum eſt & inſtar rotæ, & variis modis revolvi poteſt. Hinc ſi duæ hæ literæ (quæ ambæ maſculinæ ſunt,) revolvantur cum voce גלגל exinde fit גילגול i. e. revolutio, ſicut traditur in Sohar ſectione Pinchas fol. 253. Et hæc eſt illa litera Vav, de qua dicitur Exod. 21. v. 2. *Vav i. e. ſex annos ſerviet. Et in ſeptimo egredietur liber.* Ubi nota, ſex extremitates (quæ ſunt attributa Microproſopi) adhiberi, pro illius maſculi conſummatione. Septimo autem (quo denotatur litera He nominis Tetragrammati, hæc autem eſt nota animarum fœmininarum;) nulla occurrit ſervitus, vel revolutio: nam peccata earum non abolentur, niſi per Gehennam. Hoc reſpicit Eccleſiaſtes c. 1. v. 4. cum inquit: *Generatio vadit, & generatio redit, terra autem ſtat in ſeculum.* In quem locum dixerunt Sapientes noſtri bonæ memoriæ: non datur generatio, quæ minor ſit ſexcentis millibus animarum; quod nimirum eſt myſterium literæ Vav, & totidem radicum, in qua omnes animæ maſculinæ continentur; atque illæ revolvuntur & veniunt. Sed terra; quæ eſt fœmina inferior; ſtat in ſeculum, i. e. non revolvitur, ſed accipit pœnam ſuam in Gehenna, ſicut dictum ſupra. Ratio hæc eſt, quoniam maſculi occupantur ſtudio legis, quæ eſt columna media (ſive litera Vav nominis Tetragrammati:) Notum autem quod dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, in diſcipulos nempe ſapientum (ſeu occupatos ſtudio legis) dominium non habere ignem Gehennalem, ſicut dictum cap. 6. Quoniam ergo peccata eorum

non abolentur in Gehenna; hinc opus habent revolutionibus pro reſtauratione ſua. Mulieres autem quia non occupantur legis ſtudio; eò quod ab illo loco (literæ Vav atque legis) non deſcendunt, (nec) illuc applicantur, ſubſunt dominio ignis Gehennalis, quo etiam reſpicit locus Proverb. 5. v. 5. *Pedes ejus deſcendunt in mortem: infernum greſſus ejus tenebunt.* Sicut reperitur in Sohar ſectione Pekude in diſcurſu de Palatiis. Unde revolutione non habent opus. Præſertim, quod mulieres deſcendant à judicio rigoroſo, & à ſeveritate: hinc in gehennam intrant. Et quia judicium & rigor copioſior eſt in mundo, quam amor atque benignitas; Hinc quoque in mundo hoc plures exiſtunt mulieres, quam viri. Quod probè notandum.

§. 9. Fieri tamen poteſt, ut etiam mulier revolvi queat: nempe pro neceſſitate mariti ſui juxta id, quod ſupra dictũ eſt ex verſu Exod. 21. v. 13. *Et uxor ejus egredietur cum ipſo.* Si vero non requirat neceſſitas mariti ejus, ipſa non opus habet revolutione.

§. 10. Quandoque tamen fieri poteſt, ut veniat mulier ſub myſterio embryonatus in mulieribus aliis ſibi ſimilibus, quæ ſunt novæ; atque ibi embryo fit ad inſtar virorum, de quibus ſuo loco. Quod ſi ergo mulier quædam ſic embryo fit in alia quadam muliere, & iſta deinde mulier concipitur, & uterum gerit, tunc fieri poteſt, ut anima illius mulieris revolvendo intret in infantem hunc, fiatque filia mulieris impraegnatæ, in qua ipſa fuerat embryo: ita ut, cùm primò embryonatum ſaltem paſſa eſſet, deinde revolutionem quoque patiatur in ipſa illa filia.

§. 11. Utque rem omnem melius intelligas, notum tibi ſit, & hoc; quod quamvis homo ſit maſculus, tamen ſpecies peccatorum dentur, propter quæ converti poteſt in fœminam. Unde in precibus quotidianis quilibet Deo gratias agat his verbis: Benedictus tu, Domine &c. qui me non feciſti fœminam. Unum autem de peccatis illis hoc eſt: Si mas admittat maſculum contra uſum naturæ: talis enim cum revolvitur, fit mulier.

§. 12. Et quia notum jam tibi, fœminam (ſi impraegnari velit,) elevare debere aquas fœmininas erga aquas maſculinas; talis autem mulier, quæ primo fuerat vir, radicem aquarum fœmininarum non habet; hinc impoſſibile eſt, ut talis poſſit concipere; opusque habet meritis magnis, ſi impraegnari velit.

§. 13. Quod ita fit, ſi nempe in tali muliere embryonatum exerceat alia mulier vera, ut ſupra dictum eſt, tunc virtute illius pſyches mulieris illius, quæ vera fœmina eſt, poteſt elevare aquas fœmininas, & concipere à conjuge ſuo; cumque parit, tunc pſyche illa, quæ ibi embryonatum ſaltem exercuerat, jam veram revolutionem ſubit in iſta filia. Unde patet, quod tales mulieres, quæ fundamentaliter ſunt viri, in revolutione ſua, non poſſint parere, niſi fœmellas; & quidem etiam hoc, modô ſaltem ſupradictô. Quoniam, cùm vir fuerit, & non fœmina, partum maſculinum producere non poteſt; quia Scriptura inquit: *Mulier (i. e. vera) cum conceperit & pepererit filium &c.* Levit. 12. v. 2. Cùm ergo aliquando vir fuerit, hinc parere ſaltem poteſt fœminam. Quod probè notes.

§. 14. Quandoque tamen per meritum quoddam mariti ſui maximum atque rariſſimum, talis quoque parere poteſt maſculos: ubi dein pſyche illa mulieris alterius, quæ in illa embryonatum exercuerat, ut hæc poſſet elevare aquas fœmininas (i. e. commiſcere ſemen muliebre,) non revolvitur in illo partu; ſed tempore nativitatis abinde diſcedit; & in infantem illum ſubintrat anima maſculina alia, & naſcitur puer.

§. 15. Si autem mulier illa parere debeat altera vice, uterumque gerere; id aliter fieri non poteſt, niſi per pſychen illam fœmininam priorem, quæ antea embryonatum in illa exercuerat; ut nempe eadem & nunc in eam redeat per myſterium embryonatus altera vice, eodem modo, quo antea. Id quod fieri debet ſingulis vicibus. Et ad id quoque opus eſt meritis magnis.

§. 16. Aliquando tamen fieri poteſt, per magna atque inſignia merita, ut ſingulis vicibus in tali embryonatum exerceat anima diverſa. Alia tamen eſſe non poteſt talis anima, ſive per revolutionem, ſive per embryonatum in illam veniens, niſi huic ſit admodum propinqua, vel quam ſimillima. Atq; adeo ut reperiatur talis embryonatus ſecundum omnes conditiones requiſitas, ſicut etiam ut ipſa illa mulier ſiat prægnans per ſe, & ut inveniat animam talem cognatam, vel ſimilem ſibi, &c. Ad hæc omnia requiritur juſtitia atque probitas inſignis admodum, & conditiones plurimæ: atque ſic quoties uterum gerere debet.

Cap. XIV.

§. 1.

Supra cap. 7. expoſuimus, quod ex animabus quædam contentæ fuerint in Adamo cum formaretur; quædam vero non: quæ vocentur novæ penitus: & ibidem quoque dictum eſt, quod animæ protoplaſticæ dividantur in plures ſpecies: juxta quas

(1.) Quædam ſunt planè novæ, & quidem de mundo emanationis.

(2.) Aliæ etiam ſunt planè novæ, ſed de mundis tribus inferioribus; quippe quæ, etſi novæ ſint, tamen immerſæ ſunt corticibus, cum peccaret Adam.

(3.) Aliæ ſunt veteres, ſed vocantur quadantenus novæ: & ſunt illæ, quæ relictæ ſunt in Adamo poſt peccatum (& datæ ſunt filiis ejus.)

(4.) Aliæ ſunt, quæ ablatæ ſunt, & deciderunt ab Adamo.

(5.) Et aliæ tandem manſerunt in ipſo, & immerſæ ſunt corticibus. Duæ ſpecies primæ inter has ſunt animæ planè novæ. Duæ ultimæ autem ſunt veteres.

§. 2. Jam igitur loquemur de ſpeciebus poſterioribus, quæ ſunt veteres. Hæ autem, de quibus diximus quod in Adamo relictæ ſint, vocenturque quadantenus novæ, ſunt illæ; de quibus dicitur in ſupplementis Soharíſticis & aliis locis à Magiſtris noſtris p. m. quod tres Patriarchæ, Abraham, Jitzchak & Jaacob ſint revolutiones Adami protoplaſtæ: & Moſche ſit revolutio Hebelis: Atque ſic de pluribus revolutionibus aliis.

§. 3. Reverâ autem res ita ſe habet, quod omnes animæ contentæ fuerint in Adamo, exceptis novis illis de quibus ſupra. Ex his autem protoplaſticis, quædam ab ipſo delapſæ ſunt penitus, immerſæque corticibus, eo tempore quô peccabat; quædam autem in ipſo manſerunt.

§. 4. Jam porrò & illæ, quæ in Adamo manſerunt, dividuntur in plures ſpecies. Quædam enim illarum datæ ſunt Caino & Hebeli: quædam Setho; Et quædam illis ſpiritibus, qui producti ſunt centum illis & triginta annis è Gonorrhæa ejus, ut notum eſt: & quædam manſerunt in Adamo, pro uſu proprio uſque ad mortem ejus. Et hæc ſpecies ultima fuit vera anima Adami, & omnino illa, quæ revoluta eſt in tribus Patriarchis, & ſimilibus, quod probè notandum.

§. 5. Illa autem ſpecies animarũ, quæ deciderunt ab illis & im̃erſæ ſunt corticibus; ſunt maxima pars animarũ, omnium hominũ in mundo degentiũ, & quaſi totus mundus.

§. 6. Et illas animas, quæ delapſæ ſunt ab Adamo immerſæq; corticibus, iſte non potuit com̃unicare Caino & Hebeli & Setho filiis ſuis; quia omnes deſcenderant in profundũ corticum: Cùm tamen notum ſit aliàs, quod pater derivet animam in filium, Quare Caino, Hebeli & Setho filiis ſuis aliunde com̃unicare non potuit animas, niſi ex illis, quæ in ipſo remanſerant. Quæ autem præter illas pro vita ejus in ipſo relictæ ſunt, illæ dicuntur anima protoplaſtæ propria, quæ deinde revoluta eſt in Patriarchis.

§. 7. Ut hæc rectius intelligas, notandum, quod à Sapientibus noſtris dictum eſt, de Præcepto Evæ dato circa obſervationem menſtruorum & placentæ & accendendæ lucernæ Sabbathinæ. Ratio enim, quare Deus benedictus præceptum illud de prima placenta panis pinſendi. [Conf. Rom. 11, 16] Sacerdoti, quaſi in oblationem offerenda, hæc fuit, quia illa fuerat cauſa, quare prima placenta mundi (Adamus nempe) corrupta fuerit.

§. 8. Prima autem placenta mundi propterea vocatur Adam, non quod per mundum hunc intelligatur corporeitas ejus, ſed notio animarum omnium ſimul ſumptarum. Adam ergo erat placenta & ſelectiſſima portio inter omnes animas.

§. 9. Capite autem primo jam dictum eſt, quod anima dividatur in 5. ſpecies; ſingularem, vitalem, mentem, ſpiritum & pſychen: quodque hæ ſpecies reperiantur in ſingulis mundis, emanativo nempe, creativo, formativo & factivo; Ita tamen ut in genere pſyche tribuatur factioni, & ſpiritus formationi, & mens creationi, & mens mentis emanationi. Protoplaſtes ergo continebat omnes iſtas ſpecies.

§. 10. Mens autem mentis emanativa vocatur ſplendor ſupernus.

§. 11. In Adamo ergo erant Pſyche è factione, formatione & creatione; & ſpiritus è tribus iſtis; & mens è tribus iſtis. Pſyche autem, ſpiritus & mens è regno, pulchritudine & prudentia Informatrice emanationis, quæ vocantur ſplendor ſupernus.

§. 12. Cùm ergo peccaret Adam primus, ab ipſo tollebantur & avolabant partes iſtæ emanativæ; ſed non im̃ergebantur in cortices; ut dictum ſupra circa initium Cap. hujus: Atq; hinc intelligi poteſt, quod dicitur Gen. 2, 17. *Illa ipſa die qua comederis ex ea, morte morieris.* Quamvis enim textus ille intelligi queat de die Dei ſanctiſſimi benedicti, qui continet mille annos: attamen etiam intelligi poteſt ſenſu literali, ut eâdem illa die natu-

naturali mortuus fuiſſe dicatur; cùm nempe ab illo auſerretur ſplendor hic ſupernus. Major enim mors quam hæc ipſa dari non poteſt.

§. 13. Jam ergo ſpectabimus partes illas, quæ in illo remanſerunt, & deinde ab illo delapſæ ſunt, de genere trium mundorum inferiorum. Unde quoque dilucidabitur illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri p. m. ſex annos duraturum eſſe mundum, bis mille vacuum, bis mille cum lege, & bis mille ſub diebus Meſſiæ. Quod ex eo intelligetur cùm dictum eſt, quinque eſſe ſpecies animæ: ſingularem à macrothymo, ſeu macroproſopo; & vitalem à patre; mentem à matre; ſpiritum ab ornatu; & pſychen à regno. De macroproſopo autem notum eſt, quod non reperiatur per ſe; eo quod ab eo nil manifeſtetur niſi caput tantum: Corpus autem veſtiatur à reliquis perſonis: Item quod maſculus ſit ſine fœmina, ſicut dictum eſt. Pater autem & mater, item microproſopus & uxor ejus ſunt perſonæ ab invicem diſtinctæ. Hinc aliam non faciemus mentionem, niſi quatuor tantum harum notionum, nempe patris & matris & microproſopi ſeu filii atque uxoris ejus, reſpectu 4. literarum tetragrammaticarum.

§. 14. Jam quoque declaravimus parte ſecunda, quomodo pater & mater ſuperinveſtiant macroproſopum à duobus ejus humeris uſque ad foveam pectoris ejus: & microproſopus cum uxore eundem ſuperinveſtiant à fovea pectoris uſque ad imum.

§. 15. Porro etiam jam diximus Cap. 7. Quod circa initium emanationis pater & mater ſteterint junctis tergis, & ſic etiam microproſopus & uxor ejus, ita ut hoc modo poſterioribus cohærentes uno tantum ſepararentur pariete; ita ut dimidius paries inſervierit uni perſonæ, & dimidius paries alteri. Unde patet quod humerus dexter pro dimidia parte inſervierit patri; & pro dimidia parte matri: eodemque modo & ſiniſter humerus. Hinc liquet quod duo humeri macroproſopi veſtiti fuerint intra patrem & matrem, duæ nempe medietates humeri pro patre, & duæ medietates humeri pro matre: Ita ut pater ſortiatur humerum unum & mater humerum alterum.

§. 16. Ut hæc rectius intelligantur, hîc repetendum quod in Daath ſeu cognitione macroproſopi reperiantur quinque chaſadim ſeu benignitates & quinq; gebburoth, ſeu ſeveritates, quæ ſingulæ integram in ſe habent ſui generis centuriam, ita ut quingentæ ſint benignitates, & totidem ſeveritates, juxta numerum כָּתֵף ſeu humeri qui eſt 500. Duo autem hi numeri ſimul ſumpti, efficiunt millenarium. Et hoc modo, quia in patre & matre reperiuntur quinque benignitates & quinque ſeveritates, qui ſunt duo humeri macroproſopi; in illis exſurgit millenarius. Eademque ratione etiam in microproſopo & uxore ejus res ſe habet; ad quos etiam procedunt duo illi numeri ſupradicti, qui efficiunt mille annos; unde bis mille anni, qui in mundo emanationis nempe in patre & matre, nec non microproſopo & uxore ejus inibi exiſtentibus.

§. 17. Jam quoque noſti, quod fundamentum formandi embryonis procedat è quinque benignitatibus & quinque ſeveritatibus, quæ efficiunt mille, quæ ſunt radix illa, unde guttur ſeminis provenit. Quamvis enim etiam à duobus cerebris aliquid in infantem influat; fundamentum tamen ejus non niſi ab humeris illis procedit, qui efficiunt mille, ſicut dictum eſt. Ratio hujus indigitatur Gen. 4. v. 1. verbis illis: *Et Adam cogno-*

vit uxorem ſuam. Ubi copula maritalis vocatur nomine cognitionis. Reliquis enim cerebris opus habet homo pro ſe ipſo: ſed benignitates & ſeveritates, quæ in Daath ſeu cognitione, radix illa ſunt, unde provenit gutta ſeminis ad producendum infantem: nimirum à benignitatibus & ſeveritatibus tam maſculina quam fœminina gutta provenit: unde guttam maſculinam vocamus quinque benignitates, & fœmininam quinque ſeveritates.

§. 18. Sic etiam incrementum infantis nonniſi à benignitatibus provenit, quæ ſunt quaſi aquæ, à quibus creſcit arbor, prout jam expoſuimus parte nona; quod nempe illæ ſint ſcaturigo guttæ ſeminalis, à qua formatur infans.

§. 19. Cum ergo formandus eſſet homo, congrediebantur Microproſopus & uxor ejus mundi emanativi; generabantq; ex parte Daath ſive cognitionis ſuæ Adamum protoplaſten, qui in ſe continet omne genus animarum, quæ ſunt in tribus mundis inferioribus creationis nempe, formationis & factionis. Omnes ergò animæ totius microcoſmi hujus proveniebant è tribus mundis, & benignitatibus atque ſeveritatibus ſingulorum mundorum: hinc fieri oportuit, ut numerus annorum mundi eſſent ſexies mille anni, quia nimirum ab annis iſtis proveniebant omnes in univerſum gradus animarum, qui ſunt in tribus iſtis mundis: unde ſicut ibidem ſunt ſex mille gradus; ita omnes in mundum veniunt intra ſex mille annos.

§. 20. Sex mille ergò gradus omnium animarum ita proveniunt à benignitatibus & ſeveritatibus: ut mille ſint in patre & matre, & mille in microproſopo & uxore ejus creationis; atque eodem modo bis mille à patre & matre, Microproſopo & uxore ejus in mundo formationis, nec non tantundem eodem modo in mundo factionis; qui ſunt ſex mille gradus, quorum ratione deſtinati ſunt ſex mille anni pro mundo.

§. 21. Reſtauratio mundi autem ab imo incipit, & ſurſum procedit: ita ut bis mille anni inanitatis, qui ſine lege fuerunt, ſpectent ad mundum Aſiah; eò quod ibi cortices craſſiſſimi: Unde maxima pars hominum illius ætatis impiorum fuit: qualis exempli gratia fuit generatio Enoſch; & generatio diluvii; & generatio confuſarum linguarum.

§. 22. Poſtmodum incepit mundus formativus, ubi bis mille annis lex. Notum enim, quod mundus formationis correſpondeat cum Microproſopo, quem Vav nominis Tetragrammati indicat. Ille autem vocatur lex ſcripta: & propterea tunc temporis promulgata eſt lex.

§. 23. Poſtmodum ſequuntur bis mille anni dierum Meſſiæ ratione mundi creationis. Notum enim eſt, quod mundus creationis correſpondeat literæ Tetragrammaticæ He priori, qua denotatur Leah, ex qua provenit Meſchiach filius David. Atque hinc reſpondere poteris ad objectionem illam, quare omnes bis mille anni dierum Meſſianorum tempus vocentur; cum jam plus quam mille anni effluxerint, & aliquot inſuper ſecula è bis mille his annis, nec tamen filius David venit? unde mirum, quare omnes vocentur dies Meſſiæ? Reſpondetur autem ex illo, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: quod nempe tota redemptio procedat à matre ſuperna, unde ortum trahat

Meſchiach

Meſchiach filius David, qui eſt filius Leah: unde omnes illi bis mille anni deſtinantur ad reſtaurationem mundi creationis, qui in ſe continet bis mille gradus ſupradictos.

§. 24. Hinc patet, quomodo Adam protoplaſtes tempore formationis ſuæ in ſe comprehenderit totum genus animarum, quæ ſunt ab initio mundi creationis uſque ad finem mundi formationis: vocanturque ſex mille anni, quibus conſiſtere dicitur mundus. Tres enim illi mundi ſunt Microcoſmus unus, ſicut omnes illi, & totus iſte mundus ſub emanatione exiſtit.

§. 25. Atque ſic dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod Adem Protoplaſtes ſeſe extenderit ab una extremitate mundi uſque ad alteram illius extremitatem: tandem autem diminutus fuerit uſque ad centum cubitos. Quod probè notes, quoniam iidem dicunt, longitudinem ejus fuiſſe iter quingentorum annorum: qui eſt numerus genericus omnium benignitatum nempe quingentenarius, qui deinde in ſpecie recurrit in Patre, nec non Matre, & ſic porrò per omnes mundos inferiores, unde exſurgunt ſex mille anni, ut ſupra.

§. 26. Hinc quoque intelliges, quare dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, animam Adami Protoplaſtæ exſciſam fuiſſe è throno gloriæ, quoniam ibidem initium ejus fuit, (nempe in mundo creationis, qui thronus gloriæ cognominatur,) quodque exporrectus fuerit uſque ad finem ejus, i.e. uſque ad mundum factionis.

§. 27. Ulterius hinc etiam intelligitur, quare dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod Adam major fuerit omnibus angelis, omneſque venerint, ut coram ipſo procumberent, ipſumque Regem ſupra ſe conſtituerent: quia nempe continuit omnes tres mundos inferiores, creationis nempe, formationis, factionis: angeli vero, imò etiam Metatron, qui ipſorum rex eſt, nonniſi in mundo formationis locum habet: de quibus infra uberius.

§. 28. Cum autem peccaret Adam Protoplaſtes, diminuta dicitur ſtatura, & delapſa ab ipſo membra ejus, quæ ſunt omnes animæ trium mundorum creationis, formationis & factionis; quæ dicuntur ſex mille anni. Subſtitiſſe autem dicitur ſub diminutione centum cubitorum. Hoc ipſum eſt quod dicitur Pſ. 139. v. 5. *Ante & retro formaſti me, & poſuiſti ſupra me volam tuam*, (quæ vox כַּף vola numero ſuo exprimit 100.) Atque 100 hi cubiti vocantur placenta mundi, de quibus plura auxiliante Deo capite ſequenti.

Cap. XV.

§. 1.

In fine cap. præcedentis expoſuimus, quod per peccatum Adami protoplaſtæ iſte diminutus ſit uſque ad ſtaturam 100 cubitorum, atque hoc reſpectu vocatur placenta primitialis mundi. Quod ut melius intelligas ſcito, videri quidem primo obtutu illud ipſum, quo diminutus fuit, & animas illas quæ ab ipſo delapſæ ſunt, majus quid atque excellentius fuiſſe, quam id quod in ipſo relictum ſit: cum hoc propterea ſit vilius, quia diminutio facta eſt propter peccatum, quod commiſerat; notumque ſit, quod id quod

ſanctius

ſanctius atque excellentius eſt, ſuborta corruptione tollatur: ita ut dici nequeat, quod ab ipſo deciderint partes viliores, & meliores in ipſo remanſerint. Hancque opinionem ſtabilire videtur tota ferè ſcriptura, ubi, cum dicitur, Pſyche hominis, Adam Protoplaſtes intelligitur, quaſi indicetur in ipſo nonniſi Pſychen remanſiſſe, & ab ipſo ſublatas eſſe animam mediam & ſupremam, quæ multo ſunt altiores.

§. 2. Nihilominus tamen juxta dicta Magiſtri noſtri bonæ memoriæ dicendum, illud quod in ipſo remanſit, ſublimius fuiſſe atque excellentius, quam cætera omnia; quoniam iſtud vocant placentam mundi primitialem: placenta enim tollitur è parte præſtantiſſima, juxta Num. 18. v. 30. *Quando elevabitis pinguedinem ejus*, i. e. optimum.

§. 3. Sciendum itaque, utramque harum opinionum rectè ſe habere & veras eſſe, quod ita intelligendum. Supra jam diximus capite præcedente, quod Adam protoplaſtes in ſe comprehenderit omnem quoque Pſychen, ſpiritum & mentem Syſtematis emanativi, quibus tribuitur nomen Splendoris ſuperni. Nec non contentas in illo fuiſſe omnes partes trium mundorum inferiorum, quæ vocantur ſex mille anni, ut dictum ſupra. Cum igitur peccaret, ab illo ſeſe ſubmovebant atque avolabant omnes illæ partes, quæ dicuntur ſplendor ſupernus; nempe Pſyche, ſpiritus & mens de emanatione: quia ſcriptum eſt de mundo emanationis Pſ. 5. v. 5. *Non habitabit tecum malus*. Quam primum ergo peccabat, & cortex ipſi ſuperinducebatur, ſplendor ille ſupernus ab ipſo avolabat atque ſubmovebatur. Et tamen hæc ipſa portio ab Adamo ſublata non immerſa eſt corticibus, ut dictum ſupra cap. 14.

§. 4. De partibus autem trium mundorum inferiorum, quæ dicuntur ſex mille anni, etiam quædam ab ipſo ſubmotæ ſunt; & quædam in eo manſerunt. Illæ autem quæ ab illo auferebantur, & immergebantur corticibus, ab illis proveniunt maxima pars vel potius omnes animæ omnium hominum à Protoplaſte uſque ad dies Meſſiæ, ut dictum cap. 14. Quicquid igitur in ipſo remanebat de partibus trium mundorum inferiorum, poſt peccatum ejus; id vocatur placenta primitialis mundi.

§. 5. Jam autem diximus capitulo præcedente, quod ſex mille anni illi proveniant à quatuor perſonis, patre nempe & matre, nec non Microproſopo & uxore ejus, quæ ſunt in ſingulis tribus mundis creationis nempe, formationis & factionis; quæ ſunt duodecim perſonæ, ſingulæ conſtantes quingentis annis, ut ſumma ſit ſex mille.

§. 6. Cum igitur placenta tollitur, & velut elevatio ſeparatur, de centum capiuntur duo, quod denotatur voce תרומה (quaſi dicatur תרי i. e. duo; ממאה è centum.) Placenta ergo illorum ſex mille annorum efficeret 120: Adam vero non obtinebat niſi 100 ſaltem partes; ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod retinuerit 100 cubitos: quæ ſaltem placenta eſt & elevatio è decem perſonis trium mundorum inferiorum, ita ut non meruerit placentam quoque accipere à primis duabus perſonis eorundem, quæ ſunt pater & mater ſyſtematis creativi: ſed incipiebat à Microproſopo creationis uſq; ad finem mundi factivi, qui ſunt 5000 anni, à quibus tantum accepit primitias.

§. 7. Notum autem omnes animas in Adamo contentas, & omnes juſtos in his mundis generatos fuiſſe membra Adami protoplaſtæ, ita ut ſiguli reſtituant vitium illius

membri, quod vitiaverant atque corruperant, cum adhuc dependerent ab Adamo tempore nempe peccati ejus.

§. 8. Cum autem naſceretur Moſcheh, ille ſelectiſſimus erat omnium hominum, vitiumque Adami Protoplaſtæ magis reſtituit, quam ulla creatura ad ultimam nempe perfectionem uſque: quare Moſcheh etiam accepit placentam primitialem omnium 6000 annorum, qui ſunt anni 120, quibus vixit Moſcheh; cujus nomen etiam includitur voci בשגם Gen. 6. v. 3. (ubi de 120 annis agitur.) Breviter, iſte meruit accipere totam placentam, nempe etiam à Patre & Matre mundi creativi. Id quod etiam denotat nomen משה, cujus numerus eſt 345, quem numerum etiam habet poſttergatio ſeu retrogradatio Tetragrammati, numerum 72 exprimentis (quæ plenitudo Patri tribuitur;) hoc modo: יוד : יוד הי : יוד הי ויו : יוד הי ויו הי & anterior facies (ad Matrem relati Nominis) אהיה plenè ſcripti h. m.: אלף : הי : יוד : הי : quorum illud numero ſuo exprimit 184 & hoc 161. quæ ſimul ſumta ſunt 345 ſicut nomen משה: referunturque ad Patrem & ad Matrem.

§. 9. Hinc quoque intelliges, quare dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, „ Moſen meritum fuiſſe Matrem intellectionis attingere, quoniam aſſecutus etiam eſt „ atque accepit placentam primitialem Matris creativæ. Jam vero notum eſt, quod Pater „ & Mater ſimul prodeant & ſimul commorentur, nec ulla inter ipſos contingat ſepara- „ tio, ita ut qui aſſequitur Matrem; etiam aſſequatur Patrem. In Adamo autem non remanſerunt partes aliæ, niſi à placenta Microproſopi creativi uſq; ad finem mundi factivi, qui ſunt centum cubiti illi, in quos diminutus eſt, cum peccaret, ut dictum ſupra.

§. 10. Jam igitur ad placentam ipſam nos convertimus. Notum autem eſt, quod à Microproſopo creativo uſque ad finem mundi factivi ſint decem perſonæ. Notum etiam ſingulis perſonis tribui 10 numerationes, quarum ſingulæ iterum ſuam habeant Decadem numerationum. Cùm igitur deciderent illæ animæ ab Adamo protoplaſte, ut dictum, ſubmovebantur novem iſtæ partes inferiores ſingularum numerationum, & reliquæ in eo manebant partes priores nempe corona coronæ, corona Sapientiæ, corona Matris intelligendi, & ſic porro uſque ad coronam regni, quæ ſunt 10 coronæ in perſona Microproſopi creativi, & ſic quoque decem coronæ in uxore ejus, adeoque ſic pariter uſque ad finem Mundi factivi: ita ut in decem illis perſonis centum ſint coronæ. Centum autem ſapientiæ, 100 matres intelligendi &c. ab ipſo ſubmotæ ſunt & delapſæ intra cortices remanentibus in eo centum coronis tantum. Et quia notionem habent coronarum, hinc vocantur placenta mundi, atque elevatio; nimirum ſelectiſſima pars omnium. Et quia Adam protoplaſtes opus erat ab ipſa Dei manu fabricatum, primumq; creatorum omnium, hinc probabile ſatis eſt, quod acceperit partem animarum ſelectiſſimam, ob quam etiam dicitur placenta primitialis mundi.

§. 11. Eſt tamen differentia quædam in iſtis: antequam enim peccaret Protoplaſtes, omnes illæ ſpecies in ſuis conſiſtebant gradibus: poſt peccatum ejus vero deſcenderunt à gradibus ſuis: ita ut centum illæ coronæ, quæ in illo remanſerant, non remanerent

rent ſub notione coronarum, ſed ſub notione regni, quod vocatur pſyche. Notum enim quod ſingulæ numerationes conſtent ſua decade numerativa, & quamvis in Adamo remanerent numerationes coronarum ; attamen eædem aliam non habebant lucem, niſi juxta proportionem regno debitam ante peccatum.

§. 12. Unde patet, quod duæ opiniones ſupradictæ ſub initium hujus capitis ambæ veræ ſint: quia nempe in Adamo relictæ ſunt notiones coronarum, quæ pars omnium præſtantiſſima fuerunt, quamvis alia luce non fulgerent, quàm qua regnum pollebat ante lapſum. Et quia regnum vocatur Pſyche: hinc omnes vocantur Pſyche (in Scriptura,) quamvis aliàs decem numerationes Microproſopi creativi vocentur Spiritus, & quæ in uxore ejus Pſyche; ſed omnes ſub genere Mentis: atque ſic quæ in formatione ſub genere Spiritus, & quæ in factione ſub genere Pſyches: omnia nempe ſecundum ſpecies illas ſpecialiores ſupra jam expoſitas, ut alia diceretur Mens de genere mentis; alia Spiritus de genere Mentis; alia Pſyche de genere Mentis; alia Mens de genere Spiritus ; alia Spiritus de genere Spiritus; alia Pſyche de genere Spiritus; alia Mens de genere Pſyches; alia Spiritus de genere Pſyches ; & alia Pſyche de genere Pſyches : quamvis generatim loquendo, omnibus competeret notio Pſyches de genere ſingularitatis, quia omnes habebant notionem coronarum.

§. 13. Summa huc redit, quod è tribus mundis inferioribus ſinguli contineant quinque perſonas, & ſingulæ habeant decem numerationes; & quælibet numeratio iterum ſuam decadem: quodque tota ſpecies ſyſtematis emanativi ſemota fuerit ab Adamo Protoplaſte, quæ vocatur Splendor ſupernus : omnes autem coronæ numerationum è tribus mundis inferioribus in illo quidem remanſerint, ita tamen ut Lux quoque earum, quà talium ab ipſo auferretur cum Splendore illo ſuperno, inque illo non remaneret, niſi talis lux omnium harum coronarum, qualis antea erat in regno : omnes autem reliquæ ſpecies ſingularum numerationum è tribus mundis inferioribus, à Sapientia uſque ad finem ſingularum, ab illo delapſæ ſint, immerſæque intra cortices: quodque ab illis maxima pars animarum in mundum veniat ab illo tempore uſque ad dies Meſſiæ.

§. 14. Omnes autem animæ in Adamo, relictæ ſub notione coronarum, vocantur Pſyche Adami, quoniam diminuta fuit lux earum uſque in notionem regni quod Pſyche dicitur. Atque hinc dicitur Num. 9. v. 6. *Et fuerunt homines, qui immundi erant ſuper Pſyche Adami*; de quo pluribus infra.

§. 15. Poſt adventum Meſſiæ autem, & poſt reſurrectionem mortuorum reſtituentur omnes illi defectus : ita ut 100 illæ coronæ iterum fulgeant ſicut antea ſub notione lucis coronarum, & non tantum ſub luce regni. Et ſic quoque omnes reliquæ animæ, quæ delapſæ fuerant ab Adamo Protoplaſte, ad unam omnes redibunt in locum ſuum priſtinum [Videatur ad Epheſ. 4. v. 13.] quem habebant ante peccatum Protoplaſtæ ; omnesque perfectæ erunt, prout fuerant, antequam Protoplaſtes peccaret.

Cap. XVI.

§. 1.

POſtquam cap. præcedente jam expoſitum eſt, quanta fuerit excellentia Adami ante lapſum, & quomodo diminutu s fuerit poſt lapſum: jam eandem ejusdem excellentiam, quam ante lapſum habuit aliô modo proponemus: atque deinde ad id redibimus, quid contigerit illis animabus, quæ in ipſo relictæ ſunt, & quæ ab ipſo delapſæ fuerunt: atque ſic intelligemus, quam faciem habuerint mundi ante & poſt lapſum Adamiticum.

Scito igitur, quod in omnibus mundis locus numerationum emanativarum, creativarum, formativarum & fabricativarum non fuerit, qualis nunc eſt, ſed multo ſublimior: cùm autem peccaret Protoplaſtes iidem humiliores facti ſunt, atque deſcenderunt è loco ſuo priſtino: quoniam per peccatum Protoplaſtæ, ſit mihi fas ita loqui, defectum quendam paſſi ſunt omnes mundi.

Res autem ita ſe habet. Illo igitur loco, ubi nunc conſiſtit Microproſopus emanativus, tempore creationis Adami locum habebat ſyſtema creativum, ita ut 10 numerationes iſtius conſiſterent loco decem numerationum Microproſopi emanativi.

§. 2. Jam autem diximus parte ſecunda, quod uxor Microproſopi emanativi vocetur Daleth ſeu litera quaternarii, eò quod ſtatura ejus quatuor tantum numerationes ſuperationis, collaudationis, fundamenti, & regni in Microproſopo expleat.

§. 3. Et quia mundus formativus etiam diſtribuitur in decem numerationes; hinc quatuor numerationes primæ ibi locum habebant, ubi nunc conſiſtit uxor Microproſopi emanativi.

§. 4. Si igitur quis objiceret, parte ſecunda dictum eſſe, quod gradus unus è ſuperioribus tam magnus ſit, ac ſunt omnes infra ipſum detenti: ſicut etiam in Sohar dicitur ſectione Beſchallach fol. 56. col. 2. ubi dicitur, quod ungulæ animalium ſanctorum exæquarint omnia, & genua eorum correſponderint omnibus; & nates eorum erga omnia ſuerint. Quæ regula certiſſima eſt in omnibus gradibus ſanctitatis: adeò ut numeratio infima emanativa tam magna eſſet, atque omnia ſub ipſo detenta in omnibus tribus mundis. Quod ſi ita eſt, quomodo igitur dici poterit, quatuor primas formativas exæquare ſtaturam uxoris emanativæ, quæ etiam habet quatuor numerationes.

§. 5. Ubi ſciendum, quandocunque dicimus, quod corona tanta ſit, ac omnia ſub ipſa depreſſa, & ſic quoque gradus reliqui; id non intelligatur de quantitate locali, ſed de luminum excellentia; quoniam lux graduum ſublimiorum omnem illam proportionem in ſe habet, quæ in inferioribus eſt. Ratione loci verò res aliter ſe habet. Ut enim exemplo rem declaremus è corpore humano; cerebrum ſane parva eſt hominis particula, & tamen excellentior eſt toto corpore reliquo, & omnia in illo conſiſtunt: ratione loci autem res longe aliter ſe habet; quia tota ſubſtantia trium cerebrorum humanorum, quæ correſpondent ſapientiæ, matri intelligendi, & cognitioni; locum quaſi minimum occupant inter cætera corporis membra. Et id clarum eſt ſatis.

§. 6. Vi-

Schema

Pro meliore intellectu Capitis 16.

Tunc.
Aziluth.

1. Corona.
2. Sapientia.
3. Intelligentia.
4. Benignitas.
5. Severitas.
6. Pulchritudo.
7. Superatio.
8. Gloria.
9. Fundamentum.
10. Regnum.

Nunc.
Mater, Pater &c.
Seir

Tunc		Nunc			
O 1. Briah.		1 O		Caput Adami.	
O 2.		2 O			
O 3.		3 O			
O 4.		4 O			
O 5.		5 O			
O 6.		6 O			
O 7.		7 O			
O 8.		8 O			
O 9.		9 O			
O 10.		10 O			
O 1. Jezirah.		1 O	Uxor	Collum & guttur, ubi Paradiſus.	
O 2.		2 O			
O 3.		3 O			
O 4.		4 O			
O 5.		1 O	Briah	Terra Jiſraëlitica.	Corpus.
O 6.		2 O			
O 7.		3 O			
O 8.		4 O			
O 9.		5 O			
O 10.		6 O		Transjordanitica.	
O 1. Aſiah.		7 O			
O 2.		8 O			
O 3.		9 O			
O 4.		10 O	- - - -	Syria.	
O 5.		1 O	Jezirah	Extra terram	Pedes.
O 6.		2 O			
O 7.		3 O			
O 8.		4 O			
O 9.		5 O			
O 10.		6 O			

§. 6. Videor mihi tamen à Magiſtro meo aliam quoque audiviſſe reſponſionem: quod nimirum regula illa locum ſaltem habeat, cum omnes gradus conſiderantur in ordine atque loco proprio: ſi autem gradus inferior aſcendat in ſublimiorem, illum excreſcere in eandem planè magnitudinem. Unde cum formatio quatuor numerationibus ſuis primis aſcendiſſe dicitur in locum uxoris emanativæ, ſequetur illam huic exæquatam fuiſſe, ita ut lux formationis tanta eſſet, quanta nunc eſt lux uxoris Microproſopi emanativi. Unde ſaltem quatuor primæ mundi formativi primitus ante lapſum Protoplaſtæ fuerunt in loco, ubi nunc eſt uxor emanativa, cujus ſtatura æquiparatur quatuor numerationibus ſicut dictum.

§. 7. Ut ergò redeamus ad propoſitum, ſex inferiores formativæ tunc fuerunt illo loco, ubi nunc ſunt ſex priores creativæ: ita ut quatuor mundi ibi finem haberent, ubi nunc finem habent ſex primæ formativæ. Unde patet, quod Microproſopus, & uxor ejus in emanatione tunc conſiſterent, ubi nunc ſunt Pater & Mater emanationis; atque ſic gradus etiam ſublimiores; quod ad evitandam prolixitatem nunc ulterius non proſequemur.

§. 8. Hinc liquet, quod ubi nunc ſunt quatuor inferiores formativæ, & tota decas fabricativa, tunc temporis locus fuerit vacuus atque inanis, unde factum eſt habitaculum corticum atque exteriorum. Quantitas autem loci iſtius vacui eſt 14 numerationum, unde dixerunt Magiſtri noſtri p. m. propterea Deum altiſſimum vocari שדי, quia dixerit mundo די ſufficit, quæ vox numero ſuo refert 14. Senſus eſt, Deum, cum conderet mundum i. e. quatuor illa ſyſtemata noluiſſe, ut extenderentur ad locum 14 illorum graduum juxta numerum voculæ די: ut locus ille quatuordecim numerationum remaneret pro corticibus, adeoque locus ille eſſet mundi limes atque terminus, qui terminus die Sabbathi vetitus eſt: quoniam die Sabbathi mundi moderni illuc revertuntur, ubi fuerant antea, prout juvante Deo pluribus exponemus,

§. 9. Jam convertemur ad terram Jiſraëliticam, Syriam Transjordaniticam atque extraneam, & ſimilia, ut ſciamus, quo loco conditus ſit homo, & ubi ſubſtiterit. Sciendum igitur, ubi jam ſunt ſex priores creativæ, ibi tum fuiſſe ſex ultimas formativas. A ſeveritate autem formativa uſque ad fundamentum ejusdem mundi ſunt quinque numerationes atque ibi eſt terra Jiſraëlitica. Notum enim quod in ſupplementis Soharîſticis dicatur: in terram Jiſraëliticam dominium habere mundum formationis, & in terras extraneas dominium habere mundum factionis.

§. 10. Quod ita intelligendum, quaſi ad totum terræ orbem applicentur tres mundi inferiores localiter, ſicut de illius duratione dictum eſt, cum ageretur de 6000 annis cap. 14. Dixerunt autem Magiſtri noſtri bonæ memoriæ! terram Jiſraëliticam conſiſtere in medio terræ habitatæ, quod intelligendum reſpectu mundi formativi, qui medium locum habet inter tres mundos inferiores.

§. 11. Ultima autem numeratio formativa, quæ eſt regnum ſive uxor Microproſopica formativa, ubi nunc locum habet ſexta numeratio creationis, vocatur Transjorda-

jordanitica, ubi habitabant Rubenitæ, Gadditæ, & dimidia tribus Menaſche: ad hanc, inquam, pertinet regnum formativum cum tribus prioribus factivis temporis priſtini, ubi nunc locantur ſexta, ſeptima, octava & nona creationis: hæc portio, inquam, dicitur Transjordanitica: Quamvis enim nunc fundamentum hujus nominis ſit in creatione: tunc tamen incipiebat à regno formativo.

§. 12. Quodque jam dicitur regnum creativum, illuc refertur Syria, quæ quoad excellentiam minor eſt Transjordanitica. Sicut ergo regnum formativum temporis priſtini Transjordaniticam deſignat, ita regnum creativum modernum vocatur Syria.

§. 13. Sex autem numerationes ultimæ temporis priſtini, quæ jam ſunt ſex priores formativæ, vocantur terra extranea, quoniam ibidem olim fuit notio mundi factivi; Supra autem diximus in terras extraneas dominium habere mundum formativum.

§. 14. His præmiſſis nunc explicabimus illud, qnod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: nempe Adami protoplaſtæ Corpus creatum eſſe è terra Iſraëlitica; ſed nates ejus è terris extraneis, ubi ſunt Babel & Akra, de Agmi. Supra enim jam expoſuimus Cap. 14. Quod Adam in ſe comprehenderit tres mundos inferiores: juxta hoc dictum autem conditus tantum videri poſſet de mundo factionis: Cum tamen de eo etiam dixerint Magiſtri noſtri, quod orbiculus calcanei ejus obfuſcaverit orbem Solis: quodque Angeli coram illo procumbere voluerint, eundem ut Deum veneraturi. Si igitur corpus ejus tantum de mundo factivo creatum eſt, quomodo hæc fieri potuerunt? Adde quod niſi peccaſſet non fuiſſet moriturus. Quomodo igitur corpus tale ex tali materialitate creatum ſubſiſtere potuiſſet in annum.

§. 15. Res autem ſic exponitur: quod nempe Caput Adami fuerit de mundo creationis ſtatus priſtini, ubi nunc eſt Microproſopus emanativus, ut dictum ſupra. Jam enim notum eſt, quod mundus creativus vocetur caput: ſicut dicitur in Sohar ſectione Vajerah fol. 113. c. 1. in Midraſch Hanneelam ad locum Cant. VII, 5. *Caput tuum ſupra te veluti Sylva Carmel:* quod nempe per caput intelligatur thronus gloriæ. Et ſic etiam in ſupplementis dicitur per voculam אֲשֶׁר, quæ per metatheſin eſt רֹאשׁ ſeu caput, intelligi matrem ſupernam.

§. 16. Guttur ergo & collum Adami protoplaſtæ fuerunt in quatuor primis mundi formativi priſtini, ubi nunc eſt uxor Microproſopi emanativi: & hic locus vocatus hortus Eden ſive Paradiſus.

§. 17. Sed corpus Adami fuit in ſex inferioribus formativis & in quatuor prioribus factivis priſtinis, ubi nunc ſunt decem numerationes, creationes: Ita ut mundus creationis modernus dividatur in duas partes, nempe etiam ſex & in quatuor numerationes, ſicut in corpore hominis, ubi locari dicitur Tiphereth ſeu pulchritudo, & diaphragma, quod illud dividit in duas partes: ubi pars ſuperna dicitur locus occultatus, ſicut expoſuimus in diſſertatione de Binah. & Thebunah parte ſecunda: Pars autē inferior, quę

incipit

incipit à Tiphereth & porro deorſum pergit , dicitur locus manifeſtus. Hinc patet, quod portio ſuperior, in qua ſunt ſex numerationes inferiores formativæ ſtatus priſtini, vocetur terra Jiſraëlis, ſicut dictum ſupra. Et hûc reſpiciunt Magiſtri noſtri, quum dicunt, quod corpus Adami fuerit de terra Jiſraëlis : cùm notum jam ſit, quod corpus deſignetur per literam Vav ; litera Vav autem pertinet ad mundum formativum & ſex inferiores iſtius mundi, ut dictum ſupra.

§. 18. Sed à medietate corporis & porro deorſum corpus ejus ſpectabat ad quatuor primas Mundi factivi priſtini, quæ nunc ſint quatuor ultimæ creativæ ; vocanturq; transjordanitica & Syria, ut dictum ſupra.

§. 19. Pedes igitur Adami ſpectant ad ſex inferiores mundi factivi priſtini, quæ nunc ſunt ſex primæ formativæ, & vocantur terræ extraneæ : unde dicuntur deſumpti pedes protoplaſtæ in dicto illo Magiſtri noſtri p. m.

§. 20. Quia autem pedes dividuntur in tres articulationes, unde liquet quomodo duæ articulationes ſupremæ, quibus pedes annectuntur corpori, quæque vocantur poſteriora hominis, referantur ad terram Babel & Akra de Agnir, quæ ſunt loca profundiora & propinqua ſatis terræ Jiſraëliticæ, ſicut nates proximè adjacent corpori, quod terra Iſraëlitica dicitur, prout dixerunt Magiſtri noſtri p. m. Ad locum Thren. III, 9. *Circumſepſit vias meas lapide exciſo.* Quod etiam patet è Talmude Hieroſolymitano; & adhuc clarius ex hiſtoria illa, de quodam, cui, cum araret, aufugit vacca ſua uſque in Babel, quam inſecutus ſit una die : ubi cùm voluiſſet reverti, viam reperire non potuerit.

§. 21. Quatuor reliquæ articulationes inferiores duorum pedum Adami longius protrahuntur in terras alias remotas uſque ad finem ſex inferiorum factivarum ſtatus priſtini, ubi jam ſunt ſex primæ formativæ, ut dictum ſupra.

§. 22. Hinc jam liquet, quomodo protoplaſtes in ſe comprehenderit totum hunc mundum à terra nimirum Iſraëlitica uſque ad Babelicam & porro : Item quod tres mundi inferiores omnes in illo fuerint juxta ſtatum ſuum priſtinum, quamvis longè fuerint altiores quam nunc. Unde ſatis intelligi poteſt excellentia Adami prototoplaſtæ, in qua conditus fuit etiam quoad corpus ejus : unde etiam Angeli Regem eundem ſupra ſe conſtituere voluerunt & calcanei ejus obtenebrarunt Orbem ſolarem. Patetque, quomodo cum conderetur, Caput ejus gutturque & collum fuerit in Paradiſo ; & corpus ejus in reliquo mundi tractu.

Cap. XVII.

§. 1.

Poſtquam jam expoſuimus gradus mundorum, quo tempore condebatur Adam, nec non excellentiam ipſius ſub ſtatu integritatis, jam porro ſciendum, quod non omnia tempora ſint æqualia, ſed in plura minuta ſubdividenda. Hæc enim quæ diximus de eo tempore intelligenda ſunt cum crearetur.

§. 2. Poſt-

§. 2. Poſtmodum vero, cum ſcriptura dicit Gen. II, 15. *Et accepit Deus hominem, & poſuit eum in horto Eden.* Tunc novum additamentum excellentiæ in ipſo apparet, præ ſtatu illo, in quo creatus erat.

§. 3. Alia deinde ſubſequuntur tempora poſtquam peccaſſet, penitusque expulſus eſſet è Paradiſo. Et ſimiles temporum differentiæ dantur plures, de quibus in ſequentibus. Et huc pertinent, quæ dixi in Tract. de Sabbatho; quod nempe plurimæ ſint mutationes & aſcenſiones mundorum.

§. 4. Cum enim Adam creatus eſſet tempore matutino diei ſextæ, quæ erat paraſceve: Tunc mundi in illo ſtatu erant, de quo diximus Cap. præcedenti. Jam vero notum tibi, quod commentati ſumus in Gen. I, 31. *Et fuit veſpera & fuit manè dies* הַשִּׁשִּׁי *ſextus*; ubi litera ה abundat, quia non adhibita fuit in denominatione cæterarum dierum. Et hoc ipſo denotatur, quod hora quinta Paraſceves ſupradictæ, quæ denotatur per ה iſtud abundans, major ſuperaddita ſit mundo ſanctitas; mundique inceperint in ſublimiores gradus aſcendere.

§. 5. Sic porrò eâdem Paraſceve inter veſperas, quod tempus numeratur inter annexa Sabbathi, ulterior fiebat aſcenſio mundorum ad loca ſublimiora prioribus.

§. 6. Sic porro nocte Sabbathinâ in ulteriores gradus aſcenderunt, quia tunc verum eſt Sabbathum.

§. 7. Sic circa diluculum & circa veſperam, nec non circa additamentum Sabbathinum, ubi ſumma fuit aſcenſio, quantô nimirum mundi opus habent gradu.

§. 8. Sciendum igitur, ut rectiùs hæc intelligantur, omnes mundos tàm emanativum quàm creativum, formativum atque factivum, ortum habere è ſecretione illa, & quaſi liquefactione in ſeptem Regibus facta, ubi quia non omnes ſcoriæ plenè ſeparatæ ſunt, mundi deſcenderunt è loco emanativo, atque proprio ſingulis, ita ut extremitas deſcenſus eorum illo loco eſſet, ubi nunc ſubſiſtunt: Ultima autem perfectio aſcenſus eorum eſt locus ille à quo emanârunt, ſicut expoſitum eſt parte quarta; quod nempe mundus emanativus incipiat à præcordiis Adami prioris, & poſtmodum reliqui mundi gradatim ſubſequantur. Unde nunc à nobis requiritur, ut mundos elevemus in ordinem ſuum primævum ſupra dictum, ita ut mundus emanativus totus redeat ad præcordia Adami ſummi uſque ad pedes ejus; & poſt eum mundi ſequentes, prout fuerunt tempore emanationis ſuæ.

§. 9. Jam ergo tradidimus, quod tempore creati Adami mundus formativus inciperet illo loco ubi jam eſt Microproſopus emanativus; mundusque factivus finem haberet, ubi finitur numeratio ſexta formativa moderna: ita ut quatuordecim numerationes vacuæ remanſerint, ubi habitaculum eſſet corticum. Quodque tunc Adam Protoplaſtes caput gutturque ſuum habuerit in Paradiſo; corpus ſuum in terra Jiſraëlitica, & pedes extra, in terris extraneis.

§. 10. Poſtquam autem creatus eſſet Adam Protoplaſtes, Deus benedictus eundem incluſit Paradiſo, quæ ſunt quatuor numerationes priores formativæ ſtatus priſtini. Ubi ordo aſcenſionis ita procedebat, ut Microproſopus aſcenderet in locum Macroproſopi emanativi.

§. 11. De iis autem quæ ſupra Microproſopum fuerunt, jam ſermo nobis non eſt, ſapienti enim ſatis perſpicuus erit ordo graduum illorum. Microproſopus igitur tum temporis major fiebat, ut eſſet Macroproſopus.

Et uxor Microproſopi emanativi aſcendebat in locum Patris, juxta illud Proverb. 3. v. 19. *Dominus in ſapientia fundavit terram.* Quoniam in Patre fundavit filiam. Et huc quoque pertinet locus Exod. 31. v. 14. *Et cuſtodietis Sabbathum, quia ſanctitas ipſa eſt vobis.* Notum enim, quod ſanctitas pertineat ad ſapientiam. Adhibetur autem particula היא ipſa eſt ſanctitas, i. e. uxor facta eſt ſanctitas ſive Pater, & non dicit הוא ipſe, quia ſic intelligi potuiſſet Microproſopus; quod fieri non debet: quia Microproſopus aſcenderat uſque in locum Macroproſopi emanativi, & Uxor ejus in locum Patris. Porro autem mundus creativus in locum Matris aſcenderat: ſicut notum eſt quod Mater ſedem ſuam habeat in Throno, (i. e. mundo creativo.) Et formatio aſcenderat in locum Microproſopi, prout notum eſt, quod Microproſopus ſedem habeat in formatione. Et mundus factivus, qui decem habet numerationes ſecundum quatuor ſuas priores, aſcenderat in locum uxoris emanativæ, nempe poſt formationem, ut dictum cap. 16: Staturam nempe uxoris continere quatuor numerationes tantum. Notumque eſt, quod regnum ſedem habeat in rota. (i. e. mundo factivo.) Sex autem inferiores mundi factivi aſcenderant in locum ſex primarum creativarum. Unde patet, quod totum corpus Adami protoplaſtæ, nempe medietas quoque illius inferior incluſum fuerit intra Paradiſum, ita ut nihil extra Paradiſum remanſerit, qui eſt locus uxoris emanativæ, niſi tantum pedes ejus, qui conſiſtebant locô ſex priorum creativarum.

§. 12. Sex autem inferiores mundi factivi, quæ remanſerant extra emanationem, à Magiſtris noſtris bonæ memoriæ vocantur uterus prægnans ſeu propugnaculum civitatis: quia ſex iſtæ inferiores mundi factivi exteriora verſus prominent ad inſtar fœminæ prægnantis, cujus uterus extra corpus ejus prominet.

§. 13. Illo ergo tempore, cum conderetur Adam Protoplaſtes, locus vacuus erat pro corticibus, quantum 24 numerationes occupant, quæ ſunt 4 inferiores mundi creationis, & 10 formationis, & 10 factionis. Atque hoc eſt myſterium limitis Sabbathici nempe bis mille cubitorum. Atque hæc omnia contigerunt poſt horam quintam Paraſceves, quæ denotatur per He abundans loci citati.

§. 14. Veſpera igitur Sabbathi inter veſperas, quod nempe tempus eſt augmenti Sabbathini, adhuc ſublimius elevati ſunt omnes mundi, ita ut omnes continerentur & finirentur termino ſyſtematis emanativi moderni. Quod ut rectius intelligas, memineris eorum, quæ diximus part. 3. de Microproſopo, quod duas habeat à tergo ſuo uxores junctis tergis ipſi adhærentes, Leam nempe & Rachelem: ita ut pedes Leæ inſiſtant capiti Rachelis: & caput Rachelis incipiat circa partem poſticam cordis Microproſopi. Unde patet, quod Rachel, quæ Regnum vocatur, & vera eſt uxor Microproſopi, junctis tergis ipſi adhærens, majorem non habeat locum pro ſtatura ſua, niſi quatuor numerationes, quæ ſunt ſuperatio, gloria, fundamentum & regnum Microproſopi tantum; adeoque ſtatura ejus ſit exigua.

§. 15. Quæ

§. 15. Quando autem junctis faciebus eidem obvertitur, tunc excreſcere poteſt proportione ſtaturæ ſuæ in decem numerationes plenarias.

Eadem igitur & hic fuit ratio, quoniam jam notum eſt, quod mundus formativus & factivus revera correſpondeant Microproſopo & uxori ejus : quoniam Microproſopus ſedem habet in animali (i. e. mundo formativo), & uxor in rota (Ezech. 1. v. 15. i. e. in mundo factivo). Patet ergo, quod die Paraſceves poſt horam quintam aſcenderit mundus factivus, quæ eſt uxor reſpectu Microproſopi ſive mundi formativi ; & elevata ſit poſt tergum mundi formativi : quoniam mundus formativus locum ſortiebatur Microproſopi emanativi ; & mundus factivus ſortiebatur locum uxoris emanativæ.

§. 16. Et ſicut uxor emanativa, quando junctis tergis adhæret Microproſopo, non poteſt extendi niſi quatuor ſaltem numerationibus, ſicut dictum eſt ; ita è mundo factivo non aſcendebant niſi tantum quatuor primæ. Sed cum veniret tempus augmenti Sabbathini inter veſperas, ſicut dictum, tunc è virtute augmenri Sabbathini mundus factivus converti potuit ad formativum faciebus junctis : atque ſic tota factio continebatur intra locum ſyſtematis emanativi : ita ut omnes tres mundi inferiores jam eſſent perfectè ſancti.

§. 17. Patet igitur, quod tunc locus maneret vacuus atque inanis, quanta eſſet proportio trium mundorum inferiorum. Atque omnia hæc illo tempore fiebant à ſeipſo citra opem Adami protoplaſtæ ; ita ut neutiquam opus eſſet opere quodam humano vel precibus ejus. Quod ſi autem Adam preces ſuas fudiſſet nocte Sabbathina, precationem nempe veſpertinam, cauſari potuiſſet operibus precibusque ſuis, ut mundi adhuc aſcendiſſent altiùs, inque gradus ſublimiores.

§. 18. Et ſic quoque, ſi preces fudiſſet tempore matutino & pomeridiano & veſpertino diei Sabbathi, mundi adhuc ſublimius aſcendiſſent ; quoniam omnes preces & aſcenſiones illæ diverſæ ſunt, & altius ſemper aſpirant, donec tandem tempore pomeridiano diei Sabbathi per preces ſuas mundi in ſummum uſque gradum elevati eſſent, nimirum in locum ſuum priſtinum, de quo ſupra, ut nimirum mundus emanationis circa præcordia Adami ſummi locum ſuum inveniſſet, ubi gradus eſt ſupremus omnium, ejusque radix ultra quam ſcandi nequit.

§. 19. Neq; jam locus eſt deſcribendi in ſpecie omnes gradus aſcendendi, & quomodo per ſingulas preces promoti fuerint. Sufficiat enim breviter dixiſſe, quod tempore pomeridiano cum ſacrificium veſpertinum offertur, aſcenderint uſque ad radicem ſuam, locumque genuinum.

§. 20. Quamvis autem dixerimus, hæc ita fieri debuiſſe ; revera tamen facta non ſunt : nam tunc ſolum, ſi Adam non peccaſſet, ſic aſcendiſſent mundi, donec emanatio perveniſſet ad Adamum primum uſque, ſicut dictum eſt.

§. 21. Omne autem quod revera factum eſt, in hoc conſiſtit, quod nempe cum crearetur Adam, mundus creationis ibi fuerit, ubi nunc eſt Microproſopus emanationis : & poſt creationem ejus ab hora quinta & ulterius porrò ſic aſcenderint mundi, ut

 Micro-

Microproſopus venerit in locum Macroproſopi; & ſex inferiores mundi factionis illo loco remanſerint, ubi ſunt ſex priores creativæ juxta myſterium protuberantiæ civitatis.

§. 22. Quod ſi vero non peccaſſet Protoplaſtes, mundus quoque factivus conversus eſſet de facie ad faciem ad mundum formativum; ita ut omnes tres mundi inferiores omnino perveniſſent in ſyſtema emanativum. Atque deinceps per preces Adami mundi ſemper ulterius aſcendiſſent uſque ad radicem ſuam genuinam, de qua ſupra.

§. 23. Quoniam autem peccavit protoplaſtes, in cauſa fuit, quod non aſcenderint ulterius, nec facies ad faciem converterint mundus factivus & formativus: ſed potius eo uſque deſcenderunt de gradu ſuo, donec pervenerint ad locum hunc depreſſum, in quo nunc ſubſiſtunt, deſtructa domo ſanctuarii: quia mundus creationis multo depreſſior eſt, quam mundus emanativus, & adhuc inferior mundus formativus, nedum creativus.

Cap. XVIII.

§. 1.

POſtquam jam deductum eſt, quis fuerit mundorum ſtatus ante peccatum Adami Protoplaſtæ: jam ulterius explicabimus, quomodo ſubſtiterint poſt peccatum Adami. Omnes enim deſcenderunt etiam è loco illo, in quo conſiſtebant tempore creationis Protoplaſtæ: nec ſufficit, quod non altius aſcenderint; ſed tota creatio è loco emanationis deſcendit, & eâdem adhuc inferior eſt formatio, nedum fabricatio: ita ut omnis locus trium illorum mundorum, qui vacuus erat atque inanis pro corticibus, ut nimirum hi eo remotiores eſſent à ſanctitate, expletus ſit, & nihil remanſerit vacui.

§. 2. Sique accuratè examinaveris corticum locum genuinum, proportio ejus reperietur 14 numerationum; quæ ſunt 4 ultimæ mundi formativi, & 10 mundi fabricativi; quantus erat tempore creationis Protoplaſtæ. Verum enim verò poſtquam Adamus à Deo introductus eſſet in Paradiſum, locus ille vacuus proportionem accipiebat 24 Numerationum, quæ ſunt 4 ultimæ ſyſtematis creativi, & 10 mundi formativi, totidemque factivi, ut dictum ſupra.

§. 3. Atque tunc non omnino implebatur vacuum hoc ſpatium à corticibus: quoniam verus corticum locus major non eſt, quam primævus ille proportionis 14 numerationum. Verum enim verò myſterium in eo conſiſtit, ut alibi quoque expoſuimus; quod nempe arbor cognitionis boni & mali fuerit in formationis ſyſtemate, nempe à medietate pulchritudinis, & porrò deorſum. Quod probè notandum. In reliqua vero parte ſuperiori, quamvis & ipſa eſſet vacua, nulli tamen cortices erant: ſed inibi nil erat niſi diſtantia illa, quæ eſt inter ſanctitatē & inter cortices omnino vacua; prætterquam quod inibi inter ſanctitatem & cortices veſtigium aliquod eſſet ſanctitatis, quæ ibi extiterat primitus antequam abhinc aſcenderet. Atque hic locus vocatur limes Sabbathinus, quia eo uſque progredi licet. Unde patet, locum corticum ab initio

ſaltem 14 numerationes exæquaſſe, quæ ſunt quatuor infimæ formationis, & 10 fabricationis.

§. 4. Atque hinc intelliges, quare in Tikkunim ſeu ſupplementis dicatur, mundum factionis eſſe locum corticum. Et ſic quoque in Sohar tract. Raja Mehimna ſect. Bo fol. 43. col. 1: Ubi poſtquam enumerantur 10 numerationes; & 10 gradus throni; & 10 catervæ angelorum, quæ ſunt mundus formativus; porrò inquit; atque iſtis ſui ſunt ſervi; quo pertinent Samael & omnes exercitus ejus. Atque ibi locum habet mundus factivus. Quod probè convenit cum eo, quod diximus, nempe de mundo fabricativo intelligendum eſſe locum illum: Prov. 5. v. 5. *Pedes ejus deſcendunt in mortem*: & illum totum intra cortices hærere: Cum mundus formativus, qui maſculinus eſt, & refertur ad Microproſopum, nihil habeat intra cortices, niſi pedes tantum. Unde Scriptura inquit Cant. 5. v. 3. *Lavi pedes meos, quomodo illos inquinabo.* Unde de Jacobo, qui deſignavit mundum formativum & literam Vav nominis Tetragrammati, dicitur Gen. 49. v. 33. *Et collegit pedes ſuos ad lectum, cum moriturus eſſet*: nec voluit, ut cortices, qui vocantur mors, haberent dominium in pedes ejus: unde retraxit eos, eosque ſurſum elevavit. Quo etiam pertinet prohibitio termini Sabbathici, quod nempe egredi non liceat extra limitem, quoniam aliàs, diebus profeſtis, ſuperatio, gloria, & fundamentum, qui pedes ſunt mundi formativi in locum corticum deſcendunt: Sabbatho autem cum mundi elevantur, in ſublime tolluntur, ne pedes illi in externis corticibus maneant, prout hoc expoſuimus in meditationibus de Sabbatho.

§. 5. Jamque excellentiam Adami Protoplaſtæ, quam habuit ante lapſum, ſatis intelliges: quoniam major erat, quam nunc eſt Metatron: quia caput Protoplaſtæ in ſyſtemate creativo erat, ubi nunc Microproſopus emanativus extat: & guttur atque collum ejus in quatuor primis mundi formationis erant, qui locus dicitur hortus Eden: corpus autem conſiſtebat in ſex ultimis formativis, quæ vocantur terra Jiſraëlis ſuperior: ubi nunc ſunt ſex primæ creativæ. Et pedes ejus ad ſex ultimas mundi factiones pertinebant, ubi nunc ſunt ſex primæ formationis.

§. 6. Jam vero poſtquam peccavit, totum corpus ejus tantum ad inferiora mundi factionis moderna pertinet, corpus nempe ejus ad terram Jiſraëlis materialem: & pedes ejus ad terras extraneas, ut dictum eſt: unde patet, quomodo de cœlo lapſus ſit Lucifer iſte auroræ filius. Jeſ. 14. v. 12.

§. 7. Quamvis autem dixerimus, quod Metatron pertineat ad mundum formativum: id tamen non intelligendum ſecundum literam: ſed caput ejus in mundo creativo eſt; corpus autem, quæ ſunt 6. extremitates ejus juxta numerum literarum nominis מטטרון, eſt in mundo formationis & pedes ejus in mundo factionis: idemque planè eidem evenit, quod Protoplaſtæ ante lapſum; cujus ſtatura extendebatur per omnes tres mundos inferiores.

§. 8. Magna tamen inter eos eſt differentia. Quoniam Adam Protoplaſtes ſtatura ſua tria hæc ſyſtemata comprehendit, quatenus ſurſum aſcenderant, ut ſupra dictum eſt; quod nempe mundus creativus aſcenderit in locum Microproſopi emanativi, & ſic porro, ut ſupra dictum eſt, quæ erat excellentia infinities admiranda. Sed Metatron, quamvis eosdem tres mundos contingat, ſicut Protoplaſtes, id tamen eatenus ſaltem fit, quatenus deſcenderunt in locum corticum: ubi lumen illorum poſt hunc illorum deſcenſum atque lapſum in extremum uſque gradum diminutum eſt.

§. 9. Alia quoque hic occurrit diverſitas: quia tota illa excellentia Protoplaſtæ competebat illo tempore, quo creabatur, antequam nimirum præceptum accepiſſet de fundendis precibus, & colenda terra. Sicut dictum eſt Gen. 2. v. 15. *Ut eundem coleret & cuſtodiret.* Poſthac enim per preces mundos admirandis modis extollere potuiſſet, ut dictum ſupra cap. 17.

§. 10. Hic autem ſcienda eſt ratio, quare Metatron, qui eſt Chanoch, dignus fuerit, tres mundos conſequi inferiores; etiamſi non in illo gradu, de quo dictum ſupra? nimirum, quia ſplendorem illum ſupernum, quem perdebat Adam Protoplaſtes, cum peccaret, accepit Chanoch: & propterea Chanoch dignus fuit eâdem hac excellentia.

§. 11. Quod ut eò rectius intelligas, breviter hic explicabo locum quendam è Sohar ſectione Kedoſchim fol. 83. col. 1. in Tract. Raja Mehimna: cujus verba ſunt hæc: *Corpus Adami Protoplaſtæ, quamvis de pulvere fuit, non tamen fuit de pulvere terreno, ſed de pulvere templi ſuperni,* &c. Et porrò: *Adam de iſto mundo nihil omnino habuit,* &c.

§. 12. Senſus breviter hic eſt, quod tempore creationis pulvis ejus deſumtus non fuerit de ſanctuario hoc inferiore iſtius mundi: ſed de pulvere ſanctuarii ſuperioris, per quod myſticè intelliguntur tres mundi inferiores ſecundum ſtatum ſupradictum. Unde etiam dicitur, quod nullo modo fuerit de hoc mundo: *ſed quod juſtus quidam congreſſus fuerit cum uxore ſua:* id eſt myſterium Microproſopi & uxoris ejus de mundo emanativo, qui copulam illam maritalem perfecit, ut conderetur Adam, quæ eſt tota coagmentatio trium mundorum inferiorum ſub emanatione contentorum, *Factumque eſt corpus aliquod, cujus ſplendor major fuit, quam omnium Angelorum ſupernorum,* i. e. non tantum caput ejus fuiſſe de mundo creativo; ſed & corpus ejus fuiſſe de mundo formativo, qui vocatur mundus Angelorum, ſicut notum eſt. Et quoniam mundus formativus tunc temporis longè ſublimior erat eô loco, ubi nunc eſt; hinc patet, quod corpus ejus ſplendidius fuerit, quam omnes iſti Angeli, quamvis etiam ſint de mundo formativo. *Sed quia peccavit, obtenebratus & diminutus eſt penitus* &c. Senſus eſt, quod primo quidem tam magnus fuerit, ut ſtatura ejus extenderetur per omnes tres mundos, creativum, formativum, & factivum: deinde autem diminuerit ſeipſum, quia nempe membra ejus ab ipſo delapſa ſunt, ut dictum ſupra cap. 14. Hinc etiam dicitur, quod tenebris obductus ſit, ut indicetur mundos delapſos eſſe deorſum, & lumine ſuo priſtino privatos, ut dictum ſupra. *Atque tunc*

opus habuit corpore alio, quod è cute eſt atque carne. Quod eſt corpus materiale illud, quod ab hoc mundo accepit, ſicut ſcriptum eſt: Gen. 3, v. 21. *Et fecit ipſis Deus tunicas de pellibus.* Per illas enim tunicas pelliceas myſticè intelligitur corpus hoc brutale, quod nunc habemus poſt peccatum: quod probè notes. Antehac enim non erant pelliceæ & materiales iſtæ tunicæ. *Donec veniret Chanoch.* Senſus eſt, quod Chanoch, cum veniret, acceperit ſplendorem illum ſupernum Adami Protoplaſtæ; & propterea factus ſit angelus Metatron. Ubi nihilominus tamen minor fuit, quam initio eſſet corpus Adami, antequam peccaret, ut dictum ſupra. Hinc quoque intelligitur, quod ſequitur, *tali copula maritali, quam exercebat juſtus ille cum uxore ſua, non inventa fuit ſimilis, nec antea nec poſtmodum.* Id eſt, quamvis poſtea veniret Chanoch; nihilominus Adamo Protoplaſtæ non erat ſimilis, dum eſſet in ſtatu integritatis.

§. 13. Hinc quoque intelligitur illud, quod ſcribitur in Sohar ſectione Veethchanan fol. 223. *Arbor quædam magna atque inſignis inſita eſt & copulata cum fronde quadam pulchra* &c. Ubi intelligitur Microproſopus & uxor ejus de mundo emanationis cum copularentur ad producendum corpus Adami, quod in ſe continebat tres mundos ſub Microproſopo & uxore ejus è mundo emanativo contentos. *Produxit ſpiritum quendam occultum* &c. hoc eſt, myſterium illius ſplendoris ſuperni, quæ ſunt Pſyche, Spiritus & Mens emanativæ, ut dictum ſupra. *Et per hunc regem eum conſtituit ſuper omnem mundum.* Qui ſunt tres mundi, creativus, formativus & factivus, ut dictum ſupra; cum ageretur de 6000 illis annis. *Et præfecturam accepit ſuper illam arborem* &c. *poſtquam autem peccaret; Rex illum ſpiritum iterum ad ſe recepit*, i. e. abſtulit ab eo ſplendorem illum ſupernum; qui reconditus fuit in fœminam emanativam, quod ipſum eſt, quod porro inquit: *Et animal illud accepit eum.* Notum enim, quod ipſa vocetur (animal, nec non) manus: & ibi eſt depoſitio ſpirituum, unde dicitur: Pſal. 31. v. 6. *In manum tuam commendo ſpiritum meum. Tunc præparavit vas aliud, illudque poſuit inter angelos ſanctos.* Ubi myſticè intelligitur Chanoch, qui accepit ſplendorem illum, ut perfectè commorari poſſet inter illos angelos mundi formativi: & per illum ſplendorem factus eſt rex ſuper eosdem: ſicut notum eſt, quod Metatron myſticè denotet Regem Angelorum, ut dicitur in ſupplementis: & in Sohar ſectione Veetchannan, ubi dicitur: *Et regem conſtituit eum ſuper mundum* &c. Porrò ſequitur loco citato: *Extracta fuit poteſtas* i. e. ſplendor ille ſupernus *de illo vaſe*, quod eſt corpus Adami materiale, quod vocatur nomine tunicarum pellicearum. Hinc pergit: *De illo vaſe veſtimenti: & poſtmodum abſcondebatur in pulvere.* Quia enim corpus illud erat materiale, hinc morti ſubjectum erat & ſepulturæ, ut ibi purificaretur, ut notum eſt. Atque ſic capitulis his præcedentibus materiam hanc inſignem de excellentia Adami ante lapſum ſatis explicuimus.

CAP.

Cap. XIX.

§. 1.

JAm ad id convertemur, quod promiſimus ſub finem cap. 13. quæ nimirum ſit ratio illarum animarum, quæ ablatæ ſunt ab Adamo, & quæ in illo remanſerunt. Sed quia ibi jam expoſitum eſt, quod omnis ſpecies animarum, quæ de mundo emanativo eſt, vocetur ſplendor ſupernus, ſicut etiam dicitur in Sohar Cantici Canticorum: Iſte ſplendor ſupernus autem ab Adamo ſeceſſit; cum conſtaret è Pſyche, ſpiritu, mente & mentis mente, quæ ſunt regnum, Microproſopus, mater intelligendi & ſapientia. Hinc nunc ſciendum eſt, quod omnia lumina ſibi invicem involvantur, ut unum quaſi ſit veſtimentum alterius à gradu ſummo uſque ad imum, ſicut dictum eſt part. 2.

§. 2. Unde patet, quod Mens mentis emanativa veſtiatur & involvatur uſque ad finem mundi factivi. Et eam ſuperintegit Mens emanativa, quæ etiam involuta eſt uſque ad finem mundi factivi, atque ſic porro quoque Spiritus & Pſyche: quæ ſuo quidem loco incipiunt, ſed cum fine demum mundi factivi finiuntur, ita ut gradus unus ſit veſtimentum alterius. Et in omni lumine, & numeratione & membro continentur omnes illæ ſpecies ſplendoris ſuperni ſecundum omnes ſuas particularitates. Eodemque modo ſe habent Mens, Spiritus & Pſyche trium mundorum inferiorum, quod planum eſt per ſe.

§. 3. Quamvis ergo dixerimus, hunc vel illum quandoque aſſequi poſſe ſplendorem ſupernum, quandoque mentem, vel ſpiritum, vel Pſychen, &c. id tamen intelligendum eſt ſecundum hanc ipſam ſpeciem, in qua quisque eſt, & ſecundum locum ejus debitum, quod notandum eſt quàm maximè.

§. 4. Scito etiam, quod Mens mentis de ſplendore ſuperno nondum data fuerit ulli creaturarum in mundo: quodque rex Meſchiach ſaltem eandem aliquando accepturus ſit. Unde de illo dicitur Jeſa. 52, v. 13. *Ecce ſervus meus prudenter aget, ſervus meus elevabitur & extolletur* &c. Ubi dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Extolletur plus quam Abraham, & plus quam Adam Protoplaſtes poſt peccatum ſuum: ſublimior enim quam Adam Protoplaſtes ante lapſum ſuum fieri non poteſt: quia Protoplaſtes uſque ad ſapientiam & mentis mentem pertigit cum omnibus reliquis uſque ad ſpeciem Pſyches. Moſcheh autem tantum Spiritum & Mentem accepit de ſplendore ſuperno, quæ ſaltem eſt notio Daath ſeu cognitionis: Jamque notum eſt antea, quod ille in ſpecie veſtitus fuerit per poſteriora fundamenti intelligentiæ, ut dictum part. 2. ad dictum illud Ex. 33, v. 23. *Poſteriora mea videbis.* Et huc pertinet myſticum illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ in Miſchnah: ſi nulla eſt cognitio, nulla eſt Binah ſeu informatio; & ſi nulla eſt informatio, nulla eſt cognitio. Patet ergò, quod radix Moſis fuerit Daath ſeu cognitio, niſi quod dignus quoque fuerit poſterioribus de Binah. Unde mirum tibi videri non debet, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Mirum tibi videri non debet, Moſen dignum fuiſſe gradu Intelligentiæ juxta notionem ſcil. mentis. Mentis igitur mentem, quam non aſſecutus eſt Moſes, aſſequetur Rex Meſſias.

§. 5. Et

§. 5. Et hoc ipſum eſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: quod nempe Moſes ipſe futurus ſit Meſſias, juxta dictum illud Mich. 7. v. 15. *Sicut in diebus exodi ex Egypto exhibebo illi miracula.* Quo etiam pertinet dictum illud Gen. 49, v. 10. *Donec veniat* שִׁילֹה; hæc enim vox Schiloh eundem numerum habet ac מֹשֶׁה: Niſi quod tunc gradum adhuc aſſequetur ſublimiorem, Mentis nempe mentem.

§. 6. Porro etiam jam notum eſt de omnibus illis, de quibus diximus, quod digni fuerint ſive mente, ſive cognitione, ſive ſpiritu, ſive Pſyche mundi emanativi, quod illis omnino incipiendum ſit ab imo, nempe à fine mundi factionis uſque ad dictam illam ſpeciem, nimirum ſecundum myſterium graduum. Quoniam impoſſibile eſt, adipiſci ſuperius citra inferius.

§. 7. Quare autem Kain & Hebel acceperint Pſychen emanativam, & animæ Patriarcharum fundamentum quoque habuerint in emanatione, nimirum quoad ſpiritum, qui eſt Microproſopus emanativus, ita ut Abraham ad benignitatem; Jitzchak ad ſeveritatem; Jaacob ad pulchritudinem; & Moſcheh ad cognitionem applicentur; de his infra ſequentur plura.

§. 8. Adam verò omnia in ſe continuit; benignitatem nempe, ſeveritatem, pulchritudinem & regnum; omnia inquam ſimul. Notionem mentis autem de ſplendore ſuperno accepit Chanoch, eaque dignus factus eſt: unde poſtmodum evaſit in Angelum; eſtque Metatron rex omnium Angelorum, ut dictum eſt cap. 18. Unde hæc ſpecies vocatur Dominus mundi: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ad locum illum Pſal. 104, v. 31. *Sit gloria Domino in æternum.* Quod nempe eundem verſum dixerit Dominus mundi. Ubi quoque dicunt, quod vox לְעוֹלָם pertineat ad emanationem. Unde ipſe ſit Princeps mundi, i. e. illius ſyſtematis, quod in ſe continet tres mundos inferiores, de quo expoſuimus dictum illud de 6000 annis ſupra cap. 14. Unde quoque dominium habet in omnes mundos.

§. 9. Jamque notum eſt, quod Mens Adami in ſpecie, quæ de emanatione erat, major fuerit angelis, ut dictum ſupra, (unde mens illa ſuper omnes mundos dominium habuit.)

§. 10. Hic autem reſpondendum eſt ad objectionem aliquam notabilem à Philoſophis gentilibus factam; quomodo nempe dici queat Chanochum eſſe Metatronem; cum concipi nequeat, quis tempore illo, cum in mundo eſſet, mundi Dominus fuerit? Reſponſio autē peti poteſt ex illis, quæ adducuntur in Sohar ſect. Noach in Toſiphthah: quod nempe quilibet juſtus duos habeat ſpiritus, unum inferius, & unum ſuperius: quo pertinet myſticum illud, cum nomen aliquod in ſacris bis vocatur, ut Abraham; Abraham: Moſcheh; Moſcheh &c. Ille igitur ſpiritus Chanochi, qui ſuperius erat, tum temporis erat Princeps mundi, & ille vocatur Metatron: poſtmodum autem iſte ſpiritus ejus inferior aſcendit, & aſſociatus fuit ſuperiori. Quod probe notandum.

§. 11. Spiritus autem ſplendoris ſuperni de mundo emanativo traditus fuit Eliæ Prophetæ, juxta illud 2. Reg. 2, 15. *Quievit ſpiritus Elijahu ſuper Eliſcha.* Unde & ipſe factus eſt angelus in cœlo, ſicut Chanoch.

§. 12. Pſychen autem emanativam de ſplendore illo ſuperno Adam hæreditariò tradidit Caino & Hebeli filiis ſuis. Notum enim, quod Adam prius peccaverit, quam nati ſint Cain & Hebel: unde poſtmodum virtute Pſyches emanativæ prodierunt Cain & Hebel, ut dictum cap. 14. Ut nempe reſtituerent aliquid de peccato Adami, quo permixtum eſt bono malum. Quare Cain & Hebel conſtabant è bono & malo ſpurcitiei ſerpentinæ, ut paulo poſt dicetur.

§. 13. Datur tamen ſpecies alia, quæ relicta eſt in Adamo ipſo, unde nimirum prodierunt Patriarchæ, ut dictum ſupra Cap. 14. Omnes vero reliquæ animæ delapſæ ſunt ab Adamo & immerſæ ſunt corticibus, ut ſupra dictum Cap. 12, & 13. Et ab illis proveniunt omnes quaſi animæ omnium hominum in mundo.

§. 14. Ex breviſſima hac declaratione liquet, nullam dari animam, quæ non in ſe contineat omnes gradus ab pſyche factiva uſque ad ſingularem emanativam: ita tamen, ut acquiri non poſſit ſuperior, donec acquiſita ſit inferior.

§. 15. Porro etiam animæ dantur novæ, quæ non contentæ fuerunt in Adamo: & dividuntur in duas ſpecies, quarum una eſt earum, quæ ſunt de mundo emanationis: quæ non venient in mundum niſi poſt reſurrectionem. Et altera eſt earum, quæ fuerunt de tribus mundis inferioribus, quæ tamen etiam delapſæ ſunt intra cortices per peccatum protoplaſtæ: & prodire poſſunt in mundum hunc.

§. 16. Porro tandem aliæ dantur animæ, quæ in protoplaſte comprehenſæ erant, quæ etiam dividuntur in plures ſpecies. Quoniam ſpecies ſplendoris ſuperni de emanatione non immerſæ fuerunt corticibus, ſed tantum receſſerunt ab Adamo. Atque hinc mens data eſt Chanocho; & Spiritus Eliæ; & pſyche Caino & Hebeli. In altera ſpecie trium nempe mundorum inferiorum etiam certæ ſunt notiones, quæ pertinuerunt ad Chanochum & Eliam & Cainum atque Hebelem: Et cuilibet ſua tradita eſt ſpecies.

§. 17. Item aliæ ſunt ſpecies, quæ in Adamo manſerunt pro ipſa neceſſitate ejus, donec moreretur. Et porro aliæ quæ ab ipſo receſſerunt. Atque aliæ quæ ab ipſo delapſæ ſunt propter peccatum ejus, & deciderunt in profundum corticum, à quibus maxima pars hominum in mundum venit, vide Cap. 14. & 17.

§. 18. Alia autem vice à Magiſtro meo audivi, quod nempe quinque radices animarum, quæ ſunt, ſingularis, vitalis, mens, ſpiritus & pſyche, quæ reperiuntur in ſingulis mundis, emanativo, creativo, formativo & factivo aliter diſtribuantur: Ita ut ſingularem de ſplendore ſuperno acceperit Chanoch: & vitalem Adam: mentem vero Chavvah & ſpiritum Hebel, pſychen vero Cain; Et hæc omnia de ſplendore ſuperno, qui pertinet ad emanationem. Aque eodem modo deinde iiſdem additæ ſunt omnes reliquæ ſpecies trium mundorum inferiorum. Quô poſitô merito Hebel prior naſci debuiſſet quam Cain. Verum enim vero quia Adam peccavit, atque hinc robur acceperunt Cortices, qui proveniunt à ſeveritate: Hinc prius manifeſtata eſt ſpecies, quæ de uxore eſt, unde Cain. Quo pertinet illud Pr. 12, v. 4. *Mulier fortis corona mariti ſui.* Capitulis autem ſequentibus prolixius diducetur omne id, quod ad Cainum & Hebelem ſpectat, & quare Cain fuerit primogenitus. Summa hûc redit, quod omnes illi quinque in ſe con-

continuerint omnes ſpecies animarum quæ in mundo ſunt, omnesque ab illis dependerint: Niſi quod quædam illarum fuerint de factione, quædam autem aſcenderint in formationem, & ſic porro. Capitulis autem ſequentibus, juvante Deo, declarabimus, quicquid dici poteſt de Chanocho & Elijahu, de Caino & Hebele & Adamo atque ſimilibus; ſingula ſc. loco debito.

Cap. XX.

§. 1.

Antequam illud explicemus, quod promiſimus Capite præcedente, nimirum de Chanocho, Elijahu, Caino & Hebele, &c. prius quædam præmittemus, quæ ad ipſas animas pertinent: ut deinde reliqua eo facilius intelligantur. Jam igitur expoſitum eſt, quod in qualibet anima quinque contineantur ſpecies, ſingularitas nempe, vitalitas, mens, ſpiritus & pſyche: quodque in ſingulis quatuor mundis reperiantur quinque ſupradictæ ſpecies. Præmiſimus etiam Capite præcedente; quod inter omnes hos animarum gradus alter alterius ſit veſtimentum, ita ut, verbi gratia, pſyche de mundo factivo extet ſola: & ſic ſolus quoque ſpiritus de mundo formativo: qui tamen ſpiritus abſcondatur intra pſychen factionis: ita ut intra hunc ſpiritum lateat mens factionis, quæ ſublimior eſt quam pſyche factionis. Et ſic quoque ſpecies de creatione abſconduntur intra ſpiritum formativum, quæ ulterius extenduntur uſque ad finem totius mundi factivi, ita ut in mundo factivo ſint pſyche, ſpiritus & mens de creatione, formatione & factione. Atque ſic etiam pſyche emanationis abſconditur intra mentem creationis, pariterque extenditur uſque ad finem mundi factionis. Ita ut hâc ratione in factione reperiantur quatuor partes: nimirum pſyche factiva; & intra illam ſpiritus formativus, & intra illum mens creativa, & intra hanc pſyche emanativa. Quæ omnia abſconduntur & includuntur in ſyſtemate factivo, ſpecies ſc. intra ſpeciem. Ita tamen ut ea omnia ibi non vocentur niſi pſyche tantum: Diſtincta tamen gradibus quatuor ſuorum ſyſtematum, emanativi ſcilicet, creativi, formativi, & factivi, quæ omnia ſunt in factione ipſa. Ut hâc ratione omnes ſpecies quatuor mundorum etiam emanativæ reperiantur in factione. Et hæc non ſunt, emanatio, creatio, formatio & factio illa ſub notione factivâ, nempe ſapientia, principium intelligendi, Microproſopus & uxor ejus ſyſtematis factivi; quippe quæ omnia ad factionem ipſam ſpectant: Verum id quod diximus, eſt vera emanatio ipſa, quæ manifeſtatur intra factionem. Et ſic quoque creatio & formatio ipſa. Unde patet, quod ſi anima quædam ſit de ſpecie pſyches hujus emanativæ, quamvis recondita ſit intra factionem ipſam, ita ut etiam vocetur pſyche factiva, major tamen ſit quam mens creativa, quamvis ſub nomine pſyches emanativæ non extet. Quoniam pſyche illa emanativa vera, non poteſt prodire in hominem, donec in ipſo fuerint pſyche, ſpiritus & mens de factione, formatione & creatione: Tunc enim revera in ipſo apparet pſyche regni emanativi.

§. 2. Quod ſi ergo homo meretur accipere pſychen factionis; tunc ſpiritus quidem formativus intra hanc factionem latet, ſicut & mens creativa intra formationem, quatenus hæc includitur factioni; & pſyche emanativa intra mentem creativam latentem intra formationem, quatenus eadem abſconditur in factione; ita ut pſyche emanativa ſit intra mentem creativam, & hæc intra formationem, & formatio intra factionem: Hæc omnia tamen aliter non vocantur niſi tantum nomine pſyches factivæ: niſi quod hæc omnes illas ſpecies intra ſe contineat magis ſemper magisque in interioribus ſuis abditas atque abſtruſas, donec perveniatur ad notiones emanativas inibi delitefcentes.

§. 3. Utque hoc melius intelligas, ſcito quod in ipſa factione veſtis quædam ſit quæ vocatur factio. Et in illa quatuor ſunt ſpecies, emanatio nempe, creatio, formatio & factio, quæ ſunt notiones patris & matris & Microproſopi atque uxoris ejus inibi exiſtentium. Deinde ibidem veſtis adhuc intimior eſt, quæ vocatur formatio; quæ eſt lux ſyſtematis formativi, quæ deſcendit ut includatur luceatque in factione. Et ſic in eadem quoque ſunt quatuor ſpecies ſyſtematicæ, eodem modo, quo dictum antea. Atque ſic veſtis intra veſtem latet, donec perveniatur ad intimum factionis, quæ eſt lux emanativa abſcondita intra ſupradictas ſpecies veſtesque omnes: eademque non minus in quatuor ſua ſyſtemata dividitur, ſpectantia ad factionem.

§. 4. Dantur ergo animæ quædam, quæ totæ proveniunt à partibus omnium extremis mundorum, ita ut, exempli gratia, homo primò accipiat pſychen de externa parte factionis juxta omnes quinque ejus ſpecies, quæ ſunt ſingularitas, vitalitas, mens, ſpiritus & pſyche: Deinde accipiat ſpiritum de externa parte formationis: Et ſic porro donec accipiat pſychen externam ab emanatione. Hæc tamen ſemper intra ſe invicem deliteſcunt: donec tandem reperiatur anima quædam, quæ ſit ab intima parte totius factionis, quæ vocatur pſyche emanativa latens intra factionem: Eamque accipiat juxta quinque gradus ſpeciales, ſingularitatem nempe, vitalitatem, mentem, ſpiritum atque pſychen, quæ omnes vocantur, pſyche factiva: atque ſic porro accipiat ſpiritum de intimis partibus formationis, qui nempe eſt ſpecies emanationis inibi latentis: atque ſic procedat donec accipiat pſychen de Regno emanativo ipſo, quæ ſumma eſt atque intima.

§. 5. Hinc patet, plurimos dari homines, qui non niſi pſychen tantum de mundo factionis accipiunt: de quibus dici nequit, quod aſſequantur pſychen emanativam. Et ſic porro dantur alii, donec aliquis inveniatur, qui hanc ipſam pſychen factivam aſſecutus ſit, quæ eſt de ſpecie emanativa ipſa ibidem exiſtente. Atque talis multo major eſt quam ille, qui eandem tantum aſſecutus fuerit uſq; ad creationem inibi latentem; emanatione ſepoſita. Quæ omnia jam ſunt plana & omnino notanda, quia iisdem pluries opus erit.

§. 6. Cum ergo in omnibus animabus dictæ iſtæ notiones reperiantur: Deq; Caino & Hebele dictum ſit, quod acceperint pſychen emanativam. Hoc ita intelligendum eſt, quod omnes ſpecies emanativas, quæ ſunt in ſyſtemate factivo, & omnes ſpecies emanativas ſyſtematis formativi, & omnes ſpecies ſyſtematis creativi ad iſtam Pſychen emanativam pertinentes, atque deinde ipſam quoque Pſychen emanativam per ſe acceperint;

perint; iſtæque omnes ad Pſychen illam emanativam pertineant. Quod probè notandum. Et quicunque tales animas accipiunt, de illis dicitur, quod accipiant animam Kaini & Hebelis: de quibus plura cap. 21.

§. 7. Patet igitur, quod tota illa ſpecies Kainitica & Hebelica ſit ſpecies Pſyches: (quod eſt regnum;) quocunque loco fuerint; quamvis Kain Pſychen hanc radicaliter obtineat, Hebel autem proceſſerit à Microproſopo, ſicut dictum eſt cap. 19. quamvis tantum aſſecutus ſit gradus ſuos uſque ad Microproſopum regni: de quo plura cap. 21.

§. 8. Et iſtæ ſpecies Caini & Hebelis vocantur animæ quadantenus novæ, reſpectu revolutionum, ut dictum ſupra cap. 7. & 8. Quamvis & aliæ ſint notiones in Cain & Hebel, quæ non ſunt novæ, ſuntque ut reliquæ animæ, ut pluribus dicam infra cap. 21.

§. 9. Sicut autem ſeſe habet Pſyche emanativa, ut reperiatur in omnibus ſyſtematibus; & in omnibus exiſtat ſub ſpecie Pſyches, quamvis pertineat ad genus emanativum: ita quoque res ſe habet cum ſpiritu emanativo, ut contineatur in omnibus ſyſtematibus, quanquam ubique ſub notione ſpiritus emanativi: & ſic quoque in cæteris ſpeciebus emanativis, quæ ſunt ſingularitas, vitalitas, mens, ſpiritus & pſyche.

§. 10. Porro id repetendum, quod ſupra dictum cap. 3. nimirum in homine dari 248 membra & 365 vaſa, quæ ſunt 613 præcepta; quot ſunt radices animarum. Ubi in ſingulis membris tres porrò ſunt notiones; nimirum caro, vaſa & oſſa; quæ tamen vaſa non ſunt è numero illorum 365, ſed tantum ſunt extremitates nervorum & venarum, quæ extenduntur & abſorbentur in carnem, ita ut termini earum ipſa fiant caro, ut notum eſt Anatomicis: & venæ plenæ ſunt ſanguine, unde ſanguis effunditur, inque carnem inſeritur, ita ut hinc quoque alimentum redundet pro carne. Ubi viliſſima trium horum eſt ſpecies carnis; & poſtmodum vaſa, quia ex illis carni nutrimentum attrahitur; eædemque diſperguntur per omnia membra, ut hæc uno nexu cohæreant. Species autem oſſium præſtantiſſima eſt omnium ob notionem medullarum in illis contentarum, & non ob notionem ipſorum oſſium. In ſingulis ergo ſpeciebus iſtis, carne nempe, vaſis & oſſibus dantur ſcintillæ ſtudioſorum, & aſcetarum, & œconomorum, & plebejorum: ipſa autem radix vera ſunt diſcipuli ſapientum ſeu ſtudioſi: reliqui autem omnes ceu folia tantum ſunt & cortices; ut dictum ſupra cap. 4.

§. 11. Porrò quoque ſciendum, prout etiam jam dictum eſt part. 2; in 10 quoque numerationibus dari quaſi oſſa & vaſa; quæ ſunt partes ipſarum internæ atque externæ. Atque ſic quoque invenimus, quod in Microproſopo ſint cerebra: itemque quinque benignitates, quæ continentur in Daath ſeu cognitione ejus, quæ deinceps extenduntur per totum corpus ejus: unde & in ipſo deprehendimus carnem, & vaſa atque oſſa, quæ ſunt notiones exterioritatis. Deinde tamen etiam natura quædam interior datur, quæ ſeſe extendit in omnes notiones exterioritatis, nimirum in carnem, in vaſa atque in oſſa.

§. 12. Jam quoque noſti, quod lumina in corpore non ſemper ſint ſub notione propria, quia interdum, exempli gratia, membrum capitis reperitur in interioritate brachii,

chii,& ita deinceps. Prout explicuimus tract. de homine & arbore cognitionis, quomodo nimirum ille in cauſa fuerit, ut Daath ſeu cognitio Microproſopi deſcenderit in Pulchritudinem,& intra duos ejusdem humeros. Unde intelliges, quæ jam diximus, & quæ porrò dicemus de Caino & Hebele cap. 22.

§. 13. Et hinc patet, quod aliquando in anima quadam, quoad exteriora, ſit membrum unum,& quoad interiora membrum quoddam aliud, ſive majus ſive minus.

§. 14. Sciendum etiam, ſicut & part. 2. deductum eſt, quod in Microproſopo ſit notio quædam imaginis, quæ zelem dicitur, nempe lux ambiens lucem quandam internam: ſicut etiam nulla datur lux in mundo, quæ non dividatur in lucem internam & ambientem, ut dictum part. 2. cap. 11. Unde ſic quoque res ſe habet cum omnibus animabus, quod in ipſis ſit notio lucis ambientis & lucis internæ. Notumque jam eſt, quod lux ambiens magna ſit admodum. Et hæc eſt lux illa ambiens, de qua dicitur Pſ. 39. v. 7, *In imagine ambulabit vir.*

§. 15. Sciendum ergo, quod omnes animæ delapſæ in profunda corticum, cum exinde prodeunt, ut veniant in hunc mundum, & intrent in aliquod corpus; non ſtatim poſſint revolvi, & mox intrare in aliquod corpus, quamprimum prodeunt è corticibus; niſi prius fuerint ſub notione lucis, & imaginis ambientis, cum tribus hominibus ſe invicem ſequentibus, qui ſint ex radice talis animæ, ut dictum ſupra cap. 5.

§. 16. Et poſt tres illas revolutiones demum poſſunt revolvi in mundo ceu anima interna: & hæc ipſis dicitur revolutio prima.

§. 17. Quælibet ergo anima cujuslibet radicis ex illis, quæ im̃erſæ ſunt corticibus, cum primũ prodit è medio corticum, locatur circa caput hominis cujusdam, qui penitus ſit de illa radice; ibique eſt ſub notione lucis ambientis: idque præſtat tribus vicibus: & deinde fit lux interna in ipſo corpore, atque tunc vocatur primum revoluta.

§. 18. Cumque exit anima quædam alia è profundo corticum, eadem pariter accedit, ut lux ambiens ſuper iſtam internam, idque etiam ter: & ſic omnes animæ prodierunt à condito mundo ad hunc uſque diem. Quod probè notandum.

Cap. XXI.

§. 1.

Jam revertemur ad id, quod capite 19. declarare promiſimus: initiumque faciemus de Animabus illis, quæ Kainiticæ & Hebelicæ dicuntur, ſpeciesque ſunt Pſyches Emanativæ. Ubi etiam dicendum erit de ſpiritu, qui eſt Elias bonæ memoriæ, nec non de mente, quæ eſt Chanoch. Jam igitur notum eſt, quod expoſuimus cap. 15. quod animæ illæ, quæ remanſerunt in Adamo poſt peccatum ejus, vocentur placenta mundi initialis, quod ibi ſatis explicuimus.

§. 2. Id autem melius intelligitur ex eo, quod cap. 19. diximus, nimirum quod Pſychen emanativam Adamus hæreditariò tradiderit Kaino & Hebeli: quodque Pſyche hæc emanativa in ſe comprehenderit omnem Pſychen emanativam, quæ continetur in omni-

omnibus tribus Syſtematibus inferioribus: unde patet, quod Pſyche emanativa ipſa penitus quidem diſceſſerit ab Adamo cum peccaret: ſed Pſyche tantum emanativa, quatenus in tribus ſyſtematibus inferioribus inexiſtit, non ſeceſſit ab eo: atque illæ notiones vocantur placenta mundi, de quibus jam diximus, quod ſint 100 coronæ; quæ omnes quidem ſunt de ſpecie Pſyches emanativæ, ſed quatenus illa in tribus inferioribus ſyſtematibus deliteſcit. Et illæ remanſerunt in Adamo: cumque naſcerentur Kain & Hebel, iſtam ſpeciem in ſe receperunt, quæ vocatur placenta mundi: ſimulque etiam acceperunt Pſychen ipſam emanativam quatenus talem.

§. 3. Ne mireris autem, quomodo poſſibile ſit, quod Kain dignus fuerit Pſyche emanativa, cùm tamen in Sohar vocetur nidus impuritatis, & ſpurcities ſerpentis. Res enim ita ſe habet. Notum eſt, quod Adam ab ipſa manu Dei ſanctiſſimi conditus & præſtantiſſimus omnium creaturarum fuerit, omnesq; animæ in illo contentæ fuerint, ſimulque Kain & Hebel. Kain autem fuit primogenitus, & notum eſt, quod omnis primogenitus excellentior ſit omnibus filiis: quod adhuc magis hinc apparet, quod Deus Sanctiſſimus cum ipſo locutus ſit ſub phraſi & nomine Tetragrammati, ſive Amoris & Miſericordiæ, ſicut dicitur Gen. 4. v. 7. *Et dixit Tetragrammaton ad Kain.* Non vero ſub nomine Elohim ſive ſeveritatis, ſicut reperimus illum locutum eſſe cum Bileam atque Abimelech, item cum Laban. Unde patet, quod Kain fuerit Propheta. Dicuntque Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod cum juxta Gen. 4. v. 15. *Deus ſignum poneret in Kaino*, literam Vav nominis ſui Tetragrammati in ipſum deſignaverit; ſicut dicitur in ſupplemento 111. Ubi etiam dicitur, quod dignus fuerit hortô Eden: nec id ſaltem, ſed & quod poſuerit eum in locum præſtantiſſimum Eden. Et litera Vav eſt litera vitæ, quæ ipſi propterea impoſita eſt, ne illum feriret, quicunque ipſum inveniret. Niſi igitur homo quàm excellentiſſimus fuiſſet, hæc omnia à Deo non obtinuiſſet. Sic etiam in Sohar ſect. Breſchith fol. 36. col. 2. habetur, quod ipſi tanquam primogenito laus atque gloria competiverit præ omnibus. Sic quoque reperimus, quod Deus laudatiſſimus ad ipſum dixerit Gen. 4. v. 10. *Nonne ſi benefeceris, elevatio tibi.* Quæ verba exponuntur per locum Gen. 49. v. 3. Ubi Rubeni tribuitur plus elevationis, & plus roboris; de quo plura cap. 23. quod Paraphraſtes Chaldaicus Onkelos exponit de primogenitura (& ſacerdotio.) Et Caino dicitur: *Si melior evadere volueris*, hinc liquet, quod & ille non totus fuerit malus, ſed in ipſo ſat boni fuerit. Invenimus quoque in ſupplementis fol. 116. col. 2. quod in Jethrone Kain reſtitutus fuerit à peccato ſuo. Unde colligitur, quod primo juſtus fuerit, ſed tantum peccaverit ſicut pater ſuus, unde reſtitutus fuit in Jethrone. Et fol. 7. libri cit. dicitur, quod Kain ab utraque ſpecie (boni nempe & mali) ſuctionem habeat: quæ eſt arbor cognitionis boni & mali. Unde etiam Chavvah dixit Gen. 4. v. 1. *Acquiſivi virum per Tetragrammaton.* Et quamvis nomen קין nidum quoque denotet, fundamentaliter impurum nempe; per Metatheſin tamen fieri poteſt ניק i.e. purus. Unde colligitur, quod bonum illud in ipſo exiſtens admodum fuerit excellens: cum Chavvah dicat: *Accepi virum per Tetragrammaton.*

§. 4. Et

§. 4. Et fol. 110. & 112. ſupplem. in locum Exod. 2. v. 12. *Et convertebat ſe huc atque illuc*; dicitur R. Schimeonem dixiſſe filio ſuo: Kainum fuiſſe de arbore boni & mali: quodque bonum, quod in eo, per revolutionem ſe ſe extenderit uſque ad Keni (i. e. Jethro). Unde patet, quod non minus bonum in eo fuerit, quam malum.

§. 5. Sciendumque porrò eſt, quod etiam in Hebel malum bono permixtum fuerit; de quo in lib. ſupplem. quod Moſes per revolutionem fuerit Hebel; diciturque ibid. fol. 115. & 127: quod Hebel alius fuerit bonus, & alius malus. Et ſic fol. 111. dicitur: quod Chavvah genuerit Kain, qui fuerit vehemens atque durus: quodque poſt illum protulerit Hebel, qui fuerit mitigatior. Unde apparet, quod in utroque comprehenſum fuerit malum æque ac bonum: præterquam quod Hebel mitior fuerit, quam Kain. Ibidem porrò dicitur: quod ſeſe ſeparaverint ab invicem, & ſinguli facti ſint corpus proprium: & ab uno horum corporum, deſcendere animas impiorum. Sicut hæc omnia cap. 25. latius diducentur.

§. 6. Mirum ergo non eſt, quod in Hebele malum quoque fuerit; quia & colluvies plebeja (quæ cum Jiſraëlitis ex Egypto exivit,) ab illa parte mali, quæ in Hebel fuit originem traxit: unde Moſes animam ſuam pro illis tradere voluit, (quia per revolutionem animam Hebelis in ſe habuit:) juxta Num. 11. v. 15. *Ne videam malum meum.* De quibus ſuo loco. Sic etiam in Sohar ſect. Breſchith fol. 24. ad locum Gen. 4, v. 7. *Ad oſtium cubat peccatum*, dicitur, illam partem (impuritatis) adhæſiſſe Kaino, ſeque ſuper illum extendiſſe. Unde patet, quod Kain non fuerit impuritas ipſa; ſed quod impuritatem ſaltem in ſe attraxerit. Sic quoque in Sohar in Toſiphta legimus, quod Adam interrogaverit Kainum: Mi fili, qua pœna affectus es. Unde patet, quod Deus ſaltem locutus fuerit cum Kaino; Adam autem omnium fuerit ignarus, remque à Kaino demum intellexerit. Et tunc per Kain Adam ad pœnitentiam commotus fuit, ut ibidem dicitur.

§. 7. Porrò omni quoque rationi repugnat, quod primus in mundum natus filius mera fuerit impuritas, & ſapienti ſatis hæc manifeſta ſunt. Sic etiam in Sohar ſect. Breſchith fol. 28. habentur ſequentia: Dixit R. Schimeon nomine R. Jebah ſenis: Hos filios fuiſſe cum adhæſione ſerpentina: ſed iſtos duos non fuiſſe ſub forma hac inferiori. Unde patet, quod fuerint diverſi, neque ſimiles Setho: Et quamvis impuritas ſerpentis ipſis adhæſerit, neutiquam tamen fuerint impuritas ipſa. Atque hæc ſatis jam patebunt intelligentibus, ut ulteriori prolixitate non ſit opus.

§. 8. Hoc tamen non omittendum, Kainum & Hebelem natos fuiſſe poſt peccatum Adami. Sicut dicitur in Sohar ſect. Breſchith fol. 54. Quod poſtquam ſeſe applicuiſſet ad partem illam immundam, genuerit eos. Quod etiam habetur ſectione Acharemoth fol. 76. Tunc enim animæ miſcebantur è bono atque malo: atque tunc generabantur Kain & Hebel mixti è bono & malo.

§. 9. Sed malum, quod in Kaino erat, vehemens admodum erat; eo quod eſſet de parte ſeveritatis, ſicut dicetur. Malum autem, quod in Hebele erat, debilius exiſtebat, quia provenerat de parte benignitatum.

§. 10. Pa-

§. 10. Patet igitur, quod ſinguli tàm Kain, quam Hebel bipartiendi ſint, (in bonum nempe atque malum.) Ipſa igitur anima Kaini & Hebelis erat à parte boni, quod in ipſis, ipſique è tribus mundis inferioribus ortum habebant, nempe ex parte ſui ibidem deliteſcente; prout ſingulis animabus accidit: cùm notum ſit, nullam dari animam, in qua non ſit portio quædam de omnibus mundis. Atque hæc portio, anima Caini & Hebelis propria vocatur: ita ut Pſyche ipſorum de factione, & ſpiritus ipſorum de formatione, & mens ipſorum de creatione ipſa extiterint.

§. 11. Alia vero dein datur ſpecies, Pſyche nimirum emanativa, quæ inſerta eſt omnibus illis gradibus usque ad finem mundi factionis, ut dictum eſt cap. 20: Et hæc vocatur placenta mundi. Atque hæc annexa fuit Pſychæ emanativæ, quæ vocatur ſplendor ſupernus, ut dictum ſupra.

§. 12. Patet igitur, cùm Adam generaret Kain & Hebel, quod in illos intraverint Pſyche, Spiritus & Mens de creatione, formatione & factione, ex illa nimirum ſpecie animarum, quæ ab ipſo delapſæ immerſæque fuerant intra cortices. Præterea tamen digni fuerunt accipere illam mundi placentam, quæ remanſit in Adamo: quæ ſunt centum illæ coronæ ſupradictæ, ſpecies nimirum emanativæ in tribus mundis inferioribus exiſtentes. Et præter hæc omnia ipſam quoque Pſychen emanativam ſupernam.

§. 13. Patet igitur, quod omnes animæ trium mundorum inferiorum ſpeciei primæ, æquales ſint omnibus reliquis animabus ab Adamo delapſis.

§. 14. Illa tamen ſpecies, quæ vocatur placenta mundi, cum Pſyche emanativa ipſa, magnam habet prærogativam, atque excellentiam præ cæteris animabus omnibus; quia eſt de emanatione: nec non quod non ſit immerſa corticibus. Quanquam hæc ſpecies placentæ mundi & ipſa deinde defectum paſſa eſt per peccatum Kaini & Hebelis, ut porro dicetur.

§. 15. Notandum igitur, quod ubicunque mentio fit ſpecierum Kaini & Hebelis in homine quodam, ibi indigitetur portio illa nobilis, quæ à reliquis animabus differt. Et eadem quoque ratio eſt revolutionis, de qua cap. 8. Et hæc ſpecies vocatur animarum quodammodo novarum reſpectu revolutionis. Nam quia hæc placenta non immerſa erat corticibus per peccatum Adami, (quod peccatum, ut dictum cap. 1. cauſa fuit mortis; quodque ulterius explicabimus, cùm tractabimus de percuſſione in ſepulchris ſuſtinenda: Ubi declarabitur, illud non poſſe reſtaurari niſi per mortem:) Unde, quia placenta ea non immerſa eſt corticibus, & cùm venirent in Kain & Hebel, eadem qualitate prima veniebant, ac ſi primum veniſſent in Adamum ipſum, ita ut pro novo adventu id non haberetur: hinc cum morerentur Kain & Hebel, idem erat ac ſi adhuc eſſent in Adamo: unde cum prima vice veniunt in mundum, adhuc novæ quodammodo vocantur: & prima vice omnes aſſequi poſſunt gradus usque ad Pſychen emanativam incluſivè. Plura autem quam Pſychen emanativam aſſequi non poſſunt; quia primitus Kain & Hebel ipſi plura non accipiebant, quam Pſychen emanativam, & in ea peccabant, eamq; vitiabant. Unde cum prima vice redeunt tales, aſſequi poſſunt omnes gradus ad Pſychen hanc usque; ſed non ulterius.

§. 16. Quicquid igitur eſt de hac ſpecie ſecunda Kaini & Hebelis, quæ vocatur placenta mundi, eſtque notio Pſyches emanativæ in omnibus tribus mundis inferioribus exiſtentis: id magna prærogativa gaudet præ cæteris animabus omnibus: & parum abeſt, quin & Pſyche ipſarum factiva vocetur Pſyche emanativa, cui competit nomen regni: prout declarabimus juvante Deo, cùm agemus de Propheta Elia b.m. & de reliquis omnibus ad hanc ſpeciem pertinentibus.

Cap. XXII.

§. 1.

POſtquam jam expoſui naturam ſpecialem animarum novarum atque veterum: jam porrò diducendum eſt, quicquid reſtat de Caino & Hebele, de quibus diximus, quod præſtantiores ſint tales animæ cæteris omnibus, quodque parum abſit, quin in ſe comprehendant animas omnes.

§. 2. Parte ſecunda ergo cap. 2. hujus operis jam expoſuimus, qua ratione ſuperatio, gloria, & fundamentum Antiqui dierum involvantur intra ſex inferiores Macroproſopi. Unde patet, quod ſuperatio & gloria antiqui veſtiantur intra duos humeros Macroproſopi.

§. 3. Porro etiam noſti, quod diximus cap. 1. quod Daath ſeu cognitio Macroproſopi non ſit ſupra in capite ejus; ſed in 6. ejus extremitatibus. Unde liquet, quod locus illius cognitionis ſit inter duos humeros Macroproſopi.

§. 4. Nec minus notum quoque eſt, quod cognitio contineat quinque benignitates & quinque ſeveritates. Unde patet, quia cognitio locatur inter duos humeros Macroproſopicos; quod quinque benignitates diſtribuantur per humerum dextrum Macroproſopicum: & quinque ſeveritates per humerum ejus ſiniſtrum.

§. 5. Porro quoque parte eadem cap. 15. declaratum eſt, quod de illis duobus humeris Macroproſopicis fiant cerebra pro Patre & Matre. Quodque poſtmodum inde fiant duæ coronæ, quas Pater & Mater Microproſopo hæreditariò conferunt. Jamque noſti, quod duę illę coronæ ſint myſterium cognitionis Microproſopi, quæ in ſe continet benignitates & ſeveritates, in quibus conſiſtit radix & fundamentum totius perſonæ. Nam à myſterio cognitionis deducitur gutta ſpecialis ad concubitum, è qua formatur infans, ut dictum ſupra cap. 14.

§. 6. Patet igitur, quod Microproſopus quatuor habeat cerebra, quæ ſunt ſapientia & informatio & cognitio benignitates continens & ſeveritates. Iſta autem cerebra Microproſopica tantum conſideranda veniunt ſub myſterio lucis ambientis: quod eſt myſterium imaginis ſupra caput Microproſopi verſantis, ut dictum ſupra. Atque tunc quatuor ſunt, quia non includuntur ut incrementum capiant.

§. 7. Deinde autem è myſterio quatuor horum cerebrorum diſperguntur ſcintillæ, intrantque atque inſeruntur in victoriam, gloriam & fundamentum Matris, ut dictum part. 2. Cumque benignitates & ſeveritates inſeruntur fundamento Materno, deinceps perveniunt in cognitionem Microproſopi, ibique copulantur. Atque tunc cerebra

rebra hæc ſub myſterio lucis internæ, tantum tria ſunt: nimirum ſapientia; datio intelligentiæ; & cognitio. Adeoque uno gradu minora fiunt; cum ſub myſterio lucis ambientis eſſent quatuor, jam vero ſub myſterio lucis internæ tantum tria.

§. 8. Jam verò noſti, quod iſta cerebra ſint ipſa eſſentia, & interior natura animæ Microproſopi, quæ intra ipſum involuta eſt, prout declaratum fuit ſuo loco.

§. 9. Porro autem tria illa cerebra lucis internæ Microproſopicæ fiunt notio lucis ambientis pro uxore Microproſopi: Atque deinde ſcintillæ hinc diſperguntur, & ſub myſterio cerebrorum lucis internæ deducuntur in caput uxoris: ubi altero rurſus gradu diminuuntur, ita ut ibidem duo tantum cerebra conſtituant, ſicut dicitur in Sohar, Tractatu Jara, Sectione Heeſina, ubi verba ſunt: Fulgetque duobus cerebris in illa effiguratis. Quoniam à luce ambiente atque lucis ambientis cerebris ejusque eradiatione atque ſcintillatione duæ tantum ſcintillæ proſiliunt à duobus nempe cerebris tantùm, quæ devolvuntur atque conſignantur in uxore. Atque hæc duo ſunt ſapientia & largitio intelligentiæ: Quoniam cognitionem Illa non habet: id quod dicitur in Talmude; mulierum cognitionem levem eſſe.

§. 10. Jam igitur notum tibi, ſicut victoria, gloria & fundamentum ſenis inſeruntur in macroproſopum ut ibi ſint cerebra: Quod ita victoria, gloria & fundamentum patris & matris inſerantur in Caput microproſopi, ut ibi ſint cerebra: quodque eadem ratione victoria, gloria & fundamentum microproſopi deducantur in cerebra uxoris. Quæ proinde duo habet cerebra, quorum unum continet victoriam & gloriam, & alterum ſeveritates, quæ in cognitione uxoris. Quia à benignitatibus nihil deductum eſt in eam. Quod intendunt Magiſtri noſtri, p. m. dum dicunt: mulierum cognitionem eſſe levem: Quoniam ſeveritates ſunt dimidia cognitio: Quæ exinde levis quidem eſt, non tamen penitùs deficit.

§. 11. Liquet igitur, quod primò quatuor fuerint: & deinde tria, & tandem duo tantum cerebra.

§. 12. Nunc igitur convertemur ad materiam de Kaino & Hebele. Jam verò noſti, quod in ſene decrepito non mentio fiat niſi novem ſaltem numerationum: Regni verò in ipſo nulla fiat mentio, prout declaravimus cap. 1. part. 7. Ibidem enim expoſuimus, quòd uxor ſenis adumbretur in articulo calcanei, gloriæ ſenis: Eo quod ibi verus ejusdem ſit locus: unde fœmina quoque vocatur pes, ſicut in Sohar ſcribitur, ſectione Vajerah, ad locum illum: 1. Sam. 2. v. 9. *Pedes piorum cuſtodiet:* id eſt, uxorem ejus. Regnum enim conſiſtit in fine gloriæ loco calcanei ejus: Quare etiam regnum vocatur calcaneus, juxta illud Geneſ. 3. v. 15. *Et tu conteres calcaneum ejus.* Notum enim quod regnum inter numerationes ſit ultima omnium, ad inſtar calcanei.

§. 13. Quando ergo gloria ſenis humero ſiniſtro macroproſopi inſeritur; illuc etiam inſeritur regnum Senis. Et ex iſto calcaneo gloriæ ſenis, ubi locum habet notio regni ſenilis, quique inſeritur in ſiniſtrum humerum macroproſopicum, deducitur ſcintilla una, quæ fit lux ambiens pro regno microproſopi, quæ eſt uxor ejus. Et è converſo in victoria ſenis adumbratur microproſopus: atque exhinc pariter deduci-

tur, lux ambiens ad microproſopum de notione benignitatum: quæ ſunt in humero dextro macroproſopi: ſicut in Sohar traditur, ubi verba ſunt: Ille eſt in victoria; & illa in gloria &c.

§. 14. Hinc ergo patet, quod Kain & Hebel ſint ſeveritates & benignitates, quæ fuerunt in gloria atque victoria ſenis; unoque gradu poſt alterum deductæ ſunt ad microproſopum & uxorem ejus. Kain ergo eſt notio Severitatum exiſtitque in myſterio regni: Hebel autem eſt de notione benignitatum, exiſtitq; in myſterio microproſopi.

§. 15. Unde concluditur, quod notio Kain ſemper ſit humerus ſiniſter, ubi locum habent ſeveritates tam in macroproſopo, quam in patre & in matre, & in microproſopo; & in omnibus quatuor mundis; Ubi Kain ſemper eſt humerus ſiniſter mundi: quoniam Adam protoplaſtes in ſe continebat omnes mundos à macroproſopo emanativo, usque ad uxorem factivam, ſicut dictum capitulis præcedentibus. Ex oppoſito autem Hebel exiſtit humerus dexter Adami in omnibus mundis & ſecundum omnes ſpecies eorum; quoniam ipſe eſt benignitatum ſpecies.

§. 16. Jamque noſti quod microproſopus accipiat coronam benignitatis, & uxor coronam ſeveritatis. Et hinc quoque intelliges id quod diximus Cap. 19. quod nempe Hebel ſit in microproſopo, & Cain in uxore. Patet ergo quod etiam Hebel non ſit aſſecutus niſi pſychen emanativam tantum ſicut Kain; niſi quod iſte fuerit de ſpecie benignitatum: & tamen nil accepit aliud quam pſychen emanativam, nec pervenit ad locum ipſum ubi eſt microproſopus, nimirum ſub notione benignitatum, quod notes.

§. 17. Et quia Kain & Hebel duas conſtituunt ſpecies benignitatum & ſeveritatum; hinc patet, quod & ipſi comprehendant omnes animas quæ in mundo: Quoniam omnes animæ, vel ſaltē maxima earum pars nonniſi è ſeveritatibus vel è benignitatibus conſiſtunt.

§. 18. Jamq; porro plenius declarabimus duos illos humeros Kaini & Hebelis: unde etiam intelligetur illud quod ſupra diximus Cap. tertio, quod in animabus detur natura quædam interior & natura quædam exterior. Cumq; jam, cum actum fuit de peccato protoplaſtę, explicuerimus, quid fuerit arbor cognitionis: ubi etiam diximus, iſtum peccato ſuo cauſam fuiſſe, quod cognitio microproſopi deſcenderit usque in locum, qui eſt inter duos ejus humeros, jam porro ſcias, quod microproſopus tria habeat cerebra, quę ſunt: Sapientia, præbitio intellectus & cognitio. Cognitio autem dividitur in duas partes, benignitates nempe & ſeveritates, quæ vocantur duæ coronæ. Et hæc cognitio locata eſt in capite inter duo cerebra Sapientiam & informationem: ibi enim à Sapientia benignitas & ab informatione ſeveritas ortum habent. Cum ergo peccaret Adam protoplaſtes, in cauſa erat, quod cognitio microproſopi deſcenderet intra duos ejus humeros, intra triadem nempe tertiam corporis ejus, ubi exiſtunt duo humeri. Cumque locus ibi eſſet amplius, benignitates ſeceſſerunt à ſeveritatibus, abieruntq; in humerum dexterum; Severitates autem in humerum ſiniſtrum. Unde humerus vocatur כָּתֵף cujus numerus eſt 500: quia ibidem ſunt quinq; benignitates ſingulæ ſuâ conſtantes Centuria, unde 500. Et ſic in humero ſiniſtro quinque ſunt ſeveritates, ut dictum ſupra Cap. 14. Iſti autem humeri non ſunt ipſa brachia, ſed illud membrum humeri quod connectit brachium cum corpore (& axilla dicitur) ut notum eſt, quod memineris.

§. 19. Tunc

§. 19. Tunc ergo Kain prodiit primus de ſpecie ſeveritatum quæ in humero ſiniſtro: & poſt eum Hebel è benignitatibus quæ in humero dextro.

§. 20. Patet ergo duas eſſe ſpecies diminutionum cerebri poſt peccatum Adami. Cùm enim propter peccatum ejus cognitio deſcenderet intra duos humeros, profectò inſigniter diminuta eſt lux ejus quam habuerat antea, cum eſſet intra ſapientiam & largitionem intellectûs. Quamvis igitur eſſet ipſa cognitio, illius tamen lux diminuta erat admodum, prout & ſupradictum eſt, cum de placenta mundi egimus, quæ eſt ſpecies duorum humerorum, notione tamen valde diminutâ; ita ut nihil in illis manſerit, niſi ſpecies tantum Pſyches. Et hæc eſt diminutio una quoad ſtatum interiorem & ſupernum in capite. Atque deinde etiam in ſtatu exteriore diminutio facta eſt; prius enim cognitio deducebatur è membro capitis ipſius; jam vero ab extra prodit è membro humeri, quod multo inferius eſt. Nec reſtitui poſſunt hæc usque ad adventum Meſſiæ, & poſt reſurrectionem, ubi reſarcientur omnes defectus, & cognitio iterum aſcendet in locum ſuum atque in caput. Atque tunc animæ, quæ ab hac radice ſunt, fulgorem emittent è cognitione, quatenus quam fulgentiſſima eſt in ipſo capite: imò natura quoque illius exterior prodibit è membro capitis ipſius, atque è cranio. Atque hæc omnia fiunt per præcepta, quorum obſervationi homo dat operam in hoc mundo. Quod autem ad ſtatum externum humeri attinet, oblitus ſum, an mihi non dixerit Magiſter meus, eundem non ceſſaturum eſſe poſt reſurrectionem in homine, quamvis ille aſſecutus fuerit lumen externum capitis. Nam cum ſemel illuc aſcendit humerus, non fiet, ut iterum deſcendat: An verò quælibet pars iterum reditura ſit in locum ſuum, & ad radicem ſuam, ita ut ambæ partes ab invicem ſeparentur? Videor mihi tamen potius audiviſſe, quod ſemper permanſura ſit lux illa externa humeri cum ſua interna.

Cap. XXIII.

§. 1.

JAmque exponemus, quanta ſit prærogativa inter animas deſcendentes à Kaino & Hebele, & inter animas reliquas: item quæ ſit differentia inter ipſum Kainum & Hebelem. Jam diximus igitur, quod nullæ animæ vocentur Kainicæ & Hebelicæ, niſi quæ vocantur placenta mundi, & quæ fermè ſunt ſpecies emanationis, ut dictum ſupra cap. 1. Unde magnam habent prærogativam præ cæteris. Primò enim parum abeſt, quin iſtæ animæ ſint ipſa ſpecies Pſyches emanativæ; quamvis in Pſyche ſua factiva. Et ſecundò etiam quoad revolutionem; nam cum quis prima vice in mundum venit poſt mortem Kaini & Hebelis, animamque quandam accipit de illorum genere; illa vocatur nova, & non vetus; & ſtatim adipiſci poteſt gradus ſuos à Pſychæ factiva, usque ad Pſychen emanativam, prima nempe vice: quod dici nequit de reliquis animabus, ut dictum ſupra cap. 8.

§. 2. Patetque etiam, omnem illum , cujus anima dependet ab iſta radice, qui ſunt duo humeri Adami, nimirum Kaino & Hebele, nempe de ſpecie placentæ mundi;

illum quamprimum prima illa vice aſſecutus fuerit Pſychen emanativam, revera deinde vocari Angelum, prout uberius dicetur infra, cum agetur de Elia b. m. & Elkana, qui vocantur Angeli.

§. 3. Aliud quoque iſtis eſt commodum, quia, quæ à membris reliquis dependent animæ, ut à brachiis vel pedibus, & ſimilibus, illæ procul ab invicem diſtant: ſed quæ ad hanc radicem pertinent duarum nempe axillarum, omnes ſunt conjunctæ & unitæ invicem quam maxime, prout apparet in figura axillæ; quæ rotunda eſt, nec extenditur in longum vel in latum. Atque hinc magnum oritur emolumentum animabus iſtis viciniis, ut nimirum alia aliam juvare queat admodum; imò ut omnes fermè quaſi ſint unum & idem. Atque hoc perſpicuum eſt.

§. 4. Porrò adhuc aliud ipſis eſt emolumentum; quod præterquam quod ſint de ſpecie emanativa, etiam pertineant ad genus coronarum inter animas, unde vocantur placenta mundi: quod ita non occurrit in reliquis animabus, quippe quæ tantum deſcendunt de 9. numerationibus inferioribus cujuslibet numerationis in ſpecie, ſicut dictum eſt.

§. 5. Adhuc alia ipſorum prærogativa in hoc conſiſtit, quod iſtæ animæ placentæ mundi non immerſæ ſint corticibus; & remanſerint in Adamo: unde non tanto opus habent labore, ut reſtaurentur, tollantque maculam illam, quæ ipſis adhæſit cum reliquæ inmergerentur intra cortices. Sed reliquæ animæ, quæ delapſæ ſunt ab Adamo, & immerſæ corticibus, magno opus habent labore, donec reſtituantur. Alia prærogativa in hoc conſiſtit, ſicut diximus cap 15. quoniam vocantur placenta mundi, & ſunt ſpecies coronarum, quamvis jam per peccatum Adami labem contraxerint, ita ut lux earum in tantum ſit diminuta, ut ſimilis tantum ſit luci regni, quod tamen tempore adventus Meſſiæ & reſurrectionis mortuorum recuperaturæ ſint lucem ſuam primitivam, quam habuerant ante peccatum, ut ſint coronæ plenariæ, & non regni ſaltem notio. Atque tunc etiam cognitio Microproſopi, quæ deſcendit intra humeros, redibit in locum ſuum intra caput; ita, ut quod antea fuerat corporis portio, nunc ſit portio capitis, ut dictum ſupra cap. 22. Unde & iſtæ animæ, quæ pertinent ad ſpecies iſtorum humerorum, poſtmodum aſcendent in gradum cerebri perfecti ſuperius in capite detenti.

§. 6. Jamq; convertemur ad differentiam, quæ eſt inter ipſos fratres Kainũ & Hebelem. Notum autem jam antea eſt, quod benignitates deſcendant de parte maſculi, & ſeveritates de parte fœminæ. Et hæ benignitates atque ſeveritates gradatim aſcendunt usque ad benignitates atque ſeveritates Macroproſopi, & Senis decrepiti.

§. 7. Parte autem quinta hujus libri expoſitum eſt, quod ſeveritates Cainiticæ ſemper ſint manifeſtæ, dum ſunt in corpore Macroproſopi, nec unquam occultentur: quod ita non eſt in benignitatibus; quæ nimirum occultatæ ſunt intra fundamentum Senis. Nec non, quod ſeveritates inceperint prodire è fundamento Senis latentis intra corpus Macroproſopi: & inceperint manifeſtari ante benignitates. Unde patet, quod quicunque eſt de ſpecie ſeveritatum facultatem habeat reſtaurandi animam ſuam, eandemque elevandi de ſpecie in ſpeciem, & de fortitudine in fortitudinem usque ad illas for-

fortitudines ſeu ſeveritates ſenis decrepiti, quæ ſunt manifeſtæ: & talis anima ab illis accipere poteſt lucem magnam publicamque & manifeſtam. Quod ita ſe non habet cum eo, qui ortum habet à benignitatibus: quia talis nullum ab iis accipit influxum, niſi quatenus contectæ ſunt atque occultatæ: & quamvis per ſe majores ſint ſeveritatibus & rigoribus; nihilominus reſpectu accipientis minores reputantur, quia minus ab iis accipi poteſt, unde in Prov. 27, 5. dicitur: *Melior objurgatio manifeſta, quam amor occultus*, ſicut dictum parte 2.

§. 8. Adhuc alia datur ratio, (quare ſeveritates ſint meliores) quoniam notum eſt, quod cognitio Microproſopi eſt duplicata juxta illud 1. Sam. 2. v. 3. *Deus Cognitionum Dominus eſt.* Sicut etiam cognitio de parte Patris, quæ continet benignitates & ſeveritates, & inſeritur atque veſtitur intra fundamentum maternum: Notumque eſt, quod duo illa fundamenta, quibus inſertæ ſunt duæ cognitiones involvantur ſibi invicem: & porro quoque notum eſt, quod fundamentum Patris ſit longum; Matris autem breve! unde patet, quod fundamentum Maternum finiatur intra pectus Microproſopicum: & fundamentum Paternum pertingat usque ad finem fundamenti Microproſopici: ſicut dictum eſt part. 4. Unde patet, quod benignitates & ſeveritates, quæ deſcendunt de parte Patris, obtectæ ſint tegmine duplici, nimirum duobus fundamentis Paterno & Materno: unde lux ab illis prodiens exigua valde eſt. Sed benignitates & ſeveritates deſcendentes è parte Matris unum ſaltem habent tegumentum, nimirum fundamentum maternum. Unde animæ, quibus abinde influxus eſt, lucem habent multam magnamque admodum. Porrò etiam à pectore & porrò deorſum, ubi fundamentum Patris prorogatur, ſeveritates & benignitates luminoſæ ſunt, quia nullo tegmine obvolutæ ſunt. Atque hinc intelliges, quod animæ, quæ deſcendunt à benignitatibus & ſeveritatibus occultatis, tantæ non ſint, quamvis ſint ſublimiores: juxta id, quod in Talmude dicitur: Mundum vidi inverſum, ubi ſuperius inferius, & inferius ſuperius erat.

§. 9. Deinde adhuc datur alia ratio, quia nempe benignitates & ſeveritates Patris non lucent, niſi per Maternas, ſicut ibi deductum eſt cap. 26.

§. 10. Alia item ratio hæc eſt: quod nempe ſeveritates prodeant & manifeſtentur primum è fundamento materno in corpus Microproſopicum, ut dictum ſupra. Hinc Kain erat primogenitus: juxta illud, Proverb. 12. v. 4. *Mulier fortis corona mariti ſui.* Quia ille de parte ſeveritatum deſcendebat, quæ deſignant regnum. Unde dixerunt Magiſtri noſtri b. m: In mundo venturo fore, ut juſti ſedeant cum coronis in capitibus ſuis. (Confer Apoc. 4. v. 4.) Ubi per coronam intelligitur regnum, quæ eſt uxor exiſtens ſuper caput juſti, qui eſt maritus, quæ ſunt benignitates. Futuro autem tempore omnes animæ à ſeveritatibus prodeuntes, & de hac ſpecie Kaini, erunt ſacerdotes. Notum autem, quod ad benignitates referantur ſacerdotes; & ad ſeveritates Levitæ. Futuro autem tempore ordo erit inverſus. Atque hinc primitùs cultus etiam exercebatur à primogenitis, qui ſunt de ſpecie ſeveritatum. Et ſic etiam de Davide, qui pertinet ad Regnum, dicitur Pſal. 89. v. 28. *Ego ipſum primogenitum ponam.* Ubi in voce אתניהו *Ponam eum*, He præmittitur ante Vav, id eſt, uxor ante maritum. Deinde autem cultus

tus ab illis tollebatur, & conferebatur ſacerdotibus, qui ſunt de parte benignitatum. Futurò autem tempore ſeveritates erunt reſtitutæ, & cultus reddetur primogenitis, qui ſunt Levitæ. Atque id vaticinatus eſt Jecheskel dum inquit, cap. 44. v. 15: *Et Sacerdotes & Levitæ filii Zadok.* Ubi ſenſus eſt, futuro tempore ſacerdotes omnes fore è Levitis. Nec alium invenimus, qui iſta vaticinatus ſit, quam Jecheskelem Prophetam, qui erat de ſpecie Caini; ut infra dicetur. Vaticinium hoc etiam non intelligendum eſt, niſi de tempore venturo, quia tunc juſti ſedebunt, & coronas habebunt in capitibus ſuis, ſicut dictum eſt. Et caput Hebelis, à quo hactenus fuerunt ſacerdotes, futuro tempore erit in loco Levitarum. Myſterium autem in hoc conſiſtit, quod tota radix ſacerdotii non in benignitate, ſed in ſeveritate locum habeat. Quoniam ſeveritas eſt primogenitura, & primogenitus etiam accepit coronam ſacerdotii. Quamvis hoc in mundo benignitates multò ſint puriores, & malum in illis paucum. Sicut & notum eſt, quod cortices non applicentur niſi ad ſeveritatem, ubi locum habent fæces vini. Quare illæ hoc in mundo ſub ſe habent ſacerdotes. Unde etiam intelligitur illud Exod. 4. v. 14. *Annon Aaron frater tuus Levita eſt* &c. Ubi dixerunt Magiſtri noſtri b. m: Quod Moſes eſſe debuerit Sacerdos magnus; Aaron autem Levita: quia autem Moſes peccaverit, dicendo: *Mitte, quem miſſurus es*: hinc iratum dixiſſe Deum: *Annon Aaron frater tuus Levita eſt.* Ut ſenſus ſit, quamvis Aaron hactenus fuerit Levita, nunc tamen erit Sacerdos: Moſes autem, qui hactenus Sacerdos fuerat, nunc erit Levita.

§. 11. Et quia Kain de parte ſeveritatum deſcenderat; & cortices eidem adhæſerant; hinc excellentiam primogenituræ, quæ erat ſacerdotium, amiſit. Futuro autem tempore cum purificatæ erunt omnes penitus animæ Kainiticæ, primogenituram ſuam & ſacerdotium ſuum recipient. Et Jecheskel, qui erat de ſpecie Kaini, ut dictum ſupra, & vaticinatus eſt, de ſanctuario aliquando venturo, de illa generatione vaticinatus eſt, cum inquit: *Et Sacerdotes & Levitæ filii Zadok.* Cùm tamen non fuiſſent Levitæ, ſed Sacerdotes. Non enim dicit, Levitæ, qui ſunt filii Zadok, ſed id intendit, quod Sacerdotes filii Zadok iterum fieri debeant Levitæ: & Levitæ venturi ſint in gradum Sacerdotum filiorum Zadok.

§. 12. Atque tunc implebitur, quod Deus dicebat Kaino: Gen. 4. v. 7. *Nonne ſi benefeceris elevatio tibi*, vel potius primogenitura. Nullum enim verbum ex ore Dei prodit, quod fruſtraneum ſit, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri b. m. ad locum illum: Exod. 32. v. 10. *Jamq; dimitte me &c. Et faciam ex te gentem magnam.* Jam verò notum eſt, quod particula שְׂאֵת denotet primogenituram & ſacerdotium. Eâdem enim phraſi dicitur וַיִּשָּׂא &c. Levit. 9. v. 22. *Et elevabit Aaron manus ſuas.* Ubi denotatur ſacerdotium ſicut dixerunt Magiſtri noſtri b. m. Atque idem quoq; denotatur per locum Geneſ. 49. v. 3. Potior שְׂאֵת ſacerdotio, & potior robore. Ubi Paraphraſtes Chaldaicus: Tibi deberetur ſacerdotium & primogenitura. Regnum autem intelligitur per robur juxta illud 1. Sam. 2. v. 10. *Deditq; robur Regi ſuo.* Sacerdotium autem & primogenitura denotatur per particulam שְׂאֵת: ſicut etiam prolixè de his agemus cap. 32. & 34. Ubi agemus de Rubene, qui etiam revolutio fuit Caini atque deinde porro revolutus

fuit

fuit in Jethrone, quod denotatur voculâ יתר Gen.49. v.3. Nam Ruben primogenitus erat ſicut Kain: Et in ipſo compleri debebat dictum illud Gen. 4. v. 7. *Nonne ſi benefeceris, ſacerdotium tibi.* Quia tum malum incepit ab ipſo ſecerni , & bonum relinqui. Et niſi Ruben peccaſſet cum Bilhah; duas accepiſſet portiones, ſacerdotium nempe & regnum, quia & ipſe primogenitus erat: ſed iſta perdidit Ruben, nec reſtitutus eſt niſi in Jethrone. Confer Gen. 49.v.3. Et Exod.4.v.18. *ad Jether ſocerum ſuum:* namque & vocula יתר loco cit. & nomen יתר easdem habent literas. Et ſic in Sohar ſectione Breſchith fol.36. ad locum Gen. 4. v.7. dicitur, quod Jethro fuerit primogenitus, & præſtantior ſemper fuerit omnibus. Sed ſapienti ſatis.

§. 13. Unde patet, quod Kain non fruſtra fuerit primogenitus, & dictum ipſi fuerit: Nonne ſi benefeceris &c. Id tamen ipſi accidit, quod Regibus illis Edomiticis, de quibus Gen.36. v.31. qui omnes erant de notione regni, & habebant naturam ſeveritatum, quare ad ipſos ſeſe applicuerunt cortices, ut moriendum iis fuerit, ſicut ſcribitur Gen.36 v.32. *Et mortuus eſt, & regnavit.* Donec venirent benignitates, nimirum rex octavus, & nomen Tetragrammaton plenitudine exprimens numerum 45, cui nomen Hadar: atque tunc reſtauratæ ſunt ſeveritates per benignitates. Futuro autem tempore Tetragrammaton numeri 52 ad ſeveritates pertinens aſcendet in locum ſuum ſublimem priſtinum ſuper Tetragrammaton 45. deſignans, quia Tetragrammaton numeri 52 ibidem habuit radicem ſuam.

§. 14. Atque ſic etiam res ſe habet cum Kaino & Hebele. Nam quia Kain è ſeveritatibus ortum habet, hinc major eſt quàm Hebel. Propter has ſeveritates autem ad illum ſeſe applicuerunt eique adhæſerunt naturæ exteriores, & ſpurcities ſerpentis adhæſit ei quam maxime: Erat enim de parte ſeveritatum, quæ ſunt notio fœminina, ſicut dicitur in Idra ſectione Naſon fol.143. Ubi verba ſunt: Senex autem repræſentare volebat &c. Et congrediebantur duo illi, nempe Microproſopus & uxor ejus: prodibatque de parte uxoris, quæ ſunt ſeveritates. Sicut ſcriptum eſt: *Et Adam cognovit*, id eſt Microproſopus. Atque hinc deductæ ſunt guttæ Caini. Sed quia ſerpens robuſtus in uxorem injecerat inquinamentum; hinc illud latus, quod eſt ſeveritatum, non potuit mitigari: unde prodierunt cortices citra mitigationem. Cumque prodiret Kain, è latere uxoris prodiit, qui locus eſt ſeveritatum. Hæc autem exinde remanſit paulo mitior, quod factum eſt per quinque benignitates, & aquas fœmininas; unde prodiit Hebel mitior paululum: non tamen penitus ſicut Scheth, qui totus conſtabat è benignitatibus, ſicut dictum eſt cap.22. Eadem quoque habentur ſectione Noach fol. 64. & ſectione Pekude de Palatiis. Sicut enim dextrum & ſiniſtrum eſt in ſanctitate, ita & in corticibus. Jam enim ſupra cap.1. diximus, quod Adam Belial exiſtat, ſicut Adam ſanctus; quodque malum bono permixtum ſit. Patet ergo, quod malum illud ſiniſtrum, quod inter cortices erat duriſſimũ, & inquinamentum vehementiſſimum adhæſit Kaino. Unde in Sohar dicitur: quod Kain fuerit domicilium impuritatis; non autem ipſa impuritas.

§. 15. Hebel autem à dextris erat; & malum dextrum, quod mollius eſt, eidem adhærebat. Cùm autem reſtituentur, Cain major erit Hebele multis modis. Quod etiam

 de-

demonſtratur per aurum, quod argento multo eſt præſtantius, ſicut etiam ſcriptura aurum argento præpoſuit, ſicut dicitur: Exod. 25. v. 3. *Et hæc eſt elevatio aurum & argentum* &c. Aurum enim refertur ad ſeveritates: & argentum ad benignitates. Unde quoque Salomo Rex, ſuper quo pax! argentum non æſtimavit; ſed aurum tantum. Nihilominus tamen propterea punitus eſt, quia aurum non ad uſum accommodatur, niſi per argentum, quæ ſunt benignitates. Verè tamen aurum argento ſublimius eſt. Vide etiam cap. 24. ubi de his plura.

§. 16. Huc etiam pertinet diminutio Lunæ; quod conqueſta ſit de Sole, & propterea facta eſt ſit minor. Et huc etiam pertinet maledictio fœminæ Gen 3. v. 13. *Et ni donabitur tibi.* Sicut habetur in Sohar Vajakhel fol. 219. ubi plura de his. Poſtquam autem mulier exivit è maledictione, abſorbebitur mors in æternum; & illa erat corona mariti ſui. Quod nota. Vide etiam, quæ ſcripſimus diſſertatione 1. part. 2. cap. 3.

§. 17. Jamque ſatis explicuimus prærogativam Kaini & Hebelis præ reliquis animabus, poſtquam nimirum reſtituti erunt. Item prærogativam Kaini præ Hebele, quatenus uimirum primogenitus fuit. Expoſitum quoque eſt, ad quod membrum Adami primi pertinuerint, nempe ad duos humeros Adami, & notionem cognitionis, quæ illuc deſcenderat: quamvis revera radix eorum fundamentalis ſuperius eſſet in cognitione in capite Adami; quo etiam tempore futuro poſt reſurrectionem Kain & Hebel iterum elevabuntur, nempe in ipſam cognitionem: ſed Kain in ſeveritates illius cognitionis; & Hebel in benignitates ejusdem.

Cap. XXIV.

§. 1.

Poſtquam jam explicuimus ea, quæ pertinent ad Kainum & Hebelem, omnesque animas ab illis deſcendentes, quæ omnes ſpectant ad notiones benignitatum & ſeveritatum cognitionis, quatenus deſcendit intra duos humeros: jam hoc idem paulo prolixius declarabimus. Naturam autem Scheth reſervabimus usque ad cap. 28.

§. 2. Primo igitur memineris eorum, quæ jam diximus de peccato Adami Protoplaſtæ, quod nempe Microproſopus duas habeat uxores, quarum una eſt Rachel & altera Leah: quodque Leah initium habeat à loco cognitionis Microproſopi; & finem in pectore ejusdem: qui eſt finis triadis primæ corporis Microproſopici. Deinde autem peccatum Adami Protoplaſtæ cauſa fuit, quod cognitio Microproſopi deſcenderit intra duos ejus humeros; unde & Leah, quæ prodit in parte poſtica Microproſopi è regione cognitionis ejus, deſcendit pariter: initiumque accepit à pectore, & porrecta eſt ſtatura ejus, usque ad finem triadis primæ fundamenti. Unde patet, quod depravatio extiterit non tantum in cognitione, ſed etiam in Leah, nec non in Rachele. Quia Leah primò habebat finem in pectore, ubi deinde incipiebat Rachel, producta porro usque ad finem pedum Microproſopicorum. Jam verò cum deſcendit ſtatura Leæ usque ad finem triadis primæ fundamenti Microproſopici; ibidem demum incipit Rachel

unde

unde patet, quod pedes ejus deſcendant in mortem: quia enim pedes ejus locum non habent in emanatione, hinc deſcendunt in mundum creativum, cui adhærent cortices: juxta illud Prov.5.v.5. *Pedes ejus deſcendent in mortem*, ut dictum alibi.

§. 3. Dantur autem defectus adhuc alii. Nam cum cognitio adhuc ſuperius eſſet in capite Microproſopi, tunc locus erat anguſtus, nempe guttur, per quem transire debebant benignitates & ſeveritates, ut extenderentur in corpus Microproſopi. Atque tunc primò deſcendiſſent benignitates, quæ locum illum dilataſſent. Deinde autem deſcendiſſent ſeveritates. Si ergo primo deſcendiſſent quinque benignitates, eædem extenſæ fuiſſent in quinque extrema à benignitate nempe usque in gloriam, quæ ſunt quinque illę benignitates: & deinde cum deſcendiſſent ſeveritates, eædem porrò demiſſæ eſſent usque ad fundamentum; atque exhinc deductæ in caput Rachelis, inque ejus cognitionem, ut dictum.

§. 4. Cùm autem primo prodirent ſeveritates, eò quod cognitio deſcenderit intra duos humeros in locum ampliorem: tunc primò incipiebant ſeveritates extendi per corpus Microproſopicum, nec erat locus benignitatibus, quo extenderentur. Unde patet, quod debilitatæ fuerint vires Microproſopi ad inſtar mulieris per peccatum Adami protoplaſtæ: quoniam locô benignitatum ſeveritates accepit.

§. 5. Neque id ſufficit, ſed adhuc alius ſubortus fuit defectus. Cùm enim cognitio ſuperius eſſet in loco ſuo; locus erat quinque benignitatibus quo ſeſe extenderent, nimirum à benignitate usque ad gloriam; ſeveritatibus porro deſcendentibus in fundamentum. Jam verò poſtquam deſcendit cognitio in pectus, ne quidem ſeveritatibus locus fuit ut omnes extenderentur per corpus microproſopi, ſed ex parte ſaltem prout explicabimus. Atque hi defectus omnes reperiuntur in Microproſopo ipſo.

§. 6 Dantur tamen defectus quoque alii in Rachele & in Leah. Sicut enim quinque benignitates extenduntur in Microproſopo; ita quinque ſeveritates extenduntur in uxore, nimirum à benignitate ejus usque ad ipſius gloriam. Jam verò poſt peccatum Adami cum in ipſo Microproſopo ordo iſte & extenſio quinque benignitatum locum non haberent; etiam in Lea quæ eſt uxor ejus, ordo ſimilis obſervari non potuit, nec in eadem ſeſe extenderunt quinque ſeveritates omnes per corpus ejus: Sed omnes congregatæ ſunt ſeque demiſerunt in fundamentum ejus ubi remanſerunt. Jam autem noſti, quod quinque ſeveritates quæ in fundamento mulieris ſunt, ſint notio aquarum ejus fœmininarum.

§. 7. Major autem labes exorta eſt in Rachele. Nam perſona Leæ completa erat inque hoc conſiſtebat vitium, quod ſeveritates à cognitione deſcenderint in pectus, & deinde in fundamento ejus exhinc factæ eſſent aquæ fœmininæ. Rachel autem completam non habebat ſtaturam; quia pedes ejus deſcendebant in mundum creativum, ut dictum ſupra. Unde in ipſa nulla eſt notio aquarum fœmininarum; quia non eſt perfecta. Cum igitur copulandi eſſent Microproſopus & uxor ejus, juxta ſimilitudinem Adami & Chavvæ, ut generarentur animæ Kaini & Hebelis; neceſſe fuit ut uxor microproſopi, quæ eſt Rachel, aſcenderet in locum Leæ, ita ut Rachel atque Lea ſimul com-

prehenſæ fuerint & facta ſit una tantum notio. Atque ſic aquæ fœmininæ Leæ datæ ſunt Racheli, quæ iisdem carebat: Et per aquas has fœmininas Leæ Microproſopus congrediebatur cum Rachele, produxitque animas Kaini & Hebelis. Quia autem quinque ſeveritates primo ſe extenderant per corpus Microproſopi; hinc Kain primò prodiit è ſeveritatibus.

§. 8. Dicuntur autem prodiiſſe è Microproſopo, quia radix ſeveritatum ſemper conſiſtit in maſculis perſonis: Originem enim ſuum habent à gloria Senis; ut dictum eſt cap. 22. Et deinde deſcenderunt in duos humeros Macroproſopi; inque duo brachia ejusdem quæ vocantur benignitas & ſeveritas: & ex illa ſeveritate porro deſcenderunt hæ ſeveritates in cognitionem Microproſopi: adeoque ſemper fuerunt in maſculis tantum cum deſcendiſſent in uxorem ibique adauxiſſent corpus fœminæ, extunc vocantur fœmininæ. Et hæc ſufficiant.

§. 9. Jam ergo diximus ſupra, quod quinque hæ ſeveritates primo ſe extenderint in corpus microproſopi, quoniam cognitio ejus deſcenderat infra: unde patet, quod cum copularetur Microproſopus cum uxore ſua Rachele, gutta prima ſeminalis defluxerit à ſeveritatibus, quæ prius prodierant, ſeſeque per illum extenderant: Atque hinc Kain prodiit prior tanquam notio ſeveritatum: Eique competit jus primogenituræ. Deinde autem prodierunt & benignitates, quæ ſunt Hebel.

Cap. XXV.

§. 1.

POſtquam jam expoſuimus Capite præcedenti, quod Kain prodierit à Severitatibus quæ prius ſeſe extenderint per corpus microproſopi: nunc quoque dicendum eſt, quomodo id ſe habeat in ſpecie. Scito ergo cum cognitio locata fuit ſuperius in Capite Microproſopi loco ſuo vero, intra ſapientiam & informationem microproſopi, quod tunc locus tranſitus nempe guttur microproſopi ſat anguſtus fuerit, ita ut primò prodeundum fuiſſet benignitatibus, quamvis conſiſterent ſupra Severitates: quia nimirum ſunt quaſi aquæ per quas aperiendus fuit locus atque tranſitus: per aquas enim quæ ſunt benignitates dilatatur tranſitus: & deinde porro prodiiſſent ſeveritates. Atque hæc eſt conditio una quod nempe prius exire debuerint benignitates.

§. 2. Alia tamen hic eſt conditio, quia nempe benignitates primo prodiiſſent, hinc primo ſeſe extendiſſent per corpus microproſopi, nimirum à benignitate usque ad gloriam. Et deinde cum prodiiſſent ſeveritates non habuiſſent locum ſeſe extendendi: ſed deſcendiſſent in fundamentum: atq; inde traditæ fuiſſent in uxorem ejusque cognitionem, quæ locata eſt è regione fundamenti Microproſopi ut dictum.

§. 3. Jam verò poſtquam cognitio deſcendit intra humeros in triadem primam, pulchritudinis microproſopi ubi eſt pectus: hinc patet, quod locus iſte ſit ampliſſimus; atque tunc ſeveritates, quia erant in cognitione ipſa, & quidem inferiores benignitatibus (notum enim quod cognitio in ſe contineat benignitates & ſeveritates:) primo prodire

prodire volebant. Sed non potuerunt:quia tunc neq; benignitates, neq; ſeveritates ipſæ habebant vaſa. Quia enim cognitio microproſopi inſerta erat fundamento matris, ut notum eſt; & deſcendit usque in pectus: & corolla fundamenti materni, quæ antea erat in pectore jam deſcenderat in triadem primam fundamenti Microproſopici: Hinc duo brachia, quæ ſunt benignitas & ſeveritas, item pulchritudo Microproſopi, nec non trias fundamenti Microproſopi obtectæ erant velamento quodam,nimirum victoria & gloria maternis: Unde nullus erat locus ſeveritatibus, niſi in duabus triadibus inferioribus fundamenti microproſopici, & in victoria & gloria ejus. Et quia fundamentum maternum deſcenderat usque ad triadem primam fundamenti microproſopici,& conſequenter etiam victoria & gloria matris deſcenderant in victoriam & gloriam microproſopi: Hinc etiam victoria & gloria microproſopi nullum habebant locum in quem extenderentur Severitates.

§. 4. Scito autem quod deſcenſus patris & matris fundamentaliter non fiebat niſi ratione fundamenti ſui tantum: Sed victoria & gloria illorum manebant in loco ſuo primo, nimirum in capite microproſopi. Niſi enim hoc fuiſſet, tunc cum cognitio microproſopi deſcendit usque ad pectus, etiam Sapientia & informatio Microproſopi deſcendiſſent in locum benignitatis & ſeveritatis: cum tamen non deſcenderet niſi linea media, quæ eſt notio fundamenti tantum,quæ antea ſatis jam declarata ſunt, ubi egimus de peccato protoplaſtæ.

§.5. Hinc ergo patet, quod non manifeſtatæ ſint atque extenſæ niſi duæ tantum ſeveritates & duæ Triades ſeveritatum in duabus triadibus inferioribus fundamenti. Duæ autem ſeveritates reliquæ & una trias earum ſupra remanſerunt in cognitione, cum quinque benignitatibus; quia ipſis non erat locus ſeſe ulterius extendendi.

§. 6. Cum igitur copularentur Microproſopus & uxor ejus, ille in uxorem immiſit unam guttam aquarum maſculinarum, nempe duas ſeveritates illas & duas triades earum; quæ manifeſtæ erant: Rachel autem cum aſcenderet, ut copularetur cum Microproſopo pro aquis fœmininis, quas ipſa non habebat, ſicut dictum cap. 25. adhibuit quinque illas ſeveritates; quas mutuò acceperat à Leah. Atque tunc prodiit Kain primogenitus ab iſtis notionibus,quæ nimirum ſunt duæ ſeveritates & duæ tertiæ earundem Maſculinæ, & quinq; ſeveritates aquarum fœmininarum à Rachele, quamvis fundamentaliter eſſent à Leah: quæ omnes ſunt octo minus una tertia. Et hæc eſt natura Kaini.

§.7. Deinde autem prodiit Hebel ſequenti modo. Cum nimirum prodiiſſent duæ illæ ſeveritates & una tertia per dictum congreſſum, ut produceretur Kain; locus illarum manebat vacuus: atque tunc quoque deſcendebant ſeveritates reliquæ, quæ ſunt duæ & una tertia: nec non una tertia benignitatis, ultima nempe, quæ in pulchritudine: iterumque copulatus eſt Microproſopus, ut produceret aquas maſculinas pro generatione Hebelis; quæ erant duæ ſeveritates cum una tertia, & una tertia benignitatis: & Rachel iterum elevabat id loco aquarum fœmininarum, quod altera vice mutuo acceperat à Leah eodem modo, quo dictum de Kaino.

§. 8. Quamvis enim ſeveritates tantum extendantur in corpore uxoris Microproſopicæ; & benignitates in corpore Microproſopi; nihilominus ob fulgorem benignitatum extenſarum per corpus uxoris, ſeveritates illæ ejusdem deſcendunt in fundamentum Leæ ceu aquæ fœmininæ: ita ut in Leah ſint duæ ſpecies, benignitates & ſeveritates.

§. 9. Et primo Rachel à Leah mutuo accepit quinque ſeveritates infra in fundamento ejus exiſtentes, pro uſu aquarum fœmininarum ad congreſſum, quo producendus erat Kain. Deinde autem & benignitates deſcenderunt in fundamentum Leæ, easque pariter mutuo accepit Rachel pro aquis fœmininis ad productionem Hebelis neceſſariis. Unde patet, quod Hebel provenerit à duabus ſeveritatibus & una tertia earundem, nec non una tertia benignitatis maſculinarum: & à 5. benignitatibus aquarum fœmininarum, quas Rachel mutuò acceperat à Leah, eodem modo ut dictum de Kain: quæ omnes efficiunt octo minus una tertia, unde Hebel prodiit.

§. 10. Jam igitur ſatis declaratæ ſunt omnes circumſtantiæ ſpeciales circa naturam Kaini & Hebelis: dictumque ſimul, quamvis benignitas primogeniti locum habeat; quod tamen, quia ſeveritates primum prodierant; Kain dicatur primogenitus. Dictum etiam, quod Kain totus conſtiterit è ſeveritatibus, & nulla in ipſo fuerit benignitas: unde Kain judicium fuit durum atque vehemens; quare ipſi adhæſit impuritas atque malum plus quam Hebeli: In quo exiſtebant quinque benignitates fœmininæ intermixtæ cum ſeveritatibus ejusdem, ita ut mixtam partem benignitates prævalerent ſeveritatibus ejus: unde mitigatior erat, ſicut dicitur in ſupplementis fol. 111.

§. 11. Quia tamen etiam Hebel proveniebat à ſeveritatibus Maſculinis; & benignitates, quæ in eo, non maſculinæ erant, ſed fœmininæ; hinc nihilominus ulteriori opus habuit melioratione, quamvis jam ante mitior eſſet, quam Kain frater ejus.

§. 12. Hinc quoque intelliges excellentiam Kaini præ Hebele, quod nempe primogenitus eſſet: & ſic quoque excellentiam ejus præ cæteris animabus omnibus, quamvis provenerit à ſeveritatibus maſculinis, ut dictum ſupra cap. 24. Nam cum cognitio ſuperius eſſet in capite, & ſeveritates maſculinæ prodirent è fundamento Microproſopi tempore congreſſus; tunc ſeveritates remotæ admodum erant à radice ſua, quæ eſt corolla ſeveritatis exiſtentis in cognitione; ita ut lumen earum valde eſſet diminutum. Jam vero poſtquam cognitio deſcendit usque ad pectus Microproſopi, prodeuntes illæ ſeveritates ad generandum Kainum admodum ſunt vicinæ imò proximæ ſuæ radici, lumenque maximum de ſe ſpargunt. Et quamvis ſeveritates Kaini ſint ultimæ in extenſione, quæ primo deſcenderant, nempe ſeveritates victoriæ & gloriæ, & duæ tertiæ inferiores pulchritudinis: nihilominus tamen, quia cognitio deſcenderat usque ad pectus; hinc ſeveritates victoriæ & gloriæ quaſi factæ ſunt ſeveritates benignitatis & rigoris ipſius: ita ut victoriæ quidem & gloriæ eſſent; luce tamen benignitatis & rigoris fulgerent.

§. 13. Cumque jam pateat, quod Kain fuerit à ſeveritatibus victoriæ & gloriæ & duabus tertiis pulchritudinis, quæ omnes erant manifeſtæ, jamque notum ſit antea,

quod

quod in ſeveritate gloriæ etiam hæreat notio regni, cui datur nomen mulieris fortis, ſicut dictum cp. 22: Adhæreatque calcaneo pedis ſiniſtri, cui nomen gloriæ: ibique applicitum ſit caput ejus, juxta Geneſ. 3. v. 15. *Et tu conteres ipſi caput.* Unde tamen prodiit R. Akibha, ut pluribus infra dicetur: hinc ſatis apparet, quanta ſit iſtius calcanei excellentia, quia de illo dicitur Allegoricè: Prov. 12. v. 4. *Uxor fortis corona mariti ſui.* Qui locus ſi conferatur cum Geneſ. 4. v. 7. *Si benefeceris*, שְׂאֵת *elevatio*: vocula שְׂאֵת per metatheſin eſt אִשֶּׁת mulier. Eidemque debetur jus primogenituræ, & ſacerdotium & regnum. Atque hæc eſt placenta mundi fundamentaliter; & illa cum veritate vocatur placenta, de qua dicitur Numer. 15. v. 20. De primitiis panificii veſtri ſeparabitis placentam. Unde deinde omnes hæ notiones Kaini, quæ pertinent ad genus Pſyches emanativæ generatim dicantur placenta mundi cum revera illa tantum ſit placenta. Hic igitur calcaneus ſublimem ſatis gradum ſortitus eſt. Et huc pertinet, quod Magiſtri noſtri bonæ memoriæ dixerunt de R. Akibha: ſic aſcendit in cogitationem, ut ſuo loco dicemus.

§. 14. Deinde Adam generavit Scheth, cujus natura patebit è ſequentibus. Jam enim dictum eſt, quod Kaino & Hebeli datæ ſint quinq; ſeveritates maſculinæ: & una tertia benignitatis infimæ è benignitatibus, ita ut adhuc remanerent quinque benignitates minus una tertia pro aquis maſculinis. Nec mirum eſt, quod in Kain & Hebel nonniſi ſeveritates manifeſtæ deſcenderint: quæ ſunt duæ ſeveritates & duæ tertiæ: hîc autem ſimul & ſemel deſcenderint omnes quinque benignitates una tertia minus. Ratio enim è ſupra dictis patet: quod nempe benignitates ſint ad inſtar aquarum, ſicut enim aquæ, qua data porta ruunt velociter, nec impediri poſſunt: ſic etiam benignitates, cum inciperent prodire ad generationem Scheth, omnes decurrebant ſimul.

§. 15. Quod ſi objicias, etiam in Hebele prodiiſſe tertiam unam benignitatis, unde merito quæſtio ſit, quare non ſecutæ ſint benignitates reliquæ? reſpondetur, quia gutta congreſſus nonniſi per cogitationem & phantaſiam prodit, evibraturque inſtar ſagittæ: atque tunc in Hebele tertia ultima erat manifeſta è benignitatibus, hinc illa prodibat. Ex quo enim natus erat Kain, locus ille manſerat vacuus, atque illuc ſe extenderant duæ ſeveritates reliquæ & una tertia ſeveritatis cum una tertia benignitatis: atque tunc benignitas retecta deſcendebat; reliquum autem ſuo loco remanebat, eo quod intentio fundamentalis & fundamentum illius guttæ directum erat ad ſeveritates. Jam vero cum natus eſſet Hebel, & locus ille vacuus fuiſſet vice altera; tunc illuc deſcenderunt duæ benignitates & duæ tertiæ benignitatis, & manifeſtabantur: cumque veniret tempus copulæ, maxima pars benignitatum erat retecta; quibus prodeuntibus etiam reliquæ prodibant cum illis tanquam aquæ currentes velociter.

§. 16. Quia autem aquæ fœmininæ jam abſumtæ erant: quoniam aquas fœmininas ſeveritatum acceperat Kain, & aquas fœmininas benignitatum acceperat Hebel: jam quæſtio exoritur, unde jam aquæ fœmininæ ad producendum Scheth? Reſpondetur autem, benignitates aliquid reliquiſſe ſuperſtes, cum copioſiores fuerint ſeveritatibus: unde ex illis reſiduum erat veſtigium in fundamento uxoris: quod non fiebat in ſeveritatibus.

§. 17. Pa-

§.17. Patet igitur, quod aquæ fœmininæ pro generando Scheth fuerint quinque benignitates minus una tertia maſculinæ, & veſtigium quinque benignitatum fœmininarum: quarum ſumma eſt decem una tertia minus.

§.18. Hinc quoque intelliges, quare mundus non prius fundatus vel propagatus fuerit niſi per Scheth. Nimirum quia Kain totus conſtabat è ſeveritatibus: & Hebel quamvis mitigatior eſſet, tamen præter benignitates etiam ſeveritates cõtineret: Scheth autem mitigatus erat penitus, quia nonniſi à benignitatibus proveniebat. Deinde etiam, quia Scheth accipiebat decem numerationes minus una tertia: Kain autem & Hebel ſinguli tantum acceperant octo minus una tertia. Porro quoque Scheth quinque accepit benignitates maſculinas minus una tertia; Cain autem & Hebel ſinguli tantum acceperant tres ſeveritates maſculinas, una tertia minus.

§. 19. Nihilominus tamen una eſt prærogativa Kaino & Hebeli præ Schetho: quamvis ſinguli tantum accepiſſent octo numerationes minus una tertia: & Scheth decem acceperat una tertia minus: nihilominus inter gradus Schethi veſtigium tantum erat, & non omnes radicales, exceptis quinque benignitatibus minus una tertia. Quæ autem in Kain & Hebel, omnes erant fundamentales absque ulla parte veſtigii.

§.20. Dubium mihi tamen ſuboritur, annon hæc omnia, quæ dixi de Kain, Hebel, & Scheth, paulo audiverim aliter à Magiſtro meo. Nempe quod omnes numerationes dividantur in tres triades excepto fundamento, cui non ſunt niſi duæ partes; fundamentum nempe ipſum & corolla ejus. Quo præſuppoſito, quia fundamentum matris deſcendente cognitione deſcenderat usque ad triadem ipſius fundamenti Microproſopi: hinc nihil remanſit manifeſtum in fundamento Microproſopi, niſi proportio corollæ tantum nempe locus unius triadis; eo quod tota longitudo fundamenti duarum tantum ſit triadum. Unde locus retectus tantum fuiſſent victoria & gloria, & una trias fundamenti. Quare Cain nihil accepiſſet, niſi tuas tantum ſeveritates, & unam tertiam retectas: totidemque etiam Hebel, ita ut Scheth acceperit unam tertiam ſeveritatis reliquam, & omnes benignitates. Prior tamen explicatio, prout mihi videtur, oretenus mihi tradita eſt à Magiſtro meo.

§. 21. Porrò adhuc unum mihi reſtat dubium, annon audiverim à Magiſtro, hanc fuiſſe cauſam, quare Cain robuſtior fuerit Hebele, eumque occiderit; quia Kain è meris ſeveritatibus maſculinis conſtaret; Hebel autem quod maximam partem haberet benignitates fœmininas; unde Caino fuerit facultas ſurgendi & occidendi Hebelem. Id tamen huc non pertinet.

§. 22. Jamq; expoſitum eſt, quicquid dicendum fuit de Kain, Hebel & Scheth, de quo ultimo tamen ſuo loco dicenda adhuc plura: jam enim iſta tantum de eo ſcripſi, quæ huc pertinere videbantur, quoniam & ipſe eſſet de notione placentæ mundi, ut Kain & Hebel. Alia tamen vice à Magiſtro audivi, quod Scheth fuerit de illis animabus, quæ delapſæ ſunt à Protoplaſte, immerſæque intra cortices: fieri enim potuit, ut deinde aſcenderint è corticibus intraverintque in Microproſopum, locumque ſuum debitum hæ animæ, iterumque prodierint tempore copulæ, ita ut ex illis factus ſit Scheth. Et quamvis dubitem,

quoma-

quomodo id acceperim, inclino tamen in hanc opinionem, quod Scheth fuerit ab illis, quæ delapſæ erant ab Adamo, immerſæque intra cortices.

Cap. XXVI.

§. 1.

POſtquam jam diximus quædam de Cain, Hebel & Scheth, & quo loco ſubſtiterint animæ eorum in Protoplaſte: jam eadem paulo latius diducemus. Ubi repetendum eſt, quæ jam diximus de zelem ſeu imagine Microproſopi, quod nempe cerebra ejusdem ſint tria, ſapientia, & informatio atque cognitio: quodque tria hæc habeat à Patre, & tria quoque cerebra à Matre: quodque tria illa à Patre prodeuntia inſerantur intra victoriam, gloriam, & fundamentum Patris, tanquam in vaſa ſua, & partes ſuas exteriores: cerebra autem materna inſerantur in victoriam, gloriam & fundamentum matris. Quâ inſertione factâ, omnia introducantur ſimul intra caput Microproſopi, ibique fiant cerebra ejus cum vaſis tàm paternis quàm maternis. Notum autem victoriam quidem & gloriam maſculi eodem ſe habere modo, ſicut in fœmina, ita ut æqualiter intra ſe invicem recondantur: fundamenta tamen eorum differunt, eò quod maſculinum ſit longum, fœmininum autem breve: Unde cum victoria, gloria & fundamentum Patris inſeruntur in victoriam, gloriam & fundamentum Matris, paternum fundamentum per maternum prodit, prominetq; foras, & ulterius porrigitur usque ad ipſum terminum Microproſopi: quoniam ſtatura Patris longior eſt, quam Microproſopi. Notum quoque eſt, quod victoria & gloria tàm paternæ quam Maternæ occultentur & inſerantur intra victoriam, gloriam & fundamentum Microproſopi ſecundum duo latera, dexterum nempe & ſiniſtrum; nec ullo modo revelentur; linea autem media nempe fundamentum Patris inſertum fundamento Materno extenditur per lineam mediam corporis Microproſopi in locum nempe medium vacuumque corporis Microproſopi, ibique manifeſtantur. Quia longitudo victoriæ & gloriæ adæquat longitudinem totius Microproſopi; nec ullam habent portam ſive foramen, unde manifeſtetur lux earum, prodeatque ab iis: ſed fundamenta foramen habent atque portam, unde lumina ſe manifeſtant, tanquam de membris naturæ. In hoc tamen differentia eſt: Quia fundamentum matris breve eſt, nec extenditur niſi usque ad pectus; ibidemque fit apertum, quanquam ſaltem juxta tramitem fundamenti Microproſopi, quia eo usque extenditur. Fundamentum autem patris ſublimius eſt pectore, & intra fundamentum matris reconditur: unde à pectore Microproſopi & porro deorſum incipit manifeſtari.

§. 2. Deinde cerebra quidem Microproſopi ipſa per ſe ſunt cerebra ejusdem: ſed partes eorum exteriores, quæ ſunt vaſa & veſtimenta eorum, ſunt victoria, gloria & fundamentum patris & matris. Et hæc veſtimenta idipſum ſunt quod vocatur zelem, ſive imago Dei. Deque iis dicitur: Pſalm. 39. v. 7. *In imagine ambulabit vir.* Quia vir ille qui eſt Microproſopus, non ambulat niſi mediante imagine, quæ ſunt, victoria, glo-

ria & fundamentum Matris & patris; per quos ſtabiliuntur cerebra Microproſopi. Suntque imago ſine Spiritu, quia non habent notionem cerebrorum ipſorum, ſed tantùm ſimilitudo & imago eorum ſunt, quod notes.

§. 3. Numerus autem צלם id eſt imago, æquipollet nomini אהיה plene ſcripto, adjecto numero integritatis hoc modo: אלף· הי· יוד· הי· Jamque notum eſt, quod nomen hoc אהיה pertineat ad matrem, adeoq fundamentum nominis צלם eſt in victoria, gloria & fundamento matris; ſed tamen quatenus paternæ iiſdem inſertæ ſunt; nec manifeſtantur niſi per illas. Et tamen eædem quoque vocantur צלם ſicut illæ.

§. 4. Unde patet, quod dentur duæ umbræ vel imagines, de quibus in Cantic. cap. 2. v. 17. *Donec aſpiret dies fugiantque duæ umbræ.* Et quamvis Nomen hoc צלם ſive imago diſpeſcatur in tres partes, quæ ſunt gloria, victoria & fundamentum: nihilominus in fundamento ſolo locum habent; ob rationem ſupra dictam, quia victoria & gloria non manifeſtantur; quicquid autem manifeſtatur de luminibus earum, id è fundamento prodit, ut dictum ſupra c. 25. Patet ergo quod fundamentum iſtius nominis צלם ſive imaginis conſiſtat in fundamento patris & matris, quibus inſerta eſt cognitio microproſopi.

§. 5. Duæ ergo hæ imagines ſunt ipſa notio Kaini & Hebelis: quia Kain eſt è parte matris, quæ denotat ſeveritates: & Hebel ab imagine patris. Et hinc liquet quod Kain & Hebel ſint de fundamento patris & matris, quatenus tanquam imago ſunt circa caput Microproſopi. Et quia primo manifeſtantur lumina quæ in fundamento matris; quoniam fundamentum ejus finitur in pectore Microproſopi: Hinc Kain prodiit primus; eo quod primogenito competat prodire priorem.

§. 6. Hinc etiam intelliges excellentiam Kaini præ Hebele: quia etiam lumina paterna nullum habent tranſitum ut luceant, niſi quatenus inſeruntur luminibus maternis. Unde patet, quod animæ Hebelis teneantur in ſe derivare influentiam ſuam mediantibus animabus Kaini, quod probe notes. Sicuti quoque quædam horum tetigimus Cap. 23.

§. 7. Et quia nomen צלם potiſſimum ſpectat ad imaginem maternam ad quam pertinent Kain, hinc nomen קין numeris æquipollet voci צלם: notum enim quod Kain totus conſtet è ſeveritatibus ſicut mater: Et quia mater vocatur Elohim, hinc neceſſe eſt, ut nomen Elohim etiam deſignetur in voce zelem. Notum enim quod 32. vicibus occurrat nomen Elohim in hiſtoria creationis, quæ nomina referuntur ad matrem: Numeratis autem literis iſtorum 32. nominum Elohim, exſurgent 160. literæ, juxta numerum צלם, & juxta numerum קין.

§. 8. Quia autem etiam in Hebel occurrit imago ut dictum ſupra, quamvis mutuò ſaltem; Hinc etiam in illo deſignantur 32. hæc nomina Elohim, ita ut nomen הבל per Metatheſin referat literas הלב id eſt triginta illa duo nomina, de quo plura capite 28. ubi agetur de duobus humeris.

§. 9. Jam

§. 9. Jam porro notum eſt, è ſupplementis fol. 111. 112. & 115. aliisque locis pluribus, quod Kain revolutus ſit in illo Ægyptio, quem occidit Moſes: idemque porro revolutus ſit in Jethrone ſocero Moſis. Sicut etiam alibi dictum eſt in ſupplementis, quod Hebel revolutus ſit in Scheth & in Moſche: Hinc jam notandum eſt, prout etiam innuimus Cap. 4: Quamvis ſæpè dicatur N. N. revolutum fuiſſe in N. N; quod tamen neceſſe non ſit ut idem ille totus ſit revolutus: niſi ſit de illorum numero, qui revolvendi ſunt ſoli ſecunda vice. Sed maxima pars revolutorum ita ſe habet, ſi nempe revolvatur aliqua Scintilla cujusdam animæ in corpore quodam, & cum illa ſimul revolvatur anima quædam alia, quæ ſit de radice ejus, ob certas quasdam cauſas, de quibus ſupra. Et quia ſunt de radice una, & unius generis, hinc iſta illius ſcintillæ nomine appellatur. Atque hoc etiam hic locum habet. Quamvis enim dixerimus, quod Kain revolutus ſit in Ægyptio illo & in Jethrone: Hebel vero in Scheth & in Moſche: Singuli quidem notionem habent propriam, ſed omnes de una ſunt radice, adeoq; quaſi unum.

§. 10. Ut autem intelligas, quæ ſit ratio trium harum revolutionum Kaini & Hebelis; memineris quod ſupra jam dictum eſt, Kainum nempe & Hebelem eſſe duo fundamenta matris & patris, quatenus exiſtunt in Microproſopo, ut dictum ſupra. Singula autem fundamenta iſta tres habent notiones, nempe partem obvolutam, & partem retectam & vaporem. Initium autem faciemus à fundamento patris. Fundamentum enim patris veſtitum eſt atque contectum intra fundamentum matris, usque ad locum pectoris microproſopi: Et hæc pars vocatur contecta. Deinde autem retegitur fundamentum patris à pectore & porro deorſum; quia ibi jam finem habet fundamentum matris; & porro extenditur denudatum usque ad finem orificii fundamenti Microproſopici: atque hæc eſt pars detecta. Porro autem lumina ejus prodeunt per orificium fundamenti microproſopici ſola; atque tunc notio illa dicitur vapor: & vapor iſte extenditur foràs intra duo femora Microproſopi.

§. 11. Similes tres notiones etiam occurrunt in fundamento Matris. Quia usque ad pectus Microproſopi illud vocatur contectum; quia lumina ibidem prodeunt ſub duplici tegmine corporis nimirum microproſopi; & fundamenti materni. Deinde autem à pectore & porro deorſum lumina prodeunt omnino nuda: atque hæc vocatur notio retecta. Attamen non dicuntur vapor prout lumina patris: quia lumina paterna omnino erat revelata; ſed iſte vapor adhuc detentus eſt intra corpus microproſopi, unde vaporis nomen non habet: ſed tantum notio retecta dicitur. Quod etiam ob aliam ſit rationem: quia alibi declarabimus quod etiam lumina illa, quæ prodeunt è fundamento materno, involuta ſint in veſtigio victoriæ, gloriæ & fundamenti matris: unde non niſi denudata vocantur, non vero halitus ſeu vapor. Deinceps autem eadem lumina etiam prodeunt per orificium fundamenti microproſopi: atque extra hoc vocantur vapor. Atque ſic tres illæ notiones ſingulorum fundamentorum ſatis ſunt declaratæ.

§. 12. Tres autem iſti conceptus materni ſunt tres revolutiones Kaini ſupradictæ: nempe Kain, Ægyptius, & Jethro. Quorum ordo ſic mihi videtur inſtituendus, ut Kain ſit portio contecta; Ægyptius aperta; & Jethro vapor. Verum tamen ordinem non rectè memini. Interim quia numerus קין æquipollet numero צלם: zelem autem ſive imago deſignat notionem contectam; hinc mihi videtur hunc eſſe eorum ordinem. Alias etiam literæ initiales Vocis יקם illorum verborum Gen. IV. v. 24 *Septies vindicabitur Kain:* deſignare videntur Nomina יתרו מצרי קין unde intelligitur has eſſe tres revolutiones Kaini, unde etiam dicitur: *Vindicabitur Kain.*

§. 13. Sed tria lumina notionis fundamenti in patre ſunt tres revolutiones Hebelis: quæ ſunt literæ Nominis Moſche משה i. e. משה· שת· הבל, ſic: Moſes, Seth & Hebel. Ut autem obſerves ordinem illorum, ſciendum, locum denudatum fundamenti paterni diſtribui in duas partes: quarum prima eſt è regione pulchritudinis Microproſopi à pectore usq; ad finem pulchritudinis: quæ ſunt duæ tertiæ pulchritudinis inferiores. Pars altera latet in fundamento Microproſopi. Jam vero notum eſt, quod fundamentum duas habeat partes, nimirum fundamentum ipſum & corollam. Ipſum ergò fundamentum porrectum eſt per pulchritudinem Microproſopi; & corolla fundamenti patris extenditur in fundamentum Microproſopi. Hinc ubi nomen Moſche duplicatur, nullus accentus intercedit, ſicut dicitur in Idra naſo fol: 138. id factum quia dictum eſt Exod. 2. v. 2. *Et videbat Mater, quod puellus eſſet pulcher.* Quia ergo hoc fundamentum tres habet notiones: unam ſupra pectus & duas infra pectus circa finem pulchritudinis; quæ ſunt loca contecta & detecta: Hinc duo ipſi ſunt nomina Moſche Moſche: quorum unum denotat notionem contectam & alterum denudatam: quæ tamen ambæ una ſunt revolutio Moſis: Quia omnia unum ſunt fundamentum, nempe patris, ſub duabus tamen notionibus: unde inter illa Nomina ejus nullus intercedit accentus.

§. 14. Scheth autem eſt locus denudatus, qui inſeritur in fundamentum Microproſopi; Ubi locum habet corolla fundamenti patris. Atque hæc notio ſeparata eſt à Moſche & vocatur Scheth, quaſi ſex: quia locum habet è regione fundamenti; quod denotatur per Vav parvum notam ſenarii: Sicut dicitur in Idra magna fol. 143: quod juſtus qui eſt fundamentum mundi uno jactu fundæ ſex projicere queat in altum.

§. 15. Et merito quidem appellandus fuiſſet שית, Verum quia Scheth eſt fundamentum ipſum & litera Jod in media gutta Seminis ſive Vav, deſcendentis per fundamentum: unde per ſe quidem efficeretur Schit: ſed propter labem Hebelis, quia intuitus eſt gloriam divinam peccavitque cogitando; unde producitur gutta ſeminalis; hinc Jod in ipſius nomine deeſt, ſcribiturque שת defectivè, ſicut dicitur in ſupplementis fol. 111.

§. 16. Ve-

§. 16. Vapor autem qui abinde prodit per Orificium fundamenti Microproſopi, foráſque intra duo femora exit, vocatur Hebel ſive vapor. Sicut ibidem dicitur, illum eſſe vaporem mundi qui exinde prodit.

§. 17. Patet igitur, quod Moſche ſit totum fundamentum patris à ſummo, ubi eſt cognitio Microproſopi usque ad finem, nempe usque ad terminum pulchritudinis Microproſopi: ita ut radix nominis Moſche ſit in parte ſuperiore paterna, quæ latet in cognitione Microproſopi, abſcondita tamen prius intra fundamentum matris, ita ut pars externa fundamenti patris adhæreat parti internæ fundamenti matris. Atque ibi adhæſionem habet Moſche. Jam verò notum eſt, quod ad patrem pertineat Tetragrammaton plenum Joddatum tanquam pars interna, h. m. יוד· הי· ויו· הי· & natura ejus externa denotatur hoc nomine retrogradando ſic ſcripto: יוד· יוד הי· יוד הי ויו· יוד הי ויו הי cujus numerus eſt 184. Cui ſi addatur pars interior ſeu anterior ad matrem pertinentis nominis אהיה Joddati, cujus numerus eſt 161. Hinc exſurgit numerus משה id eſt 345. quia radix ejus conſiſtit in duabus illis notionibus, interna nempe matris & externa patris. Sed de his infra latius.

Cap. XXVII.

§. 1.

Poſtquam jam egimus de radice Kaini & Hebelis: jam quoque dicendum eſt, quæ fuerit ratio illius zelotypiæ, propter quam Kain Hebelem occidit; & quænam fuerit illa gemella ſuperflua, quæ nata erat cùm Hebele, propter quam fratricidium hoc factum eſt, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri p.m. Primo ergo ſciendum eſt tibi, quare Regi conceſſum fuerit octodecim ducere uxores, nec plures, ſicut dicitur in Gemara de Davide Rege, ſuper quo pax, quod nempe eidem dixerit Nathan Propheta 2. Sam. 12. v. 8. *Si parum tibi; addam adhuc totidem iterumque totidem.* Jam verò antea habebat ſex uxores: unde ſi ſuperadditæ fuiſſent totidem iterumque totidem, fuiſſet octodecim. Hæc ergo breviter prius explanabimus.

§. 2. Jam notum enim eſt, quod ſupra diximus Cap. 24. de duabus imaginibus quibus deſignatæ ſunt Kain & Hebel: Ubi etiam diximus, quod victoria, gloria & fundamentem patris atque matris ſibi invicem inſerantur. Ubi porro conſequens eſt, quod intrantibus victoriâ, gloriâ & fundamento in Caput microproſopi, neceſſariò illuc etiam ſubintrent cum iis regna patris atque matris: quoniam hæc numeratio omnium ultima eſt. A victoria, gloria & fundamento ſupradictis igitur hoc emolumentum capit microproſopus, quod exinde fiant involucra pro tribus ejus cerebris, Sapientia nempe, informatione & cognitione: Unde jam quæſtio oritur: Quid eidem proſint regna illa patris atque matris?

§. 3. Sciendum ergo, quod iſta duo regna ſint notiones corollæ in fundamentis patris atque matris: Suntque ſimul uxores iſtorum fundamentorum: quia omnis notio regni ſive in patre & matre, ſive in quavis perſona alia ſemper eſt notio uxoris. Sciendum

dum etiam, quod omnia lumina per vaſa penetrent & ſplendor foràs prodeat, ſicut diximus in Tractatu de Jaacob. Unde patet quod ab omnibus iſtis regnis ſplendor etiam foras prodeat. Sunt ergo duo quæ efficiunt quatuor. V. gr. Regnum patris in loco ſuo eſt notio una; Regnum matris in loco ſuo eſt notio ſecunda; Regnum patris inſertum intra gloriam, victoriam & fundamentum matris, penetrans ſplendoremque emittens foras usque ad locum regni matris, fit notio regni tertia; Et tandem regnum matris penetrans tegumentum unum in cervice nempe microproſopi, conſtituitur notio regni quarta. Et iſte quaternarius eſt myſterium nodi Phylacteriorum (qui figurâ ſui exprimit literam ד) de quo ſuo loco. Atq; hæc etiam vocantur Lea uxor Jaacobi, cujus denominationis ratio ſuo quoque loco expoſita eſt.

§.4. Quælibet autem è quatuor illis mulieribus eſt perſona integra: ſuntque uxores duorum fundamentorum ſupradictorum. Patet ergo, quod regnum hoc extremum omnium, exiſtens in cervice Microproſopi, multum differat à reliquis, & à fundamentis; unde non copulatur niſi cum Microproſopo, ſive cum Jaacobo, ut dictum eſt ſuo loco. Reſidua ergo ſunt tria adhuc regna: primum quod planè adhæret fundamento patris; & hoc eſt intimum omnium: & reliqua duo adhærent fundamento matris; unumque eſt regnum matris: & alterum eſt veſtigium & ſplendor regni patris penetrans ibidem atque prodiens per fundamentum: unde patet, quod fundamentum patris, quo pertinet Hebel, duas habeat gemellas.

§. 5. Sed Kain, qui eſt fundamentum matris, non niſi unam tantùm habet gemellam, quod eſt regnum matris ad ipſum pertinens: quia veſtigium ejus foras prodit ſub myſterio nodi Phylacteriorum: nec copulari poteſt cum eo. Atque hinc Kain zelotypia excandeſcebat contra Hebelem; quod non haberet, niſi gemellam tantùm unam; ille verò gemellam haberet ſuperfluam, quæ eſt veſtigium illud ſplendoris, quod omnino erat ſuperfluum: quia pars interna eſt radicalis; hæc vero ſaltem quaſi additamentum & ſuperfluitas erat. Unde Kain eandem accipere volebat, quamvis enim fundamentum ejus eſſet de regno patris: interim locus ejus effulgeſcentię, ubi penetrabat foràs, eſt apud uxorem Kaini regnum nempe maternum; adeoque intra limites ejus.

§. 6. Alia quoque fuit cauſa, cur eam ducere vellet: Hoc enim veſtigium ſive ſignum lucis provenit ab alliſione lucis eradiantis è regno paterno ad regnum maternum; unde fiebat iſta effulgeſcentia: ita ut de virtute regni materni prodiret: adeoque eſſet intra limites Kaini, qui propterea eam ducere volebat. De jure tamen eadem ipſi non competebat: Quia primo victoria, gloria & fundamentum matris ſola intraverant (in Cap. Microproſopi) atque tunc etiam ſubintraverat regnum matris quod ibi conſtituebat gemellam unicam: ita ut ingreſſus fundamenti & regni materni in caput Microproſopi quaſi repræſentet generationem Kaini & gemellæ ejus. Deinde autem intraverunt victoria, gloria & fundamentum patris & regnum ejus, è quo fiebant duo regna: atque hæc eſt quaſi generatio Hebelis, & duarum gemellarum cum eo. Unde patet quod injuſtè illum occiderit: quia hæc uxor erat Hebelis, & non Kaini: altera autem interior pars erat gemella Hebelis radicalis. Atque hæc fuit Zippora uxor Moſis. Atque ſic ſcriptum inveni in libro quodam ſub nomine Magiſtri mei. Alio tamen tempore audivi, quod

quod gemella ſuperflua fuerit Zippora: Quæ opinio mihi etiam verior videtur: prout ulterius diducetur cap. 33.

§. 7. Quia autem jam ſatis explicuimus naturam Kaini & Hebelis, eorumque revolutiones, jam quædam etiam addemus de Jethrone, qui erat revolutio Kaini, adeoq; materia quædam cognata eſt. Nimirum jam diximus de quatuor illis mulieribus prodeuntibus è regnis fundamentorum patris & matris. Hîc enim quatuor ſunt mulieres, ſicut in Microproſopo quatuor ſunt cerebra perfecta ſtatûs adulti. Notum autem, quod etiam detur natura illorum interior, quæ dicitur infantia ſeu minorennitas, juxta illud Gen. 27. v. 15. *Et Rebecca induit Jacobum filium ſuum parvum.* Tunc enim cerebra ejus pertinent ad conceptum Minorennitatis, ſuntq; è Nomine אלהים ut dictum eſt ſuo loco, quæ planè fiunt per modum ſupra dictum. Memineris igitur eorum, quæ diximus de meditatione ad lectionem Audi & ad ſtationem, (ſeu benedictiones octodecim) quod nempe cerebra minorennitatis ſint nomina אלהים: Quodque hæc habeant cerebra ambientia juxta ſex extremitates, quæ in microproſopum ſubintrant horâ lectionis Audi: Sintque initium immanationis: quodque deinde in eum ingrediantur tria cerebra ſuperiora, atque ſic compleatur ſtatus ejus adultus. Porro quod & iſtis tribuantur lumina ambientia circa; ſicut notum eſt, quod quicquid majus eſt ſocio ſuo, fiat ambiens proximè inferioris. Unde v. g. cerebra ſex extremitatum ſtatus adulti fiunt lumina ambientia circa cerebra Minorennitatis. Cerebra autem ſex extremorum ſtatus adulti ſunt quatuor Nomina אהיה: Notum enim quod cognitio contineat duo cerebra benignitatis nempe & ſeveritatis; unde fiunt cerebra quatuor. Quatuor autem nomina אהיה ſic fiunt, ut duo ſint ſub plenitudine Joddatâ h. m. אלף · הי · יוד · הי: tertium ſub plenitudine Hehatâ h. m. אלף · הה · יוד · הה & quartum ſub plenitudine Alephatâ h. m. אלף · הא · יוד · הא. Et iſta quatuor nomina אהיה quatuor his modis plenè ſcripta, numeris ſuis æquipollent nomini יתרו id eſt, 616. Quia Jethro eſt fundamentum matris, quod continet quatuor hæc nomina אהיה eſtque radix illorum omnium. Poſtquam autem intrarunt iſta ambientia ſex extremitatum cerebrorum ſtatus adulti, tunc virtute eorum factæ ſunt iſtæ gemellæ: quæ non factæ ſunt niſi per fundamentum matris; omneſque intra illud abſconduntur. Et niſi facta eſſet percuſſio ſive alliſio lucis fundamenti patris ad fundamentum matris; non prodiiſſent illæ gemellæ. Atque hinc intelligi poteſt, quod Zippora uxor Moſis una fuerit de illis gemellis, & neceſſariò eſſe debuerit filia Jethronis, præſertim quod illa eſſet gemella iſta ſuperflua, quæ non prodiit niſi virtute alliſionis regni interni ad fundamentum matris atque prodiit illius loco, ut dictum ſupra. Et propterea ejuſdem cauſa in Kaino exorta fuit zelotypia, poſtmodum autem data fuit Moſi, qui erat Hebel: quoniam reverâ eidem debebatur ut dictum ſupra, & dicetur cap. 33.

§. 8. Hinc patet quod in Jethrone fuerint duplicia lumina; primo nempe lux ambiens minorennitatum, ſicut dictum eſt: tunc enim continebat totum fundamentum maternum: (& lux ſtatus adulti.) Et fortè propterea duo ipſi ſunt nomina, Jether & Jethro: ita ut Jethro pertineat ad minorennitatem; & Jheter ad ſtatum adultum. Quod tamen non accepi à Magiſtro meo.

§. 9.

§. 9. Dubium autem hic mihi movetur, utrum nempe ambientia minorennitatem eadem ipſa ſint, quæ poſtmodùm facta ſunt cerebra ſex extremitatum ſtatus adulti: an verò ſint alia? Dicendumque videtur, quod non ſint eadem, ſed tantum myſterium quatuor veſtium illorum cerebrorum, ſex extremitatum ſtatus adulti, quæ ſunt quatuor nomina אהיה ut dictum ſupra, nec non ad meditationem illius benedictionis: Benedictum ſit nomen gloriæ regni ejus in ſeculum & in æternum. Ubi vide, ita ut illa tantùm, quæ ſunt involucra, ſint ambientia minorennitatem; non verò ipſa cerebra.

Cap. XXVIII.

Cum ſupra quoque ſit dictum quod Kain & Hebel locum habuerint in radice axillarum microproſopi, nimirum in notione cognitionis, quæ illuc deſcenderat: ita ut Kain eſſet de ſeveritatibus humeri ſiniſtri; & Hebel de beniguitatibus humeri dextri; jam ſciendum, quod in omnibus quatuor ſyſtematibus emanationis, creationis, formationis & factionis, omnibusque quinque perſonis ſingulorum mundorum ſemper ſiniſter humerus Kainum; & humerus dexter Hebelem denotet. Sciendum etiam, quod in tribus mundis inferioribus humeri illi vocentur brachia, dexterum nempe & ſiniſtrum; ſed in mundo emanationis omnia brachia ſingularum perſonarum habeant naturam alarum, quoniam præter brachia ibi quoque inveniuntur pennæ, ſicut alæ animalium, diſtinctæ in artus & in plumas.

2. Natura ergo vera Kaini & Hebelis, quæ vocatur Nepheſch emanativa, ut ſupra cap. 22. in mundo emanativo in duas partes dividitur, quarum una eſt membrum axillæ, quæ ibi vocatur ala, quod in ea reperiantur Caro & vaſa & oſſa: & in hac axilla, cui nomen eſt ala, infixæ ſunt pennæ alares.

3. Quælibet ergo animæ, quæ ſunt de notione Kain & Hebel radicem ſuam habent, & locum in duabus partibus, nempe in membro alæ, & in ejusdem pennis.

4. Quod igitur ad illas Pſychas attinet, quæ ſunt de uxore regni pſyches emanativæ, nemo, qui eſt de hac radice, altius aſcendere poteſt prima vice, quàm ad hunc locum: Sed in revolutionibus aliis aſcendere queunt usque ad alas & brachia longanimi emanativi, ubi duæ ſunt axillæ.

5. Cùm autem quælibet axilla contineat carnem, vaſa & oſſa, hinc quælibet anima hûc pertinens, vel pertinet ad carnem, vel ad vaſa, vel ad oſſa, de quo ordine jam alibi: Prout aliæ quoque pertinent ad pennas.

6. Alæ autem ſunt vel in axilla dextra, vel in ſiniſtra: & Hebel ad dextram, Kain verò ad ſiniſtram pertinet. Et in qualibet axilla ſunt tria millia pennarum.

7. Pennæ autem non ſunt æquales, ſed aliæ majores, aliæ minores, aliæ mediocres: mille igitur ſunt pennæ magnæ, & mille mediocres, & mille parvæ.

8. Porro in qualibet penna, plumæ ſunt multæ, aliæ longæ, aliæ breves, aliæ mediocres.

9. Plumæ igitur parvæ ſunt animæ infantum, qui moriuntur in infantia ſua.

10. Plum-

10. Pluma autem magna in penna longa præſtantior eſt, quam parva.

11. Item quælibet penna partim infixa eſt carni, & partim prominet; ubi partim calamum habet implumem, partim plumas multas, ab utraque parte, ab una magnas, ab altera parvas cum caule medio.

12. Item quælibet pluma cauliculum habet, unde plumulæ naſcuntur, & porro in radice gutta quædam ſanguinea, unde nutritio pennæ & vita.

13. Sicut ergo numerus pennarum eſt ter mille; ſic numerus porro ſcintillarum, quæ in qualibet penna, eſt 150. ſecundum numerum vocis כנף.

14. Iſti autem ſunt gradus quo ſeſe invicem præcellunt: Foramen illud, quo penna infixa eſt carni, & ſanguis in vacuo ejus contentus, ubi infigitur alæ, ſunt duo conceptus viliores; quam ipſa ala & penna. Deinde penna major ſive caulis præſtantior eſt quam plumæ; & plumæ longiores præſtantiores ſunt brevibus. Sicut autem res ſe habet in ala prima, ſic eadem ſe habet in ſecunda: nec differunt; niſi quod in ſiniſtra, quæ eſt Caini, quælibet penna contineat 150. ſcintillas animarum, juxta literas nominis קין, Kain; ſed in ala dextra quæ eſt Hebelis ſcintillæ animarum quidem etiam ſunt 150. ſed non dividuntur eo ordine, quô ala ſiniſtra, ſed in 32. partes, quarum quælibet ſubdividitur in 5. ſecundum literas nominis הבל. vide cap. 27. ubi, quod 32. Nomina Elohim in Kain deſignentur & Hebel, & hi ſint duæ illæ imagines. Supra etiam diximus cap. 4. quod Animarum multæ ſint Radices, & quælibet Animæ, quæ ab una radice ſunt, vocentur Anima una nova.

15. Humerus ergò ſimiliter Kaini vel dexter Hebelis, quia omnes ſcintillæ, quæ in eis ſunt, propinquæ ſibi ſunt; vocatur radix una magna; ſed quælibet penna in qua 150. ſcintillæ animarum, vocatur radix parva. Omnes autem æquales ſunt in anima una; & ſi ſcintilla unica ex illis reſtitutione careat, omnes adhuc vocantur deficientes, donec omnes 150. ſcintillæ, quæ in illa penna plenè perficiantur. Quod ita non eſt in pennis diverſis, quamvis omnes ſint radix una. Jamque particularia quædam tibi aperiam, prout audivi à Magiſtro meo.

16. Jam enim dictum eſt, quod ſingulæ alæ in ſe habeant 3000. pennas &c. & quælibet penna ſit radix una; & in ſingulis pennis ſunt 160. ſcintillæ principales animarum; de quibus dicam quo loco conſiſtant. Scito igitur, iſtas eſſe ſelectiſſimas è ſpecie Kainitica, ſuntque de notione Pſyches emanativæ, exiſtentis in Factione usque ad Regnum Emanativum. Et quamvis etiam ad ſublimiora quoque ſcandere queant, nempe usque ad humerum ſiniſtrum Macroproſopi, de hoc tamen iſto loco non agemus, ſed tantum usque ad Uxorem Microproſopi pergemus; quæ vocatur Pſyche Emanativa, quam Adam hæreditariò tradidit Kaino filio ſuo cùm ipſum generaret. Deinde locum quoque earum in membro humeri deſignabimus. Inter mille igitur pennas magnas, quæ in humero ſiniſtro Kaini, una eſt, quæ habet 190. Animas: Et Foramen illud, qui eſt locus ubi infixa eſt extremitas pennæ iſtius, eſt Anima Abbaja Amoræi, qui vocatur Nachmani: Sanguis autem in vacuo ejus contentus, eſt anima Rami Bar Chami. Pars autem ima caulis, quæ foramini infixa fuit, quia in ea ſanguis; diſpeſcitur in partem dextram

& ſiniſtram, & ſiniſtra eſt Schmuel Propheta: de dextra autem nihil mihi innotuit. Caulis autem nudus extraneus plumis & ſanguine carens eſt Anima Chiskiæ Regis Jehudah.

17. Deinde autem extenditur caulis in medio plumarum. Una ergo pars iſtius caulis, ubi conſiſtunt plumæ longiores, fuit anima R. Akibæ: Unde patet, quod R. Akiba cum duabus ſuis plumis magnam habuerit vicinitatem atque cognationem: Prout quælibet talis pars plumas ſuſtentans cum duabus plumis ſuis quamproximè cognata eſt. Plura non novi de reliquis particularibus iſtius pennæ.

18. In hac ala autem penna adhuc alia eſt major quam prædicta, in qua ſunt animæ Jehudæ & Chiskiæ filiorum R. Chija: locum autem eorum in ipſa penna non novi; nec etiam novi ipſum locum pennæ.

19. Sic etiam locus eſt pennæ cujusdam in ala hác ad quem pertinent R. Jehudah filius Illaah: Sed illa penna multo eſt minor quam penna prima R. Akibæ; unde R. Jehudah diſcipulus erat R. Akibæ. Nec mirum eſt, quod penna Jehudæ & Chiskiæ major fuerit, quam penna R. Akibæ: quia jam diximus in qualibet penna plumas eſſe majores & minores. His autem ulterius non immorabimur.

Cap. XXIX.

§. 1.

POſtquam ergo diximus, in qualibet duarum harum alarum totam eſſe radicem, ſciendum tamen, quod ſingulæ quoque pennæ una ſint radix per ſe. Sicut ergo jam quædam particularia unius radicis pennalis de mille illis pennis humeri ſiniſtri explicuimus; jam quoque locum ipſum membri humeralis, ubi ſubſiſtant animæ pennarum deſignabimus: Ubi ſimul mentionem quoque faciemus aliarum quarundam animarum, quarum locum in penna ignoro.

§. 2. Scito ergo hunc humerum radicem eſſe Kaini, quæ eſt integra perſona habens membra 248. & vaſa 365. pennæque ſupradictæ radices ſuas habent in hoc humero, qui eſt calcaneus ſiniſter perſonæ hujus, nempe calcaneus gloriæ: Omnesque ſcintillæ animarum calcanei dicuntur radix perfecta, omnesque ſunt anima una, prout quoque idem deprehenditur in pennis.

§. 3. In iſto autem calcaneo ſcintillæ animarum ſunt plures quam 613. quamvis in ſingulis pennis non ſint plures quam 150. ſcintillæ, nihil tamen intereſt: quia non opus eſt, ut omnes 613. animæ calcanei ſint in penna una: quæcunque autem in una ſunt penna, majorem habent cognationem, quam reliquæ 613.

§. 4. Vel etiam fieri poteſt, ut iſti qui in hoc calcaneo ſunt, ſint diſcipuli ſapientum. Et quando iſte calcaneus perfectionem ſuam adeptus eſt; ulteriori reſtitutione cæterarum partium calcanei non opus habet. Si autem una anima de hac radice calcanei non reſtituit totum calcaneum; adhuc vocatur deficiens, donec omnia abſolverit. Cum ergo una ſcintilla hujus calcanei revolvenda eſt, aliter id fieri nequit, niſi cum alia ſcintilla hujus calcanei; quia omnes una ſunt radix, ut dictum eſt cap. I.

§. 5. Ne autem confundaris, quando dicitur, tantos viros locum habuiſſe in calca-

neo; ſciendum eſt, quod regnum ſemper vocetur calcaneus, quia in Sohar dicitur: Ille in victoria eſt, & ipſa eſt in gloria, nimirum in fine ejusdem: qui eſt calcaneus, ſicut dictum eſt cap. 22. Atque hic calcaneus, de quo loquimur, regnum eſt omnium perſonarum dicti humeri: quoniam regnum locum habet in fine pedis ſiniſtri, qui vocatur gloria, ubi eſt notio uxoris.

§. 6. Nunc autem jam expoſuimus antea, in humero toto dari ſexaginta myriades ſcintillarum. Calcaneus autem iſte eſt radix una de animabus ſeptuaginta radicum in hoc humero contentarum: unde in ſupplementis Fol. 113. in annotatione verba hæc extant; Vagus abit & profugus in ſexaginta myriades generationum, propter ſanguinem ſeminis fratris ſui extenſi in ſexaginta Myriades, &c. Atqui hic eſt Kain qui eſt humerus ſiniſter; prout Hebel eſt humerus dexter. Unde patet in nullo membro minus quam ſexaginta myriades ſcintillarum inveniri.

§. 7. In iſto igitur calcaneo ſunt 613. ſcintillæ animarum: Et ipſe ſolus eſt perſona. Et quando guttæ deſcendunt ab hoc calcaneo, prodeuntque per fundamentum in congreſſu myſtico, aliquando fit Jacob (cui nomen יעקב à calce) aliquando R. Akiba, (qui easdem habet literas עקיבא) & aliquando Akabja (cujus nominis eædem ſunt literæ עקביא.) & ſimiliter.

§. 8. Scito ergo quod Chiskia Rex Jehuda locum habuerit in Capite hujus perſonæ quæ vocatur calcaneus.

§. 9. Partem igitur quandam eorum qui inſerti fuerunt huic calcaneo, ordine enarrabo: Deinde de cæteris ſcribam quorum graduum ordinem non novi, quia non accepi à Magiſtro.

§. 10. Ordo igitur radicis calcanei hujus ſequitur excellentiam eorum. Eorumque loca ſunt ſequentia. Primus eſt Schmuel Propheta.

Poſt eum Chiskia Rex Jehuda.

Poſt eum R. Jochanan filius Sackai.

Poſt iſtum Abbaja. Et iſti in ordine ſunt hi, quorum ordinem accepi ex iſta radice.

§. 11. Kain: Kenan: Jubal: Mahalaleel: Jabel: Lamech: Jiſaſchar: Schilah filius Jehuda: Nadab & Abihu. Pinchas: Korach. Dathan & Abiran: Jetro: Nachſchon: Nethanael filius Zuar: Anathiel filius Kenas. Charmi pater Achan: Cheber Kenites: Mephlal: Cheſamjah: Chever pater Socho: Jeſchbah pater Eſchthamoah: Jiſchbi Lechimites: Schamgar filius Anath: Schimſon: Elkana: Schmuel Propheta: Abihuh filius Schmuel: Jiſchai pater Davidis: Abiſchai filius Zerujah: Schimmah: Achijah: Elijahu p.m. Eliſcha Propheta: Chiel de domo Eli: Jona filius Amithai: Chiskia Rex: Menasſche filius ejus: Abijah filius Rechabeam: Doëg: Achitophel: Naboth Jeſreelites: Ezechiel propheta. Uria ſacerdos: Secharja filius Jebarachjahu: Nahum Propheta: Micha Moraſchtites: Narbijahu filius Jechonjahu Regis Jehuda: Anani filius Eljoani: Chananjah ſocius Danielis: Elihu filius Baracheel Buſitæ. Horum ordinem non accepi.

§. 12. Sequentes ſunt de ſecta Doctorum Miſchnicorum. Matatjahu Sacerdos magnus Chaſchmoneus: Joſe filius Jochanan Hieroſolymitani, Nithai Arbelites: Akabja filius Mahalaleel: R. Jochanan filius Zachæi: R. Akibha: R. Joſe Galilæus: R. Nehorrai ſenex, cujus mentio fit in Sohar ſectione Tezavveh: R. Jebah ſenex, cujus mentio fit in Sohar ſectione Miſchpatim: Jochanan filius Hyrkani: Chananjah filius Chiskia filii Garon: Abba Schaol: R. Jiſchmael filius Eliſcha Sacerdos magnus: R. Chutzpith interpres: R. Jehudah filius Illai: R. Gamliel: R. Joſe filius Meſchullam, qui vocatur Synagoga ſancta: R. Achai filius Joſchijahu: dicebatque mihi Magiſter meus, etiam unum de ſociis illis, qui cum R. Schimeone Jochaide ingreſſi erant in aream ſanctam, de hac radice fuiſſe; eundem autem nominare nolebat, neſcio quam ob cauſam.

§. 13. Sequentes etiam ſunt pars Doctorum Miſchnicorum, qui aliquantum attingunt hanc radicem, ſed non plenè; cujus tamen rei verum non novi fundamentum. R. Schemajah pius, cujus mentio fit in Sohar ſectione Balak. R. Zadok ſacerdos: R. Kiſma Pater R. Joſe, R. Kroſpodai, cujus mentio fit in Sohar.

§. 14. Et iſti ſunt de Secta Doctorum Gemaricorum: Raf Hunna, coævus R. Jehudah ſancto. Jehudah & Chiskijah Filii R. Chija. R. Zadok Diſcipulus R. Jehudah ſancti. R. Shimeon F. Johozodek. R. Jeſa Amoræus ſeu Doctor Gemaricus; qui etiam eſt R. Aſſa Sacerdos. R. Jebha Amoræus; qui erat Diſcipulus Doctoris, qui per excell. Raf dicitur; & hic eſt pater R. Chana, & ſocer Oſchian f. Nidbach. Levi F. Siſi. R. Jirmejah F. Abba. R. Chilkijah F. Abba. R. Schimeon F. Abba. R. Akibha Amoræus. Pinchas frater Schmuel. R. Meeſcha coævus R. Jochanan. R. Schilah, cui accidit miraculum. Rami F. Chama. Abbaja. R. Nechumah R. Biba. f. Abbaja. R. Chemar. R. Dimah Nehavdius, R. Meſcharshia. Romi f. Jecheskel. R. Schmul f. Schilath. R. Abin faber lignarius. R. Ukba. R. Serika. Raf Sechorah. Nathan Zuzites. Thanchum Noites. Raf Jebu F. R. Sammah & Rabb Saphra coævus Rabbinæ. Rabh Amram. Raf Ram filius Papa. Raf Seira F. Hillel. R. Seruka Dukrites. Illa F. Keſcher quem Regina ſollicitavit ad concubitum. Rabin qui aſcendit in terram Iſraël: Raf Dima qui aſcendit in terram Iſraël. Raf Hunnah Bagdaites. Schabehit filius Rabina. Raf Chama fil. Buſi. Raf Scheia, f. Raf Ida. Raf Chija, Diphtites. Jehoſchia F. Serunaki Coriarius. Ajo. Abdimi. Raf Tabjumi. Baali. Raf Schudah Handoites. Raf Malkijoh.

§. 15. Et iſti ſunt de Saburæis ſeu auditoribus: Raf Achai, Rabba Pombeditanus.

§. 16. Et iſti ſunt de ſecta Gæonarum ſeu excellentium. Raf Nehorai Gæon ſeu Dominus primus. Raf Acha Schabchites. Raf Duſthai Gæon ſeu Dominus. Raf Zemach Gæon primus, filius Raf Palthi Domini.

§. 17. Et iſti ſunt è Deciſoribus R. Abraham nepos R. Schlomo Levitæ. Rabb ille qui ſcripſit librum Maggid Miſchnah, qui vocatur Don Vital de Toleto.

§. 18. Sciendum autem omnes illos qui deſcenderunt de radice pſyches Emanativæ tales tantum eſſe quoad pſychen ſuam: ita ut ſpiritus & mens eorum ab alia ſint radice, ſicut dixi cap. 35. Et nemo ex omnibus dictis talis eſt, cujus pſyche, ſpiritus & mens ab hac radice ſola eſſent, excepto Abbajah.

§. 19

§. 19. Scito deinde, quia radix hæc de ſelectiſſima ſpecie Kaini fuit, hinc etiam haud parvam ipſi competere prærogativam præ cæteris animabus; ut ſæpius dictum eſt: & in ſpecie; ſi quis fuerit de iſta radice calcanei qui eſt notio regni. Notumque eſt, quod diximus Cap. 22. Ad locum: Pr. 12. v. 4. *Uxor fortis corona mariti ſui:* Quod nimirum aſcendere poſſit ſupra maritum: juxta illud: Jerem. 31. v. 22. *Mulier circumdabit virum.* Quicunque ergo originem habet ab hac radice, ille aſcendere poteſt usque ad ſummitatem graduum & in infinitum. Unde R. Akibha aſcendit usque in cogitationem ſummam (i. e. Sapientiam) de quo pluribus infra.

§. 20. Sciendum quoque eſt, ſicut diximus Radicem Kaini pertinere ad Severitates cognitionis, quæ deſcenderat in ſiniſtrum humerum microproſopi, ſic neceſſe quoque eſſe, ut & Lea uxor Jacobi, (quæ eſt myſterium nodi Phylacteriorum, proditque à regno interno, applicito ad hanc cognitionem ejusque ſeveritates ſub notione calcanei ſicut dictum eſt.) deſcendente hoc calcaneo (nam Lea extrinſecus ab eodem fulgorem accipit) deſcendat. Ut dictum eſt Cap. 25. Et quoniam etiam hæc delapſa eſt, hinc præter iſtam ſpeciem radicum animarum pertinentium ad iſtum humerum ſiniſtrum, etiam adhuc ſunt notiones aliæ; animæ nempe aliæ, quæ pertinent ad Leam externam prodeuntem ab iſto calcaneo, ut dictum ſupra.

§. 21. Et ſic quoque lumina dantur deſcendentia à parte interna iſtius regni, antequam prodeat Leah foras. Et hæc lumina ſunt media, prodeuntia nempe à regno interno, nec tamen intrantia in Leam externam. Notum enim, quicquid exiſtit in ſanctitate id poſſe relinquere veſtigium aliquod, quocunque loco tranſierit.

§. 22. Atque hinc quoque animæ dantur ad partem internam ſpectantes, intrantesque in Leam foras.

§. 23. Aliæque ſunt mediæ, quæ lumina hauriunt & deducunt à parte interna foras in Leam. Atque hæ omnes ſunt ſpecies animarum, quarum natura non ſatis explicata eſt: quamvis in hoc omnes conveniant, quod nomen habeant à radice humeri ſiniſtri Caini.

§. 24. Scito etiam omnia ſpecialia exiſtentia intrinſecus neceſſariò prodire, ut luceant foras erga Leam: Quoniam illa applicata eſt humero huic ſiniſtro, quæ ſunt ſeveritates: Et non humero dextro. Unde in ſpecie multas cognoſcere poteris animas.

§. 25. Id quoque ſcias, quod ſicut in hoc humero ſunt cerebra interna & cerebra ambientia; atq; ea omnia ſub notione ſtatus adulti: præter fœminina quæ à microproſopo prodeunt tempore ſtatus adulti: Sic talia etiam ſint ſub conceptu minorennitatis. Sicut igitur Kain eſt notio imaginis fundamenti matris quod in Microproſopo exiſtit ſub ſtatu adulto: Sic alia datur imago huic ſimilis ſub notione minorennitatis. Atque hæc omnia ſpectant ad notionem Kaini; & omnia vocantur juxta illius nomen, præterquam quod ſint ſub minorennitate.

§. 26. Sicut etiam porro dantur notiones Jisraëlis & Jacobi quæ ſunt Microproſopus: Ita ut Jacobus prodeat è parte poſtica patris, ut traditum eſt ſuo loco; ſic etiam

dantur notiones Kaini & Hebelis in Microproſopo, quæ vocantur Jiſraël & Jacob, quæ tamen etiam omnia vocantur ſpecies Kaini & Hebelis, ſicut dictum eſt.

§. 27. Verum enim vero quando Kain eſt in Jaacob, tunc vocatur Jabal, de quo nempe dicitur Gen. 4. v. 20. *Et Ada pariebat Jabal.* Quæ tamen omnia vocantur nomine Kaini, ita tamen ut Kain in ſpecie referatur ad Microproſopum & Jabal ipſi ſimilis ad Jacobum, quod notes. Sicut etiam latius patebit infra. Danturque ſpecies adhuc plures in Kaino à Cerebris nempe tam internis quam ambientibus, tam maſculinis quam fœmininis.

Cap. XXX.

§. 1.

Poſtquam jam expoſuimus omnes animarum ſpecies quæ fuerunt in Adamo protoplaſte, quæ nempe ab illo delapſæ ſunt, & quæ in illo manſerunt; nec non quas Hæreditario tradidit Kaino & Hebeli & Schetho; item quæ ab ipſo ſeceſſerunt & non deciderunt vel immerſæ ſunt intra cortices: Porro etiam quæ ſint animæ planè novæ de quibus omnibus latius in capp. præcedentibus. Jam porro adhuc aliam deſcribemus ſpeciem animarum, ut ſic omnia animarum genera proponamus.

§. 2. Cum ergo Adam protoplaſtes comediſſet de arbore cognitionis boni & mali mixtumque eſſet bonum malo, & per ipſum diffuſum eſſet inquinamentum ſerpentis; tunc incepit committere peccatum fruſtra profuſi Seminis. Notum autem, quod ex omni gutta fruſtra profuſi ſeminis Lilith & Naemah faciant corpora, quæ referuntur ad ſpeciem dæmonum & ſpirituum & Lemurum. Quamvis Dæmones propriè dicti quoad ſpiritum corpusq; ſuum ſint ab impuritate: Spiritus autem hi impuri & Lemures quoad corpus ſuum quidem fiunt è fruſtra profuſo ſemine adeoq; ab impuritate per Naeman & Lilith: Sed mens eorum provenit è loco ſancto. Et iſti vocantur plaga filiorum Adam; Sicut dicitur: 2. Sam. 7. v. 14. *Et caſtigabo ipſum virga virorum, & plagis filiorum Adam.* Ubi per virgam virorum intelligitur fundamentum virile, juxta illud: Numer. 24. v. 17. *progredietur ſtella ex Jaacob & ſtabit virga de Iſraël.* Quoniam virga eſt membrum fundamentale & litera Vav minor. Stella autem eſt gutta Seminalis quia vibratur ſicut ſagitta. Et plagæ filiorum Adam ſunt iſti Dæmones, qui procreati ſunt è fruſtra profuſo ſemine. Et quia primus qui peccatum hoc commiſit fuit Adam protoplaſtes: hinc ſecundum illius nomen vocantur Plagæ filiorum Adam.

§. 3. Quanquam adhuc alia ſit ratio, quare ſic vocentur: quia nimirum revera fuerunt filii Adam & non perfecti Dæmones. Atque id innuitur in Sohar Sectione Vajikra fol. 19. Ubi dicitur: quod Lilith congreſſa fuerit cum Adamo protoplaſte, antequam in ipſum ingreſſa eſſet pſyche vivens. Notum autem, quod peccatum Adami prius commiſſum fuerit quam generarentur Kain & Hebel, ut dictum ſupra Cap. 33. Quamvis enim locis quibusdam Magiſtri noſtri p. m. diverſum ſentiant; tamen in Sohar eadem opinio confirmatur Sectione Achare-Moth fol. 77. Jam enim noſti quod Adam

eâdem die quâ creatus erat quoque comederit; & eadem die congreſſus ſit, & eâdem die nati ſint Kain & Hebel. Patet ergo quod cùm Gonorrhæam procuraret, eo ipſo libido ejus incitatior facta ſit, ut cum Chavvah concumberet. Atque tunc è gutta prima prodiit Kain & Hebel è ſecunda. Quia igitur nondum omnes Gonorrhæas & plagas illas finierat & cum Chavvah rem habebat; hinc gutta Kaini permixta erat cum aliquibus plagarum illarum filiorum Adam, ſicut traditur in Sohar Sectione Achare Moth his verbis: Aliquando Naemah in mundo exiſtit atque tùm quis è ſomno expergiſcitur uxoremq; ſuam attingit, &c. Cumque ipſa concumbit, &c. Ita enim res ſe habebat cum Adamo protoplaſte: ita ut fluente adhuc Gonorrhæa fruſtranea jungeretur Chavvæ uxori cumque ipſa concumberet. Atque tum fruſtraneæ illæ guttæ commiſcebantur cùm guttis Adami copulatoriis: & ex mixtura ambarum primo prodibat Kain. Atque hinc in Kaino maxima pars erat mala, inque eo erant cortices multi. Quod intelligitur in ſectione Achare Moth his verbis: Et deinde generabat Kainum.

§. 4. Porro autem à gutta ſecunda prodibat Hebel, qui propterea mitigatior erat.

§. 5. Natis autem Kaino & Hebele Adam porro huic Gonorrhææ ſuccumbebat per centum triginta annos, ſicut traditur locis quam plurimis. Unde triplex Adami eſt Gonorrhæa, una antequam generaret Kain: & una ipſo tempore generandi Kaini, & una 130 annorum illorum, quibus ſeparabatur à Chavvah uxore ſua donec generaret Schethum.

§. 6. Omnes autem tres hæ Gonorrhææ Adami à radice Kaini provenerunt: quia omnes referuntur ad ſeveritates: Hinc dæmones & externi omnes cortices ad illas applicari queunt, quoniam judicia ſunt & rigores; ubi applicationem habent cortices. Et tamen in omnibus atque ſingulis anima quædam eſt robuſta admodum, &c. Et hæc materia prolixa eſt, huic libro tamen non inſerta.

Cap. XXXI.

§. 1.

EXpoſitis jam omnibus animarum ſpeciebus, quotquot inveniuntur per omnes creaturas, jam revertemur ad quasdam revolutiones animarum; ubi ſimul declarabuntur quam plurima dicta legis totiusque ſcripturæ. Initium autem faciemus ab illis revolutionibus, quæ ſunt in ſpecie Caini; Ubi ſimul immiſcebuntur quam plurimæ revolutiones Hebelicæ.

§. 2. Primò igitur ſciendum eſt, quod Adam Protoplaſtes peccaverit circa arborem cognitionis: atque tunc omnes animarum ſpecies jam ante peccatum in ipſo comprehendebantur, ita ut nullus hominum in mundo ſit, qui ibi non fuerit præſens in iſtô peccato. & cui non aliqua depravatio per iſtud peccatum obtigerit.

§. 3. Commiſſo autem peccato diviſæ ſunt animæ in plurimas ſectiones, de quibus dictum eſt capitulis præcedentibus. Patet igitur, quod omnes animæ tam quæ ſeceſſerunt

runt ab Adamo, (ſive non immerſæ intra cortices, ſive immerſæ in eos,) quam quæ relictæ ſunt in Adamo ipſo, nonniſi unicam illam habeant labem Adami ſcilicet Protoplaſtæ.

§. 4. At vero animæ illæ, quas hæreditario tradidit Adam Kaino & Hebeli filiis ſuis, ſolæ adhuc alium inſuper acceperunt defectum, nimirum propter peccatum, quod ipſi Kain & Hebel peccarunt, ſicut dicitur in ſupplem. 69. & 112. & pluribus locis aliis. Unde clarum eſt, quod animæ provenientes è Kaino & Hebele duas reſtaurare teneantur corruptiones; primo labem Adamiticam; & ſecundò labem Kainiticam & Hebelicam: ad quod non obligantur cæteræ animæ, quippe quæ reſtitutione alia non habent opus, niſi ob vitium unum Adami nimirum Protoplaſtæ.

§. 5. Sciendum tamen, hæc omnia ipſis competere præter illa, quæ ipſe homo peccat operibus ſuis in ſingulis revolutionibus: cum nobis jam ſermo non ſit, niſi de corruptionibus primis, quam factæ ſunt per Adamum Protoplaſten, perque Kainum & Hebelem, quæ ſunt radices omnium animarum, ut dictum ſupra.

§. 6. Patet igitur, quod animæ Kaini & Hebelis duplicem habeant immixti mali ſpeciem: unam per vitium Adami; & alteram per vitium Kaini & Hebelis: unde ſimul è malo conſtant atque è bono.

§. 7. Antequam igitur peccaret Kain omnes animæ humeri iſtius ſiniſtri in illo continebantur; ſicut in Adamo omnes omninò continebantur animæ, ut dictum ſupra. Commiſſo autem peccato Kaini, cum nempe occideret Hebelem fratrem ſuum, omnes illæ animæ vitium paſſæ ſunt, immixtumque in illis fuit bono malum altera vice, ita ut deſcenderent in ptofundum corticum: quędam tamen illarum remanebant in Kaino, quamvis etiam inibi jam permixtum eſſet in illis bono malum.

§. 8. Porro jam quoque ſupra dictum eſt, omnes illas animas, quæ immerſæ fuerant corticibus, non ſtatim iterum venire poſſe in mundum, niſi primò anima illa, quæ abinde prodit, & cujus tempus appropinquat, ut ab illis educatur, accedat per modum imaginis lucis ambientis caput corporeum hominis cujusdam alterius, qui ſit de radice ejus: quod fieri debet tribus vicibus in tribus hominibus ad radicem ejus pertinentibus: ubi quarta demum vice acedit per modum animæ internæ in hominem alium. Atque hoc modo omnes animæ exeunt atque educuntur è corticibus, ita ut alia aliam lucis inſtar circundet, & alia alii ſuperimmineat, donec reſtitutæ ſint omnes atque ſingulæ: quas tamen omnes unius radicis eſſe oportet, prout pluribus dicetur infra.

§. 9. Et quamvis tales animæ ſint in ſtatu imaginis ad inſtar lucis ambientis, tamen ab ipſa non ſecernitur bonum à malo, donec accedant per modum lucis internæ: atque tunc per opera earum malum ab ipſis ſeparatur: quod tamen non penitus ſecedit usque ad percuſſionem in ſepulchro factam, ut ſuo loco dicetur. Atque hoc indigitatur dicto illo: Jeſch. 25. v. 8. *Abſorbebitur mors in æternum.* Mors enim propterea ſaltem contingit, ut ſeparetur malum à bono, quod immixtum fuit animabus per transgreſſiones Adami Protoplaſtæ & Kaini atque Hebelis: quia nimirum iſti fuerunt Patres atque radices omnium animarum, omnesque in iis contentæ fuerunt: & transgreſſiones

eorum tantæ fuerunt, ut malum bono immixtum fuerit quam profundiſſimè; quod ita non accidit in vitiis illis, quæ à ſingulis animabus admittuntur per ſe, atque ſibi relictis. Unde ab origine mundi usq; ad adventum Meſſiæ ſemper generantur homines atq; moriuntur: & hoc medio ſcoriæ ſeparantur ab auro: quo examine eo usque ad finem perducto, ut nullum amplius malum bono adhæreat, in ſingulis animabus, tunc veniet Meſchiach, ut dictum eſt. Tunc enim cortices, qui vocantur mors, quoniam ipſius cauſa ſunt, abſorbebuntur, & diſperdentur ab iis, ut non futurum ſit opus, eoſdem ulterius ſeparare: abſumentur enim ut fumus, quia nullum amplius habebunt influxum à ſanctitate, nec vita ipſis ſuppetet ulterior, unde ab illis ceſſabunt in æternum: quæ eſt mens illius dicti: *Abſorbebitur mors in æternum.* Jeſch. 25. v. 8.

§. 10. Unus igitur ex illis transgreſſoribus fuit Hebel, unde Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, qui ejusdem Hebelis erat revolutio, tantopere conabatur iſtam reſtaurare labem Hebelicam, à colluvię plebeja ſimul ex Egypto egreſſa, ut pluribus dicetur infra. Atque ſic extenſio Moſis in omnes atque ſingulos generationes pertigit, usque ad ſexaginta myriades generationum revolutivarum, donec omnis ſpurcities Hebelis abſumta ſit. Hinc literæ initiales dicti illius בלע המות לנצח. *Abſorbebitur mors in æternum*; repræſentant nomen Hebel. Id quod ſimiliter eveniet in cæteris radicibus omnibus.

§. 11. Cumque jam expoſitum ſit, quomodo in illis animabus Kainiticis & Hebelicis malum bono immixtum ſit, idque per omnes animarum gradus à Pſyche usque ad ſpiritum vel mentem: jam patet, quod malum Kaini magnum ſit admodum: ſicut notum eſt, quod ſcoriæ ſeveritatum judicia ſint rigoroſiſſima. Eodem tamen modo bonum illud etiam quod in Kaino erat, inſigne admodum erat atque excellens, prout ſupra dictum eſt. Sciendum autem quod malum à bono non ſeparetur niſi per bonum aliquod opus vel obſervationem cujusdam præcepti, quod homo ille complevit, qui talem animam in mundum eduxit: ita ut, quò majus eſt illud præceptum, vel major eſt hominis alacritas ad illud obſervandum, eò major quoque in ipſo ſuboriatur vis ſeparandi malum à bono in illa anima, quam eduxit extra corticem; eamque elevat usque ad uxorem ſupernam, ubi reſtituitur & renovatur per copulam, venitque in mundum, ac ſi eſſet nova: de quibus vide meditationem ſuper prolapſum in faciem, & illa, quæ de his diximus ſupra. Atque tunc introducit eam in guttam illam ſpecialem. Quanta igitur eſt proportio obſervatorum ab homine præceptorum, per quem hæc gutta attrahitur, eadem proportione malum à bono ſeparatur. Semper autem ipſe incipere tenetur ſeparationem iſtam, ut aliquid mali in ea latentis ab ipſa tollatur; alias enim non poſſet prodire è corticibus: atque tunc bonum illud cum pauco ſuo malo intrat in guttam illam. Malum autem iſtud, quod pater ejus ſeparavit à tali anima, non eſt malum perfectum; ſed in eo adhuc latet aliqua ſcintilla ſanctitatis; quæ & ipſa intrat in corpus quoddam, ibidemque purificatur purificatione perfecta de gradu in gradum, donec depuretur penitus, ita ut malum omne remaneat in latere uno, & bonum in latere altero. Et ſit in bono illo primo, quod homo talis attraxit filio ſuo, ſicut dictum eſt,

omnino etiam adhuc aliquid mali extat: quod pariter non mundificatur, niſi per bona opera, ab ipſo homine illo facta. Et nihilominus nondum penitus ſeparare poteſt malum illud, etiamſi vel juſtiſſimus foret in mundo, nec vel unicum per totam vitam ſuam commiſiſſet peccatum: ſemper enim labes illa prima Adamitica adhuc ſubſiſtit: quare neceſſario opus habet morte; ut nempe malum illud penitus ab ipſo ſeparetur.

§. 12. Cum itaque quidam ſint, qui ita non perficiuntur; illos redire oportet multis revolutionibus. Qui verò abſoluti ſunt penitus, ita ut in illis nihil remanſerit, niſi labes Adamitica, illos purificari oportet per mortem. Atque huc pertinet illud, quod in Gemarah dicitur de quatuor illis, qui per totam vitam ſuam nullum perpetrarunt peccatum, inter quos eſt Jiſchai pater Davidis, &c. quos mori oportuit propter conſilium ſerpentis. Et quamvis id mirum videri queat; per ſupradicta tamen facile intelligi poteſt: quamvis enim ipſi nihil corruperint vel ulteriorem labem ſuperaddiderint: nihilominus tamen vitium primum ſerpentis in Adamo Protoplaſte obortum nondum fuit reſtitutum; unde moriendum ipſis fuit.

§. 13. Summa horum omnium eſt, quod portiones illæ mali, vel portiones illæ boni exiſtentes in qualibet anima, tot ſubmittendæ ſint revolutionibus, donec ſingulæ diſcedant in locum ſuum debitum, ita ut omne bonum perfectè ſeparetur in partem unam, unde talis homo vocatur perfectè juſtus: & omne malum in partem aliam, à qua talis perfecte malus dicitur. De quo Propheta inquit: Jeſch. 66. v. 24. *Exibunt & videbunt corpora iſtorum hominum, non morietur vermis eorum, & ignis eorum non extinguetur.* De malis autem illis, in quibus adhuc aliquid boni eſt, intelligendus eſt locus ille 2. Sam. 14. v. 14. *Et cogitabit cogitationes, ne expellatur ab eo expulſus.* Atque talis reſtauratur per revolutiones. Quod probè notandum.

Cap. XXXII.

§. 1.

DEductis nunc per capitula præcedentia, quæ dicenda fuerunt de revolutionibus: quod nempe per eas malum ſeparandum ſit à bono: jam adhuc aliquid ſuperaddam, quod pertinet ad capitulum ſuperius quartum, quomodo nempe intelligendum ſit, quod ſcriptum eſt in Tikkunim, ſive ſupplementis aliisque libris Cabbaliſtarum, de revolutionibus trium Patriarcharum: item quod Kain revolutus ſit in Ægyptio & in Korach & in Jethrone; cùm tamen multi iſtorum vel omnes vixerint eodem tempore. Unde quæſtio oritur, quomodo id fieri potuerit?

§. 2. Res autem ita ſe habet, ut ſupra dictum cap. 1. quod nempe animæ Adami Protoplaſtæ inſertæ fuerint in Adamum Belial, ita ut malum immixtum fuerit bono, & membra animarum Adamiticarum innexa & conjuncta fuerint ſimilibus membris in

Adamo perverſo. Primo ergo (è corticibus iſtis) prodierunt membra ſuperna, ut initium factum ſit à capite, & reſtauratio pedetentim ſit ſubſecuta, donec generatione ultima Regis Meſſiæ purificandi ſint calcanei animarum, juxta id quod dicitur Pſalmo 89. v. 52. *Probris affecerunt calcaneos Meſſiæ tui.* Unde etiam dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: circa calcaneos Meſſiæ protervia multiplicabitur. Cum autem plene mundificati fuerint pedes illi, tunc veniet Meſ hiach. Sicut ſcriptum eſt in Sohar ſect. Pekude fol. 258: Cum pedes redierint, implebitur quod dictum eſt: & ſtabunt pedes ejus illa die ſuper monte olivarum.

§. 3. Patet igitur, quod interdum duo vel tres inveniantur homines vel plures in una generatione, qui nempe ſunt de radice una, v. gr. ſi ſint è duobus oculis; vel è duabus auribus; vel è quinque digitis manuum vel pedum, & ſimiliter. Sic quoque ſi ſint è vaſis unius membri vel venis: quoniam hæ admodum ſibi cognatæ ſunt. Unde ne mireris, quod ſupra ſcripſerimus: nempe quod Rami filius Chamah & Abbaja & Rabh Dima Nehardæus omnes fuerint è radice una; omnesque fuerint coævi.

§. 4. Deinde alia quoque occurrit ratio juxta ea, quæ ſupra diximus: quod nimirum omnes animæ in exilio ſint cum gloria cohabitante permixtæ inter cortices: ubi pro ratione temporis vel etiam præcepti ab homine quodam in hoc mundo obſervati, iſte homo dignus evadit educendi duas vel tres pluresve ſcintillas, ſi ab una radice fuerint: quamvis non tantùm ſint propinquæ, ſicut aures vel oculi. Unde à pluribus hominibus, qui ſinguli ſcintillam quandam educunt, quilibet nempe pro ratione præcepti à ſe obſervati, in mundum protrahi poſſunt ſimiles ſcintillarum ſpecies; & in ſpecie, ſi juſtus ille fuerit de radice iſtius animæ. Atq; tunc quamvis anima una ſit à capite, & altera è pede, atque ſic porro; nulla tamen hinc difficultas. Quoniam omnia diriguntur ſecundum præcepta, & bona opera, quæ homo perficit, ſimilesq; iisdem ſcintillas educit. Fieri ergo potuit, ut homo quidam è generationibus primis obſervaverit præceptum aliquod parvum, per quod educere non potuit niſi animam quandam de pedum notione: Et ut alius quidem vivat in generationibus his poſterioribus, qui obſervet præceptum aliquod magnum, cujus beneficio educere queat animam quandam excellentem de notione Capitis & ſimiliter: ita ut non omnino obſervetur ordo ille inter animas quæ venerunt in mundum. Quia interdum animæ excellentes ſunt in profundo corticum ut exinde prodire nequeant, donec veniat homo quidam de radice earum & obſervet præceptum aliquod ipſis competens & per quod reſtituendum eſt vitium talis animæ: Unde diu ipſis eſt expectandum, donec talis quidam inveniatur.

§. 5. Interdum autem animæ dantur parvæ inventique fuerunt quidam qui obſervarunt præceptum tale parvum eisdem competens; atque ſic citò prodierunt in mundum in generationibus primis.

§. 6. Adhuc alia porro datur ratio, ut hoc adhuc intelligatur plenius, nempe ſicut diximus Cap. 24. quod ſcilicet in ſingulis radicibus dentur diſcipuli ſapientum & obſervatores præceptorum atque bonorum operum, nec non populares, qui in membris ſi-

miles ſint cuti, carni, pilis & unguibus. Quare neceſſe eſt, ut in generationibus primis plebeji illi unius membri, verbi gratia ſuperioris prius prodeant tanquam pili illius membri & citius in mundum veniant quam diſcipuli ſapientum multò præſtantiores, pertinentes tamen ad membrum aliquod inferius illo: Cum tamen inter diſcipulos ſapientum qui ad pedes pertinent & inter plebejos in Capite exiſtentes nulla ſit proportio vel ſimilitudo: & nihilominus plebeji illi citius prodeunt è corticibus. [prout videmus quod ante Patriarchas mundi viginti præceſſerint generationes per bis mille annos: nimirum generatio diluvii & generatio turris Babelicæ:] Hi vero deinde in apricum prodeunt tempore debito, pro ratione nempe membri ſui inferioris, quamvis ſint excellentes admodum; vel propter obſervatum aliquod præceptum in illo tempore, quod causa fuit ut exire potuerint, ut dictum eſt ſupra.

§. 7. Alia quoque adhuc ulterius ratio datur; (quare nempe viliores animæ præclaras antecedant) quia animabus præſtantioribus nimium quantum adhærent cortices; ita ut magno opus ſit labore iis educendis. Unde mirum non eſt, quod in generationibus iſtis inveniantur Juſti inſignes, quia fieri poteſt, ut animas habeant multò præſtantiores quam plurimi è prioribus. Unde quoque intelliges, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, nullam dari generationem, in qua non ſint juſti quidam, quales fuerunt Abraham, Jizchak, & Jaacobh & Moſcheh Magiſter noſter ſuper quo pax, & Schmuel Propheta. Et quamvis in Gemara dicatur: quod Generatio non fiat melior; quod probant per Templum, quod prioribus reædificatum ſit; poſterioribus autem non ita reædificetur. Hoc tamen intelligendum ſaltem eſt de Generatione in genere; ſed reſpectu quorundam ſingularium poſſibile eſt, ut generatio evadat melior: Sicut eſt generatio hæc moderna, quæ eſt ultima, in qua manifeſtatur Sapientia veritatis (id eſt Cabbalah) ut veniat Meſchiach. Sicut dicitur in Tikkunim ſive ſupplementis: quod propter merita libri Sohar revelandus ſit Rex Meſchiach.

§. 8. Id etiam hinc probatur, quod multis in locis reperiamus; Vocem quandam de cœlo clamaſſe: N. N. dignus eſt, ut accipiat Spiritum Sanctum ſicut Moſcheh; & Jehoſchuah; ſed generatio non eſt digna ut id eveniat. Unde patet, quod ſi generatio ſumatur in genere, verum ſit, Generationem non fieri meliorem: Sed in quibusdam individuis in ſpecie eadem melior dici poteſt. Atque hinc quoque in Gemarah refertur de R. Pinchas F. Jair; quod excellentior fuerit Moyſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax, quoniam illius tempore diviſum fuerit Mare rubrum in gratiam ſexaginta myriadum; tunc autem propter hominem unicum. Deinde, quod Moyſis tempore mare diviſum ſaltem fuerit ſemel; tunc verò ter. Sic quoque R. Schimeon Jochaides ultimus è Doctoribus Miſchnicis, gloriatur, quod Moſcheh neſciverit faciei ſuæ cutem fulgorem emittere; ipſe verò iſtud in ſe evenire ſciat. Sicut reperimus in Idra Sect. Naſo. Atque ſic R. Akibha F. Joſeph, qui erat filius proſelyti & ultimus Dd. Miſchnicorum, tàm fuit præclarus, ut cum Moſcheh vidiſſet Horoſcopum R. Akibhæ, perterrefactus contremuerit, inquiens: nihil jam rei mihi circa miniſterium Legis

Sicut ſcriptum extat in Libro de literis R. Akibhæ. Et hæc illis qui fateri voluerint veritatem & rem profundius perſpexerint perſpicua ſunt; deq; iis pluribus dicemus infra.

§. 9. Jam igitur prolixè ſatis deduximus, quomodo poſſibile ſit Animas excellentes dari in generatione poſtrema; & minores illis priores in mundum venire potuerint. Expoſitum quoq; eſt, quomodo in una generatione tres vel quatuor ſcintillæ pluresve coævæ eſſe queant, quæ omnes ſint de una radice. Unde mirum non eſt, quod Korach & Ægyptius, & Jethro omnes fuerunt coævi. Quod tamen ad tres iſtos attinet, ratio adhuc alia occurrit intimior. Scias tamen huc quoque referri poſſe, quod jam præfati ſumus: nimirum poſſibile eſſe ut Pſyche veniat in hominem unum; & ſpiritus in alium; & mens in hominem tertium, quæ omnes tres tamen ſint homo unus omninò, quamvis non nati ſint in conſanguinitate, modo de una ortum trahant radice, ut dictum ſupra; & unus gradus ſit Pſyche; alter Spiritus; & tertius Mens. Atque ſic in caſu propoſito res ſe habet. Kain enim conſtabat à bono atque malo, inque eo erant Pſyche, ſpiritus & mens. Pſyche igitur de genere mali revolvebatur in Ægyptio illo, quem occidebat Moſcheh: ſed Pſyche ejus de genere boni revolvebatur in Kenan; & deinde in Mahalaleel &c. ſicut dicitur in Sohar Sect. Trumah. Porro ſpiritus ejus de genere mali revolvebatur in Korach; & quia ſpiritus major eſt quàm pſyche; hinc pſyche revolvebatur in Ægyptio; & ſpiritus erat in Judæo quodam, nempe in Korach, quamvis ambo eſſent de genere mali Kainitici. Deinde Spiritus de genere boni reſtituebatur in Schmuele Propheta; cùm primò revoluta fuiſſet in Nadab & Abihu; prout dicemus infra. Mens ejus tandem revolvebatur in Jethrone; atque tunc perficiebatur & reſtituebatur, ſicut dicitur in Supplemento 115. f. 101. quod nempe in Jethrone Kain inceperit reſtitui. Et huc pertinet illud Gen. 4. v. 24. Septies vindicabitur Kain; ubi vox יקם defectivè ſcribitur ſine Vav, ad denotandum tres illas revolutiones, & tres reſtitutiones, quarum ordo à ſummo ad imum pergit ſecundùm ordinem literarum יקם, id eſt, יתרו· קרח· מצרי, Jethro, Korach, & Ægyptius; vide plura ſupra cap. 26.

Cap. XXXIII.

§. 1.

Ut igitur ad ſpecialia quædam de iſtis hominibus deſcendamus; jam præmiſimus, quod Ægyptius ille, quem occidit Moſcheh, fuerit Pſyche mala Kaini: Moſcheh autem fuit bonum quod fuerat in Hebele. Sicut autem Kain peccabat, quòd occideret Hebelem, ut acciperet Gemellam ejus: ſic Ægyptius ille occidebat illum Jiſraëlitam, ut acciperet uxorem ejus Schlomith filiam Dibri, ſicut notum eſt. Unde dicitur Exod. 2. v. 11. *Et videbat virum Ægyptium, qui occidebat virum Hebræum*, מאחיו; ubi ſub voce מאחיו non intelligi poteſt vir ille Jiſraëlita, qui eundem nominavit virum Hebræum. Et ſi dicas illum fuiſſe cognatum ejus, & de ejusdem familia; id ita non eſt, quia alter ille erat de familia Dan, Moſcheh autem de tribu Levi, ſed ſenſus eſt, illum per Spiritum Sanctum vidiſſe, quòd Ægyptius iſte, qui occidebat virum Hebræum ortum haberet

de fratre ſuo, nempe Kaino, ita ut vox אחיו legenda ſit per Chirek, & intelligenda de Ægyptio, qui erat revolutio Kaini fratris ſui. Quod autem dicitur, Et convertit ſe huc atque illuc: id ſic interpretantur Magiſtri noſtri b. m. Moyſen vidiſſe, quid ipſi feceit in domo ſua; & quid ipſi fecerit in campo. Senſus eſt, Moyſen duas habuiſſe viſiones, unam nempe, quid fecerit illi in domo, cùm voluerit vim facere uxori ejus; & alterum, quod idem peccatum jam commiſiſſet, cùm adhuc eſſet Kain, nempe tunc etiam propter uxorem, ſuam nempe Hebelis & Moyſis propriam: ſicut Magiſtri noſtri b. m. interpretantur locum illum Gen. 4. v. 8. *Et accidebat cum eſſent in campo.* Ubi per campum intelligi volunt uxorem. Cumque omnes ejus revolutiones propterea ipſi eveniſſent, ut elueret maculam illam, hic (exiſtens in Ægyptio) è contrario potius peccato priori ulteriora addebat delicta, ita ut ob hanc rationem Moſes eundem occiderit.

§. 11. In ſupplementis quoque n. 110. textus ille eodem modo exponitur ſuperaddita quoque explicatione in verba illa Exod. 2. v. 12. *Et videbat, quod vir nullus*: id eſt, quod nullus Proſelytus ab ipſo ſit proditurus; quaſi contemplatus ſit, an in ipſo aliquid eſſet de natura boni, videritque quòd nulla ſit ſpes. Supra enim dictum eſt, Ægyptium illum fuiſſe Pſychen de genere mali Kainitici & non de genere boni. Et quia videbat, quod nulla in illo foret ſpes, hinc factum eſt, ut occideret eum. Abſit enim, quod vir juſtus, qualis erat Moyſes Magiſter noſter ſuper quo pax, occiſurus eſſet virum quendam ob merum odium: cum ſcriptum ſit Lev. 19. v. 17. *Ne oderis fratrem tuum in corde tuo.* Hic autem frater ejus erat. Quinpotius è contrario ex mero amore eundem occidit, ut nempe illum reſtitueret. Unde intelliges, quare dixerint Magiſtri noſtri b. m. Moyſen nempe occidiſſe Ægyptium per nomen expoſitum. Ubi quæſtio oritur inſignis, quomodo Moyſes pronunciaverit nomen illud ſanctiſſimum expoſitum ſuper Ægyptio illo impuro: cùm tamen in Sohar dicatur Sect. Balak f. 197. quod Pinchas dixerit ad Zelach: Abi & occide eum; ſed non per nomen expoſitũ; quia indignus eſt ſuper quo illud pronuncietur. Cùm tamen Bileam fuerit Propheta, prout dixerunt Magiſtri noſtri b. m. Multo minus igitur hoc fieri debuiſſet ſuper Ægyptio iſto. Verum enim vero res ita ſe habuit, ſicut jam diximus: Moyſen nimirum habuiſſe intentionem eundem reſtituendi; unde eum occiderit per nomen expoſitum. Ubi notandum eſt, quod nomen expoſitum hoc non fuerit illud, de quo dicitur Exod. 3. verſ. 15. *Hoc eſt nomen meum in æternum*, de quo dixerunt Magiſtri noſtri b. m. quod qui illud pronunciet literis ſuis, nullum habeat portionem in mundo venturo. Et notum eſt alias, quòd plura dentur nomina, quæ vocantur expoſita: ſicut & alia ſunt, quæ vocantur cognomina. De his videri poteſt præfatio libri, de Literis R. Akibha, ubi agitur de nominibus ſanctiſſimi expoſitis. Traditumque nobis eſt à Magiſtris noſtris, quod nomen illud expoſitum, per quod Moyſes occiderit Ægyptium, fuerit nomen 42 literarum, cujus initium eſt אבגיתץ &c. Hoc enim, ut notum eſt, nomen eſt ſeveritatis, quod occidit. Suntq;, qui illi ſubjiciunt puncta illius dicti Exod. 2. 12. ויפן כה וכה. *Et convertebat ſe huc atq; illuc.* Summa hæc redit, quod hoc nomine eum occiderit. Porro etiam notum eſt, quod hæc ſit iſtius nominis proprietas, ut per illud mundi queant elevari tribus manibus; quia in illo ter continetur nomen יד i. e. manus, cujus numerus eſt 14. unde ſumma 42. Prout à nobis expoſitum

tum eſt ſuper benedictione matutina, cujus initium eſt: &c. אנא בכח. Item ſuper ſimili benedictione ejusdem initii, quæ cum lectione Audi, noctu coram lecto recitatur.

§. 3. Intentio ergo Moyſis erat, eundem elevare per cædem hanc ſurſum ad uxorem ſupernam tanquam aquas fœmininas, juxta dictum illud Thren.3.v. 23. *Novæ ſunt ſub diluculis* &c. Nimirum per nomen 42. literarum, quod habet vim elevandi, ut nempe ibi innovaretur, inque mundum rediret emundatior, quàm fuerat antea, ut ſupra jam diximus cap. 31.

§. 4. Cùm igitur occidiſſet eum, exibat ab eo Pſyche illa, & aſſociabatur Jethroni, qui erat Mens Kaini, ut dictum ſupra. Cumque ſic eidem jungeretur, Jethro proſelytus fiebat, abnegato cultu Idolorum, quoniam reſtituta erat Pſyche ejus per nomen 42. literarum.

§. 5. Nihilominus propterea punitus eſt Moſes, ut pluribus infra dicemus. Et huc pertinet dictum illud Gen.4,24. *Quoniam ſepties vindicabitur Kain.* Id eſt, vindicta illa, qua Deus ſanctiſſimus puniturus eſt Kainum, fiet per virum quendam ſeptinomium, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri b. m. eundem intelligi, qui occidit Ægyptium, qui erat Kain. Quod autem dicitur שבעתיים quaſi bis ſepties, & non ſepties ſimpliciter; hoc indicatur, quod Kain vindicandus ſit duplici ſeptenario, id eſt, per duos viros, qui ſinguli habuerunt ſeptem nomina, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri b. m. ita ut per ambos reſtituendus ſit Kain. Moyſes enim Magiſter noſter, ſuper quo pax, occidebat Ægyptium, & reſtituebat eum per nomen expoſitum, (& habebat ſeptem nomina, quæ ſunt; משה & 1. Chron. 4. v. 18. ירד · חבר · יקותיאל : & אביגדות · אביסוכו · אבתנוח) Deinde autem veniebat eadem Pſyche & jungebatur Jethroni, qui etiam habet ſeptem nomina (יתר יתרו חבר חובב רעואל פוטיאל קני) ibique reſtituebatur; eò quod is fieret Proſelytus abnegato cultu Idololatrico.

§. 6 Iſta ergo occiſio Ægyptii hujus indigitatur verbis illis Exod. 21. v. 12. *Si quis verberaverit virum quendam ut moriatur; non tamen inſidiatus ſit ei, ſed Dominus ſic illum obtulerit: locum tibi ponam, quò fugias.* Ubi ſub verbis; *non inſidiatus fuerit*, intelligitur Moſcheh, qui occidit Ægyptium, pro commodo ejus; & non ex proæreſi; ſed Deus illum obtulit manib. ejus. Nihilominus tamen punitus è Moſcheh, quod eũ occiderit ante tempus deſtinatum ipſi: Hinc dicitur, *Ponam tibi locum.* Dicendum enim fuiſſet, ponam ei locum: ſed quia dicitur; *ponam tibi:* ipſe Moſes intelligitur. Cui exinde neceſſaria fuit urbs refugii, ut fugeret שמה illuc, ubi ne legas שמה ſed משה. Id quoque traditur in Sohar Sect. Miſchpatim his verbis: hoc præceptum, de ſeparandis urbibus refugii, tibi datur, propter illum Ægyptium, quem occidiſti &c. Occidiſti enim eundem tempore nondum congruo. Ubi ſimul dicitur, quod præſens ibidem fuerit ſerpens antiquus (Confer Apocal. 12.v.9.) ſive primævus. Quod idem eſt, quod ſupra diximus, Kaino ſcilicet, quoniam eſſet de ſeveritatibus, adhæſiſſe impuriritatem ſerpentis reſpectu Pſyches. Si enim totus, quod abſit, conſtitiſſet ex impuritate, prout multi autumant; quare Moſcheh Magiſter noſter ſuper quo pax, obligatus fuiſſet

fuiſſet tolerare exilium? Porro enim dicitur ibidem: Præceptum tertium eſt de urbibus refugii. Atque tres hæ urbes refugii Transjordaniticæ non in uſum venerunt, donec & reliquæ ſepararentur, quæ in terra Jiſraël: Quare igitur Moſcheh ſic feſtinavit, ſicut dicitur Deut. 4. v. 41. *Tunc ſeparavit Moſcheh tres urbes?* Res autem ita ſe habet, quod per ſeparationem iſtarum urbium imputari ſibi vellet, quaſi ibidem exulaſſet, ut ſic expiaretur peccatum ejus. Unde in vocula שמה latet nomen משה.

§. 7. Porrò ab iſta impuritate, quam impius iſte Ægyptius injiciebat in Schlomith filiam Dibri, quod erat malum, prodiit ille filius, de quo dicitur: Levit. 24, 10. *Exibat autem filius mulieris cujusdam Jiſraëliticæ, qui erat filius viri Ægyptii, & maledicebat ſanctiſſimo nomini.* Quoniam opera patrum perficiunt filii: unde quia Pater, Ægyptius ille ſcilicet, perfectè malus erat, mirũ non eſt, quod delictum hoc perpetraverit: unde & ipſe occiſus eſt per Moſchen Magiſtrum noſtrũ, ſuper quo pax, quia à Patre hoc habebat. Dictum enim eſt v. 11. *Et adduxerunt eum ad Moſcheh,* &c. De peccato autem ejus, de quo dicitur, *& maledicebat nomini Divino*, loquemur ſuo loco.

§. 8. De Jethrone autem jam quoque multa ſunt dicta cap. 26. & 27. ſicut etiam, quænam fuerit Gemella redundans illa Hebelis. Quia ergo Kain jam reſtituebatur in Jethrone, ſicut diximus, quod ipſi ſe adjunxerit Pſyche Ægyptii illius, atque converſus ſit; quodque Jethro fuerit portio ejus fundamentalis, nempe Mens Kaini; unde in illo reſtitutum ſit peccatum Kaini: hinc abunde intelliges, quare inter omnes tribus Jiſraël, nulla Moſi deſtinata fuerit uxor, niſi filia Jethronis ſacerdotis Idololatrici: quia nimirum in iſto Kain inceperat reſtitui: unde loco facti ſui primi, quod occiderit eum, jam eundem à Pharaone fugientem amœno vultu in domum ſuam ſuscepit, animamque ejus ſalvavit, cibumque & potum ei ſubminiſtravit, ſicut dicitur Exod. 2. v. 20. *Vocate eum, & comedat panem.* Et pro eo quod antehac gemellam Hebelis abstuliſſet; jam eandem eidem reſtituit, quippe quæ eſſet Zippora filia ejus, ſicut diximus cap. 27. Hinc patet, quia in Jethrone Kain incipiebat reſtitui, quod propterea Moſcheh acceperit filiam ejus: quoniam Moſcheh erat Hebel, & Jethro erat Kain poſt reſtitutionem ſuam: quare etiam Moyſi omne id exhibebat, quod de ipſo legimus.

§. 9. Sed Ægyptius & Korach & Dathan & Abiram & Doëg & Achitophel omnes iſti de parte mali Kainitici provenerant, antequam illa reſtituta eſſet: unde ſemper adverſabantur Moyſi & Davidi, quod probè notandum.

§. 10. Hinc quoque intelliguntur verba illa Exod. 18. v. 6. *Ego ſocer tuus Jethro, & uxor tua.* Ubi dicere debuiſſet, & filia mea: ſed propterea dicit, *Et uxor tua*; quod intelligeret uxorem illam primam, quam habuerat tempore Hebelis. Unde literæ initiales horum verborum אני חותן יתרו repræſentant voculam אחי, mi frater, quaſi diceret: Ego ſum Kain, & tu es frater meus Hebel; Jamque pacifice tecum agam, & lubenter tibi reddam uxorem tuam, ut id corrigam, quod antea deliqui.

§. 11. Et huc etiam pertinet illud, Jud. 4. v. 11. *Et Cheber Kenitus ſeperaverat ſe à Kaino.* Iſte enim Cheber erat de nepotibus Jethronis: ſicut ſcriptum eſt ibidem: E filiis Chobab ſoceri Moyſis. Unde Cheber iſte è poſteris Kaini erat de genere boni, quod

in

in ipſo fuerat; ſicut diximus cap. 29. Hinc dicitur: *ſeparaverat ſe à Kaino.* Quoniam in Kaino permixtum erat bono malum; jam verò bonum illud ſeparatum erat à malo Kaini: Unde Cheber etiam dicitur קיני quæ ſunt literæ Kain: quod nimirum à Kaino deſcenderet, & à Kaino, id eſt ejus malo ſe ſeparaverat.

§. 12. Jam autem redibimus ad diſcurſum de Zipporah; quæ nimirum fuit fœmina illa redundans Hebelis: & hæc etiam vocatur Leah, quoniam ab illo loco deſcenderat: quanquam illa ſit de parte interna, & Leah de parte externa, ubi nodus eſt Phylacteriorum. Et huc pertinet illud: Exod. 2. v. 20. *Et Moyſes habitare volebat apud virum iſtum.* Ubi literæ initiales illorum verborum לשבת את האיש; exhibent nomen Leah; quippe quæ ipſa erat Zipporah. Unde dicitur: *Deduxque ei Zipporam filiam ſuam.* Quod etiam deſignatur verbis initialibus Pſalmi 90. v. 1. Ubi per literas initiales horum verborum איש האלהים למשה *Oratio Moyſis viri Dei* exhibetur nomen לאה. Res autem ita ſe habet: Quia omnes notiones regni vocantur preces. Dantur autem variæ precum ſpecies, v. g. Oratio Davidis; quod eſt regnum notionis Davidicæ: item oratio pauperis, quod eſt regnum infimum, cui pauperis nomen competit. Item oratio Moyſis, quod eſt regnum ſummum informationis, adeoque gemella redundans uxor Moyſis. Hinc dicitur: Oratio Moyſis, id eſt, notio illa regni Moyſis, quod denotatur per modo dictas literas initiales, quod nempe ſit Leah. Non enim intelligitur oratio infima, quæ eſt Rachel, ſed oratio Moyſis, quæ ſurſum eſt ſub notione Leah. Id quoque patet è Phraſi vocis תפלה quaſi diceretur טפלה ſenſu copulandi ſeu jungendi: quia hæc gemella redundans juncta atque ſociata erat Moyſi, qui eſt fundamentum Patris: quia ibidem eſt radix ejus, ut dictum eſt cap. 27.

§. 13. Hinc quoque intelliges, quod dicitur in Sohar Sect. Balak his verbis: Quatuor ſunt orationes, Oratio Moyſis: Oratio Chabcuk: Oratio Davidis, & oratio Pauperis. Et nulla harum tam eſt accepta, quàm oratio Pauperis.

§. 14. Item exhinc intelligi poſſunt ea, quæ extant Num. 12. v. 1. *Et Mirjam atque Aaron loquebantur de Moyſe propter fœminam illam Æthiopiſſam.* Primo igitur explicabo, quæ ſit mulier Æthiopiſſa. Ubi præmittenda ſunt, quæ habentur in libro ſingulari, quod vocatur Chronicon Moyſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax, quod nempe Moſcheh profectus ſit in Æthiopiam, ibique regnaverit annos quadraginta: inque uxorem acceperit ipſam conjugem regis Æthiopici per Sponſalia more Judaico: Deinde tamen gladium poſuerit inter ſe & ipſam, nec unquam illam tetigerit. Ubi quæſtio oritur; Quomodo ſibi deſponſaverit mulierem Æthiopiſſam? & quia eandem ſibi deſponſaverat, cur non tetigerit eam? Res autem ex iis patet, quæ ſupra diximus cap. 27. quænam ſcilicet fuerit natura gemellæ illius ſuperfluæ: ubi diximus, quod illa fuerit de notione cerebrorum ſtatus adulti. Ubi ſimul diximus, quod omnes iſtæ notiones etiam ſint in cerebris minorennitatis. Unde patet, quod ſicut notio Zipporæ eſt in cerebris ſtatus adulti, ſic eadem notio animæ quoque fuerit in cerebris minorennitatis: & hæc myſticè intelligitur per mulierem illam Æthiopiſſam ſupradictam. Jam verò notum eſt, quod cerebra minorennitatis omnia ſint judicia perfecta de nominibus Elohim, & in ſpecie

 notio-

notiones fœmininæ ſub tempore minorennitatis. Jam verò dictum eſt de judiciis, quod duo ſint illorum genera: nimirum judicia maſculina, quæ ſunt numero 325: & judicia fœminina, quorum numerus eſt 280 juxta numerum מנצפך quæ ſunt literæ duplices. Iſta autem mulier Æthiopiſſa eſt regnum de notione Patris; ſuntque judicia maſculina, quorum numerus eſt שכה 325. & cum voce ſimul annumerata 326, qui eſt numerus כוש Æthiops. Ubi color quoque nigredinis per ſe denotat, illam fuiſſe de genere judiciorum rigoroſorum minorennitatis. Atque ſic quoque in Sohar Sect. Pekude dicitur, quod 325. ſcintillæ purificentur in cogitatione (id eſt, in ſapientia.)

§. 15. Unde patet, quod duas gemellas ſuperfluas habuerit Moſcheh, unam Æthiopiſſam illam de notione minorennitatis: & alteram Zipporam de notione ſtatus adulti: quam deinde duxit, cumque ea concubuit. Quapropter nomen Zipporah ſignificat avem puram, quia nempe mundatior erat à judiciis: quam ob cauſam cum hac, quæ ſtatus adulti erat, copulam exercuit, liberosque de ea genuit. Cum Æthiopiſſa autem, quia ad judicia perfecta minorennitatis pertinebat, copulari nolebat, nec ex illa generare liberos: nihilominùs tamen uxor ejus erat, quia eam ſibi deſponſaverat more Hebræorum. Mirjam ergo & Aaron hoc ipſum neſciverunt; putantes Moyſen in hoc erraſſe, quod ſibi deſponſaverit uxorem Æthiopiſſam; cùm turpe eſſet viro tali, deſponſare ſibi mulierem Æthiopiſſam. Præſertim quod audierant, quod Eldath & Medath vaticinati eſſent in caſtris. Id quod ſic interpretantur Magiſtri noſtri b.m. illos vaticinatos eſſe, Moyſen moriturum, nec intraturum in terram Jiſraël; introductionem autem inſtituendam per Jehoſchuah. Cùm igitur Aaron & Mirjam vaticinium hoc audirent, nec ſcirent cauſam, quare moriendum ſit Moyſi, nec concedendus ſit ipſi introitus in terram Jiſraël: quoniam peccatum illud ad petram nondum factum erat, quod cauſa erat mortis ejus. Aaron autem & Mirjam putabant ſe intraturos in terram Jiſraël. Unde loquebantur de Moyſe putantes cauſam mortis ejus eſſe mulierem illam Æthiopiſſam, quam uxorem duxerat.

§. 16. Sciendum autem, rationem, quare Moſes non ſit ingreſſus in terram Jiſraël, conſiſtere in nimia ejus excellentia. Quoniam facies Moſis erat ſicut facies Solis, quæ eſt arbor vitæ: ſed facies Jehoſchuah eſt ſicut facies Lunæ, quæ eſt notio terræ Jiſraëlis; quare iſte eos introducebat in terram. Hinc etiam Moyſes exploratoribus dicebat, ut inquirerent, an inibi eſſet arbor, an verò non. Scire enim volebat, an arbor vitæ, à quo Moſcheh provenerat, dominium haberet, in terram Jiſraël; an verò Luna tantum. Atque hæc eſt myſtica illa ratio, quod Moſes non ſit ingreſſus in terram Jiſrael. Sicut hæc expoſuimus Tractatu de generatione deſerti. Mirjam autem & Aaron putabant rationem eſſe hanc, quod duxiſſet uxorem Æthiopiſſam: quod ſi enim pro cauſa hoc habuiſſet, de quo dictum ſupra, quoniam ſcilicet Prophetia Moyſis deſcenderet ab arbore vitæ, quæ eſt nomen Tetragrammaton, & non à nomine Adonai: ſic cogitabant: Atqui etiam nobiſcum locutum eſt Tetragrammaton, an ergo tantum cum Moſcheh locutum eſt Tetragrammatаton, ut nimirum hæc cauſa ſit mortis ejus? hoc impoſſibile eſt, quia etiam nobiſcum locutum eſt Tetragrammaton: quare ergo

nos

nos ingrediemur, & non ille? Quoniam nondum decreta erat ſententia illa ſuper Aarone usque ad peccatum Petræ. Tunc ergò illis reſpondebat: Non ſic eſſe, prout illi putarent: moriendum nempe ſibi propter peccatum Æthiopiſſæ; quippe quam neceſſario ducere debuiſſet. Cauſa autem vera erat excellentia Moyſis, ut dictum eſt. Quod autem objiciebant dicentes: Atqui & nobiſcum locutus eſt Dominus: quare ergo nos intrabimus? ad id non reſpondebat, quia ipſis indicare nolebat, ſe excellentiorem eſſe ipſis: unde dicit Dominus v. 7. *Non ita ſervus meus Moſcheh.*

§. 17. Et quia jam ſub manibus nobis eſt diſcurſus iſte, hîc explicabimus, quod dicitur in Sohar Sect. Breſchith: Quod Jaacobi corpus atque oſſa ſepulta ſint in terra Jiſraël: Joſephi verò oſſa tantum, & non corpus: & Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax, nec corpus nec oſſa. Cujus cauſa hæc eſt: quia Thimna veniebat & Jacobum alliciebat ad concubitum; ipſe verò nolebat: unde dignus fiebat, ut corpus ejus cum oſſibus ſepeliretur in terra. Joſephus autem quia Gonorrhæam patiebatur, juxta Gen. 49,24. Et ea quæ ibidem tradunt Magiſtri noſtri p.m. in negotio illo cum uxore Domini ſui, hinc non ſepeliebatur in terra corpus ejus. Moſche autem Magiſter noſter ſuper quo pax, quia mulierem Æthiopiſſam verè duxit uxorem, plane non ſepultus eſt in terra, nec quoad corpus, nec quoad oſſa. Quia terra Iſraëlis vocatur timor Domini; ille autem uxorem duxit extraneam Æthiopiſſam. Huc autem referemus & locum illum: Num. 12. v. 3. *Et vir Moſcheh humilis erat admodum & inſigniter.* Jam enim diximus ad Locum: Prov. 22. v. 4. *Propter humilitatem eſt timor Domini:* ubi in Hebræo particula עקב, id eſt, *propter* etiam denotat *calcaneum* (quaſi ſenſus ſit: calcaneus Humilitatis eſt Timor Domini.) Quod nempe Leah dicatur humilitas; & Rachel vocetur timor Domini: unde patet quod timor Domini, quæ eſt Rachel, ſit ſub pedibus & ſub calcaneo Leæ quæ vocatur humilitas. Idem ergo indigitat Scriptura, cùm inquit: *& vir Moſche humilis erat valdè.* Namque & Lea vocatur humilitas; & ipſe dignus erat menſura hâc humilitatis, quæ erat Zippora uxor Moſis, quæ etiam vocatur Lea; Sed Rachel, quæ eſt timor Domini reſpectu Moſis res erat exigua: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri p. m. ad locum illum: Deut. 10. v. 12. *Jam ergo Iſraël, quod Dominus Deus tuus à te deſiderat niſi ut ipſum timeas?* Quod notes: Unde etiam Rachel dicitur parva. Id quod innuunt Magiſtri noſtri p.m. dum dicunt: omnino timor penes Moſen res erat exigua.

§. 18. Nunc autem revertemur ad materiem de Jethrone, de quo ſupra jam diximus, quod in illo reſtituta ſit Labes Kaini. Ubi porro ſciendum, quod & aliud correxerit vitium in Kaino obortum: de quo nimirum loquitur Targum Hieroſolymitanum: Kainum nempe dixiſſe Hebeli fratri ſuo: Non eſt judicium; nec eſt judex; nec eſt mundus alius. Jam ergo in mundum venit ut iſta corrigeret, quia cum ipſo initium ſit ſectionis de judiciis, his verbis: Exod. 18. v. 21. ואתה תחזה ſicut dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ. Et propterea Moſi dedit conſilium de conſtituendis judicibus, ut nempe primam elueret maculam. Hinc quoque intelliges, quare dixerint Magiſtri noſtri piæ memoriæ. Nomen ipſi fuiſſe Jether, i.e. ſuperadditus, quia ſuperaddiderit unam ſectionem codici legis, cujus initium eſt ואתה תחזה. unde ſuperaddita ſit ei litera

una de nomine ſancto nimirum ו ut loco יתר vocatus ſit יתרו. Et huc pertinet & illud quod de Kaino dicitur: Gen. 4. v. 15. *Et Deus poſuit ſignum in Kaino*; Ubi per vocem ſigni intelligitur litera Vav. quæ addita eſt nomini Jethro. Atque ſic etiam in Sohar ſectione בראשית dicitur: Superadditam ipſi eſſe literam אחד unam de viginti duabus literis legis. Notum autem quod litera ו plenè ſcripta hoc modo: ואו numero ſuo [illegible] 13 quem numerum etiam habet vocula אחד unus. Id quoque indigitatur in Tikkunim quod per verba illa: *Et poſuit Dominus ſignum in Kaino*, denotetur Jethro.

§. 19. Hinc itaque apparet, quod tota reſtitutio Kaini fuerit in Jethrone: Quoniam ille habebat gradum mentis Kaini, ut dictum ſupra: & ſimul etiam pſychen [illegible] malam, quæ fuerat in Ægyptio, eiq; ſe adjunxerat. Id quod etiam indicatur verbis [illegible] Gen. 49. v. 3. יתר שאת ut ſenſus ſit: illud quod dictum eſt Caino: Gen. 4. v. 7. [illegible] *ſi benefeceris* שאת *condonatio tibi*: impletum eſſe in Jethrone, ita ut Jether habuerit condonationem. Quod etiam in Sohar traditur Sectione בראשית cùm dicitur: quid eſt שאת? illud quod ſcriptum eſt יתר שאת. Quod probe notandum. Infra autem cùm agetur de Rubene eadem exponentur latiùs.

Cap. XXXIV.

§. 1.

Capite 32. dictum eſt, quod pſyche Kaini ad genus boni pertinens revoluta ſit in Kenan & Mahalaleel, qui ſinguli aliquid de illa reſtituerint, ſcintillam nempe [illegible] debitam, quæ tamen omnes continebantur in Kaino: iſtud igitur deinceps ita continuatum eſt, donec veniret Ruben filius Jacob, qui & ipſe de radice Caini erat: ſicut dictum eſt Gen. 29. v. 32. *Et vocabat nomen ejus Ruben.* Vox autem ראובן dividitur in duas partes, quaſi diceretur: ראו videte; בן filium. Ubi quæſtio oritur hæc: An [illegible] rum nulla unquam mulier filium viderit quàm hæc? Res autem ita ſe habet, ſicut dictum eſt: quod nempe Kain provenerit de fundamento matris ſupernæ, unde Leah prodiit: atque hinc Leah peperit Ruben, qui erat ipſa Pſyche bona Kaini: quare dicebat: Videte filium, i. e. videte primogenitum illum filium inter omnes in mundum natos, [illegible] Kainum.

§. 2. Hinc etiam dixerunt Magiſtri noſtri b. m. Leam dixiſſe: Videte, quantum differant filius meus, & filius ſoceri mei (i. e. Eſav). Quod ita intelligendum eſt, ſicut explicuimus in tractatu de Leah; quod nempe hæc venire debuerit in portionem Eſavi. Eſavus autem prodibat rufus, ceu profuſor ſanguinis, eratq; portio Kaini mala. Jacob autem acceperat portionem Kaini bonam, quæ pertinet ad notionem calcanei, ut dictum ſupra cap. 29: quod nempe, quia provenerat de parte fœminina ſeveritatum, Caino adhæſerint cortices, qui intelliguntur per ſerpentem. Unde dicitur: Gen 3. v. 15. *Et tu perforabis ei calcaneum.* Hunc autem calcaneum ſibi rapuerat Eſav: unde etiam primogenitus erat, ſicut Kain. Deinde autem cùm prodiret Jacob, manu ſua prehendebat calcaneum illum ſanctum, quem aſſumſerat Eſav. Unde ſcriptum eſt: Gen. 25. v. 26. *Et manu ſua apprehendebat calcaneum Eſavi*: i. e. calcaneum illum, quem ha[illegible]

ſibi rapuerat, non verò calcaneum Eſavi ipſum. Jam verò notum eſt, quod ſicut impuritas ſerpentis adhærebat Kaino; ſic eadem adhæſerit Eſavo: ſicut etiam in Sohar dicitur ſect. Tholedoth, quod Eſav ſe applicuerit ad partem ſerpentis.

§. 3. Porrò notum eſt, quod Jaacob fuerit revolutio Adami. Sicut igitur primò, cùm adhuc protoplaſtes eſſet, cauſa fuerat, quod ſerpens ſeſe applicaret ad iſtum calcaneum: quoniam in ſingulas notiones fœminæ, ubicunque illæ ſint, injecerat ſpurcitiem ſuam, quod probè notes. Adeoq; & ad hunc calcaneum ſeſe applicuerat. Jacob igitur qui erat Adam ipſe, id reſtituebat, quod primò corruperat, iſtumque calcaneum eripiebat de manu Eſav: qui erat malum, quod in Kaino fuerat, unde primogenitus erat ſicut ille. Sumebat autem illum, eumque applicabat ſuper manum ſuam: per quam intelligitur brachium ſiniſtrum; quia ibidem eſt notio calcanei hujus in humero ſiniſtro. Quare non dicitur: *Manibus ſuis*: ſed *manu ſua*, in ſingulari.

§. 4. Porrò etiam noſti, quod Jacob fuerit pars poſtica Patris, quæ etiam erat Adam: denotaturq; per literam Jod Tetragrammati. Si enim hæc litera plene ſcribatur hoc modo יוד; reperimus Metatheſin vocis וידו *manu ſua*. Nam quia Jacob ortum habebat de parte Patris, qui vocatur Jod; hinc reſtituere poterat calcaneum hunc, qui eſt de parte Matris. Sicut etiam dicitur in Sohar ſect. Pekude; quod in cogitatione i. e. Patre purificentur ſcintillæ judiciorum, Patet igitur, quod Jacob, qui erat notio partis poſticæ literæ Jod, ſicut dictum, per illam literam Jod ſeſe applicuerit ad hunc calcaneum עקב, unde etiam vocatur יעקב i. e. combinatio literæ י cum calcaneo, quod probe notandum.

§. 5. Jacob igitur putabat, filium ſuum Ruben, qui primogenitus erat ſicut Kain, accepiſſe calcaneum hunc: qui eſt fundamentum omnium: nimirum primogenitura, quæ denotatur vocula שאת, illorum verborum, Geneſ. 4. v. 7. *Annon ſi benefeceris*, שאת; quod per metatheſin eſt אשת quæ eſt regnum hoc, cui nomen calcanei: nec non ſacerdotium, quod etiam vocatur שאת; ita illud: Lev. 9. v. 22. וישא *Et extulit Aaron manus ſuas.* Videatur cap. 23. Fundamentum tamen horum omnium pertinebat ad gradum Mentis Kainiticæ: hanc autem acceperat Jethro, ut dictum ſupra. Patet igitur, quod quamvis Ruben eſſet de parte Pſyces Kaini; tamen cum peccaret cum Bilhah, ab ipſo ſublata ſit hæc primogenitura, collataque Jethroni. Et quamvis Scriptura dicat, eandem datam eſſe Joſepho; unum tamen & idem eſt, juxta illud, *quod ille fuerit Pinchas, natus de filiabus Puthiel*, qui eſt Joſeph & Jethro, ſicuti dicemus.

§. 6. Senſus ergo eorum, quæ Jacob dixit Rubeni Gen. 49. v. 3. hic eſt: *Ruben tu primogenitus meus*: id eſt, quia tu primogenitus meus es; & ego ſum quaſi Adam; tu merito accipere deberes primogenituram animarum, ſicut dictum eſt: Verum enim vero ita non eveniet: ſed יתר שאת i. e. ille, qui vocatur Jether habebit primogenituram; יתר עז i. e. ille qui vocatur יתרו, quæ ſunt literæ ויתר accipiet robur i. e. regnum: quem ſenſum etiam aſſecutus eſt Paraphraſtes Chaldaicus Onkelos.

§. 7. Quia autem Ruben pœnitentiam egit, hoc ipſo id effecit, ut per illum reſtitueretur portio illa Kaini, quæ vocatur שאת: & hic eſt ille, qui vocatur Jiſſaſchar: ille

enim non prodiit, niſi per violas ſeu Mandragoras illas, quas attulit Ruben Gen. 30. v. 14. Quamvis enim non ipſe Ruben dignus fuerit illa portione; nihilominus dignus fuit eundem reſtituere per Jiſſaſchar. Notum enim eſt, quod iſte hoc nomen acceperit, quia Leah Jacobum mercede conduxerat ad concubitum per Mandragoras. Porrò etiam notum eſt, quod Leah & Chavvah unum ſint: quia Adam & Jacob ſunt in Patre: Et Chavvah & Leah in matre. Quamvis Adam & Chavvah in parte ſuperna; & Jacob atque Leah pars poſtica iſtorum graduum ſint, ſicut dictum eſt ſuo loco. Huc quoque pertinet illud, quod vaticinata ſit Chavvah, cum diceret: Gen. 4. v. 1. *Emi mihi virum cum Domino.* Ubi intelligitur emtio illa & conductio, qua deinde ceu Leah conductura fuit Jacobum, ut nempe produceret Jiſſaſcharum, in quo reſtitueretur Kain; eo quod Kain haberet in ſe cum bono malum, quod erat ſerpens: Jiſſaſchar verò reſtituebatur per legis ſtudium, ut totus eſſet è genere boni, è genere ſanctitatis Dei Benedicti. Unde dicebat: Emi virum, cum Domino, De quo dictum cap. 25. In tractatu autem de R. Akibhah naturam Jiſſaſcharis plenius declarabo, & quare dictum ſit: Geneſ. 49. v. 14. *Jiſſaſchar aſinus oſſeus.*

§. 8. Cum autem conduceret Leah Jacobum, verba hæc extant: Gen. 30. v. 16. *Et cubuit cum illa eadem nocte.* Myſterium autem ita ſe habet: Quoniam Jacob eſt ſtipes arboris ligni vitæ: ſed tribus & filii ejus, ſunt rami ſub myſterio duodecim ſignorum Zodiaci, & articulorum in manibus atque pedibus, ſicut obſervatur in Sohar Sect. Vajechi. Jiſſaſchar autem plus in lege ſtudebat, quam omnes reliquæ tribus: & ipſa natura Jiſſaſcharis etiam erat de ſtipite arboris ipſa, cui eſt nomen legis ſcriptæ; ſicuti Jacob pater noſter: Et non pertinebat ad ramos, prout tribus reliquæ. Unde patet, quod Jiſſaſchar quaſi Jacob ipſe fuerit, & corpus Jacobi. Unde dicitur: Et cubabat nocte ea cum illa. Id eſt, concubitus reliqui pro cæteris tribubus tantum erant ſub conceptu ramorum: iſte autem fiebat pro ipſa natura Jacobi: & contingebat ſub myſterio iſtius calcanei, quem abſtulerat Eſavo, & propter quem dictus erat Jaacobh.

§. 9. Hinc quoq; intelliges dictum illud: 1. Par. 12. v. 32. *Et de filiis Jiſſaſcharis erant* יודעי בינה לעתים prudentes obſervatores temporum, ubi literæ initiales referunt nomen Jabal: quia Jiſſaſchar veniebat à Kain, qui eſt fundamen matris, quæ Binah dicitur. Supra autem jam dixi cap. 29. quod Jabal fuerit revolutio Kaini: ille nempe, de quo dicitur: Gen. 4. v. 20. *Et Adah generabat Jabal:* omnes autem generationes Kaini è radice mentis ejus deſcendebant: & Jiſſaſchar erat de natura Jabal: unde in literis initialibus verborum ſupra dictorum hoc nomen continetur.

§. 10. Sequitur digreſſio de quatuor Elementis, quæ ſunt Ignis, Aer, Aqua, Terra; in illis latet myſterium ipſarum quatuor literarum Tetragrammati, ſicut dicitur in Sohar Sect. Vaerah: Et ex his facta ſunt omnia creata, & ſingula quidem ſecundum ſuum Elementum prædominans. In Tetragrammato autem duodecim ſunt metatheſes: imo deinde plane aſcendit ſumma ejus usque ad ſexaginta myriades: Et in qualibet harum particularum ſunt conceptus Elementorum juxta perſonas ſuas. Et animæ dividuntur ſecundum quatuor Elementa, ita, ut in ſingulis membris detur quaternarius iſte, in qua-

inque omnibus perſonis. Unde patet, quod animæ dividantur in multas ſpecies, & in ſingula ſpecie ſit integra perſona, usque in infinitum. Atque hoc eſt myſterium revolutionis, de quo vide, quæ dicta ſunt ſupra cap. 4.

Cap. XXXV.

§. 1.

POſtquam jam explicuimus, quænam fuerint Pſyche, ſpiritus & Mens Kaini, & quô ordine ipſis contigerit revolutio; jam ſuperaddemus aliud quid, quod pertineret ad cap. 29. Nempe cum peccarent Adam, Kain & Hebel, non ſatis erat, quod exhinc reſultaret mixtio mali cum bono: ſed ipſum quoque bonum confundebatur atque turbabatur: & omnes ſcintillæ animarum permiſcebantur invicem. Unde datur mixtura ſcintillarum Adami in Kaino, & Kaini in Adamo: Adami in Hebele, & Hebelis in Adamo: item Kaini in Hebele, & Hebelis in Kaino, atque ſic ſimiliter: ita ut in homine quodam unico ſæpè ſit Pſyche una, conſtans è ſcintilla Kaini, & è ſcintilla Hebelis, & ſic deinceps quoque in cæteris.

§. 2. Res autem ita ſe habet: Cum homo perfecit Pſychen ſuam, in eum venire poteſt ſpiritus de radice alia, ſi quoad gradum & naturam correſpondeat cum Pſyche ejus, quamvis non ſint de genere uno & de radice una, prout ſupra quoque cap. 11. dictum eſt. Unde quaſi plurima animarum pars, imo veluti omnes hoc modo mixturam patiuntur. Hinc etiam diximus cap. 29, quod in omnibus Kainiticis nemo fuerit, qui omnes tres gradus animæ inferioris habuerit à Kaino; præter unicum Abbajam, ſicut pluribus dicemus volente Deo.

§. 3. Et hæc ſic permanebunt & continuabuntur usque ad adventum Meſſiæ: deinde autem quælibet anima redibit ad radicem ſuam, omnesque Pſychæ abibunt ad Mentes & ſpiritus ſuæ radicis. Atque hoc efficietur per Eliam Prophetam bonæ memoriæ, ſicut dicitur: Mal. 4. v. 6. *Et convertet cor Patrum ad filios*, &c. quia jam etiam patres & filii non omnes ſunt de radice una, ita ut quandoque pater ſit Kainita, & filius Hebelita, & ſic deinceps. Tunc autem omnes animæ redibunt ad radicem ſuam veram. Et quia etiam Elias talis erat, ut Pſyche ejus de radice una, & ſpiritus de alia radice eſſet; hinc per illum reſtituentur omnia.

§. 4. Unde patet, quod iſtæ revolutiones, de quibus diximus in Kaino, tantum intelligendæ ſint de Pſyche: de Mente enim nihil memini. Atque ita res ſe habet in omnibus radicibus.

§. 5. Jamque revertemur ad naturam Kaini: quamplurimi enim ſunt & quaſi infiniti, qui ortum habent de genere ſpiritus Kaini. Nam ſpiritus ejus revolutus eſt in Nadab & Abihu, & Schmuel Propheta: & Pſyche ejus in Jiſſaſchar. Sed ſpiritus ejus de genere mali erat in Korach. Quamvis enim Korach fundamentaliter eſſet ab Hebele; tamen propter confuſionem animarum ſpiritus Kaini de genere mali ſeſe immiſcuit Koracho. Unde dicitur: Num. 16. v. 1. *Et accepit Korach*, &c. Ubi dixerunt Magiſtri noſtri

bonæ

bonæ memoriæ: quod ipſe ſibi aſſumſerit malum. Quod rectè dictum ſcias: quia per odium iſtud, quo invidebat Moyſi ſuper quo pax, properabatque ad ſtatum inquinatum, aperiebantur ipſi portæ, eique immiſcebatur ſpiritus Kaini de genere mali: non autem eſt acceptio pejor, quam talis, quia iterum rixari incipiebat cum Moſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax, ſicut Kajn cum Hebele: quod paulò latius diducemus.

§.6. Nam quia Korach erat Levita, nimirum de genere ſeveritatum, præſertim quod ſibi attraheret ſpiritum Kaini malum; hinc cogebatur radere caput: quia myſterium capillorum denotat app'icationem externorum ad judicia, ſicut notum eſt: unde abradendi fuerunt, ſicut dictum eſt in Sohar, ſect. Tasriah fol. 48. & 49. ad locum: Levit. 13. v. 40. *Si viro cuidam decapillatum erit caput ejus* קֵרֵחַ *calvus eſt.* Dixeruntque Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod Korach princeps fuerit omnium Levitarum. Prout etiam videmus, quod rixari auſus fuerit, Moſesque eum timuerit, niſi Dominus ipſi adſtitiſſet: ſicut etiam ducenti & quinquaginta aſſeſſores Synedrii partes ejus ſecuti ſunt, ipſiq; adhæſerunt: ſicut dicitur: v.5. *Et loquebatur cum Koracho, & cum Synagoga ejus.* Unde nullum eſt dubium, quin homo præclarus fuerit admodum: ex hac nempe ratione, quod eſſet de genere Kaini, qui fuerat primogenitus: unde aſpirabat ad ſacerdotium, quod eſt annexum primogenituræ: quamvis tantum eſſet de genere mali Kainitici. Putabat ergo Korach, Kainum in ſe reſtitutum iri: atque hinc ad ſe pertinere jus primogenituræ & ſacerdotii: quam ob cauſam adverſabatur Moyſi. Errabat autem; quia tantum malum erat Kaini, quod in ſe traxerat. Bonum autem non fuit reſtitutum, niſi per Schmuel Prophetam, qui ortum habuit ab eo, & à ſemine ejus. Unde dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ Corachum vaticinatum eſſe, & tamen neſciviſſe, quid vaticinatus fuerit: item vidiſſe eum, quod ignis prodiret de membro ſuo genitali, per quem indigitatus ſit Schmuel nepos ejus. Et quia dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, illum vaticinatum fuiſſe, hinc etiam cognoſcitur, quod vir fuerit excellens admodum.

§.7. Sicut igitur cum Kain occidiſſet Hebelem, Gen. 4. v. 11. *Maledicta dicatur terra, quæ aperuerit os ſuum,* &c. Sic jam eadem terra reſarcivit, quod primo corruperat: unde dicitur de Koracho: Num. 16. v. 32. *Et terra aperuit os ſuum,* &c: quoniam erat malum Kaini, unde punitus fuit apertione terræ, quod notandum.

§.8. Scito etiam, quod & Dathan & Abiram fuerint de iſta radice Kaini è genere mali: unde & ipſi adverſabantur Moſi; erantque filii primogeniti Rubenis. Et niſi fuiſſent viri inſignes, non nominati eſſent in Scriptura: nec Moſes eos timuiſſet. Legimus enim, quod Moſes abierit illos dehortaturus; illi autem aſcendere noluerint, nec ipſum curaverint. Et ſic quoque in Ægypto eosdem timuit, donec dicatur: Exod. 4. verſ. 19. *Mortui ſunt viri illi,* &c. id eſt, Dathan & Abiran. Ubi ſenſus eſt, illos bonis ſuis ceſſiſſe. Atque hi deinceps revoluti ſunt in Doëg & Achitophel, omnesque fuerunt linguæ maledicæ; omnesque adverſati ſunt juſtis Moſi & Davidi. & hi pariter viri erant magni, ſicut dicit David: Pſ. 57. v. 5. *Anima mea eſt in medio leonum,* &c. Et Achitophelem David vocat, *Dominum ſuum & amicum ſuum* Pſal 55. v. 14.

§.9. Ut

§. 9. Ut autem in viam redeamus, jam addendum eſſet, quomodo Pſyche Kaini de genere boni perfecta fuerit: ubi etiam explicandum eſſet, quid evenerit ſpiritui bono Kaini. Nadab enim & Abihu quaſi fundamentum erant inchoatæ reſtitutionis Pſyches Kaini de genere boni. Nam & iſta de Pſyche emanativa ortum habebat, quæ vocatur placenta mundi, ut dictum cap. 21. Sed hæc non ſunt à Magiſtro meo.

Tractatûs primi de Revolutionibus Pars altera;

quæ ſunt

Collectanea quædam ad materiam de Revolutionibus ſpectantia.

Primum.

1. DE Revolutionibus hæc quoque dixit R. Jizchak Lorjah bonæ memoriæ, quod etiam in arbores & lapides transferatur homo, juxta gradus illos myſticos (rerum naturalium;) hominis ſcilicet; viventis ſermone carentis, Vegetabilis, & ſilentis. Qui etiam in ſacrificiis ipſis præſtò erant; ita ut hominis gradum referret intentio Sacerdotum, Levitarum, & Iſraëlitarum ad ſtationem requiſitorum ſeu Eccleſiam repræſentantium: Vivens illud, eſſet hoſtia ipſa; Vegetabile, vina, olea, & ſimilæ; & tandem ſilens, Sal; quare in omni ſacrificio Sal requirebatur.

2. Et hoc ipſo tempore noſtro homo quidam maledicæ linguæ revolutus fuit & mutatus in torrentem rapidum, eumque agnovit Magiſter meus bonæ memoriæ, quod ibi revolutus eſſet; & ſcivit quisnam eſſet.

Secundum.

1. Raf Hammenuna Senex erat revolutio Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax. Quare R. Schimeon Jochaides dixit: Si Doctores noſtri Babylonici ſcirent excellentiam R. Hammenuna Senis: &c.

2. Atque è dictis Magiſtri mei bonæ memoriæ pariter intellexi, quod ipſe quoque R. Schimeon Jochaides fuerit de revolutione Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax, quamvis non quoad ſplendorem illum ſupremum Moſis, quem prima vice habebat, cum in montem aſcenderet; ſed de genere Mentis ejus, quam habebat tempore tabularum ſecundarum. Unde etiam in Sohar, Tractatu Idra dicit: Conteſtor ſuper me, quod altera vice cùm aſcenderet in montem, &c. Quoniam Moſes mille partibus diminutus fuit, quæ denotantur per Aleph parvum in voce ויקרא sub initium Levitici.

Tertium.

1. Schlomoh Rex ſuper quo pax, erat de revolutione Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax, de quo ſcriptum eſt: Exod. 2. v. 6. *Et ecce puer ille flebat; & filia Pharaonis ſalvabat eum:* quare eam dein uxorem ducebat.

ANNOTATIO.

2. [*Ubi quæſtionem hanc proponit Raſ. Jisraël Benjamin bona memoria, quare ni-mirum revoluta fuerit in Ethnica, ubi pejor fieri potuiſſet, cum tamen tam excellens eſſet, ſi-cut de ipſa ſcribitur in libro Chronicor. c.* 4. *v.* 18. Et uxor ejus Jehudith, *&c. Item: ibid. Et iſti ſunt filii Bitjah? Ubi reſpondetur: quod malum tantum quod fuerat in Bitjah filia Pharaonis venerit in illam Salomonis Uxorem.*]

3. Et quia Schlomoh Rex ſuper quo pax ducebat Filiam Pharaonis; & hæc illum in errorem inducebat illa nocte, ut mane non ſurgeret, omnesque Jiſraelitæ impediren-tur ab initiatione Templi (offerendisque ſacrificiis:) hinc revolvebatur in Jirmejahu Prophetâ, templumque iſtius tempore deſtruebatur. Unde de hoc dicitur: *Et puer Ego.* Jer. 1. v. 6. & de illo alibi: 1. Reg. 3. v. 7. *Et ego puer ſervus.*

4. Porrò Schlomoh quoque in alio quodam caſu errabat, nempe cùm Reginâ Sabæâ; quæ ab illo imprægnabatur, ita ut è nepotibus ejus Nebucadnezar prodiret. Un-de hic de Jirmejahu Propheta præcipiebat; Jerem. 39. v. 12. *Accipe eum & obſervatum,* &c. Nam ex Horoſcopo ſuo obſervaverat, (quod Pater ſuus eſſet.) Unde quoque mul-toties dicitur, Servus meus. Et niſi veniſſet ex Ethnica, dictus fuiſſet ſervus bonus, & non ſervus malus.

5. Iſte autem erat è revolutione Nimrodi, qui turrem extruebat in terra Sinear.

Quartum.

1. Illud quod in Gemara habetur, quod dixerit R. Elieſer F. Aſarjah: ecce ego quaſi ſeptuagenarius ſum. Et quod Magiſtri noſtri dixerunt, eum fuiſſe decimum ab Eſra Scriba. Id ſic intelligendum; quod ipſe fuerit Eſra ille. Si enim, exempli gratia, fata cujusdam ferant, ut vivat ſeptuaginta annos; & tamen aliquam ob cauſam dies ejus abbrevientur decennio; ille deinceps cum revolvitur, cum vixerit decem illos annos, perfectus eſt. Hinc dicebat R. Elieſer F. Aſarja: Ecce ego quaſi ſeptuagenarius ſum (cum tamen decennis ſaltem eſſet:) Quia illo tempore completi erant anni ejus, qui ipſi defuerant in revolutione prima, ut tunc quaſi ſeptuagenarius eſſet.

Quintum.

1. Illud quod in Gemara refertur de Filio Aſai, quod (interrogatus, quare uxo-rem non duceret, reſpondens) dixerit: quid faciam? quia anima mea delectatur Lege: Intelligi poteſt ex eo, quod fecit Chiskijah Rex Jehuda ſuper quo pax, qui cum videret per Spiritum Sanctum filios ſuos fore degeneres, uxorem ducere nolebat. Deinde autem matrimonium inibat & generabat filios ut notum eſt. Propterea enim tunc nolebat uxo-rem ducere, quia jam habuerat Liberos in revolutione priore.

Sextum.

1. Quod Mardochai procumbere nollet coram Hamane, & cauſa eſſet ut Jiſrae-litæ maximum incurrerent periculum; cauſa hæc erat: quod Mardochai eſſet Jacob, & Haman Eſav: & quia Jacob jam ſemel reverentiam exhibuerat Eſavo, & propterea pu-nitus fuerat, ut notum eſt; hinc iſta vice idem renuebat.

Septimum.

1. R. Schimeon Jochaides erat revolutio Moſis: & R. Eleaſar filius ejus erat puer ille, qui ſerviebat Michæ, eratque filius Gerſon filii Moſis, eratque Idololatra ſecundum dicta Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Et puer tredecim annorum. Unde R. Elieſer tredecim annos ſedebat in ſpelunca.

2. R. Schimeon quoque erat revolutio Achiæ Silonitæ: & quia ex hoc, quod ille ſubſcripſerat Jeroboamo, facti fuerant vituli illi; hinc & ipſe tredecim annos conſedit in ſpelunca.

Octavum.

1. Quod dicitur Pſalm. 22. v. 21. *Eripe Pſychen meam de gladio, & ſingularem meam de manu canis*; id ſic intelligendum eſt. Cum anima exit ex hoc mundo, & vult aſcendere ad Dominum ſuum, locus quidam datur tenebricoſus atque caliginoſus itineris trium dierum; quem Deus indigitavit per tenebras Ægyptiacas triduanas. Cum igitur anima aſcenſura in tenebras has ſubintrat, tunc de illa intelligendus eſt locus Pſalm. 84. v. 7. *Tranſeuntes per vallem lachrymarum*. Ibi autem ſunt beſtiæ quam plurimæ immanes, cuſtodientes viam illam. Eò quod via ibi detur recta aſcendens ad Hieroſolymam ſuperiorem (confer. Gal. 4. 26.) directè obverſam Hieroſolymæ inferiori: qua via omnes animæ puræ aſcendunt.

2. Datur tamen via quoque alia in Gehennam vergens: quæ dividitur in triginta ſex mille myriades viarum. In bivio autem duarum iſtarum viarum omnis generis reperiuntur beſtiæ, quales in hoc exiſtunt mundo: ut ſunt leones, canes, vulpes, &c. quæ duas has vias obſervant, nec permittunt, ut aſcendant animæ puræ; quin potius eaſdem abripere conantur, & abducere in Gehennam, ut ibi puniantur. Canis ergo cuſtos eſt, quia etiam dormiens omnes tranſeuntes obſervat: quod cætera animalia non faciunt: unde canis præponi ſolet ædibus gregibusque. Eademque ratione etiam in ſublimi, illi dæmones, quibus eſt forma canum, cuſtodes ſunt; cumque vident atque obſervant animam quandam venientem, ſtatim latratum cient, atque tunc beſtiæ cæteræ ſurgunt abripiuntque animam illam, ſi illis debetur.

3. Atque hinc tradiderunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ Eſtherem dixiſſe loco citato: *Eripe de gladio animam meam, & de poteſtate canis ſingularem meam*: & porro: *Salva me de ore leonis*. Ubi hæc eſt mens Doctorum, per Eſtherem intelligi animam: quam ſi juſta ſit, ſanctus ille, qui benedictus ſit, abſcondat à canibus, eamque ſurſum elevet: caſu contrario autem abſcondat faciem ſuam ab ea: ita ut tunc eam videant canes, eandemque allatrent. Hinc etiam in Gemara quæritur, ubi in lege mentio fiat Eſtheris: Reſpondetque ex illo loco: Deut. 31. v. 18. *Et ego abſcondendo abſcondam*. Ubi occurrit vox אסתיר.

4. Cum ergo dicit: *Salva me de ore leonis*, Achasverum intelligit Regem; ſicut & leo rex eſt animantium.

5. Atque ſic quoque, cum ſingulis noctibus mens aſcendere nititur, atque pura eſt; Deus Benedictus eandem abſcondit, atque ſic aſcendit, ibidemque diſcunt ſingulæ juxta gradum ſuum. Sin minus, quod Deus avertat, contrarium ipſi accidit.

6. Atque hinc quoque intelliges, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, tres eſſe cuſtodias noctis: primam cum aſinus rudit: ſecundam cum canes latrant: quia nempe tunc aſcendit anima. Atque hinc illud quoque cum ad quæſtionem, quando legenda ſit lectio Audi Iſraël, nocturnam, reſpondetur: usque ad finem cuſtodiæ primæ: quia illuc usq; quidam homines nondum dormiunt; atque tunc canes illi allatrant tranſeuntes ibi animas.

Nonum.

1. Notum eſt, quod Deus Benedictus nobis dederit 248. præcepta affirmativa & 365 præcepta negativa: quæ correſpondent 284. membris & 365 vaſis humanis. Intentio autem Altiſſimi hæc fuit, quemlibet teneri, atque obligari ad obſervationem 613 iſtorum præceptorum, quæ quaſi ſint totus homo, ita ut per eadem compleat membra animæ ſuæ. Quod ſi ergo, quod Deus avertat, quis mutilaverit unum de membris ſuis, fueritque cauſa, ut ibi quietem invenerit genus alterum; tunc revertitur atque revolvi, ut reſtituat quod corruperat.

2. Quamvis autem quis non perpetraverit delictum aliquod, nec mutilatus fuerit, ſed tantum omiſit aliquod præceptum de jubentibus, ita ut membrum illud maneret defectivum; eò quod non paraverit locum, in quo quieſcere poſſit Sanctus ille Benedictus: ibi pariter revolvendus eſt.

3. Nec tantum eo caſu, ubi omiſit præceptum aliquod oblatum ipſi; ſed etiam ſi occaſio illius præcepti eidem ſe non obtulerit: vel ſi neglexerit præcepta illa à ſtructura templi dependentia, vel talia quæ reliqui Jiſraelitæ, exceptis ſacerdotibus, obſervare non poſſunt: nihilominus tamen propter illa revolvi cogitur homo, ut eadem obſervet, quæ ſunt de numero illorum 613 præceptorum. Quicunque enim vel unicum iſtorum omittit, iſtius anima defectum patitur illius membri, cujus reſpectum præceptum omiſſum habet, ſicut ſcribitur in ſuppl. fol. 131. Unde colligitur, quod talis revolvendus ſit, donec veniat in revolutionem ſacerdotis, inque tempus exſtructi templi, ut nempe compleat omnia membra ſua. Alias enim Jisraëlitæ eſſent manci & mutili defectu laborantes tot membrorum, quot ſunt præcepta ſacerdotibus tradita.

4. In iſtos autem quidam primò venit ut ſacerdos, & deinde ut Jisraëlita: & quidam ordine contrario.

5. Quod autem ad præcepta illa attinet, quæ ad Regem ſpectant, qualia à ſingulis Jisraëlitis obſervari impoſſibile eſt: ſciendum Regem in ſe continere omnes homines illi coævos: quod ſi ergo obſervet præceptum illud, ad quod obligatus eſt, ſimul etiam perficiuntur omnes ii, qui in eo continentur. Hinc dicitur: Prov. 21. v. 1. *Rivi aquarum, cor Regis in manu Domini.* Unde colligitur, quod Rex quamvis ſit perſona unica, tamen diſtribuatur rivulorum inſtar plurali numero, per quos intelliguntur homines ipſi coævi. Quia nulla eſt ætas, in qua non ſint ſexaginta myriades hominum juxta totidem legis ſenſus. Et Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, qui in ſe continebat totum populum Jiſraëliticum, omnes ſciebat. Atq; ſic eodem modo quicunque habet notam univerſitatis, aſſequi poteſt illas explicationes. Unde filius Somah, (juxta Talmudis tradita,) cum videret multitudinem horum, dicebat: Benedictus ſit ille, qui ſapiens eſt, quoad omnia myſteria.

ſteria. Quoniam in multitudine datur idem numerus, qui eſt omnium myſteriorum legis: quia in multitudine pauciores non intelliguntur quam ſexaginta myriades. Et licet Jisraëlitæ plures ſint numero quam ſexaginta myriades, nihilominus reliqui rami tantum ſunt: Radices autem plures non ſunt quàm 60. myriades.

6. Quod igitur attinet ad tempus hoc præſens, fieri poteſt ut animæ quampluri-mæ dentur, quæ jam obſervarunt illa præcepta ad ſolos ſacerdotes & ſtructuram templi ſpectantia. Jamque adveniunt, ut obſervent præcepta alia. Quoad Præcepta autem Regem ſolum concernentia, quæ etiam de numero illorum 613. ſunt; ſciendum quod Rex perpetuò ſit Univerſitas illa tota, complectens omnes ſibi coævos: ita ut ſi ille ob-ſervet præcepta iſta ſingularia, totus populus Iſraëliticus hac obſervatione frui queat.

7. Scito autem differentiam quandam eſſe inter talem, qui advenit expiaturus aliquod peccatum quod commiſit; & inter talem, qui advenit obſervaturus præceptum aliquod affirmativum, quod omiſerat. Quoniam prior ille revolvitur cum corpore & pſyche, naſciturq; & reviviſcit, atque iterum moritur: alter autem per modum embry-onatus tantùm advenit.

8. Sæpè enim e.g. videmus, quod homo quidam inſectetur præceptum aliquod, vel plura, ita ut cor ejus vacuum ſit ab omni vanitate mundana: cùm talem invenerit ju-ſtus quidam, cui deeſt præceptum hoc vel illud, quique tamen illud obſervare conatur; tunc Pſyche iſtius juſti imprægnatur in illo, eumque adjuvat in ſectatione hac; cumque perficitur bonum illud opus, ambæ illæ animæ ſimul perficiuntur; anima nempe Viri iſtius; & anima iſtius juſti, qui in ipſo factus eſt embryo. Hoc ipſum eſt, quod dixe-runt Magiſtri noſtri b.m. Majores ſunt juſti in morte ſua, quam in vita, quia non tan-tùm peragunt, ſed & alios peragere faciunt: ut dictum eſt.

9. Scito autem, quod ſi vir ille vel minimum admiſerit peccatum, pſychen iſtius juſti, quæ in eodem embryo facta eſt, mox iterum abire. Atque hinc homo quidam in-terdum tam evadit prudens atque ſapiens, & virtuti plus ſtudet, quàm alio tempore; quia nimirùm in ipſo eſt anima juſti illius, qui acceſſerat obſervaturus aliquod præce-ptum, quod ipſi defuerat ad perficiendum membra ſua: vel quia homo obſervavit præ-ceptum aliquod, prout decet; atque tunc embryo in ipſo facta eſt Pſyche quædam juſti alicujus, qui ſuo tempore admodum ſtuduerat præcepto illi; atque tunc juſtus ille hunc adjuvat, ut adimpleat voluntatem Domini ſui; eidemque ſcientiam auget atque intelli-gentiam, ut hoc opus diligentius ſectetur, quam fecerat antea. Si autem, quod abſit, vir iſte peccaverit: Pſyche illa ſtatim ſecedit ab ipſo, & hic redit ad ſtatum priorem.

10. Inque hoc quidem caſu multa dantur contingentia alia, quibus jam non inſi-ſtimus. Hæc tamen omnia id requirunt, ut anima juſti illius ejusdem ſit radicis, cujus eſt vir ille, in quo facta eſt embryo.

11. Exemplum hujus reperimus in Pinchaſo, cùm ulciſceretur ultionem Domini erga Simri: quia tunc gravidus erat animabus Nadabi & Abihu. Quare ſcriptura dicit Exod. 6, 25. *Et Eleaſar filius Aaron ſacerdotis uxorem ducebat de filiabus Puthiel, quæ pariebat ipſi Pinchaſum. Iſti ſunt capitanei Patrum Levitarum* &c. Ubi Magiſtri noſtri

 b.m.

b. m. dicunt, avum ipſius maternum ſaginaſſe vitulos pro cultu Idololatrico: cumq; fuiſſe de parte Jethronis: prout etiam dicunt, quod fuerit de parte Joſephi, qui vincebat pravam ſuam concupiſcentiam. (Ubi voces ſaginandi, cujus radix פִּטֵּם, & obloquendi ſeu reſiſtendi, ubi radix פִּטֵּט, unde פטפט alludunt ad nomen Puthiel.) Ubi paulo accuratius inquirendum, quænam in his ſit illorum intentio: & quare Jiſraëlitæ dixerint, cum Pinchas occideret Simri: Vidiſtisne filium Puthi illius, cujus avus maternus פטם ſaginabat, &c. qua mente hæc dicta fuerint? Item quare in Sohar quæſtio ſit talis: Atqui Pinchas erat ſolus: quare ergo ſcriptum eſt: Iſta ſunt capita patrum Levitarum? Item quæ ſit intentio ſcripturæ, quando loco citato ſcribitur: Quod Eleaſar uxorem duxerit de filiabus Putiel? Item quare ſcriptum ſit Num. 25 v. 7. *Et videbat Pinchas filius Eleaſaris* &c. quid nempe viderit? Et quare nemo aliàs è Jiſraëlitis ſurrexerit ad vindictam hanc exercendam, quàm Pinchas, cùm tamen Moſcheh Magiſter noſter ſuper quo pax, & omnes primarii illius ætatis ibi fuerint? Item quare ſcriptura dicat loco citato: *Pinchas filius Eleaſar, filius Aaron Sacerdotis?* Ubi quæritur, ſi filius Eleaſaris fuerit, quare dicatur fuiſſe filius Aaronis? Quales quæſtiones in Sohar reperiuntur plures.

12. Scito autem, Pinchaſum in ſe continuiſſe duas Pſychas: unam de parte Joſephi, & alteram de parte Jethronis. Quare eundem duo reſtaurare oportuit: unum, quod Joſephum concernit; illas nimirum guttas fruſtra effuſi ſeminis, cum uxor Domini ejus eundem ſollicitaret ad concubitum; ubi eouſque reſtitit concupiſcentiæ ſuæ, (Hebraicè מפטפטים) donec proſiliret ſemen è manibus ejus, ſicut Magiſtri noſtri b. m. exponunt locum Gen. 49, 24. Et alterum, quod Jethronem concernebat, qui ſaginavit (פיטם) vitulos per cultu Idolorum. Simile autem peccatum etiam in Nadabo & Abihu fuiſſe dicunt Magiſtri noſtri, b. m. cùm nollent ducere uxores, quaſi inter Jiſraëlitas nulla eſſet ipſis congrua: quod ſimile eſt caſui Joſephi. Præter quod etiam ignem peregrinum adhibuerunt ſacrificaturi coram Domino; quod ſimile eſt Idololatriæ Jethronis. Cùm igitur Simri concumberet cum Midianitide filia Idololatræ, nimirum cum Cosbi filia Zor, ubi etiam exercebatur cultus Peoris; ecce Pinchas ſupradicta omnia expiare volebat. Nam ſicut in Sohar dicitur, Nadab & Abihu duæ erant medietates corporis; quia nullas duxerant uxores: quare in uno continebantur; id eſt, ambo imprægnationem faciebant in Pinchaſo. Quare dicitur Num. 25. v. 7. Et vidit, id eſt, intellectu ſuo vidit, & per Spiritum Sanctum, quod tempus eſſet operandi, & expiandi, quod antea commiſſum erat: quare ſtatim ſurgebat de cœtu &c. Vel etiam ſenſus eſſe poteſt hic: Et videbat filium Aaronis ſacerdotis; id eſt, videbat Pſychas Nadabi & Abihu filiorum Aaronis ſacerdotis coram ſe conſiſtentes, inque ipſum intraturas; quippe quæ & ipſæ eadem expiare debebant delicta. De illis autem dicitur: Videbat filium Aaronis ſacerdotis; non autem filios Aaronis: quia nimirum duæ erant medietates corporis, & deinde fiebant ſubjectum unum, quoniam in uno comprehendebantur. Et hoc ipſum eſt, quod alibi dicitur: Exod. 6. v. 25. *Et Eleaſar filius Aaronis ſacerdotis uxorem ducebat de filiabus Putiel, quæ generabat ipſi Pinchaſum. Iſti erant capitanei.* Quamvis enim Pinchas

chas unus tantum eſſet ; in illo tamen continebantur Nadab & Abihu, qui erant capitanei Patrum Levitarum. Hoc autem factum eſt per אלעזר, id eſt, per Eleaſar, qua in voce particula אל reſpectum habet ad benignitatem : ſicut dicitur Pſal. 52. v.3. *Benignitas* אל *tota die adeſt*. Atque ſic & Joſeph vocatur vir benignitatis (conf. Proverb. 11. v. 17.) quoniam ipſe eſt fundamentum una cum benignitate in ore matris. Deinde in ipſo quoque erat עזר ſive auxilium, quæ vox reſpectum habet ad rigorem ; juxta illud : Gen. 2. v. 19. *Faciam ipſi auxilium* &c. Cùm tamen omnis fœmina ad genus rigorum pertineat. Et hoc ipſum reſpiciebat partem Jethronis, qui ortum habebat è ſeveritatibus (ita ut duæ illæ voces אל & עזר Joſephum indigitent & Jethronem) Unde ab Eleaſaro naſci debebat Pinchas, ut expiaret duo illa facta : ita ut ipſum quaſi oportuerit factum hoc perpetrare cum Simri, qui erat Schelumiel filius Zuri Schaddai, Num. 1, 6. cap. 2. v. 12. quoniam in Pinchaſo imprægnationem faciebant Nadab & Abihu, qui etiam expiare debebant duo delicta ſimilia, ut dictum ſupra.

13. Adhuc tamen & alia occurrit ratio, quare hoc factum ſit: quia nimirum Pinchas erat de tribu Levi, & Simri de tribu Schimeon. Et huc pertinet illud, quod ſcriptum eſt Gen. 49. v. 5.-7. *Schimeon & Levi fratres ſunt* &c. *Maledictus ſit furor illorum, quia pertinax*. Jam autem in Schimeone quinque erant familiæ patrum. Exod. 6. v. 15. nimirum Jemuelis; & Jamin, & Ohad; & Jachin; & Zochar, qui eſt Serach; & Schaul filius Cananitidis, qui ſimul efficiunt quinque. Unus enim de illis mortuus erat, unde illius non fit mentio. Pinchas autem erat de tribu tertia Iſraëlitarum : & occidebat Coſbi filiam Zur, qui erat Rex tertius è quinque Midianitis : ita ut & in eo reſultet quinarius, ſicut & Midianitarum reges erant quinque, Num. 31. v. 8. Evi & Rekem, & Zur, & Chur, & Rebah. Sicut ergo quinque illi in tribu Simeonis erant in ſanctitate ; ita iisdem inter cortices reſpondebant iſti Midianitæ. Hinc Schelomiel filius Zuri Schaddai adhærebat Cosbidi filiæ Zur ; qui nempe erat Zur inter cortices , ſicut ille erat Zuri Schaddai in ſanctitate ; qui erat de tribu שמעון ; quaſi dicas : שם עון Ibi eſt iniquitas. Et hic ipſe erat Schaul filius Cananitidis: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri b. m. Matrem nempe ejus fuiſſe Dinam quam vitiaverat Cananita : ex qua impuritate Simri adhærebat Cosbidi huic, cumque ipſa peccabat.

Collectanei noni Pars II.

1.

SCiendum quoque , quod in Adamo Protoplaſte fuerint Pſyche, Spiritus & Mens de mundo Factivo, Formativo & Creativo : & inſuper Pſyche, Spiritus & Mens de Emanatione ; Regno nempe pulchritudine & informatione : qui tres gradus poſtremi vocantur ſplendor ſupremus.

2. Illo autem tempore , cùm peccaret Protoplaſtes, nondum natus erat Kainus, ut patet è libro Sohar. Atque tunc ab ipſo tollebantur Pſyche , Spiritus & Mens mundi Emanativi.

3. Cha-

3. Chanoch autem accipiebat myſterium ſplendoris hujus ſuperni mundi emanativi (nempe Mentem): quare etiam fiebat Angelus.

4. Elias autem b.m. accipiebat ſpiritum Emanativum; quare & ipſe dignus fiebat, ut evaderet angelus ſicut Chanoch: & ambo non moriebantur.

5. Pſychen autem Emanativam accipiebant Kain & Hebel: ut nempe reſtituerent, quicquid in illa reſtituendum erat, poſtquam bono mixtum erat malum.

6. Mens igitur illa Emanativa etiam vocatur Dominus mundi: quoniam ab ipſo mundo emanativo ortum habet; & dominium exercet in omnes mundos inferiores. Et quia cuilibet juſto duo ſunt ſpiritus, unus infra, & alter ſupra: Unde duplex illa appellatio, exempli gratia Gen. 22. v. 12. Abraham, Abraham: hinc non eſt quod objicias: cum Chanoch eſſet in terra; quiſnam illo tempore fuerit Dominus mundi in ſuperno Metatronis loco?

7. Iſta igitur portio mentis deinceps tribuebatur Joſepho juſto; quare etiam pulchritudo illa Adami, quam Chanochus accipiebat cum ſplendore ſuperno in Joſephum devolvebatur. Verum enim vero Joſephus hanc Mentem accipere ultima demum merebatur nocte, qua finiebatur ſervitus ejus, quaque elevabatur ad regnum. Atque hinc intelligi poteſt myſticum illud, qua ratione ſeptuaginta linguas didicerit illa nocte, quia nimirum dignus fiebat iſta Mente, quæ Metatronis eſt, præfecti ſeptuaginta populorum gnarique tot linguarum.

8. Et huc pertinet illud Pſalmiſtæ: Pſalm. 81. v. 6. *Teſtimonium in Joſepho poſuit.* Conferendum cum illo Hiobi: Job. 17. v. 19. *Ecce in cælo teſtis meus:* Ubi intelligitur Elijahu: *Et teſtis meus in excelſis:* Ubi intelligitur Metatron. Hoc igitur teſtimonium Metatronis datum eſt Joſepho.

9. Cùm autem mens iſtorum nondum guſtaſſet mortem ab illo tempore, quo moriebatur Adam Protoplaſtes: ſed ab illis auferebatur ante mortem ſuam: Joſephus autem fratres ſuos ſomniis ſuis irritaſſet, ut ipſum venderent: hinc puniebatur, mentemque hanc revolvi oportebat in R. Jiſchmaël filio Eliſchah ſacerdote magno; ut ſufferret pœnam mortis realiter. Hinc R. Jiſchmaël filius Eliſchah tanta excellebat pulchritudine, quanta Joſephus juſtus. Quæ ratio eſt, quare eundem Metatron in libro ſuo, cui Palatiorum nomen eſt, ſemper vocet gloriam ſplendoris ſui.

10. Eodem modo Elias non merebatur partem illius ſpiritus accipere, donec (adhuc dum Pinchas) perfeciſſet factum illud in Sittim, Numer. 25. verſ. 7. atque tunc iſtum ſpiritum accipiebat. Et hæc eſt ratio, quare perpetuo, cum de Elia ſermo eſt, mentio tantum fiat ſpiritus. Exempli gratia: 1. Regum 18. v. 12. *Et ſpiritus Domini tollet te.* Item: 2. Regum 2. v. 9. *Sit mihi duplicatura Spiritus tui.* Item: 2. Regum 2. v. 15. *Spiritus Eliæ quievit ſuper Eliſchah.* Quia autem Spiritus habitare non poteſt niſi in Pſyche; hinc dignus non evadebat illo Spiritu, donec perfeciſſet opus illud cum Simri, Num. 25. v. 7. ubi accipiebat Pſychen Nadab & Abihu: qui ſunt Pſyche Adami Protoplaſtæ, ut porro dicemus juvante Deo. Atque tunc (in perſona Pinchaſi) ipſi dabatur *fœdus pacis,* Numeri 25. v. 12. per quod intelligitur Spiritus iſte Emanativus

Adami

Adami Protoplaſtæ. Hinc etiam dicitur *Pax*; quia myſterium Spiritus à pulchritudine & fundamento deſcendit, quibus competit denominatio pacis. Et huc pertinet illud: Jeſ. 57. v. 19. *Pax, pax, diſtantibus & vicinis.*

11. Myſterium autem Pſyches Emanativæ diviſum eſt inter Kainum & Hebelem. Sed pars Kaini revoluta eſt omnibus revolutionibus jam notis; in Kenan, Mahalaleel &c. donec veniret in Nadab & Abihu, quæ duæ tantum erant medietates corporis: & ab illis eam accipiebat Pinchas.

12. Atque hinc intelligi poteſt locus ille Num. 9. v. 6. de iis, *qui ſe polluerunt ſuper Pſyche Adami:* quia nimirum ibi revera intelligitur Pſyche Adami Protoplaſtæ, quæ revoluta erat in Nadab & Abihu, (quorum corpora polluti illi tetigerant, ſicut dicunt Rabbini.)

13. Patriarchæ autem radicem animarum ſuarum non acceperant, niſi è myſterio benignitatis, ſeveritatis & pulchritudinis mundi Emanativi: Et ſic Moſcheh è myſterio cognitionis. Adam autem deſcendebat è ſapientia, largitione intellectus, pulchritudine, & regno omnium quatuor mundorum.

Collectanei noni pars III.

1.

TRansgreſſio prima Jephthæ Jud. cap. 11. v. 39. cauſa erat alterius transgreſſionis ſimilis. Peccatum enim Jephthæ concernebat votum: peccatum vero hoc alterum committebatur ab Hiele, 1. Reg. 16. v. 34. qui erat è domo Eli: & transgrediebatur maledictionem atque decretum Joſuæ de non reædificanda urbe Jericho. Quia autem ſcriptum eſt alibi: Jud. cap. 1. v. 16. *Et filii Keni Soceri Moſis aſcendebant de urbe Palmarum*, quæ eſt Jericho. Hinc patet, quod Jericho deſtinata fuerit radici Kainiticæ. Quapropter Hiel, qui erat de radice Kaini reædificabat urbem Jericho, quod notes.

2. Hic autem deinde vocatur Elias Thisbites: ubi denotatur illa anima, quæ erat de tribu Gad: quoniam Nadab & Abihu nondum erant reſtituti. Anima autem Pinchaſi etiam peccaverat. Elias autem de tribu Benjamin non veniebat, niſi ut illum uniret cum animabus novis. Hinc patet, quod ille hoc loco ſit radix: quare jam Pinchas tantum vocatur nomine illius animæ de tribu Gad. Obibatque legationem Domini, donec reſtituerentur Nadab & Abihu; 1. Reg. 18. v. 39. *Cùm omnis populus procideret in faciem ſuam, diceretque: Tetragrammaton eſt Deus.* Tunc illis remittebatur peccatum Nadabi & Abihu, qui truncaverant plantas (id eſt, diviſionem in Divinitate meditati erant) & vitiaverant gloriam cohabitantem. Quare dicebant: *Tetragrammaton eſt Deus* (ut indicarent Unitatem Divinitatis eſſe reſtitutam.) Atque tunc expiabatur peccatum Nadabi & Abihu: iſtique tollebantur, cum Pinchas fugeret in ſpeluncam.

3. Cùm autem è mundo diſcederet, inque cœlum aſcenderet, tunc Pſyche illa

dabatur Eliſchæ, juxta illud quod dicitur 2. Reg. 2. 9. ויהי נא פי שנים ברוחך *Sit mihi quaſo duplex portio Spiritus tui.* Ubi נָא particula in ſe continet literas initiales nominum Nadab & Abihu. Et literæ initiales iſtarum vocum נא פי שנים conſtituunt vocem נפש, ut ſenſus ſit, iſtos habuiſſe portionem Pſyches Emanativæ Adami Protoplaſtæ.

4. Tunc igitur Elias Thisbites ſublatus eſt ſurſum, qui nimirum erat de tribu Gad: manſitque in cœlis, nec iterum deſcendit. Remanſit autem infra portio Eliæ de tribu Benjamin. Et iſte revolutus eſt in illo, de quo ſcriptum eſt in libro Chronicorum 1. Paral. 8. v. 27. *Et Elias & Sichri cum canticis ſuis* &c. Deinde autem unitus eſt cum literis Eliæ Thisbitæ, qui in ſupernis eſt.

5. Iſte igitur eſt Elias de tribu Benjamin, qui aſcendit & deſcendit, & locutus eſt cum ſapientibus, ediditque miracula. Et hoc ipſum eſt, quod etiam indicabat Sapientibus, dicendo: De poſteris Rachelis ego deſcendo. Neſciebant enim ad quamnam partem ipſe pertineret. Et iſte ſeſe jungebat guttæ illi Jethronis, quam dabat Hiſa: quo moriente, eundem accipiebat Elias. Et hæc eſt gutta illa, quam Elias dabat Jonæ filio Amithai. Idem que aliquando erit Meſſias filius Joſeph. Unde Elias dicit in libro ſuo: Puer ille, quem ego reſuſcitavi, eſt Meſſias filius Joſeph. Hinc etiam in Sohar dicitur; Jonam de horoſcopo Eliæ veniſſe. Quicquid autem remanſit Eliæ Thisbitæ retro, anima fuit alterius Eliæ orto è tribu Benjamin.

6. Hic autem quæſtio oritur: Cùm Elias peregiſſet facinus illud, ut exſtrueret altare, ignisque deſcenderet è cœlo ſuper illud: & ipſe occideret Prophetas Baalis: quare deinde ſcriptum ſit 1. Regum 19. verſ. 4. *Et deſiderabat Pſyche ejus mortem?* Et quid hoc ſibi velit? Item quare dixerit: *Quia ego non ſum melior patribus meis?* Res autem ita ſe habet, ſicut ſcribitur in Sohar Sect. Pinchas: Quod Pinchas fuerit Elijahu. Vel etiam dici poteſt, quod in Pinchaſo illo tempore, cum zelum illum exerceret pro Deo ſuo, impragnatæ quidem fuerint animæ Nadab & Abihu: tempore autem peccati Jiphthach, cum & Pinchas peccaret, eò quod ad hunc accedere nollet, ut ejus votum ſolveret ab ipſo iterum avolaverint animæ Nadab & Abihu. Unde dicitur in libro Paralipomenon: 1. Par. 9, 20. *Quod antea cum Pinchaſo fuerit Dominus*, i. e. antequam peccaret: poſthac enim animæ illæ ab ipſo ſucceſſerunt, nec Deus cum ipſo erat, ſicut antehac. Unde etiam nulla amplius fit mentio Pinchaſi: ſed deinceps Eliæ nomen ipſi inditur. Cùm autem Elias reædificaret altare illud confractum, factumque illud committeret, ad ipſum redibant animæ Nadab & Abihu propter zelum ejus pro Deo ſuo erga Prophetas Baaliticos: ſicut antea eadem Pinchaſum impragnabant ob zelum ſimilem. Fiebat ergo reſtitutio eorum per ignem è cœlo delapſum, quia offerendo ignem peregrinum peccaverant; ignisque egrediebatur à Domino, eosque conſumebat. Jam autem reſtituebantur, quod dicerent: *Tetragrammaton eſt Deus*; ut nempe expiaretur commiſſum eorum. Unde bis exclamabant: *Tetragrammaton eſt Deus:* ita ut ſinguli id reunirent, quod antea ſeparaverant. Et huc etiam reſpexit Elias, cùm inquit: 1. Reg. 18. v. 37. *Reſponde mihi Domine, exaudi me.* Ubi bis hæc repetit, ut indigitaret reſtitutionem amborum.

7. Poſtquam autem reſtitutæ eſſent penitus, iterum ſeceſſerunt ab eo. Sic enim fieri ſolet in embryonatu, cum quis alterum imprægnat ad obſervandum præceptum aliquod, ut is acquiſita reſtitutione iterum diſcedat. Quare Elias poſt factum illud mori deſiderabat; dicebatque 1. Regum 19. verſ. 4. *Non ſum melior quàm patres mei*, qui erant Nadab & Abihu: quoniam enim iſti à me diſceſſerunt, quid ego diutius in mundo moror?

8. Hinc etiam intelligi poteſt, cur Eliſchah dixerit 2. Regum 2. v. 9. *Sit quæſo duplex portio de Spiritu tuo penes me.* Quomodo enim deſiderare potuit rem impoſſibilem? Rem iſtam autem declarant duæ literæ vocis נא, quæ ſunt Nadab & Abihu: & quia hi ſunt duo; hinc dicit: *Sit mihi duplex portio de Spiritu tuo.* Quaſi innueret, ut duo illi, qui Eliam imprægnaverant, ejusque Spiritum, venirent & imprægnarent ipſum. Unde etiam dicit: *Super me.* Idque propterea deſiderabat, ut iidem in adjutorium ipſi adeſſent, pro cultu Divino illo porrò perficiendo. Elias autem reſpondebat ibid. v. 10. *Si videbis me, quando à te auferar; id eveniet.* Cùm enim attolluntur juſti, in occurſum ipſis prodeunt animæ ipſis cognatæ, ut eosdem comitentur: Sique quis dignus ſit easdem videre, tunc fieri poteſt, ut irradient in eum. Cumque ſic clarificatur anima ejus, porrò fieri poteſt, ut eadem illas ſibi attrahat, eæq; ipſum imprægnent; unde magnum ipſi adjutorium pro cultu Divino.

Collectanei noni pars IV.

1.

PORrò & hæc inveni ſcripta: Audivi, quod nomen אליהו referat numerum 52. juxta numerum Tetragrammati duplicatum. Hæc autem ſimpliciter ſaltem audivi.

2. Jam verò eandem petitionem juxta hunc ſenſum explicabo: ſimulque reſponſionem petitum ejus ſubſecutam. Notum enim eſt, quod ſi Tetragrammaton bis ponatur, unum pertineat ad Microproſopum, & alterum ad Macroproſopum. Eliſchah igitur, cùm duplicem portionem de ſpiritu ejus expeteret, id volebat, ut duo hæc lumina & ipſum illuminarent. Ubi reſponſum accipiebat: *Si videris me* &c. Cùm enim juſtus quidam ex hoc mundo diſſolvitur, tota illa lex atque præcepta ab ipſo obſervata, & omnes actus unitivi in vita ſua exerciti eadem hora omnes ſcintillant, radiosque emittunt: atque hinc inferius magna exiſtit unio atque inſignis, quaſi hæc omnia fierent lux una quam maxima & quaſi infinita. Lumen igitur, quod ad Macroproſopum refertur, ſub myſterio faciei ſupernæ duarumque genarum, quæ dicuntur duæ areolæ aromatum, dividitur in 370. lumina, ſicut exponitur in Idra. Et iſta 370. lumina diſtribuuntur in Microproſopum & uxorem ejus: ita ut 220 influant in Microproſopum: reliqua autem 150, Hebr. קן, quæ vox & nidum denotat, in uxorem. Quo pertinet illud Pſ. 84, 4. *Etiam avis invenit domum:* ubi vox צפר continet 370 & avis libertina קן nidum לה, pro ea, id eſt, Uxore Microproſopi. Adeoque hæc 370 lumina influunt &

manifeſtantur in Microproſopo & uxore ejus, quatenus & quando in copula uniti ra ſunt.

3. Et ſic quoq;, cum juſti è mundo tolluntur, eosdem irradiant omnes illi actus unitivi, quos exercuerunt, dum adhuc in hoc mundo exiſterent: & tunc etiam radii illi Macroproſopi affulgent Microproſopo & uxori ejus, ſicut dictum eſt. Idem ergò eſt, ac ſi dixiſſet Elias: Si anima tua tam erit clarificata, tunc aſſequi poteris illa lumina, quæ ſunt lumen Macroproſopi, & lumen Microproſopi, quorum ſumma eſt 370. Atque ſic factum eſt animæ Eliſchæ, ut tam eſſet clara, quò eum videret, & in ſe ſuſciperet omnia iſta lumina 370, quæ irradiabant in faciem brevem Microproſopi: ita ut abhinc eadem quoque longa fieret, & pariter vocaretur Macroproſopus, propter 370. lumina illa in ſe ſuſcepta, ſicut dicitur in Idra. Et propterea Eliſchah dignus fiebat, ut fulgeret facies ejus: ſicut dicunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ, quod coactus fuerit ſeſe abſcondere in ſpeluncas montium, quoniam nulla mulier facultatem haberet lucidiſſimam ejus faciem intuendi. Et quia ſic dignus fiebat accipere lumen faciei regis vitarum: hinc virtutem habebat bis reſuſcitare mortuos. Et ſi quis accuratè omnia obſervet, patebit, quod virtutem habuerit influentiam in mundum derivandi liberorum, vitæ, & alimentorum: quæ omnia pertinent ad Binah ſeu matrem intelligendi, ubi manifeſtatur Macroproſopus, ſicut notum eſt. Exemplum autem liberorum eſt filius Sunamithidis: Vitæ; reſuſcitatio ejusdem: & alimentorum, quod aleret uxorem Obadiæ, unde אלישע dicitur, quaſi אלי, id eſt, Deus meus, & שע, id eſt, 370. lumina.

Collectaneum decimum.

I.

PОrro ſcriptum reperi, quod ſequitur. Adam in ſe continebat omnia 248 membra, & præterea multas ſpecies pilorum, qui quaſi infiniti erant. Et ab omnibus iſtis ſpeciebus deſcendunt ſpecies animarum ſpecialiores: & iſtæ ſpecies ſpecialiores deinde communicatæ ſunt iisdem, quos progenerabat, qui erant radices animarum. Meritò igitur ſciendum eſſet, quomodo mutatæ ſint illæ radices, ſpeciesque ſpecialiores membrorum atque animarum, quomodo ſingulæ à ſingulis deſcendant, & è quo quilibet ſit membro.

2. Jam verò notum eſt, quod plurima pars animarum ſit de radice Kaini & Hebelis, à quibus deinde porro ſubdividuntur. Ubi rem exemplo declarabo: nimirum ſi v. gr. Hebel fuiſſet caput animarum; dicendum eſſet, omnes animas ſpeciales ad caput pertinentes, eſſe de genere Hebelis. Sic quoque ſi Abraham eſt brachium dextrum: dicendum erit, omnes ſcintillas ſive radios animarum ſpeciales brachii hujus eſſe de genere Abrahami. Et ſic deinceps. Juxta omnia membra 248. Ubi multæ ſane occurrunt ſpecies: me autem exponere prius oportet ſpecies pœnitentiæ; ex quibus intelligentur & illæ.

Col-

Collectaneum undecimum.

I.

SCriptum extat in ſcriptis noſtris, quæ Druſchim ſeu commentationes dicimus, quare judicia Legis tribus locis tradita ſint. Prima vice nimirum in Marah: ſicut dicunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ, mandata de Sabbatho & de judiciis in Marah tradita eſſe. Secunda vice in ſectione Miſchpatim; & tertia vice in ſectione Jethro: Ubi quæritur, quare non omnia judicia legis tradita ſint ſimul & ſemel? Res autem è ſequentibus patebit.

2. Scito, quod Adam in illis 130 annis, quibus in divortio erat cum Chavvah genuerit dæmones & plagas filios Adami. Verum enim vero omnes illi Dæmones & Spiritus ab ipſo generati, radii erant & ſcintillæ de ſanctitate: modo quod involutæ eſſent corticibus. Imò quandoque majores ſunt animabus cæteris: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ de decem illis gutis effuſis à Joſepho. Quoniam guttæ illæ, quæ à maſculo ſolo prodeunt, præſtantiores ſunt illis, quæ proveniunt per copulam maris & fœminæ, ita ut in iis, quæ proveniunt è libidine ſolius maſculi, ſæpè magna ſit anima. Omnes igitur illi radii ſeu ſcintillæ, quas Adam depreſſit tempore illorum 130 annorum, neceſſario ab eodem reſtituendæ fuerunt; eò quod eſſent animæ ſublimes, veſtitæ intra cortices.

3. Jam verò notum eſt, omnem animam corticibus immixtam revolvendam eſſe multis revolutionibus, pro purificandis ſordibus ſuis, ſicut argentum purificatur in cupella aliquoties, donec aboleantur ſcoriæ ejus.

4. Iſtæ ergo plagæ filii Adami revolvebantur ætate diluvianâ: unde tam rebelles erant Deo ſanctiſſimo, ob nimiam ſpurcitiem in ipſis latentem. Et Deus tamen cogitationes habebat, ne planè repellerentur, ab ipſo repulſi hi, juxta 2. Sam. 14. v. 14. In iſta igitur revolutione mala multa perpetrabant. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur: Gen. 6. v. 6. *Et ſolamini erat Deo, quod feciſſet Adamum in terra.* Quæ dicta ſunt de generatione diluviana, quæ erat revolutio filiorum Adami Protoplaſtæ, eorum nempe, quos generaverat in 130 illis annis. Et porro dicitur: Gen. 6. v. 5. *Et videbat Deus, quod multiplicarentur* רע״ות *mala Adami in terra.* Notum autem jam eſt, quod ſcriptum eſt in Sohar; eum qui fruſtra effundit ſemen; vocari רע״ malum. Quo refertur illud; Pſalm. 5. v. 5. *Non habitabit tecum* רע״ *ſeminifluus.* Unde iſtæ plagæ filii Adami vocantur mali filii Adami: quos nempe Adam produxerat in mundum. Unde porro dicitur: Gen. 6. v. 7. *Delebo Adamum, quem creavi.* Ubi intelliguntur ipſius Adami filii, quem Deus Benedictus manibus creaverat propriis. Atque huc etiam pertinet illud ibid. v. 5: *Et omne figmentum cogitationum cordis ejus tantum eſt* רע״ *malum tota die*; ſeu de facienda Gonorrhæa. Nam quia erant plagæ filii Adami, hinc & ipſæ malum hoc committebant ad inſtar loci ipſius, unde provenerant: unde & ipſi

perdebant ſemen ſuum ſuper terra: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ per illa verba: Gen. 6. v. 12. *Perdidit omnis caro viam ſuam ſuper terra*: intelligi maſtuprationes.

5. Pœnitentiâ enim Adami id quidem fiebat, ut venirent in mundum: ſed id Adam efficere non poterat, ut reſtituerentur, donec purificarentur & emundarentur ſæpius.

6. Namque & in Kain immixti erant iſti filii Adami: quare & ipſe ſupplicium ſuſtinebat cum ipſis. Unde dicitur: Gen. 7. v. 4. Deleboque quicquid habet ſubſiſtentiam. Ubi intelligitur Kain: cum & vocula קיום numero fere æquipolleat voci קין (adjecto ſcilicet quaternario literarum.)

7. Reſpectu igitur loci illius, unde venerant, nempe è Gonorrhæa, cui & ipſi fuerant addicti, ſicut patres ipſorum; ſupplicium quoq; paſſi ſunt, peccato illi ſimile, ita ut ſuffocarentur aquis ferventibus diluvianis: quemadmodum gutta fruſtra effuſi ſeminis fervens effluit.

8. Deinde autem vice altera revoluti ſunt in generatione turris Babylonicæ. Sed & iſti iterum peccabant vice altera. Unde ſcriptum eſt: Gen. 11. v. 5. *Deſcendiſſe Dominum, ut videret urbem atque turrim, quam extruxerant filii Adami* Quod in Sohar explicatur de genuinis filiis Adami Protoplaſtæ, quos generat illis 130. annis.

9. Tertia autem vice revolvebantur in Sodomitis. Unde dicitur, Gen. 13. v. 13. *Et Sodomitæ erant mali*, id eſt, deſcenderant ab illo malo Gonorrhææ primæ, de quo Scriptura dicit; Pſalm. 5. v. 5. *Non habitabit tecum malus.*

10. Cum igitur tertia jam vice mali fuiſſent, tribus nempe revolutionibus: de quibus dicitur: Job. 33. v. 29. *Omnia iſta Deus operatur, bis vel ter cum viro:* videretque Altiſſimus, quod corrigi nollent, porro eosdem transplantabat in Ægyptum vice quarta. Atque iſti erant Jiſraëlitæ in Ægypto. Jam vero à nobis & alibi dictum eſt, quod Jiſraëlitæ in Ægypto viventes Moſique coævi, omnes ortum habuerint è myſterio Daath ſeu cognitionis: unde & Moſes exortus erat. Dictumque eſt etiam paulo ſupra, quod animæ à ſolis maſculis provenientes ſublimiores ſint, quam quæ proveniunt beneficio maris & fœminæ: quia tales ab ipſa radice cognitionis oriuntur. Omnes illi igitur radii erant Moſis depreſſi intra cortices: illoque tempore in Ægypto reſtituebantur per Moſen: iſtumque oportebat ex Ægypto eosdem educere, eosque alere; quoniam ipſi incumbebat reſtaurare radicem ſuam.

11. Ubi quoque ſciendum, quod Jochebed mater Moſis fuerit revolutio Evæ uxoris Adami Protoplaſtæ: & Amram eſſet revolutio Adami ipſius: quare hic etiam non moriebatur propter peccatum aliquod actuale; ſed propter conſilium ſerpentis. Et ſicut Adam in divortio ſuo cum Eva uxore per 130 annos generabat dæmones & ſpiritus: ſic & iſte à Jochebed uxore ſua abſtinebat 130 annis, ut in iſtis 130 annis è Gonorrhæa ejus (nocturna) adducerentur iſtæ plagæ filii Adami, ſur-

ſumque

ſumque emergerent. Et poſtquam omnes emerſiſſent, veniſſentque in mundum: tunc demum generabat Moſen, ut reſtitueret iſtos radios ſuos: quemadmodum generabatur Scheth, poſtquam Adam iterum conſveſceret cum Chavvah. Scheth autem eſt revolutio Moſis ut notum; denotaturque per Schin nominis מֹשֶׁה. Atque hinc patet, qua ratione omnes viæ Domini in bonum dirigantur finem.

12. Hinc quoque intelliges, quare anteceſſores noſtri virique clariſſimi tantopere ſcrutati ſint, quare contigerit exilium Ægyptiacum. Nunc autem intelliges magnam illam analogiam. Quoniam enim Jisraëlitæ hi in Ægypto iidem erant, qui diluvio perierant: hinc Pharao præcipiebat, ut omnis puellus projiceretur in flumen: quo innuitur pœna illa diluviana: porrò idem ſervitutem ipſis imponebat operandi in luto & lateribus, eo quod eſſent revolutio generationis turris Babylonicæ, ubi lateres quoque formabant extructuri turrim; cujus reſpectu nunc condere cogebantur urbem Pitom & Raëmſes.

13. Porro etiam colluvies illa plebeja, quæ cum Jisraëlitis ex Ægypto exibat, ex iisdem revolutionibus ortum habebat: modo quod hi nondum eſſent reſtituti. Unde Moſes tanto conabatur ſtudio & hos reſtaurare: quamvis in vanum.

14. Sicut ergo Moſes erat myſterium cognitionis ſupernæ, unde prodeunt guttæ ſeminales: idemque erat myſterium Hebelis filii Adami: ita colluvies hæc magna erant filii Bileam, ſicut in Sohar traditur. Bileam autem oppoſitus erat Moſi in cognitione partis impuræ. Et hoc erat illud ipſum, quod ſeparatum erat in purificatione iſtarum animarum: Ubi cortex relictus erat ſolus, quaſi ſcoria, quæ erat anima Bileami: quamvis & in ipſo ſuperſtites remanſerint aliquæ ſcintillæ animarum ſanctarum, prout inter nos vulgatum eſt. Unde Deus generationem hanc magnæ hujus colluviei vocabat populum Moſis: ſicut dictum eſt: Deut. 9. v. 12. *Populus tuus rem perdidit.* Item: Exod. 34. v. 10. *Populus ille, in ejus medio tu es.* Ipſe enim in medio illorum erat, ſicut anima in corpore; eò quod ipſius radii & ſcintillæ eſſent. Porro dicitur de murmurantibus: Num. 11. v. 1. *Id malum fuiſſe in auribus Domini.* Quoniam erant de genere mali illius Gonorrhæalis, de quo dictum eſt: Pſalm. 5. v. 5. *Non habitabit tecum malus.* Unde & alibi dicitur: Numer. 11. v. 10. *Atque id malum erat in oculis Moſis.* Moſes enim jam viderat, quod deſcendiſſent de myſterio mali iſtius. Ipſe autem erat pars ipſorum ſelectiſſima: quoniam jam prom[illegible]tis omnibus illis animabus egreſſisque è malo, & ceſſantibus revolutionibus prioribus, naſcebatur Moſes, qui erat bonum illud & purum, quod in illis delituerat. Quare Scriptura dicit: Exod. 2. v. 2. *Et videbat eum, quod bonus eſſet.* Jam enim ceſſabat omne illud malum ulterius revolvi. Unde etiam dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ: Eadem die, qua natus eſſet Moſes, infractum eſſe præceptum Pharaonis, ne pueri ulterius projicerentur in flumen. Quoniam jam ceſſabat malum ipſum: & quia portio ejusdem bona veniebat in mundum: ulterius non opus erat præcepto hoc. Unde Moſen quoque oportuit redemtorem illorum eſſe in deſerto.

15. Videor mihi autem audiviſſe, Adamum Protoplaſten triplici laboraſſe Gonorrhæa.

norrhæa. Iſtorum tamen probe memini, quæ ſequuntur: quod Adam plura commiſerit peccata. Nimirum, quod ſicut dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ, ſuſpectus fuerit rapinæ: eo quod ſcriptum ſit: Geneſ. 2. verſ. 17. *de arbore cognitionis boni & mali Non comedes.* Ipſe vero furtim de illa comedebat. Quare filiis Noach talia dabantur præcepta, quæ omnia transgreſſus erat Adam Protoplaſtes. Deinde Gonorrhæam admiſerat: cujus reſpectu homines quoque diluviani corruptores ſeminis fuierant. Quamvis fundamentaliter puniti ſint propter rapinas conformes peccato Adami. Porrò quoque reperimus, quod Adam abnegaverit radicem omnium, Deum, factusque ſit Idololatra. Cujus reſpectu generatio turris Babelicæ Idololatrica erat & athea. Similiter invenimus præceptum fuiſſe Adamo de judicio adminiſtrando; quod pariter is transgreſſus. Unde inter ſeptem præcepta Noachica unum etiam occurrit de rectè judicando, ſicut notum eſt. Et quia Adam præcepto hôc abnegaverat Deum, hinc ejusdem reſpectu Sodomitę erant mali & peccatores corruptoresque judicii: quoniam judices Sodomitæ mali erant, ita ut potiſſima Sodomitarum pravitas in hoc conſiſtat, quod Judices conſtituerint mendaçes atque corruptos.

16. Cum igitur Jisraëlitæ conſiſterent ad montem Sinai, ceſſaretque impuritas eorum: hinc primo tradenda quoque ipſis fuerunt præcepta de judiciis. Et propterea tribus vicibus illis præcepta ipſis promulgata ſunt de judiciis.

17. Reſpectu enim generationis Babelicæ, quæ athea erat ſicut Adam, datum ipſis eſt præceptum de Sabbatho & de judiciis in Marah, Exod. 15. v. 25. Quoniam qui Sabbathum admittit, idem præſtat ac ſi totam legem admitteret. Unde dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Quicunque Sabbathum ritè obſervat, etiamſi Idololatra eſſet, ſicut Enoſch, remiſſionem tamen habet omniũ peccatorum ſuorum. Ut igitur expiaretur hoc ipſorum peccatum, abnegatio nimirum Dei; primò præcepta acceperunt de Sabbatho & ritibus ejus: unde intelligitur hoc ipſo condonatum iis fuiſſe peccatum hoc.

18. Deinde reſpectu Sodomitarum, qui judicia corrumpebant, ſicut Adam Protoplaſtes, data eſt ipſis ſectio de judicibus Exod. 18. v. 21. ante promulgationem Decalogi. Ubi intentio fundamentalis erat de judicibus conſtituendis. Quare cum Jiſraëlitæ iſtos in ſe ſuſciperent judices, iisdem remittebatur peccatum illud Sodomitarum. Et huc ſpectat intentio Moyſis, de qua ſcriptum eſt: Exod. 18. v. 13. *Stabat autem populus circa Moſen à diluculo usque ad veſperam: Moſesque ſedebat judicans populum.* Putabat enim Moſes, ſe reſtiturum totam hanc generationem Sodomiticam hoc ipſo, quod ipſe ſolus eſſet populi judex, atque ſic expiatum iri ſperabat peccatum iſtud. Cum enim ipſe præſideret ut judex populi, ſcintillæ illæ animarum Sodomiticarum in ipſum veniebant per modum imprægnationis; quod illis imputabatur, ac ſi ipſæ fuiſſent judices: præſertim ſi cauſa quædam offerretur Moyſi, quæ jam ante quoque occurrerat judicibus Sodomitarum. Ipſe igitur putabat hæc ſufficere. Jethro autem reſpondebat ipſi: Non ſuccedet res iſta; quamvis enim tu ſic agas, attamen tu ſolus omnes illas animas imprægnationem in te facturas ſuſtinere non poteris, ſed nimium defatigaberis: ſi autem plures conſtitueris judices, qui onus tecum ferant, teq; adjuvent, melius ſuccedet: peccata enim

Sodomi-

Sodomitarum levia, expiabuntur per illos: negotia autem gravia in te devenient, & tu eadem reſtitues.

19. Quanquam & alia ſit ratio conſilii hujus: quod nempe animæ illæ eſſent de genere Kaini, nec reſtitui poſſent per Moyſen, ſed aliquis requireretur, qui eſſet de radice Kaini: hinc conſilium hoc Jethronis de conſtituendis judicibus multis bonum erat, & hoc modo reſtituebantur omnes: Jethro enim erat revolutio Kaini; unde ab hoc promanare debebat conſilium iſtud conſentiente Moyſe.

20. Reſpectu autem generationis diluvianæ atque rapinarum, Scriptura dicit: Exod. 21. v. 1. *Et iſta ſunt judicia*, &c. Primumque de judiciis præceptum eſt de ſervo Hebræo emto, annisque ſervitutis ejus: ubi intelligitur Hebræus talis, qui venditus eſt à judicibus ob commiſſum furtum: in quem finem Moſes præceptum hoc de furibus promulgavit: quod cum in ſe ſuſciperent, ipſis imputabatur, ac ſi ipſi venditi eſſent, ut ſervi poſt ſexennium demum liberandi.

Collectaneum duodecimum.

1.

FActum illud Uſiæ Regis, qui leproſus fiebat, quod ſuffitum offerre vellet; 2. Paral 26. v. 16. ita ſe habet; quod Uſia eſſet revolutio illius Uſæ, de quo ſcriptum eſt in libro Samuelis Prophetæ: 2. Sam. 6. v. 3. 8. *Et Uſa & Achio ducebant currum*: Unde literæ nominis utriusque plane ſunt ſimiles.

2. Venerat autem in mundum, ut expiaret peccatum iſtud primum, quod applicuiſſet manum ſuam ad arcam Dei, & propterea eſſet mortuus: & tamen non reſtituebatur, ſed redibat ad vitium prius, ut manum ſuam admoveret ad rem quandam illicitam. Anima tamen ejus ſciebat, quod antea fuiſſet ſacerdos: hinc ſacerdotium iterum appetebat: In hoc tamen errans, eò quod jam ſacerdos non eſſet.

Collectaneum decimum tertium.

1.

SCriptura dicit Exod. 25. v. 10: *Et arcam de lignis Sitim compingito*, &c. *eamque deaurabis intus & foris*. Ubi dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Moſen feciſſe tres arcas, unam ligneam, & duas aureas, internam atque externam. Ubi quæritur, quoniam præceptum eſt, ut arca intus & extus fiat aurea; quare non tota facta ſit aurea, & quare in medio ejusdem collocatum fuerit lignum? Ubi ſciendum, in homine eſſe Pſychen, Spiritum & Mentem, & animæ animam: ita ut Pſyche in hepate; ſpiritus in corde; mens in cerebro habitet; mentis autem mens hominem ambiat extrinſecus. Quicunque ergo non habet quatuor hos gradus, in illo recondi non poſſunt myſteria legis. Quo pertinet illud Jobi 18. v. 17. *Et cui nullum* שֵׁם *nomen, ipſe foràs*. Ubi notandum, quod literæ mediæ vocis נשמה i. e. mentis, ut & gradus in נשמה לנשמה efficiunt vocem שם ſive nomen, ut ſenſus ſit: Eum qui nondum habet nomen ſive mentem & mentis mentem, quamvis habeat Pſychen & Spiritum; tamen adhuc eſſe forinſecus.

rinſecus. Vel etiam: virum talem ibi deſcriptum non habere mentem, quæ eſt foris, i.e. quæ eundem extrinſecus ambiat: ubi intelligitur animæ anima.

2. Hinc ergò intelligi poterit myſterium hujus arcæ. Corpus enim hominis vocatur lignum juxta illud: quod homo dicatur lignum Agri. Intus autem habet Pſychen, Spiritum & Mentem: & extra Mentis Mentem. Quare præcepit Deus Benedictus, ut fierent tres arcæ, & media quidem de lignis Sittim, qua denotatur corpus humanum: duæ autem aureæ; una reſpectu Pſyches, Spiritus & Mentis; & altera reſpectu Luminis ambientis: quo facto illuc imponenda erat Lex: ut denotetur, eum qui obtinuerit gradus iſtos, aſſecuturum quoque cognitionem Legis, nec aliter.

3. Inque hoc caſu porro etiam dantur gradus, ita ut quis tantopere purificari queat corpus ſuum, ut hoc aſcendat in gradum Pſyches. Ex quo intelliges illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri piæ memoriæ; in duplicibus his appellationibus, v.g. Abraham; Abraham; Jacob; Jaacob, intercedere accentum. Cum autem dicitur Moſcheh; Moſcheh, nullum intercedere accentum. Ubi hæc ſit intentio, quod primum horum nominum denotet Mentem; & alterum Mentis Mentem. Moſis autem materiam clarificatam fuiſſe ſepties, ita ut in vita ſua in cœlum aſcendere & deſcendere potuerit: quaſi corpus ejus, inter gradus illos non intercederet. Hinc duo illa nomina; Moſcheh Moſcheh nullo diſtingui accentu. Abraham & Jacob autem, quamvis Patriarchæ fuerint, corpora tamen non habuiſſe adeo emundata, ut diſtinctio iſta non obſervaretur: atque hinc duo illorum nomina accentu ſeparari.

Collectaneum decimum quartum.

I.

QUæritur, cum Angeli non minus quam animæ humanæ ortum ſuum habeant è congreſſu quodam ſuperno; quare Angeli manſerint Spirituales, & incorporei: homines autem tali opus habeant corpore; & quis hoc cauſatus ſit? Item quænam ſit differentia inter homines & Angelos, Unde character iſte diſtinctivus inter eos intercedat?

2. Nimirum jam ſæpius à nobis expoſitum eſt, quod duplex ſit copula congreſſiva: una ſuperior & ſpiritualis atque incorporea, altera verò corporea: quodque copula ſuperior fiat oſculis, prout alibi declaratum eſt, quod halitus ex ore prodiens ſit ſpirituale quid, ad tres ſupremas numerationes pertinens. Copula autem inferior, concubitûs, magis eſt corporea cum vera gutta ſeminali conjuncta.

3. At verò alibi explicuimus tibi, quod fundamentum horum omnium dependeat è myſterio ſeptem regum primorum, qui mortui ſunt, & deinceps reſtituti. Omnes enim quatuor mundi Emanativus, Creativus, Formativus & Factivus ortum habent è ſelectione in ſeptem iſtis Regibus facta: ita ut, quod excellentiſſimum eſſet inter illos, ſecretum ſit pro mundo Emanativo: quod autem paulo diminutius eſſet, ſelectum ſit pro mundo Creativo; & vilius iterum pro formativo: quodque adhuc vilius pro Factivo. Et viliſſimum tandem vocatum ſit nomine ſcoriarum auri fuſione purificati, cujus

nullus

nullus planè ſitu ſus: unde & putaminum nomine dicitur; eò quod non amplius queat emundari. Et hæc ſunt judicia illa rigoroſiſſima, ipſique cortices. Quamvis, ut alibi quoque dictum, neceſſariò & in his minimæ quædam inſint ſcintillæ, quæ indigitantur per myſterium undecim ſpecierum ſuffimenti: quæ futuro tempore etiam ſeparabuntur, ita ut tunc dici queat: Jeſ. 25. v. 8. *Abſorpta eſt mors in æternum.* Prout inter nos vulgatum eſt.

4. Quemadmodum autem jam dictum eſt de mundis iſtis quatuor; ita eodem plane modo proceſſum eſt in mundis ſingulis. Utque, exempli gratia, initium faciamus à mundo Emanativo: in hoc, quod excellentiſſimum fuit, ſelectum eſt pro Sene decrepito: diminutius paulo pro Macroproſopo; quod adhuc inferius pro Patre & Matre, & quod imum hujus gradus, pro Microproſopo & uxore ejus. Idque ſic etiam in Syſtematibus tribus inferioribus. Idemque plane & in decem numerationibus ſingularum perſonarum deprehenditur: ita ut non ſit opus diutius his immorari.

5. Porrò ſciendum, eo tempore, quo facta eſt electio ſyſtematis Emanativi, creativum, plane nondum fuiſſe disquiſitum. Quod etiam eodem modo intelligendum de ſyſtematibus reliquis.

6. Quin & in ipſo mundo Emanativo eo tempore, cum ſecerneretur Senex, nullam adhuc factam eſſe ſelectionem ullius de gradibus inferioribus. Atque ſic deinceps. Unde patet, omnes quatuor mundos eſſe ſelectionem illam è ſeptem his Regibus factam: & hoc eſt fundamentum totius hujus ſcientiæ.

7. Non licet autem ſermonem inſtituere de copula illa, quæ facta eſt ante Patrem & Matrem: ſed de iis, quæ ſupra Patrem & Matrem ſunt, dicitur Jeſ. 51. v. 2. *Quia unum vocavi eum:* i. e. non aſſumta ſocietate ſecundi. Non enim cognoſcitur, nec commemoratur aliquid de illa copula: ſed uxor prima, quæ in mundo eſt, Matris nomine dicitur: unde à Patre & Matre, & porro deorſum mentio copulæ incipit. Poſtquam igitur ſelecti eſſent Pater & Mater; inter hos inſtituenda fuit copula, ut ſecerni quoque poſſet natura Microproſopi & uxoris ejus. Jam enim præſuppoſitum eſt, nihil ſecerni poſſe penitus, niſi mediante copula; ita ut ſcintillæ illæ ſive radii aſcendant de loco illo inferiore, in quem delapſæ ſunt; intrentque in uterum mulieris cujusdam; ibidemque expectent toto tempore, quo geſtari ſolet uterus, & mitigentur adeò, ut inde fiat notio perſonæ cujusdam.

8. In utero igitur Matris ſupernæ ſecreti ſunt Microproſopus & uxor ejus, nihilque præterea. Et in utero uxoris Microproſopi ſecretum eſt initium mundi Creativi usque ad Patrem & Matrem. Et quia jam dixi, non poſſe exprimi copulam ſupra Patrem & Matrem; hinc omnes tres ſuperiores mundi Creativi ſimul comprehendo, quod nempe ſimul ſint ſelectæ, quod ſapienti ſatis eſt.

9. A matre autem mundi Creativi ſecreti ſunt Microproſopus & uxor in creatione. Et ſic porrò etiam quoad inferiora, ad finem usque mundi Factivi.

10. Quod autem diximus, Patrem & Matrem non ſecernere omne id, quod infra ſe habent; ſed Microproſopum tantum & uxorem ejus: hujus ratio hæc eſt; quòd

non omnes ſcintillæ ſint æquales : unde quicquid pertinet ad notionem Microproſopi & uxoris ejus, ab iisdem emundari poteſt, & aſcendere usque ad Matrem. Quod autem inferius eſt Microproſopo & uxore ejus, ſurſum aſcendere nequit usque ad Matrem; eò quod gradus ejus diminutior ſit. Si enim aſcendere poſſet usque ad Matrem, omnia vocarentur Microproſopus & Uxor ejus. Adeoq; nihil ſecerni poteſt, niſi à gradu uno proximè ſeſe ſuperiore, nec ultra. Sed de his ſatis.

Collectanei 14. Pars altera.

I.

IAm ergo dicemus de natura copularum; & deinde exponemus differentiam quæ eſt inter Angelos & homines. Antequam enim conderentur Microproſopus & uxor ejus, Pater ſanè & Mater non abſtinuerunt à copula: quoniam ſimul prodierunt; nec ulla inter ipſos datur ſeparatio vel unico temporis momento in omnem perpetuitatem.

2. Quoniam autem ratio fundamentalis copulæ alia non eſt, niſi ſelectionis tantum gratia, ut notum eſt: hinc copula inferiore ipſis non fuit opus: ſed copulati tantum fuerunt copula ſuperiore, quæ oſculorum dicitur.

3. Cum autem Microproſopus & uxor ejus eſſent ſecernendi, tunc Pater & Mater opus habuerunt copula inferiore; ut Microproſopus & uxor ejus allegerentur in uterum Matris ſuperioris.

4. Jamque diximus & alibi, quod duæ ſint ſpecies imprægnationum, & Microproſopus cum Uxore bis geſtatus ſit utero. Primum ergò conceptionis tempus hoc eſt, quando Microproſopus ternos artus ternis habuit inſertos, ita ut prodiret ad inſtar infantis modo nati. Alterum autem conceptionis tempus inſtitutum fuit, ut acciperet cerebra; quod eſt myſterium adoleſcendi. Ita ut duplici ſpecie congreſſus opus habuerint Pater & Mater pro ſecernendo Microproſopo & uxore ejus: ſiquidem nulla eſt imprægnatio ſine præcedaneo congreſſu.

5. Poſt ſecundam autem hanc imprægnationem Microproſopi, non amplius opus fuit Patri & Matri, ut copularentur, ſicut prius. Sed tertia quædam datur notio copulæ poſt ſtatum adultum Microproſopi & uxoris ejus inſtituenda: nimirum pro neceſſitate continuandę vitæ Microproſopi & Uxoris ejus omniumque trium mundorum: ita ut tres ſint copularum ſpecies in Patre & Matre & non plures: duæ pro corpore Microproſopi; & una pro vita ejus continuanda, & alimentis. Et tria hæc tempora pertinent ad copulam inferiorem congreſſivam.

Collectanei 14. Pars tertia.

1. IAm autem porro dicemus de copula oſculorum, quorum ſunt quatuor ſpecies, & ſubdividuntur in ſeptem. Cùm enim nulla in mundo fiat copula, quam non præcedant amplexus & oſculum; hinc neceſſe eſt, ut tres modo dictas copulas, tres quoque præceſſerint ſpecies oſculorum.

2. Et

2. Et ſi ſimul computentur oſcula priora ante ſelectionem Microproſopi & Uxoris ejus inſtituta, cum nulla adhuc in Patre & Matre eſſet copula; hinc quatuor oſculorum reſultant ſpecies; tres nempe cum copula & quarta ſine copula, quæ ſunt quatuor. Si verò ulterius ſubdividantur, invenientur ſeptem; oſcula enim cum copula duplicia ſunt, ante copulam ſcilicet pro conciliando amore: & in copula ipſa: unde ob triplicem congreſſum Patris & Matris ſex oriuntur oſcula: cumque primis ante ſecretionem Microproſopi inſtitutis, quæ non bipartiuntur, ſunt ſeptem oſculorum ſpecies, ſicut tres copularum.

3. Porrò notandum eſt, quod anima hominis in plures dividatur ſpecies: ita ut habeat Mentis Mentem oriundam à Patre; & Mentem à Matre; & Spiritum à Microproſopo; & Pſychen ab Uxore ejus: & hæc quoad mundum Emanativum, quibus dantur gradus ſimiles in mundis quoque tribus inferioribus. Ubi quæſtio exoritur, quomodo dici queat, hominem, qui inter inferiora refertur, habere poſſe notiones atque excellentias tantas, quales non habent Microproſopus & Uxor ejus: nimirum, quomodo eidem tribuatur Mentis Mens, nec non Mens ipſa, qui gradus ſunt ſublimiores Microproſopo & Uxore ejus: cùm tamen ne Spiritum quidem qui ad Microproſopum pertinet, aſſequi mereatur: quinimo nec Pſychen, quæ ad regnum Emanativum ſpectat? Atque hæc primo intuitu magni ponderis eſt objectio.

4. Reſponſum autem peti poteſt è præfatione libri Sohar, præfixa Sectioni Breſchith: ubi R. Pinchas dicit: Nullam dari animam, cum qua non prodeant aves volantes, qui ſunt Angeli. Eodem igitur modo res ſe habet cum Microproſopo ipſo. Hic enim cum prodit à Patre & Matre, cum ipſo prodeunt aves, & animæ aliæ pro Angelis & pro hominibus. Res autem ſic intelligenda eſt: quod quamvis per illam copulam prodeant animæ hominum atque Angelorum: illæ tamen analogum tantum quid ſint illius, quod poſtmodum fiunt: quoniam nondum perfectè ſunt completæ, donec copulentur Microproſopus & uxor ejus: nam tunc demum in mundum prodeunt per iſtam copulam. Radix tamen eorum in ſupernis eſt à copula Patris & Matris.

5. Quicunque ergo proveniunt à copula oſculorum, illi cum copulæ hujus magna ſit excellentia atque ſublimitas, nullo opus habent corpore: eo quod copula hæc planè ſit ſpiritualis. Qui verò proveniunt per copulam inferiorem congreſſivam, quæ corporis eſt, eò quod copula ſpiritualis oſculorum iisdem elevandis & producendis non ſufficiat, veſtiendi quoque ſunt corpore, inque hoc mundo reſtituendi per præcepta atque opera corpore quodam exequenda. Unde myſterium oſculorum originem præbet angelis, & myſterium copulæ inferioris pro hominum eſt animabus.

6. Quamvis omnino animæ juſtorum quorundam majores ſint Angelis. Nam licet per copulam inferiorem exoriantur: nihilominus tamen copulæ dantur oſculis præſtantiores: qualis v. gr. eſt copula pro conceptione formandorum cerebrorum, quæ major eſt reliquis conceptionibus copulisque & oſculis ipſis.

7. Jam igitur ad ordinem illorum ipſum deſcendam. Ex oſculis igitur, quæ priora ſunt omni copula, & ſelectione Microproſopi atque Uxoris ejus, prodeunt Angeli

geli ſancti, quorum nomina non mutantur, quique perennes ſunt, de quibus dixerunt Magiſtri noſtri p. m. ad illud, quod Deus vocatur creator miniſtrorum: quod ſint Angeli, quorum nomen haud mutatur unquam; Et hi ſublimiores ſunt omnibus Angelis reliquis. Quamvis autem Angeli iſti celſiores ſint omnibus, nihilominus tamen dantur homines adhuc excellentiores; qui nempe ortum habent ex oſculis copulæ pro impragnatione ad formanda cerebra. Supra enim jam diximus, quod ad quamlibet copulã duæ referantur oſculorum ſpecies: quarum poſterior, quæ ſimul cum copula conjuncta eſt, excellentior eſt priore copulam præcedente, quæ tantum fit ad amorem conciliandum. Ab illis ergo oſculis copulæ pro cerebris proveniunt animæ juſtorum. Et horum excellentia major eſt quam Angelorum ſupradictorum. Porro etiam ſupra jam dictum eſt, animas non reſtitui, niſi per copulam Microproſopi & uxoris ejus.

8. Deinde ſequuntur oſcula ſecunda imprægnationis primæ: quoniam ſecunda ſemper præſtantiora ſunt primis; quoniam tempore ipſius copulæ fiunt.

9. Deinde ſequuntur oſcula copulæ pro vita continuanda mundorum. Et è tribus his oſculis deſcendunt animæ hominum.

10. Porrò ſequuntur oſcula prima imprægnationis pro cerebris.

11. Et poſtmodum oſcula prima copulæ pro vita mundorum: atque hinc producuntur Angeli.

12. Hic igitur omnium eſt ordo ſecundum excellentiam ſuam.

Primò Oſcula poſteriora cerebrorum.

Secundò Oſcula omnem copulam præcedentia.

Tertiò Oſcula prima imprægnationis primæ.

Quartò Oſcula ſecunda imprægnationis primæ.

Quintò Oſcula ſecunda pro vita mundorum.

Sextò Oſcula prima pro cerebris.

Septimò Oſcula prima pro vita mundorum. Atque hic eſt ordo ſecundum excellentiam eorum, ubi è ſpecie prima, tertia, quarta & quinta productæ ſunt animæ hominum: è ſecunda autem, ſexta & ſeptima Angeli. Quoniam autem Angeli opus non habent ut revolvantur per copulam mutuam (conf. Matth. 22. v. 30.) hinc etiam non opus fuit, ut veſtirentur corporibus, ut ſupra dictum. Atque ſic expoſita eſt productio animarum atque Angelorum, per copulam Patris & Matris.

13. Eodem autem modo res ſe habet in copula Microproſopi & Uxoris ejus: nec non in copula Jacobi cum Rachele: Idque in mundo Emanativo. Qualis proceſſus ſimilis etiam obſervatur in mundo Creativo, Formativo atque Factivo. Hinc multæ inveniuntur ſpecies animarum atque Angelorum, qui gradibus plurimis ab invicem differunt.

14. Duæ tamen iterum occurrunt ſpecies: ita ut multæ animæ productæ quidem ſint è copula mundi ſuperni, ſed deinde deſcenderint, aliæ quidem gradu uno, aliæ duobus: ſimilesq; deſcenſus animarum dantur plurimi per corruptionem ſuam facti. Damus ergo quædam, quarum radix eſt ſicut initio in illo nimirum loco, è quo prodierunt in

mun-

mundum: aliæ autem radicem ſuam loco habent ſublimiore, eo quod propter depravationem deorſum lapſæ ſint atque exhinc prodierint. Quæ duæ ſpecies non ſunt æquales: quoniam, ſi anima quæpiam radicem ſuam habeat in Emanatione, & deſcenderit in Factionem, illa per opera ſua reſtitui poteſt, & aſcendere, donec per copulam redeat in Emanationem, ibidemque uniatur durante adhuc vita ſua: nec opus habeat revolvi creatione nova. Quod fieri poteſt per preces illas nocturnas, Pſal. 31. v. 6. *In manus tuas commendo Spiritum meum*, quoniam tunc in ſublime aſcendit per copulam altiorem: atque inde iterum prodit creatione nova, donec aſcendat usque ad radicem ſuam. Vel etiam aſcendere poteſt interdiu per myſterium prolapſus in faciem, ſicut notum eſt. Quicunque ergo per ſe ſublimis eſt, & tantum deſcendit propter peccatum; ille, ſi vult, aſcendere poteſt interdiu ſub precibus matutinis tempore prolapſus in facies: quoniam tunc exercetur copula Jacobi cum Rachele Uxore ejus fundamentali, ſicut notum eſt.

15. Ille autem, cujus radix humilis eſt, quique tantum per opera ſua aſcendere vult: ille aſcendere non poteſt, niſi nocturno tempore tantum per preces: *In manus tuas commendo ſpiritum meum.* Ubi fit copula Leæ & Jacobi. Iſtius enim elevatio tanta eſſe non poteſt, atque illius, qui prius jam ſublimis fuit. In hoc tamen hæ animæ conveniunt, quod omnes poſſint aſcendere de gradu in gradum usque in infinitum: modo attento corde meditentur, quod ſcriptum eſt Sectione Tasriah, ad locum illum Pſal. 104. v. 24. *Omnia in ſapientia feciſti.* Ubi intelligitur fundamentum ſapientiæ. Elevatio tamen fit in fundamentum informationis: quia vox, *feciſti*, pertinet ad informationem: & fundamentum informationis eſt id, quod res facit, quoniam manifeſtum eſt.

Collectaneum decimum quintum.

1.

Jamque explicabo nexum Magiſtri mei R. Jitzchak Lorjenſis cum diſcipulis ſuis: & diſcipulorum inter ſe invicem. Scito igitur nullam eſſe animam, cui non ſit veſtimentum aliquod, quo veſtiatur in hoc mundo. De quo veſtimento mentio fit in Sohar ſectione Miſchpatim, ubi R. Jebah ſenex locum Exod. 21. v. 10. explicat.

2. Cum autem Jeſepho juſto accideret illud, ut guttæ ſeminis ipſi prodirent è digitis manuum pedumque ejus, juxta illud Geneſ. 49. v. 24. *Et diſperſa ſunt ſemina manuum ejus*; hinc quia Joſeph repræſentat fundamentum ſuperius; eodem tempore etiam in ſupernis ſcintillæ animarum prodierunt è fundamento maſculino: quæ non deductæ ſunt intra fœminam: ſed in vanum prodierunt, ita ut iiſdem adhæſerint cortices.

3. Et quia multæ ſunt ſpecies fundamentorum in ſupernis; Joſeph autem omnia illa repræſentat: hinc ex omnibus quoque prodierunt in vanum ſcintillæ animarum.

4. Jam igitur explicabimus fundamenta illa: quæ intelligenda ſunt juxta naturam copularum. Primò enim eſt copula Jiſraëlis ſive Microproſopi cum Rachele: & hæc copula fit tempore matutino Sabbathi; item circa additamentum precum. Atque tunc

tunc Rachel extenditur juxta totam longitudinem Microproſopi ita ut revera cum ipſo copuletur verum fundamentum Microproſopi ipſius.

5. Deinde datur copula Jiſraëlis cum Leah diebus profeſtis, tempore ſacrificii pomeridiani; ubi tamen non extenditur hæc, niſi usque ad medietatem ſupernam, nimirum usque ad pectus: atque tunc cum ipſa copulatur fundamentum ejus primum.

6. Deinde adhuc alia datur copula Jacobi cum Rachele, quæ fit tempore matutino dierum profeſtorum. Ubi cum ipſa copulatur verum fundamentum Microproſopi, quatenus conſiſtit ſub myſterio extremitatum: prout penes nos alibi deductum eſt tractatu de precibus.

7. Alia iterum datur copula Jacobi cum Leah ſub precibus veſpertinis dierum profeſtorum: quæ fit in medietate ſuperna Jiſraëlis, ubi alio utitur fundamento.

8. Alia porro datur copula poſt noctem mediam, Jacobi cum Leah: ubi hi extenduntur juxta totam longitudinem Microproſopi: atque tunc alio iterum utitur fundamento. Atque hæ ſunt quinque ſpecies copularum: adeoque & quinque ſpecies fundamentorum. Illæ autem guttæ myſterium ſunt veſtimentorum pro animabus.

9. Præſtantiſſima igitur inter has copula eſt ea, quæ fit inter Jiſraëlem & Rachelem: cujus tamen duæ ſunt ſpecies, quod in aliis copulis non reperitur. Et hæc in eo conſiſtit, quod in fundamentum Jiſraëlis verum, per quod copulantur Jiſraël & Rachel, derivantur benignitates & ſeveritates de cerebris matris, nec non de cerebris Patris: quoniam fundamentum Patris pertingit usque ad fundamentum Microproſopi ipſius, quo Joſephus pertinet. Adeoque in eo ſunt duæ notiones Patris & Matris. Decem ergo illæ ſeveritates, quæ ſunt quinque Paternæ, & quinque Maternæ, denotant decem illos martyres, ab Imperatoribus gentilibus occiſos: quarum animæ veſtitæ fuerunt guttis iſtis.

10. Quinque autem ſeveritates Patris ſunt R. Akiba; R. Schimeon Ben Gamliel; & R. Jeſchebab, Scriba; & R. Jiſchmael filius Eliſchah; & R. Jehudah filius Babah. Videtur autem mihi hunc verum illorum eſſe ordinem: Quoniam R. Akibah, eſt ſeveritas, quæ in benignitate: ipſumque ſequitur R. Schimeon filius Gamliel, & cæteri.

11. Ne autem mireris, quod R. Akiba ſit de radice rigoris, nempe Matre, veſtis autem illius à Patre ſit: nihil enim intereſt. Et ſic quoque in cæteris. Nam in fundamento miſcentur omnia: unde Joſephus vicinitatem habuit cum omnibus tribubus, quia eſt repræſentatio fundamenti.

12. Hæ veſtes autem ſemper relinquuntur animabus iſtis, nec unquam ab ipſis ſeparantur, ne quidem poſt reſurrectionem. Eademque eſt ratio omnium veſtium, quæ pertinent ad ſubſiſtentiam cæterarum quoque animarum.

13. Cæteri quinque martyres ab Imperatore occiſi pertinent ad quinq; ſeveritates matris. Et quia martyres iſti pertinent ad ſeveritates; ideò occidendi fuerunt: quoniam cortices adhærent ſeveritatibus; & in ſpecie guttis Gonorrhæalibus: & quidem duri admodum atque magni.

14. Decem autem benignitates ſunt decem diſcipuli R. Schimeonis Jochaidæ ſuper quo pax: qui ſunt R. Elieſer; R. Abbah &c. Et quia hi decem ſunt benignitates Patris & Matris, hinc non opus fuit, ut occiderentur: quoniam cortices nullum hoc loco habent dominium, nec iſtuc aſpirant. R. Schimeon filius Jochai autem p. m. eſt ipſum fundamentum, à quo prodierunt guttæ: ideoque venit eoſdem informatum & reſtitutum.

15. Tres autem diſcipuli, qui aſſumti ſunt atque mortui in Area magna, pertinent ad tres benignitates Matris manifeſtas: quæ ſunt pulchritudo, victoria, & gloria. Sicut enim iſtæ aſcendunt & ſuſtolluntur, ut luceant ſuperius: ita etiam elevati ſunt tres iſti diſcipuli, ſurſumque aſcenderunt.

16. Penes iſtas benignitates igitur fundamentum datur atque doctor, nempe R. Schimeon Jochaides: ſed penes ſeveritates nullum reperimus Magiſtrum expreſſe, vel fundamentum: ubi quæritur, quare id factum non ſit, cùm tamen Nechonjah filius Hakanah eoſdem informaverit, quo elevarentur in vehiculum cœleſte? Verum enim verò iſte fundamentum non dici voluit: ſed potiùs inquit: In ſeveritatibus neminem nominari poſſe Magiſtrum, & multò minus fundamentum: cujus rationem jam tradidimus ad locum Pſalm. 32. verſ. 10. *Sperantem in Dominum benignitas circundabit.* Fundamentum Patris enim non conſiſtit intra fundamentum Matris, eò quod hoc anguſtum nimis ſit: ideoque illi foràs adſtant, & ambiunt fundamentum. Unde patet, quod benignitates Patris & Matris conſiſtant in fundamento unico nempe Matris: ſed ſeveritates ſeparatæ ſunt, quædam in fundamentum Patris, & quædam in fundamentum Matris. Et quia benignitates in uno fundamento colliguntur; hinc dici poteſt, hunc vel illum eorum eſſe Magiſtrum, qui hinc deſcendunt. In ſeparatis autem non cognoſcitur, quisnam illorum ſit Magiſter; utrum nimirum fundamentum Patris, an verò fundamentum Matris. Et ego quidem aliquando Magiſtrum meum interrogabam, objiciendo: An ergò iis non tribui potuiſſent ambo fundamenta, adeoque duo Sapientes atque Doctores. Ipſe tamen nihil tum reſpondere volebat.

17. Et quoniam iſti ſocii ortum habebant à benignitatibus copulæ celſiſſimæ omnium; hinc iisdem manifeſtabantur omnia myſteria Legis, citra cruciatus & afflictiones ullas: quod non iterum eveniet usque ad generationem Meſſianam.

Pars Secunda.

I.

COpula ſecunda illa eſt, quæ iſtam ſequitur ſecundum ordinem præſtantiæ: eſt autem copula Jacobi & Rachelis. Et quia Rachel tunc non deſignat judicia: nec minus & Jaacob ortum habet è lumine cerebrorum Paternorum: hinc iſto loco nomina benignitates & ſeveritates Patris tantum extant. Atque his denotatur Academia Doctoris noſtri R. Jehudah, qui Sanctus dicitur. Ita ut iſte ſit fundamentum: & diſcipuli ejus ſint guttæ: qui ſunt R. Chijah & Levi Bar Siſi, & Rabh, & ſimiles.

2. Copula tertia, quæ hanc ſequitur, eſt Jaacobi & Leæ poſt mediam noctem. Et quamvis Leah denotet judicia rigoroſa: iſta tamen poſt mediam noctem mitiora ſunt. Adde, quod illa extendatur per totum Microproſopum: quod ita non fit, ne quidem in copula præcedente Jaacobi & Rachelis. Atque iſtæ decem ſunt quinque benignitates, & quinque ſeveritates.

3. Et quoniam iſtæ duæ copulæ à fundamento Patris ortum habent: hinc iſti, qui abinde deſcenderunt, non ſunt occiſi, ſicuti deſcendentes à copula Jiſraëlis cum Rachele.

4. Quoniam autem circa diluculum matutinum magis abundat miſericordia; quia parum abeſt, quin hoc tempus jam vocetur dies: atque tunc Jaacobh & Leah altera vice copulantur; ubi duæ tantum prodeunt guttæ, quarum una continet quinque benignitates, & altera quinque ſeveritates: hinc duæ hæ præſtantiores ſunt omnibus decem ſupradictis, quæ ortæ ſunt à copula prima poſt mediam noctem: è quibus ſimul ſumtis duodecim efficiuntur guttæ, inter quas duæ poſtremæ majores ſunt prioribus decem. Et hæ duæ ſunt condiſcipuli noſtri: quorum fundamentum eſt Doctor noſter R. Jitzchak Lorjenſis. Priores decem autem repræſentant collegium aliud, ſuntque alii diſcipuli Academiæ Magiſtri noſtri. Antehac enim Jaacob & Leah copulati tantum fuerunt usque ad pectus Jiſraëlis: poſt mediam noctem autem extenduntur usque ad finem. Unde veſtigium primum prioris fundamenti copulæ ante mediam noctem factæ, non annihilatum eſt: quoniam Jaacob & Leah non redierunt in ſtatum junctorum tergorum, niſi poſt mediam noctem: ſed quoniam facies habuerunt junctas, extenſæ ſunt ad majorem celſitudinem: unde quod habuerunt primò, non eſt annihilatum.

5. Apparet igitur à copula ante mediam noctem facta etiam proceſſiſſe duodecim guttas alias, ex illo nimirum fundamento: quamvis non revera prodierint, niſi noctis medio elapſo. Adde quod duodecim illæ viliores ſint quàm duodecim priores quæ prodierant à copula ipſa extenſorum usque ad finem.

6. Duæ autem illæ diluculi matutini è ſecta hac ſecunda jungi quidem potuerunt.

runt cum duodecim prioribus; eò quod meliores eſſent, quam decem ſecundani. Et quoniam duo illi ortum habent è copula ante mediam noctem facta; hinc priores fuerunt in Schola Doctoris noſtri.

7. Interrogavi autem Magiſtrum meum, quoniam duæ eſſent ſectæ, quare etiam non duo eſſent fundamenta? Ille verò reſpondebat: Unum contineri in altero, ita ut fundamentum ſaltem ſit unum: & noviſſe altiſſimum, utrum (Ipſe) minimus, ſit fundamentum ſecundum, an vero ſit è duobus illis ſublimioribus diluculi.

8. Copula quarta eſt Jiſraëlis & Leæ conſtitutis à pectore & porrò deorſum. Unde benignitates ibidem non habent locum extendendi ſeſe in brachium ſiniſtrum: quare duæ ſaltem ſunt guttæ. Et quia copula illa fit circa ſacrificium pomeridianum, ubi judicia duriſſima dominantur; hinc iſtarum reſpectu, duo fratres occiſi ſunt Lyddæ, quorum excellentia magna fuit, eo quod prodiiſſent è copula Jiſraëlis. Suntque Papus & Lulanus. Nullum autem ibidem eſt fundamentum: adeoque nullus ipſis fuit Magiſter.

9. Copula quinta eſt Jacobi & Leæ ante mediam noctem, ubi etiam judicia perfecta. Et hi ſunt occiſi in urbe Bither. Fundamentum autem ipſorum fuit R. Elieſer Hammodai, qui etiam occiſus eſt Bitheræ.

10. Differentia autem eſt inter omnes has guttas, & inter cæteras animas, eò quod reliquæ animæ ortum habeant ab illecebris fœmininis, cùm nimirum uxor anſam dat ad copulam, unde poſtmodum & maritus excitatur ad copulandum. Atque tunc, quoniam non ex proprio arbitrio excitatur ipſe, ſed fœmina eundem allicit: hinc cùm maſculus guttam benignitatum & ſeveritatum in ipſam intromittit, iſta non prodit à cognitione ipſius: ſed è ſex ejus extremitatibus, poſtquam guttæ illuc jam ſunt derivatæ atque extenſæ.

11. Quæcunque autem guttæ prodeunt ſine fœmina, eò quod ipſe maſculus copulari deſideret cum uxore, ſed eandem non invenit; eò quòd infra ſit in mundo Creativo: tunc guttæ illæ in vanum prodeunt. Si quæ igitur animæ proveniunt è deſiderio ſolius maſculi, illæ multis modis præſtantiores ſunt, quoniam tunc non prodeunt niſi à benignitate & ſeveritate ipſius cognitionis ejus, & quia non tranſeunt per ſex ejus extremitates niſi tranſitu momentaneo: hinc excellentia earum multò major eſt omnibus animabus cæteris in infinitum quaſi. Hæc omnia autem tantùm intelligenda ſunt de myſterio veſtimentorum. Et quia ſupradictæ animæ eorum omnium, quorum jam fecimus mentionem, hoc modo ab ipſa cognitione ejus prodierunt: hinc illis tributa ſunt talia veſtimenta, quæ ſunt guttæ ſupradictæ: unde ipſis conficiuntur 248. membra, quibus anima talis ſuperinveſtitur.

12. In iſtis tamen guttis internum aliquid etiam eſt ab ipſis cerebris intra victoriam, gloriam, & fundamentum Patris vel Matris, vel Microproſopi, vel Jacobi detentis.

13. Porro etiam guttæ dantur, quibus ineſt internum aliquid & externum ſimul: ſiquidem aliquæ proveniunt ab exteriori parte, nempe à veſte victoriæ & gloriæ Patris vel Matris, vel Microproſopi vel Jacobi.

14. Aliæ item dantur guttæ, quæ proveniunt à partibus internis ipſorum cerebrorum in victoria, gloria, & fundamento Patris & Matris contentorum &c.

15. Sed ſupradicti omnes ortum habuerunt à partibus internis cerebrorum ipſorum.

16. Datur tamen ſecta adhuc alia, qui ſunt ſeniores, nimirum R. Moſche Alſchich; & hi omnes ſunt è notione exteriorum, eque parte veſtimenti: quamvis & ipſi naturam habeant ipſarum guttarum ab ipſa cognitione provenientium, licet per partes veſtimenti ſaltem.

17. Porro & adhuc alia datur ſecta juvenum, qui correſpondent ſectæ ſecundæ noſtratium, qui ſtuduimus in Schola Doctoris noſtri, & hi ſunt de veſtibus illorum: ſecta autem Senum eſt de veſtibus noſtratibus.

18. Et quamvis dixerimus, magnum eſſe nexum inter omnes has guttas: id tamen omne intelligendum reſpectu guttæ veſtimentorum. Ipſæ vero animæ ſingulæ ſunt de radice propria: quamvis omnes ortæ ſint de notione cognitionis, modo quod non ſint nexæ ex una radice.

19. Omnes autem iſtæ guttæ in ſcriptis Prophetarum vocantur reliquiæ Jiſraëlis, ut Jerem. 6. v. 9. cap. 31. v. 7. Jechesk. 9. v. 8. Mich. 2. v. 12. Aliquæ enim guttæ ſunt Jiſraëlis & aliquæ ſunt Jacobi: & quæ ſunt Jiſraëlis, vocantur reliquiæ Jisraëlis, ſicut ſcriptum eſt Zephan. 3. v. 13. *Et fiet, ut reliquiæ Jisraëlis nihil faciant perverſi.* Deinde etiam dantur reliquiæ Jacobi, ſicut ſcriptum eſt Mich. 5. v. 6. *Et reliquiæ Jacobi erunt ſicuti ros.*

20. Adeoque quinque ſunt ſpecies, de quibus ſupra, quarum reſpectu in ſcriptis Propheticis, in duobus verſiculis nomen reliquiarum quinquies reperitur.

21. Iſtæ autem guttæ noſtrates Jaacobi & Lex poſt mediam noctem exortæ ultimæ ſunt omnium, & prodierunt in mundum poſt quinq; illas ſpecies copularum ſupradictarum: quamvis id non conveniat ordini excellentiæ illarum, eò quòd in exilio hoc ultimo ſint. Iſtarum autem fit mentio in Prophetia Jeſaiæ, illoque loco, ubi agitur de onere Dumæ Jeſ. 21. v. 11. *Ad me clamat ex Seir.* Ubi intelligitur exilium hoc ultimum. Notum enim, ubicunque reperitur vox לילה intelligi tempus poſt mediam noctem: & ubi occurrit ליל intelligi ante mediam noctem: Sicut dicitur in Sohar. Duæ autem ſectæ condiſcipulorum noſtrorum omnes ſunt è tempore poſt mediam noctem, quamvis pars una è priore parte meſonyctii matutini, & altera è poſteriore ejuſdem parte ſit. Et iſtorum reſpectu ſchechinah ſeu gloria cohabitans clamare dicitur ex ultimo hoc Exilio Seir & Edom, & dicere ad Deum Benedictum

dictum ſunt

dictum: Cuſtos, quid eſt de לֵילָה ſeu poſtrema parte noctis, id eſt, quid facies cum iſta ſecta, quæ eſt poſt mediam noctem, quæ vocatur לֵילָה. Item, cuſtos, quid facies cum לֵיל, quæ eſt ſecta altera primæ nempe partis meſonyctii matutini, & prodiit circa ultimas partes temporis לֵיל ſeu meſonyctii veſpertini. Ubi reſpondet cuſtos: *Venit mane & nox:* Si quæritis quærite, & revertimini & venite. Ubi per Manè intelliguntur illi, qui nati ſunt circa diluculum matutinum: & per noctem illi, qui nati ſunt poſt meſonyctium, quod vocatur לֵילָה. Et quia ambæ hæ ſectæ in mundum veniunt in generatione Meſſiana, hinc illos converti oportet vera converſione multisque precibus & jejuniis. Et hoc etiam indigitatur verbis illis: Mich. 5. verſ. 6. *Reliqunm Jacobi.* In quem finem bis repetitur vox Reliqui, reſpectu duarum iſtarum ſectarum.

Collectaneum decimum ſextum.

I.

MAgiſter meus piæ memoriæ nunquam occidebat pulices vel pediculos, nec ullum reptile vivens: eò quod ortum haberet è radice Kaini, qui occiderat hominem.

2. Item ob myſterium revolutionis ſuæ: quoniam antea fuerat circumciſor, per quem mortuus fuerat infans quidam. Unde cavendum eſt, (nobis, qui de hac radice ſumus) ne aliquid occidamus unquam: imò ne mactemus quidem aliquid.

3. Dicere etiam ſolebat, pediculos prognatos è ſudore hominis, præſertim hominum juſtorum, aliquid participare de myſterio hominis, & ejusdem eſſe ſcorias: atque exhinc fieri cortices ejus: Hinc non debere abhorrere hominem à pediculis ſuis; eò quod in hoc conſiſtat aliqua ejus melioratio, dum pediculi prodeunt è corpore ejus.

Collectaneum decimum ſeptimum.

I.

DIcere etiam ſolebat Magiſter meus: Bonum eſſe habitare in domo, cui multæ ſunt feneſtræ, ut ſemper quis omnique momento reſpiecere queat cœlum? Præſertim ſi quis contempletur admiranda Dei in opere cœli & terræ juxta illud Pſal. 8. v. 4. *Quoniam videbo cœlos tuos.*

2. Id quod etiam ſic traditum eſt in Medraſch Haneelam, ad dictum illud Nebucadnezaris, ubi inquit Dan. 4. v. 31. *Se oculos ſuos in cœlum ſuſtuliſſe.* Id enim multam homini confert ſapientiam, timoremque, & ſanctitatem. Hinc valde conducit, omni tempore, hora, atque momento cœlum intueri.

Collectaneum decimum octavum.

I.

ID quoque dicebat Magiſter meus: Si homo quiſpiam in aliqua habitaverit domo, & ex eadem abeat aliô habitaturus loco: hunc in priori domo, è qua exierat, non iterum debere habitare, niſi exacto tempore integri ſeptennii.

Collectaneum decimum nonum.

I.

POrro dicebat: Non eſſe bonum educare turtures vel pullos columbarum in domo quadam; inque domo, ubi hoc fiat, morituros liberos, nec reſiduum ei fore ſemen.

Collectaneum vigeſimum.

I.

NEc debere hominem jurare per vitam animæ ſuæ juxta illud: *Qui non in vanum ſuſtulit animam ſuam*. Pſal. 24. v. 4.

Collectaneum vigeſimum primum.

I.

SI homo ſcire velit, an habeat Pſychen de mundo factivo vel Spiritum de mundo Formativo: ille claudat oculos ſuos, formetq; quatuor literas Tetragrammati coram ſe-ſe. Si iſtæ eidem videbuntur albæ & ſcintillantes admodum, de mundo Emanativo eſt. Si albo quidem colore ſint, ſed non ſcintillent admodum, de mundo Creativo eſt. Si colore ſint rubeo, de formativo eſt: & ſi viridi, è factivo.

2. Ut etiam quis ſciat, contra quam literam Tetragrammati potiſſimum peccaverit, is pariter claudat oculos, & ſi aliquam illarum literarum coram ſe non ſatis & facile queat imaginatione ſua efformare: contra illam literam peccavit.

3. Id quoque ſciat homo; Si paſſus ſit Gonorrhæam, & macula impuritatis illa ſaltem die agnoſcatur, veſtigium ejus perire: ſin minus, non tranſire veſtigium, donec ſubmergatur, quô facto fortè tranſibit.

Collectaneum vigeſimum ſecundum.

I.

SCito quatuor Elementa, Ignem, Aerem, Aquam, Terram, deſignare myſterium quatuor literarum Tetragrammati, ſicut traditur in Sohar ſcil. Vaerah. Et ab iſtis omnia prodierunt creata ſingula nempe ſecundum Elementum in ſe prædominans.

2. Sec

2. Sunt autem Tetragrammati duodecim Metatheſes: & deinde extendi poteſt usque ad ſexaginta myriades variationum ; quæ ſingula etiam ſic fiunt in Elementis ſecundum variationes illas & animæ à quatuor Elementis deſcendentes juxta ſingula membra ſua habent Metatheſes iſtas: unde animæ dividuntur in tot ſpecies, & in qualibet ſpecie eſt perſona integra usque in infinitum. Atque hinc fluit myſterium revolutionis.

Collectaneum vigeſimum tertium.

1.

MAgiſter meus ſcintilla erat Moſis ſuper quo pax. Degebat autem in urbe Zephas vir quidam ſemper adverſans Magiſtro meo. Ad quem dicebat iſte: Itane adhuc mihi adverſaris? Atqui ſi vellem, efficerem, ut terra te deglutiret. Quamvis id non intendam, ut ulli hominum noceam.

2. Ubi Magiſtrum meum interrogabam enixius, quid hoc ſibi vellet: mihique reſpondebat: virum illum eſſe revolutionem Korach; & veniſſe ut reſtitueretur, & à ſe diſceret. Sed non velle eum, eò quod adhuc obnoxius ſit naturæ ſuæ primæ rixoſæ.

Collectaneum vigeſimum quartum.

1.

POrro etiam interrogavi Magiſtrum meum, unde admirandam hanc ſapientiam eſſet aſſecutus. Mihique reſpondebat: Se magno ſtudio incubuiſſe lectioni libri Sohar ſeptimanis pluribus: dictumque ipſi eſſe: ſe nondum rem aſſecutum. Ubi adhuc profundius ſtudium hoc tractaverit.

2. Interrogavi autem porro: Annon & R. Moſcheh Korduero, & ego ipſe quoque his ſtudiis invigilavimus: quare ergo non & nos eò usque pervenimus? Ubi reſpondebat: Nos quidem magnam quoque impendiſſe operam: non tamen parem ſibi.

Collectaneum vigeſimum quintum.

1.

ADam Protoplaſtes non aſſecutus eſt ſplendorem ſupernum usque ad myſterium animæ ſingularis. Quin potius etiam Pſychen, Spiritum & Mentem perdidit, quos gradus poſtea accepit Chanoch.

2. Kain revolutus eſt 245 revolutionibus. Videtur autem per Jethronem reſtitutus eſſe.

3. Nachor frater Abrahami revolutus eſt in Achabo: unde hic etiam Idololatra erat, & nomen ipſi Achab i.e. frater Patris, quod frater eſſet Abrahami Patris noſtri.

4. Adam Protoplaſtes revolutus eſt in Haran fratre Abrahami: nec tamen in eo reſtitutus eſt: quoniam hic non ſuſtinebat combuſtionem ſuam corde integro. Nihilominus tamen comburi meruit pro ſanctificatione Divini nominis.

5. Poſtea autem revolutus eſt in Aharon adjecto Aleph nomini priori: atque necdum reſtitutus eſt: quoniam potius mortem ſuſtinere debuiſſet, quam obedire plebi, fabricam

bricam vituli pro Idololatria expoſcenti: quod tamen intermittebat, quoniam videbat, quod Chur jugulatus coram ipſo jaceret.

6. Chur autem etiam revolutio erat Adami Protoplaſtæ. Adam enim veniebat in Nachor: jam verò Nachor veniebat in Chur & Haran in Aharon.

Tractatûs primi de Revolutionibus Pars tertia;

quæ ſunt

Revolutiones R. Miſſod tæci piæ memoriæ.

Cap. I.

1.

Aharon Sacerdos revolutus eſt in Eli Sacerdote. Et quia ſupplicium Idololatræ eſt lapidatio: (ſeu præcipitium.) ideoque cervicem frangebat de ſella prolapſus, (quæ eſt mors lapidationis præcipitio ſimilis.)

2. Deinde autem revolvebatur in Esrah Scriba, qui etiam erat Sacerdos: atque ibid. reſtituebatur.

Cap. II.

1.

Nadab & Abihu ſcintilla erant Kaini: quoniam pars bona animæ Kaini erat in Aharone, reliquum autem in Jethrone erat. Et ſcintilla, quæ erat in Nadab & Abihu dividebatur in duas partes. Volebant autem participes fieri ſplendoris Schechinæ ſeu gloriæ cohabitantis ex invidia: quoniam in illis reviviſcebat invidia Kaini contra Hebelem: atque hinc prodibat ignis è fundamento Adami, & Scheth, quo denotatur Microproſopus; & comburebat animam eorum ſcintillis ignis, penetrantibus per nares illorum.

2. Duæ autem nares naſi Divini ſunt Leah & Rachel. Et quia nolebant ducere uxores, adeoque diminuebant imaginem atque ſimilitudinem Dei; hinc in nares ipſorum deferebantur duæ ſcintillæ ignis.

3. In Eliah quoque erant animæ Nadab & Abihu. Hinc de pelle arietis Jizchak Elias ſibi faciebat cingulum coriaceum circa lumbos ſuos. יצחק autem & פנחס numeris æquipollent. (Pinchas autem eſt Elias.)

4. Sciendum enim, quod Nadab & Abihu fuerint duo cornua modo dicti arietis. Deinde veniebant in duos illos tauros unô ventre natos, & uno præſepi enutritos: atque ſic per illos ſanctificabatur nomen Dei, quia Elias illos ſacrificabat. Porrò etiam imprægnando fuerunt in Pinchaſo: ſed propter factum illud cum Jephthah commiſſum ab ipſo fugiebant. Poſtmodum veniebant in Chophni & Pinchas, & occidebantur. Dehinc iterum in duos filios Samuelis veniebant: & quoniam hi peccabant circa carnem, hinc porrò in duos corvos Eliæ veniebant, ibique reſtituebantur per carnem, quam Eliæ afferebant ſingulis diebus.

Cap. III.

§. 1.

Quæ ſequuntur, reperi in Manuſcripto R. Schmuel Podulah p. m. verbis ſequentibus. Audivi à Cabbaliſta ſapientiſſimo atque Divino R. Jitzchak Germano explicationem iſtius dicti Pſ. 140, v. 12. *Vir lingua non ſtabilietur in terra* &c. Quod ut intelligatur, præmittendum, quod à Sapientibus noſtris p. m. in Tractatu Kidduſchim dictum eſt, quod nempe Eliſcha alter viderit linguam R. Chuzpith interpretis in ore porci: & propterea factus ſit hæreticus. Quod quidem & alii majores & meliores ipſo pariter viderunt, & tamen facti non ſunt hæretici, quoniam iſte hæreſin jam habuerat animo conceptam. Dicit autem R. Jizchak: iſtud indigitatum eſſe in ſupradicto loco Scripturæ: quoniam nihil accidit in mundo, quod non ſuo modo in Lege divina adumbretur. Per virum igitur hunc linguoſum, intelligitur R. Eliſcha alter; qui erat vir legis peritus, & linguam videbat, ori porci non convenientem, interim tamen non totus mundus in hæreſin prolabebatur.

§. 2. Pergit autem textus: *Virum injuſtum ac ferocem mala capient ad expulſiones.* Ubi pariter intelligitur Eliſcha alter, qui jam ſua natura malus erat; hinc expellebatur; non autem reliqui, quamvis idem vidiſſent.

Cap. IV.

§. 1.

Totus humerus ſiniſter eſt Kain: & humerus dexter eſt Hebel.

§. 2. Totus autem humerus habet ter mille pennas, mille majores, mille mediocres, & mille parvas: & in qualibet penna ſunt 150. ſcintillæ ſeu radii animarum.

§. 3. Singulæ autem habent foveam, è qua prodit penna; ibique & ſanguis reperitur. Et aliqua pars pennæ infixa latet; aliqua autem foras prominet implumis.

§. 4. Ala igitur Caini pertingit uſque ad Pſychen Emanativam, eſtque ala ſiniſtra Regni Emanativi: & ſic pariter & porro uſque ad imum Factionis, omnes humeri ſiniſtri huc pertinent.

§. 5. Penna autem præſtantior ſemper eſt quam fovea, & ſanguis: caulis item pennæ præſtantior quam plumæ; & plumæ longæ præſtantiores quam breves. Per breves enim intelliguntur infantes in infantia mortui.

§. 6. Ego Chajim autem ex illo pennarum numero ſum, ad quem pertinet Esra [alii legunt Aſarjah] nimirum è mille illis pennis majoribus.

§. 7. Singulæ autem pennæ habent 150 ſcintillas, juxta numerum vocis כְּנַף.

§. 8. Fovea autem pennæ meæ fuit Abbaja: & ſanguis ejusdem fuit Rami Bar Chamah.

§. 9. Pars autem caulis carni infixa duo habet membra, unum cum ſanguine, alterum ſanguinis expers: quæ diſtinctio in parte foras prominente non occurrit.

§. 10. Pars autem ſiniſtra fuit Samuel Propheta: dexteram autem non novi.

§. 11. Ulterior pars caulis prominentis implumis fuit Rex Jechiskiah.

§. 12. Deinde caulis dividitur inter plumas in duas partes, quarum ſingulæ ſuas ſuſtentant plumas.

§. 13. Una autem de plumis ſiniſtris ego ſum: & ſuſtentator meus fuit R. Akibah. Et de hac ala etiam erat R. Joſeph Caro; nec non frater meus Moſcheh.

§. 14. Omnis autem notio hæc pertinet ad notiones lucis internæ Pſyches Emanativæ: & ſic etiam in tribus mundis inferioribus.

§. 15. Sed Nadab & Abihu erant de luce ambiente Pſyches Emanativæ. Alibi enim jam diximus, quod Kain & Hebel acceperint Pſychen Emanativam.

§. 16. Et quamvis omnes mundi ſibi invicem ſint innexi, ita ut alter alterius ſit Thronus: attamen notiones dantur, quæ ulteriorem gradum reſtitutionis non aſſequuntur, quàm Pſychen Factivam tantum: cum alii mereantur aſcendere uſque ad Emanativum. Quod ipſum tamen non reperitur niſi in ſpecie Kaini & Hebelis. Iſtæ enim quia vocantur animæ quadantenus novæ, aſcendere poſſunt uſque ad Pſychen Emanativam, nec tamen ultra. Cæteræ autem radices animarum veterum non pertingunt uſq; ad Emanationem: & utinam ſaltem ad Creationem uſque pervenirent.

§. 17. Nihiloſminus & inter Kainiticas quædam tantum aſcendunt uſq; ad Creationem vel inferius, ſicut radices veteres.

§. 18. Alia tamen adhuc datur notio ipſius nempe portionis Adami, quam hæreditariò tradidit Kaino: in illa eſt aſſecutio omnium mundorum à Pſyche Factiva uſq; ad Pſychen Emanativam. Quicunque ergo à notione hac ſecunda deſcendit, magnæ admodum eſt excellentiæ, quoniam prima ſtatim vice, qua in mundum venit, reſtitui poteſt uſque ad Pſychen Emanativam, & ſimul tota radix ejus ad hanc notionem pertinet ſecundam. Duæ enim ſunt notiones, lux interna & ambiens. Et Elias erat de luce interna ejusdem, & tota radix ejus de luce hac interna erat. Et quia pertingere poſſunt, uſq; ad Emanationem, hinc vocantur Angeli. Quapropter & Elias p. m. vocatur Angelus. Duo etiam filii R. Chijæ Jehudah & Jechiskia Angelis miniſtrantibus ſimiles dicuntur, erantque è notione & radice ſupradicta. Penna autem iſtorum, Jehudæ nempe & Jechiskiæ major erat, quam penna R. Akibæ; & R. Jehudæ Bar Illaha, unde hi illorum erant diſcipuli. Ubicunque autem aliquis cognominatur Angeli titulo è Sapientibus, is certè eſt de radice hac. Unde etiam de Pinchaſo, qui erat unus exploratorum primorum, dicitur Jeſ. 2. v. 4. *Et occultabat eum:* quoniam erat Angelus, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ.

§. 19. Ut autem redeamus ad propoſitum, Kain ſemper denotat brachium ſiniſtrum in omnibus mundis, ſive in Macroproſopo, ſive in Patre, ſive in Matre, uſque ad mundum Factionis. E regione autem Hebel eſt brachium dextrum, & in omnibus quidem mundis inferioribus locum habet brachiorum nomen: in Emanativo autem alarum nomen obtinet. In alis autem præter pennas etiam eſt caro, vaſa & oſſa. Radix autem mea è vaſis eſt alæ ſiniſtræ, quoad mundos inferiores: ſed in Emanatione in ipſis

quoque

quoque pennis partem habeo, ut dictum ſupra. Et hæc ala ad Pſychen tantum pertinet Emanativam i.e. ad regnum ejusdem mundi. Ulterius autem aſpirare impoſſibile eſt, uſque ad revolutionem ſecundam.

§. 20. Chanoch autem, quia accipiebat ſplendorem ſupernum i.e. mentem ſupernam, fiebat Angelus, & quidem excellentior quam Elias. Quicunque enim eſt de notione Emanativa, aſcendere poteſt uſque ad gradum Angelicum.

§. 21. Ala autem ſiniſtra ter mille habet pennas, ut dictum eſt, in quarum ſingulis 150 ſunt animæ: & iſte eſt numerus animarum radicis meæ. Et numerus iſte 150 deſumtus eſt à litera initiali & finali nominis קַיִן.

§. 22. Sed ala Hebelis aliter dividitur: ita ut quælibet penna habeat quinque partes, & quælibet pars contineat 32 portiones, ita ut nomen הֶבֶל idem ſit, ac quinquies 32, quæ efficiunt 160, juxta numerum vocis קַיִן. Sed pennæ Kaini ſingulæ dividuntur per ſe.

§. 23. Magna tamen eſt Kaini prærogativa præ Hebele, quoniam ſeveritates Matris; (i.e. ſeveritates Senis inſertæ Macroproſopo, unde prodit Mater,) multo tempore manifeſtantur ante benignitates: prout & ſemper manifeſtæ manent; unde qui de hac radice eſt Kainitica, & hac ejus notione, de gradu in gradum, & de ſeveritate in ſeveritatem, aſcendere poteſt uſque ad illas ſeveritates Senis decrepiti, ut abhinc hauriat influxum. Quod fieri non poteſt ab illis, qui ſunt de genere Hebelis: quippe qui provenit è benignitatibus contectis ſemper, nec unquam tam manifeſtò prodeuntibus. Et huc pertinet illud, quod R. Akibæ plus ſit manifeſtatum, quam Moſi Magiſtro noſtro ſuper quo pax. Unde & Moſes dicebat ad Dominum: Talem hominem in mundo habes, & legem per me promulgare vis. Unde R. Akiba plura aſſequi potuit, quam Moſes. Atque hinc etiam intelligi poteſt, quare dictum ſit: Moſen inveniſſe Deum, nectentem coronas literis. Quoniam illi, qui ſunt de radice Hebelis, ulterius ſcandere non poſſunt, quam ad coronas literarum: i.e. apices: cùm radix Kaini pertingere queat uſque ad accentus, & altius. Quamvis Moſes poſtmodum iſta ſimiliter aſſecutus ſit, per opera ſua fortia.

§. 24. Porrò & alia eſt ratio iſtius prærogativæ, quia qui Kainiticæ ſunt radicis, proveniunt à largitione intellectus ſuperna: cùm Hebelitici tantum deſcendant à benignitate & ſeveritate Patris. Mater autem uſque ad pectus Microproſopi unum tantum habet tegumentum: unde lux abinde prodiens magna eſt admodum; & anima abhinc influxum ſibi aſſugens, magna luce frui poteſt. Pater autem contectus eſt duobus tegumentis uſque ad pectus. Infra pectus autem mater aperta eſt penitus, & Pater uno tectus velamine. Unde animæ quæ ſunt à ſeveritatibus vel benignitatibus manifeſtis ſemper præſtantiores ſunt, quam quæ ſunt è loco contecto: quamvis iſtæ ratione loci ſint altiores. Et hic eſt ſenſus dicti illius Talmudici: Mundum vidi inverſum.

§. 25. Adhuc alia ſuppetit ratio iſtius caſus: quod nempe Sapientia non aliâ loceat viâ, niſi per benignitates & ſeveritates informationis: quare qui hinc deſcendunt, majores ſunt.

§. 26. Adhuc alia ratio hæc eſt, quod ſeveritas prior prodeat per fundamentum: unde etiam Kain primogenitus erat; juxta ſenſum dicti illius: *Mulier fortis corona mariti ſui*, Prov. 12, 4.

§. 27. Tempore autem futuro omnes radices Kaini Sacerdotes erunt: ita ut quicunque hactenus fuerunt Levitæ ſub ſpecie ſeveritatum, qualis, exempli gratia, erat Korach, qui etiam ortum habebat de Radice Kaini: omnes, inquam, potientur primogenitura, quod eſt Sacerdotium. Et huc pertinet illud Ezechielis: *Et Sacerdotes Levitæ filii Zadok* &c. Quod nullibi extat, niſi apud Ezechielem. Hic enim, quia etiam de hac radice erat, hoc vaticinium protulit.

Cap. V.

§. 1.

De nexu, quem ego habeo cum reliquis diſcipulis Doctoris noſtri, adhuc obſervanda ſunt ſequentia, ubi primo repetimus: quod in Adamo Protoplaſte comprehenſæ fuerint omnes animæ: quodque propter lapſum ejus multa ab ipſo deciderint membra, & ſtatuta ejus ſit diminuta: quia nempe animæ multæ deſcenderunt in profundum corticum, Aliquæ autem remanſerunt in eo: quod eſt myſterium centum cubitorum.

§. 2. Porrò etiam quædam animæ planè ſunt novæ, quæ non venerunt in mundum, comprehenſæ in Adamo Protoplaſte: & hæ revera dicuntur novæ.

§. 3. Poſtmodum aliæ quoque ſunt animæ in Adamo relictæ, quæ etiam vocantur novæ: non tamen ita ut priores. Et quando iſtæ animæ prima vice veniunt in revolutionem poſt mortem Adami, qua ſeparatæ ſunt ab eo; tunc etiam vocantur novæ. Ratio autem, quare prima Adami creatio non reputetur pro adventu primo, hæc eſt: quia formatio ejusdem fiebat per myſterium junctorum tergorum: unde tum demum adventus eſſe judicatur, cum veniunt per myſterium junctarum facierum: atque tunc venire dicuntur vice prima. Quod ſi verò talis anima poſt mortem Adami non venire mereatur, niſi ſimiliter per myſterium junctorum tergorum: nihilominus tamen adventus iſte æſtimatur pro primo, quamvis non fiat per junctas facies: eo quod veniat poſt mortem Adami.

§. 4. Deinde ſunt Kain & Hebel: qui prodierunt ab illis ſcintillis, quæ remanſerunt in Adamo, & quas iſte hæreditariò tradidit Kaino & Hebeli. Ubi nec iſte adventus reputatur pro primo. Sed poſt Kainum & Hebelem omnes illæ ſcintillæ venientes in mundum, quamvis id fiat junctis tergis, prima vice venire dicuntur: ita ut & hæ vocentur animæ novæ. Quotiescunque autem vicibus ſequentibus adveniunt, toties dicuntur revolvi. Quamvis enim Adam easdem tradiderit Kaino & Hebeli, id tamen non habetur pro adventu per ſe: quia non ſunt mortuæ, & poſtmodum iterum natæ:

ſed Adam adhuc vivus easdem iſtis ſuis filiis tradidit. Nihilominus tamen multò ſunt viliores, quam eæ, quas Adam ipſe retinuit: quippe quæ recentiores ſunt.

§. 5. Quæcunque autem ab Adamo deciderunt in cortices, iſtæ primo ſuo adventu in mundum vocantur revolutæ: ſimilesque ſunt Adami reſiduis, vel Kainiticis & Hebelicis, ſecunda vice venientibus.

§. 6. Deinde quoque dantur animæ in Proſelytos venientes.

§. 7. Omnes autem animarum ſpecies in cortices deſcenderunt præter illas, quæ planè novæ dicuntur.

§. 8. Animæ autē Adami uno tantum laborant vitio ex lapſu nempe ipſius Adami. Sed Kainiticæ & Hebelicæ duobus laborant vitiis; uno ob lapſum Adami; & altero ob lapſum Kaini & Hebelis.

§. 9. Quandocunque igitur animæ hæ de profundo corticum exeunt ingreſſuræ in mundum, commorandum ipſis eſt per tempus aliquod in regno, ut à corticibus iſtis, ſituque ibidem contracto purificentur. Quo dignior autem eſt anima, eò diutius ibidem degere poteſt; quod fit ordine ſequenti. Nam quæ planè novæ ſunt, ibidem morantur menſes duodecim in utero nimirum, ut ita dicam, regni: & poſtmodum in mundum veniunt. Et huc pertinet, quod in Gemara dicitur, de partu duodecimeſtri.

§. 10. Species ſecunda eſt illorum, quæ manſerunt in Adamo: quæque & ipſæ vocantur novæ, quamvis non ut primæ. Hinc in utero Regni non diutius manent conceptæ, quàm novem menſes tantùm: atque tunc deſcendunt in mundum.

§. 11. Species tertia eſt Kainiticarum & Hebelicarum, quæ ob vitium ſuum ſingulare non geſtantur in utero hoc, niſi ſeptem menſes.

§. 12. Species quarta eſt reliquarum animarum ab Adamo deciduarum, quamvis primo adventu accedant. Vel etiam reliquarum animarum ſupradictarum, cum jam ſemel in mundo fuerunt: quoniam hæ omnes vocantur revolutæ. Iſtæ omnes non diutius in hoc utero morantur, quam quadraginta diebus, juxta tempus, quo formatur fœtus: atque tunc veniunt in mundum.

§. 13. Quinta ſpecies continet animas Proſelytorum, quæ per triduum ſaltem in utero hoc tolerantur, juxta tempus, quo coagulatur ſemen.

§. 14. Juxta tempus igitur moræ iſtius in Regno, majori potiuntur vel minori lumine; & à corticibus magis vel minus emundantur.

§. 15. Id quoque obſervandum: omnes has animas nullô è corticibus prodire modo alio, niſi per preces Jiſraëlitarum, quæ dicuntur aquæ fœmininæ: vel per obſervationem alicujus præcepti, ſive actum quendam unitivum juſti cujusdam hoc in mundo.

§. 16. Dehinc quædam etiam dantur animæ, quæ ſive per aliquod vitium in mundo exortum, ſive per culpam propriam, quam commiſerunt in mundo, iterum delabuntur atque deſcendunt in cortices. Si igitur eodem tempore anima quædam è corticibus prodeat, commoratura in Regno, hæc facultatem habet, vitiatas illas animas detinendi, antequam in cortices decidant, easdemque reſtituendi ſuo loco, ſurſumque

reducendi in Regnum, ut ibi ſimul ſuſtineant ſtatum fœturæ, cumque ea reſtituantur: ita ut poſtmodum ſimul in mundum prodeant. Hoc autem ex eo fit, quod anima talis in utero Regni exiſtens, ibidem ſemper elevet aquas fœmininas; virtute quarum elevare quoque poteſt alteram illam animam. Quod tamen fieri nequit, niſi anima hæc elevans alteri illi communicet Spiritum quendam, qui in illa habitet. Et per Spiritum iſtum, ſive communicatam hanc vim, reaſſumta hæc anima veſtitur atque reſtituitur: atque hic Spiritus connexus ſemper cum ipſa manet uſque ad tempus reſurrectionis mortuorum: atque tunc ab invicem diſcedunt.

§. 17. Porrò ſciendum, quod ſi anima elevans de illarum genere ſit, quæ duodecim menſibus utero geſtantur, etiam alteram hanc animam (ſive ad ſpeciem novem, ſive ſeptem menſium, ſive quadraginta, ſive trium dierum pertineat,) duodecim menſes pariter ibidem detineri. Quod etiam fit, ſi elevans illa ſit è ſeptimeſtribus, vel etiam vice verſa, ſi anima elevans tantum ſit de ſeptimeſtribus; elevata autèm novimeſtris; tunc ambæ per novem menſes ibi morantur.

§. 18. Jam condiſcipuli mei omnes pertinent ad genus illarum revolutarum, quibus quadraginta dierum in utero mora eſt. Ego Chajim autem anima nova ſum, de ſpecie Kaini & Hebelis, prima vice in mundum veniens: ita ut tempus meum fuerit ſeptimeſtre. Unde patet, quod in omnibus condiſcipulis meis aliquid Spiritus mei ſit immixtum, omnesque per me influxum habeant: & Spiritus meus communionem habeat cum Spiritibus illis cuilibet communicatis: quare ſtudendum mihi eſt, ut eos reſtituam: quia hoc ipſo propriam meam animam in illis exiſtentem reſtituo, ut paulo poſt dicam plenius.

§. 19. Ego tamen dubito, prout & Magiſter meus, annon revolutæ illæ ſint de ſpecie ipſarum Adamicarum vicibus tantum ulterioribus retrogreſſarum; quæque ob radicem ſuam primam novimeſtrium naturam habent, quo caſu, quamvis anima mea ſit ſeptimeſtris: ambæ tamen morarentur in utero illo novem menſes. Non detinui tamen omnes ſimul in cortices delapſuras: ſed primò detinui & ſervavi animam unam; quæ deinde adjumentum mihi fuit, ut ſervaverim animam quoque aliam: ita ut anima hæc ſecunda duos habeat Spiritus, unum à me, & alterum ab anima illa prima, quam ego ſolus elevavi; & ſic porrò uſque ad finem: ita ut anima decima unum habeat Spiritum à me, & unum à ſingulis novem condiſcipulis ipſa prioribus. Ordinem autem illarum non novi.

§. 20. Secundum illum autem ordinem, quem obſervabat Magiſter meus, cum illos altera vice vocaret, ita procedimus; Ego exiguus: & poſtmodum R. Jiſraël Serug: poſtea R. Jitzchak Ammon: porro R. Jitzchak Sacerdos: reliquorum ordinem neſcio.

§. 21. Ne objicias autem, quod me præpoſuerim illis: cum tamen R. Jitzchak Ammon annis major ſit me, & aliis ſociis: quamvis enim ego eos præcedam quoad hanc uteri moram: quoad adventum tamen in mundum illi me poſſunt eſſe priores.

§. 22. Et

§. 22. Et huc pertinet illud, quod dicit Eliſcha 2. Reg. 3, v. 14. *Vivit Dominus exercituum, coram quo ego conſtiti.* Dantur enim animæ quædam, quæ finito tempore fœturæ Regni ſtatim deſcendunt in mundum hunc: aliæ autem deſcendunt in mundum Creationis, ibique conſiſtunt miniſtrantes coram Deo Benedicto ad inſtar Angelorum, uſque ad tempus definitum, vel donec contingat orationem quandam, vel bonum aliquod opus, vel alicujus præcepti obſervationem ab homine quodam fieri: atque tunc ſtatim deſcendunt in mundum hunc.

§. 23. Aliæ porrò etiam permanent in mundo Formativo; nec non quædam & in Factivo, quamvis omnes prodeant è Regno Emanativo. Quæ omnia tamen dependent ab operibus hominum in hoc mundo.

§. 24. Fiunt enim preces, per quas anima non poteſt elevari in uterum Regni. Et aliæ dantur preces majori intentione peractæ, adeoque acceptæ coram Deo, ut per illas talis anima deduci poſſit in hunc mundum. Sicut aliæ quoque eandem deducere ſaltem queunt in mundum creativum, & ſimiles. Quod non dependet ab ipſo animarum genere; ſed ab operatione inferiorum cum iſta anima cognatorum.

§. 25. Adeoque homo ſecundum opus ſuum, quod peragit, derivare poteſt in filium ſuum animam quandam, quæ ſibi ſuæque radici admodum ſit propinqua: ubi deinde altera illa anima tamdiu ibi manet, donec inveniat redemtorem magis ſibi cognatum. Quæ omnia non dependent à majore vel minore gradu ipſius animæ, vel à majore vel minore mora in utero facienda.

§. 26. Si igitur anima quædam ſtatim, poſtquam pronaſcitur è regno Emanativo, in mundum hunc deſcendit, citra impedimentum alterius cujusdam mundi ibique factæ detentionis, illa ſanè magnum habet emolumentum: quoniam non veſtitur ulla veſte hujus vel illius mundi: ſed per illos nudè tranſit. Sed quæcunque moram trahit alicubi, illa in quolibet mundo, ubi detinetur, peculiarem accipit veſtem, deſcenditque pluribus induta veſtibus.

§. 27. Non tamen ſimilis eſt detentio in mundo Creativo facta, illi quæ facta eſt in mundò Formativo: quoniam veſtis Creativa admodum eſt tenuis. Omnia tamen in ſingulis fiunt ſecundum ſpeciem cuilibet animæ propriam: quia interdum anima quædam, quæ detinetur & veſtitur in mundo quodam, excellentior eſt, quam alia, quæ unico deſcendit momento in mundum hunc, absque omni veſte aliena: quoniam præſtantia illius detentæ per ſe major eſt, quam hujus. Interior ipſe caſus per ſe differentiam quandam infert: quoniam anima unico momento deſcendens, multo eſt luminoſior, quam alia in aliquo mundorum detenta. Atque hinc intelligi poteſt illud: *Vivit Dominus, coram quo conſtiti.* Quoniam Eliſcha bonæ memoriæ detentus erat in mundo Creativò ſub egreſſum ſuum ex imprægnatione Regni Emanativi: ibique miniſtraverat coram Domino Benedicto, ſicut Angeli miniſterii. Id quod etiam indigitatur in Sohar ſectione Acharc Moth fol. 88. ad hunc locum.

§. 28. Ani-

§. 28. Anima autem mea non ſtatim deſcendit poſt egreſſum ex utero ſuperno: ſed impedita eſt in ſupernis alicubi: neſcio tamen, quo loco detenta fuerit.

§. 29. Ut autem redeamus ad rem propoſitam, quod nempe ego reſtituere tenear condiſcipulos meos, notandum per opera quidem illorum diſponi iſta; per opera autem mea illos nihil habere emolumenti: quoniam ſpiritus meus in illis eſt, & mihi enaſcitur lucrum, ſi ipſi ſint juſti. Operibus autem meis illi nihil juvantur, quia illi Spiritum nullum in me habent. Unde quæcunque præcepta illi obſervant, illorum & ego fio particeps, mediante illo Spiritu meo, qui in ipſis eſt.

§. 30. Quod ut rectius intelligatur, ſciendum, nullum dari in mundo juſtum, qui non duas habeat animas: ſicut dicitur in Sohar ſectione Noach ad loca: Noach; Noach: Moſcheh; Moſcheh: Schmuel; Schmuel. Quorum ſenſus hic eſt: quod nempe animæ quædam dentur internæ, quæ cum homine naſcuntur in mundum; & aliæ animæ tantum ſunt ambientes alteram illam ſuper caput hominis, quæ in ſupernis ſunt, in mundo quodam ſuperiore. Et hoc notorium eſt, quod homo ſuperius habeat talem animam. Quod ſi igitur peccet homo iſte, hoc ipſo efficitur, ut anima ejus gradatim deſcendat intra cortices, donec tota eodem pervenerit, quæ omnia ſic fiunt juxta naturam peccatorum: atque tunc anima ejus ambiens in interiora iſtius hominis deſcendit: unde patet, quod utraque harum animarum de gradu ſuo deſcendat: adeoque talis homo unam tantum habeat animam, eo quod prior illa deſcenderit in cortices. Cum è contrario juſtus utramque retineat, unam ambientem, & alteram internam. Unde intelligi poterit, quod in Sohar dicitur ad locum illum: Noach; Noach &c. In impio autem una tantum eſt anima; eò quod altera deſcendit in cortices. Quod innuit Scriptura dicendo Ex. 12, v. 15. *Anima autem illa exterminabitur.* Exſcinditur enim intrando in cortices.

§. 31. Juxta myſterium igitur hoc, ambientis nimirum animæ meæ, omne lumen influxus derivatur in condiſcipulos meos, mediante illo Spiritu meo in ipſis exiſtente: omnia enim hac via tranſeunt. Porro autem ab illo lumine in eos derivato, hac via in me quoque derivatur aliquid ab illorum portione; & deducitur in animam meam internam. Unde ego teneor eosdem reſtituere, eosque erudire. Anima autem mea interna nullam cum ipſis habet participationem: nec illi ab operibus meis quicquam participant. Sed hæc omnia intelligenda tantum ſunt de ipſis animabus omnium meorum ſociorum: de nexu enim Magiſtri mei cum diſcipulis ſuis, & diſcipulorum inter ſe, dictum eſt alibi.

Tractatus primi de Revolutionibus Pars Quarta.

Cap. I.

§. 1.

PRo meliori intellectu revolutionum, nec non vituli à Jiſraëlitis in deſerto facti, ſciendum, quatuor eſſe rerum genera in mundo hoc ſublunari, nempe Silens ſeu inanimatum; Vegetabile; Vivens ſeu Animal; & Loquens ſeu homo: quorum ordo juxta gradus ſuos iſte eſt, quem hîc poſuimus.

§. 2. Jam igitur nihil in mundo eſt, ne quidem inter Silentia, v. gr. pulvis terræ atque lapides, cui non ſit vita quædam, & natura Spiritualis, & planeta ſuus atque præfectus in ſupernis. Quod niſi foret, terra non produceret ſemina, atque gramina.

§. 3. Vita autem Vegetabilium ſublimior eſt illâ, quia oculariter videmus, eadem vegetari & creſcere ad inſtar hominum; cujus cauſa eſt vita illorum intrinſeca.

§. 4. Porro vita viventium adhuc ſublimior eſt: hominum autem adeoque loquentium vita ſumma eſt omnium.

§. 5. Porrò etiam jam dictum eſt alibi, nihil eſſe inter creata, quod non prodierit de expurgatione ſeptem Regum: è quibus quod præſtantiſſimum fuit, ad mundum Emanativum; quod paulo inferius, ad Creativum; quod adhuc vilius, in Formativum; quod adhuc deterius in Factivum; & omnium deterrimum ad cortices aſſumtum fuerit. In mundo autem Factivo quatuor illa genera ſunt, Silentis, Vegetantis, Viventis, atque Loquentis; inter quæ homo præſtantiſſimus eſt omnium: qui etiam, ſi bonis operibus ſtuduerit, aſcendere poteſt uſque ad gradum Angeli.

§. 6. Hoc enim eſt myſterium ſelectionum, ut elevetur primò gradu uno; atque dehinc aſcendat in gradum ſublimiorem; & ſic porrò ſicut diximus Tractatu de Meditatione ſuper cibis. Quod nimirum homo naturas Silentes reducere queat ad illum gradum, ut inde fiant partes hominis: quæ porrò ſi probus ſit, ulterius ab ipſo promoveri poſſunt, uſque in gradum Angelicum; ita ut ſelectio ſemper ſequatur ſelectionem, & purificatio purificationem uſque ad gradum excelſum admodum.

§. 7. Id igitur juſti præſtare valent, ut etiam cibos ſuos reſtituant, & ſecernant ab iis, quicquid eſt immundum atque obſcurum, donec illos elevent è genere Silentis, uſque in ſtatum hominis perfecti. Improbi autem contrarium planè efficiunt, quippe qui humanam quoque naturam demittunt uſque in naturam Silentium. Prout & impii dantur, qui peccatis ſuis cauſa ſunt, ut poſt mortem ſuam revolvantur in animal quoddam loquela carens, eò quod eidem fuerint ſimiles: atque iſti ſunt gradu tertio.

§. 8. Idiotæ autem plebeji ne unicum quidem gradum reſtituere poſſunt. Interim prohiberi eidem non poteſt, quin aliqua comedat, præſertim vegetabilia: quia hoc ipſo non uſque adeo culpoſus eſt, interim vetitum ipſi ſit, manducare carnem, quia ne unicum quidem gradum elevare poteſt.

§. 9. Diſcipuli autem Sapientum, qui legis quidem periti ſunt, nec tamen Cabbalæ ſtudium exercent, elevare poſſunt gradum unum; Vivens nimirum in hominem. Qui verò admirandi ſunt in Sapientia Veritatis, elevare poſſunt vel ipſum Silens in hominem: ita ut hac ratione ab homine reſtitui queant omnia iſta genera.

§. 10. Quod ſi verò homo quidam revolutus deveniat in manus cujusdam, qui eum reſtituere nequit; v. g. ſi revolutus quidam in animal, comedatur ab Idiota plebejo & illiterato; vel revolutus in vegetabile quoddam, à literato Sapientia veritatis deſtituto: tunc magno iſtos damno afficere poteſt, ita ut eosdem ſeducat in omnibus viis ſuis, eosque impediat ab omni obſervatione præceptorum. Et hinc intelligi poteſt myſterium illud, quod multi inveniantur juſti, in quibus opera quædam mala deprehenduntur, quæ corrigere & intermittere non valent: cujus ratio eſt, quod in illos devenit revolutus quidam, qui ſolitus ſit idem peccatum committere, qui & in hunc eandem deduxit conſuetudinem.

§. 11. Quandoque etiam accidit, ut in uno homine multi tales revolvantur ſimul, quod Deus avertat.

§. 12. Hinc quoque intelligi poteſt, quod in Gemara occurrit, de R. Chasda, qui dixerit: Ego nec in paupertate, nec in opulentia mea comedi olera: pro eo enim quod ventrem meum implerem oleribus, carnes comedi atque piſces. Quæ verba primo intuitu abſurda videntur, eo quod hoc non deceat niſi gulones: quid igitur opus fuit, futilia hæc inſerere Gemaræ? Verum enim verò profundum quoddam in hoc latet myſterium, nec nudo ſenſu literali intelligendum eſt. Senſus autem hic eſt: quod nemo dicatur pauper niſi ratione legis atque præceptorum. Cum ergo hic inquit: Nec in paupertate mea; idem vult, quaſi diceret; antequam factus ſum diſcipulus Sapientum, adeoque dum eſſem in paupertate Legis. Nec in opulentia mea, i. e. poſtquam ad Sapientiam Legis admiſſus ſum, comedere nolui olera, id eſt, naturas Vegetabiles. Ratio hæc eſt, quia cum adhuc eſſet illiteratus, tum ſane non potuit quicquam elevare, è Silenti in Vegetabile, multo minus è Vegetabili in hominem, imò adhuc minus comedere potuit carnem, quod illiterato prohibitum eſt. In opulentia autem, cum nempe factus eſſet Sapientum diſcipulus, adeoque elevare potuiſſet duos gradus, v. g. Vegetabile in hominem: tantum impendere noluit laborem, ut olera comederet, duosque reſtitueret gradus ſimul: eo quod magno ad hoc opus ſit conatu. Atque hinc comedit carnem, ut nempe facillimè reſtituere poſſet gradum unum. Quare id dicere voluit: Implere ventrem oleribus, magnam requirit operam atque conatum, & parum præbet emolumenti: præſtat ergo carnem comedere, ubi facili negotio reſtituere poſſum revolutos quam plurimos in illo gradu. Atque hinc intelligi quoque poteſt, qua ratione, ea quæ dixerunt Sapientes noſtri: quamvis videantur futilia & ina-

nia, profundiorem tamen habeant ſenſum, opusque habeant ſtudio: eo quod talia ſaltem quaſi corpus Legis ſint; nec nudo ſenſu literali intelligenda; ſed omnia veritatem in ſe habeant.

§. 13. Porrò ſciendum, multas dari ſpecies revolutionum in mundo, ita ut vix unus reperiatur, qui iisdem non ſit ſubjectus. Ratio autem eſt, quod quilibet pro ratione peccatorum ſuorum, ſuas patiatur revolutiones.

§. 14. Id quoque ſciendum, quod impii poſt mortem ſuam puniantur Gehenna, atque ſic expientur. Juſti autem atque pii & Sapientes in Gehennam ingredi non poſſunt: ut docet exemplum Eliſchæ alterius: hinc neceſſe eſt, ut revolvantur in hoc mundo pro abolendo hoc vel illo peccato.

§. 15. Sciendum & hoc, quod juſtus aſcendere quidem poſſit per gradus, non tamen æquales. Quia primò (certo quodam pœnarum genere) aboletur aliquantula pars peccatorum ejus, atque tunc illi datur gradus unus. Siq; elevare eundem volunt gradu adhuc alio ſublimiore, iterum puniunt eum, ut expoliant peccata ejus, etiam minima; quò eundem extollere queant in gradum ſecundum. Atque ſic eodem modo peccatilla quoque ejus, vel pili inſtar tenuia quam accuratiſſimè puniuntur, ut adhuc gradu uno ulteriore, & ſic porro in gradum ſuum debitum elevari queat. Quæ ulteriori deductione non opus habent.

§. 16. Poſtquam igitur è vivis exceſſit homo propter peccata ſua, pœnas ſuſtinet multis in locis: & pauci ſunt homines, qui evitare queunt, ne revolvantur in animal quoddam, vel beſtiam, vel avem, vel inanimatum quoddam, vel vegetabile aliquod; & ſic ſimiliter in aliquam mundi creaturam. Qua ratione quilibet pœnam ſuam ſuſtinere cogitur, quoad corpus & quoad Pſychen: quoniam in ſtatum corporeum deducendus eſt, ut ſentire queat dolores illos commeritos. Et omnia quidem pro natura peccatorum. Quare etiam diſcipuli Sapientum atque juſti quandoque revolvendi ſunt eodem modo propter peccatum aliquod ab ipſis admiſſum, vel ſimile quid.

§. 17. Nec ſatis eſt hoc, quin etiam poſtquam multos annos jam quieverunt in mundo futuro, & ulterius elevandi ſunt; ad ſupplicia reducuntur vice altera, ut dictum ſupra: adeoque revolvuntur modis ſupradictis, ſi adhuc ſpecies quasdam peccatorum in ſe habeant, quæ hanc pœnam requirant. Sicut dictum eſt de illis, qui rem habent cum uxore ſub luce, qui revolvendi ſunt in capro. Nec prolixius his immorabimur, quia ſecreta ſunt Dei judicia, [Confer. Roman. 11, v. 33.] oculi autem noſtri carnales ſunt, atque occluſi.

§. 18. Juſti autem præcellentes, quales fuerunt Daniel, & David Rex ſuper quo pax, læto hoc afficiendi fuerunt nuntio, quod quieturi ſint in mundo venturo, nec opus habeant revolvi. Sicut dicitur Dan. 12. v. 13: *Tu autem Daniel vade in finem, & requieſce.* Et Davidi dicitur 1. Samuel. 25. v. 29. *Et erit Pſyche Domini mei ligata in faſciculo viventium.* Nihilominus reperimus, quod David id metuerit, iſtoq; timore multum indoluerit per totam vitam ſuam, ſicut dicit Pſ. 27. v. 13. *Vix credo, me viſurum bonitatem Domini in terra viventium.* Quanto magis id metuendum eſt hominibus cæteris.

Et nihilominus in Gemara reperimus, quod David ſeptem annos conſederit poſt mortem ſuam, nec intrare potuerit in adyta ſublimiora: quæ prolixius diduci nequeunt hoc loco, ubi ſtudendum brevitati.

§. 19. Porrò ſciendum, eum qui Magiſtratus gerit officium, animumq; ſuperbia extollit ſuper populum, revolvi in Ape (Hebr. דבורה) unde Talmudiſtæ dicunt: Deboram Prophetiſſam ſuperbam fuiſſe, quod miſerit & ad ſe vocaverit Barakum: nec ipſa ad eundem abiverit. Quod etiam feciſſe legimus Chuldam Prophetiſſam, quæ dicebat 2. Reg. 22, v. 15. *Renunciate viro huic* &c. Regis nomine neglectô. Apis autem animalculum eſt ſuperbum & murmurans & loquaculum ſive bombilans: unde qui multiloquio excedit indecenti, etiam revolvendus eſt in ape.

§. 20. Si quis autem profuderit ſanguinem, ille revolvitur in undis. Quod illo dicto innuitur: *In terram effundes, ſicut aquam.* Deut. 12. v. 16. Talis autem ſemper movetur & convolvitur in aquis, nec ullam habet quietem: quod ſi ſcirent homines cruciatum iſtum, perpetuas effunderent lachrymas. Summus autem illo loco eſt dolor, ubi aquæ defluunt. Quo loco in ipſum ſemper delabuntur, eumque ſubter ſe mergunt, & iterum iterumque convolvunt.

§. 21. Si quis etiam tale commiſit peccatum, ut ſupplicium ſtrangulationis pati debeat; is quoque punitur aquis, ibique ſuffocatur omni tempore.

§. 22. Porrò ſciendum, neminem è revolutis his vel alia quadam pœna afficiendis in tribunali ſuperno condemnari, quin antea præconio publicetur, ſupplicium ejus & delictum ejus. Per totum igitur tempus illud, quo ex ſententia pati debet ſupplicium hoc vel revolutionem illam, inceſſanter adjunctus eſt ipſi Angelus quidam lictor, qui ipſum ſuffocat aquis, & convolvit convolutionibus illis, vel aliis revolutionum ſpeciebus: qui ab ipſo non tollitur, donec ſupplicii immineat terminus. Plurimi etiam ſingulare ſuum habent conſiſtorium, à quo judicantur omni tempore, ita ut mox hæc, mox aliæ ipſis dictentur pœnæ, prout commeriti ſunt. Myſterium autem ſupplicii hujus aquarum continetur dicto illo 2. Schmuel. 14, 14. *Et ſicut aqua erunt promanantes in terra.*

§. 23. Quicunque autem adulterium committit cum uxore aliena, revolvitur in molâ aquaticâ, ibique puniuntur ambo, vir ille & mulier illa; juxta illud Hiob. 31, v. 10. *Molere faciet alterum uxorem meam* &c.

§. 24. Qui autem maledicus eſt & calumniator, mutatur in lapidem ſilentem, unde de Nabale extimeſcente dictum eſt 1. Sam. 25. v. 37. *Et fiebat lapis.* Quoniam is revolutio erat Bileami, cujus veritas nonniſi in ore maledico conſiſtebat: hinc in lapidem mutabatur.

§. 25. Si quis etiam homini cuidam Jiſraëlitico cibos proponat cadaveroſos (id eſt, legitima præparatione non mactatos) is mutatur in folium arboris, ventusque ſuperveniens eundem contorquet, unde magnus ipſi cruciatus. Finis autem ſupplicii hujus eſt, cum folium in terram decidit: quod pro vera morte ipſi imputatur. Juxta illud Jer. 8. v. 13. *Et folium* נבל *decidit*: quæ vox lapſum denotat & cadaver; unde cibans Judæum cadavere mutatur in folium. Et huc pertinet & illud Jeſchajah 1, 30. *Quoniam*

eritis ut ulmus defluens folio ſuo. Quandoque etiam eandem revolutionem pati cogitur vicibus pluribus.

§. 26. Qui vero non lavat manus ſuas, etiam revolvitur in aquis. Et huc pertinet illud Pſ. 124, v. 3. *Aquæ tranſierunt ſuper animam noſtram* &c. *Benedictus ſit ille, qui non dedit nos rapinam dentibus ipſorum.* Ubi verba hæc נ״תננו ט״רף ל״שיניהם literis ſuis initialibus referunt vocem נטל, quod ſignificat lotionem manuum: quaſi quæſtio eſſet: quinam ſunt illi, ſuper quos tranſeunt aquæ ſuperbæ? illi nempe, qui non lavant manus ſuas. Unde David porro inquit: *Benedictus ſit Dominus, quod ſuper nos non tranſierint aquæ tales*, quia nos manus lavimus; prout literæ illæ initiales ſubindicant.

§. 27. Ille quoque qui non benedicit Domino benedictione uſualium, ſuper omnibus quibus in mundo fruitur, eodem pœnæ genere afficitur,

§. 28. Unde ſciendum, his poſitis, nec fontem eſſe, nec ciſternam aquasve ſtagnantes, nec fluvium, in quo non ſint quamplurimi tales revoluti, in infinitum quaſi. Unde non conducit homini applicare os ſuum canali, ut bibat; ſed manu ſua aquam hauriat: quandoque enim propter aliquod ejusdem peccatum accidere ipſi poteſt; ut in ipſo embryo fiat anima quædam impia; quæ eundem ad omnia peccata impellat, prout notum eſt. Et huc pertinet hiſtoria illa libri Sohar de Spiritu quodam habitante in fonte illo. Et Magiſter meus p. m. ſæpiſſimè expectavit, ne biberet è fonte, donec tales ſpiritus repuliſſet à fonte; qui deinde regreſſi ſunt in locum ſuum. Unde magna cautela opus eſt, etiam bibenti manu ſuâ, ut debita cum attentione benedictionis ſuæ dicat: Et utinam etiam tunc evadat!

§. 29. Et quia hâc ratione per cibum atq; potum variæ revolutiones in homine fiunt, quocunq; tempore: hinc qui diſcipulus Sapientum eſt, cibosq; ſuos comedit debita attentione: elevare & reſtituere poteſt multas animas revolutas. Qui vero non attentus eſt, ille non tantum nihil reſtituit, ſed damnis quoq; afficitur ab illis: Sicut accidit Jochanani Sacerdoti magno, qui anno Sacerdotii octogeſimo evadebat Sadducæus. Qui vero gnarus eſt Sapientiæ hujus Cabbaliſticæ, nullo afficitur damno. Hinc multos invenies homines, quibus varia accidunt mala, horæque noxiæ; ita ut in pecccata incidant prægrandia: quæ omnia è ſupradictis eveniunt.

§. 30. Poſtquam autem aqua in domum deportata eſt, nullum amplius ſubeſt periculum. Nihilominus tamen melius eſt, ut antequam homo bibat, parum aquæ effundat, Miſericors autem ille Dominus liberet nos ab omni accidenti malo. Amen! Selah!

Cap. II.

§. 1.

SI quis revolvitur ex eo, quod improles exceſſerit; quamvis fuerit ſicut filius Aſſai, qui liberorum cauſa nullam ſuſtinere cogebatur revolutionem. Nihilominus dum redit imprægnaturus aliquem vel in ſtatu revolutionis, propter ſupplementum aliquod alicujus defectus; ſive in auxilium aliorum: ille venire non poteſt ſolus: quia tantum æſtimatur pro corpore dimidio: adeoq; neceſſariò accedere debet in ſocietate animæ cujusdam alterius.

§. 2. Siquidem quælibet ſcintilla unius radicis animarum tenetur adimplere omnia 613 præcepta, eo quod nullum ſit membrum, quod non in ſe includat omnia. Hi duo vero non ſunt ſimiles; ille, nimirum, qui jam obſervavit præcepta omnia; & ille, qui eadem nondum obſervavit. Multa enim ſunt, quæ jam non poſſunt adimpleri in hoc mundo, qualia ſunt præcepta de ſacrificiis, & ſimilia. Quicunque ergo non obſervarunt præcepta hæc in diebus ſuis, illi propterea revolvendi ſunt, cum reædificabitur templum, ut tunc eadem adimpleat. Et hoc innuit R. Jiſchmaël F. Eliſcha in Gemara, cum tempore Sabbathi lucernam tangeret; poſtquam reſtauratum erit templum, inquiens, pingue offeram ſacrificium peccati.

§. 3. Quod autem attinet ad reliqua præcepta, v.g. de Leviratu & diſcalceatione, atque ſimilia quæ non à quolibet obſervari poſſunt: circa hæc iſta occurrit differentia, ut ſi occaſio fuerit cuidam eadem obſervandi; nec tamen obſervaverit ea; propterea revolvendus ſit, ut eadem obſervet: quoniam oblata occaſione, eadem tamen neglexit. Qui vero nullam habuit occaſionem eadem obſervandi, is embryo ſaltem fit in tali quodam qui ea obſervat, non vero revolvitur. Atque tunc illa ſimul adimplere poteſt.

§. 4. Porro & alia in his occurrit differentia. Si quis enim non habuit occaſionem adimplendi præceptum aliquod, nec illud præ ignavia neglexit; ille ſecurior eſt quod non ſit peccaturus tempore revolutionis ſuæ. Qui vero oblata occaſione ſtudio neglexit præceptum illud, tàm ſecurus non eſt, ut prior: quia viſo v.g. avium nido, præceptum tamen illud neglexit.

§. 5. Porro etiam ſciendum, ſi homo non impleat unumquodque præceptum opere, verbo & cogitatione; illum propterea neceſſario revolvi oportere. Quod enim ad verba attinet, myſterium extat in dicto illo Levit. 6, v. 9. זֹאת *hæc eſt lex holocauſti* &c. [qua particula denotatur gradus Regni, quo etiam refertur Verbum.]

§. 6. Si quis etiam non ſtuduerit obſervare myſterium פַּרְדֵּס quæ vox Paradiſum denotat, ſed literis ſuis harum vocum notas exprimit פְּשַׁט: רֶמֶז: דְּרוּשׁ: סוֹד: i.e. indagandum eſſe ſenſum Scripturæ literalem, allegoricum, anagogicum & myſticum; illum revolvi oportet, donec ea præſtiterit omnia.

Cap. III.

§. 1.

Scito quoque, per peccata Kaini & Hebelis, & per peccata Adami & Chavvæ, omnes ſcintillas inter ſe eſſe commixtas atque confuſas: Ita ut ſcintillæ Caini immiſcerentur Adamo; Et quæ Adami erant Caino; Sic quoque Adamiticæ Hebeli atque ſic porro. Hinc quandoque invenitur pſyche quædam Cainitica, ad quam accedit ſpiritus Adamiticus: Quoniam Species illæ confuſæ ſunt, ſicut dictum eſt. Quamvis enim ſpiritus ille gradum multo habeat ſublimiorem, quam Pſyche; tamen ſi homo reſtituat atque compleat Pſychen ſuam; tunc illum Spiritum in ſe accipere poteſt, quamvis non ſit de genere Pſyches.

§. 2. Hæc autem durabunt uſque ad adventum Meſſiæ, atque Eliæ bonæ memoriæ, tunc quilibet reſtituetur radici ſuæ, ita ut Spiritus Adamicus redeat ad Pſychen Adamicam: & ſic quoque Pſyche Kainitica ad Spiritum Kainiticum. Quod Scriptura innuit verbis illis Mal. 4. v. ult. *Et convertet cor Patrum ad filios* &c. Id omne enim efficiet Elias p. m. Quoniam & ipſe in hoc erat ſtatu, ita ut Spiritus ejus eſſet ab Adamo Protoplaſte; Pſyche ejus autem à Nadabo & Abihu, qui erant radicis Kainiticæ. Tunc igitur ipſe ſingulos reſtituet loco ſuo.

Cap. IV.

§. 1.

Jam de quibusdam Revolutionibus in ſpecie diſſeram. Hebel igitur erat Myſterium humeri dextri Adami Protoplaſtæ. Idemque pertinebat ad corollam benignitatis relictam in Microproſopo: Unde ipſe quoque ad myſterium Cognitionis refertur. Jam verò notum eſt, quod Cognitio quaſi lingula ſit bilancis: unde tres in illa occurrunt notiones, Benignitas, Severitas, & Pulchritudo.

§. 2. Schem autem & Noach, & Moſcheh, omnes ab una radice deſcenderunt, nimirum à benignitate Hebelis. Unde dictum eſt de Moſcheh Ex. 2, v. 10. *Quoniam ex aquis extraxi eum.* Aquæ enim ad Benignitatem pertinent. Huc etiam pertinet dictum illud Ex. 33. v. 12. *Tu autem dixiſti: Cognovi te nomine* בשם: item ibidem: *Inveniſti* חן *gratiam.* (Ubi vocula בשם denotat, Semum filium Noach; & vocula חן per metatheſin eſt Noach.) Moſcheh enim erat revolutio Semi & Noæ: & in vocula שם duæ literæ nominis משה extant.

§. 3. Moſcheh autem cum legem acciperet, gradus aſſequebatur omnes (nempe non Benignitatis tantum, ſed & Severitatis & Pulchritudinis:) hinc elevabatur in Myſterium Cognitionis atque lineæ mediæ: illuc enim pertinet myſterium Legis. Quamvis etiam inveniamus, legem datam eſſe ex parte Severitatis.

§. 4. Poſtmodum autem Hillel ſenex etiam ortum habebat de Benignitate Hebelis: & Schammai deſcendebat à Severitate Hebelis. Hinc iſte iracundus erat admodum: eò quod proveniſſet è myſterio judiciorum iratorum homini. In quo tamen peccabat, eò quod multi ipſi obvenirent Proſelyti, quos nolebat ſuſcipere. Hinc revolvebatur in Simeone filio Aſſai: in quo nullam ducebat uxorem: atque tunc producebat Pſychas Proſelytorum: Juxta illud Geneſ. 12, 5. *Et animas, quas fecerant in Haran.* Nimirum per ſtudium Legis. Atque in hoc myſterium Severitatum, quæ fuerant in Schammai, convertebatur in benignitatem. Notum enim, quod omnis exſuſcitatio Pſycharum Proſelyticarum, pertineat ad Benignitatem, quo & Abraham pertinet Pater noſter ſuper quo pax. Id quod & Moſes faciebat, cùm ſeparatus eſſet ab uxore: eo quod & ipſe eſſet è Benignitate.

§. 5. Et quia Abbajah deſcendebat à Kaino, unde juxta ipſius ſententiam nullum fiebat deciſum: hinc & ipſe inſiſtebat viæ filii Aſſai, ut produceret Pſychas Proſe-

lyticas

lyticas per ſtudium Legis. Notum autem, quod non tantum Pſyche ejus, ſed & Spiritus atque Mens fuerint à Kaino, quæ omnes tamen ſaltem Pſychæ vocantur, quod eſt myſterium Regni: hinc erat orphanus. Sicut dicitur in libro Tikkunim: Pſyche & Spiritus manſerunt orphani, &c. ita ut eſſent ſicut Pſychæ Proſelytorum. Myſterium autem in hoc conſiſtit; quod ſcintillæ Pſyches Kainiticæ omnes hujus naturæ ſint, ut non prodierint per Patrem & Matrem, unde omnes vocantur pupilli. Et ſic etiam proſelyti revera ſunt pupilli, quia Patre & Matre carent. Et quia Abbaja fundamentaliter totus erat è myſterio Kaini: hinc erat pupillus, & reſtituebat animas Proſelytorum, quæ Patre & Matre carent. Et quia fundamentum ejus è radice Kaini erat, quò etiam animæ Proſelytorum pertinent; hinc Abbajah iſte poterat animas Proſelytorum producere citra ſeparationem ab uxore. Hinc illud Gemaræ: quod Abbajah in hilaritate ſua dixerit: Ego ſimilis ſum filiis Aſſai in foro Tiberiadis. Hilaritas autem hæc ex eo erat, quod provenïſſet à Kaino, qui erat corolla ſeveritatis: quam ipſe mitigabat per operationes Benignitatis procreando Pſychas Proſelytorum. Exſuſcitatio enim ad producendos Proſelytos pertinet ad latus dextrum. Atque tunc converſa eſt Severitas in Benignitatem: Juxta illud Pſ. 104, v. 15. *Vinum lætificat.*

§. 6. Sic etiam R. Akibhah procreavit animas Proſelytorum; quarum natura alias fundamentalis deſcendit à cortice ſplendoris, Hebr. נֹגַהּ; qui aliquando convertitur in Sanctitatem. Pſyche autem R. Akibæ radicem quidem habebat ab interioribus Sanctitatis: ſed tamen exierat intra cortices; unde aliis Proſelytis non eſt ſimilis.

§. 7. Scito autem, quod Pſyche R. Akibæ deſcenderit à Kaino: hinc poterat procreare Pſychas Proſelytorum, quales ſunt Hebeliticæ. Hinc dicere ſolebat filius Aſſai: Omnes Sapientes Jiſraëlis ſimiles mihi videntur putaminibus allii; exceptô calvo iſto: qui erat R. Akibhah. Quo id intendebat: Omnes Sapientes ſibi coævos neutiquam ita poſſe reſtituere animas Proſelytorum, ut filius Aſſai; excepto R. Akibah. Quamvis enim Sapientes plerique producere poſſent animas Proſelytorum, per ſtudium legis attamen quidam ſaltem educere eaſdem poterant è cortice illo ſplendoris, qui Nogah dicitur; Filius Aſſai autem & R. Akiba ingreſſi in locum ipſum interiorem, exinde illas attraxerunt. Et hic eſt ſenſus verborum illorum: Omnes Sapientes habendos tantum pro corticibus allii &c. Notum enim, quod in homine duo ſint foramina membri genitalis; unum pro emittendo ſemine ſancto; & alterum pro urinâ, inter quæ cuticula quædam intermedia eſt, ut cortex allii; quæ cuticula myſticè deſignat corticem ſplendoris ſeu Nogah. Id igitur innuebat: Omnes Sapientes ſibi coætaneos educere ſaltem potuiſſe animas Proſelyticas per myſterium illius corticis allii: ſe verò ex ipſa Sanctitate eaſdem proferre, unde poſtea deſcendant. Sic autem faciebat R. Akibah, eodem modo ut filius Aſſai, per illos viginti quatuor annos, quibus abiens ſtudiis legis incumbebat ab uxore ſeparatus. Quare autem eundem vocaverit calvum, Heb. קֵרֵחַ ratio hæc eſt, quia Korach deſcendebat à Kaino, è corolla nempe Severitatis. Iſte autem ob Sanctitatem ſuam abraſerat ſibi omnes capillos, judicii rigoroſi notas; ut hoc ipſum mitigaret, unde evadebat calvus. Et hoc ipſo producebat animas Proſelytorum, de

parte

parte benignitatis. Quare R. Akibah vocatur Sanctus ſive Benignus, non tantum in Gomara, ſed etiam in Sohar, ubi vocatur Senex ſanctus ſive benignus.

§. 8. Et quamvis major ſit cognatio Abbajæ cum R. Akibah, quam cum filio Aſſai: unde dicendum ipſi fuiſſet, ſe ſimilem eſſe R. Akibæ, & non filio Aſſai: nihilominus tamen filius Aſſai majoris erat excellentiæ quam R. Akibah; quia planè cælebs erat. Et quia Abbajah non ſolum Pſychen, ſed & Spiritum atque Mentem habebat de parte Kaini; hinc penitus æqualis erat filio Aſſai.

§. 9. Nomen autem filii Aſſai erat שִׁמְעוֹן: quo in nomine duæ ſunt literæ עו & מ de nomine שַׁמַּאי: & ſimul literæ עון i.e. peccatum: quaſi denotetur; in hoc expiatum eſſe peccatum Schammai, qui repellebat Proſelytos. Porro in ipſo quoque ſunt literæ מש è nomine Moſcheh, & è Schem, filio Noach. Sed literæ אי denotant voculam *Ubi*, juxta locum illum Gen. 4, v. 9. אי *Ubi Hebel frater tuus:* quo indicatur, eundem proveniſſe è myſterio Severitatum Hebelis. Hinc eo ipſo etiam indigitatur peccatum Hebelis; quod nempe deliquerit contra primam & ultimam literam nominis אדני.

§. 10. Ratio autem, quare totô illo tempore filii Aſſai nemo fuerit tantæ excellentiæ, imò ne quidem Sacerdos magnus R. Jiſchmaël filius Eliſcha, qui erat ſcintilla Joſephi juſti, prout declaratum eſt; hæc eſt, quia in ipſa quoque radice decem illarum ſcintillarum guttarum Joſephi ſeminalium, vitium erat, (eò quod Joſephus paſſus ſit Gonorrhæam:) hinc iſte R. Jiſchmaël hoc idem præſtare non poterat: imo potius ipſe majori pœna dignus erat, quam reliqui omnes. Unde narratur, quod cutem ipſi abſtraxerint per faciem ejus. Juxta illud Gen. 37, v. 23. *Et abſtraxerunt Joſepho tunicam.* Porrò quoque reperitur: quod ſicut Joſeph eleganti fuit forma; ſic etiam R. Jiſchmaël: & ſicut Joſeph captivus fuit inter Ægyptios: ita R. Jiſchmaël inter Romanos. Unde cum eundem reperiret R. Jehoſchua filius Chananjah, ipſique diceret Jeſch. 42, v. 24. *Quis dedit Jacobum in conculcationem* &c. Ubi ſenſus eſt, quod conculcatio ſemper fiat ſub pedibus: & quia omnes radices guttarum Joſephi filii Jaacob deſcenderunt in profundum corticum, ſub pedes: & intuitu illarum guttarum interrogabat R. Jehoſchua filius Chananjah, dicens: Quis dedit Jacobum in conculcationem? Ubi reſpondebat R. Jiſchmaël (ex eodem loco:) *Quoniam peccavimus.*

§. 11. Et quia filius Aſſai deſcendebat de Severitate Hebelis: hinc uxorem ducebat filiam R. Akibah, qui erat è Kaino: & in hoc tertio (Severitatis) cognationem habebant.

§. 12. Filius Soma autem ortum habebat ab Hebele. Cumque commiſcerentur Scintillæ, ſpecies pollicis dextri Adami Protoplaſtæ deveniebat in filium Soma. Sicut autem diximus, nullum eſſe membrum, in quo non fuerint ſexaginta myriades ſcintillarum: ita hinc patet ratio, quod iſte filius Soma imprægnari debuerit ab omnibus illis ſexaginta myriadibus pollicis dicti; quoniam ceciderant in ſortem ejus, ut ipſe easdem reſtitueret. Et huc pertinet illud, quod dicitur: Filium Soma, cum vidiſſet turbam magnam in monte templi ſancti, dixiſſe: Benedictus ſit ille, qui creavit hos

omnes, ut mihi ſerviant : quoniam omnes à me dependent. Ipſe igitur imprægnabatur ab iis, ut eos reſtitueret. Jam vero notum eſt, eum qui revolvitur pro reſtituenda anima quadam alia, participare ab obſervatione præcepti illius, quod anima hæc adimplet. Unde apparet, quomodo ſexaginta illæ myriades inſervierint ei: quia nimirum illæ obſervabant præcepta, & ipſe particeps fiebat operis ejusdem absque conatu.

§. 13. Myſterium autem pollicis hujus dextri Adami Protoplaſtæ derivatur à myſterio informationis. Quia pollex Hebr. בהן easdem habet literas atque בנין excepta unica י. Literæ ergo בהן cum י denotant literas initiales numerationum

בינה : הוד : נצח : יסוד ·

§. 14. Hinc etiam reperimus, quod myſterium hujus pollicis repertum fuerit in Lot : quare ex illo prodiit Naëmah Ammonitis, quæ deſcendebat è Binah, cui etiam nomen Naëmah. In Lot autem continebantur duæ ejus neptes, quæ in Gemara dicuntur duæ columbæ bonæ ; Naëmah ſcil. & Ruth. Quæ ambæ commixtæ erant in Hebele. Quod patet ex verbis illis Geneſ. 11, verſ. 31. Et Terach ſecum ſumebat לוט בן הרן, Lot filium Haran, quorum literæ initiales ſunt Hebel. Quamvis fundamentum radicis ejus eſſet è pollice dextro Adami. Et quia in ipſo erat myſterium pollicis, quod denotat judicia rigoroſa, ſicut dictum eſt in Sohar Tract. Idra ſect. Naſo: hinc concupiſcentia prava Hebelis in ipſo dominium habebat : eumque accipiebat Abraham, ut ipſum emendaret.

Cap. V.

§. 1.

De Pſyche, Spiritu & Mente porrò ſciendum eſt : quod omnes Pſychæ ſint è mundo Factivo tantum ; & Spiritus à Formativo &c. Plurimi autem homines præterea nihil habent quam Pſychen de mundo Factivo : Et nihilominus multæ in ipſis ſunt differentiæ. Ratio hæc eſt, quod mundus Factivus dividatur in quinque Perſonas : quæ ſunt Macroproſopus, Pater & Mater, & Microproſopus atque Uxor ejus. Homo igitur, antequam accipiat Spiritum è mundo Formativo, prius complendus eſt ſecundum omnes quinque perſonas mundi Factivi. Quamvis enim aliquis Pſychen haberet de Regno mundi Factivi ; vel alius Pſychen contineret de fundamento ejusdem Regni, atque ſic porro : nihilominus Spiritum mundi Formativi aſſequi non poteſt, donec in ſe conſummaverit, quicquid eſt mundi Factivi. Atque tunc demum Spiritum Formativum aſſequitur : ita ut non ſufficiat, ſi ſuam tantum reſtituat radicem. Atque ſic in cæteris quoque mundis. Quicunque ergo tantum reſtituit Regnum mundi Factivi, in illo tantum eſt Pſyche Factiva. Et qui reſtituit pariter Microproſopum mundi Factivi, ille ſimul Pſychen & Spiritum

habet de Fabricatione. Sique porrò reſtituit etiam dationem intellectus mundi Factivi ; tunc dicitur, Pſychen, Spiritum atque Mentem Fabricationis aſſecutus eſſe. Et qui totum mundum Factivum conſummavit, is dicitur accepiſſe Pſychen, Spiritum, Mentem, Vitalitatem & Singularitatem, omnes è mundo Factivo. Atque hæc omnia vocantur Pſyche tantum, & ſic meretur accipere Spiritum è mundo Formativo.

§. 2. Nec minus porrò & ibi omnes hæ ſpecies occurrunt, donec ille, qui aſſecutus eſt Matrem intelligendi mundi Formativi, donatus eſſe dicatur Mente Formativa. Et ſic ulterius uſque ad gradus ſummos.

§. 3. Differentia tamen eſt inter mundum Factionis, & inter mundos cæteros: unde intelligi poteſt, quare is, cujus radix eſt in Regno Factivo, aſcendere tamen teneatur uſque in coronam Factivam? Et quoniam omnes Jiſraëlitæ tamdiu revolvi tenentur, donec reſtituantur quoad Pſychen, Spiritum, Mentem, Vitalitatem & Singularitatem; unde neceſſum eſt, ut eleventur in coronam mundi tam Factivi, quam Formativi, Creativi, & Emanativi: quare dicatur, aliquem pertinere ad Regnum, & aliquem ad Fundamentum, atque ſic porro? cum (apprehensâ ſemel radice) cætera omnia fruſtranea videantur.

§. 4. Reſponſum autem hic dari poteſt duplex. Primo enim inter mundum Factivum atque cæteros hæc eſt differentia: ut ſi quis radicem habeat in Regno Factivo: illius Pſyche ſemper maneat in Regno Factivo: modo quod Pſyche ejus clarificanda ſit de gradu in gradum, donec aſcendat uſque ad coronam Factivam. Quamvis autem in iſtum uſque gradum elevetur: in eâdem tamen coronâ Factivâ, nihilominus remanet ſub ſpecie Regni Factivi. Et ſic quoque in cæteris partibus mundi Factivi.

§. 5. Sed in Formativo, Creativo & Emanativo, eodem modo ſe res non habet. Nam ſi quis abſolverit regnum Formativum, ibique fuerit radix Spiritus ejus; ille ſi ulterius perficiatur uſque ad Fundamentum Formativum, ibidem accipit Spiritum quendam de fundamento Formativo ipſo: & Spiritus alter prior inferius remanet in Regno Formativo, atque ſic ſi aſcendat in gloriam Formativam, Spiritum ſuum fundamenti relinquit in fundamento Formativo, & Spiritum accipit alium è gloria Formativa. Atque ſic porrò ſemper uſque ad finem mundi Formativi: ita ut conſummatâ Pſyche ejus per totam fabricam; aſſequi poſſit Spiritum, juxta ſingulos gradus Formativos. Idemque accidit in creatione circa mentem.

§. 6. Ratio autem differentiæ iſtius hæc eſt, quod mundus Factivus admodum propinquus ſit corticibus; unde poſtquam aliquis perfecit locum proprium, nihilominus tamen ad ſublimiores gradus elevandus eſt, quoad ejus fieri poteſt præ corticum metu. In Formatione autem metus iſte ceſſat; unde conſummatâ radice Spiritus ſui, aſcenſurus ad gradus ulteriores, opus non habet ut ſimul elevet Spiritum primum.

§. 7. Et hoc innuitur 2. Sam. 14. v. 14. his verbis: *Non tollet Deus Pſychen, ſed tales cogitat cogitationes, ne ulla fiat expulſio in exilium, ſcil. corticum.* Quod ſi enim, aſſumtâ Pſyche aliâ, priorem relinqueret infra, prout idem fit in Spiritu Formativo: ad eandem ſeſe applicarent cortices. Unde intelligi poteſt, qua ratione omnis homo talis fieri queat, ſicut Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, modò velit ipſe.

§. 8. Hinc etiam intelligi poteſt illud, quod in Gemara dicitur: Animas nempe juſtorum venire, & embryones fieri in anima hominis, ut eundem adjuvent in mundo hoc, cùm tamen ipſæ ſint in faſciculo viventium, apud Creatorem Benedictum. Nimirum hoc ipſo intelligi Spiritus illos, qui ab iis remanent in ſingulis gradibus mundi Formativi: qui deſcendant, & hanc imprægrationem faciant.

§. 9. Deinde alia quoque hîc occurrit ratio dubii ſupra propoſiti. Quod nempe totus mundus Factivus numeratio tantum ſit unica; ita ut in illo aſcenſus fieri queat uſque ad Coronam ejus. In Formatione autem ſex ſunt membra, quæ revera ſex ſunt numerationes. Unde ſi alicujus radix ſit è Regno Formativo, ille non poteſt includi in ejusdem mundi Fundamento: eò quod conceptus ſint planè diverſi. Quare Spiritus de fundamento Formationis planè novus eſt. Atque ſic per omnia membra ſive extremitates mundi Formativi.

Cap. VI.

§. 1.

Scito eum, qui duxit veram conſortem ſuam, generare poſſe liberos partim è radice propria; partim quoque è radice aliena. Si quis vero non duxerit veram conſortem ſuam, is priori ſimilis tantum eſt in caſu ultimo.

§. 2. Pater animam confert filio ſuo, & iſta portio veſtis evadit animæ filii. Atque hanc ob cauſam filius tenetur honorare patrem. Et hæc anima in illo permanet uſque ad dies Meſſiæ.

§. 3. Sed in reſurrectione mortuorum vel in mundo venturo, quilibet redibit ad radicem ſuam veram.

§. 4. Hæc omnia autem eo caſu intelligenda ſunt, ſi inter filium & patrem diſtantia ſit minor quam quingentorum graduum. Si vero inter utrumque diſtantia 500 graduum ſit vel major; cuilibet radix eſt propria.

§. 5. Magiſter autem præclarus, ſi communicet Spiritum ſuum diſcipulo ſuo, tunc ambæ illorum pſychæ ſibi invicem adhærent. Juxta illud 1. Samuel. 18. verſ. 1. *Et adhæſit Pſyche Davidis Jonathani.* Atque tum in perpetuum in una manent ſocietate.

§. 6. Si vero filius quidam patris ſui fiat Magiſter, etiam ſi plus quam 500 gradibus diſtent, ambo tamen ſibi invicem adhærent ob utramque illam rationem.

Cap. VII.

§. 1.

DE impręgnatione hominum notanda ſunt & ſequentia. Primò Pſyche datur homini tempore nativitatis ejus: eidem vero, ſi bonorum operum fuerit ſtudioſus, conceditur Spiritus poſt annos 13. & dein unum. Et ſi ulterius juſtificata reperta fuerint opera ejus; porrò in ipſum ſubintrat mens anno vigeſimo. Si vero probè ſe non gerat, pſyche & Spiritus ejus permanent ſinę mente. Imo quandoque non meretur niſi ſolam accipere pſychen; remanetque ſine Spiritu & mente. Spiritus autem atque Mens relinquuntur in loco quodam occulto, quem novit Sanctus ille, qui benedictus ſit: quoniam ibidem ſua parata ſingulis ſunt loca. Prius autem revolvenda eſt Pſyche tam diu, donec purificata fuerit in quantum opus habet: Quo facto nondum tamen aſſequi poteſt Spiritum, donec adhuc ſemel ſit revoluta poſt ultimatam reſtitutionem ſuam. Atqui ſic meretur Spiritum ſuum primævum accipere. Deinceps revolvenda eſt unà cum Spiritu ſuo; donec & hic plenariè reſtituatur. Quo facto aliâ iterum vice revolvendi ſunt poſt conſummationem ſuam: Atqui tunc adipiſcuntur mentem. Porrò multoties revolutionem ulteriorem ſubire coguntur, donec perficiantur omnes tres gradus. Atque dein nulla amplius revolutione opus habent.

§. 2. Poſtquam autem reſtituta eſt Pſyche, ita ut revolvatur cum Spiritu, ut nempe & hic ſuam accipiat perfectionem: tunc ſi Pſyche illa aliquod admiſerit peccatum vel corruptelam: hæc non dicitur corruptela pſyches, ita ut Pſyche ipſa propterea revolutione opus habere dicatur ulteriore: Sed vitium illud tribuitur Spiritui ſoli, donec plenè reſtitutus fuerit.

§. 3. Et ſic quoque ſi reſtituti jam gradus pſyches & Spiritus, & cum mente revoluti, pro iſtius purificatione peccent; idem vitium nonniſi menti tribuitur ſoli, ut dictum eſt de Spiritu.

§. 4. Quandoque autem accidit, ut uſque adeò purificetur Pſyche mundi factivi, ut nulla amplius revolutione opus habeat, ſed ſupra remaneat in loco ſuo in cœlo. Atque tum Spiritus in revolutionem demiſſus veſtitur Pſyche Proſelyti: Sicut dicitur in hiſtoria de Sene ſectione Miſchpatim; donec reſtituatur. Poſtea verò idem in revolutionem redit, ſed cum Pſyche ſua, ut nempe accipiant mentem; donec reſtituatur & mens. Aliquando etiam accidit, ut Spiritus ſolus veniat una cum mente, donec reſtituantur: atque deinde nulla amplius opus habent revolutione: ſed omnes tres junguntur ſuperius.

§. 5. Et quia Pſyche illa Proſelyti, vicem pſyches ſuſtinuit in hoc mundo, ita ut per illam vel pſyche vel Spiritus huc deſcenderint: hinc & eadem pſyche proſelytica elevari poteſt in gradus pſyches ſupradictæ, ita ut in illo mundo in vicinia habitent.

§. 6. Interdum quoque accidit, ut Pſyche eo uſque compleatur, & juſtificetur, ut proxima ſit gradui Spiritus: interim tamen Spiritum ſuum nondum acquirere poteſt:

eo quod non ſemper omnes tres vel duo etiam gradus jungi queant in una revolutione, niſi ſinguli gradus per ſe magnam aſſecuti ſint perfectionem. Primo enim perficienda eſt pſyche: quo facto non tamen revolvi in illam poteſt Spiritus, niſi pſyche ſingulari adventu revoluta fuerit poſt conſummationem ſuam, atque tunc meretur etiam Spiritum accipere.

§. 7. Quod ſi ita ſe habet: quid interim fit cum illa pſyche jam reſtituta, donec digna fiat accipere Spiritum! Nempe ſcias, quod pro ratione purificationis atque reſtitutionis ſuæ, Pſyche hæc in ſuo quoque ſtatu auxilium quoddam accipiat, ita ut ipſa vivente in corpus ejus veniat Pſyche quædam alia juſti cujusdam, qui jam abſolvit revolutiones ſuas, nec ulterius redire opus habet: atque hæc tum intrat in eam, atque hoc eſt myſterium illius imprægnationis: ut nempe pſyche illius juſti obeat locum Spiritus in illa pſyche.

§. 8. Hinc aliquando fieri poteſt, ut redeant pſychæ quædam è priſtinis, ne quidem Abrahamo Patre noſtro ſuper quo pax, excepto, vel Moſe Magiſtro noſtro ſuper quo pax, & ſimilibus, ſecundum proportionem nempe reſtitutionis & purificationis modo dictæ.

§. 9. Quandoque etiam per Myſterium imprægnationis in illam ſubintrat Spiritus quidem alicujus Juſti: prout nempe major vel minor fuerit pſyches iſtius puritas. Unde etiam fieri poteſt, ut & noſtro tempore pſyche quædam talis aſſequatur Spiritum è Spiritibus anteceſſorum, ne Patriarchis quidem exceptis, ut dictum ſupra. Quæ omnia tamen dependent ab operibus ejus. Dantur enim præcepta quædam, quorum obſervatione acquiritur pſyche: nec non alia, quibus acquiritur Spiritus.

§. 10. Interdum etiam embryo in ipsâ fit pſyche quædam alicujus juſti: Et ſi dignior evadat, eandem ingravidare quoque poteſt pſyche quædam alia juſti cujusdam excellentioris priore; quæ in ipſo locum mentis obtineat; cum pſyche juſti prioris ipſi tanquam Spiritus adſit.

§. 11. Interdum eouſquè purificatur, ut alium inſuper Spiritum juſti cujusdam majoris accipiat, qui revera Spiritûs locum occupat. Ita ut quis vel Abrahami Spiritum acquirere poſſit. Quare dixerunt Magiſtri noſtri p. m. quod in ſingulis generationibus aliqui ſint Abrahamo, Jizchako & Jacobo ſimiles. Sed Sapienti ſatis.

§. 12. Omnia autem ſequuntur gradus purificationis pſyches illius: qui eouſque aſcendere poſſunt, ut quis & mentem juſtorum primævorum acquirere poſſit, imo ad ultimum uſque graduum complementum.

§. 13. Duplici autem modo hæc fiunt. Unus eſt per ingravidationem pſyches illius juſti. Et alter, ſi juſtus ille particeps ſit operis & præcepti à pſyche illa obſervati: unde eundem virum ita juvat, ut purificetur. Quo pertinet illud, quod dixerunt Magiſtri noſtri p.m. excellentiam juſtorum tantam eſſe, ut & poſt mortem ſuam generare queant liberos.

§. 14. Porro etiam, poſtquam revoluti ſunt gradus pſyches & ſpiritus, & ambo reſtitutionem adepti ſunt, idem iisdem accidit pro ratione juſtificationis ipſorum: ut

in

in illos intret eosque imprægnet pſyche juſti cujusdam, vel etiam ſpiritus atque mens: Ita ut in ipſis locum obtineat mentis. Quo in caſu etiam multa occurrunt ſpecialia, ut dictum eſt ſupra de Pſyche cum eſſet ſola.

§. 15. Eâdem ratione abſoluta revolutione omnium trium graduum ſimul, eosdem ingravidare poteſt pſyche vel ſpiritus vel mens quædam juſti ut opitulentur ei, ut dictum ſupra.

§. 16. Poſtquam autem perfectionem aſſecuti ſint omnes tres gradus ejus; tunc nulla amplius opus habet revolutione: ſed aſcendere poteſt juxta notionem juſti illius, qui eundem imprægnaverat: tunc enim in mundo illo ſimul conſiſtunt in uno gradu. Et hoc ipſum eſt, quod dicitur in Sohar ſect. Breſchith: Quod R. Schimeon filius Jochai in ſomnio viderit, ſe in illo mundo vicinum fore R. Hammenunæ ſeni ſuper quo pax.

§. 17. Id quoque ſciendum, quod juſtus ille, qui ibidem imprægnationem inſtituit, vicinus ſit præmio, & remotus à jactura: unde ſi homo iſte melior evadit per imprægnationem iſtam, particeps & ipſe ſit illius præmii. Quare cum dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Juſtum accipere portionem ſuam, & portionem ſocii ſui: id profundo non caret myſteriô.

§. 18. Quod ſi vero deterior evadat vir ille; juſtus talis nullam hinc patitur jacturam: quoniam ipſe in melius eum dirigit, & non in deterius: unde de malitia ejus non participat, ſed potius diſcedit: ſimilisque eſt hoſpiti cuidam, qui pro lubitu alicubi vel manet, vel abit. Et hanc ob cauſam nullis quoque ſimul afficitur doloribus corporis illius. Si igitur opera ejus decenter ab ipſo fiant, ibidem manet, ut ejus quoque partem acquirat: nec abit ante diem mortis ejus.

§. 19. Porrò differentia quoque eſt inter leviratum & inter revolutionem. Quia in leviratu revolvi poſſunt ſimul tres animæ gradus, Pſyche nimirum, Spiritus & Mens. Sed in revolutione ſimplici non revolvitur niſi Pſyche per ſe; deinde Spiritus ſimul; & deinde Pſyche, Spiritus & Mens. Quandoque autem ſinguli gradus revolvuntur per ſe.

§. 20. Mihi autem Chajim ſecundum tenuitatem meam videtur in Sohar Tractatu de Sene illo diſertè dici: quod & in leviratu non accedant, niſi Pſyche & Spiritus tantum: quod ulteriori disquiſitione opus habet.

§. 21. E ſupradictis vero omnibus patet, quod impius non revolvatur, niſi tribus revolutionibus. Quod intelligitur de Pſyche, quæ revolvenda ſit primo ſola tribus vicibus. Et ſi toto hoc tempore nullatenus inceperit corrigi; tunc Pſyche illa penitus exſcinditur. Si vero corrigi inceperit; tunc redire poteſt, vel mille revolutionibus.

§. 22. De Spiritu & Mente autem nulla fit mentio exciſionis. Nam quia Pſyche è mundo Factivo eſt, ubi cortices; hinc in illa locum habet exciſio. Spiritus autem & Mens, quæ ſunt è mundo Formativo atque Creativo, neceſſario ad reſtitutionem perveniunt: quia nullum ibi robur corticum, nec aliter differunt invicem, niſi quod interdum citius reſtituantur, interdum poſt revolutiones plurimas.

§. 23. In-

§. 23. Interdum quoque ipſa hominis Pſyche eò uſque elevari poteſt, ut ſit de mundo Emanativo; dum enim Pſyche dicitur de mundo Factivo; Spiritus de Formativo; Mens de Creativo &c. Idem eſt ac ſi diceretur, Pſychen de Regno; Spiritum de Pulchritudine, Mentem de Informatione; Vitalitatem à Sapientia provenire. Quandoque autem Pſyche, Spiritus & Mens de mundo Factivo ſunt: quandoque iidem gradus de mundo Formativo; quandoque de Creativo ſunt, quoniam in ſingulis partibus quatuor mundorum tres iſti ſunt gradus. Interdum etiam Pſyche eſt de mundo Factivo: & Spiritus atque Mens de Formativo. Quandoque Pſyche de Formativo; & Spiritus atque Mens de Creativo. Quandoque Pſyche de Creativo; & Spiritus atque Mens de Emanativo &c. quæ omnia ſecundum minutias ſuas nullo deſcribi poſſent calamo.

§. 24. Singuli enim mundi conſtant è decade numerationum, & ſingulæ decades ſuas iterum decades includunt, atque ſic in infinitum.

§. 25. Quod autem diximus, tres animæ gradus modo in Formatione, modo in Creatione, modo in Emanatione exiſtere; ſic non eſt intelligendum, quaſi non omnis Pſyche, ſit generis Factivi: notum enim, etiam gloriam cohabitantem veſtiri mundo Factivo: ſed ſenſus hic eſt, partem Factivam eò uſque clarificari, ut non amplius cenſeri queat de numero Factivorum, ſed fulgeat luce Formationis: unde tota dicitur Pſyche Formativa. Et ſic juxta omnes ſpecies. Et quamvis dixerimus, Pſychen, Spiritum atque Mentem dari de Emanatione; hoc tamen intelligendum ſaltem eſt, quatenus iſta inſerta eſt tribus mundis inferioribus: non vero quaſi gradus dicti ad ipſam ſummitatem aſcendant. Omnia tamen vocantur nomine Emanationis. Et ſic quoque in cæteris.

§. 26. Diximus etiam, hominem quandoque obſervare præceptum aliquod, cujus intuitu imprægnari mereatur à Pſyche cujusdam juſti majoris: ubi porro eò uſque clarificari poſſit, ut Pſyche ejus æſtimetur in gradu juſti illius conſiſtere. Poſtmodum autem ita tenetur perficere Spiritum & Mentem ſuam, donec mereantur inſeri Pſychæ illi: atque tunc demum æqualis eſt gradui juſti illius; altiusque aſcendere poteſt, quam fuit radix animæ ejus, unde exciſa eſt ipſa.

Cap. VIII.

§. 1.

Dixit mihi Annunciator, quæ ſit ratio, quare Juſtus revolvatur uſque in mille generationes: cum impii tres tantum revolutiones ſuſtineant: nempe ſicut dictum eſt in Gemara de Eliſcha altero: quod non judicaverint ipſum judices, eò quod excoluerit ſtudium Legis &c. Quicunque enim eſt diſcipulus Sapientum, & præſertim anteriorum; intrare non poteſt in Gehennam; adeoque revolvendus eſt, ut reſtituatur. Impius autem in Gehennam detruditur.

§. 2. Nec

§. 2. Nec obſtat, quod melior videatur conditio impii, ut puniatur Gehenna, quam ſi redeundum ipſi eſſet mille vicibus. Videt enim Sanctus ille qui benedictus ſit, quod ſingulis revolutionibus impius plura commiſſurus ſit peccata, quam bona opera: hinc in revolutionem ipſum non dimittit, ſed peccata ejus expurgantur in Gehenna.

§. 3. Juſtus autem non tantum peccata ſua expurgat per revolutiones ſuas: ſed multas quoque & quaſi infinitas lucratur veſtes ab actibus illis juſtis, quos mille ſuis revolutionibus perpetravit.

Cap. IX.

§. 1.

De revolutionibus ſingularum animarum jam notum eſt, quod & in Sohar traditur ſect. Pekude fol. 258: Gloriam cohabitantem eò uſque exulare, donec pedes contingant pedes. Omnes autem animæ juſtorum cum illa exulant: ſicut dicitur ſub initium libri Tikkunim. Temporibus igitur primævis animæ tunc viventes ad illa pertinebant membra, eosque gradus, quibus illo tempore gloria cohabitans ad cortices applicabatur. Atque ſic factum eſt ſemper, donec tandem deveniatur ad pedes: ubi animæ jam viventes pertinent ad animarum genera ſub myſterio pedum comprehenſa. Animæ autem ſublimiorum membrorum cum puriores ſint, nunc in viam rectam dirigunt hominem, ut convertatur & pœnitentiam agat. Unde patet, quod in ſingulis animabus, plurimæ ſint partes diverſorum membrorum.

§. 2. In reſurrectione mortuorum autem quilibet recipiet animam ſuam, & partem ſuam ſecundum membrum atque tempus illud, ad quod pertinet, & in quo vixerat.

§. 3. Hodie autem manifeſtatum mihi eſt myſterium ingens: quod dum refero, initium faciam ab Adamo Protoplaſte, ut rectius intelligatur. Scito igitur, cum peccaret Adam Protoplaſtes, vel Kain & Hebel, omnes ſcintillas Mentis, Spiritusque & Pſyches ejus, paſſas eſſe vitium. Pſyche autem illa ad inſtar corporis habebat 248 membra; ita ut aliæ ſcintillæ eſſent in capite, & in oculis, atque ſic porro uſque ad pedes. Eademq; ratio & Spiritus fuit: nec non Mentis.

§. 4. Omnia autem hæc membra atque ſcintillæ immixtæ fuerunt corticibus. Et hoc ipſum eſt, quod in Tikkunim dicitur: quod exulante gloria cohabitante cum illa exilium paſſæ ſint animæ juſtorum, abierintque & circumferantur de loco in locum &c. Et quia animæ deſcenderunt in profundum corticum pro ratione ſcintillarum & membrorum, quo ſingulæ pertinerent: hinc dicitur, illas in exilio eſſe. Singulis autem generationibus prodeunt illæ ſcintillæ, & veniunt in mundum, ſecundum proportionem generationis (ad totum corpus relatæ). Ita ut interdum prodeant ſcintillæ capitis; interdum corporis; & ſimiliter.

§. 5. Sæpe autem homo etiam peccat in revolutione ſua, iterumque immergitur corticibus; ubi etiam ſcintillæ ab ipſo derivatæ in profundum corticum ſimul deſcendunt.

§. 6. Cum igitur revolvitur Pſyche quædam, fundamentum illius revolutionis tantum conſiſtit in illa portione & ſcintillâ, quæ huic corpori debetur: cæteræ autem ſcintillæ in illa ſunt ſub myſterio imprægnationis. Si igitur homo ille aliquod bonum opus fecerit, Pſychæ & ſcintillæ illæ aliæ de eodem etiam participant, quia adjuvant ſcintillam hanc, huic corpori debitam, quatenus cum illa ſunt in imprægnatione. Et ſi ille ſic ingravidans antea commiſit aliquod peccatum; jam pro illo dolores quoque & pœnas ſuſtinet in corpore iſto: prout dolores quoque ſuſtinuerat in corpore priore, unà cum ſupplicio mortis: ita ut poſt mortem ejus hoc modo expientur peccata ejus priora. Et ſi jam habuit bona opera alia peracta tempore primo; jamque ſuperaddatur portio etiam hæc, cujus particeps fit ab obſervatione præceptorum impletorum in hoc corpore; hinc iſto modo perficitur.

§. 7. Atque hinc intelligi poteſt, qua ratione tandem finis ſit revolutionum. Hoc enim niſi foret, revolutiones animarum nunquam ceſſarent: quin potius quilibet in mundum veniens pejor fieret.

§. 8. Atque hic proceſſus obſervatur in omnibus revolutionibus (totius corporis Adamici) donec conſummentur ſcintillæ ad pedes uſque; atque tunc veniet Meſſias, ſicut dicitur ſect. Pekude.

§. 9. Si autem illa ipſa ſcintilla peccet, eidem corpori propria; Pſyche quædam alia imprægnans nil propterea patitur: quia auxilii ſaltem cauſa adeſt non ad peccandum, ſed ad benefaciendum: unde etiam particeps ſaltem fit benefactorum.

§. 10. Unde patet, totam Pſychen quidem revolvi juxta ſingula membra ſua; interim tamen una ſaltem ſcintilla ejus pertinet ad hoc corpus, in quo tunc eſt; & ad illam ſcintillam tantùm promerita etiam pertinet pœna.

§. 11. Si vero quis revolvitur ob defectum præcepti alicujus; illi correctio eſt per dolores & ſimilia.

§. 12. Sed ſi quis revolvitur ob caſum improlitatis, reviviſcens in leviratu, illum revolvi oportet juxta omnia membra Pſyches in corpore hoc ſecundo, quod eſt corpus ejus radicale. Et ſi jam perficitur, tempore reſurrectionis non reſuſcitabitur in corpore primo; deque illo nihil participat, niſi Spiritum illum in uxore relictum, ut dictum eſt ſect. Miſchpatim.

§. 13. Adeoque differunt, qui mortuus eſt improles; & qui mortuus eſt ob ulla peccata alia, quæ in mundo ſunt.

§. 14. Idemque penitus accidit in gradibus Spiritus & Mentis.

§. 15. Alia quoque eſt differentia inter myſterium leviratus, & myſterium revolutionis. Quoniam enim diximus, illius corpus primum, qui mortuus eſt ſine liberis, reputari ac ſi non fuiſſet; hinc in revolutione, redeunte Pſyche, ſimul eadem vice venire poſſunt quoque Spiritus & Mens; quia jam quaſi ſtructura nova exiſtit: quamvis debita etiam ad id requirantur opera, ut quis dignus fiat, cum Pſyche accipere Spiritum & Mentem. Et huc pertinet illud Job. 34, v. 14. *Si applicuerit ſuper eum cor ſuum*

(ut

(ut ſuſcitet ſemen fratri ſuo) *tunc ſpiritum & mentem in ſe colligere poteſt* ad omnes portiunculas pſyches illius.

§. 16. In omnibus autem cæteris revolutionibus ſimul non poſſunt adduci, pſyche, ſpiritus & mens: ſed primo revolvitur Pſyche, donec purificetur; quo facto, moriendum eſt ipſi. Atque tunc revolvitur Spiritus, donec & hic expurgetur penitus: ſed pſyche tamen ſimul cum illo revolvitur per myſterium imprægnationis; partim ut illum perficiat; partim etiam ut particeps fiat bonorum ejus operum: Idemque accidit ipſi, quod ſupra dictum de pſyche; quod nempe ſecum habeat omnes ſcintillas ſuas.

§. 17. Eodem modo revolvitur poſtea Mens, donec clarificetur: Pſyche autem & Spiritus eandem ingravidant, ut dictum ſupra; donec perficiatur. Atque tunc ad nullum amplius obligatus eſt revolutionem homo ille; niſi ut ad juſtitiam dirigat multos per imprægnationem, non vero per revolutionem.

§. 18. Hic tamen myſterium aliquod latet: Quod nempe homo certa etiam methodo efficere queat, ut unâ vice omnes tres revolutiones pſyches, ſpiritus & mentis ſuæ abſolvat; nec opus habeat ulterioribus. Revolutâ enim primo pſyche ſolâ, eâdemque ad ultimam plenitudinem purificatâ, Spiritus tamen nondum ad ipſam accedere poſſet, cum ipſa perfecta ſit; ille vero adhuc imperfectus. Hinc eadem perficere illum poteſt, ſi dormiturus commendet Spiritum ſuum & pſychen ſuam ſimul. Tunc pſyche ejus relinquitur ſuperius in myſterio fontis ſuperni & aquarum fœmininarum: Cumque expergiſcitur homo, in ipſum intrat Spiritus ſolus; cui id imputatur, ac ſi in corpus veniret vice prima. Atque tunc homo ille perficit portionem Spiritus illius. Et huc pertinet illud Jeſaja 26. v. 9. *Pſyche mea deſiderat te nocte.* Id eſt, portio pſyches meæ adhærere deſiderat Domino, illo tempore, cum ego ſub noctem eandem tibi commendo in manus tuas; quod eſt myſterium aquarum fœmininarum requiſitarum ad copulam. Atque tunc ſequitur: *etiam Spiritus meus intra me manè quærit te.* Id eſt, cum evigilo, tunc Spiritus meus intra me eſt: quoniam tunc contingit revolutio Spiritus, ut dictum ſupra. Et literæ initiales vocum: בְּלַיְלָה אַף רוּחִי referunt vocem בְּאֵר, id eſt, fontem ſupernum. Conducit itaque cuivis deſideranti perfectionem pſyches ſuæ, ut verſiculum illum debita cum attentione pronuntiet: ſic enim dignus evadet parte Spiritus.

§. 19. Quod autem diximus de altero illo dicto: *In manus tuas commendo Spiritum meum*, Pſal. 31. v. 6. in illo ſaltem latet myſterium depoſiti animarum: quod nempe abeant & redeant. Iſte autem verſiculus Jeſch. 26, v. 9. ad perficiendum Spiritum confert. Quo facto pſyche vehiculum fit Spiritus, ita ut ſimul habitare queant, ac ſi id fieret in corpore novo.

§. 20. Idem porro quoque accidit in parte mentis: ut nempe exeat Spiritus & ingrediatur mens: & poſtquam hæc perfecta eſt pſyche cum Spiritu iſtius evadat vehiculum.

Cap. X.

§. 1.

SCiendum quoque, dari imprægnationem inter vivos hoc modo. Quia ſi homo quis obſervet præceptum aliquod, prout decet, in ipſum ut embryo ſubintrat pſyche juſti cujusdam demortui, prout nempe hic vel ille in vita ſua hoc vel illud præceptum obſerre fuerat ſolitus. Eâdem ratione fieri poteſt, ut juſtus quidam inter viventes faciat bonum aliquod opus familiarius juſto cuidam alii; tunc hic ingravidat illum viventibus ambobus. Et huc pertinet illud 1. Sam. 18, v. 1. *Et adhærebat pſyche Davidis Jehonathani.*

Cap. XI.

§. 1.

SI quis aſſecutus eſt pſychen, Spiritum atque mentem ſimul; ſed poſtmodum iterum peccavit, ut propterea cogatur revolvi; Is non poteſt recipere omnes hos tres gradus ſimul, niſi per methodum illam verborum: *Pſyche mea deſiderat te nocte.* Jeſch. 26, v. 9.

§. 2. Sed qui primo nudam ſaltem habuit pſychen; in eaque vitium admiſit, ut cogatur revolvi; Is una eademque revolutione pſychen, Spiritum & mentem recipere quidem poteſt: Sed ſi pſychen prima vice non perfecit, & propterea revolvendus eſt in corpore ſecundo; tunc corpus hoc ſecundum, in quo facta eſt reſtitutio iſta ſui, hæres fit corporis prioris, & ab illo tollit pſychen, Spiritum & mentem ejus: & corpori priori nihil remanet, niſi portio quædam illius ſcintillæ, quæ in ipſo reſtituta eſt, quam tempore futuro merebitur accipere, ita ut illa ſcintilla pſyches ejus dividatur in duas partes: Sed de Spiritu & mente corpus primum nil omnino participat, ſed omnia pertinent ad ſecundum; quoniam nihil horum commeruit: Quod ſi vero habuiſſet illos gradus, ſed eosdem vitiaſſet; tunc revolvendi ſunt revolutione duplicata: Id eſt, adjunguntur ſcintillæ pſyches corporis ſecundi: & deinde redeunt ad primum. Unde corpus prius aliquid habet, quod non habet ſecundum: & ſecundum aliquid habet, quo caret primum.

§. 3. Et hoc fit eodem modo, ſicut dicitur in Tract. de Sene illo, circa Materiam de Leviratu; & de corpore talis hominis primo, atque de ea parte, quam reliquit in ſtructura mulieris ſuæ.

§. 4. Et hoc etiam innuitur ſectione Chaje Sarah fol. 131: ubi dicitur: quod illa corpora, quæ proſperata non fuerunt, (id eſt, liberis caruerunt) ſint quaſi non fuiſſent. Id eſt, non fiant participia, niſi illius tantum ſcintillæ pſyches ſeparatæ: quare idem eſt, ac ſi non fuiſſent: quoniam fundamentum deliciarum futurarum tribuetur illi corpori, in quo fuit Spiritus.

Cap. XII.

§. 1.

SCito Meſſiam non venturum, donec plenè prodierint omnes animæ, quæ in corpore (Adami Belialis.)

§. 2. Notum etiam, in generationibus hisce neminem dari, qui dignus ſit accipere ſpiritum & mentem: quas tamen omnibus modis etiam reſtitui oportet. Id autem intelligi poterit ex loco illo Tractatus de Sene, ubi dicitur: Animas ſibi aſſumere Pſychen Proſelytorum. Quod ita ſe habet; Mentem nempe talem, quæ habitare non poteſt in Pſyche propria, ſibi quærere Pſychen Proſelyti, ut per illam perfici queat. Atque hoc modo reſtituta, tandem futuro tempore cum Pſyche propria jungi poteſt.

§. 3. Scito etiam fieri poſſe, ut Pſyche quædam, vel Spiritus aut Mens aliqua eo uſque poſſit aſcendere, ut colligat ſcintillas Pſyches, vel Spiritus, vel Mentis ſuæ exiſtentes infra ipſam in profundo corticum, ita ut hæ per illas reſtituantur.

§. 4. Et huc pertinet exemplum decem occiſorum à Romanis; qui per necem ſuam meruerunt, ut colligere & in ſtatum meliorem elevare potuerint omnes ſcintillas ſibi ſubordinatas, è quo commodius poſſint reſtitui.

§. 5. Quamvis & alia ſubſit ratio inſignis, de decem iſtis martyribus. Quoniam enim videbat Sanctus ille, qui benedictus ſit! quod ab illorum tempore nullæ amplius futuræ ſint Animæ, quæ inſervire queant loco aquarum Fœmininarum: (quoniam ob peccata noſtra in majorem ſemper ducimur egeſtatem, ut nulla nobis ſuperſit facultas, reſtituendi animas noſtras, easdemque elevandi ſub myſterio aquarum fœmininarum.) Hinc illos occidi oportuit, ut iſtarum loco uſui ſint, ita ut per eos reſtitutio fiat ſcintillarum ipſis ſubordinatarum. Notum enim, quod illi fuerint univerſitas totius Jiſraëlis. Illi quippe fuerunt decem tribus, & decem filii Joſeph, ſicut notum eſt noſtratibus.

Cap. XIII.

§. 1.

SCito, quod Adam Protoplaſtes habuerit Pſychen, Spiritum & Mentem è mundo Factivo, Formativo & Creativo: & præterea Pſychen, Spiritum & Mentem è mundo Emanationis, nimirum è Regno, Pulchritudine, & Informatione: qui tres gradus vocantur ſplendor ſupernus. Illo autem tempore cum peccabat, nondum natus erat Kain; ſicut notum eſt è libro Sohar. Atque tunc ab ipſo tollebantur gradus illi Pſyches, Spiritus & Mentis mundi Emanativi. Unde poſtmodum Chanoch accipiebat gradum Mentis, de Splendore ſuperno Emanativo: ex quo ipſe fiebat Angelus Metatron. Elias autem bonæ memoriæ accipiebat myſterium Spiritus Emanativi: unde & ipſe merebatur fieri Angelus, ita ut non moreretur. Pſychen autem Emanativam accipiebant Kain & Hebel, ut eandem aliquatenus reſtituerent, ab illa corruptione, qua bono immixtum fuerat malum.

§. 2. Mens igitur vocatur Princeps mundi, eò quod derivata eſſet ab Emanatione ipſa; & dominium habeat in omnes mundos cæteros.

§. 3. Et quia in Sohar tract. Toſiphtah ſect. Noach traditur: quod cuilibet juſto duo ſint Spiritus; unus inferius, & alter ſuperius: unde duplex illa appellatio: Abraham, Abraham &c. Hinc nullum tibi exurget dubium: quis illo tempore, cum Chanoch eſſet in terris, fuerit Dominus mundi ſuperius in mundo Metatronis.

§. 4. Atque hinc quoque intelliges dictum illud Gen. 2. v. 17: quia *qua die ex ea comederis, moriendo morieris.* Revera enim mortuus eſt Adam eadem die, quia ab ipſo tollebantur tres illæ partes mundi Emanativi: quo mortis genere nullum dari poteſt majus.

§. 5. Eadem autem pars Mentis deinceps derivata eſt in Joſephum juſtum: unde pulchritudo Adami Protoplaſtæ, quam iſte habuerat à Splendore hoc ſuperno, ſpectanda poſtmodum erat in Joſepho. Nimirum hic mentem illam aſſequebatur eadem nocte, qua finiebatur ſervitus ejus, & ipſe extollendus erat in ſtatum Reginm. Unde dictum illud Gemaræ: Eum ſeptuaginta linguas didiciſſe eadem nocte; quod nimirum acciperet Mentem Metatronis præfecti ſeptuaginta populorum & linguarum, quas omnes callet. Et huc pertinet illud Pſal. 81. v. 6. *Teſtimonium in Joſeph poſuit.* Quem locum conferas cum loco Job. 16. v. 19. *In cœlis teſtis meus.* Ubi per teſtem intelligitur Metatron, ita ut per teſtimonium illud in Joſepho poſitum Metatron intelligatur, quoniam עֵדִי teſtis meus, & חֲנוֹךְ eundem referunt numerum; Et hæc portio tradita eſt Joſepho. Cum autem ſequitur Job. 16. v. 19. *Et teſtis meus in excelſis*; ibi intelligitur Elias, ut notum eſt. (Hîc conferre aliquis poſſet locum Apoc. 11. v. 3.)

§. 6. Et quia Mens illa nondum ſubjecta fuerat morti, cum moreretur Adamus; eò quod ablata eſſet ab eo ante mortem ejus: & poſtea etiam puniebatur Joſephus, eò quod ad invidiam commoveret fratres ſuos per ſomnia ſua: hinc tandem eadem Mens revolvebatur in R. Jiſchmaële filio Eliſchah ſacerdote magno, ut ſufferret pœnam mortis realiter. Quare & hic pulcherrimæ erat formæ ad inſtar Joſephi. Unde Metatron in libro ſuo, qui dicitur Capitula palatiorum, eundem ſemper vocat, gloriam ſplendoris ſui.

§. 7. Elias autem ſuam portionem Spiritus accipere non merebatur, niſi per factum illud in Sittim Num. 25. v. 7: *Et tunc accipiebat eum.* Hinc de illo nunquam niſi iſtius Spiritus ſaltem fit mentio. Atque tunc dabatur ipſi *fœdus pacis* loc. cit. v. 13. Qui eſt Spiritus iſte Emanativus: unde vocatur Pax, quia myſterium Spiritus ibidem in pulchritudine nempe & fundamento conſiſtit; qui gradus ambo vocantur Pax. Confer Jeſch. 57. v. 19: *Pacem, pacem longinquo & propinquo.*

§. 8. Pſyche autem Emanativa tandem tradita eſt Kaino & Hebeli. Portio autem Kaini revoluta eſt per omnes revolutiones jam notas, per Kenan & Mahalaleel: uſque ad Nadab & Abihu.

§. 9. Sic igitur Patriarchæ radicem quidem animarum ſuarum etiam habebant ab

ab Emanatione: ſed tantum à benignitate, ſeveritate, & pulchritudine: ſicut & Moſes Magiſter noſter ſuper quo pax, deſcendebat è Cognitione. Sed Adam Protoplaſtes ortum habebat à Sapientia & largitione intellectus, nec non pulchritudine & Regno omnibus ſimul ſumtis.

Cap. XIV.

§. 1.

De animabus novis: item ſi quis ſcire velit, quænam ſit radix animæ ejus, & à quo procedat initio, notanda ſunt ſequentia. Scito ab initio omnem creationem (animarum), etiam ab Emanatione provenientium, factam eſſe per myſterium junctorum tergorum. Deinceps autem tempore Creationis Adami in hodiernum uſque diem Deus animas illas novas producit (de quibus dictum eſt ſupra), per myſterium junctarum facierum. Poſtquam enim junctis tergis factæ eſſent, cum exilio gloriæ cohabitantis deſcenderunt in cortices. Si quis autem Juſtus perfectiſſima attentione meditetur; ille animam (talem) novam educere poteſt, (è corticibus,) ita ut ſurſum redeat atque emergat. Juxta illud Thren. 3. v. 23. *Novæ ſingulis matutinis &c.* Tunc enim innovatur talis anima, atque illinc deſcendit per myſterium junctarum facierum: ipſisque imputatur, quaſi nunc primitus crearentur. Et tales animæ non adeò pronæ ſunt ad peccandum, ſicut cæteræ animæ trium mundorum inferiorum, quæ nimirum ſunt Pſychæ, Spiritus atque Mentes.

§. 2. Futuro autem tempore poſt reſurrectionem mortuorum animæ adhuc aliæ novæ advenient, ex ipſo Emanationis myſterio ortæ, quæ adhuc erunt ſublimiores & præſtantiores, quam animæ Emanativæ Adamo Protoplaſto datæ, ſub nomine Splendoris illius ſuperni.

§. 3. Et huc pertinet illud, quod in Sohar dicitur Sect. Pekude: Quod ab illa die, qua vaſtatum eſt templum, nullæ animæ ingreſſæ ſint palatium Amoris. Ubi tales animæ intelliguntur.

§. 4. Sed animæ, quæ è tribus mundis inferioribus deſcendunt, hoc tempore prodire poſſunt. Omnes autem cæteræ animæ ortum habent ab anima Adami, quem cum Sanctus ille, qui benedictus ſit, primo creaſſet Androgynon, i. e. duas Perſonas tergis junctas; deinde ſerra quaſi diſſecuit, ut averſas ejus facies ad ſe invicem converteret. Unde patet, radicem omnium animarum ab illo deſcendere.

§. 5. Scito autem, quod Adam conſtiterit è 248 membris cum infinito pilorum numero, variisque illorum ſpeciebus. Ab iſtis omnibus certæ quædam animarum ſpecies provenerunt, quæ ſunt animarum radices. Quare ſcire quilibet merito deberet & agnoſcere, quomodo omnes illæ animarum radices ſpeciatim ſecundũ membra animæ Adami diſpertitæ fuerint; & quomodo vocetur illa radix animarum, unde proveniat ipſe; & ſic per omnia membra.

§. 6. Porrò etiam notum eſt, quod maxima pars animarum deſcenderit à Kaino & Hebele, quæ deinceps ulterius ſubdiviſæ fuerunt.

§. 7. Ut

§. 7. Ut autem exemplo rem declaremus: Si Hebel repræſentaſſet caput animarum; tunc diceretur radix omnium animarum, quæ eſſent in membro capitis. Atque ſic ſi Abraham eſt myſterium brachii dextri: dicendum eſt, quod omnium illarum ſcintillarum atque animarum, quæ ad brachium hoc pertinent, vera radix ſit Abraham: Et ſic porrò per omnia 248. membra. Multa autem hic ubivis occurrunt ſingularia, quæ antequam aſſumamus, dicendum prius eſt de Converſione, ſeu pœnitentia.

Cap. XV.

§. 1.

SCito, has eſſe converſionis ſpecies; ſi quis Pſychen habet de mundo Factivo; ille dum peccat, mundum Factivum ſeparat à Formativo: illum igitur eò uſque redire oportet, atque converti, donec reducat iterumque ſociet mundum Factivum cum Formativo per myſterium partium Pſyches ſuæ.

§. 2. Ita ſi quis habet Spiritum de mundo Formativo, ille eatenus reſtituendus eſt, ut iterum elevet atque reducat mundum Formativum ad Creativum.

§. 3. Atque ſic etiam qui Mentem habet de Creatione, eandem reunire tenetur cum Emanatione. Et hæ tres ſpecies pertinent ad tres mundos inferiores.

§. 4. Porrò adhuc aliæ dantur ſpecies ſublimiores, quæ ſunt quinque. Primo ut reducatur regnum Emanativum in locum ſuum ſub fundamento. Secundo, ut idem regnum reducatur in Victoriam, Gloriam & Fundamentum, illumque locum, unde effluxit. Tertio illud ipſum reducere uſque ad Benignitatem, Severitatem & Pulchritudinem. Quarto, idem porro deducere uſque ad tria cerebra Microproſopi. Et quinto idem tandem uſque ad Patrem & Matrem reducere. Quare converſio dicitur gradus octavus (quoniam octo graduum promotionem continet.)

§. 5. Porrò ſciendum, quod quæ eſt ratio animæ hominis; eadem quoque ſit ratio corruptelæ ejus. Exempli gratia: ſi quis habeat Pſychen de Emanatione, is eidem loco etiam corruptelam infert. Et ſic juxta omnes ſpecies.

§. 6. Eſt tamen hîc differentia quædam, v.g. ponatur aliquis, ut A. & ſimul alius, qui ortum habeat de radice animæ hujus, qui ante illum vixerit, ut B: ſi hic B. in prioribus ſuis revolutionibus habuit Pſychen & Spiritum, & vitium admiſit in Spiritu ſuo; iſtum revolvi oportet in homine illo A; quamvis in illo A. nonniſi Pſyche ſit. Si igitur & ille A peccet, tunc illius corruptela eouſque aſcendit, ac ſi haberet Spiritum: & converſio ejus ſic inſtitui debet, ac ſi in ſe habuiſſet Pſychen & Spiritum, & corrupiſſet ambos gradus. Atque ſic deinceps. Unde ſciendum eſt, in qua quis revolutione ſit, & cujus radicis, ut ritè fiat reſtitutio, ſicut dictum eſt alibi. Quamvis enim in ordine Revolutionum anima alicujus vigeſima ſit vel trigeſima à quodam, & primus illorum habuiſſet Pſychen, Spiritum & Mentem de mundis inferioribus, Factivo, Formativo & Creativo, inque iis vitium paſſus ſit: tunc omnes, qui ipſum ſequuntur, tenentur

nentur reſtitui, ac ſi quilibet corruptus eſſet uſque in Creationem, quoniam etiam Pſyche accipit lumen de mundo Creativo ipſo per Mentem.

§. 7. Si vero ultimus iſte Pſychen haberet ſolam; decem autem priores tantum habuiſſent Spiritum; & ultimus atque decimus tantum accepiſſet mentem, & quoad hanc corruptus eſſet, tunc novem revoluti priores reſtituendi tantum ſunt ſecundum gradum Spiritus; Qui autem porro ſequuntur, ab eo, qui Mentem habuit, & ulterius, reſtituere tenentur corruptelam ſuam ſub myſterio Mentis. Et ſic porrò circa alia ſpecialiora.

§. 8. Unde patet, quod homo interdum peccet lapſu quodam leviſſimo, & tamen propterea puniatur, ac ſi atrociſſime deliquiſſet. Et huc pertinet illud Jeſa. 40. v. 2. *Nam ſuſcepit de manu Domini duplicia in omnibus peccatis ſuis*; quod probè notandum eſt.

Cap. XVI.

§. 1.

HÆc una eſt de quadringentis illis quæſtionibus, quas propoſuerunt Doëg & Achitophel, de turri volante in aëre: Sciendum enim, omnes maſculos revolvendos eſſe conſtanter. Et huc pertinet illud Eccleſiaſtæ 1. v. 4. *Generatio vadit, & generatio venit, & terra in ſeculum ſtat.* Unde patet, mulieres non revolvi; hæ enim tantum veniunt per myſterium imprægnationis cum ſcintillis animarum novarum. Quare plures ſunt mulieres: prout etiam plura ſunt judicia rigoroſa, quam miſericordiæ & benignitates.

Cap. XVII.

§. 1.

QUandoque autem vir cum revolvitur mutatur in fœminam. Et ſi id fiat, mulier illa generare non poteſt, donec eandem ingravidet anima Fœminina. Sed hæc omnia latius vide ſupra cap. 13.

Cap. XVIII.

§. 1.

POſtquam homo accepit Pſychen & Spiritum, & in poſteriore deliquit, ut propterea revolvendus ſit: quomodo Spiritus habitare poterit in Pſyche ſua; quoniam hæc jam reſtituta eſt? nimirum inſeritur Pſychæ Proſelyti. Idem quoque accidit Menti, ſi Pſyche ſit reſtituta; tunc accipit Spiritum juſti cujusdam, qui ipſi fuerit ſimilis juxta opera ſua: Et iſte eidem inſervit ad inſtar Spiritus. Et ſic in reſtitutione proceditur, uſque ad Mentem.

§. 2. Unde Gemara dicit; Majores eſſe juſtos in morte ſua &c. Poſt mortem enim & exceſſum ab hoc mundo, talis cum juſto illo abit, & per illum accipit influxum.

§. 3. Quod ſi vero vitium admiſerit Spiritus ejus, tunc in revolutionem venit cum Pſyche ſua, ut reſtituatur; quæ dicit Hoſ. 2. v. 7. *Vadam & revertar ad virum meum priorem.* Idemque etiam in Mente accidit.

Cap. XIX.

§. 1.

SCito, quandoque fieri, ut ſi iraſcatur homo, ab ipſo tollatur Pſyche ejus; ipſique illius loco detur Pſyche alia. Et hoc eſt myſterium illud, de juſto quodam, qui per totam vitam ſuam probus fuit; & tandem malus fit: vel contra.

§. 2. Et ſic etiam, ſi morbum quendam magnum ſuſtinuerit, aut verbigratiâ epilepſia laboret, tunc mutatur anima ejus, abitque in alium.

§. 3. Et hoc caſu fieri poteſt, ut cuidam deſtinata ſit in uxorem vera conſors ejus; quæ tamen deinde caſu mutato ducitur ab illo alio, quod notandum.

Cap. XX.

§. 1.

ALia ratio, quare mulieres non revolvantur, hæc eſt: Quia viri, propterea quod ſtudium legis exercent, non abeunt in Gehennam: Hinc obligati ſunt revolutiones pati. Mulieres autem puniuntur Gehenna, nec opus habent revolutionibus.

Cap. XXI.

§. 1.

DE radicibus animarum notanda ſunt hæc: Notum eſt, quod pſyche ſit de mundo factivo, & Spiritus de formativo, & mens de creativo. Item quod in emanativo pſyche ſit è gradu regni; Spiritus è Microproſopo; & mens è largitione intellectus, & vitalitas è ſapientia.

§. 2. Nulla igitur eſt radix, quæ non particeps ſit omnium iſtarum ſpecierum. Radicum ergo natura dividitur in quinq; genera, quæ ſunt Macroproſopus, Pater & Mater, & Microproſopus atque uxor ejus.

§. 3. Circa mundi igitur initium, eodem modo ſe habebat ſplendor ſupernus Adami Protoplaſtæ, ubi Chanoch accipiebat myſterium Macroproſopi & Adam, patrem: Et Eva, Matrem: Et Cain regnum: Et Hebel Microproſopum. Ubi meritò quidem Hebel præcedere debuiſſet Cainum: Sed quia Adam peccabat, & bono immiſcebatur malum: Hinc Cain prodibat prior præter ordinem.

§. 4. Omnes

§. 4. Omnes ergo homines radicantur in iſtis quinque radicibus mundi emanativi. In cæteris autem mundis etiam quidem occurrunt quinque hæ radices: Sed iſtæ annexæ tantum ſunt illis emanativis, & ſub illis comprehenduntur.

§. 5. Quælibet autem è quinque his radicibus ſubdividitur in decem: Unde oriuntur quinquaginta radices. Atque ſic porro proceditur per multos gradus, ut latius dicetur.

§. 6. Porro ſciendum etiam, quamlibet radicem in ſe continere perſonam integram, juxta omnia membra ſua. Unde quælibet radix diſtribuitur in 248. membra & 365. vaſa ſeu venas. Atque ita ſe res habet in omnibus radicibus tam pſyches quam Spiritus & mentis: Quæ ideo ſunt 613 ſcintillæ, & hæ omnes ſunt diſcipuli Sapientum.

§. 7. Poſtmodum autem ſcintillæ dantur plurimæ aliæ de plebejorum genere: ad inſtar arboris, quæ producit fructus, circa quos quam plurima ſunt ligna, & folia.

§. 8. Fieri ergo poteſt, ut aliquando uno in loco, unoque tempore & in una generatione inveniantur quinque vel decem ſcintillæ de radice una ſimul: Quia accidere poteſt, ut dum advenit ſcintilla quædam oculi unius, etiam adveniat ſcintilla oculi alterius. Vel ſi adveniat articulus digiti unius, ut adveniant omnes articuli primores omnium digitorum. Et ſic quoque in vaſis vicinioribus.

§. 9. Unde mirum non eſt, quod Rami Bar Chama & R. Dimah Neharduus, & Abbaja, fuerint coævi.

§. 10. Quandoque etiam ob aliam rationem idem evenit. Nam quia exulante gloria cohabitante, omnes animæ juſtorum inter cortices exulant: Hinc illo tempore cum juſtus aliquis multa præcepta obſervat, vel multa bona opera facit, ad illam radicem pertinentia, hoc ipſo fieri poteſt, ut elevet & adducat ſcintillam unam, vel duas vel tres (eodem pertinentes) è corticibus. Et quamvis non ſint ſcintillæ æquales, vel vicinæ ſibi invicem in perſona radicis illius animæ; nihil tamen refert; omnia enim ſequuntur naturam præcepti à juſto hoc obſervati, juxta proportionem animæ illius.

Cap. XXII.

§. 1.

Scito etiam, dari radices animarum, quæ nunquam prodeunt è corticibus; donec advenerit Meſſias.

§. 2. Et omnes animæ radicis Chur Filii Mirjam Prophetiſſæ, non potuerunt educere mulieres ſuas è corticibus: Sed omnes ſunt in manu Igrath filiæ Machalath: & in manu Naëma, Matris dæmonum. Oblitus autem ſum, in qua revera detineantur.

§. 3. Prout etiam dubito, annon & Aharon ducere non potuerit veram conſortem ſuam: Quia propinquus admodum erat radici huic, ſicut alibi dicetur.

Cap. XXIII.

§. 1.

QUidam homines revolvuntur propter aliquod peccatum. Alii propter defectum alicujus præcepti. Alii revolvuntur, ut reſtituant & in viam dirigant alios.

§. 2. Qui primi ſunt generis, proni ſunt ad peccandum. Qui ſecundi generis ſunt, remotiores ſunt à peccando. Sed genus tertium nullo modo peccat.

§. 3. Interdum quis revolvitur, ut accipiat veram conſortem ſuam. Interdum autem ſi valdè probus eſt, uxorem ſuam cum ipſo adducunt: licet ipſa non opus haberet ut revolvatur.

§. 4. Quamvis & alia ſit ratio, quare interdum mulierem ſimul oporteat revolvi, utut illa non ſit vera conſors iſtius. Nam ſæpè deſtinatur ei ſecundum opera ejus, quoniam inter omnes mulieres nulla reperitur, quæ magis ipſi ſit ſimilis ſicut hæc, quare revolvitur cum illo.

Cap. XXIV.

§. 1.

DE variis revolutionum ſpeciebus notanda ſunt & hæc. Supra jam diximus, quod adhuc reſiduæ fuerint animæ quædam, quæ non fuerint in Adamo protoplaſte; & iſtæ vocantur animæ omnino novæ. Omnes autem animæ in Adamo protoplaſte contentæ, generali nomine dici poſſunt veteres, quamvis non uniformiter.

§. 2. Cum enim peccaret Adam protoplaſtes, multa membra ab ipſo delabebantur: Prout jam ſupra explicuimus. Omnes ergo ſcintillæ illæ, quæ deciderant in profundum corticum, vocantur omnino veteres: ita ut adventus eorum habeatur pro revolutione prima: & ſi talis anima iterum redeat in mundum, revoluta dicatur bis, & ſic porro.

§. 3. Illæ vero quæ manſerunt in Adamo ipſo, ad quas nimirum pertinet myſticum illud; quod nempe diminuta fuerit ſtatura ejus in centum uſque cubitos, ab illis deſcenderunt Cain & Hebel.

§. 4. Et quia Cain & Hebel non delapſi erant, ſed manſerant in Adamo protoplaſte; hinc major eſt illorum gradus, poſtquam reſtituti fuerint, quam cæterarum radicum. Quando igitur in mundum veniunt, id non imputatur ipſis pro revolutione prima, ſed idem fit, ac ſi adhuc in Adamo permanſiſſent. Si ergo ſcintilla quædam talis in mundum venit, illa vocatur anima quadantenus nova: Quoniam nondum per ſe diviſæ fuerunt in ſcintillas. Si vero poſt primum hunc adventum primamque mortem iterum redeant; tunc revolutæ dicuntur prima vice.

§. 5. Differentia igitur, quæ inter iſtas verſatur, hæc eſt: quod qui animam habet reverâ novam, primâ ſtatim vice aſſequi poſſit omnes animæ gradus, uſque ad Mentis mentem de Emanatione: nimirum ſecundum opera ſua, idque facillimè. Si autem pec-

cet

cet illa vice: tunc ab illo tempore vocatur revoluta, nec accipere poteſt Spiritum, niſi poſt annos tredecim & diem unum: Nec mentem, niſi poſt annos viginti. Atque ſic pergit, donec accipiat Pſychen, Spiritum & mentem de mundo emanationis, ſecundum opera ſua.

§. 6. Si quæ autem ſpectat ad alterum genus Kaini & Hebelis, illa naturæ eſt mediæ, & vocatur aliquatenus nova. Ratio eſt, quia dum adhuc eſſent in univerſitate Adami, tunc adventus illarum in mundum nondum fiebat in gratiam cujusvis in ſpecie. Sed illæ, quæ delapſæ erant ab Adamo, jam ſeparatæ erant, & in partes ſciſſæ per peccatum, atque hinc vocantur veteres.

§. 7. Si igitur in mundum veniat anima quædam de genere Caini & Hebelis; illa etiam prima vice aſſequi poteſt Pſychen, Spiritum & mentem, & prætera pſychen de Emanatione, ſed non ulterius. Ratio, ut jam ſupra diximus, hæc eſt: quod ab Adamo cum peccaret, tolleretur ſplendor ſupernus: ita ut de partibus hujus ſplendoris mundi Emanativi in illo non maneret, niſi pſyche Emanativa tantum. Unde ſcintillæ tales Cainiticæ & Hebelicæ prima vice ſtatim eouſque expurgari queant, ut accipiant pſychen de emanatione, quam nimirum antea jam habuerant: ſed non ultra.

§. 8. Et hoc ipſo quidem prærogativam quandam habent præ anima nova: quod gradus hos omnes accipere poſſunt uno quaſi momento. Unde dicit R. Schimeon Jochaides ſectione Miſchpatim fol. 94. col. 2: Si probior fit; datur ipſi mens ejus, &c. quod autem dicitur in Tractatu de Sene fol. 98: rem nempe ab annis dependere: intelligendum de anima penitus nova.

§. 9. Alio tamen caſu defectum habent, præ animabus planè novis. Quoniam qui novam planè animam habet, accipere poteſt omnes partes ſuas, Pſychen, Spiritum, mentem, &c. ſubſequenter ſecundum gradus annorum, & quidem in corpore uno: ita ut pſyche poſſit fieri habitaculum Spiritus, & Spiritus habitaculum mentis. Sed qui deſcendunt à Caino & Hebele, illi non poſſunt accipere Spiritum, reſtituta pſyche ſua, niſi tempore nocturno per imprægnationem, ſicut dicit Propheta: *Pſyche mea deſiderat te nocte.* Quoniam pſyche, poſtquam reſtituta eſt, exit ab eo ſomni tempore abitque viam ſuam. Matutino autem tempore intrat in ipſum Spiritus; cum ſcilicet Pſyche jam reſtituta eſt ſecumque adducit pſychen proſelyti pro habitaculo ſuo: donec & Spiritus reſtituatur. Quo facto pſyche redit, & ille habitat in ea, amboque uniuntur. Sique ulterius juſtus eſſe pergit, Pſyche hæc & Spiritus ab ipſo emigrant: deſcenditque Mens, ut perficiatur & reſtituatur: atque ſic coaduniuntur omnes tres gradus. Ante reſtitutionem autem neutiquam in revolutionem venire poſſunt gradus ulteriores: cum ne id quidem fieri queat, quod evenit, niſi labore multo, magnisque meditationibus: juxta illud Jobi: *Si applicuerit animum, Spiritus & Mens ejus accedere poſſunt* &c. Interdum enim fit, ut perfecta ſit Pſyche ejus, & ipſe meditari neſciat, qua ratione adducere queat Spiritum ſuum ſomni tempore, ut dictum ſupra; atque tunc moritur; & hoc modo Spiritus in alio corpore accedit pro reſtitutione ſua. Qua impetrata cum ipſo iterum unitur Pſyche. Atque ſic idem quoque fit cum Mente, ſi ignoret meditandi

 metho-

methodum. Unde fit, ut multi revera juſti moriantur tamen, quando eouſque perfecerunt Pſychen ſuam, nec tamen meditari ſciunt. Et huc pertinet illud Hiob. 4. v. 21. *Morientur, & non in Sapientia.*

§. 10. Tertium autem animarum genus, quæ vocantur veteres, nonniſi unum ſaltem gradum reſtituere poſſunt una vice. Nempe, ſi quis accedat, pro reſtitutione Pſyches ſuæ, illi, hâc impetratâ, moriendum eſt: & deinde Spiritus ejus advenit in corpore alio, qui adeptus perfectionem, etiam moritur: atque ſic etiam Mens. Si vero hunc vel illum gradum non perfecerit, revolvendus eſt multoties, donec conſummetur v. g. Pſyche. Atque tunc Spiritus mediante Pſyche illa venit in corpus aliud. Idemque & cum mente fit, ut dictum ſupra.

§. 11. Si vero ex illis ſit, qui Pſychen, Spiritum & Mentem perfecerunt, & admiſſo peccato iterum veniunt in revolutionem; tunc eodem modo cum ipſo proceditur, ut nunc dictum eſt.

§. 12. Qui vero accedunt pro reſtituendis aliis, multa ſimul aſſequi poſſunt, ad ipſam uſque mentem Emanativam, vel gradus ſimiles. Et hæc eſt ratio, quare filius R. Hammenuna Senis, & alii pueri tam admirandâ præditi fuerint Sapientiâ, quia ſcilicet ſimul in illis fuerunt Pſyche, Spiritus & Mens, prout jam fuerant alia vice.

§. 13. Dubito tamen, an etiam illorum, qui ad implendum defectum præcepti cujusdam adveniunt, non vero propter peccatum aliquod, par ſit ratio.

§. 14. Ut autem ad genus hoc tertium redeamus, de quibus diximus, quod venire non poſſint ſimul in corpus unum; De iſtis notandum eſt, quod poſſibilitas tamen detur, quomodo id fieri queat: nempe per meditationem ſub prolapſu in faciem factam: ita ut tunc prodeat Spiritus talis hominis è profundo corticum, per myſterium aquarum fœmininarum, qui eductus hac ratione, in mundum venire poteſt in corpore alius cujusdam hominis, ſub illud momentum nati: vel idem etiam fieri poteſt in ipſo ejusdem filio, ſi is mereatur.

§. 15. Secundum autem genus animarum Kaini & Hebelis accedere non poteſt per alios; ſed per ſeipſos ſolummodo: unde Spiritus ejus exire non poteſt (è corticibus), niſi poſt impletam reſtitutionem Pſyches ſuæ.

§. 16. Et quamvis in tertio hoc genere id evenire queat, quod modo narravimus, talis tamen homo in magno verſatur præcipitii periculo: Si enim ille, qui Spiritum ejus accepit, prior perfecerit hunc Spiritum, (quam alter ille Pſychen ſuam;) tunc in reſurrectione mortuorum Spiritus & Pſyche intrant in corpus hoc ſecundum, in quo reſtitutus fuerat Spiritus.

§. 17. Quod ſi vero reſtitutionem citius abſolvat, individuum illud, in quo Pſyche eſt, videor mihi audiviſſe ambos hos gradus intrare in corpus, in quo reſtituta fuit Pſyche.

§. 18. Adhuc alia tamen eſt differentia: quod nempe & ille, qui Spiritum perficit, in magno ſit periculo: ſi enim prior ille Pſychicus juſtus ſit admodum, in ſe attrahere poteſt, quicquid bonum eſt in hoc Spiritu, ut veniat in illum: hic vero remaneat

maneat totus malus. Et huc pertinet illud Pſ. 7, v. 10, *Conſummetur quaſo malum impiorum, & perficiatur juſtus.*

§. 19. Quamvis & alia ſit hujus dicti explicatio, non multum tamen diverſa. Sæpe enim homo Pſychen ſuam non accipit integram, ſed plurima pars bona eſt, & pars aliquota minima mixta eſt malo: cum in alio pars minima boni hujus, & pars maxima mali hujus exiſtat. Atque tunc idem quoque evenire ſolet, quod diximus, & de iſtis loquitur textus allegatus. Interdum autem dimidiam partem uterque habet tam boni, quam mali, ubi ille attractum exercet, qui prior abſolvit perfectionem: ſi enim hic prior aliquid in ſe reſtituit, tunc hoc ipſo alteri illi prævalet; & abſtrahere hoc modo alteri poteſt omne bonum, ut ille ex adverſo malum ſolum retineat.

§. 20. Sed hæc omnia intelligenda tantum ſunt de Pſyche & Spiritu. Mens enim nunquam in mundum venit, donec reſtituti fuerint gradus Pſyches & Spiritus: hominesque illi mortui ſint, qui acceperant Pſychen & Spiritum: nam tunc demum in mundum prodit Mens.

§. 21. Exhinc tamen intelligi etiam poteſt, quod dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Achabum nempe Regem in æquilibrio fuiſſe: unde etiam Deus qui benedictus ſit! eundem à facie ſua rejicere noluerit, ſed expectaverit converſionem ejus: unde etiam Elias bonæ memoriæ tantopere ipſum ſit inſecutus, ut eundem converteret. Et quamvis reperiamus, quod ſæpius Idololatra fuerit: in æquilibrio tamen fuiſſe dicitur, quia Pſyche ejus pro dimidia parte bona, & pro dimidia mala eſſet: unde idololatria illa provenerit à prædominante in ipſo malo. Quo ipſo reſponderi poteſt ad objectionem illam; quomodo Achab dici potuerit in æquilibrio fuiſſe, cum potius fuerit perfectè impius. Æquilibrium nempe illud intelligendum ſaltem de natura Pſyches ejus.

§. 22. Hoc ipſum tamen etiam David Rex ſuper quo pax! metuebat, dum inquit Pſal. 3. v. 3. *Multi dicunt Pſycha mea: Non eſt ſalus ei.* Davidi ſcilicet; cum potius dicere debuiſſent: Non eſt ſalus ipſi Pſychæ. Caſus autem talis erat, quod dicerent: Pſychen ejus revolutam eſſe, nec tamen mereri accipere Spiritum: hinc fieri poſſe, ut homo quidam alius, qui Spiritum ejus acciperet, prius evaderet dignus, ut nempe & Pſychen ejus ad ſe attraheret: quia David peccaſſet. Hinc futurum non eſſe, ut corpus Davidis reſurgeret in Reſurrectione mortuorum; eò quod Pſyche ejus abitura ſit in illud corpus, quod accepiſſet Spiritum. Hinc textus dicit: *Nulla eſt ſalus* לו maſculino genere, ut corpus intelligatur: & non dicitur fœminino genere de Pſyche, ſicut prius dixerat: *Multi dicunt Pſycha mea.* Mens enim eorum fuit, alium quendam accepturum Davidis Pſychen: unde nulla eſſet ſalus לו i. e. corpori Davidis. Unde omnino metu non planè carere potuit. Verum enim verò, Pſyche Davidis magna erat admodum: deſcenderat enim in cortices ex parte illorum Fœminina, quod notandum.

§. 23. De

§. 23. De R. Scheſcheth cæco; de quo dicitur, quod gaviſus ſit, cum in Lege ſtuderet, dicens: Gaudeas Pſyche mea, tibi ſtudui, tibi legi. Quæritur, quid hoc ſibi velit? & quare potius ſibi hoc fecerit, quam alii? Sciendum autem, ſi homo quidam non perfecerit ſeipſum in Revolutione prima; quod illum omnino redire oporteat ſecunda revolutione, ut reſtituatur. Duo ergo exhinc oriuntur corpora, ita ut neſciatur, utrum ex his rectificetur, & utrum ex his futurum ſit dignum præmio iſtius ſtudii in lege.

§. 24. Si quis ergo in Revolutione prima eousque in lege ſtuduerit, ut parum ſaltem ipſi reſtitet reſtituendum: tum ſane, quicquid exercetur & ſtudetur in revolutione ſecunda, id omne fit in ſupplementum Pſyches tantum, quæ exhinc in reſurrectione mortuorum prodibit in corpore ſuo primo fundamentali: cum hoc ſecundum tantum commodatum ſit ipſi. Præmium autem Pſychæ ſaltem debetur, non vero corpori.

§. 25. R. Scheſcheth autem in priore jam revolutione vir quidam magnus extiterat, & revolutus tantum erat ob cauſam exiguam; unde mœrore afficiebatur multô, reſpectu corporis ſui, quod fruſtra defatigaretur, cum iſtud non eſſet corpus ſuum fundamentale, quippe in quo tantum adeſſet ut hoſpes. Hinc dicebat ad Pſychen ſuam: Tu gaudeas, tibi enim legi, tibi ſtudui. Id eſt, in tuum ſaltem commodum, & non in emolumentum corporis hujus: quia nunc redibo in corpus primum.

§. 26. Notum enim eſt, quod ipſe eſſet revolutio Doctoris Baba Ben Buta, qui dicebatur Pius: unde de ipſo dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod ſingulis diebus obtulerit ſacrificium reatus dubioſi, quodque Herodes ipſi effoderit oculos: unde poſtmodum etiam in revolutione ſecunda R. Scheſcheth carus erat, (quo etiam pertinet, quod nomen שֵׁשֶׁת per Athbaſch efficiat בב״א.)

Cap. XXV.

§. 1.

De illo, quod dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, quod Sapiens quidam interrogaverit alium; Cui præcepto Pater ejus potiſſimum incubuiſſet? Cui hic reſponderit: præcepto peniculamenti. Alius autem caſu ſimili de Phylacteriis &c. reſponſum dederit: notanda ſunt ſequentia: quod nempe animam novam obſervare oporteat omnia 613. præcepta. Sed qui revolutus eſt, & inter veteres pertinet, opus tantum habet præcepto illo, quod ipſi adhuc defuerat. Unde intelligitur, quomodo Sapientes primævi ſibi propoſuerint certas quasdam virtutes; unus nimirum hanc, alius vero aliam.

Cap.

Cap. XXVI.

§. 1.

De revolutione mulierum notanda ſunt ſequentia. Sæpe vir mutatur in fœminam propter peccatum aliquod, quale v. gr. eſt admiſſio maſculi vel ſimilia. Talis autem mulier, in qua eſt anima maſculina, multis opus habet meritis, ut imprægnari queat. Myſterium quoque imprægnationis ejus aliunde non procedit, niſi eandem ingravidet anima quædam Fœminina, à qua producere poſſit aquas Fœmininas: atque tunc idonea ſit ad conceptionem. Cùm autem hæc mulier parit, anima illa eandem imprægnans, quippe quæ non niſi ut embryo in ipſam acceſſerat, poſt partum in eo ſtatu in ipſa non manet, ſed ſubintrat in infantem, atque hinc naſcitur filia. Unde nulla mulier, cujus radix eſt ab anima viri, parere poteſt filium, ſed filiam tantum: & illa filia eadem ipſa mulier eſt, quæ antea ingravidaverat matrem illam.

2. Interim tamen quandoque per magna merita anima illa fœminina matrem talem ingravidans non intrat in ipſum partum: ſed anima alia Maſculina: quo caſu tamen admirandis opus eſt bonorum operum ſtudiis.

3. Et ſi talis mulier iterum velit concipere; id fieri non poteſt, niſi in ipſam redeat mulier illa prima, quæ ipſam imprægnet altera vice. Unde ſi partus primus filia fuit, neceſſe eſt, ut illa moriatur, quò redire queat imprægnando in Matrem. Si verò primum pepererit maſculum, non opus eſt, ut hic moriatur, ſed illa ſaltem mulier, quæ primitus eam imprægnaverat, atque deinde ſeceſſerat, jam iterum redire tenetur. Id quod ita fieri poteſt novem vicibus. Sed magna ad id opus eſt juſtitia ac pietate.

4. Fieri etiam poteſt, ut anima hæc imprægnans ſecunda alia quædam ſit: & non prior illa. Sed & ad hoc magnis opus eſt meritis.

5. Nulla etiam in mundo unquam fit imprægnatio vel embryonatus, niſi tales animæ magnam inter ſe habeant affinitatem, unde difficile admodum eſt, reperire embryonatum cum omnibus huc requiſitis conditionibus ſaltem ſui cauſa: præterquam quod hic requiratur ſingularis cognatio vel ſimilitudo, & ſimilia: quam ſingulis vicibus recurrere oportet.

6. Sciendum quoque, omnes revolutos vel maximam illorum partem primum revolvi in jumentis atque feris: unde tales liberi protervi ſunt atque imperfecti; niſi fortè jam confirmati ſint, quos advocet Dominus.

Cap. XXVII.

1.

Rabh Hammenuna Senex revolutio erat Moſis Magiſtri noſtri, ſuper quo pax! Hinc R. Schimeon Ben Jochai dicebat: Si ſtulti illi Babylonii ſcirent, excellentiam Rabh Hammenunæ ſenis, &c.

2. Sic quoque intellexi à Magiſtro meo, quod R. Schimeon Jochaides ſimilis

fuerit Moyſi: non quidem juxta ſplendorem illum ſupernum, quem Moſes habuerat primâ vice: ſed juxta naturam animæ, quam habebat tempore tabularum ſecundarum. Unde in Tractatu Idra dicitur: Teſtis ſum ego, quod tempore ſecundo, cum Moſes aſcenderet in montem, diminutus fuerit mille partibus: quæ denotantur per א parvum, quod extat initio Levitici.

Cap. XXVIII.

1. משה Moſcheh & הלל Hillel duo ſunt nomina è nomine ſeptuaginta duarum literarum, nim. מהש: ללה: quæ vicina ſunt ſibi invicem. Ambo autem humiles admodum erant & modeſti: (quibus eadem fuit vitæ longitudo, eò quod una ſaltem eſſet Revolutio, ſed à radice fundamenti.) Unde ſecundum dicta Magiſtri noſtri b. m. cùm Moſes in cœlum aſcendiſſet, accepturus legem, Deumque offendiſſet, coronas nectentem literis: ipſe verò conticuiſſet: à Deo autem interrogatus, an moris non eſſet ſalutare aliquem, & ipſe reſpondiſſet: Moris non eſſe, ut ſervus ſalutet Dominum. Dominus (autem porrò) replicaſſet: Saltem היה לך לעזרני debuiſſes me juvare. Literæ initiales horum verborum efficiunt nomen הלל. Videtur autem mihi eos provenire à radice fundamenti.

2. Et ſic etiam R. Eliezer, qui prodierat è lumbis ejus, ſicut dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ. Item Magiſter noſter Sanctus (id eſt, R. Jehudah,) nec non R. Schimeon Ben Jochai b.m. Eodemque modo Magiſter meus b. m. qui omnes ſunt myſterium fundamentorum Patris vel Microproſopi, vel Jacobi, prout alibi jam expoſitum eſt.

3. Et primo quidem R. Schimeon Ben Jochai inferiorem ſatis habebat locum: poſtmodum autem aſcenderat usque in gradum Moſis, ſed ſplendoris tantum temporis ſecundi, non autem primi: quia tunc excellentia Moſis magna erat poſtmodum; quæ tamen ab ipſo tollebatur propter Jiſraëlitas, juxta illud Deut. 3. v. 26. ויתעבר *Et excanduit Dominus mihi propter vos.* Quæ vox embryonatum etiam denotat, quod nempe diminutus fuerit usque in ſtatum embryonatus minorennitatis.

4. Sic etiam R. Jochanan filius Zachæi, & R. Akiba duo erant brachia, dextrum & ſiniſtrum Moſis, tranſlati impprægnatione in Kainum. Unde ambo vivebant 120. annis, juxta illud Gen. 6. v. 3. בשגם *Eo quod etiam caro eſt, & erunt dies ejus centum & viginti anni.* Ubi vox illa בשגם eundem habet numerum, ac nomen משה. Hinc etiam volebat Moſes, ut Lex daretur per R. Akibam. Et ſic Moſes occiderat Og Regem Baſchan: in quo fuerat ſcintilla R. Schimeon Ben Nathaneël: quoniam literæ initiales iſtius nominis referunt nomen Baſan. Hinc Moſes timebat Ogum; quia ſcintilla hæc ſancta in ipſo erat; quæ deinde dabatur in manus R. Jochanan filii Zachæi, ut fieret diſcipulus ejus. Mihique videtur, quoniam Moſes timeret peccatum, quod propterea Dominus illi dixerit: Ne timeas eum.

CAP.

Cap. XXIX.

I.

DE deſponſationis annulo, quem ſponſus dat ſponſæ ſuæ, ſciendum; quod per deſponſationem circa mulierem illam oriatur lux quædam ambiens de natura Spiritus Sponſi. Deinde autem matrimonio inito primo concubitu ſponſæ inſeritur Spiritus quidam internus, de myſterio nominis 52, ſicut notum eſt. Et hoc eſt lumen illud internum, quod pertinet ad myſterium Spiritus illius, quem ipſi dederat tempore deſponſationis: qui propterea fit lux ambiens pro ſpiritu hoc interno. Niſi enim dediſſet eidem annulum deſponſatorium; etiam dare non poſſit eidem ſpiritum hunc internum.

2. Hinc etiam intelligi poteſt, quod ab illa hora, qua Ben Aſſai ſibi deſponſaverat filiam R. Akibæ, ſtatim in ipſam inſeruerit Spiritum illum internum, qui ſemper in ipſa manſerit. Quam ob cauſam inter Ben Aſſai, & inter R. Akibam ſemper manſit affinitas.

Cap. XXX.

I.

CUm homo congreditur cum uxore ſua, fieri poteſt, ut ambo habeant meditationes ſuper præcepto: vel contra. Velut altera pars meditetur meditationes bonas; & altera malas. Jam igitur de virtute Patris filio datur myſterium lucis ambientis: & de virtute matris lux eidem datur interna.

2. Si igitur mulier bona meditetur, eodemque modo & vir; filius ille juſtus evadit perfectus, quoad lucem internam, & quoad lucem ambientem. Si verò contrarium fiat: contrarium evenit.

3. Si verò pater bene meditetur; & mater malè: lux ejus ambiens erit bona; interna autem mala. Ubi tamen temporis tractu lux ambiens internam vincit, ita ut & ipſa fiat bona. Si vero contrarium accidat malum ambiens vincit internum bonum; ita ut impius fiat patris inſtar: quoniam ambiens ſemper in ſe continet internum, idemque convertit quocumque voluerit.

4. Si itaque videris hominem qui celer eſt, aquilæ inſtar, curritque ad modum capreæ, i. e. agilis eſt atque promptus in omnibus operibus ſuis, inque labore ſuo expeditus; magnam hanc virtutem eidem inſeruit vis patris ſui. Si verò ignavus ſit atq; lentus; prævaluit in eodem vis matris interna. Omnia enim à parentum meditationibus dependent, quæcunque in filio reperiuntur. Si enim pater illo tempore bonis meditationibus occupatus fuit, filius promptus erit in opere ſuo, opere nimirum cœleſti; evadetque homo excellens. Si vero meditatus fuerit veritates mundanas; filius erit deditus ſimilibus vanitatibus, promptusque in iis.

5. Et huc pertinet myſticum illud exemplum Aſahelis, qui celer erat pedibus ſuis in extremum usque gradum: unde ſicut dicunt Magiſtri noſtri b. m. per ſummita-

tes ariſtarum decurrere potuit, iisdem non confractis. Eo quod maxima pars vel omnia in ipſum derivata fuerant, quæcumq; meditatus fuerat pater ejus, ita ut nihil participaverit de virtute matris. Unde magna admodum in ipſo fuit lux ambiens ad extremitatem usque. Omnis enim vis celeritatis deſcendit à luce ambiente, quæ hominem dirigit & commovet ad celeritatem.

6. Hinc pueri inveniuntur qui à locis ſuis vix abſcedunt: & ex adverſo alii qui quieſcere non poſſunt vel unico momento: quæ omnia ab iis fiunt quæ diximus.

Cap. XXXI.

§. 1.

ALibi jam explicuimus, quod quinque dentur naturæ; Macroproſopus ſcilicet Paterq; & Mater, & Microproſopus atque uxor ejus. Quibus correſpondent quinq; animæ ſpecies, quæ ſunt Pſyche, ſpiritus, mens, vitalitas & ſingularitas: ubi Pſyche refertur ad regnum; ſpiritus ad pulchritudinem; Mens ad informationem; vitalitas ad ſapientiam; quia ibidem vita eſt, ut notum, & ſingularitas ad coronam, quæ magis eſt ſingularis atque unica quam omnes numerationes, quoniam nulla eidem tribuitur uxor.

Cap. XXXII.

Porta Angelorum.

§. 1.

DE Elia dictoque illo Magiſtrorum noſtrorum b. m. quod Michaël uno, & Elias quatuor (actibus ſeu motibus totum pervolet mundum), notanda ſunt ſequentia. Antequam peccaret Adam protoplaſtes, in ipſo erant Pſyche, Spiritus & mens, de mundo Factivo, Formativo & Creativo: Nec non Pſyche, Spiritus & mens de Regno Microproſopo, & Matre intelligendi Mundi Emanationis: & ipſe continebat omnes animas, paucis exceptis, quæ in ipſo non continebantur; quæque ſunt Myſterium animarum novarum. Cùm autem peccaret; jam notum eſt quid de eo dicant Magiſtri noſtri b. m. idem nempe eidem accidiſſe, quod Jephtæ, à quo decidebant membra ſua omni loco: Unde dicitur Jud. 12. v. 7. *Et ſepultus eſt in civitatibus Gilead*, & non in civitate una. Senſus autem hic eſt, quòd omnes illæ ſpecies animarum, quas antehac in ſe continebat, antequam peccaret, ab ipſo ſublatæ fuerint atque delapſæ ſint; deciderintque in profundum corticum, una huc & altera illuc.

2. Atque tunc quidem etiam ab ipſo tollebantur Pſyche, Spiritus & Mens Mundi Emanativi, quibus erat nomen ſplendoris ſuperni in Adamo. Et Chanoch debitam quidem ſibi portionem aſſumebat de Pſyche, ſpiritu & mente mundi factivi, formativi & creativi: ſed præterea etiam ſpeciem mentis emanativæ Adami protoplaſtæ.

3. Sed ſpecies Pſyches emanativæ manebat in Adamo protoplaſte ſuper ipſo obvolitans, nec ab illo tollebatur. Cum autem generaret Kainum & Hebelem, hi iſtam

pſychen

pſychen in ſe ſuſcipiebant cum omnibus reliquis portionibus ad ſe pertinentibus de ſpeciebus creationis, formationis & factionis.

4. In iſta autem pſyche datur lux ambiens & interna: Nadab igitur & Abihu, deſcendentes è radice Caini accipiebant myſterium lucis ambientis pſyches hujus emanativæ. Elias autem bonæ memoriæ, qui erat Pinchas, deinde accipiebat lucem illam internam, ut dictum eſt alibi.

5. De Pinchaſo autem dicitur: *Et Eleaſar filius Aaron uxorem ducebat de filiabus Putiel, &c. iſta ſunt capita*, &c. ubi ſenſus hic eſt: quod Pinchas deſcenderit à duabus ſcintillis: nempe à radice Joſephi, qui vicit (Hebr: פטפט) pravam ſuam concupiſcentiam: & à radice Jethronis, qui ſaginaverat (Hebr. פטם) vitulos pro idololatria. Quod mirum tibi non videatur: quoniam Joſeph denotat myſterium fundamenti, ubi omnes animæ, tam benignitatum quam ſeveritatum commiſcentur atque concurrunt: unde ſæpè mixtura quædam datur animarum, ita ut & hic anima quædam aliena admiſceri potuerit radici Joſephi: Præſertim quod portio Jethronis, etiam eſſet de pſyche emanativa. Unde Pinchas ex utroque hoc genere conſtabat.

6. Deinde autem cùm morerentur Nadab & Abihu propter peccatum illud; tunc ambo immiſcebantur Pinchaſo, ratione illius portionis, quam habebat à Jethrone qui erat Kain.

7. Sciendum autem, quòd anima ad nativitatem veniens quamvis commixta ſit è plurimis ſcintillis, (prout iſta Pinchaſi deſcendens è filiabus Putiel, id eſt, è duabus guttis, quia vox פוטיל includit ſenſum guttarum טיפין) opus non habeat alio quodam, qui easdam uniat. Sed ſi animæ quædam veniant poſt nativitatem; ſicut animæ Nadab & Abihu, quæ deinde veniebant in Pinchaſum; illæ opus habent anima quadam alia è ſupernis deſcendente, quæ ipſas ſimul uniat: & hanc animam non oportet eſſe revolutam, ſed adventu primo in mundum venientem.

8. Hæc ergo anima hoc loco vocabatur Elias Thisbites ex Habitatoribus Gilead eratque de radice Gad. Hæc ergo de novo accedebat, ut uniret animas Nadab & Abihu cum Pinchaſo.

9. Porro autem ad uniendum etiam novam hanc animam cum illis veteribus, accedit anima adhuc alia nova; quæ tunc erat de radice Benjamin: ſicut dicebat Elias b. m. ad ſapientes: de poſteris Rachelis ego deſcendo. Unde hoc loco quatuor exiſtunt animæ: Primo Pinchas ipſe; Secundo Nadab & Abihu: Tertio Elias Thisbites; & quarto Elias de tribu Benjamin. Sicut in libro Chronicorum iſtius fit mentio, cùm dicitur: 1.Paral.8,27. Et Elia & Sichri filii Jerocham.

10. Hoc ergo eſt Myſterium illud, quod Magiſtri noſtri dixerunt: Elias quatuor & Michaël duo, &c. & quamvis quatuor illæ animæ adhuc plures alias in ſe contineant; Sicut Pinchaſus in ſe habebat duas guttas; & Nadab quoque atque Abihu duo erant: attamen compoſitas illas pro una tantum habent. Pinchas enim quamvis conſtaret è duabus guttis, unum tamen ſaltem erat individuum: Et Nadab & Abihu duæ erant medietates corporis.

11. De caſu autem Jephtæ Gileatidæ jam notum eſt, quod dixerint Magiſtri noſtri bonæ memoriæ utrumque tunc peccaſſe, Pinchaſum nempe & Jephtam. Jiphtach enim dicebat: Veniat ad me Pinchas; quoniam ego ſum Rex atque judex, & liberum me pronunciet à voto meo. Elias autem qui erat Pinchas dicebat: Cui cor dolet accedat ad medicum. Atque ſic ambo peccarunt, ut viam ſuam iverit filia Jiphtach. Jiphtach autem gravius punitus eſt, quia gravius etiam peccaverat, quoniam eundem tangebat negotium: quare ab eo delapſa ſunt membra ejus, ut dictum ſupra. A Pinchaſo autem ablatus eſt Spiritus Sanctus, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ ad locum illum: 1. Chron. 9. v. 20. *Antea cum ipſo erat Dominus.* Unde apparet, quod poſtmodum Dominus cum ipſo non fuerit. Atque tunc ab ipſo tollebantur Nadab & Abihu: Et ſaltem in ipſo manebat gutta Joſephi; guttâ nimirum Jethronis ab ipſo ſublatâ. Quod propterea fiebat, quia fundamentum peccati hos potiſſimum tangebat. Nam Nadab & Abihu in eo prædominabantur: Et ſic etiam duo illi Eliæ Gadites & Benjaminites in eo dominabantur pariter. Gutta autem Joſephi remotior erat à peccato quam gutta Jethronis, quæ erat gutta Caini, qui in Jethrone ſaginaverat vitulos idololatricos, magnusque erat Pontifex, unde ab ipſius parte peccatum potiſſimum denominatur.

12. Cùm igitur hæc gutta Jethronis è Pinchaſo tolleretur, tunc generabatur Chiel de domo Eli, 1. Reg. 16. v. 34. & ille in hoc revolvebatur. Nam literæ חיאל & אליהו ſi ח mutetur in ה eædem ſunt. Porro etiam literæ האלי ſunt literæ אליה quare dicitur. *Chiel domus Eli*; Quaſi ſenſus ſit, illum Hielem fuiſſe domum ſive habitaculum Eliæ: Quia Elias primo habitaverat in corpore Pinchaſi, qui erat gutta Jethronis (& poſtea factus eſt Chiel.) Individuum ergo illud radicaliter erat de natura Pinchaſi; & in eo non prædominabatur Elias; ſed illud tantum vocatur diverſorium Eliæ.

13. Dicunt autem Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, Hielem fuiſſe virum inſignem; ſed peccatum prius cum voto Jephtæ commiſſum, eidem cauſabatur peccatum aliud. Nam in peccato de filia Jephtæ cauſa erat votum aliquod: atque ſic etiam in peccato Hielis votum aliquod & anathema occurrebat, quod nimirum Joſua juraverat de non reædificanda Jericho.

14. Dicit autem Scriptura, Jud. 1. v. 16. *Et filii Cain aſcenderunt de civitate palmarum*, quæ eſt Jericho. Unde patet, quod urbs hæc quaſi appropriata fuerit radici Caini; quare eandem reædificabat Chiel, qui erat de radice Kaini.

15. Deinde autem dicitur Elias Thisbites: quo denotatur anima illa de tribu Gad. Quia Nadab & Abihu nondum erant reſtituti: Et Pinchaſus ipſe etiam peccaverat: Elias autem de tribu Benjamin tantum acceſſerat ad uniendum illum cum animabus novis. Unde patet iſtum hoc loco jam fuiſſe fundamentalem; nec amplius vocatum Pinchaſi nomine, ſed nomine illius animæ quæ erat de tribu Gad; quæque in Legatione

tione Domini pergebat donec reſtituerentur Nadab & Abihu, cùm procidérent in facies ſuas, & dicerent: *Dominus eſt Deus.* Tunc enim remittebatur peccatum Nadabi & Abihu, quod intuiti eſſent gloriam cohabitantem: quodque extirpaſſent plantas, & vitiaſſent gloriam divinam. Quare bis dicunt: *Tetragrammaton eſt Deus*, ut reſtituerentur ambo, Nadab ſcilicet & Abihu. Atque tunc ablati ſunt ab eo Nadab & Abihu, ſeque ſepararunt, cum Pinchas (id eſt, Elias) fugeret in ſpeluncam. Cùm autem è mundo diſcederet & in cœlum abiret, uterque dabatur Eliſchæ, prout ille dicit: *Sit, quæſo (Heb.* נָא*) duplicitas illa ſpiritus tui ſuper me.* Ubi literæ initiales voculæ נָא deſignant, Nadab & Abihu. Literæ autem initiales harum vocum נָא פִּי שְׁנַיִם efficiunt נֶפֶשׁ: quia iſti erant portio pſyches emanativæ Adami protoplaſtæ.

16. Elias ergo Thisbites, qui erat de tribu Gad, aſcendit in cœlum, ibique relictus eſt, nec amplius deſcendit: reſidua igitur fuit portio Eliæ Benjaminitæ: qui revolutus eſt in illum, de quo ſcribitur 1. Paralipp. 8. v. 27. *Et Elias & Sichri Filii Jerocham.* Et deinde unitus eſt cum illo Elia Thisbite ſuperno. Et hic eſt Elias ille de tribu Benjamin, qui aſcendit & deſcendit, & loquitur cum ſapientibus, & edit miracula. Unde intelligi poteſt illud, quod ipſe dixit: ſe de poſteris Rachelis deſcendere: quoniam illi neſciebant, quænam pars de ſupradictis ipſe eſſet.

17. Hic igitur unitus fuerat cum illa gutta Jethronis, quæ data fuerat Hieli, ibique mortua, quam deinde ad ſe aſſumſit Elias. Altera autem gutta Joſephi, de qua dictum ſupra ab Elia data eſt Jonæ filio Amithai: qui aliquando futurus eſt Meſſias filius Joſeph, de tribu Ephraim. Unde etiam dicit in Gemara Elias: Iſte puer, quem ego reſuſcitavi, eſt Meſſias filius Joſeph. Unde etiam in Sohar dicitur: Jonam de partibus Eliæ deſcendere. Id ipſum autem, quod porro remanſit Eliæ vero, fuit Elias ille de tribu Benjamin.

CAP. XXXIII.

§. 1.

DE quæſtione illa: quoniam tam Angeli, quàm Animæ humanæ omnes factæ ſint de copula quadam ſuperna; quare nihilominus Angeli remanſerunt ſpirituales & incorporei: homines autem fieri oporteat corporeos, & quæ iſtorum ſit cauſa? notanda ſunt ſequentia. Duæ ſunt ſpecies, ut ſupra jam dictum eſt, copulæ ſupernæ: una Spiritualis & incorporea; & alia corpore facta. Copula autem Spiritualis eſt oſculi; quæ ſicut alibi diximus, copula ſaltem eſt halitus Spiritualis prodeuntis ab ore è tribus numerationibus ſupremis.

2. Copula autem inferior, quæ congreſsûs vice eſt, magis eſt corporea, in qua vera gutta ſpecialis prodit.

3. Jam

3. Jam quoque manifeſtavi radicem totius hujus ſcientiæ: quod nempe omnia dependeant à myſterio ſeptem illorum Regum: quorum pars omnium excellentiſſima ſelecta eſt pro mundo Emanativo: vilior autem paululum, ſelecta eſt pro Creativo, & quod adhuc diminutius, ſelectum fuit pro formativo: & quod adhuc inferius, ceſſit mundo Factivo: omnium autem viliſſimum vocatur ſcoria auri purgati, quod nullam penitus habeat utilitatem: & hæc vocatur corticum nomine: quoniam nihil amplius inde ſecerni potuit; ſed omnia ſunt judicia omnium rigoroſiſſima, ita ut ipſa huc pertineant putamina.

4. Neceſſe tamen eſt, ut ſcintillæ adhuc quædam minimæ in illis deliteſcant, quæ ſunt myſterium undecim aromatum ſuffitus, Quæ tandem in futuro tempore adhuc ſecernentur, ubi tandem dicetur: *Abſorpta eſt mors in æternum.*

5. Quod autem jam diximus de quatuor mundis; id penitus quoque occurrit in ſingulis. Exordiemur autem à mundo Emanativo: in quo, quod omnium fuit excellentiſſimum, ſelectum eſt pro ſene illo decrepito: quod ſubſequens pro Macroproſopo &c. & quod ultimmum pro Microproſopo & uxore ejus. Idemque omnino factum eſt in mundis quoque cæteris, Creativo, Formativo, & Factivo. Idem quoque omnino factum eſt in decem Numerationibus cujuslibet Perſonæ in ſpecie; quibus tamen diutius non immorabimur.

6. Sciendum quoque illo tempore, cum ſecerneretur Senex decrepitus, de mundo Creativo, nihil adhuc ſelectum fuiſſe vel ſecretum penitus: prout nec de ipſo mundo Emanativo. Summa huc redit, quod omnes quatuor mundi ſint ſelectiones iſtæ è ſeptem Regibus: & hæc eſt radix totius hujus Scientiæ.

7. Non licet autem nobis ſermonem inſtituere de illa copula, quæ fuit ante patrem & matrem: quoniam de Macroproſopo dicitur Jeſai. 51. v. 2. *Quia unum vocavi eum*; non additô ſociô quodam ſecundô. Mulier ergo prima, quæ occurrit in tota univerſitate, eſt mater. Unde in Patre & Matre incipimus mentionem facere copulæ.

8. Poſtquam autem plenè ſecreti erant Pater & Mater, neceſſe fuit, ut copularentur; ad producendam naturam Microproſopi, & Uxoris ejus. Jam dictum eſt autem, impoſſibile eſſe, ut vel minima ſeligatur aut ſecernatur ſcintilla, niſi per copulam: quoniam ſcintillæ hæ aſcendunt ab imo ſurſum; è loco ſcilicet, in quem delapſæ erant: ibique intrant in uterum fœminæ alicujus, ibique morantur toto tempore conceptus; adeoque mitigantur atque conformantur in conceptum perſonæ cujusdam.

9. In utero autem matris ſupernæ ſecernuntur tantum Microproſopus & uxor ejus; nihilque præterea. In utero autem uxoris Microproſopi ſecernitur caput mundi Creativi usque ad Macroproſopum.

10. Et quia diximus non poſſe fieri mentionem copulæ, niſi à Patre & Matre, & porro deorſum; hinc tres ſupernas mundi Creativi ſimul conjungimus, quod nempe ſecretæ ſint ſimul. Qui prudens autem fuerit, rem ipſam per ſe intelliget.

11. Porro

11. Porrò autem in Matre mundi Creativi ſelecti ſunt Microproſopus & Uxor ejusdem mundi. Idemque proceſſus obſervatus eſt porrò usque ad finem mundi Factivi.

12. Ratio autem, quare Pater & Mater non omnia poſſint ſecernere, quæ infra eos ſunt, ſed Microproſopum tantum & uxorem ejus. (Conferantur hic ea, quæ Chriſtus dicit de ſe, & de Patre ſuo locis pluribus): hæc eſt, quia non omnes ſcintillæ tantùm ſunt æquales, ut poſſint aſcendere usque ad Matrem ſupernam, præter Microproſopum & uxorem ejus: nam quæ de inferioribus ſunt notionibus, ultra Microproſopum & uxorem ejus aſcendere nequeunt: quoniam gradu nimis ſunt diminuto. Et ſi aſcendere poſſent usque ad Matrem, omnia vocarentur Microproſopus & uxor ejus; ita ut nulla fiat ſelectio, niſi à gradu proximè ſeſe ſuperiore, nec ultra. Sed de his ſatis.

Cap. XXXIII. pars altera.

1.

JAm igitur exponemus naturam copularum: & deinde ſubnectemus differentiam, quæ eſt inter Angelos & homines. Priusquam igitur ſecernerentur Microproſopus & uxor ejus, ſane Pater & Mater copula non carebant, quia ſimul prodierunt, nec inter illos ſeparatio datur unquam, ſed in copula ſunt ſemper: Quoniam autem fundamentum & ratio copularum alia non eſt, niſi pro facienda ſecretione: hinc congreſſu ipſis non fuit opus proprio, ſed copulati ſaltem fuerunt per myſterium copulæ ſupernæ, quæ oſculorum dicitur: quoniam copulâ inferiore tunc temporis nondum habebant opus. Cùm autem Microproſopus & Uxor ejus ſecerni inciperent, tunc Patrem quoque & Matrem oportebat copulari copula inferiore, ut Microproſopus & uxor ejus allegerentur in uterum matris ſupernæ.

2. Porrò quoque jam diximus, quod duæ ſint ſpecies embryonatus, Microproſopi & uxoris ejus. Una eſt embryonatus prioris; ubi Microproſopus ita formatur ut tres ſemper numerationes ejus comprehendantur in tribus aliis, ita ut in lucem prodeat, ſicut infans modo natus. Altera autem eſt embyronatus ſecundi, ut nempe accipiat cerebra, quo deſignatur ſtatus adoleſcendi: ita ut bis copulandi fuerint Pater & Mater, pro totali ſelectione Microproſopi & Uxoris ejus. Quia nulla datur imprægnatio vel embryonatus ſine præcedanea copula.

3. Sed poſt imprægnationem ſecundam modo dictam, non ulterius opus fuit nova copula Patri & Matri, ſed manet copula prior, poſt conceptionem pro adoleſcentia Microproſopi & uxoris ejus: quæ inſervit pro conſervanda vita Microproſopi & Uxoris ejus, omniumque mundorum.

4. Tres ergo ſpecies ſunt copulandi in Patre & Matre, nec plures: duæ pro corpore Microproſopi & Uxoris ejus: & una pro conſervanda vita, inque uſum alimentorum. Et tres iſtæ ſpecies copularum pertinent ad myſterium copulæ inferioris, quæ eſt congreſſus.

Cap. XXXIII. pars tertia.

1.

JAmque explicabimus copulam oſculorum; cujus ſunt quatuor ſpecies, quæ dividuntur in ſeptem. Nulla enim eſt in mundo copula, quam non præcedat amplexus & oſculum. Quare hinc ſequitur, ad tres iſtas copularum ſpecies tres quoque pertinere ſpecies oſculorum: præter oſcula prima : quæ extiterunt ante ſecretionem Microproſopi & Uxoris ejus; ubi nulla adhuc erat Patris & Matris copula alia. Unde quatuor exſurgunt ſpecies oſculorum: una eſt oſculorum ab omni copula abſtractorum: & tria copulationum oſcula, quæ ſunt quatuor.

2. Hæc autem in ſeptem dividuntur hoc modo, quia oſcula copularum ſemper ſunt duplicia: nempe ante copulam pro conciliando amore: & altera durante copula, ut utraque copularum ſpecies tàm ſuperior, quam inferior concurrat. E triplici ergo congreſſu Patris & Matris ſex oriuntur oſculorum ſpecies præter oſcula prima, ſecretionem Microproſopi & Uxoris ejus, præcedentia, quippe quæ non ſunt duplicia: omnes igitur ſunt ſeptem.

3. Jam repetendum, animam hominis in plures dividi partes: quæ ſunt Vitalitas reſpectu Patris; Mens reſpectu Matris; ſpiritus reſpectu Microproſopi & Pſyche reſpectu Regni. Et hæ omnes de genere mundi Emanativi: quibus analogæ dantur in mundis quoque tribus inferioribus.

4. Unde quæſtio oritur, quomodo homini tribui queant notiones tàm ſublimes; nempe Mens & Vitalitas, quæ altiores ſunt, quam Microproſopus & Uxor ejus: cum ipſe tamen creatura ſit tot gradibus inferior, cui ne quidem dandus fuiſſet Spiritus à Microproſopo proveniens, imò ne Pſyche quidem à Regno deſcendens.

5. Reſponſio autem ex eo peti poteſt, quod dicit R. Pinchas in præfatione ad Geneſin in libro Sohar: quod nempe nulla ſit anima, cum qua non prodeant duæ aves volantes; qui ſunt Angeli. R. Schimeon Jochaides autem dicit, aves has eſſe quinque. Idem ergo contingit in Microproſopo: cum hic enim prodiret à Patre & Matre, cum ipſo prodierunt aves atque animæ aliæ pro Angelis & hominibus. Quod ita tamen intelligendum, ut quamvis per illam copulam prodierint animæ hominum & Angelorum, id tamen idea quaſi ſaltem fuerit illarum, quæ factæ ſunt poſtea: quoniam hæ nondum erant perfectæ nec completæ, donec copularentur Microproſopus & Uxor ejus: tunc enim demum prodierunt per illam copulam. Radix tamen illarum è ſupernis erat à copula Patris & Matris; modo quod nondum in perfectionem deductæ fuerint, niſi poſt copulam Microproſopi & Uxoris ejus.

6. Quicunque ergo deſcenderunt è copula oſculorum, ortum habent è copula omnium perfectiſſima & ſumma; unde hi nullo opus habent corpore; ſed merè ſpirituales ſunt. Sed qui deſcenderunt per copulam inferiorem congreſſivam, quæ cum corpore fit; illos veſtiri oportet corpore, inque illo reſtitui hoc in mundo, per præcepta

operibus

operibus corporeis adimplenda. Ad myſterium ergo oſculorum pertinent Angeli:& ad myſterium copulæ inferioris pertinent animæ humanæ.

7. Nihilominus tamen animæ juſtorum dantur, quam majores ſunt Angelis. Quamvis enim à copula inferiore deſcendant; attamen copulæ quædam dantur, quæ oſculis majores ſunt.

8. Nam copula pro impetrandis cerebris Microproſopi, major eſt quam copulæ reliquæ, & quam oſcula ipſa. Ordinem igitur illorum breviter ſic enarrabimus.

9. Ab oſculis nempe primis omnem copulam,& ipſam electionem Microproſopi & Uxoribus ejus antecedentibus, deſcenderunt Angeli ſancti,qui non mutantur in æternum, ſemperque perſiſtunt: ſicut dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, ad illud, qui format miniſtros: &c. Angelos dari, quorum nomina in æternum non mutentur; quique ſubliniores ſint omnibus Angelis reliquis. Et nihilominus dantur animæ juſtorum, quæ iſtis ſunt majores:& hæ deſcendunt ab oſculis copulæ pro conceptione ad impetranda cerebra. Quamvis iſtæ animæ non compleantur niſi per copulam ſubſequentem.

10. Deinde ſubſequuntur oſcula prima pro conceptione prima Microproſopi.

11. Porrò ſequuntur oſcula ſecunda conceptionis primæ ejusdem. Oſcula autem ſecunda præſtantiora ſemper ſunt quàm prima.

12. Deinde ſequuntur prima pro conceptione cerebrorum cauſa : & poſtea ſecunda.

13. Deinde oſcula prima copulæ pro vita mundorum, & tandem ſecunda ejusdem copulæ. Et ſpecies pro Angelis ſunt prima, quarta, ſexta.

14. Ordo igitur ſecundum excellentiam illorum, talis eſt. Primo ſunt oſcula ſecunda pro cerebris.

Secundò, oſcula omnem copulam præcedentia.
Tertiò, oſcula ſecunda, ante conceptionem primam.
Quartò, oſcula prima conceptionis primæ.
Quintò, oſcula ſecunda copulæ mundorum.
Sextò, oſcula prima cerebrorum.
Septimò, oſcula prima pro vita mundorum.

15. Species ergo prima, tertia, quarta & quinta, pro animabus fuit: ſed ſpecies ſecunda, ſexta & ſeptima pro Angelis. Et quia Angelis opus non eſt, ut ipſi veniant in ſtatum copulandi: cùm tamen animabus eò deſcendendum ſit: unde has veſtiri oportuit corporibus. Et iſtæ ſunt ſpecies animarum atque Agelorum è copula Patris & Matris deſcendentium.

16. His tamen omnino ſimiles quoque dantur ſpecies in copula Microproſopi cùm Rachele; item in copula Microproſopi cum Leah : & præterea in copula Jacobi cum Rachele. Et hæc omnia in Emanatione. Eademque ratione hæc omnia quoque dantur in Creatione: item in formatione: nec non in factione. Unde patet, quam

plurimas eſſe ſpecies animarum & Angelorum multum à ſe invicem diſtinctas, quibus diutius non immorabimur.

17. Duplex tamen hic occurrit differentia. Multæ enim animarum ſpecies ortæ quidem fuerunt è copula mundi ſuperioris: ſed poſtmodum deſcenderunt; quædam gradu uno, quædam duobus, &c: ita ut multi ſint deſcenſuum gradus propter varietatem corruptionum. Sic quoque dantur animæ, quarum radix ab initio fuit in illo loco, unde nunc in mundum prodeunt: & aliarum radix ſublimior fuit, ſed propter corruptionem deſcenderunt, atque nunc ex inferiore loco prodeunt: quæ non ſunt unius generis. Nam illæ animæ, quæ radicem ſuam habent in Emanatione, & deſcenderunt in Factionem, illæ eousque reſtitui poſſunt & aſcendere, donec perveniant ad copulam Emanativam, ibique maneant per totam vitam ſuam, ita ut non opus habeant revolvi. Quod contingit per myſterium orationis illius nocturnæ: *In manus tuas commendo Spiritum meum.* Quia tunc aſcendunt ſurſum in copulam aliquam ſublimiorem: ex qua prodit nova Creatura; donec aſcendant usque in radicem ſuam. Atque tunc aſcendunt interdiu per myſterium prolapſus in faciem matutini: tunc enim contingit copula Jacobi & Rachelis, quæ eſt uxor ejus fundamentalis.

18. Cujus autem radix eſt inferior, ille aſcendere quidem poteſt per opera ſua; ejusdem tamen aſcenſus tam magnus non eſt, atque gradus ejus primus fuerat; hinc non aſcendit niſi noctu.

19. In eo tamen non conveniunt, quod omnes poſſint aſcendere de gradu in gradum, usque in infinitum, modo vere applicent animum, & rite meditentur.

Cap. XXXIV.

Porta Prophetiæ.

1.

IAm de Prophetia & Spiritu Sancto loquemur, in quo nempe conſiſtant & quomodo ſe habeant. Quamvis enim alibi de ſingulis jam actum ſit: hic tamen in ſpecie trademus, unde habeant ortum, & quinam ſint illorum gradus.

2. Sciendum ergo, quicquid ex ore hominis prodit, non poſſe eſſe vanum & fruſtraneum: Nihil enim in mundo eſt, quod aliquid quomodocunque dici poteſt, ne illo quidem ſono excepto, qui prodit à vibratione baculi cujusdam, & ſimilia, quod vanum ſit & fruſtraneum, ſicut dicitur in Sohar ſect. Schelachlecha & in Tikunim ſuppl. 21. 23. & 25. Item ſuppl. 20. fol. 63: ubi dicitur quomodo ſuper voce prodeunte ab ore hominis certæ exclamationes fiant & præconia ab Angelis, & ab animabus, & à gloria cohabitante. Qualia etiam reperimus in Sohar ſect. Emor fol. 35. colum. 1. Et Pinchas fol. 229 col. 2; & 230 col. 2. ubi prolixè dicitur, quod ex omni verbo quidam creetur Angelus.

3. Quod ſi igitur homo juſtus eſt atque pius, ſtudetque in lege, & precatur cum attentio-

attentione; ex illis vocibus, quæ prodeunt ab ore ejus, creantur Angeli & Spiritus Sancti, qui ſemper durant atque perſiſtunt.

4. Et iſti Angeli ſunt myſterium bonorum Dæmonum, qui varia homini annunciare ſolent.

5. Omnia autem ab opere hominis dependent. Nam cùm ex Lege, in qua quis ſtudet in Dei honorem, creatur Angelus, ille ſanctus eſt admodum, & fide dignus in omnibus verbis ejus, veraxque & valde ſublimis. Eodem modo ſi quis legat absque errore & vitio; ille quoque Angelus talis pariter eſt, ut erroribus non ſubſit.

6. Eodem modo, ſi quis opus quoddam peragat ſecundum hoc vel illud præceptum; idque fiat prout decet, ex eo Angelus producitur admodum ſanctus: & quantum deficit illi operi, tantum etiam deficit luci illius Angeli. Ubi certum quoque eſt, illum Angelum, qui è lege creatur, majorem eſſe illo, qui creatur ex opere.

7. Atque hinc intelligi poteſt myſterium Angelorum illorum, qui homini annunciant futura, & ſecreta, & myſteria: quod nimirum fiant ex ipſis operibus illius hominis. Quamvis & homines dentur, quibus planè nihil manifeſtatur: quæ omnia dependent ab anima vel ab operibus eorum.

8. Sunt ergo annunciatores omnino veraces: & hi fiunt è Lege & præceptis cum omni perfectione obſervatis.

9. Alii vero annunciatores aliqua ex parte mendaces ſunt: quamvis enim Angelus talis ipſe ſit ſanctus, & factus ſit è Sanctitate; nihilominus tamen ipſe homo, cùm ſtudio ſuo vel operi aliquid mali vel mendacii immiſcet, in cauſa eſt, ut Angelus exinde creatus ex bono conſtet & ex malo: ubi bonum illud, quod in ipſo eſt, eloquitur verba veritatis, malum autem in ipſo contentum mendacia profert.

10. Dantur quoque Annuntiatores, qui facti ſunt è mundo Factivo tantum: ſi nempe ſolum opus quoddam fiat absque attentione. Ita qui è Formatione procedunt, ortum habent à ſtudio Legis ſimili. Et qui è Creatione ortum habent à meditationibus & cogitationibus ſuper Lege & præceptis bono quodam opere obſervatis. Horum autem omnium juxta ſingulos modos factorum plurimæ ſunt ſpecies ab invicem diverſæ.

11. Character autem ille, quem dedit Magiſter meus, unde ſciri queat, an verba illius Annuntiatoris ſint vera; hic erat, ut quis attendat, an ipſe loqui ſoleat veritatem, & omnia faciat in Dei honorem, nec contraria loquatur vel faciat, ſciatque explicare arcana Legis & myſteria ejus: iſtius hominis annuntiatorem talem eſſe, cui credi queat, quique talem dare poſſit ſcientiam, è quali ſit exortus.

12. Myſterium ergo Prophetiæ in hoc conſiſtit, quod illa ſit vox quædam demiſſa è ſupernis, quæ loquatur cum Propheta illo. Eodemq; modô ſe habet Spiritus Sanctus.

Sed quia vox illa ſublimis admodum eſt, & ſpiritualis, hinc per ſe corporeaſcere non poteſt, ut intret in aures Prophetæ: niſi prius veſtiatur voce illa corporea, quæ prodiit ex ore iſtius hominis in ſtudio Legis & Precibus, vel ſimiliter. Talis ſi adſit, eâdem veſtitur vox illa ſuperna, uniturque cum ea atque intrat in aurem Prophetæ, ut eandem audiat: absque voce hominis autem fieri illud nequit. In hoc tamen multæ occurrunt differentiæ. Sicut enim diximus, vocem illam ſupernam veſtiri voce quadam ipſius Prophetæ: ſic quoque contingere poteſt, ut eadem veſtiatur voce juſtorum quorundam aliorum primævorum; vel etiam ſibi coætaneorum: ita ut utriusque hujus generis voces ad Prophetam veniant, & cum ipſo loquantur.

13. Alia porro hic occurrit ſpecies: quod nempe in homine occurrat vox, verbum, & halitus: hinc fieri poteſt, ut vox talis ſuperior veſtiatur voce, verbo vel halitu ipſius hominis; vel voce, verbo, vel anhelitu juſti cujusdam alterius, ita ut ambæ hoc modo veſtitæ cum ipſo loqui poſſint, ut ipſi ſuperveniat Prophetia.

14. Nunquam autem hoc fit per verbum aut vocem aut halitum juſti cujusdam alterius, niſi hic ſit de radice animæ ejus: vel niſi Propheta iſte fecerit opus quoddam, juxta ritum juſti illius: quare hic nunc accedit, & ſuper eo quieſcit.

15. Ut autem adhuc explicatius & citra errorem hoc intelligas, ſciendum, vocem illam, vel verbum, vel halitum, unde jam facti ſunt Angeli tales, & Spiritus Sancti, eandem eſſe vocem, de qua hic loquimur, quod nempe ſit vox illa ſuperna Prophetica. Illa igitur vox ſupradicta jam accedit, & commiſcetur cum iſta voce moderna hujus hominis, quæ nunc ab eo prodit hoc ipſo tempore, cum ſuper ipſo quieſcit Prophetia. Sicut dictum eſt: *Et Spiritus Domini locutus eſt in me.* 2. Sam. 23. v. 2. *Et verba ejus in lingua mea ſunt.* Quia Spiritus & Verbum prius, jam quieſcit ſuper lingua ejus; & ex eo prodit, & ex gutture ejus vox vel verbum aliquod prodit, & loquitur: atque ſic homo eadem audire poteſt. [confer Matth. 10. v. 20.]

16. Plures igitur ſunt ſpecies: vel enim vox præterita ipſius veſtitur voce ejus moderna: vel halitus præteritus verbo moderno inſeritur, & ſic ſimiliter. Eademque ratione etiam vox juſti cujusdam, cum voce moderna Prophetæ unitur, & ſic juxta omnes ſpecies ſupradictas, ita ut modi quaſi ſint infiniti.

17. Differentia autem quæ inter Prophetiam eſt, & inter Spiritum Sanctum, in hoc conſiſtit: quod Prophetia ſit à voce vel verbo præterito quod veſtitur voce vel verbo vel halitu præſente: Spiritus Sanctus autem eſt ab halitu præterito, qui veſtitur halitu præſente ipſius Prophetæ. Non autem probè memini, utrum halitus primus neceſſario requirat halitum præſentem, an vero etiam in voce vel verbo moderno eſſe poſſit. Hoc tamen certum eſt, illum non eſſe niſi ab halitu præterito, non vero à voce vel verbo præteritis: quia tantum ſpecies Spiritus requiritur. Differentia ergo inter Prophetiam & Spiritum Sanctum circa præterita potiſſimum conſiſtit. Ut Prophetia ſit vox vel verbum vel halitus temporum priorum ipſius hominis vel juſtorum aliorum: Spiritus Sanctus autem halitus tantum ſit. Et quamvis omnes Prophetæ in generalibus conveniant, multæ tamen illorum ſunt ſpecies, unde etiam Prophetæ non fuerunt æquales.

18. Mo-

18. Moſes ergo Magiſter noſter ſuper quo pax, Propheta erat è maſculo: David autem è fœmina & Spiritu Sancto.

19. Cùm igitur vox vel verbum vel halitus ipſius Prophetæ veſtitur voce vel halitu ejus moderno, is gradus ſanè multò eſt major, quàm ſi veſtiatur vox vel verbum vel halitus juſtorum aliorum moderna ejus voce: quia hinc colligi poteſt vocem vel verbum vel halitum ejus non habuiſſe vim Prophetandi niſi eidem jungatur alius quispiam.

20. Moſes ergo Magiſter noſter ſuper quo pax, ſpeciem habebat omnium excellentiſſimam, eo quod vox ejus prior veſtiretur voce ejus præſente: ita ut utraque vox prior nempe & poſterior ipſius eſſent propriæ; nec opus haberet aliis. Præterea quoque hoc confert ad excellentiam ejus, quod tam primus quàm ultimus modus de genere vocum eſſent: notum autem quod vox major ſit verbo, & verbum halitu.

21. Poſt Moſen ſecundo gradu eſt Schmuel Propheta: ſicut ſcriptum eſt Pſal. 99. v. 6. *Moſes & Aharon inter ſacerdotes ejus, & Samuel inter illos qui invocant nomen ejus.* Sed Prophetia quidem Samuelis erat à voce ejus priore: ſed non veſtiebatur voce ejus moderna; ſed verbo moderno. Ambo tamen motus erant ipſius, & hæc eſt ſpecies ſecunda. Poſtmodum ſequuntur cæteri Prophetæ; ſed nullus ipſorum talis fuit, ut vox ejus prior veſtita fuerit voce ejus vel verbo moderno, ut de Moſche & Samuele diximus.

22. Ordo ergo Prophetarum hic eſt: Ut primum locum habeat Moſes & Aaron; & deinde Samuel: Tandemque Prophetæ cæteri: quorum tamen multi fuerunt gradus, ut dictum eſt ſupra.

Cap. XXXIV. pars ſecunda.

1.

IAm ergo explicabimus myſterium Spiritus Sancti: Nempe ſupra jam dictum eſt, quod iſte oriri nequeat à voce vel verbo præterito; ſed ab halitu tantum priore: qui tamen eſſe poteſt vel ipſius hominis vel aliorum: itemque quieſcere poteſt vel in voce vel in verbo vel in halitu moderno.

2. In hoc igitur genere David Caput fuit omnium: quia halitus ejus prior veſtitus erat, ita ut de Moſe dictum eſt in Prophetia.

3. Cæteri autem poſſeſſores Spiritus Sancti ortum habuerunt ab halitu juſtorum aliorum: inter quos multi ſunt gradus. Ubi tamen dubium meum ſupradictum ſemper occurrit.

Cap. XXXIV. pars tertia

§. 1.

IAmque ordinem Prophetiæ aliter proponemus, & non per myſterium vocis vel verbi ut ſuperius: Sed ſecundum locum cui eadem applicatur in ſupernis; utrum nempe id fiat in Microproſopo, an vero in uxore ejus. Et unde deſcenderint verba Prophe-

tiarum, non attenta diſtinctione ſuperiore: quia omnia conſiſtunt in verbo tantum & ſermone.

§. 2. Quod igitur ad locum attinet, unde derivantur, & cui applicantur, & unde influxum hauriunt Prophetiæ; notorium eſt, quod omnes Prophetiæ, quotquotunquam fuerunt, deſcendunt à victoria & gloria: quæ dicuntur duo Prophetæ; item duo femora veritatis: Quia ſupra hos gradus nihil cognominatur Prophetiæ nomine.

§. 3. In Sohar autem reperimus, quod Moſes vaticinatus ſit è ſpeculo illuminato; cæteri autem Prophetæ è ſpeculo non illuminato. Jam notum eſt autem, quod ſpeculum non lucens ſit regnum: quoniam ibi nulla eſt Prophetia, ſed Spiritus Sanctus: eo quod Prophetia ſuperius ſit in victoriæ & gloriæ gradibus, & non in regno; nec etiam in fundamento: unde etiam reperimus, quod Moſche fuerit in victoria & Aharon in gloria: quamvis præterea etiam gloria tribuatur Moſi; unde apparet, quod & ipſe influxum habuerit à gloria.

§. 4. Ut autem hæc omnia explicemus, ſciendum, quod victoria, gloria & fundamentum in Microproſopo, contineant integram perſonam uxoris ejus juxta tres ejus triades, in quarum prima ſunt tres articuli primi, nempe corona, ſapientia, & informatio uxoris: Et deinde tres articuli medii, benignitas, ſeveritas & pulchritudo uxoris: & tandem tres articuli infimi, victoria, gloria & fundamentum uxoris.

§. 5. Moſes ergo Caput Prophetarum vaticinabatur de tribus articulis ſuperioribus victoriæ & gloriæ Microproſopi quoad partem ejus anteriorem. Samuel autem vaticinabatur à parte anteriore articulorum primorum victoriæ Microproſopicæ; quæ eſt dimidiata Prophetia Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax. Et quidem de medietate ejus ſuperiore; quia hic ſimul includebat gloriam. Et propterea dicitur æqualis Moſi: quamvis non plane fuerit ſicut ille; quia Moſes influxum hauriebat ab utroque gradu.

§. 6. Achias autem Schilonites vaticinabatur de duobus articulis primis victoriæ & gloriæ Microproſopi, ſed parte eorum poſteriore. Unde Achias Schilonites major erat Samuele caſu uno; minor vero caſu altero. Quatenus enim influxum hauriebat ab utroque femore victoria & gloria, eodem erat major; Sed quatenus à parte ſaltem poſteriore erat, eodem cenſetur minor: Samuel enim quamvis è victoria deſcenderet ſola, tamen applicabatur parti anteriori ejusdem: & hoc reſpectu major erat Achiâ Schilonite.

§. 7. Sed Elias piæ memoriæ vaticinabatur de parte poſtica articulorum primorum gloriæ Microproſopi, & omnes reliqui Prophetæ deſcendebant à duobus articulis mediis & ultimis victoriæ & gloriæ Microproſopi; Nec non à toto fundamento Microproſopi. Duo autem articuli priores victoriæ & gloriæ celſiores habentur fundamento, ut explicuimus alibi, ubi egimus de Sapientia & informatione & matre intellectus, quæ altiores ſunt cognitione.

§. 8. Adhuc alia autem eſt Species Prophetiæ, quæ ab ipſa uxore derivatur, quæ dicitur ſpeculum non lucidum: Unde nempe hauritur influxus, qui à regno dicitur. Aharon ergo erat paranymphus Matronæ hujus, influxumq; ſuum aſſugebat ab ea. Et

quanta

quanta erat excellentia Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax in Maſculo; tanta erat Aharonis in fœmina. Sicut enim Moſes accipiebat duos articulos priores à parte anteriore victoriæ & gloriæ maſculi; Sic Aharon accipiebat influxum à duobus cerebris fœminæ eorumque parte anteriore. Quoniam duo cerebra fœminæ correſpondent duobus articulis prioribus victoriæ & gloriæ Maſculi ut notum eſt. Et hoc reſpectu æquales ſunt Moyſes & Aharon, ſicut dixerunt Magiſtri noſtri p.m.

§. 9. Sicut igitur multi ſunt gradus Prophetarum à duobus articulis mediis, necnon à duobus ultimis victoriæ & gloriæ Microproſopi, partim quoad faciem anteriorem, partim quoad reſpectum poſteriorum deſcendentium; Ita multi ſunt Prophetæ alii quorumgradus ſpectant ad uxorem totamque ejus perſonam; exceptis duobus ejus cerebris à parte anteriore conſideratis.

§. 10. Circa prophetiam autem Jehoſchuæ in dubio verſor utrum à fundamen- Microproſopi derivata fuerit; quia erat de tribu Joſeph juſti: an vero à parte poſteriore duorum cerebrorum uxoris, ut dictum ſupra: Prout reperimus: faciem Jehoſchuah fuiſſe ut faciem Lunæ, eumque vaticinatum eſſe per ſpeculum, cui non eſt lumen; per quod intelligitur Luna, quod eſt cognomentum uxoris.

Cap. XXXV.

1. DE ſermone Avium notanda ſunt ſequentia: Quæcunque decernuntur in cœlis, decretorum more per præcones proclamantur in omnibus mundis: in ſpecie autem in Mundo factivo. Eodemque modo omnia hominis peccata quæcunque à ſingulis committuntur, proclamantur per certum aliquod tribunal cui ſemper adjunctus eſt talis quidam Miniſter. Sed propter craſſitiem aëris & nimiam altitudinem vox illa ſublimis & ſpiritualis percipi hoc loco non poteſt. Cùm autem aves transvolant aëremque diffindunt atque ſeparant, vox ſupradicta illac transire poteſt, & huc pertinet illud Eccleſiaſtæ X. v. 20. *Quia avis cælorum ire faciet vocem, & habens alas annunciabit verbum.* Volatu enim ſuo vocem illam deducit.

2. Dantur ergo aves quædam, quarum muſſitationi & cantillationi vox ſupradicta applicatur, ita ut cum voce illarum ſimul transmittatur. Sed aliæ dantur quæ hoc aliter non efficiunt niſi volatu ſolo: & iſtæ ſunt illæ, quæ nullum habent cantum, linguâque exoticâ easdem appellant aves mutas. In loco igitur ſupra allegato per avem cœli intelliguntur oſcines, quæ vocem ſupradictam voce ſua referunt. De mutis autem intelligenda ſunt verba ſequentia, quod nempe præditus alis annunciet verbum: Quia nimirum alis tantum utuntur, & annunciatio illarum tantum per ſigna fit ſilentia, ita ut ſolo volatûs ſui motu vox illa innoteſcat.

3. Quamvis & Oſcines interdum Cantu, interdum volatu vocem illam indicent.

4. Ut autem de avibus mutis aliquid ſuperaddamus: ſciendum illas ortum habere à Lilith interfectrice infantum, uſum loquelæ nondum habentium: ubi omnes illæ animæ, præſertim ſi ſint impiorum, adhærent illis avibus & ſtrigibus: quæ cauſa eſt quare non habeant vim loquelæ.

5. Dantur etiam aves, quæ præfectæ ſunt ſingulari huic officio, ut decreta mala annuntient: quarum aliquæ præſunt peſti, & ſimilibus plagis. Aliæ autem lætum nuncium deferre ſolent: quæ pariter præfectæ ſunt negotiis pluribus diverſis.

6. Sed aves mutæ præfectæ ſunt neci infantulorum, quamvis etiam dominium habeant, ut ſciant nuncia quævis alia.

7. Corvus igitur ſemper mala denotat, & in ſpecie peſtem. Ex accidenti autem quandoque læta nuncia affert.

8. Milvus autem læta nunciat. Sicut & hirundo, præſertim ſi ceſſare debeat peſtis. Omni enim iſtius plagæ tempore hirundo non apparet.

9. Sic quoque vermes & muſcæ vel culices Sapientiam ſæpe annunciant, nec ullum eſt vivens in mundo, quod non annunciet aliquid, ne reptilibus quidem & ſerpentibus exceptis, nedum animantibus ſive parvis ſive magnis. Unde quoque nullæ repeṙiuntur aves, niſi illis in locis, ubi habitant homines: ut nempe iisdem annuncient transgreſſiones ſuas & accidentia. Hinc de vaſtatione ſanctuarii dicitur Jerem. 9. v. 10. *A volatili cœli usque ad jumentum transmigraverunt & abierunt:* quia nullus amplius ipſorum uſus fuit.

Cap. XXXV. pars altera.

I.

SCito ab illo tempore quo combuſta eſt Lex, tradita eſſe ſecreta ejus virtutesque ejus in manum corticum propter iniquitatem multam. Unde nulla eſt in mundo creatura, ne brutis quidem immundis, beſtiisque & avibus, aliisque tam ſerpentibus quam repentibus exceptis; quæ non aliquid annunciare poſſint.

2. Dæmones enim & præfecti illorum ſciunt myſteria legis & arcana illius; Et dæmones illi inſerunt quædam ori illorum cantibusque & voci avium de profundis legis myſteriis: ita ut qui intelligit cantillationes illarum, intelligere queat multa legis arcana. Imo in hodiernum usque diem quidam hac pollent ſcientia, ut intelligant cantus avium & ſuſurros earum.

3. Sæpe hoc & aliter ſe habet: ita ut animæ quædam revolutæ in illis creaturis ſint, quæ adhuc ſciunt, ea quæ ſciverant antea; ita ut multa quoque futura ſciant: eo quod quædam audiant à voce præconiorum factorum intra velum (*tribunalium cœleſtium.*) Hæ igitur talia deinde annunciant.

4. Quandoque & alio caſu hæc fiunt, ut anima quædam juſti de mundo ſuperno hac veſtiatur figurâ & ſimilitudine; quam quidem realiter non habet; ſed oculis tantum ita apparet dum myſteria legis quibusdam revelat. Omnia hæc autem contingunt juxta ſtatum hominis audientis, ut aliquid hoc vel illo modo ipſi appareat. Interdum etiam duo homines ſimul adſunt, quorum unus conſpicere videtur ſpeciem avis, vel alius cujusdam creaturæ; alter autem formam aliam; prout nempe in hoc vel illo gradu conſiſtit homo.

Cap.

Cap. XXXVI.

§. 1.

MAgiſter meus R. Jizchak Lorja beatæ memoriæ ſcintilla erat Moſis Magiſtri noſtri ſuper quo pax, R. Jizchak de Lathaſch ſcintilla erat juſti cujusdam priorum ſeculorum. R. Joſeph Vital, ſcintilla erat Eſræ ſcribæ: Et propter peccatum aliquod in priore revolutione commiſſum ad radicem ſapientiæ veritatis (id eſt Cabbalæ) pertingere non potuit.

2. R. Moſes Münz ſcintilla erat è Scheth filio Adami Protoplaſtæ. Filiorum Magiſtri mei alter ſcintilla erat R. Jeſchebab ſcribæ; alter autem ſcintilla erat R. Crospadæi Senis. Oblitus autem ſum, quisnam fuerit alteruter.

3. R. Moſche Jona erat Jochanan Sacerdos magnus: Et nunc prima vice revolutionem habebat in homine; quoniam hactenus ſemper fuerat in brutis & beſtiis ferocibus.

4. R. Abraham Levi in ſe habet ſcintillam Jacobi Patriarchæ ſuper quo pax, ortumque habet ex hepate Adami protoplaſtæ. In R. Moſche Alſchich jam imprægnationem facit anima R. Schmuel Bar Nachmani: hinc magnus eſt orator, multosque compoſuit libros.

5. R. Joſeph de Rulphaina mutatus eſt in canem nigrum diebus Magiſtri mei.

6. R. Moſche Corduero b. m. & R. Abraham de Witaſch fuerunt Pſyche & Spiritus Zachariæ filii Jehojadah: unde ſe invicem admodum diligebant. Frater meus R. Moſche Vital propter peccatum aliquod in revolutione priore commiſſum ad perfectionem iſtius Sapientiæ pervenire non eſt meritus.

7. R. Moſcheh Bar Nachman, & R. Moſche Bar Majemon ortum habebant è myſterio duorum angulorum barba Microproſopi. Et quia in quolibet angulo locum habet nomen אל שדי, quod nomen eundem numerum atque nomen משה, hinc uterque habebat nomen משה. Nachmanides autem deſcenderat ab angulo dextro qui ex parte miſericordiam includit; hinc in ſenio ſuo merebatur ad hanc ſapientiam accedere. Maimonides autem ab angulo ſiniſtro deſcendebat, ubi nil niſi judicia: hinc in hac ſapientia nunquam ſtuduerat.

8. Id quod ſpiritus annunciator dixerat R. Joſepho Caro b. m. de filio ejus, quod eſſet anima B. zaleelis, id falſum fuit. Id autem quod eidem dixerat de R. Elieſere, quod Tyberiade ſepultus ſit ſtans, id verum fuit.

Cap. XXXVII.

§. 1. DE Goliatho, quod longitudo ejus fuerit cubitorum ſex & unius palmi 1. Schm. 17. v. 4. notandum, quod myſterium ſex illorum cubitorum pertineat ad cortices. Cortex enim Ruthæ erat Ophra (Mater Goliathi;) quæ etiam potuiſſet venire in ſanctitatem, ſed nolebat, Ruth. 1. v. 14. Sicut contigerat Leæ & Racheli; ubi Leah etiam veniebat in ſanctitatem. Quamvis enim Leah delapſa eſſet in partem Eſavi; tamen per

fletum ſuum redibat ad Jacobum. Sicut etiam acciderat Chavvæ primæ & Chavvæ ſecundæ; quarum hæc adhærebat Adamo. Sicut enim Chavva prima abibat ad externos; ſic etiam fieri debuiſſet Leæ; Sed hæc tamen redibat ad ſanctitatem, & inſerta fuit Racheli. Eodem igitur modo facere potuiſſet Orpha; ſed nolebat, & cervicem ſuam (עורף) obvertens abibat ad exteriores. Quicquid autem ſanctitatis in ipſa erat, inſerebatur in Ruth: Et quicquid mali erat in Ruth, inſerebatur eidem. Sicut enim Rachel & Lea redigebantur in unam Synochen in Sanctitate: ita Sanctitas quæ erat in Orpha tota inſerebatur in Ruth, unde dicitur, Ruth.4,11. *Det Dominus mulierem venientem in domum tuam ſicut Rachel & Lea, quæ ædificaverunt ambæ domum Jiſraël.* Ubi ſenſus eſt, illas duas connexas eſſe in unum quaſi ſubjectum; cujus intuitu adhibetur particula שתהם. Idem quoque denotatur per voculam את האשה quod nempe ſanctitas Orphæ inſerta fuerit Ruthæ, quod probe notandum.

2. Quibus ita ſuppoſitis, ut veris, de Bohaſo dicitur Ruth 3. v. 15. *Et menſus eſt ſex hordei menſuras, & poſuit eas ſuper eam.* Ubi ſenſus eſt: quod ſicut Lea habet (ſupra ſe) ſex menſuras hordei à tergo Microproſopi, quæ ſunt ſapientia, informatio, cognitio, benignitas, ſeveritas, pulchritudo: Cum ipſa conſiſtat in gradibus imis quatuor, quæ ſunt, victoria, gloria, fundamentum & regnum: Sic etiam Orpha potuiſſet accipere ſex illas menſuras hordei ad inſtar Leæ: Sed nolebat; quare eædem dabantur Ruthæ. Unde dicitur: *Et menſus eſt ſex menſuras hordei, & poſuit ſuper eam.* Quia ſupra ipſam ſunt reverâ, & eidem inſerebantur, quoniam accipiebat partem illam ſanctitatis, quæ debebatur Orphæ.

3. Iſta enim obvertebat cervicem ſuam, & loco ſex illarum menſurarum hordei, quæ ſunt in ſanctitate, eidem dabantur ſex menſuræ hordei, quæ ſunt in impuritate: Et hoc erat malum Goliathi; cujus menſura erat ſex cubitorum & palmi; quæ ortum habebat è malo illo & ſcoriis, quæ fuerant in Ruth: nam זרת palmus eundem habet numerum ac nomen רות adjecta voce. Hinc menſura Goliathi erat ſex cubitorum & palmi (Heb. זרת)

4. Hinc jam intelliges, quomodo occiſus fuerit à Davide: quia etiam in his ſibi hoc contra illud poſuit Deus Eccleſiaſte 7. v.15. Unus nempe è Ruth & alter ex Orpha oriundus erat: Ille erat ex ordinibus (Hebr. מערכות) Dei viventis 1. Sam. 17. v. 26. quæ ſunt ſex menſuræ illæ hordei, quas Boas poſuit in Ruth. Iſte verò è מערות ſive pudendis Philiſtæorum, ibidem verſ. 23. Quoniam Orpha denudaverat pudenda ſua & expulſa erat inter diſſolutos, hinc etiam vocatur Rapha, 2. Sam. 21. v. 20. 21. Nec enim volebat benedictionem, ideoq; removebatur ab ea, unde ex ea prodierat Goliath nimirum de pudendis מערות Philiſtinorum: ſic enim ſcribitur 1. Sam. 17, 23. Et non מערכות (ſicut de Jiſraëlitis dicitur v. 26.) quod dicitur reſpectu matris ejus Orpha, quę deſeruerat & contempſerat ſanctitatem, & ordines מערכות Dei viventis

5. Cùm igitur David videret, quòd Goliath non poſſet intrare in ipſos hoſce ordines, quos contempſerat Mater ejus; ipſe eoſdem ſibi aſſumebat, quoniam iidem ſunt quinque fruſta lapidum, quæ accipiebat de torrente, quæ ſunt benignitas, ſeveri-

tas,

tas, victoria, gloria & fundamentum; quæ deſumebat à pulchritudine, quæ eſt torrens ſeu rivus. Lapides enim erant partes de natura rivi: ſicut eaſdem reponebat in Burſa paſtorum, & in pera, per quam etiam intelligitur pulchritudo, pera illa paſtorum, ubi colliguntur omnia & fiunt unum. Et iſtæ ſunt ſex illæ menſuræ hordei, quas Boas ponebat ſuper Ruth, quæ ſeſe applicabat ad Schechinam. Et quia hinc fiebat lapis unus; hinc iſte lapis percutiebat imaginem Dan. 2. verſ. 34. & concidebat in faciem ſuam, & poſtea exhinc factus eſt mons magnus. Et quia David erat rubeus cum pulchritudine oculorum, hinc convertebatur ad eum (Goliath) eoq; viſo fiebat leproſus; lepra enim pœna eſt & myſterium illorum qui maledicæ ſunt linguæ, hinc David eidem dicebat 1. Sam. 17. v. 46. *Die hac concludet te Dominus in manu mea, qui nempe Probris affeciſti ordines Dei ſupradictos.*

6. Hinc igitur intelligi poteſt, quare lapis nullibi impetum fecerit niſi in fronte, parte nimirum ultra ſex cubitos elevata, locoque palmi qui annexus erat iisdem in cervice עורף reſpectu Matris ejus quæ vocatur Orpha.

7. Cumque videret Davidem venientem ad ſe cum baculo (Heb. מקל) [ipſe enim erat de genere Amalek, qui eſt canis (inter cortices:) & אבן lapis, quo percutere David volebat canem hunc, eundem numerum habet atque כלב Canis: Unde cum videret appropinquantem ad ſe puerum hunc] putabat eum pertinere ad genus illius pueri, qui percuſſerat Amalekum; eique dicebat: Tu ne putas me eſſe Amalekum, Canem nempe illum, cum ad me venias baculis & lapide, & tu puer ſaltim ſis? Ne hæ putes; quia ego Philiſtæus ſum, & neutiquam mihi prævalebis. Adeoque probris afficiebat Davidem: & iſte occidebat eum.

Cap. XXXVIII.

§. 1.

De myſterio quare homo percutiatur in Sepulchro, alibi jam diximus plura. Quibus adjicimus & hæc. Nempe ſicut homini nomen eſt de parte boni; ſic etiam nomen habet de parte mali, & huc pertinet illud Gen. 2. v. 20. *Et vocavit homo nomina omni,* &c. Sicut emim nomina dabat iis quæ in ſanctitate; ita etiam nomina dabat iis quæ inter cortices ſunt. Cum igitur Adam peccaret, in cauſa erat, ut dimidiam Pſychen acciperet homo de ſanctitate, & dimidiam de parte corticum. Notum autem eſt, quod in mundo factivo malum prævaleat bono, nec eidem æqualiter ſit permixtum. In mundo formativo autem partes utriusque ſunt æquales, & permixtæ. In mundo autem creativo bonum prævalet malo, nec etiam æqualiter permixta ſunt.

2. Quidam igitur homines pſychen habent de mundo factivo, deque regno ejusdem: (adeoque de corticibus;) Quidam etiam Spiritum & mentem habent ex illo. Ex his quoad pſychen nulla datur reſtitutio: cumque revolvuntur & pœnam ſuam luunt, tunc in ſupernis aquæ fœmininæ tantum elevantur pro copula pulchritudinis & regni: ſicut dictum de Jerobeam & ſociis ejus, quibus nulla eſt portio in mundo venturo, cum elevare nequeant aquas fœmininas, pro copula patris & matris.

3. Qui vero non usque adeo mali ſunt, ut talem mentem (è corticibus) acceperint, illi per pœnitentiam poſſunt reſtitui. Qui vero Pſychen, Spiritum & mentem (è corticibus) accepit, illius oſſa putreſcunt, & caro ejus abſumitur. Et huc pertinet exemplum Ruth & Orpha: ubi Orpha redibat ad populum ſuum, & ad Deos ſuos.

4. Et huc pertinet illud Eccleſ. 4. v. 5. *Stultus complicans manus ſuas, comedit ſuam carnem*: ubi intelligitur Spiritus: Et hi perdunt ſeipſos. Et pauci ſunt hominum, qui à ſe ſeparare poſſunt Pſychen iſtam, in ipſa quoque terra Jiſraëlis. Et tales veniunt ſub myſterio Davidis. Quilibet autem ſecundum opera ſua vel juſtior fieri poteſt vel deterior.

5. In horum numerum etiam referendus eſt, quicunque eſt æmulus aliorum & Zeloſus in rebus mundanis: Et huc pertinet illud Proverb. 14. v. 30. *Putredo oſſium eſt Zelo*. Et huc pertinent etiam quæ de R. Achai &c. in Tract. Schabbath dicuntur. Qui enim habet zelum in rebus Divinis, de illis dicunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ: Non eſt Zelotypus vir cum uxore ſua, niſi ingreſſus ſit in illum ſpiritus purus.

6. Et quia in hanc materiam incidimus, paucula quædam de ea annectemus. Scito enim nomen יוֹסֵף & vocem קִנְאָה Zelus, eoſdem habere numeros: qui numerus etiam invenitur in Tetragrammato valoris 52 ter ſumto: item in nomine אֵל quinquies repetito · אַבְרָהָם nomen אֵל in ſe continet octies: ille autem refertur ad Macroproſopum: & angulus barbæ ejus eſt in Regno illius. Corona enim eſt perſona integra; & ſic etiam Sapientia Sapientiæ ejus. De ipſa Sapientia autem eloqui nihil poſſumus, niſi è ſupernis deorſum deſcendendo, & ſic per totum Macroproſopum. Regnum ergo conſideratur ut Macroproſopus: & huic tribuitur nomen אֱלֹהִים. Et ſic etiam vox פְּאָה i. e. angulus barbæ, numero ſuo par eſt nomini אֱלֹהִם.

7. Tria autem ſunt nomina אֵל; unum in fronte; & duo in angulis: & hæc ſunt radices trium mundorum. Et primum eſt אֵל שַׁדַּי: alterum אֵל יְהוָה; & tertium אֵל אֲדֹנָי. De reliquis autem numerationibus nihil mihi traditum eſt. A tribus illis nominibus אֵל datur lumen, ad nomen אֵל, quod in facie eſt; quod procedit in tria Tetragrammata, quæ efficiunt duodecim literas, & aſſumto univerſo efficiuntur tredecim: quæ ſunt tredecim efformationes Macroproſopi: quales in Microproſopo dantur novem. Reliqua quinque nomina אֵל deſcendunt in Fundamentum, ad quod refertur Joſeph. Illud autem fit nomen אַבְרָם quod ſignificat Patrem excelſi: & hæc eſt exſuſcitatio ad copulam, de qua paulò poſt.

8. Ut autem ad propoſitum redeamus; nomen אֵל plenè ſcriptum numero ſuo refert 185. Qui numerus bis ſumtus eſt 370, quæ ſunt 370 illa lumina. Et hæc ſunt, quæ à tergo elucent. Totidem autem etiam reperiuntur à parte anteriore. Nam ſi nomen אֵל exprimatur per literas צ מ; è מְצַפֶּץ; plenè ſcriptas hoc modo: מֵם · צָדִי: hinc fiunt 184, qui numerus bis ſumtus additis integris vocibus ſunt 370. שׁ ע. Et huc pertinet illud Jeſchajæ 11. v. 8. שִׁעֲשַׁע *Delectabitur lactens ſuper foramen aſpidis.* Ubi prior illa vox numerum illum 370 bis refert.

9. Et ſicut in Macroproſopo bis extat 370: ſic idem numerus reperitur in Matre intellectus, ubi eſt locus ſuſceptionis, &c.

10. Contra hæc עֵין 370. lumina autem quæ in ſanctitate datur in impuritate idem numerus עָשׁ, quo denotatur vermis oſſa corrodens & putrefaciens. Et ſicut in Sanctitate eſt תולע vermis, quo pertinet תולעת שני vermis Cocci Exod. XXVIII, 5. 6. Cap. XXXV, 25. XXXVIII, 3. &c. ubi intelligitur nomen אבגיתץ quod numero ſuo refert vocem תולע, quem numerum etiam habet vox ונתן, item vox שור &c. & huc pertinet illud Jeſa. XLI, 14. *Ne timeas vermis Jaacob.* Sic etiam in impuritate datur vermis, qui arrodit carnem hominis de quo intelligendum illud: *Stultus complicans manus ſuas comedit carnem ſuam.* Et huc pertinet & illud Jeſ. I, 18. *Si rubra fuerint tanquam vermiculus.*

11. Quia ergo R. Achai F. R. Joſchiahu tam juſtus erat, ut nullo zelo perſequeretur res mundanas, qui zelus provenit ab externis corticibus: hinc nullum in eo habebat dominium vermis exterior. Juſtus enim in vita ſua reſtituere & corrigere poteſt omnia. Unde etiam David inquit; Pſalm. XVI, 9. *Etiam caro mea habitabit in fiducia.*

Cap. XXXIX.

SI quis contuetur occiſos vel ſuſpendio enectos, multùm vitiat pſychen ſuam, etiamſi vel centum cubitis ab iisdem abſit.

Cap. XL.

R. Jizchak Sacerdos conteſtabatur ſe à Magiſtro meo audiviſſe, eundem qui à Rabbinis vocatur Caller, revera fuiſſe R. Elieſerem, F. R. Schimeonis Jochaidæ.

Cap. XLI.

SI cuidam, qui obligatus eſt ad revolutionem, naſcitur poſthumus, ille revolvitur in illo Filio ſuo. Quod etiam fit per Myſterium Leviratus. Et hinc vocatur Doctor ille eximius Abbaja i. e. Pater: quia nempe in eo revolutus erat pater ejus. Quæ eſt opinio R. Abraham Levitæ. De quo tamen dubito.

Cap. XLII.

R. Jirmejahu dignus fiebat ut eſſet janitor ad portam Scholæ cœleſtis: Quia ipſum expulerant è Schola propter hanc quæſtionem: Si pes unus ab extra, & pes unus ab intra conſiſtat; Quid tum? In qua tamen magnum continetur Myſterium. Intelliguntur enim victoria & gloria pedes matris: Prima enim vice victoria tantum intrat; & gloria ab extra permanet. Atque tunc locum habet quæſtio illa: Si pes unus ſit extra, & alter intra, &c. reſponſum autem non accepi.

Cap.

Cap. XLIII.

R. Tarphon deſcendebat, quoad radicem ſuam à 288. ſcintillis, quæ ſunt judicia: Nam literæ טרף è nomine טרפון, numero ſuo referunt 288 demta voce. Et duæ literæ ון quinquies ſumptæ ſunt 280. Qui etiam continetur in nomine טרפון.

Cap. XLIV.

De percuſſione quæ fit in ſepulchro.

De percuſſione quæ fit in ſepulchro, & de impiis quod ignorent nomina ſua, notanda ſunt ſequentia. Omnes animæ primitùs comprehenſæ erant in Adamo protoplaſte ante peccatum, prout jam dictum eſt ſæpius. Cum autem peccaret Adam, ab eo decidebant membra ejus: per quæ intelliguntur animæ illæ, antehac in ipſo comprehenſæ, quæ decidebant in cortices, ita ut in ipſo non remanerent niſi centum cubiti, de quibus dictum eſt ſuo loco.

2. Porrò quoque ſciendum, non omnes animas fuiſſe æquales: quæcunque enim membra illi peccato quod committebat Adam Protoplaſtes, profundius erant implicita, profundius etiam incidebant intra cortices, quam membra alia, quæ transgreſſioni non adeo erant vicina. Certum eſt enim animas alias majori pronitate, & deliberato magis animo peccaſſe, quam alias. Unde patet, quod pro ratione factarum in animabus corruptionum, eædem etiam magis vel minus profundè immerſæ fuerint corticibus.

3. Deinde notandum quoque, quod à priore parum abludit, etiam in corticum genere, dari Adamum, qui vocatur Belial; in quo etiam membra ſunt multa. Qualia igitur erant membra illa, quæ peccatum committebant, in Protoplaſtâ, in talia etiam membra partis impuræ abripiebantur illorum animæ, atque ſic veſtiebantur quaſi & involvebantur corticibus illis. Quia nihil factum eſt caſu, ſed omnia ſpeciali ſubſunt providentiæ; Legitimoque pondere & menſura dimenſa ſunt omnia. Nec enim omnes cortices prævalere poſſunt homini; ſed illi tantum qui pertinent ad locum, in quo facta eſt cujusvis corruptio, in corpore Adami Protoplaſte per peccatum ejus. Unde patet eodem ordine immerſas fuiſſe animas corticibus, quo ordine & gradu corruptæ fuerant ſuo quævis loco in Protoplaſte.

4. Præterea illæ quoque animæ, quæ in Adamo Protoplaſto remanebant, ſpoliabantur ornamentis ſuis, quæ habuerant ante peccatum, & veſtiebantur corticum habitu & ornatu: ita ut nulla ſit anima, cui non ſit cortex ſingularis ſecundum gradum peccati ſui, & ſecundum peccatum Adami Protoplaſtæ. Et iſte Cortex veſtis ejus atque involucrum eſt ac permanet per totam vitam ejus, nilque certius eſt, (quoniam in qualibet hominis anima eſt portio quædam ſanctitatis:) quam quod eidem cortex quidam ſuperinductus ſit, tanquam larva quædam & tegumentum, unde dicitur Jerem. 59. v. 2. *Peccata veſtra diviſionem faciunt inter vos*, &c. Illa enim ſunt veſtimenta animæ, &

mæ, & hæc occultata eſt iisdem, ut illuminatio ſuperna ad eam pertingere nequeat.

5. Et hoc eſt myſterium illius impuritatis, quam ſerpens ſuperinduxit Evæ & Adamo & omni ſemini eorum: ita ut nullus hominum ab illa maneat liber; Quia omnes comprehenſæ fuerunt in Adamo: Quamvis enim non omnes æqualiter ad illud peccatum concurrerint; nemo tamen invenitur, qui non aliquatenus ejusdem fuerit particeps; ne illis quatuor quidem exceptis, qui nullum aliud habuerunt peccatum, ſed tantum mortui ſunt propter conſilium ſerpentis, de quo jam diximus. Ratio autem mortis iſtius hæc eſt: quia id quod pertinet ad genus ſanctitatis vocatur vita: alterum autem genus vocatur mors. Quicunque ergo peccat, eidem adhæret genus alterum, cui eſt nomen mortis: Quod propterea ab ipſo tolli nequit, niſi per ſepulturam, qua abſumatur caro ejus in pulvere terræ: Ubi hæc mors ab ipſo ſeparatur.

6. Omnes ergo Cortices, omnemque ſpurcitiem quam in ſe derivat homo per peccatum proprium, ſeparare & emundare poteſt per converſionem pœnitentiæ: ſed peccatum Adami protoplaſtæ multas ob cauſas magnum nimis eſt, quæ hic enarrari nequeunt. Hinc ne per pœnitentiam quidem multum ſeparatur. Quamvis enim remiſſio detur peccatorum, & ſine dubio Deus pœnitentiam Adami Protoplaſtæ ſuſceperit: immunditics tamen illa & cortex qui cuivis adhæſit, ab eodem tolli nequit niſi poſt mortem. Hinc quatuor illi Amram (Pater Moſis) Benjamin (filius Jacobi,) Et Calab (Filius Davidis) Et Jiſchai (Pater Davidis, alii legunt Caleb & Joſua. A quibusdam etiam additur Levi, qui non immixti fuerint peccato vituli,) quamvis fuerint juſti perfecti; nihilominus tamen vis iſta in tantum iisdem adhæſit, ut moriendum iis fuerit propter conſilium ſerpentis: quoniam neceſſe fuit, ut reſtituerentur & purificarentur ab iisque ſepararetur cortex iſte peccati Adami, cum quo cuivis adeſt cortex quidam de illa ſpurcitie ſerpentis. Et hic cortex ubique certa quædam ſcintilla eſt de uno vel altero membro Adami Belialis. Et quilibet cortex nomen habet ſingulare & proprium. Sicut enim reſpectu ſanctitatis ſcriptum eſt Pſalm. 46. v. 9. *Qui poſuit nomina in terra*: ita ut nulla uſſibi detur res, quæ non proprium aliquod habeat nomen. Ita res ſe habet cum corticibus, ita ut quælibet illorum ſcintilla, & quælibet ſpecies nomen habeat deſignans locum illum, cui inſit (in corpore Adami Belialis) quia juxta Eccleſ. 7. v. 15. *Hoc contra hoc fecit Deus.*

7. Quilibet ergo Jiſraelita, præter nomen illud à parentibus ſibi impoſitum tempore circumciſionis ſuæ, habet nomen aliud. Hoc autem nomen eſt illud ipſum quo appellatur cujusvis hominis anima. Nam nomen illud à parentibus cuilibet datum, quælibet anima jam ſupra habet in throno gloriæ, eodemque illa in ſupernis appellatur. Non enim ex accidenti hæc fiunt, ſed Sanctus ille qui benedictus ſit, nomen hoc ſuggerit & imponit ori parentũ, ut eo iſtum appellent. Hinc de R. Meir ſcribitur: quod, ſi cum aliquo ambulaſſet, inquirere ſolitus ſit, quo vocitetur nomine. Et in textu illo allegato Pſalmi 46. v. 9. Noli legere שַׁמּוֹת ſolitudines: ſed lege שֵׁמוֹת Nomina. Nomen ergo, quo parentes vocant hominem, eſt nomen animæ ejus ſanctæ.

8. Præter hoc nomen autem adhuc aliud nomen quis habet illius nempe corticis, qui in ipſum derivatus eſt ab impuritate propter peccatum Adami. Unde patet, quod quilibet homo duo habeat nomina: unum de genere ſanctitatis, & unum de genere impuritatis.

9. Atque hinc intelliges, in quo conſiſtat myſterium pravæ concupiſcentiæ, quæ in homine eſt. Namque hæc nil eſt aliud, quam cortex ille derivatus ab impuritate ſerpentis: & radicata eſt adhæretque radici animæ cujusvis hominis ex ipſo tempore Adami primi: ita ut omnia quaſi confermentata jam ſint & commixta in maſſam unam. Quare prava concupiſcentia hominem ubique dirigit, eundemque inclinare poteſt pro ſuo arbitratu, cum ipſa ſe gerat ad inſtar veri Patrisfamilias.

10. Quod igitur attinet ad percuſſionem in ſepulchro, res ita ſe habet, prout deſcribitur in Medraſch, (quod nempe, poſtquam diſceſſit homo ex hoc mundo, Angelus mortis veniat, & ſedeat ſuper ſepulchrum ejus, ubi ſtatim intret anima ejus in corpus ejus, & ille hunc erigat ſuper pedes ſuos, ut conſiſtat in terra ſecundum ſtaturam hominis, ubi porrò in manu illius ſit catena ſive virga, una medietate ferrea, & altera ignea, qua hominem verberet: ita ut primò diſſolvantur membra ejus, & poſtmodum diſſipentur ejus oſſa, quæ deinde ab Angelis colligantur. Tertiâ autem percuſſione hominem redigi in pulverem & cinerem, ubi tunc redeat in ſepulchrum ſuum. Quô judicio plectendi ſint etiam qui planè juſti ſunt, & filii principum, & abortivi: excepto eô, qui moriatur in veſpera Sabbathi, & qui moriatur in terra Jiſraë'.) Ratio iſtorum hæc eſt, quod nempe cortices iſti non penitus unum ſint cum anima, ſed potius inhæreant Pſychæ, quæ magis ad corpus accedit, unde anima cum corpore unitur, atque ſic excutitur baculo ferreô, prout cum quis pulverem excutit è veſte ſua, eamque percutit ad excutiendam impuritatem eidem adhærentem. Quod tàm diu fit, donec ſenſim ab homine tollatur illa ſpurcities. In eo tamen non omnes homines ſunt æquales: quoniam juſti, qui in vita ſua pœnitentiam agunt, & bonis operibus ſtudent, ſeipſos excutiunt in vita ſua, iſtumque corticem à ſe ſeparant per dolores & cruciatus, quos in hac vita tolerant: item per ſtudium Legis, quo debilitantur vires hominis usque adeo, ut in percuſſione in ſepulchro facienda parum tantum in eo reſtitet ſeparandum. Omnem enim in vita ſua toll re poſſe impoſſibile eſt. Unde à percuſſione hac in ſepulchro nemo eſt liber, niſi qui ſingularia illa præcepta à Magiſtris noſtris bonæ memoriæ ! tradita obſervet. Totus igitur mundus ex æquo ad percuſſionem hanc in ſepulchro patiendam obligatus eſt: exceptis juſtis, in quibus parum ſaltem ſupereſt, quod ab iis ſeparetur. Impii autem expurgatione opus habent majore, multisque & majoribus doloribus, donec impuritas hæc ab ipſis ſeparari queat. Quia quo magis iis adhæret, & annexa eſt ſpurcities iſta, eò majore opus habent percuſſione; ut per eam quilibet expurgetur ſecundum gradum ſuum. Et hæc eſt vera ratio, quare percuſſio fiat in ſepulchro.

11. Audivi autem à Magiſtro meo, quod & ipſe à Sapiente quodam alio intellexerit, eum, qui ſepeliatur die ſexta poſt horam quintam, liberum quoque eſſe ab *iſta* in ſepulchro percuſſione; quia ſanctitas Sabbathi eundem liberet ab omni cruciatu. Myſterium

rium autem in eo latet, quod ubi in Geneſi de die ſexta ſermo eſt in voce הַשִּׁשִּׁי litera ה ſit redundans præ diebus cæteris. Ab illo enim tempore & porrò jam computatur Sabthum. Et Magiſter meus mihi videbatur ejuſdem eſſe opinionis.

12. Quod autem dixerunt Magiſtri noſtri bonæ memoriæ, impios ignorare nomen ſuum & propterea multis plagis percuti, donec dicant: Teſtes invocamus Cœlum atque terram coram Creatore mundi, quod ignoremus nomina noſtra: id primo intuitu paradoxum omnino videtur: Quid enim refert, utrum ſciant nomina ſua an minus? Et quare propterea tot afficiendi ſunt plagis, donec cœlum atque terram advocent teſtes, ſe ignorare nomina ſua. Scito autem, quod in mundo hoc ſcire atque cognoſcere potuiſſent, quodnam ſit nomen illius corticis impuritatis ſuæ. Ubi ſimul perſpexiſſent ex illo nomine, cujus ille fuiſſet generis, & è quo membro corticum fuiſſet deſumtus: ubi deinde eundem potuiſſent corrigere, ſi nempe ſciviſſent locum corruptionis ſuæ, adeoque & modum eandem reſtituendi, ut ita cortex ille in vita ſua ab iis fuiſſet ſeparatus: unde non opus fuiſſet iſtâ in ſepulchro percuſſione. Adeoque omnia dependent à cognitione nominis illius corticis; quod eſt nomen illud cuivis homini impoſitum reſpectu corticis ſui proprii, ut dictum ſupra. Atque hinc intelliges, quid ſibi velit, quod impii ignorent nomina ſua. Senſus nimirum eſt, juſtos non opus habere, ut ſciant nomen hoc, quia per bona ſua opera corticem hunc à ſeſe expoliunt atque tollunt. Impii autem, qui nihil omninò fecerunt, pro detrahendo à ſeſe iſto cortice, multô labore hanc demum ſeparationem ſuſtinent, mediante percuſſione in ſepulchro: Unde propterea plagis tam ingentibus percutiuntur, quod ignorent nomina ſua: nam ſi ea ſciviſſent, facilius etiam expurgare & ſeparare à ſeſe potuiſſent hunc corticem. Hoc ergo corticum nomen ab iis exquiritur; & hoc neſciunt; nec intelligendum eſt hoc de nomine ipſorum proprio.

Cap. XLV.

I.

IN Gemara tract. de Sabbatho dicitur, animam per duodecim menſes aſcendere atque deſcendere: exactô autem menſe duodecimo aſcendere quidem animam, ſed non deſcendere amplius. Ad hæc narrabat mihi R. Jizchak Sagiſch, ſe audiviſſe à Magiſtro meo, quod ſeptimana ultima menſis duodecimi, quamvis homo quidam mortuus ſit die quodam profeſto illius ſeptimanæ, tamen Sabbatho illo præcedente hanc ſeptimanam aſcendat, nec deſcendat amplius: licet poſtea inter Sabbathum hoc & diem mortis ejus anni præteriti adhuc intercedant tres vel quatuor dies alii. Anticipari igitur aſcenſum hunc die illo Sabbathi; quia nempe tunc tempus ſit aſcendendi genuinum pro omnibus animabus: completaque ſemel aſcenſione, neminem redire ad deſcenſum.

Cap. XLVI.

1.

TOta animarum univerſitas exprimitur numero ſexaginta myriadum: Lex autem radix eſt animarum Jisraëliticarum: hinc iſtius quoque expoſitiones ad ſexaginta myriades aſcendunt, Et quælibet iſtarum explicationum eſt radix alicujus animæ Jisraëliticæ. Futuro autem tempore quilibet legere & intelligere poterit ſecundum illam explicationem, quæ concernit radicem animæ ſuæ, per quam nimirum creatus eſt. Atque ſic etiam in Paradiſo contingit.

2. Dantur autem animæ quædam, quæ continent explicationes multas: & anima Moſis Magiſtri noſtri, ſuper quo pax, continebat omnes ſexaginta myriades animarum; quare etiam ſciebat omnes ſexaginta myriades explicationum.

3. Hinc nocturno tempore, cum anima ſub ſomno ab homine exit, ille, qui dignus eſt, aſcendit, ibique audit atque legit eandem explicationem, quæ pertinet ad radicem ſuam. Multi tamen ſunt caſus, ut una nocte majus lumen oboriatur in anima ejus circa hunc textum; & alia nocte circa textum alium: Et hæc omnia ſecundum opera ejus.

4. Magiſter autem meus videre poterat in homine, ſuper quo textu accepiſſet illuminationem pleniorem: atque tunc hunc textum eidem interpretabatur ſecundum explicationem eidem debitam, & animæ ejus. (Videre enim hoc poterat in fronte cujusvis:) ita, ut ſi eundem legeret interdiu, anima ejus aſcendere poſſet in infinitum, eique manifeſtarentur res aliæ; quamvis corpus illius hoc non ſentiret.

5. Sexaginta autem Myriades harum explicationum procedunt juxta Methodum ſenſus literalis, allegorici, Moralis & myſtici ſeu Cabbaliſtici: quia nulla eſt anima ad quam non pertineant hi omnes.

Cap. XLVII.

1.

NOcte quadam in ſomnio mihi apparebat Rabh Jeba Senex, mihique dicebat: Pſalm. 31. v. 20. *quam multa eſt bonitas tua quam occultaſti timentibus te.* Ubi literæ initiales textus iſtius Hebraici מה רב טובך אשר' eundem habent numerum, quem nomen רמי Doctoris cujusdam Gemarici: Id quod mihi etiam dicebat, me tamen non intelligente. Pergebat autem dicendo: Abi ad Magiſtrum tuum, & hic docebit te. Mane igitur cum ſurrexiſſem, ſomniumque Magiſtro meo narraſſem; hic mihi reſpondebat, intentionem ejus fuiſſe, quod Rami Bar Chama ortum habuerit è copula portæ primæ trium portarum cognitionis ſupernæ: Nomen enim Rami ſignificare excelſum ad denotandam cognitionem ſupremam. Numerum etiam רמי eundem eſſe cum numero vocis נר lucerna Domini. Unde cum in Gemara Tractatu Bava Bathra Cap. primo, Rabh Chisda interrogaret filiam ſuam, utri nubere vellet è duobus his, qui erant Rami Filius Chama, & Rabba? Illa reſpondebat, utrique. Quod etiam eveniebat. Atque tunc Rami erat primus & Rabba ultimus. Nam Rabba erat de genere copulæ portæ ultimæ è tribus portis cognitionis ſupernæ.

2. Datur

2. Datur autem non tantum רם excelſus, ſed & מר, amarus, quæ ſunt eædem literæ. Vox ergo Ram denotat portam ſummam, & vox Mar portam ultimam. Unde Chiskijahju Rex Jehuda; qui ortum habebat è porta ultima exclamabat Jeſa. XXXVIII. מר לי מר *amarum mihi, amarum.*

3. Elihu autem Filius Berachel è Familia רם, deſcenderat de genere medio: Mihique Chaim exiguo videtur, quod Elihu fuerit de genere trium mediarum.

4. Elkana autem Propheta erat de generibus mediis portarum cognitionis ſupernæ: Ille enim plus habebat quam unum excelſum, unde dicitur fuiſſe de Ramathaim, de duobus excelſis, 1. Sam. 1. v. 1.

5. Rami autem Bar Chama ortum habebat, de porta ſumma trium ſuperiorum cognitionis: quare vocatur Chama: vox enim חמא Chama numerum habet 49. juxta numerum quadraginta portarum. Unde literæ vocum finalium initiales, ſcilicet צּפּנת לֿיראך numerum habent 120, quot fuerunt anni Moſis, (qui per 49. has portas intravit.)

Cap. XLVIII.

Dixit mihi Magiſter meus, quòd Pſyche habeat 613. ſcintillas: & totidem etiam ſpiritus: & totidem etiam Mens: qui omnes tantum ſint diſcipuli Sapientum: Præter multas ſcintillas operatorum ſeu bonis tantum operibus ſtudentium & plebejorum: Qui omnes tantum ſint Rami radicis animæ illius juſti: præter ſpecies alias ab ipſo dependentes; quæ omnes ab homine ſint reſtituendæ, & ad bonum reducendæ.

2. Idem dicebat mihi in fronte hominis lucere viginti duas literas parvas de genere Pſyches. Et ſi homo mereatur accipere ſpiritum, viginti duas literas illas eſſe medias: Sique acceperit mentem, viginti duas literas ſuperaddi majores quæ pertinent ad matrem intellectus. Sique luceat in fronte vox aliqua, in qua ſint duæ literæ æquales; tunc non lucere niſi literam unam: Ita ut ex. gr. de voce חיים non appareat niſi חים. Quod etiam in pectorali Sacerdotis magni ſic evenit, ut literę duplicatę non apparuerint.

3. Idem dicebat mihi, quod in corpore hominis eſſent 248. ſcintillæ, & 365. aliæ pertinentes ad pſychen: totidemque ad ſpiritum: & totidem ad mentem, ita ut ad ſingula præcepta ſingulæ pertinerent ſcintillæ. Scire autem poterat, quodnam Præceptum deficeret homini, eo quod hæc vel illa ſcintilla deficeret. Ubi deinde monebat ſingulos, quomodo eandem reſtituere deberent. Sciebat enim locum literarum quem haberent in cute vel in capillis, & in pilis minoribus.

4. Aliquando autem dicebat mihi, ſe vidiſſe in fronte mea tres literas אבג: ubi priores duæ debito quidem ſteterint ordine, tertia autem fuerit inverſa. Interrogatus autem à me, quid hoc ſibi vellet, dicere id mihi nolebat, poſtmodum autem dicebat: neceſſe eſſe, ut plura retribuerem bona patri meo. Hinc enim primas duas, quæ fuiſſent erectæ, nempe אב denotare Patrem: tertiam autem, quæ retributionis ſignificationem habet, non fuiſſe rectam.

Cap. XLIX.

1.

IDem Magiſter meus ante mortem ſuam dicebat ad R. Jizchak Sagiſch: Monendos eſſe omnes diſcipulos, ne nimium ſtuderent in Sapientia hac; eò quod nondum ſatis eſſent perfecti: Unde fortaſſis fieri poſſet, ut inciderent in truncationem plantarum. Sique generatio fuerit digna ſe ipſum venturum eosque docturum ſapientiam hanc in perfectione. Interrogabat autem ille, quomodo venire poterit Dominus ad nos dum ſenes erimus, ipſe autem puer parvus? & reſpondebat illi; id vel in ſomnio futurum, vel interdiu vigilantibus, vel ullo quodam modo alio.

2. Cùm autem moriturus eſſet, præſens ipſi aderat R. Jizchak Sacerdos: Cui dicebat: Si digna eſſet generatio, eodem anno verum adeſſe finem. Eo quod à diebus R. Schimeon Jochaidæ finis nunquam eſſe potuerit, prout nunc. Recitabat autem verſum illum Gen. 38. v. 5. *Et addidit adhuc, & peperit filium, & vocavit nomen ejus Schelah. Et erat in Cheſib, cum pareret eum.* Moxque dicebat ei: Surge & propera foras: quia tu Sacerdos es (& pollui poſſes corpore meo), quia nihil amplius ſupereſt, quàm ut abſcedam. Eoque egrediente exibat Pſyche Doctoris hujus magni per verum oſculum.

Cap. L.

1.

DE unguibus dicere etiam ſolebat, quod diebus profeſtis lumen ſuum haberent à corticibus: ſed veſpera Sabbathina, poſtquam ſubmerſerit ſeſe homo, eosdem lumen accipere à Sanctitate: & in illis multa cognoſci poſſe. Finito autem Sabbatho, illos redire in ſtatum priſtinum.

2. Etiam pilos hominis ſive in capite ſint, ſive in brachio, vel naſo, plurima ſignificare, vel colore ſuo, vel inclinatione ſurſum vel deorſum facta, vel longitudine ſua, & ſic ſimiliter. Fundamentum tamen eorum eſſe in fronte. Et ſic etiam in coloribus oculorum ſeſe manifeſtare literas.

Cap. LI.

CUm ego exiguus Chajim venirem ad Magiſtrum meum, ut ab eo diſcerem hanc ſapientiam, me ſecum abducebat Tyberiadem verſus per mare in Cymba quadam parva. Cumque appropinquaremus è regione feneſtræ Synagogæ veteris, bibere me jubebat, dicens: jam aſſequi poteris Sapientiam hanc, quia bibiſti de fonte Propheti̇ſſæ Mirjam. Et ab illo tempore incepi comprehendere Sapientiam hanc.

Cap. LII.

1.

PRæceptor meus præceperat, ut ipſum baptizaremus poſt mortem ſuam in domo ſubmerſionum. Cùm igitur ex hac vita diſceſſiſſet, nos condiſcipuli eundem deportaba-

tabamus in locum ſubmerſionis. Et conſtituto corpore ejus in undas dicebamus: Ignoſcat nobis Dominus noſter, quod ipſum ſubmerſuri ſimus. Eodem autem momento ſeipſum inclinabat Capite ſuo & ſponte ſubmergebatur. Quod mirum eſt dictu.

Cap. LIII.

1.

Magiſter meus ſapientiam hanc ita eſt aſſecutus, ut primitus magno ſtudio legeret librum Sohar, multumque laboris inſumeret ſuper diſſertatione una, ut eandem intelligeret. Interdum enim integram ſeptimanam conſumebat, ſuper tractatu vel diſſertatione unicâ, ut verum aſſequeretur ſenſum atque lumen. Quandoque igitur dicebant ei: eum nondum rem tangere. Et majori ſtudio eidem incumbebat. Interdum dicebatur ei: Hæc quidem erat ſententia R. Schimeonis Jochaidæ: tibi autem profundius adhuc meditandum eſt, ſuper illo ſenſu.

2. Deinde autem ipſi apparebat Elias b. m! atque tum intelligebat, & aſſequi poterat omnia, tam magna quam parva, & omnes ſpecies ſapientiæ atque ſcientiarum, & tractatum R. Schimeonis Jochaidæ, quia vocatur Idra ſive area. Hæc enim Sapientia oretenus tantum fuerat tradita, donec uni vel alteri apparuiſſet Elias ex illis Sapientibus quales fuerunt R. Abraham ben David, & R. Moſche Bar Nachman usque ad Doctorem noſtrum. Nemo autem ſic aſſecutus eſt ſapientiam hanc ſecundum veritatem ſicut ipſe, quamvis multi libri de ea ſint conſcripti. Unde monendus eſt quilibet, ne illos libros priores legat, quia verum Cabbalæ ſenſum non continent: Exceptis illis, quibus apparuit Elias.

3. Ipſe autem in Scriptura, in Miſchna, in Talmude, in diſcurſibus myſticis, & commentationibus intelligebat omnia, & quælibet explicare poterat variis ſenſibus, quatuor illorum explicandi generum, quæ includuntur in dictione פרדס & juxta Cabbalam veram: Prout commentationes ejus ſatis id ſuperque oſtendunt. Eodem quoq; modo intelligebat opus creationis; & opus vehiculi ſive throni Ezechielis; item ſermonem avium; & arborum; & herbarum; & inanimatorum ut lapidum; Flammarum ignis; & carbonum: item ſermonem angelorum & cantillationes avicularum. Ipſe etiam ſciebat, ſicubi ſpiritus aliquis bonus vel malus quendam ingravidaret: Et cum ipſis loquebatur, & ipſos ejiciebat. Ad ſe quoque adducebat animas hominum adhuc viventium; Cumque iis loquebatur pro lubitu, eosque iisdem reſtituebat. Videbat etiam animas è corporibus ſuis exeuntes, item in ſepulchris ſuis; & quando aſcenderent ſingulis veſperis Sabbathinis in Paradiſum: & loquebatur cum animabus juſtorum in ſtatu vitæ alterius degentium: & illæ eidem manifeſtabant omnia arcana regis. Porro etiam intelligebat Metopoſcopiam, & Chiromantiam, & ſomnia interpretabatur juxta verum eorum ſenſum: Prout & ſcire poterat, quænam anima eſſet in revolutione veteri, & quænam nova. Item ſciebat, quid decerneretur in cœlis & in terra. Et cognoſcebat è fronte hominis, quid cogitaret, vel quid ſomniaſſet, & quem textum legiſſet anima ejus dum aſcendiſſet in Paradiſum nocturno tempore. Et cuivis genuinam trade-

bat

bat explicationem ſecundum radicem animæ ejus. In fronte etiam legere poterat, quæ bona vel mala aliquis feciſſet, vel cogitaſſet: & cuilibet ſua dabat monita, quâ ratione reſtitui poſſet ſecundum peccata ſua. Et diſcipulis ſuis juxta naturam eorum propriam vel juxta radicem animæ eorum, quatenus in Adamo protoplaſte extitiſſent, monita dabat ſingularia, juxta quæ reſtitui poſſent. Multos etiam ſciebat errores, qui irrepſiſſent in libros. Percutere etiam poterat cœcitate, (ut ipſe fieret inviſibilis.) Sciebat etiam quid ſtudendum eſſet diſcipulis ſuis. Et plenus erat ſanctitate & urbanitate & humilis admodum, omniumque virtutum ſtudioſus, timensque peccatum, & amans Deum. Et omnia ea quæ ſupra eum ſciviſſe enarravi, exercere poterat omni tempore, hora atque momento; Quia omnia illa recondita erant in ſinu ejus, quod viderunt oculi mei, & nemo alienus.

Cap. LIV.

PRæcepit ſapientiſſimus & divinus iſte Cabbaliſta, luminare ſanctum R. Chajim Vital in teſtamento ſuo: Ut poſt mortem ſuam nudum eum deponerent in fundo ſepulchri, nullo interpoſito linteo: Et quidem ſtatim poſtquam efflaſſet animam ſuam. Addita hac ratione, ut ſi forte commiſiſſet peccatum aliquod lapidatione expiandum, hoc ſibi imputetur pro pœna.

FINIS.

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS.

Digitized by Google

Google

Digitized by Google

Digitized by Google